Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.
GRAECE ET LATINE.

Tomus Secundus.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE
TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,
GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS
omnium proximae editionis Commentatorum, additis
Io. BRODAEI, Io. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,
HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,
aliisque ineditis, ac praecipue
MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS II.

Curavit, notasque suas adjecit
IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

AMSTELODAMI,
Sumptibus JACOBI WETSTENII.
CIↃ IↃ CC XLIII.

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS
DIALOGI.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ABderitas dicitur Lysimacho jam regnante morbus invasisse, mi jucundissime Philo, talis. Febricitasse enim primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, & febri continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis copiosus naribus

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

1 Ἀβδηρίταις, φασὶ, Λυσιμάχῳ ἤδη βασιλεύοντι, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὦ καλὲ Φίλων, τοιοῦτο· [a] πυρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς ἑωθινῆς εὐθὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πο-

VARIANTES LECTIONES.

a Πυρέττειν] Ita Codd. quatuor *Angl.* P. W. L. Πυρεταίνειν Edd.

ΣΧΟΛΙΑ.

1. Ἀβδηρίταις] Initium artificiosissimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. *G.*

ADNOTATIONES.

1. Λυσιμάχου ἤδη] Lysimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem prorsus ratione usurpat ἤδη, Ῥωσ. 2. c. 5. *M. du S.*

3. Φίλων] Cui etiam *Symposium* dedicat. V. not. ad personas Συμπ. Verum nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Est & *Philonis* apud hunc mentio Καλλ. c. 4. qui Diniae filius dicitur; sed cum dialogus ille genuinus non sit, ejus auctoritatem non moror. Nobilis ejus nominis medicus memoratur apud *Plut.* (*Probl.* 8. 9.) Sed idem ut sit per aetatem non licet. *M. du S.*

Ibid. Πυρεταίνειν] Anglic. πυρέττειν. Sic pag. seq. ὡς πυρέξει. *J. B.*

Πυρέττειν] A. W. P. L. In reliquis πυρεταίνειν. *M. du S.*

Πυρέττειν] Etsi πυρεταίνειν, quod in Edd. erat, quoque dicatur, ut supra in *Scyth.* c. 2. f. tamen πυρέττων ex 4. Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc *Hippocrates* amat, ut de Rat. Vict. Sect. IV. p. 71. vers. 34. Et crebro alibi. *J. F. R.*

4. Ἀπὸ τῆς πρώτης] Sc. ἡμέρας. Sic *Demosth.* p. m. 37. *M. du S.*

5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ] Sic apud *Hippocr.* & *Galen.* *J. B.*

Ibid. Λιπαρεῖ . . .] Vellem ipsa loca indicasset B. in Lexico enim medico non notantur. *M. du S.*

Λιπαρεῖ] Sic infra in Ἀποκηρ. c. 4. pr. προθυμίας λιπαρεῖς χρεσάμενος. At *Hippocrati* febris continua audit ξυνοχώς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2. §. 143. Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλέως οὐ πυρετῷ ξυνοχεῖ. & alibi, nec tamen λιπαρὴς de febri apud eum me legere memini, nec *Foesius* notavit. *J. F. R.*

6. Περὶ δὲ τὴν ἑβδ.] In Libello, quomodo sit conscribenda historia, non longe a principio, scribendum: Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἵματα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥεῖν, τοῖς δὲ ἰδρὼς ἐπιγενόμενος πολύς, καὶ ὕστερος ἴλυσις τὸ πυρετόν. Vulgo male πολὺς καὶ ὕστερος, ἴλυσις, sine ullo sensu. *J. G. G.*

Περὶ δὲ τὴν ἑβδ. — πολὺς ἐς ὕστερος, ἴλυσις] Non adsentior *Graevianae* distinctioni; sed vulgatam servo, & miror qui eam *sine ullo sensu* esse, dicere queat: nam si cum *Graevio* distinguendum, tunc illud καὶ ὕστερος potius delendum foret, ac scribendum continuo

πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἱδρὼς ὀπιγενόμενος πολὺς ᾗ [a] ὕστος, ἔλυσε † πυρετόν. ἐς γελοῖον δέ τι πάθος ἔξεπεσε τὰς γνώμας αὐτῶν· ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν [b] παρεκινοῦντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῳδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξήεσαν· καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λεπτῶν, τὰ ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων, Ἔρως,
Καὶ τἄλλα μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοώντων,

καὶ τοῦτο· ὀπιπολύ, ἄχρι δὴ χειμὼν, καὶ ῥύαξ δὲ μέγα γενόμενον, ἔπαυσε λῆρον τας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τῷ τοιούτῳ

fluens, aliis sudor superveniens largus & ipse, febrim solvit. At illa *febris* in ridiculam quandam affectionem mentes illorum conjecit. Omnes ad tragœdiam vitioso motu impellebantur, & jambica proferebant, & clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam solitario cantu pronuntiabant, & illam Persei orationem modulate persequebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus & extenuatis septiduanis illis tragœdis,

Tuque o Deorum hominumque saeve rex,
Amor,

Et reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diuque, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio illorum finem imposuit. Causam mihi vero videtur

a Οὕτος] Οὗτος P. Sed prius recte servant Edd. b Παρεκινοῦντο] Παρεκίνουν W. Sed prius Edd. servant. c Μέλει] Sic M. & Edd. omnes. Μέρει P. L. & Angl. & marg. *Ald. W.*

13. Ἐμονῴδουν] * Μονῳδῶ τὸ θρηνῶ, ἱστοροῦσι δὲ † πᾶσαι αἱ λύσαι συφῆς ᾠδαὶ ‡ ὁ τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνοι ἴσως. *V.*

* Hoc & omnia fere sequentia Scholia in Edit. *Clerici* ad finem libelli erant rejecta, (propter confusionem Codicis; ut ipse ait) ita ut pauca quaedam pag 30. reliqua p. 46. in *Graev.* edit. legerentur; quare ea in sedem suam restaxi, & quae in *Gal.* reperiebantur, addidi. *J. F. R.*

† Πᾶσαι] Deerat in editis.

‡ Adde hic ex *Suida in τῇ τραγῳδίᾳ*, & lege Θρῆνος, ἀντὶ τοῦ, Θρηνῶν quod sequitur, *J. Cler.* Utrumque in C. fuisse testatur *Solanus*, ideo in textum addidi. *J. F. R.*

filo, ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσε † πυρετόν. At, at, minime delenda verba ᾗ ὕστος, quae vim notabilem habent, ut *Micyllus* in versione *Ed. Paris.* recte ostendit, vertens: *sudor, etiam ipse immodicus*; sive malis, *isque immodicus*, quod Latinis quoque perfamiliare esse, quis nescit. Addidisse autem Noster illa videtur, ut eo magis sentiretur necessitas adjectivorum πολὺς & πολὺ: quia, si parva tantum copia excerneretur sanguis vel sudor, non esset *crisis salutaris*, ut Medici ajunt, qui vere praedicant: *Nullum criticum paucum.* i. e. solutio morbi critica per excretiones largas fieri amat. Paucae enim sanguinis guttae e naribus sponte prorumpentes non faciunt *crisin perfectam*, i. e. non portendunt salutem; sed irritum tantum produnt naturae conatum. *J. F. R.*

9. Ἐς γελοῖον] Mira phrasis. nusquam enim quod quidem sciam, additur accusativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide Ὀρχ. c. 4. & Εἰν. c. 5. adde etiam Ἐμπ. finem. *M. du S.*

Ἐς γελοῖον ἔξεπεσε τὰς γνώμας] Nescio quid miretur *Solanus* phrasin insolitam. Significat enim hic ἔξεπεσε *mutavi, redigo*, eodemque significatu & constructione utitur *Herodian.* VII. 3. 12. ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων εἶχεν ἐς φυσίαν ἔξεπίπτων. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, est τὸ τοιοῦτον. Nec tantum abludit alter locus *Luciani*, quem ipse *Solan.* indicat, *Eunuch.* c. 5. τὸ δὴ ὃν τέλος ἐξέπεσε ἐς τοῦτο ἔξεπεσε. quamvis ibi *reflexive*, ut Grammatici ajunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redegit se*, sive *redactus est.* Veluti *Diod. Sic.* XIX. p. 297. Ed. *Bas.* εἰς τηλικούτους κινδύνους. *In tanta pericula redactus est, incidit.* *J. F. R.*

Ibid. Παρεκινοῦντο] Conf. supra *Hermot.* c. ult. f. *M. du S.*

13. Ἐμονῴδουν] Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27. & locum hunc *Philostrati* in Aristide p. 582. ὅτου ἀπολαβόμενος πρὸς τὸ Μάρων, ὡς τῇ μὲ ἄλλῃ μουσικῇ διαμὰ ἐπιτυπάζει τὸ βασιλικὸν &c. Vide & not. ad eundem *Philostr.* p. 158. & textum ipsum p. 607. ubi μονῳδίαν & θρῆνον conjungit. De sensu tragico vide eundem 244. Θεμιστοκλέους τὸ τῆς μονῳδίας ῥῆμα. *M. du S.*

Ibid. Θρῆνον . . .] Locum ex aliquo poëta hac voce designari docuit *Casaub.* ad *Theophr. char.* p. 286. ubi etiam obiter *Euripidis μανικὰς ῥήσεις* a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ὁ μέλος δ'. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ὁ μέρος δ', ut *Soph.* c. 17. quod fateor me non intelligere. *M. du S.*

14. Ἐν μέλει] Angl. ὁ μέρος. *J. B.*

17. Σὺ δ' ὦ . . . .] Fragmentum hoc Andromedae *Euripidis* exstat in addendis editionis Cl. *Barnesii* ex *Athenaeo* petitum (l. 13. 1. sub fin. p. 561. B.) quod hic describere operae pretium erit:

Ἄν-

tur hujusmodi *eventus* praebuisse Archelaus, Tragœdus ea aetate favore hominum florens, qui media aestate, multo aestu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi febricitarent, & surgentes deinde in tragœdiam delaberentur, cum suavitate quadam obversante memoriae ipsorum Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus uniuscujusque adhuc volitante.

2. Si igitur unum, quod ajunt, alteri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem uti tragœdias agant: minus enim sic delirarent, si jam-bis alienis nec malis occupati essent. Sed

ἐνοχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδὸς, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοὺς πολλοὺς, καὶ ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παραλιποθυμῆσαι, ὀλίγου ἐμφιλοχωρούσης τὴν Ἀνδρομέδαν τῇ μνήμῃ αὐτῶν, ἢ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, ἢ ἑκάστου γνώμῃ περιπολούσης.

Ὡς ἢν ἕν, φασιν, ἑνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος, ᾧ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελήλυθεν· οὐχ ὡς τραγῳδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο παραφέρειν, ἀλλοτρίοις ἰαμβείοις, ἢ Φαύλοις καλλιχημένοις· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦ-

d Ἀνασάντας] Sic Edd. & M. e Τοῦτο] Οὕτω marg. *AIW.*

Ἀλλ' ὦ τύραννε Ζεῦ τε καὶ ἀνθρώπων, Ἔρως,
Ἢ μὴ δίδασκε τὸν κακὸν φαύλως καλὰ,
Ἢ τοῖς ἐρῶσιν ὦν σὺ δημιουργὸς εἶ,
Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπόνει,
Καὶ ταῦτα μὲν δρᾶν τίμιος Διὸς ἴσως,
Μὴ δρᾶν δ' ἄνευ αὐτοῦ τοῦ διδάσκοντος φιλεῖν,
Ἀφαιρεθέντ' χάριτας οὐ τιμῶσί σε.

In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ. τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud *Stobaeum*. V. *Grotii* Flor. 261. B. nempe, σὺ δ' ὦ κάκιστα πασῶν θεῶν τε & βροτῶν, & ἃ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρίστασο. Primus ante *Grotium* sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Sed ita a *Scaligero* emendatum edidit Vir ille summus. *M. du S.*

Σὺ δὴ ὦ θεῶν τύραννε] *Eurip.* Androm. v. 16. *M. du S.*

22. Ἀρχέλαος] Quaere apud *Aelian.* Var. Hist. monente *Fac. Upton.* *M. du S.*

27. Παραλιθαύσαι] Sic infra Ἀστρ. c. 28. f. *fabulas, ἐς τὸ πάθος τοῦτο καθαλιθαίνουσιν.* *M. du S.*

31. Ἐν φ. ἐν π.] Solet Lucianus cum tralatitiis utitur vocibus proverbiisve, illud *φασὶν* adhibere. An autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De ἐς ἔτος αὖθις, *Leop.* 166. *Cic.* vertit, quod rite dicitur. Qua de re luculentus est *Platonis* locus Πολ. Α. Ald. Ed. p. 8. B. τὸ ἐς ἔτος ταὐτὸν ἢ τὸ ἀμφοῖν λόγῳ, quo facile evincitur vulgo non *rite* significari; nisi forte nos illud *rite* prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsan illic pro *rite* trite legendum est. *M. du S.*

Ibid. Ἐνὶ βραβεῖον] Vide Paroemiog. *J. B.*

36. Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κακοῦμαι] Libet hic misereri sortem humanam & imperium fati in famam virorum illustrium, & temporis injurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? imo cujus nomen tantum notum est? Si non per *Capitolinum* foret, qui in M. Antonino & Vero jejune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν ποσὶ] Sic *Long. Past.* L. 2. p. 64. Ed. *Jungerm.* cujus dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, T. I. *Nigrin.* §. 7. Ubi vid. Interprett. *J. F. R.*

ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν [a] Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νῖκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἆρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ [b] ὁρμῇ.

ex quo praesens hic motus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vulnus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo est quin conscribat historiam, potius vero Thucydides nobis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una tot historicos plaga genuit.

Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα παρασκευάζων, ὁ δὲ, λίθους προσφέρων, ὁ δὲ, ὑποκοδομῶν τοῦ τείχους, ὁ δὲ, ἔπαλξιν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλο, ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὴ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ

3. Haec igitur, amice, videntem me & audientem Sinopensis illud subiit. Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes & trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum *partem* substruere, loricam moenium firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent, ministrare. Diogenes vero videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad

a Ἀρμενίᾳ] Sic *H. Fl. Bz. P.* Ἀρμενίᾳ *J.* b Ὁρμῇ W. P. L. & Angl. & marg. *Alw.* Πληγῇ Edd. omnes.

37. Πόλεμος ἀ. π.] Τὰ * τοῦ Ἐμπεδοκλέους † νεῖκος φησὶν, ἤτοι τὴν ἐναντίωσιν τὴν μάχλον. *V.*

* Pro Πόλεμος ἀ. π. legebatur τὸ τῦ Σινωπέως] Ad quae Cl. *Cler.* sic commentatur: quid faciant ad *Sinopensem* philosophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiastae, me ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc translata fuerint, liceat alioqui nullum apparere in Scholiasta nostro luxationis vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit *M. du S.*

† Νεῖκος] In V. prave νῖκος est, lege νεῖκος (vid. *Diog. Laert.*) & sic C. *M. du S.*

37. Ὁ πόλεμος] Hujus belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI. Finem, CLXIV. Unde jam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam *M. Aurelii* a sapientissimis Viris scriptam fuisse, testatur *Herodianus*, ὅσα μὲ ἔν ἐκείνῳ πέπρακται . . . . πολλοῖς δὲ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani judicio immane quantum diserepat, quod tamen hujus libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor *Thuanus* regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Il. *Theodoricus Bignonius* scripsit. Commodi parabat *Claud. Niceasius* cum *Sponio* & *Toinardo Aurelianensi*. *M. du S.*

38. Ἐν Ἀρμενίᾳ τ.] Vid. *Dion. Cass.* 71. Elegeia nomen loci ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. *M. du S.*

42. Τὸ, πόλεμος ἀπ. π.] *Empedocli* Scholiastes tribuit, & omnino sententia Empedoclis est, V. *Plut.* in Demetrio 1008. & Moral. 1617, f. *Clem. Alex.* 25. B. & *Ritterhus.* not. ad Porphyr. p. 37. Sed verba videntur potius Heraclitii; *Plut.* 660, 2. de *Isid. & Osir.* Expressit *Ovid.* & *discors concordia foetibus apta est.* Conf. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* & *Lipsium.* Confer & *Incap.* c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πόλεμος] Sic pag. 728. πόλεμον τὸν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξασε. Hac de re copiose Lipsius. *J. B.*

Πόλεμος ἁπάντων πατήρ] Respicit ad illam Heracliteorum veterum philosophorum ἀναπλοκὴν, per quam ἁρμόζῃ τὰ ὄντα, ipse ait apud *Diogenem Laërtium* IX, 7. Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἀναπλεκτροπὴν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copiosius quam Hippocrates, modo is auctor sit, de diaeta I, 6. seq. VII, 6. seq. in primis c. 12—17. quae itaque exposuisse nobis videmur, cum ψυχὰς ἰατροκράτους ad disputandum eruditis proponeremus. *J. M. G.*

44. Ἀνίφυσεν] Conf. infra Ἀποκηρ. c. 27. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ] Angl. ὁρμῇ. *J. B.*

Ibid. Ὁρμῇ] A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ ut *Tyrann.* c. 1. *M. du S.*

Ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ] Cum omnes Edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, *Solanus* adscripserat conferendum *Tyrannicid.* c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο πυκνοὺς λακτισμασάμενος ὁ Φαινόστας. Id vero parum facit ad demonstrandum, & hic πληγῇ legendum; quum hic

ad ullam rem utebatur, ſuccincto palliolo fio, ſtudioſe admodum & ipſe dolium in quo degebat, volvere ſurſum deorſum in Cranio: & familiarium interrogante uno, *quorſum haec facis, Diogenes?* reſpondere, *Volvo & ipſe dolium, ne otioſus ſolus inter occupatos videar.*

4. Itaque ipſe ego quoque, Philon, ne murus ſolus eſſem in vocali adeo tempore, neque comici ſatellitii inſtar hiante ore praeterveherer, decere arbitratus ſum, pro vili me quoque dolium volvere, non ut hiſtoriam ſcriberem, neque ut ipſa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim quantum ſit periculum, ſi per ſaxa volvat aliquis, in primis doliolum, quale meum eſt, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim,

αὐτῷ ἐς ὃδὲν ἐχρῆτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τῷ Κρανείῳ· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυλίω, ἔφη, καὶ ἐγὼ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.

Καὶ τὸς ἦν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἴην ἐν ὥρᾳ πολυφώνῳ τοῦ καιροῦ, μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς σιωπῇ φερόμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ ὡς ἱστορίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ οὕτω μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ· οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἴ τις τῶν πετρῶν κυλίει τις, καὶ μάλιστα, οἷον τὸμὸν τοῦτο πιθάκνιον, οὐδὲ πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δέοιτο γὰρ

c Κρανείῳ] W. recte. Et marg. *Alii*: Κρανίῳ Edd. *d* Ὡς] Deeſt in M. *H. Fl. P. S. Ald.* 1. *Bl.* & 2. & *Fr.* Adeſt in ſola *J.* *e* Οὕτω] Sic Edd. Οὕτως W. *f* Κυλίει] Sic Edd. Κυλίω W.

58. Τῷ Κρανείῳ] ‡ Ὄνομα τόπου. *G.*

15. Δορυφόρημα] Τὸ κενὸν προσωπεῖον. *G.*

‡ Sic exhibeo, ut Scholiaſt. ſcripſit; ſed Κρανῷ ſcribendum, vid. not. *J. F. R.*

hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede ſermo ſit. Verum quia hic de *bello* ſermo eſt, facete πλαγὴν dixiſſe videri poſſit, ut vocabulum bello proprium ſervaret. Sed & ὁρμὴ vocabulum bellicum eſt; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem codicum. At πλαγὴ tamen generale quid eſt, & ad plures res ſolet extendi, ut apud Latinos *uno ictu*, i. e. *ſimul, eadem opera*, quare id non plane improbo. *J. F. R.*

47. Φίλωνα] Vide πάρερ. c. 42. ad Philippum. adductus fuit poſt pugnam Chaeronenſem. . . . . V. *Arrian.* Epict. p. 302. & *Diog. Laërt.* 148. B. *M. du S.*

56. Τὸν πίθον] Conf. ſupra *Dial. mort.* XI. §. 3. *M. du S.*

58. Κρανείῳ] *Craneum* ſchola, ſeu Gymnaſium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut ſcribit *Laërt.* lib. 6. Ἐτύγχανε μὲν οὖν διάγων ἐν τῷ κρανείῳ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίου. *G. C.*

Κρανείῳ] Sic edi curavi, pro vulgato κρανίῳ. Ita enim *Laërt.* quem *Cogn.* adduxit, id ſcribit, & ita jam editum in *Dial. mort.* I. 1. Sic *Suid.* Κρανείον. φησὶ, τὸ γυμνάσιον: nam κρανίον os capitis eſt, ſ. *calvaries*. Vid. *Pollux.* Onom. ſi quid opus. quin & apud noſtrum interdum recte ſcribitur Κρανείου, modo Κρανίου in omnibus Edd. ut cap. ult. vocab. ult. hujus προσωπείῳ. At cum *Suidas* paullo ante etiam dixerit κρανίου, τόπου, videri poſſit utrovis modo ſcribi. Praeſtat tamen differentiae cauſſa Κρανείου hic & alibi ſcribere, quando de Gymnaſio ſermo eſt. Sed & Κρανίου Sacra aedes in monte *Calvariae* dicto aedificata, ut ex *Cyrillo* aliisque notat nobil. *du Freſne* in Gloſſar. Graec. *J. F. R.*

64. Κωμικὸν δορυφόρημα] Praeclare *ſatellitium* hoc *Comicum* illuſtravit, & cum προσχήματι τραγικῷ comparavit, *Ill. Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Ran. 944. *J. M. G.*

Κωμικὸν δορυφόρημα] Cl. *Hemſterh.* orae Ed. *Graev.* adleverat videndum *Ezech. Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Ran. v. 944. Is vero ibi docet *tragicum ſatellitium* ad pompam tantum in ſcenam prodire ſolitum, ac mutum ibi degiſſe. *Comicum itaque ſatellitium* idem erit. *J. F. R.*

Ibid. Κεχηνὼς σιωπῇ] Vid. infra Τοξ. c. 9. & non ſemel alibi. *M. du S.*

72. Οὐδὲ π. καρτερῶς] A Juniore Luciano haec ſcripta hinc forſan erunt, qui colligunt; ſed de ejus aetate aliunde judicandum eſt. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 137. D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Teſtam* tamen vocat *Juvenalis*, Sat. XIV. v. 308. *M. du S.*

γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπλαίσαιλα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι, καὶ [a] πῶς ἀσφαλῶς με- 75
θέξω τῆ πολέμε, αὐτὸς ἔξω βέλους ἑστώς, ἐγώ σοι φράσω, [b] τάτε μὲν καπνῷ, καὶ κύμασιν, ἢ Φροντίδων, ὅσαι τῷ [c] συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. ὑφηγήσεσθαι δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας 80
ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τῆ πηλῆ προσαψάμενον.

Καίτοι οὐδὲ [d] παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν 85
[e] οἶον σοφίσιν ὅτι τὸ πρᾶγμα, ἢ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ὅτι τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾴστον, καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπασιν εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἢν τις ἑρμηνεῦσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηται· τὸ δὲ, 90
οἶδά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, οὐδὲ ῥαθύμως συντεθῆναι δυ-

si vel ad parvum lapillum offendam, testas colligere. Quid igitur decretum mihi sit, & quomodo tutus in partem belli venturus sim, extra teli jactum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis quae scribendo adjunctae sunt, abstinebo me, sapienti consilio. Admonitionem autem parvam quandam, & pauca haec praecepta subjiciam scribentibus, ut in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inscriptione nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digito lutum attigerim.

5. Quamquam neque admonitione plerique opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: sed facillimum omnino, & promtum, & uniuscujusque esse, scribere historiam, modo quis eloqui, quae in mentem veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quoque, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque ex iis, quae negligenter componi possint, sed

a Πῶς] Ita P. L. & marg. *Alii.* Ὅπως Edd. b Τούτου] Sic W. Τοῦτο M. Τῆ Edd. c Συγγράφειν] Συγγραφεῖ W. & Mſ. Gr. Vulgatam tuentur Edd. d Παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν εἶναι] Παραινέσεως οἱ π. διὰ ὅτιος W. e Οἶον σοφίσιν] Οἷον φασὶν *Coll.* Οἷον σοφίσιν male *H.* Ceterae ut edidimus.

85. Καί του . .] Γρ. καί του οὐδὲ παραίνεσιν οἱ πολλοὶ διὰ οἶον τι φασὶν ὅτι τὸ πρᾶγμα. *G.*

74. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα] Nimirum, contra hodiernum nostrum morem, *dolia tum faciebant figuli*, ut est apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. *J.M.G.*

75. Πῶς] P. & L. In aliis ὅπως. *M. du S.*

77. Καπνῷ ἢ κύμασιν] *Hom.* Od. M. 219. *M. du S.* Καπνῷ ἢ κύμασιν] Locum hunc, qui me diu torserat, aperuit tandem Vir doctus *Jac. Uptonus*, ostenso, ad quem alludit, *Homeri* loco; qui inspectus rem totam statim pulcre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypso, ut *Aristoteli* excidit scribere Eth. II. sub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti placuit, sed Ulysses: τούτου μὲ καπνοῦ ἐκ κύματος ἐκτὸς ἴσχε Νῆα &c. — Eodem respicit *Clem. Alex.* Προτρ. p. m. 40. C. *fumus* autem unde sit, disces ex vers. 68. 202. & Scholiaste; Ex *Rhodio* IV. p. 100. B. Ex *Apollodoro* etiam I. p. 27. A. *M. du S.*

78. Τῇ συγγραφῇ] Τῆ μὲ καπνῷ, καὶ κύματος, καὶ Φροντίδων, ὅσαι τῇ συγγραφῇ ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν τῶ ποιῶν. Vere Mſ. τῇ συγγραφεῖ. *a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur scriptor* sc. historiae, *abstinebo.* Et sic interpretes transtulerunt, ac si legissent συγγραφεῖ. *J.G.G.*

Ibid. Συγγράφειν] In libello, quomodo fit scribenda historia, ait Auctor, non opus fore suarum virium conscribere historiam, atque adeo se non in animum induxisse tale quid facere, τῇ μὲ καπνοῦ, pergit, καὶ κύματος, καὶ Φροντίδων, ὅσαι τῇ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Cl. *Graevius* συγγραφεῖ. non ausim tamen ego non praeferre vulgatum; *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conscriptione conjuncta sunt, recte me abstinebo.* *J.J.*

83. Ἄρχε . . . διατόλε] Iterum infra Διψ. c. 4. *M. du S.*

92. Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' ex consuetudine dedissem, nisi priscae Edd. haberent ἀλλὰ. Et si nondum satis exemplorum apostrophi in conjunctionibus & praepositionibus neglectae adduxi ad *Apol.* c. 11. ubi ὑπὸ δικαίας quaedam Edd. adde *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Baſ.* ubi παρὰ Ὀρόντου. pro παρ'. Et non semel alibi. Item *Long. Paſt.* I. pr. ἀλλὰ ἐν τούτῳ &c. Et IV. 112. ἐπὶ ἐπιστίαν hoc Dial. c. 15. ἀπὸ Διδυμείας. Particula δὲ vero mul-

sed *hoc esse*, si quid est in studiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; si quidem aliquis, *tanquam* possessionem in perpetuum *obtinendam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odiosus etiam quibusdam videar, illis praesertim quibus jam perfecta est, & ostensa in publico historia. Si vero etiam laudata sit ab audientibus, insania fuerit sperare, retractaturos aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae semel firmata auctoritatibus & quasi in aulas regias reposita sunt. Veruntamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta haec esse, ut si quando bellum confletur aliud, aut Celtarum adversus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque enim contra nos quisquam ausit *tale quid*, perdomitis jam omnibus) habeant, quomodo componere melius possint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem ulna, ut nunc etiam, metrén-

μεμόνων τοῦτ' ἔσται, ἀλλὰ εἴ τι ἐν λόγοις, ἢ ἄλλο τοιοῦτον τῶν φροντίδος δεόμενον, ἅπερ ὡς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ἐς ἀεὶ κτῆμα συντιθείη. οἶδα μὲν ὅτι ὀλίγους αὐτῶν ὄψομαι, ἐνίους δὲ καὶ πάνυ ἐπαχθὴς δόξω, καὶ μάλιστα ὁπόσοις ἀποτετέλεσται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ ἐπαινεθείη τὸ τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσί τι τῆς ἅπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς ἀποκειμένων. ὅμως δὲ ὅ χείρων καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνας εἰρήσθω, ἵν' εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίη, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἄν τις ἁπάντων ἤδη κεχειρωμένων) ἔχωσιν ἄμεινον συντιθέναι, τὰ καιρὸν τοῦτον προσάγοντες. ἴσως γε δόξει αὐτοῖς ὀρθῶς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῇ αὐτῇ πήχει, ὥσπερ καὶ νῦν, μετρή-

f Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' εἴ τι M. *g* Ἐς ἀεί] Sic recte L. & marg. *Alii*. Ὡς ἀεὶ male Edd. M. etiam; sed in litura, fuitque haud dubie *ἐς ἀεί*. *h* Μανία, εἴγε ἐλπὶς] Liturae sunt hic in W. & vulgata lectio reposita. *i* Μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσι] M. . . ουσιν ἢ . . . ψουσι W. *k* Ἵν'] Ἤν W.

12. *Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν & τότε] Παραμείνω ἐγὼ μὲν καὶ τηνικαῦτα μὲν ἀπαραφθόρως τυγχανόντων, μόνον δὲ ἀναγωγῶν ἀπαιρουμένων. V.*

multo frequentius; vocali sequente, sine apostropho scribitur, quam cum eo. *J. F. R.*

95. Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum ipsum *Thucydidis* alibi descripsimus. v. c. 42. monendus tantum hic lector est, antea pro ἐς, ὡς scriptum fuisse in impressis, quod nos praeeunte *Varstio*, in suo codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum est. *M. du S.*

Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum *Thucydidis*, quem se alibi descripsisse ait *Solanus*, addidit margini *Junctinae*, nempe I. 22. ubi Clar. *Duker.* optime jam vidit & in hoc Luciani loco ἐς ἀεὶ legendum, velut infra in *quem. Hist.* c. 42. & supra *Deor. Dial.* X. idem recte legitur. *J. F. R.*

2. Μανία, εἴ γε ἐλπὶς] Lucianus praecepta conscribendae historiae scripturus, praevidere se dixerat fore, ut non omnes historicos dicto sibi audientes redderet; quin fore ut quibusdam molestus videretur; praecipue iis, quorum historia jam esset perscripta & publicata. Εἰ δὲ ἐπαινεθείη, pergit, τὸ τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράψουσί τι τῆς ἅπαξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro μανία, εἴγε ἐλπὶς sine dubio legendum μανία δή γε ἐλπίς. Id dicit, *Sed & si illa* (historia jam ab aliis perscripta & publicata) *laudata sit ab iis, qui tum fuerunt auditores, insania sit, sperare tales homines mutaturos & aliter scripturos quidpiam eorum, quae semel recepta sunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione succurrisse etiam Interpres. *J. J.*

Μανία...] V. Cl. *Jensium*. Liturae hic sunt in W, & vulgata reposita. Vid. Παρασ. 7. *M. du S.*

9. Ἁπάντων ἤδη κεχειρ.] Vid. *Demosth.* Ol. I. 62. C. Philip. III. 177. B. Noster c. 2. σωτηρίῳ νίκαι. Bello profligato videtur hoc scriptum, atque adeo Anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Cassius & Marcius Verus Seleuciam & Ctesiphonta ceperunt, V. *Capitol.* in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI. *PAX* & *IMP.* III. & IV. ob triumphum. *M. du S.*

13. Πήχει] V. infra c. 39. ne forte existimes hoc vocabulum non usurpari de instrumento fabrili. Hic tamen non norma simpliciter, sed ex adjunctis de vetere carioso & prava intelligendum. *M. du S.*

τρόντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, ἢ πάνυ ἀνιάσεται, ἢν πάντες Ἀβδηρίται ἑκόντες Ἀνδρομέδαν τραγῳδῶσι.

Διττῆ δὲ ὄντος τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν ἁ αἱρεῖσθαι, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε πρῶτα εἴπωμεν, ἄτινα φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρτοι τοῦ ὀρθοῦ, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχήν τε οἵαν αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἥν τινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἤδη εἴπωμεν, ὁπόσαι τοῖς Φάυλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, [b] ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ [c] ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ ἧττον παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφην, ἁπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ.

Ἃ δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὕροις βλιτηρῶν, οἷα καμοὶ πολλάκις ἀκροωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἦν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα. ἐκ ἄκαιρον δὲ μέλαξὺ καὶ ἐπομνημονεῦσαι ἔνια, πα-

rem metiantur: medicus vero non valde angetur, si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.

6. Cum autem duplex consilii opus sit; quod alia eligere docet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam, & a quibus purum esse oporteat: deinde quibus rebus usus non aberret a vera *via*, quaeque recto *itinere* ducat; quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscujusque mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia & inter se committenda, atque devincienda. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Jam nunc vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in lingua, in compositione, & sententia, in ruditate reliqua, longum fuerit persequi, & hujus argumenti minime proprium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua & compositione.

7. Quae vero in historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qualia mihi etiam, qui saepius audivi, videbantur, & maxime si omnibus illis patulas aures praebueris. Neque vero intempestivum, inter-

a Αἱρεῖσθαι] Sic *Fl. H. P.* & *Ald.* Αἱρεῖσθαι *J.* b Ἔν τε] Τὰ ἐν marg. *AlW.* sola. Non male. c Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ] Τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν *Pell.*

33. Τῆς παρούσης ὑποθέσεως] Praesentis instituti. *G.*

41. Καὶ ἐπομνημονεῦσαι ἔνια] Ἀκταιολογία ἐστὶ γνωμῶν. *V.*

46. Τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων ἐ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι] Ἐνδιατρίβουσι ut infra c. 11. καὶ ἐνδιατριβοῖς, & immorantes, & supra . . . καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον. *Th. M.*

47. Διατρίβουσι] Ἐνδιατρίβουσι. *F. G.*

Ibid. Ἐνδιατρίβουσι] *Marc.* emendationem secutus sum; confirmatur auctoritate Mſ. W. Sic usurpat c. 11. *M. du S.*

Ἐνδιατρίβουσι] Non modo c. 11. sic occurrit, ut *Solanus* monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6. ἐνδιατριπτέον etiam habuimus. *J. F. R.*

53. Δὶς ἐνδὲ πικρῶν] Dictum est supra ad Πρ. λ. c. 7. *M. du S.*

55. Ὀπωσοῦν] Bene monuerat in marg. Cl. *Hemsterh.* videndum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 477. N. 53. Id est L. VII. 49. Ubi ad verb. ὁπωσοῦν in Thucyd. occurrens, ait: *Th. Magist.* hoc Ἑλληνικὸν non Ἀττικὸν esse pronunciat. Est tamen rursus apud *Thucyd.* VIII. 90. Item in *Isocr.* ad Nicoclem, non longe a principio, & *Luciano* quom. hist. h. l. *J. F. R.*

59. Ἀκαιριῶν] Angl. ἀκαίρων. *J. B.*

Ἀκαιριῶν] Hic adleverat margini *Solanus*, in W. lituram esse, sed aliam manum reposuisse vulgatam; ve-

tera etiam ſpeciminis cauſſa quaedam commemorare eorum, quae jam ita ſcripta ſunt. Et primum quidem illud quantum ſit eorum peccatum inſpiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta ſunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, ſuos quidem tollentes in ſummum, hoſtes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non anguſto intervallo diſterminata & ſeparata ſit ab encomio hiſtoria; ſed magnum hiſce murum eſſe interpoſitum; &, ut muſicorum voce utamur, octava duplici, *id eſt eo quod maximum eſt intervallo* illa a ſe invicem diſtare: ſiquidem encomium ſcribenti illa ſola cura eſt, quomodocumque laudare, & exhilarare eum qui laudatur, &, ſi per mendacia finem illum conſequi detur, parum curaverit; hiſtoria vero ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aſperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poëticae artis & poëmatum aliud eſſe inſtitutum, & ſua quaedam praecepta; alia vero hiſtoriae. Illic enim immoderata libertas, & lex una, quidquid viſum poëtae fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Muſis obſeſſus ſit, etiamſi alatos curru equos velit jungere, & ſi alios ſuper aquas, aut

ϛαδείγματ῾ ἕνεκα, τῷ ἤδη ἔτω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἡλίκον ἁμαρτάνουσιν, ὀλιγωρήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῷ τῷ ἱϛορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἐχόντων καὶ ϛρατηγῶν [d] ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους, ἐς ὕψ῾ ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου [e] καταῤῥίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς ὁ ϛενὸς τοῦ Ἰαπετοῦ διώριϛαι καὶ διατετείχιϛαι ἡ ἱϛορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλά τι μέγα τεῖχ῾ ἐν μέσῳ ἐϛὶν αὐτοῖν, καὶ τὸ τῶν μυσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς πασῶν, ἐϛὶ πρὸς ἄλληλα. [f] εἴ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνον ἐνὸς μέλει, ὁπόσον ἐπαινέσαι καὶ εὐφράναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ [g] εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἄν τι ψεῦδ῾ ἐμπέσοι ἡ ἱϛορία, εἰδ' [h] ἀχαριαῖον ἀνάχοιλο, εἰ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἰατρῶν παῖδές φασι, τὴν τραχεῖαν, πᾶν δεξαμένῃ ἄν τι εἰς αὐτὴν καταπόθεν.

Ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι εἰϛὶ πραγμάτειαι, καὶ κανόνες ἴδιοι· ἱϛορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, [i] ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμ῾ εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθε῾ γὰρ καὶ κάτοχ῾ ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὠκυπτέρων ἅρμα ζεύξαϛ᾽ [k] θέλῃ, καὶ ἐφ' ὕδα-

d Ἐνδιατρίβουσι] Marg. *Διϊ.* Et W. Διατρίβουσι Edd. *e* Καταῤῥίπτοντες] Sic recte Edd. Καταῤῥάπτοντες W. *f* Εἴ γε] Nihil hic mutare M. *Fl. S.* & *H.* notat *M. du S.* Sed & ſic *J. P.* & *Ald.* habent. *g* Εἰ] Deeſt in W. at ibi punct. poſt ψεῦσ. *h* Ἀχαριαῖον] Sic Edd. omnes Ἀχαιρον Angl. & P. *i* Ἀκρατὴς] Sic *B2. J. P. Ald. S. Fl.* &c. *k* Θέλῃ] Ἐθέλῃ M.

verum ita dubie poſuit, ut vix ſatis dignoſcam, huccine pertineat, an ad praecedens ἐνδιατρίβουσις. Sed ἀκαριαῖον probum eſſe, jam dictum ad *Hermot.* c. 62. *J. F. R.*

60. Ἀρτηρίαν] V. *Plut. Συμπ. προβλ.* Z. *ά.* ubi cum haec optime a medico eſſent explicata, inſcite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitiſſimo eadem ſubvertuntur. Adde & A. *Gell.* eundem errorem tuentem XVII. 11. *M. du S.*

66. Ἄκρατ῾] Antea legebatur ἀκρατής. Prave. Sic ut edi curavimus totidem verbis *Plato* de Rep. VIII. *M. du S.*

Ἀκρατὴς] Lubens obſequerer *Solano* ἄκρατ῾ legenti: ſed quum nihil variationis addiderit, niſi quod *B2.* & *S.* quoque ἀκρατὴς habeant; ego Edd. ſtudioſe conſului, easque quas notavi in variantt. omnes vulgatam ſervare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum qui aliter habeat. Cumque *Steph.* etiam ἀκρατὴς γλῶσσα paſſive, pro quae cohiberi nequit, adferat ex *Ariſtoph.* non quidem commonſtrato loco, (qui eſt *Ran.* 862.) vulgatam intactam ſinemus, donec certiora invenerimus. *J. F. R.*

68. Ἵππων ὠκυπτέρων] De poëtica hac celeritatis deſcriptione plena manu, ut ſolet, *La Cerda* ad Aen. VI, 808. unde petere licet omnia. Quaedam etiam *Eſchenbach.* ad Orphei Argon. 137. *J. M. G.*

ὕδατος ἄλλως, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θεοσμήνους ἀναβιβάσῃ, φθόνος οὐδεὶς, οὐδ' ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐτὴν [a] ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας, αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ διαρραγείσης ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα καλενεχθέντα. ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κωλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἄρει· καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, [b] οὐδ' Ἄρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δὲ, [c] ἤν τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ πεζή τις ποιητικὴ γίγνεται, τὸ μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων, καὶ δι' αὐτὸ ἀπιστοτέραν ἐκφαίνουσα;

per ſummas ariſtas decurſuros imponat, invidia nulla eſt: neque, cum illorum Jupiter una catena tractum tollit cum terra mare; metuunt, ne rupta illa, conterantur delapſa illa omnia. Verum etiam ſi laudare Agamemnonem velint, nemo eſt qui intercedat, Jovi quidem illum ſimilem caput & oculos, pectus vero fratri illius Neptuno, circa cingulum vero Marti, atque in univerſum compoſitum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes filium. Neque enim par Jupiter, neque Neptunus, neque Mars, qui ſolus per ſe pulchritudinem illius expleat. Hiſtoria vero, ſi quam id genus adulationem adſciſcat, quid aliud quam pedeſtris quaedam poëtica fiet, magnifico quidem illo dicendi genere privata, ſed portentoſa commenta reliqua, nudata numeris, & ob id ipſum magis conſpicua ob

a Ἀπὸ] Sic *Angl.* item W. P. & L. Ὑπὸ Edd. b Οὐδ' Ἄρης] Οὐδὲ ὁ Ἄρης W. c Ἤν τινα] *Ald.* male ἤντινα. Sed correctum in marg.

Ἵππων ὑποπτέρων] Conf. ſupr. *Somn.* c. 8. ex diviſione *Solani*. nunc §. 15. p. 20. *J. F. R.*

70. Ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θεοσμήνους ἀναβιβάσηται] Alluſit ad locum *Heſiodi*, qui apud Euſtathium, ex libris perditis, habetur:

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.
Ἀλλ' ἐπὶ πυραμοῖσιν ἀβέρσι δρομάασκε πόδεσσι.

Super ſummum ariſtarum fructum cucurrit, neque fregit.
Sed ſuper triticearum ſpicarum cacumina currebat pedibus.

Ubi notandum vox πυράμοις, ignota Lexicographis. Uſus eſt etiam Lucianus hoc loco in Tom. II. in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὁπόταν ὁ Ζεὺς, eſt ex Iliad. Θ. Mox; μίγα τοίνυν, μᾶλλον τε ὑπὲρ μίγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τ' ἑτάρας κομμώματα. Latinus interpres: *Magnum igitur, imo plusquam magnum hoc malum, ſi quis neſciat ea quae hiſtoriae, & poëtices ſunt propria ſeparare, ſed introducat in hiſtoriam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque qui his inſunt exceſſus.* Non damno hanc lectionem, neque verſionem. ἑτάρας ſc. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano codice ſcribunt τὰ τ' ἑταίρας κομμώματα. *meretricia lenocinia, fucos meretricios*, ſic vocat in hiſtoria poëtarum fabulas, laudes & hyperbolas. ideoque in ſequente periodo, dicit hoc idem eſſe ac ſi athletam robuſtum quis ἀλουργίσι θελάλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, *induat purpureis veſtibus & alio meretricio ornatu.* in verbis praecedentibus dixit ἂν δέ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κομιδῇ πρινίνων. *ſi quis athletam validum ac vehementer robuſtum.* ſc. fuco expoliat. πρίνινοι ſunt ex robore quaſi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomſterckie mannen. *J. G. G.*

Ἐπ' ἀνθερίκων] Homero *Virgilium* aemulum adde, qui Aen. VII. 805. de Camilla haec canit.

— — *Curſuque pedum praevertere ventos*
Illa, nec intactae ſegetis, per ſumma volaret
Gramina; nec teneras curſu laeſiſſet ariſtas:
Vel mare per medium fluctu ſuſpenſa timenti
Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.

M. du S.

Ibid. Ἀνθερίκων] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*

72. Ὁ Ζεὺς] Vid. *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ μιᾶς] Angl. ἀπὸ. *J. B.*

Ἀπὸ] Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπὸ. *M. du S.*

73. Καὶ Ἀγαμ.] *Homer.* Iliad. 2. Achil. *Tat.* lib. 1. *J. B.*

Ibid. Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. B. 478. *M. du S.*

79. Ζώνην] Videndus hic *Pauſanias* in Boeot. cujus rationem miror, quod hanc vocem, de totius corpo-

ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plus-quam magnum illud vitium, si quis separare quae historiae sunt, & quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis inducat, fabulam *puto* & encomium, & qui sunt in utroque excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum nume-95 ro unum, & plane ilicis instar durorum, purpura induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet cerussamque faciei: quam, Hercules! videndum illum reddiderit, quam ipso cultu turpem!

9. Neque illud dico, quasi non & laudandum sit non nunquam in historia: sed tempore opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, & omnino ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut paullo post demonstrabi-

σα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα 90 τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις [d] χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' [e] ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ [f] ἑτέρας [g] κομμώματα, τὸ μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλη- 95 τὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων, [h] ἀλουργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ φύκιον ἐντρίβοι, καὶ [i] ψιμμύθιον τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰσχύ- 100 νας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ.

Καὶ οὐ [k] τοῦτό φημι ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ [l] πράγματι· τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς τὰ ἐπείλα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἄχρι μικρὸν ὕστε-

d Χωρίζειν] Χορίζειν male *J.* *e* Ἐπεισάγοι] Sic W. & *J.* Novem reliquae Edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπεισάγει. *f* Ἑτέρας] Sic Edd. omnes. Ἑταίρας Mſ. Angl. P. & W. Sed recentior manus ἑτέρας fecit. *g* Κομμώματα] Σκώμματα male W. Vulgatam exhibent Edd. *Fl. J. Ald. P. H.* *h* Ἀλουργίσι] Sic recte marg. *Ald* W. Ἀλουργίσι Edd. Ἀλουργίς τι Angl. & P. A. εἰ W. *i* Ψιμμύθιον] Ψιμύθιον M. *S.* & *H.* Ceterae consonam duplicant. In *Aldina* excidit μ. *k* Τοῦτο] Deest in W. *l* Τὰ] Τοῖς L. At vulgatam tuentur *J. Fl. H.* &c. Τοὺς marg. *Ald W.*

poris armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce perspicio. *M. du S.*

81. Ἀερόπης] Rursus infra Ὀρχ. c. 43. *M. du S.*

91. Ἐπεισάγοι] Ubi vulgo legitur, Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra c. 27. sustulit Cl. *Graevius* in verbis [ὥσπερ ἂν εἴ τις τὸν Δίᾳ, τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσοῦτον ὂν τοιοῦτον ὄν, μὴ βλίττοι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγεῖτο] legens, id quod sane requiritur, ἐξηγεῖτο. *J. J.*

Ἐπεισάγοι] Ex W. & Ed. *J.* est. Reliquae mendose ἐπεισάγει; quod recte vidit Cl. *Jensius* emendandum. *M. du S.*

Ἐπεισάγοι] Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens ᾠδοῖεν & ἐστρῶσθαι. *J. F. R.*

92. Ἑτέρας] Angl. ἑταίρας. *J. B.*

Ἑτέρας] Manus ipsa Luciani quod autem praeferunt Angl. Mſ. Gr. & P. ἑταίρας, corruptio mera. In M. etiam ἑταίρας fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμωμ. V. *Hesych. Suid.*) *Longol.* *M. du S.*

96. Ἀλουργίσι] Angl. ἀλουργίς τι. *J. B.*

Ἀλουργίσι] Ibidem ait Auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων ἀλουργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ. Pro ἀλουργίσι in MS. Angl. ἀλουργίς τι exstare testatur *Bourdelotius*. Sed quum haec MSti lectio, sequentium ratione habita, sit solocca, vulgata lectio censenda est integerrima; *Non secus ac si quis Athletam aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio.* *J. J.*

Ἀλουργίσι] Recte quidem Doctiſſ. *Jens.* ἀλουργίσι praefert alteri lectioni ἀλουργίς τι; verum non dubito quin jam magis sit probaturus illud ἀλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae *Wesselinganae* admisimus. *J. F. R.*

6. Τὰ ἔπειλα] Probo lectionem marginis *Aldinae Wesselinganae*, qualem ob oculos etiam videtur habuisse *Micyllus* interpres, qui verterat, *quasi posteris, non praesentibus scribantur.* *J. F. R.*

ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ χρήσιμον, [a] καὶ ἀφ' τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς [b] ἐντυγχάνοντας, ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, [c] κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον; ὅθεν ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ [d] αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾷ Νικόστρατον τὸν Ἰσι-

mus. Quotquot vero putant bene ſe hiſtoriam in duo tribuere, ſuavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut jucundum quiddam, & lectores exhilarans, vides quantum aberrent a vero: primo quidem diviſione quod utuntur fallaci; unum enim opus hiſtoriae & finis, utilitas, quae ex vero ſolo colligitur. Jucunditas vero, melius quidem eſt, ſi & ipſa conſequatur, ut athletam pulchritudo: ſin minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicoſtratus Iſidoti,

a Καὶ ἀφ' τ. ἑ.] Κιβδήλῳ τῇ διαιρίσει χρώμεναι hic legit G. Mſ. b Τοὺς ἐντυγχάνοντας] Τούτου ἐντυγχάνειν G. Τοῦτο B2. Vulgatum ſervant M. & Edd. ceterae. c Κιβδήλῳ] Ὡς εἴρηται ante hoc verbum inſerit idem Cod. G. d Αὐτὸ] Nihil mutat M. nec Edd. forſ. αὐτῷ M. du S.

19. Νικόστρατον] Ἔοικεν Νικόστρατος ὁ τρίτος ἀθλητὴς τῶν κατ' ἐκείνους καιρους γενέσθαι, ἄλλως δὲ τὸ πρόσωπον ποιητὴς καὶ τὸν Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μὲν ἀναλκίδη δὲ ἔχειν ἐρώμενον. M.

8. Ὅσοι . . .] In Mſ. hic locus ſic legitur. ὅσοι δ' οἴονται καλῶς διαιρεῖν, εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, κιβδήλῳ τῇ διαιρίσει χρώμενοι, καὶ ἀφ' τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τοῦτον ἐντυγχάνειν ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν, ὡς εἴρηται, κιβδήλῳ τῇ διαιρίσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον. quod nec praetereundum, nec rejiciendum exiſtimo. *J.G.G.*

17. Αὐτὸ] Forſan αὐτῷ. Sed nihil muto. proba enim etiam vulgata. *M du S.*

18. Κάλλος ἀθλ.] Quintil. VIII, 3, 10. *Pulcher aſpectu athleta cui lacertos exercitatio expreſſit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem conſequente qui tractarint, laudamus ad ejusdem Quintil. VIII. pr. 19. *J.M.G.*

Ibid. Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾷ Νικόστρατον τὸν Ἰσιεδότου γενάδαν ὄντα] Hic locus prima facie videtur ſanus & integer, at poſtquam exactius praecedentia & ſequentia examinavi, mihi videtur deeſſe una literula, ut bene quadret ad ſenſum auctoris, qui talis eſt: *ſi pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit ſpernendum tale conſortium, ſed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adſint, non impediet, quominus praemia reportet, & inſignis exiſtimetur athleta.* Igitur in toto eo ſermonis tractu, nullus eſt locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur conſonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris ſcopo. Ideo non ſuſpicor, ſed firmiſſime credo, Lucianum ſcripſiſſe οὐδὲν κωλύσει ἢ ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾷ, quod quidam non intelligentes & putantes debere intelligi Nicoſtratum e proſapia Herculis & octavum ab Hercule fuiſſe, quod eſt trinepotis filium, & videntes id impoſſibile eſſe ex ratione temporis, literam numeralem ἢ ſuſtulerunt. At ἀφ' Ἡρακλέους non de ſtirpe intelligendum, quaſi fuerit ille Nicoſtratus Heraclides, ſed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam ſimul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, ſecundus *Caprus Elejus*, de quo jam ſupra ad Pauſaniam in Heliacis p. 170. diximus, tertius *Ariſtomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magneſius*, quintus *Straton Alexandrinus*, ſextus *Marioon Alexandrinus*, ſeptimus *Ariſteas Stratonicenſis*, octavus *Nicoſtratus Cilix Aegaates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204. quem etiam memorat Pauſanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pauſania corrigendus eſt Olympionicarum catalogus a *Joſepho Scaligero* publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον ὁ πάλαι νικήσας, unde divinavit exſcriptor νίκην σῆτις. Cum ergo Nicoſtratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204. a Troja vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Trojam captam una generatione ad minus, manifeſtum eſt Nicoſtratum illum non poſſe numerari octavum ab Hercule ſecundum generationem, nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix ſufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius eſt debere legi, ἢ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de ſtirpe, ſed de victoriis Olympiacis luctae, & Pancratii. *J.P.a G.*

Οὐδὲν κωλ. ἀφ' Ἡρ.] Si cui non ſatisfaciat *Palmeriana* conjectura, (mihi quidem ſatis tanto minus facit quod video Verae Hiſt. lib. 2. c. 22. ſimiliter dixiſſe

DO-

doti, generoſus vir & utroque colluctatorum ſuorum fortior, licet adſpectu eſſet foediſſimus; Alcaeus autem Mileſius, pulcher ille, cum ipſo certaret, amaſius idem, ut ajunt, Nicoſtrati. Hiſtoria igitur, ſi quidem jucunditatem corollarii cujusdam inſtar adjiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel ſolam illam ſuam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque jucundum in hiſtoria eſſe, quod ſit

ὁότε, [e] γενάδαν ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὴν αἰσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν. Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὡς φασι, τοῦ Νικοστράτου ὤν. καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὴν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς [f] ἐρασταὶς ἐπισπάσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὸ τῆς ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροντιεῖ.

10. Ἔτι καὶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθώδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαί-

[e] Γενάδαν] Γενάδα W. sed additum *v.* [f] Ἐρασταὶς] Sic marg. *AiW.* A. G. P. Ἐργάτας Edd. & M.

noſtrum, Κῆρος ὁ ἀφ' Ἡρακλῆος) ille cogitet, an non huc referendus ſit ille Nicoſtratus, de quo *Diod. Sic.* XVI, 44. p. 533. Steph. Ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πράξαι ἐν βουλεύσασθαι, μεμιγμένην ἔχων τῇ φρονήσει μανίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος ῥώμῃ ἀμφίφορον ἐμίμει τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς τραπέζας, καὶ λίσσων ἰφόρει, καὶ βάπτειν ἐθέλων τοῖς μάχαις. *J. M. G.*

19. Ἀφ' Ἡρακλέους] Docta eſt ſane & acuta *Palmerii* conjectura; ſed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quicquam facit, quotus ordine Nicoſtratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicoſtrato v. *Plut.* 494. f. 949. C. (Alius is eſt ab eo, cujus meminit *Xenophon* Ed. St. p. 276. 29.) Noſtrum *ſi. β.* c. 22. & *Quintil.* II. 8. circa finem, ex quo & aetatem ejus diſcas [Cilix erat. Ol. CCIV. vicit Afr. ἀναγρ. & *Paus.* Eliac. I.] *Loyd.* *M. du S.*

22. Ἀλκαῖος] De hoc tacent. *M. du S.*

25. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὴν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαιτο] Interpres Salmurienſis: *Proinde hiſtoria ſi jucundum auctarii vice haberet, multos, a quibus ſcriberetur, alliceret.* Inepta ratio. Non plures invitarentur ad ſcribendas hiſtorias, de hiſtoricorum enim multitudine conqueritur, ſed ad legendas. Hiſtoriae enim illae, quae poſthabito vero ſoli ſtudebant jucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, niſi mulierculis & adoleſcentibus, ut hac tempeſtate, Romanenſium, ut vocant, fabularum ſcriptores. Verum hujus loci ſcripturam nobis ſervavit codex Anglicanus, apud *Bourdelotium*, & excerpta noſtra, in quibus ἐρασταὶς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et ſic legiſſe videtur *Micyllus*, ut ex verſione patet: *Quare hiſtoria ſiquidem obiter & velut auctarium jucunditatem additam habeat, complures amatores ad ſe allicit.* Paucis verbis interpoſitis, male ſcribitur & intelligitur hic locus: ἔτι καὶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθώδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα προσαῖτο, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸ συρφετὸν ἐν τοῖν δήμου ἐπινοῦσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικοὺς, καὶ μὴ Δία συκοφαντικῶς προσίτι γε ἀκροασαμένους. Vertunt: *Hoc quoque dici meretur, rem valde fabuloſam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non eſſe jucundam, dum non de faece hominum & promiſcua plebe hoc intelligamus, ſed de iis, qui judicantium, ac per Jovem, ſycophantarum more auſcultant.* μὴ ponitur quidem nonnunquam pro *niſi*, ſed in hac notione non memini infinitivum ſequi. παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, *utrinque audientes*, quod quid ſit non intelligo. Mſſ. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἢν μὴ τὸ συρφετὸν ἐν τοῖν δήμου ἐπινοῶσι. *in utroque*, vel *in utrovis eorum*, (fabulis ſc. nimiis, & operoſis laudibus) *auſcultantibus, non eſſe jucundum, ſi non faecem plebis & vulgus cogitet, ſed eos.* τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα προσαῖτο, ſunt *laudes nimiae, quae offendunt audientis animum.* ſic προσάντη λέγειν apud *Diod. Sic.* ea dicere quae ingrata ſunt, & indignationem movent. *J. G. G.*

26. Ἐργάτας] Angl. ἐρασταὶς. *J. B.*

Ἐρασταὶς] Recepimus in textum, P. etiam conſentiente. Vulgata enim nihili prorſus eſt. Exſtat tamen in M. *M du S.*

30. Ὅτι οὐδὲ — ἦν] Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθώδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα προσαῖτο, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt violantque hanc periodum & omnem ejus intelligendae viam, inque ea ſententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabuloſam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non eſſe jucundum.* Quod quum per ſe ἀτιχνῶς ſit chimæricum, imo falſum (& cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ?) tum ſi roges, cur Lucianus dicat ἦν, non ἐστὶ, profecto nullam poſſit dare cauſam. Tantundem reſpondebit, ſi roges, quid ſit *utrinque audire?* Deinde pergit, *dum non de face hominum & promiſcua plebe hoc intelligamus, ſed de iis* &c. Quid quæſo intelligemus de illis, utrum laudatis

ἐπαίνων μάλιστα [a] πρόσαντες παρ' ἑκάτερον τοῖς [b] ἀκούουσιν· ἢν μὴ τὸ συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον [c] ὑπονόησαις, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νὴ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γε [d] ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἄν τι λάθοι [e] παραδραμόν, ὀξύτερον μὲν τοῦ Ἄργου ὁρῶντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀργυραμοιβικῶς δὲ τὰ λεγόμενα ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν, τὰ δ' ἄλλων ὀλίγον [g] φροντίζειν, κἂν διαῤῥαγῶσιν ἐπαινοῦντες. ἢν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνῃς πέρα τοῦ μετρίου τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχιστ' ἂν

plane fabulosum; & laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faecem populi, & plebem cogites, sed hos, qui judicum more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula quae dicuntur explorantes, ut adulterina abjiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respicere, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis & laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam

[a] Πρόσαντες] Sic M. cum Edd. omnibus. An προσανθεῖς? Ἐπάχθεις *Pell.* [b] Ἀκούουσιν· ἢν] Sic *J.* & P. G. Ἀκούουσιν ἢν. Edd. & M. [c] Ἐπινοήσαις] Ἐπινοεῖ Mſſ. Gr. Ἐπινοῆσαι Edd. & M. Ἐπινοήσαις marg. *AIW.* [d] Ἀκροασμένους] Sic Edd. omnes. Ἀκροασομένους W. [e] Παραδραμὸν] Παρὰ δρόμον W. [f] Καὶ] Abeſt a W. [g] Φροντίζειν] Sic W. & Edd. omnes, excepta *S.* & *A.* quae male *φροντίζει*.

datis an laudantibus? Ad has tamen absurditates praevit *Micyllus*, cujus haec sunt; *quod neque jucundum adeo in historia, quod valde fabulosum est, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse solet, dum non de face hominum ac multa promiscuaque plebe, hoc intelligamus* &c. illaudabili verbione. Interpretor: *non esse in historia jucundum id quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque* (1. ut non sint semper jucundae, sed queant esse jucundae, queant esse contrariae & ingratae ob varias causas ac vel dextre vel sinistre accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quae occurrit Ver. Hist. I. c. 40. *οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τοῦ μέσου καθήμενοι.*) *Non intellige faecem confusam & promiscuam plebem, sed* &c. quibus verbis describit, quos *ἀκούοντας* innuat: quasi dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam infimi videant te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant, vel ut ipse exponit supra c. XI. *ὅταν κατὰ τίχνην αὐτὸ δρῶσιν οἱ ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν, ἀλλ' ἀθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα καὶ γυμνὰ διεξίασιν.* *J. G.*

32. Πρόσαντες] Videtur nihil opus esse huic loco, nisi ut revocetur, quod jam factum, simpliciter Aldina lectio, sublato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαντες & παρ' ἑκάτερον. Nimirum hoc παρ' ἑκάτερον, in quo tanto opere laboratur ad πρόσαντες refertur commodissime. *Utrinque praeruptum est & audientibus* adversum atque molestum, non minus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45. *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus.* *J. M. G.*

Ibid. Παρ' ἑκάτερον] Hic locus est mutilus] *Longol.* De utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, *Terentius*, in utramque partem, in prol. Heautont. sub finem, & III. 1. 31. *M. du S.*

Παρ' ἑκάτερον] Conf. infra Ἰσ. β. c. 40. Et Θεῶν διάλ. XVI. *M. du S.*

33. Τοῖς ἀκούουσιν· ἢν ἐπινοήσαις] Vulgatam mutavi ἢν in ἢν migrando, & distinctionem quae post ἢν erat, ante illud collocando, praeeuntibus G. L. & *J.* quod enim vulgo legebatur ἤδη τερπνὸν — τοῖς ἀκούουσιν ἢν, μὴ τὸ συρφετὸν, &c. *vertebaturque: neque jucundum audientibus erat, dum non de faece hominum intelligamus*, id ex Graeco sic vix elicias; jam vero ἢν μὴ conjunctum apertius *nisi* significabit, & verbum *erat*, satis intelligitur per ellipsin; sed pro ἐπινοῆσαι jam quoque recepi ἐπινοήσαις. durior hic enim est infinitivus. Immo cum & margo *AIW.* id habeat, & Cl. *Gesnerus* quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. *J. F. R.*

Ibid. Ἦν μὴ — ἐπινοῆσαι] Ἦν μὴ — ἐπινοήσῃ. *F. G.*

Ἦν μὴ . . .] Sic omnino legendum cum Mſſ. G. P. L. & Ed. *J.* Nisi cum G. mſ. legas mox ἐπινοεῖ pro ἐπινοῆσαι. Reliquae Edd. ἢν &c. cum praecedentibus conjungunt. *M. du S.*

36. Ἀκρια-

eam ſimilem reddideris Herculi in Lydia: veriſimile enim eſt alicubi eum te vidiſſe pictum, ut ſervit Omphalae, habitu indutum plane alieno: illam quidem Leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quaſi Hercules ſit; ipſum vero in crocoto, & purpura, carpentem lanas, & ſandalio Omphales percuſſum. Turpiſſimum illud eſt ſpectaculum, quod recedit a corpore veſtis, nec ſatis applicatur, & quidquid in deo virile eſt, indecore effeminatur.

ὁμοίαν αὐτῷ ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἑωρακέναι γάρ [h] που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, φάρμακον ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένων, ἐκείνην μὲν, τὴν λεοντῆν αὐτῆς περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν ὄντα, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ [i] σανδάλῳ· καὶ τὸ θέαμα αἴσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες ἀχημόνως καταθηλυνόμενον.

11. Ac vulgus quidem, haec ipſa forſaſſe in te laudaverit: at illi pauci, quos tu contemnis, ſuaviter ſane & ad ſatietatem ridebunt, videntes rem abſurdam, in-

Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως καὶ ταῦτά [k] σου ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁρῶντες τὸ [l] ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον,

h Που σε] Σέ που W. *i* Σανδάλῳ] Σανδαλίῳ W. *k* Σου] Σοι M. P. & marg. *AIW.* Σου ſervant Edd. & Ex.. *l* Ἀσύμφυλον] Sic dedi ex Codd. L. P. W. & *Angl.* Ἀσύφηλον enim habebant Edd. omn. praeter *Fl*, quae ἀσύμφηλον. Et praeter *J.* quae ἀσύμφιλον.

36. Ἀκροασομ.] W. In reliquis ἀκροασαμ. *M. du S.* Ἀκροασαμένους] Etſi vulgata ferri poteſt, ut ſignificet eos qui ſic audire ſolent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos qui hanc hiſtoriam *audituri*, vel *lecturi ſunt*. *J. F. R.*

42. Τὸν τύπον] Κατὰ τὸ τύπον. *F. G.* Κατὰ quippe non inſerendum, ſed intelligendum, monere voluit, credo. *J. F. R.*

44. Φροντίζειν] Tales ait Auctor comparandos eſſe auditores, quibus quis ſcripta ſua velit probare, qui exactiſſime omnia examinent & ἀργυραμοιβικῶς expendant: *ad hos*, inquit, ἀποβλέπουσα χρὴ ὁ συγγράφων. τοὺς δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν. Sic namque ex vetuſtis editionibus corrigendum; poſteriores peſſime φροντίζει. *J. J.*

49. Γάρ που σε] Ita που σε ſine accentu exaratum eſt in Edd. priſcis *J. Fl. Ald.* & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat obſervari, ut pluribus encliticis ſeſe ſubſequentibus, unius accentus in alterum tranſiret; alioqui ſcribendum fuiſſet πού σε· quod ſignificatio quam που hic habet, vix patitur. *J. F. R.*

Ibid. Γεγραμμένον] Meminit hujus *Terentius* Eun. V. 8. *Plautus* etiam in Trin. initio ipſo, & *Perſ.* 5. Vide etiam *Plut.* 1406. 2. quo in loco ῥαπίζειν legendum. *M. du S.*

54. Ἐν κροκωτῷ] *Plutarch.* quoque ſcribit Herculem κροκωτοφόρον pingi ſolitum. Crocota autem crocei coloris veſtis. Non. Marcell. *A. V.*

Ἐν κροκωτῷ] Quem cultum tamen deinceps ut & Herculis titulum affectavit Commodus. *Herodian.* I. 14. 16. ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων ὃ βασίλειον χλαμύδιον, λεοντῆν ὑπερώμιλο ὃ ῥόπαλον μὴ χεῖρας φέρειν, ἀμφιεννύλο τε ἀλουργεῖς ὃ χρυσοφεῖς ἐσθῆτας, ὡς εἶναι καλλαγίλαστον αὐτὸν καὶ ὑφ' ἑνὶ σχήματι θηλειῶν πολυτέλειαν ὃ ἑρῶν ἐχὺν μιμούμενον. V. & *Ariſtoph.* Βατρ. p. 94. 2. *M. du S.*

Ἐν κροκωτῷ] Conf. *Ariſtoph.* Ran. 46. & ad eum nott. Illuſtr. *Ex. Spanh.* qui & hunc Luciani locum adfert & muliebre hoc veſtimenti genus exponit ex *Athen.* V. 198. *pellucidum amiculum quod ſupra purpuream tunicam injicitur.* *J. F. R.*

56. Σανδάλῳ] Sic pro σανδαλίῳ conſtanter legitur in Edd. vett. quas excuſſi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. ſupra *Deor. Dial.* XII. m. ubi plane idem ait: παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. Et *Dial.* XI. m. πληγὰς αὐτῷ ἐνίστασα — τῷ σανδάλῳ, & ſic alibi non ſemel, quare hoc praetuli, quia Noſtro uſitatius eſt. Addiderat Cl. *La Croze*, vid. *Terent.* ſine dubio reſpiciens illa in *Eunuch.* V. 8. 4. *Utinam tibi commitigari videam ſandalio caput.* Ad quae interprett. plura de ſandaliis. *J. F. R.*

63. Ἀσύφηλον] Flor. & Angl. ἀσύμφυλον & ἀσύμφηλον. *J. B.*

Ἀσύμφυλον] Variant hic libri: ſed vera & genuina lectio eſt, quam ex W. P. & L. exhibeo. Conſentiunt omnes, exceptis duobus, in Ῥητ. c. 16. Ἀσύφηλον vero quod & apud *Suidam* perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud eſt. V. Iliad. I. 643. quod jam doctiſſimo *Suidae* editori obſervatum eſt. Adde *Plut.* 1672. 1. *M. du S.*

Ἀσύφηλον] Cum non ſoleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii: ἀσύφηλον autem

ſi

σον, καὶ δυσχόλληλον τῷ πράγματι. ἑκάστῳ γὰρ δή ἴδιόν τι, καλόν ἐστιν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀκαλλὲς τὸ αὐτὸ πρὸς τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἐῶ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς· καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν· οἵους αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὔνοιαν τὴν πρὸς τοὺς ἐπαινουμένους θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τοῦ πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν [a] ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ὀπισκιάζουσι τὴν ἀπειρίαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνὰ διεξίασιν.

Ὥστε οὐδὲ τυγχάνουσιν ὧν μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτοὺς, μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν. ὥσπερ [b] Ἀριστοβούλῳ μονομαχίαν γράψαντι Ἀλεξάνδρου, καὶ Πώρου, καὶ

congruam & combinari neſciam. Singulorum enim propria quaedam pulchritudo eſt. Horum vero ſi vices permutes, deforme idem, quia extra uſum ſuum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte jucundas, illi nempe, qui laudatur, caeteris vero graves, in primis ſi immodicos exceſſus habeant, quales vulgus *ſcribentium* facit, dum aucupantur eorum quos laudant benevolentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifeſtam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia & improbabilia, & nuda perſequuntur.

12. Adeo ut neque aſſequantur id quod maxime concupiſcunt. Qui enim ab ipſis laudantur, odio magis illos habent, & tanquam adulatores averſantur, bene illi quidem, maxime ſi virili & *magno* ſint animo. Quemadmodum, cum ſolitariam Alexandri cum Poro pugnam ſcripſiſſet Ariſto-

a Ἐξεργάσασθαι] Ἐξεργάσεσθαι W. b Ἀριστοβούλου] Ἀριστόβουλον μ. γράψας. Angl. M. & marg. *Fl.* Prius vero ſervant Edd. & P.

ſit *Homer.* Il. I, 643. & Ω, 767. hoc ſervandum duco, & interpretatus ſum, non quo illam plane cognitam habeam, ſed ut convenire huic ſententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. *J.M.G.*

Ἀσύμφυλον] Verum eſt Librarios non ſolere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Cl. *Geſnero* Homericum ἀσύφηλον retinenti: ſi ſignificatum ejus huc convenire certum eſſet. Verum quia non potuit ſcire quid Codd. noſtri haberent, ego conſenſum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae Edd. principes *Fl.* & *J.* ne quidem vulgatae adſentiuntur, ſed ad alteram codicum quoque ducunt. *J.F.R.*

82. Ἀριστοβούλου] Γράψαντι. Angl. Ἀριστόβουλον γράψας. *J.B.*

Ἀριστοβούλου] Adi *Voſſ.* de Hiſt. Gr. Laudat hunc *Plut.* in Alex. & 584. 1. unde liquet extitiſſe illius novam & ab hac diverſam hiſtoriam. *Strabo* etiam XV. p. m. 494. A. Vid. & 608. 1. ejusdem P. *M. du S.*

Ἀριστοβούλου] Faceſſat lectio Codicum, nominativum exprimentium; etſi enim nominativi abſoluti exempla non deſint, tamen quia iidem libri ἀναγνώστου non mutant, hinc nec γράψαντος nec Ἀριστοβούλου mutandum erat; non enim Alexander legebat, ſed ipſe Ariſtobulus auctor ei ſuum opus praelegebat, quod olim moris fuiſſe, non eſt opus exemplis probari; quum Alexander poſtea demum librum arripuiſſe, & in caput auctoris projeciſſe dicatur. Exempla autem iſtius nominativi quaſi abſoluti dabimus alibi. *J.F.R.*

90. Ἐπὶ κεφαλὴν] Mirum videri poſſit uſurpari hanc phraſin de *libro*, cum proprie de animalibus dicatur prono capite deturbatis, uti uſurpatur in Gallo c. 23. ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πίλαγος ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem uſu detorta fuiſſe. Vid. de *ara* uſurpatum Z. τρ. c. 44. *M. du S.*

93. Ἐν ἀκοντίῳ] Καὶ σὺ δὲ ἄνες Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐπὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio ut defendi poſſit haec ſcriptura, verum perſuaſum tamen habeo Lucianum ſcripſiſſe, καὶ ἐλέφαντας ἐπὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. *una ſagitta elephantes interficientem.* Quod & Mſ. prae ſe fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis ſchedis, in quas ante viginti quinque annos has conjecturas inſcripſeram, excerperem, ut dubium nullum reliquum ſit, vere me conjeciſſe. *J.G.G.*

Ἐν ἀκοντίῳ] Inſolens admodum haec phraſis, nec Luciani manum hic agnoſco, neque in his in Dial. *Prot.* & *Plut.* ſeu N. Δ. 23. καθικόμην εἰς τὴν ῥάδδον. In L. uti & in G. ἐπὶ, quod commodius, ſed nondum mihi rectum videtur, M. Vulgatum εἰς retinet. Elephan-

ſtobulus, & illum maxime libri ſui locum ei praelegeret: putabat enim maximam ſe a Rege gratiam initurum, quod mentiendo fortia quaedam facta illi adſtrueret, & opera fingeret vero majora: arreptum ille librum, commodum autem in Hydaſpe fluvio navigabant, praecipitem in aquam abjecit, addens, *te quoque oportebat, Ariſtobule*, ita tractari, *qui iſtam pro me pugnam ſuſceperis, & jaculo elephantos interficias.* Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, ſe Athonem ſtatuam ipſius facturum, & in Regis ſimulacrum transformaturum eſſe montem. Sed adulatorem ſtatim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia ſimiliter *ut antea* uſus eſt.

13. Ubi igitur in hiſce jucunditas, niſi ſi quis plane ſit ſtupidus, ut ſe in talibus laudari gaudeat, quorum e veſtigio oſten-

ἀναγνόντ@ αὐτῷ τῦτο μάλιϛα τὸ χωρίον ἦ γραφῆς (ἦετο γὰρ χαριεῖϛ τὰ μέγιϛα τῷ βασιλεῖ, ὅπι ψευδόμεν@ χρηϛείας τινὰς αὐτῷ, ἢ ἀναπλάϛων ἔργα μείζω ἦ ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖν@ τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποϛαμῷ τῷ Ὑδάϛῃ) ἔρριψεν ὅπι κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ ἔπως ἐχρῆν, ὦ Ἀριϛόβυλε, ταῦτα ὑπὲρ ἐμῦ μονομαχῆντα, καὶ ἐλέφανλας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἐμελλέ γε ἔπως ἀγαναχτήσειν ὁ Ἀλέξανδρ@, ὃς γε ἤδη πρὸ τῦ δεχιτέκτον@ τόλμαν ἠνέχελο, ὑποχομένε ἦ Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτῦ, καὶ μελαχοσμήσειν τὸ ὄρ@ ἐς ὁμοιότηλα τῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλαχα εὐθὺς ὅπιγνὺς ἦ ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' ἰὼν ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο.

Πῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τύτοις, ἐκτὸς εἰ μή τις κομιδῇ ἀνόητ@ εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινέμεν@; ὧν καὶ ᾠδάς οἱ ἔλεγ-

ε Ἀναγνόντ@] Sic Edd. & M. d Ἐκεῖνος] Deeſt in W. e Ἐν] Ἐνὶ G. L. recte. Prius autem Edd. & M. f Ὃς γε] Sic etiam M. Sed a recentiore manu.

4. Παρὰ πόδας] Ἔγγὺς, πλησίον. G.

phantos autem, quamvis haec quidem Ariſtobuli fabuloſa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. *Æl. Lamprid.* c. 12. & not. *Caſaub. virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut Elephantum conto transfigeret.* *M. du S.*

Ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα] Etſi praepoſitio abundans pro ablativo inſtrumenti recte adeſſe poteſt, ut pluribus probavi ad *Herodot.* c. 5. & ante me Cl. *Hemſth.* ad Dial. mort. XXIII. f. ubi καθυπέμφαι τὸ τῇ ῥάβδῳ, quae verba *Solanus* immerito ſuſpecta habet, tamen hic aliquantum languet hiſtoria; itaque ἐνὶ ἀκοντίῳ unice verum eſſe ſtatuo, & recepiſſem profecto, ſi numerum elephantorum, qui excidiſſe videtur, addere ex aliquo Codice vel Editione poſſem. Senſus enim poſtulat, ut *uno jaculo plures elephantes* (ſimul) *trajeciſſe* dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, ſeſe prodit, quae jam in vulgata lectione nulla eſt; tum vero juſta Alexandri patet ira, quum ἀδύνατα adeo, ſive manifeſto falſa ipſi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφανλας ſufficere videatur, & vel ſic longe melior ſenſus ſit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, niſi *duos* vel *tres* addideris. Miror *Solano* haec in mentem non veniſſe, qui tam ſtudioſe haec verba videtur excuſſiſſe. Quum ſenſus τῷ ἐνὶ tam facile pateat. Fateor enim nihil novi eſſe ſingulos elephantos contis trajectos, ſed parvo jaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλὴν autem ſi non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum ſimul in aquam projecerit? poteſt enim ἐπὶ intelligi *verſus*, *ad*; ita ut liber directus *verſus* auctoris caput, etſi non tetigerit, in mare ſit projectus. At ſequens σὲ δὴ, id non permittit. *J. F. R.*

95. Ἀρχιτέκτον@] Dinocratis ſcilicet, cujus hiſtoria ſcitu digna. Is cum Alexandro innoteſcere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, caetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit qua Alexandro iter futurum ſciebat. Eo viſo rident comites, Alexander ipſe novo ſpectaculo illectus hominem alloquitur, & mox ſuſcipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde ſubvertit. Vid. *Vitruvium* in praef. At Plutarcho *Staſicrates* audit, non *Dinocrates* 597. 2. Sed *Dinocratis* etiam nomine occurrit apud *Plin.* & *Strab.* VII. qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam deſcri-

ἔλεγχοι· ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τ̃ ἀνθρώπων, καὶ μάλιστά γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τ̃ ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον [a] ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. [b] τοιοῦτοι τ̃ συγγραφόντων οἱ πολλοὶ εἰσὶ τὸ τήμερον, [c] καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ [d] χρειῶδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τ̃ ἱστορίας ἐλπίσωσι, [e] θεραπεύοντες. ὃς μισεῖν καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλως, καὶ ἀτέχνως ὄντας· ἐς τὸν πὶ δὲ, ὑποπτον ταῖς ὑποβολαῖς τ̃ ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται [f] καλαμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, [g] πάσῃ

di vanitas possit : ut homines deformes, praesertim mulierculae, quae pictoribus injungunt, se ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento admiscat. Tale est vulgus historicorum, qui praesenti tempori, & suae rei, & utilitati, quam sperant ex historia, serviant : quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem adulatores manifesti & inertes sint, in futurum autem suis excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino jucunditatem admistam esse debere historiae, ille reliqua ad-

a Ἐπανθήσῃ] Ἐπανθίσῃ P. & marg. *AtW.* Ἐπάνθισε Angl. b Τοιοῦτοι] Τοιοῦτοι πολλὰ W. c Καὶ] Abest a *Fl.* Adest in *J. H. P.* & M. d Χρειῶδες] Sic Edd. &c. Χρεῶδες W. e Θεραπεύοντες] Θεραπεύοις Angl. P. L. W. in rasura. Prius autem Edd. recte tuentur. f Καλαμεμίχθαι] Καὶ τὰ μ. W. g Πάσῃ] Deest in W. & *Fl.* Adest in P. & cett. Edd.

ptam & conditam memoriae prodidit. *Vitruvius* quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem historiam habes iterum. ὑ Εἰκ. c. 9. *M. du S.*

9. Ἐπανθήσῃ] Angl. ἐπάνθισε. *J. B.*

Ἐπανθήσῃ] Οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λόγιον ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. Recte interpres : *Arbitrantur enim melius se habituram faciem, si pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admiscat.* Sed pro ἐπανθήσῃ scribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit *Bourdelotius*, qui legit ἐπάνθισε. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν est pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Clejo, ἀνθεσμένοι Φαρμάκοισι προμαχεῶνες *propugnacula picta variis coloribus.* Noster inferius in hoc ipso libro: Οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τ̃ ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐῤῥύθμιζον, καὶ ἐπάνθιζον τῷ χρυσῷ. *Illi vero tantum formabant & secabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant.* Sophoc. ὑ γάρ σε μὴ γνῶσιν ᾗδ' ἠνθισμένον. *Te enim non agnoscent sic coloratum.* Synesius : καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μου κατὰ τ̃ παρειᾶς ἐρύθημα. *& statim mea gena rubore perfundebatur.* Ἄνθος saepe est color. ἄνθη τ̃ αὐτῶν sunt picturae Philostrato. *Hesych.* ἄνθη χρώματα. Moschopulus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῆ. διὸ τῶν τ̃ βαπτῶν ἄνθους λέγεται ἀνθ' οὗ κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὡς Ὅμηρος τῷ Φιλοστράτῳ τ̃ ἑ ἰδὼς ἄνθει ῥαίνεται, ἤγουν τῷ χρώματι. ἴσως δὲ ἰδὴ βατάων τ̃ καὶ λέγεται ἀνθεμόεσσαι πάπαις παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda sunt haec verba. Locus Euripidis est in Hecuba v. 468.

Ἐν πρωΐῃ πέπλῳ

Ζεύξομαι ἅρμασι πώλους
Ἐν διαδαλαίοις ποικίλλουσ' ἀνθεμόεσσι πήναις.

Ubi interpretes pessime : *in crocea veste jungam curru equos, in artificiosis variegans croceo flore decoris tapetibus ?* Ἀνθεμόεσσαι πῆναι sunt fila variis coloribus tincta, licia diversorum colorum. Πῆναι μίτος, πρόκη, subtemen, fila. χρυσόπτεροι vestes aureis filis pictae, *Virgil. picturatae auri subtemine vestes.* Restituenda est haec vox *Polluci* lib. X. c. 10. ubi recenset vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia : καὶ πήνη & πηνίον κατώγιον, καλαγαγεῖν. Interpres: *peram fusum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera, lege πῆνα. *Euripides* autem sic vertendus : *In crocea veste jungam curru equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis.* Ἐν διαδαλαίοις ποικίλλουσα est pro ἐν ποικίλλουσα διαδαλαίοις. *J. G. G.*

Ἐπανθήσῃ] Ad hanc scripturam accedit Angl. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθίσῃ. Vid. infra c. 55. *M. du S.*

13. Θεραπεύοντες] Angl. θεραπεύοις. *J. B.*

Θεράπ.] Sic infra c. 40. εἰ δὲ τὸ ὦ δέσποινα τὶς θεραπεύοι, &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud sane spernendam, nempe θεραπεύοιτο; quam si admittas, supple ἂν. Sed in W. aliter prius fuerat. *M. du S.*

19. Πάσῃ] Distinctione juvimus hunc locum & interpretatione. Jungebant ἱστορίᾳ πάσῃ, & interpretabantur *omni historiae* : sic laborabant sequentia. Nobis πάσῃ esse aoristus primus ex πάσσω vel πάττω quod de coloribus & pigmentis usurpari notum est. *J. M. G.*

20. Τὰ

adſpergat, quae cum veritate jucunda ſunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant.

14. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex hiſtoricis quibusdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per *ego vos* Gratias *obſecro*, nemo his quae dicentur fidem deneget: vera enim eſſe jurare etiam poſſim, ſi urbanum eſſet jusjurandum ſcripto interponere. Unus quidem illorum aliquis a Muſis ſtatim initium fecerat, precatus Deas, ut manum ſcriptioni ſecum admoveant. Vides quam concinnum principium, & conveniens hiſtoria, quae-

20 [h] τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐϛιν ἐν τοῖς ἄλλως κάλλεσι τῦ λόγυ· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλῶσιν.

Ἐγὼ δ' ἂν καὶ διηγήσομαι ὁπόσα μέμνημαι ἐναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νὴ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διηγυμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιϛήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γὰ ἀληθῆ ὄϛι κἂν ἐπωμοσάμην, εἰ ἀϛεῖον ἦν ὅρκον ἐντιθέναι συγγράμμαϛι· εἰς μὰ τις αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς συνεφάψασθαι τῇ συγγράμμαϛι. ὁρᾷς ὡς [i] ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ, καὶ [k] πρὸς πόδα τῇ ἱϛορίᾳ, καὶ τοῦ τοιού-

[h] Τὰ] Abeſt articulus a P. & L. Adeſt in Edd. [i] Ἐμμελὴς] Εὐμιλὴς Schol. male. Nihil mutant Edd. Coll. & M. [k] Περὶ πόδα τῇ ἱϛορίᾳ] Παρὰ πόδα ἡ ἱϛορία Edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. Τῇ ἱϛορίᾳ vero *Pell. Caſaub.* & *Vorſt.*

33. Εὐμιλὴς] Εὔρυθμος. *V. Σποτί. G.* (Εὔρυθμος male edit.)

20. Τὰ ἄλλα] Hic aliquid deſideratur. An μὴ παραλείπει, vel παραδράμῃ? *F.G.*

Τὰ ἄλλα] Recte vidit *Gujet.* aliquid deſiderari, in vulgata, quae erat: τῇ ἱϛορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα, &c. ſine ſequente verbo quod ad ἄλλα referatur, & ſine ullo ſenſu; ſed mutata a Cl. *Geſtero* diſtinctio mihi omnia ſanare videtur; quare illam laetus amplector. *J.F.R.*

21. Τῦ λόγυ] Poſt hanc vocem excidit verbum, ſine quo ſtare ſententia non poteſt. Quodnam autem verbum exciderit quis ſine Mſſ. ope divinabit? *Vorſtius* conjicit, ante τὰ ἄλλα reponendum ἐϛὶ καὶ, vel ſimile quid. In W. & Ed. *Fl.* deeſt πάσῃ, agnoſcit P. [Hic aliquid deeſt, huic ſimile ἄλλα μεμιχθωσαν, ἃ ϛιν &c. *Langol.*] Ego pro πάσῃ τὰ legendum cenſeo ἐκπεπαϛίσθω, τὰ, ut ὑπερθ. c. 22. *M. du S.*

25. Ἔναγχος — πρώην] Ex hoc loco diſcimus, quo tandem tempore patriam poſt primas peregrinationes reviſerit Lucianus. Neque enim dubium eſt, quin de reditu in patriam hic locus ſit intelligendus, de quo in Somnio c. 9. poſt peragratas Italiam & Galliam; cum ex *Peregr. morte* pateat c. 35. Satis fuiſſe ei temporis ad utramque viſendam, & ex *Somnio* c. 9. patrem ibi habuiſſe obviam, conſtet. Certe hinc in Ionia circa annum Chriſti CLXIII. fuiſſe, liquido conſtat: quo tempore jam annos ad minimum XII. abfuiſſe a patria ex Παρ. c. 35. Cum quater Olympia vidiſſet, certum eſt. Unde proclive eſt judicare, quae de ſua vita in *Somnio* habet, conſideranti, patriam nunc primum reviſiſſe. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adſtruendam ſubſternendum fuit. Obſervanda autem hic eſt vis verbi ἔναγχος, quod recentius quid notat, quam quod mox ſequitur, πρώην. Rem unico exemplo illuſtrabo. In Ἀπολλ. c. 2. quod apud judices a ſe πρώην factum rem ſimpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum eſt, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum eſſe ad cauſam facere videtur, non jam voce πρώην, ut prius, dum nihil tale agebatur, ſed voce ἐναγχος utitur c. 13. cujus vim mox paucis interjectis ſequens εὐθὺς eam eſſe, quam contendo, ſatis oſtendit. Unde jam eviciſſe mihi ſatis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidiſſe, cum in Graecia jam ejusmodi hiſtorias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia ejusdem farinae ſcripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. *M. du S.*

26. Πρώην] Conf. mox c. 17. pr. & Ἰϛ. π. c. 33. *M. du S.*

34. Παρὰ πόδα] Recte Angl. Cod. περὶ. Sic Apolog. de *Merced. Cond.* de hoc proverb. *Heſych. Pollux. Caſaub.* ad Charact. Theoph. *J.B.*

Παρὰ πόδα] An conveniens, i. e. τῇ ποδὶ ἁρμόζουσα. *F.G.*

Περὶ πόδα τῇ ἱϛ.] Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato παρὰ. *Caſauboni* (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio eſt; nempe τῇ ἱϛορίᾳ. Certe in Ed. *J.* cum jota ſubſcripto ultima vox cernitur Ἀπολλ. μισθ. c. 4. Ratio proverbialis iſtius locutionis a calceis petita eſt, de qua idem *Caſaubonus* ibid. *M. du S.*

Περὶ πόδα] Omnino probanda lectio περὶ πόδα. A-

τοιούτῳ εἴδει τῶν λόγων πρέπουσα; εἶτα μικρὸν ὑποβὰς, Ἀχιλλεῖ μὲν, τῷ ἡμέτερον ἀρχηγὸν εἴκαζε, Θερσίτῃ δὲ, τῷ τῶν Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἕκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθῆρει· καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἀθλός τις, ἐδίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. εἶτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, ὡς ἄξιος εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, ὅτῳ λαμπρὰς ὕσας. ἤδη δὲ κατιὼν, ἐπῄνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προσιθεὶς, ὡς ἄμεινον [a] ποιοῖ τοῦτο τοῦ Ὁμήρου, μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἶτ' ὀλίγον τέλει τῷ [b] προοιμίῳ ὑπισχνεῖτο διαῤῥήδην καὶ σαφῶς,

que tale orationis genus deceret. Tum paullum ingreſſus Achilli quidem noſtrum principem comparabat, Therſitae autem Regem Perſarum, ignarus, tanto ſibi praeſtantiorem futurum fuiſſe Achillem, ſi Hectorem potius quam Therſitem interemiſſet, & ſi ante quidem fugiſſet fortis aliquis, hunc autem egiſſet multum praeſtantior alter. Deinde ſubjunxit de ſe encomium quoddam, quamque dignus ſcriptor tam claris factis contigiſſet. Jam vero progreſſus Miletum laudabat patriam ſuam, ſubjiciens, melius hac in re facere ſe quam Homerum, qui mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooemii pollicebatur totidem verbis & dilucide, ſe ela-

a Ποιοῖ] Ποιεῖτο P. Ποιεῖ Fl. Vulgatam ſervant ceterae. b Φροιμίου] Sic Edd. vett. & S. Προοιμίου P. & A.

eumen in eo ineſt, quod narrat non hiſtoriae accommodatum genus dicendi, ipſumque adeo exordium ſed hiſtoriam ita inſtitutam, ut ea poëticum & fabuloſum exordium deceret. *Exordium* eſt velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti ſcriptoris hiſtoria. *J. M. G.*

36. Ἀχιλλεῖ] *Homer.* Il. B. 216. *M. du S.*

40. Εἰ πρόσθεν &c.] *Homer.* Il. X. 158. *M. du S.*

Εἰ πρόσθεν] Si ipſum *Homeri* verſum voluit referre Lucianus, ſic mutandus erit: Πρόσθε μὲν ἀθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. Sed quia ſenſus vulgatae ſanus eſt, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, adluſionem tantum, non recitationem eſſe credens. *J. F. R.*

42. Ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκ.] *Arrianum* imitabatur, qui initio libri de geſtis Alexandri ſe ipſum *μάλα φορτικῶς ἐπαινεῖ*. *M. V. la Croze.*

48. Φροιμίου] Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmurienſi, recte legatur ἐπὶ τέλει τῷ Προοιμίου, ſoli Amſtelaedamenſis editionis procuratores dederunt προοιμίου, ignari ſcilicet, Graecos & προοίμιον & Φροίμιον dicere, & Lucianum etiam ſaepe alibi hoc maluiſſe. *J. J.*

Φροιμίου] Nihil variationis hic loci notaverat *Solan.* Cum vero Cl. *Jenſius* dicat ſolam *Amſt.* legere προοιμίου, ipſe Edd. contuli, vidique recte hunc obſervaſſe, Edd. vett. habere Φροιμίου; excepta tamen etiam Pariſina, quae aeque ac Amſt. προοιμίου habet; quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, ſed ut *Graevianam* editionem, alioqui peſſime habitam a typographis & correctoribus, hic excuſem; quia ſuum προοιμίου ex *Par.* deſumere potuere. Rectius autem hic propter conſenſum, Φροιμίου edi certum eſt, idque aeque Graecum eſſe atque alterum, vid. ap. *Aeſchyl.* in Agam. p. 213. & in fragm. *Callim. Bentlejanis*, N. CCXXIII. Τῷ τι μὴ δυτλῶγες Φροίμιον Ἀντιλόχου. *J. F. R.*

52. Αἰτίαν ἅμα τ' τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιὼν] Non hae voces notant *ſimul & cauſas unde id bellum coepiſſet commemorando*, ut vertit *Benedictus* plane ex imitatione *Micylli* (& vix legas αἰτίαν ἀρχῆς, quum ſufficiant αἰτίαν πολέμου) ſed *cauſas ſimul principio belli aggrediens*, quod ſatis patet ex ipſis quae ſubjiciuntur, excerpta verba. *J. G.*

54. Οὐολόγαισος] Apud *Xiphilinum* ſcribitur Οὐολόγαισος. V. Adr. 264. B. Anton. 269. B. & 270. C. D. & ſeqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ conſtanter legi monet me Cl. *Joh. Maſſon.* Vide *Spanh.* *M. du S.*

58. Ἀρχὴν] Sic enim incipit hiſtoria Thucydidis. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc deſcripta, praeter ultimam vocem, quae forſan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano ſcripta eſt. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiſcue apud Lucianum ſcribitur, neque adeo mutandum, quamvis ſequatur ξυνισταμένου. *M. du S.*

60. Καὶ Θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ λεπτύνουσαν] Quid oro χαρίεντα cum Θυμώδεσι? & quis ille Θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριεστάτῳ & Θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἅπ. hoc eſt, *feſtiviſſimum & thymum Atticum ſpirans.* Eſt enim alluſio ironica ad Hymettia mella, & alibi uſus eſt. Mox recte ab *Fac.* *Micyllo* Πομπηϊόπολίτης redditur *Pompeiopolita*, ut cognoſcas errorem unius Benedicti non eſſe tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor diſſertationum de praeſtantia numiſmat. p. 529. Et an non alter alterum inſpexit? *J. G.*

Ibid. Θυμοῦ] Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτῳ ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ Θυμοῦ τοῦ

elaturum in majus res noſtras, barbaros autem bello, quantum poſſet, & ipſum oppreſſurum: atque incipiebat hoc modo hiſtoriam, ſimul cauſſas belli incepti perſequens, *Impuriſſimus enim, quique peſſime pereat! Vologeſus, bellare cœpit propter cauſſam ejusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero ſummus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud ſuum compoſitus, etiam initium ut ille a ſuo nomine fecerat, ſuaviſſimum omnium exordium, & quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus, deſcripſit bellum Parthorum*

ὅτι μεῖζον μὲν αἴρειν τὰ ἡμέτερα, τὸν βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας ὧδε, αἰτίαν ἅμα τοῦ πολέμου ἐκ τῆς διεξιών· ὁ γὰρ μιαρώτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολωλὼς [c] Οὐολόγεσος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε ἦν μὲν, τοιαῦτα.

Ἕτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἀκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἐκείνου ἐοικασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τοῖς ἑαυτοῦ ὀνόμασι ἤρξατο, χαριέστατα ἐκ πάντων ἁπάντων καὶ [d] Θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν ὥρα γὰρ, [e] Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης, [f] συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων

καὶ

[c] Οὐολόγεσος] Nihil mutant Edd. & M. [d] Θύμου] Sic Edd. P. & marg. *Ald.* Θυμοῦ ceterae male & M. [e] Κρεπέριος] Sic Edd. *F. Ald. P. S.* &c. Ἐσπέριος *παρπου. γραι.* Κρεσπέριος C. male. Κρεπέρκος M. [f] Συνέγραψε] Sic Edd. ἀνέγραψε P.

13. Καὶ ἑσπέριος * *παρπου*] Γραι. Κρεσπέριος. *G.*

* Καρπῦ] Sic pro Καλπουρνιανὸς quoque editum ibvenio. Sed error eſt manifeſtus. *J. F. R.*

τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. Interpres: *Cum ſuo nomine principium duxit ut ille, feſtiviſſimum illud principiorum omnium, animumque Atticum ſpirans.* Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus ſcripſit, χαριέστατα ἀρχὴν ἁπάντων, καὶ Θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. *elegantiſſimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens:* hoc eſt Atticam elegantiam. ut dudum emendandum oſtendi in lectionibus *Heſiodeis.* Pertinet huc quod *Philoſtratus* minor lib. 11. εἰκόνων de *Pindaro* prodidit: *Αἱ δὲ ἔσω μύλιτται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσι, δέος τοῦ ἐγχειρήματος, ἢ ὑμήττου τάχα ἥκουσι, καὶ λιτῶν τε λειμώνων καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν· καὶ γὰρ τοῦτο αἷμαι αὐτὰς ἐσταλκαι Πινδάρου. Quae vero intus apes ſunt infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortaſſe veniunt, & pinguibus inclytisque Athenis: hoc enim ipſum puto Pindaro inſtillaſſe.* mel nimirum Hymettium. *J. G. G.*

Θυμοῦ] (Immo ipſa haec verba. V. not. noſtr. ad 599. C. D.) *M. du S.*

Θυμοῦ] (Symmach. Ep. III. ad Auſon. Erat quidem illa Achas ſalibus conſperſa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437. n. 9.) *T. H.*

Θύμου] Recte erat in P. ſola. In ipſo M. prave Θυμοῦ. *M. du S.*

Θύμου] Non dubitavi hoc vulgatae praeferre, quae Θυμοῦ, habebat, vertebatque *animum Atticum ſpirans*; quod nihili eſt, & ex accentu male poſito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in uſu fuiſſe, vid. Scholiaſt. ad *Ariſtoph.* Plut. 253. & 283. apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuiſſe ab *Schol.* traditur: altero vero, *thymus.* At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam deſcriptam vid. ap. *Dioſcor.* L. III. c. 37. Ubi *Matthiolus* eam & Graece Θύμον vocari notat, & figuram addit, de cepis vero ibi nihil. Nec ſatis expedit differentiam, immo confuſionem hanc *Salmaſ.* ad Solin. p. 907. Sed cepas forſan ab animoſa acrimonia ſic vocatas conjicit, & cum *Heſychio* aliisque Lexicographis fatetur Θύμον ſaepe *cepas* ſignificare, ſed radices herbae *thymi* eſui ineptas eſſe. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. reſpici cenſeo, quo cibos condivere ad guſtum atque odorem gratiorem, immo acutiorem ſeu ſtimulantem ac ſalivam provocantem, adeoque adpetitum, ut vocamus, cientem, quo Lectoribus ſimiliter movendam legendi cupiditatem deſignat. *J. F. R.*

61. Κρετίριος] *Tacit.* An. 14. 5. de alio quidem, ſed *Creperejus* ibi ſcribitur, & ſane in M. Κρετίριος ſcriptum eſt. *M. du S.*

Κρετίριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης] Inepte vertitur *Creperius Calpurnius Pompeji civis*, pro *Pompejopolita* vel *Pompejopolitanus.* Lucas Holſtenius in notis ad *Steph.* de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. *Almel.*

Κρετίριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης] Quod *Almeloveen.* monet, id *Micyllo* verſio, quam *Pariſina* Ed. exhibet, jam habebat. pro Πομπηϊόπολις autem Πομ-

καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ξεξάμβυ εὐθὺς [a] ξυνισαμβύ· ὥστε μετά γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἄν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὁποῖα ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα ἀναστησάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρεμένοις, ἐπήγαγε, καὶ Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἀρδην, πλὴν μόνου τοῦ Πελασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς [b] οἱ τότε λοιμώξαντες, ὤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλέως [c] γῆν τὴν πολλὴν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' ὖν ἁπλοῦν αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν [d] Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελ-

& Romanorum, ut inter ſe pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum eſt. Ut poſt tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus ſit, in medium producto ipſo Corcyraeorum oratore? aut qualem Niſibenis, qui Romanas partes non eſſent ſecuti, peſtilentiam immiſerit, ſumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto ſolo *Pelaſgico*, & *longis munitionibus*, in quibus habitabant qui tum laboraverant peſtilentia. Caeterum etiam *inceperat ab Aethiopia*, ita ut deinde *in Aegyptum deſcenderet, & in Regis terras multas*, & bonum factum, quod in illis manſit. Equidem ſepelientem illum in Niſibi miſeros Athenienſes relinquens diſceſſi, cum accurate noſſem, quae

[a] Ξυνισαμβύ] Sic *Fl. J. P.* aliaeque. Καθισαμβύ *Thucyd.* [b] Οἱ τότε] Probat *Fl. J. P.* Ὁπότε W. male. [c] Γῆν] Τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν. W. [d] Νισίβει] Νισίβι W. Sed fuit Νισίβει.

πωλόπολις reponendum erit in *Almelovenii* nota, quam ita exhibeo ut in *Graev.* editione exſtat. At poſteriore modo ſcribit *Strabo* L. XII. p. 841. (al. 562.) Error autem Benedicti inde ortus quod in nonnullis Edd. Παμφυλίου πολίτης, disjunctim ſcriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Junt.* vero recte erat, ut dedimus. *J. F. R.*

Ibid. Παμφυλιοπολ.] Duae hujus nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De poſteriori intelligo. *M. du S.*

67. Κερκυραῖον . . ῥ.] Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud *Thucydidem* ab Athenienſibus petunt. V. *Thuc.* l. c. &, ſi lubet, *Potter.* Archaeol. Graec. lib. II. c. 239. *M. du S.*

Κερκυραῖον . . ῥήτορα] Vid. *Thucyd.* I. 32. adſcripſerat *M. du S.* Et mox ad verſ. ſeq. vid. *Thucyd.* II. 17. Et poſt tres verſus rurſum *Thucyd.* II. 48. nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. *J. F. R.*

68. Νισιβηνοῖς] Nitibis prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten ſita erat. De hac urbe *Xiphil.* in Traj. 249. & 251. C. & Illuſtr. *Spanhem.* 605. *M. du S.*

71. Πελασγικοῦ] Vid. *Thucyd.* II. 17. qui nefas duxiſſe Athenienſes obſervat in eo loco quemquam habitare, quem tamen ſcrupulum neceſſitas obſidionis exemit. Adde *Plin.* VII. 56. *Pauſ.* Att. *Plut.* Them. *App.* Mithr. De μακρ. τειχ. Vid. *Thucyd.* I. 96. 107. II. 13. *M. du S.*

72. Λοιμώξαντες] Vid. infra *Alex.* c. 36. *J. F. R.*

73. Ἀπὸ Αἰθιοπίας] Cur autem ex Aethiopia usque augator ille petierit, aperiet lectus *Thucydides* (II. c. 48. p. 111.) Apud hunc enim initium peſtis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum graſſata, ac Lybiam, Perſarumque imperium in Athenienſes tandem irruit: quod inſulſus hic ſcriptor ſecutus, contra fidem hiſtoriae ad ſua tempora tranſtulerat. Coepit enim Seleuciae, vid. *Capitol.* in Vero c. 8. & in eum locum *Salmaſii* notas; & *Amm. Marcell.* Quae res obſervata Medico ſummo hujus aetatis *Richardo Mead* perſuaſit, Peſtem eſſe morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam naſcatur, ſed ex Aethiopia ad alias gentes, ſi res recte inveſtigetur, ſemper per contagium perlatus inveniatur. Vide Librum quem Anglice *de Peſte* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excuſum. *M. du S.*

75. Ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν] Hoc quid velit, & quam callide a *Luciano* hic additum ſit, haud facile intelliget, cui temporis illius hiſtoria menti non obverſabitur. Non conſtitit enim illic peſtis, quam vanus ille ſcriptor in hoſtes Romanorum ſolos immiſerat, ſed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regiones graſſata eſt, teſte *Capitolino* in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque cum haec ſcriberet Lucianus, coepiſſe jam apud Romanos peſtem illam; indeque factum, ut ſic ironicas gratias Hiſtorico illi ageret, qui eam tam caute in Meſopotamiae finibus deſiiſſe fecerat. *M. du S.*

77. Ἀθηναίους] Athenienſes urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutuabatur fatuus ille, apud quem Athenienſes moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. *M. du S.*

80. Ἐπιπικῶς] *Valde.* *F. G.*

Ἐπιπικῶς] Vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. ubi ἐπιπικῶς *tunes*, & *Paraſit.* c. 48. *M. du S.*

Ἐπιπι-

quae etiam poſt meum diſceſſum dicturus ſit. Nam rurſus hoc etiam valde frequens nunc eſt, uti putent hoc eſſe Thucydidis ſimilia dicere, ſi quis paucis immutatis ipſa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipſe quoque dicas*, *Non propter eandem*, *profecto*, *Et illa parum aberat quin omitterem*. Idem enim hic ſcriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, *foſſam* ut illi, & *pontem*, & ſimilia *dixit*. Et cogita mihi, quae ſit hiſtoriae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica iſta interpoſita eſſe, quae purpurae inſtar ornatum addant, ac decentiam, omninoque conſentiant.

ἥντινα ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἔτι μάλα πολὺ νῦν ἐστί, τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις, μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, καὶ δι' αὐτὴν, μὰ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι ἐννόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδην πρέπον, μέλαξυ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ὑφασμένα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως συνᾴδοντα.

Ἀλ-

a Τοῦτο] Τοῦτ' W. f Κἀκεῖνα] Καιὰ Fl. Vulg. ſerv. cett. Κακεῖνα M. ſed a recent. manu. g Ὡς] Ὅτως L. Nihil mutat Fl. J. H. P. h Νὴ] Ἢ M. Ἰδία marg. Aldi W. & P. Vulgatum tuentur J. Fl. H. &c. i Παρέλιπον] Παρέλειπον W. k Ἀνέγραψε] Ἂν ἔγραψε W. male.

79. Τὸ γὰρ .. Οἷον πεπαχυῦ τῷ γελοίῳ ἐπιδεικνῦσθαι ὁ καπέλιος οὗτος M.

Ἐπιεικῶς] Verum ἐπιεικῶς *Bud.* in Lex. vertit *mediocriter*. Et in *Herodian.* ἐπιεικὴς *manſuetus*, *placidus*, vertitur a Boeclero, vid. ejus Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo ut ἱκανὸς, quod *ſufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπιεικῶς medio ſignificatu erit, *quod decet*, *quantum par eſt*, at ſi πολὺς accedit, *quam multum* ſignificare, nihil mirum. De ἐπιεικὴς vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. *J. F. R.*

82. Ἐντρέψας — ἃ δ' αὐτὴν] Locus corruptus. *F. G.*

Ἐντρέψας] Hic deeſt aliquid *Longol.*] Hic locus aſteriſco in Ed. *J.* notatur, ut mutilus, credo: quanquam de aſteriſco nihil monet editor *Antonius Franciſcus*. V. Ἀποφ. Ego certe depravatiſſimum judico. *M. du S.*

Ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Sane perperam Benedictus corrupit ſententiam hujus loci, vertendo ac ſi omnia Luciani eſſent, *ea quae ſunt ipſius diceret quiſpiam*, *parva & illa*, *ut ipſe dixeris etiam*, quae ſunt oppido inſipida & inſulſa. Contra peccavit *Micyllus* nimium curioſe vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide ſumpta & paſſim ab illius temporis ſcriptoribus inſulta Lucianus producit, in quibus putat quoque eſſe has ipſas medias voces, quum ex ſint meae Lucianeae. Vertebat enim *ea quae ſunt ipſius illius*, *dixerit quiſpiam*, *ut μικρὰ κἀκεῖνα*, *hoc eſt*, *parva & illa*, *& ὡς σὺ αὐτὸς ἂν φαίης*, *id eſt*, *ut etiam ipſe dixeris*. Ut debes igitur, intellige, *iſta*, *quae ſunt ejus ipſius*, *dixerit quiſpiam*, *parva quoque illa*, *ut ὡς σὺ αὐτὸς ἂν φαίης*, *ἃ δ' αὐτὴν μὰ Δία*, *κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον*. quae tria ſunt fruſta imitationis perverſae. *J. G.*

83. Ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Καὶ γὰρ αὖ σὺ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστι. τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς σὺ αὐτὸς ἂν φαίης. ἃ δ' αὐτὴν μὰ Δία κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmurienſis: *Nam rurſus abunde illud ſuppetit*, *putare hoc eſſe Thucydidi ſimilia dicere*, *ſi parum reveritus*, *ea quae ſunt ipſius*, *diceret quiſpiam*, *parva & illa*, *ut ipſe dixeris etiam*. *Non ob eam cauſſam per Jovem*, *& parum abfuit quin illa praetermiſerim*. Ecquid poterat monſtrolius? Eſt ne qui intelligat, quid interpres ſibi velit. In Graecis verbis nihil eſt quod paullo humaniorem moretur. Illorum vero haec eſt ſententia: *Et hoc namque valde frequens nunc eſt*, *quod putent Thucydidem egregie ſe referre*, *ſi paullulum mutatis Thucydideis quis dicat*, *& illa quidem parva*, *ὡς σὺ αὐτὸς ἂν φαίης*, hoc eſt, *ut ipſe fatearis*. *Et iſta*, *per Jovem*, *parum abeſt*, *quin omiſerim*. Eſt hoc genus loquendi, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, Thucydidi frequens, quod illi ſtulti imitatores, ſervum pecus, ſaepius inculcabant, aliaque paucis immutatis, quod & avorum noſtrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. *J. G. G.*

B. Πλην

Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζὸν, καὶ χαμαιπετὲς, οἷον καὶ στρατιώτης ἄν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἐπιγραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπεριοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι [a] προπετοποικώς. τοῦτο μόνον [b] ἠτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν συγγραμμάτων τύχην· Καλλιμορφοῦς ἰατροῦ τῆς κονιοφόρων ἕκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστῃ ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νὴ Δία,

16. Alius vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem, composuit, qualem etiam miles *fecerit*, quae fiunt quotidie, describens; aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enim vero tolerabilior sane hic idiota erat, ipso quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, & tractandae historiae perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis quam pro fortuna librorum tragico, *Callimorphi, medici sextae contariorum, historiarum Parthicarum*, & subscriptus erat uniuscujusque *libri* numerus. Etiam,

a Προπετοποικώς] Sic Mſ. Gr. Item W. & P. Πεποικώς Edd. omnes. b Ἠτιασάμην] Fl. Ἠτιασάμην jota ſubſcripto ad latus poſito.

1. Πλὴν ἀλλὰ μετ.] Prava verſione pervertit Interpres omnem horum verborum elegantiam juxta & ſenſum, Πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεποικώς. reddens, *Verum modeſtior eſt hic privatus, qui qualis ſit, ſtatim apparuit, atque alteri cuipiam, qui ſit gratus, & hiſtoriam poſſit aggredi, materiam ſubminiſtravit.* Praeterquam quod χαρίεις hic non eſt *gratus*, ſed *doctus, politus*, ut ad hunc locum animadvertit *Graevius* ὁ χαριέστατος. ἦν in hac periodo non *eſt*, nec *ſit*, ſed *eſſet* vel *foret* vertendum fuit, ut ſaepe: vide ſis quae ſupra lib. 1. c. 4. notavimus. Caeterum dixerat Noſter, inter alios, quos malos viderit hiſtoricos, fuiſſe qui nudam, ſterilem, & exilem corraſiſſet rerum farraginem, ſtylo pedeſtri, humi repente; non ſecus quam ſi miles quidam, quae ſingulis diebus gerantur, annotans, ea compoſuiſſet; vel faber, vel lixa caſtra ſequens. *Niſi quod* (ſic verto, quae porro Noſter ait) *melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui ſtatim qualis eſſet, cognoſci poſſet, quique impendiſſet hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuipiam polito ac erudito, & ad conſcribendam hiſtoriam ſatis docto viro.* Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεποικώς ex *Graevii* MS. προπεποικὼς lecto; verbo huic loco, ut recte Vir Cl. judicat, convenientiſſimo. Verbum προποιῶ habet quidem *H. Stephanus*, nempe in Theſauri Appendice; ſed qualia ibi multa, nulla auctoritate ſubnixum: quod mirum, quum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id uſurpet: nimirum Tom. I. in *Vitar. Auctione* c. 23. in *de Gymnaſiis* c. 9. & 26. f. ac in *Rhetorum praeceptis* c. 3. Huc pertinet Πρόπετος, quod ab *Heſychio* exponitur εὐκρατὴς, εὔφημος, πρόχειρος, ἕτοιμος, ἀνεμπόδιστος. Sed perperam in Heſychio ſcribitur πρόπετα pro πρόπετα. *J. J.*

4. Χαρίεντι] De illo qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac ſi nauta aut caupo annotaſſet, quae in caſtris eſſent geſta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ τέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεποικώς. Interpres: *Verum modeſtior eſt hic privatus, qui qualis ſit, ſtatim apparuit, atque alteri cuipiam, qui ſit gratus, & hiſtoriam poſſit aggredi, materiam ſubminiſtravit.* Num ὁ χαρίεις eſt gratus? nugae. οἱ χαρίεντες Graecis ſunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic οἱ χαρίεντες apud Ariſtotelem frequenter opponuntur, τοῖς πολλοῖς, plebi, ſive indoctis, idiotis. οἱ χαρίεστατοι τῶν ἰατρῶν apud noſtrum alibi, *doctiſſimi Medicorum.* Dein pro πεποικώς legendum ex Mſ. προπεποικὼς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modeſtior eſt hic ineruditus ſcriptor, qui ſtatim qui ſit oſtendit*, (ſive *cur ſic ſcripſerit, prodit*) *alii doctiori, & qui par ſit hiſtoriae ſcribendae, materiam praebuit.* quod & Ciceronem, in commentario ſui conſulatus, & Julium Caeſarem in commentariis de bello Gallico & civili ſecutos eſſe veteres referunt. προποιῶ eſt eleganter in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, iemand voor arbeiden / ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae. quae notio hujus vocis a Lexicorum ſcriptoribus non fuit obſervata. Paullo poſt Tragicam inſcriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & faſtus, cum quis magnifica nomina ſibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἠτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον,

Etiam, me Jupiter, prooemium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiare esse medico scribere historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musageta & eruditionis omnis princeps:* & quod, cum incepisset Ionica *consuetudine* scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit: ἰατρείην dicens & πείρην, & ἀκόσα, & νοῦσοι· reliqua vero, quae in usu multitudinis sunt, & pleraque, qualia *petuntur* e trivio.

17. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro jaceat; dicam vero consilium, & libros nuper Corinthi *editos*, spe omni praestantiores. In principio enim,

ᾗ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, ὥτω συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀξιάμενος ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν, οὐκ οἶδ' [c] ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ὅπῃ τὴν κοινὴν μετῆλθεν, [d] ἰητρείην μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ἀκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ [e] τριόδου.

Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφῆ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρώην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν

c Ὅ, τι] Sic W. Ὅτι Edd. d Ἰητρείην] Ἰατρείην Edd. omnes. M. in litura. e Τριόδου] Περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου.

πάτερα, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῶν Κοσποφόρων ἕκτης ἱστορίαι Παρθικαί. Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμόρφου adjecerit ἰατροῦ τῶν Κοττοφόρων ἕκτης, quia hoc & a veterum consuetudine est alienum, & fastum prae se fert quendam Tragicum, hoc est qualis Regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius c. 23. Καὶ μὴν ἔστιν ἄλλους ἰδεῖς ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας. *At vero alios etiam reperias, qui prooemia splendida, tragica, & summopere prolixa scribant.* Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, & vidisset & inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus, quantum nigri salis illi fuisset perdendum, ad hanc insaniam emendandam. Cum dicit κοττοφόρων τῶν ἕκτης subauditur τάξεως, centuriae sextae hastatorum medicus. τάξις est centuria, ut *ordo* apud Latinos. Hinc *ordinis ductor* centurio. *Justin. Ordines nemo nisi sexagenarius duxit.* Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc est manipulus, τάξις non est legio; ut Latinus cepit interpres. *J. G. G.*

Χαρίεντι] *Junt.* Χαρίεν-τι, quod solet saepe, ut paullo supra οὐ-τρέψας, & infra, οὐκ οἶ-δ' pro οἶδα, item ἀ-α pro ἄα. nec tamen est suspicio, eam toties unum vocabulum in duo dispescere voluisse. De significe. voc. χαρίεις, pro *erudito*, confer infra Tom. ult. *Mort. Peregr.* c. 39. Εἰ μὴ ἄν ἰδιωμί τινα χαρίεντα, ubi eodem significatu quem Cl. *Graev.* hic ostendit. *J. F. R.*

5. Πραιτωριακὸς] G. W. & P. In Impr. πιτωριακὸς. *M. du S.*

8. Ἰατροῦ τῶν τῶν κοττοφόρων ἕκτης] Interpretantur *medici hastatorum legionis sextae*; quam quidem interpretationem rejicit ordo, seriesque & positio articulorum, quae omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρου τῶν κοττοφόρων. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi Benedictus ex Erasmo *alterum lancea, alterum conto armatum*, non hasta. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video existare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum*, vel *Dianae. sacravit. T. Fl. Italicus. praef alae. 1. Ulp. contar. c. X.* Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, *medici sextae contariorum* nempe alae. *J. G.*

Ἰατροῦ] Malo *legionem* intelligere, donec *Centuriae* cuique Medicum assignatum ostendatur. *Cohortem* tamen alii malunt, quia nullibi *Legionis hastatorum* mentio fit, inter quos Vir Doctiss. *La Faye.* Certe τάγμα Graecis ejus aetatis & Luciano ipsi Legio est, infra c. 31. *M. du S.*

18. Ἰητρείην] Consule *Hippocr.* qui Ἰητρὸς & ἰητρείην, ni fallor, habet. Cum enim insulsus iste a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, & ad Magistri Hippocratis Dialectum se converterit, sic scripsisse uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod & in reliquis vocibus a Luciano hic allatis observatur. Noster tamen ἰητρικὴν non ἰητρείην cum Ionice scribit, vocat. Vid. *Syr.* c. 18. *M. du S.*

Ἰητρείην] Quod *Solanus* non conjecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Mss. ne quidem indigeamus; quare id invitis Edd. recepi. *J. F. R.*

μὴ γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τῶν προοιμίων περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς [a] ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ [b] πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μὲν μικρὸν, ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπασι σχήμασι συνηρώτηκε αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς χόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια Φορλικὰ, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα καλῶς. καὶ μὴν κἀκεῖνο Φορλικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἧκιστα φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἕξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, ὅταν τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιῶσι. [c] τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν [d] ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, [e] ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

Καὶ μὴν ὑπ' ἐκείνου ὅσιον [f] ἀμνημονεῦσαι, ὃς τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξατο. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ μικρὸν ὕστερον· ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι [g] κακῶς· καὶ πάλιν, ἦν Ὄσροης, ὃν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνομάζουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere.* Deinde paucis interjectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis *hic fuit* ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen extra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipsae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & minime virum philosophum, & barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum nostrum principem, cujus actiones etiam philosophi scribere jam dignentur.* Tale quid enim, si modo *omnino veri quid subest*, nobis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illius, qui hoc coepit exordio. *Venio dicturus de Romanis & Persis.* Et paullo post, *debebat enim Persis male evenire.* Et rursus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyrhoën appellant.* Et alia id genus mul-

a Ἀναγιγνώσκοντας] Ἀναγινώσκοντας M. & Fl. Sed vulgatam exhibent *Ald. J. P. H.* &c. b Πρέποι] Πρέπει Fl. Ceterae & M. Πρέποι. c Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Τῷ γὰρ τοιούτῳ ἴδοι Coll. Nil mutant Edd. & M. nisi quod Fl. τοιοῦτο. d Ἔδει] Ἔδοιτες P. e Ἢ] Μᾶλλον ἢ Pell. f Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονῆσαι W. g Κακῶς] Κακὸς J.

41. Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Γραι. τῷ γὰρ τοιούτῳ ἴδοι. G.

27. Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας] Dialectice cum lectoribus disseruit. ut cis pauca, ἄλλος συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα καλῶς. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. *Th. M.*

42. Ἢ αὐτὸν εἰπεῖν] Facessat illud μᾶλλον quod *Pell.* intrudit, in aliis Codd. & Edd. autem rectius abest, quum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in *Euang. Luc.* XVIII. 14. κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ad quae verba plura *L. Bos.* Conf. nos supra ad Dial. *pro Lapsi* c. 12. ubi μᾶλλον etiam post ὅσον omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus infra ad *Gall.* c. 18. *J. F. R.*

44. Ἀμνημονεῦσαι] Citatur e *Laërtio* τὸ ἀμνημονεύειν. *F. G.*

Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονεύειν eodem sensu dixit *Laërt.* quod ego ad Laërtium observavi: *Immemoria* similiter pro oblivione, usurpavit *Papinianus* l. 44. de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodiae causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere.* *AE. M.*

Ἀμνημονεῦσαι] Non oblivionem hic significat, ut Viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20. ubi quidem ἀμνημοσύνη est, ut & apud *Thucyd.* III. 40. At hic apud *Lucianum* eodem modo usurpatum vides ἀμνημονεύω. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. *M. du S.*

45. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων] Vid. *Herodot.* I. 8. & II. 161. *M. du S.*

48. Ὄσροης] De hoc vid. not. *Soulii* cap. seq. *J. F. R.*

50. Ὁμοίως

multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat similis.

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paullum illo melior, qui urbes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios disertissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat, illud, *In hostium capita malorum depulsor vertat!* Tantum frigus inerat supra Caspias nives & glaciem Gallicam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est, & *Gorgo* in umbone, *& oculi illius ex caeruleo & albo ac nigro, & balteus colore iridis, & draconcs flexi in capreolos, & in cincinnos plexi.* Vologesi quidem braccae, aut frenum equi, Hercules, quot millia versuum singula horum *occupant!* & qualis caesaries Osrois fuerit, cum Tigrin transnaret: & in quale antrum confugerit, hederae & myrti & lauri, ingenio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique facientium. Vide, quam ista sint necessa-

50 ὁρᾷς, ὅμοιον ὅτον ἐκείνῳ, πᾶς ὅσον ὁ μὲν Θουκυδίδης, ὅτον δὲ, Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἐῴκει.

Ἄλλος τις ἀοίδιμον ὅπλ' λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιον, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτῶν, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμοὺς ἑρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακον τρέψειε· τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὰ Κασπιακὰ χιόνα, καὶ τὰ χρύσταλλον τὰ Κελτικόν· ἡ γοῦν ἀσπὶς ἡ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργὼν ὅπλ τῷ ὀμφαλῷ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη ἰριοειδὴς, καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν, καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν γὰρ Οὐολογέσου ἀναξυρὶς, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἕκαστον τούτων, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρόου κόμη, διαφορᾶς τὰ Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτὸ, σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῷ

b Ὁρᾷς, ὅμοιον] Sic Edd. Ὁρᾷς ἐχ' ὅμοιος Angl. & P. *i* Ἰριοειδὴς] Ita recte inveni in P. *S. H. Ald. Fl. F. B2.* Ἡροειδὴς male *J.* & marg. *AIW.* & L. Ἐροειδὴς Angl. & G. Ἰηροειδὴς P. Vulgatae vero adsentitur M. *k* Οὐολογέσου] Sic legere *J. Fl. H. B2.* & M. notat *M. du S. l* Τίγρητα] Nihil mutant *J. Fl. P. H.* & M.

50. Ὅμοιον] Ante hanc dictionem est ἐχ in Angl. Cod. mendose. *J.B.*

Ibid. Οὐχ ὁμ.] A. & P. In impressis nihil. Forsan scripserat Lucianus, ὡς ὁμ. quod eodem redit, & facile a Librario post ὁρᾷς omissum fuerit. *M. du S.*

Ὁρᾷς, ὅμοιον] Non ita absurda est lectio Codd. ἐχ inserentium, ut *Bourdel.* pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi; nam vulgata hiat. Sed malim ὡς ὅμοιον legere, formula in his usitatissima. *J.F.R.*

61. Γοργὼν ἐπὶ τῷ ὀμφαλοῦ] Ex initio Iliad. Α. ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. *J.G.G.*

Γοργὼν] Vid. *Hom.* Il. Α. 36. & Ε. 741. *M. du S.*

64. Καὶ ζώνη ἰριοειδὴς] Mss. ἠριοειδὴς. male, vide *Hom.* Il. Α. v. 27. *J.G.G.*

Ibid. Ἰριοειδὴς] Angl. ἰροειδὴς. *J.B.*

Ἰριοειδὴς] L. & Ed. *J.* ἠροειδὴς, P. Ἰηροειδὴς: corrupte omnes. M. & Edd. reliquae ut edi curavimus. *M. du S.*

Ἰριοειδὴς] Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notasset *Solanus*, ipsas denuo consului, & quinque priores sic ut edidi habere deprehendi, cumque id firmetur ex *Homero*, Iliad. Α. 27. ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur: ἑκατερθ' ἴριος εἰοικότες, nihil jam moror ceterorum Codicum varietates. *J.F.R.*

66. Ἀναξυρὶς] Vid. *Spanh.* 538. qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Brissonius aliique passim, vide, si lubet, not. ad *Philostr.* p. 34. *M. du S.*

68. Ὀσρόου κ.] Hujus jam supra nomen vidimus c. 18. vid. & c. 21. unde patet ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. *Spanh.* 450. *M. du S.*

69. Τίγρητα] Conf. hoc *Dial.* c. 30. *M. du S.*

70. Κιττοῦ] Κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων. Interpr. *hedera, myrto lauroque, quae eodem loco creverant.* Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicitas fuisse, & in unum quasi coaluisse. *H.V.*

τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ [a] ὡς οὐκ ἄνευ [b] αὐτῶν, ἥδει μοί τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων.

Ὑπὸ γὰρ ἀδυνείας τοῦ ἐν τοῖς χρησίμοις ἢ ἀγνοίας τοῦ λεκτέων, ὅπῃ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπουσι. καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοίκασιν οἰκέτῃ νεοπλύτῳ, [d] ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς οὔτε πώποτε ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' [e] ἐμπηδήσας πολλάκις, [f] ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγωῶν προκειμένων, [g] ὑπερεμπίπλα) ἔτνους τινὸς, ἢ [h] ταρίχου, ἐς ὃ ἂν διαῤῥαγῇ ἐδίων. οὕτω δ' ὤν, οὐ προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πάνυ ἀπίθανα, καὶ θανάτους ἀλλοκότους. ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸ μέγα τρωθείς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ [i] εἴκοσι τῶν πολεμίων [k] ἐξέθανον· ἔτι δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μοὶ, καὶ πόθεν τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τοῦ

ria hiſtoriae, & quam ſine iſtis nihil intellexiſſemus eorum, quae ibi geſta ſunt!

20. Prae imbecillitate enim in utilibus *recte verſandi*, aut ignorantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum deſcriptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, ſimiles ſunt ſervo divitiarum inſueto, creta nuper demum domini ſui hereditate, qui neque veſtis novit quemadmodum induenda ſit, neque ex more cibum capere: ſed irruens ſaepe, cum tamen aves, & ſuillae, & lepores appoſiti ſint, in pulmentum aliquod aut ſalſamentum usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus ſit*. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera deſcripſit omnino improbabilia, & mortes abſurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus ſtatim exſpiraverit; &, ut inclamante ſolum Priſco duce, ſeptem & viginti hoſtium mortui ſint. Inſuper etiam in caeſorum numero, idque etiam praeter ſcripta in principum epi-

a Ὡς] Ὥν P. b Αὐτῶν] Deeſt in W. c Γὰρ] Nihil mutant J. H. B2. P. Fl. & M. d Ἄρτι τῷ δεσπ. κλ.] Sic Fl. H. P. S. Ἄρτι κληρ. τῷ δ. inverſo ordine J. & W. e Ἐμπηδήσας] Ἐκπηδήσας L. f Ὀρνίθων] Ὀρνιθίων marg. A1W. & mox λαγώων. g Ὑπερεμπίπλατο] Sic B2. Fl. J. H. P. &c. Ὑπερεμπίμπλατο W. h Ταρίχου] Ταρίχους marg. A1W. i Εἴκοσι] Sic edo ex Codd. M. P. L. A. G. Ἑπτὰ ϵ ὀκτὼ Edd. omnes abſurde. k Ἐξέθανον] Ita G. & W. Ἀπέθανον Edd.

84. Ὑπερεμπ. ἔτνους] * Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους † λέγειν Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἔφαγον, φασὶ, τοῦ ἄρτου, καὶ κατέαγε τοῦ κρανίου. Ἔτνος πᾶν ὀσπρίων ‡ ἰρυχθέν. V.

* Hoc Scholion male relatum ad verba Οὔτε δυσπῆσαι κατὰ νόμον, indicante Solano, eo quo pertinet, retuli. J. F. R.
† Λέγειν] Λέγεται Edit. Cler. quam correxit M. du S.
‡ Ἐρυχθὶν] Ἐρυχθὶν. M. Addi debuit & elixum. &c. Sic Galenus &c. M. du S.

75. Γὰρ] Mallem γοῦν. M. du S.
79. Νεοπλούτῳ] Sic ſupra *Tim.* c. 5. & non ſemel alibi (ex diviſione *Solani*; quare ſuſpicor jam eſſe caput 7. vel 8. quod quaeſitum irem, ſi eſſet tanti.) M. du S.
85. Ταρίχου] Salſamenta enim, uti & ἔτνος, tenuiorum cibus. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo uſus eſt *Ariſtoph.* in Veſpis. Vide etiam *Theophr.* Char. π. ἀγροικίας. M. du S.
90. Πρίσκου] Bellum hic in Armenia geſſit, quod captis ab eo Arraxatis An. Chriſt. 164. confectum eſt. V. *Capitol.* in M. Aurelio cap. 8. Statius Priſcus. M. du S.
91. Ἑπτὰ καὶ ὀκτώ] Angl. εἴκοσι. J. B.
Ἑπτὰ ϵ εἴκοσι] A. G. M. P. & L. In impreſſis omnibus pro εἴκοσι, legebatur ὀκτώ. M. du S.
Ibid. Ἐξέθανον] Procul dubio recte Mſ. Angl. & noſter: καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνου Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut ut meus liber, ἐξέθανον. ſic mox iidem codices Κρόνιον, non κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum*. κρόνος enim non *Saturninus*, ſed *Saturnus*. J. G. G.
Ἐξέθανον] Sic praeter Mſ. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. M. du S.
94. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς] Quas epiſtolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phraſi τῶν ἀρχόντων, tum ex hiſtoria, quae memorat Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, ſediſſe Antiochiae, proclive eſt ſuſpicari de literis Priſci & Caſſii, ad Imperatorem L. Verum, intelligendum eſſe, quas vul-

epistolis mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties, & septuagies mille ducentos & sex: Romanorum vero solos duos, saucios autem factos novem. Haec nescio an sanae mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticismi studio, & accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia, hoc enim mollissimum mortis genus illi visum, ignoraqs, totum quod

ἐχόντων ὀπισθολαῖς ἐψεύσαλο. ὅτι γὰρ Εὐφώπῳ, τῷ μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἓξ πρὸς διακοσίοις· Ῥωμαίων δὲ, μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα· ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιτο.

I Καὶ μὴν κἀκεῖνο λεκτέον, ὡ μικρὸν ὄν. [m] ὑπὸ γὰρ τῆ κομιδῆ Ἀτθικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέσταλον, ἠξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικὸν, ὡς [n] Κρόνιον μὲν, Σατορνῖνον λέγειν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ, τὸν Τιτιανὸν, καὶ [o] τἄλλα πολλῷ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τὸν [p] Σεβηριανῆ τελευ-
10 τῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν, ἀποθάνοι δὲ ἀνῆς, σιτίων ἀποχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπόταλον δόξαι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν,

l Ἐστία] ος. Angl. & P. Vulgatam servant Edd. & M. *m* Ὑπὸ] M. P. L. & *Fl.* Edd. cett. ὑπὲρ. *n* Κρόνιον] Κρόνον Edd. omnes, praeter *J.* quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L. Κρονίον W. *o* Τἄλλα] Ἄλλα W. Τἆλλα *J. H. S.* Τἄλλα *Fl. P.* recte. *p* Σεβηριανῆ] Edd. fere omnes male Σεβηριανὸν, praeter *S.* & *B2.* *Aldina* eodem vitio laborat, quae paullo post tamen recte Σεβηριανὸς habet. Σευηρ— W. ubique.

6. Σατορνῖνον λέγειν] Σάτορνον δὲ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. *V.*

vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret. *M. du S.*

Ibid. Εὐφράτῃ] Urbs est Mediae, inquit *Palmerius*. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica ponitur. *M. du S.*

95. Μυριάδας ἑπτὰ] Cum conjungi etiam possint ad ultimam numerorum classem constituendam τριάκοντα ϵ ἓξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa JCtorum favorabilia, sunt laxae interpretationis. *J. M. G.*

98. Ἐστία] Angl. ος. *J. B.*

2. Ὑπὲρ] Flor. ὑπὸ. *J. B.*

Ὑπὸ] M. P. L. & Ed. *Fl.* Reliquae ὑπὲρ. *M. du S.*

6. Κρόνιον] Angl. Κρόνον. *J. B.*

Κρόνιον] Sic habet etiam P. L. & Ed. *J.* W. vero Κρόνον. Libellum *de morte peregrini* amico inscribit, cui hoc nominis erat; Cave putes hunc fuisse *Saturninum*. Extat etiam nomen hoc apud *Plutarchum* in Mario. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* Philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. *Xiph.* sub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipsum. I. 11. vide etiam *Xiphil.* in Adrian. 265. D. de Corn. Frontone, Jurisconsulto insigni. Sed hi omnes nihil ad historiam illam, ni fallor. *M. du S.*

9. Σεβηριανοῦ] Hoc nomen, ut & sequens Osroës paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27. efferuntur, ita tamen, ut facile eosdem homines agnoscas. Apud *Xiphilinum* (& nostrum infra) Σεβηριανὸς. In Adrian. 265. A. bis, & B. vide & 268. ubi caedes ejus narratur, cum nonagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a Trajano Imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuisse credo. Sed alio in loco (257. A.) aliter idem, nempe Σαρουιανὸς. Sed hic a nostro diversus, de quo vide in M. Aur. 270. C. ubi Σεβηριανὸς scribitur; & Ἐλάγεια dicitur Armeniae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni totus datus est. M. Σευηριανὸς ubique. *J.* Edit. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβειριανὸς, quae cum deinde Σεβηρ— recte scribant, nos & hic recte scribi curavimus, uti ante nos *B2.* & *Benedictus* fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a nostro Ἀλεξ. c. 27. Armeniamque invasurus Alexandri Oraculum consuluit, quo responso, quove exitu, ibidem disces. *M. du S.*

τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ὀλίγοι δὲ, καὶ [a] ἑπτὰ διαρκῆσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τῷθ' ὑπολάβοι τις, ὡς [b] Ὀσρόης εἰσήκει πείνων ἐς' ἂν [c] Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ [d] διὰ τοῦτο οὐκ [e] ἐπήγαγε διὰ [f] τῆς ἑβδόμης.

ille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, stetisse Osroën expectantem dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervixisse.

Τὰς δὲ καὶ ποιηλιχοῖς ὀνόμασιν, ὦ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, ὡς ἄν τις θείη, τὰς λέγουσας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ μέσον, μεγάλως ἐδύπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· [g] Ἔδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὅπλοις πεπερισμαραγεῖτο, καὶ [h] ὀπλοσμὸς ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ᾗ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μελαξὺ οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ [i] δημοτικὰ, καὶ πλωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ [k] ἐγχρήζοντα, καὶ, ἤδη λελυμένοι πρὸς αὐτὰς ἐγίγνοντο. καὶ τὰ τοιαῦτα·

22. Eos vero quo quis loco ponat, jucundissime Philo, qui Poëticis in historia verbis utuntur, *deditque stridorem Machina, procumbensque murus tenuit vehementer?* Et rursus in alio libro praeclarae historiae, *Edessa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere & tumultus illa omnia.* Et *Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia & mendicorum propria multa inculcata erant, *Epistolavit campiductor Domino*, &, *Milites mercabantur illa quibus indigebant*, &, *Jam loti ad illos aderant*,

a Ἑπτὰ] Ἑξ ἑβδόμης W. Vulgatam tuentur *Fl. J. H. P.* b Ὀσρόης] Ὀσρόης τις W. c Σεβηριανὸς] Hic rursus quaedam male Σεβηρ— praeter *Ald. Fl. S. H.* & *B2.* d Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *J.* uno verbo. e Ἐπήγαγε] Sic *Fl. J. H. P.* Ἔσπηγε W. L. & marg. *AlW.* f Τῆς ἑβδόμης] Τῆς ζ. *Fl.* g Ἔδεσσα] Αἴδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt *Fl. J. H. P.* h Ὀπλοσμὸς] Ὄπλοσμὸς W. i Δημοτικὰ] Edd. male Δημωτικὰ secunda longa, excepta *S.* & *B2.* quae *o* habent cum Cod. M. k Ἐγχρήζοντα] Sic *J. Ald. Fl. H. P. S.* Ἐγχρῄζοντα sine puncto subscripto M. Quin immo *Fl.* l plane exprimit ἐγχρῄζοντα exhibens.

27. Ὀπλοσμὸς ἦν ὁ κόναβος] Ἦτοι κρότος ὁ δόρυβος, καὶ ψόφος. ἑαυτῶν ὁ κόναβος. *G.*

18. Σεβηριανὸς] Σεβηριανὸς λιμῷ (non λίμῳ, ut est in animadv. Cl. *Bos*) ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἑβδόμης. Sensus verborum est: *Severianum intra triduum mortuum fuisse, quum inediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adstipisse putet Osroëm, & exspectasse, donec fame enectus esset Severianus, & propterea eum non produxisse vitam per hebdomada.* Interpres postrema sic reddiderat: *& ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse.* Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. *insuper agere vitam, producere vitam*, quemadmodum ἄγειν & διάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadverss. p. 63. *L. Bos.*

19. Ἐπήγαγε] Recte quidem Cl. *Bos* hoc verbum modo exposuit; non tamen est quod adeo praecise neget id quoque in aciem educere significare posse; nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro *instruo, induco exercitum in hostem*; adeoque non ita longe abludit ab *educere in aciem.* Dixi, credo, de hoc significatu, ex *Arrian.* Exped. I. 1. p. 6. &c. ad *Hermot.* c. 68. Verum ideo nihilo minus versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. *J. F. R.*

20. Διὰ τῆς ἑβδόμης] Sic apud *Athen.* 301. A. διὰ δωδεκάτης. V. *Casaub.* & II. 15. *M. du S.*

23. Ἐλέλιξε] Ἐλέλιξε δὲ μηχανὴ, & τὸ τεῖχος δὲ μέσον μεγάλως ἐδύπησε, ut & sequentia sunt verba Homerica. *J. G. G.*

Ἐλέλιξε] Vide Il. A. 530. μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον. *M. du S.*

24. Ἐδούπησε] Voce δοῦπος utitur *Xen.* p. 164. 35. Sed nullibi, credo, verbo; praesertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. Il. Δ. 504. Et ad quae paullo post sequuntur, conf. eundem Il. B. 210. & B. 3. *M. du S.*

26. Ἔδεσσα] Edessea Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit. *Plin.* l. V. c. 24. *G. C.*

Ἔδεσσα] Olim Antiochia ad Kallirhoen dicta. V. *Plin.*

erant, & similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat.

ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι τραγῳδῷ, τὸ ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ὀπισθενικότι, θατέρῳ δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ.

23. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres te mira quanta post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam & ignavum subjungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur qui audiere, illud subjiciunt: *Parturiunt montes.* Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, & ejusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis consutus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλίκα τὰ μετὰ ταῦτα πάντως [m] ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς [n] ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο ἐοικέναι παιδίῳ, εἴ που ἔρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους μέγα, ἢ Τιτᾶνος ἐπικείμενον· εὐθὺς γῦν οἱ ἀκούσαντες ὑπιφθέγγονται [o] αὐτοῖς, τὸ, Ὠδίνει ὄρη. χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνᾴδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσῆν μὲν τὸ κράνος εἴη, θώραξ δὲ πάντως γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποθὲν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαπυλμένος, καὶ ἡ ἀσπὶς οἰσυίνη, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ ἄν

l Μετὰ ταῦτα] Μεταταῦτα junctim *J. H. Ald.* & *Fl.* *m* Ἀκούσεσθαι] Ἀκούσεσθε W. male. *n* Ἐπάγοντες] Ἐπαγάγοντας M. Vulg. habet *Fl. J. H. P.* &c. *o* Χρὴ δὲ] Χρὴ δὲ εἶμαι, W. At illud εἶμαι in nulla Ed. invenio, alioqui facile admisissem.

49. Ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς] Ἐπὶ τῷ μεγάλως ἀμαθαινόντων τὸ ἐπιφθέγμα. *V.* Parturient montes] Proverbium tritum. *G.*

50. Ὠδίνει] Ὠδίνει ἔρος, καὶ ἵππεις μῦν. Παροιμία ἐπὶ τῷ μεγάλα μὲ πιχειρούμενον, καὶ ἀδύνατος ἄξια τελούντων. *V.*

55. Οἰσυίνη] Ἐκ λύγων πεπλεγμένη. *V.*

* Τπιχειρ.] In Ed. *Cler.* male ἐπισχυμ.

V. 24. & *Spanh.* 602. *M. du S.*

31. Δημοσίᾳ] M. & P. In reliquis δημοσιᾷ. *M. du S.*

32. Παρασίτου.] V. locum manifestissimum, in *Gallo* c. 11. ubi vox affinis παρασίτων adhibetur. *M. du S.*

Παρασίτου] Infra vero, *Gall.* c. XI. ait παρασίτους ἐπαυχήσια. Et supra de *Merc. cond.* c. 32. συμπαραβύσσους. *M. du S.*

34. Ἐγχρίζοντα] Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poëtica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ ἐγχρίζοντα. sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ὑγόρασον τὰ ἐγχρίζοντα, καὶ ὧδε λελουμένοις περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο. & *milites emebant sibi victum, & lauti illis indulgebant.* ἐγχρίζοντα *Ciceroni* & *Tacito* sunt *utensilia, copiae victui necessariae.* sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paullo ante πλουσίως ἐπόμενα, non *inopia multa infarta*, ut stulte & sine sententia vertit interpres, sed *mendicis convenientia*, aut, ut *Seneca* loquitur, *verba ad summam caveam spectantia.* *J. G. G.*

46. Εἴ που] Infra vero *Rhet.* c. 6. in *Junt.* legitur ἴσως τὸ Νιῶν ἴδῃς; quod *Solanus* ex aliis Edd. in εἴ που mutavit, cui obsecuti sumus. *J. F. R.*

50. Ὠδίνει ὄρος] Paroemiog. *J. B.*

Ὠδίνει ὄρος] In fabulis hodiernis Aesopi non exstat. *M. du S.*

55. Συγκεκαπυλμένος] Conf. infra Ἐπ. Κρον. c. 28. *M. du S.*

Ibid. Καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις] Mellei profecto interpretes. Benedictus, & *tibialia ex corio porcino facta*, male quidem, sed melius tamen quam Micyllus & *tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta.* At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte & *ocreas circa tibias ex corio porcino.* *J. G.*

57. Po-

ἐν ἀφθόνοις τοιούτοις συγγραφέας, τῷ [a] Ῥοδίων Κολοσσῷ τὴν κεφαλὴν ἀνώδυ σώμασι ὑπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ἐπὶ τὰ πραγμάτων· οἱ καὶ προσελαρίζουσι τὸν Ξενοφῶντα ὅτως ἐξάμβων, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς πολλούς, ὡς ἐν ἄλλοις [b] δείξομεν.

Καίτοι ταῦτα πάντα φορητά ἐστιν, ὅσα ἢ ἑρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἁμαρτήματά ἐστι, τὸ δὲ καὶ [c] περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γῆν οὕτω ῥαθύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, ὅτε Σύρῳ τινὶ ἐντυχών, ὅτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν [d] ἐπὶ κειρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε

Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nani corpusculo: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, & statim ad res ipsas *aggressos*: qui etiam suarum partium esse volunt Xenophontem, qui ita coeperit, *Darii & Paryssatidis filii nascuntur duo*; & alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam quae vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant, ut monstrabimus alias.

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia sunt, quaecumque aut elocutionis, aut constructionis reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non parasangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bonarum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res congessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, neque, quod est in proverbio, in tonstrinis talia fabulantes audisse,

a Ῥοδίων] Ῥοδίου L. b Δείξομεν] Δείξωμεν W. Nihil mutant Edd. priscae. c Περὶ] Παρὰ W. & *Fl.* male. Ceterae recte περὶ. d Ἐπὶ κειρείων] Sic recte marg. *AIW.* item *Fl. S.* & *A.* Ceterae pessime Ἐπικουρείων *Epicureorum.* Τῷ ἐπικουρίῳ W.

58. Ναυάδει] Μικρῷ. *G.*

70. Παρασάγγας] Εἶδος μέτρου Περσικοῦ ὃ ἔχει στάδια λ'. *V.*

57. Ῥοδίων] Inter Colossos & statuas ingentes imprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. *G.C.*

Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX. cubitorum. *Plin.* XXXIV. 7. *Strabo* XIV. p. 652. C. *Philostr.* Vit. Apollon. V. 7. Vide etiam *Scaligeri* animadv. in *Eusebii* Chron. No. 1794. p. 137. Chares Lyndius Lysippi discipulus fecit, duodecim annorum spatio ad id consumpto; anno ante Chr. 278. Annos 56. cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222.) nec unquam restitutus. Jacuit ad an. usque Christi DCLXXII. quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC. Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700, 000 librarum pondo fuisse liquet; Camelo cuique nempe DCCC. libris assignatis. Vid. not. nostram ad Is. *α.* c. 18. De terrae motu, quo prostratus est, videndus *Polybius.* V. p. 428. 429. *M. du S.*

Ῥοδίων] Conf. infra Icarom. c. 12. τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν ἐθιασάμην. Et sic saepe alibi solet. quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona, hanc tamen, ut nostro usitatam praefero. *J.F.R.*

62. Ξενοφῶντα] At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quicquam sit, quod repugnet. Adde *Ael.* Var. H. VII. 14. *M. du S.*

Ibid. Δαρείου & Παρυσ.] Vid. *Xenoph.* Anab. I. *M. du S.*

70. Παρασάγγας] Vox Persica & Arabica XXX. autem stadia valet. Vid. *Herod.* II. p. 57, 2. *M. du S.*

74. Ἐπὶ κειρείων] Optime hunc locum ita restituit & vertit *Benedictus* noster, cum antea in omnibus, excepta *Fl.* conjunctim legeretur Ἐπικουρείων. Notum autem est veteres illos Athenienses in tonstrinis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis*. Sic *Aristoph.* in Pluto p. 338.

Καί τοι λόγος γ' ἦν τὴν Ἡρακλέα, πολὺς,
Ἐπὶ τοῖς κουρείοισι τῶν καθημένων.

Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror doctissimam *Dacieram* maluisse Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut *Lucianum* aut *Theophrastum*, apud quem etiam celebris est in

diſſe, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero ſita eſt in Meſopotamia, manſiones duas ab Euphrate remota: condiderunt illam Edeſſeni.* Neque ſatis hoc illi fuit, verum etiam Samoſata patriam meam, ipſe vir fortis eodem in libro ſublatam, ſua cum arce & munitionibus tranſtulit in Meſopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipſa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, ſi nunc cauſſam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me eſſe, neque Interamnum hominem, quibus me correptum ſcriptor admirabilis novum colonum adſcripſit.

25. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interpoſito jurejurando, dixit, ſe profecto audiſſe quemdam eorum, qui ex ipſo facto aufugerint. Neque enim ferro illum vo-

περὶ Εὐρώπου λέγων, ὅτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὔροπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, ἀπῴκισαν δ' αὐτὴν [f] Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς θεωρίᾳ αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἑκατέρωθεν ἐν χρῷ παραμειβομένων, καὶ μονονουχὶ τοῦ τείχους ψαύοντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι τύχοι, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς [g] ἀπῴκισε.

Νὴ Δία, καὶεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ [h] Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ ξίφει ἐθελῆσαι

[e] Ἀπῴκισαν] Ἀφῆκαν W. [f] Ἐδεσσαῖοι] Αἰδεσσαῖοι W. [g] Ἀπῴκισε] Ἀφῆκεν M. [h] Σεβηριανοῦ] Sic jam bene Edd. Σευηριανοῦ W. ubique.

81. Τὰ Σαμόσατα] Σημειοῦ ὅτι Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. *V.*

in eam rem locus in Char. p. 36. ubi vide *Caſaub.* notas p. 243. Add. *Plutarch.* 1273. qui a Theophraſto ἄσιτα συμπόσια dictitari ait ſolita, & 903. 2. Vide etiam *Diog. Laërt.* in Pittaco p. 19. D. W. τῷ Ἐπιτειχίῳ. *M. du S.*

77. Εὔροπος] V. ſupra c. 20. & infra c. 28. *M. du S.*

81. Σαμόσατα] Recte igitur in titulo Samoſatenſis dicitur. At non recte in plerisque, ſi non in omnibus, tabulis noſtris geographicis, ad Euphratis ripam ipſam ponuntur Samoſata. *M. du S.*

83. Μετῴκησαν] Ad h. l. haec notat Cl. *La Croze:* Complura ejusmodi in antiquis inveniri par eſt, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt *ol καλοὶ κἀγαθοί.* *J. F. R.*

85. Ἐν χρῷ] Conf. ſupra *Zeux.* c. 6. f. & ſaepe alibi. *M. du S.*

91. Νὴ Δία καὶεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων] Salmuriensis: *Quin & illud per Jovem admodum credibile idem dixit de Severiano, appoſito juramento, quod audiviſſet ex aliquo eorum, qui ex eo ipſo opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in verſione *juramento*, pro quo Latini dicunt *jure jurando.* Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non eſt *ex ipſo opere*, ſed *ex illo ipſo proelio. Thucyd.* lib. 3. & Lucianus in hoc ipſo libello c. 29. αὐτῷ τῷ ἔργῳ *in ipſo proelio.* ſaepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν *proelium*, *bellum* notat. τροϊκὸν ἔργον *Arriano* eſt *Trojanum bellum.* Et ſic accipiendum in illo notiſſimo verſu *Homeri: Μύθων ῥητῆρ' ἐμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. Verborum oratorem eſſe, actorem rerumque rerum.* Phaenicem ait Achillem docuiſſe pacis & belli artes, ut diſertus eſſet in concionibus, rebus vero gerendis ſtrenuus, & manu fortis. Apud eundem πολὺς ἐν ἔργοις eſt fortis, ſtrenuus,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πολὺς ἐν ἔργοις.

Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Ψ, cum Patroclum ſepeliiſſent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται. *Euſtathius* δηλονὴ τὰ πολέμια. ὅσπερ φησὶ μέγα ἔργον ἄρης. Sic Latinis *res gerere.* Horat.

Res gerere & victos offendere civibus hoſtes
Attingit ſolium Jovis. *J. G. G.*

92. Ἐπομοσάμενος] Sic ſupr. *Hermot.* c. 67. Sed ἐξομοσάμενος. *Apol. pro Merced. Cond.* c. 6. *M. du S.*

σαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε φαρμάκῳ χρῆσαι, οὔτε βρόχον ἅψασθαι, ἀλλά τινα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικὸν, καὶ τῇ τόλμῃ ξένῃ χρήσασθαι τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα σκεύη ἐκπώματα ὑάλου, καὶ καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, [a] κατάξαντα τὸ μέγιστον τῶν σκύφων, καὶ τῷ θραυσμάτων χρήσασθαι [b] εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὑάλῳ τὸ λαιμόν. οὕτως ὑ [c] ξιφίδιον, ὑ λογχάριον εὗρεν, ὡς ἀνδρείός γε αὐτῷ ὁ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γένοιτο.

Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης [d] ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τῷ πολέμῳ ἐκείνῳ νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἠξίωσε χρῆναι ἐπειπεῖν τὶ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸ [e] εἰδέναι αἴτιον τὸν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἢ ἄμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ὅπι τὸν τάφον Ἀφράνιόν τινα Σίλανα ἑκατόνταρχον, ἀντα-γωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρητόρευσεν αὐτῷ, ὥστε με καὶ τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι ἀπὸ τοῦ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὁπότε [f] ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ὅτι τέλει τῷ λόγῳ δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ θεσπαθεῖ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν παρανίδα. σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ,

luisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi & Heroica mors contigerit.

26. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepelit Severianum magnifice; ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacrumarum risus mihi excusserit, & maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinationum: deinde sumtam ab Ajacis fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose

a Κατάξαντα] Κατέξαντα W. Nihil mutant *Fl. J. H. P.* b Εἰς σφαγὴν] Εἰς τὴν σφαγὴν W. c Ξιφίδιον] Χιφίδιον W. d Ἐπιτάφιον] Ex W. & L. Ἐπιτάφιος enim habebant Edd. e Οἶδε] Οἶδεν marg. *Ald.* f Ὁ] Deest articulus in W. Adest in Edd.

2. Σκύφων] Ὁ σκύφος ἀρτεμιτῶν G.

12. Θάψας — Σεβ.] Smyrnae sepultus est, *V. Dion.* LXXI. p. 802. B. Coll. cum *Aristid.* Or. II. 13. p. 295. teste *Wottono*, qui *Dacerium* ea de re in partes vocat p. 169. Vitae *M. Aurelii*, quam Anglice cum

4. Οἰ ξιφίδιον] Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur, *V. Tac.* An. XV. 67. & Lipsii notam. *Exc.* Ἑλ. p. 626. *A. σφαγὰ δ' ἐχουσιν εὐγενές τι καὶ καλὸν.* *M. du S.*

7. Θουκυδίδης] Vid. *Thucyd.* L. II. c. 34. *M. du S.*

8. Τῷ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς] Ἐκείνου *v.* *Th. M.* *Ibid.* Ἐκείνου] W. & L. uti acute conjecerat *Marcilius.* In reliquis ἐκείνοις. *M. du S.*

10. Οὐδὲν αἴτιον — Θουκυδίδου] Lectio marginis *Aldinae* primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet; est enim ellipsis praepos. διὰ vel κατὰ, & significat *Thucydidem nihil culpabilem*, i. e. *propter nullam rem.* Sic οὐδέν τι αἴτιος ex *Ramm.* & οὐδὲν αἴτιον ex *Herod.* dudum protulit *Steph.* in Thes. quare plura non addam. *J. F. R.*

12. Θάψας — Σεβ.] Smyrnae sepultus est, *V. Dion.* LXXI. p. 802. B. Coll. cum *Aristid.* Or. II. 13. p. 295. teste *Wottono*, qui *Dacerium* ea de re in partes vocat p. 169. Vitae *M. Aurelii*, quam Anglice cum

rose fine, & ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, & supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non jusculorum & patinarum meminisset, illacrumareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incusabam, quod non interfecto antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est.

27. Caeterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum jam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae insciția vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque copiose admodum studioseque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Jovis totum quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus sit, admiretur, & baseos pro-

ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ὑπὲρ τοῦ τάφου, οὐκ ἀνάξιος ὤν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρητόρευε. καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἄπαντας θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τἄλλα μὲν αὐτοῦ καλεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμοῦ καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ὀπιδαχρύοντος τὴν τῶν πλακούντων μνήμην· τοῦτο δὲ μάλιστα ἠτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε.

Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ὑπομνησθείς, ὅπως τὴν ἑτέραν ὑποχέσιν ἤδη μέλλω ποιήσεσθαι, τὴν συμβουλήν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παρατιθέασιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἑρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, καὶ τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς ἐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο. τοῦ δὲ ὑποδήματος δέ, τό, τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὔξεστον θαυμάζοι, καὶ τὸν κρηπῖδα τὸ εὔρυθμον,

g Ἀπέσφαξεν] Sic habere *F. Fl. H.* & M. notat *M. du S.* Sed & habent ceterae. *h* Τἄλλα] Τἄλλα *F. Ald.* ubique. *i* Καλεγίγνωσκον] Καλαγιγνώσκων W. *k* Λοπάδων] Λοπάδων *Fl* Cum vulgata faciunt cett. & M. *l* Ὁμοίους] Ὁμοίως W. *m* Ἰδιωτείας] Ἰδιωτίας W. Vulgatam retinent *F. Fl. H. P.* &c. *n* Τοσοῦτον & τοιοῦτον] Τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed postremae voci manus recentior ν addidit. *o* Μηδὲ] Μὴ δὲ *F.* *p* Ἐξηγοῖτο] Ita restitui ex W. L. Ἐξηγοῦτο Edd.

notis edidit. locus autem *Thucydidis*, quem noster hic respicit, exstat l. II. *M. du S.*

31. Λοπάδων] Flor. λοπαδίων. *F. B.*

46. Τῷ Διὶ τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ] De qua statua videndus omnino *Pauf.* El. p. 156. & seqq. Inter orbis miracula in primis recensetur. *M. du S.*

48. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον] Sic noſtro cum Atticis perpetuum esse τοσοῦτον pro τοσοῦτο, non opus ut hic rursum dicatur. Utrumque autem adjectivum & alibi conjungere amat, quod *Solanus* jam ante monuit. Addo igitur hic tantum *Long. Paſt.* L. II. p. 63. Ed. *Wech.* Τοιαῦτα & τοσαῦτα πολύτιμα, cujus stilus cum noſtri omnium optime convenit. Τοσοῦτον πάλαι pro τοσοῦτο, Idem IV. 120. Ed. *Moll.* *F. F. B.*

49. Ἐξηγ.] Sicut ἐπαινοῖ, sic & ἐξηγοῖτο legendum. *F. G. B.*

Ἐξηγοῖτο] *Gronovii* emendationem confirmant Codd. W. & L. *M. du S.*

51. Καὶ τὴν κρηπῖδα τὸ εὔρυθμον] Benedictus, & crepida concinnitatem. An credimus? Certe si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Jupiter, plane fuit nudipes sine ullo pedum tegumento. Et

ρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μὴ πολλῆς φροντίδος [a] διεξιόν.

Ἔγωγ' οὖν ἤκουσά τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν ὀλίγοις ἔπεσι πασαδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος [b] ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὡς Μαῦρός τις ἱππεὺς, Μαυσάκας τοὔνομα, ἐπὶ δίφρου πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον προτιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκείνους φοβηθῆναι αὐτὸν, εἶτα μύστοι μαθόντες ὡς τὸν φίλων εἴη, καθεδέσθαι, καὶ [c] εἰστιάσαι· καὶ γάρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς [d] τὴν Μαύρων, ἀδελφῷ αὐτῷ ἐν τῇ γῇ στρατευομένῳ. μῦθοι τὸ μὲν τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας

portionem; eaque multa cum cura persequatur.

28. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix septem totis versibus percurreret, viginti autem vel amplius mensuras aquae (*clepsydras*) impenderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus aliquis eques, Mausacas nomine, prae siti per montes oberrans, Syros quosdam rusticos deprehenderit, qui prandium sibi apposuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum esse, acceperint convivio: etenim forte quendam illorum & ipsum in Maurorum terra peregrinatum esse, quod suus frater in ea regione militaret.* Hinc fabulae longae, & narrationes, *quomodo ipse in Mauritania venatus esset, & ut vidisset elephantas multos*

[a] Διεξιόν] Sic Edd. & M. in quo tamen videtur fuisse διξίοι; sed mutatum est. [b] Ἀναλωκότος] Ἀναλωκότα Fl. Ἀναλωκότας W. P. Ἀνηλωκότος Edd. omnes. [c] Εἰστιάσαι] Εἰστιασ. L. & Fl. [d] Τὴν Μαύρων] Sic recte Edd. Τὸν Μαύρον Angl. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & Fl.

quis foret iste narrandi contextus, ut primo totum πάνυ Jovis produxerit, in quo & omnia corpori adfixa contineantur, tum discedat ad ἐπεισόδιον, nunc aberret ad crepidas? Certe Micyllus *crepidinis concinnitatem*, quem praefero. *J. G.*

Ibid. Κρηπῖδος] Recte κρηπῖδα hic *crepidinem* Micyllus, nos *basin*, notiore aliquantum verbo, reddidimus. *Salmuriensis* tamen, qui *crepidam* hic maluit, nescio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Jupiter Olympius. *Pausanias* certe Eliac. I. p. 306, 12. χρυσοῦ ἐπισήμαλα illi tribuit. Idem p. 307. eam, quae hic κρηπὶς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat; ἐπισήμαλον autem Luciani ἐπίθημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοὺς πόδας appellat, additque ab Atticis θρανίον vocari. *J. M. G.*

53. Διξιὸν] Ita M. etiam; sed non a prima manu, videturque prius fuisse διξίοι, quod magis arridet. *M. du S.*

56. Μέτρα — ἀναλ.] Non causidici nempe soli ad Clepsydras dicebant: factitabant id etiam Luciani aetate, Rhetores, seu Sophistae. Cujus rei insigne testimonium exstat apud *Philostratum* in Adriano Sophista. Τὸ τοῦ Ἡρώδου ἀκροατὴν δίκια οἱ ῥήτορες (L. ἄριστοι) ἀξιοῦσθαι ὑπομιτίζειν τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλέψαι ξυμμαρτυρήματός τι ἐκ τῶν ἴσων, ἃ δὴ καὶ τοῦτον ὁ Ἡρώδης &c. ubi ἴσα ut & hic, *versum* seu *lineam*, quam nunc dicimus, significat. Versum eodem sensu & usurpant latini; *Corn. Nepos* in Epam. c. 4. & *Lact.* II. 8. ἀναλωκότος autem ex W. & P. est; pro quo in reliquis ἀνηλ— legitur. *M. du S.*

57. Ἀνηλωκότος] Flor. ἀναλωκότα. *J. B.*

66. Ἐς τὴν Μαύρων] Angl. ἐς τῶν Μαύρον. *J. B.*

Ibid. Τὴν Μαύρων] Vulgatam, quam *J. H. Ald.* & P. servant, & hic servasse par erat, non solum quia sic frequenter solet per ellipsin γῆν vel χώραν, intelligi, sed quia ipsum γῆν mox sequitur. *J. F. R.*

73. Ἐν Εὐρώπῃ] Supra ἐπ' Εὐρώπῃ dixit initio hujus c. 28. & infra iterum versus ejusdem capitis finem. *M. du S.*

Ἐν Εὐρώπῃ] Confer omnino mox c. 38. ubi ἐν Ὀλύνθῳ eodem modo. Id est *ad* vel *prope*, non plane *in* ipsa urbe *Europo*. *Aelian.* V. H. I. 25. ἐν Πλαταιαῖς, *ad Plataeas*, ibid. ἐν Μυκάλῃ *ad Mycalen*. Ad quae verba Cl. *Perizon.* duo alia similia adduxit, & Latinos interdum eodem modo loqui docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro *apud*, *juxta naves*, Homero usitatissimum, ut Il. E. 791. Νῦν δὲ ἕκαθεν πόλιος, πολλὸν ἐπὶ νηυσὶ μάχονται. *Nunc vero procul ab urbe cavas apud naves pugnant.* Et B. 4. Rursum E. 36. — καθῖσεν ἐπ' ὠκυπόροισι Σκαμανδρίοις. *Sedere fecit A. D. berbosum Scamandrum*, non IN ipsum fluvium. Ibid. 598. Στὰν ἐπ' ἀκυρόῳ ῥεταμῷ. *Steterit ad rapidum fluvium.* Il. Λ. 423. Ζεὺς δ' ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοαῖς ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Μίζετο. Immo & ὑπὸ, quod alias *intro* signif. pro *usque*, ad

dus paſcentes, & ut parum abfuerit, quin a πολλὰς ἐν τῷ αὐτῷ συννέμομένας, καὶ ὡς
lupo devoratus eſſet, & quantos Caeſareae μικροῦ λύκου ἁλίσκεσθαι, καὶ
piſces emerit. Et hiſtoricus admirabilis, ἠλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ. καὶ ὁ
omiſſis tantis caedibus, quae circa Euro- θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐ-
pum factae ſunt, & invaſiones, & indu- ρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ
cias neceſſarias, & cuſtodes & his oppoſi- ἐπιλάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ
tos cuſtodes alios, ad ſeram usque veſpe- φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας
ram abfuit, dum videt Malchionem Syrum ἑσπέρας ἐφειστήκει ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον
Caeſareae ſcaros ingentes vili pretio emen- ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους
tem: niſi vero nox oppreſſiſſet, forte et- ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νὺξ κατέλαβε, τάχα καὶ
iam coenaturus cum illo erat, ſcaris jam συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἤδη τῶν σκάρων
paratis. Quae niſi cum cura ſcripta eſſent ἐσκευασμένων. ἃ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ὀπι-
in hiſtoria, magna nos ignoraſſemus, & μελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοη-
jactura Romanis intoleranda fuiſſet, ſi κότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος,
Mauſacas Maurus ſitiens, quod biberet, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ εὗρε
non inveniſſet, ſed incoenatus in caſtra re- πιεῖν, ἀλλ' ἄδειπνος ἐπανῆλθεν ὀπὶ τὸ
diiſſet. Quamvis quot alia longe magis ri- στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ

γε-

---

e Ἐν] Nihil variare Edd. & M. notat *M. du S.* *f* Ἐπιλάσεις] Sic reſtitui ex marg. *Aldi W.* & Codd. G. W. P. L. Ἐπιλύσεις enim Edd. male. *g* Ἐφειστήκει] Ex W. P. & *Fl.* Cett. male ἀφειστήκει. *h* Ἀξίους] Ita recte Edd. Ἀξίων M. eraſa quae prius fuerat litera Σ. Πολλοῦ ἀξ. *Marc.* prave. *i* Ἤδη] Δὴ M. Sed notatum ut ſpurium.

78. Ἀξίους] Εὐπόρους. *G.*

ad, eidem uſurpatur Il. A. 71. Et εἰς Ἴλιον recte vertitur *ad* Trojam Il. E. 210. Ut innumera ejusdem ſimilia omittam. *J. F. R.*

75. Ἐπιλάσεις] Ex Mſ. ſcribend. καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπιλάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. *Et divinus ille ſcriptor praetermiſit tantas ad Europam ſtrages, & impreſſiones, & foedera neceſſaria.* In vulgatis ἐπιλάσεις. Sed ἐπιλάσεις, eſt *impreſſionem facio, incurro.* ut ſtatim cap. 29. καὶ πόθεν ἐπιλασόντων ἀθρόα ἐμπειῶν. & procul *advenientibus terrorem incutere.* & c. 31. f. ἃ πῶς δέξονται τὴν ἐλεφάντων ἐπίλασιν. *quomodo elephantum incurſus excipient.* *J. G. G.*

Ἐπιλάσεις] Adde c. 31. C. Εὐχ. c. 36. Extat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis eſt ἐπιλύσεις, pravum eſt. *M. du S.*

78. Σπάρους παμμεγίθεις ἀξίους ἀνούμενον] Σπάρους παμμεγίθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ἀν. *Th. M.*

Ibid. Ἀξίους] Vulgo legitur, ὠνῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σπάρους παμμεγίθεις ἀξίους ἀνούμενον. non video quin recte legatur. *Marcilius* legit, Σπάρους παμμεγίθεις πολλοῦ ἀξίους ἀνούμενον. nec dat cauſam. Quidni autem ſcari illi, licet παμμεγίθεις, potuerunt aeque vili, ac magno pretio conſtitiſſe? Adde quod eſt non inepta antitheſis παμμεγίθεις & ἀξίους. Interpres Latinus totum vocem ἀξίους vertere inſuper habuit. Volunt autem verba, *Videns Malchionem Syrum in Caeſarea, ſcarus ingentes, bene*, ſive *vili pretio ementem. Ariſtophanes* in Equitib. vſ. 642.

Οὐ πώποτ' ἀφίους εἶδον ἀξιωτέρους.

Ibi Graecus Interpres, & ex eo *Suidas*, Ἀξιωτέρους, εὐπορωτέρους, ἐ ἀξίους τιμῆς. Ἄξιον πωλῆ Ἀττικῶς τὸ εὔωνον. Quae verba Graeci Interpretis non potuerunt tamen docere Latinum Interpretem, verſum illum *Ariſtophanicum* melius reddere, quam, *haud quaquam ego precioſiores vidi apuas* quum debuerit *viliores.* melius tamen ſapit, verſum 669.

Ἥδιστον τὰς ἀφύας πωλῆ ἡμῖν ἀξίας.

Reddens, *apuas vilis pretii.* *J. F.*

Ἀξίους] Non modo *Benedict.* ſed & *Micyllus* omiſit; unde fere conjicio neutrum id verbi intelexiſſe, cujus ſignificationem illud *Marcilii* ſcholion quoque non recte tradit. Recte *Junius viles* vertit; nam praeter *Ariſtoph.* quem laudat, etiam ſic *Theophr.* char. de garrul. p. 11. Ed. *Caſaub.* vel p. 16. Ed. *Needham.* ἐὰν ἀξίου γιγνώσκῃ αἰ πηρὰ τὴν ἀγορᾶ. *J. F. R.*

[a] γελοιότερα ἐκὼν ἐγὼ νῦν παρίημι; ὡς ἡ αὐλητρὶς ἦκεν ἐκ τοῦ πλησίον κώμης αὐτοῖς, ἢ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδοσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκᾳ [b] πόρπην, ἢ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἄν τις εἴποι τὸν τοιοῦτον, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς πλησίον ῥίζας ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν.

dicula prudens ego nunc praetermitto? *tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mausacae*, multaque alia ex hoc genere, ipsa nempe praelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare.

Ἄλλος, ὦ Φίλων, μάλα καὶ αὐτὸς γελοῖος, οὐδὲ τὸ ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκὼς, οὐδ' ἄχρι [c] Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, οὔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν εἶδὼν, ὡδὶ πρόχαλο· μέμνημαι γάρ· οὕτω

29. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, cereq neque Syriam vidisset, neque Armeniam; ita, memini enim,

[a] Γελοιότερα] Ita dedi ex marg. *AtW.* Ἀναγκαιότερα Edd. absurde. [b] Πόρπην] Πόρπαν male W. L. & marg. *AtW.* In vulgata probe consprirant Edd. [c] Κεγχρεῶν] Κεγχρεῖον Angl. & P. Κεγχρεῶν W. Vulg. servant omnes Edd. & *Thom. M.*

87. Γελοιότερα] Cum Edd. legerent ἀναγκαιότερα, prorsus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet *Solanus*, ego, quod in marg. *Ald.* 1. *Wesselinganae* inveni, lubens accepi, & res ipsa clamat sic legendum: quare nemo hujus correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermittere quia magis necessarium est*: & miror nemini hoc suspectum fuisse. *J. F. B.*

89. Μαῦρος] Vid. *Homer.* Il. H. 299. *M. du S.*

93. Κεφάλαια] Sic supra Ἐπωμ. c. 21. Et Ἀστρ. c. 14. *M. du S.*

95. Ἀκάνθας] Respexisse credas versus a *Plut. Sympos.* I. 4. & *Athen.* III. 97. D. laudatos.

Ὡς δὲ ἰχνόπους ἐ αὐτὸ πρηχθὲν Ὅμηρος
Φόρτωσι μιλτοπάρῃσιν ἔνδια λελοιπώς.

Sic enim etiam *Athenaeus* inducit, τὰς ἀκάνθας σκοπῶν. &c. *M. du S.*

99. Κεγχρεῶν] Angl. Κεγχρείων. *J. F. B.*

Κεγχρεῶν] Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, *Bourdelotius* ex MS. Angl. notat Κεγχρείων. Sed ita, ut vulgatus est, locum hunc ex Nostro adfert *Th. Magister*, ubi probat, Κεγχρίης & Κεγχρεὼς fuisse dictum utroque modo. *J. F.*

Κεγχρεῶν] Sic scribitur apud *Thucyd.* VIII. 20. & 23. & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρειῶν. LXX. stadiis a Corintho distans portus & vicus. *Strab.* VIII. p. m. 263. A. Hinc & Ἐρωτ. c. 23. Scripturam hanc secuti sumus. In Ed. *Steph.* Xen. p. 307, 43. scribitur Κεγχρίαι. *M. du S.*

2. Ὅτω ὀφθαλμῶν] Idem de domo & de saltatione, & sæpius alibi, habet a Thurio oratore. Julian. Imperat. Epist. *ὁ Θούριος ὅτου ἄκρου ἀνδρὸς ὀφθαλμοῦ ἀκριβέστερα.* *J. F.*

Ὅτω ὀφθαλμῶν ἀκριβέστερα] Sic infra Ὀρχ. c. 78. Ἡροδότῳ μὲ ὃν τὰ δὶ ἀμμάτων φανερώτερα πιστότερα εἶναι τῷ ἄκρον δοκεῖ. Οἰν. c. 20. ὅτα γὰρ τυγχάνει ἄκρα ἀκριβέστερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur *Herodot.* I. 8. In nota autem *Bourd.* post verba Julian. Imperat. Epist. adde: ad Leontinum, *ὁ λογοποιός.* *M. du S.*

Ὅτα] Non ab oratore haec, sed ab *Historias Parente* mutuatus erat ille tenebrio. V. *Herod.* I. 8. p. 3. in verbis Candaulis ad Gygen, & nostrum Ὀρχ. c. 78. & Οἰν. c. 19. Quid ergo fiet inquies *Thurio* Bourdelotii & Juliani *oratore*? Sic accipe. *Herodotum* voluit Julianus cum *θούριον λογοποιὸν* dixit, quippe qui traditur Thuriis in Italia historiam conscripsisse. (V. *Plin.* XII. 4. & *Plutarch.* 1073. 2.) Hoc cum aut nesciret *Bourdelotius*, aut crucem Grammaticis fixam hanc vellet, *Thurium* nobis *oratorem* pro Herodoto finxit. Ipse quidem Lucianus λογοποιὸν appellat Herodotum, 402. f. Sed *scriptorem* recte verteris, non *oratorem*. An autem Thuriis scripta fuerit ab Herodoto historia, alibi quaesitum est a nobis Nota ad Ἡροδ. c. 1. *M. du S.*

3. Ἀκριβέστερα] Thurium oratorem vocat *Bourd.* At quis est Thurius ille Orator? Nescivit *Bourdelotius* Herodotum ita vocari ab antiquis. Illius sunt haec verba L. I. c. 8. *M. V. La Croze.*

5. Ὥστε τοὺς ὁράοντας ὄφι —— πτερωτοὺς εἶναι] Inepte Interpres priscianus, (ait *L. Bos* Obs. Crit. p. 52.) deceptus prava distinctione: *ut diceret, Parthorum dracones (signum autem hoc multitudinis ejus ipsius, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes esse,*

&

cum, eorsus est, *Aures minus fideles oculis. Scribe igitur, quae vidi, non quae audivi.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti dicere, *dracones Parthorum* (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, *milites* draco ducit) *vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Persida paullo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in cantis magnis revinctos celsosque ferri, ac e longinquo dum invadant, terrorem injitere. In ipsa autem pugna*, inquit, *cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse*

ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφει τοίνυν ἃ εἶδεν, οὐχ ἃ ἤκουσε. καὶ ὅτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἑωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γάρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν, τούτους ὁδῷ, τέως μὲν ὅτι κατ' ἀρχὰς μεγάλοις ἐκδιδεμένους, ὑφηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δέος ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὰν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιέναι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι· καὶ ἄλλους, [d] διεσπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφ' ὁρᾶν αὐτοὺς,

[d] Περισπειραθέντων] Ita restitui ex W. & L. Περιτυφ. Edd. male.

& in Persida gignari. Tu distingue, ὅτι &c. ita ut parenthesis quae post ἀφίκοντας erat, post ὄχῳ constituatur. Cetera hic non repetemus, quia Cl. *Gesn. Bossii* distinctionem in sua versione jam est secutus. Adleverat etiam Cl. *M. V. la Croze*, pessime haec versa esse, sed non correxerat. *J. F. R.*

7. Ζώντας δράκ.] Sic distinguendum, ut fecimus; nisi insulsissime Luciano quae tenebrionis illius propria sunt, quem false perstringit, affingere velit. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris Viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat, monstrum hoc a nemine post restitutas literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus hujus loci manifestissimus; & simul quanta manus Parthorum fuerit quam ducebat hoc signum; quod alibi forsan frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testatur *Suidas*. Apud Romanos qui mos sub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissimis ex *Vegetio*, *Ammiano*, *Claudiano* aliisque jam illustrata. Vide *Lipsium* de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, *Philostr.* in Vita Apollonii l. III. p. 98. qui eos 30. Cubitorum longitudine & amplius fuisse tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes unguesve ne perniciissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam *Curt.* licet, qui (l. VI. c. 4.) mare Caspium ingentis magnitudinis Serpentes alere ait. Vid. *Bochartum* Hieroz. P. II. l. III. c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. *Xen.* Cyrop. l. VII. p. 102, 16. Alludit autem inepte ille historicus ad historiam, quam narrat *Polyaenus*, & tangit *Galenus* de Theriaca p. 460. Ed. Gr. Bas. *Spanhemio* laudatus, p. 224. *M. du S.*

16. Περισπειράντων] Γρ. διεσπειραθέντων. Sic *Plut.* *F. G.*

Περισπειράντων] Legendum διεσπειραθέντων. Sic *Plutarchus.* *AE. M.*

Περισπειρ.] De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immissi magnam stragem ediderint; Ἀμέλει πολλοὺς τ' ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι· καὶ ἄλλους διεσπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: *Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confractos.* Quid est *alios ipsis transfixos?* scribe; καὶ ἄλλους διεσπειραθέντων αὐτῶν. *alios fuisse spiris involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos.* διεσπειραθῆναι Virgilio est *spiris ligari*:

Tela ferentem
Corripiunt, spirisque ligant ingentibus.

J. G. G.

Περισπειράντων] Ad confirmandam hanc *Menagii* emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia; in Φιλοψ. c. 23. In Διψ. c. 6. & Ὄρχ. c. 2. διαπείρω vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud nostrum in *Gallo*; & capita hostis in *Xiph.* Pertin. sub finem. Vid. not. ad Ἀνάχ. c. 51. *M. du S.*

Περισπειράντων] Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex *Philops.* c. 22. f. ubi πλαφθῆναι περὶ τὴν ἀσχάνην, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπαραχθῆναι. *De Dipsad.* c. 6. διεσπειρᾶτο τῷ πεδί. Et Vol. c. 2. f. Recte igitur emendat *Menag.* *J. F. R.*

25. Ἐοῦν

τὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μὴν τοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενον τὴν σκοπήν. καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἀν ἡμεῖς θαυμαστὸν οὕτω συγγραφέα νῦν εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκπύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ [a] Σοῦραν, ἀπὸ τοῦ [b] Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδότων ὅτι μηδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει, ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ἤδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ καλλοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν [c] ἐμελεν αὐτῷ πλαγίαν μὲν τὴν [d] ὀρθίαν Φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπου ἄγειν.

ipſum, in loco tuto de altiſſima arbore ſpectantem. Et bene ſane fecit, quod non ex propinquo congreſſus eſt beſtiis, alioqui enim tam admirabili nunc ſcriptore nobis carendum eſſet, qui manu etiam ſua magnifica quaedam & clariſſima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula ſubiit, & vulneratus eſt circa Suram, qui videlicet *longiſſimum* iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque iſta Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate ſcirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidiſſe. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales ſint; neque acierum aut ordinum ſtruendorum nomina. Etenim, quaſi hoc ageret, *directam aciem* vocat *obliquum agmen: in cornu vero ducere* dicit, quod eſt *ducere in frontem.*

30. Unus

a Σοῦραν] Sic Edd. & M. b Κρανείου] Sic W. Κρανίου Edd. c Ἐμελεν] Sic Edd. & M. Ἐμελλεν *J.* d Ὀρθίαν] Deerat in omnibus Edd. excepta *J.* Deerat etiam in M.

25. Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν] Ἀπόλλω, μιαρὲ, αὐτῇ γελωτοποιὰ ἐφυτεύθη. *G.*

25. Σοῦραν] (Σοῦσαν, quae metropolis Perſidis *Vorſt.*) Quid hic in mentem *Bourdelotio* venerit, miror, cur hanc editionum veterum ſcripturam mutaret in σοῦραν; niſi forte impoſuerit ei latina vox *Sura.* Sed σοῦρα Graecis ignota vox, qui pro ea γαστροκνημίαν dicunt. Nomen eſt itaque loci proprium. Sed ubinam gentium ſitus ſit ille locus, haud ita promptum eſt definire. Meminit *Plut.* oppidi Lyciae hujus nominis 1796. . . Vide an locum hic habere poſſit. Putaram villam eſſe aut pagum prope Corinthum, aut in ipſa a Cranio ad Lernam via: ſed nunc venuſtius videtur, locum eſſe, in quo perfrictae frontis nebulo ſcripſerit ſe in Aſia vulneratum. Quaerant, ſi lubet, viri docti: ſed interim aſſerenda fuit ſcriptura, donec aut ex hiſtoria pateat pugnatum eſſe eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cujus nomine hoc corruptum ſit, *Suſa* nempe (de qua Εὐχ. c. 33. & Φιλοπ. c. 28.) Sed tum ſcribendum erit Σοῦσα, non Σοῦσαν, neutrum eſt enim plurale; aut ſimile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Cl. *Graevio*, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Conſule *Kuhnii* not. ad *Pauſaniae* Corinth. p. 115. *M. du S.*

Ibid. Κρανείου] Conf. nos ſupra hoc Dial. c. 3. Et *Dial. mort.* I. 1. ubi Edd. etiam κράνειον habebant. *J. F. R.*

26. Λέρναν] Fons eſt prope Corinthum. Vid. *Pauſan.* Corinth. p. 48. 10. Alia *Lerna* eſt, cujus meminit ὦν δ'. VI. palus ſcilicet non procul a mari in ora Argolica. *M. du S.*

28. Κατὰ τοίχου] *Cic.* de Fin: ult. Qui numquam Philoſophum, ut dicitur, pictum viderunt. *Plaut.* Aſin. Nam neque umquam fictum aut pictum neque ſcriptum in poematis ubi lena bene agat. *M. du S.*

30. Τάξεων ἢ καλλοχισμῶν] Τάξεων ἢ καλλογισμῶν. *Th. M.*

31. Ἐμελεν αὐτῷ] Sic omnes impreſſi & M. Codex. Niſi quod Ed. *J.* ἔμελλεν praefert; unde conjicio Lucianum ſcripſiſſe ἐμέλλεν αὐτῷ, ut ſupra in hoc ipſo libello c. 12. καὶ ἐμοί γε ἔτος ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος & alibi ſaepius. *M. du S.*

32. Πλαγίαν — Φάλαγγα] Sic interpretandum fuiſſe ut a nobis factum eſt, patet ex *Arriano* p. 18. Blanc. Τὸ μὲν δὴ καλλοχίσαι ἐστὶν, εἰς λόχους συντάξαι, ὁ δὲ λόχος ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τῆς ἐγγυτάτω ἐς τὸ μῆκος τῶνδε κατάντη τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τῶν λόχων οἱ μὲν ὀκτὼ ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ ἐς ἑκκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt quae ſequuntur. Nempe ita *Arrianus* p. 63. Πλαγία μὲν Φάλαγξ ἐστὶν ἡ τὸ μῆκος τῆς βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα· ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ πάσας πορεύηται, ἔνθα αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχεται. *Obliqua* ſive *tranſverſa* porro *acies* ſive *agmen* eſt, cum *in frontem* ducuntur milites: *recta* cum *in cornu.* Igitur in *tranſverſo agmine* plures longe adverſis frontibus ſimul concurrere poſſunt, ſed parciores a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores ſimul concurrunt, plures ſibi a tergo poſſunt ſuccedere. Hic ſcriptor, quem reprehendit Lu-

cia-

30. Unus autem aliquis praeclariſſimus, res ab initio inde ad finem usque geſtas omnes, quaecumque in Armenia, quae in Syria, quae in Meſopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta ſunt*, quingentis non totis verſibus complexus deſcripſit. Idque ubi fecit, hiſtoriam ait ſcripſiſſe. Titulum tamen, parum abeſt quin majorem libro, inſcripſit ejusmodi, Antiochiani, in ſacro Apollinis certamine victoris (curſu, credo, aliquando, puer vicerat) eorum, quae in Armenia, & Meſopotamia, & Media a Romanis modo geſta ſunt, enarratio.

31. Jam vero audivi etiam qui futurarum rerum hiſtoriam ſcripſerat, & captivitatem Vologeſi, & Oſrois caedem, ut leoni objiciendus ſit, & ſuper omnia deſideratiſſimum nobis triumphum. Sic vati-

Εἰς δέ τις βέλτιστ' ἄπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ὅπῃ τῷ [e] Τίγρητι, τὰ ἐν [f] Μηδίᾳ, πεντακοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι πεπλάβων, συνέγραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τῆς βίβλου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχιανῶν τῶν Ἀπόλλωνος ἱεροπύλου (δόλιχον γάρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ [g] νενικηκὼς) τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν [h] Μηδίᾳ Ῥωμαίοις τῶν πραχθέντων ἀφήγησις.

Ἤδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα [i] συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν [k] Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς τῷ θηρίῳ τῷ λέοντι, καὶ ὅπῃ πᾶσι, τὸ [l] τριπόθητον ἡμῖν θρίαμβον· ἵνα πάνυ μανικῶς ἅμα

[e] Τίγρῃτι.] Sic L. M. B2. P. S. Τίγρητι *J.* & reliqq. conf. ſupra c. 19. [f] Μηδίᾳ] Μηδίᾳ W. male. Nil mutant Edd. priſcae. [g] Νενικηκὼς] Hoc habent *Fl. Ald. H. P. S.* Νενικηκει *J.* & W. [h] Μηδίᾳ] Sic Edd. omn. Μηδίᾳ M. [i] Συγγεγραφότος] Sic reſtitutum ex W. quod vel ſine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφοτος habebant, ne *J.* & *Fl.* quidem ab hac labe immunibus. [k] Οὐολογ.] Τῶ Οὐολογ. W. [l] Τριπόθητον] Deeſt in W.

38. Ἐν Μηδίᾳ] * Μεσοποταμίᾳ. *V.*

51. Θρίαμβον] Θρίαμβος ἐπιδεικτικὸς. *G.*

* Μεσοπ.] Prave; nam, ne longius abeam, Lucianus ipſe jam diſtinxerat. *M. du S.*

cianus, miſcuit omnia, & *transverſum agmen* dixit *in curas duci* (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo quod debebat dicere, *in frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obſcura: at ille in manus ſumat *Arrianum*, neque dubium quidquam ei relinquetur. *J. M. G.*

Ibid. Ὀφθὸν φάλαγγα] Quum illud ὀφθὸν ex *Junt.* admiſerim, quod ſenſus poſtulabat, neceſſario etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id ſi peccatum eſt, mihi adiciribatur. *J. F. R.*

Ὀρθὸν] Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipſo M. non ſine ſummo ſententiae diſpendio. Reponimus itaque ex Ed. *J.* Quid ſit autem ὀφθὸν φάλαγγα, quid πλαγίαν, ex Tacticis petendum. V. *Pott.* De ἐπὶ κέρως vide *Thucyd.* II. 90. *M. du S.*

33. Ἐπὶ κέρως] Conf. iterum c. 37. hujus Dial. *M. du S.*

35. Ἀρμενίαν ἐξ ἀρχῆς] Habemus hic capita ſumma rerum in eo bello geſtarum. Deleto enim in Armenia Parthi Syriam invaſerunt; unde a Caſſio Severiano, Parthi Syriam invaſerunt; unde a Caſſio ſummoti, propriis urbibus conſulere coacti ſunt, quarum tamen magna pars captae & combuſtae. In tanto, quem ſtatim leges, omiſſa eſt Syria. *M. du S.*

38. Τίγρητι] Sic ſcribitur in M. L. & recentioribus Edd. B2. P. S. & A. At in antt. τίγρετι contra quam obſervant *Heſychius* & *Suidas*. Vide tamen c. 19. ubi recte in omnibus ſcribitur. *M. du S.*

40. Συγγεγραφέναι φησί.] Ita *Photius*. forte Antiochus Sophiſta Cilix, de quo *Philoſtratus* L. II. de vitis Sophiſtarum, ubi eam hiſtoriam ſcripſiſſe ait. *M. V. la Croze.*

43. Δόλιχον] Mire hanc vocem *Suidas*, & quem illic exſcribit Ariſtophanis Scholiaſtes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici poſſit. *Xen.* ſub finem IV. Ἀνεθ. *Pueris* ſtadium, uti & *Pauſ.* 179. 3. tribuit *viris* δόλιχον. Erant etiam Athenis puerorum certamina; *Athen.* 495. F. Erant & Olympiae *Pauſ.* Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Niſi forſan, ut viris etiam erat ſtadium (V. *Pauſ.* 180. 3.) ita & pueris δόλιχος fuerit. *Verſtius* ἀγώνισμα *curule* facit, teſtemque adducit *Ariſtoph.* Schol. p. 559. *M. du S.*

47. Τὰ μέλλοντα] Vide an de *Jamblicho* intelligenda haec ſint, qui apud *Photium* (Cod. XCIV. p. m. 133.) jactat, ſe omnia futura praedixiſſe, quae in eo bello evenerunt. *M. du S.*

50. Τριπόθητον] Conf. infra Ἀλεξιαν. c. 6. *M. du S.*

ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὥκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μὴν τὸ ὄπισθεν σκοπεῖ καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμον ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπέσχετο ἤδη γράφειν, καὶ τὸ περίπλουν τὸ ἔξω θαλάττης. καὶ οὐκ ἐπαγγελίας ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες ἤδη ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν πολυμόν· ὅ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὰ τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς

cinantis simul furore inſtinctus ad finem jam ſcriptionis properavit. Verum etiam urbem jam in Meſopotamia condidit, *magnitudine maximam*, & *pulchritudine pulcherrimam*, illud vero adhuc conſiderat & conſulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas ſit, an *Concordiam*, an *Paciferam*. Et iſtud quidem nondum judicatum eſt, & adhuc ſine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque muco hiſtorico oppleta. Ea vero quae apud Indos aliquando gerentur, jam ſcripturum ſe recepit, externique maris circuitum. Neque iſta intra promiſſionem ſubſiſtunt, ſed prooemium Indicae jam compoſitum eſt: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Caſſio, omnes jam Indum flumen trajecerunt. Quid vero facturi ſint, aut elephantorum quomodo ſint impetum excepturi, ea non ita multo poſt

a Ὥκισε] Ὤκησε W.

60. Κορύζης] Κόρυζα ἡ μεμυκαμένη καὶ μυξῶσα. G.

56. Νίκαιαν] Qua ratione Nicopolis ab Auguſto poſt Actiacam pugnam condita. *M. du S.*

57. Ὁμόνοιαν] Propter duos fratres ſimul imperantes. ut in nummis eorum frequens inſcriptio *Concordia*. V. *Mediob.* *M. du S.*

59. Λήρου — γέμουσα] Conf. infra Διαβ. c. 23. f. *M. du S.*

60. Κορύζης συγγρ.] Sic fere ſupra Νεκρ. Διαλ. XX. §. 3. (ex diviſione *Solani*.) *M. du S.*

63. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα] Benedictus, *ſed Indica hiſtoria prooemium jam eſt compoſitum, & ordo tertius.* Obſcurior certe quam Micyllius, *tertium tagma ſeu tertius liber*; qui intellexit id quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infeliciter uterque? & cur ſic diſtinguunt? Debuerant poſtrema cum ſequentibus jungere in hunc modum, ἤδη συντέτακται· καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες ἤδη ἐπεραιώθησαν. *& tertia legio ac Galli parſque exigua Maurorum.* *J. G.*

64. Καὶ τὸ τρίτον] Alium fatuum & inſulſum ſcriptorem irridet, qui promiſerat ſe res in India geſtas & expeditionem per Oceanum deſcripturum. Subjicit: καὶ οὐκ ἐπαγγελίας ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae ſequuntur. Vertunt: *Neque tantum hae ſunt promiſſiones, ſed Indicae hiſtoriae prooemium jam eſt compoſitum; & ordo tertius. Et Galli, parſque exigua Maurorum*, &c. Quis eſt ille *tertius ordo?* Nemo dixerit. Prava diſtinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si ſic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐκ ἐπαγγελίας ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. *Neque tantum haec ſunt promiſſa, ſed Indicae hiſtoriae prooemium jam eſt ſcriptum. Et tertia legio, & Gallia, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium trajecerunt.* τάγμα Graecis ſaepe eſt *legio*. *J. G. G.*

65. Τάγμα] Diſertis verbis legionem eſſe docet *Xiph.* in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. *M. du S.*

66. Κασσίῳ] De eo jam ſaepius ſupra dictum eſt. Hic autem Caſſius eſt, qui poſtea, perlato de morte Aurelii falſo nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere reſciſſet, oblata etiam venia, deſtitit. *M. du S.*

70. Μουζώριδος] W. Μουζίριδος. Quocumque tandem modo ſcribas, urbs eſt mihi prorſus ignota; in India, ni fallor, quaerenda eſt, ut quam remotiſſime a Luciano ponatur. *M. du S.*

75. Ὅτι κἂν] Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Ῥητ. c. 18. Ὅτι κἂν ἐπί κε ῥῆμα γλυκύ. Quin & hoc ipſo in loco *Baurd.* audis monentem

poſt nobis admirabilis ſcriptor Muzuride aut ab Oxydracis perſcribet.

32. Talia multa prae inſcitia delirant, qui digna viſu neque viderint, neque ſi viderint, explicare pro dignitate queant: excogitent vero & confingant, quidquid *in linguam* illam *importunam*, ajunt, venerit. Etiam in numero librorum honeſtatem quandam affectant, maxime ipſis in inſcriptionibus: nam rurſus hae quoque perquam ridiculae. Alicujus *Parthicarum victoriarum* tot *libri*; & rurſus *Parthidis primus*, *ſecundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanius. Legi enim Demetrii Sagalaſſenſis *Parthonicica*. Neque vero *eo iſta commemoro*, ut ridiculo habeam; & ludibrio traducam hiſtorias ita pulchras, verum utilitatis cauſſa: quandoquidem qui haec & horum ſimilia fugerit, ille bonam

70 συγγραφεὺς, ἀπὸ [b] Μυζύριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ὀπισθελεῖ.

Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληρῆσι, τὰ μὴ ἀξιόρατα ὄθ' ὁρῶντες, [c] ὅτ' εἰ βλέποιεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, 75 ὀπτανῶντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, [d] ὅττι κεν [e] ἐπ' ἀκαιρίμαν [f] γλῶτταν, φασὶν, ἔλθῃ. ἢ ὀπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶ βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, ἢ μάλιστα ὀπὶ ταῖς ὀπιγραφαῖς· ἢ γὰ αὖ ἢ αὗται, παγγέλοιοι· τῆ δεινῷ 80 Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε. ἢ αὖ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλῳ ἀστειότερον πολύ. ἀνέγνων γὰ Δημήτριόυ [g] Σαγαλασέως Παρθονικικά· ὐδ' ὡς ἐν γέλωῖ ποιήσασθαι, ἢ ὀπισχῶσαι τὰς 85 ἱστορίας ὕτω καλὰς ὔσας, ἀλλὰ τῆ χρησίμῳ ἕνεκα, ὡς ὅστις ἂν ταῦτα ἢ τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγ-

b Μυζούριδος] Μυζίριδος W. Nihil mutant *Fl. H. J. P.* *c* Οὔτ' εἰ βλέποιεν] Οὔτι βλέπειν ἢ. W. *d* Ὅττικεν] Sic dedit *M. du S.* Edd. enim ὅ, τι κεν. *e* Ἐπ' ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ € ῥῆμα P. & Cod. *Fl.* Ἐπίκαιρ– *Fl.* Ἐπί κε ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliqq. vulgatam ſervant. *f* Γλῶτταν] Γλῶσαν M. *g* Σαγαλάσεως] Σαγαλάσσιως emend. *Spanh.* Sed vulgatum tuentur Edd. omnes.

tem legi in Flor. ἐπὶ € ῥῆμα. Certe ſic in P. legi teſtantur excerpta *Perizonii*, & ita in impreſſo *Fl.* In M. etiam, ſed in litura pro ἐπικαιρίμα quod ibi prius erat. Haec autem verba ſunt qui ex *Aeſchylo* deſumta aſſerant, *Platonemque* ſententiae auctorem aſſignent de Rep. VIII. p. 499. D. Sed fruſtra; ibi enim longe aliter effertur: en verba *Platonis*: ἀκοῦν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἰροῦμεν, ὅτι τὸν ἥλιθ' ἐπὶ σόμα; laudat etiam *Plut.* eodem modo, quo *Plato*, & ad eundem *Aeſchylum* auctorem refert *ipſum*. 1358, 2. Ἐπὶ τὸν ἥλθεν ἐπὶ σόμα κατ' Αἰσχύλον &c. At *Dionyſ. Halic.* de ſtruct. or. I. p. 8. Ed. *Lond.* aliter & iisdem vere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶσι ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ λέγειν, μηδὲ εἰκῆ συνθήσειν τὰ προσυχόντα ἀλλήλοις. Eodemque prorſus modo *Athenaeus* l. V. p. 217. C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Conf. *Grotii* excerpt. V. 3. *M. du S.*

76. Ἐπὶ ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ ϗ ῥῆμα in Cod. Flor. *J. B.*

Ἐπ' ἀκαιρ. γλ.] E ſcriptore Dorico ſumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non auſim, quod nondum aliunde prolatum eſt. Forma certe non mala ut γόνιμος, ἄλιμος, φρόνιμος, &, quod plane ſimile eſt, a καρπὸς καρπιμος. *J. M. G.*

81. Ἀτθίδος] Scripſerat *Philochorus* hiſtoriam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Συγγ. No. 32. & Marm. Ox. 13. f. & quos laudat *Pauſ.* in Phoc. & *Athen.* VI. *M. du S.*

Ἀττίδος] Ἀτθίδα ſcripſere Philochorus apud *Harpocrationem* in Θεωρικὸν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo *Caſaubon.* ad *Athenaei* 14, 23. p. 594. & Hegeſinous apud *Pauſaniam* Boeot. p. 583. extr. *J. M. G.*

82. Ἀνέγνων γὰ] Haec duo verba *Solanus* noſter in *Juntina* parentheſi incluſerat, ſic ſcilicet edi volens, quia vero Ed. nulla praeit, nec mutatio adeo neceſſaria, ego nihil mutavi. Poteſt enim quisque eam parentheſin addere, qui probat. *J. F. R.*

Ἀνέγνων γὰ Δημητρίου Σαγαλασίως] Clar. Et. *Spanhemius* Diſſert. IX. de Praeſt & uſu numiſm. docet tam ex probatis & antiquis Scriptoribus, quam ex Numiſm. legendum eſſe Σαγαλασσίως. Quin imo apud *Stephanum* Σαγάλασσος, qui addit etiam ſcribi Σίλγνασος. Vid. *Thomam Pinedo*, & eruditiſſimas *Lucae Holſteinii* notas, p. 267. *Alm.*

83, Σαγαλασσίως] Emendationem *Spanhemii* confirmat W. *Quadratus* autem, qui paullo poſt hujus belli & ipſe hiſtoriam ſcripſit, titulum ſuae eundem ferme fecit, nempe παρθονικα. Conſule *Salmaſ.* not. in Capitol. Ver. c. 8. Trajectio inſignis, nam Δ. Σ. Π. interjacent incommode: niſi forſan hoc a librariis profectum ſit. *M. du S.*

συγγράφειν ὕστερος προσείληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτική, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει.

Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβῶς ἀνακεκάθαρται, καὶ αἵ τε ἄκανθαι, ὁπόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσί, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια, ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχὺ δὴ, καὶ τοῦτο λεῖόν ἐστιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δείξῃς, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὤν, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσασθαι δύναιτο.

Φημὶ τοίνυν τὸν ἄριστα ἱστορίαν συγγρά-

jam partem ad recte ſcribendum adeptus eſt, vel potius paucis adhuc indiget, ſi quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil eſt medium, alterius ſublationem contra inducere alterum.*

33. Et ſane area tibi, dicat aliquis, accurate purgata eſt, atque ſpinae, quotquot erant, & rubi, exciſi ſunt: rudera aliorum jam elata, & ſi quid aſperum fuerat, jam leve eſt. Itaque jam ut aliquid aedifices opus eſt, utque te ipſum oſtendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res poſſis, ſed aliquid ipſe etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipſe quidem Momus poſſit reprehendere.

34. Ajo igitur, eum, qui optime ſcriptu-

a Καὶ εἴτι τρ.] Καὶ εἴτι ϵ τραχύδη P. b Δὴ] Ἤδη Fl. Δὴ ceterae. In M. eſt δὴ, ſed ἤ ſupra ſcriptum eſt a recentiore manu. c Αὐτὸν] Sic *F. H. Fl. P. Ald.* Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant ſcripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, & aberat δὴ. d Συγγράφουσα] Συγγράψοντα marg. *AlW.* non male.

90. Τῶν ἀμέσων] Ἄμεσον, εἰ μὴ ὄντων πάντως ἀδύνατον. ἄμεσον, εἰ μὴ λόγων, ἢ πάντως μέλας, ἀλλ' ἢ φωνῶν, ἢ ἰχθύων, ἢ πυρρῶν, ἤ τι τοιοῦτο. *G.*

89. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει.] Obſcure vertunt interpretes: *ſi modo verum eſt quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum eſt medium, altero elevato, alterum deprimi:* ἀνταγάγῃ, non eſt *deprimere.* Vertendum eſt: *contrariorum inter quae nihil medii intercedit*, ſive, ut nunc loquuntur in ſcholis dialecticorum, *immediatarum ſublato uno neceſſario ponitur alterum.* *J.G.G.*

90. Τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Non poſſunt ea notare, quod volunt interpretes, *eorum inter quae nullum eſt medium, altero elevato alterum contra deprimi*, ſed *altero ſublato* vel negato, *prorſus reponitur* vel confirmatur *alterum.* *J.G.*

91. Ἄρσις] Vertitur *elevato.* Sed vertendum *ſublato.* *F.G.*

97. Ὥστε] In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἤδη ϵ αὐτὸς. Quod longe praeſtat vulgatae. *M. du S.*

Ibid. Αὐτὸν] Non improbem, ſi αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, idque pro σεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum ſic: ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη καὶ αὐτὸν· ὡς δείξῃς &c. Sic planior erit ſenſus; ſic *Solanus Juntinam* diſpunxerat. Sed quia mox ſequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, poteſt & priore loco αὐτὸν per *ipſum* reddi; nec adeo neceſſario reciprocum requiritur, neque ſine neceſſitate talia ſemper mutanda duxi. Reverend. *Bengelius* in praefat. Edit. minoris N. T. ſe αὐτὸς & αὐτῷ ſaepe pro αὐτῷ ſtudio reliquiſſe, ait, & αὐτοῦ reciprocum ſaepe eſſe, quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτοῦ ſemper promiſcue uſurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda eſſe, quae is in membranis, & quae nos in priſcis Editt. invenimus: quum & Latini nonnulli auctores diſcrimen inter *ſuus* & *ejus* negligant, ut in *Ambieg.* notavi, & *ipſum* pro *ſe* quoque dicant. Diligentiſſ. in inveſtigandis Codd. *Grabius*, etiam in Edit. Vet. Teſt. ſtudio ſaepe αὐτοῦ pro αὐτῷ dedit, ut *Exod.* IX. 33. Μωϋσῆς — ἐξεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum ſic X. 22. Item *Amos* c. II. 7. ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομά τῦ θεοῦ αὐτῶν. & verſ. 8. ἔκλινον ἐν τῷ οἴκῳ τῦ θεοῦ αὐτῶν. Sed *Exod.* XI. 3. idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut ſexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum ſaepius primam laevigare, ubi adſpirata ex praeceptis Grammaticis poſtulatur, & rarius adſpiratione uti. Ubi vero ad perſpicuitatem ſenſus intereſt, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in ſpiritibus aberretur ubique. In dubiis ſaltem id eligendum, quod melius eſt: ac potius ſic ſtatuendum: quia Edd. & Codd. in pronominum ſpiritibus miſere fluctuant, omnia, ut res poſtulat, corrigenda. Sic quum *Long.* Paſt. III. 97. ait: καὶ ἐζήτει πρὸς αὐτὸν, ὅ, τι λαχὼν πιθανώτερον. *deliberat ſecum quid potius dicendum eſſet:* ſecundum id corrigendum, quoties ſimili in loco male αὐτὸν expreſſum offendas, i. e. ubi periculum ſit, ne ad aliam quam decet, perſo-

purus sit historiam, duo quidem ista maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem & vim eloquendi; alterum quidem ingenii munus, doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, & perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquisita sit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere, eos qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere, & instaurare talia posset, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

φρονία, δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν· τὸ μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς Φύσεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῷ ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔστιν· ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμῷ συμβάλλεται δεόμενα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς μὴ πρὸς τῆς Φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλοῦ [e] ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μεταπλάσαι καὶ μεταχωνεῦσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον [f] ἐκ καττιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

Ἀλ-

[e] Ἂν] Deest in M. & *Fl.* adest in cett. [f] Ἐκ] Sic L. M. & *Fl.* Ἀπὸ cett. Edd.

17. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον] (1) *Τιτόρμῳ τῷ βουκόλῳ φασὶ συντυχεῖν τὸν Κρότωνιάτην Μίλωνα μεγαλοφρονοῦντα ἐπὶ τῇ ῥώμῃ τοῦ σώματος. Θεασάμενος οὖν μόγις* (2) *τὸν Τίτορμον τὸ* (3) *σῶμα, ἰδεσθαι λαβεῖν αὐτὸν ἐκέλευε πεῖραν. ὁ δὲ Τίτορμος ἴλιγγι μικροῦ μόγις ἐχόμενον καθεῖρξε δὴ εἰς τὸν Εὔριπον, καὶ θεωμένοις πᾶσιν, ἀναβαίνει μόγις λίθον, καὶ* (4) *πρῶτον μὲν ἵλεως πρὸς* (5) *αὐτὸν, εἶτα* (6) *ἀσπάζεται.* (7) *καὶ δὴς ἐπὶ τοῖς τοῦτο ἐπαίνοις. καὶ μὴν ταῦτα αὐτὸν ἔφασαν ἐπὶ τὰς γόνυκλα. καὶ τίλος ἀράμενος ἐπὶ τὸ ὦμον, ἔφερεν.* (8) *ὡς ἐπ' ἀργυρίου πεντήκοντα, καὶ ἔβριψεν.* ὁ δὲ *Μίλων μόγις τὸν λίθον* (9) *ἐπίνευσεν. εἶτα ἐπὶ τὸν ἀχίλλεα ἦλθε ὁ Τίτορμος, καὶ τὸ μόγιστον ταῦρον ἄγρια ὄντα λαμβάνει τῇ πυθῇ. καὶ ὁ μὲ ἀποδρᾶναι μὲ* (10) *ἐσπούδιν, ὁ δὲ* (11) *ἐδίωκε. παρώντα δὲ ἕτερον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τῇ πυθῇ ὠμοῖς εἶχε. Θεασάμενος ὁ Μίλων εἰς ἄρουραν τὰς χεῖρας τούτας ἔφερεν. ὦ Ζεῦ, μὴ [g] τοῦτον Ἡρακλῆν ἕτερον ἵστορες; ἐντεῦθεν ῥᾳδίως λέγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλος ὢν ὁ Ἡρακλῆς. V.*

(1) Tota haec historia verbatim petita est ex *Aeliani* Var. Hist. L. XII. c 22. Si pauca excipias. *J. C.*

(2) *Τὸν*] Deerat in Edit. addidit *M. du S.* & *ἰδεῖν* quod post *σῶμα* legebatur, delevit idem.

(3) *Σῶμα*] *Σῶμα ἰδεῖν Aelian.* *J. F. R.*

(4) *Πρῶτον*] Ita pro edito *πρῶτος* restituit idem ex C.

(5) *Αὐτὸν*] *Αὐτὸν* Ed. *Ἑαυτὸν Ael.* *J. F. R.*

(6) *Ἀσπάζεται*] Suspicatur *L. Kusterus* de verb. med. p. m. 43. f. (al. 74.) potius *ἀσπαζόμενος* scripsisse *Aelianum* (ex quo haec verba esse defumta supra dictum) sed falli *Kusterum*, & *ἀσπάζεσθαι* recte se habere ac promiscue *ἀσπάζεσθαι* & *ἀσπάζεσθαι* usurpari, ex *Plat.* L. IV. de Rep. p. 453. B. aliisque probat eruditiss. F. L. *Abresch.* in Animadv. ad *Hesychii* quaedam loca. Vid. *Misc. Observ.* mens. Aug. 1736. p. 299. *J. F. R.*

(7) *Καὶ δὴς*] Conjunctionem in edito exemplari deficientem implerat idem *M. du S.*

(8) *Ὡς ἐπ'*] *Ὡς ἔστιν* edimus erat ex V. ad quae *J. Cler.* ait: *Aelianus* habet *ὅσον ἐπ' ὀργυρίῳ αὐτῷ*, in Editionibus, sed in MS. est *πεντήκοντα*, ut hic habet noster. Haec ille. *Ὡς ἔστιν* γὰρ C. etiam prave; sed Excerpta G. recte *ἐπ' . . .* ut edimus. *J. F. R.*

(9) *Ἐπίνευσεν*] Est apud *Aelian. ἐπίνευσεν.* At nihil ab vulgato abit C. *M. du S.*

(10) *Ἐσπούδιν*] Sic ex C. restitutum, quum in editis legeretur *ἐσπούδιν.* Sed & ex *Aeliano* poterat restitui, ex cujus collatione etiam alterum illud *μὲν* hic delendum. *J. F. R.*

(11) *Δὲ*] Illud *δὲ* ego addidi; nam in edito tantum erat *ὡς ἐδίωκε.*, & *Solanus* *ὁ μὲν* inde fecerat, sine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in ejiciendo uno *μὲν* ex tribus, quum jam bis *μὲν* plus quam satis sit. In *Aeliano* est *ὁ μὲν ἐπισπ. ἐσπούδιν, ὁ μὲν ἐδίω.* *J. F. R.*

sonam, referatur. Alibi enim & apud eumd: *Long. αὐτὸν* sic positum invenio, ut L. III. p. 105. Ed. *Jungerm. ἄφρις ταῖς μητράσιν ὑπελλόσασιλες αὐτούς. Agni matribus SE substernentes, subnixi, ad sugendum*; quod etiam in *αὐτοὺς* mutandum dixeris, quia deinde p. 109. *ὑπεβάλοντο ἑαυτὸν* diserte scribitur. Conf. c. 6. & 15. Dial. seq. ubi rursum haec differentia occurrit. *J. F. R.*

1. *Οὐδ'*] (Deest ex Gr. *ταῦτα δὲ λελέχθω ἡμῖν οὐκ ἐπὶ λοιδορίᾳ μόνῃ.*) *A. V.*

Ibid. Μῶμος μεμόγασι] Hunc locum imitatus est *Alciphron.* Epist. 1. l. 1. ex emendatione viri Clar. *Jos. Merceri.* *J. B.*

4. *Κορυφαιότατα*] Conf. infra *Soloec.* c. 5. *τὸ φίλων ὁ κορυφαιότατος* & *Th. Mag.* *M. du S.*

Κορυφαιόν.] Prave judicat *Thomas Magister*, hanc vocem hic ridiculi caussa adhibitam esse a *Luciano.* Vide notam ad *Σολ.* c. 5. *M. du S.*

16. *Ἀπὸ καττ.*] Flor. *ὁπ.* *J. B.*

Ἐκ] Sic M. L. & Ed. *Fl.* pro *ἀπὸ*, quod in reliquis est. *M. du S.*

17. *Ἢ ἀπὸ Κόνωνος, Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα*] Ex hoc loco licet conjicere, Cononem illum ducem

[a] Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τοῦ συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τῶν προσηκόντων· οἷόν τι ἠμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ [b] Ἡρόδικος, καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς οὐκ [d] ἐπῆχθητο ἂν σοι τοῦτον Περ-

35. Sed ubi artis & conſilii uſus eſt? non ad creanda, quae adeſſe debent, ſed ad uſum illorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodicus, & Theon, & ſi quis alius exercitor, non promiſerint tibi aſſumtum hunc Perdiccam (ſi modo hic

a Ἀλλὰ ποῦ] Sic P. Ἀλλάπου junctim *F. H. Fl. B2. S.* Ἀλλά που P. ſed interrogandi ſign. ego addidi. b Ἡρόδικος] Ex marg. *A1.* Angl. & P. Ἰρόδικος Schol. Ἡροδίζης male Edd. & M. c Οὐκ] Deeſt in M. & omnibus Edd. Adeſt in ſola *F.* Et ſic emendarant *Marc.* & *Vorſt.* d Ὑποχοιτο] Ὑπόχοιτο M. male.

22. Καὶ Ἴκκος ὁ Ἰρόδικος ὁ Θέων] Γυμναστὴς ἀθλοθήτης ἔτι M. Γυμναστὴς ἀθλοθήτης ἔτος. Ed. *Cler.*

cem famigeratum fuiſſe corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico *Ariſtophane* in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab ejus Scholiaſte ut tanis notatur: de Titormo vero, & ejus mirandis viribus vide *Aelian.* L. XII. c. 22. *J. P. a G.*

Ibid. Κόνωπος] *Cononem* aliquem imbecilli corporis hominem nondum obſervavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud *Plin.* 7, 16. f. 16. *homo duos pedes & palmum* longus *Conopas*, *qui in deliciis Juliae neptis Auguſti fuit. Leotrophides* nobilis ex Schol. *Ariſtoph.* Avium 1406. Add. *Caſaubon.* ad *Athen.* 12, 13. Neque de *Titormo* opus eſt aliquid adjicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato ἀλλὰ που legimus ἀλλὰ ποῦ cum interrogatione. *J. M. G.*

Ibid. Τίτορμον] Eleganter vidit Cl. *Clericus*, totum hoc de Titormo eſſe ex *Aeliani* Ποικιλ. lib. XII. cap. 22. deſumptum, iisdemque, ſi pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum ſunt haec Scholiaſtae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano viciſſim ipſe emendetur. Nimirum in Scholiaſte pro ὡς ἔπος, ſine dubio ex Aeliano ſcribendum ὅσον ἐπ'. Atque ex eodem apud Scholiaſten pro καὶ ὁ μὲ ἀποδράναι μὲ ἔσπουδεν, extrito poſteriori μὲ, emendatius legas, καὶ ὁ μὲ ἀποδράναι ἔσπούδειν. Tum ex Scholiaſte emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio. *Tan. Fabri*, apud Aelianum pro ἐνταῦθα ῥηθέναι λέγουσι παροιμίαν, legentis ἐντεῦθεν ῥηθέναι λέγουσι τὴν παροιμίαν. Plane enim ita, & recte, Scholiaſtes; niſi quod illud τοι, quod Cl. *Faber* inſerit, non habet; nec id requiritur. *J. J.*

Τίτορμον] (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certaſſe. *Ath.* & *Ael.* l. c. *Vorſt.*) V. *Herod.* l. VI. p. 238, 1. *Athen.* X. & *Ael.* V. H. XII. Locus *Ariſtoph.* de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412. med. *M. du S.*

19. Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τοῦ συμβουλῆς χρήσιμον οὐκ ἐς ποίησιν] Χρήσιμον οὐκ ἐ. π. *Th. M.*

Ἀλλὰ ποῦ] Sic recte ſcribitur in Cod. P. In reliquis ἀλλὰ που. *M. du S.*

20. Τῶν προσόντων] Rectene hac voce utatur hic Lucianus addubito. Vix eo ſenſu adhibiturum fuiſſe *Demoſthenem* puto, qui Ol. III. p. m. 25. f. ſic ſcribit. τοῦτ' ἐν δεῖ προσεῖναι τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει. Uſurpat tamen noſter iterum 55. B. C. Vide tamen ὑ. εἰκ. c. 6. &c. 20. B. ubi eodem modo uſurpat noſter. *M. du S.*

Τῶν προσόντων] Nihil hic mutare Florentinam ab *Junt. Hag.* & reliquis, notaverat *Solanus.* Quare? an igitur ſuſpicatus eſt legendum προσιόντων, non credo. Vid. Noſtrum infra de *Imag.* c. 6. f. & c. 20. med. *J. F. R.*

22. Ἴκκος] V. *Plut.* 299. 1. Tarentinus, & hinc emenda *Aelianum* XI. 7. apud quem male ſcribitur ἴκχος. Vide etiam *Plat.* 647. C. qui eum toto exercitationis tempore, venere abſtinuiſſe tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoraeus *Jambl.* p. 216. B. *M. du S.*

Ibid. Ἡροδίζης] Angl. Ἡρόδικος. *J. B.*

Ἡρόδικος] Ex A. P. & Schol. hanc ſcripturam reſtituimus, loco vulgatae Ἡροδίζης. Herodicum enim invenio celebrem gymnaſtam (apud *Plat.* Πολ. III. 440. C. D. Ed. *Baſ.* & 337. B. & apud *Plut.* 983. 2.) Herodizem nullibi. In *Platonis* Protagora p. 196. B. Ed. *Baſ.* conjungi etiam *Iccum* & *Herodicum* commodum monet *J. la Faye* vir doctiſſimus. Conſ. *Suidam.* *M. du S.*

Ἡρόδικος] Vix dubitari poteſt, quin Lucianus in animo habuerit *Herodicum* illum, de quo Plato de rep. 3. p. 440. C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὢν, καὶ τοτὲ μὲν γενόμενος, μιξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ, ἀπέκναισε πρῶτον μὲν ἐμάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc jungit etiam Themiſtius Or. 23. p. 290. *A. Harduin.* Ἴκκον τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντῖνον & Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβων. Nempe Ταραντῖνον Ἴκκον abſtinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem *Plato* de Leg. 8. p. 647. C. Τὸ μὴ τῷ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον εἰς τὴν ψυχὴν κεκλῆμθαι, ὡς λόγος, ὅτε τινὸς πόθοι γυναικὸς ἡψάλο, ἀδ' αὖ παιδὸς εἰς ὅλην τὴν τῶν ἀσκήσεων ἀκμήν. Et *Euſtath.* ad *Diog. Perieg.* 376. de illo, ἐπὶ βίου σύτελείᾳ, inquit, ἐς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἴκκῳ διίπτον, ἐπὶ τῶν ἀπεριττῶς διανυόντων. De his igitur cum conſtet, illud mirari ſubit,

hic est ille, qui novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thasio Theagene, aut Polyda-

25 δίκαν τῷ Δελαθέντες, εἰ δὴ ἐτός ἐστιν ὁ τῆ μητρυιᾶς ἐρασθείς, καὶ ἐ διὰ ταῦτα κακῶς σκληκώς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης, ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, ἢ Θεαγένει τῷ Θασίῳ, ἢ Πολυδά-

ε Διὰ ταῦτα] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Δι' αὐτὰ M.

it, cur ab *Aldina* editione discesserint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμνασίς & ὑπόχωλο, quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas supereſt, quam ita minuebat *ὁ πάνυ Graevius*, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Caeterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia καλοσκληκότος, ut hic dicitur, aut, ut *Plutarchus* describit in Demetrio p. 1661. *H. Steph.* Τρόπον ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ζητοῦντος, ἢ ὑδρωπικὸν ἀτρίμμα ἢ θηριώδης ἀμιλία, ἢ τροφὴ ἀπορία talis, inquam, hominis haud absurde hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus satis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. *Appianus* quidem Syriac. p. 126. seq. & *Valer. Max.* 5, 7. ext. 1. cum Plutarcho faciunt. *J.M.G.*

24. Ὑπόχωλο ἂν σοι τοῦτο Περδίκκας] Οὐ τοῦτον Περδίκκαν. *Th.M.*

Οὐχ ὑποχ.] Sic Ed. *J.* optime. Reliquae & ipse M. omiserunt illud οὐχ, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est *Marcilius*, & post eum *Vorstius*. *M.du S.*

Ibid. Περδίκκας] Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipso Luciano, qui in *de Dea Syria* c. 17. & 18. fuse enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58. & Ἰκαρ. c. 15. tum ex *Plut.* (in Demetr. 1660. — & 607. B.) *Appiano*; (Συρ. p. 87. Ed. St.) *Galeno* (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit ea tenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, & locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Maceta, regis Perdiccae soror. V. *Thucyd.* II. 101. sub finem. Sed soror haec, neque ejus amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur. *M.du S.*

25. Εἰ δὴ ἐτός] Εἰ δὴ ἔτός ἐστιν ὁ τῆ μητρυιᾶς ἐρασθείς, & quae sequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito quin sint ὑποσκλιρασία, & margini a *Magistro* adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas, sic enim vertendum εἰ δὴ ἐτός ut apud Latinos quoque, *visam si domi sit*, pro num domi sit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum irrepserunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem aut aliud corporis vitium parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius versa sunt: ἀλλά που τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ εἰς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' εἰς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν. *Verum artis & consilii haec est utilitas, ut non suppeditent ea, quae adsunt, sed ut illis convenienter uti doceant.* Nemo intelligit, quid haec sibi velint, *ut non suppeditent ea, quae adsunt.* Melius vertas: *verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa quae insunt, sed ut iis recte quis utatur.* hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere: sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis & robustissimis athletis. *J.G.G.*

27. Ἀντίοχον ὁ τοῦ Σιλεύκου Στρ. σὺ.] Iterum infra Ἰκαρ. c. 15. & Συρ. c. 17. atque alibi. *M.du S.*

29. Θεαγ. — Πολυδ.] Prior horum in Olympionicarum ab erudito *Gul. Loyd* (eruditissimi Wigornensis Episcopi filio) edito nuper cum haec scriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI. ubi ex *Pausan.* Eliac. II. 188. 18. &c. παγκρατίῳ vicisse traditur. Ter olympicam coronam reportasse narrat *Dion. Chrys.* 230. Ab *Suidas* tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia quae de *Titormo* a Scholiasta memorata legisti (παγκρατίῳ victor Ol. XCIII. *Afr.* & *Pausan.* Eliac. II. p. 112. 17. quem locum omnino vide) *Loyd.* De Theagene adi *Plut.* 1452. *Platonem* etiam cujus aetate vixit, de Rep. I. & *Pausan.* l. c. Vide nostrum *Herod.* fin. Εἰκ. c. 19. & Ἐκκλ. c. 12. *M.du S.*

Θεαγένει τῷ Θασίῳ] Monuerat Cl. *Hemsth.* in marg. adeundum *Wasse* ad *Thucyd.* p. 255. No. 30. (i. e. ad L. IV. §. 27.) ubi *Thucyd.* Θεογένους mentionem fecit, qui explorator ab Athenienſibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur Θεαγένους, pergitque *Wasse* Θεαγένης Tyrannus Megarensium, socer Cylonis, *Thucyd.* I. 126. & *Pausan.* Atticis XXXVIII. Alius Θεαγένης Athenienſis apud *Thucyd.* V. 24. qui ta-

δάμαλι τῷ Σκολωσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ ἡ δοθεῖσα [a] ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς παιδοτρόπου ἀμείνω ἀποφαίνειν μέλλῃ τῆς τέχνης. ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῖν τὸ ἐπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέσεως, εἰ τέχνην φαμὲν ἐφ' οὕτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῶν πραγμάτι [b] ἐφευρηκέναι. οὐ γὰρ ὀντινοῦν παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμέν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἠσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδούς τινας ὀρθὰς, εἰ δὴ [c] τοιαῦται φαίνοιντο, αἷς ὁ χρώμενος, θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸ σκοπόν.

[d] Καίτοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κἂν ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν, καὶ ηὔλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν, οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾷστά

omante Scotuſſaeo comparari poſſit: verum *hoc promiſerit*, ſe datam ſibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope artis ſuae redditurum. Itaque abſit a nobis etiam invidenda illa promiſſio, ſi artem nos dicamus rei ita magnae atque difficilis reperiſſe. Neque enim hoc dicimus, nos quemcumque *de medio* arreptum reddituros hiſtoricum: ſed ei qui natura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit, oſtenſuros vias quasdam rectas: ſiquidem tales videantur eae, quas ingreſſus aliquis celerius faciliusque perfecerit quae oportet, atque ad ſcopum pervenerit.

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens ſit, eum nihil indigere arte ac diſciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente pulſaret, & inflaret tibias, ac noſſet omnia. Jam vero ſine diſciplina nihil horum manibus effecerit. Verum ſi quis illi oſtendat; facileque

[a] Ὑπόθεσιν] Sic W. & Edd. vett. Ἀπόθεσιν *S.* male. [b] Ἐφευρηκέναι] Εὑρηκέναι W. Nihil movent vulg. Edd. vett. [c] Τοιαῦται] Τοιαῦτα W. ſolus. [d] Καίτοι] Sic Edd. vett. & M.

tamen ibidem c. 19. Θεογένης. Θεαγένης athleta apud *Pauſan.* VI. 6. 11. & 15. *Plutarch.* Πολιτικὰς παραγγέλμ. *Lucian.* de Conſcrib. Hiſt. p. 626. (Ed. *Graev.* i. e. hoc c. 35.) & *Deor. Concil.* p. 714. Et *Catapl.* p. 427. aliaque ex *Xenoph.* &c. de Scriptore Hiſtor. philoſ. quae ibi vide, unde haec feſtinans excerpſi. *J. F. R.*

33. Ἀπέστω] *Ariſten.* loc. cit. *J. B.*

41. Τελέσειεν] Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios eſſe locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus ſum, ac ſi legatur, quomodo Lucianum dediſſe ſuſpicor, τελέσειεν ἂν χρή, καὶ πρὸς τὸ σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. *J. M. G.*

43. Καὶ τοι οὐ γὰρ] Ἀναπολουθία eſt in his verbis, ſi interpretere, ut editores interpretati ſunt: Καί τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν σωστὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κἂν ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν ἢ ηὔλει, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος ῥᾷστά τε ἂν μάθοι, καὶ οὗ μάλιστα χειρίσαιτο ἐφ' αὑτῷ. *Neque enim dixeris eum qui fuerit inteliigentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam ſi abſque doctrina citharam pulſare & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulſare poſſet: ſed docente aliquo facillime diſceret, & recte per ſe ipſum adminiſtraret.* Sed quae haec eſt ratio, qui abſque doctrina citharam pulſare poſſet, & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret? ἐπεὶ hic eſt *alioquin*, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis eſt obſervatum. Sic autem vertendus hic locus: *Neque enim dixeris, eum qui ingenio praeditus eſt, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didiciſſet, citharam pulſaret, & tibia caneret & omnia ſciret. Nunc vero qui non didicit, haut quaquam aliquid ex iis tractet: monſtrante vero aliquo facile & addiſcat, & per ſe ipſe exerceat.* Alioqui, inquit, homo ingenioſus & ſollers facile, quamvis illa non didiciſſet, cithara & tibia caneret. Non longe poſt tradit hiſtoricum debere eſſe ingenio militari, ſed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba: καὶ γνώσιμον στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικὴν καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. male interpretes, ſicut & mox pag. ſeq. καὶ τὸ ἱππεύειν, ἢ ἐπιτάττειν, male vertunt: *quomodo equum emittere, quid obequitare*, cum ſit, *quomodo equitatu erumpere*, aut *illo circumire*, ſeu *circumvenire* ſc. hoſtilem exercitum. *J. G. G.*

51. Καὶ τοίνυν καὶ ὑμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδιδόσθω, συνιῶν τι, καὶ εἰκῆ οὐκ ἀγεννὴς ἀλλ' ὀξὺ διδόμενος] Παραδιδόσθω δὲ συνιῶν τι καὶ εἰκῆ ἀγεννὴς ἀ. ὁ. δ. *Th. M.*

52. Συνιών] Antea legebatur συνιῶν, minus apte, cum

que discat, & bene *deinde* suo ipse Marte tractet.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere?* verbo, *detur nobis* non aliquis qui domi desideat, quique credat solum narrantibus.

38. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, ne-

τε ἀν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιτο [e] ἐφ' ἑαυτῷ.

Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις [f] ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὀξὺ δεδορκὼς, οἷός τε πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν [g] ἔχειν, καὶ, νὴ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονὼς πολὺ, καὶ γυμναζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἐωρακὼς, καὶ ὅπλα εἰδὼς, καὶ μηχανήματα ἔνια, καὶ τί ὄπισθε κέρως, καὶ τί ὄπισθε μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ παρελαύνειν· καὶ ὅλως, εἴ τι καλοκαγαθίων τις, οὐδ' οἷός τε πιστεύειν μόνον τοῖς [h] ἀπαγγέλλουσι.

Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα,

[e] Ἐφ' αὑτοῦ] Αὐτοῦ *J.* Sed nostram lectionem habent *Fl. B2. H. P. Ald.* & M. [f] Ὁ μαθ.] Ἔστω ὃς μαθ. M. male. [g] Ἔχειν] Sic Edd. omnes praeter *S.* & hanc secutam *A.* quae ἴσχων. Sed ἴσχειν etiam Cod. W. [h] Ἀπαγγέλλουσι] Sic *Fl. B2. P. H.* & M. Ἀπαγγείλουσι *J.*

cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44. abunde ostendunt. *M. du S.*

Συνιέναι] Obsecundavi *Solano*, συνιέναι edens, pro vulgato συνιῶναι, quia Nostro ita usitatum novi. Etsi enim συνιῶναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνιῶναι idem esse quod συνιέναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit oboriri. *Herodian.* tamen L. II. 9. 15. ὕτω δὲ τὰς ἀξυνέτους παχεῖς, καὶ μὴ ῥαδίως συνιῶναι δυνάμενοι. *Ita crasso sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur dolose.* Et licet *Fl. Ald. H. J.* & recentiores habeant συνιῶναι, nec Codex memoretur qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, quum versiones latinae jam expresserint *intelligendi* verbum; quare monenti *Solano* tanto facilius obsecutus sum. *J. F. R.*

55. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν] Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ πολιτικῆς; καὶ ἐμπειρίας στρατηγικὰς ἔχων. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri saeculi historiarum scribiliones, ecquid ejusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. *Th. M.*

56. Ἔχειν] Emendationem *Marcilii* recepit in textum Salmuriensis editor *Benedictus*, & sane ad venustatem loci facere videtur, sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrosa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer *Livium* XXV. 19. & *Plut.* in V. 1841. Quorum ille, *tanquam eadem militares & imperatoriae artes essent.* *M. du S.*

Ἔχειν] Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda Lectione recepta; sed non tamen accedo *Solano*, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis adparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὀξὺ διδορκὼς in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuncientur, non video quocum verbo infinitivus ἴσχειν apte cohaereat, nam ut χρήσασθαι pendet ab οἷός, ita absurda oratio foret, si similiter, οἷός τε ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἴσχειν dicas: quid enim est: *aptus est habere peritiam militarem?* Sed si cum *Marcilio* ἐμπειρίας στρατηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit, legasne ἴσχων an ἴσχειν. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ — καὶ] Vid. de hoc pleonasmo hujus Dialogi §. 60. *J. F. R.*

60. Κἴρως — μετώπου] Conf. supra hujus *Dial.* c. 29. f. *M. du S.*

64. Ἀπαγγέλλουσι] Ed. *J.* ἀ—γείλουσι. *M. du S.*

δίνα, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς Φαύλοις δικασταῖς, ὧρος χάριν, ἢ ὧρος ἀπέχθειαν ὅτι μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου [a] ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δειχθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσθω ὅτι τὴν Κλείτου σφαγήν, [b] ὡμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένην, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο. μηδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ [c] μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν· μηδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους

que quidquam ſperet : alioqui malis judicibus ſimilis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede jus dicentibus. Sed neque curae ipſi ſit Philippus oculo privatus ab Aſtere Amphipolite ſagittario ad Olynthum; verum qualis eſt, talis oſtendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede crudeliter in convivio facta, ſi dilucide ſcribatur: neque Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & regnans in judiciis, quo minus dicat pernicioſum furioſumque eſſe hominem: neque univerſa Athenienſium civitas, ſi Siculas clades enarret, & Demoſthenis captivitatem, & mor-

a Ἐν Ὀλύνθῳ] Nihil hic a vulgata abire *J. Fl. H.* notat *M. du S.* b Ὠμῶς] Et hic nil variare Edd. nec M. notat idem. c Μανικὸς] Μαλικος M. ſolus.

70. Μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ] Non concordat Lucianus cum Hiſtoricis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno conſenſu ſcriptum reliquerunt id eveniſſe Philippo in Methones obſidione. *Diodorus* lib. 7. ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν δίνειμε τοῖς Μακεδόσι, αὐτὸς δὲ πολιορκῶν ταύτην ἔπεσε βέλει τὸν ὀφθαλμὸν παγέντα τοξεύματι ἀλῶναι τὴν φασιν. de Methona vero loquitur. Sic & *Strabo* lib. 8. ἀπὸ Θουκυδίδη δὲ οὐ τίθεται ἀντιγράφοις Μεθώνη Φηρῇ ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, οὐ ἦν Φίλιππος ἐξέκοπε τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. *Solinus* cap. 14. *in regione Magneſiæ Methone oppidum ſitum eſt, quod cum oppugnaret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus eſt oculo jactu ſagittæ, quam jecerat Aſter oppidanus.* Quo in loco notandus eſt error Solini, qui Methonem Magneſiæ cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obſidebat Philippus, alia erat a Magneſiaca ex verbis expreſſis *Strabonis* lib. 9. ἐξῆς δ' ἐστὶ τὰ Φιλοκτήτου πόλεις καταλέγοντες, ἡ μὲν ὑπὸ Μεθώνη τρίτη ἀπὸ Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος. quod dictum ſit obiter. Idem ait *Harpocration* Μεθώνη Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λόγοι εἰσὶ τρεῖς, ἐν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸ δεξιὸν ὀφθαλμόν. *Suidas* etiam in voce Καῖσαρ de Philippo: Μεθωναίοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐκπρήσθη Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis cauſam forte erroris præbuit Luciano, nam ille ſic de hoc negotio: Φίλιππος Ὀλυνθον ἑλὼν Μεθώνην βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ διαζώνυμος ἐπὶ τῷ Σανδάνῃ ποταμῷ λέγεσθαι πέρας, ὑπό τινος τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμόν. Et hæc habet, ut ait, ex Calliſthene in 3. Macedonicorum, & ex eo, quod ſive ille, ſive Calliſthenes dixit, ὑπό τινος τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus id eveniſſe in Olyntho. At nihil obſtat, quin Aſter ille ſive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, ſive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obſidione, &, ut omnia quadrent, potuit eſſe Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia Methonenſium. Trogus apud *Juſtinum* lib. 7. ait in Philippum prætereuntem de muris ſagittam jactam oculum effodiſſe, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui dum trajicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amiſiſſe ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit præter Stobæum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. *J. P. a G.*

Plutarch. in Parall.] Parallela illa Plutarcho falſo tribuuntur. *M. V. la Croze.*

71. Ὑπὸ Ἀστέρος] Ecce rurſus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic *Long.* Paſt. III. p. m. 105. ὑπὸ αἰγῶν, καὶ ὑπὸ ἵππων. & IV. 112. ὑπὶ ἱκετείαν. Sed hoc jam nimis egimus alibi, & ſæpe poſtea occurret. *J. F. R.*

72. Ἐν Ὀλύνθῳ] Conf. ſupra c. 28. Et videbis cur *Solanus* notatu dignum exiſtimarit inquirere, num conſtans haec ſit lectio. *J. F. R.*

73. Μήτε Ἀλεξ.] Videtur ad picturae rationem reſpicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, poſt oculi cladem, contigiſſe, quod de Antigono narrat *Plinius* 35, 10. ſ. 36, 14. *Pinxit Apelles & Antigoni regis imaginem altero lumine orbam, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deeſſe videretur: tantumque eam partem e facie oſtendit, quam totam poterat oſtendere.* Meminit etiam *Quintilianus* 2, 13, 12. *J. M. G.*

74. Ἀνιάσεται] Τὸ ἀνιάσεται gloſſ. videtur. τὸ μελέτω

mortem Niciae, & ut ſitierint, & qualem aquam biberint, & ut inter bibendum caeſi ſint multi. Exiſtimabit enim, quod res eſt, a nemine ſano vitio ſibi datum iri, ſi, quae infeliciter aut parum prudenter facta ſunt, ea quemadmodum contigere enarret. neque enim ipſe auctor illorum eſt, ſed index. Itaque cum navali praelio vincuntur, non ille eſt, qui ſubmergit; &, ſi fugiant, non ille, qui tergis inſtat. Niſi forte, cum votis opus eſſet, ea praetermiſerit. Quandoquidem ſi tacendo illa, aut in contrarium narrando, corrigere potuiſſet; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolis imλῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοὶ· ἡγήσεται γὰρ (ὅσῳ δικαιότατον) ὑπ' ἀδενὸς τῶν ναῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν αἰτίαν, ἢν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν· ὥστε κἂν καλαναυμαχῶν, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καλαδύων ἐστὶ, κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον μή τι παρέλιπεν· ἐπεί τοί γε εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τἀναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾷστον ἦν ἐνὶ καλάμῳ λεπτῷ τὴν Θουκυδίδην ἀναιρέσαι μὴ τὸ ἐν ταῖς Ἐπιπο-

d Μὴ] Aberat ab M. Sed ſupraſcriptum eſt. Adeſt autem in *Fl. J. H. P.* e Παρέλιπεν] Παρέλιπεν W.

λίτου λιθοῦ κοινοῦ repetendum. i. e. *μήτε μειλίττω αὐτῷ Αλέξανδρος.* F.G.

75. Εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο] Ἡ σφαγὴ ſcil. F.G.

78. Καὶ κατέχων τὸ βῆμα] Benedictus, *& tribunal continens*; Micyllus *& ſuggeſtum ſive tribunal quaſi poſſeſſionem ſuam detinens.* Quanta apud hos vilitas Latini ſermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum, tenere curiam*, de eo qui maxima auctoritate illic polleret. Plane ſic iterum loquutus eſt auctor in Sympoſio. *φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι & κατέχοντι τὸ συμπόσιον.* Ex loquutiones ſibi prorſus reſpondent. *J.G.*

80. Οὐδὲ ὁ συμπαρὼν πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἢν τὰ μὲν Σικελίᾳ πάντα ἰσορρῇ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν] Diſcrepant haec ab aliorum ſcriptorum ſententia. Thucydides & Plutarchus narrant utrumque a Syracuſanis interfectum. *Juſtinus* vero lib. IV. ait Demoſthenem ſibi ipſum intuliſſe manus, Niciam vero captum. ſed vide *Plutarchum* in Nicia. *J.G.G.*

81. Καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν] De his & quae mox ſequuntur vid. *Thucyd.* VII. 82. 84. 85. 86. *M. du S.*

82. Νικίου τελευτήν] Ad loc. *Thucyd.* quem *Solanus* laudat, meretur videri *Waſſius*, p. 503. N. 75. ubi ait: *Lucian.* de Conſcrib. Hiſt. Niciam ait interfectum eſſe, captum vero Demoſthenem. *Juſtinus* IV. 5. Demoſthenem ſibi ipſi intuliſſe manus; recte quidem hic; nam percuſſit ſe in proelio, haud tamen lethaliter, teſte *Plutarcho* p. 541. Die menſis Carnei XVII. Athenienſes ſubhaſtati. Ceterum a noſtro diſſidet *Diodorus*, & Niciam Gylippo impulſore interemptum aſſeverat XIII. 347. Sed a Noſtro ſtat *Plutarch.* ſcriptor eruditiſſimus, & illi hac in parte antecedendus. Confer *Euripid.* fragm. 516. Haec *Waſſius* l. c. *J.F.R.*

90. Ἐκεῖνος ὁ διώκων] Vid. *Demoſth.* Ol. III. *M. du S.*

91. Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον, μή τι παρέλιπεν] Extra quam quod ei optandum, nihil praetermiſiſſe, ſive ne quid praetermiſerit. *Th. M.*

Ibid. Εὔξασθαι δέον] Alludit ad *Demoſth.* locum, in quo haec totidem fere verbis leguntur. Ol. III. p. m. 26. B. ἀλλ' οὐχ ἡδία ταῦτα ἀκοῦσαι τοῦτ' ὁ λέγων ἀδικεῖ· πάλιν εἰ δέον εὔξασθαι παρέλιπεν, ubi interpres videatur. Ego vero neutrum ſatis aſſequor. Id agit illic *Demoſth.* ut ingrata ſeſe dicentem purget. Neque enim ſibi vitio verti merito poſſe ait, quod Reip. morbos ob oculos Populi ponat. Niſi forte male invidere Reip. putent, ſi quis non perpetuo ei ut bene ſit in oratione optet, cum non bene ominando, ſed fortiter conſulendo res gerenda ſit. Hunc *Demoſth.* locum aut aliter intellexit Lucianus, aut alio detorſit, quod hic ab eo factum minime oportuit; aut denique aliter ipſe, quam in hodiernis codd. legitur, quod ſuſpicor, ſcripſerat. Confer & *Phil.* I. (124. B.) *Chryſ.* Ἀντ. 343. f. Ὅταν εὔξασθαι δέῃ, νηφούσῃ & ἀγρυπνούσῃ χρὴ τοῦτο ποιῆσαι. In M. *μήτε* ſupra ſcriptum eſt, unde liquet inſertum fuiſſe ab iis, qui huic loco medicinam facere volebant. *M. du S.*

Ibid. Μήτι παρέλ.] Obſcuriuſculum reddit hunc locum illa Atticiſmi affectatio, circa negationem μήτις, quae, caeterorum rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet *μήτι* quod alias in eadem conſtructione valeret τοῦτο. Sententia igitur haec erit, ſcriptori rerum patriae ſuae adverſarum imputari nihil poteſt, niſi forte illud, ſi eo ipſo tempore, cum eae gererentur, vota facere pro felicitate ſuorum intermiſerit. *J.M.G.*

99. Τὸν Θουκυδίδην] *Thucyd.* VI. 96. & VII. 43. & de Γυλίππῳ VII. 73. *M. du S.*

1. Ἐπιπολαῖς] V. *Thucyd.* l. c. *M. du S.*

πολλαῖς προβατείχισμα, καὶ ἀδυσαι δὲ τὸν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸ κατάρσιον [a] Γύλιπον διαπεῖραι μέλαξυ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδούς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους πλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν [b] πρώτων τῆς Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ [c] ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μεταστρέψειε.

Τῆς δὴ συγγραφέως ἔργον ἦν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναιτο, ἄχρις ἂν ἡ φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτῷ ὤν, ἢ [d] ἐλπίζῃ κάνδυν πορφυρᾶν, καὶ στρεπτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τὴν [e] Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τοῦ ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνου. ἀλλ' ὁ Ξενοφῶν [f] αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεύς,

positam, & Hermocratis triremem submergere, & execrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias & fossis intercludit: & tandem Syracusanos quidem in Lautumias conjicere, Athenienſibus vero *hoc praestare*, ut Siciliam atque Italiam secundum primas spes Alcibiadis navigatione complecterentur. Verum quae facta sunt, ea, puto, neque Clotho retro glomerare potest, neque retractare Atropos.

39. Historici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quam diu Artaxerxen metuet, cujus sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, & torquem auream, & equum Nisaeum accipere mercedem suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, justus scriptor, neque Thucy-

a Γύλιπον] Sic *F. Fl. H. P.* &c. Γύλιππον W. b Πρώτων] Ita quoque in Edd. optimis legi notat *M. du S.* c Ἂν] Deest in W. & *Fl.* Adest in P. Cod. & Edd. *F. H. P.* d Ἐλπίζῃ] Ita dedi ex marg. *A1W.* & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. e Νισαίων] Νησαίων male W. Vulgatam non movent *Fl. F. H. P.* f Αὐτὸ] Sic Edd. & M.

15. Κάνδυν] * Χιτῶν ὁ Περσικὸς. *V.*

* Forsan Χιτῶνα Περσικόν. *M. du S.*

7. Πρώτων] Cur *Solanus* nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπὶς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse causſam, neque enim ignorare potuit id Graecis multo esse familiarius, quam vel *Ciceroni*, qui *meas spes*, plurali num. quoque dicere amat. Et sic *Lucianus* tam saepe, ut fere adnotasse pudeat. Vid. tamen mox c. 61. Ita quoque *Diod. Sic. id.* p. 297. Ed. *Baſ.* προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν, & ead. pag. iterum. Ita & *Long. Paſt.* III. p. 99. παρ' ἐλπίδας. ac non semel alibi. *F. F. R.*

Ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.] De spe Alcibiadis Thucydides, (e cujus libro septimo reliqua hujus loci explicare facile fuerit) 6, 15. ἐλπίζων Σικελίαν τε ἑλὼν Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat c. 17. & 18. & concludit, ἢ τὴν Ἑλλάδος, ἣν ἐκεῖ προσγενομένων πάσης τῷ σὺν τοῖς ἄρξομεν, ἢ κακώσομέν γε Συρακουσίους. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem accusat. *F. M. G.*

14. Ἀρταξέρξην] Testantur Hebraei scriptores nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. *G. C.*

Ibid. Ἰατρὸς] *Cteſiam* tangit Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re *Plut.* in Artax. in initio. Libros autem *Cteſiae* periisse notum est. Supersunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. *M. du S.*

15. Ἐλπίζῃ] Ἐλπίζῃ ex W. est. In aliis enim ἐλπίζει, mendose. *M. du S.*

Ibid. Κάνδυν π.] V. *Spanh.* 455. *M. du S.*

Κάνδυν πορφυρ.] Cteſiam hic tangi credibile est. De *Candye* non diademate, sed toga, *Spanhem.* de usu & praest. num. Diss. 8. p. 457. *Torque* non usos Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. *Nisaeos equos* inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat *Casaubon.* ad Athen. 5, 5. itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310. seq.

Κάλλει δ' ὁ πάντως πῶλος πανυπέροχος ἵππος. κ. τ. λ.

Sic utitur *Julianus* Orat. 2. p. 50. extr. *Lipſ.* Themistius Or. 22. p. 266. A. Fons autem Herodotus 3, 106. itemque 7, 40. qui posterior locus est classicus. *F. M. G.*

16. Ἵππον τὴν Νισαίων] Nisaea regio est Partyenes haud

cydides; ſed licet privatim quosdam oderit, multo *ſibi* magis neceſſariam judicabit rempublicam, & veritatem pluris faciet, quam inimicitias: &, ſi quem amet, tamen non parcet peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc hiſtoriae proprium eſt, & ſoli litandum veritati, ſi quis ad ſcribendam hiſtoriam accedat; reliquorum vero omnium cura abjicienda. Atque in univerſum, norma una, & menſura exacta haec eſt, reſpicere non ad eos, qui nunc audiunt, ſed ad hos, qui poſt haec in ſcriptis noſtris verſabuntur.

40. Si quis vero quod praeſens eſt modo obſervet, adulatorum merito partibus adſcribetur, quos olim hiſtoria ab initio inde non magis, quam exercitatrix ars comtricem illam *mangonum* averſata eſt. Alexan-

ὑπὸ Θουκυδίδης· ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινὸν, καὶ τ' ἀλήθειαν περὶ πλείονος ᵍ ποιήσεται τ' ʰ ἔχθρας· καὶ φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἁμαρτάνοντος. ἓν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, ⁱ καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, ᵏ εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τἄ δ' ἄλλων ἁπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυς εἰς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τὰς νῦν ἀκροάσεις, ἀλλ' εἰς τὰς μὴ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν.

Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τὴν τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, ἃς πάλαι ἡ ἱστορία ˡ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, ὡ μεῖον ἢ κωμωτικὴν ἡ γυμναστικήν. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπομνη-

g Ποιήσεται] Ποιήσηται W. male. h Ἔχθρας] Τίχης *Fl.* Vulgatam ſervant *Ald. J. H. P.* & Codd. M. P. i Καὶ μ. θ. τ. ἀ.] Sic Edd. Coll. & M. ut edidimus. k Εἴ τις] Εἴ τι *S.* ſola cum *A. Ald.* vero *Fl. J. H.* &c. cum W. recte εἴ τις. l Ἐξ ἀρχῆς] Καὶ ἐξ ἀρχῆς M.

haud procul Caſpiis montibus, ea equos praeſtantiſſimos maximosque aluit, quibus reges ipſi uterentur. *Strab.* lib. 11. *Plin.* lib. 6. c. 25. *Plut.* in Pyrrho Niſzi equi meminit. *G.C.*

Ἵππον τὴν Νισαίαν] De quibus dico alibi. *J.B.*

Ibid. Νισαίαν] V. *Xen.* Cyrop. L. VIII. p. 124. 14. Unde diſcimus, nulli apud Perſas his uti ornamentis equisve licuiſſe, niſi a Rege honoris cauſa donatis. Quem autem haec ultima reſpiciant, neſcio; certe non *Xenoph.* quem mox juſtitiae ſumma laude ornat. vid. *Cogn.* *M. du S.*

19. Οὐδὲ Θουκυδίδης] Æmilius Probus in Themiſtocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. *G.C.*

Ibid. Μισῇ..] *Xenoph.* haec juxta ac *Thucydidem* innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in hiſtoria, teſte omni antiquitate, admiſcuerunt, &c. *M. du S.*

24. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ] Sic infra Λεξ. c. 23. f. χάριτι καὶ σαφηνείᾳ θύει. *M. du S.*

Ibid. Εἴ τις] Ait Noſter, ἓν γὰρ ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τῆς ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράψων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, legitur. *Unum enim hoc, ut dixi, hiſtoriae eſt proprium; ac ſoli veritati litandum* (ridicule *Benedictus, immolandum*) *ſi quis ad hiſtoriam ſcribendam ſe convertat.* *J. J.*

26. Πῆχυς] Rectius vertas πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, *una norma, & menſura certa.* non ut interpretes, *una ulna.* *J.G.G.*

31. Κολακευόντων] Reſpicit ad Socraticam illam ſive Platonicam artium diſtinctionem, qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat, cujus cum etiam *Fabius* meminerit Inſtit. Orat. 2, 15, 25. ad eum locum e Platonis Gorgia, quae etiam hic ſufficere poſſunt, protulimus. Caeterum ex *Fabii* l. c. verba quaedam nos ſumſiſſe interpretationis noſtrae, conferenti apparebit. *J.M.G.*

Ibid. Εἰκότως] Adleverat *Solanus* margini *Junt.* conferend. Ὀρχ. c. 83. quod feci. Legitur autem ibi: μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἔδοξεν. Sed ſi hoc teſtimonio opus eſt ad probandam ſignificationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad T. I. Somn. §. 2. pag. 5. ubi id paullo preſſius ad etymon exponit *Bourd.* Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? *J.F.R.*

Ibid. Νομισθείη] Sic ὑ. εἰκ. c. 22. *M. du S.*

33. Κομμωτικὴν] Genuina haec eſt ſcriptura, quam praeferunt M. & Ed. *J.* Reliquae praeter *S.* & *A.* κωμωδικὴν. Audi *Plat.* in Gorg. 288. C. τῇ μὲν ἐν ἰατρικῇ . . . ἡ ἐνσκοπτικὴ κολακεία ὑποκρίπτεται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομμωτικὴ, κακοῦργός τις ὢν ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννὴς, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ εἰσθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου τοῦ ὑπὸ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. *M. du S.*

34. Ἀλεξάνδρου γοῦν] *Alexandri dictum.* *F.G.*

μνημονεύσειν, [a] ὡς ἡδέως ἂν ἔφη πρὸς ὀλίγον ἀνεβίων, ὦ [b] Ὀνησίκριτε, ἀποθανών, [c] ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε [d] ἀναγνώσεσθαι. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσῃς· οἶον γὰρ ἐμικρῷ τινι τῶν δελεάτι τούτῳ ἀναπάσειν ἕκαστον τὴν παρ' ἡμῶν εὔνοιαν. Ὁμήρῳ μὲν οὖν, καί τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς [e] ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν δὲ ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. ἐγὼ δ' εὑρίσκειν τινὰ ἕνεκα ἐψεύδετ' ἄν.

dri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Oneſicrite, vel ad parvum temporis ſpatium poſt mortem meam reviviſcerem, audiendi cauſſa, quomodo iſta lecturi ſint, qui tum erunt homines. Nunc vero ea ſi laudant & amplectuntur, mirari noli: putant enim ea ſe non parva quadam eſca piſcaturos eſſe noſtram quisque benivolentiam.* Homero ſane, licet fabuloſe pleraque ſcripſerit de Achille, jam ad credendum quidam inducuntur, ſolum illud ad veritatis demonſtrationem magnum ſignum ponentes, quod non de vivo ſcripſit: neque enim, cujus rei cauſſa mentiretur, inveniunt.

Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παῤῥησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην [f] ὀνομάζων, ἐν μέσῃ, ἐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδὲ

41. Talis igitur mihi ſit hiſtoricus, metus expers, incorruptus, liber, fiduciae & veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, ſcapham dicat ſcapham:* Non odio, neque amicitia tribuens *cuiquam quid-*

a Ὡς] Sic ſola *B*2. recte. Ὃς male reliquae. In M. ὃς ſupraſcriptum eſt. *b* Ὀνησίκριτε] Ὀνησικράτης *P.* miſere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. *c* Ὡς] Ὅπως W. *d* Ἀναγνώσεσθαι] Ἀναγιγνώσκουσιν *M.* Nil mutant *J. Fl. H. P.* *e* Ἐπάγονται] Sic dedi ex *J.* licet cett. omnes & M. ὑπάγονται. *f* Ὀνομάζων] Ex *Jenſ.* emendatione ὀνομάσων enim Edd.

35. Ὡς] Sic emendavimus pro vulgato ὃς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta *B*2. In M. prima manus nihil ſcripſerat; additum eſt ὃς poſtea. *M. du S.*

36. Ὀνησίκριτε] In omnibus libris hic perperam legebatur Ὀνησικράτες, quod neceſſario mutandum fuit. Nam ejusdem meminit in Μακρ. c. 14. & in Περ. c. 25. ubi recte in omnibus ſcribitur Ὀνησίκριτος, quod verum eſſe viri illius nomen & alii ſcriptores abunde teſtantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos ſcriptores frequenter ſit peccatum (V. *Lamprid.* in Commod. c. 1. & *Salm.* nott.) *Suidas* Platonis imitatorem fuiſſe tradit. *Diog.* etiam *Laërt.* Philoſophis accenſet. p. 158. *Curtius* etiam meminit IX. 10. & XI. 1. Scripſerat *Oneſicritus* Alexandri res geſtas; eodem conſilio quo *Xenophon* Cyropaediam ſuam, ad quam tamquam exemplar compoſuiſſe Alexandri laudes dicitur a *Suida* & *Laërtio*. Qua occaſione ſunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur: mutavit autem Ed. *P.* nomen illius viri in Θρησικράτες, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, niſi ita vertiſſe etiam viderem. *Strabo* permulta ex ejus hiſtoria habet XV. & XVI. *Plut.* etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Oneſicritus* audit, ut 1282. f. V. etiam 583. f. & 591. ♃. Gellius etiam *Oneſicritum* recte vocat IX. 4. *M. du S.*

Ὀνησίκριτε] Hunc Hyperbolarum & mendaciorum non minus quam Alexandri ipſius ἀρχικυβερνήτην noſcere facile jam eſt ex *Fabricii* Bibl. Gr. 3, 8. p. 223. Videbat Alexander, illas παραδοξολογίας ſuſtineri aliquantum dum ipſe viveret, ridiculo futuras, ſe mortuo. *J. M. G.*

38. Ἀναγνώσ.] Poſtulat ſententia futurum. Invitis tamen omnibus libris noluimus mutatum: praeſertim cum adeo diſcrepet ab hac ſcriptura. *M. du S.*

48. Τοιοῦτος] Notae ſunt ſive Characteres hiſtorici, de quibus *Cic.* 1. de leg. & 2. de Orat. *Strab.* lib. 1. *Polyb.* lib. 12. *Niceph.* Greg. princip. hiſtor. *J. B.*

Ibid. Συγγραφεὺς] Hiſtoricus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut ſit vere παῤῥησιαστής. *Cicer.* 2. de Orat. G. C.

49. Ἀδέκαστος] *Philoſtratus* in Polluce p. 593. cum uſurpaſſet hanc vocem, ſic exponit; ἀδεκάστους δὲ ἀκροατὰς καλῶ τοὺς μήτε εὐνοῦς μήτε δύσνους, qui veriſſimus etiam hic eſt hujus vocis ſenſus, uti & in Ἑρμ. c. 64. Ἀληθείας ἀκριβοῦς & ἀδικάστου Angli aptiſſime per *unbiaſſed.* exprimunt. *M. du S.*

50. Κωμικός] (*Ariſtophanes.*) *Vorſt.* Vide etiam Z. Τρ. c. 32. *M. du S.*

51. Τὰ σῦκα] Sic paſſim. *J. B.*

Ibid. Σῦκα σῦκα] Omnes hoc proverbium *Ariſtophani* tribuunt, nemo vero commonſtrat ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adſcriptum lego *Ariſtoph.* in 2. Com. Sed non reperio, quidquid quaeſierim. Legiſſe me

quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, judex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri justo plus tribuat, hospes in libris *suis*, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit.

42. Non sine caussa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque & vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione videret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus libri illius vocarentur. *Possessionem* enim *potius in perpetuum* scribere se ait, *quam commissionem quae in praesens tantum placeat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis posteritati se relinquere:* subjungitque utilitatem, quemque finem, si quis recte sapiat,

Φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος· ἴσος δικαστὴς εὐνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ ἑτέρῳ τι ἐπονείμαι πλεῖον τοῦ δέοντος. ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῶδε, ἢ τῶδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πεπραχθὲν λέγων.

'Ο δ' ὢν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· [g] κτῆμά τε γὰρ φησι μᾶλλον ἐς ἀεὶ συγγράφειν, [h] ἢ ὥσπερ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὁ τέλος ἄν τις εὖ φρονῶν ἡγοῖτο.

[g] Κτῆμά τι] Ex *Thucyd.* Κτήματα Edd. Luciani. [h] Ἢπερ] Εἴπερ male *Fl.* ἤπερ cett. item M. & P.

me tamen ap. eumdem credo, non vero adnotavi, quod nimis obvium crederem. *J. F. R.*

Ibid. Σκάφῃ] Male interpres *scaphae ligonem* interpretatur. Id est, *sinum, situlam.* Hesychius: σκάφαι ὑπαπλώσεις: id est τρύβλια. *AE. M.* Idem prorsus invenio in notis *Gujeti.* quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas, anne alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. *J. F. R.*

52. Ὀνομάζων] Legendum meo judicio, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, ἃ μίσει, ἃ δὲ φιλίᾳ τίμων, ἃ δὲ φιλοδώρῳ, &c. *Ut Comicus ait, ficus ficus, scapham scapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens,* &c. Vulgo ὀνομάσων. *J. F.*

Ὀνομάσων] Frustra sollicitat Cl. *Jensius* hanc scripturam. Proba est, & longe venustior ea quam substituere tentat. *M. du S.*

63. Μούσας κληθῆναι] Vid. idem hujus προσλαλιάς, c. 1. sub fin. *J. F. R.*

64. Κτῆμά τι] Verba *Thucyd.* sic habent; κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. *Habes quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum quo semel oculos auresve pascas.* Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo κτῆμά τε pro κτήματα quod tamen omnes insidebat. Vid. *Thucyd.* I. 22. *M. du S.*

Κτῆμά τι — καὶ ἀγώνισμα] Locum *Thucydidis* jam attulerat Cl. *Bos* in animadv. crit. p. 11. & cum Luciano comparaverat dicens: *Thucyd.* I. 22. Κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται, Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς ἀεὶ, & ἐς τὸ παραχρῆμα, *in perpetuum & in praesens;* sic κτῆμα & ἀγώνισμα. Κτῆμα est res ipsa quae servatur & possidetur, veritas, historia vera. recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus jucunda. Schol. τὴν γλυκὺν λόγον, θέαμα, παιδιὰν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κομῳδοποιῶν ἢ τραγῳδοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba *Lucianus* h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτῆμα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρᾶν γράφει, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσονταί σε . . . . ἢδὲν κολακευτικὸν, ἢδὲν δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθειαν ἐπὶ πᾶσι. Appolite etiam *Polyb.* L. 2. p. 197. & L. 3. p. 257. Adde quoque *Joseph.* L. I. contra Apion. p. 1035. Quorum verba *Bos* adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald. Historia sit* κτῆμα, *non* ἀγώνισμα. *Citat idem* Plinius L. V. Epist. ad Capitonem. *J. F. R.*

65. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.] Nobilis locus ex I, 23. quem supra jam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel ut est apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e *Sueton.* Calig. c. 53. ubi hoc ipsum Thucydidis ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτῆμα ἐς ἀεὶ, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum *Plinius* V, 8, 11. *J. M. G.*

66. Τὸ μυθῶδες] Vide eundem *Thucyd.* & *Tacit.* An. IV. 33. Caeterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. *M. du S.*

θοῖλο ἱστορίας, ὡς εἴ ποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καλαλάβοι, ἔχοιεν, φησὶ, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν [a] ποσί.

70 constituat historiae: *ut si quando rursus similia ingruant, habeant*, inquit, *respicientes ad ea quae olim scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus.*

Καὶ τὴ μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἡκέτω μοι· τὴ δὲ φωνὴν, καὶ τὴν ἑρμηνείας ἰσχὺν, τὴ μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι· καὶ τὴν ἄλλην δὲ [b] ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένην, ἀλλὰ εἰρηνικώτερον διακειμένην. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνὸς, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον.

43. Ac talem quidem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero ad linguam, & eloquendi facultatem *attinet*, vehementi quidem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis contorta, caeteraque vi oratoria, non admodum acutus & *inhorrescens*, sed placide magis affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae: dictio autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet materiam.

Ὡς γὰ τῇ γνώμῃ τοῦ [c] συγγραφέως σκοπὸν ὑπεθέμεθα, παῤῥησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος

44. Quemadmodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguae illius *seu dictioni*, sco-

a Ποσί] Sic L. & MS. *Golm.* Πόλεσι male Edd. item M. & P. *b* Ῥητομάας] Ῥητορίας W. *c* Συγγραφίως] Sic W. & Edd. vett. Συγγραφίος male *S.*

77. Κάρχαρον] Τραχεῖαν. *G.*

70. Ἱστορίας, ὡς] *Thucyd.* I. 2. & II. 48. *M. du S.*

Ibid. Ὡς εἴ ποτε] Haec verba apud *Thucyd.* non reperio, sed his similia. Vid. I. 22. f. II. 48. & VII. 56. Sic *Liv.* in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias.* *M. du S.*

71. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες] Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praeposit. solere addi ejusmodi verbis, ut *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Bas.* ἀπέβλεπον πρὸς τὰς ὑμετέρας ἐλπίδας. *Long. Past.* III. p. 118. Ed. *Jungerm.* εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Noster, *Gall.* c. 18. εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem supra *Hermot.* c. 79. f. εἰς ὕλμον ὕδωρ ἐκχέας. ad quem l. alia similia jam dedi. *J. F. R.*

72. Εὐχρῆσθαι τοῖς ἐν πόλεσι] Vertunt: *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere.* Improbat in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἐρμηνείαν. interpres: *argumentationibus rotundam.* At hoc laudem meretur. Verte: *tortuosam argumentationibus.* in eadem periodo κομιδῇ τεθηγμένην, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpres, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcidamante refert *Aristot.* III. Rhet. c. 3. inter frigida dicta ἀκράτῳ τῷ Ἀλκιδαμείᾳ ὀργῇ τεθηγμένον. *mera animi ira incitatum.* Frigus est in ἀκράτῳ ὀργῇ. Nec sequentia verba ceperunt interpretes. Καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνὸς, cum illa vertunt: *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, per quam absurde. Cum sit: *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) *& sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. *J. G. G.*

Ibid. Τοῖς ἐν πόλεσι] Sic legit Interpres, aliter longe in Cod. *Petri Golmani* ἐν ποσί. *J. B.*

Τοῖς ἐν ποσί] Non sunt haec ipsa *Thucydidis* verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πόλεσι, legere τοῖς ἐν ποσί, *iis, quae ante pedes*, vel prae manu, *sunt*: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta *Bourdelotii* ad hunc locum observatione. *J. M. G.*

73. Ποσί] Sic Mss. *Golm.* & L. ut Nigr. c. 4. & Z. tr. c. 31. & 43. In reliquis πόλεσι. *M. du S.*

75. Τὴν δὲ φωνὴν] Hic vero locus mihi semper difficillimus visus est & mutilus; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an rejiciat Lucianus, quae hic recenset: & manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum *Graevio* aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομιδῇ τεθηγμένον &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, conjungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicente, in-

ſcopus unus primus, dilucide explicare, & clariſſime rem declarare, neque ſecretis, & remotis ab uſu nominibus, neque hiſce de media turba vel de caupona *ſumtis*, ſed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata ſint non nimium turgidis, & quae minime videantur quaeſitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis ſimilem orationem faciunt.

45. Ac mens quidem *hiſtorici* participet aliquid, adſciſcatque ſibi, poëtices, quatenus magnificis ipſa quoque verbis utitur atque elata eſt, & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus praeliis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam ſpiritu, qui ſecundo flatu vela impleat, celſamque per ſummos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae

τ@, σαφῶς δηλῶσαι, ϗ [d]φανώτατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα; μήτε ἀπορρήτοις, ϗ ἔξω πάτυ ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τούτοις ϗ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς μὴ τὸς πολλὸς [e]συνιέναι, τὸς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. ϗ μὴν ϗ σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, ϗ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα ἔχετω· ἐπεὶ τοῖς καπηλευομένοις τῶν ζωμῶν ἐοικότας ἀποφαίνει τὸς λόγους.

Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνείτω, ϗ προσαπτέσθω τι ϗ ποιητικῆς, πᾶς' ὅσον μεγαλήγορ@, ϗ διηρμένη ϗ ἐκείνη, ϗ μάλιστ' ἰόπόταν παρατάξεσι, ϗ μάχαις, ϗ ναυμαχίαις, συμπλέκηται. δέησει γὰρ τότε ποιητικῦ τιν@ ἀνέμυ [f]ἐπυριάσοντ@ τὰ ἀκάτια, ϗ συνδιοίσοντ@ ὑψηλὴν, ϗ ἐπ' ἄκρων τ κυμάτων ἢ ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ὀπὶ

[d] Φανότατα] Ex W. dedi. Φανότατα Edd. [e] Συνιέναι] Sic Cod. P. & Edd. *J. P. H.* Συνιῦαι W. & *Fl.* [f] Ἐπυριάσαντος] Ἐπυριάσαντος male W.

89. Μήτε ἀπορρήτοις] Scripſit Caeſar tanquam ſcopulum vitandum eſſe inauditum atque inſolens verbum. Hinc ſunt qui ita verbis utendum putant, ut nummis publicaque moneta. Horatius ait, *ut ſilvae foliis*. &c. *G.*

inducit, *vehementiam* illam & *oratorias artes* requirat? Confer quae de hiſtorico ſtylo apud *Cicer.* praecipiuntur in de Or. II. 15. & Or. 20. *Sed in his tracta quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio.* Nodum ſolvant alii, mihi non liquet.

De Καρχ—Vid. Μισθ. c. 35. Ὀρχ. c. 4. Διν. c. 33. Πανθ. c. 4. *M. du S.*

77. Κάρχαρον] Vid ſupra Μισθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4. & ſaepe alibi. *M. du S.*

82. Λέξις — πολιτικὴ] Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, ſeu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in ſenatu, in judiciis viri qui in republica verſantur *Seneca* Controv. 8. lib. 1. *dixit rem paullo elatiorem, quam preſſa & civilis oratio recipit. Hermogenes* tribuit Demoſtheni inprimis Politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδεῶν lib. 1. c. 1. Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὅ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τ πολιτικὸν ἠκριβωκὼς, τὸ μὲ, ὡς ἀεὶ πάντων ἦκει ποικιλαχοῦ ταῖς μίξεσι. *Demoſthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluiſſet, omnia quoque genera exequitur: ubique ea miſcens.* De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro ſecundo cap. 10. & ſequentibus. Ei opponitur σοφιστικὴ ϗ λογογραφικὴ λέξις, Scholaſtica, & declamatoria dictio, ab ea quoque Hermogenes diſtinxit ἀγορᾶιον ϗ πανηγυρικὸν, forenſe & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῇ miſceatur, pulchre docet. *J. G. G.*

88. Φανώτατα] W. at reliqui Φανότ.— *M. du S.*

95. Ἐπὶ τοῖς] Docet figuris non moleſtis orationem ornandum, ἐπὶ τοῖς καταπτυομένοις τ ζωμῶν ἐοικότας ἀποφαίνει τὸς λόγους. Micyllus vertit: *quoniam perinde ut jus aliquod orationem quoque recte conditam habere debet.* quam longe a Graecis abit. Benedictus: *ſiquidem illud orationem condimentis ſimilem reddit.* Nequaquam. Oratio cibo debet ſimilis eſſe, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta ſunt figurae, quae debent eſſe ἰδώματα non ἰδίσματα, ut ſuperius docuit. Vertendum igitur: *ſiquidem ſuam orationem reddet ſimilem juri bene condito.* aut *ſuos libros.* *J. G. G.*

Ἐπὶ τοῖς καταπτ.] Et vis praepoſitionis κατὰ, & ratio τ ἐπὶ qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem noſtram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis conſtat, interpretes & Lexicographi. Noſtri τῷ καταρτύειν ſimile verbum habent, verſalzen. *J. M. G.*

Ibid. Καταπτυομένοις] *Artyl.* Rhet. III. *Ald.* Ed. pr. 552. 1. ϗ γὰρ ἰδύσμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἰδίσμασι τοῖς ἐπιθέτοις. *M. du S.*

4. Ἀκάτια] Naviculam *acatium Plin.* IX. 30. Sed potius hic τὸ εἰ ἀκατίῳ ἴσιον de velo intelligendum recte vidit *Baiſius.* p. 121. *Vorſt.* *M. du S.*

ὅπῃ γῆς βαδιεῖται, τῷ μὴν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένῃ, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα ὁμοιουμένῃ, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· [a] κίνδυνος γὰρ αὐτῇ [b] τότε μέγιστος ὑποκινῆσαι, καὶ καλεσχεθῆναι εἰς τὰ τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλιστα [c] πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις, καὶ ἐν [d] λόγοις πάθος ὂν μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον δὲν ἐφ' ἵππου ὀχουμένῃ τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἑρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς φορᾶς.

cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum ejus licet, exacquetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poëticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt habenae, & sobrietati studendum, cogitantes esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehenso ephippio, ne ab impetu *equi* destituatur.

Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον, ὅτε ἄγαν [e] ἀφιστᾶσα, καὶ ἀπαρτοῦσα (τραχὺ γάρ) ὅτε ῥυθμῷ πᾶσι ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι.

46. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, asperum enim; neque rythmo pene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud vero insuave audientibus.

47. Res

a Κίνδυν . . . μέγιστος] Sic L. Κίνδυνος . . . μέγιστον Pt Ald. Fl. H. Bz. S. K—ον μ—ον J. & M. b Τότε] Sic J. aliae τό, τε. c Πειστέον] Ποιστέον male W. d Λόγοις] Λόφοις prave M. e Ἀφιστᾶσα] Steph. ἀφιστῶσα.

9. Κίνδυν — τότε μέγιστον] Ubi ostendit quando & quomodo historicus possit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον ὑποκινῆσαι, καὶ καταισχεθῆναι εἰς τὰ τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. Interpretes: *Periculum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëtices impingat.* Ista verba, *quod maximum est*, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ καταισχῦναι εἰς τὰ τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. *Periculum tunc maximum est, ne mente moveatis, & corripiaris enthusiasmo poëtico.* Κόρυβας hic κορυβάντισμος, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὥστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις ἐν λόγοις πάθος ὂν μικρὸν γίνεται. Verterunt: *Quare maxime tunc fraeno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyphia.* Non poterat infelicius. Nescivit quid sit ἱπποτυφία, praetorea male ἐν λόγοις interpretatur *in verbis*, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. ἱπποτυφία est *fastus ille poëticus*, sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam, *Aristophanes* vocat ἱππεδάμοντα ῥήματα, hoc est *equestria verba, quae more equorum incedunt*, hoc est ὑψηλὰ, grandia. Alibi idem dicit ἱππόκρημνα ῥήματα. *Verba grandia instar grandium rupium*, Latinis *sesquipedalia*, sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. ἵππος & βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. βούπις, quae grandes oculos habet. *βούπαις casulaster* in glossis & apud Orientium, h. e. major puer, qui incipit catullire. sic ἱπποκορυστὴς est magnus gallus; ἱππογυάμων, μεγαλογυάμων, qui elate & magnifice de se sentit. & alia multa hujus notae. Sic ἱπποτυφία est magnus fastus, & in oratione *nimius & inanis verborum tumor*. J. G. G.

Κίνδυνος] Emendationem Graevii firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος — μέγιστον. M. & J. κίνδυνος — μέγιστον. M. du S.

11. Κορύβαντα] Κορυβαντιασμόν. F. G.

19. Καὶ μὴν καὶ] Vide nos paullo infra ad §. 60. hujus προσλαλιᾶς. J. P. R.

20. Ὥστε ἄγαν ἀφ.] Vid. Cic. orat. No. 57. p. Ed. Gron. 558. M. du S.

26. Συντακτέον] Angl. συνακτέον. J. B.

Συνακτέον] Sic A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, συντακτέον. M. du S.

32. Καὶ δὴ καὶ τοιαῦτα ἤδη τις, καὶ συνθετικὰς τῶν πιθανοτέρου ἴσως] Vertunt: *Jam etiam hic esto aliquis ad id quod probabilius erit tum conjiciendum, tum componendum habilis.* Itane συνθετικὸς est ad *componendum* ha-

47. Res autem ipſas non temere conne-
ſtere oportet, ſed cum labore & aerum-
nabili quadam diligentia, inſtituto ſaepius
de iisdem judicio. Et maxime quidem,
quae quis ipſe praeſens inſpexit, *ſcribet*;
ſin vero minus, fidem illis habeat, qui
narrant incorruptius, & quos conjiciat ali-
quis minime ad gratiam vel odii cauſſa
ſubtrahere quidquam rebus geſtis vel adji-
cere. Et hic jam ad conjecturam acutus
ſit, & qui argumentis elicere quid ſit pro-
babilius, queat.

48. Et cum collegerit omnia aut plera-
que, primo quidem commentarium quod-
dam illorum contexat, & corpus faciat in-
forme adhuc, & artubus ſuis nondum
diſtinctum. Tum ordine adjecto pulchri-
tudinem inducat, & dictionis colorem ad-
dat, & orationem rebus accommodet, &
compoſitioni ſtudeat.

49. Et omnino tum Homerico illi Jovi
ſimilis ſit, nunc quidem equeſtrium Thra-

Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε
[f] συναχτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαι-
πώρως πολλάκις περὶ τὸ αὐτὸ ἀνακρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότεροι ἐξηγου-
μένοις προσέχοιμα, καὶ ὃς εἰκάσειεν ἄν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. καὶ ταῦτα ἤδη καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικὸς τῶν πιθανοτέρων ἔστω.

Καὶ ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα, [g] πρῶτα μὲν [h] ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτὸς, καὶ σῶμα ποιείτω ἀκαλλὲς ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἶτα ὑπαθεὶς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρω-
νύτω τῇ λέξει, [i] καὶ χρηματιζέτω, καὶ ῥυθ-
μιζέτω.

Καὶ [k] ὅλως, ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὁ-
μήρου Διΐ, ἄρτι [l] μὲν τῶν ἱπποπόλων Θρη-
κῶν

[f] Συναχτέον] Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συνταχτέον Edd. omnes male. [g] Πρῶτα] Πρῶτον S. Sed πρῶτα Fl. F. P. H. & W. [h] Αὐτῶν] Αὐτὸν male S. & M. Αὐτῶν Fl. F. H. P. & W. nam ſic ſcriptum fuit. [i] Καὶ χρηματιζέτω] Abſunt haec duo verba a Fl. [k] Ὅλως] Ὅλος F. [l] Μὲν τῶν] Τῶν μὲν S.

40. Χρηματιζέτω] Χρηματίζω ἐγὼ τὸ πράγμασι χρῆσθαι σημαίνει, καὶ τὸ, πράγμασι χολάζειν, οἷον, τὸ χρηματίζειν ὑπὸ βουλῆς ἢ ὑπὸ δήμου. Χρηματίζεσθαι δὲ, τὸ χρήμασι σωλᾶν τινα. V.

habilis? Imo συνθετικὸς τῷ πιθανοτέρῳ eſt, qui quod probabilius fuit, poterit conſtituere, qui poteſt ex variis quae varie narrari audivit, quod maxime probabile eſt colligere, conſtruere, ſeu componere. Paullo ante malem ex noſtro & Anglicano Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἔτυχε συναχτέον. *res ipſae non ſaxe temere congerendae, corradendae.* Nam συναχτέον quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen ſententiae hujus loci adverſatur. *J.G.G.*

36. Πρῶτα] Cur *Benedictus* in πρῶτον mutarit, cauſſam non video, neque conſilio factum credo; pluralis enim quaſi adverbialiter poſitus adeo eſt frequens, ut ſingulis fere paginis occurrat, vid. mox c. 49. f. τοὺς τραπέζας μὲν τὰ πρῶτα. Sic οἷα Noſtro aliisque fere perpetuum quoque pro οἷον. Quare exempla ex Noſtro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Cl. *Hemſt.* T. I. *Somn.* §. 2. operae pretium exiſtimavit ὅσσα pro ὁποῖα exemplis adſtruere, quod nonnulli id non noverant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Cui ſingulari additum vid. igitur ap. *Long. Paſt.* I. p. 18. & 21. Ed. *Jungerm.* & II. 75. οἷα — πέτρῃσι, ac non ſemel in ſeqq. *Anacr.* Od. IV. 7. Τροχὸς ἅρματος ἦ οἷα βίοτος τροχὸν κυλοῖσ. Sic πότερα pro πότερον rurſus *Long. Paſt.* II. p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως *Hippocr.* pr. jur. jur. ἐγνωκαζ ἅ τ διδαξαντά με τὸν τέχνην ταύτην, ἴσα γενέσθαι ἐμοῖσιν. Immo ſuperlativi adverbiales, ut ſic dicam, tantum non perpetuo pluraliter efferuntur, ut ὕστατα millies ap. *Homer.* πρώτιστα ap. *Ariſtoph.* & *Aelian.* vid. ſi quid opus, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. verſ. 46. *J.F.R.*

40. Χρηματιζέτω] Lege omnino χρωματιζέτω, non χρημ—, quod tamen omnes libri prae ſe ferunt. *M. du S.*

42. Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διΐ] *Similis ſit Homerico Jovi*, Iliad. V.

Νέστορ ἰφ' ἱπποπόλοιν Θρηκῶν καθυπερθεν ἁμάων
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων ἐ ἀγαυῶν ἱππομολγῶν.

J.G.G.

Ibid. Ὁμήρου Διΐ] Vid. *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

43. Τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν γῶν] Malem τὸν τῶν ἱππ. &c. ut recte *Solan.* in marg. *Junt.* monet, etſi nulla Edit. articulum femin. habet. Nam ſic recte eadem

κῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. καὶ ταῦτα γὰρ [a] ὁ αὐτὸς, ἄρτι μὲν [b] τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ δηλούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφότερα, εἰ μάχοιντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς ἕνα ἱππέα, ἢ πεζὸν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν. ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κἀκεῖνο [c] ἀκουέτω, καὶ ὅπως, καὶ ᾗ τινι γνώμῃ, καὶ ὑπὸ ποίᾳ ἔταξαν. ἐπειδὰν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω.

cum adſpicienti terram, nunc vero Myſorum. Eadem enim ratione ipſe quoque jam res Romanorum ſingulatim inſpiciat, & quales ſibi viſae ſint ex alto contemplanti, enarret; jam vero Perſarum: tum utrasque, ſi pugnent; & in ipſa adeo acie non ad unam partem reſpiciat, neque ad unum equitem vel peditem, niſi forte Braſidas aliquis proſiliat, aut Demoſthenes exſcenſum prohibeat: ad duces quidem primum; &, ſi quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomodo, & qua mente, & conſilio injunxerint. Poſtquam vero ad manus ventum, commune ſit ſpectaculum, & quaſi trutina ſuſpendat quaecunque geruntur: & perſequentes comitetur, & fugientes.

50. Et

a Καὶ] Abeſt ab *S.* b Τὰ] Abeſt in W. c Ἀκουέτω] Ἠκούσω *Fl.* Ἀκηκούσω M. Ἀκηκούσθω P. Vulgatam noſtram obtinent Edd. cett.

legas infra, in *Icarom.* c. 11. poſt med. τὴν τῶν ἱππικῶν Ὁρχηστῶν, καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, ſcil. γῆν. *J. F. R.*

51. Εἰ μὴ βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν] Vide *Thucyd.* lib. IV. de oppugnatione Pyli. *J. G. G.*

Ibid. Βρασίδας] Vide praeter *Thucyd.* IV. c. 11. p. 221. *Plut. π. τ. βρ. τιμ.* non longe ab initio, & in *Lyſand.* initio. Idem *Thucyd.* initio L. IV. docebit te etiam quem Demoſthenem & ad quod ejus praeclarum facinus reſpexerit. *M. du S.*

Βρασίδας] Reſpicit ad *Thucyd.* IV, 12. ubi Lacedaemonius Bralidas exſcendere conatur in munitiones Athenienſium ad Pylum, prohibente Demoſthene. *J. M. G.*

58. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω] Codex vetuſtus melius: πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπίεσο. *in his omnibus ſit modus, teneatur modus.* Sequentia perobſcure tranſtulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπουδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονέτω, καὶ μετατιτλέσθω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, *Ac ad omnia properet, & quatenus fieri poteſt, idem tempus habeat, tranſvoletque ex Armenia in Mediam.* Quid eſt *idem tempus habeat?* Verte *eodem ſit tempore & volet ex Armenia in Mediam:* Eodem tempore ſit in Armenia, Media, Iberia, Italia. hinc in fine hujus periodi dicit ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο, *ne nullo non tempore abſit*, hoc eſt ſemper & ubique, ubi aliquid geritur, animo ſit praeſto, ſic enim intelligenda haec ſunt, interpretes non ceperunt. Paullo inferius tenebrae offuſae quoque ſunt his verbis: ἃ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲ λεχθησόμενα ἐστι, καὶ εἰρήσεται. πάρεσται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. *Non enim quaſi rhetoribus ſcribant, ſed quae dicenda ſunt, etiam dicentur: nam jam facta ſunt. Verum diſponere illa debet, & narrare.* hoc eſt, non quid dicant hiſtoricis quaerendum, id enim eſt jam factum, ſed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices eſt pars. *J. G. G.*

59. Ἐπέσθω] Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipſo ἐπίσθω. *M. du S.*

62. Ἢν κατεπείγῃ] Ἐπ' ἐκεῖνα καταβαινέτω, ἢν κατεπείγῃ Interpr. *ſi feſtinet*, ad illa transeat, debebat: ad *illa transeat, ſi urgeant.* Apud *Iſocratem* & alios paſſim occurrit, ὦ κατεπείγει, *ſi res urgeat*, mox dicit ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ, & pag. ſeq. iterum, ὅταν δὲ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα. *H. V.*

Ἢν κατεπείγῃ] *Si feſtinet*, verterat *Benedict.* Rectius Cl. *Bos* de ellipſ. p. 136. (quem in corrigenda verſione ſequendum peritiſſimus harum elegantiarum *Hemſterh.* adnotaverat) *ſi res urgeat*, (ſive *urgueat*, ut ſcribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut *Bos* docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etſi nihil in Cl. *Geſneri* verſione mutavi, quia ab ejus mente prope abeſt. *J. F. R.*

65. Ὁμοχρονείτω] Muſicorum eſt vocabulum, cum vox & cithara ſuos quaeque tonos ſervantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus ſedulo tono cuique aſſignatur, quod a διδασκάλῳ imperatum eſt, aut breve aut longum, aut diviſum. Uſurpat iterum Noſter Muſicorum ſenſu Εἰκ. c. 14. *M. du S.*

71. Τὸ κέντρον] Ita W. & P. non ut in reliquis eſt τῷ κέντρῳ. Aliquid forſan hic ſubeſt, quod quia antiquorum ſpeculorum ratio non ſatis nota eſt, induſtriam curioſorum hominum fugit. Hoc certe ſcio, neminem capere poſſe, quod priores interpretes hic ha-

50. Et modus adsit hisce omnibus, ne ad satietatem, neque imperite, neque juveniliter narret; sed cum facilitate se quadam expediat, & certo quodam loco his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat: tum redeat exsolutus ubi ista vocaverint, festinetque ad omnia, & quantum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat, transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus consequatur.

Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον [d] ἐπέσθω, μὴ εἰς κόρον μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεανικῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω· κἀ φήσας ἐνταῦθά που ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἣν καλέσπειγῃ· εἶτα ἐπανίτω λυθεὶς ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ· κἀ πρὸς πάντα σπευδέτω, κἀ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, κἀ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς [e] Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήμασι ἐνί, εἰς Ἰβηρίαν, εἶτα εἰς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο.

51. Maxime vero speculo simili praebeat animum, nihil turbido, & splendido, & centri exacti: qualesque acceperit ope-

Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ ἐοικυῖαν ἀφαχέτω τὴν γνώμην, [f] ἀθόλῳ, κἀ στιλπνῷ, κἀ ἀκριβεῖ [g] τὸ κέντρον· κἀ οἵαις ἂν δέξηται τὰς

[d] Ἐπέσθω] Sic L. G. P. & marg. *A1W.* Ἑπίσθω. Edd. male. [e] Μηδίαν] Nihil hic variant M. *J. Fl. H.* Cum Cod. iste alias Μηδίαν scribere soleat. Vid. c. 30. [f] Ἀθόλῳ] Ἀδόλῳ P. [g] Τὸ κέντρον] Ex W. & P. est. Τῷ κέντρῳ Edd. Sed κέντρον quoque marg. *A1.*

habent. Ego si sensum Luciani non sum assecutus; certe aliquid videar dixisse; illi nihil. *M. aus S.*

Τὸ κέντρον] An eo tempore rotundis vulgo speculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud quod Noviomagi in sepulchro repertum, de quo ex *Jo. Smithi* i. e. *Smetii* epistola in *Fortunii Liceti* opus de Lucernis 6, 92. relata, ipsisque adeo *Smetiorum* antiquitatibus Noviomagensibus p. 118. constare potest. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia specula incognita tum fuisse dicamus, quod facile refutatur ex *Seneca* Nat. quaest. 1, 17. *Sexto Empir.* Pyrrh. Hyp. 1, 48. p. 14. *Fabr.* aliisque. *J. M. G.*

Τὸ κέντρον] Etsi veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accepere; nam quae hoc praestant specula, ea tantum oportet esse plana superficie, nihilque tum refert, sintne rotunda, nec ne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora majores, immo inversas, si objectum ad certam distantiam admoveatur, quod hodie satis notum. Si igitur ejusmodi specula caustica intelligat Lucianus (quod non videtur) ea ad ordinarios usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκρίβειαν intellexit, ut *ad amussim*, *ad normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quae opponatur *distortae*? Interim specula caustica veteribus non fuisse ignota arbitror, etsi enim quae de Archimedis speculis, quibus hostium naves in obsid. Syracus. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipsum tamen commentum satis vetustum prodit rem non incognitam fuisse. Quin & *Aristoph.* Neb. 764—8. de lapide splendido, sive crystallo (vel vitro) quo aliptae ignem ex sole accendunt, disserte mentionem injicit, dicens: Ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὸν λίθον ταυτὶν εἶφας, τὸν καλὸν, τὸν ὑαλοῦν, ἀφ' οὗ τὸ πῦρ ἄπτουσι; Τὸν ὕαλον λέγεις; Ἔγωγε. & mox ταυτὶν λαβών — Ἀπωτέρω στὰς ἀπὸ πρὸς ἥλιον, Τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι. i. e. *hac sumta procul stans, hoc modo, ad solem Delevero literas scripti.* i. e. liquescere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτήκω hic significat. Aliud instrumentum aeneum, quo ignem sacrum ad solem incenderint, ex *Plutarcho* exhibet *Lipsius* Syntagm. de Vestal. sive T. III. p. m. 1092. quem etiam vide pagg. praecedd. licet forsan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex solis radiis ignem accendere, non incognitum fuisse, etsi quoque is vocari queat ignis solaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen usus vitri aut metalli caustici olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuisse ignorare microscopia, perspicilla ac telescopia, quorum inventionem Amplissimus *de la Rue*, in libr. inscripto Geletterd Zeelandt / tribuit *Zachariae Janssonio*, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed *Valer. Andr.* Bibl. Belg. p. 14. perspicilla dimetiendis turribus inventisse narrat *Jacobum Metium*, eodem anno (quod jam non dijudico, quum hoc posterius de dioptris astrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuisse ars veterum, ac de novo inventa, quod certe statuendum, si vera attulit Mr. *de Valois*, qui in *Hist. de l'Acad. R. de belles Lettres* T. I. p. 136. adserit, veteres jam Archimedis tempore tubos quae *telescopia* vocamus, habuisse, & Ptolemaeum Regem Aegypti Pharum ex-

τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, ἀφάτροφον δὲ, ἢ ψυδόχρων, ἢ ἑτερόχημον, μηδέν· ὃ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ὅσι, καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη, δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν [a] αὐτά· ὥστε, ὅ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν· ὅλως δὲ, νομιστέον τὴν ἱστορίαν συγγράφοντα, [b] Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι ἐοικέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. [c] οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ' ἡ μὲν ὑπῆρχε, καὶ παρεσκεύαστο, Ἠλείοις, ἢ Ἀθηναίοις, ἢ Ἀργείοις παρεσκευασμένοις· οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη [d] αὐτῶν, ἐς δέον [e] οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δή [f] τοι καὶ τὸ τῆς συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν ἀφαθὲς τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν

rum ſpecies, tales etiam illas oſtendat: perverſum vero, aut alieni coloris, aut figurae diverſae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magiſtris ſcribunt *hiſtorici*: ſed dicenda *praeſto* ſunt, & dicentur *omnino*; jam enim facta ſunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis eſt, ſed quomodo dicant. In univerſum vero putandum eſt, hiſtoriae ſcriptorem Phidiae aut Praxiteli ſimilem eſſe debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant: verum illa quidem aderat, & ſubjecta illis erat, Elienſibus, aut Athenienſibus, aut Argivis ſuppeditantibus: at ipſi formabant tantum, & ſecabant ebur, poliebantque, & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem inducebant: eaque ipſa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, diſponere. Tale igitur etiam opus hiſtorici, cum ornatu diſponere res geſtas, & quam poteſt lucidiſſime eas de-

a Αὐτὰ] Αὐτῶ *Fl.* Sed vulgatam Edd. lectionem firmant M. P. *b* Φειδ. ἢ Πρ. χρ.] Φειδ. χρ. ἢ Πρ. *Fl.* W. & M. *c* Οὐδὲ γὰρ οὐδ'] Οὐ γὰρ οὐδ' M. & *Fl.* *d* Αὐτῶν] Αὐτῷ M. Αὐτοὺς pejus L. *e* Οἰκονομήσασθαι] Ita dedi ex *Fl.* & W. Οἰκοδομήσασθαι enim Edd. *f* Τοι] Τι M.

ſtruxiſſe, ex qua ope teleſcopiorum naves hoſtiles ad ſexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non ſentit fabulas has eſſe, quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adſtructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare poſſem. Interim ex his aliisque quae adducere poſſem, ſi tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuiſſe, quae hodie pro novis inventis habentur. *J. F. R.*

74. Ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι] Recte an ſecus ſe hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torſit. At ecce tandem alium huic prorſus geminum, ex quo & intelligetur melius & fortaſſis emendabitur. Extat is in Ὀρχ. c. 65. his verbis: ὁ σκοπὸς τῆ ὀρχηστικῆς ἡ ὑπόκρισίς, ἐστιν, ὡς ἔφην κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη. Vide itaque an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel ſi minus arridet haec conjectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἡ γραφικὴ ὑπόκρισις. & excidiſſe puta verbum in hunc ſenſum, *licet aut demere, de veris aut addere.* Mihi magis placet conjectura prior, atque adeo ſic lego; κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Πρ. λ. c. 2. & paſſim. *M. du S.*

Ὥσπερ] Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inſeri voluit *Solanus*, quia in *Prometh.* §. 2. & alibi fere ſic occurrit. *J. F. R.*

Ibid. Τοῖς ῥήτ.] Τοῖς ῥήτορσιν γράφειν eſt ſub magiſtro eloquentiae ſive rhetore exercitationis cauſſa ſcribere, uti & ipſam ſpeciem, & verba fingere non licet modo, ſed oportet. Alia hiſtorici ratio. Illud γράφουσι poteſt aliquem turbare, quia adhuc ſingulari numero de eo, quem format, hiſtorico egit. *J. M. G.*

80. Ἀλκαμένει] Phidiae is aemulus. Vid. c. 4. *Plut.* περὶ τῆς Φυγ. 1435. *Plin.* XXXVI. 5. & *Pauſan.* VIII. *M. du S.*

81. Ἢ τῷ] Minutum eſt, ſed quod non obſervatum ſuſpectam reddere poſſit interpretationem, non legendum hic eſſe, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ ſed ἢ τῳ ἄλλῳ. Articulos του & τῳ encliticarum more pro τινὸς, τινὶ poni, notum; ſed hic temere neglectum. *J. M. G.*

Ibid. Οὐδὲ γὰρ οὐδ'] Hanc plerarumque Edd. lectionem praefero alteri, quae ὅ γὰρ οὐδὲ exhibet: majorem enim vim habet. Et ſic T. I. *Nigr.* §. 6. p. 43. hujus Edit. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καλαφρονῶν. Ad quae verba Cl. *Hemſterh.* p. ſeq. ex aliis *auctt.* ſimilia jam dedit. Et ſic paullo poſt iterum τότε δὴ τότε. *J. F. R.*

82. Ἐλέφαντα] Eburnea inter alias Jovis Olympici ſtatua, & Eleenſis Urania. De priori teſtatur *Plin.* XXXIV. 19. ut alios taceam. *M. du S.*

Ἐλέφαντα] Pro *ebore*, ut ſupra de *Sacrif.* c. 11. ut Virg.

demonſtrare. Et ubi, qui audiit, poſtea putat ſe vidiſſe ea quae dicuntur, & poſtea laudat, tunc ſane tunc elaboratum accurate, & propriam ſibi laudem conſecutum eſt opus hiſtorico noſtro Phidiae.

52. Omnibus autem jam paratis, & ſine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipſa non valde poſtulabit praeſtrui quidquam in prooemio. Vim quidem ipſam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea quae dicenda ſunt declaret.

53. Quum vero utetur prooemio, a duobus tantum exordietur, non ut oratores a tribus, ſed omiſſo illo quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem *in* auditoribus parabit. Attendent illi, ſi oſtenderit, ſe de magnis, aut neceſſariis, aut domeſticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, & ea quae ſequuntur dilucida reddet, exponendis ante cauſſis, & praefiniendis rerum geſtarum *quibusdam* capitibus.

ἐναργέσ᾽αλα ἐπιδεῖξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μὴ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται, καὶ τ᾽ οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ ἔργον τῶ τ᾽ ἱστορίας Φειδία.

Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μὲν ὅλε ποιήσει τ᾽ ἀρχήν, [h] ὅταν μὴ πάνυ καλεπείγῃ τὸ πρᾶγμα, [i] προδιοικήσασθαί τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε προοιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τ᾽ [k] λεκτέων.

Ὁπόταν δὲ καὶ προοιμιάζηται, οὐκ ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, οὐκ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τ᾽ εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν [l] ἢ εὐμάθειαν [m] εὐπορίσει τοῖς ἀκούσι. προσέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ, ἢν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος, καὶ προδιορίζων τὰ κεφάλαια τ᾽ γεγενημένων.

Τοιού-

g Μετὰ] Sic legere *J. Fl. H.* notat *Solan.* neſcio quare. *h* Ὅταν] Ὁπότ᾽ ἂν W. L. & *Fl.* Vulgat. ſervant cett. Edd. *i* Προδιοικήσασθ᾽] Διοικήσασθ᾽ *Fl.* ſola. *k* Λεκτέων] Λεκτῶν W. *l* Ἢ] M. facere cum Edd. notat *Solan. m* Εὐπορίσει] Sic *J. H. P. Ald.* Εὐπορήσει *Fl.* quod etiam in M. fuit, ſed vulgata reſcripta eſt.

4. Ὁπόταν] Ἔργα γὰρ τῆ προοιμίου τρία ταῦτα. τὸ προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν ἢ εὔνοιαν ἐπεργάσασθ᾽· ὧν τὰ δύο πρόδηλον ὅτι ἀπὸ τ᾽ ἀκροατῶν, εὐμάθεια καὶ εὔνοια. τὸ μὲν ἐν τ᾽ ῥήτορα ὠφελήσει ἢ εὔνοια, ἵν᾽ εὐκόλως δέξοιντο [οἱ ἄνθρωποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ εὐμάθεια δὲ πρὸς τ᾽ ἀκροατῶν ἐστίν. ἐκείνους γὰρ φήσει τοῦτο ὥσπερ ἢ προσοχὴ ὁ μάλιστα μεγαλοποιὰς δηλοῦσι ῥήτορες, εἰδότες ἢ τὰ σμικρὰ μεγάλα δεῖξαι, καὶ ὥσπερι διλέγειν τοὺς ἀκροατὰς ἐλεῖν. κατὰ δὲ δεύτερον λόγον ἢ εὐμάθεια τὴν τῆ ῥήτορ᾽ ὠτρόχειαν γενήσεται. ἐπ᾽ ὠφελίαν μέντοι ἢ αὐτὴ τ᾽ ἀκροατῶν. ὥστε τριῶν ὄντων, μόνη ἡ εὔνοια τ᾽ ῥήτορα ὠφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοὺς ἀκροατάς. διὸ ἢ οὐ ταῖς ἱστορίαις ἐκλείπει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥήτωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροαταῖς ἐργάζεται. M.

Virg. fere Aen. III. 464. — *ſectoque elephanto.* Conf. mox, ἔπριον τ᾽ ἐλέφαντα. Quod quidem ſatis notum; nam & ſic *Homer.* non ſemel, ut Il. Δ. 141. Ὡς δ᾽ ὅτε τις τ᾽ ἐλέφαντα γυνὴ φοινικὶ μιήνῃ. *Ac veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit.* Ad quem verſ. Cl. *S. Clarke* etiam alium ex *Luciani* Imag. locum adfert. Sed quod notatu dignius, ex *Pauſan.* Attic. I. c. 12. Ἐλέφαντα, ὅσῳ μὲ ἐς ἔργα ἢ ἀνδρῶν χεῖρας, εἴτα ὀλίγα παλαιοῦ ὄντα πάντες εἰδότες· αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὸ ἢ Ἀλεξάνδρου Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἑωράκησαν ἄρχω, πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Δηλοῖ δὲ ἢ Ὅμηρος, ὃς βασιλεῦσι κλίνας μὲ ἢ οἰκίας τοῖς ἀνδριωμενεστάτοις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποίησε κεκοσμημένας, θηρίου δὲ ἐλέφαντος μνήμην ἐποιήσατο. J. F. R.

84. Ἠλείων] V. Ἔντ. c. 6. M. du S.

87. Ἐπιθήζων] Fallitur ergo *Budaeus* in Lex. hoc verbum eſſe neutrum abſolutum, quod pluribus probare non eſt opus. J. F. R.

89. Οἰκοδομήσασθ᾽] Flor. οἰκονομήσασθ᾽. J. B.

Οἰκονομ.] W. & Ed. *Fl.* melius quam ut in reliquis eſt, οἰκοδομήσασθ᾽. M. du S.

92. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα] Interpres: *At quando auditor ſe ea quae narrantur, audire putaverit.* Inepte: Reddenda ita ſunt verba: *Et quum auditor aliquis poſtea videre ſibi videatur ea quae narrabantur.* H. V.

1. Δυνάμει] Δυνάμει δὲ ἢ. τότε προοιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τ᾽ λεκτέων. *Potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declarat.* Ex hac verſione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, ſic erunt interpretanda: *Et tunc quoque prooemio utetur implicite, ſi clare explicet quaenam ſint dicenda.* J. G. G.

14. Ἡρό-

Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τ̃ συγγραφέων ἐχρήσαντο· Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλῶντα, καὶ ἥττας βαρβαρικάς. Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθ̃, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τ̃ προγεγενημένων, ἐκεῖνον τ̃ πόλεμον· καὶ γὰρ συμφορὰς ἐν αὐτῷ μεγάλας ξυνέβη γενέσθ̃.

Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον· εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ὀπὶ τ̃ διήγησιν μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τ̃ ἱστορίας, διήγησις μακρά ἐστιν· ὥστε ταῖς τ̃ διηγήσεως χρεταῖς καλλιεκοσμήθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχειν, μήτε χοιλαίνεσθ̃. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς ἔφην, μεμιγμένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τ̃ πραγμάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενον, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτῷ, καὶ ἁλύσεως [d] τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διαλείπεσθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις ἐπιπεπλεγμένας, ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γειτνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀναχεκρᾶσθ̃ κατὰ τὰ ἄκρα.

54. Talibus prooemiis optimi historicorum usi sunt: Herodotus quidem, *ne res gestae ipso tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, & clades barbarorum*; Thucydides autem, *magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum, & majus prioribus, illud bellum; etenim calamitates quaeque magnas in illo contigisse.*

55. Magnum vero prooemium, pro rerum ipsarum portione productum aut correptum. Concinnus porro & sequax sit transitus ad narrationem. Nam omne prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Itaque virtutibus narrationis ornata sit, mollique & aequabili vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut neque emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicuitas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi, rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & consummata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam intercidatur, neque multae sint narrationes altera alteri adjectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit sed continuum, & extremis *suis* permistum.

56. Ce-

a Μέγα] Μετὰ male L. Cum vulg. faciunt *J. Fl. H.* &c. *b* Αὐτῇ] Ex emend. *Solani*; Edd. enim omnes male αὐτὴ. *c* Ἔφην] Ἔχειν male sola *A*. *d* Τρόπῳ] Τρόπον L. Vulgatae adstipulantur *J. Fl. H. P.*

14. Ἡρόδοτος] *Herodotus* I. 1. *M. du S.*

16. Νίκας] Aliter & longe aequius, *Herod.* ὡς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θωυμαστὰ τὰ μὲν Ἕλλησι τὰ δὲ βαρβάροισι ἀποδεχθέντα ἀκλεᾶ γένηται. *M. du S.*

Νίκας Ἑλλ.] Conf. supra *Zeux.* c. 7. *J. F. R.*

18. Θουκυδίδης] Verba sunt *Thucydidis* in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθ̃ καὶ ἀξιολογώτατον τ̃ προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere jam decrevisset. Adde c. 21. *M. du S.*

20. Παθήματα] Ex eodem libro c. 23. τούτου δὲ τ̃ πολέμου . . . παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθ̃ οὐ αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐκ ἄλλα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. *M. du S.*

29. Αὐτῇ] Emendavi vulgatum αὐτὴ, quod in omnibus libris reperitur. *M. du S.*

Ibid. Πρόσχειν] Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχειν, μήτε κοιλαίνεσθ̃. *leviter & aequaliter procedens sibi similis, ita ut neque extet, neque hiatus habeat*, non male interpres. πρόσχειν hic Luciano est, quod *Petronio* est *extra corpus orationis eminere. Praeterea*, inquit, *curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant.* cum veluti centoni *purpureus late qui splendeat unus Assuitur pannus.* sed *intextus vestibus color* est limbus purpureus togae adtextus, ut in praetexta. *J. G. G.*

31. Ἔφην] Sic pro ἔχειν in *Amstel.* Ed. corrigendum esse monuerat Cl. *La Croze*, idque vel ex versione, quae

58. Celeritas utilis in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva & minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim siquando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & sumina, saperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam parata sit: verum viliora negliges.

Τάχος ὅτι πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ πραγθέοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἥττονα ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλειπτέον πολλά. οὐδὲ γὰρ ἂν ἑστιᾷς τοὺς φίλους, καὶ πάντα ἢ παρασκευασμένα, διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ [e] λαγωοῖς, καὶ [f] ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδῃ [g] ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, [h] εἴ τι κἀκεῖνο παρεσκεύαστο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων.

57. Maxime vero sobrie versandum est in montium, aut moenium, aut fluminum descriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi ostentare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque caussa attigeris, transito, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, & Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot,

Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὁρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ πολλῷ ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτῷ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τῷ χρησίμῳ καὶ σαφῆς ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸ ἰξὸν τὸ ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὸ τοιαύτῳ ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς [i] μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὤν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τίτυον, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πό-

e Λαγωοῖς] Λαγωοῖς cum puncto subscripto W. Sine puncto Edd. *J. Fl. H. P.* &c. *f* Ὑπογαστρίοις] Ὑπογαστρίων L. *g* Ἐνθήσεις] Ἐνθήσει W. Nihil mutant Edd. vett. *h* Εἴ τι] Sic Edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius fuerat, id quod in *J.* quoque legitur. *i* Μεγαλόφρων] Μεγαλοφρόνως marg. *AIW.*

50. Λοπάσι] Λοπὰς * τὸ βρᾶμα ἢ ὁ ἁλισιμὸν ἰχθὺν τῷ προμοίου λοπὰς, ὡς τινες φασί. Σὺ δὲ μίμησαι Ἀττικοὺς μεσοφώνους λέγοντας, ἰχθὺς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδων καὶ χύτρα χαλκῆ γίγνεται. *V.*

* *Suidas* λόπην vel λοπὴν habet, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τῆς λοπὰς, quod apud Siculos praesertim *patellam*; apud Atticos praeterea *loculum*, *capulum* significat. *J. Cler.*

quae tamen, *ut dixi*, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ὦφη jam recte habuere. *J. F. R.*

41. Τάχος] Micyll. *brevitas*. Cl. *Gesn. celeritas*, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur; intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verbositatem vitantes ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57. f. Cap. vero 59. ταχεῖς ἔπαινος & ψόγοι, *breves* certe significat. *J. F. R.*

62. Ὅμηρος] Tangit hos quidem *Homerus* l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. *Schol. Pindari* ad Ol. I. p. m. 13. A. Conf. *Hom.* Il. Λ. 575. *M. du S.*

65. Παρθένιος] De hoc & sequente Euphorione *Sueton.* Tib. c. 70. Poëta & historicus (v. *Voss.* II. 1.) cujus liber περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. *M. du S.*

66. Εὐφορίων] Chalcidensis, de quo *Suidas* & *Voss.* de hist. Gr. I. 16. erat enim & poëta & historicus. *M. du S.*

Ibid. Καλλίμαχος] De *Callimacho* quem hodie habemus,

πόσοις ἂν οἴει ἕπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τῇ Ταντάλῳ ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τῇ λόγῳ χρησάμενος, σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας [a] χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ [b] χρειῶδες ὄν, [c] ἢ ἔτι πόλεων χρῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμήν. ὅταν μὲν γὰρ τὰ [d] λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐνόησον· εἶση γὰρ ὅτω τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος· ὅμως ἐπιλαμβάνεται [e] αὐτῷ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα.

Ἦν δὲ πολὺ καὶ λόγους ἐρεῖντά τινα δέῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι, οἰκεῖα λεγέσθω· ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖταί σοι τότε καὶ ῥητορεῦσαι, καὶ ἐπιδεῖξαι ἥ τ' λόγων δεινότητα.

Ἔπαινοι μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισ-

putas, verſibus aquam ad labra usque Tantali perduxiſſet? deinde quot *aliis* circumegiſſet Ixionem? Potius vero Thucydides ipſe, parce hac orationis forma uſus, vide, quam celeriter deſiſtat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obſidionis formam explicavit, neceſſariam licet & utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracuſiorum portum. Cum enim peſtilentiam deſcribit, & longus eſſe videtur, at tu res ipſas cogita. ſic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.

58. Siquando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem perſonae convenientia, & propria negotio dicantur, deinde quam dilucidiſſime haec quoque. Quin tum etiam permiſſum tibi eſt rhetoricari, & vim dicendi oſtendere.

59. Laudes quidem aut vituperationes; omni-

a Χρῆμα] Sic marg. *A*. *F*. & Mſ. Gr. Σχῆμα Edd. ceterae omnes. b Χρειῶδες] Sic Edd. praeter *F*. quae Χρεώδης. c Ἢ] Ἦν M. male. d Λοιμὸν] Μὸν tantum M. e Αὐτῷ] Deeſt in *Fl*.

mus, non putat intelligendum hic noſtrum Ex. *Spanh.* vir de literis & de Rep. optime meritus (in Hymn. Ap. f. 112.) Sed forte de altero juniore e ſorore ejus nato; quamquam fateatur hunc fere deſignari, cum nulla alia additur diſtinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen *Caſ.* ad *Athen.* 147. (Conſtat, doctiſſimum virum calumniandi anſam invidentibus praebuiſſe, quod multa quidem ſed brevia carmina ederet. Solitus dicere Callimachus magnum librum magnum eſſe malum . . . tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inſcriptum coactus eſt edere.) V. *Athen.* III. Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem *Athen.* IX. 387. F. — Quando Iſter dicitur καλλιμάχειος συγγραφεύς, ad vitium reſpici credo, quod hic a Luciano notatur. *M. du S.*

Καλλίμαχος] Juniorem quemdam Callimachum hunc eſſe, credit Illuſtr. *Spanhem.* ad Callimach. p. 118. quia alter brevitatis amans. *J. F. R.*

67. Πόσοις ἔπεσι] Brevitatem Callimachi Battiadae laudat, & haec Luciani forte ad alium pertinere, conjicit *Spanhem.* ad H. in Apoll. 112. p. 118. *J. M. G.*

72. Μηχάνημα] Vid. *Thucyd.* IV. 100. *M. du S.*

Ibid. Πολιορκίας χῆμα] In Thucydide laudat, quod nimius non ſit in deſcribendis παρέργοις μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τῇ λόγῳ χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας χῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον & χρειώδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων χῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμήν. Quis credat tam politum ſcriptorem uſum fuiſſe in eadem περιοχῇ bis voce χῆμα, ne dicam πολιορκίας χῆμα, quod vertunt *obſidionis ſpeciem* inepte dici. Mſ. optime. ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον & χρειώδες. *aut rem ad obſidionem neceſſariam & utilem exponens.* De Soſtrato vide *Plin.* XXXVI, 12. & *Strab.* lib. ult. *J. G. G.*

73. Χῆμα] Perperam in vulgatis legitur hic χῶμα pro χῆμα, quod recte exhibet Ed. *F*. *M. du S.*

74. Ἔτι πόλεων] Valde probo Ἐπιπολῶν, etſi vulgatam exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Σχῆμα] Non offendit me repetitio nominis χῆμα, alioquin ſexcenta & noſtri & optimorum quorumque ſcriptorum loca damnanda eſſent: ſed illud offendit, quod libros omnes obſedit, ἔτι πολίων χῆμα, in concinnum profecto, ubi id quod conjunctum eſt; nempe Συρακουσίων λιμήν, indicat, transire jam ad ipſa ſinguiaria exempla auctorem. Breviter Ἐπιπολῶν χῆμα legendum eſſe, ac ſine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec ſtudia, vel tam moroli, quin nobis aſſentiantur. Deſcribit Ἐπιπολῶν χῆμα *Thucydides* VI, 96. tanquam χω-

omnino moderatae, & circumſpectae, & a calumnia remotae ſunto, & cum demonſtratione conjunctae, & celeres (*breves*), nec intempeſtivae. Alioquin extra tribunal ſunt, idemque quod Theopompus crimen ſuſtinebis, qui inimicitiarum quodam ſtudio plerosque accuſet, in eoque negotio diu moretur, ut accuſet potius, quam quae facta ſunt enarret.

μένοι, καὶ διεσκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μὴ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δικαστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι. καὶ τὸν αὐτὸν Θεόπομπον αἰτίαν ἕξεις, φιλαπεχθημόνως καὶ ληγορροῦντι πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς καληγορεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα.

60. Si etiam fabula ex transverſo incidat, dicenda quidem, non tamen omnino aſſeveranda, ſed relinquenda in medio, ut prout quisque voluerit, de ea exiſtimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propenſus.

[f] Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις [g] παρεμπέσοι, λεκτέος μέν, ὑ μὴν πιστωτέος πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάσουσι περὶ αὐτοῦ. [h] σὺ δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς ἑκάτερον ὑπερπετής.

61. In univerſum autem, illud mihi memento, (ſaepius idem dicam) & non ad praeſens modo ſpectans ſcribito, ut qui nunc ſunt homines te laudent, & in honore habeant, ſed ad omnis aevi memoriam *quaſi* collineans, his potius ſcribe qui poſt

Τὸ δ' ὅλον, ἐκεῖνο μοι μέμνησο, (πολλάκις [i] τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν [k] ἐπαινέσονταί σε, καὶ τιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ σύμπαντι αἰῶνι ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαί-

[f] Καὶ μὴν καὶ] Ridicule *S.* Διὶ μὴν καὶ. Ceteras vulgatam ſervare cum M. notat *Solanus.* [g] Παρεμπίσοι] Παραπίσοι. W. Vulgatam tenent *J. Fl. H.* &c. [h] Σὺ] Sic *J.* & marg. *AiW.* Σοὶ M. & Edd. praeter *J.* omnes. [i] Τὸ αὐτὸ] Τοῦτο *J.* Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent *Fl. H. B2. P. Ald.* &c. [k] Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσιν] Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσι *Fl.* & W.

χρυσοῦ λαπαράμενον τὰ ἐν ὑπὲρ τῆ πόλεως ὑβρὺς κειμένου κ. τ. λ. Nomen *Epipolarum* ſervari tanto magis hic & ſupra debuit, cum etiam *Livius* hanc Syracuſarum partem patrio more appellarit 25, 24, 4. *J. M. G.*

89. Ἔξω τοῦ δικ.] Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omiſſurus, vel indignas judicaturus ſit, quibus aſſentiatur: quemadmodum nempe accuſationis extra tribunal prolatae nulla habetur a judice bono ratio. *J. M. G.*

90. Θεοπόμπου] Atqui *Theopompum* hunc ipſum *Athen.* III. p. 85. A. veritatis amantem ait fuiſſe, ejusque perveſtigandae ſtudio magnam pecuniae vim inſumpſiſſe. *Malitia*, inquit, ὥσπερ Θεοπόμπου τοῦ χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὸ περὶ τὴν ἱστορίας ἐξέτασιν ἀκριβὲς. „ De impenſis Theopompi, inquit, ad hunc locum *Caſaub.* non tacet „ *Dion. Halic.* in epiſt. ad Pomp. De amore veritatis „ non deſunt qui obſtrepant. *Athen.* ipſe l. 6. δυσμενῆ „ appellat, parum conſtans ſibi. Sed quia ingenuā libertate vitia hominum Theopompus carpſerat, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque βάσκανον & aliorum virtutibus invidentem „ multi pronuntiarunt, quos refellit *Dion. Lucianus*, „ &c. Hinc Theopompicum ſcribendi genus nomi„ nat *Cicero*, cum de omnibus omnia libere palam „ dicuntur, ad Att. II." De *Theopompi* maledicendi prurigine non *Luc.* ſolus, ſed multi conqueſti ſunt viri graviſſimi. *Ciceronis* judicium audiviſti. Lege etiam *Corn. Nep.* in Alcibiad. c. 11. V. & *Plut.* 1570. f. *M. du S.*

95. Καὶ μὴν καὶ] Hic potius pleonaſmus elegantiae eſt, (licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) ſic etenim & *Long.* Paſt. I. p. 26. Ed. *Jungerm.* καὶ ἅμα ἐν αὐτῇ πρέμνα ὑπισθέγγεσθε. Idem p. 28. καὶ λαβοῦσα ἐν αὖθις ἐνέβαλε τῷ κόλπῳ. Noſter ſupra c. 37. καὶ μὰ Δία, καὶ σὺ γραῦς εἶ. Et c. ſive §. 46. Καὶ μὴν ἐν σωθήσῃ. & T. I. *Somn.* c. 7. ubi ſimilia jam notavit Cl. *Hemſterh.* Et non ſemel alibi. *J. F. K.*

98. Σὺ] Sic Ed. *J.* In reliquis eſt σοί. *M. du S.*

Σὺ δ'] Legendum eſſe, non σοὶ δ' ut lectum eſt adhuc, ſed σὺ δ' ut interpretati ſumus, facile, puto, conſtabit. *J. M. G.*

2. Πολλάκις] Notabat *Solanus* noſter *Voſſium* legere ἐς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera ſic legerentur, ut in *Junt.* quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque ſine parentheſi, habebat; cum vero aliae non τοῦτο, ſed τὸ αὐτὸ exhibeant, & parentheſin etiam non-

ἀπαίτει τὴν μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγηι τῷ σοφῷ σῦ, ἐκεῖνος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παῤῥησίας [a] μετὸς, [b] οὐδὲν οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ [c] δυσπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ὅπι πᾶσι. τοῦτ' εἰ [d] σωφρονοίη τις, ὑπὲρ [e] πάσας τὰς νῦν ἐλπίδας θεῖτο ἂν, ὅτως ὀλιγοχρονίους ὄσας.

erunt, & ab illis scriptionis mercedem repoſce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil neque adulatorium, neque ſervile, ſed veritas in omnibus.* Hoc, ſi quis ſapiat, ſuper omnes hujus vitae ſpes, quae parvi adeo temporis ſunt, poſuerit.

Ὁρᾷς τὸν Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ὅπι τῇ Φάρῳ πῦργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον [f] ἔργων ἁπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις, ὅπι πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιτο εἰς τὴν [g] Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὡς φασιν, ὄσαν, καὶ [h] ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρματα. οἰκοδομήσας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν αὐτῇ τῇ λίθων τὸ [i] αὐτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν, ὑπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ὑπικαλύψας, ἐπέγραψε τοῦνο-

62. Vides ne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificaſſet illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde ſignum igne accenſo tolleretur navigantibus longe in mari, ne in Paraetoniam deferrentur, difficillimam, ut ajunt, & unde effugere non poſſet, ſi quis incidiſſet in ſcopuloſa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem in ipſis ſaxis ſuum nomen inſcripſit. Inducta vero calce cum texiſſet, *ipſi tectorio* inſcripſit nomen Regis, qui tum erat; qui ſciret, quod etiam

a Μετὸς] Μισθὸς male W. b Οὐδὲν] Deeſt in S. adeſt in *Fl. F. H.* &c. & W. c Δυσπρεπὲς] Ita recte *Fl. Fr. S. A.* & W. Item marg. *A1W.* Δολοπρεπὲς male reliq. Edd. d Σωφρονοίη] Sic P. *P. Ald. F. H.* Σωφρονῶ W. Σωφρονεῖ Ex. *Fl.* e Πάσας τὰς] Τὰς πάσας W. f Ἔργων] Ἔργον W. Vulgatam non movent *F. Fl. H.* &c. g Παραιτονίαν] Παφλαγονίαν W. Nil mutant Edd. priſcae. h Ἄφυκτον] Ἄφυλον male Edd. & M. i Αὐτοῦ] Αὐτῷ Edd.

nullae addant, non opus jam ὡς addere; verum illud χρὴ ex W. potius reciperem. *F. F. R.*

11. Δουλοπρεπὲς] Antiquiores fere omnes Edd. legunt hic δυλοπρ— barbare, *Ald.* nempe *F.* & *Bz. P.* etiam. Sed bene habet in *Fl. Fr.* etiam *S.* & *A.* & in M. Codice. *M. du S.*

15. Κν. ὁ ἀρχιτ.] Nomen ex inſcriptione, quam mox exhibet, patebit. *M. du S.*

16. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον] De hac turri vid. *Scholium* 55. ad *Icaromen.* c. 12. & notam Cl. *Humphr. Prideaux* ad L. I. Partis poſterioris hiſtoriae ſuae, qua vetus teſtamentum cum novo connectit. p. Ed. in 8o. 9. *M. du S.*

20. Παραιτονίαν] *Plut.* Anton. 814. B. & *Ovid.* am. II. El. XIII. 7. *Paraetonium* vocant. *Strabo* etiam non ſemel & *Polyaenus* Strat. II. p. 145. C. Sed mutare hic non auſim; & omnino ſic editum a Luciano ipſo, ut vulgo nunc legitur, exiſtimem. *M. du S.*

21. Ἄφυκτον] Sic ſexcentis in locis apud hunc ſcribitur, ut in *Dial. Apoll.* & *Merc.* ſeu Θ. Δ. XVII. ἄπυλα δὲ σωμὰς ὁ ἀφύκτῳ ἰχθύμενος ἑαυτὸν, ἐκτὸς. Sic in Μωμ. c. 3. B. in Γυμν. c. 2. & 29. In Ποσειδ. etiam c. 2. &c. & auctoribus Mſſ. A. B. & M. in Ἕρμ. c. 79. Ut nullum dubium ſit, debere etiam hic ſcribi ἄφυλον, non ut in omnibus, ἄφυκτον. M. tamen Codex, qui in Ἕρμ. etiam habet ἄφυλα, hic mendoſe cum caeteris ἄφυκτον habet. *M. du S.*

Ἄφυλον] Ἄφυλον verum eſſe, vid. var. lectt. ad *Ver. Hiſt.* I. c. 39. & ſupra, *Deor. Dial.* XVII. *F. F. R.*

22. Οἰκοδομήσας ὧν] Illud ὧν epanalepſi inſervire, vid. ſupra ad *Zeux.* c. 1. *F. F. R.*

24. Αὐτοῦ] Etſi veteres Edd. αὐτοῦ ſpiritu leni hic quoque ſcribunt, & ſupra aliquanto lenior viſus ſum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perſpicuitatem ſenſus nimium intereſt, qui omnino reciprocum poſtulat, ſuum enim, non regis nomen intro ſcripſerat architectus. *F. F. R.*

Ibid. Ἐπιχρίσας] Unde haec habuerit *Luc.* incertum: *Strabo* enim & *Plin.* factam ei a Rege inſcribendi proprii nominis poteſtatem, diſertis verbis teſtantur; hic XXXVI. 12. ille XVII. p. 791. D. Vide ſi lubet, *Iſ. Voſſ.* ad Pomp. Melam II. 7. & *Luciani Schol.* ad *Icarom.* No. 48. *M. du S.*

30. Θεοῖς σωτ.] *Ptolemaeum* & *Berenicen* intelligunt viri doct: bene multi. Conſule *Spanh.* 415. Eandem inſcriptionem habet *Strabo* l. c. *M. du S.*

33. Ἀλλ' εἰς τὸν, καὶ τὸν ἐκ τοῦ ἀεὶ] Ἀλλ' εἰς τὸν, καὶ τὸν ἔπειτα, κ. τ. ἀ. *Th. M.*

41. Κεκύλισται ὁ λίθος ἐν πρωΐῃ.] Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. *Th. M.*

42. Πίθος] Sic omnino legendum cum M. & editio-

etiam contigit, parvo admodum interjecto tempore futurum, ut cum tectorio excideret literae, in conſpectum vero prodiret *Soſtratus Dexiphanis Cnidius, Diis ſervatoribus pro his qui fluctu jactantur.* Ita neque ille ad tempus quod tum erat, neque ad ſuam vitam, brevem illam oppido, reſpexit, ſed in hoc quod nunc eſt quodque futurum omni aevo, quam diu turris ſteterit, ipſiusque manſerit artificium.

63. Oportet igitur hiſtoriam quoque eo modo ſcribi cum veri ſtudio potius ad ſpem futuram, quam cum adulatione, ad ſuavitatem ex praeſenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum verae hiſtoriae, quo ſi qui dirigi ſe patiantur, bene habuerit, & recte nobis proceſſerit ſcriptio: ſin minus, at dolium volutum eſt in Craneo.

νομα τῶ τότε βασιλεύοντ☉, εἰδὼς ὅτ☉ χ᾽ ἐγένετο, πάνυ ὀλίγω χρόνω συνεκπεσούμενα μὴ τῷ χρισμάτι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τ̃ [k] πλωϊζομένων. ὕτως οὐδ᾽ ἐκεῖν☉ ἐς τ̃ τότε χαιρὸν, οὐδὲ τ̃ [l] αὐτῶ βίον τ̃ ὀλίγον ἐώρα· ἀλλ᾽ [m] εἰς τ̃ νῦν, καὶ τ̃ ἀεί, ἄχρις ἂν [n] ἑστήκη ὁ πύργος, καὶ μέχρι αὐτῶ ἡ τέχνη. Χρὴ τοίνυν καὶ τ̃ ἱστορίαν ὕτω γράφειν σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τ̃ μέλλουσαν ἐλπίδα, ἢ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. ὗτός σοι κανὼν καὶ γνώμη ἱστορίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν γνώμη ὀσονταί τινες αὐτῆ, ᾗ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται. εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται [o] ἃ πίθ☉ ἐν [p] Κρανείῳ.

[k] Πλωϊζ.] Ita recte *F. Fl. S.* & *Ald.* Πλωΐζ. prima correpta aliae & W. [l] Αὐτῶ] Αὐτῷ Edd. [m] Εἰς τ̃ νῦν] Καὶ τ̃ ἑπομένω addit *Marc.* Sed nulla Ed. id habet. [n] Ἑστήκη] Sic *F. Ald. H. P.* & P. &c. Ἑστήκει *Fl.* [o] Ὁ πίθ☉] Sic recte M. *Fl.* Marg. *AlW. P. S. A.* Αἴθ☉ male *F. Ald. H. Bz.* & L. [p] Κρανείῳ] Sic fuerat in W. Sed mutatum in Κρανίῳ.

tionibus nonnullis. In L. & aliis λίθ☉, prave. Vid. ſupra c. 3. ad quam hiſtoriam alludit. *M. du S.*

42. Κρανίῳ] Lucianus praecepta hiſtorica claudens, ait ſe exhibuiſſe normam & amuſſim juſtae hiſtoriae, quam ſi qui obſervent, bene ſe rem habere, & alicui bono ſuum hoc fore ſcriptum; ſin minus, volutatum eſſe in Cranio dolium [εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθ☉ ἐν κρανίῳ] Alludit Noſter ad id, quod ſupra c. 3. de Diogene ſatis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invaſurus, valde turbatos fuiſſe Corinthios, & ad opus ſe accinxiſſe; alios aliud paraſſe; hunc arma fabricatum eſſe; illum lapides attuliſſe; neminem denique fuiſſe otioſum. Quo viſo, Diogenem, quum nihil quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo ſtudio volutaſſe ſurſum ac deorſum per Craniſum ſuum dolium, interrogatumque quid illa ageret, reſpondiſſe, ſe quoque, ne ſolus inter tot laborantes cerneretur otioſus, volutare ſuum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempeſtate, tantopere πολυφώνῳ, aliquid hiſtorici lucubrantur: ego vero, ne ſolus nihil dicar feciſſe, hiſtorici partes perſecutus ſum; ſi ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus ſum pretium: ſin, cum Diogene aliquid ſaltem egero. Caeterum Cranium, in quo Diogenem degiſſe, ex hoc loco patet, fuiſſe gymnaſium ante Corinthum, ait *Diogenes Laërtius*; qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum *Heſychio*, Κράνιον, ſed Κρανεῖον appellat. In Noſtri primo *Mortuor. dialogo* ſcribitur Κράνιον. *J. F.*

Κρανίῳ] Videas *Th. Marc.* quoque ſcribere κρανίου; ſed cur hoc improbem, vid. ſupra ad c. 3. *J. F. K.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

ΩΣΠΕΡ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐπιμέλειαν ἠσκημένοις, ἃ δὴ εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τῶν γυμνασίων φροντίς ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν καιρῷ γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος γὰρ τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτῇ συναμβάνουσιν· οὕτω δὴ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μὴ τὴν πολλὴν τῆς σπουδαιοτέρας ἀναγνώσεως, ἃ ἀνεῖναί τε τὴν διάνοιαν, καὶ πρὸς τὰ ἔπειτα κάμαλον ἀκμαιοτέραν παρασκευάζειν.

Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ [b] ἀνάπαυσις αὐτοῖς, εἰ [c] τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαρίεντος φιλὴν [d] παρέξει τινὶ [e] ψυχαγωγίαν, ἀλλά τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμου-

1 QUemadmodum athletis, & his qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura eſt, ſed opportunae etiam remiſſionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui ſtudium in literis poſuerunt, convenire arbitror, ut poſt multam ſeveriorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant.

2. Conveniens autem illis requies contingat, ſi in iis legendis verſentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venuſtate delectationem praebeant, ſed cognitionem etiam non ineruditam ſuppeditent, qua-

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤ.] Ἀληθῶν διηγημάτων *Schol.* & *Coll.* Vulgatum tit. ſervant *Fl. Ald. J. P.* &c. *a* Ἀνεῖναι] Ἀνιέναι C. Nihil vulgatam mutat *Fl. J. H. P. b* Ἀνάπαυσις] *Alii.* ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. Edd. vett. *c* Τοῖς τοιούτοις] Τῶν τοιούτων *Fl.* male. Vulgatam cett. Editionum firmat Cod. P. *d* Παρέξει] Ita bene *Ald. Fl. H. P.* Παρέξῃ *J.* male. *e* Ψυχαγ.] Ἠχαγ. *J.* male.

* ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ. Inſcript. Scholiaſt.

9. Ἀνεῖναι] Γραι. ἀνιέναι. G.

11. Ἀνάγνωσις] Γραι. ἡ ἀνάπαυσις. G.

* Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Recte eodem redit. *J. Cler.* (ſic etiam legitur in C.)

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Fabuloſarum narrationum ejusmodi antiquiorem hac eam fuiſſe *Photius* cenſet, quam *Antonius Diogenes* de Thule Inſula, lib. XXIV. ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI. p. Ed. Aug. 184. & ſeqq. Addit enim p. 189. καὶ γὰρ τὰ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τὰ περὶ μεταμορφώσεων Λευκίου, πηγὴ καὶ ῥίζα ἔοικεν εἶναι τούτου. Sed cum putarit *Photius*, ut ex ſequentibus ejus verbis patet, Diogenem Antonium ſuum vixiſſe fere Alexandri Magni tempore; vaniſſimam hanc ejus conjecturam, ego quidem exiſtimo; Lucianoque fuiſſe recentiorem; cum hanc rem, ut novam prorſus, aggredi ſibi viſus ſit Noſter. *M. du S.*

1. Ἀθλητικοῖς] *Mos athletarum.* Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet quibus modis utriusque labores ſint moderandi. De remiſſione ſtudiorum lege *Quintil.* L. I. c. 4. *Cic.* in Offic. *Senec.* de vit. tranquil. c. 15. & ult. *G. C.*

3. Εὐεξίας] Medicis εὐεξία eſt perfecta ſanitas; ſive, ut *Galenus* definit: τὸ ὑγιεινῆς ἕξεως ἡ τελειότης. Vid. *Foeſii* Oecon. Hippocr. Εὐεξίη vero athletica aliquanto plus ſignificat: eſt enim ea quidam exceſſus ſanitatis, id eſt corpus muſculoſum, toroſum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum iſto *habitu* ac victu quo illum adquirebant atque conſervabant, vid. *Mercurial.* de Art. gymnaſt. *J. F. R.*

11. Ἐμμελὴς] Sic ſupra Συγγρ. c. 14. Ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχή. *M. du S.*

16. Τοῦδε τοῦ] De repetitione iſta articuli jam bis alibi monuimus. Sed conf. modo *Somn.* §. 15. τοῦ δὲ τοῦ δικαιοσύνης. Addo hic tantum *Long. Paſt.* II. p. 68. Ed. *Jungerm.* ἐν τῷδε τῷ ἄντρῳ. & p. 67. ἅρα μέμνησαι τοῦ παιδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε; quod tamen inverſo ordine poſitum majorem demonſtrandi vim habet. Sed rurſus ut Noſter, idem *Longus* I. p. 3. ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ. Et ibid. μικρὸν ὕστερον τοῦ πόλεως τοῦ Μιτυλήνης. Atque alibi paſſim. *J. F. R.*

23. Τινας . . . σ—τας] In L. *Fl.* & *B2.* recte legitur τινας; in reliquis τινες, corrupte. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τινας] Sic habere dixi *Fl.* & *B2.* ceteras

τιν

quale quid etiam de hiſce libellis ut ſentiant *lectores*, futurum exiſtimo. Neque enim ſola argumenti peregrinitas, neque quod in ipſo conſilio venuſtum eſt, ipſos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & veriſimili oratione protulimus, ſed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non ſine comica quadam hilaritate reſpectum occultum habent ad quosdam veterum poëtarum, & hiſtoricorum & philoſophorum, qui portentoſa multa & fabuloſa conſcripſeruht, quos nominatim ſcripſiſſem, niſi futurum eſſet, ut tibi ipſi inter legendum appareant.

3. Scripſit Cteſias Cteſiochi F. Cnidius de Indorum regione, & his quae ibi ſunt, quae neque vidit ipſe, neque alio dicente audivit. Scripſit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifeſtum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens

σον διδάξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τούτου τοῦ συγγραμμάτων φρονήσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐναλλὰξ ἐξενηνόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ὑπορριμμένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμῳδήτως πρὸς τινὰς ἥπται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τερατεύσια καὶ μυθώδη συγγεγραφότας· ὃς καὶ ὀνόματι ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως φαίνεσθαι ἔμελλε.

Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε ἄλλου παρ' ἑτέρου ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παρὰδόξα· γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. Cteſias, Cteſiochi filius, Cnidius oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos ſunt, ea conſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripſit autem etiam Iambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, fictio quidem mendacio, quod omnibus eſſet manifeſtum; non tamen injucundo compoſito argumento. Hic pro ὑπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert *Bourdelotius* pag. 641. idque vulgato rectius judicat. At Hercle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis conſideret. *Cteſias*, ait, *Cnidius de Indorum regione & rebus ea ſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque alium dicentem audiverat.* Id vult Noſter, ea, quae de Indis ſcripſerit Cteſias, eſſe plane ficta; id vero probat eo, quod ipſe Cteſias eorum nihil neque vidiſſet, neque fando accepiſſet. Nam ſi ab aliquo, ſive vera, ſive falſa narranti, ea audiviſſet, non omnino potuiſſent illa dici ab Cteſia eſſe ficta. *J. J.*

3. Τινὰς] Sic *Fl. Bz.* & L. Τινὰ cett. omnes. g Εἰπόντος] Ἀληθεύοντος *Fl.* Vulgat. ſervant reliquae.

τινὰ. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam ſcribunt πρός τινα & πρὸς τινας. Ego vero ex Grammaticis praeceptis poſt praepoſitionem accentum encliticae reddo. Etſi Edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula ſequente accentum praepoſitionis inverto, ſcribens πρὸς τι. *J. F. R.*

28. Κτησίας] Liber iſte *Cteſiae* cum reliquis ejusdem periit. *Photius* tamen ex eo nonnulla excerpſit, ex quibus, ſi ex aliis neſciremus, vanum ac mendacem *Cteſiam* fuiſſe ſatis demonſtratur, qui fabulas meras pro viſis & auditis tradat. Vid. *Plut.* in Artax. *M. du S.*

30. Ἄλλου εἰπόντος] Longe rectius in Flor. Cod. quem ſequutus eſt Interpres ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatur illius hiſtoria, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum qui adfuerunt hauſit: unde illud in hiſtorico fide dignum καὶ ἡμεῖς ἐθαυμάσθημεν, qua de re locus alius dicendi. *J. B.*

Ibid. Εἰπόντος] Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bono obſervanda ſint Hiſtorico, quo ſpecimen alicujus Hiſtoriae, haud dubie ſecundum leges a ſe latas conditae, ipſe exhibeat; hoc in libello ipſe narrat hiſtoriam. Veram quidem eam inſcribens, pro falſa & ficta tamen haberi cenſens. Ne autem ſine exemplo videatur narrare, quae nusquam ſcripta vel picta exſtent, Cteſiae & Jambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτ' αὐτὸς εἶδε, μήτ' ἄλλου εἰπόντος ἤκουσε. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παρὰδόξα, γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. *Cteſias, Cteſiochi filius, Cnidius oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos ſunt, ea conſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripſit autem etiam Jambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, fictio quidem mendacio, quod omnibus eſſet manifeſtum; non tamen injucundo compoſito argumento.* Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert *Bourdelotius* pag. 641. idque vulgato rectius judicat. At Hercle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis conſideret. *Cteſias*, ait, *Cnidius de Indorum regione & rebus ea ſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque alium dicentem audiverat.* Id vult Noſter, ea, quae de Indis ſcripſerit Cteſias, eſſe plane ficta; id vero probat eo, quod ipſe Cteſias eorum nihil neque vidiſſet, neque fando accepiſſet. Nam ſi ab aliquo, ſive vera, ſive falſa narranti, ea audiviſſet, non omnino potuiſſent illa dici ab Cteſia eſſe ficta. *J. J.*

31. Ἰαμβοῦλος] De mirificis hominum formis in India quaedam tradidiſſe, teſtis eſt Tzetzes Chil. VIII. h. 144. Quando ſcripſerit, ignoratur. Citatur etiam ab *Harpocratione* in Ἄβαρις. vid. *Voſſ.* L. III. Adde his Megaſthenem *Plut.* 1128. C. *M. du S.*

θεὶς τ ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελόμενοι, συνέγραψαν, ὡς δή τινας ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὠμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τ τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τ Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς, τοῖς περὶ τ Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δυλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους. ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ Φαρμάκων τ ἑταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἐτερατεύσατο.

Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τῷ ψεύσασθαί μοι, ὑ σφόδρα τοὺς ἄνδρας ἐμεμψάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὂν τοῦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπιεχυμμένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ [a] κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ὦ τ ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ὅτι τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῷ τ ἄλλων εὐγνωμονέστερον. καὶν ἓν γοῦν δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέ-

argumentum. Multi verò alii etiam eodem inſtituto ſcripſere velut ſuos quosdam errores, & peregrinationes, ubi beſtiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magiſter ejus ſcurrilitatis, Homericus ille Ulyſſes, enarrans Alcinoo, ventorum ſervitia, & coclites, crudivorosque, & ſilveſtres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & verſos *in animalia* medicamentis quibusdam ſocios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigioſe enarravit.

4. In hos igitur cum incidiſſem, omnes, mendaciorum cauſſa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim ſolenne hoc eſſe his etiam, qui philoſophiam promitterent: at illud miratus ſum, ſi putarunt, fieri poſſe ut lateat, ſe non vera ſcripſiſſe. Quare & ego, cum gloriolae quodam ſtudio impulſus ipſe quoque relinquere aliquid vellem poſteris, ne ſolus expers eſſem illius fingendi libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu uſu venerit, ad mendacium converſus ſum multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum di-

a Κενοδοξίας] *Vorſt.* & Ed. *S.* Καινοδοξίας cett.

50. Ὁρῶν ἤδη] * Ταῦτα εἰς Πλάτωνα ἀποτείνεται πολλαχοῦ μὲ ἓ ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μάλιστα δὲ ἐν τῷ δεκάτῳ τ πολιτείας, τὰ περὶ τ ἐν ᾅδου διεξιόντα. *V.*

* Ταῦτα] Τάχα erat editum; ſed ex C. correxit *M. du S.* mox μὲν inſerui ac δὴ, item δεκάτῳ, quae omnia aberant ab Edit. *Clerici.*

35. Τὰ αὐτὰ τούτοις] *Eadem atque illi.* Sic mox §. 5. τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας. Et *de Salt.* §. 2. ac ſexcenties alibi. *Plutarch.* de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γνώμην ἔχομεν. *Ariſtot.* Hiſt. animal. I. pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, *eadem inter ſe.* Et de *generat. animal.* III. 5. οὐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graeciſmum & Latini amant, dicentes, *idem facit illi*, pro idem quod ille. Vid. *Cort.* ad Salluſt. Catil. 20. 3. exemplorum ſatis adducentem. Non monerem, niſi viderem plerosque hodie ſcribere minus probate, *idem eſt cum illo.* Etſi paullo alio ſenſu non barbarum pronuntio: *eadem vobiſcum agam*; nec ſatis credo adfirmanti Cortio, *Salluſtium* l. c. eumdem Graeciſmum adhibuiſſe, cum ſcribit: *ſimul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus *mihi* ſimplicius refertur ad *mala*, quàm ad *eadem*, ut ſenſus ſit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. *J. F. R.*

41. Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς] Ulyſſes in patriam redituru, gravi exorta tempeſtate, primum in Ciconum littus appulſus eſt. Atque inde rurſus ſolvens, ſimili tempeſtate ejectus in Aphricam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus eſt, ubi Cyclopi oculum eruit praeuſto ſtipite. Hinc in Æoliam navigans, ab Æolo ventos coactos in utrem obtinuit. Poſtea ad Læſtrygonas, tum ad Circen pervenit, poſt haec in inſulam Syrenum delatus eſt. Inde Scyllam tranſiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaecenſium portum adnatavit. *G. C.*

47. Ἰδ. τ. Φαίακας] *Vacui capitis populum Phaeaca* dicit *Juv.* (XV. 23.) *A. V.*

Ibid.

dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audivi ab aliis; adhaec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint.

60 γω, ὅτι ψεύδομαι, ἔτω δ' ἄν μοι δοκῶ καὶ τ' ἄλλα τὰ πρὸς τ' ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μητ' εἶδον, μητ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ 65 ὅλως ὄντων, μηδὲ τ' ἀρχὴν γενέσθαι δυναμένων. διὸ δεῖ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς πιστεύειν αὐτοῖς.

3. Jam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Caussa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Hujus igitur rei caussa, magnam vim ciborum, & aquae quod satis esset imposueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adjunxeram, qui consilium idem haberent: adhaec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram.

Ὁρμηθεὶς γὰρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφεὶς ἐς τ' ἑσπέριον Ὠκεανὸν, ἐρίῳ 70 ἀνέμῳ τ' πλεῖν ἐποιούμην. αἰτία δέ μοι τ' ἀποδημίας, καὶ ὑποθέσις, ἡ τ' διανοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν καλοῦ- 75 μενοι ἄνθρωποι. ταῦτα γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα σιτία ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεθέμην, πεντήκοντα δὲ τ' ἡλικιωτῶν προσεποιησάμην, τ' αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἐχόντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολύ τι πλῆθος παρε- 80 σκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τ' ἄριστον μισθῷ μεγάλῳ πεισας, παρέλαβον, καὶ τ' ναῦν, (ᵇ ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην.

Ἡμέ-

ᵇ Ἄκατος] Ἀκάτας *Fl.* Nil mut. *J. H. P.* & P.

Ibid Τοὺς Φαίακας] Alcinoo Corcyrae regi, & ejus populis Phaeacibus. Ulysses Laestrygonas Cyclopas & alia monstra a se conficta narrabat, & iis omnia vera esse persuadebat: unde *Juvenal.*

Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit. G.C.

53. Κυνοδεξίας] Emend. *Vorstii* & Ed. *S.* in reliquis enim κυνοδοξίας legitur. *M. du S.*

57. Ἐπικόθειν] Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. *M. V. la Croze.*

Ἐπικόθειν] Et *facere* & *pati* simul comprehendit hoc verbum. Vid. *Herodian.* I. 17. 22. Adde Nostrum T. I. *Prometh.* fin. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι; *quid faciam?* vertit *Hemsterh.* cetera ad *Gatakerum* remittens. *J. F. R.*

62. Γράφω] Vid. *Reines.* ep. 25. ad *Casp. Hoffmannum* p. 99. v. *Arabonem* L. XI. de Massagetis p. m. 487. *M. V. la Croze.*

64. Μὴ δ' ὅλως ὄντων] Simile fere quod apud *Plut.* de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267. A.

Μοῦνά μοι ἔστιν ἐπίστα τὰ μή τ' ἐγένοντο πάροιθεν
Μήτ' ἔσαι μετόπισθε.

M. du S.

65. Τὴν ἀρχὴν] *Ab initio* versum est tam in *Paris.* quam in *Benedict.* Recte *Gesnerus*, *omnino*: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut jure *scopulum interpretum* eam vocet *Hemsterh.* ad *Nigr.* §. 26. p. 66. a. Monuere id quoque alii, *Jensius*, *Elsnerus* &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad *Euang. Joan.* VIII. 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper *omnino* significet; cum tamen & interdum sit vertendum, *a principio*, ut suo loco indicabo. *J. F. R.*

69. Ὠρίῳ] Non contemnenda *Aldina* lectio ὑρῷ, quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox ἐρίῳ ἀνέμῳ, unde huc adsumtum videri potest. *J. M. G.*

Ὠρίῳ] *Aldina* prima hoc aeque habet ac reliquae. Hinc ὑρῷ quod Cl. *Gesn.* ait *Aldinam* esse lectionem, forsan erit ex *Ald.* 2. Quod reciperem, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. ὑρῷ habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. *J. F. R.*

82. Ἄκατος] Praedonum etiam esse Acatia sive Acatos, *Scheffernus* e Strabone docebit volentes. *J. M. G.*

Ἡμέραν μὲν οὖν καὶ νύκτα [a] ἐπὶ οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφαινομένης, ἐσφόδρα [b] βιαίως ἀνηγόμεθα· τῇ ὑστεραίᾳ δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνιόντι, ὅ, τε ἄνεμος ἐπεδίδου, καὶ τὸ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος [d] ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' οὐδὲ στεῖλαι πλὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. ὑπερφέροντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ πλανώντες [e] αὐτούς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἑβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἅμα ἐκλάμψαντος ἡλίου, [f] καθορῶμεν ὑπὸ πόρρω νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν, ὑπὸ τραχεῖ περικλυζομένην τῷ [g] κύματι· καὶ γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης καλεπαύετο. προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ὅτι τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. ἀναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν [h] αὐτῶν τριάκοντα μὲν φύλακας τοῦ νεὼς καθεσθῆναι, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ [i] ἀνελθεῖν ὅπως καλασκοπῇ τὰ ἐν τῇ νήσῳ.

Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης διὰ ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην

6. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie ejus diei, cum sole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus est, & caligo ingruit, & neque velum jam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undeoctoginta dies jactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illuxisset, videmus non procul insulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu circumsonantem. Etenim major tempestatis pars resederat. Appulsi igitur & egressi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi jacuimus. Sed surgentes tamen, delegimus e nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulae statum, peterent.

7. Progressi vero per silvam stadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere fi-

a Οὐρίῳ] Sic *Fl. J. H. Ald.* P. Εὔρῳ P. & L. b Βιαίως] Βιαίῳ *J.* male. c Ἐπεδίδου] Sic recte Edd. praeter *J.* quae ἐπιγίνετο. d Ἐπεγίγνετο] Ἐπιγένετο Mſ. Gr. Ἐπεγίγνετο Edd. male. e Αὐτούς] Αὐτοὺς Edd. f Καθορῶμεν] Hinc usque ad διασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* g Κύματι] *Conſt.* in Lex. πνεύματι, male. Nihil mutant Edd. h Αὐτῶν] Sic legere omnes Edd. notat *M. du S.* i Ἀνελθεῖν] Ex Cod. P. Ἐπανελθεῖν Edd. omnes.

93. Καθορῶμεν . . νῆσον] Τὰ μὲν πρὸς ἑαυτὸν ἐ ἐνηρεμοῦμεν τίνοντο αὖτε ἐγρηγορόσιν ἐνόμιζε, εἶνε ἐ καθεύδοντον ἐνόπτια, πάντ' μεταφέρει ἐ σταλικοὶ καταφθέγματα, τοῦτοι δὲ τὰναντία (leg. τὰ τοῦ τί) καλέσομεν, λοιπὸν, πάντα λὰ ἐ μακρᾶς ἐπιχθόνια ταλαιπωρίαν ἢ ψυχῆς ἕνεκα; ἀ λοιπὸν δίκαιον καλεῖν αὐτὰ νῦν πεποθημένα. *G.*

83. Οὐρίῳ] P. L. εὔρῳ, quod eodem redit, adeoque vulgatam servavimus. *M. du S.*

86. Ἐπεδίδου] Vis verbi ex opposito ἐνδιδόναι magis elucet; vid. utrumque paucis expositum supra T. I. *Hermot.* c. 24. *J. F. R.*

88. Ἐπεγίνετο] In verae historiae libro primo leve est mendum, quod ex Mſ. tolles, καὶ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίνετο. & *fluctus intumuit*, & *caligo orta est*. vulgo *invigilat*. *J. G. G.*

Ἐπεγίνετο] Secuti sumus Mſ. Gr. cum leviuscula, ut vides, mutatione. Ed. *Junt.* cum aliis hic errat; sed supra pro ἐπεδίδου, ἐπεγίνετο habet. *M. du S.*

Ἐπεγίνετο] Tempus imperf. ex Edd. saltem servavi. *J. F. R.*

90. Αὐτούς] Facile obsequor *Solano*, qui spiritum Editionum lenem correxit, ac deinceps minus solliciti, ubi necessitas exiget, idem faciam: nam quia scribae pro arbitrio in his egere, cum antiquissimi codices spiritus & accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas observabimus, parum curantes quid scribae sibi indulserint in his minutiis. Conf. tamen supra a me dicta ad c. 33. *Quom. conscr. hist.* & mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ἡμᾶς αὐτοὺς. Exemplum unum dedit Cl. *L. Bos*, etsi aliud agens, ad Act. Apost. XXVIII. 16. ex I. Reg. XXVI. 11. ἀπέλθωμεν ἡμεῖς καθ' ἑαυτούς. Reliqua enim, quae ibid. adfert ad demonstrandum, καθ' ἑαυτὸν significare *per se*, *separatim*, *seorsum*, huc non pertinent, quia tertiae personae verbi junguntur; in hoc autem primae etiam aeque ac in Luciano adjunctum est. Adde T. I. Catapl. §. 9. vers. 12. καὶ μοῦνος ἑαυτῷ παραμύθιος ἀναστάς, ἐπιγράψω. ubi ἑαυτῷ

etiam

fatam Graecis inſcriptam literis, obſcuris autem & exeſis, in hanc ſententiam: *Huc usque Hercules & Bacchus pervenere.* Erant autem veſtigia duo prope in petra, alterum jugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Diis*, progredimur. Nondum autem multum progreſſi eramus, cum adſtamus fluvio, qui ſimillimus omnino eſſet vinum fluenti, maxime quale Chium eſt. Flumen erat copioſum & multum, ut quibusdam locis etiam poſſet navigari. Subiit ergo tanto magis credere inſcriptioni columnae, cum ſigna praeſentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret diſcere, unde oriretur fluvius, adverſo itinere juxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, ſed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscujusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem piſces quoque in eo videre multos,

χαλκῆ πεποιημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι παλαιογεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτεθριμμένοις, λέγουσαν· Ἄχρι τούτων [k] Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἴχνη δύο πλησίον ὅπου πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν· τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θάτερον δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, [l] προήειμεν. ὅπῃ δὲ πολὺ [m] παρήειμεν, καὶ ἐφιστάμεθα πολλαχοῦ οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἵῳ ὁ Χιός ἐστιν. ἄφθονον δὲ ἦν τὸ ῥεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐναχθῆ καὶ ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπεὶ οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ὅτι ἡ στήλη ἐπιγράμμασι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τοῦ Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ πολαμὸς καταμαθεῖν, ἀπῆμεν ἄνω κατὰ τὸ ῥεῦμα· καὶ πηγὴν μὲν οὐδεμίαν εὗρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρύων, κάτω δὲ τὴν ῥίζαν ἑκάστης, ἀνέρρει σταγὼν οἴνου ἀφαυγοῦς, ἀφ' ὧν ἐγίνετο ὁ πολαμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθῦς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἵῳ μάλιστα καὶ τὴν χροιὰν

k Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς *J.* sola male. l Προήειμεν] Sic recte Edd. & P. Προῆμεν male *Fl.* m Παρήειμεν] Παρῆμεν *Fl.*

etiam pro ἑαυτῷ, licet *Salmas.* id mutatum velit. Idem erat in nonnullis Edd. in *de Merc. cond.* §. 30. verſ. 10. Sed quia aliae Edd. & Codd. ibi habebant ἑαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non ſemper eodem redit; quum ἑαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praeferendum ſit, ut vid. ad *Herodoti ſive Aëtionis* c. ult. p. 839. T. I. *Lucian.* *J.F.R.*

99. Αὐτῶν] Legendum videtur αὐτῇ, *ibi*, niſi prorſus malis obliterari. *M.du S.*

2. Ἀνελθεῖν] Sic P. rectius quam ἐπανελθεῖν, quod in omnibus impreſſis reperio. *M.du S.*

6. Καλοῦ] Genitivus materiae, ut Grammatici ajunt, ut mox 2. *Ver. Hiſt.* c. 33. κεράμου πεποιημένη. Sic *Long. Paſt.* III. 109. Πῆραν ἐλάφου. *Peram e pelle cervina.* *Theocr.* Eidyl. 25. (al. 26.) verſ. 206. βάλλον ἐκ ῥιφθείσας αἰετείου. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris *G. G. Reitzii* Belg. Graec. p. 322. Vere autem eſt ellipſis praepoſit. ἀπὸ, quam Noſter alibi addit, ut in *Asino*, c. 53. κλίνη ἦν μεγάλη ἀπὸ χελώνης ἐπὶ δυσὶ πεποιημένη. Vel potius ellipſ. τῷ ὄν. Vid. *Jenſ. Lect. Luc.* p. 344. *J.F.R.*

15. Οἴνου ῥέοντι] Similia apud *Euſtath.* in Amorib. *J.B.*

Οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ] Habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, ſed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἴνῳ, quae ſolita eſt hujus verbi conſtructio, ut *Gymn.* c. 25. aut ὁμοιότατον. At ne tum quidem ſublata eſt omnis difficultas. Mihi ultra quam dixi, non liquet. *Cteſiam* autem hic ridet, qui plures hujusmodi fontes in Indicis, teſte Photio, excerptore memorat. Neque ſolus *Cteſias*, cum apud *Strabonem* Calanus ipſe fontes olim lacte, vino & melle fluxiſſe dicat in Oniſicriti hiſtoria XV. p. m. 489. A. *M.du S.*

Οἴνου ῥέοντι] Infra *Gymn.* c. 25. ἰδρῶτί τι ὑγρῷ παλαῷ ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Noſtrum aliosque, ut *Homer.* Odyſſ. Ε. 70. Κρῆναι — ῥέον ὕδατι λάϊνῳ. quod notius quam ut pluribus adſtruatur. Verum quia & accuſativo jungitur ῥέω, diceres vulgatam οἴνου ῥέοντα ſervandam fuiſſe; nam ſic *Euripid.* Hecub. verſ. 527. — ὡς χειρὶ λαιᾷ δίπτας

Πάγχρυσον, ἅρμα χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως

Χαῖς θανόντι πατρὶ ———— Sed neque ſic cohaereret cum ſequentibus; quare vitioſam ſcripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. *J.F.R.*

20. Δόξαν δέ μοι] Conf. mox infra hujus narrationis c. 11. *J.F.R.*

χροιὰν καὶ τὴν γεῦσιν προσεοικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν ἀμέλει, καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὑρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ἐπινοήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, ὡς ἐμιγνῦντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἰνοφαγίας.

Τότε δὲ τὸν πολαμὸν περάσαντες, ἦ διαβατὸς ἦν, εὕρομεν ἀμπέλων χρῆμα τερατῶδες· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ τέλεχος αὐτὸς εὐερνὴς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν, ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλωνος καλαλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεσταὶ ἦσαν βοτρύων. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἕλιξί τε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἠσπάζοντο καὶ ἐδέξιοῦντο, αἱ μὲν [a] Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικὴν, αἱ πλεῖσται δὲ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ φιληθεὶς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παραφορὰν ἦν. δρέπεσθαι μέντοι οὐ παρεῖχον τῶν καρπῶν, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπωμένων· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τῶν ἑταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς,

vino, quantum ad colorem & guſtum, ſimiles. Nos enim captos eorum aliquot cum devoraſſemus, inebriati ſumus: quin & reſectos invenimus faece ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti ſumus, ut aliis de aqua piſcibus admiſtis temperaremus, quod in vinoſo cibo nimium erat.

8. Tum trajecto flumine, ubi vadoſum eſt, prodigioſum vitium genus invenimus. Quod enim terrae continens eſt, truncus ipſe viridis & craſſus: ſuperius autem mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline jam jam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enaſcebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Caeterum accedentes nos ſalutabant & prenſabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam oſculabantur: at is quem oſculo contigiſſent, inebriatus ſtatim incerto veſtigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu ſuo non praebebant, ſed praedolore exclamabant eo detracto. Quaedam etiam miſceri nobis cupiebant: ac duo quidam

a Λύδιον] Nihil a vulgata abire *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. du S.*

53. Καὶ δύο τινὲς] Εἰς Ὅμηρον ὑποπαίζει ἅμα τοὺς λωτοφάγους Ὀδυσσέως ἑταίρους * ταῦτα μεθερμηνεύων. *V.*

* Ταῦτα] Ita correxit idem ex eodem fonte, τοῦτο enim vulgatum erat, additque conferendum *Homer.* Od. I. 94.

40. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι] Interpretes *talem apud nos Daphnen deſcribunt.* Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontiadas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam deſcriptiones poëtarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen*, &c. *J. G.*

58. Ὅσον ἐδύνατο] Sic *Herodian.* I. 13. 6. ἡμῶν δὲ (αἴτιον) ἰσόμοιρον ὅσον ἐδύνατο. Confer, ſi lubet, T. I. *de Merced. Cond.* c. 31. f. ubi eadem phraſis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον ἔπω *Bergl.* ad Alciphr. I. 10. *J. F. R.*

63. Συμπλακῶν καὶ] Haec deſunt in Cod. Florent. *J. B.*

65. Οὐσταμβοῦσι] Minus etiam quam in aliis adſequemur in hiſce libris Luciani ſuavitatem: quod mollis & in partes omnes ſequax lingua liberrimam illi fingendi voces poteſtatem tribuit, quam Romana refugit modeſtia. Quis enim ferat nos, ſi hic preſſe ſecuti verba Graeca poneremus, *aquati ſimul & ex fluvio vinati?* Atqui a *ligno lignari* eſt, quidni *vinari* a *vino?* Nempe Grajis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Muſa loqui: nos Muſas colimus ſeverioreſ.

dam ſociorum congreſſi illis, diſſolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, & ipſis radicibus permiſti ſunt: jamque palmites qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi, jamjam fructum & ipſi laturi videbantur.

55 οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδεντο· συνεφύοντο γὰρ, καὶ συνερρίζωντο. ἦν ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἕλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρποφορήσειν ἔμελλον.

9. Nos autem relictis illis ad navim fugere, & his qui remanſerant, narrare tum reliqua, tum illam ſociorum complexionem & commiſtionem cum vitibus. Tum ſumtis aliquot amphoris aquati cum eſſemus, vinumque petiiſſemus de fluvio, atque in ipſa illa vicinia pernoctaſſemus; mane vento non nimis vehementi ſolvimus. Circa meridiem, cum jam diſparuiſſet inſula, ſubito ingruens turbo circumactam vertigine navim ad tria millia ſtadiorum ſuſtulit, nec demiſit iterum in mare, ſed ſupra in aëre ſuſpenſam ventus in vela irruens, eque ſinuans, abſtulit.

60 Καλαλιπόντες δ' αὐτοὺς, ὅπι ναῦν ἐφεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόντες, τά τε ἄλλα, καὶ τὴν ἑταίρων τ' [b] συμπλοκὴν, καὶ τ' ἀμπελομιξίαν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ ὑδρευτάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τῆς ποίμνης οἰνισάμενοι, καὶ αὐτῆ πλησίον αὐλισάμενοι, ἕωθεν ἀνήχθημεν ὑ σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δὲ, οὐκ ἔτι τ' νήσου φαινομένης, ἄφνω τυφὼν ἐπιγενόμενος, καὶ περιδινήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, [c] οἷον ἐπὶ σταδίους τριακιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρτημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις, ἔφερε κολπώσας τ' ὀθόνην.

10. Septem dies & noctes totidem per aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, inſulae inſtar, ſplendidam, globoſam, & multa luce illuſtratam. Delati ad illam atque appulſi exſcendimus, exploraraque regione habitari eam colique invenimus. Ac interdiu quidem nihil inde

Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὀγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα μεγάλην ἐν τῷ ἀέρι, καθάπερ νῆσον λαμπρὰν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσενεχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ ὁρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ἐπισκοποῦντες δὲ τ' χώραν, εὑρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ γεωργουμένην· ἡμέρας μὲν ὄν, οὐδὲν αὐτόθεν καθεω-

b Συμπλοκὴν] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. c Οἷον] Quidam ὅσον. *Bourd.* Οἷον *J. H. P. Ald. Fl. Fr. S.*

70. Στασ. τριακ.] Ἦσαν σταδίους τριακοσίους τριακιλίους. G. (Referebatur in *Coll.* G. ad vocem ἐπιφύσεσι, quam nullibi reperio. Nec quid ſibi voluerit, aſſequor. † *M. du S.*)

† Forſan Lucianum pro more deridens Scholiaſtes, ironice addit: *immo tercentues tria millia fuere*; ſive, *cur non potius tercenties plura, Luciane, fingis fuiſſe ſtadia? diſtantia enim Lunae ab terra longe major eſt, quam tu eam ponis.* Patet autem corrupta eſſe verba, neque credo Scholiaſten lunae diſtantiam ab terra tantam ſciviſſe, quanta hodie ab aſtronomis eſt detecta, quippe quae in apogaeo 60. ſemidiametrorum terrae ſtatuitur, id eſt milliar. 25800. Si toti terrae diametro 860. tribueris, quot *Stormius* in Scientia Coſmica p. 20. f. ponit. *J. F. R.*

res. Simili de cauſſa *Hippogypos*, *Hippomyrmeces*, & id genus compoſita, ſemel quidem in parentheſi interpretamur *equivultures*, & *equiformicas*: caeterum ut propriorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. *J. M. G.*

70. Οἷον] Quidam legendum putant ὅσον. *J. B.* Οἷον] Non deſignat *Solan.* quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberaſſem, anne praeſtaret id recipi. Ita enim ſolet Noſter ὅσον, non οἷον numeris addere, ut infra c. 30. ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam ſaepe alibi, ut vix opus ſit plura addere, quod nec ex aliis proferri opus eſt, niſi ex ſolo *Long. Paſt.* L. 2. p. 70. Ed. *Jungerm.* ὅσον δέκα σταδίους, & L. 3. pr. σταδίους ὅσον ἑκατόν. *J. F. R.*

θεωρῶμεν· νυκτὸς δ' ὀπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ τὴν χρόαν προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ πολλὰς ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκάζομεν.

Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι προῤῥωτέρω προελθεῖν, ξυνελήφθημεν τοῖς Ἱππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ δ' Ἱππόγυποι ἔστι, εἰσὶν ἄνδρες ὀπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ὀπίπαν τριχέφαλοι. μάθοι δ' ἂν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐντεῦθεν· νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἴσον, ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν τοῖς Ἱππογύποις προστέταχται ξυμπεριπολοῦσι τὴν γῆν, εἴ τις εὑρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν· ὁ δὲ θεασάμενος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι· συμφησάντων δὲ, πῶς ἂν ἀφίκεσθε, ἔφη, τοσοῦτον ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς ἀκούσας τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν διεξῆλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τέκνον Ἐνδυμίωνος, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἁρπασθείη ποτὲ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαινομένην Σελήνην. ἀλλὰ θαῤῥεῖν τε παρ-

videmus: superveniente vero nocte, aliae in conspectum nobis veniunt in propinquo insulae, majores, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & urbes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & montes. Hanc igitur nostram esse conjecimus.

11. Cum vero placuisset nobis ultra progredi, comprehensi sumus ab his, qui Hippogypi (*Equivultures*) apud illos vocantur, in quos incideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus vecti, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae magnae navis malo majorem crassioremque habent. His igitur Hippogypis injunctum est, uti circumvolantes terram, si quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspectis nobis conjectura ex habitu ducta, *Graeci ergo*, inquit, *vos estis, hospites?* Fatentibus nobis, *Quomodo igitur*, inquit, *huc venistis tanto superato aere?* Et nos, quidquid erat, illi narramus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, *ut ipse quoque, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum somnum sursum quondam abreptus esset, & huc delatus regioni imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis luna videatur. Sed bono nos animo esse jussit,*

89. Δόξαν] Sic absolute, pro, *cum placuisset, cum decretum esset*, supra *Harmon.* c. 4. & hac Hist. c. 7. Et *Long. Past.* 1. p. 5. Ed. *Jungerm.* (p. 4. Ed. *Moll.*) Δόξαν δὴ κἀκείνῃ, τὰ μὲν σωκτιβίτικα κρύπτουσι. Ubi *Mollius* similia ex *Lucian.* Nigr. & *Thucyd.* dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec jam a nobis adducta testimonia sufficiunt, & locutio non adeo infrequens est. *J. F. B.*

96. Νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἴσον] Vertunt *navis onerariae malo*, & sic omisso vocis secundae respectu, cujus eo diligentior ratio haberi debuerat, quia scimus varias esse earum navium magnitudines ac mensuras; & cap. 18. τὸ δὶ' ἴκτινου μέγεθος, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος non omiserunt. *J. G.*

99. Περιπολοῦσι] Conf. supra T. I. Ἔκφρ. c. 22. *M. du S.*

9. Ἐνδυμίων] Pastor fuit admodum formosus, qui cum in Latmo monte obdormivisset, aliquando a Luna deosculatus est, quae in ejus amorem ita exarserat, ut fratri bigas suas agitandas dederit. *Senec.* in Hippolyt.

Arsit obscura Dea clara mundi valle deserta,
Nitidosque fratri eradidit currus alite regendos.

Ovid. *Latmius Endymion non est tibi, luna, pudori.* *G. C.*

16. Καλυφῶνα] *Long. Past.* IV. 130. (male est 138. in

jussit, & periculum sic suspicari nullum: praesto quippe nobis fuerint, quibus opus esset, omnia.

12. *Si vero*, inquit, *bellum feliciter confecero, quod jam Solis incolis infero, felicissimam apud nos vitam vivetis.* Interrogantibus nobis, *quinam hostes essent, & quae dissidiorum causa?* ille *Phaëthon*, inquit, *Rex eorum, qui Solem incolunt (habitatur enim ille quoque non minus quam Luna) diu jam bellum adversus nos gerit. Coepit autem ex causa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via objiciens nobis in Hippomyrmicibus* (Equiformicis.) *Igitur tum quidem superari discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Jam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quodsi ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regiis singulos, & armaturam reliquam. Caeterum crastino die egrediemur. Ita fiat*, inquam ego, *quandoquidem tibi sic videtur.*

13. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie ejus diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores.

Ἦν δὲ καὶ καλορθώσω, ἔφη, τὸ πόλεμον, ὧν ἐκφέρω τῶν πρὸς τοὺς τὸ ἥλιον καλοικοῦντας, ἁπάντων εὐδαιμονέστατα πάντες ἐμοὶ καλοικιώσετε· καὶ ἡμεῖς πρόμεθα τίνες τε εἶεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὸ αἰτίαν τὸ διαφορᾶς· ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τοῦ ἐν τῷ ἡλίῳ καλοικούντων βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ καὶκεῖνος ὥσπερ καὶ ἡ Σελήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθην ἀποικίαν ἐς τὸ ἐωσφόρον στεῖλαι, ὄντα ἔρημον, καὶ οὐδενὸς καλοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον τὸν [b] ὑπαντήσας ὅπη τῶν Ἱππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ, βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸ πόλεμον, καὶ παραστεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἢν οὖν ἐθέλητε, κοινωνησατέ μοι τοῦ πόλου, γῦπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τοὺς βασιλικοὺς ἕνα ἑκάστῳ, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὔριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον· ἔστω, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδή σοι δοκεῖ.

Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἑστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἕωθεν δὲ ἀναστάντες, ἐτασσόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῆς στρα-

[a] *Μίσων*] Sic *F.* & *Pl. Μίσων* reliquae male. [b] *Ὑπαντήσας*] *Ἀνταντήσας Pl* sola.

in Ed. *Mold.*) Καλορθώσας δὲ πολεμοῦντα ἔργα. *Res praeclare gesta.* Et sic quoque recte vertitur ap. *Thucyd.* VI. XI. p. 384. f. ἢν μὴ καλορθώσας, *& nisi rem feliciter gesseris.* *F. F. R.*

17. Ἡλίου πολίται.] *Fuisse, Seneca* ait, *inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaverit;* &c. *Lact.* III. 23. *M. du S.*

29. *Μίσων*] *Pl.* & *Junt.* non μίσων, ut in reliquis. Eadem *Pl.* mox ἀνταντήσας. *M. du S.*

30. Ὑπαντήσας] Sic rectum esse, vid. infra c. 21. Hujus ὑπαντιλαλιᾶς. *F. F. R.*

33. Βούλομαι αὖθις ἐξ. τ. π.] *Thom. Mag.* v. Βουλ. *M. du S.*

34. Παραγεῖλαι] *Aldina* lectio ὑφηγεῖλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis; tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de *imperanda scribendaque colonia*, quod est ὑφηγεῖλαι, sermo sit, sed de *deducenda & firmanda, misso exercitu*, cui rei ὑφηγεῖλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra secuti sumus. *J. M. G.*

Παραγεῖλαι] Et hoc *Aldina* 1. cum reliqq. habet. alioqui lubens reciperem ὑφηγεῖλαι. *J. F. R.*

49. Τὰ

στρατιᾶς, [a] δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἄνευ τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ὅπι τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ὅτι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντη λάσιον· τὰ δ' ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα. ὅπι δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι· τετάχαται, καὶ οἱ Σκορδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ὅπι ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μεγέθει τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ ἀέρι ἄνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς τοιός δε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελτασταί εἰσιν· ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἥξειν, Στρουθοβάλανοι μὲν ἑπτακαιδεκαταῖοι, Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones & machinarios, & pedites, & auxilia peregrina, nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia qui Lachanopteris (*oleripennibus*) vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Juxta hos collocati in acie erant Cenchroboli (*jaculatores milii*) & Scorodomachi (*alliis pugnantes*). Venerant etiam de septentrione auxiliares, trigesies mille Psyllotoxotae (*puliciſagittarii*) quinquagies mille autem Anemodromi (*venticursores*). Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo *singulorum* pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talares substringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permisere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in praeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam de stellis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum (*passeriglandium*) septua-

[a] Δέκα] i. *Fl.* quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat.

49. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα] Vertunt, *quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucae foliis maxime similes.* Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis quum ipsa vox supponat omnes fuisse veloces & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas *pennas*, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obsitum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, & quibus volabant (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄρνεον ἔχει ὠκύπτερα, ac verte; *habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucae.* Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων quum vertit Benedictus *his vecti*, ineptus est, quum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii *ibi vero & cum his ordinati.* Poterant propius *post hos.* *J.G.*

51. Τετάχαλο] Velut τετάχαται, pro τεταγμένοι εἰσί, ita & τετάχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex *Thucyd.* aliisque probat Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 354. Edit. *Haganae.* Nec mireris augmentum abesse; neque credas ἐτετάχαλο scribendum, ut ap. *Arrian.* monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores) in hujusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abjectio augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer qui de eo dubitari queat. Sic *Herodian.* I. 15. 5. πεπλήρωτο ait. Sic *Long. Past.* πέπαυτο, ad quem doctiss. *Jungerman.* p. 214. videatur, cujus editio cum non omnium in manibus sit, ex eo quaedam huc transcribam: „ *Longo* nostro, ait, familiare „ istud augmentum negligere. Sic statim πεποίκιλτο „ (i. e. L. 2. p. 82.) Ibid. κεκόρητο. Notavit talia e„ rudite *Casaub.* 2. ad Athen. 15. Et optimis scripto„ ribus illud usurpatum, augmentum non usurpare. „ *Lucian.* Tim. κατεδέδικτο. *Alt.* 14. πεπιεσώκασιν, „ ἐξεπεπαίδικει. *Marci* penult. ᾠδεδιδάκεισαν. I. *Joh.* „ 2. μεμοιχήκασιν. *Joh.* 11. δεδίκασιν. &c. Ex *Heliod.* „ & *Lucian.* Somn. idem mox adfert μεμοιχάσατο, ac „ sic tandem concludit: nec dubito quin plura talia „ supereſſent in auctorum libris, nisi δεκασίσφισι librarii mutassent". Interdum tamen recte restitui augmentum, credo, ut supra non semel dixi. *J.F.R.*

tuaginta millia, **Hippogeranorumque** (*equigerum*) millia **quinque.** Hos ego non vidi, neque enim **venerunt.** Ideo neque naturas illorum **auſus ſum** ſcribere, prodigioſa enim & **incredibilia** de illis dicebantur.

χισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πενταχιχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τερατία γὰρ καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο.

14. Atque **hae Endymionis** copiae. Caeterum arma **omnium eadem.** Galeae de fabis: **magnae enim** apud illos fabae ac robuſtae. **Loricae ſquamatae** omnes de lupinis: lupinorum **nempe** pelliculis conſutis loricas ſibi **faciunt.** Impenetrabilis enim ibi naſcitur lupini **pellicula,** cornu inſtar. Clypei & gladii **Graecis** ſimiles.

Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτή· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρποφοροί, θώρακες δὲ φολιδωτοὶ πάντες θέρμινοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συῤῥάπτουσι, ποιοῦνται θώρακας ἄῤῥηκτον δ' ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.

15. **Cum vero** opportunum jam eſſet, **aciem formabant ejusmodi: Dextrum** cornu Hippogypi **tenebant,** & ipſe Rex **qui** circa ſe **habebat** quosque fortiſſimos; **in** his nos **quoque:** ſiniſtrum Lachanopteri: mediam **aciem auxiliares,** ſuum ſibi agmen quique **implentes.** Peditum ad ſexagies mille millenos **ita collocati.** Araneae apud eos multae **magnaeque** naſcuntur, Cycladum inſularum **ſingulis** ſingulae multo majores. **His obtexere imperavit** interjectum Lunam

Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱππόγυποι, ἧς ὁ βασιλεὺς τῆς δορυφορίας περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι, τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι, τὸ δὲ πεζὸν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριάδας· ἐτάχθησαν δὲ ἔτως· ἀράχναι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίγνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τὸ μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἐωσφόρου ἀέρα.

b Ὡς ἕκαστοι] Ὡς ἑκάστους ἰδίους A. P. L. Nihil mutant Edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστος ἰδίους marg. *Alw.*

73. Ἀπὸ τῶν κυάμων] Imitatur Homeri *Batrachomyomachiam*, quam conferat cui tantum ab rebus ſeriis eſt otii. *J. F. R.*

82. Αὐτὸν] Etſi αὐτὸν hic vertitur *ſe*; tamen non adeo opus eſt in αὐτὸν mutari. Non magis inquam, quam apud *Thucyd.* IV. 108. p. 391. λέγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ ἑαυτοῦ μόνου στρατιᾷ οὐκ ἐθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν. *Dicentis, Athenienſes non auſos eſſe conſigere ſecum apud Niſaeam, ubi ſuum exercitum ſolum haberet.* Vides tam αὐτῷ quam ἑαυτοῦ per *ſecum* & *ſuum* recte reddi. Alibi tamen minime idem eſſe, ſatis ſaepe dictum. Vide ſupr. *Quom. Hiſt.* c. 33. & c. 6. hujus *Hiſt.* Adde *Euang. Luc.* VI. 40. ubi αὐτοῦ & αὐτῷ eodem verſu & ſenſu occurrit. In tribus certe quas contuli Edd. ſic legitur: οὐκ ἴσοι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ· κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut ſibi ſimilis ſit contextus. αὐτοῦ igitur ſpiritu leni utrovis loco legerem, & ſic Edit. Tigurina anni 1566. habet. *J. F. R.*

84. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι] Micyllus apud *Baſileen-*

ſes Latine reddidit: *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit.* Non ſecus ac ſi vidiſſet, quod ex Angl. notat *Bourdelotius* ὡς ἑκάστοις ἰδίοις, quomodo, ſi legitur in ſcripto libro, id factum crediderim ab homine non aſſequente ſenſum vulgatae lectionis. *Benedictus* obſcurior *Medium auxiliarii utique ſinguli.* Quod quid ſibi vult? At Graeca vulgata rectiſſima ſunt, notantque propriis cuneis compoſitas ſingulas auxiliorum partes, ut loquitur *Tacitus* IV. annal. 16. non diſperſas & cum aliis permixtas. In *Arriano* alibi id quoque corruptum. *J. G.*

85. Ὡς ἕκαστοι] Angl. ὡς ἑκάστοις ἰδίοις. *J. B.*

Ὡς ἕκαστοι] Vid. Ἀγρ. c. 7. ἢ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἕκαστοι ἐλάσχοντο, *prout cuique libitum eſt, vel ut fortulit.* Thucydides paſſim uſurpat. *Plut.* 1033. f. ὡς ἕκαστος ἔτυχε. In A. tamen P. & L. ὡς ἑκάστοις ἰδίοις. Sed gloſſema eſt. *M. du S.*

86. Ἑξακισχιλίας] Corruptum eſſe hunc numerum exiſtimo, & fuiſſe tantum aut ἑξ μ. aut ad ſummum ἑξήκοντα, ut aliquatenus reſpondeant equitatui pedites. *M. du S.*

ἀέρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξειργάσαντο, καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν, ὅπῃ τοῦτο παρέταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτοῦ. Νυκτερίων ὁ [a] Εὐδιάναχτος, τρίτος αὐτός.

inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto, paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem, quam ducebat Nycterion Eudianactis (*Nocturnus Sereni regis*) filius, cum tertio collega.

Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων· θηρία δὲ ἔστι μέγιστα, ὑποπτέρα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεοικότα, πλὴν τοῦ μεγέθους. ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῦ, καὶ δίπλεθρος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγοντο δὲ εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας· ὅπῃ δὲ τοῦ δεξιοῦ αὐτοῦ, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκόνωπες, ὄντες καὶ οὗτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψι μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ [b] Ἀεροκόρακες, ψιλοί τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας ὑπερμεγέθεις· [c] καὶ ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δὲ, [d] δυσοσμίας τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι.

95 16. At hostium sinistrum cornu tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Animalia autem sunt maxima, volucria, formicis nostris similia a magnitudine si discesseris: maximum enim illorum vel duorum jugerum erat. Pugnabant autem non sessores modo, sed & ipsa maxima, cornibus: dicebanturque esse quinquaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aërocoraces, levis armaturae pedites, sed pugnaces ipsi quoque . . . E longinquo enim fundis jaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paullum quidem durare poterat, moriebatur que foe-

a Εὐδιαν. . .] L. Εὐδιαν. . . *M. du S.* At vulgat. serv. Edd. b Ἀεροκόρακες] Sic P. A. & *J.* Ἀεροκόρδακες Edd. cett. c Καὶ] Male deest in *S.* & *A.* Adest in *P.* &c. d Δυσοσμίας] Sic Edd. Δυσωδίας P. & A. & marg. *AIW.*

99. Καὶ ὁ βληθεὶς ἦν] Τὸ πλέθρον ἔχει πόδας ξ. πήχεις * ξ'. *V.*

* In edito erant tantum ξ. i. e. sexaginta. Ego vero ξς'. dedi, i. e. 66. non solum quia *Ext. G.* teste *Solano*, ita habent, sed & πήχεις ξ϶. Cod. V. Nam licet *Suid.* (Edit. meae *Basil.*) vel bis dixisse legatur πλέθρον habere πήχεις ξ϶. id tamen vitiosum esse & ex sequentibus facile corrigendum, adparet; ait enim *Suidas* πλέθρον esse fermam stadii partem. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Jam dividas 400 in partes sex, prodibunt 66. cum duabus tertiis partibus residuis, cujus residui ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. *J. F. R.*

91. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν] Delerat particulam δὲ *Solanus*, adscripseratque E. *Fl.* omittere. Si Exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Ex.* vel *Exc.* solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in Edit. quadam vetere abesset; at in Edit. *Flor.* certe adest, aeque ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὴ malit, ut sit, *jam mox*, *statim*; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniam autem pejus. Interim si quis alius codex praeciret, facilem me in expungendo δὴ praeberem. *J. F. R.*

92. Πεδίον ἐπ.] In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐπ—; sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere puto rationem Emendationis nostrae. *M. du S.*

94. Εὐδιανα . . .] Mallem Εὐδιάναχτος, ut potius a *Somno* deducatur, quam a *serenitate*. *M. du S.*

99. Καὶ δίπλεθρος] Intendit significatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel*. Ita & *Long. Past.* 3. p. 127. Ed. *Jungerm.* ἴσχυε δὲ πλείστου. Ibid versus fin. κριθῶν δὲ χύτου μέλαν φίλτρον. *J. F. R.*

7. Ἀεροκόρδακες] Interpres sequutus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόμακες. *J. B.*

Ἀεροκόρακες] Sic praeter A. P. & Ed. *Junt.* & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρδακες. *M. du S.*

Ἀεροκόρακες] Ἀεροκόμακες *Aldus* habet, quod vel ideo mihi sit probabile, quod κόμαξ, *corvus*, sacrum Phoebo,

foedo ſtatim odore ſuperveniente vulneri: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo poſt illos ſtare juſſi Caulomycetes (*Cauliſungi*) gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille, appellationem inde nacti, quod ſcutis quidem e fungis, haſtis autem uterentur e caulibus aſparagorum. Prope hos collocati Cynobalani (*Caniglandarii*) quos ſubmiſerant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abeſſe, tum quos de Lactea via arceſſiverat funditores, tum Nephelocentauri (*Nubicentauri*). Verum illi acie jam inclinata venerunt, & utinam nunquam veniſſent! funditores autem plane non venerunt, propterea ajunt iratum deinde illis Phaëthontem, regionem illorum igni vaſtaſſe. Hoc quidem apparatu Phaëthon inibat praelium.

17. Cum vero commiſſa eſſet pugna, ſublatis ſignis, rudituque ab aſinis utrinbo, id eſt Soli cognatum animal: *κάρδυξ*: Saltationis genus ſi omnino huc pertineat, fortè referatur ad volucres, aut inſecta quaedam, quae, quaſi reſti, choro quodam connexae ſaltare per aëra videntur. Caeterum quae ſequuntur, ea neque *Ἀφοκάρδυξι* neque *Ἀφοκάρδυξιν* applicare poſſum, & excidiſſe aliquid arbitror, nimirum deſcriptionem *τῶν ἀφοκαρδάκων* aut *ἀφοκαρδάκων*, aut nomen novi generis monſtrorum, in quod proxima deſcriptio conveniat. *J. M. G.*

10. *Καὶ ὁ βλαθὺς*] Ubi legerem, *Πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων γαφανίδας ἐκτρωγύδας. ὁ βλαθὺς δὲ ἐπ' ὀλίγον αὐτοῖς ἰδύνατο. Eminus enim jaculabantur grandes admodum raphanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat ſuſtinere.* putaram excidiſſe *ὡς*, vel aliud quid, ut eſſet *ὡς ὁ βλαθὺς, ut vulneratus*, vel ſimiliter. Sed iterum hic agnoſcenda fuit ſocordia, qua poſteriores editiones ſunt mutilatae & vitiatae. Priores omnes habent *καὶ ὁ βλαθὺς*, recte. *J. J.*

12. *Δυσσομίας*] Angl. *δυσωδίας*. *J. B.*

13. *Χρίειν*] Ut in Nigr. & in Tox. *J. B.*

22. *Κυνοκέφαλοι*] Cteſiae *κυνοκεφάλους* hic tangit; de quibus ille multa blateravit. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

24. *Καὶκιάνων*] *Voſſius καικίων*. Sed nihil muto. *M. du S.*

τι ὀπτγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῷ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὁπλῖται ὄντες, καὶ ἀγχέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίναις ἐχρῶντο, δόραισι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἕστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῷ οἱ τὸν Σείριον καλοικοῦντες, πενταχισχίλιοι, καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ὀπὶ βαλάνων πλεραυτῶν μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ καὶκιάνων ὑστερίζειν τῶν συμμάχων, ὡς τε ἀπὸ τῆς Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὡς μὴ πόλε ὤφελον. οἱ σφενδονῆται δὲ, ἐδ' ὅλως παρεγένοντο. διὸ δὴ φασὶν αὐτοῖς ὑστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν· τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθοντι ἐπῆλθε παρασκευή.

Συμμίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη καὶ ἀγκήσαντο ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀν-

e *Ἀσπαράγων*] *Ἀσπαράγιον* male Edd. f *Καὶκιάνων*] Nihil mutant *J. Fl. H. Ald. P. Καὶκιῶνοι Voſſ.*

21. *Οἱ τὸν Σείριον καλοικοῦντες*] *Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον δὲ λέγοντες αὐτὸν, δηλοῖ τὸ λάμπον τῶν καύσωνος τὸν † ἐπίλοιπον ‡ αὐτῷ στεφανοῦσι τοὺς ἀνθρώπους. V.*

† *Ἐπίλοιπον*] *Ἐπιπολῆς* C. prave.
‡ *Αὐτῷ*] *Αὐτῶν* editum erat, & ſic V. habet. Sed *αὐτῷ* recte C. & Em. G.

34. *Ἑκατέρων οἱ ὄνοι*] *Γόης, τριβολόγος· ὃς ἐ παῤῥησιάσατο ὄνοι, ἐ γὰρ § ἐπισημότατον τοῦτο, πᾶς σαλπιγκτὴς τοῖς ἐχθροῖς ἐπάγειν ἐχρῶντο. V.*

§ *Τοῦτον* editum eſt; ſed ex conjectura monuit idem *ὑπαρχον* legendum, in quo me facile obſecundantem habuit. *J. F. R.*

idem *σαλπιγκτὴς* fecit ex vulg. *σαλπιγκτοῦ*.

ἀντὶ σαλπίγγων χρῶνται) ἐμάχοντο· καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιοτρόπων αὐτίκα ἔφυγεν, ὑπὸ ἐς χεῖρας δεξάμενον τοὺς Ἱππογύπους, καὶ ἡμεῖς ἐπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν ἐκράτει τῷ ὅπλῳ τῶν ἡμετέρων εὐωνύμων· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ Ἀεροκώνωπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζούς· ἐνταῦθα δὲ κἀκείνων ὁπλοφορούντων, ἔφυγον ὁπτακλίναντες, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤσθοντο τοὺς ὑπὸ τῶν εὐωνύμων σφῶν νενικημένους. ἡ δὲ τροπὴ λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἡλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀπέθνῃσκον, καὶ τὸ αἷμα ἔῤῥει [b] πολὺ μὲν ὑπὸ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένου τοῦ ἡλίου φαίνονται, πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταζεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλαι ἄνω γενομένου, Ὅμηρος ὑπέλαβεν αἵματι ὗσαι τὸν Δία ὑπὲρ τοῦ Σαρπηδόνος θανάτου.

Ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ὑπὲρ τῆς ἐν χείροιν τῶν πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας, ὑπὲρ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλοντο ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνοντες, ὡς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα θαυμαστὸν ὁπλιτῶν ἐξ ἵππων πετομένων καὶ ἀνθρώπων συγκειμένοις· μέγεθος δὲ, τὸ μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ [c] Ῥοδίου κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω, τὸ δ' ἵππων, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος. τὸ μέντοι πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα,

que edito, his enim utuntur loco tubicinum, certabant. Ac sinistrum Heliotarum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisisset Hippogypos, & nos insequi caedibus: dextrum vero illorum cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto persecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic vero & illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt, & maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum effuse jam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi vero etiam interfecti, copiosusque tum per nubes sanguis fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud nos occidente sole apparent; tum stillavit in terram, adeo quidem ut conjicerem ego, numquid forte tale quid olim apud superos factum cum esset, Homerus putaverit, sanguine pluisse Jovem ob mortem Sarpedonis.

18. A persequendis hostibus reversi trophaea duo statuimus, alterum de pedestri praelio, in aranearum tela; alterum vero pugnae in aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur, cum nuntiantur a speculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et sane apparebat cum accederent admirabile in primis spectaculum, ex alatis equis & hominibus compositi: hominum magnitudo, quanta est qua superiorem partem dimidium Colossi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adscripsi, ne cui

a Ἔφυγον ἐπικλίναντες] Alii ἔπαυσαν ἐγκλίνοντες *Coll.* Nihil a vulg. recedunt *F. H. Fl. P.* b Πολὺ] Πολλὰ male *Fl.* c Ῥοδίου] Sic *F.* item A. & P. Ῥοδίων Edd. reliquae.

42. Ἔπαυσαν ἐγκλίναντες] Γρ. αἱ Ἔφυγον ἐπικλίναντες, *G.*
52. Ὅμηρος] Τὸ σκῶμμα εἰς Ὅμηρον. *G.*
63. Ὅσον τῶν Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Τριάκοντα πηχῶν, ἐξήκοντα δ' ὧν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πηχῶν. *V.*

52. Ὅμηρος] *Homer.* Il. Π. 459. *M. du S.*
63. Τῷ Ῥοδίων] Angl. Ῥοδίου. *F. B.*
Ibid. Ῥοδίου κολοσσοῦ] De hujus altitudine inter antiquos Scriptores non convenisse ait *Leo Allatius*. Verum errat is egregie. *Strabo* enim eum LXX. cubitos altum statuit, *Festus* vero pedes CV. idem aliis verbis dicunt, cum cubitus sit pes sesquialter. Vide A. G. 2666. VIII. *Scaligerum* immerito idem carpit pondus aeris ex numero camelorum rite subducentem, *not. ad Euseb. Chron.* p. 137. De *Quintaliis*, quam mo-

cui incredibilis videretur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem misso nuncio in praesidium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrium ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Jamque Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso.

19. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interjectum est aëris muro interposito absciderunt, ut splendor a sole non jam pervenire ad Lunam posset, jam murus ille duplex erat nubibus constans. Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua nocte universa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion, legatione missa supplicavit ut demoliretur illam munitionem, nec rejiceret se degentes in tenebris: promisitque tributa pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare, obsidesque harum rerum caussa obtulit. Phaëthon autem cum suis, concilio bis habito, priori quidem irarum nimirum τὸ ἐν ἄπιστον δόξῃ, τοσοῦτον ἦν. ἡγεῖτο δὲ αὐτοῦ ὁ ἐκ τῆ Ζωδιακῆ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἤσθοντο τὴς φίλες νενικημένες, ὅτι μὴν τὸ Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὖθις ὅπισθεν ἦσαν· αὐτοὶ δὲ ἀθρόοι ἀτάκτοις ἐμπίπτουσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις τὴν δίωξιν, καὶ τὰ λάφυρα διεσπασμένοις· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτῆ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἑταίρων, ἐζώγρησαν, ἤδη δὲ παρῆν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὖθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἵσταλο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθημερὸν, τῶν χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίῃ ἀποκόμμαλι.

Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τῆ ἀέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τῆ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν, νεφελωτόν· ὥστε σαφὴς ἔκλειψις τῆς Σελήνης ἐγεγόνει· καὶ νυκτὶ διεκεῖτο πᾶσα κατείχελο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ Ἐνδυμίων, πέμψας ἰκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ σφᾶς στερεῖν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνεῖτο δὲ καὶ φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἔσεσθαι, καὶ μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρους ὅτι τούτοις δοῦναι ἤθελεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, γενομένης δὶς ἐκκλησίας, τῇ προτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν πω-

movet controversiam, penes mercatores judicium esto, de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad Σοφισ. c. 23. Ed. *Junt.* Podlov, cum A. & P. Reliquae Podlav. *M. du S.*

89. Ἐκλείψεις τῆς Σελήνης] Clar. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 50. (quem adeundum Cl. *Hemst.* in marg. monuerat) observat *Scaligerum* ad Tibull. I. 8. 19. existimare, verbum ἐκλείπειν tam de Lunae quam Solis defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen ἔκλειψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verum tamen *Aristotelem* II. Meteorolog. 8. τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, & post hunc *Polyb.* V. 78. Item *Plutarch.* in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non *Diog. Laërt.* Prooem. §. 2. jure huic opponit *Dukerus*, a quo haec desumsi. *J. F. R.*

95. Ὁμήρους] Vid. *Thom. Mag.* v. Βούλομαι. *M. du S.*

Ὁμήρους ἐπὶ τούτοις] *Insuper* vertere *Benedict.* & Parisinae Interpres. Sed vid. quae mox ad vers. hinc quartum dicentur. *J. F. R.*

97. Τῇ προτεραίᾳ] Hoc videri ex *Thucyd.* III. 36. desumtum, rectequе προτεραίᾳ scribi (pro πρότερα, quod in nonnullis *Thucydidis* Exemplaribus erat.) Vid. ap. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 51. p. 479. ubi & hoc Luciani testimonio est usus. Intelligi autem ἡμέρᾳ videtur, quod ap. *Thucyd.* additur; ait enim: τῇ δὲ προτεραίᾳ πρὸς τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων προσβαλόντι —— τῇ ταύτῃ μὲ τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησαν οἱ στρατιῶται, τῇ δ' ὑστεραίᾳ &c. Etsi ἐκκλησίᾳ quoque intelligi queat,

παρέλυσαν τὴν ὀργῆς, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ὧδε τούτοις.

Κατὰ τάδε συνθήκας ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ὅπως τοὺς μὲν Ἡλιώτας τὸ χαρακείχισμα, καὶ μηκέτι ἐς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, [a] ῥητῷ ἕκαστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σεληνίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τοὺς γε ἄλλους ἀστέρας, ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ [b] ἀλλήλων ἤν τις ἐπίῃ· φόρον δὲ ἐτησίως τελεῖν ἑκάστου ἔτους τὴν βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλιωτῶν, δρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὴν ἐωσφόρον, κοινὴν ἀποικίαν, καὶ μετέχειν τὴν ἄλλων τὴν βουλόμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἠλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής.

Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος καθηρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν

hil remisere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus:

20. *In has conditiones foedus fecere Heliotae ipsorumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem demoliantur munitionem interpositam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos convenerit. Selenitae autem uti liberas & sui juris esse patiantur stellas reliquas; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia potius mittant invicem, si quis illos invadat, tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris amphoras decies mille ejusque rei obsides det decies mille; coloniam autem in Luciferum communiter mittant, & in partem ejus veniat aliorum etiam quisquis voluerit; inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque statuant in medio aëre, ipsisque in finibus. Juravere in hoc foedus Heliotarum Pyronides* (Igneus) *& Therites* (Aestivus) *& Phlogius*; (Flammeus) *Selenitarum vero Nyctor* (Nocturnus) *& Menius* (Mensruus) *& Polylampes* (Multilucius).

21. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio dejecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lu-

[a] Ῥητῷ ἕκαστον χρημάτων] Ῥητοῦ ἑκάστου χρήματος Kl. Sed vulgatam servant cett. & P. [b] Ἀλλήλων] Sic Edd. Ἀλλήλοις P.

17. Τὸ τεῖχος καθηρεῖτο] Σημειοῦ λέξιν τὴν σύνταξιν. ἔφειλε γὰρ εἶπεν· εὐθὺς δὲ, τοῦ τείχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους * ἀπέδοσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία † τὴν προειρημένην φεύγει ‡ πλεονασμὸν καὶ σαφηνείας χάριν. *V.*

* Ἀπέδοσαν] Sic scribendum pro edito ἀπέδωκαν, bene monuit *M. du S.*

† Τὴν προειρημένην] N. L. Scripturam *V. Cod.* expressimus. Impr. habet τῆ προειμένη. *M. du S.*

‡ Σαφηνίας] Σαφηνίας Edit. *Clei.* Sed mutavit eadem manus quae scholion praecedens.

ut vid. ad c. 11. ejusd. Lib. Noster rursum I. V. *Hist.* f. & *Asin.* c. 42. & alibi. *J. F. R.*

99. Ἐπὶ τούτοις] Ἐπὶ de conditione in quam aliquid paciscimur, frequens. *Herodian.* I. III. 5. Καινὰς ὑφὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐδηλοῦτο. Et ibid. c. 2. 2. ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius ap. eumd. III. 12. ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra *Philopf.* §. 16. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τὸν δυνῶν. *Long. Past.* 2. p. 81. Ed. *Jungerm.* ἦσιν ἐπὶ μισθῷ τράγῳ ἐ σύριγξι. In primis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τοῦδε dicere, in describendis foederis conditionibus. *Thucyd.* VIII. 18. pr. Ἐπὶ τοῖδε ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο πρὸς Βατιλέα ἐ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba *Wasse* ac *Duker* plura produnt exempla, quae hic non repetam. At jam videndum, an igitur ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praecessit, non simili fere modo reddendum: *obsides dare in has conditiones*, i. e. se in fidem promissorum obsides daturos. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam ob-

Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi sunt tum socii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret, persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas dimittit.

Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ ἀσπάζοντο μὲ δακρύων, οἵ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἠξίου μεῖναί τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τ̃ ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τ̃ ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς· ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τ̃ θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὂν πείθειν, ἀποπέμπει ἡμᾶς, ἑστιάσας ἑπτὰ ἡμέρας.

22. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus sum tempore nova atque admiranda animadverterim, ea dicere jam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mulieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulierisque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & viginti annos nubit eorum unusquisque, ab eo inde tempore alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in suris: cum enim conceptus est embryo, crassescit sura: atque aliquando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos descendisse surae nomen, quam *surae ventrem* appellant, quod ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc majus etiam aliud

Ἃ δ' ἐν τῷ μεταξὺ ἀμφὶ τρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ παράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ γυναικῶν γενέσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τ̃ ἀῤῥένων· γάμοις γὰρ τοῖς ἄῤῥεσι χρῶνται, καὶ ὄνομα γυναικὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν ἂν πέντε καὶ εἴκοσιν ἔτη, γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτὸς· κύουσι δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδύϊ, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὰν γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνῃ ἡ κνήμη, καὶ χρόνῳ ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐτὰ πρὸς τ̃ ἄνεμον κεχηνότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δέ μοι καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκεῖθεν ἥκειν τ̃ γαστροκνημίας τὔνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μεῖζον δὲ τούτου ἄλλο

38. Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] *Τοῦτο αἰνιττόμενος τὰ περὶ τ̃ Διόνυσον φησί.* G.

obsidum traditio non adeo est nova actio; sed continuatio & confirmatio prioris. Etsi non adeo multum interfit, si *quis* novam actionem statuat, & *insuper* vertat, quum distinctio paullo major quam simplex comma praecedat, quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἤθελεν sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ἐπιχεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte vertas *insuper*, vel *post*, ut ap. *Aristoph.* Pl. 57. Ἢ τάχ' ἐπὶ τούτοις ἐρῶ. Et ibid. 1002. καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις ἅπασιν ἐπαίνουν. *Et insuper dixit haec remittens.* &c. Etsi πρὸς ibi magis adjuvat significationem τῦ *insuper*; tamen *Ael.* 2. Var. Hist. 13. med. καὶ ἀγγελὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, & *praeter haec sapiens.* Ne plura addam, quae in promtu essent. *J. F. R.*

9. Τῶν δ' ἀποικιῶν τῶν ἐς τ̃ Ἑσπέραν κοινὸν πανταχῇ; καὶ μετέχειν τ̃ ἄλλων τ̃ βουλόμενον] Posteriora verba sic perperam reddidit Interpr. *Et qui volet, aliorum sit particeps*; nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τ̃ βουλόμενον, ut fit, q. d. τ̃ βουλόμενον οὐ τ̃ ἄλλων. Verte integrum locum: *Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, ejusque demigrationis societatem habeant ex aliis quicunque voluerit.* L. Bos.

24. Δόσειν πρὸς γάμον] Sic αὐτῷ πρὸς γάμον. Long. Past. III. p. 122. *J. F. R.*

26. Ἤξιουν ἀποπεμφθῆν. s.] Th. Mag. voce βούλομαι. M. du S.

38. Ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] Josephus Acosta Historiae Indicae cap. 39. lib. 4. Th. M.

41. Νεκρὰ] Tacite respicitur ad plural. ἡμέρας; licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2. Ver. Hist. c. 37. *J. F. R.*

51. Φαλῆ

λο διηγήσομαι. Γένος ὅσι παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι [a] Δενδρῖται· γίνεται δὲ τὸ τρόπον τοῦτον· ὄρχιν ἀνθρώπου τὸν δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα, ὁ δὲ καρπός ὅσι βάλανοι [b] πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὰν δὲ πεπανθῶσι, τρυγήσαντες αὐτὰς ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ ἀφ' τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι [c] ταῖς γαμεταῖς αὐτῶν.

Ἐπειδὰν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ καπνὸς ἀφανιζόμενος, ἀὴρ γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὰν γὰρ πῦρ ἀνακαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ὅτι τῶν ἀνθράκων, πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι· ὀπτωμένων δὲ, [d] περικαθήμενοι, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι τὸν ἀναθυμιώ-

enarrabo. Genus est apud illos hominum Dendritae, (*Arborei*) quod hunc in modum nascitur. Testiculum hominis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adsciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coëunt, suosque nuptos subigunt.

23. Cum consenuit homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvitur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in prunis assant: sunt autem apud ipsos multae volantes in aëre. Assidentes vero circa eum in quo assantur focum, surgentemque inde nidorem ore captantes, epu-

a Δενδῖται] Δενδῆται *H.* sola. b Πηχυαῖοι] Sic Edd. Πηχυαῖος aliquem legere *Solan.* addidit, non indicans quis ille sit. c Ταῖς] Sic etiam cum reliqq. *F. Fl. Ald. P. H.* d Περικαθήμενοι] Περικαθιζόμενοι A. P. Περικαθιζόμενος L. Nulla Ed. a vulgata recedit.

46. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων] Σπαρτοὺς λεγομένους ἀποσπάστους, τοὺς οὐκ * φυσικοῖς ἰδίοις ἐκφύντας. *V.*

66. Λάπτουσι τὸν ἀναθυμιώμενον καπνὸν] Ἡροδότου Ἀφ-

* Ἀφυσικοῖς] Ἀφυσικῶν edidere *Cler.* correxit *M. du S.*

† Αὐτῷ] Τοῦτο legebatur; sed mutavit *M. du S.*

51. Φαλλὸς] Vide *Aristoph. Schol.* in Acharn. p. 271. *Vers.* de his vide Σφ. *M. du S.*

Φαλλὸς] Iterum infra c. 30. *M. du S.* Sed φελλὸς *fuber*, ut 2. *Ver. Hist.* c. 45. & alibi. *J. F. R.*

52. Πηχυαῖοι] In omnibus legitur πηχυαῖος, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40. σταδιαῖον τὸ μῆκος. *M. du S.*

54. Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους] Benedictus: *ex iis homines excludunt.* Patior; sed quomodo id fit? Certe quum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur infidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2. *Vera Hist.* c. 40. f. πελέκεσι γοῦν ἀφανίσαντες ἓν τῶν ὠῶν, ποσσὸν ἤδη χρόνον ἐξεκολάψαμεν, nec dubitavit *Benedictus* sibi similis esse, *cum igitur unum ex ovis securibus praecidissemus, pullum implumem exclusimus*, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt *in homines effingunt*, quasi de cælando cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere *homines excudunt.* *J. G.*

65. Περικαθήμενοι] Angl. περικαθιζόμενοι. *J. B.*

Περικαθήμενοι] Etsi aoriſt. hic insolentior est & rarior, imo barbarus vocatur a *Th. Mag.* & Codd. quidam περικαθιζόμενοι habent, ego tamen cum cum Cl. *Jensio* servandum censeo, cujus verba ex Lect. Luc. p. 11. huc transcribi merentur. *Magistri* nostri, ait, vox est, Ἐναδίστως, καθεδεῖς, καθέσομαι, καθεστῶς & ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne περικαθήμενοι ab καθεσθεὶς? Atqui eo uti non dedignatus est, non Barbarus *Lucianus*, in *Vera Hist.* p. 726. (i. e. h. l.) quamquam me non fu-

epulantur. Ac cibo quidem nutriuntur ejusmodi. Potus vero illis est expressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque alterius rei causſa secedunt: quin neque iisdem quibus nos locis perforati sunt. Sed neque praebent quod pueri nostri amatoribus, sed supra suram poplites, ibi enim perforati sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus & sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Contra ea in Cometis (*stellis comatis*) comatos pro pulchris habent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam narrarent. Barbas tamen habent paullum supra genua. Ungues in pedibus non habent, sed unum modo omnes *ibi* digitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna, caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis supinus cadat.

24. Emungunt mel acerrimum, & cum

μενον καπνὸν, καὶ ἐωχέονται. οἴτω μὲν δὴ τρέφονται τοιούτῳ [d] ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστιν ἀὴρ ἐπιθλιβόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὑγρόν τι ἀπειλεῖ ὅσπερ δρόσον· οὐ μὴν οὐρεῖν γε, οὐδ' ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρηνται, ἥπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν ταῖς [e] πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς [f] ἰγνύσιν, ὑπερ τὴν γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γὰρ εἰσι τέτρημμένοι. καλὸς δὲ νομίζεται παρ' αὐτοῖς, ἢν τις φαλακρὸς καὶ ἄκομος ᾖ, τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ὅτι δὲ τὴν κομήτην ἀστέρα, τοὐναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἳ καὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὰ ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἑκάστῳ αὐτῶν κράμβη ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα εἰς ἀεὶ, καὶ ὑπτίου ἀπαντῶντος, οὐ καλακλωμένη.

Ἀπομύττονται δὲ μέλι δριμύταλον· κεῖται δὲ

[d] Ποτὸν] Sic cum cett. etiam *F. El. H. P.* [e] Πυγαῖς] Ἕδραις A. & *Fl.* Πυγαῖς P. cum Edd. ceteris. [f] Ἰγνύσιν] *Ald.* ἰγνύαις Coll. Schol.

74. Ἰγνύαις] Ὅτι ἡ μόνη ‡ ἰγνὺς ἡ τοῦθ' ἅπερ § εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ὀγκὺς ἀφ' ἧς καὶ ¶ γράφεται παῖς ἰγνύσι γαστρο-

‡ Ἰγνὺς] C. Ἰγκύη.
§ Εἴρηται] C. Εὖρηται.
¶ Γράφεται] Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in Exc. G. scriptum est Γ^{ρ} quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in V. etiam. *M. du S.*

κνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξέχειν τῷ παλάμῃ τῷ σκέλους. *V.*

fugit ex Cod. Angl. produci ἐκκαθιζόμοι a *Bourdelotio*. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum ἐκαθίσθη, a quo stylum suum non abstinuit *Hesychius*; quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit; ubi enim legis Κατιζέσατο, ἐκαθίσθη. sine ulla haesitatione lege Κατ' ἀρ' ἵζετο, ἐκαθίσθη. Praeterquam quod hunc literarum κατ' ἀρ' ordinem locus ipse postulat, adi *Scholiasten* veterem *Homeri*, qui ad Il. A. 73. & 106. haec eadem *Hesychii* verba habet. Haec, inquam, bene *Jensius*, cujus sententiae confirmandae gratia addo *Long. Past.* L. 2. p. 86. Ed. *Jungerm.* τὸν δὲ ἀπὸ καθιεβίσεως ἐκάμνοντα. *J. F. K.*

68. Ποτὸν] Veteres Edd. hic consentire cum vulgata, adnotavit *Solanus*. An ergo quaesivit num aliae ποτὸς masc. gen. haberent? Sed nihil opus est; nam & ποτὸν neutr. praeter *Xenoph.* Lexicis adnotatum, etiam *Cebes* in *Tab.* p. 10. Ed. *Roland.* τοῦτο δὲ εἰ ἐστὶ τὸ ποτόν; *J. F. R.*

70. Οὐ μὴν — ἀφοδ.] Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis *Photii* leguntur, quem adi. *M. du S.*

72. Ἐν ταῖς πυγαῖς] Castius, si quid in execrando tali scelere, Angl. Cod. ἐν ταῖς ἕδραις. *J. B.*

85. Θάλλουσα ἐς ἀεὶ] *Thom. Mag.* v. ἀεὶ. *M. du S.*

87. Μέλι] i. e. *acetum*. Vid. *Helladii* Chrestom. *M. V. la Croze.*

Μέλι] Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a Viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo *Cael. Aurel.* III. 1. quod *Voss.* adfert in Inst. Or. L. V. 13. §. 11. p. m. 251. *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυκία vocant, velut dulcia, cum sint amariſſima.* Sic Aethiopem *cygnum* vocari, ex *Juven.* Sat. III. 2. aliaque, vid. ibid.

δὰν ἢ [a] πονῶσιν, ἢ [b] γυμνάζωνται; γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα [c] ἰδρῶσιν, ὥστε καὶ τυρὸς ἀπ' αὐτῶν [d] πήγνυσθαι, ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιταξάντες. ἔλαιον δὲ ποιοῦσιν ἀπὸ τῶν κρομμύων πάνυ λιπαρόν τε, καὶ εὐῶδες, ὥσπερ μύρον, ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥᾶγες τῶν βοτρύων εἰσὶν ὥσπερ χάλαζα. καὶ μοι δοκεῖ, ἐπειδὰν ἐμπεσὼν ἄνεμος διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς καταπίπτει ἡ χάλαζα, διαῤῥαγέντων τῶν βοτρύων. τῇ μέντοι γαστρὶ, ὅσα πήρα χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέονται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστιν· ἕντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἧπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι δασεῖα ἔντοσθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην καταδύεται.

Ἔσθης δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακή· τοῖς πένησι δὲ, χαλκῆ ὑφαντή· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ ἐργάζονται τὸ χαλκὸν ὕδατι καταῤῥέξαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἵους ἔχουσιν, ὀκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι πρὸ τοῦ ἀπίστου τοῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τὸν αὐτοῦ, φυλάττει ἕως ἂν δεηθῇ ἰδεῖν.

aut laborant aut exercentur; lacte totum corpus diffluunt, adeo ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. Oleum sibi parant de cepis pingue admodum & unguenti instar fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uvarum grandini similibus: &, ut mihi videtur, cum ventus ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant, quibus opus est, aperiri enim ille potest & rursus claudi. Intestinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, nisi hoc solum, quod hirsutus intus & villosus est, adeo ut etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant.

25. Vestis divitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris enim feraces illae regiones, tractantque illud, affusa paucula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult exemtos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi impositio sibi oculo videt: ac mul-

a Πονῶσιν] Sic Edd. Ὑπνῶσιν Mſ. B. quem alibi litera R. designat *M. du S.* b Γυμνάζωνται] Γυμνάζονται male *J.* c Ἰδρῶσιν] Sic A. R. P. Ἀλείφουσιν habent Edd. omnes. d Πήγνυσθαι] *Alii* πήγνυνται Coll. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

90. Πήγνυσθαι] Γρ. πήγνυται. *G.*

2. Κλειστή ἐστιν] Εἰς τὸ ὑπὸ τινῶν περὶ τῆς θηλυτέρας στελεχῶν ἰσορρόπου λεγόμενον. *V.*

Et nos in Ambigg. Tit. *adjecti contrar.* & *antiphrasi*, ubi inter alia ex *Justin.* XXIX. 1. 5. observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod *Aurelian.* loco modo adducto quoque dicit: *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV. c. 4. *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια* (dicitur). Sic *Galenus*, sic *Hippocr.* definiunt, vid. *Foës.* Oecon. Hipp. *J. F R.*

88. Πονῶσιν] Ὑπνῶσιν. In MS. *J. B.*

89. Ἀλείφουσιν] MS. & Cod. Angl. *ἰδρῶσιν*, aliter tamen legit Interp. *J. B.*

Ἰδρῶσιν] Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quanquam stare vulgata etiam potest, ἀλείφουσιν: ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis faceſſamus mulgendo; uti *mel emungunt*, ita lac *sudent*, auctor sim. *M. du S.*

Ἰδρῶσιν] Quamvis videatur stare posse vulgata Editio-

multi cum ſuos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repoſitos ſervent plures. Aures ipſis ſunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus naſci diximus: ligneas enim ſoli habent.

26. Vidi etiam aliud in regia miraculum, ſpeculum impoſitum eſt maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur deſcendat in puteum, audit, quae in terra noſtra dicuntur, omnia: ſi vero in ſpeculum inſpiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam ſi adſtaret ſingulis. Tum familiares ego quoque vidi, univerſamque patriam. Utrum vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quisquis vero non credit ita rem habere, ſi quando & ipſe eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget.

27. Tum igitur ſalutato Rege & ipſius amicis, conſcenſa navi ſolvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in ceto reliqui omnia. Miſit etiam nobiſcum Hippogypos mille, qui ad quingenta nos ſtadia deducerent.

ὕτω δὲ ἐνθέμβων, ὁρᾷ· καὶ πολλοὶ τὰς σφετέρας ἀπολέσαντες, πᾶς' ἄλλων χρησάμβνοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλὰς ἀποθέτας ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλὴν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσι.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ φρέατος, ὑ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων σχεδὸν πᾶς' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστὼς ἑκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν πατρίδα· εἰ δὲ κἀκεῖνοί με εἶδον, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν· ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα ὕτως ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω.

Τότε δ' ὧν ἀσπασάμβνοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀμφ' [e] αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτώνων, πέντε δὲ χαλκᾶς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἱππογύπους χιλίους, ὡς ἀφέμφοντας ἄχρι σταδίων πενταχοσίων.

Ἐν

e Αὐτὸν] Αὐτῶν male *Fl.* Vulgatae adſentiuntur *J. H. P.* & P.

tionum hac priorum lectio, ἀλειφουσιν, propter γυμνάζονται, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentoſum eſt *lac ſudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo quod praemiſerat, *mel emungunt*; totus enim eſt Auctor in fingendis monſtris, quo conſiderato, jam plane frigebit vulgatum ἀλείφουσι. verſionem tamen non immutavi, quia Cl. *Geſn.* ad noſtram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in *Graeviana* Ed. jam erat notata, videtur reſpexiſſe. *J. F. R.*

98. Τῇ γαστρὶ] Ridet Lucianus hiſtoricum aliquem, qui talia animalcula dari tradidiſſet; ſed immerito: nuper enim poſt noſtrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum eſt, exiſtere genus quadrupedis, cui ſub ventre pera quaſi eſt, in quam ſe pulli recondunt. Cujusmodi Cantabrigiae anno MDCC. vivam circumlatam earum rerum curioſi omnes viderunt. Adi etiam *Aelian.* de Animal. I. 17. *M. du S.*

2. Οὐδὲ ἵππαρ] Eleganter pro οὐδὲ ἵππον, οὐδὲ ἵππαρ. Vid. *Bos* de Ellipſ. *J. F. R.*

7. Μαλθακὴ] Sive μαλακὴ, quod eodem redit. *Veſtes molles* alibi ſunt *ſericae*. ἱμάτια μαλακὰ ditiorum & aulicorum notiſſima ex Euang. *Matth.* XI. 8. Ubi Rev. *Jac. Elſner.* plura ex profanis auctt. & *Lucian.* Fugit. Epiſt. *Saturn.* & de *Salt.* adduxit. Conf. de *Salt.* c. 2. ubi μαλακαῖς ἑδῆσι tamen ſcribitur, non μαλθακαῖς, quod *Hippocrati* familiarius, ut μαλθακὴ νόσος. *mitis*, *remiſſus morbus* I. Aphor. 7. Et millies alibi; ſed & Atticis utrumque uſitatum eſſe, nimis notum eſt. *J. F. R.*

27. Εἰς τὸ κάτ. ἀποβλ.] De oppoſitis his praepoſitionibus v. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 42. *J. F. R.*

Ἐν δὲ τῷ πλόῳ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας παρημείψαμεν, προσέχομεν δὲ ᾗ τῷ ἑωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρείπλεομεν τὸν ἥλιον, ἐν χρῷ τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἑταίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἀφῆκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐθαλῆ τε, καὶ ποίαν, καὶ [a] εὔυδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ Φαέθοντι, ἐπέπλησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐνσπόνδους, ἀπεχώρησαν.

Ἤδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυποι ἀπεληλύθεισαν· πλεύσαντες δὲ τὸν ὅπισθεν νύκτα, καὶ ἡμέραν, εἰς ἑσπέραν ἀφικόμεθα εἰς τὴν Λυχνόπολιν καλουμένην, ἤδη τὴν κάτω πολῆν διοικοῦσαν· ἡ δὲ πόλις αὕτη κεῖται μεταξὺ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων [b] ἀέρος, ταπεινοτέρα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἄνθρωπον μὲν οὐδένα μὲν εὕρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέοντας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὰ λιμένα περιτρίβοντας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν, πένητας· ὀλίγους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἑκάστῳ πεποίηντο, καὶ αὐτοῖ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι, καὶ φωνὴν προϊεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ξενίᾳ ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ, ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ ὅτε δειπνῆσαι, ὅτε

28. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum sumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem praeterivimus, proxime terram *illam* praeternavigantes: neque enim exscendimus, multum licet cupientibus sociis; sed non sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem militant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos comprehendi, recesserunt.

29. Jamque Hippogypi etiam discesserant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum deorsum persequuti, cum versus vesperam delati sumus in eam quae Lychnopolis vocatur. Jacet urbs inter aërem qui Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco. Exscensione facta hominem vidimus neminem; lychnos vero multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum versantes, parvos alios &, ut ita loquar, pauperes, paucos vero de magnorum & potentium numero, claros omnino atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum unicuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Audivimus etiam voces emittere; neque ulla nos affecerunt injuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihilo secius

a Εὔυδρον] Sic Edd. omnes & P. quin vel *Fl.* ἴυδρον, quasi velit cavere ne ἴυδρον legas. b Ἀέρος] *Pell.* an ἄστρου?

48. Ἐν χρῷ] Sic supra T. I. Ζεύξ. c. 6. f. *M. du B.*

72. Οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν] Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut *Thucyd.* L. 2. p. 103. & V. 400. Et *Apocalyps.* IX. 4. ὅσα μὴ ἀδικήσουσι τὸν χόρτον. adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Rever. *Elsner.* ad N. T. T. 2. p. 453. Ed. Traject. *J. F. R.*

80. Σεσωθῆναι] Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex *Cic.* Somn. Scip. c. 3. ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur. *J. F. R.*

86. Ὅπως ἴχοιτο] Conf. mox c. 33. ubi ὡς ἴχοιτο. Sed 36. ὅπως bis. *M. du B.*

89. Νεφελοκενταύρων] Ex Aristophanis avibus sumta urbs vs. 820. seqq. Κοκκυγίαν nomen non mu-

ta-

cius timere, neque cibum capere, neque somnum quisquam nostrum audere. Principis aula in media urbe exstructa est. Hic princeps illorum tota nocte sedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut stationis suae desertor. Mors autem est exstingui. Adstantes nos etiam simul audivimus causas lychnorum, quas tarditatis suae dicerent. Hic nostrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi se res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi mansimus; sed postridie solventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nepheloecoccygia (*Nubicuculia*) urbe conspecta admirati sumus. Nec tamen in illam egressi sumus, vento non permittente. Caeterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis F. (*Cornix Merulae*). Ac recordatus sum Aristophanis poëtae, viri sapientis ac veracis, cujus scriptis fidem frustra negant. Tertio inde die Oceanum satis jam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipsae quoque jam igneae & supra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, subsidenteque in mare depositi sumus.

30. Cum vero tangeremus jam aquam, mirum quam supra modum delectati & gavisi sumus: coenamque omnibus pro

συπνῶσαί τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἔχεια δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποίηται, ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καλαδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τὴν τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐστι σβεσθῆναι. παρεστῶτες δὲ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ προσιπὼν αὐτὸν, περὶ τῶν κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην, ὅπως ἔχοιεν, ὁ δέ μοι πάντα διηγήσατο. καὶ μὲν δὴ νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, ἀραντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν Νεφελοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, καὶ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῆς· καὶ γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ μάτην ἐφ' οἷς ἔγραψεν ἀπιστουμένου. τρίτῃ δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρᾳ, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἐωρῶμεν· γῆ δὲ ἐδαμοῦ, πλὴν γε τῆς ἐν τῷ ἀέρι. καὶ αὐταὶ δὲ, πυρωειδεῖς ἤδη, καὶ ὑπαυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος, ἐπὶ τὴν θάλατταν κατετέθημεν.

Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψαύσαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑπηδόμεθα, καὶ ὑπεχαίρομεν, καὶ δεῖπνον πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιού-

c Ὅπως] Πῶς marg. *A1.* & P. Nil mutant Edd. correxit; haec enim Νεφελοκοκκυγίαν cum *Fl. Ald.* & *H. A1W.* Πυρόδης *J.* Πυρόδης *Fl.* Πυρώδης *Ald. Fr. P. S. B2.* & *H.* d Νεφελοκοκκυγίαν] Sic *P. B2. S.* Et sic *Soulius* in *J.* e Πυρωειδεῖς] Sic dedi ex Codd. A. P. & marg. f Πᾶσιν] Deest in *Fl.*

tarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. *J.M.G.*

93. Κοττυφίωνος] Ait se pervenisse in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cujus Rex fuerit ὁ Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. Puto scripsisse Lucianum Κοκκυφίωνος, ridicule formata voce a κόκκυξ & κοκκύζω. *J.G.G.*

Ibid. Ἀριστοφάνους] *Aristoph. Opp.* p. 565. *M. du S.*

98. Πυρόδης] Angl. πυροειδεῖς. *J.B.*

Πυροειδεῖς] Ita A. & P. Reliqui πυρώδεις, nisi quod *Fl.* πυρόδης, *Junt.* πυρόδεις habent. *M. du S.*

1. Μαλακῶς ἐνδιδόντος] Conf. supra T. I. *Apol. pro Merc.* c. 4. p. 712. καὶ ἐνδιδόντων φυσῶν. Vel potius *Hermot.* c. 24. p. 763. ubi plane similem phrasin ex Aristoph. *Plut.* 488. addidimus. Et infra *Toxar.* c. 11. Ubi *Jens.* vim hujus verbi pluribus explicat. Oppositum ἐπιδιδόναι vide hac ipsa *Ver. Hist.* c. 6. *J.F.R.*

ἑτοιμεθα, καὶ [a] ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα, καὶ εὐσταθὲς τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἡ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῇ τρίτης ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία καὶ [b] κήτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἓν δὲ μέγιστον ἁπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπῄει δὲ κεχηνὸς, καὶ πρὸ πολλοῦ ταράττον τὴν θάλατταν, ἀφρῷ τε περικλυζόμενον, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν φαλλῶν ὑψηλοτέρους, ὀξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας, καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ [c] περιβάλλοντες, ἐμένομεν· τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναῤῥοφήσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηὶ κατέπιεν. οὐ μέντοι ἔφθη [d] συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναῦς εἰς τὸ εἴσω διεξέπεσεν.

praesenti copia praebuimus, & *in mare* nos abjicientes natavimus, forte enim serenitas erat, & tranquillum mare. Videtur vero majorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum stadiorum magnitudine, contra nos autem veniebat hians & longe ante se mare perturbans, spuma undique alludente, dentes exserens, multum phallis apud nos excelsiores, palorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos. Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, expectare: at ille jam adest, & resorbens ipsa nos cum navi haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed per interstitia eorum navis illapsa est.

31. Cum

a Ἀποῤῥίψαντες] *Alii* ἀποβάντες *Coll.* Vulgatam servant Edd. omnes. b Κήτη] Κύτη L. c Περιβάλλοντες] Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. d Συναῤῥάξαι] Συναράξαι *Fl.*

7. Καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα] Γρ. καὶ ἀπορρίψαντες ἐνηχ. *G.*

19. Φαλλῶν] * Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ λόγῳ † μίμνηται τῶν φαλλῶν τούτων, ἐφ' ὧν οἱ ἀναβαίνουσι λόγῳ ἀσκήσεως. εἰσὶ δὲ αἱ φαλλοὶ ὕψει τριακοσιῶν ὀργυιῶν τὸ ὕψος. *V.*

* Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, jam in sedem suam retractum.

† Μίμνηται] Μίγνυται V. male. Et post φαλλῶν legebatur τιτῶν pro τέτων· ac mox iterum τιτὶ ante ἀναβαίνουσι, quod monente *Solano* delevi, & ὀργυιῶν pro vulgato ὀργυιῶν dedi. *J. F. R.*

7. Ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα] Elliptice pro ἀπορρίψαντες ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν νεῶν, ἐνηχόμεθα. Pariter *Lucas* in Act. Apost. XXVII. 43. *L. Bos.*

Ἀποῤῥίψαντες] Vide etiam Ἀλ. c. 9. *M. du S.*

Ἀποῤῥίψαντες] Adscripserat *Soulius* aliquem conjectasse, forsan ἀπορρύψοντες legendum. Sed ἀπορρύψοντες voluit, a ῥύπτω *abstergo*, *sordes abluo*, tumque profecto non male quidem; verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem *L. Bos* indicat, ἐκέλευσε — ἀπορρίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι. *J. F. R.*

19. Φαλλῶν] Idem vid. supr. c. 22. *M. du S.*

Φαλλῶν] Quales describit in lib. de Dea Syria noster. *J. M. G.*

20. Σκόλοπας] Conf. supr. de *Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

22. Περιβάλλοντες] *Fl.* optime. Reliquae περιλαβόντες. *M. du S.*

Περιβάλλοντες] *Florentinam* eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatur. Sic *Long. Past.* IV. 125. (Ed. *Moll.* p. 133. numero per errorem typothetarum depravato) ὕτοι πάντες περιέβαλλον, κατιφίλουν χαίροντες, & L. IV. p. ult. Δάφνις τε ἐς χλόην περιεβάλλετο ἀλλήλους. Nec refert illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aeque se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. *J. F. R.*

25. Συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν] Contra mentem Luciani reddunt haec verba: *At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset.* Contra mentem Luciani, inquam, nam navis illa prorsus non fuit confracta, nec dentibus belluae, nec in ejus

31. Cum vero intus jam eſſemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Poſtea illo hiante, videmus cetum magnum, (*ſpecum alvi*) & latum undique & altum, ſatis capacem, ut decies mille hominum in eo urbs habitaretur. Projecti in medio & piſces minores; & animalia multa alia conciſa, & navigiorum vela atque ancorae, & hominum oſſa & ſarcinae. In medio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo quem glutiebat conſidentes. Igitur ſilva in illis & omnigenae arbores naſcebantur, & olera germinaverant, cultisque omnia ſimilia. Ambitus terrae illius ſtadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyones, quae pullos in arboribus educerent.

32. Tunc quidem igitur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me ſociis, navem firmavimus, atque igni ſilicibus excuſſo, coenam de his, quae ad manum eſſent, paravimus: jacebant autem

Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν ἐωρῶμεν· ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχαίνοντος, εἴδομεν [e] κῆτος μέγα, καὶ πάντη πλατὺ, καὶ ὑψηλὸν, ἱκανὸν μυριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειτο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεχομμένα, καὶ πλοίων ἱστία καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλύος ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη ἦν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἐβεβλάστηκει, καὶ ἔφυκει πάντα ἐξειργασμένοις· περίμετρος δὲ τῆς γῆς στάδιοι διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα. ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυόνας, ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύοντα.

Τότε μὲν οὖν ὀπὶ πολὺ ἐδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, τὸ μὲν ναῦν ὑπερηρείσαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες, καὶ ἀναχαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα. παρέκειτο δὲ ἄρτοι

καὶ

[e] Κῆτος] Sic *Fl.* Κῆτος. cett.

46. Τὰ πύρεια συντρίψαντες] Τοὺς πυρεκβολίτας λίθους λέγει. *V.*

ejus ventre, ſed integra iterum emiſſa, quando mortua erat beſtia, ut videre eſt in principio L. 2. *Ver. Hiſt.* Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os ejus beſtiae, & vacua inter dentes ſpatia adeo vaſta fuiſſe, ut opus non eſſet dentibus prius confringere navim, & ſic per partes eam abſorbere, ſed integram navim illaeſam per dentium raritates facile potuiſſe tranſire. Vertas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit, ſed per eorum interſtitia navis in ventrem decidit.* Haec in *Obſ. Crit.* p. 52. *L. Bos.*

Συντρίψαντες] Nihil mutandum. Jam olim obſervarunt Grammatici ſaepius duplicari hic literam P. Adde etiam Ιγ. β. prope finem. *M. du S.*

30. Κῆτος] Ferri non poteſt κῆτος. Lege itaque cum *Fl.* κῆτος. Vide tamen *Breerwood* pag. 133. *Of long.* &c. *M. du S.*

Κῆτος] Lubens adripui ſcripturam Florentinae; nam vulgata κῆτος, *cete*, ſenſum exhibet ſatis abſurdum: Etſi enim vel omnia hujus hiſtoriae commenta merito abſurda dixeris, tamen orationis nexus non debet eſſe abſurdus. Nihil autem in ſequentibus eſt, unde liqueat, homines in *Ceto* ſedentes, alium *cetum* vidiſſe. Sed quid ſimplicius eſt, quam ut in eo latentes, partes ejus internas perluſtrarint? Quare κῆτος hic intelligo *tartareum capacis alvi ſpecum*, ut Phaedr. loquitur IV. 5. quem tum perſpicere dabatur, cum beſtia hiaret, lumenque ante negatum per os admitteret. Eſt vero κῆτος proprie alveus navis, vid. *Pollux.* Onom. I. 87. p. 58. Et *venter*, vid. notam *Kuhnii.* Ediderunt autem in *Polluce* κῆτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mſſ. habere κῆτος. At verſi vice L. 2. p. 171. κῆτος dedere, quum Mſſ. ibi κῆτος legere adfirmet editor. Quod quidem cur factum, non video; nam ſi differentiam ſtatuiſſent, quod poſteriore loco *cranii capacitas* ſignificetur, monuiſſent forſan. Verum nihil differentiae video, quum de quavis capacitate vas ingens referente, dicatur; nec adeo mror accentum, qui in ſyllaba ancipiti interdum ab aliis ſit circumflexus, ab aliis acutus. Malem tamen κῆτος utroque loco, ex analogia, ut μῆλος, νῆες & ſimilia, quae circumflecti amant. Verno Cl. *Geſn.* ad vulgatam eſt compoſita, ideo reliqui eam, ſed mutatae lectionis verſionem ei adjiciens, ne mihi nimis ſumſiſſe dicar. *J. F. R.*

Ὀψὲ

ϗ πολυδαπὰ κρέα τ῀ ἰχθύων, καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τῆ ἑωσφόρυ εἴχομεν. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ ἀναστάντες εἰ πω̃ς ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἑωρῶμεν ἄλλοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τ῀ οὐρανὸν, πολλάκις δὲ ϗ νήσυς. ϗ μὴν ἠδανόμεθα, φερομένυ αὐτῆ ὀξέως πρὸς πᾶν μέρος τ῀ θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐθάδες τῆς ἀγκυρβῆς ἐγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβάδιζον ἐς τ῀ ὕλην, περισκέψασθαι τὰ πάντα βυλόμενος. ὕπω δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίυς, εὗρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλυ ἡ ὑπογραφὴ, ϗ μετ' ὀ πολὺ, ϗ τάφυς πολλὺς, καὶ τήλας ἐπ' αὐτῶν, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος ἀγυγῆς, ἔτι δὲ ϗ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, ϗ καπνὸς ἐφαίνετο πόρρωθεν, καί τινα καὶ ἔπαυλιν εἰκάζομεν.

Σπουδῇ ὧν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα πρεσβύτῃ ϗ νεανίσκῳ, μᾶλα προθύμως περαιάν τινα ἐργαζομένοις, ϗ ὕδως ἀπὸ τ῀ πηγῆς ἐπ' αὐτὰ διοχετεύουσιν· ἡδέντες ὧν ἅμα, ϗ φοβηθέντες, ἔστημεν· κἀκεῖνοι δὲ ταὐτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς παθόντες, ἀναυδοι παρειστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτης ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστὲ ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τ῀ ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἄνθρωποι δυστυχεῖς, ἡμῖν ὁμοπλήσιοι; ϗ μὴν ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, ϗ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, ϗ συνηχόμεθα τῷ πελέχυνι τούτῳ θηρίῳ, ὑφ' ὃ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον, ϗ ἡμεῖς τοι ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ [b] πάτερ, ἐσμὲν, αὐτῷ σκάφει πρώην καταποθέντες. προήλ-

copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus, quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias caelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, ferri illum celeriter in omnes maris partes. Cum jam hujus commorationis consuetudinem quandam contraxissemus, assumtis septem sociis, in silvam ingressus sum, perspecturus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Adhaec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam conjicere quandam potuimus.

33. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam & juveni adstitimus, studiose exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: & illi quoque eadem qua nos ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce intercluſa stabant. Post moram aliquam senex, *Qui vos igitur estis*, inquit, *hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini jam facti sumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conjicimus, vivere tamen credimus.* Ad haec ego, *Et nos sane*, inquam, *homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausti. Mo-*

a Ὀξέως] Ὀξέος *Fl.* male. b Πάτερ] Πάτερ *sese* aliquem conjicere legendum notat *M. du S.* Sed nulla Ed. id habet. *Fl.* vero ὦ πάτερ ἄνθρωποι. ita ut ἄνθρωποι bis legatur.

54. Ὀξέως] Florentinae lect. ὀξέος malam esse, vid. mox cap. 40. f. *M. du S.*

81. Τοι] Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in hoc loco legendum censeo, σοι. *M. du S.*

82. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες] Pro ἐν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque *Alciphr.* I. Ep. 2. p. 12. ἀφεὶς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἄφεις δὲ ϵ̓ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Cl. *Bergler.* plura similia adfert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. *J. F. R.*

90. Ὁ δὲ, ὦ πρέσβυ, ἔφη, ἡμῖν &c.] A scopo aber-

Modo vero progressi sumus, exploraturi haec si siva quomodo habeat: multa enim & pro-
lixa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, te ut videremus, disceremusque, non
sibi nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui sis, & qua ratione
huc intraveris? Ille vero negavit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaesiturum, quam hospitali nos munere, prout copia jam esset, impertiisset, assumtosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, & lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic cum appositisset nobis olera & arboreos fructus, & pisces, vinumque ministrasset, satiatos interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, & quae in insula contigerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua ad descensum usque in piscem.

34. Ille vero admiratus supra modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: *Genere, Hospites, sum Cyprius. Mercaturae caussa patria egressus cum filio, quem videtis, & servis multis aliis, in Italiam navigavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti solutam forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde vero valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic incidentes in cetum & viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis reliqui, servati sumus. Sepultis vero sociis, atque aede Neptuno aedificata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo ci-*

ϑομεν δὲ νῦν, βυλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γάρ τις ἡ λάσιος ἐφαίνετο. δαίμων δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σέ τε ὀφομβύες, καὶ εἰσομβύες ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε [z] καθείργμεθα τοῦ θηρίου· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν [11] σεαυτῦ τύχην, ὅστις ὢν, ἡ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες· ὁ δὲ, εἰ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν ἠδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τ' παρόντων μεταδῦναι· ἡ λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ὅθι [11] οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, ἡ στιβάδας ἐνωκοδόμητο, ἡ τἄλλα ἐξήρτυτο· παρατεθεὶς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, ἡ ἀκρόδρυα, ἡ ἰχθῦς, ἔτι δὲ ἡ οἶνον ἐγχέας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν· καὶ γὰρ πάντα ἐξῆς διηγησάμην, τόν τε χειμῶνα, ἡ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, ἡ [11] ἐν τοῦ ἀέρι πλεῖν, ἡ [11] πόλεμον, ἡ τἄλλα, μέχρι [11] ἐς τὸ κῆτος καταδύσεως.

Ὁ δ' ὑπερθαυμάσας, ἡ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' αὑτὸν διεξῆει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὦ ξένοι, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ [11] πατρίδος μὲ παιδὸς, ὃν ὁρᾶτε, ἡ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων ὅθι νεὼς μεγάλης, ἣν ὅθι φόμαλι τῆς κήτους ἁλαλευμένην ἴσως ἑωράκατε. μέχρι μὲν ἦν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἁρπαζέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι ἐς [11] Ὠκεανὸν [d] ἀπήχθημεν, ἔνθα τοῦ κήτεος ἀδειτυχόντες, ἡ ἀνδρες καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, [11] ἄλλων ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἑταίρους, καὶ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος δειμάμενοι, τυτονὶ [11] βίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ

σι-

[z] Καθείργμεθα] Καθειργόμεθα Fl. Sed vulgatam servant F. H. P. &c. & Cod. P. [d] Ἀπήχθημεν] Nihil a vulgata abire Fl. F. H. notat Solanus.

erravit, qui haec ita transtulit; *Ille vero, non prius dicam*, inquit, *nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis fruamini.* Sensus est: *ille vero negavit se dicturum, aut ex nobis scisciturum esse prius, quam hospitalia sua quae habebat, nobis impertiisset.* Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis quae sequuntur: ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν. Et inferius, ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, ἡ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' αὑτὸν διεξῆει. L. Bos.

σιτούμενοι καὶ ἀκρόδρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὁρᾶτε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους ἔχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἥδιστος οἶνος γίνεται· καὶ πηγὴν δὲ ἴσως εἴδετε κάλλιστα καὶ ψυχροτάτου ὕδατος. εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον καίομεν, καὶ ὄρνεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ὅτι τὰ βραγχία τῦ θηρίου, ἔνθα καὶ λυόμεθα, ὁπόταν ὅπι θυμήσωμεν. καὶ μὴν καὶ λίμνη ἐστὶν οὐ πόρρω ἁλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι τὸν περίμετρον, ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ᾗ καὶ νηχόμεθα, καὶ πλέομεν ὅτι σκάφος μικρὸν, ὃ ἐγὼ ἐναυπηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ὅσι τῆς καταπόσεως [a] ταῦτα ἑπτὰ καὶ εἴκοσι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνάμεθα· οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροικοι, σφόδρα χαλεποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἦ γὰρ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινές εἰσιν ἐν τῷ κήτει; πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ

bo piscibus utentes & arborum fructibus. Silva autem, ut videtis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit suavissimum. Et fontem forte vidistis pulcherrimae aquae & frigidissimae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioso, & aves aucupio capimus involantes, & vivos piscamur pisces, exeuntes in branchia beluae, ibi etiam ubi volumus lavamus: nam & lacus non porro est salsus, viginti stadiorum ambitu, pisces alens omnigenos, in quo natamus etiam, & in parva scapha navigamus, quam ego fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a quo hausti sumus, septem & viginti.

Ac reliqua ferre forte possumus: ast vicini nostri, qui juxta habitant, difficiles admodum & graves sunt, insociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque sunt in ceto? Multi vero, inquit, iique inhospi-

[a] Ταῦτα] Et hic *Fl. J.* & *H.* cum vulg. facere notat *Solan.*

28. Λοῦμεθα] Huc pertinet quod Clar. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 11. & 12. monuit scribens: Λοῦμαι, inquit *Thomas Mag.* πᾶσαι Ἀττικοὶ, καὶ λοῦσθαι. Sed & Λούομαι habet *Lucian.* in Ver. Hist. p. 337. (i. e. hoc loco) Haec ille. *Aristoph.* vero amat λοῦσθαι & λούμενος dicere, ἀπίλου tamen pro ἀπίλουν *Bisetus* ait metri causſa dictum, vid. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed & T. I. *Nigr.* c. 13. p. 52. λουόμενος non λούμενος sine varietate legitur, nec non postea; quare rursum ajo, non ὑπερττικίζειν Lucianum. *J. F. R.*

45. Τριτωνομέλιττες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ὁμοίους, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις] Interpres: *Tritonomendetes, superioribus partibus similes hominibus, inferioribus vero felibus.* male. γαλεῶται hic non sunt feles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae.* Sed ratio compositionis hujus vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μένδης est hircus, sive ipse Pan. Vide *Herodot.* lib. II. c. 46. & *Suidam.* Mihi non liquet. quaerant otiosi. Quid enim μένδης cum Xiphia aut etiam fele, si id malis, habet commune? *J. G. G.*

Τριτωνομέλιττες] Τριτωνομέλιττες appellatio monstri ex Tritone, mariho homine, & hirco compositi, quem Μένδητα esse Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεώτας, sive *stellionem* dicas, sive *felem*, sive *mustelam* denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa Ἀφροδίσιας observatum est. *J. M. G.*

48. Θυννοκίφ.] In *S.* κυνοκίφαλοι. In reliquis Θυνοκίφ. quod ego cur mutarim, manifestum est; vide etiam c. 38. *M. du S.*

Θυννοκ.] Θυνοκίφαλοι *Aldus*, quod ortum videtur ex θυννοκίφαλοι, q. d. *thunnicipites.* *Thunnus* piscis nobilis, cum *cancris* commode jungitur. Si allegoriam spectes, notum est brutum quemdam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quoque *Aldus* dedit Κυνοκίφαλους. Et κύνα quoque piscem esse, notum. *J. M. G.*

Θυννοκίφαλοι] Etsi *Parisina* Κυνοκίφαλοι praeferebat, tamen in versione *Thynocephali*, expressum erat, unde facile paret quid edi voluerit. *J. F. R.*

50. Ἑαυτοὺς] Et sic legere Florentinam cum *Junt.* notaverat *Solanus.* Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοὺς enim sic amare poni pro ἀλλήλους *se invicem*, vel *mutuo*, nisi satis notum est, vid. ex veteri Lexico, in *Biblioth. Coislin.* p. 233. quod ait; ἑαυτοὺς, ἀντὶ τῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde *Thucyd.* IV. 25. p. 253. f. καὶ ὠφελιμώτερον ἐλόμενοι σῶ ἑαυτοῖς, *& se mutuo adhortati.* *J. F. R.*

Ibid. Πειθομένοις] Active hic ponitur, ut σύμφορα similiter active ap. *Alciphr.* I. ep. 8. καὶ δέομαι τὸ λῷον σύμφορόν σοι συμβουλεῦσαι. Ubi Cl. *Bergl.* bene monet, prae-

hospitales, & figura horribili. Occidentales enim partes silvae & versus caudam sitas, Toichanes (Salsamentarii) *habitant, gens anguillinis oculis, & vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, superiori parte hominibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi injusti sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochires,* (cancrimani) *& Thymnocephali* (canicipites) *qui belli societatem atque amicitiam inter se fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Psittopodes, bellicosum genus & cursu valens maxime. Orientales vero & vicinae ori partes, desertae sunt majorem partem, quod mari alluuntur. Tamen haec ego habeo Psittopodibus vectigal pendens quingenta quotannis ostrea.*

36. *Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum est quomodo possimus tot contra gentes pugnare, & victum quomodo quaeramus.*

ἄξενοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοσμοι. τὰ μὲν ἐσπέρια καὶ ἑῳαῖα τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ καρκινοπρόσωπον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆ ἑτέρας πλευρᾶς, τῆ δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομενδήτες, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γαλεώταις· ἧττον μέντοι ἄδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ [b] Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε καὶ φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς ποιησάμενοι. τὴν δὲ μεσόγαιαν νέμονται Παγουράδαι, καὶ [c] Ψιττόποδες, γένος μάχιμον, καὶ δρομικώταλον. τὰ ἔῳα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ γόμφῳ, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλύζόμενα τῇ θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, Φόρου Ψιττόποσιν ἑκατὸν τελῶν ἑκάστου ἔτους, ὄστρεα πεντακόσια.

Τοιαύτη μὲν ἡ χώρα ἐστὶν· [d] ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως [e] δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως [f] βιοτεύσομεν. πόσοι δ',

b Θυνοκέφαλοι] Sic editum ex correctione *Solani.* Θυνοκέφαλοι *J. Ald. B2. H. Fl.* Κυνοκέφ. *P. & S. c* Ψιττόποδες] Sic Edd. omnes. Ψιττόποδες *Graev.* Ψυττόποδες *Solan. d* Ἡμᾶς] Ἡμᾶς *Fl.* sola. *e* Δυνησόμεθα] Ita habere *J. Fl. H. B2. S. & P.* notat *M. du S. f* Βιοτεύσομεν] Esse constantem lect. notat Idem: Sed *Jensio* monente ego correxi.

praeter alios sic saepe *Demosthenem* loqui, ut ὑφημένοις τιμὰς. &c. Noster supra *Deor. Dial.* XIV. fin. Ἐντὸς πεποιημένῳ τῆ ἐφέδρου. Ac non semel alibi; quae loca indicabit Cl. *Jens.* ad *Tyrannicid.* Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienses qui praedia possidebant, & qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur. Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. 4. Ibid. vers. 7. ἐωνημένος, *qui emerat*, cum etiam sit, qui *emtus* est; vide commentt. Sed & praeterita palliva aliorum modorum interdum sic ponuntur, ut *Herodian.* I. 13. ἰδιοβούλευτο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐκάλλυναν — σώματος ἡδοναῖς. *Subjugabant omnem ejus animam aliae ex aliis voluptates.* Permulta ejusmodi congerere liceret. Sed haec jam sufficiant. *J. F. R.*

51. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον & δρομικώταλον] *Psittopodes genus bellicosum & velocissimum.* forte Ψηττόποδες, qui habebant pedes instar passerum. a ψῆττα passer sc. marinus. *J. G. G.*

Ψιττόπ.] Vera hujus nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in Lex. c. 3. legitur. ἀγρὸν δὲ ἐχόμην Ψύτταν καλατιῶνας, οἶδα δὲ ὡς φιλαγρὸς εἶμι, quod non est, ut visum fuit *Micyllo* somnianti vertere, *sed rus ibam, ubi ripae aggerem praebent*; sed ut recte *Benedictus*, *consento cursu rus ivi.* Unde lux *Hesychio* in voce Ψύτλα. Sed vide quae ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi *Epist. Sat. ad div.* c. 5. ubi haec verba, sic emendata, leges. ὃς δὲ ὁ ἴλαφος ὀπτώμενος μείζω θρασμὸν βουλεύσουσιν ἐπὶ τῷ ὀπτανείῳ ἢ τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις Ψύτταν καλατιώσας ἄπτεροι ἐγένοντο, παρ' αὐτοὺς τοὺς πτῆτας ἐκπετήσασαι. Lege itaque Ψυττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc esse nominis etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. *M. du S.*

Ψιττόποδες] Legendum videtur Ψηττόποδες ut cum ψαγουράδαις socientur melius: piscium enim nomina Ψῆττα & Πάγουρος. Ψύττα quid hic sibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψῆτται etiam adhibet noster Anac. 549. Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. *J. M. G.*

59. Βιοτεύσομεν] Patet vel me tacente, Lucianum scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσομεν. non, ut editum est, βιοτεύσομεν. *Est autem operae pretium ut prospiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione victuri simus.* *J. J.*

δ', ἔφην ἐγὼ, ὅτοι πάντες εἰσί; πλείους, ἔφη, ἢ χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδέν, ἔφη, πλὴν ὀστᾶ τῶν ἰχθύων. ἰκανῶν, ἔφην ἐγὼ, ἀριστ' ἂν ἔχοι ἡμῖν μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε ὄντων ἀνόπλοις, αὐτοὺς γε ὡπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τοὐλοιπὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ὅπη ταῦν παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τῷ πολέμῳ ἔμελλεν ἔσεσθαι, τῷ φόρῳ ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ἤδη τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸ δασμὸν ἀπαιτοῦντες· ὁ δὲ, ὑπεροπλίκως ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγγέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουρίδαι, χαλεπαίνοντες τῷ Σκιμθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μετὰ πολλῆς θορύβου ἐπήεσαν.

Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον ὑποπτεύοντες, [a] ἐξαυλισάμενοι, ἀπεμπόμεν, λόχον τινὰ προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἵρητο δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὰν ἴδωσι παρελθόντας τοὺς πολεμίους, ἐπανίστασθαι· καὶ ὅτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ, κατόπιν ἔκοπτον αὐτούς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε καὶ εἴκοσι τὸ ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠντιάζομεν, καὶ συμμίξαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ, τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς τοὺς φωλεούς. ἀπέθανον δὲ τὸ μὲν πολεμίων, ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατόν, ἡμῶν δὲ, εἷς, καὶ ὁ κυβερνήτης [b] τρίγλης πλευρᾷ διαπαρεὶς τὸ μετάφρενον.

Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπαυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστή-

Quos vero, inquam, hi omnes sunt? Mille, inquit, amplius. Quae sunt illis arma? Nulla, inquit, praeter spinas piscium. Igitur optimum, inquam, fuerit pugna cum illis congredi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si vicerimus, sine metu deinde vivemus. Sic placuit: digressique ad navem, nos paravimus. Causa belli futuri erat, vectigal non solutum, cujus jam dies instaret. Atque illi quidem misere tributum poscentes. Ille vero superbo cum responso nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguridae irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu invaserunt.

37. Nos vero suspicati invasionem, egressi domo expectamus, agmine praemisso virorum quinque & viginti, quibus praeceptum erat, ex insidiis, cum praetergressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insurgentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque & viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter confligentes non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam versos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt hostium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus gubernator, costa triglae trajectus a tergo.

38. Illo igitur die ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spi-

a Ἐξαυλισάμενοι] Ἐξοπλισάμενοι alios legere dicunt *Coll.* Et sic habent marg. *Ar.* P. & L. Ἐξαυλισάμενοι vero est in *Coll.* ipsis aeque ac in Edd. *Ald. J. Fl. H. P. Ba.* & *S.* b τρίγλης] Sic recte *P. Ba.* & *S.* Τρίγλης majore litera *r.* male *J. Ald. Fl. Fr. H.*

77. Ἐξοπλισάμενοι] Γρ. ἐξαυλισάμενοι *G.*

69. Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης] Obscure versio Parisina: *jam pacti tempore imminente.* Sed προθεσμίαν esse *constitutum tempus*, ut in Epist. ad *Galat.* IV. 2. ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς, producto hoc Luciani loco, alioque ex ejusd. *Nigrino*, *Plutarcho* item & *Aeschine*, post alios docuit Rev. *Elsner.* ad N. T. l. c. *J. F. R.*

77. Ἐξο-

ſpina dorſi arida delphini erecta. Poſtridie vero etiam alii, cognita re adſunt; dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, ſiniſtrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quieſcebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: reſonuit autem ſpeluncarum inſtar cetus. Illos autem in fugam verſos utpote nudos perſecuti in ſilvam, campum obtinuimus.

39. Neque multo poſt caduceatoribus miſſis & mortuos tollunt & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit fedus: quin poſtridie ejus diei contra illos profecti confertim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim quid fieret animadverſo, curſu petitis branchiis in mare inde deſilierunt. Nos vero tota luſtrata regione, quae jam vacua eſſet hoſtibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineasque colentes, &. fructum comportantes ex arboribus; & in univerſum ſimiles videbamur hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non eſt, delicate viventibus ac ſolutis. Annum igitur & menſes octo ad hunc modum vixeramus.

40. Sed noni menſis die quinto decimo, circa ſecundam oris apertionem (ſemel enim in ſingulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus ſignare horas poſſemus)

σαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφῖν@ ἀναπήξαντες. 95 τῇ ὑστεραίᾳ δὲ ᾗ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρῆσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμ@, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ [c] Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Γριτωνομένδητες ἠσυχίαν ἦγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτ@ ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἅτε γυμνῆτας, καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, τοὐλοιπὸν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς.

Καὶ μετ' οὐ πολὺ κήρυκας ἀποστείλαντες, νεκρούς τε ἀπῃροῦντο, καὶ περὶ φιλίας διελέγοντο· ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι. ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Γριτωνομενδήτων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν [d] αὐτοὺς εἰς τὴν θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη οὖσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατῳκοῦμεν, τὰ πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸ καρπὸν συγκομιζόμενοι τε ἐκ τῶν δένδρων. καὶ ὅλως, ἐῴκειμεν τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ μεγάλῳ καὶ [e] ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐνιαυτὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.

Τῷ δ' ἐνάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἱσταμένου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἄνοιξιν (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο καθ' ἑκάστην ὥραν ἐποίει τὸ κῆτ@, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς ἀνοίξεις τεχμαί-

[c] Θυννοκέφαλοι] Θυνν. B2. Κυνοκεφ. reliquae. [d] Ἀφῆκαν] Ἀπῆκαν Edd. [e] Ἀφύκτῳ] Sic jam recte Edd. Conf. ſupra *Dial. Deor.* XVII. & *Quom. Hiſt.* c. 62.

77. Ἐξωλισ.] Sic *Coll.* P. & L. At impreſſi omnes ἐξωλισσάρδοι. *M. du S.*

Ἐξωλισσάρδοι] Vulgatam ſervavi, etſi ἐξοπισσάρδοι intellectu facilius eſt. Poſſet enim ἐξωλισ. ſignificare [e] *tenteriis, tugurriis, excisi*; quaſi oppoſitum τῷ ἐκκαυλίζεσθαι. Et ſic video Cl. *Geſnerum* accepiſſe; at non invenio auctoritatem; ideo ſuſpectum habeo iſtud verbum, donec alibi invenero. *J. F. R.*

98. Θυνοκέφ.] Ut c. 35. Sed hic omnes, excepta B2. Κυνοκέφαλοι habent. *M. du S.*

Θυνοκέφαλοι] Confer omnino ſupra c. 35. *Pariſina* hic iterum κυνοκέφαλοι cum reliqq. In verſione tamen iterum quoque *Thynocephali*; quare, ſi vulgata ſupra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. *J. F. R.*

μαίρεαζ τὰς ὥρας) περὶ ὧν τῷ δευτέραν, ὡς ἔφην, ἄνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλὴ, καὶ θόρυβος ἠκούετο, ὥσπερ κελευσμάτα, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες οὖν, ἀνερπύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τῶν θηρίων, καὶ στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν [a] ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον θεαμάτων παραδοξότατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον ἡμισταδιαίους [b] τὰς ἡλικίας, ὑπὲ νήσων μεγάλων προσπλέοντας, ὥσπερ ὑπὲ τριήρων. οἶδα μὲν ἀπίστοις ἐοικότα ἱστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ὑπερμήκεις μὲν, οὐ πάνυ δὲ ὑψηλαὶ, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἑκάστη τὸ περίμετρον. ὑπὲ δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν πάντες ἑκάτερα τῶν νήσων καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν, κυπαρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὡσπερεὶ ἐρετμοῖς. κατόπιν δὲ ὑπὲ τῶν πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης ὑπὲ λόφου ὑψηλοῦ εἱστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον, [c] σταδιαῖον τὸ μῆκος. ὑπὲ δὲ τῶν πρῴρας, ὅσον τεσσαράκοντα ὡπλισμένοι αὐτοῖς ἐμάχοντο, πάντα ἐοικότες ἀνθρώποις, πλὴν τῶν κόμης. αὕτη δὲ οὐκ ἦν, καὶ ἐκαίετο, ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἱστίων, ἄνεμος ἐμπίπλων τὴν ὕλην, πολλὴν ἐνέσην ἐν ἑκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐτὴν, καὶ ἔφερε τὸ νῆσον, ἢ ἐθέλοι ὁ κυβερνήτης. κελευστὴς δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως ἐκίνουν, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων.

circa ſecundum ergo, ut dicebam, hiatum multus ſubito clamor, tumultusque exauditur, qualis celeuſmatum atque remorum. Perturbati ergo erepſimus in ipſum os beſtiae, ſtantesque intra dentes ſpectamus omnia: ſpectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines magnos quantum eſt dimidium ſtadium, magnis in inſulis tanquam triremibus adnavigantes. (Novi me incredibilibus ſimilia referre, dicam tamen). Inſulae erant longae illae quidem, ſed non vehementer altae, ſtadiorum circiter centum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duodetriginta. Horum porro alii ad utrumque inſulae latus deinceps aſſidentes ut remos trahebant cupreſſos magnas ipſis cum ramis atque foliis. In poſteriori vero parte, in puppi, ut videbatur, gubernator excelſo in colle ſtabat, aeneum tractans gubernaculum ſtadii longitudine. In prora autem eorum quadraginta circiter armati pugnabant, ſimiles usquequaque hominibus praeterquam comis, pro his enim ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant. Pro velis vero irruens in ſilvam, quae multa in unaquaque erat, ventus, ſinuabat illam, impellebatque quo vellet gubernator, inſulam. Hortator autem illis ſtabat, atque inſulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur.

41. Ac

a Ἁπάντων ὧν] Sic dedi monente *Solano*. Nam Edd. abſurde ἅπαντα ἂν. b Τὰς ἡλικίας] Τὴν ἡλικίαν P. & marg. *AIW*. Vulgatae adſentiuntur *J. Fl. H. Ald. P.* c Σταδιαῖον] Sic recte *J. H. P.* & *B1*. Σταδιαίων male *B2*. Πέντε σταδιαῖον *Fl.* d Ἦ] Sic *J.* item Codd. P. L. Οἳ *Fl. P. Ald. H.* &c.

52. Κορύθων ἐδέοντο] Τὸ τοῦ Ὁμήρου ἀλληγορῶ περὶ * Διομήδους, τὸ Δαΐου οἱ ὑπὸ κόρυθός τε ἰδὲ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.

* Διομήδους] Pro vulgato Διομήδη, reliquaque ex *Hom.* in nott. indicato reſtituta, deerat enim vocabulum πῦρ, & δαΐ οἱ, miſere ſcriptum erat. *J. F. R.*

33. Ἁπάντων ὧν] Quanquam ſic etiam ferri poſſit, malim ἁπάντων ὧν. *M. du S.*

41. Εἴκοσι καὶ ὀκτώ] Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic ſtatim poſt numerum prolatum τούτων δὲ &c. ut neceſſe ſit majorem a Luciano fuiſſe ſcriptum. quem LXX. fuiſſe exiſtimo. Sed res nihili eſt in tali Libro. *M. du S.*

48. Σταδιαῖον] Sic πηχυαῖον ſupra c. 22. & ἡμισταδιαίους

41. Ac primo duas aut tres videbamus; deinde apparuere vel ſexcentae, quae intervallo capto praelium committerent, & pugnarent claſſibus. Multae igitur adverſis proris concurrebant, multae ab impulſu vehementi ſubmergebantur: aliae ſibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exſolvebantur. Conſtituti enim in prora alacritatem oſtendebant maximam, tranſilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes, captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos ſibi invicem injiciebant, qui ſilvam complexi retinerent inſulam. Jactabant vero oſtrea quae ſingula plauſtrum implerent, & jugeri magnitudine ſpongias, iisque ſe invicem vulnerabant.

42. Dux erat alterius claſſis Aeolocentaurus, alterius Thalaſſopotes (*Maris potor*) pugna inter illos exorta, ut videtur, fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalaſſopotes greges multos delphinorum Aeolocentauri abegiſſe, quantum audire dabatur cum inclamarent ſibi invicem, & regum nomina appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque inſulas hoſtium demergunt centum circiter & quinquaginta, tres alias cum ipſis viris capiunt: reliquae remis inhibentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos perſecuti, ſub veſperam converſi ad naufragia, pleraque in ſuam poteſtatem

Τὸ μὲν ἓν πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσοι ἑξακόσιοι. καὶ ἅμα ὀστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν. πολλαὶ μὲν ἓν ἀντίπρωροι συνπράσσουσι ἀλλήλαις, πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλεκόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ ῥᾳδίως ἀπελύοντο. οἱ γὰρ ὅτι τὰ πρῶρας τέλαγμένοι, πᾶσαν ἐπεδείκνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐζώγρει δὲ οὐδείς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας μεγάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπέρριπτον. οἱ δὲ περιπλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μέντοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἁμαξοπληθέσι, καὶ σπόγγοις πλεθριαίοις.

Ἡγεῖτο δὲ τοῦ μὲν, Αἰολοκένταυρος, τοῦ δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγένετο, ὡς ἐδόκει, λείας ἕνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλακέναι, ὡς ἦν ἀκοῦσαι βοώντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων βοώντων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τοῦ πολεμίων καταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ, πρύμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς διώξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια, τοῦ πλείστων ἐπεκράτησαν,

ε Ἐπιβλέποντες] Ἐπιβλέπουσι male *J.* f Σπόγγους] Sic etiam eſſe in *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

δαίους hoc eod. cap. *J. F. R.*

51. Πῦρ ἦν] *Homer.* Il. E. 4. *M. du S.*

54. Ἦ] P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis ἆ. Alludit ad *Homeri* locum in margine deſignatum; quem Zoilus etiam carpſerat, immerito. (Vid. *Didym.*) *M. du S.*

62. Ἐκβληθεῖσαι] Qui *diſſolutae* interpretati ſunt, legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, ſi in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc ſenſu dixerit, quo hic opus eſt. Itaque analogiam, & vim τοῦ ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, ſecutus ſum. *J. M. G.*

71. Σπόγγους] Corruptam hanc vocem arbitror; ſed quid reponam neſcio. Neq; res tanti eſt. *M. du S.*

83. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναν προυσάμεναι] Nimis ſæpe & erudite hoc genus loquendi illuſtratum eſt ab præclaris ingeniis, quam ut voces poſtremas intelligamus cum Micyllo ſimul & Benedicto *colliſa puppi*. *J. G.*

Ibid. Πρύμναν κρούειν] Imperitiſſime vertitur, *αἱ δὲ πρύμναν προυσάμεναι ἔφευγον, reliquae colliſa puppi fugerunt*. Siccine? colliſa puppi poterant fugere? Verte *reliquae remis inhibentes fugerunt*. Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis *inhibere remis*. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non converſa navi fugiebant, ſed paullatim euntes ceſſim, & remis inhibentes curſum navis, retro navigabant, ut erudite docuit *ὁ πάνυ J. Frid. Gronovius* lib. IV. Obſervat. cap. ultimo, quem vide. *J. G. G.*

σαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο. καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγδοήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ὀπὶ μιᾷ κεφαλῇ τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀναστυρώσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ἡσυχάσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ σπόγγια, καὶ ἐπ' ἀγκυρῶν πλησίον ὁρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο μεγάλαις, ὑαλίναις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαντες ὅπερ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐτοῦ, ἀπέπλεον ᾄδοντες, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ᾄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ περὶ τὴν νησομαχίαν [a] γιγνόμενα.

redegerunt, & receperunt ſua, nam ipſorum quoque inſulae octoginta non minus ſubmerſae fuerant. Statuerunt vero tropaeum pugnae inſularis, una inſularum hoſtilium in capite ceti ſuſpenſa. Illam igitur noctem circa beluam, revinctis ab ea retinaculis, & jactis circa ancoris, transegere: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis. Poſtridie vero re ſacra in ceto peracta, ſepultisque in eo ſuis, ſolverunt laeti, & velut paeanas canentes. Iſta ſunt circa inſularem pugnam geſta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Τὸ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὸν ἐν τῷ κήτει δίαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδρᾶναι· καὶ δὴ ἐξάμενοι διεκόπτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, ἐδὲν ἠνύομεν, τῷ ὀρύγματι ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος [b] ἀποθανεῖν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ῥᾳδία ἔμελλεν ἡμῖν ἔσεσθαι ἡ ἔξοδος. δὴ ἐξάμενοι οὖν ἀπὸ τοῦ ἑῴου, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναιθήτως εἶχε τοῦ

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

AB hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfoſſo aufugere, jamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque ſtadia progreſſi nihil efficeremus, fodiendi conſilio abjecto, incendere ſilvam ſtatuimus, ita quippe morituram beluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac ſeptem dies totidemque noctes non ſenſit ardorem, octavo autem nonoque

a Γιγνόμενα] Γινόμενα *Fl.* Prius vero eſt in *J. H. Ald. P. Fr. S.* &c. b Ἀποθανεῖν] Ἀποθανεῖν ἔμελλε *Vorſt.* fruſtra.

88. Κατέδυσαν] Paſſive accipias neceſſe eſt; nam numerus non patitur ut de hoſtium inſulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic *Polyaen.* I. p. 77. & paſſim. *M. du S.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Inſcriptio Scholiorum hic rurſus erat ἀληθῶν διηγημάτων, vid. princ. I. *VER. HIST.* quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omiſi. *J. F. R.*

10. Ἀποθανεῖν] Nihil opus eſſe τῷ ἔμελλε, quod *Vorſt.* ingerit, attendenti patebit; ſatis enim commode ad δίεγνωμεν refertur hic infinitivus, & vel ſic elegantius, quam ſi quidquam addatur. Sic fere *Athen.* VI. p. 246. C. Σιμωνίδης φησὶ — συνόντας δὲ αὐτῷ τῶν πόλεως, ὡς προσαγορεύειν γελοιαστάς. Ita & *Salluſt.* Jug. c. 113. 3. *Dicitur ſecum ipſe multa agitaviſſe, ... quae ſcilicet tacente ipſo, oculos paſtoris pavefeciſſe.* Plura addere in re nota non libet. At potuit *Vorſtii* mens fuiſſe, ἔμελλον hic per ellipſin intelligendum, uti mox ἔμελλον ἔσεσθαι plene enunciatur; tumque nihil contra dico. *J. F. R.*

22. Ma-

que aegrotare eum intelleximus : hiabat enim tardius, & si hiaret, statim os claudebat. Decimo undecimoque plane jam ad mortem spectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem animadvertimus, nisi quis illo hiante discunearet maxillares, quominus claudere illos posset, periculum esse, ne inclusi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis trabibus discuneato, navem paravimus, & aqua quam plurima imposita, & necessariis reliquis : gubernaturus autem erat Scintharus. Proxima luce cetus quidem jam erat mortuus.

2. Nos vero extractum navigium, & per dentium interstitia traductum, suspensumque e dentibus placide in mare demisimus. Tum tergo conscenso, sacraque re Neptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo, quod malacia esset, quarto solvimus. Hic in multos de navali illo praelio mortuos incidimus, offendimusque, ac dimensi corpora cum admiratione sumus. Ac dies quidem aliquot navigavimus aëre temperato usi : deinde borea flante vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, sed in profundum etiam ad trecentos circiter passus : ita ut egressi per glaciem discurreremus. Durante autem ven-

καύματος· ὀγδόῃ δὲ καὶ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτῶν νοσοῦντος· χεῖρον γὰρ ἀνέχασκε· καὶ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ καὶ ἑνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκρώθη, καὶ δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὡς, εἰ μή τις χανόντος αὐτοῦ ὑποστηρίξειε τοὺς γομφίους, ὥστε μηκέτι συγκλεῖσαι, κινδυνεύσομεν καλαχλειδέντες ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· ἔστω δὴ τὸ στόμα [c] μεγάλαις δοκοῖς διερείσαντες, τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τἆλλα ἐπιτήδεια. κυβερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ὀπιθούσῃ, τὸ μὲν ἤδη τεθνήκει.

Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες, ῥέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ἐπιβάντες δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ καὶ τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (χειμερία γὰρ ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὴ πολλοῖς τῶν ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπαντῶμεν, καὶ προσωκέλλομεν. καὶ τὰ σώματα καταμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. καὶ ἡμέρας μέν τινας ἐπλέομεν, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι· ἔπειτα βορέου σφοδρῶς πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργυιάς· ὥστε καὶ ἀποβάντας ἀφεθέειν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου. ἐπιμένοντος δὲ τοῦ

[c] Μεγάλαις] Μεγάλοις *Th. Mag.* male. Femin. gen. recte Lucian. Edd. [d] Ὑπ'] Ἐπ' *Fl.* Nihil mutant *J. H. P. Ald.*

22. *Μεγάλαις δοκοῖς*] Hunc locum in corrupto Codice cum legisset *Thomas Magister*, incaute secutus est quam illic inveniebat scripturam. Nostri Codices omnes habent *μεγάλοις*, recte. *M. du S.*

28. *Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες*] Quum vertissent alii, *per raritatem dentium educentes & explicantes*, inde Benedictus fecit *deductam & explicatam*. Sed turbatissime hic nugantur omnes, & illud explicare nihili est. Verte, *per raritates traductam & ad dentes religatam*. Id enim est hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli. *ἐκείνην μὲν τὴν νύκτα περὶ τὸ θρῖον νηλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτὰ τὰ λίγαια.* Et translate in Amoribus, *ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἐκατέρωθεν ἐξαψάμενος ἔφερον.* *J. G.*

41. *Ἐπάγη*] Ridet. At nostra aetate satis jam compertum est, mare ipsum sub Arcto, hibernis totis mensibus, glacie rigere, & vix aestivis tutum. *M. du S.*

τῷ πνεύματι φέρειν ἡ δυνάμεναι, τοιόνδε τι ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ τ γνώμην ἀποφηάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος) σκάψαντες γὰρ ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, τῷ πυρὶ ἀναχαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοῖς ἰχθύσι· εὑρίσκομεν δὲ ἀναδύοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόντες, ἡ τ ναῦν περιηγυίαν ἀναστάσαντες, καὶ πετάσαντες τῷ ἀθόνῃ, ἐφερόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ὅτι τῷ πάγῳ διολισθαίνοντες. ἡμέρᾳ δὲ πέμπτῃ ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο.

Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους σταδίους, νήσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ' ἧς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη). καὶ δύο ταύρους ἀγρίους καλατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ὀπὶ τ κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἐξέτι. μετ' ὀλίγον δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπεπηγώς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἄμπελοι, βοτρύων πλήρεις· ἡ μὴν οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν· ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνῳκοδόμητο, Γαλατείας τ Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον μὲν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὅμοιον τὲ ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ [a] παρεῖχε, ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρύων γάλα. βασιλεύειν δὲ τύ-

to, cum ferre non poſſemus, tale quid excogitamus, conſilii auctore Scintharo. Effoſſo intra aquam ſpecu maximo, triginta in hoc dies manſimus, accenſo igni, in cibo utentes piſcibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero jam neceſſariis, aggreſſi navem gelu firmatam extrahimus, paſſoque velo, vehimur quaſi navigantes levi blandoque motu habentes per glaciem. Quinto inde die aeſtus fit, ſolvitur glacies, in aquam redeunt omnia.

3. Trecenta ferme ſtadia navigaveramus cum delati fumus ad inſulam parvam ac deſertam. Hic aqua hauſta, jam enim defecerat, confectisque ſagittarum ope ſilveſtribus duobus bubus, rurſum navigavimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, ſed, quod Momus cenſebat, ſub oculis. Non ita multo poſt in pelagus intramus non aquae illud, ſed lactis. Inſula in eo conſpiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec inſula, caſeus maximus plane compactus, uti poſtea edendo experti ſumus, ſtadiorum quinque & viginti magnitudine: vites porro uvis indutae. verum non vinum inde, ſed lac expreſſimus. Aedes in media inſula exſtructa erat Galateae (*Lacteae*) Nereidis, quod indicabat inſcriptio. Quamdiu igitur ibi manſimus, cibum pariter atque opſonia terra nobis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare

a Παρεῖχε] Ὑπῆρχε *Fl.*

49. Πῶς ἀναχαίοντες] Εἶτα βωμολόχοι, οὐκ ἤμελλεν ὁ πάγος θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεταπεσεῖσθαι, καὶ πῶς οὐχὶ * καλαχλυδώντες τίλεον † ἀπωλάλειται; ἄντι ἐκπίπτων ἡ πλάσις ὡς ἐπὶ τὸ τῇ φύσει σου πρόσφορον. *V.*

* Καλαχλ.] Καλαυσθέντες male in Ed. correxit *Solanus*, non tamen addens unde.

† Ἀπωλάλειται] Hoc verbum ut ſuſpectum notaverat idem; conjicio itaque eum maluiſſe ἀπωλόλει, vel ἀπωλεῖτο. quod non improbem. *J. F. R.*

52. Προσελθ.] Lege προελθόντες. *M. du S.*

Προσελθόντες] Non dubito quin *Solani* emendatio ſit vera; nam προελθόντες, *prodeuntes* ex illa fovea, meliorem ſenſum praeſtat, quam προσελθόντες *accedentes;*

gnare his regionibus dicebatur Tyro (*Cisa*) Salmonei filia, hunc sibi honorem, postquam hinc discessit, nacta.

4. Morati in insula dies quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam prosequente, non nisi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non jam lacteo navigantes, sed salso mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis similes, corporibus & statura, pedibus solum exceptis; hos enim habent ex subere, a quo nempe etiam appellantur puto Phellopodes (*suberipedes*). Miramur igitur cum videmus, illos non mergi, sed eminentes super fluctus, ac sine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam & Graeca lingua salutant, dicuntque, in suam se patriam Phello (*suberiam*) contendere. Et aliquousque juxta currentes nobiscum iter faciunt: deinde diversi abeunt felicem nobis navigationem precati. Post paullo insulae apparent multae: in proximo ad sinistram Phello, in quam illi festinabant, urbs in magno & rotundo subere aedificata: at e longinquo & dextrorsum magis quinque maximae atque altissimae, in quibus ignis ardebat multus.

5. Versus proram lata una & humilis, stadiis distans non minus quingentis. Jam vero prope eramus, & aura circa nos spirabat admirabilis, suavis, & odora, qualem Herodotus historicus spirare ait a felici

τῶν τ' χωρίων ἐλέγετο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, μὴ τ' ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν, ταύτην τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τ' τιμήν.

Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ ἕκτῃ ἐξωρμίσαμεν, αὔρας μέν τινος πρηέος πνεούσης, λειοκύμονος δὲ ὕδατος τ' θαλάττης. τῇ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, ὄχ ἔτι ἁλμυρῷ τῷ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἁλμυρῷ τε κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, ὅτι τοῦ πελάγους ἁλιθέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεοικότας, τά τε σώματα, τά τε μεγέθη, πλὴν μόνων τ' ποδῶν· ταῦτα γὰρ φέλλινα εἶχον· ἀφ' ὧν δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες μὲ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τ' κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιπορεῦντας· οἱ δὲ καὶ προσῆσαν, καὶ προσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλὼ τ' αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δή τινος συνοδοιπόρουν ἡμῖν πρηέοντες· εἶτα ἀποτραπόμενοι τ' ὁδοῦ, εὐδίζον, εὔπλοιαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλὼ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ὅτι μεγάλη καὶ στρογγύλη Φελλῷ καλοικισμένη. πόρρωθεν δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγιστοι καὶ ὑψηλόταται, καὶ πῦρ πολὺ ἀνεκαίετο.

Κατὰ δὲ τ' πρῷραν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν, καὶ θαυμαστή τις αὔρα προσέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης, οἵαν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀποζεῖν τ' εὐδαίμονος Ἀραβίας.

tes; quia tamen Codd. nullis nititur, intactam sivi vulgatam. *J.F.K.*

64. Ὥσπερ ὁ Μῶμος] Lucianus hic alludere videtur ad id quod de Momo scripsit *Aristoteles* de partib. animal. Lib. III. eum naturam incusasse, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire. Id *Lucian.* in Nigr. *G.C.*

Ibid. Μῶμος] Conf. supr. *Nigr.* §. 18. (ex divis. *Hemsterh.* est §. 32.) Et *Hermot.* c. 20. *M. du S.*

78. Τυρὼ] Hujus fabulam repete ex Ἐν Δ. XIII. & adde, si lubet, Φιλοπ. c. 6. *M. du S.*

95. Φελλὼ] Nota etiam est φελλὸς Pamphyliae urbs, itemque φελλεὺς mons Atticae &c. Vide *Steph. Byzant.* h. v. *J.M.G.*

96. Σωωδιπόρων] Conf. *Hermot.* c. 13. *M. du S.*

6. Κατὰ δὲ τ' πρῷραν] Proditum est a veteribus poëtis, esse quasdam in Oceano insulas ad quas post mortem deferuntur eorum animae, qui sancte religioseque vixerint, *Homer. Lucian.* de Luctu. *G.C.*

11. Ἡρόδοτος] *Herodot.* III. p. 123. *M. du S.*

βίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτόν τι ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν· ἡσθέντες δὲ τῇ ὀδμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγιγνόμεθα. ἔνθα δὴ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, πόλεμόν τε φυγεῖς ἐξιόντας ῥέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικά, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἠιόνων ᾄδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. ἀὴρ δὲ κοῦφος καὶ εὔπνους περιεκέχυτο τὴν χώραν· καὶ αὖραι δέ τινες ἡδεῖαι φυσπνέουσαι, ῥέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀπεσυρίζετο, ἐοικότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, ὑ Θορυβώδης, ἀλλ' οἷα γέγοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν.

Arabia. Quale enim a roſa, & narciſſo, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto praeterea & lauro, atque vitis flore, tam ſuave quiddam *ad nares* nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque poſt longos labores dum ſperamus, breviſſimo jam intervallo abſumus ab inſula. Hic & portus videmus multos circum circa tutos a fluctibus & ſpatioſos, fluminaque pellucida placide exeuntia in mare: ad haec prata, & ſilvas, & cantrices aves, tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër porro levis & molliter ſpirans circumfuſus regioni erat, atque aurae quaedam ſuaves leni flatu ſilvam motabant. Itaque & a ramis motis, jucunda perpetuaque cantica ſibilabant, ſimilia cantibus qui ab obliquis fiſtulis in loco deſerto redduntur. Sed clamor etiam miſtus exaudiebatur, non ille tumultuoſus; ſed qualis oriatur in convivio, inflantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis.

6. Hiſ-

a Τὰ] Ὅτι *Ex. Fl.* male. Nihil a vulg. abit P.

24. Περιπέχυτο] Ἀντὶ τοῦ περιέχειν, ἐπίληφι, περιβάλλει, περιλάμπει. *V.* (περιλάμπει V.)

28. Ἐπῳμώης] Quanquam enim vox ſit inſolens, aptiſſima videtur. Verbo ἐπῳμώω utitur Ἐρωτ. c. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus; ἐπ' ἐρημίας, *in deſertis.* *M. du S.*

29. Πλαγίων αὐλῶν] Dum quis meliora me doceat, intelligo fiſtulas obliquas *Querpfeiffen* (Belg. dwarsfluiten) ſuſpenſas voti cauſſa a paſtoribus in locis deſertis, ſpecubus, arboribus, quas ſonum aura ſpirante edere, nihil impedit. Tales ſunt apud *Longum Paſtor.* lib. I. p. 5, 19. ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγξες, καὶ κάλαμοι πρισβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. plura ibi *Mollius.* *J. M. G.*

Ibid. Βοὴ . .] Hunc etiam locum in depravatiſſimo Codice legerat *Thomas Magiſter*, quem vide in voce ἀθρόος. Noſtri Codices non ἄθρους, ſed ὑ Θορυβώδης habent. *M. du S.*

32. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν] Non debuit verti *ad tibiam vel citharam ſaltant*; neque enim κροτεῖν eſt ſaltare: & certe erat quoque modulatus plauſus. Utique & in Pſeudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus *cymbala pulſantem*, ſine mentione ſaltandi; & in Saltatione κροτοῦντα τε προσίτε ἐ ἀπαι-

νους ἀπρεπεστάτως ἐπιβοῶντα reddidit *applaudens & laudibus indecentiſſimis acclamans.* *J. G.*

39. Περιπλοοις] Angl. περιπόλοις. *J. B.*

Περιπολ.] A. P. L. *S. A.* Impreſſi vero omnes περιπλόοις, ante *S.* quae recte mutavit. *M. du S.*

44. Ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς] Rhadamanthus Lyciae Rex, filius Jovis ex Europa Minois & Æaci frater, vir juſtiſſimus. Vid. *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

47. Αἴαντ@] Occubuit ad Trojam, ut ſcribunt *Sophocles* in Ajac. & *Dictys* Cretenſ. in Hiſtor. *G. C.*

49. Καλλιγραφεῖτο] Leve admodum eſt vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum a tot editoribus non eſſe ſublatum: In omnibus enim extat καλλιγραφεῖτο δὲ αὐτῷ pro ἐκαλλιγραφεῖτο, quod puer videat. *J. G. G.*

Ἐκαλλιγραφεῖτο] In omnibus antea legebatur, καλλιγραφεῖτο. & ſane ſic paſſim apud hunc *Prometh.* fin. Ibid. c. 4. f. Νεκρ. Δ. XXVII. & Μνημ. c. 19. eodem modo, quo hic in impreſſis. Sic & Fab. *Aeſop.* Delect. Fab. X. vitioſe; & *Aeſop.* Fab. 72. & apud *Demoſth.* c. Mid. p. 409. A. *M. du S.*

Καλλιγραφεῖτο] *Solanus* cum Cl. *Graev.* ſentiens ἐκαλλιγ. ſcri-

6. Hiſce omnibus dum demulcemur allabimur, firmataque in portu navi, exſcendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus ſociis. Progreſſi per pratum floridum, in praeſidiarios litorisque cuſtodes incidimus, qui roſeis nos coronis vinctos, duriſſimum hoc apud illos vinculum eſt, ad principem abduxere, a quibus in via audivimus, hanc eſſe beatorum qui vocantur inſulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Jam deducti ad illum, quarti ſtetimus in ſerie eorum qui judicandi erant.

7. Primum judicium erat, de Telamonio Ajace, utrum par ſit eum verſari cum Heroibus nec ne? Accuſabatur autem hoc nomine, quod furioſus fuiſſet, atque ipſe manus ſibi intuliſſet. Tandem cum multa *utrinque* dicta eſſent, pronunciavit Rhadamanthus, *Jam quidem helleboro poto tradereturHippocrati Coo Medico, in poſterum ubi reſipuiſſet, convivio adhiberetur.*

Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατήχθημεν ὁρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸν Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν [b] ἑταίρων ἅπλοι πόντες. προϊόντες δὲ διὰ λειμῶνος εὐανθοῦντος, ἐντυγχάνομεν τοῖς φρουροῖς καὶ [c] περιπόλοις· οἱ δὲ δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, ὅτι γὰρ μέγιστον παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆγον ὡς τὸν ἄρχοντα· παρ' ὃν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι δὲ [d] ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν τάξει τῶν δικαζομένων ἐστημεν τέταρτοι.

Ἦν δὲ ἡ μὲν πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐτὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε καὶ μή· καληγορεῖτο δὲ αὐτῷ, ὅτι μεμηνώς, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθυς ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τὸν ἑλλέβορον, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ συμποσίου.

Δεύ-

b Ἑταίρων] Ἑτέρων male *Ex. Fl.* Nihil mutat *P. H. J. P.* &c. *c* Περιπόλοις] Sic *A. L. P. S. A.* & *Ald.* Περιπόλοις Edd. cett. *d* Ὁ Κρὴς] Ὀκρὴς male *Fl.* *e* Καληγορεῖτο] Sic Edd. omnes. Ἐκαληγορεῖτο vult *Graev.* male.

37. Εὐανθοῦς] Γράφεται εὐάνθητον (leg. εὐανθοῦντος, ut in C. exſtat.)

ſcribendum eſſe etiam in marg. *Junt.* notavit. Ego vero cur neutri obſecundem, dicam. Miror autem Cl. *Graev.* tam confidenter dicentem, vel puerum videre ἐκαληγορεῖτο ſcribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruiſſet ſaltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit Vir ſummus, verbum eſſe compoſitum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis ejusmodi compoſita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγορεῖτο, etſi Lexica ſine auctoritate adferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius ſuſpectum eſſet; nam *Thucyd.* Atticae puritatis norma optima I. 95. p. 63, pr. καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτῶν. Iterum ibid. paullo poſt. κατηγορεῖτο δὲ αὐτῷ ἐκ πολλοῦ Μαδισμὸς, καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperfect. act. gerit augmentum in fronte ap. *Ælian.* V. H. III. 19. λαλοῦντος κατηγόρει. Idem XII. 12. ἐφιφανοῦτο — τὸ δὲ ἐφίφανμα κατηγόρει αὐτῶν. Nec aoriſt. id habet ap. eumd. I. 34. πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde *Herodian.* VI. 9. §. 1. τῷ τε Μαξίμινου — κατηγόρει & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat ſervanda, etiamſi forte alibi ἐκατηγορεῖτο inveniretur. Nec tamen abjectum eſſe augmentum dixeris, ut in *Zeux.* §. 10. προτάλιζον pro ἐπροτάλιζον quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. paſſiv. etiam in ſoluta oratione ſaepe fieri, ut πεποίκιλτο pro ἐπεποίκιλτο, δεδώκεισαν, pro ἐδεδώκεισαν diximus ad 1. *Ver. Hiſt.* c. 13. Ita & *Jungerman.* ad *Long. Paſt.* p. 220. εὔχοντο & ηὔχοντο promiſcue ſcribi, aliaque ſimilia docet, & fruſtra illud εὔχοντο, quod ap. *Long.* III. p. 94. editum conſpicitur, in ηὔχοντο mutari, obſervat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρησε locis ab *Solano* citatis, Noſter ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua ejus teſtimonia contra ipſum faciunt. Et Cl. *Graev.* ad mort. Dial. XXVII. §. 7. f. ad verba ἑαυτῷ κατηγόρει φάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etſi tempus imperf. & ibi eſt, nihil dixit. *J. F. R.*

51. Νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τῷ ἑλλεβόρου] *Th. Mag.* v. πίομαι. *M. du S.* Sed ἑλλεβόρου adſpirate apud *Thomam* invenio. *J. F. R.*

Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικὴ, Θησέως καὶ Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης ἀγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐτῶν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐδίκασε Μενελάῳ συνεῖναι αὐτῶν, ἅτε καὶ τοιαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυνεύσαντι τῆς γάμου ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τήν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τῆς [a] Μίνω θυγατέρας.

Τρίτη δ' ἐδικάσθη περὶ τροεδρίας, Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐτῷ ἐτέθη πρὸς Κύρου τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον.

Τέταρτοι δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόντες, ἔτι ζῶντες ἱερᾶς χωρίου ἐβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα ἐξῆς διηγησάμεθα. [b] οὕτω δὲ μεταστησάμενος ἡμᾶς, ὅτι πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφήνατο, τὸ μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τὸ ἀποδημίας, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, δοῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν, ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τὸν ἀποδημίας, μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτά.

8. Alterum erat amatorium judicium, Theſeo & Menelao de Helena contendentibus, cum utro ea habitare deberet? judicavitque Rhadamanthus, *Illam eſſe cum Menelao, qui nuptiarum illius cauſſa tot laborem, pericula tot, ſubiiſſet. Etenim Theſeo alias eſſe mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.*

9. Tertia cauſſa judicata eſt de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginienſem, & primas deberi, viſum eſt, Alexandro, ac ſella ei poſita juxta Cyrum majorem Perſam.

10. Quarti nos admoti ſumus. Atque ille quidem interrogat, *Qua re impulſi, vivi adhuc ſacram regionem ingreſſi eſſemus?* Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero nobis ſecedere aliquantum juſſis, diu conſiderat, ſuiſque cum aſſeſſoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in conſilio tum alii plures, tum Ariſtides juſtus Athenienſis. Cum vero viſum ipſi eſſet, pronunciavit, *Curioſitatis quidem & profectionis poenas nos, ubi mortui fuiſſemus, daturos: jam vero dicto tempore in inſula morati, & convictu Heroum uſi, abiremus.* Conſtituit autem etiam diem commorationis, ne plus ſeptem menſibus *maneremus.*

11. Hinc

[a] Μίνω] Sic *Fl.* aliaeque recte. *Μίνως J.* & *H.* [b] Οὕτω] Edd. omnes. Οὗτος melius *Solan.* conjicit.

63. Περὶ προεδρ.] Conf. *Dial. mort.* XII. pr. *M. du S.*

66. Παρὰ Κύρου τὸν Πέρσ.] *Th. Mag.* v. Παρὰ. *M. du S.*

71. Οὕτως] Sic lego pro οὕτω, quod in omnibus hic reperio. *M. du S.*

86. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κιναμώμινοι] Benedictus *porta ex ſolo cinnamomi ligno.* Item infra, εἰς ναῦν μονόξυλον *navim ſolido ex ligno conflatam.* Quae verſiones quam ſint abſurdae, docet ipſe, quum ſtatim βωμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide.* Id enim vult: iſta non eſſe compoſita ex fruſtis, ſed ex una trabe & ſegmento arboris tam magnae exſecta. *J. G.*

94. Πηχέων ἑκατὸν βασ.] Vid. ſupra *Catapl.* c. 16. *M. du S.*

98. Πυίλοις] Πύλαι, ἔρυγμα, ἔμβασις, ἔνθα ἀποκλείονται. *Ariſtoph.* Schol.] *Vorſt.* Vid. Ἱππ. c. 6. *M. du S.*

99. Ἐσθῆτι] Si priſtinam verſionem reſpicias, quae habebat: *Utuntur autem veſtibus purpureis*, &c. ſtatuas ἐσθῆτι legendum, ut referatur ad πορφύρους. Sed ut conſtructio ſic evadat facilior, ſenſus tamen erit deterior; nam nihil adeo mirum foret, ſi veſtes tantum purpureae dicantur; ſed magis mirum, aranearum telas ipſas eſſe purpureas; quales lanas aevo aureo promittit *Virg.* Ecl. IV. 45. *Sponte ſua ſandyx paſcentes veſtiet agnos*, & quae praecedunt. Ait igitur Lucianus: *pro veſtitu utuntur aran. telis per ſe purpureis.* Interim, ſi a colore receſſeris, hodie non adeo mirum, veſtes ex aranearum telis poſſe confici, quum noſtra memoria id in Gallia experimenti cauſſa factum ſit. *J. F. R.*

7. Ὁμοιότητα] Angl. ὀραιότητα. Aliam tamen lectionem ſequutus eſt Interpres. *J. B.*

Ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἀψ.] Deſcribit eleganter umbras apud

11. Hinc ſua ſponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti ſumus, ad bezorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumpoſita Smaragdina: portae ſeptem ex uno ſingulae trunco elaboratae cinnamominae: ſolum urbis, quodque intra muros terrae eſt, eburneum: templa omnium deorum e beryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una gemma amethyſtina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cujus latitudo centum cubitorum Regiorum; profunditas ea, ut facile ſit natare. Balnea ſunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in ſoliis ros calidus.

12. In veſtitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipſi non habent, ſed tactum effugiunt, carnis expertes, figuram ſolam & ſpeciem oſtendunt, ac licet corpora non habeant, tamen ſtant, moventur, ſapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obverſari, ſimilitudinem quandam induta corporis. Niſi enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non eſſe id

Τεντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν στεφάνων ἐξῤῥυέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τ' πόλιν ἠγόμεθα, [c] εἰς τὸ τ' Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα χρυσῆ, τὸ δὲ τεῖχος πρόκειται σμαράγδινον. πύλαι δὲ εἰσὶν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι [d] κινναμώμινοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τ πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τῦ τείχους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λίθου ᾠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν πυοῦσι τὰς ἑκατόμβας. ῥεῖ δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρου τῦ καλλίστου, τὸ πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῖν εὐμαρῶς. λυτρὰ δὲ ἔστιν αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενοι. ἀντὶ μέντοι τῦ ὕδατος, ἐν ταῖς πυέλοις δρόσος θερμὴ ἔστιν.

Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται, ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' [e] ἀναφεῖς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως ὧν ἑστᾶσι, καὶ κινοῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιᾶσι. καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν τῦ σώματος [f] ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μή τις ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶ-

[c] Εἰς] Καὶ εἰς *Fl.* sola. [d] Κιναμω.] Κιναμω. *J.* & *Fl.* Κιναμω. *Bz.* & P. Κιναμω. *S. H.* & *Ald.* Eadem varietas mox iterum occurrit. [e] Ἀναφεῖς] Al. male ἀφαντεῖς. *Coll.* Noſtrae Edd. tamen recte in vulgatam conſpirant. [f] Ὁμοιότητα] Ὡμοιότητα A. P. & marg. *AIW.* Nil mûtant Edd.

85. Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις] * Εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ὁ γόης ἔλεγεν ἁγίους προφήτας λέγεσθαι, ἐφ' οἷς † ἔστι περὶ τ' Ἱερουσαλὴμ τὰ ἐκάτερα ἡμεῖς συνεγχεῖσθαι ἀλληγορικῶς διεξήλθομεν. *V.*

2. Ἀναφεῖς] Γρ. αἰ ἀφωνεῖς. *G.*

* Ad aliena verba annus referebatur hoc Scholium, duos Cod. V. quod & notae Clar. *J. Clerici* anſam dedit; quam, quia jam hujus loci non eſt, omiſimus. Adi modo *Apocal.* XXI. 10. & ſeqq. ut quam haec illis ſimilia ſint, videas. *M. du S.*

† Οἷτοι] Οἵτοις Edit. *Cler.* Sed ἔστι recte in V.

pud inferos, poſſe quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde ſubtilia, quae non tam corpora ſint, quam corporis inſtar. ſed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν. τὴν δὲ τῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι τοῦτο τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In ſumma videtur eorum anima nuda circumvagari, ſimilitudine corporis circumdata. Ac niſi quis tetigerit, non poſſit deprehendere non eſſe corpus, quod videt. Nam ſunt ut umbrae rectae, non nigrae.* Latina verſio εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae ſic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non eſſe corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae.* Videntur enim, licet non tangantur. *J. G. G.*

9. Σκιαὶ

εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαὶ, ἀ μέλαιναι· γηράσκει δὲ οὐδείς, ἀλλ' ἐφ' ἧς ἂν ἡλικίας ἔλθῃ, τοιόσδε· ἀ μὴν οὐδὲ νὺξ παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἕω, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου, τοιοῦτον φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ ὡρῶν μίαν ἴσασι τὸ ἔτος· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ ἐστὶ, καὶ εἷς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος.

quod videt : sunt enim quasi umbrae erectae non nigrae. Senescit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea manet. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane clara. Sed quale est mane diluculum sole nondum exorto, talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempestatem norunt. Semper enim apud illos ver est, & unus flat ventus, Zephyrus.

Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθηλεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ῥοιὰς, καὶ τὰς μηλέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαιδεκάφορον· ἑνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινώου, δὶς καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες [a] ἄρτους ἑτοίμους ἐπ' ἄκρου φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ [b] ἑξήκοντα, καὶ τριακόσιοι, μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι· μικρότεραι μέντοι αὗται· καὶ πολλοὶ γάλακτος ἑπτὰ, καὶ οἴνου ὀκτώ.

13. Regio floribus omnibus, plantisque tum mansuetis tum umbrosis viret. Vites quidem duodecies feraces, mensibus singulis fructum ferunt. Punicas vero arbores, & malos, & reliquas autumni copias, dicebant etiam ter & decies ferre, bis nempe uno mense, qui Minous apud illos est. Pro tritico spicae panes jam paratos in summo producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quinque & sexaginta supra trecentos, mellis totidem alii, unguenti autem quingenti, hi tamen minores; fluvii lactis septem, & octo vini.

Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πεποίηται, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμὼν δέ ἐστι κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, φυκνὴ, ὑπισκιάζουσα τοὺς κατακειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. φορεῖται δὲ καὶ ἀφέρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλὴν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τοῦτο μὲν οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἔστι δένδρα περὶ

14. Coenatio extra urbem structa est, in eo qui vocatur campus Elysius. Est autem pratum pulcherrimum, & circa illud silva varia, densa, accumbentibus umbram faciens : stragula de floribus subjecta habent : ministrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam quod vinum non infundunt : hoc enim nihil opus est ; sed sunt

a Ἄρτους ἑτ.] Ἄρτον ἕτοιμον Schol. b Ἑξήκοντα] ζ'. Fl. male, pro ξ'. Cum vulgata nostra facit H. & P. &c.

12. Οὐδὲ νὺξ] Εἰς τὰ ὑπὲρ Θουλὴν περιλογούμενα ἐπισκῶπται. V.

26. a Ἄρτον ἕτοιμον] Τὸ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς ἀμφιπολοῦσι. V.

38. Διακοσμοῦνται] Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων περιλογούμενα τῆς Ἀστυρίου ἀμφίας. V. (Vid. Philostr.)

a Ἄρτον ἕτοιμον] Sic pro ἄρτους ἑτοίμους quod in nostris libris est, V. Codex. M. du S.

9. Σκιαὶ ὀρθαὶ] Umbrae aliae in libero loco stantis hominis humi jacere ac trahi videntur : hae, instar hominis ipsius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura sua nigrae ; hae coloratae tum carnis colore tum vestium. Caeterum ita recte me interpretatum post alios hunc locum arbitror, licet aliter summo viro videatur. J. M. G.

10. Οὐ μέλαιναι] Non sicut nostrae, jacentes & nigrae,

sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in coenationem, decerptum unum alterumque poculum sibi apponit: at illa statim vini plena fiunt, & sic bibunt. Pro coronis, luscíniae & aves aliae cantrices, ex vicinis pratis flores rostris lectos, instar nivis in eos spargunt cum cantu supervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in modum. Densae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguentum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ventis, tanquam tenuem rorem demittunt.

15. In coena musicae vacant & cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime carmina. Et adest ipse quoque & cum illis epulatur, accumbens supra Ulyssem. Chori puerorum sunt & virginum. Ducunt eum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbius Arion, & Anacreon, & Stesichorus. Etenim hunc quoque apud illos vidi, jam reconciliata illi Helena. Hi vero cum canere desierunt, alter chorus procedit cycnorum, hirundinum, ac luscíniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum sane silva tota fistulis quasi succinit, ventis ducibus.

τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, ϛ ἀφγυροειδέστατα ὑάλου· ὁ καρπὸς δ' ἔστι τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς καλασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὰν οὖν παρίῃ τις εἰς τὸ συμπόσιον, [c] τρυγήσας ἓν ἢ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων καθίζει, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη [d] γίγνεται· οὕτω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ τἆλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμώνων τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, καλαμίφ αὐτοὺς μετ' ᾠδῆς ὑποπετόμενα, καὶ μὴν καὶ μυρίζουσι· νεφέλαι τυχναὶ ἀναστάσασαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ τῆ πολάμῃ, καὶ ὀπισθάσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἠρέμα τῶν ἀνέμων ἐπιβλιβόντων, ὕσουσι λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.

Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν· ἄδει δὲ αὐτοῖς τὰ Ὁμήρου ἔπη μάλιστα, καὶ αὐτὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσσέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συνᾴδουσιν, Εὔνομός τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην, ἤδη τὴν Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὰν δὲ οὗτοι παύσωνται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύκνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὰν δὲ καὶ οὗτοι ἄσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων καταρχόντων.

Mé-

[c] Τρυγήσας] Τρυγίσας *J.* Τρυγήσας recte aliae. [d] Γίγνεται] Γίνεται *Fl.*

grae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. *M. du S.*

23. Ὀπώραι] (ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδη τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον δωρακίνα, μῆλα ἀππίδια, δαμασκηνὰ, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. *Constant.* Γεωπ. L. X.) *Vorst.* *M. du S.*

50. Στόμασιν] Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὀρροπυγίῳ facias canentes. *M. du S.*

63. Εὔνομ@.] Musicus is clarus, cujus historiolam lege, quam narrat in Προτρ. *Clemens Alexand.* sub ipsum initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. *M. du S.*

64. Στησίχορος] Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblaeso numine, videre potuit. *Lucian.* Macrob. *G. C.*

66. Ἑλένης] In Helenam poëma inclementius scripserat, ob quod a Castore & Polluce luminibus orbatus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. *Philostr.* VI. 245. & *Plat.* in *Phaedro*; adde *Isocrat.* Ἑλ. ἐγκ. p. 329. *M. du S.*

Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκεῖνο ἔχουσι· πηγαί εἰσι δύο [a] περὶ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος, ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες διάγουσι.

Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ὀπισήμων ὅς τινας παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ τοὺς ὅτι Ἴλιον στρατεύσαντας, πλήν γε δὴ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. ἐκεῖνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώρῳ κολάζεσθαι· βαρβάρων δὲ, Κῦρός τε ἀμφοτέρους, καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θρᾷκα Ζάμολξιν, καὶ [b] Νομᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον, τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου· εἶδον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχοῦντα μὲν Νέστορι καὶ Παλαμήδει· ἦσαν δὲ αὐτοῦ Ὑάκινθός τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρκισσος, καὶ [c] Ὕλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καί μοι ἐδόκει ἐρᾶν τοῦ Ὑακίνθου· τὰ πολλὰ δ' ἦν [d] ἐκεῖνον διήλεγχον. ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ῥαδάμανθυς, καὶ ἠπειληκέναι πολλάκις ἐκβαλεῖν

16. Maximum & illud ad hilaritatem *adjumentum* habent, *quod* fontes sunt duo, circa coenationem, risus alter, alter vero voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bibunt, & quod superest jucunde & cum risu agunt.

17. Dicere jam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Semideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, praeter Locrum Ajacem: illum solum dicebant in loco impiorum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, & Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thracem, & Numam Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Phocionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Periandro excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci F. sermones caedentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hyacinthus Lacedaemonius, & Thespiensis Narcissus, & Hylas, & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: multa sane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi Rhadamanthus, & saepe minatus esse, de insula se illum ejecturum, si

a Περὶ] Sic A. & P. Παρὶ Edd. priores. b Νομᾶν] Ex *Solani* emendat. Νομοῦν enim Edd. c Ὕλλας] Sic Bl. H. J. P. Ald. &c. d Ἐκεῖνον διήλ.] Ἐκείνῳ διελέγετο *Vorst.* emendat, ut infra c. 23. f. Edd. nostrae nihil mutant.

79. Ἐπιτυμβίου] Κατὰ ποινὴν τὸ ἐπιτυμβίου. *V.*

73. Περὶ] Angl. ὑπὸ. *J.B.*
Παρὰ] Ex Angl. & P. reliqui enim περὶ habent, vitiose. *M. du S.*
Παρὰ] Infra vero cum dativo, hac ipsa Differt. c. 33. pr. πηγαὶ δύο ὑπὸ ταῖς πύλαις. *J. F. R.*
80. Ἡμιθέους] Semidei non integri Dii neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut semidei ratione virtutis. *Tertullianus* quatuor Gentilium deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & majorum gentium dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroes, quidam Medioximi, & quidam Semones. *G.C.*
81. Λοκρ. Αἴαντος] Ob violatam ab eo Cassandram. *M. du S.*
85. Νομᾶν] Omnes, quotquot vidi, libri Νομοῦν. Sed vide Ἀποφθ. c. 8. & Μακρόβ. c. 8. *M. du S.*
87. Τέλλον] Vide Ἔρωτ. c. 10. & *Plut.* *M. du S.*
88. Ἀνὸ Περ.] Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si *Aelianum* audias, duo Periandri fuerunt, sapiens alter, alter tyrannus; *Var. Hist.* XII. 35. Sed foede corruptus locus est ille *Aeliani*. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide *Diog. Laërt.* p. 25. & *Menag. not.* p. 36. Qui *Periandrum* VII. Sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. *Plut.* Solon. 154, 2.) *Plato* vero *Eudoxum*, teste *Diog. Laërt.* 7. F. sed in Protag. 206. F. ubi sapientes Plato recenset. *Endoxus* ille non compa-

ret,

ſe nugas agere pergeret, & nollet diſſimulatione omiſſa convivari. Plato ſolus non aderat, ſed dicebatur ipſe quoque civitatem habitare a ſe confictam, eaque forma reipublicae, eisque, quas ſcripſiſſet, legibus uti.

18. Ariſtippus quidem & Epicurus primas hic ferebant, ſuaves homines, & gratioſi, & convivae commodi. Aderat etiam Aeſopus Phryx, quo ut ſcurra ridiculario utuntur. Verum Sinopenſis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriusque ſaepe ad ſaltandum conſurgat, & vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc adſcendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chryſippo, non prius illi fas eſſe inſulam ingredi, quam elleboro quartum uſus eſſet. Academicos vero dicebant velle quidem venire, ſed ſuſtinere ſe adhuc, & conſiderare: neque enim hoc ipſum illos percipere, an inſula talis ſit. Alioquin etiam Rhadaman-

αὐτὸν ἐκ τ νήσου, ἣν Φλυαρῆ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφεὶς τ εἰρωνείαν, εὐωχεῖσθαι. Πλάτωνα δὲ μόνον ὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθείσῃ πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, ᾗ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτευόμενος.

Οἱ μὴν ἀμφ' Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἴσωπος ὁ Φρύξ. ε τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελωτοποιῷ χρῶνται. Διογένης μὲν γε ὁ Σινωπεὺς, τοσοῦτον μετέβαλε τοῦ τρόπου, ὥστε γῆμαι Λαΐδα τ ἑταίραν, ὀρχεῖσθαί τε αὐτὸν μέθης πολλάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τ δὲ Στωϊκῶν, οὐδεὶς παρῆν· ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τ τ ἀρετῆς ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ πρότερον αὐτῷ ὀπιβῆναι τ νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ f Ἀκαδημαϊκοὺς ἔλεγον ἐθέλειν μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι· μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἔστιν. ἄλλως τε, καὶ τ ὅτι τοῦ Ῥαδαμάνθου,

οἱ-

e Τούτῳ] Τούτων male *Fl.* Τούτῳ reliqq. & P. f Ἀκαδημαϊκοὺς] Sic *J. H. Fl. P.* &c. Ἀκαδημιακοὺς. *Coll.*

12. Τῶν δὲ Στωϊκῶν . . .] Οὐκ ἦν παρὰ Στωϊκῶν, ἄνδρωπε; *G.*

17. Τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς] Οὐκ ἀκριβῶς εἶπεν τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοῖς Ἐφεσίοις συνάπτει Λουκιανός. *V.* (συνάπτειν, Λουκιανέ. *Coll.*)

ret. Immo Diogenes ipſe 10. D. *Myſona* ibi pro *Periandro* a Platone ſuffectum obſervat. Vere itaque cenſet *Menagius* priorem Diogenis locum ſcioli eſſe gloſſema, quod in textum abſurde receptum eſt. Vide notas ejus ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII. Sapientum ſpectant. *M. du S.*

Ἀπὸ Περιάνδρου] Periander inſula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus eſſet, & oppreſſam ſervitute Corinthum teneret. *J. M. G.*

89. Ἀδολεσχοῦντα μὴ Νέστορος] Quod optabat in ultimis ſermonibus ſuis, a Platone in Apologia & Xenophonte ſervatis. *J. M. G.*

10. Ὡς γῆμαι Λαΐδα] Serio accepit *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 138. D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Jocoſe enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruiſſe traditur Diogenes. Vid. *Diog. Laërt.* 144. E. & 150. E. ἐρωτηθεὶς ποῖα καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέπω, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155. B. ἔλεγε δὲ ἐ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας. γάμον μηδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τ συνοίκησιν τὴν συνεῖναι. *M. du S.*

16. Τέταρτον . . . ἐλλεβ.] Vide ſupra B. πραγ. c. 23. & Ἑρμ. c. 86. *M. du S.*

Ibid. Ἐλλεβορίσῃ] Confer ſupra *Hermot.* c. ult. *F. G.*

17. Ἀκαδημαϊκοὺς] Analogia videtur ſuadere ſcribendum ἀκαδημιακοὺς. Verum prius ex uſu obtinuit, pluraque hujus ſcripturae exempla citat *Steph.* in Theſ. qui etiam obſervat μετάθεσιν vocalium in hoc adjectivo factam. Et quia numerus Exemplarium longe major, non hic modo, ſed ubique in Luciano vulgatam confirmat, non mihi dubium eſt, hanc ſcripturam eſſe veram. *J. F. R.*

οἶμαι, κρίσιν ἐδεδοίκεσαν, ἄτε ϗ τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀνηρηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὁρμηθέντας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφιγνυμένοις, πρὶν ναυθείας δὲ ἀπολείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, ϗ ἀναστρέφειν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν [a] ἀξιολογώτατοι τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα μὲν Ἀχιλλέα, καὶ μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων ὧδε φρονοῦσι· μίσγονται μὲν ἀναφανδὸν, πάντων ὁρώντων, καὶ γυναιξὶ, καὶ ἄρσεσι, ϗ οὐδαμῶς τοῦτο αἰσχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἢ μὴν καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· ϗ μέντοι πάντες αὐτῷ ἐπιορκεῖν καλεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑακινθος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὡμολόγουν, ἐχεῖνος δὲ ἠρνεῖτο· αἱ δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναὶ, ϗ οὐδεὶς φθονεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώταται· ϗ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.

thi, puto, judicium metuunt, qui ipsum judicandi instrumentum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu capto sequi eos qui veniant *in insulam*, sed ignavia quadam deficere ante quam assequantur, & de media via reverti.

19. Hi quidem igitur eorum qui adsunt maxime commemorabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post hunc, Theseum. De coitu & rebus veneris ita sentiunt. Miscent corpora publice, & in conspectu omnium, cum mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum hoc illis videtur. Solus Socrates dejerabat, se caste accedere ad juvenes: sed omnes peierare illum judicabant. Saepe enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur; at ipse negabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet quisquam viro alteri, sed hac in re maxime sunt Platonici. Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes.

20. Duo

a Ἀξιολογ.] Λογικώτατοι Cod. *Fl.* Nihil mutant Edd. praeter *Fl.* quae ἀξιολογικώτατοι.

35. Ἢ μὴν] Ἀντὶ τοῦ ὄντως. *V.*

26. Καταλαμβάνοντ.] Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληψίαν Academicorum; itaque *comprehendendi* verbo usus essem: si illud de eo quoque dici posse sciviſſem, qui secutus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus vel currentibus in stadio: ubi *assequendi* verbum domicilium quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. *J.M.G.*

28. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι] Flor. λογικώτατοι. *J.B.*

34. Διώμνυτο..] Vide quae nos supra ad B. πρωτ. c. 16. in eam rem attulimus. *M.du S.*

40. Τοῦτο] Pro κατὰ vel ἀπὸ τοῦτο. Vid. supra T. I. *Nigrin.* §. 27. *J.F.R.*

48. Αὐτοὺς] Necessaria videtur *Vorstii* emendatio, scribentis αὐτοὺς. Ratio in promtu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem ut, post *Leonem Allatium* aut ‹ *rossollium* (uter enim horum hoc asseverarit non satis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstremus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X. 1733. Chium fuisse vult *Simonides* apud *Steph.* in Lyric. p. 119. *M.du S.*

Αὐτοὺς μὲ] Recepta lectio, αὐτοὶ μὲ ἀγνοῦν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτοὺς, quod refertur ad ζητοῦντας seu disputantes, syneſi non abstrusa nec difficili. Certe sic interpretatus sum. *J.M.G.*

Αὐτοὺς μὲ ἀγν.] Cl. *Gesneri* emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere etiam invitis libris nihil dubitarim. Sed & *Vorstius* in marg. sic emendarat, & Cod. *Pell.* correctionem firmat. Cl. *La Croze* adscripserat ἴφασκον legendum; quod etsi praestat vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. *J.F.R.*

49. Κολοφώνιον] Non dubitavi secundam syllabam contra Edd. correptam dare; quia non modo *Strabo* ita ubique scribit. Vid. ejus L. XIV. p. 952. vel 643. ubi ter quater occurrit; sed & quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III. XI. quem tamen paullo aliter exhibet *Antholog.* IV. 2. quae sic: Ἑπτὰ πόλις διεφίλονεικεν περὶ ῥίζαν Ὁμήρου. Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶς, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι. *J.F.R.*

57. Κατὰ

10. Duo nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Homerum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo quaesivi, tum unde esset? dicens illud maxime apud nos in hunc diem disputari. At ille ajebat, *illos ignorare, cum hi Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: se vero*, dicebat, *Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari, sed Tigranem: deinde cum obses* (Homerus) *apud Graecos esset, nomen mutasse.* Ad haec de versibus illius rejectis interrogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum satis respondisset, rursus interrogavi, *cur tandem*

Οὔπω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διεληλύθεισαν, καὶ προσελθὼν ἐγὼ Ὁμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὔσης ἀμφοῖν, τότε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἴη, [b] λέγων τοῦτο μάλιστα παρ' ἡμῖν [c] εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι· ὁ δὲ [d] αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν· οἱ μὲν γὰρ, Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ [e] Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε Βαβυλώνιον, καὶ αὐτός γε τοῖς [f] πολίταις, οὐχ Ὁμηρον, ἀλλὰ Τιγράνην καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ τῶν ἀθετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶ γεγραμμένοι· καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. καταγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν τὴν ψυχρολογίαν· ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς ἀπεχέχριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μηνίδος τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο,

b Λέγων τοῦτο] Nihil mutant *Coll.* & Edd. *c* Εἰσέτι] Εἰσέ—τι *J. H. Fl.* Ceterae recte, ut edidi. *d* Αὐτὸς] Sic *Pell.* Αὐτὸς Edd. abiurde, οὐκ, ἴσως ante ἀγνοεῖν addit Cod. L. *e* Κολοφώνιον] Sic *Anon.* ap. *Pell.* Καλοφώνιον enim Edd. *f* Πολίταις] *Alii* πλείοσις *Coll.* Prius habent *J. Fl. H. P.* *g* Καταγίνωσκον] Sic *Fl.* & *P.* Κατεγίγνωσκον *J.* & *H.*

46. Λέγων τ. μ.] Γρ. λέγων τοῦτο μάλιστα. *G.*

51. Τοῖς πλάσεσις] Γρ. τοῖς πολίταις. οὐχ Ὁμηρος. *G.*

57. Καταγίνωσκον] Σημειοῦ δὲ τὴν σύνταξιν, τὸ δὲ γινώσκω γενικῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκω σου τῆς φλυαρίας. ὁ δὲ Ε αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν. καταγίνωσκον τῶν ψυχρολογίαν. ἤτοι ὧν Ἀτ[illegible]ικῶς ὁ συντάξας. αὐτὸς δὲ κατ' ἐπὶ ἄλλων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ κοινῇ * ἐπιτιμωμένοι συνηθείᾳ. ἢ τὸ καταγινώσκω αὐτοῦ τῶν χειλῶν ἢ ἀφροσύνης εἰλήφασι. *V.*

* Ἐπιτιμώμενοι] Ἐπιτιμώμενον male Ed. *Clem.*

57. Καταγίνωσκον] Non verum est quod *Scholiast.* ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum semper adhibent. Ecce *Thucyd.* VI. c. 61. p. 417. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἰρήμη δίκη θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε Ε τῶν μετ' ἐκείνου. *Aristoph.* Eq. vers. 1357. Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτῃ τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ καταψηφιεῖτε Ε καταδικάσετε. Plura *Steph* ex *Demosth.* aliisque in Thes. append. T. I. p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognosco* accipero velis, licet; nam & sic fere *Aristoph.* Eq. vers. 46. Οὔτος καταγνοὺς τὸ γήροντος τοὺς τρόπους. Etsi paullo plus valeat, quam simplex, ut *Bisetus* ibi monet, dicens: Καταγνοὺς, θεωρήσας. φέρεται ἡ κατὰ δύο καταμαθὼν Ε αἰσθόμενος· πρὸς ἔμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τῷ μαθών. &c. quae ap. eum fis vide. *J. F. R.*

58. Ζηνόδοτον] Aristarchus notissimus. *Zenodotus* Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. *Suid.* *M. du S.*

61. Μήνιδος] Immerito hic Homerum fugillat, quod *iram Achillis* initium suo poëmati fecerit: palam enim est Iliada legenti, eam rem in toto poëmate agi, ut rectissime id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poëmata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio judiciove a coeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus consarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitia, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemtui sint & deridiculo. Horum

σαλο, καὶ εἶπεν ὃς, ἕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν καὶκεῖνο ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ πρότερον ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν ἢ Ἰλιάδα, ὡς πολλοὶ φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο· ὅτι μὴν γε οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὁ καὶ αὐτὸ τοῦτο λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε οὐδὲ συνθάνεσθαι ἐδόκουν· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοσε τοῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων· προσιὼν γάρ τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὃς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γάρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἀπενηνεγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει [a] ἔσκωψε, καὶ ἐνίκησεν Ὅμηρος, Ὀδυσσέως συνηγορεῦντος.

Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἑπτάκις ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ

ab ira Achillis *initium* carminis *feciſſet?* Et ille, *ita ſibi temere in mentem veniſſe.* Etiam illud ſcire volebam, prioremne ſcripſiſſet Ulyſſeam Iliade, ut multi referunt? negabat. Caecum enim non fuiſſe, quod ipſum quoque de illo narrant, ſtatim ſciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus eſſet. Saepe etiam alias hoc faciebam, ſi quando otioſum illum viderem, ut accedens ipſum interrogarem aliquid: atque ipſe promte ad omnia reſpondebat, in primis ſecundum judicium cum viciſſet. Erat enim dica illi ſcripta injuriae, a Therſite, quod contumelioſe in ipſum luſiſſet in carmine: vicitque Homerus, cauſſam illius una agente Ulyſſe.

21. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit, ſepties mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectisque tot ani-

a Ἔσκωψε] Ἔσκωψε male Edd. plurimae. Ἔσκωψε recte L. B2. & S.

66. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] Ἱστορεῖ δὲ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ * περὶ τοῦ Ὁμήρου βίου. V.

* Περὶ] Aberat in Edit. Nec magno opere requirerem; ſed quia adeſt in Cod. V. inſerere non dubitavi. J. F. R.

rum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem ſummam, cum *ſui ſeculi* ſuarumque rerum admiratione conjunctam Boilaeis compeſcendam exagitandamque relinquo. *M. du S.*

64. Εἰ πρότερον] Hac de controverſia acutiſſimum vide *Longini* judicium c. VIII. π. ὕψους. *M. du S.*

66. Ὅτι μὲν δὴ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε οὐδὲ συνθάνεσθαι ἐδόκουν] Vertunt: *ipſum vero caecum non eſſe, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus ſum percontari.* Sed an ἑώρα, eſt, *vidi?* an οὐκ ἐδόκουν, eſt, *veritus ſum?* Minime. Quare in hunc modum debebant: *Caecum vero non fuiſſe, quod ipſum etiam de eo dicunt, ilico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat.* *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] *Cicero* tamen Tuſc. Diſp. V. c. 39. *Homerum coecum inducit*, ſcribens: *Traditum eſt etiam, Homerum coecum fuiſſe. At ejus picturam, non poëſin, videmus. Quae regio, quae ora, qui loci Graeciae, quae ſpecies formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus eſt, ut quae ipſe non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis Pictori comparetur Homerus, ex ſequentibus tamen adparet, Ciceronem eum coecum facere; quod etiam confirmatur exemplo Tireſiae coeci vatis, quem ilico ſubjungit Cicero. Vid. notam *Davisii*, quem conſulendum Cl. *Hamſt.* in marg. *Graevianae* Ed. indicarat; ubi is *Brod.* Miſc. V. 9. & *Scholiaſten* Lucian. ad T. 2. p. 17. (i. e. ad *Somn. ſ. Gall.* ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὤν) id cum Luciano negantem citat; nec non *Vellej. Pat.* qui L. I. 5. ait: *Homerum, ſi quis coecum genitum putat, omnibus ſenſibus orbus eſt.* Non igitur plane negat Vellejus Homerum coecum fuiſſe; ſed ab nativitate id calamitatis ei obtigiſſe negat: cum prae ſenio viſum amiſiſſe dici queat, quod & illi, quos *Davis.* citat, voluere. Vide etiam not. *Boecleri* ad Vellej. p. 38. Ed. *Burm.* Coecum autem fuiſſe *Davisius* nullo modo dubitat; quod ſub Demodoci perſona ſemet ipſum deſcribere credatur ap. *Max. Tyr.* Diſſ. XXII. nec ego dubito, ſi caſu aut ſenio id contigiſſe dixeris, ut *Brod.* l. c. ex *Herodoto*, *Pauſan.* in Meſſen. & *Tzetze* probat; nam ab nativitate coecum ſtatuere abſurdum videtur; quum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium ſitum, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoſcenda, praecipuum ejus fuerit ſtudium. Quod autem ab ſtatuariis deſumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur; nam aut vulgarem hi rumorem ſecuti ſunt,

animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem judicatum eſt, cum verſari ſecum : hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare an Euphorbum oporteret. Venit & Empedocles, circumuſtulatus, & toto aſſatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis ſupplicaret, receptus eſt.

22. Procedente tempore certamen inſtabat, quae Thanatuſia (*Mortualia*) apud illos vocantur. Praeſidebant Achilles, Theſeus ſeptimum. Reliqua longum fuerit dicere : ſumma capita rerum enarrabo. Luctа vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulyſſe. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegyptii, qui Co-

ἐκτελέσας τ᾽ ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὔφορβον αὐτὸν ὀνομάζειν χρή. ὁ μέντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἤλθε μὲν καὶ ἔστη περιεφθής, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὀπτημένος· ἐδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων.

Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγών, τὰ παρ᾽ αὐτοῖς Θανατούσια. ἡγωνοθέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἕβδομον. τὰ μὲν ἂν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγήσομαι. πάλαι μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους, Ὀδυσσέα περὶ τοῦ στεφάνου καταγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέ-

Da-

δ Κᾶρος] Sic B2. *J. H.* & P. cum *A.* Ceterae Κάρος. Κάπρος *Palm.* Κάπυρος *Gron.*

ſunt, aut non ſatis differentiae inter videntem ac coecum eſt in illorum arte ; ſolent enim marmoreae effigies oculorum orbes ac pupillam raro exprimere, quorum circuli quum ſulcis aliquantum excavatis deſcribendi ſint, id totam faciem deformat, & maligniores, ut ſic dicam, oculos exhibet, quam ſi exterior tantum eorum ambitus ſolus efformetur. *J. F. R.*

72. Μετὰ τ. δ.] Sic lego pro ταῦτα, quod in omnibus libris eſt. *M. du S.*

74. Θερσίτου] *Hom.* Il. B. 212. *M. du S.*

75. Ἐσταλῶτι] L. B2. & *S.* In reliquis prave ἐσταλῶτα. *M. du S.*

81. Χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξ.] De femore Pythagorae aureo vid. ſupra T. I. *Vit. anct.* §. 6. Neque hic putes χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum ; eſt enim ſolita ellipſ. τῷ μηρῷ. *aureus erat femur*, pro *ad femur*. Etſi hic *totum dextrum latus* pro femore dicit. *J. F. R.*

83. Εὐφορβου] Trojanus fuit adoleſcens Panthi filius, fratris Hecubae, teſte *Hom.* Il. 17. Lege *Laert.* in Pythag. & *Ovid.* L. XV. Met. *G. C.*

86. Ὀλυμπιάδος] Sic infra in *mort. Peregr.* §. 37. ἐπὶ τοῦ Ὀλυμπιονίκου γέροντος ἰδών. Sed in praef. temp. mox c. 29. & ſupr. in *Necyom.* *J. F. R.*

89. Θανατούσια] Eccere ! Vir optime caeteroquin de literis Graecis meritus hunc feſtum diem, eamque celebritatem *Graeciae ſuae feriatae* inſeruit. O lepidum caput ! Mirum ni *Paradiſus Socratis*, & *ſymposium* in ejus *Attica* alicubi locum habeant. Sapit *Pasterus*, qui cum caetera excerperet, expunxit. *M. du S.*

93. Πάλαι μὲ ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους] *Luctа vicit Carus Heraclides.* Sic vertit Interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rurſus hoc loco legendum eſt Κάπρος ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους. *Caprus poſt Herculem primus*, de quo ſupra fuſe diximus. *J. G. a P.*

Ibid. Κᾶρος ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους] Quem hic interpretem probabimus? In *Baſileenſi* editione vertunt : *Carus qui ab Hercule ſtabat*, ſatis lepida captatione ; ac ſi Graeca eadem foret conſtructio, quae Latina ; & ſcilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc ſtabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus : *Carus Heraclides*, quod propius ad genium ſermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit *Palmerius*. Quaſi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem : immo quis egregius luctator ille Ulyſſes ? ex quo alterius adverſario patet prorſus ratiocinationem *Palmerii* non procedere : multo minus ut ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους poſſit reddi, *poſt Herculem primus*, quidquid de Capro ſuo ſolliçitus iit. Opinor optime adnotaſſe patrem Κάμωνα. Non agitur de luctatore ; agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. *J. G.*

Κᾶρος] Conſule *Loyd.* honoratiſſimi Praeſulis Wigornienſis Doctiſſimum & ipſum filium ad Olymp. CXLII. *Catal. Olymp.* a *Scal.* editum. *Pauſ. Suid.* (ſed apud hunc ſuo loco non comparet aut Κᾶρος aut Κάπρος ille) Ulyſſem hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. Ψ. 710. & ſeqq.) cum Ajace, quem & proſtravit. *M. du S.*

96. Ἀρείου] Vid. *Plut.* 396. 2. Sed is tamen a noſtro diverſus. *M. du S.*

2. Ὁμη-

θαπαι, ᾗ Ἐπειῷ, ἀλλήλοις συνελθόντων· παγκρατίῳ δὲ ὁ τίθεται ἆθλα παρ' αὐτοῖς. τὸ μέντοι δρόμου, οὐκ ἔτι μέμνημαι τίς ἐνίκησε. ποιητῇ δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παρὰ πολὺ ἐκράτει Ὁμήρου, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἆθλα ἦν ἅπασι στέφανος, [a] πλακεὶς ἐκ πτερῶν ταωνίων.

rinthi ſepultus eſt, & Epei, inter ſe congreſſorum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Curſu quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praeſtabat, vincebat tamen Heſiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona.

Ἄρτι δὲ τῷ ἀγῶνι συντελεσμένῳ ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, διορρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τῆς φρουρᾶς ὑπερκρατήσαντες, ἐλαύνειν ὅπι τὴν νῆσον. ἡγεῖτο δὲ αὐτοῖς, Φάλαρίν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ [b] Βούσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θρᾷκα, καὶ τὸν περὶ Σκείρωνα,

§ 23. Jam conſummato autem certamine nunciantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, ſuperataque cuſtodia, pergere ad inſulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegyptio Buſiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pi-

[a] Πλακεὶς] Πλακὴς *J.* ſola male. [b] Βούσιριν] Βούσυριν Edd. male.

98. Παγκρατίου] Τάχα λέγει τὸ πλήγαις βάλλειν τοὺς πυγμάχους, ὁ ἐκεῖνοι * ἀγῶν παρ' οἷον ἀπαθὴς ὁ ἐν ᾅδου ὢν, ἅτε σωμάτων ἀπηλλαγμένων. *V.*

9. Φαλ.] Οὗτος χαλεπωτάτας ἐπινόει κολάσεις. (Hoc Scholium ſede ſua in V. motum, & in II. Vol. Ed. *Amſt.* ad *Jov. Trag.* inſertum, huic loco, ut & duo ſequentia, reſtituimus. *M. du S.*)

10. Βούσιριν] Οὗτος ἀμοὺς ἦν ὡς ἐσθίειν ἀνθρώπους ἐπιθύων. *V.*

11. Διομήδην] Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους καὶ ὡς ἐκράτει ἔβαλλεν αὐταῖς. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἔχετος ὁ Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. Sed *Echetus* ille neque hic neque usquam apud Lucianum conſpicitur. *M. du S.*)

* Ἀγὼν] Ἀναιρετὸν habet Ed. *Cler.* Sed ex C. correxit *M. du S.* Qui poſtremam hujus Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀπαλλαγμένος.

2. Ὅμ. —— Ἡσ.] Ad traditionem alludit, quae coaetaneos faciebat. Vid. *Philoſtr.* Her. p. 726. & ſeq. & Hennet. p. 52. *M. du S.*

9. Φάλαριν] Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impoſiti noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. *Senec.* L. 2. de Clem. c. 4. & L. 2. de Ira. *G. C.*

10. Βούσιριν] Buſiris Rex Ægyptiorum Neptuni & Lybiae filius, qui Thraſii conſilio hoſpites violabat incognitos, ut eorum ſanguine pluviam eliceret, cujus penuria Ægyptus novem annis laboraverat. *Seneca* loc. cit. *G. C.*

Βούσιριν] Mendoſe antea ſcribebatur Βούσυριν. Sic ut edidimus non Auctores tantum multi, ſed & numiſmata ſcribunt: de quo vide *Apollod.* II. p. 53. B. *M. du S.*

11. Διομήδην] Diomedes Rex Thraciae dum equos ſuos humana carne aleret, in Tyrida opido truculentus ab Hercule equis ipſis ad devorandum objectus eſt. *Ovid.* IX. Met. *G. C.*

Ibid. Σκείρωνα] Latronem inſignem, qui proximos Megaris ſcopulos inſidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere ſaeviebat, hunc Theſeus occidit. *G. C.*

12. Πίτυος.] Schinim inſignem latronem, qui circa Iſthmi initium teſte Pauſania miro crudelitatis genere ſaeviebat. De eo *Plutarch.* in Theſ. *G. C.*

Πίτυος.] Vide *Plut.* in *vita Theſei.* Et *Xenoph.* L. II. Ἀνοιν. *A. V.*

Πίτυος.] De *Centauro* illo qui pinus incurvabat, ſupra, ni fallor, T. I. jam habuimus. *Suidae* Ed. *Hag.* Πιτυοκάμπτης ſcribit, omiſſo medio, o. *J. F. R.*

13. Ἥρωας ἐπὶ τοῦ ἡίονος] Bene contra *Th. Magiſter* monet Cl. *Jenſ.* in Lect. Luc. p. 10. ſcribens: Ἥρω Ἀττικοὶ, ſcribit iterum *Thomas*, οὐχ Ἡρώα καὶ Ἥρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τοῦ πληθυντικοῦ, οὐχ Ἥρωας. Ecce tamen non ſemel ἥρωας Lucianus. In *Zeux.* c. 3. ὁ Ζεῦξις οὐκ ἔγραφεν ἥρωας, ἢ θεούς. In *Vera Hiſt.* c. 23. Ἐστάσασι τοὺς ἥρωας ἐπὶ τοῦ ἡίονος. Ipſa quoque haec vox Ἠιὼν, ἠίονος, deterior quam ἠών, ἤονος, cenſetur ab eodem; cum tamen non modo in noviſſime adducto hoc Luciani loco, ſed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vocis hujus forma diſerte legatur. In *Herodoto* p. 617. (leg. *Hermot.* c. 84.) Ἐπὶ τῇ ἠόνι καθίζοντες. In *Ver. Hiſt.* Ὄρνια ἐπὶ τῆς ἠιόνος ἐθέντα. Ibid. Πλησίον τοῦ ἠίονος ἐκειμηθημεν. Haec alio loco ab *Jenſio* dicta huc transſcribere operae pretium exiſtimavi. *J. F. R.*

19. Ἐπὶ Δηλίῳ] Hic cum fortiter pugnaſſet, tandem cum

Pyrocampte. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui jam resipuerat, Ajax Telamonius. Hi commisso prælio pugnant: vincunt Heroës, egregia praesertim Achillis opera. Multo etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic *postea* convocatis sodalibus disputabat, mortuorumque Academiae loco nomen faciebat.

καὶ Πυροκάμπτιλω. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ὅπῃ ἕκαστον ἠθέλησεν· ἡγεῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἤδη σωφρονῶν. καὶ συμμίξαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πολλὰ καλλωπίσαντος. ἠρίστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ὅπῃ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ὅπῃ Δηλίῳ ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ χωρίον, καλός τε καὶ μέγας παράδεισος, ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα συγκαλῶν τοὺς [c] ἑταίρους, διελέγετο, Νεκρακαδημίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας.

Συλ-

c Ἑταίρους] Ex Cod. L. Ἑτέρους Edd. priores omnes.

18. Καὶ Σωκράτης] Τὰ περὶ Σωκράτους ἐκ προοιμίου ἀληθῆ. *V.*

23. Παραδείσους] Τῶν ἄκρως βουλομένων ἰλλυρίζειν ὡς τὸ νόθον τῇ Ἑλληνίδι φωνῇ ἐπιπέμπουσι τὸ † παράδεισος ὄνομα. *V.*

† Παράδεισος] Ex *Xenophonte*, *Pollucе* & *A. Gellio* notum est vocem hanc esse Persicam & significare *viridarium*. Occurrit etiam in *Ecclesiaste* libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. *J. Cl.*

cum reliquis fugere coactus est; qua pugna Xenophontem equo delapsum pedes ipse servavit. *Diog. Laërt.* p. 38. E. Vid. *Strab.* IX. *Plut.* 11. C. *Συμπον.* 334. & *Plut.* Alcibiad. 354. & 1032. I. *Aelian.* etiam *Var. Hist.* III. 17. ubi male ἐπὶ Δῆλον. *Plut.* etiam in Apol. Socr. 363. F. & *Athen.* V. p. 215. & Not. *Casaub.* ad Diog. Laërt. p. 17. *Thucyd.* IV. 96. f. & 100. I. *Plut.* 1032. A. Ibidem & Plato fortiter pugnasse traditur. Vid. *Diog. Laërt.* p. 72. A. *M. du S.*

Ἐπὶ Δηλίῳ] Adducit haec verba Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* IV. 107. p. 301. nec non alia quaedam testimonia, quibus probet ἐπὶ dandi casum in hujusmodi locutione postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem, quae ἐπὶ Νίσαιαν pro ἐπὶ Νισαίᾳ habet, merito arbitratur. Etsi ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut *Hom.* Il. VII. 238. & alibi; nam ibi aliud verbum adjungitur. Conf. nos supra ad c. 28. *Quom. conscr. hist.* Et videbis, non immerito locum *Act.* ἐπὶ Δῆλον, suspectum quoque *Solano* videri. *J. F. R.*

24. Τοὺς ἑτέρους] Sic legit Interpres. At ego puto legendum ἑταίρους; nam & infra in Demonacte discipulos Socratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat: καίτοι δέ τινος τῶν ἑταίρων, & rursus: τῶν ἑταίρων τις ἐμὸς ἦν οὗτος. *J. P. a G.*

Ibid. Ἑτέρους] Admodum jocose narrat Lucianus, uti, quum esset apud inferos, impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhadamanthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo, Achille, & Ajace Telamonio; qui strenue repressérint impios. Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pugnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatioso horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, *reliquos*, heroas nempe; ut ego quidem expono. At *Palmerius* pag. 678. legit ἑταίρους. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud scriptores reperiri pro ἑταῖος, & contra: (nam & ἑταῖρα pro ἑτέρα in suo libro legisse *Brodaeum* apud Nostrum in *de Merced. Cond.* circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταίρας legendum monet ἑτέρας, ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nulla videtur mutandi necessitas; quum, ut dixi, caeteri heroes sint intelligendi; eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἐπιδείκνυσθαι celebrasse, patet ex sequentibus. *J. F.*

Ἑταίρους] In omnibus libris legebatur ἑτέρους; sed proba est *Palmerii* & *Vorstii* emendatio, quam L. Codicis auctoritas etiam confirmat. *M. du S.*

Ἑτέρους] Ἑταίρους legendum. *M. V. la Croze.*

Ἑταίρους] Quia quinque doctissimi Viri, *Palmer.* *Vorst.* *Solanus*, *La Croze* & *Gesnerus*, id vel conjectura adsecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte ἑτέρους legentium. *J. F. R.*

Συλλαβόντες ἐν τοῖς νεκυημύσις, καὶ δήσαντες, αὖθις ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κολασθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην μάχην Ὅμηρος, καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζειν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη, Νῦν δέ μοι ἔννεπε μοῦσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' ἐν κυάμοις ἑψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὰν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰστιῶντό τε ὀπτανίκια, καὶ ἑορτὴν μεγίστην ἦγον· μόνος δὲ ταύτης οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν.

Ἤδη δὲ μηνῶν ἐξ διεληλυθότων, [b] περὶ μεσοῦντα τὸν ἕβδομον, νεώτερα συνέβαλε πράγματα. Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκιρθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλὸς, ἤρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν, [c] ὀπτανικῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολλάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ προέπινον, καὶ μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρος [d] ἁρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ καὶ-

24. Victos itaque comprehensos vinctosque iterum remiserunt, magis jam puniendos. Scripsit hanc quoque pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros nostratibus hominibus adferendos. Verum postea hos non minus quam alia perdidimus. Initium poëmatis hoc fuerat: *Musa, mihi Heroum dic praelia defunctorum.* Tum fabis coctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoriae causa instituunt, celebritatemque agunt maximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fabas edendi consuetudinem.

25. Jam sex menses peracti fuerant, cum circa medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scirthari filius, magnus & pulcher qui esset, diu jam amabat Helenam, & ipsum juvenem apparebat ad furorem ab illa amari: saepe enim & innuebant sibi invicem in convivio, & propinabant, & soli surgentes oberrabant per silvam. Atque adeo prae amore & consilii alterius inopia consilia agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulieri quoque au-

a Κομίζειν] Deest in *Fl.* Adest in aliis, & in P. b Περὶ μεσοῦντα] Περιμεσοῦντα uno verbo *J. H. Fl.* Ceterae rectius disjungunt. c Ἐπιμανῶς] Ἐπινῶς *Schol.* & *Fl.* Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. d Ἁρπάσαι] Sic recte *Jens.* Ἁρπάσας Edd.

45. Ἐπινῶς] * Δεῖ γράφειν ἐπινῶς, ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς, σημειοῦ δὲ τὸ ἐπινῶς, ἀντὶ τοῦ ἐφιλικτικῶς. ἐπινῶ τὸ ἐπαινῶ τὸ ἐφίλικτικαι σημαίνει. *V.*

* Οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Cl. *Gronovio.* Sed quo referam, non video. Nisi forsan a nasutiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. *M. du S.*

32. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος] Imitatus hic videtur Lucianus initium poëmatis Epigonôn, de quo *Bentlejus* in epist. ad *Jo. Millium* p. 62. 63. *M. V. la Croze.*

45. Ἐπιμανῶς] Κίνυρος ἤρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. sed ecce Scholiastes non ἐπιμανῶς; sed ἐπινῶς legi vult, idque exponit ἐφιλικτικῶς, addens ἐπινάζειν notare ἐφιλικτεῖν. Ubi ἐπινάζειν alibi occurrat, ignoro; nisi huc referendum sit τὸ, Ἐπινάξαι, quod *Hesychius* exponit, ἐπιπαίζειν. in editione Florentina plane, uti vult Scholiastes, legitur ἐπινῶς. Habet quoque hanc vocem *Suidas*, eamque interpretatur λίαν. *J. F.*

50. Ἁρπάσαι] Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας, ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην. non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic faciior reddi possit, legendo ἁρπάσαι neque enim quidquam, quo ἁρπάσας subsistat, sequitur. *J. F.*

56. Καλαθηπόλμους] Flor. καλυθηπόλμους. *J. B.*

Καλαθ.] Sic *Fl.* & *Junt.* Edd. (nisi quod in utraque mendose est καλ.) & sic sane venustior sensus est, quam si cum reliquis legas καλυθηπόλμους. *M. du S.*

63. Mi-

aufugere in quandam adjacentium insularum, sive in Phello, sive in Tyroëssam. Conjuratos autem olim adsumserant tres sociorum meorum audacissimos. Patri tamen haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohibitum iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: obortaque nocte, me non praesente; forte enim in coenatione obdormiveram, clam reliquos adsumta Helena, festinanter avecti sunt.

χείμη ταῦτα, οἴχεσθαι ἀπιόντας ἐς τινα τῶν ὑπεκειμένων νήσων, ἤτοι ἐς τὴν Φελλὼ, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συνωμότας δὲ πάλαι προσειλήφεσαν τρεῖς τῶν ἑταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς θρασυτάτους· τῷ μέντοι πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσε ταῦτα· ἠπίστατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωλυθησόμενος. ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς, ἐτέλεσαν τὴν βουλήν. καὶ ἐπεὶ νὺξ ἐγένετο (ἐγὼ μὲν γὰρ παρῆν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος) οἱ δὲ λαθόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, οὕτω σπουδῆς ἀπῆχθησαν.

16. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustulit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexit. Die exorto, videre se navim, dicebant speculatores, quae multum jam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, jussit *fugitivos* persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur, jam intrantes in lactens mare prope Tyroëssam; tantillum aberat, quin aufu-

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κενὴν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἴσχει, καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ραδαμάνθυν. ἡμέρας δ' ἐπιφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν ὡς πολὺ ἀπέχουσαν· ἔπειτα δὴ ἐμβιβάσας ὁ Ραδάμανθυς πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, κατὰ προθυμίας ἐλαύνοντες περὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι εἰς τὴν γαλακτώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυροέσσης, ὡς δὲ τοσοῦτον ἦλθον ἀφεδράναι· καὶ

e Ἑταίρων] Ἑτέρων male *Fl.* sola. f Κωλυθησ.] Κολουθωτόμενος Edd. plurimae, κωλυθωτόμενος *F.* & *Fl.* unde κωλ. prima producta feci. g Πολὺ] Οὐ πολὺ *F.* h Ἐλαύνοντες] Al. Διώκοντες *Coll.* Nil. mut. Edd.

59. Οὐ παρέμην] Οὐ παρῶν, ὡς οἱ ἄλλοι κεῖται, καὶ ἡ τύχη ζητεῖ. *V.*

72. Διώκοντες] Γρ. ἐλαύνοντες. *G.*

63. *Μεσονύκτιον*] Vid. hanc vocem contra *Th. Mag.* adsertam, infra hac ipsa *Ver. Hist.* c. 40. *F. F. R.*

68. Πολὺ ἀπεχ.] Flor. ὡς πολὺ, male, & aliter Interp. *F. B.*

75. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀφεδράναι] Interpres: *Tantum via emensi erant, ut elaberentur.* Reddendum ego putem: *Tam parum aberat; quin elapsi fuissent.* Ita infra 2. *Ver. Hist.* c. 43. παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατηχῆσαι. ubi recte Interpr. *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praeceps.* Ut & in *Pseudomant.* c. 57. ὡς δὲ τοσοῦτον ἦλθον ἀπολωλώς. *Postquam parum abfuisset, quin perissem.* *H. V.*

Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀφεδρ.] Quod Cl. *Hor. Vitring.* & hic & supra c. 29. in versione corrigendum monuit, id Cl. *Gesner.* etiam non visa illius animadversione, sponte praestitit; quare illa *Vitringae* omittere potuissem; at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. *Opsop.* tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene *Jungerm.* convertit. *Long. Past.* 2. p. 62. ὡς δὲ τοσοῦτον ἦλθε κακοῦ. *Parum abfuit quin...* Adde Nostrum T. I. *Catapl.* c. 4. f. ὡς δὲ τοσοῦτον ἦλθε ἀφυγεῖν, *tantillum aberat quin effugisset.* In *Thucyd.* tamen L. VI. c. 37. p. 402. ὅτι παρὰ τοσοῦτον γιγνόμενον, vertitur: *quamobrem ab hac opinione ego adeo dissentio*; quod & *Scholiast.* sic exponit: τοσοῦτον ἀφεστῶτας τοῦ τὸ ἴσον ἀφαγγίλλουσι. &c. quem vide. *F. F. R.*

χ᾽ ἀναδησάμενοι τ᾽ ναῦν ἁλύσ[ι] ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ἠσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τὸν δ᾽ ἀμφὶ τ᾽ Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθυς, εἴ τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς οὐδένα εἶπον, ἐκ τ᾽ αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τ᾽ τ᾽ ἀσεβῶν χῶρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας.

Ἔψηφίσαντο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τ᾽ νήσου, τ᾽ ἐπιοῦσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ [a] ἠνιώμην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καλαλιπὼν, αὖθις πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμυθοῦντο λέγοντες, ὡ πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς· καί μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τὸ πιὸν παρεδείκνυσαν, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥαδαμάνθυϊ, πολλὰ ἱκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑποδεῖξαί μοι τ᾽ πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς τ᾽ πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κινδυνεύσαντα· τ᾽ δὲ χρόνον οὐκ ἔτι ἐπανόδου προσθεῖναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους (ἐφαίνοντο δὲ πέντε τ᾽ ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρωθεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τ᾽ ἀσεβῶν, τὰς πλησίον, ἀφ᾽ ὧν δὴ, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ τοῦ καιόμενον. ἕκτη δὲ ἐκείνη τῶν ὀνείρων ἡ πόλις

gissent! revinctaque navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrumari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Cinyrum vero cum sociis, cum interrogasset ante Rhadamanthus, si qui alii quoque illorum essent conscii? negantes, in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & malva verberatos antea.

27. Decreverunt autem etiam nos intra diem statutum insula emittere, solo die proximo manendi facultate concessa. Ibi ego quidem moleste ferre & lacrimari, quibus relictis bonis iterum oberraturus essem. Ipsi tamen consolari me ac dicere, post annos non ita multos fore, ut ad se redeam, jamque mihi sellam, & accubitum in posterum *adsignandum* ostendebant, propter optimos. Ego vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura mihi diceret, & navigationem praemonstraret: Respondit, venturum me post errores multos atque pericula in patriam. Tempus autem reditus non jam volebat adjicere: sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, *e quibus*, inquit, *ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa somniorum*

a Ἠνιώμην] Ἐποτνιώμην Schol.

86. Ἐποτνιώμην] Γράφε ἠνιώμην * τε καὶ ἐδάκρυον. C.

* Tria illa posteriora verba ex C. addita in V. deerant.

93. Πολλὰ ἱκέτευον] Vid. *Th. Mag.* v. Βούλομαι eadem citantem. *M. du S.*

3. Ἀφ᾽ ὧν] i. e. *unde*, pro quo & hic dicas; ἐφ᾽ ὧν. Etiamsi alibi ἀπὸ in simili locutione paullo aliter valeat, ut ap. *Aristoph.* Nub. 766. (τὸν ὕαλον) ἀφ᾽ ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι· quod supra in *Quom. conscr. Hist.* vidimus. *J. F. R.*

8. Τῆς ὑφ᾽ ὑμῶν] Sic scribendum, non ut in libris est ἡμῶν. Vid. c. 47. unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei quam incolebat, qui hic loquitur Rhadamanthus. *M. du S.*

Ibid. Ὑμῶν] Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, & loquitur cum vivo & ad suos redituro Luciano, & praedicit ea, quae in ipso fine hujus libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani majoris cum minore sermones compararem. *J. M. G.*

13. Μαλάχης ῥίζαν] Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. *Aelian.* Var. Hist. IV. 17. ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. *Jambl.* No. 109. Ad *Homeri* etiam μαλὸν (Od. K. 304.) alludit. *M. du S.*

17. Μὴτε πῦρ μαχ.] Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. *Diog. Laërt.* p. 218. & not.

rum civitas ; *post illam Calypſûs inſula, ſed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppoſitam. Ibi vero multa paſſus, gentibus peragratis multis, inter homines verſatus inſociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies.*

28. Haec dixit, extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit, jubens in maximis ut periculis hanc invocarem, praecepitque, ſi quando in hanc terram veniſſem, *ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem, neque puero duodeviginti annis majore fruerer. Horum memor ſi eſſem, ſpem haberem reditus in hanc inſulam.* Tum igitur ad navigationem neceſſaria paravi, & cum tempus eſſet, cum illis epulatus ſum. Poſtridie ejus diei accedens ad Homerum poëtam rogavi, ut duorum mihi verſiculorum inſcriptionem faceret ; & cum feciſſet, columellae de beryllo gemma erectae ad ipſum portum, inſcripſi. Erat autem epigramma hoc:

Lucianus divis earus felicibus iſthaec
Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

29. Moratus hunc diem, proximo ſolvi,

ζμετ' αὐτῶ δὲ, ἡ τ Καλυψῦς νῆσος, ἀλλ' ὀλίγον σοι φαίνεται. ἐπειδὰν δὲ ταύτας ὑπερπλεύσης, τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἤπειρον τ ἐναντίαν τῇ ὑφ' [b] ὑμῶν καλουμένῃ. ἐνταῦθα δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἥξεις εἰς τ ἑτέραν ἤπειρον. τοσαῦτ' εἰπὼν,

Καὶ ἀνασπάσας ἀπὸ τ γῆς μαλάχης ῥίζαν, ὤρεξέ μοι ταύτῃ, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτῃ προσεύχεσθαι· παρῄνεσε δὲ καὶ εἴ ποτε ἀφικοίμην ἐς τὴν δὲ τ γῆν, μήτε σῦς μαχαίρᾳ σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδὶ ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα [c] ἔτη συνοικίζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον, ἐλπίδας ἔχειν τ εἰς τ νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ πρὸς τ πλοῦν παρεσκευαζόμην· καὶ ἐπεὶ χαμαὶ ἦν, συνειστιώμην αὐτοῖς. τῇ ἐπιούσῃ δ' ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τ ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοιόνδε·

Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλοις μακάρεσσι θεοῖσιν
Εἰδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Μείνας δ' ἐκείνην τ ἡμέραν, [d] τ ἐπιοῦσης ἀνη-

[b] Ὑμῶν] Ex Emend. *Solan.* Ἡμῶν Edd. [c] Ἔτη] Ἔτι *Fl.* male. Recte cett. [d] Τῆς ἐπιούσης] Τῇ ἐπιούσῃ alios legere *Coll.* ajunt. At noſtrae Edd. nihil mutant.

31. Μείνας δὲ] Ἐπάλληξε τὸν σύνταξιν τὸ † μέντοι τοῦτος κατὰ τὴν κοινὴν χρησάμενος, τὸ δὲ Ε Ἀττικίσας. κοινῶς μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τ ἐπιούσης· ὧν δὲ Ε τὸ πρῶτον Ἀττικόν. εἰ οὕτως εἶπεν μείνας ‡ ἐκείνης τ ἡμέρας. § τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί. *V.*

Ibid. Τῇ ἐπιούσῃ] Γραυ. τ ἐπιούσης, καὶ δικαίως Ἀττικώτερον εἶναι. *G.*

† Μέντοι] Μὲν Ed. *Cler.*
‡ Ἐκείνης τῆς] Duo iſta verba in Edit. deficientia ſupplevit *M. du S.*
§ Τὸ γὰρ] Lege οὕτω γὰρ τὸ, & conf. Schol. ad *Alex.* ad verba Τὴν γὰρ σιλήνην. *M. du S.*

not. *Porphyr.* N°. 42. *M. du S.*

Ibid. Μαχαίρᾳ πῦρ σκαλεύειν] De hac ſuperſtitione locus alius dicendi, praeceptum eſt Pythagorae. *J. B.*

18. Παιδὶ] *Cicero* Tuſc. IV. 34. conqueritur Philoſophos exortos, & auctore quidem ſuo Platone; quem non injuria Dicaearchus accuſet, qui amori auctoritatem tribuerent. Doctiſſimus ejus enarrator *Theodoritum* etiam teſtem citat, eundem *Platonem* dixiſſe, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγῶς ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μανικοὺς . . . , καὶ ἐκδημοῦντας ἐντεῦθεν εὐδαίμονας ἔσεσθαι. Therap. IX. p. 131. *M. du S.*

19. Πλησιάζειν] Ut infra in *Pſeudomant.* (c. 41.) *M. V. la Croze.*

28. Λουκιανὸς] Sive Creticum hic poſuit Lucianus

ἀνηγόμην, τ̃ ἡρώων πομπεμπόντων· ἔνθά μοι ϗ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάθρα τ̃ Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τ̃ νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τ̃ πορθμέα Ναύπλιον, [a] ἵν' εἰ καλαχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τ̃ εὐώδη ἀέρα προϊόντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὀδμή τε δεινὴ διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσσης, ἅμα καιομένων. ϗ κνίσα δὲ πονηρὰ, ϗ ἀφόρητος, ὥσπερ ἀπ' ἀνθρώπων [b] ὀπτωμένων. ϗ ὁ ἀὴρ ζοφερὸς, ϗ ὁμιχλώδης, ϗ κατέσταζεν [c] ἐξ αὐτοῦ δρόσος πιττίνη. ϗ μέντοι ϗ μαστίγων ψόφος ἠκούετο, ϗ οἰμωγὴ ἀνθρώπων πολλῶν.

Ταῖς μὲν ἂν ἄλλαις ὐ προσέχομεν ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα κρημνώδης, ϗ [d] ἀπόξυρος, πέτραις ϗ τράχωσι καλεσκληκυῖα, δένδρον δὲ ὐδὲ ὕδωρ ἔνην· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως τ̃ τοὺς κρημνοὺς, πρόιμεν διὰ τινὸς ἀκανθώδους, ϗ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμορφίαν τ̃ χώρας διελθόντες. ἐλθόντες δὲ ὅπι τ̃ εἱρκτίου, ϗ τὸ κολαστήριον, πρῶτα μὲν τ̃ Φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν γὰρ ἔδαφος αὐτὸ, μαχαίραις ϗ σκόλοψι [e] πάντη ἐξηνθήκει, κύκλῳ δὲ πολλαχοῦ ῥεῖθρον, ὁ μὲν βορβόρου, ὁ δεύτερος δὲ αἵ-

deducentibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulyſſes clam Penelopen dat mihi epiſtolam in Ogygiam inſulam ferendam Calypſo. Miſerat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, ſi deferemur in inſulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii cauſſa navigaremus. Cum vero bene olentem illum aërem provecti exiiſſemus, ſtatim cum teter odor nos excepit, tanquam aſphalti & ſulfuris picisque una ardentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab uſtulatis hominibus: aërque obſcurus & caliginoſus, a quo ſtillaret ros quidam piceus. Verum & verberum ſonus exaudiri, & ploratus hominum multorum.

30. Ad reliquas non acceſſimus: in quam vero exſcendimus, ea erat ejusmodi. Tota in circuitu praeceps & ſqualida, ſaxis & aſperis locis rigida. Neque arbor, neque aqua ineſt. Enixi tamen rependo per praecipitia, progredimur per tramitem ſpinis & aculeis obſitum, ſuperataque regione deformi admodum, ad carcerem delati ac ſuppliciorum locum, primo admiramur regionis ingenium. Solum enim ipſum gladiis & aculeis undique effloruit, in circuitu amnes *tres* fluunt, coeni unus, alter ſan-

a Ἴν' εἰ] Ἐὰν *Th. Mag.* voc. Εἰ. Ἐν. *F.* Ἴν' *Fl.* &c. recte. b Ὀπτωμ.] Sic *F. Ba. Fr. P.* &c. Conf. ſupr. §. 21. c Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* Ἐαυτοῦ male cett. d Ἀπόξυρος] Ita dedi ex *Fl.* Ἀπόξυρος Edd. reliqq. e Πάντῃ] Πανταχοῦ *Fl.* Sed cum vulg. facit P.

51. Πέτραις τραχίσι] Γράφεται πίτραις ϗ τράχωσι. *V.*
59. Σκόλοψι] Σκόλοψ, ὀξὺ ξύλον ὅπερ ἐπηγάγετο τῷ τοίχῳ. παρὰ τὸ κολάπτω, κόλοψ. ἢ παρὰ τὸ χίζω χόλοψ, ϗ σκόλοψ τὸ διεχισμένον ϗ ἀπεξυσμένον ξύλον. *G.*

(Hoc Scholium in Ed. priori cum IV. aliis reperiebatur inter Scholia ad Ῥητ. Διδ. Quae omnia cum ad hunc libellum pertinerent, ſuis ſedibus ſingula reddidimus. *M. du S.*)

in verſus principio, ſive, quod nolim, penultimam nominis ſui corripuit contra morem, ſive ι vocalem per ſynizeſin ſequenti conjunxit: dubium non eſt Latine interpretanti idem licere debere. *J. M. G.*

46. Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* & *Junt.* pro vulgato ἑαυτοῦ. *M. du S.*

51. Ἀπόξυρος] Mendoſe in omnibus impreſſis, exceptа *Fl.* legitur ἀπόξυρος. Vid. Ῥητ. c. 7. & in Ἐνύπ. c. 8. Recte etiam ſcribitur in MSS. Angl. P. & L. in initio *Prometh.* *M. du S.*

Ibid. Καὶ τράχωσι] In quibusdam libris Scholiaſtes legiſſe videtur, prò his duabus vocibus, τραχίσι. Sed ſatis ſana videtur vulgata ſcriptura: quanquam non ſunt ad manum nunc unde confirmem loca. Talia *Plu-*

sanguinis, intimus autem ignis: ingens hic & insuperabilis: fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit: piscesque habet multos, torribus quosdam similes, minores vero prunis, lychniscos appellabant.

31. Ingressus unus per universos *tres annes*, isque angustus, cui janitor adstat Timon Athenienſis. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vidimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam privatos; quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adjiciebant monstratores nostri vitas singulorum, & causas, propter quas punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in vita mentiti essent aliquid, & qui vera non scripsissent, in quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepi, qui nullius mihi mendacii essem conscius.

32. Celeriter igitur ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram, salutatum Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somniorum ex propinquo insula apparebat, obscura, & vix distinguenda visu. Accidebat quiddam & ipsi *insulae*, somniis simile. Recedebat enim accemat ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας ἔστ ϗ ᶠ ἀπέρατος· ϗ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ, ϗ ἐκυματοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· ϗ ἰχθῦς δὲ εἶχε πολλοὺς, τοὺς μὲν θαλοῖς προσεικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἀνθραξὶ πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους.

Εἴσοδος δὲ μία, γενὴ πᾶσι πάντων ϗ, πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. Παρελθόντες δὲ ὅμως, τῷ Ναυπλίῳ καθηγουμένῳ, ἐωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασιλέας, πολλοὺς δὲ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους ϗ ἐγνωρίζομεν· εἴδομεν δὲ ϗ τὸν Κίνυραν καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν αἰδοίων ἀπηρτημένον. Προσετίθεσαν δὲ οἱ ξυνηγηταὶ ϗ τοὺς ἑκάστων βίους, ϗ τὰς αἰτίας, ἐφ' οἷς ϐ κολάζονται· ϗ μεγίστας ἁπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευσάμενοί τι ʰ περὶ τὸν βίον, ϗ οἱ μὴ τἀληθῆ συγγεγραφότες· ἐν οἷς ϗ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, ϗ Ἡρόδοτος, ϗ ἄλλοι πολλοί. τούτους ὧν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον εἰς τὸ πρόσθεν τὰς ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ ψεῦδος εἰπόντι συνῄδειμεν.

Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ὀπὶ ναῦν, ἐπεὶ οὐκ ἐδυνάμην φέρειν τὸ ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ⁱ ἀπέπεμψα· ϗ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρὰ, ϗ ἀσαφῶς ἰδεῖν· ἔπαρχε δὲ ϗ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τι πλησίον· ὑπεχώρει γὰρ προσ-

ᶠ Ἀπείρατος] Sic *J. Fl.* &c. Ἀπέρατος P. sola. ᵍ Κολάζωνται] Ita *Fl. H. P.* &c. Κολάζονται male *J.* ʰ Περὶ] Sic P. & Edd. praeter *J.* quae Περί. ⁱ Ἀπέπεμψα] Al. ἀπέπλευσα *Coll.* Prius tuentur *Fl. J. H. P.*

77. Καὶ μαγίστας] Εἶτά σοι βαμβαλόχε χόπε, τὶ ἐποφαλίται * τούτων ἔνεκα. *V.*

85. Τὸν N. ἀπέπεμψα] Γρ. ἀπέπλευσεν. *G.*

* Τούτων] Antea in Impr. legebatur τοῦτο, nullo sensu. Ex V. est illud τούτων. *M. du S.*

Plutarchus in Ἀλεξ. τοὺς ἀπείρους vocat. *M. du S.*

52. Τράχωνι] Mallem τραχῶσι, a τραχὺν, τραχῶν. *locus asper*, etsi omnium Editt. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod Τράχων *Suid.* scribat, id nomen proprium esse, recte judicat *Steph.* At in *Strab.* XVI. p. 756. f. 1096. Τραχῶνες tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascum; sed ibi Τράχωνες scribendum arbitror, quia apud *Josephum* sic plus decies, ut L. XIII. Ant. c. 16. §. 5. & XV. 10. 1. bis. &c. *J. F. R.*

Ibid. Οὐδὲ] Negativa simplex pro duplici, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 4. ἐντεῦθεν δὲ οὐ πολὺ, οὐδὲ ἄπωθεν Φοινίκης. Alius generis ellipses negativae particulae vid. ap. *L. Bos* p. 331. —2. *J. F. R.*

68. Διὰ πάντων] Forsan διὰ παντὸς. *M. du S.*

85. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα] Benedictus *salutato Nauplio discessi.* Prorsus non ita, sed *salutatum Nauplium remisi*; haec enim conveniunt praecedentibus. *J. G.*

96. Πό-

προσιοῦσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ προρρώτε-
ρω ὑπέβαινε. καλαλαβόντες δὲ πόλε αὐτὴν, καὶ [a] ἐσπλεύσαντες ἐς τὸ [b] Ὕπνον λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἢ τὸ τοῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερόν ἐστι, πρὸς δείλην ὀψίαν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὴν [c] πόλιν, πολλὰς ὀνείρους καὶ ποικίλας ἑωρῶμεν. πρῶτον δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' ἄλλῳ τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς. [d] ὃς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη Ὁμηρος, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε.

Κύκλῳ μὲν περὶ πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέφυκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαὶ, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς πολύ τι πλῆθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. πολαμὸς δὲ περιρρεῖ πλησίον, ὑπ' αὐτοῖς καλούμενος Νυκλιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο [e] περὶ ταῖς πύλαις· ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Πανυχία· ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἰριδι τῇ χρωτὶ ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, οὐ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἴρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς Βλακείας πεδίον ἀπο-

dentibus nobis, & subterfugiebat, subducebatque se longius. Tandem vero cum illam teneremus, invecti in portum qui Hypnus (*Somnus*) dicitur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis (*Galli Gallinacei*) sacrum est, sero crepusculo descendimus, progressique intra portam somnia multa variaque vidimus. Primo autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea scripserit; qui autem solus mentionem illius fecit, Homerus, non satis scripserit accurate.

33. In ambitu totius insulae stat silva: arbores in ea sunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: sola haec in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus (*Noctivagus*) ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos (*Inexperrectus*) & Pannychia (*Pernox*). Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portae ejus sunt non duae, ut Homerus dixit, sed quatuor: quarum duae stuporis campum respiciunt,

a Ἐσπλεύσ.] Ἐπλ. *f.* Prius vero *Fl. H. P.* b Ὕπνον] Ὕπνου *Vorst.* c Πόλιν] Ita Edd. quas vidi, omnes. d Ὃς] An ἧς; *Pell.* e Περὶ] Sic *Fl. f.* Reliqq. περί.

3. Μήκωνες] Καλαλλήλως ταῦτα ἐπλάσαλο, περὶ τὴν τῶ ὀνείρων πόλιν καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα ϵ παρκωλικά. *V.*

14. Δύο μέν] Ἄγαν (1) ἐμφρόνως πρὸς τὸ τῆς βλακείας πεδίον (2) ἀποκλίνειν πεπραγμάτευται, τὰς δύο τῶν ὀνείρων πόλεως πύλας· καὶ τούτων, τὴν μὲν σιδήρεον εἶναι ϵ καρτερὰν, τὴν δὲ (3) κεραμίνην καὶ πολὺ τὸ εὐθρυπτὸν ϵ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεί τοι ϵ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς ϵ βλακώδεσι καὶ ῥαθύμοις αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καρτερὸν ϵ ἀμετάπτωτον ἐντίκτονται. (4) καὶ ἅπαντ' ἂν μεβαλλαλῶς (5) πεφυκέναι ὅσοις ἐξουσία ἀνθρώπους τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνδύεται, τοῖς δὲ ϵ μεβακινηθέν ἂν τὸ τῆς ἐλπίδων ἀτάθμητον, ὅσοις τῷ ἐξελαύνω τὸ ἔμφρον γνώμης ὀψί ποτε (6) τῷ κάρου ἀντεγκεῖν ἐξεγίνεται, καὶ τὸ τοιοῦτον ἀπαλλαγῆναι ματαίων φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαν καλαλλήλου τὸ φροντίδων ϵ τὰς ἐνύπνια ἀξιακολουθεῖν. ἄλλως τε ϵ κεραμίνην τὴν πύλην ἐκεῖνον ἀνέπλασεν, διὰ ἧς τὰ φοβερὰ τῶ ὑπνίου διέρχεται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ ϵ αὐτὰ οἴχεται. εἰ δὲ ϵ πλεῖστα καὶ δόξα, τοιαῦτα ϵ τὰ καθ' ὕπνους, ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερῆ τῷ ἀνιῶντι ϵ (7) εἰς ἀμηχανίαν εὐκολα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἁρπαμία, τῷ ἡδονῇ ϵ εὐφραίνοντι (8) ἐμμορτικά τι καὶ ἀναπόβλητα. *V.*

(1) Ἐμφρόνως πως] Ita correxit *Solan.* noster: in edito enim erat ἐμφρόνων καί.
(2) Ἀποκλίνειν] Ἐκκλίνειν. C.
(3) Κεραμίνην] Ed. *Cler.* male κεραμέαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum.
(4) Καὶ ἅπαντ' ἂν μ. π.] I. e. quia abundant ἀνάπλεα C.
(5) Πεφυκέναι] Πέφυκε tantum legebatur in edito; sed mutavit *M. du S.*
(6) Τῷ κάρῳ] Ita ex V. pro vulgato τῶν καίρων, dedit, & mox καλαλλήλων pro edito καλαλλήλου dedit *M. du S.*
(7) Εἰς] Πρὸς habet C.
(8) Ἐμμορτικά] Ex C. insertum, cum in Edito tantum legeretur ντικά; sed remanet tamen hiatus, finique Scholii ad'cripserat *Solanus.* Hoc Scholium sic emaculatum, sed adhuc obscurum, aliis enarrandum lubens relinquo.

96. Πόλιν] Lege πύλαν. Quanquam enim *Eburneorum portarum* facta mentio sit, ut portui propinquarum;

ciunt, ferrea altera, altera lateritia, qui-
bus commeare dicuntur *somnia* terribilia,
cruenta, crudelia: duae versus portum &
mare, cornea altera, altera qua nos tran-
ivimus, eburnea. Ingredientibus in urbem
ad dextram est Noctis templum; hanc enim
deorum maxime colunt, & Alectryonem:
illi vero prope portum aedes collocata est:
ad sinistram Somni regia. Hic scilicet a-
pud illos imperat, facitque sibi Satrapas
& imperii sui vicarios duo, Taraxionem
Mataeogenis F. (*Terriculum Vanipori*) &
Plutoclen Phantasionis, (*Divitiglorium Ima-
ginarii.*) In medio foro fons est, Careo-
tin (*Gravisomnem*) appellant, & templa
prope duo, Deceptionis ac Veritatis. Ibi
adytum quoque illis est & oraculum, cu-
jus antistes propheta Antiphon (*Contradi-
ctor*) somniorum conjector, hunc a Somno
honorem nactus.

34. Ipsorum autem somniorum neque
natura eadem, neque species: sed alia pro-
cera, & formosa, atque jucunda, parva
alia & informia, & alia quidem aurea, ut

ἐβλέπεσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ κεράμου πε-
ποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο διοδεύειν αὐ-
τοῖς οἵ τε φοβεροὶ, καὶ φονικοὶ, καὶ ἀπει-
λαί· δύο δὲ πρὸς τῇ λιμένι, καὶ τῇ θαλάσσῃ
αἱ μὲν κεράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς
παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι. εἰσιόντων δ' ἐς τὴν
πόλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἔστι τὸ Νυκτῶον· σέ-
βουσι γὰρ θεῶν ταύτιστα μάλιστα, καὶ τὸν Ἀ-
λεκτρυόνα· ἐχέγγυον δὲ πλησίον τῷ λιμένι
τὸ ἱερὸν ἵστησι. ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ
Ὕπνου βασίλεια. ἔστι γὰρ δὴ ἀρχὴ παρ'
αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους κα-
τοπτεύων, Ταραξιωνά τε τὸν Μεσαιογένους,
καὶ Πλουτοκλέα τὸν Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ
τῇ ἀγορᾷ, πηγή ἐστιν, ἣν καλοῦσι Καρεώ-
τιν· ἐχέγγυον πλησίον καὶ δύο, Ἀπάτης καὶ Ἀ-
ληθείας· ἔνθα καὶ τὸ ἀδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ
τὸ μαντεῖον, ἐν προεστηκὼς προφητεύων Ἀν-
τιφῶν, ὁ τῶν ὀνείρων ὑποκριτὴς, ταύτην
ἔχων παρὰ τοῦ Ὕπνου λαχὼν τὴν τιμήν.

34. Αὐτῶν μέντοι τῶν ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε
ἰδέα ἡ αὐτὴ, ἀλλ' οἱ μὲν μακροί τε ἦσαν,
καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς, αἱ δὲ μικραὶ καὶ ἀμορφοι,
καὶ οἱ μὲν χρύσεοι, ὡς εὐθὺς· οἱ δὲ ταπεινοὶ

f Φονικοὶ] Φονικοὶ male *J.* sola. g Παρὰ] Sic recte *Fl.* & *P.* Ceterae περὶ. ne *J.* & *Ald.* quidem exceptis.

29. Καρώτου] Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγινομένου τοῖς ὑπνοῦσι τὸν πηγὸν καλλιλλήλως ὀνόμασεν. * *V.*

* Hoc Scholium inter *Vossiana* Vol. 2. p. 34. N°. 8. erat. ubi ὕπνους legitur. Sed *Coll.* G. melius ὑπνοῦσι. *M. du S.*

rum; melius videtur ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa somnialis* non admodum perspecta. Quid enim, si per *Portas Eburneas*, aliquid simile voluerit *Portis Caspiis*, *Thermopylis* &c? *M. du S.*

1. Ὁμηρος] *Hom. Od. T. 560.* *M. du S.*

8. Πυγαὶ δύο παρὰ] Conf. supra c. 16. ubi similis variatio praepositionis: quam etiam T. I. saepe habuimus. *J. F. R.*

Mid. Παρὰ τοῖς] Edd. *Fl.* & *Junt.* Reliquae περὶ. *M. du S.*

13. Ὁμηρος] Vide eum l. c. *M. du S.*

15. Καρώτου πτερωτοῦ.] Conf. supra I. *Ver. Hist.* c. 7. χρυσῷ πτεροπωλίῳ. Adde hic, etsi hoc tritissimum, *Long. Past.* I. p. 7. ἀνθρὼν βάδδω χλωρᾶς λογάδος. Et *Fl.* 116. στεφανίσκους ἐκ πλεκόντα. *Casaubon. ex violis mollibus.* Tamen & dativo utitur idem I. p. 6. Τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐκποίητο. *J. F. R.*

32. Ἀντιφῶν] Athenienſis. Vid. *Suid.* qui eum τερατοσκόπον vocat. *M. du S.*

34. Παρὰ] Dixi supra ad Ἀλκ. c. 1. Solae autem *Fl.* & *P.* recte hic habent. Reliquae vitiose περὶ. *S.* autem & *A.* quod mireris, ἐκ. *M. du S.*

35. Ὁνείρων] Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam adfingit Somniis Lucianus, & cives hujus reipublicae facit, quod Graeco facile, qui non neutro solum genere ἐνύπνια dicere possit, sed masculino etiam ἐνυπνίους; negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus ejusmodi ad verbum transferre conaris: quibus ob ipsam eam causam in scriptis seriis & aetatem laturis vix ac ne vix quidem locus est. *J. M. G.*

τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ θλερωτοί τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς θεούς, οἷδ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἑωρακότες. οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἠσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνήθεις ὑπάρχοντες. καὶ περιλαβόντες ἡμᾶς, καὶ καλαχωμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τῷ τε ἄλλην [a] ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες, καὶ ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους ἐπεδείκνυον, καὶ αὐθημερὸν ἐπανῆγον.

Ἡμέρας μὲν οὖν τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθεύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγάλης καταῤῥαγείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναθορόντες, ἀνήχθημεν ὀπισθιάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν τῇ [b] Ὠγυγίᾳ νήσῳ προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν ὀπισθόλην, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιάδε· ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἰδού με, ὡς τὰ πρῶτα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν καλασκευασάμενος, ναυαγίᾳ [c] χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὑφ' ὧν ἐς τὴν οἰκίαν ἀποπεμφθεὶς,

videbantur, humilia alia viliaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figurae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos, *inquam*, inque alia ejusdem modi ornata. Quaedam agnoscebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos, & salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & sopitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum reliquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros ostendebant, eodemque die reducebant.

35. Dies igitur triginta noctesque totidem apud illa mansimus dormientes, coenantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo excitati & exsilientes, cibariis navi impositis, solvimus. Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus. Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant, legi. Erant ista: *ULTISSES CALYPSO S. Noveris, me cum primum abs te navicula constructa avectus essem, facto naufragio, vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem; a quibus domum dimissus,*

a Ὑποδοχὴν] Al. Παράσκευὴν *Coll.* Vulgatae favent *J. Fl. H. P.* b Ὠγυγίᾳ] *Ald. J.* &c. Ὀζυγίᾳ *P.* male. Cum tamen eadem id recte habeat c. 29. c Χρησάμενον] Sic recte *B2. P. S.* Χρησάμενος male *J. Fl. H.*

48. Τὴν τε] Γρ. τὴν τε αὐτῶν παρασκευὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες ἐ ὑπισχνούμενοι. *G.*

47. Δεξιῶς ἐξένιζον] *Accurate receperunt* recte vertas non absimilem *Longi* phrasin, in *Pastor.* IV. p. 107. Ed. *Moll.* Τοῦτον ἰδίᾳ ξοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν. sive, *cum industria*; nam οἰκέται δεξιοὶ *Servi industrii* sunt apud eumdem p. 126. (f. 134.) *J. F. R.*

54. Καθευδούσης, εὐωχουμένους] *J. Fl.* & *H.* nihil hic a vulgata abire notaverat *Solanus*. An voluit igitur conjunctionem quaerere? Vix credo; nam ἀσύνδετον illud hic melius & efficacius, quam si conjunctio adesset; immo vellem ita saepius enunciasset Noster, ut *Long. Past.* III. 120. Ed. *Jungerm.* μιμοῦνται πάντα — θεούς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία. Et L. IV. 115. (123. *Moll.*) θέμενοι πολὺν κηρὸν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καὶ. *J. F. R.*

58. Ὠγ. νήσῳ] Vide *Plut.* 1733. *M. de S.*

65. Λάθοιβίας] *Matuta.* *A. V.*

Ibid. Διασωθέντα] Utitur his Luciani verbis *Rev. Fac. Elsner.* ad Epist. *Petr.* III. 20. quo probet Διασωθῆναι usurpari de eo qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut *Alciphr.* XVII. 44. Διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia testimonia adducit, quae non repetam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. *J. F. R.*

69. Τελεγόνου] Conf. infr. *de Salt.* c. 46. *M. de S.*

78. Ὅμως

ſus, procos uxoris multos deprehendi, luxurioſe noſtris rebus fruentes: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui ex Circe mihi natus fuerat, interemtus ſum, & nunc in beatorum verſor inſula. Valde autem me poenitet reliquiſſe illam apud te commorationem, promiſſamque a te immortalitatem. Si igitur opportunitatem nactus fuero, fugam capeſſam atque ad te veniam. Haec ſignificabat epiſtola, praetereaque de nobis *aliquid*, ut hoſpitaliter tractaremur.

κατέλαβον πολλοὺς τῶν γυναικὸς μνηστῆρας ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ' ἁπαντας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γενομένου, ἀνῃρέθην. καὶ νῦν εἰμὶ ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ, πάνυ μεταμέλει δὲ ὅτι τοσοῦτον καταλιπεῖν τὸν οἶκον σοὶ διαιτᾶν, καὶ τὴν ὑπὸ σοῦ προσδοκωμένην ἀθανασίαν. ἢν οὖν καιρὸν λάβωμαι, ἀποδρὰς ἀφίξομαι πρός σέ. ταῦτα μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολή, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθείημεν.

36. Ego vero aliquantum progreſſus a mari, ſpeluncam inveni, qualem Homerus dixerat, ipſamque intentam lanificio. Cum vero ſumtam epiſtolam in ſinum repoſuiſſet, primo quidem multum lacrumarum fudit; deinde in hoſpitium nos invitavit, accepitque ſplendide, ac de Ulyſſe interrogavit, & de Penelope, *qualis eſſet facie, adeone caſta eſſet, prout Ulyſſes olim de illa ſit gloriatus?* Nos reſpondere ea, quibus delectari illam conjiceremus. Tum reverſi in navim prope litus dormivimus.

Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλασιεργοῦσαν· ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ ὑπεδέξατο, πρῶτα μὲν ἐπιπολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἱστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὁποία τις εἴη τὴν ὄψιν, καὶ εἰ σωφροσύνῃ, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἠιόνος ἐκοιμήθημεν.

37. Mane vero, vehementiori exorto vento, ſolvimus. Biduo inde tempeſtatibus jactati die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi ſunt homines feri, de propinquis inſulis latrocinia exercentes contra

Ἕωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον καλιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δὲ εἰσιν οὗτοι ἄγριοι, ἐκ τῶν πλησίον νήσων ληστεύοντες τοὺς πέ-

d Ὑπεδέξατο] Conſtans Edd. lectio. *e* Εἴη] Εἶεν *J. Ald. H2.* Prius cett. *f* Σωφροσύνῃ] Σωφροσυνῶν Al. ajunt *Coll.*

84. Καὶ εἰ σωφρ.] Γρ. καὶ εἰ σωφροσυνῶν κατάκειτ' Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. *G.*

78. Ὅμηρος εἶπε] *Odyſſ.* E. 57. *M. du S.*

80. Ἐπιλέξατο] In omnibus libris noſtris erat *ὑπολέξατο*, quod cum ferri non poſſit, ſic mutavimus. Vide Ε. Δ. V. & Γυμν. c. 21. ſuſpicor tamen fuiſſe a Luciano ſcriptum *ὑπελέξατο*, ut *furtim* ab ea *lectam* epiſtolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem ſciam, Lexicographo obſervata eſt, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipſe annotaverim, eam in textum recipere non ſum auſus. *M. du S.*

Ὑπεδέξατο] Quid ſibi velit *ὑπεδέξατο* a vi verbi ἔλαβε diverſum, non comminiſcebar aliud, quam quod in interpretatione expreſſi. Cogitabam etiam, an *ὑπελέξατο* vim *legendi* habere poſſet? quod nihil fere ab altero illo *ὑπεδέξατο* diſtat in MSS. Vulgatum quidem illud, *poſtquam epiſtolam accepit & admiſit*, non intelligebam. *J. M. G.*

90. Κατιόντος τοῦ πνεύματος] Sic *Thucyd.* VI. 2. m. p. 378. *κατιόντος τοῦ ἀνέμου, τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλως πως ἐσπλεύσαιμεν.* Ubi Cl. *Duker.* docet *ἄνεμον κατιόντα* eſſe ventum increbeſcentem, & quidem a tergo euntes proſequentem, idque hoc Luciani aliisque teſtimoniis probat contra *Vallam*, qui de *vento ponente* plane contrario modo intellexerat. *J. F. R.*

[a] περιπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἓξ. ἐπειδὰν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτὰ, καὶ ἐξελόντες τὰ ἐντερώνυμα, ἐμπλέουσιν· ἱστοῖς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ἀθόνης, τῷ φύλλῳ τῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες ἡμῖν, ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατετραυμάτιζον, βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τοῖς σπέρμασι τῶν κολοκυνθῶν. ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχοῦντες περὶ μεσημβρίαν, εἴδομεν κατόπιν τῆς Κολοκυνθοπειρατικῆς, προσπλέοντας τοὺς Καρυοναύτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλήλοις, ὡς ἔδειξαν. ἐπειδὴ γὰρ κἀκεῖνοι ἠσθάνοντο αὐτοὺς ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν [b] ὀλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκείνους ἐναυμάχουν.

Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ἀθόνην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους, καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσαντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα

hos qui praeternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, *colocynthides* excavatas, demtis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo autem foliis colocynthidis. Hi igitur impetu in nos facto, duarum navium sociis pugnant, multosque vulnerant jaculantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. Cum diu aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas, (*nucinautas*) erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi etiam cum adventare hos sentirent, omissis nobis, conversi ad ipsos pugnarunt de navibus.

38. Nos interim velo sublato fugimus, pugnantesque eos reliqnimus. Et apparebat victores futuros Caryonautas, ut plures, plenas enim sociis quinque naves habe-

[a] Περιπλέοντας] Leg. περιπλ. *M. du S.* Vulg. serv. Edd. omnes. [b] Ὠλιγώρησαν] Ὀλιγώρησαν sine augm. Edd. *J. Fl. H. P. Ald. B2.* Sed *S.* ὀλιγ.

95. Παραπλέοντας] Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, περιπλέοντας. *M. du S.*

96. Πηχῶν ἓξ.] Nescio an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. *J. M. G.*

Πηχῶν ἓξ.] Joculariter mensuram videtur addere exiguam, cum in exspectationem magnae lectorem conjecisset, praemittens *naves* esse *maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit *Eman. Thesaurus*, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI. a p. 369. ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat: *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc *Martialis*. . . . *Centum Coramus amphoras AQUAE fecit*, cum quisque exspectaret *vini*. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMPTU.* Addo *Aristoph.* Plut. 27. πυκνὸν τάλαντον ἡγοῦμαι, καὶ πλατὺ σίκαλον, ubi vid. Interprett. Si cui hic lusus non adrideat, in facetiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, perme licet, ita exponat vel ξ'. i. c. 60. pro ἓξ legat: quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. *J. F. R.*

97. Αὐτὴν] Αὐτὴν ad unam κολοκυνθὴν elliptice refertur, etsi pluralis & neutrum adjectivum praecessit, qualis syntheſis apud Latinos quoque est frequens, ut *Terent.* Eun. 2. 1. 19. *Aleone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse. Sallust.* Cat. 56. 5. *Servitia — cujus, ad quem* l. vide Excurs. VIII. *Cortii.* Alia exempla ex Latinis auctt. collegit Rever. *Th. Wopkens* in Lectt. Tullian. p. 15. & passim aliis pagg. Oppositam sed analogam enallagen supra T. I. veri. fin. dedimus ex *Aristoph.* Pl. 527. οὐχ ὅρᾳς ὅτ' ἡ κλίνη καλαδυρτεῖ, ἢ γ' ὑποῖται. (scil. κλίναι) Non absimilia dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Lucian.* Nigr. ipso pr. p. 37. Conf. *Zeux.* c. 7. ubi περίδαλε — καὶ ἀράμβους alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Euang. *Luc.* V. 4. Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & *Lucian. Harmon.* c. 3. ἀλέτρῳ τὰς ἰδέας &c. Ubi & addere potuissem *Hippocr.* Sect. II. aph. 3. Ὑπὸ ἀγρυπνίης, ἀμφότερα τῷ μετρίου μᾶλλον γενόμενα, κακόν. Conf. etiam T. I. p. 582. sive *Reviv.* c. 13. μόνα σώσειν φιλοσοφία, pro πάσων, ubi *Jens.* ex *Lucian.* Amor. κερτὸς — ἀ συναμφοῖν, pro ᾧ τε. &c. Alias ejusmodi enallagas generis vid. ap. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 291. τέκνα ἐπαναδοῦντες, respectu filiorum, qui per τέκνα intelliguntur, ubi *Kusterus*

bebant, pugnabantque de robustioribus navigiis. Nempe naves ipsis erant de putaminibus, dimidiatae nuces & excavatae. Magnitudo uniuscujusque nucis dimidiae in longum passus quindecim. E conspectu horum cum venissemus, cunavimus saucios, atque ab eo tempore in armis plerumque fuimus, semper aliquas suspicati insidias. Neque frustra.

39. Nondum enim sol occiderat, cum a deserta quadam insula versus nos perrexere viri circiter viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos delphini sui tuto ferebant, exsultantesque equorum instar hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc illinc consistentes jaculati in nos sunt sepias siccatas & oculos cancrorum. Nobis vero sagittas & jacula mittentibus, non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insulam.

40. Circa mediam noctem, tranquillo

τα) ϗ ἀπὸ ἰσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς [c] κελύφη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἑκάστου ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαὶ πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτοὺς, ἰώμεθα τε τὰς τραυματίας, ϗ τὸ λοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπὶ πᾶσαν ἦμεν, ἀεί τινας ἐπιβουλὰς προσδεχόμενοι, ὡς μάτην.

Οὔπω γὰρ δεδύκει ὁ ἥλιος, ϗ ἀπὸ τινὸς ἐρήμης νήσου προσήλαυνον ἡμῖν ὅσον [d] εἴκοσιν ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λῃσταὶ ϗ οὗτοι· ϗ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφαλῶς, ϗ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἦσαν, ἀφιέντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν ἔβαλλον ἡμᾶς σηπίαις ξηραῖς, ϗ ὀφθαλμοῖς καρκίνων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, ϗ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέμειναν, ἀλλὰ τρωθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τ' νῆσον κατέφυγον.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὔσης, ἐλά-

c Κελύφη] Sic L. & Fl. Κελύφια Edd. ceterae. d Εἴκοσιν] Εἰκάσαι P. Εἴκοσι Fl. Εἴκοσιν reliquae.

17. Κελύφη, καρύων] Κελύφια (leg. κελύφια) κέλυφος τὸ τοῦ οὐῦ λέπος. G. (At non ovi hic; sed nucis, putamen.) M. du S.

ferus etiam addit *Homer.* Od. M. 74. — νηΐλη — Κωκυτὸς, τὸ μὲ ὑ πορ' ἰρυεῖ, ibique τὸ respectu νήφος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri possunt. Addo tantum ex Fratris G. O. *Reitzii* Belg. Graecissi. p. 320. I. *Timoth.* 2. 15. Σωθήσεται δὲ διὰ τ τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Illustr. *Heinsius* in Exercitt. Sacr. p. 485. de conjugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem simul, alii ad uxores solas referunt. Paullo aliter etiam *Long. Past.* L. IV. p. 107. Ed. *Moll.* ἐς αὐτὰς ait, tacite respiciens ad oves & capras, cum tamen sing. ἀγέλη praemiserit. Sic infra *Tyrannicida* c. 8. ὁ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ξύφος, quod vide. *J. F. R.*

2. Πληρωθέντων] Navium πληρώματα dicuntur ipsi remiges vel classiarii milites, quibus implentur. Hic autem sumitur pro ipsis navigiis instructis & armatis.] *Vorst.* Vid. *Basil.* 127. f. *M. du S.*

5. Ἀγχιβάθλας] Monuerat Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 493. No. 53. i. e. ad L. VII. c. 71. ubi *Thucyd.* ἐπὶ ἀγχόμαλα ἐναθμάχων ait, *Wassiusque* Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ esse scribat, quod tamen ille ex *Dion. Hal.* hic ex *Luciano* h. l. proferat, *Suidamque* & Lexica alia plures habere ejus vocis auctoritates, observat; quare plura non addam. *J. F. R.*

10. Ὠλιγώρησαν] Etsi supra satis dixi augmentum saepe negligi, & hic Edd. fere omnes habent ὀλιγ. tamen non credo sic Lucian. dedisse, qui ultratitulum in hoc verbo augmentum initiale, & ratio adjectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, si addatur, (ut in plusquamp. quae satis polysyllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis Edd. jam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda scribarum culpa sit quotidiana; sed postea consulens omnes Edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* recte ὀλιγ. exhibere. *J. F. R.*

17. Κελύφη] Sic L. & Fl. Ed. melius quam quod in aliis est, κελύφια. In Scholiis etiam recte κελύφη legitur. *M. du S.*

20. [Ἀπεκρύψαμεν] Suspicor legendum ἀπεκρυψάμεθα. *M. du S.*

35. Μεσονύκτιον] Nugatur igitur, ut saepe, *Th. Magist.* scribens: Μεσονύκτιον, ϗ Μεσονυκτικὸν, ποιητικόν. Habuimus & supra μεσονύκτιον, *de Merc. Cond.* c. 26. p. 683. T. I. item hac differt. c. 26. & alibi. Habet & Suang. *Marc.* XIII. 35. & *Luc.* XI. 5. &c. *J. F. R.*

ἐλάθομεν προσωκείλαντες Ἀλκυόνος καλιᾷ μαμμεγέθει. σταδίων μὲν ἐξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέπλει δὲ ἡ Ἀλκυών, τὰ ὠὰ θάλπουσα, ὀλίγου μείων ἡ καλιᾶς· ἡ δὴ ἀναπαμένη, μικρῷ μὴ κατέδυσε τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ᾤχετο γῶν φεύγουσα, γοεράν τινα φωνὴν προϊεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδίᾳ μεγάλῃ προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπῆν δὲ καὶ ὠὰ πεντακόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου πλειοπληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρωζον. πελέκεσι γῦν διακόψαντες ἓν τῶν ὠῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν [a] ἀδρότερον.

Ἐπεὶ δὲ πλέοντες [b] ἀπέσχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίους διακοσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια [c] ἐπεσημαίνετο· ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ κνίσκος ἄφνω ἐπερύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος φαλακρὸς ἤδη ὤν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη θαυμαστότατον, ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς [d] ἐξεβλάστησε, καὶ κλάδους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἐκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρπὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, ὅπω πέπειροι. ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐταράχθημεν, καὶ ἠμαρι, imprudentes offendimus ad Alcyonis nidum maximum; ſtadiorum circiter ſexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Alcyon ova incubans, non multo minor nido ſuo. Atque illa evolans parum aberat quin mergeret navim noſtram vento alarum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Deſcendimus cum jam illuceſceret, nidumque inſpeximus, magnae rati ſimilem, conſtructae ex arboribus; inerant vero ova quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Jam quidem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur ovo uno reſciſſo, pullum implumem excudimus, vulturibus viginti ampliorem.

41. Cum vero navigando diſceſſiſſemus a nido ad ducenta ſtadia, portenta nobis magna & mirifica evenere. Nam cheniſcus (*anſerculus*) in prora ſubito concuſſis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redire coeperunt comae; quodque omnium jam admirabiliſſimum, malus navis germinavit, & emiſit ramos, & in ſummo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, nondum maturae. Haec videntes perturbati ſumus, ut facile eſt ad exiſtiman-

a Ἀδρότερον] Adſpirate *Fl. Ald. P. B2. S. H.* ἀδρ. *J.* male. b Ἀπέχομεν] Alii ἀπεί*χομεν Coll.* Nihil mutant Edd. c Ἐπεσημαίνετο] Ἐπεσήμηνε male *Fl.* Ceterae vulg. ſerv. quibus adſtipulatur P. Cod. d Ἐξεβλάστησε] Ἐξεβλάστα *Fl.* Ἐβλάστησε P. Vulg. ſerv. Edd. cett.

36. Ἐλάθομεν] Ἀντὶ τῆς ἀνεπαισθήτως. *V.*

51. Πλέοντες ἀπέχομεν] Γρ. εἰ ἀπέχομεν. *G.*

57. Ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς] Εἰς τὸν Ἄμφιν *ῥάδδον ἐ† παιγνίμων ἀμφαίζα. *V.*

* Iterum imperite Lucianum incuſat Scholiaſtes; notum enim eſt hoc deſumtum eſſe ex Bacchi fabula. *J. Cl.*

† Παιγνίμων] Παιγνήμων V.

42. Γεραόν τινα &c.] Conf. ſupra Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*

50. Ἀδρότερον] Male *Solanus* in marg. *J.* notarat, etiam *S.* & *H.* cum *J.* habere ἀδ. prima laevigata. Nam recte habent adſpiratam, ut ceterae priſcae, quas adii: & ſic ſolet. vid. *Poll. On.* non uno loco. Quamvis & *Budaeus* in Lex. minore ἀδρὸν *augeo* male, mox tamen ἀδρὸς recte habet ibidem, operarum culpa. *J. F. R.*

54. Ἐτερύξατο] Conf. T. I. Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*

57. Ὁ γὰρ] Illud γὰρ in *J.* aeque ac *Fl.* & *H.* reperi- ri notabat *Solanus*. Idem ſic notarat ſupra T. I. *Hermot.* c. 29. An igitur id ſuſpectum habuit? vix credo; nam ſic ſaepe apud noſtrum occurrit. *J. F. R.*

62. Ἀποτρέψαι] Quanquam hic aliam lectionem ſuggerant Scholiaſtes & *Fl.* Ed. cave hanc mutaſſis: proprium enim eſt in ea re vocabulum. Unde Ζεῦ ἀποτρόπαιε, &c. Vulgatam etiam confirmat P. *M. du S.*

79. Καὶ δηλοῦσι ἡμῖν ἀναβαινούσης τὴν ναῦν ἐπὶ τὸν κάμπτον τῶν δένδρων] Perridicula iſta ſuper ſilvae ramis navigatio, ſive ὑλώδεις πλοῦς: ſed videntur fidem ei facere

Jo-

mandum, & deos rogavimus, ut averterent, si quid mali visum hoc portenderet.

42. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus consitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa re considerata, in dubio eramus quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta aut paullo plura, esse sylvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit navem in comas arborum, densae enim erant, impositam traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo pertraximus, ramisque eam superimposui-mus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic

χόμεθα τοῖς θεοῖς ε ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τῶ φαντάσματος.

Οὔπω δὲ πεντακοσίους σταδίους διελθόντες, εἴδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἤπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, δείοις δένδροις καλαφυτευόμενον· εἱστήκει δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' ὖν, καὶ τὸ πᾶν καλανήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾶν. ὅτε μὲν γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνατὸν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ πρόσεχῆ ὑπῆρχεν, ὥστ' ἀναστρέφειν ῥᾴδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ ἑώρων ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, πλὴν ὕλην οὖσαν· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ κόμην τῶν δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑποβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς τὸν ἕτεραν θάλατταν, καὶ ὅτως ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δένδρα, μόλις ἀνειμησάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πετάσαντές τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τῷ ἀνέμῳ πρωθοῦντος ὑποῤῥεόμενοι. ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμά-

χου

e Ἀποτρέψαι] Ἀποστρέψαι *Schol.* & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente *Cod.* P. f Ἐπέκεινα] Ἐπ' ἐκεῖνα P.

62. Τὸ ἀλλόκοτον] Γράφεται, ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοτον. *V.* 67. Ἄβυσσον] ‡ Ἀντὶ τοῦ ἄπειρον ἔχον βυθόν. *V.*

‡ Hoc & sequens Scholion ad aliena verba relatum, eo quo pertinet, reduxit *M. du S.*

Josephus Acosta, & illi quos navigationis suae fundos auctoresque habet Historiae Indicae c. XXX. Lib. IV. Ipsa ejus haec ἱστῶς narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous conțoit, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, sans sçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il se trouva dedans des buissons si épais, qu'il fut contraint de cheminer sur iceux sans mettre les pieds en terre par l'espace de quinze jours entiers, & que pour y voir le soleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt si épaisse & pleine de bois, il avoit besoin de monter au coppeau des plus grands arbres, pour la descouvrir le chemin.* Th. M.

87. Ἀντιμάχου] Scripserat is poëma de *Argivorum contra Thebanos expeditione*, cui *Thebais* titulus erat. *Athen.* 468. A. 475. D. & 482. F. Meminit *Plutarchus* Elegiae ab hoc scriptae f. 65, 2. Platoni probatur. Cic. Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, solum ab omnibus legi vellet. Audi *Xiphil.* p. 261. καὶ ὅτω γε τοιοῦτος ἦν ὡς καὶ τὸν Ὅμηρον καλαλοιπὼν Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγειν, ἐμηδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίστατο. Verbosum fuisse docet Gregorius Theologus in Ep. ad Nicobulum. 2. his verbis, ὅτως ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ὅμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μῆκος, ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud *Basil.* p. Ed. Bas. 286. *M. du S.*

96. Ὀρῶ-

χυ τῦ ποιητῦ ἔπος εἰσῆλθε. φησὶ γάρ
πυ κάκεῖνος·

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι.

Διελθόντες δ' ὅμως τ' ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, ᾗ πάλιν ὁμοίως καταθέντες τ' ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαρῦ τ' διαυγῦς ὕδατος, ἄχρι δὴ ἐπέστημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τῦ ὕδατος διεστῶτος γεγενημένῳ, καθάπερ ἐπὶ τῆ γῆ πολλάκις ὁρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡμῖν μὲν οὖν ναῦς, καθελόντων ἡμῦν τὰ ἱστία, ῥᾳδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα καθενεχθῆναι. ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ δεινὸν ἰδεῖν· εἱστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· δεξιὰ μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ ὁρῶμεν γέφυραν ἐπεζευγμένην ὕδατος συνάπτουσαν τὰ πελάγη τ' ἑπάνω καὶ τὸ ἕτερον θαλάττης ἐς τὸ ἕτερον διαῤῥέοντος. προσελάσαντες δὲ ταῖς κάπαις, κατ' ἐκεῖνο παρεδράμομεν, καὶ μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, ὑπὸτει προσδοκήσαντες.

Τοὐντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε πρόσηνες, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπρατίτως συναιρομένη· ἐνέμοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες, οἷον

mihi Antimachi poëtae versus in mentem venit, qui ait alicubi:

Per silvestre illis navi venientibus aequor.

43. Superata tamen silva, ad aquam pervenimus, ubi similiter demissa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum consisteremus magnum ex aqua discedente ortum, ut in terra saepe videramus a motu illius factas discessiones. Navis quidem nostra vela nobis contrahentibus facile stetit, cum parum abfuisset quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis despicientes, profundum videbamus vel mille stadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut divisa aqua. Circumspicientes ad dextram videmus e longinquo pontem injunctum ex aqua, quae jungeret utriusque pelagi summas oras, & ex uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes *navim* remis cursum fleximus, multoque labore trajecimus, quod nunquam speraveramus.

44. Hinc excepit nos mare placidum & insula non magna, accessu facilis, habitata. Habebant illam homines feri, Bucephali, (*Tauricipites*) cornua habentes, qualem

a Ὁρῶμεν] Sic *Fl.* Ἐωρῶμεν ceterae. b Κατ' ἐκεῖνο] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* c Εὐπρατίτως] Ita esse in *J. Fl. B2. H. P.* & *S.* notat idem. Etiam *Ald.* 1. sic habet, & *Fr.*

91. Διελθόντες] Γράφεται διελθοῦσι. *V.*
94. Χάσματι μεγάλῳ] Τάχα ὁ κυνολόγος πρὸς *Mosem*, καὶ τὸν ἱστορῶν Θάλασσαν ἀφρῶσαν * χριττόνων ἐκπεπλέοντων ἀπόπτυστον. *V.*

* Κριττόνων] Quam apte hanc vocem homo Christianus usurpet, aliis dijudicandum relinquo. Certe Mosem a Latinis peti non credo. *M. du S.*

96. Ὁρῶμεν] Edd. *Fl.* & *B2.* recte; in reliquis ἐωρῶμεν. Latinus interpres recte vertit quasi ἑωρῶμεν & ipse legisset. *M. du S.*

Ὁρῶμεν] Errat *Solanus* dicens *B2.* i. e. *Basileensem* secundam, cum Florentina facere; nam aeque ac *B1.* cujus errores fideliter solet repetere, habet ἐωρῶμεν. De Florent. vero recte monet. *J. F. B.*

9. Κατ' ἐκεῖνο] Variationem frustra quaesivit *Solanus*; nec ea opus est. Nam licet Θάλαττα praecedat, potest tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος pariter ante praemissum referri, vel, quod malim, absolute positum accipi de loco; veluti ἐπὶ τὸ, & εἰς τόδε *hunc*, intellecto χωρίον accipitur, vid. *L. Bos* de ellipsi in χωρίον. Verum & praeterea neutrum genus ut generale etiam subsantivis masculinis & femininis jungi, quis nescit, ut *Long. Past* I. p. 8. ἡ μὲ Νύμφη, τοῦτο γὰρ ἐκαλοῦτο. Vel, ut in tritissimo illo *Aelian* X. 10. τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. *Epist. ad Rom.* XIV. 18. ὁ τούτοις, habet, post praemissa tria feminina δικαιοσύνη, χαρὰ & εἰρήνη. Sed de aliis paullo durioribus jam dictum ad

lem apud nos fingunt Minotaurum. Cum exſcendiſſemus, aquatum perreximus, etiam ciborum aliquid, ſi poſſemus, ablaturi; nihil enim amplius habebamus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem eſſe putaremus, paullum progreſſi, ſtamus apud homines. At illi conſpectos nos perſequuntur, ac tres quidem ſociorum noſtrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare confugimus. Deinde univerſi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes, atque in terrorem conjectos univerſos perſequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus; ego vero hoc non probavi, ſed vinctos aſſervavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehenſos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, ſuppliciter rogantium inſtar, mugire. Pretium vero redemtionis erant caſei multi, & ſicci piſces, & cepae, & cervi qua-

πας' ἡμῖν τ Μινώταυρον ἀναπλάτθουσιν. ἀποβάντες δὲ, προσηειμεν ὑδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σιτίου ληψόμενοι, εἴποθεν δυνηθείημεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἴχομεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὕρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς ὑπ' ὀρρώθεν ἠκούετο· δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦντες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις· οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον, καὶ τρεῖς μὲν τ ἑταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοιποὶ, πρὸς τ θάλατταν καταφεύγομεν, εἶτα μέντοι πάντες ὁπλισάμενοι (ὑπ' ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους προϊδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τ ἀνηρημένων ἁρπαζομένοις· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες. σιτίον μέντοι οὐδὲν εὕρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, παρῆνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτούς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τ Βουκεφάλων πρεσβεῖς, ἀπαιτοῦντες ὅπως λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν ἀφανευόντων, καὶ γοερόν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἱκετευόντων· τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἔλα-

ad *Reviv.* c. 13. ubi *μία πάντων* pro *πασῶν*. *J.F.R.*

13. *Εὐπρόσιτ*ῳ] Antea legebatur *εὐπροσίτους*, prave. Ego mutavi. *M. du S.*

Εὐπροσ. συν.] Verti, ac ſi legeretur *εὐπρόσιτος, συνοικουμένη*. Gratias agam, qui me docuerit, quae ſit *εὐπροσίτως συνοικουμένη*. Ita mox pro *προσηειμεν ὑδρευσόμενοι*, dediſſe arbitror Lucianum *προήειμεν*, & ſic interpretatus ſum. *J.M.G.*

Εὐπροσίτως] Recte quidem *Solanum* conjeciſſe arbitror *εὐπρόσιτος* legendum; verum quia neque Editio ulla neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda reſtant, nihil mutavi. Nam comma etiam poſt *εὐπροσίτως* addendum; tum pro *συνοικ. . . ἐνοικ.* legere malim; certe illud *συν* in *Fr.* ita exaratum eſt, ut parum differat ab *ὁ*. *J.F.R.*

17. *Καίτοι*] Legendum potius *καί τι Solan.* marg. *Junt.* adleverat; quod non improbem. *J.F.R.*

31. *Κτείνομεν*] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* & *H.* notarat *Solanus*; ſed habent & aliae. Cur autem variationem quaeſivit? quia *ἐδιώκομεν* & *κτείνομεν* diverſa ſunt tempora, ideoque *διώκομεν* potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hiſt. id occurrit adeo frequenter, ut ſtudio tempora variaſſe videatur auctor; nam cur paullo ante non item quaeſivit varietatem, cum legeret *ἐδίωκον, καὶ λαμβάνουσι*, & paullo poſt *λαμβάνομεν, καὶ ἀνεστρέφομεν* pro *ἀναστρ.* & c. 46. *εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον*. ut alia mittam. Conjunctiones enim ſimilia tempora non regere, T. I. jam diximus. Et ex Latinis ſexcenta ſimilia proferre liceret, ut *Salluſt.* Jug. c. 113. 7. *Jugurtha Sullae vinctus traditur, & ab eo ad Marium deductus.* Quin & modus diverſus interdum conjunctionem ſequitur, ut apud *Liv.* 2. c. 23. 11. *Poſtulare — ut ſenatum vocarent. curiamque ipſi circumſiſtunt.* Ac ne credas *poſtulare* ibi pro poſtularunt poſitum, vid. not. Cl. *Dukeri*, qui ex eodem adfert *moliri — & pertentant*, aliaque ſimilia. *J.F.R.*

ἕλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἑκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὄπισθεν, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἕνα συμπεφύκεσαν. ὅτι τούτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν διατρίψαντες, ἀνήχθημεν.

Ἤδη δὲ ἰχθύες τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὁπόσα γῆς πλησίον ὄντος σημεῖα προφαίνεται. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἴδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τὸ πλῆθος τε τρόπον· ὕπτιοι κείμενοι ὅτι τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτοῦ ὀθόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς σοδεῶνας κατέχοντες, ἐμπίπλονται τοῦ ἀνέμου, ἔπλεον, ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ὅτι φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἠλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς· οὗτοι ἡμᾶς οὔτε ἠδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἤλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες, καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες.

tuor, trium ſinguli pedum, cum binos quidem poſteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidiſſemus captivos, & diem unum morati eſſemus, ſolvimus.

45. Jamque piſces in conſpectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot ſunt terrae propinquae ſigna, apparere. Paullo poſt videmus viros novo navigandi genere utentes. Iidem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua jacentes pudenda eriguntque; habent autem luculenta. ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii poſt hos inſidentes in ſuberibus, duos delphinos junctos agebant regebantque habenis, qui progreſſi traherent poſt ſe ſubera. Hi neque injuria nos afficiebant, neque fugiebant, ſed ſine metu & pacate juxta nos inequitabant, ſpeciem navigii noſtri admirati, & perſpicientes undique.

46. Veſ-

56. Πωλοῦσας] Ὡς ἐπὶ πωλίῳ τὴν ἄμπυκα τὸ ἰθύνειν ποδοῦσας εἰρηκε παίζων καὶ ταῦθα. * *V.*

58. Φελλῶν] † Φελλὸς ὄρος οὐ Ἰταλίᾳ ἐν ᾧ γίνεται πιεῖν ὑπερμεγέθεις. οὐ δὲ τούτων τὸ ὄνομα γίνεται τοῖς φελλοῖς πρὸς κουφισμὸν τῶν σωμάτων. *V.*

* At vide ne ſerio ea de re alibi etiam uſurpatum, ut *Eunuch.* c. 3. & not. *M. du S.*

† De hoc Italiae monte nihil, quod equidem reſcire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat *in toto Italia naſci ſuber.* Lib. XVI. c. 8. Licet Theophraſtus *in Tyrrhenia* naſci ſcribat Lib. III. c. 16. niſi ſit mendum, quod ut ſuſpicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legiſſet hunc locum Theophraſti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic abſurde ex piceis ſuber deſumi dicit, cum ſint arbores plane diverſae. Videtur potius apud Graecos φελλὸς idem ſignificaſſe ac φλοιὸς, & *ſuber κατ' ἀντονομασίαν* dictum *corticem*, (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod obſervavit in ſuo Lexico *R. Conſtantinus*, & poſt illum *J. Hardouinus* ad locum Plinii laudatum. *J. Cl.*

55. Μεγάλα] Pygmaeos Cteſiae hic ridet. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

56. Ποδιῶνας] *Leop.* 136. *M. du S.*

Ποδιῶνας] At ſupra *Contempl.* §. 3. τὸν ὀθόνην φίλαι, ἢ ἰνδοῦναι ἐλύγων τῷ ποδὸς, ubi *Solan.* ſimilia ex noſtro produxit. *J. F. R.*

58. Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι ζεύξαντες δύο δελφῖνας, ἠλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς.] Vertunt: *poſt hos & alii ſuberibus inſidentes, junctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii precedentes ſubera trahebant,* Ita vertentes indicarunt, ſe mentem Auctoris non ſatis percepiſſe: Nam, ut taceam, μετὰ τούτους hic potius ſignificare praeter hos, obſervandum eſt Lucianum de *ſuberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus: de *hominibus* illis qui ſuberibus inſidebant, tanquam de auriga vehicula agitantibus, & moderantibus; auriga rum enim propria ſunt verba quibus utitur, ἐλαύνειν & ἡνιοχεύειν. quae propterea hic non reddenda erant, *remigare* & *equitare*. Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi ſunt *homines alii*, uti habet verſio; ſed illi *delphini*, qui ſuberibus juncti erant. Totus itaque locus hoc modo eſt vertendus: *Praeter hos & alii ſuberibus inſidentes, junctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero* (ſc. delphini) *praeuntes trahebant ſubera.* *H. V.*

Ibid. Φελλῶν] Si quis auctoritates ſuper h. v. & uſu deſiderat, adeat *Bergler.* ad Alciphr. Ep. I. 1. p. 7. *J. F. R.*

67. Ἑλλάδα φωνὴν] Pro ἑλληνικὴν. Sic Σκύθην αἷμα pro Σκυθικὸν αἷμα ex *Aeſch.* Prom. p. 5. & γυναῖκα μαζὸν

46. Vespera jam ingruebat cum appulimus ad insulam non magnam. Habitatur a mulieribus, ut putabamus, Graece loquentibus. Accedentes enim nos prensabant & complectebantur, ornatae more meretricio, formosae omnes & juvenculae, talaria vestimenta trahentes. Insula vocabatur Cabalusa (*Dejiciens*) urbs autem Hydamardia. (*Aquescentia*) Assumtos igitur nos mulieres suam quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem. Ego autem cunctatus paullum, cui nihil boni praesagiret animus, & circumspiciens accuratius, video multorum hominum ossa jacere & crania. Et clamorem quidem tollere, & convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Malvam autem depromtam multis verbis obsecravi, ut effugere liceret ex malis praesentibus. Non ita multo post autem ministrante hospita, video illius non mulieris crura, sed ungulas asini. Hic

Ἑσπέρας δὲ ἤδη προσήχθημεν νήσῳ μεγάλῃ· κατῳκεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα φωνὴν προϊεμένων προσήσαν γάρ, καὶ ἐδεξιοῦντο, καὶ ἁπτάζοντα πάνυ ἑταιρικῶς κεκοσμημέναι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδήρεις τοὺς χιτῶνας ὀπισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, ἐκαλεῖτο [a] Καβαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὕτη, [b] Ὑδαμαρδία. [c] λαβοῦσαι δ' ἓν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς, εἴ τι χρηστὸν ἐμαντεύομην, ἀκριβέστερόν τε περιέβλεπον, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων ὀστᾶ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν, βοὴν ἐγεῖραι, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὸ μαλάχην, πολλὰ ἱκέτευον αὐτὴν ἀφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης ἀφικομένης, εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὁπλάς· καὶ δὴ σπασάμενος τὸ

a Καβαλοῦσα] Alii Καβαλοῦσα, *Coll.* b Ὑδαμαρδία] Alii Ὑδαμὰ, *Coll.* Nihil mutant Edd. c Λαβοῦσαι] Sic Edd. omnes. Διαλαχοῦσαι marg. *Aldi* & P. Διαλαχοῦσι *Angl.*

72. Καβαλοῦσα] Γρ. Καβαλεῦσα. *G.* *Ibid.* Αὕτη Ὑδαμὰ] Γρ. Ὑδαμαρδία. *G.*

ζω ex *Hom.* Il. Ω. 58. nec non ἰλλάδα ἀφλαυδῶν aliaque similia ex *Eustath.* adfert Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 78. Plura Cl. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 89. ad 94. quae pertinebant ad *Dial. Deor.* XV. 1. ad verba τίχτω βώσαν· ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem *Jensius* : Ἕλλην πάλαμαι habet *Thucyd.* p. 104. in Oratione Periclis (i. e. p. 119. Ed. *Dukeri.*) *J. F. R.*

72. Καβαλοῦσα] An καβαλοῦσα, a κίβαλος, i. e. καβαλόεσσα? *F. G.*

Καβαλ.] Hactenus Lucianus nomina finxerat intellectu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardiam*, monstrosa & barbara vocabula cur obtrudat, nondum satis perspicio. Est tamen Graeca vox καβάλης, vel huic proxima καβάλιος, quam *M. Aurelius* (VII. 52.) & alii usurpant *projiciendi* sensu. Vide ad eum locum *Gatakeri* not. & *Plut.* 421, 2. καβαλικεύειν. Sed pone Regionem Καβαλοῦσαν ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs Ὑδαμάρδια? Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad *aquam* alludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Cabalensem* memorat *Strabo* XIII. sub finem. p. m. 434. A. *M. du S.*

Καβαλοῦσα] Καβαλοῦσα forte est καβαλοῦσα id est καβαλαλοῦσα dejiciens homines ad illa χαμαιτυπεῖα. Circa Ὑδαμαρδίαν res difficilior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari ὑδαμαυρίαν dedisse Lucianum, ἀφ' τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι τὰς γυναῖκας ut nempe in aquam, in fumum, &c, si quid his fugacius est, abeunt voluptates venereae, postquam dejecere ignavos, & similes libidinosis asinis homines. *J. M. G.*

73. Λαβοῦσαι] Angl. ἀφλαυδῶν. *J. B.*

74. Ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο] Interpres: *secum quemque singula abduxerunt.* &c. Mallem: *Singulae quemque domum suam abduxerunt.* Ita passim, εἰς οἶκον, & πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἐμὲ. &c. Sic in *Asin.* c. 42. ἐπιβὰς μου τὸ πυρὸν, εἰς ἑαυτὸν ἤλαυνεν, *impositio mihi tritico ad se*, h. e. ad aedes suas, *me ducebat.* Sic etiam ibid. c. 55. & in *Gallo*, fine c. ult. παρ' ἡμᾶς. *H. V.*

80. Μαλάχην] Conf. supra c. 28. *M. du S.*

Μαλάχην] Quam nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat Rhadamanthus. *J. M. G.*

τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτίκα, καὶ δήσας, ὅτι τἄλλων ἀνέκρινον· ἡ δέ, ἄκουσα μέν, εἶπε δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλαττίους γυναῖκας, Ὀνοσκελέας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὰν γάρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐτούς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτῇ δεδεμένην, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἑταίρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνυον αὐτοῖς, καὶ τά τε ὀστᾶ ἐδείκνυον, καὶ ἦγον εἴσω πρὸς τὴν δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν· ὅμως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος. τὸ δὲ αἷμα ἐγένετο.

Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν καταβάντες, ἀπεπλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπηύγαζε, τήν τε ἤπειρον ἐπεβλέπομεν, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ' ἡμῶν οἰκουμένῃ κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει ἐπιβᾶσι μόνον, αὖθις ὀπίσω ἀναστρέφειν. τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν· ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν Μεσόγαιαν πειραθῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμὼν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ [a] προσαράξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἁρπάσάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ πρὸς τὴν πλῶσιν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κήτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, καὶ πρός τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις,

stricto enſe illam comprehendo; vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem, ſed dicit tamen, ſe marinas eſſe mulieres, Onoſceleas (*Aſinicruras*) vocari: cibum ſibi parare ex advenientibus hoſpitibus: *inebriatos enim*, inquit, *ſopitosque in lectum adſcitae invadimus.* His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo: conſcenſo autem tecto, clamore convoco ſocios: congregatis indico omnia, oſſa oſtendo, intra eos deduco ad vinctam. At illa ſtatim in aquam diffluens, conſpectum noſtrum effugit. Tamen experimenti cauſſa in ipſam aquam demitto gladium: hic aqua in ſanguinem abiit.

47. Celeriter itaque ad navem digreſſi ſolvimus. Cum illuceſceret, continentem conſpicimus, quam conjicimus eam eſſe, quae ex adverſum noſtro orbi trans *Oceanum*, jacet. Adoratione hic votisque peractis, quid deinde facto opus eſſet, deliberamus. Atque aliis videbatur, poſt brevem deſcenſum, iterum nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere verſus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum iſta diſputamus, tempeſtas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud diſſolvit. Nos vix, arma quisque ſua, & ſi quid forte aliud quis poſſet, eripientes, enatamus. Haec ſunt, quae usque ad *adventum in* alteram illam telluren contigere mihi in mari, & per navigationem, in inſulis, & in aëre, & poſt haec in ceto, & cum inde exiiſſemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extre-

a Προσαράξας] Προσαρράξας Edd. Sed conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 30. f.

16. Ταῦτα μὲν ἐν μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς] Καὶ τὸ τέλος ψευδέστατον, μᾶλλον δὲ ἀναπεπταμένον ἐπαγγελίας. *V.*

88. Ὀνοσκελίας] De hac copioſe Cœlius. Tangit vir Clar. *Gilbert. Gaulminus* ad Pſellum. Interp. *Ariſtoph.* ad Ranas. *J. B.*

Καὶ αὐτὸν] Καὶ abeſſe etiam a *Fl.* notat *Solanus* in marg. *J.* Si eo charactere Flor. Edit. ut ſolet, deſignat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem Flor.

trema illa apud Bucephalos & Onoſceleas: quae vero in *illa altera* tellure *geſta ſint*, ea proximis libris perſequar.

καὶ τὰ τελευταῖα, ὧδε τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελέαις· τὰ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἑξῆς βίβλοις διηγήσομαι.

TYRANNICIDA. ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Aſcendit aliquis in arcem, tyrannum interfecturus. Et ipſum quidem non invenit. Sed in filii ipſius a ſe occiſi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conſpecto filio jam mortuo, eodem ſe gladio ipſe interemit. Petit ille, qui aſcenderat & filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

Ἀνῆλθέ τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν, [a] ὡς ἀποκτενῶν τὸν τύραννον· [b] καὶ αὐτὸν μὲν οὐχ εὗρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν [c] ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελθὼν, καὶ τὸν τυράννου υἱὸν ἀνελὼν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

QUi duos eodem die tyrannos interfeci, judices, alterum vigoris annos jam egreſſum, florentem alterum aetate, & ad injuriarum ſucceſſionem paratiorem, venio, unum tamen duorum cauſſa petiturus praemium: unus *ego* omnium, qui unquam fuere tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis ſuis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa *ſuae vitae* finem, filium ſuum ante ſe interemtum viderit, tandemque, quod maxime admirabile eſt, ſuus ipſe fieri tyrannicida coactus ſit: filius autem illius mea quidem manu periit, ſed mortuus tamen alterius mihi caedis fuit miniſter: qui vi-

Δύο τυράννους ἀποκτείνας, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μιᾶς ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηκμακότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς ἁρμοδιωτέραν τῶν ἀδικημάτων ἑτοιμότερον, ἥκω ζημίαν ὅμως ἐφ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεάν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ὀπίσω προαπηρημένον ὧδε τὸν τελευτῶ, τελευταῖον δὲ ἠναγκασμένος τὸ ὧδε δοξότατον αὐτὸς αὑτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ δὲ παῖς ὁ ἐκείνου τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φό-

a Ὡς] Deeſt in *Fl.* b Καὶ] Deeſt in C. c Ἰδὼν] Εὑρὼν C. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

Ἀνῆλθέ τις &c.] Argumentum hujus controverſiae in *Collectaneis Galeanis* integrum legitur. *M. du S.*

Flor. intellexerit oportet. *J. F. R.*

7. Ἀποκτεινασάμενος] Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *aſſchrepen*. Sic & *Herodian.* VII. 1. 7. τοὺς τε φίλους πάντας —— ἀποκτειναμένου. Ac perſaepe alibi, quod tamen plenius effert L. 2. 10. 7. τοιοῦτον ἄνδρα φόνῳ ἀποκτειναμένου. *J. F. R.*

Φόνον, [a] ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μὲν θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο.

Τὴν μὲν ἓν τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα εἴργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνήλλαξα τῶν Φόνων, καὶ τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῶν τῶν πονηρῶν τελευτῆς· τὸν μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνελών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ τῷδε χωρίσας τῷ ξίφει.

Ἐγὼ μὲν οὖν οἶμαι τοιοῦτόν τι ὀφεῖλον τούτοις ὤμην γενήσεσθαί μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαρίθμους τοῖς ἀνῃρημένοις, ὡς ἂν εἰ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν μελόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρασχών, εὐδενὸς παραλελειμμένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μέλαξὺ δὲ κινδυνεύω, τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέρας ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος στερεὸς τῶν τῶν νόμων ἀμοιβῆς, ὃς διεφύλαξα. ὁ μὲν ἓν ἀντιλέγων οὗτοσί, δοκεῖ μοι εἰ κηδόμενος, ὥς φησι, τοῦ κοινοῦ τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ὅτι τοῖς τελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνοις τῷ θανάτῳ αἴτιον γεγενημένον.

Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθέ μου, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καὶ-

vus quidem injuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis interfector, quatenus licuit, fuerit.

2. Tyrannidi ergo finem imposui ego, gladius perfector omnium meus est. Ordinem vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum excogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat, ipse confeci; senem soli delegavi gladio.

3. Ergo pro hisce *factis* etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri putabam, ac totidem me praemia accepturum, quot interfecti essent, quippe qui non praesentibus modo vos liberaverim, sed imminentium etiam spe malorum, libertatemque firmam praestiterim, nullo relicto injuriarum herede. Interim in periculum venio, ne post rem praeclare adeo gestam discedam a vobis sine praemio, solusque legum, quas *ab oppressione* servavi, compensatione caream. Ac videtur meus iste adversarius non publicae rei cura, ut videri vult, hoc facere, sed quod dolet interfectis, & ulcisci cupit eum, qui causa illis mortis fuit.

4. Vos autem, judices, ferte me quaeso paullulum, dum vobis, accurate licet scien-

a Ζῶν ἔτι] Ζῶντι Edd. omnes. nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. *Vorst.* ζῶν conjecerat.

17. Ζῶν τι] In libello Tyrannicida inscripto, ait Auctor c. 1. Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ἐπιστάντος δέ μοι ἐς ἀκαθαίρτον πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μὲν θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Retundiori & efficaciori sensu videtur mihi Lucianus scripsisse ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce conscensa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipse eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni*, inquit, *mea quidem manu cecidit, at jam mortuus mihi ad aliam caedem ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre injurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quasi causam paternae caedis agnoscit, quum pater prae φιλοπραγίᾳ sibi ipse violentas manus intulerit. Longe perfectior est antithesis: *Vivus una cum patre injurias exercuit, mortuus parricidium commisit*; ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuisse scelleratissimum; atque adeo pulcherrimum esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse. *J. F.*

Ζῶν ἔτι] In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum palam sententiae adversetur, exulare jussimus. Emendationem nostram firmabunt loca segg. μὰ ἀξιώσαιτο ἀπαγορεῦσαι ζῶντας ἔτι τὸ ἡφαιμωμένον τὸ αἰσχύνον, Γυμν. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40. ὁρᾷς οὖν μὴ ζῶν ἔτι ἴσως παράγματα διδοὺς ἢ φροντίζων ἢ κάμνων. Et Ἰχ. β. c. 10. τί παθόντες ἔτι ζῶντες ἱερεῖ χωρὶς ἐπιβαίημεν. Vide Il. Σ. 10. *M. du S.*

Ζῶν τι] Videtur omnino legendum ζῶν. *J. M. G.*

Ζῶν ἔτι] Veritas conjecturae Solani ita se mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutatio-

ſcientibus, ea quae ſunt in tyrannide enarro: ſic enim & magnitudinem beneficii mei cognoſcetis, & ipſi magis gaudebitis, cogitantes quibus *malis* liberati ſitis. Neque enim, ut aliis ſaepe contigit, ſimplicem nos quoque tyrannidem, & ſervitutem unam ſuſtinuimus, nec unius cupiditatem domini toleravimus, ſed ſoli omnium, qui unquam in ſimili calamitate vixere, duos pro uno habuimus tyrannos, inter duplices miſeri injurias diſtracti fuimus. Moderatior autem multo erat ſenex, placidiorque ad iras, & ad ſupplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vehementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appetitiones frenaret. Quin ad initia injuriarum a filio praeter voluntatem dicebatur impulſus, qui non tyrannico ipſe ingenio eſſet, ſed illi concederet, vir ſupra modum amans liberorum, quod *ſuo exitu* comprobavit. Omnia ipſi filius, illi obſequi; quidquid ille imperaret, injuſte agere; quos juberet ille, ſupplicio afficere; omnia illi miniſtrare. Tandem ſub illius erat tyrannide, ſatelles erat cupiditatum filii.

5. At juvenis aetatis reſpectu honore iſti

ὡς εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγημένα· καὶ γὰρ τὸ μέγεθος οὕτω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλάγητε. ἐγὼ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἁπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἑνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀνθ' ἑνὸς τυράννους εἴχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διηρήμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτης ἦν πολλῷ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἠπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς κολάσεις ἀμελέστερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὡς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλινα-γωγούσης· καὶ πρός γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων οὐκ ἀπὸ τοῦ παιδὸς ἄκων προσῆχθαι ἐλέγετο, καὶ παντὸς τυραννικὸς αὐτὸς ὤν, ἀλλ' εἴκων ἐκείνῳ. φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ, καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἀδικεῖ ὅσα [b] κελεύοι, καὶ ἐκόλαζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρέτει, καὶ ὅλως ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρου τοῦ παιδὸς ἐπιθυμιῶν ἦν.

Ὁ νεανίας δὲ, τὸ μὲν τιμῆς παρεχόμενος κατ'

[b] Κελεύοι] Sic recte *B2.* & *S.* Κελεύει male *J. Fl. Ald. H.* & *P.*

tione adeo exigua exſpectare nihil opus duxerim, & quum verſio ac nota Cl. *Geſneri* quoque ſic jubeat, tanto magis utrique obtemperavi. Poteſt quidem ad priorum editionum lectionem verſio ita detorqueri, ut aliquis ineſſe ſenſus adpareat, ſed is adeo friget prae reſtituta lectione, ut fruſtra illam defendere quaeras. Jam enim vera patet oppoſitio, quid *vivus* filius praeſtiterit, quid *mortuus*. in eo enim vis argumenti verſatur, neque quid *vivus pater* ab eo paſſus fuerit, hic narratur. *J. F. R.*

30. Ἐλπίδα] *Spes* pro *metu* ſi abſolute non dicitur, (ut nonnulli negant) inter quos *Voſſius* Inſt. Or. IV. 12. 3. tamen pro exſpectatione tam adverſarum, quam bonarum rerum Graecis aeque ac Latinis dici, peritis ſatis notum; ſic mox c. 11. f. τίς ἐλπὶς τοῦ φόνου, ubi plura ſimil. dabimus. Et c. 18. μᾶλλόν των ἐλπίδας χρῆναι, quod *Erasmus* vertit: *quique in poſterum imminebant metus*; Jenſius: *futur. tempor. horrores*: ſed quia ἐλπὶς φόβος additur, dices diſtingui a *metu* ſpem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim *timor* ſ. *terror* eſt ob mala praeſentia, ἐλπὶς κακῶν *metus futurorum*, ſ. *exſpectatio malorum*, quod eodem redit. *Herodian.* L. 2. 1. 16. Πάλαι μὲ τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος. *Hunc exitum vitae* (i. e. necem a percuſſoribus immiſſis) *diu ſperabam*, i. e. metuebam. Scio *ſpem* ac *metum* eſſe oppoſita; ideoque non idem valere. Sed ſi addas *futurorum*, dicasque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc ſaepe ἐλπίζειν alii ἀπλῶς *metuere* verterunt, ut in *Herodiano* ſaepiſſime, nec male, quia ex ſequentibus ſatis patet, ad futura illum metum referri. Sed ſatis hoc egi in libro *de Ambiguis*. p. 565. Et jam nimius fui in vulgaribus. *J. F. R.*

64. Κελεύοι] Ita *B2.* & *S.* Reliquae κελεύει. *M. du S.*

76. Τοὺς

καθ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, ϗ μόνῳ ἐξίστατο τῆ ἀρχῆς ὀνόματος· τὸ δ' ἔργον ἦν τυραννίδος ϗ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. ϗ τὸ μὲν πιστὸν ϗ ἀσφαλὲς, ἀπ' αὐτῆ παρεῖχε τῆ δυναστείᾳ· τὴν δ' ἀπόλαυσιν μόνος ἐκαρπῶτο τῶν ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὼ φρυρὰν κρατύνων, ὁ τὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ τὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τὺς ἐφήβους ἀναστῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις· ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο, ϗ εἴ τινες σφαγαὶ, ϗ εἴ τινες φυγαὶ, ϗ χρημάτων ἀφαιρέσεις, ϗ βάσανοι, ϗ ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκολούθει, ϗ συνηδύκει, ϗ ἐπήνει μόνον τὰ τῆ παιδὸς ἀδικήματα, ϗ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθειστήκει· Ὅταν γὰρ αἱ τῆ γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδικημάτων.

Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ ἀίδιον τὴν δουλείαν ἐσομένην, ϗ ἐκ μιᾶς δοχῆς παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότῃ, ϗ πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τὸ δῆμον, ὡς τοῖς γε ἄλλοις ὑ μικρά τις ἐλπὶς αὕτη, τὸ λογίζεσθαι, ϗ πρὸς αὐτὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τεθνήξεται, ϗ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκείνων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἑωρῶμεν ἤδη ἕτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς μιᾶς δοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, ϗ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρουμένων, ἀλλ' ἀπέγνωτο

cessit, soloque imperii nomine abstinuit: ores quidem ipsa tyrannidis & caput ipse fuit: ut fida esset & secura potentia a se praestitit. Fructum autem injuriarum solus ille percepit. Ille erat, qui satellites contineret, qui firmaret praesidia, qui subjectos tyrannidi excideret, qui insidiantes terreret, qui spadones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias afficeret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes, si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & contumeliae, omnia haec ausa erant juvenilia. Senex autem ille obsequi, injuriae socius esse, laudare solum filii sui injusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse *inter omnes* constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanciscuntur insuper potentiam, modum nullum injuriarum faciunt.

6. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus, longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, & successione quadam traditum iri urbem; alii post alium domino, eique malefico, obventurum hereditate populum. Itaque caeteris quidem non parva illa spes, cum fic ducunt rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumtamen jam desinet, verumtamen jam mortuus erit, & paullo post liberi nos erimus.* In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum jam videbamus imperii successorem. Igitur nec manum admovere operi quisquam ausus est generosorum *alioquin* I *hominum*, qui eadem quae ego cogitabant: sed

76. Τὺς τυραννουμένους] *Tyrannide vexatos.* F G. Τὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Male interpres: *qui tyrannidem adfectantes e medio tollebat.* τὺς τυραννουμένους, hoc est, *tyrannide vexatos.* AE. M.

Τὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Sic cum J. habere Fl. H. & S. notarat M. du S. Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam *Erasmus* verterat: *tyrannidem adfectantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι passive solet accipi, ut paullo ante, ἐτυραννεῖτο. Ut ap. *Dion. Hal.* IX. p. m. 601. 37. βασιλευομένης τε ϗ τυραννουμένης τὴν πόλεως. Iterum XI. p. 721. 23. & alibi. *Herodian.* I. 16. 1. & sic passim ap. alios. Sed media forma accepit *Erasm.* Concederem, si a τυραννιάω formatum esset, quod *tyrannidem adfecto* signif. Sed quid si pro ἐκκόπτων legamus ἐγκόπτων, ut significetur, filius subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν *Erasmus* etiam infeliciter reddiderat: *qui insidias formidabat.* Sed plura ejusmodi juvenilis versionis τυχαῖα insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. J. F. R.

77. Ὁ τὺς ἐφήβους ἀναστῶν] Vix dubium est, quin illud genus injuriae notetur, quo adolescentuli vel ca-

ad spes omnis libertatis abjecta, invicta videbatur tyrannis, cum adversus ita multos conandum esset.

7. Me vero ista non terruerunt, neque difficultate operis perpensa conatum abjeci, neque ad periculi conspectum metu resilii: sed solus, solus *inquam* ad validam adeo & multiplicem tyrannidem; quin non solus, sed gladio meo comitatus escendi, qui auxilio mihi fuit, & pro sua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redemturus. Cum autem in primum praesidium incidissem, nec sine difficultate in fugam vertissem satellites, interfecto si quis occurreret, & quidquid obstaret trucidato, ad ipsum caput operum ivi, ad solum robur tyrannidis, ad calamitatum nostrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipsius praesidio, videns illum fortiter pro se propugnantem & resistentem, multis vulneribus, interfeci tamen.

8. Atque ipsa quidem tyrannis jam destructa erat, finem *suum* habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes *eramus* liberi, supererat senex solus, inermis, amissis custodibus, amisso magno illo suo satellite, desertus, forti manu jam non amplius dignus. Hic igitur talia, judices, apud me agitabam. Bene jam habent mihi omnia: perfecta sunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta sunt. Quemadmo-

πάντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυχερὲς τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκνησα, οὐδὲ πρὸς τὸν κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς ὅτους ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα· μᾶλλον δὲ οὐδὲ μόνος, ἀλλὰ μετὰ ξίφους ἀνῆειν τῷ συμμεμαχημένῳ, ᾧ τὸ μέρος συντέτυραννοκτονηκότος, πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν τὸν θάνατον ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος οὐ ῥᾳδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὴν ἐντυγχάνουσα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθείρων, ὅπῃ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἐμὸν, ὅπῃ τὴν μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχὺν, ὅπῃ τὴν ὑποθεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῆς ἀκροπόλεως φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γεννικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα.

Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ πέρας εἶχέ μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες μὲν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ἀποβεβλημένος τοὺς φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸν μέγαν ἐκεῖνον αὐτῷ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατόρθωται, τίνα

ἂν

a Σφαγῆς τῆς ἐμῆς] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Σφαγαῖς ταῖς ἐμαῖς. *Marc.*

castrantur plane, vel nervis certe *convulsis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum esse verbum σπᾶν, faciunt *spadones*. Vid. viri docti ad l. 128. de V. S. Sed est etiam apud τοὺς ὁ *Levit.* XXII, 24. ἀτισπασμένον, respondens τῷ כרות, atque τῷ θλαδίᾳ, & ἐκτεθλιμμένῳ & ἐκτομίᾳ junctum. Habet ἀποσπάδας *Suidas*, τοὺς ἀποσπαδίτας, quibus jungit ἀποσπάδονας τοὺς ἀποκεκοπτας. Quae cum ita sint, legendum puto ὁ τοὺς ἰφικλους ἀποσπᾶν & vertendum, ut posui, utque *Erasmus* jam posuerat, a quo discessum non oportuit. Quod si ἀνασπᾶν eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si ἀνασπᾶν retinere velit, & interpretari *contrahere*, *sibi adjungere*, *quasi sursum*, *in arcem suam*, *trahere*. *J. M. G.*

14. Τῆς ἐμῆς] Ταῖς ἐμαῖς. *Th. M.*

ἀν ὁ ϖϵῖλοιπ῏ κολαϑϵὶη τρόπον; ἐμοῖ μὴ γ᾽ ἀνάξιός ἐϛι, κ᾽ τ῀ ἐμῆς δϵξιᾶς, κ᾽ μάλιϛα ἐπ᾽ ἔργῳ λαμπρῷ, κ᾽ νϵανικῷ, κ᾽ γϵνναίῳ ἀνῃρημένῳ, καλαιςχύνων κ᾽ἐκϵίνην τ῀ σφαγήν. ἄξιον δέ τινα δϵῖ ζητῆσαι δῆμιον, ἀλλὰ μ῀ τ῀ συμφορᾶν, μηδὲ τ῀ αὐτῷ κερδαίνειν· ἰδέτω, κολαϑήτω, ϖᾶν ϵ῀ χείμωνον ἐχέτω τὸ ξίφ῏· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι· ταῦτα βυλευσάμεν῏, αὐτὸς μὴ ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμην. ὁ δὲ, ὅϖερ ἐγὼ ϖρϵμαντευσάμην, διϵπράξατο, κ᾽ ἐτυραννοκτόνησε, κ᾽ τέλ῏ ἐπέϑηκε τῷ ἐμῷ δράματι.

Πάρειμι οὖν κομίζων ὑμῖν τ῀ δημοκρατίαν, κ᾽ ϑαῤῥεῖν ἤδη ϖροκηρύττων ἅπασι, κ᾽ τ῀ ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμεν῏. ἤδη οὖν ἀπολαύετε τ῀ ἔργων τ῀ ἐμοῦ. κενὴ μὴν ὡς ὁρᾶτε ϖονηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ὀλιγαρχίᾳ δὲ οὐδείς· ἀλλὰ κ᾽ τιμᾶν ἔξεϛι, κ᾽ δικάζειν, κ᾽ ἀντιλέγειν κ᾽ τοὺς νόμους, κ᾽ ϖάντα ταῦτα γϵγενη῀ δι᾽ ἐμὲ ὑμῖν, κ᾽ ἀφ᾽ τ῀ τόλμας τ῀ ἐμῆς· κἀκ τοῦ ἑνὸς ἐκείνου φόνου, μεθ᾽ ὃν οὐκ ἔτι ζῆν ϖατὴρ ἐδύνατο. ἀξιῶ δ᾽ οὖν ὀλίγα τούτοις, τ῀ ὀφειλομένην δοθῆναί μοι ϖαρ᾽ ὑμῶν δωρεὰν, μὴ φιλοκερδὴς, μηδὲ μικρολόγ῏ τὶς ὤν, μηδ᾽ ὀλίγα μιαθῷ τ῀ ϖατρίδα εὐεργετῆσαι ϖροηρημέν῏, ἀλλὰ βϵβαιωθῆναί μοι βυλόμεν῏ τὰ καλορθώματα τῇ δωρεᾷ, κ᾽ μὴ ἀφαιρεθῆναι, μηδ᾽ ἄδοξον γενέαϛ τ῀ ἐπιχείρησιν τ῀ ἐμὴν, ὡς ἀτελῆ κ᾽ γέρως ἀναξίαν κεκριμένην.

Οὗτοσὶ δὲ ἀντιλέγ῀, κ᾽ ϕησὶν, οὐκ εὔλογον ϖοιεῖν με τιμᾶϛ ϑέλοντα, κ᾽ δωρεὰν dum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus est; maxime si post facinus ita clarum, & juvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex: neque post calamitatem aequum est, eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adjacentem habeat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio, ipse e vestigio discessi. At ille, quod divinaveram, perfecit, occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit.

9. Adsum igitur, portans vobis populi imperium, & bono animo esse jubens universos, & laetum de libertate nuntium adferens. Jam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afficere licet, & in jus ire, & contra dicere secundum leges. Atque haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque meam audaciam, & ex una illa caede, post quam vivere pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut sordidus, qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed quod firmari mihi volo praemio isto rem bene gestam, nec detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actionem, velut imperfectam indignamque judicatam praemio.

10. At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui honorari postulem, &

43. ὁ δὲ] Tyrannicida gloriabundus commemoratis, tyranni filium, juvenem, robustum, pessimum patriae immanitatis sectatorem, a se occisum esse; idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstite adhuc filio, occidisset; ait se noluisse patrem tyrannum sua manu interimere; neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriae, post tam nobile facinus, ignobiliori caede praecedens decus comminuere; propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti: atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. ὁ δὲ, inquit porro, ὅπερ ἐγὼ προμαντευσάμην, διεπράξατο, κ᾽ ἐτυραννοκτόνησε, κ᾽ τέλ῏ ἐπέϑηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὃ δὲ. intelligitur ξίφ῏, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps c. 19. alloquens suum gladium, ait, ὦ ξίφ῏, καινὸν, κ᾽ ἀφάδοκον τ῀ ἐμῶν κατορθωμάτων. *T. P.*

ὁ δὲ] Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. *M. du S.*

ὁ

& accipere praemium : neque enim esse me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam secundum legem ; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut postulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid reliquum a me poscis ? non volui ? non escendi ? non interfeci ? non liberavi ? numquis imperat ? numquis jubet ? numquis Dominus minatur ? numquis me maleficorum effugit ? Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges *valent* omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, & matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus expertes, & virgines securae, & communis felicitatis caussa festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium ? quis est qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit ? Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, audendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas ? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis ?

11. *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisti : at lex tyrannicidae decernit praemium.* Interestne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an causssam illi mortis praebuerit ? Equidem nihil puto ; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab injuriis. Hoc honoravit, hoc dignum judicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iste vivere

λαμβάνειν. εἰ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον, οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοι τὶ κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τοῦ δωρεᾶς. συνθάνομαι τοίνυν αὐτῷ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς [a] παρ' ἐμοῦ ; οὐκ ἐβουλήθην ; οὐκ ἀνῆλθον ; οὐκ ἐφόνευσα ; οὐκ ἠλευθέρωσα ; μή τις [b] ἐπιτάττει ; μή τις κελεύει ; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης ; μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν ; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλλὰ πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ ἐλευθερία σαφὴς, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδεεῖς, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς, καὶ ἑορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ τούτων ἁπάντων αἴτιος ; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε δὲ παρεσχημένος ; εἰ γάρ τις [c] ἔστι τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι δίκαιος, ὑπεκχωρῶ τοῦ γέρως, ἐξίσταμαι τοῦ δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου ψέγεις τὰ καλὰ κἀγαθά ; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς μὲ τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι.

Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δέ εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀπελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν ; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδέν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης [d] οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγήν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅτου οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσα δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς

a Παρ' ἐμοῦ] Παρ' ἐμῶν *Fl.* b Ἐπιτάττει] Ἐπιτάττῃ *Fl.* c Ἔστι] Ἔστι sine accentu *J.* d Οἶδε] Ex I. Ἐδὴ Edd.

Ὁ δῆ] Masculi. gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ἔργον. Sed vid. supra ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. Et *Maitt.* de Dial. p. 84. & 263. Ubi ἰδίᾳ γνώμῃ, ex *Achill. Tat.* aliisque generis enallagae referuntur ; Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictam ; sed *Solano* accedo, dicenti : *aliquitur gladium, pro personam* ; idque confirmo ex c. 19. ubi gladium *facti socium* vocat, & se ambos *praemio dignos* pronunciat, masculino genere. *J.F.R.*

82. Τῶν] Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si ejus rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus* : quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in πω, aliamve particulam mutandum. *J.M.G.*

τὸς εἴργασμαι τ σφαγήν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶς ἐκείνου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογῶ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε [a] ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μηκέτ' ἔστιν, εἰ δ' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχῃ, ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, ἢ συκοφαντήσειν τὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τ τύραννον, τὴν ἀνάγκην τ τελευτῆς παρέχων, ἀπήτεις ἂν ἢ τότε παρ' ἐμοῦ αὐτόχειρα τ σφαγήν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τ νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώτερον τῷ κακύργῳ πεφονευ-

jam non potuit, caedem ipse patravi. Caedes mea est, illius manus. Noli igitur tenuiter porro disputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? sed utrum esse desierit? utrum a me illud habeat, quod desierit? Alioquin illud etiam quaesiturus videris, & calumniaturus bene meritos, si quis non ferro, sed lapide, aut fuste, aut alio modo interfecerit. Quid vero si fame expugnassem tyrannum, objecta illi necessitate moriendi, numquid tum etiam a me reposceres caedem manu mea factam, aut deesse aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori mortis genere interfectus sit maleficus? Quin tu unum

a Ὅπως] Ὅπῃ male *S.* & *Ald.* Ὅπως recte *J. H. B. P.* &c.

1. Ἐμὸς ὁ φόνος] Eleganter sane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat, ait: *ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶς ἐκείνου. Si enim ego*, inquit, *filium obtruncavi, prae cujus desiderio pater non poterat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus ejus fuit ministra.* Phyllis apud *Ovidium:*

Ille necis causam praebuit, ipsa manum.

Et apud eumdem in Fastis ipsiusque Didus epistola:

Praebuit Aeneas & causam mortis & ensem.
Ipsa sua Dido concidit usa manu.

Persequitur porro Tyrannicida, Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπῃ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amstelaedamenses εὖ ποιοῦντες correxerunt, edideruntque ex antiquis editt. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque est. Pergit Noster, id nimirum inquirendum esse, εἰ μηκέτ' ἔστιν, εἰ δ' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, ἢ συκοφαντήσειν τὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τ τύραννον; &c. ἄλλῳ τῳ τρόπῳ, scilicet quo modo; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpres egregie sane agit, verba εἰ δὲ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα, vertens, *si fame obsedissem.* sed debuit bonus Noster, *si fame expugnassem.* *J. J.*

3. Ὅπως] Miror diligentiam *Solani* hanc varietatem praeteriisse, quam Editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπῃ. Et quum viderem principes Edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. *J. F. R.*

4. Εἰ μηκέτ' ἔστιν] Adleverat Cl. *Hemsterh.* videndum *L. Bos* in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occasione verborum *Evang. Matth.* II. 18. Ῥαχὴλ κλαίουσα — ὅτι οὐκ εἰσί, plura testimonia adfert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc Luciani loco. *J. F. R.*

8. Ἄλλῳ τῳ τρόπῳ] Articulum τῳ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit Cl. *Jens.* nota superiore. Exempla vero vid. T. I. *Prometh.* c. 7. ibique Cl. *Hemsterh.* p. 33. b. Adde Cl. *Gesner.* ad *Quom. Hist.* c. 51. *J. F. R.*

16. Ἐλπὶς τῆ φόβου] Conf. hujus Diss. c. 3. & 18. Adde *Thucyd.* VII. c. 61. (quem adeundum Cl. *Hemsterh.* in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τῆ φόβου similiter dictum, alio *Thucyd.* testimonio ab *Wasse* p. 486. 71. Hoc ipso vero Luciani loco ab *Dukero* confirmatur. *J. F. R.*

19. Χρεμύλου] Retulit librarius ad συκοφαντήσειν. Sed esse debet accusativus junctus infinito λήψεσθαι. Quam pronum fuerit ν mutare in υ, apparet. *J. M. G.*

24. Εἰ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲ ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἀνάγκασε δὲ, καὶ παρέχων ἀφορμὴν τῆ φόνου, τὰ ἴσα ἐ τούτου ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. μᾶλλα δικαίως. εἰ γὰρ ἐβούλετο τῆ πραγμάτου ἴσον γίγνεσθαι τὸ τ ἀδίκου] Vertitur, [*Si quis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulit, praebuitque mortis occasionem. Ex aequo & hunc quoque supplicio affici oportere lex censet, idque jure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit.*] non nisi inficete haec ultima reddi vides, *Audaciam enim facto minus valere nolusit.* Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίγνεσθαι significat *minus valere?* Λῆρος, λῆρος. Explodenda quoque correctio *Marcilii*, pro εἰ γὰρ legentis καὶ γάρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida; duas esse caedis causas, legibus praefinitas; si quis vel ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed coëgerit, mortisque occasionem praebuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, censere legem: & quidem

inum ſolum exquire; illud repoſce; circa illud curioſus eſto: quis impiorum relictus ſit? aut quae metus ſuſpicio? aut quod calamitatum monumentum? Si vero pura omnia, & pacata; calumniatoris eſt, modo & ratione facinoris ad hoc uti velle, ut intercipias praemium laboribus propoſitum.

12. Quin ego hoc etiam diſerte dictum in legibus memini, niſi per longam ſervitutem eorum quae ibi dicuntur oblitus ſum, cauſſas mortis eſſe duplices, ſi quis ipſe interfecit; aut ſi ipſe quidem non interfecit, neque manu perpetravit opus; coëgit autem, & cauſſam caedis praebuit;

μένῃ; ἓν μόνον ἐξέταζε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τ' ποινῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπὶς τῇ φόβῃ, ἢ τί τῶν μνημα τ' συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικὰ, συκοφαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τ' πεπραγμένων χρωμένου, ἀποστερεῖν ἐθέλειν τ' ὅτι τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.

Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἐκτὸς εἰ μὴ ὀλίγα τ' πολλὴν δουλείαν ὑπολέλησμαι τ' ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττὰς, εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγ-

dem id jure cenſere legem. *Neque enim* (pergit ille, quae ita vertenda ſunt) *voluit* lex, *ejus, qui tantumdem commiſeris, eſſe impunitatem.* hoc eſt, noluit lex, id impunite abire alicui, qui plane id, quod ſecundum leges etiam caedes cenſetur, perpetraverit. Τὸ τ' ἀδίκως, uſu loquendi Graecis tritiſſimo, eſt hoc in loco *impunitas.* Praecipue autem videtur *Marcilius* cum Interprete offendiſſe ad πεπραγμένου, quod pro ipſo facto uterque adſpexit; ubi πεπραγμένος (nam in maſculino hic πεπραγμένου dicitur) ſit ipſe interfector, hoc quidem in loco. Saepiſſime Graeci perfecto paſſivo pro activo utuntur. *Lucianus* id facit paſſim; ſic in *Nigrino* §. 10. Σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. *Tu enim pauca, & tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum adfers.* pro συγκεκομικώς. lib. II. *Verae Hiſt.* c. 33. Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο, καὶ ὑπάρχους πεποιημένος. *Is enim apud illos regnat, duobus ſatrapis & praefectis creatis.* in *Toxar.* c. 11. ἴσθι δὲ ὦ Τόξαρι, ὅ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οὕτω σοὶ, ... τὸν λόγους παρασκευασμένῳ τοὺς λόγους. *Eſt quidem, o Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem ſolerti acumine.* *Aelianus* VI. Ποικιλ. c. 11. Οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, ὀλιγότοι πεπιεσμένοι αὐτῶν. pro πεπιεσμένοις. *Diodorus Sic.* lib. IV. cap. 69. Ἐπίγονοι τῶν τριτίων ἐκφανῶν πεποιημένοι. Sic πεπιεσμένος ὑπὸς apud eumdem lib. V. cap. 58. *Polybius* lib. I. Ῥωμαίοις τυφλοὺς ὑφ' αὑτοὺς πεποιημένοις. &, τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τ' Λιβύης ὑπήκοα πεποιημένους. *Dionyſ. Halic.* lib. IV. ἀρχαιολογ. Ἐὰν ὑμεῖς παρεσκευασμένους ὦσιν. Sic πεπραμένος paſſim pro domino, quum proprie is ſit πεπρακώς. Nec in Participiis tantum, ſed etiam in Indicativis utuntur paſſivo, ſenſu activi. *Lucianus* in De ſaltatione c. 79. Ἡ μὲν γὰρ Βακχικὴ ἀρχησις παχέως τοὺς ἀνθρώπους. perſpicue pro παχύνουσα. In *Deor. dialogis* VII. fin. Ῥᾴδιον τινὰ πεποίηται θαυμασίως τὸν δύναμιν, ἢ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. *Virgam quamdam fecit* Mercurius, *miriſica pollentem vi, qua animas ſub triſtia tartara mittit.* Sic ἐπεποίητο pro ἐπεποίηκει Noſter in *Prometheus es in verbis.* Itidem in Infinitivo: iterum Noſter in *Hermotimo* c. 54. Φασί γέτοι Φειδίαν, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλογίας ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario ἁλῶς in activa forma, ſignificatione paſſiva poni, nemo harum litterarum peritus ignorat. Ita & ἁλοὺς valet *captus* apud Noſtrum in *Philopſeude* c. 2. Huc referam quoque id quod in Gloſſario legitur, *Abſumptum*, καταναλώσαντα; nec ſentiam cum Vulcanio, emendanti καταναλωθέντα. Ego exiſtimem, quia καταναλώσαντα, quamvis in activa forma, repertum fuerit ſignificatione paſſiva, propterea potiſſimum fuiſſe notatum. Nam profecto iterum habes idem in Gloſſario Graeco-Latino, καταναλώσαντα, *abſumptum.* Caeterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum ſupra poſuimus, diſtinguendus eſt: vulgo male, καὶ παρέχειν ἀφορμὴν τῷ φόνου τὸν ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζειν. Sequitur continuo apud Noſtrum, Εἶτα τ' μὲ ἅπας ἀποκτείναντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, καὶ εὐδαιμόνως ἀφιεῖς φίλεις. τ' δὲ κατὰ τ' αὐτὸν τοῦτον τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, ἐ τ' ἀμοίβαν ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata eſſe, atque adeo ejus ſignum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipſe caedem perpetravit, punitur, ſed & qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergone eum* (pergit) *qui ita cecidit aliquem, puniri tamquam homicidam cenſes, & neutiquam abſolvi vis? Eum vero qui pari ratione ac ille* (ſcilicet qui caedem commiſit, licet utcumque fuerit auctor) *bene de civitate meritus eſt, non iisdem dignum cenſebis, quibus dignos cenſes bene meritos?* Forſan ſcripſit quoque Noſter ἀποκτείναντα, non ἀποκτείναντα. Sed illud κατὰ τ' αὐτὸν τοῦτον τρόπον, utique ſanum & ſincerum eſt, ac ab *Marcilio* indigne ſollicitatum. Eſt enim, ut expoſuimus, *pari ratione, mereri praemium cenſendus eſt hic, qua ille* (qui caedis auctor fuit,) *vere commiſiſſe caedem, & puniendus eſſe, cenſendus eſt.* ſive, *eadem ratione illi rationi, quam modo poſuimus.* Sic enim αὐτός τινι dicitur, qui plane idem ſit, ac alius. *J. J.*

ἀνάγκασε δὲ, καὶ παρέχειν ἀφορμὴν τῷ φόνῳ· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀνθικολάζεσθαι [a] μάλα δικαίως. [b] οὐ γὰρ ἐβούλετο τὸ πεπραγμένον [c] ἧσσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. καὶ πῶς τὴν λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἶτα τὸν μὲν ὅτως ἀποκτείνοντα, χολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δικαιοῖς; καὶ ὁδαμῶς ἀφιέναι θέλεις; τὸν δὲ καὶ τὸν αὐτὸν [d] τοῦτο τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τοῖς ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις;

Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἁπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἠκολούθησε δέ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος. τί γὰρ ἔτι ἐδεδίειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φήσεις, ὡς οὐ τύραννος ὁ τεθνεὼς ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγορίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἡδέως ἂν [e] ὑμεῖς ἐδώκατε. 13. Οὐ γὰρ δὴ τοῦτό γε ἐρεῖς, ὡς οὐ τύραννος ἦν ὁ τεθνεώς, οὐδὲ τὴν προσηγορίαν ἔσχεν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς ἐδώκατε, εἰ ἀποθάνοι, ἡδέως ἂν ὑμεῖς.

aequaliter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri: juste sane. Non enim voluit ipso facto minorem esse *suppeditatam plenam faciendi* facultatem. Caeterum supervacuum est quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita interfecit, punire ut homicidam justum arbitraris, & nullo modo vis dimitti; eum vero, qui eadem plane qua hic ratione beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene meritos *praemiis* dignum censes?

13. Neque enim illud possis dicere, me simpliciter illud *ac temere* feciſſe, consecutum autem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid vero gladium in jugulo reliqui, nisi omnino quod futurum erat divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non fuisse, qui periit, neque illam habuisse appellationem, neque vos de ipso, si moreretur, praemia plu-

a Μάλα] Καὶ μάλα L. & *Marcil.* Deest καὶ in Edd. *b* Οὐ γὰρ] Καὶ γὰρ marg. *AiW.* ut conjecit *Marc.* *c* Ἧσσον] Ita restituimus ex L. & P. Ἴσον enim Edd. *d* Τοῦτο] Τοῦτον *Marc.* & *Vorſt.* male. Τούτῳ ſervant *J. Fl. B2. H. P.* &c. *e* Ὑμεῖς] Sic recte *J. B2.* & *S.* cum Cod. L. & margine *AiW.* Ἡμεῖς male *Fl. P.* & *H.*

29. Μάλα δικαίως] Καὶ μάλα δικαίως. *Th. M.*

Μάλα δικαίως] Non improbem illud καὶ μάλα, ſi plures Codd. addicerent; nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expreſſum erat, quod jam ſublatum minus hiantem facit orationem: ſi quis tamen καὶ inſertum cupit, ei licet id adſumere. *J. F. R.*

Ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par eſſe facto id quod extra metum ſeu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. *Th. M.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Οὐ γὰρ ἐβούλετο ὅτῳ. Sic legendum videtur. Et ſic videtur legiſſe interpres. *F. G.*

Οὐ γὰρ — ἧσσον] Sic P. & L. οὐ γὰρ ἐ. τ. π. ἧσσον γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἧσσον in omnibus legebatur ἴσον. Locum corruptum merito cenſebat *Vorſtius*, qui illud ἧσσον non viderat. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένῳ ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας] Sic vertere viſum, ut ipſa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ, τῷ πεπραγμένῳ & alia) id quod ſua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. Ἄδειαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τῷ φόνῳ dixit. Obverſantur mihi alia etiam loca, ubi ἄδεια & ἀδῶς ſimiliter ponuntur, ut non tam ad metus abſentiam & impunitatem, quam ad plenam, *cui nihil deeſt*, facultatem, opportunitatemque referantur: ſed memoriae confiſus, ut fit, ſcribere neglexi. *J. M. G.*

30. Ἧσσον] Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro *nonne . . . aequalem; non enim minorem*, in verſione repoſui, ut quam minime multa in Cl. *Geſneri* interpretatione mutarem; quae ad vulgatam οὐ γὰρ — ἴσον compoſita, ſic habebat: *nonne enim voluit ipſi facto aequalem eſſe ſuppeditatam plenam faciendi facultatem?* Quam verſionem ut non rejicio, ſic tamen illud ἧσσον eo planiorem ſenſum exhibere exiſtimo, quo ipſe ſic eſt ſimplicior, ſi ſine interrogatione procedat. Eſt enim ſenſus: *Lex non minus reſpicit conſilium, quam ipſum factum.* Ἄδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic ſignificare videtur; quare, ſi liceret, omnia ſic redderem: *Non enim voluit* (lex) *facto ipſo levius cenſeri audax conſilium*, vel potius: *conatum* iſtius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per ſe caedem perficit. Verum & recte *licentiam*, ſive *poteſtatem agendi*, quam alteri facio, vertas, cujus ſignificatus exempla

Steph.

plum libenter fuisse daturos. Tum tu caeso tyranno, ei qui causſam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curiosſitatem! Curas autem quomodo mortuus ſit, cum libertate fruaris? an ab eo qui populo reſtituit imperium, amplius quid poſtulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirit; quae vero in medio ſunt, relinquit omnia, nec amplius curioſa eſt. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, jam praemium tyrannicidae accepit? Et juſte quidem. Libertatem enim & ipſe pro ſervitute praeſtitit. At meum factum non exilium, non novae metus invaſionis, ſed perfecta undique deſtructio, & plenus univerſi generis interitus, radicitusque malum omne exſtirpatum.

14. Et jam mihi, obſecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, ſi videtur, omnia, ſi quid eorum, quae ad legem *implendam* pertinent, praetermiſſum

τι. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἶτα τῷ τυράννῳ προφευμένῳ, τῷ τ' αἰτίαν παρασχόντι τ' σφαγῆς, οὐκ ἀποδώσεις τιὼ δωρεάν; ὦ τ' πολυπραγμοσύνης. μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τ' ἐλευθερίας, ἢ τ' τιὼ δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι προσαιτεῖς; καίτοι ὅ γε νόμος, ὡς φῄς, τὸ κεφάλαιον ἐξετάζει τ' πεπραγμένων· τὰ δὲ μέσα δὲ πάντα ἐᾷ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; ὁ μὴ χὶ ἐξελάσας τὸν τύραννον, ἤδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου; ἢ μᾶλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ καὶ οἰκεῖος ἀντὶ δουλείας παρέχει. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, ὐ φυγὴ, οὐδὲ δευτέρας ἀναστάσεως ἐλπὶς, ἀλλὰ παντελὴς καθαίρεσις, ἢ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, ἢ ῥιζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον.

Καί μοι πρὸς θεῶν ἤδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι τ' πρὸς τ' νόμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τ'

Steph. in Theſ. licet haud nimis adcurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Cl. *Geſnero* adverſor, modo ea agendi facultas per ἄδειαν intelligatur, quae ſimul ſecuritatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc *Joſephi* de Bell. Jud. IV. c. 7. §. 2. Διὰ γοῦν τὴν τοῦ μιάρατου τόπου ἡ παραχὴν, ἄδειαν εἶχον (ſic enim pro ἴχνη lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν πανταχοῦ, τ' ἁρπαγῶν, convertas: *Itaque propter ſeditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequiſſimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & impunitatis ſpem involvit. Conf. tamen praemiſſum Cl. *Jonſii* notam, quam quia alia erudite tradit, integram ſervavi; circa haec verba autem haud ſcio an ſententiam fuerit mutaturus, ſi *Solani* mutatam lectionem vidiſſet. Adſentirer facile de πεπραγμένων hic active accipiendo, cujus exempla quoque dedi ad I. *Ver. Hiſt.* c. 35. Sed quomodo hic τὸ τ' ἀδείας ſignificet: *ejus eſſe impunitatem*, non video, quia tum videtur dicturus fuiſſe Lucianus: βούλεται γίγνεσθαι τὴν ἄδειαν. At jam τὸ τῆς eſt *licentia ipſa*. *J. F. R.*

32. Ἀκουτέον] Non rejicio vulgatam; ſed commode ἀκουστέα legas. *J. F. R.*

34. Τοῖς δὲ κατὰ τ' αὐτὸν τοῦτον τρόπον] *Marcilius* pro τούτῳ legendum cenſet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim paſſim cum caſu tertio conſtruitur. *Xen.* K. Π. 2. ὑμεῖς δὲ οἷς ἔδοξε τὸ αὐτὸ ὑμῖν σκοπεῖτε. Et in *Sympoſ.* p. 893 οἷς πᾶσιν αὐτὸν τὸ εἶναι. Imitati ſunt Latini: *Horat. Invitum qui ſervat, idem facit occidenti.* *M. V.*

35. Αὐτὸν τοῦτον τρόπον] Clar. *Vitringam* & *Jonſium* recte contra *Marcilium* ſentire, ſi quid probatione indiget, vide nos ad I. *Ver. Hiſt.* c. 3. *J. F. R.*

42. Ἐν τῇ σφαγῇ] Probe monuerat Cl. *Hemſterh.* videndum Cl. *Duker.* ad Thucyd. IV. p. 266. n. 73. Is igitur σφαγὴν & hic *jugulum* ſignificare, acque ac ap. *Thucyd.* l. c. pluribus teſtimoniis probat, inter quae eminet illud *Plutarchi* Gaib. τὴν σφαγὴν προτείνας, δράσατε, εἶπε. Quod *Suet.* Gaib. XX. dicit: *obtuliſſe ultro jugulum.* Tum neque Luciani verba ſola adduxerat; ſed & ea quae mox cap. penult. ſequuntur: ἀποστάσας δὲ τ' σφαγῆς, ἢ τῷ τραύματι ἐξελὼν τὸ ξίφος. (quod *Eraſm.* ibi recte verterat: *avulſo igitur enſe e jugulo*) nec non *Phalar.* l. c. §. μᾶλλον δὲ γοῦν ἤδη ὑπεχώρει τὴν σφαγὴν, ubi Cl. *Gronov.* recte reprehendit interpretem, qui haec, *nullam eandem ſuo ſtinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde *Foëſ.* in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex *Hippocr.* Libro περὶ ἀδένων, *venas jugulares* eſſe recte docet, & σφαγὴν *jugulum* ſignificare, ex *Polluce* tradit; ideoque id verſioni inſerui. *J. F. R.*

47. Ὑμεῖς] Quamquam *Pariſina* habebat ὑμεῖς, in verſione tamen recte expreſſerat, *vos.* *J. F. R.*

51. Μᾶλλ δὲ σοι πῶς ἀπέθανεν;] Non ita populus Romanus; de quo *Cic.* Fam. 9. 10. *Te hoc ſcire volo, vehementer populum ſollicitum fuiſſe de P. Sullae morte, antequam certum ſcierit. Nunc quaerere deſierunt, quomodo perierit. Satis putant ſe ſcire, quod ſciunt.* *J. M. G.*

77. Ταῦ-

τ προσεῖναι ὀφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώμην πρὸπάρχειν χρὴ γενναίαν, καὶ φιλόπολιν, καὶ πρὸ τ κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ τ τ πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην· ἆρ' οὖν πρὸς τοῦτο ἐνεδέησα, ἐμαλακίσθην, ἢ προιδόμενός τινα τ ἀφ' μέσου κινδύνων ἀπώκνησα; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ὅπου τοῦτο ἔτι μόνου, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ βουλεύσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβέβηκε· [a] ἔκ γε τ γνώμης αὐτῆς καλῶς ἄρτα με, γέρας ἀξιῶν, ὡς εὐεργέτιν λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν δὴ δυνηθέντος, ἄλλου δὲ μετ' ἐμὲ τελευτοκλονηκότος, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄγνωμον ἦν προσδοκεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τ γνώμης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;

Νῦν δέ, ὃ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύνευσα, καὶ μυρία πρὸ τ τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾴστον, μηδ' εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, φρουρὰν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τ ἔργων, τοῦτό ἐστιν. ὁ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τ τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὗτος κατώρθωσε, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τοῦ τυράννου προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ ὑπὸ τ αὐτοὺς φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάν-

sit: & si quid desit eorum; quae inesse in tyrannicida debent. Primo sane animum ante adesse oportet generosum, & amantem civitatis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte salutem multitudinis emturum. Num quid igitur ad hoc defeci, emollitus sum, aut praeviso aliquo eorum quae intervenire solent, periculorum, conatum abjeci? Non dixeris. Mane vero in hoc jam solo, & puta me voluntatis solius & consilii hujus, etsi utile *patriae* non evenerit, & de *solo* ipso animo consistentem, postulare praemium, ut bene meritum, accipere. Si igitur non potuissem, alius autem post me interfecisset tyrannum, absurdum, dic mihi, aut irrationabile fuerit praestari *mihi praemium*? in primis si dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi respondeas?

15. Jam vero non hoc dico, sed etiam escendi, periclitatus sum, & sexcenta ante caedem juvenis feci. Nolite enim putare facillimum adeo, & proclive esse negotium, praesidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam conjicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque & confectu adeo difficile; sed ea quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod supereſt. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circ-

[a] Ἔκ γε] Ex L. Ἐκ τε Edd.

77. Ταῦτα, εἰ καὶ] Hic deest verbum τολμῶ, aut simile quid. F.G.

78. Ἐκ γε] Sic P. in reliquis est ἐκ τε. M.du S.

Ibid. Τῆς γνώμης μόνης] Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνος pro μόνης legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθην τ γνώμης, μόνος &c. nullo aut certe misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. M.du S.

Ibid. Καλῶς ἄρτα] An δέδρακα? F.G.

Καλῶς ἄρτα] Accipio κατορθοῦν judiciali significatione, ubi significat *stare in judicio*, quo sensu *consistere* Tertulliano & aliis Latinis usitatum. *Thucyd.* I, 131. κωλύσασα ἑαυτὸν εἰς κρίσιν κ. τ. λ. J. M.G.

84. Ἐπειράθην τ γνώμης] *Solanus* in J. aliter distinxerat

circa se habebant, custodibus, satellitibusque universis. Nihil jam adjicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vici satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis?

16. Verum si caedem quoque poscis, neque haec deest: neque incruentus sum, sed caedem feci magnam & fortem, juvenis in ipso vigore constituti, & omnibus formidabilis, propter quem iste quoque superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui pro multis sufficiebat satellitibus. Numquid igitur, mi homo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tanta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum tyranni unum, interfeciſſem? Quid vero si servum *illi* carum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere aliquem, & in media arce, inter media arma, caedem facere alicujus amicorum tyranni? Jam vero interfectum vide ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior, & implacabilis dominus, & suppliciorum exactor crudelior, & in faciendа injuria violentior: quod vero maximum, heres universorum & successor, quique multum extendere calamitates nostras posset.

17. Vis hoc solum a me perfectum? vivere autem & effugisse tyrannum? Praemium equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? nonne illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non gravis? non intolerabilis erat? Jam vero

τῶν κεκραληκότι, κἀκείνους ἅπαντας προνεικηκότι. οὐδὲν ἔτι προσίθημι, ἀλλ' ὅτι τούτων αὐθις μόνω· φυλακῆς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸ τύραννον, ἀφύλακτον, ἄοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιος ὅτι τούτοις εἶναί σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸ Φόνον;

Ἀλλ' εἰ καὶ Φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' [b] ἀναίμακτός εἰμι, ἀλλ' εἰργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφαγὴν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι φοβεροῦ, δι' ὃν ἀνεπιβούλευτος κἀκεῖνος ἦν, ᾧ μόνῳ ἐθάρρει, ὃς ἀντὶ πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἆρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ὦ οὗτος, δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ὅτι τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ εἰ δορυφόρον ἕνα, τί δὲ εἰ ὑπηρέτην τινὰ τοῦ τυράννου ἀπέκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; ἐὰν μέγα δὴ ἔδοξε καὶ τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὅπλοις, Φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου Φίλων; νῦν δὲ καὶ τὸν πεφονευμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπότης ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβριστὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τοῦ ὅλου, καὶ ἀφάδοχος, καὶ ὅπως ὅλου τειναι τὰς ἡμετέρας συμφορὰς δυνάμενος.

Βούλει τοῦτο μόνον πεπρᾶχθαι μοι; ζῆν δ' ἔτι τὸν τύραννον ἀφεπευγότα; γέρας δὴ ὅτι τούτοις αἰτῶ· τί φατέ; οὐ δώσετε; οὐχὶ κἀκεῖνον ὑφεωράσθε; οὐ δεσπότης; οὐ βαρύς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ καὶ τὸ κεφά-

b Ἀναίμακτος] Sic *F. Ald. Fl. Fr. B2. S.* Ἀναίματος *P. H1. & 2.* in qua ἀναίματος correxerat *Geſn.* Hanc variat. *Selan.* omiſit.

xerat & correxerat haec; ſcilicet ſic: ἐπεχείρησα, ἐπιφέρω τὴν γ. μόνης μόνος ἄξιός εἰμι. i. e. ut conjicio, τὴν γνώμης μόνης &c. ut ſenſus eſſet: *ſuſcepi negotium, periculum feci; propter ſolam adeo voluntatem ſolus praemio dignus ſum.* ἴσως enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. *F. F. R.*

88. Οὕτω ῥᾷστον] Malles fortaſſe, Lector, οὕτω ῥᾴδιον, quia ſic uſitatius poſt adverbia intendendi; ſed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσπαράγωγον, ſtudio videtur ῥᾷστον ſuperlativo gradu poſuiſſe, ut non facillimum, ſed maximam & difficillimum facinus id fuiſſe praedicet. Neque contra linguae genium eſſe, ut rarior ſit locutio, patet ex faceto *Lucillii* verſu in *Anthолog.* L. 2. c. 32. Οὕτω κουφότατος πίλι Γάϊος, ὡς' ἐκολύμβα &c. *F. F. R.*

97. Κατόρθωσι] Vide quae de hoc verbo dicta, ſupra hoc T. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 12. pr. adde mox c. 19. κατορθωμάτων pro egregiis factis. *F. F. R.*

32. Δεσπότης] Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adjective utuntur, aeque ac Germani & Belgae. *F. F. R.*

Φάλαιον αὐτὸ ἐννόησαι· ὁ γὰρ ὅτῳ ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐνῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸ τύραννον ἀπέκτεινα ἑτέρῳ φόνῳ, οὐκ ἁπλῶς, οὐδὲ πληγῇ μιᾷ, ὅσῳ ἐνκταιότατον ἦν αὐτῷ, ὅτι τηλικούτοις ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπῃ [a] προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' ὅμως καὶ ἀκμάζοντα, καὶ ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματι καὶ λύθρῳ ἐμπεπλησμένον. ταῦτ' ἔστι πατέρων τὰ τραύματα; ταῦτα ξίφη δικαίων τυραννοκτόνων, ὅτῳ θάνατος ἄξιος ὠμοῦ τυράννων, αὕτη τιμωρία πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· [b] τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον.

Οὐ γὰρ ἠγνόουν, ὦ ὅτε, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τοῦ ἄλλων οὐδείς, ὅσην ἐκεῖνος εὔνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἠξίωσεν ὀπτεῦσθαι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι· ὁ δὲ καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων

caput ipsum rei cogitate. Quod enim iste me poscit, hoc ipsum, quam poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede interemi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed postquam illum dolore multo ante exercuiavi, & ante oculos ei ostendi, quod carissimum habebat, misere projectum, filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigore, & patri similem, sanguine & tabo oppletum. Haec sunt patrum vulnera, hi gladii justorum tyrannicidarum, haec mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot injuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu & cognitione* privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyranni vindicta dignum.

18. Neque enim ignorabam, mi homo, non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille adversus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel pauxillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem patres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quiddam praeter caeteros ha-

a Προβασανίσας] Προβασανίας male *F.* b Τὸ δ' εὐθὺς ἀποθ.] Haec desunt in *Fl.* Adsunt in *F. Ald. P. H.* &c. Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. *AIW.*

41. Υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ] Ἡλικίᾳ, κατ' ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi qui in ἀκμῇ, in flore ætatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ, *Ulpian.* ad Olynth. I. *Demosth.* ἡλικίᾳ ἐξαίρετον ἴσχει τὸ νεωτέρων. In Philipp. III. *Demosth.* ὁ ἐν ἡλικίᾳ opponitur πρεσβυτέροις. *Thucyd.* L. VI. c. 24. τοὺς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII. c. 60. *Xen.* Hist. Gr. L. I. p. 446. Pari modo Latinis *ætas* usurpatur. Liv. XLII. 34. *Cum primum in ætatem veni.* *L. Bos.*

Ibid. Ἐν ἡλικίᾳ] In Epicuri testamento apud *Diog. Laërt.* p. 272. A. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν dicitur virgo cum nubilis est. *M. du S.*

48. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι] Non satis liquet, volueritne marg. *AIW.* notare Codicis alicujus lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic & alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo *Solani* conjectura, qui hanc collationem non vidit, belle adjuvaretur. *F. F. R.*

Ibid. Τὸ δ' εὐθὺς] Turbant hic codices. In *Flor.* desunt τὸ εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοήσαι ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat codicum auctoritas, vulgatam retineo. *M. du S.*

51. Ὦ ὅτε] Frequens compellandi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehensionis habens, ut *Aesop.* in fabulis persaepe solet, veluti Fab. 16. Cum Oraculum maligno exploratori respondet: ἀπότεμον, ὦ ὅτε βούλῃ, πώποτε, & alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. *Aristoph.* Ran. 172. & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem *Aesop.* Fab. 25. ubi medicus ait consulenti, ὦ ὅτε, εἰ σώζει σε βούλει, λαβὼν ἄρτον — ἐσθίε. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti: *vir egregie*, nec tamen satis probo. V. idem c. 16. *F. F. R.* 66. Τὰς ἐπὶ τοῖς] Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνου μειζόντων pro *metu futuri* sumitur, ne te moretur. Habuisti enim jam in praecedentibus, c. 3. τὸ τῶν μειζόντων κακῶν ἐλπίδι. & c. 11. ἐλπὶς τοῦ φόνου. Sic etiam *Chrysost.* 253, 1. ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ' ἀ. ἐ. τ. σ. quo enim referantur non habent. *M. du S.*

67. Ἐλπίδας] Conf. quae supra dicta ad c. 3. De plurali autem supra quoque jam dixi. Conf. c. 38. f. *Quom. Hist.* & c. 61. f. & *Long. Past.* III. p. 99. παρ' ἐλ-

habuit merito, videns ſolum illum ſtudioſum & cuſtodem tyrannidis, ſolum pericula pro patre ſubeuntem, ſolum ſecuritatem praeſtare imperio. Itaque ſciebam, etſi minus propter benevolentiam, at certe propter deſperationem mox illum periturum eſſe, cum ita rationes ſubducturus eſſet, nihil ſibi prodeſſe vitam, ſublata quam a filio habuiſſet ſecuritate. Omnia igitur illi confertim objeci, naturam, dolorem, deſperationem, terrorem, futuri metum temporis. *His* contra illum auxiliis uſus ſum, & ad ultimam illam deliberationem eum adegi. Interiit vobis orbus, plorans, lacrumans, luctum lugens brevem illum quidem, ſed patri *conficiendo* qui ſufficeret; & quod graviſſimum eſt, *interiit* ſua ipſius manu, quae miſerrima omnium mors eſt, multumque, quam ſi ab alio inferretur, difficilior.

19. Ubi eſt gladius meus? Num eum agnoſcit alius? Numquid alterius cujusquam telum illud fuit? quis illum in ar-

εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκεῖνον κηδεμόνα, καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον προκινδυνεύοντα τῷ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἀρχῆς [c] παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὔνοιαν, ἀλλὰ διὰ τὴν [d] ἀπόγνωσιν, εὐθὺς ἠπιστάμην τεθνηξόμενον αὐτὸν, καὶ λογιζόμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τῷ ζῆν ὄφελος ἐκ τῆς παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα προέσηκα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ὑπὲρ τῶν μελλόντων [e] ἐλπίδας χρόνων [f] ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ [g] πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὑμῖν ἀτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, προπεπωκὼς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί· καὶ τὸ δεινότατον, αὐτὸς ὑφ' αὑτῷ, [h] ὥσπερ θανάτων οἴκτιστος, καὶ πολλῷ χαλεπώτερος, ἢ εἴ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.

Πῦ μοι τὸ ξίφος, μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζῃ; μή τινος ἄλλου ὅπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκόμισε; πρὸ

[c] Παρεχόμενον] Nil mutant Edd. priſcae. An παριχόμ.? *M. du S.* [d] Ἀπόγνωσιν] Sic recte Edd. & P. Ἐπίγνωσιν ſola *Fl.* male. [e] Ἐλπίδας χρόνων] Deſunt haec verba in *Fl.* ſed lacuna relicta. Adſunt in cett. & Cod. P. [f] Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις ἐπ' αὐτὸν *Poll.* [g] Πρὸς] Sic *Poll.* Περὶ *J.* & P. & marg. *A1.* Παρὰ *Fl. Ald. P. H. S. Fr.* [h] Ὥσπερ] Ita bene Edd. plurimae. Sed ὥσπερ male *J.*

ἐλπίδας, & Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 81. 43. *J. F. R.*

Ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν] Ait Tyrannicida, ſe ſublato tyranni filio, omnia ſimul mala patri ingeſſiſſe, quae eum mori cogerent. Ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα προέσηκα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ὑπὲρ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidiſſe; nimirum καὶ poſt vocem χρόνων. *Omnia itaque cumulata ei circumdedi, naturam (τὴν φύσιν ſcilicet), dolorem, deſperationem, metum, temporum inſecuturorum horrores, & auxiliatoribus in eum uſus ſum, atque ad extremum hoc conſilium perpuli.* Interpres non male ſupplevit τούτοις, *his adverſus illum auxiliis uſus ſum.* In editione Florentina poſt vocem μελλόντων hiatus eſt, & duae voces ſequentes omiſſae; quod argumento eſt, codicem, quo Florentini uſi ſunt, eo loco ſe male habuiſſe. *J. F.*

Ibid. Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις hic deſiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. *F. G.*

Ἐπ' αὐτὸν] Parum abfuit quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi neceſſarium videtur. At poteſt jam eo uti qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro ὡδὲ & περὶ ex eodem receperim; id enim factum; quia res ipſa loquebatur, etiam ſine codicum ope ſic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio ſibi conſtabat; quae quando conſtans eſt, minus facile movenda. Ceterum, ſi cui minus adridet illud καὶ quod Cl. *Fenſ.* poſt χρόνων inſeri vult, punctum minus poſt id vocabulum ponat, & ſic ſine καὶ ſenſus ſatis conſtat, qui tamen vel cum commate tolerabilis eſt. *J. F. R.*

68. Πρὸς] Sic reſcripſi. In impreſſis παρὰ, excepta *Junt.* quae περὶ habet, quod in P. etiam extat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ὡδὲ τὴν] Hic locus integer non videtur. *F. G.*

Καὶ παρὰ τὴν] Jam tamen ex *Solani* emendatione integer videbitur. *J. F. R.*

73. Ὑφ' αὑτῷ] Ὑφ' αὐτῷ erat in P. Sed ex ipſo ὑφ' ſatis adparet, eam & αὐτῷ adſpirare voluiſſe. *J. F. R.*

πρὸ τῦ τυράννυ τίς ἐχρήσαλο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεῖνον ἀπέςειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν καλορθωμάτων, μὴ τοσύτυς κινδύνυς, μὴ τοσύτυς φόνυς ἀμελήμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκῶμεν δωρεᾶς. εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνυ τύτυ τὸ τιμὴν ἤτυν παρ' ὑμῶν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐθελήσαντι τῷ τυράννῳ, καὶ ἀνόπλῳ ὄντι τῷ καιρῷ κατειλημμένῳ, ξίφος τῦτο ἐμὸν ὑπηρέτησε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήργησε παντὶ, τῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον νομίσαλε, δεσπότιν ἕτω δημωλικῆς κτήματος οὐκ ἂν ἠμείψαδε; οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψαλε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκαλε; οὐκ ἂν μὴ τῶν θεῶν ἐκεῖνο προσεκυνήσαλε;

Νῦν μοι ἐννόησαλε, οἷα πεποιηκέναι εἰκὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ γὰρ ὑπ' ἐμῆ φονευόμενος, καὶ τιλρωσκόμενος πολλοῖς τραύμασιν ἐς τὰ φανερὰ τῦ σώματος, ὡς ἂν μάλις' λυπήσειν ἔμελλον τὸν γεγεννηκότα, ὡς ἂν ἐκ τῆς πρώτης θέας διαταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ὀπιθούμενος τὸν γεγεννηκότα, οὐ βοηθὸν, οὐδὲ σύμμαχον, ἤδει γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀσθενῆ, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰκείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς ὅλης τραγῳδίας γεγενημένος,

cem detulit? ante tyrannum quis eo usus est? quis eum isti immisit? o gladie particeps & successor praeclare a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligimur, & indigni videmur praemio. Si enim pro hoc solo honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyranno mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus esset, gladius hic meus ministravit, & ad finem libertatis *restituendae* unicuique adjutor fuit; hunc honore & praemio dignum judicate! dominum rei ita popularis nonne remuneraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum ensem in templi donariis reponeretis? non cum diis illum adoraretis?

20. Jam mihi animum advortite quid tyrannum feciſſe probabile fuerat, & quid dixisse ante obitum? Cum enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in apertas partes corporis *inflictis*, (ut nempe maximum dolorem patri objicerem, ut primo illum spectaculo perturbarem) ipse quidem miserabile quiddam exclamaret, parentem advocans, non adjutorem neque auxiliarium, (norat enim senem esse & imbecillum) sed spectatorem malorum domesticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius tragoediae, sed reliquerat huic actori

a Παντὶ] Constans lectio. b Νομίσαντι] Sic habent Edd. omn. c Νῦν μοι] Nil varietatis notat *Solan.* Sed video *Hagen.* utramque male habere νὺν μὴ, reliquas νὺν μοι. d Γεγεννηκ.] Ita hic & mox iterum dedi, monente *Solano*, quum Edd. γεγενηκ. uno ν. excepta *S.* e Διαταράξειν] Διαπαράξειν P. & marg. *AlW.* Nil mutant Edd. priscae.

89. Παντὶ] Leg. πάντῃ τοῦτο. *F.G.*

90. Νομίσαντι] Ἐνομίσαντι. *F.G.*

Οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνομίσαλε] Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum sic satis sanus erat locus. Nunc autem verissima mihi videtur, quam in textum recepi, emendatio. *M. du S.*

Νομίσαντι] Quia sequentia verba omnia suum augmentum habent, etiam in hoc verbo addidissem, quod & *Solan.* in *Junt.* fecerat. Licet haud immemor sim eorum, quae supra non semel de augmento frustra adjecto dixerim. Verum quia Cl. *Gesner.* id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed si quid mutandum, possis etiam νομίσατε legere, ut sit, *judicassetis*; nam vel sic, vel ἐνομίσατε legendo, argumentatio clarior, & sensus magis cohaerens mihi videtur. *J.F.R.*

93. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθ.] Non ut ipse quoque inter Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum acinacem legimus: sed quoniam ad donaria in templis suspensa, (forte etiam Deo alicui ut Jovi ultori, ut Marti, appensus gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur pervenire. Sic supra Ἐνυπν. c. 8. statuarii nobiles μὴ τῶν θεῶν προσκυνεῖν dicuntur, quod cum Phidiae Jupiter adoratur, etiam ipse artifex in partem honoris videtur venire. *J.M.G.*

98. Τιτρωσκόμενος] Hic desiderari videtur ὁ υἱὸς vel

ὁ

ri mortuum, scenam, gladium, & reliqua fabulae *peragenda*) superveniens autem ille, vidensque filium, quem solum habebat, vix spirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque ejus continua, & multa, & letalia: haec exclamavit, *Fili, periimus, trucidati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est interfector? cui rei me servat? cui me custodit? per te, fili, jam ante caesum? aut numquid senem contemnit; & ipsa tarditate ut puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit?*

21. Et haec dicens quaerit ensem, inermis ipse, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, *Paullo ante*, inquit, *me interfeciſti, nunc vero recrea, gladie; veni lugenti patri solatium, & infelicem manum senilem adjuva: macta, tyrannum interfice, luctu libera; utinam prius in te incidiſſem! utinam ordinem caedis praecepiſſem! mortuus esſem, sed solum ut tyrannus, sed* καλαλιπὼν δὲ τὸν ὑποκριτὴν τὸν νεκρὸν, καὶ τὸν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν δραμάτων· ὀλίγας δ' ἐκείνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἡμαγμένον, ἐμπεπλησμένον τῶν φόνων, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολλὰ, καὶ χαλεπὰ, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀπωλόμεθα, πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, τοῦ ὁ σφαγεύς; τίνι με τηρεῖ; τίνι με φυλάττει; ἆρά σοῦ, τέκνον, προαπηρημένον, ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βραδύτητι χαλάζειν δέον, καὶ ὠφελεῖν μοι τὸν φόνον, καὶ μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ;

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐζήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄοπλος ἦν, ἅτε τὰ πάντα τῷ παιδὶ θαρρεῖν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέησε, πάλαι δ' ἦν ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο [f] προπαρεσκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ μέλλον τόλμημα καλαλελειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τὸν σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, φησὶ, Πρὸ μικροῦ μὲν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος, παλαιὸν πενθοῦντι παθημάτων ἐλθὲ, καὶ προσβολικῇ χειρὶ δυστυχούσῃ συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνησον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλλαξον, εἴθε πρώτως σοι ἐνέτυχον, εἴθε τὴν τάξιν πρώταν ἔλαβον τοῦ φόνου. ἀπέθανον ἄν, [h] ἀλλ' ἦν ὡς τύραν-

[f] Προπαρεσκ.] Προπαρασκ. male *Fl.* Reliqua recte, ut edidi. [g] Πρώτως] Forsan πρῶτος. [h] Ἀλλ' ἦν] Hanc esse constantem lect. notat *M. du S.*

ὁ παιδίσκος, ut interpres exposuit. *F. G.*

Τετραστιχόβροτος] Non adeo desideratur ὁ vel παιδίσκος, quam intelligitur ex antecedentibus & consequentibus. Nexus enim orationis est: Ἐπὶ δὲ φονοδόρῳ, ὁ μὲν ἀνεβόησεν. Nisi malis mecum articulum addere, ὁ φονοδόρος legendo, ut sic plenius eidem respondeat repetitum deinde ὁ μὲν, quod ἀναβόησε inservit, propter insertas illas caedis rationes, sensum suspendentes. *J. F. R.*

24. Προπαρασκ.] Vid. si operae est, similem lapsum complurium Editionum, προπαρασκ. pro προπαρεσκ. exhibentium infra in *Lexiph.* c. 24. Hic enim augmentum ab Auctore fuisse neglectum, non credo, etsi supra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint auctores. *J. F. R.*

33. Πρώτως] Legendum omnino aut πρῶτος aut πρώτῳ, sed illud concinnius videtur. *M. du S.*

34. Ἦ] Delendum istud ἦ, ut ineptum. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλ' ἦ] *Solanus* particulam ἦ deletam cupit; Nec ego desiderarem, si abesset; Verum, etsi ἀλλ' ἦ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiatur, ut *Viger.* de partic. ex *Aristoph. Eipr.* docet, quid prohibet μόνον vel ἦ per pleonasmum addi. Nam & alibi abundat ἦ, in alio locutionis genere, ut *Æsop.* fab. 2. Aquil. & Scarab. ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τῆς μεγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καλαφρονῆσαι τὴν μικρότητος αὐτοῦ. Sic sine accentu ἢ legitur in mea Edit. *Æsopi.* Sed ἦ μὴν in jurandi formulis usitatum circumflecti solet; quare & forsan hic scribendum ἀλλ' ἦ ut significet *certe quidem*, cujus significatus exempla *Stephan.* jam dedit in Thes. *J. F. R.*

τύραννον μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔξειν ἔκδικον. νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ φονέως εὐπορῶν· καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, καὶ δυνάμενον, ὀπαδῷ μοι, ἀδενῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τολμήματος.

Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δωρεαί; καὶ τέλος, ἑωράκατε πάντες τὸν μοι νεανίαν προκείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον. τὸν πρεσβύτην δὲ αὐτῷ προσεκχυμόν, καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν ἀνακεκραμένον, τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην, καὶ ὀπατίκιον σπονδὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ὀπιδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀνάξιον γεγενημένον τοῦ δεσπότου, καὶ [a] μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς [b] διακονήσαιτο, τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν. νῦν δὲ λαμπρότερόν ὀστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθελὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγώ· μεμέρισται δ' ἐς πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράμασι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρέτησεν.

putans habiturum me vindicem: nunc vero ut orbus, nunc ut is cui ne interfectoris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget caedem, tremens, perficere nequiens, cum cuperet ille quidem, sed viribus ad ministerium conatus deficeretur.

22. Quot hae sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyrannicidia? quot praemia? Denique vidistis omnes juvenem quidem jacentem in conspectu, opus neque parvum, neque superatu ita facile; senem autem illi circumfusum; permistum utriusque sanguinem, libationem Liberatori Jovi sacram pro victoria; eaque gladii mei opera, ipsumque adeo gladium in medio utriusque ostentantem se, quam non indignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi ministrasse. Hoc universum mea manu factum, minus futurum erat. Jam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius tyrannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum, ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum filius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

a Μαρτυρόμενον] Sic *J. Fl. Bz. H. P. S.* Immo & *Ald.* & *Fr.* Forsan tamen μαρτυρούμενος legend. b Διακονήσαιτο] Διακονήσαιτο *Fl.*

37. Ἐπῆγε τὴν σφαγὴν] Vertitur: *gladium adegit.* Sed vertendum, *sedem accelerabat*, ac pro ἐπῆγε ἐπεῖ- γε legendum. *R.G.*

Se-

Sequebatur in Parisina Editione Declamatio D. *Erasmi Rotterodami*, non illa quidem e Graeco conversa, sed quae superiori Declamationi Lucianeae respondeat. Verum quia ad opera LUCIANI non pertinet, eam ad calcem operis rejecimus.

ABDICATUS. ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Abdicatus aliquis Medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novercam furiosam sanare jussus, *cum non pareret, denuo* abdicatur.

Ἀποκηρυχθείς τις, ἰατρικὴν [a] ἐξέμαθε· μανέντα τ' πατέρα, κ) ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκῳ δόσει, ἀνελήφθη αὖθις εἰς τὸ γένος. μὴ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενος, [b] ἀποκηρύττεται.

NOn nova ista, Judices, aut praeter spem a patre jam fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promtu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non jam quantum ars

ΟΥ καινὰ μὴν ταῦτα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παράδοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος ἔστιν ὁ νόμος αὐτῷ, κ) συνήθως ὅπου τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ χαλεπώτερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναμαι πεῖθεσθαι τούτῳ κελεύοντι· ἢ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; θεραπεύειν ἐκ προστάγματος,

[a] Ἐξέμαθε] Ἐμάθε C. [b] Ἀποκηρύττεται] Ἀπειθῶν ἀποκηρ. vult *Jensius*. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & C.

Ἀποκηρυχθείς τις] Eadem species tractatur in *Senecae* Exc. Controv. 4, 5. *J.M.G.*

Ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀποκηρύττεται] Quis non videt haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam jubebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra; sed quia furentem sanare jussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. c. 22. ita loquentem legimus patrem; Θεραπεύειν προσαττόμενος ὁ θέλεις, κ) λέγ' τοῦτ' ἂν ἄξιος εἴης ἀποκηρύττεσθαι, ἀπειθῶν τῷ πατρί. *Medicinam adhibere jussus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus es, ut qui patri non obedis.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectam possumus instaurare: Μετὰ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται. *Post novercam insanientem sanare jussus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puto, vox ἀπειθῶν excidérat. *J.J.*

4. Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται] Jubebat *Solan.* in marg. conferri *Prometh.* c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita *Hemsterhusius*, vide jam cap. sive §. 9. f. ibique varias lectt. & notas *Graevii*, *Solani*, & *Hemsterhusii*, & cognosces ὀργάζεται atque ὀργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ὀργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic vicissim ὀργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους, idemque repetitum in c. 3. & 8. non dubitaveris ὀργίζεσθαι & hic verum esse. *J.F.N.*

16. Τοῦ-

τος, οὐκ ἐθ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται· ἐβουλόμην μὲν οὖν ἡ ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμηνότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ [a] τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα [b] ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. ἡ μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ ἄρτι τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἵν' ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις ἐκπεσών [c] τῆς οἰκίας.

Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελεύσθην ἀφειμένος πρώην γοῦν ἄκλητος ἦκον ἐπὶ [d] βοήθειαν· ὅταν δέ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῇ γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμ' ἂν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχών· ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θεραπείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἐπὶ τῇ μήτρυιᾷ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστῇ γὰρ ἦν· καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιῶμαι. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπ' ἐμαυτῷ. ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἃ προστάττομαι [e] ὑπουργεῖν οὐ δυνάμενος

potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam injuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Jam vero furiosus ille morbus plane desiit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo ejectus saepius.

2. Ego vero in his quae possum, imperia non exspecto, quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admovere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim, quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero, judices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium recusare videor, cum quae imperantur ministrare, tum ob morbi magnitudi-

a Τοῦτο τὸ τοῦ π.] Sic *Fl.* Τὸ τοῦ π. reliquae Edd. omisso τοῦτο. b Ἰασαίμην] Sic *J. P. H.* &c. quibus adstipulatur P. Ἰασάμην Ex. *Fl.* c Τῆς] Ita bene *P. B2. Fr. S. M.* Τῆς male *J. Ald. Fl. H.* d Βοήθειαν] Τῶν βοηθ. *H2.* e Ὑπουργεῖν] Sic *J. H.* &c. Ὑπεργ. *P.*

16. Τοῦτο τὸ π. τὸ νόσημα] Ed. *Fl.* hic secutus sum. *M. du S.*

27. Τῆς οἰκίας] Antiquiores Edd. τοῦς, male. Vid. Ἀλιξ. c. 19. ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. *M. du S.*

29. Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν] Conf. mox c. 13. νὺν δὲ σωτῆρα ἐπαγγελοῦς &c. *M. du S.*

61. Προτερούμενος δὲ — μὴ δὲ ὀργιζωζ &c.] Pro Μὴ δὲ *Marcilius* legit μὰ Δί'. Multum, fateor, hic debemus *Marcilio*, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet νὴ Δί'. Numquam fere Μὰ Δί', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio, at eam ad μὰ Δί' referri non posse, clarum est. Periodi hujus sensus paullo difficilior fugit Interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse insimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid*, inquit, *& profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, injusta ira, & calumniae contra filium structae (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & volitatio mali, haud ita multo post in-*

va-

dinem; tum propter imbecillitatem artis, non possum. Verum enim vero justum non arbitror abdicari eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promittat.

3. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut puto, satis respondi ipsa vita, quae insecuta est: atque ea, quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intractabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indigna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa & contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam. Egressus autem domo judicium mihi magnum, & suffragium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si appareret multum me a patris illis criminibus abesse, qui & in optimis studiis elaborarem, & cum viris versarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar jamtum illud non satis mente constantis patris *indicium*, quod injuste irasceretur, & falsa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & minas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promtu,

μένῳ, [f] καὶ δὶ ὑφρολὴν τ νόσε, καὶ ἀοδέναιαν τ τέχνης. πλὴν ε δίκαιον οἶμαι ἀποκηρύτεσθαι, τ δὲ μὴ δύνασθαι ποιεῖν, μηδὲ τ ἀρχὴν ὑπισχνεῖσθαι.

Δι' ἃς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπεκήρυξέ με, ῥᾴδιον συνιδεῖν ἐκ τ παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς ἐκείνας μὲν, ὡς οἶομαι, ἱκανῶς τῷ μὴ ταῦτα βίῳ ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, [g] ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τ ἐμοῦ. ὁ μὲν δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ καλαισχύνων τ πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τῆς γένους, τότε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα βοῶντι καὶ λοιδορουμένῳ, ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ᾠόμην· ἀπελθὼν δὲ τ οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τ μὴ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπολυ τοῦ τῆς πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ τοῖς τὰ κάλλιστα τ ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακόσι συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπώπτευον [h] ἤδη, ὡς ἐ σφόδρα [i] καθεστηκότος παλαιὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ' υἱοῦ συντιθέναι· καὶ ἦσάν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκροβολισμὸν, οὐκ εἰς μακρὰν ἐπιπεσουμένης τῆς κακῆς, μῖσος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον συν-

f Καὶ] Comparet in *F. H. P.* aliisque; abest a *Fl.* *g* Ἀπολογήσομαι] Ἀπολόσομαι marg. *AIW.* *h* Ἤδη] Sic *F. Pell.* Μὰ δὴ Edd. priores. Μὰ Δί *Marcil.* *i* Καθεστηκότος] Sic Edd. *F. Fl. H. P.* &c. Καθιστόσ P.

vaseri, *odium sine causa*, &c. ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντίθεναι tamquam substantiva sunt consideranda; veluti saepe infinitivi, etiam sine, caeteroquin solenni, articulo sumuntur. *F. F.*

Προεωρώμην δὲ καὶ — συντίθεται] Locus hic sanus non videtur. *F. G.* Ita in nott. Mss. *Gujeti* conscriptum invenio; nempe συντίθεται pro συντίθεναι, quod unde habeat, non video; συντίθεναι enim ubique constanter invenio; sed forte est aberratio ejus qui has notas descripsit, & menda quam *Gujetus* indicare voluit, latet in μὰ δὴ quod h. l. pro ἤδη legebatur in Edd. de quo statim agetur. *F. F. R.*

62. Καὶ ὑπώπτευον μὰ δὴ ὡς ἐ σφόδρα] Καὶ ὑπώπτευον, μὰ Δί', ὡς ἐ σφόδρα. Similis menda etiam *Demosthenis* Olynthiaca II. quae vulgo I. numeratur, ad quam ea de re dixi. *Th. M.*

Καὶ ὑπώπτευον μὰ Δί'] Non modo *Marcilianam* illam emendatam a *Jensio* conjecturam probo, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. *F. M. G.*

Ibid. Μὰ δὴ] Alii aliter: ego ἤδη legendum censeo. Vide tamen Ὀργ. c. 83. *M. du S.*

Ibid. Ἤδη] Μὰ Δί' recte *Gesn. profecto* verterat; sed quia ἤδη ex Cod. est, id recepi, & *jam tum* reposui. *F. F. R.*

68. Καὶ νόμον] *Mores*, vertebatur. Verte, *legem asperam*. *F. G.*

ακυθρωπὸν, καὶ βοὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως χολῆς μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δέησιν ποτὲ προσεδόκων.

4. Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκιμωτάτοις τῶν ἐπὶ ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ [a] προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος, ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καλαλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμηνότα, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, ἀλλ' ἀκριβῶς [b] φιλοκρινόντων τὰς νόσους· πλὴν ὅτῳ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, ἅτε ἐμνησικάκησα τὴν ἀποκηρύξεως, ἅτε μετάπεμπτος γενόμενος τελέμενα. ἀδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τοῦ νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμην· οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνορᾶν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τὰς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τὰ μὲν ἰώμενα, ἢν μὲν εὐμεταχείριστον ᾖ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἢν δὲ κεκραληκὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσαπτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχνης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἳ φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκραληκόσιν. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ

triste judicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exspectabam.

4. Peregrinatus ergo, & probatissimorum apud exteros medicorum consuetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, artem perdidici. Redux patrem invenio, aperte jam furentem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernerent. Verum quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arcesserer expectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi, neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, sanabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egressus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & diligentiam adferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggredimur, servantes legem antiquam progenitorum artis medicae, qui negant manum admovendam his, qui superati jam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fines non multum egressum, observatis & accurate exploratis omnibus, manum jam admovebam, audacter

a Προθυμίᾳ] Προμηθείᾳ *Fl.* & L. Sed cum vulgata nostra faciunt *J. H.* & Cod. P. b Φιλοκρινόντων] Φιλοκρ. male *Fl.*

80. Φιλοκρινόντων] * Διακρινόντων. δοκιμαζόντων Φείσιργος. *V.*

* Φιλοκρινόντων pro φιλοκριτόντων editum erat, errore orto a simili sono sequentis verbi διακρινόντων; quare id mutavi. *J. F. R.*

80. Φιλοκρινούντων] Conf. infra *Phalar.* 2. §. 9. *M. de S.*

97. Προπατόρων] Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut judicat Cl. *Casaub.* ad Athen. I. 1. Ἀθήναιος μὲν ὁ τοῦ βίβλου πατὴρ, dicens: Nomina

ter infundebam medicamentum; multis licet praesentium suspectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad accusandum se parantibus.

5. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metueret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim sola omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi esset. Verum enim vero nihil ego deterreri me passus, qui scirem, non futurum ut signa me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, ursi: licet consulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustratus eventus calumniam mihi quandam induceret majorem, ut qui ulciscī vellem patrem medicamento, & memoriam adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa, salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: laudare noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego, quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, neque cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab his, qui adfuerant omnia, solvit abdicationem, filium me sibi de novo adsumsit, servatorem & bene meritum appellans, fassus experimentum se jam certum habere, excusans illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatio filii jucundior receptione fuerat. Videbam igi-

τὸ φάρμακον τεθαῤῥηκότως [c] ἐνέχεον, καίτοι πολλοὶ τῶν παρόντων ὑπώπτευον τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο.

Παρῆν δὲ καὶ ἡ μητρυιὰ φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκεῖνον διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνη τὰ πάντα συνοῦσα, καὶ ὁμοδιαιτῶσα τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ὑποδειλιάσας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευσόμενά με τὰ σημεῖα, οὐδὲ προδώσουσαν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι καὶμοί τινες τῶν φίλων συνεβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολήν τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὡς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα φαρμάκῳ, ὃν μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐτοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶς μὲν ἦν, εὐθὺς ἦν, καὶ ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες δὲ ἐθαύμαζον, ἐπήνει [d] δὴ καὶ ἡ μήτηρ, καὶ φανερὰ πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ μοὶ εὐδοκιμοῦντι, καὶ κείνῳ σωφρονοῦντι. ἔτος δ' ἦν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε [e] μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλαβών, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖραν εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ περὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος. τοῦτο γενόμενον [f] εὐφραινε μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν χρηστοὶ ἐλύπει δὲ ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων ἀναλήψεως. εἶδον γοῦν τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδο-

c Ἐνέχεον] Ἐνέχουν male *J.* sola. d Δὴ] Sic cum reliquis etiam *J. Fl. H.* Δὶ rectius marg. *AiW.* e Μελλήσας] Μελήσας Edd. priores, demta *S.* f Εὐφραινε *μ.*] Et sic habere *J. Fl.* cum *H.* notat *M. du S.*

habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auctorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter. &c. *J.F.R.*

98. Οἱ φασι] *Hippocrat. περὶ τέχνης.* *A.V.*

3. Ἕκαστον] Videtur aliquid excidisse: aut qui fit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? *M. du S.*

Ἕκαστον] Videtur *Solan. ἕκαστοι masc.* gen. accepisse. Sed *neutr.* est, & recte se habet. *J.F.R.*

9. Τῷ μισεῖν] Usitatius τῷ μισεῖν; sed uti tum subauditur ὕπνα, ita jam intellige ἐπί. *J.F.R.*

23. Δὴ] An Δὲ? *M. du S.*

27. Μελλήσας] In plerisque Edd. μελήσας unico λ. ut & in Πρτ. c. 18. & apud *Xenoph.* Cyrop. I. 41. 5. (Sed emendare jubet *Steph.*) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ. ut Ναλ. α. c. 9. *M. du S.*

ἡδομένους τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθὺς τινῶν ἐν χρόᾳ τρεπομένην, ἐν βλέμμα τέλαραγμένον, καὶ πρόσωπον ὀργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐν εὐφροσύναις ἐν θυμηδίαις ἦμεν, ἀλλήλους ἀπειληφότες.

Ἡ μητρυιὰ δὲ μετ' μικρὸν εὐθὺς νοσεῖν ἤρξατο, νόσον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, χαλεπὴν καὶ παράλογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθὺς τὸ δεινὸν [a] παρεφύλαξα· ἐ γὰρ ἁπλῆν, οὐδ' ὑπόπαλαιον τὴ μανίας τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ἐπανικυρῶν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε, καὶ ἐς τὐμφανὲς [b] ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν ἦν καὶ ἄλλα ἡμῖν ὅτι σημεῖα τῆ ἀνιάτως μεμηνότων. ἓν δὲ ἐκεῖνο [c] καινὸν ὅτι ἡ γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖά ἐστι, καὶ παρόντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος· ἂν δέ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκεῖνα μᾶλλα παροξύνεται· ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τῆ πονήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν ὅτι τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιώμην, καὶ

tur tunc non aequaliter omnes delectari negotio, ſed ſtatim cujusdam & verſum colorem, & conturbatum viſum, & vultum iratum, quale quid ex invidia & odio ſolet fieri. Nos igitur, ut facile eſt ad exiſtimandum, in jucunditate & animi oblectatione eſſe, qui recepiſſemus alter alterum.

6. Noverca autem paullo poſt ſtatim aegrotare coepit, morbum, judices, difficilem & irrationabilem; incipiens enim ſtatim malum obſervavi. Neque enim ſimplex, aut innatans modo furoris ſpecies; ſed antiquum aliquod deſidens in animo malum ruptis quaſi vinculis evicit in publicum. Sunt quidem alia quoque ſigna nobis multa ſine ſpe ſanationis furentium: unum autem illud novum hac in muliere obſervavi. Etenim ad reliquos mitior eſt & manſueta, praeſentibus iis, inducias agit morbus: at ſi quem medicum videat, & hoc ſolum *nomen* audiat, ad illud maxime exacerbatur: quod quidem ipſum quam male illa habeat & inſanabiliter, eſt indicium. Haec videns aegre tuli equidem,

a Παρεφύλαξα] Hanc Edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλαξε enim male *Fl.* b Ἐξενίκησε] Conſtantem hanc eſſe lectionem notat *M. du S.* c Καινὸν] Ita reſtitutum ex P. Κενὸν enim Edd. aeque ac Ex.

45. Παράλογον] Παράλογον λέγουσιν ἀφεστικῶς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδοξον, καὶ ὃ οὐκ ἂν τις προσδοκήσοι. οἷον τῷ πολέμῳ τὸ παράλογον. Θαυμάσιος δὲ τὸ ἀναλύσεως λέγει ἐκ παρὰ προσδοκίαν. *V.*

51. Καινὸν] Ita L. uti conjeceram. In reliquis νοσεῖν. *M. du S.*

55. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον] Et hanc eſſe conſtantem Editt. lectionem collatio *Solani* indicat, nec immerito id inveſtigavit; conjicias enim τοῦτων pro τοῦτο legendum; ut ad medicum referatur; nam ſi neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analoga exempla non deſint, ut ſupra *Prometh.* T. I. §. 4. f. καὶ αχρήσασθαι σοφιστικῶν, οἷος εἶ σὺ, & ſimilia; verum ſic a viſu ad auditum transire inſuetum videtur: at ſi τούτων legam, nondum mihi ſatisfacio tamen; quia ſic ſermo redditur ambiguus; nam neſcias fere, utrum illud *μόνον* tum quoque maſcul. gen. ſit accipiendum, an adverbialiter; ubi maſcul. genere acceperis, ſignificabit, *ſi audieris medicum, qui ſolus loquitur, aliis tacentibus.* At hoc abſurdum hic eſt, ideoque adverbium erit *μόνον*, & *tantummodo* ſignificabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. *Cic.* ad Fam. XII. 27. ſcribens. *Quod ſi, ut es, ceſſabis*, relinquit intelligendum, ut es *ceſſator*, *Salluſt.* Jug. 66. 2. *Igitur Vagenſes, quo Metellus praeſidium impoſuerat.* i. e. in quod oppidum Vagenſium. *J. F. R.*

56. Ὅπερ ἐ αὐτὸ τοῦτο] Ecce tria pronomina conjuncta; quod non inſolens eſt Graecis. Sic fere *Ael.* V. H. II. 13. ante med. τὸν δὲ αὐτὸν τοῦτον. Et *Ariſtot.* de Gen. animal. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem ſupra credo in Dial. *Hermot.* jam ad partes vocavimus. *J. F. R.*

59. Ἀξίαν ὄναν] Ut multa hic ſunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae ſervare in converſione noſtra ſtuduimus: ita hic inſignis eſt ambiguitas. Poteſt enim illud ἀξίαν ὄναν varie accipi, *merebatur*, *digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam miſericordia ſua dignam ſibi viſam. *J. M. G.*

Ἀξίαν ὄναν] Privignum id velle dicere, vel ſaltem videri velle, novercam eſſe dignam, cujus eum miſe-

dem ; & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas infortunatam.

7. At pater prae imperitia, qui neque principia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum novit, curare illam jussit, atque idem infundere ei medicamentum : putavit enim unum esse furoris genus, morbum unum, infirmitatem eandem, quae similem curationem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri posse ut servetur mulier, cum superari eam a morbo fateor ; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, & mulierem prodere ; ob artis imbecillitatem me accusat. Atque usu illi venit, quod solet dolentibus : irascuntur enim omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quantum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, & pro arte.

8. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me vult, ut sciat, non jam

γυναῖκα [d] ὤατειρα [e] ἀξίαν ὖσαν, καὶ σωθῆναι τὸ παράπαν δυστυχοῦσαν.

Ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (εἰ γὰρ οἶδεν ὅτε ἀρχὴν τῆ κατέχοντι κακῆ, ὅτε τὴν αἰτίαν, ὅτε τὸ μέτρον τῆ πάθει, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον ἐγχέαι φάρμακον. [f] ὤετο γὰρ ἓν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ μίαν τὴν νόσον, καὶ ταὐτόν, καὶ τὴν ἀῤῥωστημα ταὐτὸν, καὶ τὴν ὁμοιοπλησίαν τὴν θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστατον, ἀδύνατον εἶναί φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ [g] ἡττᾶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀργίζεται, καὶ φησὶν ἐκόντα καθυφίεσθαι, καὶ προδιδόναι τὸν ἄνθρωπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς τέχνης. καὶ [h] πάσχει μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις ὀργίζονται γὰρ ἅπαντες τοῖς μὴ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης.

Καὶ πρῶτόν γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἄρξομαι, καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι βούλεται, ἵν' εἰδῇ

d Ὤατειρα] Ὤατρὸν L. e Ἀξίαν ὖσαν] Ἀξιοῦσαν marg. Ald. f Ὤετο] Ὠιτο Fl. g Ἡττᾶσθαι] Sic F. Fl. H. P. &c. Ἡττᾶσθαι L. h Πάσχει] Ita P. cum Edd. plerisque. Πάσχω Fl.

79. Καθ' ὃν οὗτος μὲ ἀποκηρύξαι βούλεται] Ἐντεῦθεν οἱ ἐγῶσες, ὃν πρόνοιαν δὲ ὁ λέγων τῷ νομίμῳ ἐπιχειρεῖ. ὡς ᾗ δὲ δύνασθαι μὴ δοκεῖν τοὺς νόμους δεῖν ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν. V.

ferent : adparet ex c. 2. ubi ait : ἄχθομαι — ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ χαλεπῶς ἐχούσῃ χρυσὸν γὰρ ἦν. F. F. R.

74. Ὀργίζονται — μὴ παῤῥησίας] Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furentem sanare jussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse ; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit ; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis objecerit : at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit : Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μὴ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. *Omnes nimirum* (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) *irascuntur iis, qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id quod res est. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea.* Si & mihi μὴ παῤῥησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare ajo, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis ; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum defultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta ? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi hujus opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori codice. F. F.

Ὀργίζονται γοῦν] Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, &, si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit : satis judices ex patris accusatione, qua de re agatur, intellexere ; nec possunt ullo modo ignorare, si pauciissima post haec verba audiant. F. M. G.

75. Οἷός τε ὦ] Jubet *Solanus* in marg. conferri *Prometh.* c. 3. Sed vide jam T. I. *Prom.* §. 4. f. ubi οἷός εἰ quidem occurrit ; verum aliter constructum ; qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μάτην, diximus. F. F. R.

δῆ οὐκ ἔθ' ὁμοίαν ἴσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ πρό-
τερον τὴν ἐξουσίαν. ἐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ,
ὁ νομοθέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις
ἂν ἐθέλωσιν ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ'
ὅτι πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πα-
τράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν, οὕτω
καὶ τοῖς παίδων προνόησεν, ὡς μὴ ἀδίκως αὐ-
τὸ πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν
ἔφη γίγνεσθαι, οὐδ' ἄκριτον τιμωρίαν,
ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμαστὰς
ἐκάθισε, τοὺς μήτε πρὸς ὀργὴν, μήτε διαβο-
λὴν τὸ δίκαιον κρινοῦντας. οἶδε γὰρ πολλοῖς
πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παριστα-
μένας, [a] καὶ τὸν μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ
πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτῃ πιστεύσαντα ἢ γυναίῳ
ἐχθρῷ. οὐκουν ἠγεῖτο ἀδίκαστον γίγνεσθαι τὸ
πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς
ἁλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ
λόγῳ ἀποδίδοται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν κα-
τάλειπται.

Ἐπεὶ τοίνυν ἔξεστι καὶ τῷ μὲν ἐγκαλεῖν
μόνῳ ὁ πατὴρ κύριος, τῷ κρῖναι δὲ εἰ εὔ-
λογα αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες. αὐτὸ
μὲν ὅ μοι ἐπιφέρει, καὶ [b] ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανα-
κτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο
ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ
ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, [c] καὶ χρησαμένῳ τῇ
ἐξ τὸ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν

similem esse sibi ut prius potestatem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios, neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, neque omnibus de caussis. Sed quemadmodum patribus sic irasci permisit, ita etiam filiis, ne injuste hoc patiantur, prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine judicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestimatores sedere jussit, neque irate, neque calumniose quid justum sit judicaturos. Norat enim multis saepe irrationabiles irae caussas esse, & alium mendaci cuidam calumniae fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimicae. Quare voluit non sine judicio hoc negotium transigi, neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quoque infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum relinquitur.

9. Quandoquidem igitur licet; & accusationem solam in potestate habet pater, judicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, judices: ipsum quidem quod mihi objicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate: prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel jam abdicavit, & potestate legis usus

a Καὶ] Id adesse etiam in *Fl. J.* & *H.* notat *M. du S.* qui eandem constantiam in duobus versibus sequent. quoque observat. b Ἐφ' ᾧ] Ἐφ' ὃ Ex. *Fl.* At vulgatam Edd. lect. firmat Cod. P. c Καὶ] Deerat in *Ald.* Sed adscriptum margini. In aliis autem Edd. aderat.

98. Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται] Ὅρα πῶς οὐ λέγει ἐνταῦθα λόγον τὸν ἴδιον τῆς ἀπὸ γνώμης σοχασμοῦ ἐπιμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς τὴν σοχαστικὴν τῆς κατηγορίας πρόσασιν οὐ σοχαστικὴν τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται, ἀλλὰ νομίμῳ κέχρηται, καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. *V.*

85. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι] Conf. supra T. I. *Prometh.* §. 9. f. ubi sic restituit cum *Solano*, *Hemsterhusius*. Confer & hujus *Abdic.* c. 1. & 3. *J. F. R.*

97. Ὕδωρ ἐγχεῖται] Jubet *Solan.* in marg. conferri infra Διωκ. c. 15. ubi, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas T. I. *Piscat.* c. 24. Ibique commentatores tradentes aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad caussam dicendam concederetur, dictum alio loco ejusdem Dialogi vel proximi. Rursum autem idem occurrit c. 28. *Pisc.* ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24. *Pisc.* indicatis. *J. F. R.*

98. Λόγῳ ἀποδίδοται] Vide de hac phrasi Cl. *Duker.* ad Thucyd. III. c. 109. p. 234. Quem admonente Cl. *Hemsterhusio*, consului, videque eum & λόγον & λόγους διδόναι, dici, probare hoc Luciani aliorumque

usus est, illudque patrium imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem injustissimum esse tale quid ajo, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adjuvare iras, paullo post autem solvi, & rursus aeque valere, atque omnino sursum deorsum jura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum lege abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec receperit, bonum esse contra priorem sententiam persuasus: in his jam necessario manendum, nec transiliendum, neque mutandum consilium, neque judicium retractandum. Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia reprobare concessum est iis, qui tum cum ignorarent, aluere.

10. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate pro se aliquis quem probavit, recepit; quomodo jam mutare sententiam potest, aut quis legis usus ei relique testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Revivisc. *J. F. R.*

πάλιν ταύτην δύναμιν εἶτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναί φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενεὰς καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καλαδίκας, καὶ τὸν φόβον ἀίδιον, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μὴ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω τρέφειν τὰ δίκαια, πρὸς τὸ δοκεῖν καιρὸς τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφιέναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τὴν τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἂν δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσηται τῷ νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἶτα, μὴ ταῦτα ἀναλάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπειθείς, ὅτι τούτων ἀνάγκη μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύεσθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεννηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδὲν, οἶμαι, γνώρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τῆς γένεσις ἐᾶσθαι συγχεχώρηται, τοῖς [d] ὅτε ἠγνόουν ἀναθρεψαμένοις.

Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξουσίας αὐτός τις [e] ὑφ' ἑαυτῆς καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρῆσις ἀπόλοιπε τῇ νό-

d Ὅτι] *Pell.* An non melius ὅτι? e Ὑφ' ἑαυτοῦ] Sic praeter alias etiam *J. Fl. H. P.*

4. Ἐφ' ᾧ] Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ὃ exhibet, vix probatione indiget, ἀγανακτεῖν enim, vel ἀνιᾶσθαι ἐπί τινι rectius dici, satis multis ostendit Cl. *Jens.* ad *Nigr.* T. I. c. 7. p. 45. Quamquam & εἰς τινὶ recte dicitur, ut ibid. probat Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

30. Ὅτε] Probarem *Pelleti* conjecturam, sive ab alio ejus libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem *Erasmi* versio procudit, nimirum: *quos eum educabant, cujusmodi essent futuri, nesciebant.* Ac tum ὅ, τι separatim scriberem; sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio *Gesneriana* indicat. *J. F. R.*

34. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι] Id est: πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι. vel ὡς, ut in *Dial. mort.* Mercur. & Charontis, κηρὸν ὡς ἐπιπλᾶσαι τῷ σκαφιδίῳ τὰ ἀνεψγότα. Amat autem & noster nudos ejusmodi infinitivos. Sic *Clem. Alex.* Strom. L. IV. p. 474. Καὶ μέλι εἰς κοτύλην. καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι. — i. e. oleum ad ungendum. & *Aristoph.* Plut. 556. καλαλείψει μηδὲ ταφῆναι. i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι. non relinquet unde sepeliatur. *Long. Past.* I. p. 14. f. Τοῦτο καὶ ἴσασι Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾶς ὀχήμασι τράγοις, ubi χρήσασθαι est, quod vel quia utebatur, adeoque paullo aliter quam apud Nostrum. Sed cum Nostro idem *Longus* I. 18. δέρμα ταύρου τιμιῶν ὑποδήματα. *Alciphr.* I. Ep. 9. f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει καιρὰ αἰνεῖν — ἱμφορεῦσιν ὕβρις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere persaepe, ut *Evan. Luc.* 2. vers. 3. ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. *J. F. R.*

47. Διαλα-

νόμους; φαίη γὰρ ἂν πρὸς σὲ ὁ νομοθέτης, εἰ πονηρὸς ἦτ᾽ ἦν, καὶ τῶν ἀποκηρυχθῆναι ἄξιος, τί παθὼν ἀνεκάλεις; τί δ᾽ αὖθις ἐπανῆγες εἰς τὴν οἰκίαν; τί δ᾽ ἔλυες τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τῶν μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριος. εἰ γὰρ δὴ ἐντρυφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, εἰδὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς [a] ἀνάγεσθαι τὰ δικαστήρια, εἰδ᾽ ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τοῦ σοὶ δοκοῦντος· ὁτὲ μὲν κολάζοντας, ὁτὲ δὲ [b] ἀλλαττομένους, ὁπόταν σοι δοκῇ. ἅπαξ [c] γεγένησαι, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔσχες, [d] καὶ τότε, ἂν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇς· τὸ δ᾽ ἄπαυστον τοῦτο, καὶ ἀίδιον, καὶ πολὺ, καὶ ῥᾴδιον, μεῖζον ἤδη τῆς πατρικῆς ἐστιν ἐξουσίας.

Μὴ δῆτα, πρὸς Διὸς, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐκοῦσιον τὴν ἀναληψιν ποιουμένῳ, καὶ λύσασι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσασι τὴν ὀργὴν, αὖθις ὅτι τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀναιρεῖν, καὶ ὅτι τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἧς ἐξωρος ἤδη, καὶ ἔωλος ἡ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ [e] προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γὰρ που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικα-

tus est? Dixerit enim ad te legislator: *Si malus hic fuit & abdicari dignus, quid tibi in mentem venit ut revocares; quid rursus reduxisti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad animi tui lubidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias circumagas judicia; neque ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & judices sedeant testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc pauientes, nunc reconciliantes, pront tibi visum fuerit. Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si juste illud videaris facere. Illud autem indesinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere, majus jam est potestate patria.*

11. Nolite sane, obsecro, judices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris judicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cujus jam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo *actu* vim suam amisit & consumta est. Videtis quodam modo

a Ἀνάγεσθαι] Σωώγεσθαι marg. *A1.* b Διαλλάττοντας] Sic quoque habere *Fl. H.* & *S.* notat *Solanus.* Habent & *F. P. Fr.* nec dubito quin reliquae. c Γεγένησαι] Recte sic *P. S.* Γεγένησας *F. Ald. H. Fl.* d Τότε] Hanc esse constantem lectionem observat *M. du S.* e Προδεδαπανημένη] Sic dedi ex marg. *A1W.* Προσδεδαπ. enim Edd. priores.

47. Διαλλάττοντας] Cum nihil variant Edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur. i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet *Solanus* noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi; an igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit? quum Ἀλλάττω *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille Ἀλλάττεται, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit *Soulius* noster, quum Lucianus hic transitive uti hoc verbo videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est', id quod sententiae adprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύσασθαι τοὺς νόμους; nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. supra quidem *differre* significat, T. I. *Prometh.* c. 1. p. 25. Ubi vid. notam *Lamberti Bos.* Immo plurimum *conciliare* notat, vid. *Thucyd.* VI. c. 47. *Aristoph.* Vesp. 1385. & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit, cum Cl. *Gesnero*, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac Ἀλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa Ἀλλαγὴ aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύσαι τοὺς νόμους, dissolvit enim quod ante statutum erat. Interim & *liberare*, *absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox c. 14. τοῦτο δικῶν, ἀπαλ-

do in aliis etiam judiciis, ut a judicibus sortitione lectis, si quis injustum factum putet judicium, permittat lex ad aliud provocare & abire tribunal: sin aliqui ultro de judicibus convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non jam *permittat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, justum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non jam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum jam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non jam subjectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo judicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me ejecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas quae post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere judicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim ipsi tibi placuit, hoc probasti, hoc sanxisti.

12. Equidem neque, si non natura essem filius, sed adoptatum me abdicare velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non facere licebat, illud, ubi semel

κριτηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τοῦ κλήρου λαχόντων δικαστῶν, ἤν τις ἄδικον οἴηται γεγενῆσθαι τινὶ κρίσιν, δίδωσιν ὁ νόμος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἢν δέ τινες ἑκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτοις τις αὐθαίρετος εἵλετο, ποιεῖν ὅσα δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. ὥστε δὴ καὶ σύ, ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἄξιος ἐδόκει τῷ γένει, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείλησθαι, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὐθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμελανόητον δὴν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν ἀλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μὴ κρίσιν ὥστε πολλὴν, καὶ δύο δικαστήρια, ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' ᾧ παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μεθεβουλεύσω, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας· τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ὅπερ τοῦ τελευταίου, καὶ φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμασας, τοῦτ' ἐκύρωσας.

Ἐγὼ μὲν οὖν εἰ μὴ φύσει παῖς ἦν, θέμενος δὲ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναί σοι ὡμην. ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατὸν

f Τούτους] Ita *Ald. J. H. Fl. P.* Τούτοις P. g Ἀνείληφας] Ἀνήλιφας male *J. Ald. Fl. H. B2.* Correxit *S.* h Παρητήσω] Sic bene *J. Ald. P. H.* Παραιτήσω male *Fl.* i Μὴ] Deerat in Edd. Excepta *J.* Addidit etiam marg. *AIW.*

ἀπαλλαγῇς, *tantis malis solutus* significat. Pro *effugere*, *praeterire*, media forma *Aretaeus Cappadox* L. I. Περὶ ὑστερικῆς ἰζήων παθῶν. c. 10. fin. Εἰ γάρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διαλάξαιντο τὸ κύδιστον. Et ne credas forsan ibi διάλλαξιν, *transilierunt*, legendum, in Edit. Oxon. additus est *Xenoph.* 517. B. Διαλλάξας Μακεδονίαν. *Praeteriens*, *transiens Macedoniam.* *J. F. R.*

61. Προδιδαπανομένην] Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. *Aldinae Wesselingianae*, quum Edd. minus apte haberent προσδιδ. Hoc enim sensum postulare, pristinus jam sensit interpres, vertens, *ante consumpta.* Sensit idem Cl. *Gesn.* ut ex ejus versione adparet: & licet προσδιδ. quoque eo trahi possit; alterum tamen melius esse diffitebitur nemo; quin si prior lectio retinenda foret, ἵνα προσδιδαπανομένην potius dicendum fuisset. *J. F. R.*

73. Ἀνείληφας] Perperam in omnibus ante *S.* legebatur ἀνήλιφας. *M. du S.*

87. Ἐγὼ μέ] Deest alterum σε ante ἀποκηρ. aut pro θέμενος, legendum θέμενον. *M. du S.*

89. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν] Excidisse videtur negatio, ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic jam vertit *Erasmus.* Sic, sententia postulante, & nos dedimus. *J. M. G.*

Ibid. Τὴν ἀρχὴν] Hic significari *initio*, certum est; quare vides non ubique valere: *omnino*, *praecipue.* Confer quae dicta ad I. *Ver. Hist.* §. 4. *J. F. R.*

Ibid. Μὴ ποιεῖν] Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituimus itaque ex Ed. *Junt.* in qua sola reperitur. *M. du S.*

τὸν ἦν, τῦτ' ἄδικον λύειν ἅπαξ γενόμενον. ἡ δὲ κ' Φύσις, καὶ αὖθις προαιρέσις καὶ γνώμη ἐσπεποιημένον, πῶς εὔλογον [a] αὖ ἀποθεῖσθαι, καὶ πολλάκις ἢ μιᾶς οἰκειότητος ἀποστερεῖν; εἰδ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησάς, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδὲν ἠδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τ' ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς. τὰ γοῦν τοιαῦτα βέβαια καὶ ἅπαντος κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ' ἐξεῖναι [b] τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἔχων ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.

Σκέψασθε δὲ ἤδη [c] οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐδέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐδὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτι τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πιστὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν παρ' ἡλικίας ἔχοντα· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἠδικημένου ὡς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πεπονθὼς, παρῃτεῖτο τ' οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἔναγχος,

90 factum, dissolvere iniquum est. Illum autem qui natura, deinde rursus voluntate & sententia tua *in domum* adscitus est, quomodo rationabile est rursus expellere, & uno familiae jure privare saepius? Si vero servus fuissem, tuque primo, malum me 95 putans, vinxisses; ac deinde mutata persuasione arbitratus, nihil me injustum egisse, liberum dimisisses; numquid tibi aliquando irato liceret in similem me servitutem retrahere? Minime. Haec talia enim 1 firma & perpetuo rata esse leges jubent. De eo igitur, quod non liceat isti abdicare, quem semel a se abdicatum sponte receperit, licet multa adhuc quae dicam supersint, 5 tamen desinam.

13. Videte autem nunc, qualem me hominem abdicatum eat: Et nondum hoc dico, tum imperitum, jam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars juverit: neque, tum juvenem, nunc autem jam provectum, qui ab ipsa jam aetate argumentum habeam, injuriam me non *temere* facere: parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet injuria nulla laesus, ut ego possem dicere, tamen nec au- 10 ctus beneficio, domo me excluſit: jam ve- 15

[a] Αὖ] Πάλιν marg. *Ald. W.* [b] Τούτῳ] Τοῦτον L. Nil mutant Edd. [c] Οἷον ὄντα] Ὄντα τινα L. & marg. *Ald. W.*

92. Αὖ] Illud πάλιν, quod margo *Aldinae primae Wesselinganae* habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Codice legi; quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille qui collationem hanc adlevit; ac tum non improbarem; solet enim πάλιν αὖ conjungi, aeque ac apud Latinos: *reverti rursus*, vel *iterum reverti*, quod ex *Terent.* aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam tamquam superfluam, ejicerent. Etsi *Devarius* de particulis, αὖθις αὖ geminatum bis ex *Demosthene* proferens, id pro pleonasmo habere non vult; sed *contra, rursum* significare contendit contra *Budaeum*; est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὖθις non πλεοναζει apud *Aristoph.* Plut. 860. τ' ἰσόμοιρον τυφλὸν Πάλιν αὖθις. Veluti & apud *Homer.* saepissime, ut Il. B. 376. Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ. quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adjungo; sed & addo Il. E. 257. *J. F. R.*

97. Ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς· τὰ γοῦν τοιαῦτα βέβαια καὶ ἅπαντος κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν] Tale forte fuit Graecorum jus; sed in eo jus Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat Patrono adversus libertum ingratum, qui si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam judicis. Lege *Divus* ff. de jure patronatus, & Lege *Qui manumittitur* 12. Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumissus* 2. & Lege Liberti 3. & Leg. *Libertinae* 4. Cod. de Libertis & eorum liberis. *J. P. a G.*

15. Ἔναγχος] Jubet *Solan.* in marg. conferri princ. c. 2. hujus *Abdicati*, item finem ejusdem; sed ibi per χθὲς & πρώην effertur τὸ ἔναγχος; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἔναγχος, quod Noster amat, occurrit, ut princ. *Zeux.* & alibi. *J. F. R.*

18. Τοῖς τοιούτοις αὐτὸν ἀμυνόμενος τ' ἀφαιρέσεως ἰκέτης, οὐδ'

vero ſervatorem recens & bene de ſe meritum, quo quid fieri poſſit ingratius? ſervatum mea opera, tali ſuperato periculo, talem ſtatim mercedem perſolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, ſtatim obliviſci, & in ſolitudinem ejicere eum, qui jure meminiſſe poterat, quam injuſte ejectus fuerit, ſed idem non ſolum memoriam injuriae non adhibuit, verum ſalutem praeſtitit & ſanitatem.

χαὶ εὐεργέτιν γεγενημένον, ἢ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριςότερον, σωθέντα δι' ἐμὲ, χαὶ τηλιχοῦτον χίνδυνον ἀλυπέφευγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεαθαι, τ Θεραπείας ἐχείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχονθα, ἀλλ' ὅτῳ ῥᾳδίως ὀπιλελῆθαι. χ ὀπὶ τ ἐρημίαν ἐλαύνειν, τ d ἐφηδέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβληθο, e μὴ μόνον f δ' ὑ μνησιχαχήσαντα, ἀλλὰ χ σώσαντα, χ σωφρονεῖν ωαρασχευάσαντα;

Οὐ γὰ μιχρὸν, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, οὐδὲ τὸ τυχὸν εὖ ωεποιηχὼς αὐτὸν, ὅμως τ τοιούτων νῦν ἀξιῶμαι. ἀλλ' εἰ χαὶ ὅτῳ ἀγνοεῖ τὰ τότε, ωάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα ωοιοῦντα αὐτὸν, χ ωάσχοντα, χ ὅπως διαχείμενον, ἐγὼ ωαρελαβὼν, τ μὲν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωχότων, τ δ' οἰχείων φευγόντων, χ μηδὲ ωλησίον ωροσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς χ χαὶ ηγορεῖν δύναθαι, χ ωερὶ τ νόμων διαλέγεαθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ ωάτερ, τὸ ωαράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε ωαρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνὴ ὄθι, ωρὸς τ ἀρχαίαν φρόνησιν ἐπανήγαγον. ἢ δίκαιον ἦν τοιαύτῃ μοι γενέαθαι ἀντ' ἐχείνων τ ἀμοιβὴν, οὐδὲ χατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρο-

14. Neque enim parvum eſt, Judices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc *poenis* me dignum cenſet. Sed etſi forte iſte ignoret quae tum acta ſunt; at vos noſtis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, deſperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere auſis, ac talem reddiderim, qui etiam accuſare poſſit, & de legibus diſputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *ſtatus* ſpecimen. Talis fere cum eſſes, qualis nunc mater eſt, ad priſtinam te mentem revocavi. Non igitur juſtum eſt eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adverſus

d Ἐφηδέντ'] Sic *Ald. F. H. Fl. S.* & Ex. Ἐφηδέντα P. *e* Μὴ] Abeſt a *Fl.* Ceterae habent. *f* Δ' ὑ] Διὰ ὑ marg. *AIW. g* Μοι] Μὴ *F.* male. Μοι *Ald. Fl. H. P.* &c.

οὐδ' ἕνα λόγον ἔχονθα] Diſtingue verba hoc modo: Τοιούτοις υἱέσι ἀμείβεσθαι, τ Θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχονθα. Paullo poſt: ἐλαύνειν τ ἐφηδέντα &c. verto, *ut abigas eum qui jure poſſit latari eo quod injuria fuerat ejectus.* *L. Bos.*

21. Ἐλαύνειν, τ ἐφηδέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο] Non video quo pacto haec ita potuerint verti: — *ut abigat eum, qui jure ſit obſecutus, quum praeter jus ejiceretur.* Ex hac verſione nequaquam patet Luciani mens, quae haec eſt: *ut abigat eum, qui jure poſſit laetari eo quod injuria fuerat ejectus.* *H. V.*

Ibid. Τὸν ἐφηδέντ'] Ἐφηδέντ' habent, quod ſciam, omnes: certe non vidi adnotatam varietatem. Interpretatus eſt *Eraſmus*, *qui jure ſit obſecutus*: neque mutant poſteriores, niſi quod video Cl. *Soulio* placuiſſe, *qui juri ſit obſecutus*, quaſi legi vellet pro δικαίῳ δικαίως. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφηδέντα, plane non video; cum vis ejus verbi ad obſequium inviti, triſtis, queruli, pertinere non poſſit. Quomodo quaeſo δικαίως *delectari* poteſt, abdicatus, ut ſibi videtur, injuſte? Neque enim de martyre vel confeſſore Chriſtiano ſermo eſt, qui gaudeat ſibi contigiſſe ut patiatur aliquid &c. Multo minus δικαίως locum habet, cum, injuſtam fuiſſe priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planiſſime corruptus, nec vero ſanabilis difficulter, ſi & contextum orationis in conſilium adhibeas, & cogites ſaeculo (ut vocat *Bernardus* in erudita illa tabula) *Leonis Iſaurici*, h. e. octavo Chriſtiano, figuras literarum ε & μ itemque φ & ν miſceri non difficulter potuiſſe. Legendum omnino videtur, τ μεφηδέντ' ἂν δικαίως· ſic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione noſtra intelligitur: nec dubito, addicturos eſſe, ſi exſtent & excutiantur, majores ſaeculo Iſaurici Codices. *J. M. G.*

φρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. [a] ὃν γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις ὄσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξα, σφαγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τὸ ὅτῳ δεινῶν ἀπηλλαγμένῳ; σὺ δὲ, ὅπερ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθὺς ἐς δικαστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένῳ κολάζεις, καὶ ὅπι τὸ δεχαῖον ἐκεῖνο μίσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγιγνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸ μισθὸν ἀποδίδως τῇ τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν φαρμάκων, ὅπι τὸν ἰατρὸν ὑγιαίνων μόνον.

Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν εὐεργέτην τοῦτον κολάζειν ὅπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα ἐξελαύνειν, καὶ τὸν [b] σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀναστήσαντα τιμωρεῖσθε. οὐκ, ἢν γε τὰ δίκαια ποιῆτε. καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα τῶν ἁμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν μοί τις ὑμῶν μικρὰ προοφειλομένη χάρις, εἰς ἣν ἀποβλέποντα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τὰ μὲν παρόντων καταφρονεῖν, διὰ ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγγνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία [c] τυγχάνοι, ὡς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μὴ ταῦτα. ὅπερ οἶμαι κἀμοὶ πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ [d] ὃς τῷ βίῳ παντὸς χρεώστης ὤφλει μοι, καὶ ᾧ τὸ εἶναι, καὶ τὸ σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι

me solum sapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum esse, ex ipsa tua accusatione manifestum est. Quem enim odio jam habes, qui non sanem uxorem tuam cum extremis conflictantem malis, & pessime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod similibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis solutus? Tu vero, quod ingratissimum, recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis, & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem legis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna medicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.

15. Vos autem, Judices, huic permittetis punire bene de se meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem odisse, afficere supplicio, qui *jacentem* erexit? Minime, si quidem juste agatis. Etenim si maxima nunc peccata commisissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam iste respiciens, cujus recordatus, jure meritoque praesentia contemneret, in promtu propter ista haberet veniam: maxime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intelligit, prae-

a Ὃν] Ὃς Ex. *Fl.* Ὃν P. cum Edd. b Σωφρονίσαντα] Ita restitui ex Cod. L. Σωφρονήσαντα enim vulgo Edd. c Τυγχάνοι] Sic restitutum ex P. & L. Τυγχάνει Edd. priores. d Ὃς] Deest in *Fl.*

65. Τυγχάνοι] P. & L. In reliquis τυγχάνει. *M. du S*

73. Μεῖζω — εὐεργεσίαν] Admisissem lectionem marginis *Aldinae* μείζω, quia sic melius cum εὐεργεσία in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis μεῖζον' cum apostropho pro μείζονα posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μεῖζον, unde quis conjiciat etiam μεῖζον sic usurpari, sed hoc non satisfacit. De μείζω *Mercerus* ad Aristaen. epist. I. 7. ubi ἑτέρᾳ πολλῷ βελτίοι — ἄνευρ legitur, ait: „ βελτίω nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. Infra Ep. XII. τῷ βελτίονι βίου XI. Καλλίᾳ. XIV. „ μείζω". Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen μεῖζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adjuvandum arbitror, si quid mutandum; verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adjectivis; ita ut & hic significet: *hoc beneficentiam tuam in majus quid evecturum puto*, vel *majus quid redditurum*. *J. F. R.*

91. Εἰκόνα τὴν τοῦ πατρὸς ἀπημῇ] In abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse ejus valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πότε γὰρ εἶδε παθὼν μὲ; πότε καμὼν παρόντα; ὑπηρετοῦντα, καιρο-

φυ-

præstiterim, idque eo maxime tempore, cum reliqui omnes spem abjecissent, seque impares morbo fassi essent.

16. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod neque filius eo tempore, neque necessariam habens curationis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed sponte, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assiduus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, causam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia sedavi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi* adoptavi, germanumque me filium difficili tempore ostendi. Quae enim subiisse me putatis? quantum laborasse praesentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti aliquantum malo, artem opponerem. Est vero omnium in Medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despon-

παρέχημαι, ᾗ μάλιστα ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἄτιθος εἶναι ὁμολόγουν τ νόσῳ.

Τοῦτο γὰρ [e] μεῖζον οἶμαι ποιεῖν τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὡς ὅτε υἱὸς ὢν τότε, ὅτε ἀναγκαίαν τ θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς, καὶ ἀλλότριος, τ φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως [f] ὑ προειδον, ἀλλ' ἐθελοντὴς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελος, ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα, καὶ τ πατέρα [g] ἐμαυτῷ διεφύλαξα, ᾗ ὑπὲρ τ ἀποκηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τ ὀργὴν ἔπαυσα, ᾗ τ νόμον ἔλυσα τῇ Φιλοστοργίᾳ, ᾗ μεγάλης εὐεργεσίας τ ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, ᾗ ἐν ὅτῳ ὀπισφαλεῖ καιρῷ τ πρὸς τ πατέρα πίστιν ἐπεδειξάμην, καὶ μὴ τ τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἴεσθε παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, χειροφυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἴκουσα τῇ τοῦ [h] πάθους ἀκμῇ· νῦν δὲ, τ τέχνην ἐπάγουσα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τ ὄντων ἁπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ὀπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διακειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιᾶσι τ λύσσαν, ὀπιζέσαντος τοῦ πάθους. ᾗ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα, οὐδ' ἀπεδειλίασα-

e Μεῖζον] Sic *F. Fl. P.* Μείζω marg. *AIW.* f Οὐ] Οὖ male *F.* g Ἐμαυτοῦ] Ἐμαυτῷ marg. *AIW.* h Πάθους] Sic recte Cod. L. Πατρὸς Edd. omnes & cett. Codd. male.

φυλακτοῦντα; νῦν μὲν εἴκουσα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ. νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγουσα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: *Quam multa me fecisse arbitraminí, quantum & exhausisse laborum? dum assideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paullatim inclinante.* Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμὴ est patris vehementia? Nil poterat absurdius. πατρὸς ἀκμὴ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκοῦσα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ. *Cedens morbi vehementiae.* ἀκμὴ τοῦ πάθους, est cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδόντι κακῷ, cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo, sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμὴ, est cum maxime saevit febris, vide eundem in comment. in *Hippocratis* Prognost. ubi docet quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμὴ, cum est vehementissimus, & ὑποδρομὴ cum inclinat, & minuitur. *J.G.G.*

Ibid. Πάθους] Emendationem Cl. *Graevii* certissimam nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam *Plut.* 806. f. *M. du S.*

93. Τούτων] Videtur legendum τούτοις. Sic certe interpretatus sum. *J.M.G.*

λίασα. συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ τελευταῖον ἐκράτησα τοῦ φαρμάκου.

Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγχέαι φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥᾴδιον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἀπάσης ἕξεως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχναίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνους ὀπινοῦντα, καὶ πρεμίας μηχανώμενον, [a] ἅπερ οἱ μὴ ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥᾳδίως πειθήσειεν ἄν· οἱ μεμηνότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχητοι, καὶ τοῦ ἰατροῦ ὀλισθαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι. ὅταν [b] γοῦν πολλάκις [c] ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενόμενοι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἁμάρτημα, ἐπαχμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥᾳδίως ἐκεῖνα [d] ἀνέτρεψε, καὶ ἀπέδωκε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε.

Τὸν δὴ ταῦτα πάνθ' ὑπομεμενηκότα, καὶ ὕστω χαλεπῷ νοσήματι προσπαλαίσαντα, di animum. Sed congrediens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnavi.

17. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est; & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi medico, & curatione vix superabiles. Cum enim saepe effecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo morbo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem fallit.

18. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi adeo aegritudine confli-

a Ἅπερ] Ὥστε P. Vulgat. servant Edd, *J. Fl. H. P.* &c. b Γοῦν] Sic Edd. vett. & recentiores. Γὰρ L. c Ποιήσωμεν] Hoc Edd. constanter tuentur. Οἰήσωμεν *Marc.* d Ἀνέτρεψε] Ἀνεπόδισε marg. *AIW.*

99. Ἀντιξεταζόμενος] Et sic habere cum *J.* etiam *B2. H.* & *Fl.* notarat *Solanus*. Quid tum? Occurrit etiam supra *Dial. mort.* XII. §. 2. p. 382. f. quod *Soulius* tamen ibi in ἀντιπαξάμενος mutare voluit; sed defendit Cl. *Hemsterhusius* vulgatam Lectionem, quem vide, & cognosces hic quoque aptissimum esse hoc verbum. *J. F. R.*

13. Τῷ νῷ] Νοῦς cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τῷ λόγῳ *libera*, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluissem tali circumscriptione verborum exprimere, *propter mentem excussis rationis frenis libere nugantem*. *J. M. G.*

16. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν] Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. *Th. M.*

Ibid. Ποιήσωμεν] *Marcilius* pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto Nostro, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν. quum οἴομαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἰλλίσωμεν. quod Interpres recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliores esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita Medicorum agant, in illos nihil esse Medicis imperii. *Itaque*, ait, *cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum jam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimit, atque artem eludit.* *J. J.*

26. Νόμους] Lege *de ingratis* filii tantum tenebantur erga parentes, quanquam ulterius a Petito trahatur. Vid. *Val. Max.* V. 3. & *Xenoph.* Ἀπομν. II. Vitr. praef. VI. *Meurs.* Them. Att. I. 3. *Menag.* ad Diog. Laërt. I. 55. *M. du S.*

31. Εἰ δὴ] Placet conjectura *Soulii*, sive *Solani*, ὃ δὴ legentis, sive ipse ejus auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inseruit; sed tum potius mutato accentu ὃδε demonstrative

filius eſt, qui morbum morborum omnium ſuperatu difficillimum vicit, iſti filium abdicare permittetis, & pro ſua lubidine interpretari leges contra optime de ſe meritum patiemini, & contra ipſam pugnare naturam ſinetis? Ego naturae obſecutus, judices, ſervo & cuſtodio mihi patrem, etiam ſi injuriam ipſe *mihi* faciat. Si vero filium a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, & genere privat, ipſe liberorum oſor eſt, amans ego patris; ego amplector naturam, ipſe naturae vim deſpicit, & jus ipſum contumelioſe conculcat. Vah patrem injuſte odio habentem, vah filium amantem etiam injuſtius! Me enim ipſum accuſo, patre ita cogente, qui exoſus praeter officium amem, & magis amem quam convenit: cum tamen natura patribus magis injungat amare liberos, quam hiſce patres. Sed iſte ultro & leges deſpicit, quae liberos nullius injuriae reos ſervant generi, & naturam, quae parentes ad vehemens eorum qui nati ſunt deſiderium trahit; tantum abeſt, ut, cum majores habeat benevolentiae erga me cauſ-

καὶ πάθος ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλγέστατον νενικηκότα, ἔτι τούτῳ ἐπιτρέπειν ἐθέλετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλεται ἑρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος, σώζω καὶ φυλάττω, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν πατέρα ἐμαυτῷ, κἂν ἀδικῇ ὅτι[e] εἰ δὲ τὸν εὐεργετικώτατα παῖδα τοῖς νόμοις, ὡς φησιν, ἀκολουθῶν ἀφαιρεῖται, καὶ τοῦ γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις ὅτι, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι· ἐγὼ τὸν φύσιν ἀσπάζομαι, ὅτι τὰ τῆς φύσεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὁ πατὴρ, μισεῖ ἀδίκως· ὁ παῖς, φιλεῖται ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ γὰρ ἐμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισοῦμεν, οὐδὲν φιλῶ, καὶ φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ τοὺς πατέρας ἐπιτάττει φιλεῖν. ἀλλ' ὅτι ἐκὼν καὶ τοὺς νόμους παρορᾷ, οἱ τοὺς ἐδὲν ἠδικηκότας παῖδας τῷ γένει φυλάττουσι, καὶ τὴν φύσιν, ἣ τοὺς γεγαμηκότας ἕλκει πρὸς πόθον τῶν ἐγγεγαμηκότων πολύν, οὐχ ὅπως μείζους ἔχειν ἐυ-

[e] Εἰ] Et haec eſt conſtans lectio. Sed ὁ legendum adſcripſit *M. du S.* [f] Δίκαια] Deeſt in P. Adeſt in Edd. [g] Γεγαμηκότων] Γεγαμ. *J. Pell.* punctum poſt πολὺν habet, & πῶς δὲ οὐχ ὅτι.

tive legerem. Non tamen rejicio vulgatam; ſed mallem, ubi σὲ praeferas, αὐτὸς mox ei ſubjici, quam ὅτι, ideoque magis ad ὁ inclinarem. *J. F. R.*

35. Ἀσπάζομαι] Sic pro *amplector*, *delector*, *Alciphr.* I. Ep. 3. f. ἀσπάσαιτο ἀοιδῆς βίον. *Amplecti meretricem vitam.* Idem I. Ep. 4. p. 20. Εἰ τὸν πόλεμον ἀσπάζῃ. *Si urbem amas.* *J. F. R.*

46. Γεγαμηκότων] Supra c. 10. hujus Differt. idem *Fauſtinae* mendum indicavimus, quae γεγαμηκα. uno tantum μ habet, ut hic iterum; ſed cum verſu proximo γεγαμηκότος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. *J. F. R.*

47. Οὐχ ὅπως] Monebat in marg. *Graev.* Cl. *Hemſterh.* adeundum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. N. 31. quem ſupra T. I. *Pro laſſ.* c. 4. jam indicavimus. Jam vero, quia hic ſatis eſt ſpatii, inſerere libet: Οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν, verba ſunt Teiid. L. III. c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως ſaepiſſime ponitur pro *non modo non*, ſequente negatione in poſteriore membro orationis. *Lucian.* ἐπὶς τὸ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4. καὶ οὐχ ὅπως Θεοῦ, ἀλλ' οὐδὲ ἀνθρώπου δικαίου πτέσεται. Sed non minus ſine ea. *Thucyd.* I. 35. Τοῦδε οὐχ ὅπως κωλυταὶ ἐχθρῶν ἐστε — γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ — ὑπάρχειν προθυμοῦνται ἀφελήσεσθαι. *Lucian.* Abdicato: h. l. ἀλλ' ὅτι — οὐχ ὅτι — μείζους τὰς δίκας &c. Itaque in his particula negans non poteſt ſuppleri ex ſequenti membro, quod de hoc loco *Thucydidis* dicit *Portus* in *Var. Lect.* Eadem in lingua Latina eſt ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi poſſent ex *L. Bos* de Eliſ. p. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito verſatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id jam dudum egere, peti poſſint, indicavi in Libro *de Ambiguis*. Tit. NON. p. 380. & ſeq. Unde nihil repetam, niſi hoc, adiri quoque poſſe *Dukerum* noſtrum ad *Flor.* III. 20. 3. p. 664. qui modeſte refutat Cl. *Perizonium* ad *Sanct. Min.* IV. 7. 5. exiſtimantem *non modo* pro *non modo non*, dici non poſſe, niſi ſequente particula negativa. *J. F. R.*

90. Οὐ-

εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆς εὐνοίας ἐσφέρῃ, ἢ ὀπιδίδωσιν· ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τὸ φίλτρον. ἀλλ', οἴμοι τῆς συμφορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς φιλοπαίδας νόμους, ὡς μισοπαίδας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὦ μάχης, ἣν ἐσάγεις πάτερ τοῖς νόμοις καὶ τῇ φύσει.

Οὐκ ἔστι ταῦτα οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις, κακῶς ἑρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. οὐ πολεμεῖ φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν φύσιν, τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ φύσει; οὓς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ φιλοπαίδας εἶναι θέλουσας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἐῶν ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλουσας· καίτοι γε ὑπὲρ τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἵγε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδόασι κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ [a] πρὸς τοῦ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς ἐμοὶ μὲν οὖν ὅτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἅπαξ ἤδη τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, ὅτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας ἀπωθεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται.

sas, majora etiam benevolentiae officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imitetur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calamitatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit, & bene merentem afficit injuria, & amplectentem abdicat, & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me torquet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & naturam.

19. Non sunt, non sunt ista ut tu vis. male interpretaris, pater, leges bene constitutas. non pugnant natura & lex circa benevolentiam; sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis injuriis adjuvant. Contumelioſe tractas bene de te meritum: in naturam injurius es. Quid etiam leges una cum natura injuria compleeteris? quas, bonae, justae, liberorum amantes esse cum velint, *tales* esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi judicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa quibus affectus est beneficia punire cupit, considerate, si quem injuriae excessum reliquerit. Quae cum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui semel jam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus: neque alioquin justum esse, bene adeo meritum rejici, & expelli domo, satis, puto, demonstratum est.

20. Jam

a Πρὸς τῷ] Πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae cett. Edd. lectioni adsentitur P.

90. Οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω] Sic, non ὅτι, scribendum. *Neque id dicit Legislator, Pater, quodcumque tandem criminatus, abdicet.* *J. J.*

91. Ὅ, τι] Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Cl. *Jens.* id in Parisina jam ita editum erat. In *Junt.* autem *Solanus* manu sua diviserat. In *Hag.* Ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. *J. F. R.*

4. Τί τ' πάντων αἰτίᾳ;] Αἰτιᾷ. *Th. M.*

Ibid. Αἰτιᾷ] Ferri vulgata lectio αἰτίαι non potest. Legendum necessario ut *Marcilius* suadet, & nos correximus, αἰτιᾷ. *B2.* αἰτιᾶται, minus concinne. *M. du S.*

Αἰ-

20. Jam vero ad ipſam quoque cauſſam veniamus abdicationis, & crimen ipſum, quale ſit, examinemus. Opus vero eſt rurſus ad ſententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum inſuper hanc tibi poteſtatem concedamus: non tamen ſimpliciter, puto, neque omnibus de cauſſis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accuſaverit pater, abdicato, & ſufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuiſſet judicio? Sed vos, judices, jubet conſiderare, magnisne & juſtis de cauſſis iraſcatur pater, an minus. Igitur hoc jam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem ſtatim conſecuta ſunt.

21. Primum quidem quod ſanitate reſtituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem reſcidit; *tum* ſervator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in his crimen, puto, eſſe potuit. Eorum autem, quae ſecuta ſunt, omnium quid accuſat? quem cultum, quam curam filii praetermiſi? quando abnoctavi? quas compotationes intempeſtivas, quas comiſſationes accuſas? quae luxuria *mea eſt?* quis leno pulſatus? quis accuſavit *me?* nemo unus. Atqui haec ſunt, propter quae maxime abdicare lex permittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc nomine accuſas? & morbi rationem a me repetis?

22. *Non*, inquit. Quid ergo? *Quod*

Ἤδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ τ αἰτίαν ἔλθωμεν τ ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὸν νομοθέτην ἀναδραμεῖν τῶ νομοθέτῃ. ἵνα γὰρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ κατά γε τῆς εὐεργέτου προσέτι τ ἐξουσίαν ταύτην [b] συγχωρήσωμεν, οὐχ ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ [c] νομοθέτης φησὶν, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' [d] ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. οὐκοῦν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τ μὴ τ μανίας εὐθύς.

Τὰ μὲν δὴ πρῶτα τ σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τ ἀποκηρύξεως, καὶ σωτὴρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ. καὶ οὐδὲν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο. τὰ μὲν ταῦτα δὲ, τί τ πάντων [e] αἰτιᾷ; τίνα θεραπείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱῆς παρῆκα; πότε ἀπόκοιτος ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ἐγκαλεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβρισται; τίς ἡτιάσατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μητρυιά· τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαιτεῖς;

Οὔ, φησιν. [f] ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσ-

[b] Συγχωρήσωμεν] Συγχωρ. *Fl.* Sed cum vulg. cett. Editionum lectione facit P. [c] Νομοθέτης] Νόμος marg. *Alw.* [d] Ὑμᾶς] Recte ſic Edd. plurimae & P. Ὑμῶν male *Fl.* [e] Αἰτιᾷ] Sic *Marc.* Αἰτίαν, Edd. male. Αἰτιᾶται *B2.* [f] Ἀλλὰ τί; ὅτι] Ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. ſervant ceterae, cum P. Cod.

Αἰτιᾷ] Facile obſecundavi *Marcilio* & *Solano* ſic legentibus, pro vulgato αἰτίαν, quia id plane neceſſarium. Immo & ſic jam videtur legiſſe *Eraſmus*, vertens: *quod accuſat*, etſi verba τὰ μὲν ταῦτα δὴ in verſione neglexit. *J. F. R.*

13. Οὔ, φησιν] Melius ſic interpungitur. Vide locum huic ſimilem in *Dearum judicio* ſeu Θ. δ. XX. c. 4. (jam c. 9.) *M. du S.*

Οὔ, φησιν] Nemo intelliget, quid *Solanus* velit dicens, melius ſic legi, & conferendum c. 4. Dial. *Dear. Judic.* inſcripti; ideo paucis dicam quid ſit: erat in aliis Edd. ſic interpunctum ἀπαιτεῖς, ὅ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; ὅ φησιν, unde is fecit ἀπαιτεῖς; Οὔ, φησιν. quod ſine haeſitatione ſic edi curavi, etſi vulgata quoque ſatis intelligi ſine mutata diſtinctione poterat, at nunc melior tamen eſt. Quod autem idem ſupra occurrere ait, id ſolam Edit. *Junt.* reſpicit, quam ille ſecutus fuiſſet, ſi ſibi Lucianum edere con-

προστάττόμενος, ἃ θέλεις, ἢ ἀφ' οὗ τοῦτ' ἂν ἀξιοῖς εἶναι ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἷα προστάττοιτ' αὐτῷ, ὑπακούειν ἢ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ; πρὸς ὀλίγον ἐπανορθώσομαι. πρότερον δ' ἁπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς ἢ πάντα προστάττειν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ' ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τ' προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνά ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς, ἢ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῇς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τὰ κατ' οἶκον ὀπιμελεῖσθαι [a] κελεύῃς, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ὀπτεύειν προστάττῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ [b] τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τοῖς παισὶν, ὄντα τ' τεχνῶν, ἢ τ' τούτων χρήσεως, ἢ μάλιστα, ἢ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεί τοι ἂν τῷ [c] γραφεῖ πατὴρ προστάττῃ, ταῦτα μὲν τέκτονι γράφε, ταυτὶ δὲ μή· ἢ τῷ μουσικῷ, τοῦτο δὲ μὴ τ' ἁρμονίαν χρῶ, τοῦτο δὲ μή. καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἆρα [d] ἂν τις

cerare eam jussus non vis; & propter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego vero, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obedientiam negare videar, *disputare* paullum differam. Prius vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit injungere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur *a patre*, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, *si violentur*, digna: si aegrotes ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare jubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere injungas, ego pigrer. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent; in primis si ipse pater nulla *inde* laedatur injuria. Quandoquidem si pictori pater injungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non*; & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non*; & fabro, *Talia fabricare, talia non*:

num

a Κελεύῃς] Ex P. est. Nam abest ab Edd. Κελεύοις tamen etiam marg. *AtW.* b Τοιαῦτα] Sic in marg. *Ald.* correctum, quum τοιατα tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus optimas Edd. mendis typographicis non carere. c Γραφεῖ] Sic sola *Fl.* Ceterae male γράφειν. d Ἂν] Deerat in *S.* Aderat in *J. P.* &c.

tigisset. Verum recte Cl. *Hemst.* ibi ab *Junt.* lectione recessit, & ἔστω pro ἐ dedit, vid. §. 9. *Dear. Jud.* T. I. p. 260. Non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio; *Solanus* enim non satis commode illa distribuerat, fateor; cujus tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. *J. F. R.*

26. Κελεύῃς] P. Solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. *M. du S.*

33. Ἐπεί τοι ἂν τῷ γράφειν πατὴρ προστάττῃ, Ταῦτα μὲ τέκτονι γράφε, &c.] Γράφειν habet quoque cum Basileensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γραφῇ scribendum; quod observavit quoque Interpres, *Jam, si cui pictori praecipiat pater, Haec pinge, fili, non illa*, &c. Paullo post, ἆρα ἂν ἀνάγκη legendum. Excciderat in sequioribus ἐὰ, ἂν, quod antiquiores servant. *J. J.*

34. Γραφῇ] Ita emendandum, post *Verstium* & Cl. *Jensium*, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In *Fl.* Ed. tamen recte γραφῇ. *M. du S.*

41. Τὸ δὲ τ' ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι] A conditione artis Medicae, cujus studium erat olim cum primis honorificum, ut *Galenus* & *Erasmus* comprobant. *G. C.*

Τὸ δὲ τ' ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι] Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. hujus cap. At servos fuisse medicos JCti probant ex *L.* 3. C. comm. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus*, citante consult. *Zurkio* ad *Cic. Orat.* pro Dejot. c. 6. qui dicit: *Philippum medicum servum regium . . . esse corruptum*, Eod. cap. sub fin. *Id tibi, & medico callido, & servo, ut putabas, fideli, non credidit.* Contra, a servitute eos liberare conatur Doct. *Vink*, in Amoenitt. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus tempo-

ium quis ferat abdicare volentem, quod filius non prout ipsi placet, arte utatur?

23. Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vitae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praerogativam habere hanc artem justum est in ipsa utendi potestate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, traditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti legum subjici, neque metui & poenae judicii neque suffragio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Itaque etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, neque curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, reliquis omnibus indoctus esse volo:* quis tyrannus ita violentus, qui cogere audeat, & invitum arte sua uti *aliquem velit.* Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus & iris, & judiciis subjicere, puto, convenit. Persuasione vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri; ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaudere. Necessitatis autem a patre impositae ex-

ἀνάγχοιλο ἀποκηρύττοιλά, ὅτι μὴ χῦ τὰ ἐκείνῳ δοκοῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ.

Οὐδὲ εἷς, οἶμαι. τὸ δὲ τ ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, χῇ τῷ βίῳ χρησιμώτερον, τοσούτῳ χῦ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς χρωμένοις, χῇ τινα [e] προνομείαν [f] ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τ χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδέν, μηδὲ προστάττεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, χῦ θεῶν παίδευμα, χῇ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν ἃ γενέσθαι νόμῳ, μηδ' ὑπὸ φόβον, χῇ τιμωρίαν δικαστηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλήν, καὶ ὀργὴν ἰδιωτικήν. ὥστε χῦ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς ἔτυχον, χῦ λέγειν ῥᾴδην ἔλεγον, ὃ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύειν δυνάμενον, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τ τέχνην οἶδα, χῦ τῷ πατρὶ, τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύραννος οὕτω βίαιος, ὡς ἀναγκάσαι ἂν χῇ ἄκοντα χρῆσθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰ τοιαῦτα, ἱκετείαις χῇ δεήσεσιν, ἢ νόμοις χῇ ὀργαῖς, ἢ δικαστηρίοις ὑπάγειν, οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τ ἰατρὸν χρὴ, ἢ κελεύειν, βούλεσθαι, ἢ φοβεῖσθαι, ὅπι τ θεραπείαν οὐκ ἄγεσθαι, ἑκόντα δὲ ἐρχόμενον ἥδεσθαι· πατρικῆς δ' ἀνά-

[e] Προνομείαν] Sic Edd. vett. & recentt. *Προνομίαν Vorst.* [f] Ἔχειν] Εἶχεν *J.* male. [g] Γενέσθαι] Γίνεσθαι marg. *A1.*

poribus medicos honoratiores fuere quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. *Cicero* I. de Off. c. 42. Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus sejungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. *Charicles* Tiberii Caesaris Medicus cum eo in convivio accumbebat, vid. *Sueton.* in ejus vita, c. 72. De varia medicorum conditione vid. *Cellan.* antiquitr. medicas, p. 39. 40. & seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus: *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subjicere nondum licuit. *J. F. R.*

44. Προνομείαν] *Vorstius* frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. *M. du S.*

Προνομείαν] Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphtongum ει in *Aldina* quoque expressam delevit eadem manus quae variationem προνομίας adscripserat, hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. *J. F. R.*

63. Πατρικῆς] Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae χῦ, ante ἀπειλὴν quadantenus sanatus videatur. *M. du S.*

Πατρικῆς δ' ἀνάγκης] Non capiet lector quid *Solanus* sibi velit, dicens, *sic interpungendo*; nisi moneam, in Ed. *J.* ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Parisina* tamen jam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἰδιώτης in Edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄκοντα recte in *Paris.* fuit, cum in *J.* punctum ibi esset. Non tamen adspernarer χῦ planioris filii caussa ab *Solano* insertum, ut legas: ἅπασιν ἐ ἀπειλὴν ὑ πάτηρ. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursum aliud comma, quod post ἄκοντα est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄκοντα ἀπειλὴν ὑ πάτηρ. constituendoque, *immunis illa ira compulsionis paternae expers est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄκοντα manent. *J. F. R.*

ἀνάγκης ἄμοιρον, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπερ τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ [a] προνομείας διδόασι.

pers, & immunis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores, & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas tribuant.

Ταῦτα μὲν οὖν ἁπλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σὺ διδαξαμένῳ με, καὶ πολλὰ ὀπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαντος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύτην δυνατὴν οὖσαν, ἀντέλεγον. [b] νυνὶ δὲ καὶ ἐκεῖνο ἐννόησον, ὡς πανταπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἐῶν με χρῆσθαι μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην οὐκ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος, καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν σοὶ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα φαρμάκων παρασκευήν; οὐδ' ἡντιναοῦν· ἀλλὰ πένομενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἐπορέμενος, καὶ τοῦ τῶν διδασκάλων ἐλεήμονος, ἐπαιδευόμην. καί μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, [c] μῖσος οἰ-

24. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte dicerem, etiam si tibi, cum docendum me curasses, & providisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem. Jam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem rationem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris. Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum tuae legi subjectus non essem: & tamen tibi eam didici: primus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *praesidii* habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medicamentorum apparatum *emisti?* Nihil quidquam. Sed pauper ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistrorum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiarium, aversatio cogna-

[a] Προνομίας] Sic rursus Edd. unanimi consensu. Sed Προνομίας marg. *AiW.* [b] Νυνὶ δὲ] Νῦν δὲ *Fl.* male. Vulg. tenent cett. Edd. cum Cod. P. [c] Μῖσος] Καὶ μῖσος marg. *AiW.*

69. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, ὦ καὶ σὺ διδαξαμένου] *Vitruvius* in praefatione Libri VI. sic scribit: Alexis poëta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod cum omnium Graecorum leges cogant parentes ali a liberis, Athenienses non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita *Plut.* in Solon. *G.C.*

72. Καὶ ταύτην] Male sanae hic Edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. *M. du S.*

Καὶ ταύτην] Hic *Solano* morem gessi in recipiendo καὶ, quia major hic est necessitas, quam supra. *J.F.R.*

78. Μεμαθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ] Transponantur. *F.G.* Mens *Gujeti* videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein margini additus, ab eo qui postea rursus descripsit, uno ordine serius quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Cl. *Gesnerum* dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. *J.F.R.*

Ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non bene ista contimuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν σοὶ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *Primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti* o pater, *nihil habens a te ad discendum* filius. Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, Καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Οὐδὲν σοὶ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. *J.M.G.*

Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non inficior emendationem a Cl. *Gesnero* propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur; sed cum non amplius sit discipulus, at jam in arte magister, magis naturalis & simplex fit oratio *Gujeti* more in ordi-

torum. Pro his igitur uti arte mea poſtulas, & dominus eſſe eorum, quae ſuppeditata mihi ſunt, cum dominus non eſſes. Satis habeto, ſi quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum hujusce *tanti muneris*, gratiam poſſem repoſci.

25. Non ſane debet beneficentia mihi mea neceſſitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, cauſſa conſtitui, cur invito imperari poſſit: neque illa conſuetudo exiſtere, ut qui ſemel aliquem ſanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is, qui curatus eſt, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in nos conſtituerimus quos curamus, & mercedem ultro ipſis dederimus, ſerviendi illis, & quidquid imperent miniſtrandi: quo quid fieri poſſit injuſtius? Quoniam te difficili adeo morbo laborantem ſuſcitavi, propter ea licere tibi putas abuti arte mea?

26. Haec haberem dicere, etiam ſi ea mihi iſte imperaret, quae poſſem; ego vero nec omnibus omnino, neque *ut* neceſſi-

κείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαί με τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις ᵈ ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, παρορισμένων. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν οὐ προφείλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μηδὲ ᵉ τῆ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι ᶠ δυνάμενον.

Οὐ δὴ δεῖ τὴν εὐποιΐαν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπόν μοι γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἑκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ ἄκοντα κελεύεσθαι καταστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν, ὁπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ. ἐπεὶ δεσπότας ἂν οὕτω καθ' ἡμᾶς εἵημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροήθητότες, καὶ μισθὸν ᵍ τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν ʰ προδεδωκότες· εἴ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα; ἆρα τοῦτο νομίζεις ἐξεῖναί σοι καλαχρῆσθαί με τῇ τέχνῃ.

Ταῦτα μὲν ἦν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι οὕτος προσέταττεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην ὑπήκοον. νῦν

ᵈ Ὅτ'] Ὡς *Vorſt.* male. Vulgatum tuentur *J. Fl. B2. H. P. S.* ᵉ Τῇ γε] Sic *J. Fl. B2. P. S.* &c. Τότε P. & L. & marg. *A1.* ᶠ Δυνάμενον] Nihil ſe varietatis hic reperiſſe teſtatur *Solanus.* ᵍ Τὸ δουλεύειν] Τῷ δουλ. P. L. & marg. *A1.* ʰ Προδεδωκότες] Sic Edd. omnes & Cod. P. Προδεδωκότας *Fl.* Προδεδωκότας *Gron.* Προσδεδωκότες marg. *A1W.*

dinem redacta. At ſi ordinem inverti non placet, pro ἴσχον poſſis legere, παρέσχον. Nam τὸ ΠΑΡ facile omitti potuit propter ſatis prope praecedens παρὰ. Ita ut παρέσχον tum ad patrem pertineat, ſenſusque ſit: *primus artis meae fructum percepiſti; nihil a te* (de tuo) *ad diſcendum praebens.* Παρὰ enim ſic uſurpari, T. I. jam diximus, & *Perizon.* ad Ael. V. H. 2. 13. med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta ſunt.* Habes hic, Lector, tres conjecturas; tu elige *Geſneri* aut *Guietii* emendationem, quas meae praepono. *J. F. R.*

89. Ὅτ'] Videtur *Vorſtius* illud ὅτ' accepiſſe pro ὅτι poſitum, ideoque correctionem quaeſiviſſe. Sed eſt pro ὅτε, *cum, quando*, poſitum, & rectius quam ὅτε de tempore enim quaeſtio hic eſt. *J. F. R.*

92. Τῇ γε] Pro hoc τότε habent P. & L. ſed ne tum quidem recte ſe habet hic locus. Ego δυνάμῳ legendum cenſeo; neque vulgatam repudio. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενον] *Repoſcere poſſem.* Verte, *repoſci.* *F. G.*

93. Δυνάμενον] Δυνάμῳ legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim eſt, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, ſi ἀπαιτεῖσθαι non media voce, ſed paſſiva accipiatur, cujus rei exempla in promtu ſunt. *J. M. G.*

3. Τὸ δουλεύειν] Etſi primo intuitu multum adblanditur lectio codicum τῷ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen Editt. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ iterum ſequitur, ideoque prius τὸ neceſſario etiam retineri neceſſe eſt; ſed etiam, ſi & alterum τὸ in τῷ mutaſſent iidem codices. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες] Neceſſario legendum προδεδωκότες. *J. G.*

4. Προδεδωκότες] In nota Cl. *Gronov.* antea editum erat, eum velle προσδεδωκότες; quod tamen eum operarum tantum culpa admiſſum lit, & in variantt. & in ejus nota mutavi in προσδεδ. Ac fateor non diſplicere ejus conjecturam. *J. F. R.*

νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτῶ τὰ ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, φησὶ, μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει (τοῦτο γὰρ οἴεται) καὶ τἄλλα ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνασαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἔδειξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαττε ἤδη τῆς νόσου. τοῦτο δὲ ὑπωσὶ μὲ ἁπλῶς ἀκοῦσαι, πάνυ εὔλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτη, καὶ ἀπείρω ἰατρικῆς. εἰ δέ μου ἀκούσεσθε ὑπὲρ τῆς τέχνης δικαιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατά ἐστιν, οὔθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις ὡσαύτως πλήσιοι, οὔτ' ἴασις ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυρὰ, καὶ τότ' ἔσται δῆλον, ὡς πολὺ τοῦ μὴ βούλεσθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μου τὰ περὶ τούτων φιλοσοφοῦντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον, μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον.

Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταὶ, κἂν ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται. ἀλλὰ τὰ μὲν τῷδε, τὰ δὲ τῷδε, μᾶλλον ἢ ἔλαττον μετέχει. καὶ λέγω τοῦτο [a] ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὡς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα, ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα [b] γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἴδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήματα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπταμένα, τὰ δὲ, τέλεον ἀπεγνωσμένα, καὶ ῥᾳδίως ἁλισκόμενα, καὶ χειρὶ κράτους τοῦ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἴεσθαι

tare *coactus*, parerem. Nunc vero jam considerate etiam, qualia sint istius imperia. *Cum enim me sanaveris*, inquit, *furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque modo affecta*, sic enim arbitratur, *& ab aliis similiter deposita; possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & morbo libera.* Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile omnino videatur, indocto praesertim, & medicinae imperito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, intelligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque naturas morborum esse similes, neque curationem eandem, neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc apparebit, quantum distent, non velle aliquid, &, non posse. Sed ferte me de hisce rebus philosophantem, nec ineptam, aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempestivam earum rerum disputationem oputate.

27. Ac primum quidem naturae corporum ac temperaturae non sunt eaedem, licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed illorum alia aliorum majorem minoremve partem habent. Et loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque consistentia; diversos sane & magnitudine & specie morbos in illis existere necesse est: & alia quidem sanatu esse facilia, & curationi opportuna; alia autem plane desperata, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Putare igitur febrim omnem, aut tabem, aut

a Ἔτι] Εἴτι *Fl.* male. Ἔτι cett. & P. b Γὰρ] Ex *J.* & marg. *A1.* restitutum. Deest enim in reliqq. Edd.

28. Ἐξαγώνιον] Ἤτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

38. Γὰρ] Ed. *Junt.* sola hanc vocem exhibet. *M. du S.*

41. Τὰ δὲ — ῥ. ἁλισκόμενα] De corporibus intelligе, non de morbis. Ἁλισκόμενα quod attinet, vide infra c. 28. εὐαλωτότερα. *M. du S.*

42. Ἁλισκόμενα] Καὶ ἁλαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ πικράμενα. P.

54. Ἀναφύσται] Ratio postulat, ut, Mf. volente, legas, ἀναφύσοι) εὐθαλὴς εἶμαι καὶ εὐτροφὴς; καὶ πολύκαρπος καρπὸς. proveniet, puto, *fructus laetus, bene nutriens, copiosus*, non ἀναφύσται. ut editi; mox idem codex περὶ τὰ νόσου διαφορᾶν pro vulgato διαφθορᾶς. recte,

&

aut pituitosum morbum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpore, genere similem, non est hominum prudentium, qui rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Verum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item. Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & aprico, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum puto, & pingue; & fructus inde multiplex: aliter autem in monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo quod solem non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriuntur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac universum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem, in quocunque sit corpore, similem esse, & parem ejus curationem.

28. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam facile est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a virilibus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida, nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exercitata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & ex-

πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθόην, ἢ πνευμονίαν, ἢ μανίαν, μίαν καὶ τ αὐτὴν ἔσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ὅτι παντὸς εἶναι σώματος, ὑ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισμένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ὅστις ἀνθρώπων· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μ τῷδε, ῥᾴδιον [c] ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε, οὐκ ἔτι ὡσαύτως, οἶμαι, ὑ πυρὸν, ἢν τ αὐτὸν ἐς διαφόρους χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ βαθείᾳ, καὶ πολιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, ὑ εὐηνέμῳ, καὶ ἐξειργασμένῃ, [d] ἀναφύσει, εὐθαλὴς, οἶμαι, καὶ εὔτροφος, ὑ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, ὑ λιθώδει γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπωρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους. οὕτω δὲ καὶ τὰ νοσήματα πρὸς τοὺς ὑποδεξαμένους τόπους, ἢ εὔφορα, ἢ εὔτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίνυν ὑπερβὰς ὁ πατὴρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν, ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τ ἐν ἅπασι σώμασι, ὁμοίαν εἶναι, καὶ τ θεραπείαν ἴσην.

Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις οὖσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπολυ τῶν ἀνδρείων διαφέρει, πρός τε νόσου [f] διαφοράν, καὶ πρὸς θεραπείας ἐλπίδα, ἢ ἀπογνῶσιν, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ τ ἀνδρῶν εὐπαγῆ, καὶ εὔτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι, καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα, ὑ ἀσυμπαγῆ, ἐν σκιᾷ τεθραμμένα, ὑ λευκὰ αἵματος ἀδείᾳ, ὑ θερμῶν ἀπορίᾳ, καὶ ὑγρῶν πλειόνων ἐπιῤῥοίᾳ· εὐαλωτότερα τοίνυν τ ἀνδρείων, ὑ ταῖς νόσοις

[c] Ἰᾶσθαι] Et sic habere Edd. principes, notat *M. du S.* [d] Ἀναφύσει] Ita restitui ex *F.* & *L.* Ἀναφύσεως enim male *Fl. Ald. H. Ba. Fr. P. S. A.* [e] Εὐθαλὴς] Sic recte *Ald. Ba. H. P. S.* & P. Εὐσταλὴς male *F.* & *Fl.* [f] Διαφορὰν] Ita restitutum ex Cod. P. & *Ba.* ac marg. *AIW.* Διαφθορὰν enim cett. male habebant.

& *ratione diversitatis morbi*, quia diversi longe *sunt morbi muliebres, & viriles.* *F. G. G.*

Ἀναφύσει] Sic praeter Mf. Gr. L. etiam Editio *Junt.* vide *Zevξ.* c. 2. *M. du S.*

55. Εὐθαλὴς] Si quis dubitet, num injuria fiat Editionibus principibus *Fl.* & *F.* in rejicienda earum lectione εὐσταλὴς, conferat supra *Zeux.* c. 4. pr. & infra *de Dom.* c. 4. aliaque. *F. F. R.*

68. Διαφορὰν] Mf. Gr. P. & *Ba.* Alii omnes libri Διαφθορὰν, prave. *M. du S.*

76. Εὐαλωτότερα] Confer supra c. 27. *M. du S.*

σοις [a] ἐκκείμβα, ϗ τ ἴασιν ὲ ῥᾳθυμόνα, ϗ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γ πολὺ τὸ ὀργίλον, ϗ κοῦφον, ϗ ὀξυκίνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τ τῶ σώματ ἀυτῶ δύναμιν, ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθ τοῦτο καλολιθαίνουσιν.

Οὐ δίκαιον τοίνυν πᾶ τ ἰατρῶν τ ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς πολὺ [b] τῦ μέσου, βίῳ παντὶ, ϗ πράξεσιν ὅλαις, ϗ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμηνε, προστίθ ὅτι ϗ γυνὴ ὖσα μέμηνε· καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τ τ μανίας ὑπάγων ὀνόματι, ἑνὶ ϗ τ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἔστ ϗ [c] ἐν τῇ φύσ, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστ σκόπ. ϗ γ ἡμεῖς, ὅτ ἐν ἀρχῇ τ λόγων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύσιν σώματ τοῦ νοσοῦντ, ϗ κράσιν, ϗ τίν πλείον μετέχει, ϗ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ παρηκμακὸς, ϗ μέγα, ἢ μικρὸν, ϗ πιμελὲς, ἢ ὀλιγόσαρκον, ϗ πάντα τὰ τοιαῦτα. ϗ ὅλως ἄν τις αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστ ἂν εἴη, ἐπιγινώσκων τι, ἢ ὑπιχνούμεν.

Ἐπεὶ ϗ τ μανίας αὐτῆς μυρία εἴδη ἔστ, ϗ παμπόλλους ἔχ τὰς αἰτίας, καὶ οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. ὁ γ ταυτὸν φρονεῖν, ϗ παραφρονεῖν, ϗ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τῦ posita morbis, & curationem non sustinentia, & ad furores praesertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur.

29. Injustum ergo fuerit a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus quam multum interfit, inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur: sed separa, ut etiam est in natura: quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis hujus me dicere memini, primum videmus naturam corporis & temperamentum; & cujus *qualitatis* plus habeat, & utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an jam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino dignus fuerit, sive spem superesse neget, sive promittat aliquid.

39. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt species, isque multas habet causas, neque appellationibus similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum esse, furere; sed haec omnia vel aspe-

a Ἐκκείμβα] Μᾶλλον ἐκκ. *Vorst.* b Τῦ μέσου] Sic *J. H. P.* &c. Τῶν ἐμ μέσῳ P. & L. c Ἐν] Sic P. L. & marg. *Alw.* Ὃν Edd. Ὅν. Ex. *Fl.* & *Ald.*

82. Καλολιθαίνουσιν] Conf. supr. *Quom. Hist.* c. 1. *M. du S.*

85. Τῦ μέσου] P. & L. τ ἐμ μ. Sed nescio an sic satis etiam consulatur integritati hujus loci. *M. du S.*

Τῦ μέσου] Nescio quid difficultatis obversetur *Solano*; nisi forte ex pristina versione sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe est lectione codicis P. modo recte construas. Τὸ μέσον enim signif. *spatium medium*, sive *intervallum quod intercedit*; adeoque & discrimen quod interest inter res vel homines, ut hic; cujus significationis exempla Lexicographis notata non repetam, neque constructionem indicabo ex versione Cl. *Gesneri* jam satis adparentem. *J. F. R.*

92. Ἐστ, ϗ ὂν] Ineptissime legitur Ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, ϗ ὂν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ ϗ ὄν; Mss. optime: ὥσπερ ἐστὶ ἐν τῇ φύσει. sed *cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera.* *J. G. G.*

Ibid. Ἐν] G. P. & L. recte. *Fl.* & *Ald.* ὄν. Reliquae

ſperioris vel mitioris morbi nomina ſunt. Tum cauſſae in viris aliae, aliae in mulieribus: ipſorumque virorum aliae in juvenibus, diverſae in ſenibus; verbi cauſſa, in juvenibus multitudo plerumque *bilis & acrium humorum*; in ſenibus vero calumnia intempeſtiva, & irrationabilis ira, contra familiares ſaepe ingruens, primo perturbare *ſolet animum*, deinde paullatim in furorem agere. Mulieres autem multa infeſtant, quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens, aut invidia adverſus inimicum felicem, aut dolor aliquis aut ira. Haec paullatim ſub cineribus quaſi gliſcentia, & alita longo tempore, furorem efficiunt.

31. Talia, Pater, uxori tuae evenerunt, & forte nuper aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: veruntamen tenetur, neque a praeſentibus *malis* ſanari medici opera poteſt. Quare ſi quis alius promiſerit, ſi quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam injuriae auctorem, perſequere. Quin illud, pater, non pigebit dixiſſe: etiam ſi non ita plane deſperata res eſſet, ſed aliqua adhuc ſalutis ſpes adfulgeret; ne ſic quidem ita facile attingerem, nec promte medicamentum auderem infundere, fortunam veritus & *imminentem* a multis infamiam. Vides, ut omnes arbitrentur, eſſe quoddam in privignos odium novercis omnibus, quantumvis bonae ſint, & com-

μᾶλλον ἢ ἧττον ἔχεσθαι τῇ νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν· αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλλαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηραχόσι διάφοροι, οἷον, νέοις μὲν πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, [d] γέρουσι [e] δὲ διαβολὴ ἄκαιρος, καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν ἐξέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ῥᾳδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγει), μάλιστα δὲ μίσος κατά τινος πολύ, ἢ φθόνος ἐπ' ἐχθρῷ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπη τις, ἢ [f] ὀργὴ κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῷ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ.

Τοιαῦτά σοι, ὦ πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐτὴν ἔναγχος. [g] οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεταί γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατρῶν θεραπευθῆναι δύναιτο, ὡς εἴγε ἄλλος τις ἐπιμελοῖτο, εἴ τις ἀπαλλάξειε, [h] μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν καὶ ἐκεῖνο, ὦ πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως ἔτως ἀπέγνωστο, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ῥᾳδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ προχείρως Φάρμακον ἐγχέαι ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύχην, καὶ τὴν ἐκ τῶν πολλῶν δυσφημίαν· ὁρᾷς ὡς οἷόν τε πάντες εἶναί τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πάσαις μητρυιαῖς, κἂν ὦσι χρη-

d Γέρουσι] Γέρουσις L. rectius. Sed vulgatam ſervant Edd. optimae omn. e Δὲ] Καὶ *Fl.* f Ὀργὴ κατ'] Vid. notas. g Οὐδὲν] *Vorſt.* οὐδένα. Nihil mut. Edd. h Μίσει] Sic etiam eſſe in *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

quae ὄν. *M. du S.*

Ego] Non reddam rationem lectionis mutatae, res enim ipſa loquitur. Quod autem *Solanus* dicat Aldinam habere ὦ adſpirate; Aldinam alteram intelligat oportet; nam Aldina prima ὦ ſpiritu leni habet aeque ac aliae. *J. F. R.*

7. Παραπαισῶ, καὶ παραλαλήσω, καὶ λυττῶν, καὶ μαινόμενον] Benedictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & ſpecies oſtenderet. Quod quum non fecerit, non aliter Latina concepit ac ſi auctor duo inter ſe differentia opponere voluerit. *J. G.*

14. Γέρουσι] L. recte. In aliis γέρουσι, quod tamen ſervari etiam propter ἐμπεσοῦσα, quod mox ſequitur, poterat. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον] Haec ſententia, uti a nobis & Ed. *Fl.* factum eſt, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ— cum praecedenti conjunctum legitur. *M. du S.*

Ibid. Ὀργὴ κατ' ὀλίγον ταῦτα] Quod *Solanus* de mutanda interpunctione monet, idem Cl. *Geſnerus* in verſione jam ſponte praeſtitiſſe video. Vulgo enim ſic male diviſum legebatur: ἡ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑπὸτ. &c. *J. F. R.*

χρησαὶ, καί τινα καινὴν μανίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμηνέναι; τάχα δ' ἂν τις ὑποπτεύσειεν, ἄλλως χαρήσαντος τῷ κακῷ, καὶ τὰ φαρμάκων ἐνδεόντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν θεραπείαν γεγονέναι.

Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὦ πάτερ, ὅπως ἔχει καὶ πάνυ σοι τηρηθεὶς λέγω· ἴσως μὲν ῥᾴων ἔξει, κἂν μυριάκις πίῃ τὸ φάρμακον· ἀφ' οὗ δ' ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με καλεπτείγεις, καὶ κακοδοξίᾳ περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον αὐτὸν τῆς ὁμοτέχνων φθονείας. ἐὰν δὲ μεταπηρύξῃς πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδέν τι σὲ δεινὸν εὔξομαι. τί δ' ἂν, ὅταν μὴ γένοιτο, αὖθις ἡ νόσος ἐπανέλθοι; (φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρεθιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με χρὴ ποιῆσαι δῆτα; θεραπεύσω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ εὔπορόν γε τὴν τάξιν, ἣν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἀπολήσομαι. εἶτ' ἂν σωφρονήσῃς, αὖθις ἀναλαμβάνειν [a] πώποτε πιστεύσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ὀλίγου τὸ πόσον, καὶ [b] ὑπομιμήσκεις τὸ πάθος· χθὲς, καὶ πρώην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφήλας, ἀγανακτεῖς, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μίαν τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἵαι πάτερ, [c] τοιαῦτ' ἦν σε καὶ τὰ πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

munem quendam muliebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si secus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta, suspicetur, malignam & subdolam curationem fuisse.

32. Ita se habent, Pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post observationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius, si decies millies de medicina biberit; propterea conari non est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti excidam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris, nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi imprecabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus? Solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere, quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, bene noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deseram, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides jam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, & (quod maximum) iracunderis, & ad odium verteris, & leges itefum advocas. Hei mihi! Pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

PHA-

a Πώποτε] Ita etiam exstare in *F. H. B2.* & *M.* notat *M. duS.* b Ὑπομιμήσκεις] In *E.* est ὑπομιμνήσκεις. Sed prius habent *F. Ald.* & reliquae. c Τοιαῦτ'] Ταῦτ' *El.*

57. Ἣν] Sic infra *Dipsad. Exp.* c. 44. μᾶλλον ἂν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπών. *M. duS.*

62. Ὑπομιμήσκεις] Quia *Parisinam* correxi, quae ὑπομιμνήσκεις habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπιστᾷ quoque non in ἐπιστᾷς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπιστᾷ jam esse secundam personam ab ἐπίσταμαι. Ceterum novi in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in ει terminare, ut: *Aristoph.* Plut. 60. χαλεπῶς ἐπιτρέπει, *moroſe interrogas:* ibid. 1056. Βούλει — πρὸς σὲ παῖσαι; pro βούλῃ. Et *Equit.* 1362. Τὰ δ' ἄλλα, φράσον, πῶς πολιτεύει; *Cetera vero, dic age, quomodo ordinabis?* Et ubi non? Quamvis & ῑῖς forment, ut ibid. *Plute* 21. Οὐ γάρ μοι ταυτάρεσκ. (nisi hoc malis activae formae esse a ταυτάρεσκε, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, πάρομαι, ὄψομαι; verum & παρίξει *Evang. Luc.* VII. 4. pro παρίξῃ. Item ἔρρῑτον pro ἔρρῑτον quod ex *Sophocl.* Aj. 638. profert Cl. *Matthiae* de Dialect. p. 63. Ed. *Haganoa*, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομιμνήσκεις rejicerem pro ὑπομιμήσκεις ab medio ὑπομιμνήσκομαι deductum, nisi principum Editionum eum omnibus reliquis consentientium hic major

...ctet

PHALARIS PRIOR. ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Misit nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cujus igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari jussit, ista: Equidem, *inquit*, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem *orta* ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit; rebus omnibus redemeritis, tum in primis apud vos; in quantum & sanctissimi estis; & accolae

1 Ἔπεμψεν ἡμᾶς, ὦ Δελφοί, ὁ ἡμέτερος [a] δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ Θεῷ [b] ταῦρον τοῦτον, ἔν τε ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπέρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. Ἐπὶ μὲν οὖν ἕνεκα ἥκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἃ δὲ γε πρὸς ὑμᾶς [c] ἐπέστειλεν Ἐγώ, φησὶν, ὦ Δελφοί, ἔν τε ἄλλοις μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος νενόμισμαι, οἷοίπερ εἰμὶ, ἀλλὰ μὴ οἷον τὴν ἀπ' ἐχθρῶν καὶ φθονούντων φήμην τοῖς ἀγνοοῦσιν ἀκοαῖς παραδιδοῦσαν, αὐτὸν [d] ἐν πάντων ἀλλαξαίμην ἄν. μάλιστα δὲ πάντες [e] ὑμῖν, [f] ὅσῳ ἱεροί τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ

a Δυνάστης] Alii Διοκλῆς *Coll.* Nil mut. *J. Fl. H. P.* b Ταῦρον τοῦτον] Sic *Fl. H. P. Mld.* Ταῦρον *J.* Ταῦτον etiam *Coll.* Sed addunt τοῦτο. c Τὰ πρῶτον] Πάλαι, & sine articulo, *Coll.* d Ἡμῶν] Sic recte *P. J. H. Fr. Mld.* Ἡμῖν male *Amst.* & *S.* Ὑμῶν *Fl.* e Ὅσῳ] Hanc esse constantem lectionem notat *M. du S.*

2. Δυνάστης] Γρ. δυναστεύων, ἤτοι βασιλεύς. *G.*
6. Ἐπέστειλεν. ταῦτα] *G.*
11. Ἀντὶ] Γρ. αὐτὸ πολλῶν ἀλλαξαίμην ἄν. *G.*
13. Πάρεδροι] Πάρεδρος τοῦ θεοῦ. παρέδρους δὲ τοὺς θεοὺς, τὸ ὑπερμαχοῦντας μᾶλλον, τὸ δὲ ἄγαλμα μᾶλλον θεούς, ὥσπερ καὶ τὸ σύνοικος γυναῖκα, * συνοικοῦσι δὲ, θεοῖς. *V.*

* Συνοικοῦ] In *συνοικῶ* mutarat *M. du S.* non addens unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens *παρέδρων* aeque in *παρέδρῳ* mutandum fuerat; at si hoc

esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma *ὑπομιμνήσκω* hic verior quam *ὑπομιμνήσκομαι*; cum hoc sit *recordor*, illud, *in memoriam revoco alteri*: quod in *ἀναπτύω* magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus conjungit Noster, *διαλεγόμενος & διαλεξομένους* dicens. *J. F. R.*

ΦΑΛΑΡΙΣ] Declamatio quam Rhetor scripserit. Fingit autem taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I. sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. *M. du S.*

12. Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῶν] Male pro ὑμῶν, ut recte interpres. *J. G.*

Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῶν] Pro ὑμῶν Aldina & Basileensis anni 1543. habet ὑμῖν; id quod hic omnino requiritur; idque jam per se viderat Cl. *Gronovius*. Pejus in Florentina, ὑμᾶς. *Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii assessores.* *J. F.*

13. Ὑμῶν] Etsi *Salm.* Ed. ὑμῖν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum esse, ex versione ejusdem adparet; quae *vobis* exhibet, aeque ac *Parisinae* versio. Magis mirere, qui *Graeviana* Editio eumdem errorem adeo fideliter secuta sit, ὑμῖν etiam per *vobis* reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. *J. F. R.*

Ibid. Ὅσῳ] En iterum varietatem frustra quaesivit *Solanus*; non tamen sine causa id investigavit; nam videtur quaesisse, num additum alicubi μᾶλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra jam monuimus, ad Differt. *pro Lapsi.* c. 12. Conf. infra c. 8. & *Gall.* c. 18. ὅσῳ δὲ ἂν ξυνίωμεν, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. *J. F. R.*

Ibid. Πάρεδροι] Qui in eodem solio sedent, ejusdem honoris imperiique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos σωτῆρας & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Reverend. *Func. Elsner.* ad Apocal. III. 21. quem adisse non pigebit. *J. F. R.*

τῆ Πυθίᾳ, ἢ μονονὺ σύνοικοι, ἢ ὁμωρόφιοι τῆ θεῆ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογησαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὡμὸς ὑπειλῆφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσεσθαι. καλῶ δὲ, ὧν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἔνι ὅπως παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ παράγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον. θεὸν δὲ, καὶ μάλιστα τοῦτον, διαλαθεῖν ἀδύνατον.

Ἐγὼ γὰρ ὁ τὰ ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὢν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος εὖ γεγονὼς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχηκὼς, ἀεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἁμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολίταις, [a] ὀπεικῆ, καὶ μέτριον. βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλεσέ μοι τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ. ἐπειδὴ δὲ ἑώρων τοὺς τἀναντία μοι πολιτευομένους ὀπιθουλεύοντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας (διῄρητο δὲ ἡμῖν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀποφυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὴν αὐτὴν ἅμα καὶ τὴν

Pythii, & tantum non contubernales ſub eodem tecto Dei. Arbitror enim, ſi probare vobis cauſſam poſſim, & perſuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum[a], quae dicam, teſtem illum Deum, quem non licet nimirum arguto ſermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile eſt, Deum autem, hunc maxime, ut quis ſubterfugiat, fieri non poteſt.

2. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, ſed ſi quis alius bene natus, & educatus liberaliter, ſtudiis doctrinae animum applicui, ſemper popularem me in civitate praeſtiti, iisque, qui mecum in republica verſarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut ſiniſteritatem, aut ſuperbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad ſuum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in priori illa vita mea accuſavit. Cum vero viderem, qui mihi obtrectarent in republica, eosdem inſidias mihi ſtruere, & omni modo necem meam quaerere, diſſidiis autem tum noſtra vexabatur civitas, ſolum illud perfugium & ſecu-

a Ἐπιεικῆ] Ἐπιεικῆ τε *Coll.*

21. Παραγαγεῖν] (1) Ἀπατῆσαι. *V.*

27. Δημοτικὸν] Πρόσοιλα τοῖς πολλοῖς. *G.*

29. Ἐπιεικῆ τε ϵ μέτριον] Ταπεινὸν ϵ συγχωρητικὸν. λέγεται δὲ ϵ μέτριος ὁ μεμιξημένην ἔχων ὁσίαν, ἢ ὁ τὸ ἦθος ἐπιεικής. *G.*

30. Αὐθέκαστον] Ἀκριβῆ ϵ αὐστηρὸν. λαμβάνει δὲ ϵ ἐπὶ τοῦ (2) ἀληθιντικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μή τινα διπλόην ἔχοντος, μὴ δὴ (3) ἐπισκιάσεως ἤθους, (4) ἀλλ' οἷον αὐτὶ ἑκάστου ὑπάρχοντος, οἱονεὶ μηδὲν ἑτερομιγὲς ἀλλάτριον. Τὸ ἀπροσδούλευτον φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ ταχέα, ὡς ἐπίπαν ϵ σύντομα, ἃ βούλεται σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει γὰρ τόν τε ἁπλοῦν ϵ ἄδολον, καὶ ἀληθδυτικὸν, καὶ τὸν ἕτοιμον πρὸς ἅπαν, καὶ τὸν ταχὺν, καὶ σύντομον, καὶ αὐτόματον. (5) Μάγιστρος δὲ οὐ τῇ αὐτῇ γραφομαιΐκῃ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνειν φησὶ, καὶ τὸν Λουκιανὸν παράγειν μάρτυρα ἐνταῦθα. *V.*

33. Ἐξ ἅπαντος τρόπου] Σημειοῦ τὸ ἐξ ἁπάντων (6) Ἀττικὸν ὦ, εἰ μὴ μετὰ τοῦ τρόπου γράψεις, δικαίως ὀφείλεις. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου, ὀξύνειν μόνον, γράφε γὰρ (7) κατ' ἀποφόρησιν. *V.*

(1) Ἀπατῆσαι] editum erat; ſed hoc merito correxit *M. du S.*

(2) Ἀληθιντικῆ] Sic reſtituit idem ex *G.* & *C.* cum ante editum legeretur ἀθλητικῆ.

(3) Ἐπισκιάσεως] Et hoc reſtituit idem ex *C.* nam enim medium ap *Cler.* omiſſum.

(4) Ἀλλ' οἷον αὐτὶ] Pro his verbis ἀλλοῖον αὐτ' legitur in *C.* *M. du S.*

(5) Μάγιστρος] Pars haec poſterior Scholii non exſtat in *C.* *M. du S.*

(6) Ἀττικὸν ὦ] Τρόπου ὦν legebatur in editis. Correxit ex collatione *M. du S.*

(7) Κατ'] Μετ' editum fuerat. Mutavit idem ex eodem fonte.

14. Ὁμορόφιοι τῇ θεῷ] Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχοντες. *J. B.*

30. Αὐθέκαστον] Ἀπροβούλευτον, ἀπαραπέλυτον, ut apud *Heſych.* cæterae hujus vocis ſignificationes huic loco non conveniunt. *J. B.*

Αὐθέκαστον, ὐδὲ] Vid. *Th. Mag.* v. Οὐδὲ, qui Οὐδὲ Atticos, Οὔθεις Hellenas ſcribere ait. Sed & adi eumdem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba ſic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαριδι πρῶτον βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδεὶς ἐπεκάλεσέ μοι. Ubi in

curitatem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si vindicato mihi imperio, cum reprimerem illos insidiatores, tum civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non pauci qui ista laudarent viri moderati, & civitatis amantes, qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessitatem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci.

3. Ab eo inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; imperium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libera. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum, neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quamquam necessarium talia audere, in principio potestatis maxime. Humanitate enim, & mansuetudine, & mihi atque civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta conciliatus sum hostibus, & consilio atque convictu plerorumque usus sum. Urbem porro ipsam videres magistratuum negligentia perditam,

πόλλ' σωτηρίαν, εἰ ὀπιθέμην τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀναστέλλαιμι, καὶ παύσαιμι ὀπιβουλεύοντας, τὴν πόλιν δὲ σωφρονεῖν καλαχαγχάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι [b] ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἳ καὶ τὴν γνώμην ἤδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τὴν ὀπιχειρήσεως τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμην, ῥᾳδίως ἐκράτησα τὴν ὀπιχειρήσεως.

Τοιγαροῦν οἱ μὲν οὐκ ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἦρχον, ἡ πόλις δὲ [c] ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἢ ἐλάσεις, ἢ δημεύσεις, οὐδὲ κατὰ τῶν ὀπιβεβουλευκότων εἰργαζόμην, καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τὴν δυναστείας μάλιστα. Φιλανθρωπία γὰρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ ἡμέρῳ, καὶ ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον εἰς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἐσπεισμην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβουλοις καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πόλιν αὐτὴν ὁρῶν ὀλιγωρίᾳ τῶν [d] προεστώτων διεφθαρμένην,

[b] Ταῦτ' ἐπαινοῦντες] Ταῦτα συνεπαινοῦντες, *Coll.* [c] Ἀστασίαστος] Restituit *Solan.* ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαρρήσιαστος enim Edd. priores omnes. Sed restitutam lectionem etiam confirmat marg. *Alw.* [d] Προεστώτων] Sic *El. J. Bz. H. Ald. P. S.* & *A.*

38. Παύσαιμι] Καλαπαύσαιμι. διὸ ἡ λέξις ἀκριβὴς ἐτύγχανεν, (8) ἐπήγαγε τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. *V.*
40. Ταῦτα συνεπαινοῦντες] *G.*
50. Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα] Ἀναγκαίου ὄντος. *G.*
53. Αὐτὴν καὶ ἰσοτιμίας ἀν.] *G.*
55. (9) Ἐσπεισμην] Ἐφιλιούμην. *G.*

(8) Ἐπήγαγε] Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἐπήγαγε miserae erat in editis; sed nondum sanata sic omnia credo. *J. F. R.*

(9) Ἐσπεισμην] Ἡσπεισμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. ἐφιλιούμην *G.* pro ἐφιλέμην quod in *V.* erat.

in posterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo *Magistri* lectio corrigenda est. *J. F. R.*

40. Ταῦτ'] Mallem τὰ αὐτὰ. *Coll.* ταῦτα συνεπαινοῦντες. *M. du S.*

47. Ἡ πόλις] Nullum dubium, quin ex Mſ. cum Anglicano, tum meo ſcribendum ſit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαστος, *civitas erat ſine ſeditionibus*, hoc eſt, civitas erat tranquilla & pacata, ſedatis omnibus turbis, diſſidiis, & tumultibus. laudat illam felicitatem, quae conſecuta ſit ejus principatum. Atqui non laus eſt, ſi legas ἀπαρρήσιαστος, ut in editis legitur, ſed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. *J. G. G.*

48. Ἀπαρρήσιαστος] Angl. ἀστασίαστος. *J. B.*

Ἀστασίαστος] A. G. P. & L. pro eo quod in impreſſis omnibus eſt ἀπαρρήσιαστος. *M. du S.*

58. Προεστώτων] Suſpicor Lucianum ſcripſiſſe προφεστώτων. Nempe ait Phalaris, ſe, quum videret, urbem ipſam negligentia eorum, qui ante ſe praefuiſſent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreaſſe, & aedificiorum inſtaurationibus exornaſſe. Sic ſtatim magiſtratus dicuntur, οἱ ἐφεστῶτες & praefectus ὁ ἐφεστὼς. *J. F.*

Προεστώτων] Non quidem ſpernerem quod Cl. *Fenſ.* adfert προφεστώτων; ſed quia conſtans eſt vulgata lectio, nec abſurda, nihil muto. Cur autem idem Cl. *Fenſ.* ſcribat προφεστῶτα & ἐφεστῶτα penultima correpta,

νην, τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἁρπαζόντων τὰ κοινὰ, ὑδάτων τε ῥοίαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομημάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν [a] περιβολῇ ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τῶν ἐφεστώτων ἀπιμελείᾳ, ῥᾳδίους ἐπήυξησα, καὶ τὴν νεολαίαν ἐπεμελήμην, καὶ τῶν γερόντων [b] προνόουν, καὶ τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ ἀγωνομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοθοινίαις, δίκην. ὕβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφήβων ἀφθοραὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαὶ, ἢ δορυφόρων [c] ἐπιπέμψεις, ἢ δεσποτικήν τινα [d] ἀπειλὴ, ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἀκοῦσαι ἦν.

Ἤδη δὲ καὶ περὶ τῆς ἀφεῖναι τὴν ἀρχὴν, καὶ καθαιρεθῆναι τῆς δυναστείας, [e] ἐσκοπούμην, ὅπως μόνον ἀσφαλῶς [f] παύσαιτο ἄν τις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθὲς ἤδη, καὶ σὺν φθόνῳ καμάτου ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιοῦτο

quum vulgo homines furtis, vel rapinis potius, rem publicam vastarent; hinc aquaeductibus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moenibus circumpositis munivi, publicosque reditus eorum, quos praefeci, cura auxi facile, & juventutis curam suscepi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis, diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut conjuges abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res auditu etiam mihi abominabiles.

4. Jamque de dimittendo imperio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deliberans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum imperare, & agere omnia, jam molestum mihi, & cum invidia laboriosum videretur. Jamque illud quaerebam, quomodo *eo adduci res posset,*

a Περιβολῇ] Περιβολαῖς marg. *A1.* b Προνόουν] Sic *Coll. Fl. H. P. S.* Πρώτων *J.* c Ἐπιπέμψεις] Ἐπίπεμψις marg. *A1W.* d Ἀπειλὴ] Recte sic *P. B2.* & 1. & *S.* Ἀπειλὰ male *J. Ald. Fl. H.* e Ἐσκοπούμην] Διενοούμην *P.* Prius servant *J. Fl. H. P.* aliaeque. f Παύσαιτο] Πεύσαιτο *Vorst.* Nil mut. *J. Fl. B2. P.*

61. Ἀναστάσεσιν] Ἤγουν ἀνεγέρσεσιν. *V.*
63. Προσόδους] Εἰσφοράς, εἰσόδους, ἢ πομπείας, ὡς Θουκυδίδης & Ἑτεοκλῆς. *G.*
64. Ἐφεστώτων] Παρεστώτων. *G.*
65. * Νεολαίαν] Ἡ τῶν νέων λαοῦ συναγωγὴ, καὶ ἄλλως τὸ ἄρθρωσμα τῶν νέων. *V.*
66. Προνόουν] Ἐνεργητικῶς & παθητικῶς & μὴ γυναικῶς. *G.*
67. Δημοθοινίαις] Ταῖς τῶν δήμων εὐωχίαις ἢ θυσίαις. *V.*
68. Δίκην] Τιμωρεῖσθαι & ἀλλοπαθεῖν. *G.*
Ibid. Ἢ ἐφήβων] Ἔφηβοι λέγουσι οἱ μέχρι τῶν ιὰ. ἐτῶν τοῦγχάνοντες. *V.*
69. Ἀπαγωγαὶ] Μηδέποτε ἐγγίγραμμαί σοι διδύμας τῇ ἀρχοῖς παρὰ τῶν ἐν ἀπυχθῆναι τῶν ἐθνῶν. *G.*
71. Ἀποτρόπαια] Φάσκει & μισεῖσθαι ἄξιον. *G.*
Ibid. Ἀκοῦσαι] Ἀκουσθῆναι. *G.*
73. Ἐσκοπούμην] Ἐνεργητικὸν & παθητικόν. *G.*
74. Ἐννοῶν] Ἤτοι ἐγὼ. *G.*
77. Τὸ δ' ὅπως] Σήμαινε ὅτι ὁ ὦ θεὸς κοινὰς γράφεται, ὅπως μηκέτι τόδε γένηται, ἀναίνεται· τόδε, τοῦτο οἱ Ἀττικοὶ τὸ τοῦτο δεικτικὸν πρὸς τὸ πλησίον ἀντιφορίζουσι τὸ τοῦτο, καὶ φασὶν, τόδ' ὅπως γένηται τόδε τοῦτο ἐγκλίνει. *G.*

* Νεολαίαν] Neolaia habebant edita. Νεωλαία mendose C.

repta, non videó; propemodum tamen & *Solanum* abstraxisset, qui in *J.* ω jam deleverat, & ο supra scripserat, quod tamen deinde, Edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes Edd. evolvi, vidique ω recte in omnibus conspici. Nam quum contractum sit, ex ἐφεστηκότες & ἐφεστάνες, quae recte penultima brevi scribuntur; in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti ejus obversabatur primigenium ἐφεστώτες, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit; qualia cuivis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumtis opus est, vid. *Evang. Matth.* VI. 5. ἑστῶτες προσεύχεσθαι. *Apostol.* X. 7. εἶδον ἑστῶτα. *J.F.R.*

69. Ἀπαγωγαὶ] De eo quod Scholiastes monet, vide *Tac.* Annal. III. 44. *M. du S.*

71. Ἀκοῦσαι] Non absurda esset Scholiastae ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret: *averser haec alios audire de me.* quod minus aptum. Verum passivus quasi potestate, eodem modo *se male audire* apud Latinos, supra habuimus T. I. *Nigr.* c. 22. ubi ἀκούειν pro *vocari* positum *Bourdelotius* docet; quod tamen eodem redit.

a

ſit, ne tali quadam curatione non amplius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium ſimplicitatis homo haec agitabam. At illi jam contra me conſurgere, ac de inſidiarum defectionisque ratione diſpicere, & comparare conjuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Athenienſesque legatos mittere. Quae de me ipſo, ſi caperer, jam decreta ipſis eſſent, & ut ſuis me manibus diſcerpere minati ſint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaeſtione faſſi ſunt. Quod quidem nihil tale paſſus ſum, Dii cauſſa fuerunt, deprehendendis inſidiis; & in primis quidem Pythius, qui ſomnia mihi oſtenderet, & indices omnium ad me mitteret.

5. Jam hic ego vos, Delphi, rogo, ut

αὐτῆς τινὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· καίγὼ μὴν ὁ ἀρχαῖος οὕτω ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνίσταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τῦ τρόπου τὴ ἐπιβουλῆς, καὶ ἐκ ἀποστάσεως [g] ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότουν, καὶ ὅπλα ἤθροιζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τὺς ἀσυλείτους ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τ' Ἑλλάδα πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὴν καὶ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθείην, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ διασπάσαντες ἠπείλουν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσίᾳ τραβλεύμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἴτιοι, φωράσαντες τ' ἐπιβουλήν. καὶ μάλιστά γε ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τὺς μηνύοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων.

Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὅτι

[g] Ἀποστάσεως] Alii ἀπαγωγείας Coll. [h] Ἐσκοποῦντο] Ἐσκεπτοῦντο Coll.

79. Ὁ ἀρχαῖος] Ὁ εὐήθης, ὡς φησι Πλάτων. G.
80. Εἶχον] Διεκείμην. G.
81. Ἐπ' ἐμὲ] Κατ' ἐμοῦ. G.
82. Ἀποστάσεως] Γρ. ἀπαγωγείας. G.
Ibid. Ἐσκοποῦντο] Παθητικὼς ἐ ἐνεργητικόν. G.
Ibid. Συνωμοσίας] Ἡ ἐπὶ τοῖς ἄρχουσι φιλία. G.
83. Συνωμότουν] Συνῆγον, συνωμόσαμεν, συνίσταν. G.
84. † Ἐπορίζοντο] Συνῆγον. V.
85. Ἐπεκαλοῦντο] Εἰς βοήθειαν, ἐπεισπλικῶς. G.
88. Αὐτοχειρίᾳ] Ἤτοι τῇ τ' χειρῶν δυνάμει, αὐθαιρέτως μὴ θυμοῦ ὁρμώμενοι ἐ φονεύσεις, λέγουσι δὲ αὐτόχειρες ἐ οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. V.
92. Φωράσαντες] Ἤτοι φωραθῆναι ποιήσαντες. V. (Διερευνησάμενοι, καλαλαβόντες, γνησάμενοι, ἐκζητήσαντες. G.)

† Ἐπορίζοντο] Ἐπονίζοντο antea legebatur. merito emendavit *M. du S.*

ſi active ſic exponas. *audire te ſic* ab aliis ſcil. *nominari*. Apertius tamen paſſiva poteſtate ibid. *Prometh.* c. 1. πολυπλάνητον ἀκούειν. *figulus vocari*, & ſic paſſim, quae dabo, ubi neceſſitas exiget; nam ſatis haec ſunt vulgaria. *J. F. R.*

79. Τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι κἀγὼ] Ita interpungendum eſſe monuit Doctiſſ. *Th. Wopkens* in Lect. Tull. p. 296. (Edd. enim *Salm.* & *Amſt.* male ſic habent: τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι κἀγὼ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utque non amplius tali aliqua adminiſtratione indigeret civitas, id ſpectabam praeterea. Atque ego ineptus hiſce rebus occupatus eram, quum illi jam* &c. Verum antiquiores Edd. ut *Junt. Portſ. Hagen.* illud punctum jam habebant, nec dubito quin & aliae; in verſione *Benedicti* quoque diſtinctio recte facta eſt, quam cum & *Graeviana* retinuerit, facile erat vel inde videre, *Benedictum* jam recte legiſſe; ſed omiſſionem in Graecis typothetae deberi: unde forſan evenit, ut *Solanus* varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἔτι vertit *praeterea*, bene facit. *J. F. R.*

Ibid. Ἀρχαῖος] Pro *inepto, deliro*, (i. e. nimis ſimplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Cl. *Geſner.*) *Ariſtoph.* Nub. 912. — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ. *tu delirus es.* Quod vide multis probantem Illuſtr. *Spanhem.* ad ejusd. *Ariſtoph.* Plut. 323. Idem in voce Κρανιὰς obtinere, vid. ap. eumd. ibid. ad verſ. 581. — Κρανιᾶς γνώμας. Et ad *Callim.* in Pallad. v. 100. p. 609. & 610. ubi in utramque partem Κρανιὸς νόμος, de lege quae potior eſt, & Κρανιὸν de *obſoleto, inepto.* quod in libello *de Ambigg.* tit. *Antiquus* jam indicavi. Sed & confer *Bos* & *Hemſterh.* ad Lucian. *Nigr.* c. 3. f. *J. F. R.*

95. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τῷ αὐτῷ δέους τοῦ τῷ λογισμῷ γνώμους, ἀξιῶ πρὸ τ' τότε πραχθέντων μοι συμβουλεύσεως] Perperam haec vertit Interpres; *Proinde tunc, O Delphi, cum in eodem metu cogitatione verſati ſitis, puto vos mihi de rebus tum agendis conſilium dediſſe.* Nihil potuit a mente loquentis alienius proficiſci, hac tam ſtulta verſione. Redde, *Ego vero hic vos, Delphenſes, qui nunc animis eumdem illum metum poteſtis concipere, velim mihi* con-

ὅτι τῷ αὐτῷ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ μοι εἰπεῖν τὸ τότε πραχτέον μοι συμβουλεῦσαι, ὅτε [a] ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθείς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν εἰς τὸ παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἴπατέ τί δεῖ ποιεῖν. φιλανθρωπίᾳ χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ [b] γυμνὸν ἤδη ὑπέχειν τὸ σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνυ ἠλιθίου τινὸς εἶναι, γενναίαν δὲ, καὶ ἀνδρώδη διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος, καὶ ἠδικημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μεμνῆσθαι ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τὸ ἐς τὸ βέλτιον ἀσφάλειαν παρασχεῖν; ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατε ἄν.

Τί οὖν ἐγὼ μὴ τοῦτ' ἐποίησα, μεταπελάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδοὺς αὐ-

in eodem metu *animis & cogitatione* conſtituti, ipſi conſulatis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, ſalutis aliquam in re praeſenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conſpectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum ſit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, jam ſtatim ultima ab illis ſubiturum? aut potius nudum jam jugulum praebere, & prae oculis interire videre, *quae mihi ſunt* cariſſima? an iſta quidem plane ſtupidi hominis eſſe *cenſetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque injuria laeſi aſſumta, illos ulciſci, mihique pro praeſenti facultate, futuri temporis ſecuritatem praeſtare? Haec, novi ego, mihi conſuleretis.

6. Quid igitur poſt ea feci? Arceſſitos noxios, & cauſſae dicendae copia illis facta,

a Ἀφυλάκτως] Sic Edd. quas vidi, omnes. b Γυμνὸν] Conſtans & proba lectio. Γυμνὸν vult *Gron.*

96. Ἐπὶ τῷ αὐτοῦ δέους] Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. *G.*
6. Αὐτίκα μελλήσοντα] Μέλλοντα. *G.*
10. Ἠλιθίου] Σκληροῦ, ἄφρονος, ἢ ἀναισθήτου. *G.*
Ibid. Γενναίαν] Εὖ γεγονότα. ἢ εὐγενίς ἄλα ἐ δωματά. *G.*
13. Ἐκ τῶν ἐόντων] Κατὰ τὸ δυνατόν. *G.*
14. Ἐπὶ τὸν] Μετὰ ταῦτα. *G.*
16. * Μεταπελάμενος] Μεταπεμψάμενος. *V.* (Μηνύσας ἐ ἀγαγών. *G.*)

* Μεταπελάμενος] Μεταπολέμους erat in Editis; ſed correxit *M. du S.*

conſilium veſtrum, quid tum agendum mihi fuerit, impertiatis. *J. J.*

98. Ἀφυλάκτως] Forſan ἀφύλακτος. *M. du S.*

7. Γυμνὸν ἤδη ὑπέχειν τὸν σφαγὸν] Pater adſcripſit γυμνὸν. Sic certe vult & verſio apud Baſileenſes *nudus a cruentis civibus caedem ſuſtinerem.* Benedictus contumacior, *ac potius nudam caedem ſuſtinere.* Opinor mentem Luciani fuiſſe *potius autem nudum jam jugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὸν χῶμα. *J. G.*

Γυμνὸν] Minime cum Cl. *Gronovio* patre γυμνὸν pro γομνὸν legerem, qui ad verſionem potius, quam ad verum ſenſum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem *Benedictum* reprehendit, quod reddiderit: *nudam caedem ſuſtinere*; ſed neque *nudus caedem ſuſtinerem* commodum hic ſenſum facit: σφαγὴ enim, ut recte *Gron.* filius ait, hic *jugulum* ſignificat, vid. teſtimonia ſupra notata ad *Tyrannic.* c. 13. adeoque *nudum jugulum praebere*, quod in verſionem recepi, recte dicitur; nec opus eſt totus homo ob id ſit nudus; ſic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis ſpoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, ſi vulgata & ſana eſt & conſtans. *J. F. R.*

8. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Gaudet hac locutione *Homer.* ut Iliad. A. 587. Μή σε, φίλον πορ' ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐδωμαι Θεινομένην. Et Γ. 306. — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ. 135. &c. In quibus tamen pleonaſmum praepoſitionis ἐν ſtatuere poſſis, quia ſaepiſſime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν ſine praepoſitione dicit. In noſtro tamen non adeo ſimplex eſt pleonaſm. ſed ſignif. *coram videre*, nec praepoſitio commode abeſſe poterit. At ſi totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonaſmum eſſe ſtatuas, quod ὁρᾶν ſufficiat, non nego quidem: verum ajo tamen neutrum eſſe otioſum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret ap. LXX. Gen. 3. 6. ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. *Pſeudom.* c. 39. *J. F. R.*

13. Ἐκ

da, prolatis argumentis, plane de ſingulis convictos, quandoquidem negare nec ipſi poterant, ultus ſum, aegerrime ferens, non quod factae mihi eſſent inſidiae, ſed quod mihi per illos integrum non eſſet in illa ratione permanere, quam initio inſtitueram. Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me cuſtodiam, illorum vero ex numero eos, qui mihi ſemper inſidiantur, puniam. Deinde crudelitatis me accuſant homines, non cogitantes illud, ab utro noſtrum prima horum origo ſit. Nimirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae puniebantur, poenas accuſabant ipſas, & quae viderentur in illis *verſari* crudelitates. Perinde ac ſi quis apud vos ſacrilegum de rupe videns praecipitari, quae ille auſus ſit, non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria detraxerit, ſignumque *ipſum* contrectarit; ſed multam veſtram feritatem accuſet, qui Graecos vos & ſanctos homines cum dicatis, ſuſtinueritis tamen Grae-

τοῖς, καὶ τὰς ἐλέγχους προφαγαγὼν, καὶ σαφῶς ἐξελέγχας ἕκαστα, ἐπεὶ μηδ' αὐτοὶ ὅτι ἔξαρνοι ἦσαν, ἠμυνόμην ἀγανακτῶν τὸ πλέον, οὐχ ὅτι ἐπεβεβουλεύμην, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ προαιρέσει μεῖναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, φυλάττων μὲν ἐμαυτὸν, ἀφανίζω δὲ ἐκείνων τοὺς ἀεὶ ἐπιβουλεύοντάς μοι κολάζων. εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τοῦ ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι πρὸς πότερα ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή. συνελόντες δὲ τὰ μέσα, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας αὐτὰς ἠτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὠμότητας. ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας ῥιπτούμενον, ἃ μὴ ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθήματα, καὶ τῷ ξοάνῳ ἥψατο, καὶ ηγορίαν δὲ ὑμῶν πολλὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπερμείναιτε ἄνθρωπον Ἕλ-

e A Σανιλώτης ad ὡς nil variare Edd. & *Coll.* notat *M. du S.* d Ῥιπτούμενον] Alii ῥιπτούμενον *Coll.* e Ὑμῶν] Sic recte *P.* marg. *A1. S.* & L. Ἡμῶν male *J. Ald. Fl. H.*

20. Ἔξαρνοι ἦσαν] Ἐν τῷ ἀρνεῖσθαι ἐκινδύνευον ἢ ἀρνούμενοι καθάλου. *G.*

33. Ῥιπτούμενον] Γρ. ῥιπτούμενον. ἡ πέτρα Ταμπεία ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς μόνους ἔθυον τοὺς ἱεροσύλους. ἐνταῦθα ἀλισόμενοι τοὺς Δελφοὺς ὡς ἀδίκως ἔσυλῆσαι ὑπὸ τῆς πέτρας τὸν Λίσωπον συνεφαρτήσαντες αὐτὸν κρατῆρα χρυσοῦν κυλοφίναι ἀνεθέμενον Ἀπόλλωνι. *G.*

35. Κατέσπασε] Καθεγάλασε. *G.*

13. Ἐκ τῶν ἐνόντων] Τὰ ἐνόντα non eſſe, *quod ſupereſt*, ut vulgatus vertit, in *Evang. Luc.* XI. 41. neque ſatis accurate redditum a Belgis per *id quod ineſt*; ſed ſignificare, *quantum res ſive facultates ferant, — quam maxime fieri poſſit*, vide docentem *L. Bos* in Exerc. Philol. ad *Evang. Luc.* l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus eſt, quae ille ſic reddit: *mihi ipſi vero, quantum poſſim, in futurum ſecuritatem comparare.* *J. F. R.*

15. Εὐτυχοδιώκοιμι ἄν] *Benedict.* infeliciter verterat: *Hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis*; Rectius *Opſopoeus*: *Haec — fuaſiſſetis.* Eſſe enim hoc aoriſtis inprimis familiare, ut eorum indicativus ſubjunctive ſit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Cl. *Jenſ.* Lect. Lucian. p. 28-30. ubi *Benedictum* ob hanc verſionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod poſtea manu ſua addidit *Jenſius*, ſubjungam ex *Hom.* Il. N. 301. ubi — ὃς' ἐφόνευε πα-λάμῃφιν πῆχυν πολυμήλου, male vulgo vertitur *terret*, cum ſignificet: — *qui terreat, quantumvis impavidum bellatorem.* Cui addo Il. Z. 73. Ἕνθα κε οἵγε Τρῶες ἀρηΐφιλοι ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες. Εἰ μὴ — Ubi ſatis manifeſtum eſt, *ſi ignaviae eſſent*, *intro adſcendiſſent*, ſ. *ſcandiſſent muros*, quia εἰ μὴ ſequitur. *Demoſth.* de Cor. p. 520. f. Ed. Par. Οὔτε τ' εἰ δίκαια ἐποίει, οὔτε ὀρθῶς — ἔλαθε τὴν διάνοιαν. Et *Herodian.* 2. 3. 12. Adde Noſtrum T. I. *Zeux.* c. 5. ubi ἐπῄνουν quoque *laudaverim* vertendum, non, laudavi; vel ſaltem, *laudare ſoleo*, ut Cl. *Geſn.* fecit. Et *Long. Paſt.* I. p. 20. ῥᾴδιως ἂν ἐκεῖνον ἀληθινὸς ἔλαθε. i. e. *latent*, *latere poſſit.* & 2. p. 54. ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἔπραξεν, εἰ μὴ &c. *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p. 658. Ed. *Periz.* minor. Εἶχεν ἄν τις, λαλοῦντα αὐτὸν, ἀκοῦσαι Σειρῆνα. Conf. ſupra T. I. *Tim.* c. 9. ubi ἠγανάκτει *indignaretur.* pro ἠγανάκτει, & ποιοῦμαι pro ποιοῦμαι contra *Fabrum* defenditur. *J. F. R.*

Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (ᾗ γὰρ ἐστὶ πάνυ πόρρω τοῦ πόλεως εἶναι λέγεται) ἡ πέτρα) κολάσαι τοιαύτῃ βασάνῳ. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε [b] καταγελάσεσθε, ἢν ταῦτα λέγῃ τις καθ' [c] ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν ἀσεβούντων ὠμότητα.

cum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi puto ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem.

Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζουσιν ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστὼς ὄστιν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἄδικος, αὐτὸ ἁπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, κἂν τύραννος· κἂν Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ᾖ, [d] ὁμοίως [e] ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῆς πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' ἂν ἀκούσαιμι παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι

7. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, justusne an injustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim studeant tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyran-

a Πάνυ πόρρω] Πόρρω πάνυ *Coll.* b Καταγελάσεσθε] Γελάσεσθε tantum *Ald. Fl. H. B2. P. S.* Καταγελάσεσθε *J.* unde jam καταγελάσεσθε fecimus. c Ὑμῶν] Ἡμῶν male rursus *J.* Ceterae recte ὑμῶν. d Ὁμοίως] Ὁμως legi jubet *M. du S.* e Ἐξ ἅπαντος] *Pell.* Forte ἀπαξαπάντας. Ita consignavit idem, sed ἀπαξάπασιν voluit.

40. Πόρρω πάνυ τῆς πόλεως] *G.*

56. Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς] Περίανδρον φησὶ τοῦ Κυψέλου ὃς τῶν ζ'. μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τούτου δὲ ἀπόφθεγμα οὐ Δελφοῖς * ἀνέκειτο τοῦτο, θυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ οἱ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα, ἃ δὲ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λυδίου † τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλγειναί. Χίλωνος Λακεδαιμονίου, γνῶθι σαυτόν. ‡ Πιττακοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Βίαντος § Πριηνέως, οἱ ¶ πλείονες κακοί. Θαλῆς Μιλησίου, ** ἐγγὺς πάρα δόξαν. †† *V.*

* Ἀνέκειτο] Ed. *Cler.* male ἀνίκηται.
† Τὸ] Πᾶν Exc. *G.* Omittunt C.
‡ Πιττακὸς] Πιτταχὺς male Edit. *Clerici.*
§ Πριηνέως] Πρανέως Exc. *G.* Prienei C.
¶ Πλείονες] Πλείστοι *G.* Πλείονες κακοί. C.
** Ἐγγὺς] Ἐγγύα C.
†† Apopthegmata haec in versus redacta legas in Anthol. l. I. c. 86. 6. p. m. 247.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, γνῶθι σαυτόν·
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναι χόλῳ κοατύναν, Περίανδρος·
Πιττακὸς, ὡδὲν ἄγαν, ὅσσην γένος ἐκ Μιτυλήνης·
Τέρμα δ' ὁρᾶν βιότοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις·
Τοὺς πλείους κακίους δὲ Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς·
Ἐγγὺς φεύγειν δὲ, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ηὕδα.

Ἑπτὰ σοφῶν ἰρίω κατ' ἴσος πόλιν, ὕπνα, φανήν.

Haec addere visum fuit, ut adpareat, scholia satis cum his concordare. *J. F. R.*

39. Καὶ —— πέτρα] Mala distinctione hic laborabat *Salm.* Ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores Edd. agnoscunt. *J. F. R.*

42. Καταγελάσεσθε] Sic Ed. *Junt.* nisi quod, operarum credo incuria, καταγελάσασθε habet. In reliquis simpliciter γελάσεσθε. *M. du S.*

51. Ὁμοίως] (Lege ὁμως.) *M. du S.*

59. Λόγους] Vide *Plut.* περὶ τοῦ EI. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro ὧν ἑ . . . in *Junt.* est ὡς ἑ . . . quod videtur ex ὥστε ἑ . . . formatum. Sic *Dem.* p. m. 144. C. *M. du S.*

66. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἦν.] Addiderat marg. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* consulendum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VI. p. 435. No. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89. ubi editum legitur ὅσον ἐ κοιδορήσαιμι, malle legere ὅσῳ &c. ut hic ap. *Lucian.* & alibi; quod intellecto μᾶλλον nihil tum defit ad sensum, quem esse mancum credebant Interpretes Thucydidis. Et quia codices nonnulli cum Scholiaste illud ὅσῳ habent, non video cur dubitarit Cl. *Duker.* id in contextum recipere. Intellectum autem μᾶλλον post ὅσῳ vid. etiam supr. ad c. 1. hujus *Phalar.* aliisque locis ibi indicatis.

Et

tinos fuisse sapientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, *quasi* signa quaedam & donaria, Pythio.

8. Videtis legislatores etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exsciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet quod subnascitur, &

τυράννοις σοφὸς ἐπὶ φαύλῳ ὀνόματι δοκεῖν, χρηστὸν καὶ ἥμερον ἦθος ἐπιδεδειγμένους· ἐξ ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ κείμενους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ.

Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστικῷ εἴδει τὸ πλέον νέμοντας, ὡς τό γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσείη, καὶ ἐλπὶς τοῦ κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μηδὲ τοῦ μορμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ τοῦ Ὕδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμα ἔοικεν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐκκόπτωμεν, τοσῷδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκ-

f Ὡς] Ὡς *f.* sola, & marg. *AIW.*

66. Πρὸς ἀνάγκην] Ἀναγκαστικῶς. *G.*

70. Ὕδρας μύθῳ] Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργείᾳ κρήνῃ, ἀνιφύη ὕδρα. Nota fabula. Quum videret Hercules septem capita rursus pullulare, jussit Iolao ὑποστύφειν τὰς καινοφύας. Hydrae autem Adrastus, ὡς τῇ κατὰ Θήβας ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκτύπωμα ὡς τῷ σάκει φέρειλ . . . . . ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἑκατὸν ἰχίθυας ἀσπίδ' ἐκπλεκῶν γραφῇ Ὕδρας. *G.* (Postremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addidimus.)

Et vide mox iterum ὅσῳ —— ἐκκόπτωμεν, ubi pro μᾶλλον, πλείους ex altero membro supplendum. Adde *Herodian.* 2. 3. 17. *J. F. R.*

71. Ὅσῳ &c.] Haec pagina ex epistolis Phalaridis. *J. B.* (i. e. p. Ed. Paris. quae ab ὅσῳ incipiens ad med. cap. 10. sese extendit.) *J. F. R.*

73. Φέρειν] Vitii suspectum est mihi illud φέρειν. Excusat Phalaris objectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum; qui suppliciis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res Hydrae videatur similis. *Quanto enim plures*, pergit, *exscindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates*, sive *occasiones. Cogimur autem . . . ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum Iolao, si confirmatum imperium habituri simus.* Apparet, nihil minus hic quam φέρειν, congruere. Neque vero qui identidem contumaces ἐκκόπτει ἐπικαίει, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum θερίζειν, *demetere?* Id certe optime respondet τοῦ, ἐκκόπτειν & ἐπικαίειν. De Iolao, qui Hydrae Lernaeae ἀναφυομένας κεφαλὰς exussit, vide *Apollod.* II. Bibliotheces. *J. F.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκκόπτειν αἰεὶ ἐπικαίειν] Suspectum fuit Doctissimo *Jensio* illud φέρειν, pro quo legendum censuit, θερίζειν, *demetere.* Equidem leviore mutatione malim legere, δέρειν, *cadere.* *L. Bos.*

Φέρειν] Nisi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi significationem, ut Il. B. 302. —— ὃς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiastes quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφέρουσαι. nisi, inquam hoc placet, videndum an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρεῖν. *J. M. G.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη &c.] Si *tolerandi, perseverandi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est, φέρειν πόνους, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo qui facit, *Demosth.* adversus Leptin. p. Paris. 562. A. ὅτι πανταπάσι φύσεως κακίας σημεῖόν ἐστιν ὁ φθόνος καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἂν τύχῃ συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. *Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam qui talia facit,* (i. e. *homo invidus*) *veniam adipiscatur.* Ibi πεπονθὼς non est qui

ἐκκόπτειν αἰεὶ, καὶ ὀπίσω, νὴ Δία, καὶ τὴν Ἰόλεων, εἰ μέλλοιμεν ὀπισθότονοι. τὸ γὰρ ἅπαξ [a] εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν εἶναι· ἢ φειδόμενον τοῦ πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως [b] δὲ, τίνα οἴεσθε ὕστως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὡς ἥδεσθαι μαστιγοῦντα καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; Ἀνδρὶ μὲν φύσει μὴ ἀγαθῷ, ἀνάγκην δὲ πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολάζειν χαλεπώτερον.

excidere ſemper, & urere Iolai inſtar; vincere ſi velimus. Eum enim qui ſemel in hanc vitam incidere coactus eſt, oportet aut ſimilem eſſe argumento, *quod agendum ſuſcepit*, aut, dum aliis parcit, ipſum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem eſſe, qui delectetur flagellandis *aliis*, & ploratu illorum audiendo, & ſpectandis caedibus, niſi magnam aliquam habeat puniendi cauſſam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi, quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, majorem ipſe & longiorem poenam ſuſtinens! Viro enim natura bono, ſed quem acerbum eſſe cogat neceſſitas, punire multo quam puniri difficilius eſt.

Εἰ δὲ δεῖ μὴ παῤῥησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὡς οὐδὲν μελλήσας, ἑλοίμην ἂν τεθνᾶναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδικοῦντας κολάζειν. εἰ δέ τις φαίη, βούλῃ, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνᾶναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ὑπεβούλους, τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὖθις γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σώζειν τὸ ὑπεβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ὑπο-

9. Si vero libere dicendum eſt, equidem optione propoſita, utrum malim injuſte quosdam punire, quam ipſe mori; ſcitote me nulla cunctatione interpoſita mortem potius electurum, quam, qui nihil injuſte egerint, punire. Si quis vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipſe injuſte mori, an injuſte punire inſidiatores? hoc ſane *poſterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in conſilium mihi advoco, meliusne ſit injuſte mori, an injuſte ſervare inſidiatorem? Nemo ita, puto, ſtupidus eſt, quin vivere potius praeferat, quam inimicis ſervandis ipſe perire. Quamquam quot ego eorum

a Εἰς τὰ τ. ἴ.] Nihil hic mutare *Coll.* & Edd. primarias notat *M. du S.* b Ἀλλ', τίνα] Et ſic eaedem Edd. Αἴτινα P.

invidiam ſubit aut patitur, ſed qui alteri invidet. Licet paſſio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic *Herodian.* I. 17. 22. οὕτω δὴ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κρισπίνης. quod ibi *facere* recte vertitur, quia *ſomnum capere, quieti ſe dare*, intelligitur, ubi aeque implicita eſt faciendi atque patiendi facultas. Conf. I. *Ver. Hiſt.* 4. Immo potius Cl. *Hemſterh.* ad *Pramoth.* f. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo ſit *adferre*, ut ap. *Long. Paſt.* III. p. 125. Ed. *Jungerm.* διέμειναν Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον modo etiam ſignificet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo eſt *adferre* modo *auferre*, ut in *Ambigg.* ſatis diximus) ideo poſteriore hoc ſenſu cum Cl. *Geſn.* accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους ſpoliare ſe invicem, vel potius *latrocinia exercere, praedas agere.* vid. *Scholiaſt. Thucyd.* p. 7. 33. Ipſumque *Thucyd.* I. c. 7. Locum *Hom.* Il. B. 302. *Jenſ.* etiam poſtea adſcripſit, & vulgatam ſic ſtare poſſe, addidit. *J. F. R.*

75. Ἰόλεων] De *Ioleo* vide *Plut.* p. 35. C. *M. du S.*

97. Τοῦτο βουλοίμην ἄν.] Depravatiſſimus hic locus eſt, quem ſi quis expedire queat, magnas a me initurus eſt gratias. 1o. enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 2o. abundat εἶναι. 3o. ἀδίκως τοῦζειν τ. ἐ. incommode admodum dicitur, pro

torum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita.

10. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate cujusque honoratos dimittam. Quidam vero etiam dedita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec consuetudinem meam refugiunt. Ut nempe etiam nuper sapiens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audisset, experimento facto discessit, meam laudans justitiam, & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, hominem peregrinis adeo humanum, injuste tractaturum suos, nisi insigni affectum injuria?

11. Atque haec quidem pro me dixi, vera, justa, laude potius quam odio digna. Jam de donario vos audire tempus est, quomodo dominus hujus tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim a me ille furor, ut tale quid pos-

χειρησάντων μοι, καὶ φανερῶς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἄκανθον τοῦτον, καὶ Τιμοκράτη, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τὸ πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας.

10. Ὅταν δὲ βουληθῆτε τεκμήριον εἰδέναι, τοὺς εἰσφορτώντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὁποῖός ἐγώ περὶ αὐτοὺς εἰμι, καὶ εἰ φιλανθρώποις προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὅς γε καὶ σκοποὺς ἐπὶ τοῖς λιμέσιν ἔχω, καὶ πυνθάνομαι, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμήσας, ἀποπέμψωμι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φορτῶσι παρ' ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ φεύγουσι τὴν συνουσίαν τὴν ἐμήν· ὥστε καὶ πρώην ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἦλθεν εἰς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοώς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τὴν δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τὴν ἀναγκαίας ὠμότητος. εἶτα οἴεσθε τὸν πρὸς τοὺς ὀθνείους φιλάνθρωπον, οὕτως ἀθέμιτα τοὺς οἰκείους προσφέρεσθαι, εἰ μή τι μέγα φερόντως ἠδικηκότας.

Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ παρελόγησάμην ὑμῖν, ἀληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, χαίρειν ὑμᾶς ἀκοῦσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, οὐκ ἐνδοιάζω αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ μὴ γ' ἕτερον μανείην, ὡς τοιοῦτον ἐπιθυμήσαντι κτή-

e Καὶ οὐ φιλ.] Et sic habere *Coll.* cum Edd. notat *M. du S.* d Σκοποὺς] Κατασκόπους marg. *Lips.*

25. Πωλῆσαι] Πῶσαι, ἀξιωγρά, *G.*
24. Ὀθνείους] Ἀλλογενεῖς, ξένους, ἀλλοτρίους. *G.*

30. Ὁ δὲ τ. ἀναθήματος] Περὶ τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλάριδος ἐδημιούργησε ὁ Χαλκουργός. *G.*

pro δικαίως καλέσαι. Lego igitur οὐ βουλ. . . . donec ab aliis meliora in medium proferantur. *Accipere quam facere praestat injuriam*, inquit *Cic.* Tusc. V. 29. ubi doctissimus enarrator, *ex decreto Socratis*, hoc esse ait, qui apud Platonem in Gorg. p. 290. ait, εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. *M. du S.*

13. Φιλανθρώπως προσφέρομαι] Vid. *L. Bos.* In Ep. ad *Hebr.* XII. 7. ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet προσφέρεσθαι τινὰ, esse *se gerere erga aliquem*, *tractare aliquem*, & hunc Luciani locum aliaque testimonia adfert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex *Ael.* V. H. XII. 27. Ἡμιφάνταί, φασι, τὸν Ἡρακλῆν προσιόντα τοῖς ἑαυτοῦ παλαιμίοις. Et ex *Herodian.* IV. 7. 8. χρημάτων ἐκδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσφέρετο αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo *Diod. Sic.* XIX. p. 299. Ed. *Bas.* μετὰ δὲ — προσενέγκασθαι τὸν παρόντα θηριώδη. *J. F. R.*

20. Πυθαγ.] Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide quid Vir Cl. *Rich. Bentleius* scripserit. *M. du S.*

χλημάτων. ἀλλὰ [a] Περίλαος ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς δὲ ἄνθρωπος· ὅτος πάμπολυ τὴν ἐμὴν γνώμην διημαρτηκὼς, ᾤετο χαριεῖσθαί μοι, εἰ χαλκῆν τινα κόλασιν ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. ἐγὼ δὴ καλάσκευάσας τὸν βοῦν, ἦκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως μὲν αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθὺς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ θεῷ. ὁ δὲ [b] Περίλαος παρεγὼς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἣν παρέχει; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἵν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλῃς, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μαχάνημα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προσθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τοῦσδε πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βοός, πῦρ δ' [c] ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμώξεται, καὶ βοήσει, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναις ἐχόμενος· ἡ βοὴ δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνῶδες, καὶ [d] μυκήσεται γοερώτατον, ὡς τὸν

sidere cupiam. Sed fuit Perilaus aliquis noſtras, faber bonus, ſed homo *idem* peſſimus. Hic multum a conjectando animo meo aberrans, gratum ſe mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino gaudenti, ſi novam quandam poenam excogitaſſet. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima ſpecie, & ad exactiſſimam ſimilitudinem elaboratum: ſolo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus eſſe videretur. Ad primum autem conſpectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adſtans autem Perilaus, *Quid ſi*, inquit, *noris artem in illo adhibitam, & quem uſum praebeat? &, ſimul aperiens propere tergum bovem, ſi quem punire*, inquit, *volueris, impoſito illo in hanc machinam, eaque clauſa, applicari has tibias jube naribus bovis, & ſuccendi ignem. Sic iſte ejulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus; clamor autem iſte per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos ſonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet: adeo ut dum ille*

a Περίλαος] Sic Edd. quas conſului omnes. *J. Ald. Fl. B2. H. P. S.* Πέριλλος tamen adſcripſit margini *M. duS.* b Περίλαος] Hic vero nihil adſcripſit idem. Sed neque hic Edd. variare invenio, neque poſtea, ubi idem nomen recurrit. c Ὑποκαίειν κελεύειν] Et ſic *Fl.* habere cum *J.* notat idem. d Μυκήσεται] Sic *B2. P.* & *S.* recte. Μυκήσεται male *J. H. Fl. Ald.*

34. Περίλαος] Qui *Perilaus* Luciano, is *Plutarcho*, *Plinio*, *Ovidio*, & aliis *Perillus* audit. Vide *Plut.* 561. f. Apud *Scholiaſtem* Pindari *Perilaus* etiam ſcribitur, ad Pyth. I. ſub finem. *M. duS.*

Περίλαος] Tam ſaepe eodem modo ſcriptum in proximis capitibus occurrit, ut non veriſimile ſit, ubique aberratum eſſe; alioqui conſiderari mereretur, num Πέριλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater Regis Caſandri eſt, de quo *Plutarch.* Mor. p. m. 486. Et quum Cl. *Geſner.* quoque nihil in verſione mutarit, nec ego quidquam hic mutaſſim; quamvis *Suidas* ex *Demoſthene* etiam Περίλλος, adferat, quod iisdem verbis habet *Harpocration* p. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* Demoſtheni intelligatur, inde nihil conficitur; ſed Latinorum & poſteriorum Graecorum Scriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri poſſet. Immo ad quam Demoſthenis orationem pro Cteſiphonte, i. e. *de corona*, provocant *Suidas* & *Harpocrat.* eam pervolvi, nec tamen Περίλλου ſed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi jam ſit ſuſpecta. Nam & ejusdem *Perilai* meminit Demoſth. compluribus aliis locis, qui eſt Megarenſium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. *Plutarchus* vero. de Fortun. Rom. p. m. 315. C. Πέριλλος δὲ τέχνῃ χαλκουργὸς, habet. Ita ut veriſimile ſit Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum eſſe, dum Περίλαος genuinum nomen Graecum eſt. *J. F. R.*

48. Καὶ ἀναίξας] Legend. Interpr. Perſ. *J. B.*

51. Προσιβάναι] Ἀντὶ τοῦ προσίβασι. Attic. *J. B.*

Προσιβάναι — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν] Quod *Fl.* quoque habere dicit *Solanus*, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim eſt pro imperativo; exempla ſunt obvia. *Hom.* Il. E. 261. — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἰμπεπάλειν. *Tu vero ibi cohibe. Hippocr.* Aph. 10. S. I. Ὁκόσοισι μὲν ἐν αὐτίκα ἡ ἀκμὴ, αὐτίκα λεπτοῦς ἀφιτέων. & ibid. iterum, ubi tamen δεῖ commode intelligitur. Adde

Aphor.

le punitur, tibiae tu ſonis interim demulcere.

μὴν, κολάζεαζ, σὲ δὲ τέρπεαζ μελαξὺ καλαυλεύμενον.

12. Ego vero his auditis, infelix artifi- cium hominis abominatus, & exoſus ingenium hujus machinae, propriam illi poenam impoſui: &, *Age ſane*, inquam, *Perilae, niſi vana temere illa ſunt promiſſa, oſtende nobis ingreſſus ipſe veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut ſciamus utrum, quos praedicas modulos, ii per tibias ſonent.* Obſequitur Perilaus: at ego, cum intus eſſet, concluſo homine, ignem ſuccendi juſſi, *Habe tibi*, dicens, *dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magiſter illius Muſices primus ipſe canas.* Atque ille digna factis ſuis paſſus eſt, fructum percipiens ingenioſae machinationis. Caeterum ego viventem adhuc & ſpirantem hominem eximi juſſi, ne intra moriendo opus polluere, & inſepultum per praeceps abjici. Expiatum vero bovem vobis miſi dedicandum Deo, & inſcribi totam narrationem

Ἐγὼ δὲ ὡς τᾶτ' ἤκουσα, ἐμυσάχθην τ κακομηχανίαν τᾶ ἀνδρὸς, καὶ τ ὀπίνοιαν ἐμίσησα τᾶ καλασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δή, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑποδοχεσις ταῦτά ἐσι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθών, τ ἀλήθειαν τ τέχνης, καὶ μίμησαι τὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἃ φὴς μέλη, ἀφ' τ αὐλῶν φθέγξεζ. πείθεζ μὲν τύτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, καλακλείσας αὐτὸν, τῷ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε, εἶπον, τ ἄξιον μισθὸν τ θαυμαςᾶς σᾶ τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τ μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῆς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπαθεν, ἀπολαύων τ αὐτᾶ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τ ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὡς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἐναποθανών, ἐκεῖνον μὲν ἄταφον καὶ ἀκήδευτον ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τ βᾶν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀναθησόμενον τῷ θεῷ· καὶ ἐπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τ πᾶσαν

f Κατανλούμενον] Καταλούμ. male ſola *B*3.

Aphor. 19. 26. & alibi. Et ut in illo *Homeri* μίμνησο intelligere queas, ita alibi κιλεύω omiſſum ſtatuere pro lubitu licet. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belgam. Graeciſſ. p. 386. qui plura congeſſit, unde aeque atque ex his Hippocratis parebit, non ſolis Atticis familiare eſſe hoc loquendi genus. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν αὐλῶν τύτων] Sic *Long. Paſt.* 2. p. 67. μίμησαι τᾶ παιδίου τύτου, καὶ τ Νυμφῶν τῶνδι. Similes atticuli & pronominum repetitiones vid. ſupr. T. I. p. 297. Et hoc Tom. *Ver. Hiſt.* I. pr. Et alibi non ſemel. *J. F. R.*

57. Ὡς τ μὲ κολάζοιζ, σὲ δὲ τέρποιζ μελαξὺ καλαλούμενον] Hæc ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καλαλέω eſt molo, mola frango, qui ſignificatus non convenit huic loco. Lege meo periculo καλακλούμενον, id eſt delenitum, ſenſu manifeſto & apto. *J. P. à G.*

59. Καλαυλούμενον] Hic vero mirari ſubit eruditiſſimi Viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius Editionis ſcriptura impoſuit, neque apud interpretem obſervavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quaſi ducebat. Eo magis etiam, quod *Pariſienſem* Ed. quae recte habet, inſpexiſſe videtur, cum paginam adſcribat, in qua invenitur hic locus. Iterum uſurpat Ὀρχ. c. 2. & Δικαιος. c. 17. *M. du S.*

Καλαυλούμενον] Ita eſſe in *H. B*2. *Fl. Ald. Fr. P.* & *A.* Sed male καλαλούμενον in *B*3. notaverat *M. du S.* in marg. *Junt.* quae etiam recte καλαυλ. At non opus erat tanta perquiſitione, ubi enim in re tam manifeſta tres quatuorve Edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in cenſum vocari nihil eſt opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri poſſe Π. Ὀρχ. c. 2. & Δικαιος. c. 17. ubi idem verbum occurrit. At nota *Palmerii* tanto conatu, ſed irrito, hunc locum emendantis ei anſam dedit inquirendi; quare jam laudo *Solani* diligentiam & addo, etiam καλαυλούμ. legi in *Ald.* & *Salm.* ac miror alterum nullam edit. contuliſſe; quod ſi feciſſet, facile detexiſſet, credo, errorem tantum typographicum eſſe illud καλαλ. pro καλαυλ. quod autem de Interprete ait, eum tilüiſſe, liceat mihi animadvertere, in Pariſinae verſione ab *Opſopoeo* concinnata tamen hoc verbum ſic redditum: *inter modulandum*, & a *Bened. modulatione delecteris.* At his ſcriptis, video in notis *Solani* eadem contra *Palmerium* notata. *J. F. R.*

88. Ἐν

σαν διήγησιν τῷ ἀναθέντι ἐμοὶ τέχνημα, τὸν τεχνίτην Περίλαον, τὴν ὀπτικὴν ἐκείνην, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμήν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν, τὰ τῆς σοφῆς χαλκέως μέλη, τὸν πρῶτον πεῖραν τῆς μουσικῆς.

jussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius commentum, meam justitiam, poenam decentem, sapientis fabri modulos, primum Musices experimentum.

Ὑμεῖς δέ, ὦ Δελφοί, δίκαια ποιήσετε, θύσαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβεων, ἀναθέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἷός ἐγὼ πρὸς τοὺς πονηροὺς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς πλεονεξίας ἐκείνων πλεονεξίαν ὀπτικὴν αὐτῶν. ἱκανὸν γὰρ καὶ τοῦτο μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαον κολασθείς, καὶ ὁ ταῦρος ἀνατεθείς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελῳδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τῆς τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πεῖραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὴν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ὠδήν. καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλλα πολλάκις, ἐπειδάν μοι πρόσχῃ μηκέτι δεῖσθαι κολάσεων.

13. Vos vero, Delphi, quod justum est feceritis, si pro me cum Legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum honesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos sim, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupiditates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia melodia edita, praeter solos artificis mugitus; & quod in illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praesens ista quidem a me Deo oblata sunto. Dedicabo autem saepe etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius indigeam.

Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοί, τὰ περὶ τῆς Φαλάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστευθῆναι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τῷ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἠναγκασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντῖνοι, Ἕλληνές τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, [a] προσήκεσθαι τὸν ἄνδρα, φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὡρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοὶ τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάθετε, καὶ

14. *Haec, Delphi, quae a Phalaride, dicere jussi sumus, vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam jam mentiendi causſam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine causſa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Dores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, &*

a Προσήκεσθαι] Sic *J. H. El. P.* &c. Προσῆκ P. L. & marg. *Alw.*

88. Ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ] Non est, ut Interpres, *in eleganti delubro*; sed *in loco rempli conspicuo*. Sic in *Navig.* ἐν καλῷ τῆς πόλεως. *Aelian.* V. Hist. L. 2. 13. ἐν καλῷ τῷ θεάτρῳ, supple χωρίῳ. Haec *L. Bos* in notis MSS. Eadem habet in libello de Ellipsi, p. 164. Ibique & alia similis ellipseos exempla. *J. F. R.*

13. Δωριεῖς] Vide *Thucyd.* *M. du S.*

Ibid. Προσήκεσθαι] Sic impressi omnes. P. & L. προσῆσθαι. & sic *Dem.* 173. A. μὴ προσῆκε τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noster. Φιλ. β. c. 3. N. 4. XXIII. Ἐρωτ. c. 1. & Ἐπτ. c. 16. *M. du S.*

2. Πρό-

& dedicate, & pro Agrigento, ipſoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiſeritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo juſtiſſimoque donario priveveritis.

εὔξαθε ὑπέρ τε τ῀ Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτ' ἐκεῖνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἄμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

PHALARIS ALTER. ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

NEque cura mihi Agrigentinorum hoſpitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hoſpitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum cauſſam, aut futurae ſpem amicitiae. Caeterum auditis Legatis ab eo venientibus, aequa & moderata differentibus, atque id quod pium, & publice utile eſt, & Delphos maxime decet, ſpectans, ſurrexi adhortaturus vos, ut neque contumelia afficiatis virum poten-

Οὔτε Ἀκραγαντίνων, ὦ ἄνδρες Δελφοί, πρόξενος ὢν, ὅτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος, ἴδιον ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλήσης φιλίας ἐλπίδα· τὰ δὲ πρέσβεων ἀκούσας τὰ ἥκόντων παρ' αὐτοῦ, ἐπιεικῆ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμενος, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, μὴ ὑβρίζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μητ'

2. Πρόξενος ὤν] (1) Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ' αὐτὸν ξένος ὤν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ (2) ἀσύξενος ταύτῃ διαφέρει. πρόξενος μέν, ὁ φαινομένης πόλεώς τινος τισι πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίως (3) ἐνὶ ξένος. ἀσύξενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τ῀ πόλεως ξένος, ὁπόθεν ποτ' ἂν ὦσι τὸ (4) ἦθος. (5) οἱ μὲντοι πλέονες τ῀ ῥητόρων πρόξενους καλοῦσι τοὺς ἀθηναίους τινὸς πράξεως (6) τισὶ γενομένους· καὶ ἴσως (7) ἀπὸ τοῦ ε τοὺς πρόξενους συνεπουδάζειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ ἀθηναίων (8) τ῀ καλλυμμιῶν, καὶ ἐκπορίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾷον προάγοντας. ἢ ε ἐπὶ τ῀ χειρόνων παρείληπται τοῦτο (9) καλαχρησαμένων ὅτῳ λοιπὸν τ῀ μὴ κεκριμένης τῇ κρίσει προσεχόντων ἕτεροι δὲ πρᾶξίν μέν φασι, τοὺς κατὰ δόγμα (10) πολιτικὸν προστάτας ὅλων πόλεων γινομένους. ἰδιοξένους δὲ τοὺς ὀλίγους χρόνου ἢ ὀλιγαχοῦ (11) ἀθηναίοις παραδόσιος τοιούτους ὁμόσιον, (12) καὶ πολὺ ταῖς πατρίοις ἀπίχασιν οἱ φαίνονται, καὶ σφραγῖδας ἀλλήλοις διδόντες, καὶ σύμβολά τινα ποιούμενοι, ἵνα ὅς ἂν πέμπωσιν ἀγνῶτας οἷον υἱοὺς ἢ οἰκέτας (13) προσδίχωνται, ἕτεροι διὰ σύμβολας. φασὶ δὲ καὶ δαρδανέας ἔτει τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησαμένους, ὡς διομήδης γλαύκον. ξένους δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημοῦντας. ἐάν τε ἀγνῶτες ὦσιν, ἐάν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοξένους (14) ὅς τις οἰκίᾳ τις ὑποδέξαιτο, καὶ συμπράξειέ τι τ῀ χρησίμων ἢ μηνύσειε τῶν ἀπορ. . . . . V.

(1) Scholium hoc in Impreſſ. corruptiſſimum, MSS. Codd. ope nitori ſuo, ſi ultima excipias, reddidimus. *M. du S.*

(2) Ἀσύξενος] Ἀσίξενος C. hic & in ſequentibus.

(3) Ἐνὶ] Ἰδίως ἐνὶ ξένος C. rectè, & ſic dedi pro *idiωv* ξένος quod in Vulgato erat. Ἰδίων . . . . ξένος *G.* *M. du S.*

(4) Ἦθος] An ἔθνος? *J. F. R.*

(5) Οἱ μέντοι πλέονες] Sic ex C. reſtitutum. Οἱ ἕτεροι V. Lacuna eſt in *G.*

(6) Τίσι γενομένους] Οἱ γίνονται in Ed. *Cler.* erat. Sed hoc & alia permulta quibus enumerandis non morabor lectorem, reſtituit *M. du S.* ex Coll. Codicum.

(7) Ἀπὸ τοῦ] Haec verba in C. non exſtant. Sed retinenda ſunt. *M. du S.*

(8) Τῶν κ. &c.] Lacunas Ed. *Amſtel.* ex Coll. ſupplevit idem, integer enim verſus deerat.

(9) Καλαχρ.] Et hic lacuna erat in Ed. *Cler.* pro qua κεχριμένων τῇ κρίσει eſt in *Coll.*

(10) Πολιτικὸν] Πολιτικὰς C.

(11) Παραδόσιος τηρῦντος] Sic C. Παραδόχης τυχόντας miſere in Editis π. τυρῦντας. V.

(12) Καὶ πολὺ ταῖς πατρίσι] Et hoc ex C. eſt. Πολλοὶ ταῖς πατρῶσι *G.* Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V. Unde πολιτικαῖς πράξεσιν fecerant editores priores.

(13) Προσδίχωνται] Προσδίχηται ante legebatur. Mutavit *M. du S.* ex C, item ἕτερας ex eodem, quum ἄτερας in editis eſſet.

(14) Lacuna hic eſt in Exc. *G.* & V.

2. Πρόξενος] Differentiae inter πρόξενον & ἰδιόξενον, multae, quas tradunt Grammatici. *J. B.*

Ibid. Ἰδιόξενος] Adducit *Thomas Magiſter* hunc Luciani locum in voce ἰδ. Sed miſerum in modum interpolatum additione ὁ Ἀπόλλων. Pro Phalaride *ſecundo* etiam *primum* dicit. Quae ſi lubet & vacat, in eo emendato. *M. du S.*

μητ' ἀνάθημα ἤδη τοῦ θεοῦ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶν· ἢ ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς ἀεὶ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ ὀπυοίας κακίστης, καὶ δικαίας κολάσεως.

Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιάσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ [a] δημιουργὸς ἡμῖν [b] προθεῖναι τὴν ἀφαίρεσιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἄλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ὅστι, μικρῷ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ [c] ὅσῳ τῶν τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν δέχην τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ὑπιτρέπειν αἰσχίον.

Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τό τε δημοσίᾳ εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τὸ ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μητ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβέσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς ἅπασας ἀνθρώπους βασκάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψήφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκιμάζουσαν τοὺς ἀναθέντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς [d] εὖ προσομένους τὸν θεὸν, ἅ, τι ἂν μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ.

tem, religiosum, neque donarium jam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monimentum futurum est, artis praestantissimae, commenti pessimi, & justi supplicii.

2. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *Sit ne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum major est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus.

3. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosis, neque civitati nostrae infamiam apud omnes homines concilietis, quasi ea quae mittuntur Deo calumnietur, & calculo judicioque exploret, qui aliquid donant. Nemo etiam amplius donare quidquam temere audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non prius Delphis *admittendum* videatur.

4. Ac

a Δημιουργὸς] Deest in *Angl.* Adest in Edd. b Προθεῖναι] Προτθεῖναι marg. *AIW.* c Ὅσῳ] Ita restitut. ex L. & marg. *A1.* Ὅσων Edd. d Οὐ] Μὴ marg. *AIW.*

17. Δημιουργὸς] Deest in Angl. Cod. *J.B.*

Δημιουργοὺς] *Suidas* quidem δημιουργοὺς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciat. Idem credo innuit, quod *Livius* disserte docet de Magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII. 22. Consule etiam *Demosthen. Diog. Laërt.* p. 42. F. & *Platonem* ex quo habet, in Apol. & adde *Thucyd.* V. 47. *M. du S.*

23. Καὶ ὅσῳ τῶν τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἰ. ἀσχίονα] Plane non ut apud Lucianum in Graecis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cujus collectio longe infra efficaciam prioris; qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare praecidat quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto pejus peccatum induci Delphos. In fine hujus paginae ποσῶν δὲ ἀσεβειῶν erronee vides verti *praemium impietatis*, quod mirum qui ex Opsopoeo imitetur Benedictus. *J.G.*

36. Προσησόμενον] Conf. *Phal.* I. vers. fin. & *Dial. mort.* XXIII. vers. f. *J.F.R.*

43. Εὐδίαι] Sic L. melius quam quod in reliquis est εὐδία. *M. du S.*

61. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιοῦτα, μὴ δὲ τοῖς πεπονθόσι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, ἢ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἃ ἐκείσαμεν κεκτημένους] Pro μὴ ἃ meliori ordine ἃ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua *Basileensi* notavit Cl. *Gronovius*, qui jure quoque castigat hic Interpretem, reddentem ul-

4. Ac Pythius quidem justum jam de donario suffragium tulit. Si enim odisset Phalarin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat medio in Ionio illud, cum ipsa navi, quae vehebat, demergere. Verum ille contra per serenitatem uti trajicerent, ut aiunt, ipsis tribuit, & salvi ad Cirrham uti appellerent.

5. Qua re etiam manifestum est, admitti ab eo monarchae pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, & adjicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium enim absurdissimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo missi auctorem, damnans ex templo suffragium referre, & mercedem hanc religionis suae habere, ut ne dignus quidem sit habitus, qui aliquid donet.

6. Ille quidem, qui contraria mihi decrevit, quasi qui Agrigento modo huc appulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & abductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non visa a se narrari dicens; quem tamen neque ad navem usque peregrinatum esse, novimus. Oportet autem talia ne his quidem, qui se passos esse dicunt, omnino credere narrantibus; cum, utrum vera dicant, incertum sit: nedum ut ipsi, quae non *certo* scimus, accusemus.

Ὁ μὲν ἓν Πύθιος, τὴν δικαίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γὰρ ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον [c] αὐτὸ [f] ἐμισάπλει, ῥᾴδιον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτό, μὴ τὴν ἀγύσης ὁλκάδα. ὁ δὲ πολὺ τἀναντίον ἐν [g] εὐδίᾳ τε διαπεραιωθῆναι, ὥς φασι, παρέσχεν αὐτοῖς, καὶ σῶς εἰς τὴν Κίρραν καταῆραι.

Ὧν καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μοναρχου εὐσέβειαν, χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψηφισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τοῖς ἄλλοις κόσμοις τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώτατον, τὸν μεγαλοπρεπῆ ὄντα δῶρον θεῷ, τὴν καλαδικάζουσαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεχρῆσθαι μηδὲ τοῦ ἀνατεθέναι ἀξίου.

Ὁ μὲν οὖν ταναντία μοι ἐγνωκὼς, καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκὼς, σφαγάς τινας, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐτραγῴδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγενημένος λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου ἐπιδεδημηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν δεδιηγημένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως [h] αὐτοὺς ἃ μὴ ἴσμεν κατηγορεῖν.

Ei

[e] Αὐτὸ] Sic *Fl. H. P. S. Ald.* Αὐτοῦ *J.* & marg. *Alw.* [f] Ἐμισάπτ.] Ἡμισάπτ. *J.* Prius servant *H. Ald. P. &c.* [g] Εὐδίᾳ] Ex Cod. L. Ἀδίᾳ marg. *Alw.* Εὐδίᾳ Edd. priores. [h] Αὐτοὺς] Sic *J. Fl. P. S.* Αὐτοὺς *P. H. Ald.* & *B2.*

ultima, *Etenim incertum est verane dicant, siquidem non possunt non criminari ea quae explorata habemus.* Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praecessit. οὐχ ὅπως significat *nedum.* Verba, ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda sunt parenthesi. Vertendum autem, *Oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea se passos esse dicunt, narrantibus magnopere accredamus (incertum enim est, num vera dicant) nedum ut ipsi ea, quae nesciamus, accusemus.* *J. J.*

63. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἃ ἐπισάμεθα καταγορεῖν] Benedictus, *siquidem non possunt non criminari ea quae explorata habemus.* Itane? Imo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem sunt *Benedicti.* Nam in *Basileensi* editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἃ μὴ ἐπισάμεθα κ. & vertit Opsopæus, *ne quo modo eos de quibus nihil certi nobis compertum est, injuste sceleris accusemus.* Certe haec lectio & vocum series videtur melior, & exponenda Latine (pendet autem ab praecedenti χρὴ) *nedum ipsos quae ignoramus criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. *J. G.*

64. Αὐτοὺς] Sic P. *H.* & *B2.* In reliquis αὐτοὺς. Versio nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim: *nedum ipsos quae ignoramus criminari.*) *M. du S.*

Ibid. Ἃ μὴ] Nullam hic varietatem notaverat *Solanus* noster; quumque Cl. *Jens.* indicet μὴ ἃ legi, idque recte immutet, evolvi Edd. sed cognovi veteres

Εἰ δ' ἦν τι καὶ πέπραχ) τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ, τοῦτ' ἐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν, εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικαταὶ εἶναι ἀξιῶμεν· καὶ δέον θύειν, [a] καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τ' θεὸν, καὶ συναναλιθέναι, εἰ πέμψειέ τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ' τινες τ' ὑπὲς τ' Ἰόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται.

Καὶ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπη καὶ βούλε) ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχῃ, καὶ τί ποιοῦσι λῷον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν χρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γεωργοῦμεν, οὐχ Ὅμηρον χρὴ πειμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὁρᾶν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ὅπι τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῷ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσοδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰ τἀληθῆ πρός γε [b] ἡμᾶς [c] αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τ' ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύε) τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῷ τῷ θεῷ, ὃς ἐ μόνον τὰ πρῶτα καὶ τοῖς ἄλλοις

7. Utrum igitur tale quidquam in Sicilia factum ſit, hoc Delphis neceſſe non eſt ſtudioſe quaerere; niſi pro ſacerdotibus jam judices eſſe poſtulamus; & cum mactare nos oportebat, & reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria ſi quis mittat, ſedemus diſceptaturi, ſi qui trans Ionium mare juſte aut injuſte tyrannidem gerant.

8. Aliorum quidem res quomodocumque lubuerit ſe habeant. Nobis autem neceſſarium arbitror noſtra ipſorum ſcire, cum ut olim conſtituta fuerint, tum uti nunc ſe habeant, & quid facientibus melius futurum ſit. Ac nos in praecipitiis habitare, & ſaxa arare, non Homerus nobis expectandus eſt, qui nos doceat; ſed videre iſta licet: & quantum ad terram, prolixa ſemper cum fame eſſemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mactantes, & religioſi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere,) & quod a poëtis dicitur, ſine ſemine noſtro, ſine aratro, proveniunt omnia: agrum noſtrum colente Deo, qui non ea ſolum, quae apud reliquos *Graecos* naſcuntur,

a Καὶ τ' ἄλλα] Sic recte L. marg. *A1.* & *F.* niſi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum Edd. reliquae. b Ἡμᾶς] Male ὑμᾶς *S. P.* & *Fl.* Recte *F. H. Ald.* c Αὐτοὺς] Recte *Fl.* & *S.* ſpiritu leni. Αὐτοὺς ceterae.

P. F. Bz. H. &c. jam ſic habuiſſe, ſolamque adeo *Salmurienſem* ejusque adſeclam *Amſt.* male dediſſe μὴ ἀ. *F. F. R.*

69. Τ' ἄλλα] Etiam T. I. monuimus *Junt.* & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitamur, quia id in ἄλλῳ & ἄλλα non fit, nec igitur per acceſſionem particulae τε accentus mutabitur; eliſio enim per ſe non facit ſyllabam longam. Et cum apoſtrophus tantum ſit rejectio vocalis brevis, ejusmodi eliſio quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non eſt ejusdem naturae atque craſis & contractio in uno verbo. Margo *A1.* rectius τ' ἄλλα habet. Ignoſcet Lector has minutias perſequenti. *F. F. R.*

79. Πέτρας γεωργοῦμεν] Πυθῶνα τε πετρήσσαν vocat in catalogo *Homerus*. Haec adſcripta erant in marg. *Ald. Weſſelingi*. *F. F. R.*

80. Ὅμηρον] Vid. Il. B. in *Catal.* verſ. 26. & Schol. I. 405. *Hom.* I. c. Πυθῶνά τε πετρήσσαν. Ibi enim Scholiaſtes docet *Pythona* eandem eſſe cum *Delphis*, quae recentior appellatio eſt. *M. du S.*

88. Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα] Quae citra noſtram operam caſu nobis eveniunt, ἄσπαρτα & ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in *Paraſ.* & *Rhetor. Diſcal.* natum a fabula Inſularum Fortunatarum, de quibus *Homer.* Odyſſ. IX. *Horat.* & *Lucianus.* *G. C.*

Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα] *Homer.* Od. I. 109. *M. du S.*

91. Ἕλλησιν ἀγαθὰ] Solus L. hanc vocem ſuppeditat ſenſui omnino neceſſariam. *M. du S.*

Ἕλλησιν] Haec vox in marg. *Ald. Weſſeling.* ita adſcripta legitur, ut potius pro ἄλλοις ſubſtituenda, quam inſuper adjungenda videatur: & haud ſcio an Codex L. non etiam ſic habeat; ut enim Ἕλλησιν probum eſt, ita jam adjecto ἄλλοις carere poſſe videmur. Quia tamen *Solanus* ſic vult, morem geſſi. At cum

tur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, *nascitur*, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati sumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non desinamus!

d Ἕλλησιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχῃ, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξίν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορούμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ παυσαίμεθά γε οὕτω βιῶντες.

9. Recordatur autem nemo unquam suffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum, & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex constituenda, ut scrupulose judicentur donaria, & eorum quae mittuntur origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint? sed accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo ministrantes, tum religiosis.

1 Μέμνηται δὲ οὐδεὶς πώποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν, οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ', οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ηὐξημένον τὸ ἱερὸν, καὶ περιπλυτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι καινολομεῖν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πατρία νόμον καθιστάναι, e φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' ὅτου, καὶ ὁποῖα· δεξαμένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν, καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι.

10. Videmini autem mihi, Delphi, sic demum optime de praesentibus judicaturi, si primum consideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo quidem de Deo,

Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, ἄριστα βουλεύσεσθαι περὶ τῶν παρόντων, εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλίκων ἐστὶν ἡ σκέψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ,

d Ἕλλησιν] Restitutum ex L. & marg. *AIW.* Deest in Edd. prioribus. e Φιλοκρινεῖν] Ita Edd. unanimiter. Φυλακρ. *Angl.*

cum pro certo adfirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an ejus collationem tantum ab alio acceperit, dubito num τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἕλλησιν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius deliberanti melius visum, si utrumque conjungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse, fatetur, a quibus se sejungeret, si ἄλλοι abesset, ideo utrumque jam adesse malui. Sic *Demosth.* saepissime ἄλλος Ἕλλησι ait, ut in Or. de *coron.* p. 486. D. & 476. C. &c. Etsi ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Athenienses distinguit, ad *Hellada* propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis adnumerare, patet supra ex I. *Phal.* c. 6. ὅτι Ἕλληνες — ἴσμεν λέγειν. c. 7. παρ' ὑμῶν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime se habet. *J.F.R.*

95. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν θεὸν, καὶ εὐπορούμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν] Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, Καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορούμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν. *Ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus.* *J.J.*

Ibid. Μετὰ τὸν θεὸν] Μετὰ τὸν θεὸν ϵ εὐπορούμεν *Salm.* Ed. alieno loco; ceterae enim Edd. εὐπορούμεν universu ferius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν conjungunt. Quam varietatem cum non adnotarit *Solanus*, eam hic addimus, quo Cl. *Jensii* correctio melius intellecta confirmetur. *J.F.R.*

8. Φιλοκρινεῖν] Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Anglicano Cod. *per stirpes donaria discernere*, sequitur enim καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. *J.B.*

Φιλοκρινεῖν] Proba lectio. Vide Ἀποκρ. c. 4. quamvis ibi *Fl.* φυλ . . ., ut hic A. habeat. *M. du S.*

ἱερῶ, καὶ θυσιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ [a] ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν παλαιῶν, καὶ δόξης τῆ μαντείᾳ· ἔπειτα, ὑπὲρ τ πόλεως ὅλης, καὶ τ συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἑκάστῳ Δελφῶν· ὅτι πᾶσι δὲ, τ καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα εἴ τι μεῖζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσαιθ' ἄν.

& templo, & victimis, & donariis, & moribus antiquis, & legibus vetuſtis, & gloria oraculi: deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae noſtrae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: ſuper omnia vero de bona aut mala apud omnes homines fama. Hiſce enim ſi quid majus, magisve neceſſarium, modo ſanum adhibeatis judicium, exiſtimetis, non novi.

Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φάλαρις τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθησόμενα τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τ θεὸν ἐξεταθῆναι ἄξιον.

11. Haec ergo ſunt, de quibus deliberamus; non Phalaris unus tyrannus, neque taurus iſte, neque aes tantum; ſed reges omnes, & omnes Dynaſtae, qui jam ſacro utuntur, & aurum, & argentum, & quaecumque alia pretioſa dedicanda ſunt in poſterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum pertinet, exploratu dignum.

Τίνος οὖν ἕνεκα, μηδ' ὡς [b] αἰεὶ, μηδ' ὡς πάλαι τὰ περὶ τ ἀναθημάτων [c] ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς παλαιοῖς ἔθεσι, καινολομήσομεν; καὶ ὁ [d] μηδὲ πώποτε, ἀφ' οὗ τ πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾷ, καὶ ὁ τρίπους φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γε-

12. Qua igitur de cauſſa non ut ſemper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, faciemus? aut quid reprehendentes in vetuſto more novabimus; & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, & Pythius reſpondet, & tripus loquitur, & facer-

a Ἐθῶν] Merito conſpirat cum Edd. Cod. P. Θεῶν male *Fl.* ſola. b Αἰεὶ] Sic *J. Fl. H. P. Ald.* &c. c Ποιήσομεν] Ποιήσωμεν penult. longa habebant *J. Fl. H. P.* At recte quod edidimus, eſt in P. & *B2.* & marg. *AIW.* d Μηδὲ] Al. Μὴ δὲ.

31. Τὸ κατὰ τ θεὸν] Probe notanda haec phraſis. *M. du S.*

33. Αἰεὶ] Quod magis poëticum videretur, pro vulgari ἀεὶ, ideo Edd. perquiſivit *Solanus*, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & ſupra idem ſic habuimus circa fin. 2. *Ver. Hiſt.* vel initium *Tyran.* *J. F. R.*

34. Ποιήσομεν] P. *H. B2.* Alii ποιήσωμεν. *M. du S.*

36. Μηδὲ πώποτε] Etſi confundi ſolet cum μηδέποτε, plus tamen eſt; nam hoc *nondum*, illud *numquam* ſignif. in illo *Diog. Laërt.* cujus verba, aliud agens adfert *Solanus* ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. p. 115. Ἐρωτηθεὶς ποίῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ὅφη τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius numquam reddat oracula, vid. *Plutarch.* de Oraculor. defectu T. 2. p. 409. & ſeqq. *J. F. R.*

48. Ἐστὶ] Melius videtur cum ſequentibus conjungi. *M. du S.*

49. Αὐτὸν καθιστάναι] *F. Guiet.* etiam monuerat vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum, quod vidi, poſtquam ipſe jam mutaveram. *J. F. R.*

51. Παρ' αὐτοῦ] An ἄλλου? *F. G.*

Παρ' αὐτοῦ] Si cum antecedentibus conjungas, paulo melius ſe res habebunt. Sed an ſana ſint haec, dubito. *M. du S.*

52. Βιωτὸν] Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noſter utitur. Ita ἀβίωτον quoque *Euripid.* Herc. fur. 1257. — ἀνακτύζω δ' ὅτι Ἀβίωτον ὁρῶ τόν τι ἐ πάρα-ϑεν ὄν. *J. F. R.*

ΑΑΕΣ.] Duos ejusdem aetatis ab hoc diverſos memorat *M. Aurel.* I. 10. 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII. π. τ γνωσκ. *M. du S.*

ΑΑΕΣ.] Vide *Dodwelli* Diſſert. Iren. II. p. 215. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ φίλτατε Κέλσε] Is eſt *Celſus*, Philoſophus Epicureus, qui contra Chriſtianos ſcripſit, & contra quem ſcripſit *Origenes.* Videndus *Valeſius* ad Euſebium. *AE. M.*

Ibid. Φίλτατε Κέλσε] Hic *Celſus* is eſſe videtur, qui contra Chriſtianos ſcripſit, contra quem Origenes. *F. G.*

Ibid. Κέλσε] Plures fuiſſe Celſos monuerunt jam viri

cerdos inſpiratur, factum eſt, nunc conſtituemus, ut judicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiſcue & omnibus hoc licet, videtis quot quantisque bonis templum impletum ſit, dedicantibus omnibus, & ſupra vires ſuas quibusdam Deo donantibus.

13. Si vero vos cognitores quaeſitoresque donariis conſtitueritis, metuo ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum ſit, ut nemo ſuſtineat reum ſe conſtituere, & ſumtibus atque impenſis e ſua re familiari factis inſuper judicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum ſibi putet, ſi indignus, qui donet aliquid, judicetur.

γένηϑ ἡμῖν, νῦν καλαϛησόμεϑα, κρίνεαϑ, ϗ ἐξεταζεαϑ, τὺς ἀνατιϑέντας; ϗ μὴν ἐξ ἐκείνυ μὲν τῦ παλαιῦ ἔθυς, τῦ ἀνέδην ϗ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαθῶν [e] ἐμπέπλησται τὸ ἱερὸν, ἁπάντων ἀναϑέντων, ϗ ὑπὲρ τ' ὑπάρχυσαν δύναμιν ἐνίων δωρυμένων τ' ϑεόν.

Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτὺς δοκιμαϛὰς, ϗ ἐξελαϛὰς ὀπιϛήσεϊε τοῖς ἀναϑήμασιν, ὀκνῶ μὴ [f] ἀπορήσωμεν τ῀ν δοκιμαϑησομένων ἔτι, ϐδενὸς ἐπομένυ, [g] αὐτὸν [h] καὶ ἰῶτ᾽ ἐπόδικον καϑιϛάναι, ϗ ἀναλίσκονϛα, ϗ καλαδαπανῶντα, παρ' αὐτῦ κρίνεαϑ, [i] ἢ ϗ ὑπὲρ τ' ἄλλων κινδυνεύειν. ἢ τίνι βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τῦ ἀνατιϑέναι ἀνάξι῀.

ALEXANDER, SEU PSEUDOMANTIS.

PArvum tu forte, Celſe cariſſime, & leve exiſtimas, quod juſſiſti,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

1 Σ῀ν μὲ ἴσως, ὦ φίλαϛε Κέλσε, μικρόν τι τῦτο ϗ φαῦλον οἴῃ τὸ πρόσταγμα,

[e] Ἐμπέπλησται] Ita recte P. Bz. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπληϗ male J. [f] Ἀπορήσωμεν] Bene jam ſic J. item H. Bz. Ald. S. P. & P. Ἀπορήσομεν Fl. [g] Αὐτὸν] Αὐτὸν Edd. priores. [h] Καὶ ἰῶτ᾽] Καὶ μὴ ἰῶτ᾽ Vorſt. male. Sic notat M. du S. [i] Ἢ τίνι] Ἢ τινι Ex. Fl. At vulgatam Edd. lectionem firmat P.

1. Ὦ φίλαϛε Κέλσε] Οὗτ῀ ἐγὶ Κέλσ῀, ὁ τὴν καϑ' ἡμᾶς μακρὰν φλυαρίαν ϲυ ὀκτὼ γράψας βιβλίοις. ᾧ * πρὸς ἰσάριϑμον ἀντιξαγόμεν῀ πρόϑεσιν, ὁ σπουδαιόταϖ῀ αὐτῶν Ὠριγένης, μιᾶς ἁπάσης σοφίας ϗ εὐσεβείας † ἐξυφηνάμεν῀ λόγους, ϗ λῆρον ἀποφήνας τὸ ϑαυμαϛὸν αὐτοῦ σπούδασμα. V.

* Πρὸς ἰσάριϑμον] Sic ex C. reſtituit M. du S. πρωτοτύπυ enim ante legebatur.

† Ἐξυφην.] Et hoc emendavit idem pro vulgato ἐξυφασμάτους.

ri docti. J. Celſi ſub Adriano Juriſconſulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celſum ab eo memorat occiſum. Vide etiam *Xiphil.* 256. D. Duos Epicureos agnoſcit *Origenes*; alterum ſub Nerone, ſub Adriano & deinceps alterum (p. 8. contra Celſum) his verbis Δύο δὲ παρειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους· τ῀ μὲν πρότερον πατὰ Νέρωνα, τ῀ῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν ϗ παλαιότερον. Qui poſterior procul dubio hic noſter eſt, cui Lucianus librum hunc ſuum inſcribit. Omnia enim concurrunt. Primo *ætas*. Sub Adriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic ſcriptus eſt. Secundo *Secta*: Epicureus enim hic ſummus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes ſuum deſcribit, qui id ei paſſim vitio dat; p. 6. 10. 16. 97. 131. 141. 159. 200. 213. 232. Tertio *liber contra magos*, quem ſuo diſerte Lucianus aſſignat, c. 21. Origenes autem utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53. ὁρᾶς ὡς ἅϖα τούτων αἴσϑησιν ἔσχηκε μαγείαν εἶναι, ϗκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γράψαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. *M. du S.*

Κέλσε] De aetate *Celſi* male ſenſiſſe videtur *Dodwellus* in Diſſ. Iren. & in notis ad fragmentum *Phil. Sidetae*. *M. V. la Croze.*

μα, προστάξειν τ' Ἀλεξάνδρῳ σοι τῷ Ἀβωνοτειχίτῃ τὸν γόητος βίον, καὶ [a] Ὀπινοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα, πέμψαι τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, οὐ μεῖόν ἐστιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος [b] εἰς κακίαν ὅτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μὴ συγγνώμης ἀναγνώσεσθε [c] μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἱστορικοῖς προσλογιεῖσθαι, ὑποστήσομαί σοι τὸν ἆθλον, καὶ τὸν Αὐγείου βοστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν, ἀλλ' εἰς δύναμίν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀναχαθήρασθαι πειράσομαι, ὀλίγους ὅσους τὰ κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ' ἐκείνων τεκμαίρεσθαι πόση πᾶσα, καὶ ὡς [d] ἀμέτρητος ἦν ἡ κόπρος, ἣν τριακόσιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύναντο.

Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula persequi, non minus est, quam Alexandri Philippi F. actiones describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, & quae deerunt narrationi imputare *& adjicere* de tuo, laborem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe judicare possis, quantum omne quam immensum fuerit stercus, quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt.

Αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπέρ τε σοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμην καὶ γραφὴν καταδοθῆναι ἀνδρὸς τρισκαταράτου· [e] ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώπου, ὃν

2. Ac verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari hominem omnibus modis exsecrabilem: meo, qui studium in tali historia ponam &

a Ὀπινοίας] Sic *J. Fr. S.* L. & marg. *A1.* Ἐπινοίας *B2. P. Ald. Fl. H.* male. Ἀπονοίας *Heinf.* b Εἰς κακίαν] Nihil mutant Edd. ἐν κακίᾳ P. & *Angl.* c Μέλλοις] Ita esse in *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed & est in *Ald.* &c. d Ἀμέτρητος] Sic Edd. Ἀμύθητος marg. *A1W.* Ἀμύθητος P. e Ἐμοῦ] Ἐμαυτοῦ marg. *A1.*

3. Ἀλ. τῷ Ἀβων.] Fuit eo tempore Alexander quidam Sophista, *Peloplaton* dictus, cujus historiam *Philostratus* scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quanquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est Philostratum hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem Oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vide c. 9. 11. & 12. *M. du S.*

4. Καὶ ὑποινίας αὐτοῦ] Ἐποινία vox a Librariorum putilagine, pro Attica ὑπίνοια. Lexicographi tamen eam obtrusere, quasi prox sive proba vox esset. *Henricus Stephanus* recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est ὑπίνοια. *Th. M.*

Ibid. Ἐπινοίας] L. *Junt.* Ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis ὑποινίας. *M. du S.*

Ἐπινοίας] Hoc verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. *J. F. R.*

5. Μαγγανείας] Conf. supr. *Deor. Dial.* 2. Et infra Dial. proximo *Alex.* c. 17. c. 25. ac 43. f. & 54. *M. du S.*

9. Εἰς κακίαν] Angl. ἐν κακίᾳ. *J. B.*

14. Αὐγείου βουστασίαν] Allegoria proverbialis in hominem aut rem majorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in *Fugitivis*. *G. C.*

27. Ἐν — θεάτρῳ ὑπὸ πιθήκ.] Conf. infra hujus Dial. c. 44. & infra *Tox.* c. 59. *M. du S.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς δ'] Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes *Epicteti*, verum etiam Enchiridion. *AE. M.*

Ibid. Ἀρριανὸς] Hunc Luciani locum adducens *Vossius*, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum *Arriani*, Historiam, cujus hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit & probat idem Vir eruditissimus. De eo etiam quasi mor-

& actionibus hominis, quem non legi conveniebat ab eruditis hominibus, ſed in maximo theatro totisque populis confluentibus frequentiſſimo, ſpectari a ſimiis lacerandum aut vulpibus. Verum ſi quis hoc nos crimine accuſet, habebimus & ipſi exemplum ad quod illum ablegemus. Etenim Arrianus Epicteti diſcipulus, vir ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae ſtudiis verſatus, cui ſimile quid uſu venit, cauſſam etiam pro nobis dixerit. Tillibori enim latronis vitam ſcribere ipſe quoque dignatus eſt. Nos autem crudelioris longe latronis monumentum faciemus, quatenus non in ſilva & montibus, ſed in urbibus *hic* latrocinatus eſt, qui non Minyam ſolam neque Idam percurrerit, neque ſolas Aſiae partes deſertiores ſit depraedatus: ſed omne, fere dixerim, Romanorum imperium latrocinio ſuo oppleverit.

3. Prius vero ipſum tibi oratione deſcribam, formamque illius quam ſimillime potero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo. Corpore enim, ut hoc

οὐκ ἀναγιγνώσκειν πρὸς τὰ πεπαιδευμένων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ ὁρᾶν, ὑπὸ πιθήκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ' ἤν τις ἡμῖν ταύτῃ ὀπιφέρῃ τὴν αἰτίαν, ἔξομεν καὶ αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητὴς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ πᾶς ὅλον τὸν βίον συγγενόμενος, ὅμοιόν τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ λῃστοῦ καὶκεῖνος βίον ἀναγράψαι ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὁμοτέρου λῃστοῦ μνήμην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν οὗτος ἐλῃστευεν· ὁ Μυὰν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἴδην καταπερῶν, οὐδὲ ὀλίγα τὰ Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα λελατῴδηκε, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐμπλήσας τῆς λῃστείας τοῦ αὐτοῦ.

Πρότερον δέ σοι αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας τῇ μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός τις ὤν. τὸ μὲν δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦ-

f Οἱ Μυάν] Nil mut. Edd. *Μυσίαν Palm.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ] Ὅτι Ἀρριανὸς κατὰ τὸν Σούδαν τὸν ἐπὶ Ἐπίκτητος ὁ Στωϊκὸς ὁ τὰ ἠθικὰ φέρων * κατὰ τοῦτον τὸν *V.*

40. Οὐ Μυάν μόνην] Πότερον τὸν Ὀρχομένιον Μυάν, ἢ τὸν Ὁμήρου μνημονεύει Ὀρχόμενον φασκων † Μυήϊον, ἢ τὸν Βοιωτίον; *V.*

* Fallitur Graeculus. Notum enim eſt Epictetum Neronis tempore vixiſſe. Vide *Suidam. J. Cler.* Ad Antoninos usque vitam produxiſſe Epictetus traditur, vid. not. ad Ἀπαιδ. c. 13. *M. du S.*

† Μυήϊον] Μυήϊον antea male. Vid. *Homer.* Il. B. *Catal.* 18. vel 511. *M. du S.*

mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de Libro ipſo Apologia intelligenda eſt. Vide *Xiph.* in Hadrian. 264. B. Ad Marci usque tempora deducit *Photius* Bibl. C. 58. p. 53. Vide etiam *Suidam.* Circa annum Chriſti 134. Cappadociae praefuit. *Dio* 69. p. 794. quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inſcripſit. *M. du S.*

36. Τιλλιβόρου] Hujus an meminerint alii ſcriptores, me latet. *M. du S.*

40. Οὐ Μυάν μόνην] Quae ſit illa Minya régio, juxta cum ignariſſimis ignoro. Μυάνες γῆ dicta eſt aliquando Orchomenus in Boeotia, ſed quam longe ab Aſia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphilia fuit quaedam regio, quae *Mυλίς* dicebatur, non Μυάνες. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis ubi ſua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu Lector, ſi mihi credis, leges confidenter, *Μυσίαν*. Nam Myſiae provinciae mons Ida erat in Aſia, ſi Aſiae vocem latius accipias, & ſatis vicina Aſiae proprie dictae. Ideo nulla eſt ratio dubitandi, quin noſtra emendatio ſit vera & proba. *J. P. a G.*

Οὐ Μυάν] Τὴν τῆς Φρυγίας. *Steph. F. G.* Eadem nota, iisdem verbis in Ed. Graev. *Meursio* adſcribitur, quam modo ex *Gujeti* nott. Mſſ. exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Μυάν] Scholiaſtes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud *Homerum* in Catal. *v.* 18. in Boeotia eſt, atque adeo a poſteriore non diverſus. *M. du S.*

τοῦτο δείξω, μέγας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς· λευκὸς τὴν χρόαν, τὸ γένειον ὑπόπαν λάσιος, κόμην τε μὴ ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ προσθέλον ὑποκείμενος, εὖ μάλα εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλούς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη θυῖαν. ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες· φώνημα ἡδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ ὅλως, εὐδαιμόθεν [a] μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε.

Τοιὸς δὲ μὲν τὴν μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, πολεμίοις μὲν καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι τούτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ καὶ ἀγχινοίᾳ, καὶ ἀριθμῷ, καὶ πάμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόλμα εὐεργον, καὶ εὐμαθὲς, καὶ [b] τὸ μνημονικὸν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφυὲς, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἔκαστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χείριστον· καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑπερβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τὸ ὅπλ' κα-

etiam tibi oſtendam, & magnus erat, & honeſta ſpecie, & quae Deo dignum aliquid re vera prae ſe ferret: Colore candidus, mento non nimis hirſuto, comatus tum ſua coma, tum adſcita, praeclare illa aſſimulata, ut plerorumque oculos, alienam eſſe, fugeret: oculi vivaci lumine, & Deo plenum oſtendentes: vox ſuaviſſima ſimul & ſplendidiſſima: & paucis ut abſolvam, nulla pars, quantum ad haec, reprehenſionem habebat.

4. Talis quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, averruncator Herocules, & Jupiter depulſor, & ſervatores Jovis liberi! in hoſtes noſtros & inimicos potius incidamus, quam verſemur cum tali. Nam intelligentia, & ſolertia, & acumine, multum alios excelluit, tum curioſitas, & docilitas, ac memoria, & ingenium diſciplinae capax, omnia haec, & ad excelſum usque ſingula ipſi aderant. Verum utebatur illis peſſime: & cum inſtrumenta iſta virtutis in poteſtate haberet, mox famoſiſſimae

a Μεμπτὸς] Μωμητὸς P. b Τὸ] Deerat in *Ald. P. Fl. H. S.* Aderat in *J.*

52. Πρόσθετον] Quomodo id deprehenſum ſit, infra narrabit c. 59. Sic κομῶν προσθέσεις inter muliebria lenocinia apud *Philoſtratum* recenſentur. p. 931. ubi Cl. interpres & hunc Luciani locum appoſite adducit & *Clem. Alexandr.* Paedag. I. 3. p. 218. *M. du S.*

55. Τὸ γοργὸν] Τὸ σεμνὸν, φοβερὸν. *F. G.*

59. Ζεῦ ἀποτρόπαιε] Recte ſecundum Theologiam gentilium. Quod autem *Clemens Alex.* 12, 2. — habet προτροπαίους, mendoſum eſt. & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum ejus Editorem non fugiet, credo. *M. du S.*

60. Παλαμίοις] Sic *Gall.* §. 30. ἐχθροῖς ὅτῳ πλουτῶ γένοιτο. *Æſchylus* Prometh. vinct.

Ἑρ. χλιδᾷν ἔοικας τοῖς παροῦσι πήμασι.
Ἡφ. χλιδῶ; χλιδῶντας οὖν τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
Ἐχθροὺς ἰδοίμι.

Ex quo *Plaut.* Aſin. act. 3. ſc. *Agnidum.*

Ag. Hem adſpecta rideo! utinam male qui mihi volunt ſic rideant.

Sic *Terent.* Eunuch. Act. 4. Sc. 3. *Adelph.* Conſ. ad *Liv.*

Urbs gemit, & vultum miſerabilis induit unum.

Gentibus adverſis forma ſit illa, precor.

Idem *Albin.* etiam. *J. B.*

71. Κίρκωπες — Εὐρύσακες] Nobiles facinoroſi. Meminit horum & *Æſchines* adverſus Cteſiphontem: ὅτι ὁ Φρυνώνδας, ὅτι Εὐρύσακες, ὅτι ἄλλοι ἰδιῶται πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτοι μέγοι καὶ νῦν ἐγένοντο. Vid. *Eraſmum* ad proverbium: ne in Jampygum incidas. *G. C.*

Κίρκωπες] Vide *Ovid.* Metam. XII. f. 2. *M. du S.*

Ibid. Εὐρύσακες] Vide *Eraſmum* in proverb. εὐρύσακες. *Verſt.* Scholiaſtae hic parum notus. *M. du S.*

72. Φρυνώνδου] Pravitate notum fuiſſe Scholiaſtes ait. *M. du S.*

Ibid. Ἀριστόδημον] Quem Ariſtodemum intelligat, neſcio; plures enim ſunt hujus nominis Tyranni, vide Scholium 4. *M. du S.*

Ibid. Σάτυρον] Eum intelligit, de quo ſupra N. 30. XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. *M. du S.*

73. Ῥοντιλλιανῷ] Sic legit Interpr. ex Cod. Florent. *J. B.*

Ῥοντωλλιανῷ] De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clariſſimus ille aetate fuerit. *M. du S.*

74. Υἱὸς αὐτοῦ] Lege αὐτοῦ. *F. G.*

Ibid.

simae malitiae hominum, summus ipse fa-
ctus est, supra Cercopas, supra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & modestissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat. Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina mente praeditus. Si vero hujus aetate vixisset, puer, bene novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli putare, me contumeliae in Pythagoram caussa ista dicere, aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contumeliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora, quibus ego fidem ut veris nunquam adhibuero, tamen in unum conducat omnia; vix minima pars ea fuerit ejus quae in Alexandro fuit calliditatis. Omnino enim cogita mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae temperaturam, ex mendacio, dolis,

ὀχία ἀλαζόνων ἀκρότατος ἀπετελείσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυνώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ Ῥουτιλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ αὑτοῦ λέγων, Πυθαγόρᾳ ὅμοιος εἶναι ἠξίου. ἀλλὰ ἵλεως μὲν ὁ Πυθαγόρας εἴη, σοφὸς ἀνὴρ καὶ θεοπρεπῶς γνώμην ἔχων. εἰ δὲ καὶ τότε ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μή με νομίσῃς ὑπὲρ τούτων τῷ Πυθαγόρᾳ λέγειν, ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς εἰς ὁμοιότητας τῶν πράξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα καὶ βλασφημότατα τῶν ὑπὲρ ἀληθοῦς περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε οὐδὲν πιθανὸν, ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι εἰς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἁπάσης ἐκείνης γένοιτο τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ὑπονόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ ἀκριβῶς ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ὑπορ-

ε Ῥουτιλιανῷ] Ῥουτιλιανῦ Fl. ᵈ Αὐτοῦ] Sic recte B2. Αὐτοῦ ceterae. ᵉ Εἰς] Sic Ald. P. H. Πρὸς J. ᶠ Ποικιλωτάτην] Ποικιλωτάτῃ Edd. priores.

71. Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας] Οὗτοι οἱ Βοιωτίαν διοικοῦσι, Θηβαῖοι ὄντες γένος. Σίλλος δὲ Τροιζήνιος ἱστορικὸς ἦν, ἀλλ' αὐτὸν δὲ καὶ τὸ παροιμιάζεσθαι, Κερκώπων ἀγορά, ἀπολωλέναι φησί. Σύναγωγος δὲ εἰς πόλιν συλλεγόμενος φησιν ἀεὶ πανοῦργος. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανοῦργος, πρὸς δὲ καὶ πρόδοτης γενόμενος. Ὀσανύτας δὲ Φρυνώνδας ἐστὶ † πανοῦργος βοιώτιος. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιαρὸς καὶ παλαιστὴς ὡς ἱστορεῖται· ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωτεὺς Ἀριστόδημος καλεῖται. τούτους ὁμοίους καὶ ὁ Σώστρατος. V.

* Σίλλ.] Sic C. Σίλλος V. Σιλλος Edita. M. du S.

† Πανοῦργος] Ita mutavit Solanus, quum πανοῦργον editum esset. Sed confer & Suidam h. v. J. F. R.

Ibid. Αὐτοῦ] B2. In reliquis prave αὐτοῦ. M. du S.

78. Πρὸς αὐτὸν] Παῖς ὢν πρὸς αὐτὸν. Sic Terens. Nihil ad nostram hanc, Eun. II. 3. 69. Et paullo post pleniùs, ne comparandus ad illum est. Exempla Graeca passim quoque obvia. Vid. Fratris carissimi G. C. Reitzii Beig. Gr. p. 519. J. F. R.

83. Ἐκ ἀληθοῦς — ὡς ἔγωγε οὐδ' ἂν π.] Hic locus apprime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque ejus consilium atque institutum nosse discimus. Ex animo enim quin hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, inquies, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis eos insectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae praetendebant. Reliqui fere joci sunt, eximiis illis viris nequaquam fraudi, si Lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. M. du S.

86. Πολλοστὸν — μέρος] Utitur hoc Luciani testimonio Cl. Duker. ad Thucyd. VI. 86. p. 432. ubi πολλοστὸν μέρον nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοστημόριον dici, ut editum in Thucyd. vid. Pollux. L. IV. segm. 165. J. F. R.

89. Ποικιλωτάτην] Vitiose legitur, ὅλως γὰρ ὑπονόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ ἀκριβῶς ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν. ratio linguae postulat ποικιλωτάτῃ. id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Saltatione c. 31. πλὴν ὅτι ποικιλώτερος αὐτοῦ, &c. J. J.

Ποικιλωτάτην] Cl. Jensii emendatio, ut Ὀργ. c. 31. M. du S.

ὀπτορκιῶν, καὶ κακοτεχνιῶν συγκειμένην, ῥᾳδίαν, τολμηρὰν, κινδυνώδη, φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκριτικὴν τῶν βελτίονος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς [a] βουλήσεως ἐοικυῖαν. εἰδεὶς γὰρ τοπρῶτον ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ὀπτικέστατος, καὶ προσέτι ἁπλοϊκώτατός τε, καὶ [b] ἀφελέστατος. ὀπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργὲς [c] προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν ἀεὶ μικρὸν ὀπτοεῖν, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν.

perjuriis, malis artibus compositam, agilem, audacem, periculis se objicientem, laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fidem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his, quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo illum conveniſſet, non sic ab eo discessit, ut putaret, omnium illum hominum optimum, & aequissimum, & adhaec simplicissimum, atque ab omni fuco alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis mentem applicaret.

Μειράκιον μὲν ὢν ἔτι ὢν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἔστιν ὅτε τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ὀπὶ μισθῷ τοῖς [d] βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ὑπισχνου-

5. Cum igitur adolescens adhuc esset formosus admodum, quod licebat e stipula *quasi & reliquiis formae* colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus, pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praestigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas

a Βουλήσεως] Ita bene *P. B2.* & marg. *A1W.* Βολήσεως male *S. A. F. H. Ald. Fl.* b Ἀφελέστατος] Sic P. Et Edd. optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. *Fl.* c Προσῆν] Πρὸν Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. d Βουλομένοις] Sic A. P. L. & marg. *A1W.* Δεομένοις Edd. priores.

95. Βουλήσεως] Ibidem non multo post pro, τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βολήσεως ἐοικυῖαν, rescribe βουλήσεως. Sic habet *Basileensis* anni 1545. *F. F.*

Βουλήσεως] In plerisque impressis βολήσεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea minime favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu.* Sed utramque nunc *B. P.* & Cl. *Jensium* monentem laudo, qui βουλήσεως restituunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem hujus libelli c. 54. — 57. quae verbum hoc mire illustrant. & *Thuc.* I. 92. *M. du S.*

3. Ἐπίχειν τὸν νοῦν] Jussit in marg. *Solanus* conferre *Th. Magistrum.* Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπίχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπίχειν modo esse ἐπί τινι ἔχειν, cum alibi & κωλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμοὺς omitti, docebunt *Bos* de Ellipsi, & *Elsner.* ad Act. Apost. III. 5. ubi de mendico: ὁ δὲ ἐπίσχων αὐτοῖς. Verum quod hic contra *Bosium* sentiat, & non ὀφθαλμοὺς, sed νοῦν in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέψον εἰς ἡμᾶς. Nec juvant *Elsnerum* exempla quae adfert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & *Bos* habet, ubi ὀφθαλμοὺς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. *F. F. R.*

5. Ὡς ἔστιν ὅτε τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι] Vertit Interpres, *ut licebat ex stipula conjicere*; recte quidem quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam Interpres Graecus anonymus *Homeri*, ad Odyss. Ξ. vs. 214. ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἔστιν νοῆσαι τὸ κάλλος τῶν τιθυρισμένων καρπῶν, ἔτως ἐκ τῆς προσηνοῦς σώματος τὴν ἀρχαίαν ἕξιν καλαιονῆσαι. *Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere licet.* Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paullo supra docuerat, quum proprie notet τὸν ὑποστάθμιον τοῦ ἀπολειπομένου σίτου (sive ', ut *Hesychius*, τὸ ξυλῶδες τῶν σιτηρῶν) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, *aetate effoeta*; quemadmodum & καλάμιον interpretatur item *Hesychius*. *F. F.*

6. Ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαιρεσθαι] *Homer.* Odyss. Ξ. 214. *M. du S.*

8. Διομόνοις] Angl. βουλομένοις. *F. B.*

Βουλομ.] Sic A. P. & L. Reliqui διομένοις. V. c. 17. & passim apud optimos scriptores. *M. du S.*

10. Μαγείας — καὶ ἐπῳδὰς] Conf. supra Μισθ. c. 40. *M. du S.*

12. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.] Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. *F. B.*

13. Ἀναπομπὰς] *Deconverres.* ἀναπέμπω *emitto*, *sur-*

vinas incantationes pollicentur, & philtra venerea, & inimicorum illicia, & thesauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad suarum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cupidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat: instituit illum, & adjutore, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Caeterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remissta bona, ast idem mala multa;

Quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere, ex familiarissimis Apollonii Tyanei, qui omnem illius tra-

μθίων, καὶ χάριτας ὅτι τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς [e] τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων, καὶ δοξάς. ἔτος ἰδὼν [f] εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῆ ἑαυτῆ πράξεων ἑτοιμότατον, καὶ μεῖον ἐρῶντα τῆς κακίας τῆς αὐτῆ, ἢ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῶν, καὶ ὑπηρέτην, καὶ δοκοῦν χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν δῆθεν ἰατρὸς ἦν, ἠπίστατο δὲ καὶ τὴν [g] Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά.

Ὧν ἁπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκείνου, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεὺς, τοῦ Ἀπολλωνίῳ τῷ [i] Τυανεῖ τῷ [k] πάνυ συγγενομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰ-

e Τοῖς ἐχθροῖς] Ἐπὶ τοῖς ἐχθρ. *Fl.* f Εὐφυᾶ] Ita etiam habere *J. Fl.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed habet & *H.* &c. g Θῶνος] Θόωνος Cod. A. & P. Prius Edd. constanter. h Αὐτὸς] Οὗτος A. P. L. Αὐτὸς Edd. vett. i Τυανεῖ] Τυανεῖ *J.* sola. k Πάνυ] Τῷ πάνυ *Marc.* Nihil mut. Edd.

sursum mitto, Etym. *F. G.*

Ἀναπομπὰς] Recte *Gujetus* exponit; nam promittunt magi se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocaturos. *J. F. R.*

14. Εὐφυᾶ] Non quidem immerito varietatem quaesivit diligentissimus *Solanus*: nam εὐφυῆ requiritur ab recto εὐφυής, si paradigmata grammatica spectes, ut ἀλαθὴς ἀλαθῆ. & εὐφυῆν *Vorstius* etiam margini *Basil.* 1. adscripserat. Verum neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae εα purum tam in α quam η contrahi monet, sic ὑγιῆ & ὑγιᾶ utrovis more dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici jam tradidere. Conf. *de Salt.* §. 74. & *Maittaire* de Dial. p. 29. *J. F. R.*

20. Θῶνος] Angl. Θόωνος & ita Interp. *J. B.*

Θῶνος] Conf. *Homer.* Odyss. Δ. 230. Sic scribitur apud *Hom.* l. c. ad quem locum manifesto alludit. cum A. tamen P. etiam Θόωνος. Cave autem credas cum doctissimo *Philostrati* interprete, nomen id fuisse Tyanensi (ad p. 148.) quem Aegyptium insuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud *Philostr.* hujus hominis mentionem nullam fieri, quem participem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diserte tradit. *M. du S.*

22. Φάρμακα] Hoc carmen pluribus in locis est apud *Homerum*, praecipue Odyss. Δ. quod usurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant. *G. C.*

Φάρμακα] Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ. 232. *J. F. R.*

25. Αὐτὸς] Angl. ἔτος. *J. B.*

26. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγ[γενομένων] Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. *Th. M.* Hujus vitam 8. libris *Philostratus* describit: hunc *Hierocles* Christo aequiparavit: contra quem Eusebius scriptit. *G. C.*

27. Ἀπολλ. τῷ Τυανεῖ τῷ π. σ.] Secuti hic sumus emendationem *Marcilii*; nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo diu versatus fuerat, qui paullo ante centesimum a Christo nato annum, eodem quo Nerva, tempore, mortuus traditur. Hujus imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile patet, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis quae de eo hic traduntur, nondum septuagenarium decessisse sub finem Imperii *M. Aurelii Antonini*, quod ex sequentibus patebit. v. quae de bello Marcomannico habet c. 48. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πάνυ] Emendationem hanc *Marcilii* adeo necessariam existimavi, ut eam receperim, contra Edd. *J. F. R.*

28. Τραγῳδίαν] Non sic de eo sentiebat *Philostratus*, qui viri vitam conscripsit, etiam nunc extantem. Non *Eunapius*, qui in prooem. ad vit. *Soph.* ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους θεοῦ. librum eum inscribi jure potuisse censebat. Ante Lucianum vix reperies, qui ejus meminerit. Eruditiss. certe *Philostr.* enarrator Lucianum cum Apulejo coaetaneo primos facit, praef. p. 33. *M. du S.*

εἰδότων. ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι ἀγχιβῆς ἄνθρωπον λέγω;

goediam noſſent. Vides e qua tibi ſchola hominem narrem?

Ἤδη δὲ πώγων ὁ Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τῆς Τυανέως ἐκείνης ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν ἐδέησεν [a] ἐπινοεῖν· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ [b] χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταπτύστερος τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιῆσαν γοητεύοντες, καὶ τοὺς ταχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων Φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομάζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μέν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βουλομένην, ἐξευρόντες, [c] ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα παρ' αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμων πόλις τῶν Μακεδόνων βασιλέων, νῦν δὲ ταπεινὸν καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχουσα.

6. Jam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate conſtitutus, cum jam defloruiſſet aetatula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat: ſed ſocietate inita cum Byzantio quodam annalium ſcriptore ex eo genere, qui in certamina deſcendunt, multum etiam execrabilioris ingenii homine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praeſtigiis utentes, & pingues hominum (ſic ipſi patrio magorum nomine vulgus appellabant) detondentes. In hiſce vero etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam quidem, ſed quam amabilis eſſe vellet, cum inveniſſent, annonae quantum opus eſſet ab illa nacti, e Bithynia illam in Macedoniam ſecuti ſunt. Ex Pella autem ea fuit, beato quondam oppido Macedonum regum temporibus, jam vero paucos eosque humiles cives habente.

Ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθεις,

7. Hic viſis draconibus ingenti ſpecie, man-

a Ἐπινοεῖν] Ἀπινοεῖν P. b Χρονογράφῳ] Sic J. H. P. S. Ald. Bz. Χορογράφῳ Fl. c Ἐπεσιτ.] Ἀπεσιτ. male P.

35. Μικρὸν ἐδέησεν ἐπινοεῖν] Sic *Liv.* de Scipione XXIX. 1. Nihil enim parvum, ſed Carthaginis jam excidia agitabat animo. *M. du S.*

36. Χρονογράφῳ] Forſan χρησμογράφῳ, ut infra c. 10. *M. V. la Croze.*

Χρονογράφῳ] Legendum λογογράφῳ, adſcripſerat *Solanus*, ut ſupra *Herod.* c. 4. ubi τῇ συγγραφικῇ τῶν λογογράφων. Vel χρησμογράφῳ, videndumque quod hic ſequitur cap. 10. hujus *Alex.* Sed prius malim. *J. F. R.*

Ibid. Καθιέντων] Circulatoremne intelligit? *M. du S.*

Καθιέντων] Κατιόντων aliquem legendum conjicere *Guiet.* ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. *J. F. R.*

37. Καταπτύστερος] Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου ſcil. *F. G.*

39. Παχεῖς] Sic pag. ſeq. & pag. 481. *J. B.*

Παχεῖς] V. *Ariſtoph.* p. 670. A. Et Noſtrum c. 9. *M. du S.*

Παχεῖς] Infra addit καὶ ἠλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et ſic παχεῖς de rudi ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliisque aliorum teſtimoniis probat Reverend. *Elſner.* ad Euang. Matth. XIII. 15. p. m. 67. *A. F. R.*

41. Τοὺς πολλοὺς] Notum quidem addito articulo *vulgus* & *res vulgares* ſignificari. Vid. noſtrum ſupra de *Merc. cond.* c. 9. & infr. hoc *Alex.* c. 9. *Dion. Hal.* VII. p. 473. τὸ ὄναρ — ὃ τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. *Thucyd.* interpretatur πάντας. Ad L. I. c. 6. No. 15. Conf. *Ael. V. H.* XIV. 8. ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſignificari, ſed plus, veluti in *Epiſt.* ad *Rom.* c. V. 15. εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *univerſos* interdum ſignificare τοὺς πολλοὺς, docet *Gronov.* qui verba *Arrian.* de Exp. Alex. VII. p. 485. Ed. *Amſt.* (Ed. *Leid.* p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἄραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *univerſos Arabas*; quum non ſufficeret Vulcanii verſio, *in Arabas, populoſam gentem.* *J. F. R.*

Ibid. Ἀποκείροντες — Μακέτιν] Vid. quae dicimus ad *Philopatr.* c. 21. κεκαρμένους τῶν ἐν τῷ Δηλίῳ. Sic paullo poſt dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους ἐν τῇ κεφαλῇ προεξυρημένους. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetin* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. *J. M. G.*

42. Μακέτιν] Nomen eſt non proprium illius mulie-

manſuetis plane & cicuribus, qui etiam alterentur a mulieribus, & jacerent cum pueris, & calcari ſe paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis inſtar lac e mamma ſugerent. Multi autem tales apud illos naſcuntur, unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiiſſe probabile eſt, cum Alexandrum utero ferret, tali, puto, angue cum illa cubante. Emunt horum ſerpentium unum pulcherrimum paucis obolis.

8. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *jam belli principia.* Tanquam enim peſſimi duo *mortales*, & audaciſſimi, & ad maleficium promtiſſimi, ſocietatem coëuntes, facile intelligebant, a duobus hiſce maximis quaſi tyrannis vitam regi, ſpe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus ſit, uti queat, ad divitiás celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel ſperaretur, videbant futuri ſcientiam & maxime neceſſariam & in primis deſiderabilem eſſe: eaque ipſa ra-

ἡμέρας πάνυ, καὶ τιθασσὸς, ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν, καὶ πατεμβύας ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένους μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ μάστῆς καὶ ταῦτα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν καὶ τὸ περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα μῦθον ἐξενεγκεῖν εἰκὸς, ὁπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δράκοντος τινὸς, οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ) ὠνοῦνται τὸν ἕρπετὸν ἐν τὸ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.

Καὶ καθ' ἣν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥᾳδίως καθεώρων τὸν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν τούτοιν μεγίστοιν τυράννοιν, ἐλπίδος καὶ φόβου· καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ εἰς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἄν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τό τε μεθιέντι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὸ πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ σοφωτάτην οὖσαν, καὶ

d Δυεῖν] Δυοῖν P. Δυοῖν *Ald. H. B2. Fl. S.* recte. de *J.* vid. nott. e Ἐν] Abeſt a *Fl.* Adeſt in aliis.

ris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio, unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a *Kennetto* laudatum p. 117. *M. du S.*

46. Πελλαίᾳ] Macedoniae civitas eſt, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque æſtate, frigoris cauſa, collo circumdare. *G. C.*

Πελλαίᾳ] Adleverat margini Clar. *Hemſterh.* videndum *Ex. Spanhem.* de Pr. & Uſ. Num. Ant. Diſſ. IX. p. 655. Quem igitur adiiſſe non pigebit. *J. F. R.*

47. Εἰδυίαν] Enallage. *F. G.*

48. Νῦν δὲ] V. *Spanhem.* 654. *M. du S.*

55. Πελλαὶ δὲ] De ſerpentibus Pellaeis *Caſaub.* ad *Suet.* lib. 3. *J. B.*

56. Τὸν περὶ τὴν Ὀλυμπ.] Vid. *Plut.* in initio Alex. qui Luciano hac in re adſtipulatur. Adde *Spanhem.* 212. *M. du S.*

57. Ὀλυμπιάδος] Matre Alexandri, de qua Dial. *Dios.* & *Alexand.* *G. C.*

Ὀλυμπιάδος] Origo fabulae de Olympiadis ſerpente. *F. G.*

62. Θουκυδίδην] *Thucyd.* L. II. c. 1. *M. du S.*

66. Τὸν — βίον] Conf. infra Δυσπ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ δυεῖν τούτοιν] Metus & ſpes divinationem & auguria repererunt. Qui impenſe cupiunt, ſuis votis undecumque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero miſere cupiunt, quavis ex re ſolatium formidinis aucupant. Vide *Lucianum* in Char. & in Demonact. *G. C.*

Ibid. Δυεῖν] Ita Edd. Atticum neque hic ſolum, ſed multis aliis in locis. *M. du S.*

Δυοῖν] Δυεῖν ait *M. du S.* Edd. habere; at Pariſina habet δυοῖν. *Vorſt.* in *B2.* etiam δυοῖν adleverat, fruſtra. Quid in *Junctina* fuerit, neſcio, nam *Solanus* eam ſic mutavit, ut & δυεῖν & δυοῖν inde conficere queas; quare Edd. denuo conſului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat alias quasdam Edd. nihil abire ab Lectione *Juntinae*, quas tamen δυεῖν habere cognovi, ideo credo δυοῖν fuiſſe in *J.* Sed *Solanium* correxiſſe δυεῖν, nam cum illa reſtituta lectione ſic reliquae conveniunt. Certe δυεῖν rectum eſſe, ſi teſtimoniis indiget, confer *Diod. Sic.* XIX. p. 296. Ed. *Baſil.* ubi δυεῖν τυράννοιν. Et δυεῖν νοσῶν vid. ex *Thucyd.* pluraque apud Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 34. *J. F. R.*

73. Καὶ

καὶ Δελφοὺς οὕτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τὴν ἀνθρώπων ἀεὶ, δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, φοιτώντων [a] εἰς τὰ ἱερὰ, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους φρέφοντες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστήριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον. [b] ὥσπερ μείζονος ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν, ἀπήντησεν αὐτοῖς, καὶ χρεῖττον διεφάνη τὰ ἐλπίδος.

tione Delphos olim divites factos esse atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum, ad templa euntibus, & praedisscere futura cupientibus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & aureos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac miscentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant futuros; quae quidem res magis illis, quam pro prima exspectatione, respondit, & spe melior apparuit.

Τὰντεῦθεν τὴν σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν ποῦ τῆς χωρίου, δεύτερον δὲ, ὅτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν [c] Χαλκηδόνα εὐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, [d] καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θρᾴκῃ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ [e] προσοικοῦν, οὐκ ἐκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἁπάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ

9. Hinc dispiciebant primum de loco, deinde quod principium, quae ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem probabat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thraciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul distaret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superjacent omnes. Vicissim Alexander suam

a Εἰς τὰ ἱερὰ] Deest artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B2.* Adest in *J.* b Ὅπερ μείζονος] Ἐπὶ μείζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant Edd. Ἐπὶ μείζον etiam marg. *A1.* adscriptum fuerat, sed erasum deinde. c Χαλκηδόνα] Constans lectio. d Καὶ ἐμπόρων] Et hanc esse constant. lect. notarat *M. du S.* e Προσοικοῦν] Πρόσοικον *J. Pell.*

73. Καὶ * Δελφοὺς οὕτω] Προσυπακουσίον κἀνταῦθα τὸ κατενόησαν. οἷον καὶ Δελφοὺς οὕτω κατενόησαν πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι. *V.*

90. Τὸν Χαλκηδόνα δοκίμαζεν] *G.*

* Δελφοὺς] Et hic & statim iterum male ἀδελφοὺς erat in Impress. Quum Cod. V. tamen recte Δελφοὺς. *M. du S.* Sed & pro *doctimus* in edito male ἀοιδίμους. *J. F. R.*

73. Καὶ Δελφούς] Sic in Jove trag. & Icarom. *J. B.*

74. Κλάρον] V. de his quae supra annotata sunt, ad Θ. 8. XVI. *M. du S.*

75. Βραγχίδας] De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit *Bulengerus* de oraculis & vatibus c. 9. *J. M. G.*

Βραγχίδας] Vid. etiam *Olear.* ad Philostr. IV. c. 1. p. 140. *J. F. R.*

79. Πλίνθους] Sic in Contempl. *J. B.*

84. Ὑπερμειζόνως] Angl. ἐπὶ μεῖζον. *J. B.*

Ibid. Μειζόνως] A. P. & L. ἐπὶ μεῖζον. Sed nihil muto. v. quae ad Μισθ. c. 12. a me annotata sunt. *M. du S.*

Μειζόνως] Conf. mox c. 26. *J. F. R.*

90. Χαλκηδόνα] In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet vir Ampl. *Ex. Spanh.* p. 117. nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in *Strabonis* codicibus antiquis reperiri. *M. du S.*

91. Καὶ ἐμπόρων] Mirum ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. *M. du S.*

93. Προσοικοῦν] Adscripsit *Solan.* vid. infra in Δεψ. c. 2. Γαρέαυλος μόνοι πρόσοικοι ὄντες, quo adjuvetur, credo, conjectura *Pellaei*; sed & mihi participium activum προσοικοῦν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur; quare πρόσοικον admittere malim, si quis Codd. addicat.

fuam patriam praeferre, dicens quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales esse Paphlagonas dicebat, eos qui ad Aboni castrum habitarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui si quis modo illis se ostendat qui tibicinem, aut tympanistam, aut strepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio est, vaticinetur, statim omnes hianti ore, tanquam caelestium quendam, illum adspiciant.

10. Hac de re cum aliquamdiu dissedissent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa est, in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalcedonensibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum esset, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in Pontum venturum esse, & Aboni castrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae,

οἶκοι πρόκρινε, λέγων, ὅτι ἀληθὴς ἦν, πρὸς τὴν τούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν, ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἠλιθίων τὸν ὑποδεξομένων, οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ὑποφοιτῶντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ ἠλιθίους, καὶ μόνον εἰ φανείη τις αὐλητὴς, ἢ τυμπανιστὴν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τὴν ἐπιφανίαν προσδεχομένους.

Ὀλίγης δὲ δεηθεὶς τούτου πάσεως αὐτοῖς γενομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιότατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρεθεῖσαι, ἀφοιτῆσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λό-

f Χαλκᾶς] Χαλκᾶς ridicule *J.*

5. Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου] Ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων μάντεων τοῦτο λέγεσθαι εἴωθεν. *V.*

cat. *J. F. R.*

95. Τὰ οἴκοι] E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. *M. du S.*

2. Τοὺς πολλοὺς] Conf. supra dicta ad c. 6. *J. F. R.*

4. Κυμβάλοις κροτοῦντα] Quamvis *plaudo* significat, tamen & transitive usurpatur, aeque ac Latinorum *plaudo*. vid. *Cerd.* ad *Virg.* Æn. VI. 644. Alii etiam construunt cum accusandi casu, ut *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 50. Αὐτὴ δὲ κύμβαλα ἐκρότει. Sed noster Deor. Dial. XII. *Ven.* & *Cupid.* etiam ἐκκροτεῖν cum dativo, ἐκκροτεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accusativo autem etiam *Homer.* Il. O. 453. ubi κοῦφ' ὄχεα κροτέοντες, est *vacuos currus quatientes, cum strepitu.* *J. F. R.*

5. Κοσκίνῳ — μαντεύομαι] *Cribro vaticinans*, stulte de rebus occultis divinans, paroemia sumta a divinationis genere, quod suspenso circumactoque cribro peragebatur. *G. C.*

Κοσκίνου μαντεύομαι] Paroemiogr. *J. B.*

Κοσκίνῳ — μαντεύομαι] Κοσκινομαντία, de qua *Theocr.* Εἶτε δ' Ἀγροιὼ τἀληθέα κοσκινομαντίς. *F. G.*

16. Μέτεισιν] Praesens pro futuro; sic εἰσὶ pro ἔσται & similia, vid. *Jens.* & *Hemsterh.* T. I. Somn. c. 9. p. 14. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere esse, vid. Commentt. ad *Aristoph.* Plut. 70. ubi Ἄπειμι, abibo. Et vid. Cl. *Hemst.* idem dicentem, ad T. I. Somn. §. 7. f. p. 10. Adde *Lang. Past.* L. 2. p. 67. iterum 68. καὶ ἄπεισι τοῖς Μεθυμναίοις σὺν ἀγαθὸς πολέμιος. *Et veniet Methymnaeis hostis sat infestus*, ut vertit *Jungerman.* Sed & potuisset: *hinc abibit* vertere; At vix quidquam interest, & alibi de hoc significatu agemus. Conf. eumd. L. IV. p. 125. (Ed. *Moll.* nam altera ex qua olim priora excerpsi, nunc non est ad manum) ἄπειμι τὰς αἴγας ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. *Lucian.* Si alia verba sic posita addere velim, quorsum id abiret? Vid. tamen *Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. Φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύξομεν &c. In verbis autem contractis num praesens sit an fut. 2. vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 65. ἁπλῶ pro ἁπλόω, quod alibi agemus. *J. F. R.*

λόγον ἐς πᾶσαν † Βιθυνίαν καὶ † Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τῆς Ἀβώνου τεῖχος. [a] κἀκεῖνοι [b] γὰρ ἐν νεὼν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε † βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθείς.

[c] Προεισπέμπει δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένος, [d] καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκὼς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἅρπην ἔχων οἵαν † Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ [e] ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτῷ ἄμφω τὼ γονέα ἀφανεῖς καὶ ταπεινούς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

facile hunc sermonem per universam Bithyniam atque Pontum distulere, & multum ante alias *urbes*, ad Aboni castrum. Illi enim & templum statim excitare decreverunt, & fundamentis fossam jam fodiebant, cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula scribens, nec ita multo post diem obiit, morsus, opinor, a vipera.

11. Praemittitur autem Alexander jam comatus, demissisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium superinjectum gerens candidum, falcem gestans qualis Persei *pingitur*, a quo maternum genus deducebat. Et perditi illi Paphlagones, qui scirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Per-

a Κἀκεῖνοι] Sic dedi ex *F.* & marg. *M.* Ἐκεῖνοι enim erat in reliquis. b Γὰρ] Sic *F. H. Fl. B2. S. Ald.* c Προεισπέμπεται] Προπέμπεται A. P. At prius recte Edd. vett. d Καὶ μεσόλ.] Καὶ deest in Edd. *Ald. P. S. H.* Adest in marg. *AIW.* & *F.* & *Fl.* e Ὄλεθροι] *Heinf.* & *Gujet.* ὀλέθριοι.

22. Κἀκεῖνοι] Sic Ed. *F.* Reliquae ἐκεῖνοι. Sed mallem γοῦν pro γάρ. *M. du S.*

28. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθείς] Dico ad lib. 2. *Heliodor.* *F. B.*

29. Προπέμπει)] Angl. προπέμπει). *F. B.*

Προεισπέμπει)] *Pompa inducitur.* *R. G.*

31. Μεσόλευκον] Qualem Reges Persarum soli apud suos gestabant. *Xen.* Cyrop. VIII. p. m. 127. 31. Vid. & *Athen.* V. 215. C. ad quem locum, dum alia optime, ut solet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritus, nescio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μεσόλευκον] Nihil de omisso illo καὶ in plurimis Edd. notarat *Solanus*: nec tanti interesse dicet aliquis. At qui stilo Luciani est adsuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etsi paullo post omittitur ante ἅρπην. *F. F. R.*

34. Ὄλεθροι] *Pestis, pernicies, exitium.* An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. *F. G.*

Ὄλεθροι] Nihil mutavit *Solanus*, neque ego quidquam mutavi, sine auctoritate Edd. aut Codd. etsi adjectivum ὀλέθριος sic usitatius, & pluralis substantivi ὄλεθροι alibi nondum a me observatus est. *F. F. R.*

38. Περσίδης] Περσείδης. *F. G.*

Περσίδης] Parum abest quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius; vereor enim ut media longa inveniatur alibi Περσίδης. Nam brevis est ap. *Aristoph. Vesp.* 1132. Etsi ibi Persicam vestem significat, est tamen id adjectivum quoque. Potest ergo jam Περσίδης cum auctoritate legere, qui volet. At si a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit esse; verum & tum Περσείδης diceretur, aeque ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς. *F. F. R.*

41. Οὗτος] Sic enim emendavimus, cum antea legeretur ἐστὶ, nullo aut certe Luciano indigno sensu. Ratio emendationis per se patet. Vide autem c. 39. *M. du S.*

Ibid. Ποδαλείριος] *Podalirius* Aesculapii filius. cujus se filium fingebat Alexander V. c. 39. *M. du S.*

42. Τρίκκης] Lege, si lubet, Orig. c. *Cels.* III. p. 113. 2. ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua edere credebatur Aesculapius. V. etiam *Avien.* Arat. v. 206. & *Strab.* IX. de templo Aesculapii in ea urbe celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Thessaliae, cujus & *Hom.* meminit in Catal. 236. ubi natus dicitur Aesculapius; *Strab.* XIV. p. m. 446. A. *M. du S.*

43. Στύσθαι] Male in Angl. Cod. στίλλειν. vocem στύσθαι alibi interpretor. *F. B.*

Στίλλειν] Sic praeter A. P. & L. longe, mea quidem sententia, melius, quam ut in impressis est, στύειν, sensum vulgatae aperiet *Aristoph.* Lysistrata, eundem fere quem alibi per οἶσφ φίσεσθαι, aut simile quid effert. V. Or. c. 33. bis, & 51. Sed nec castior solum vox στίλλειν, sed hic longe aptior, itineriique tanto convenientior & nostro familiaris. V. Nigr. c. 2. 3. & passim. *M. du S.* (At versio Cl. *Gesn.* στύειν servat.)

44. Εἰ-

Perſides genus hoc, Phoebo carmique, videtur,

Divus Alexander, Podalirî ſanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinoſus, & natura ad furorem usque mulieroſus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quaſi Sibyllae praedicentis:

Littora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,

Ad Turres erit Auſonio ſub Rege Propheta,

Poſt primam oſtendens monadem, ternas decadasque,

Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:

Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.

[f] Περσίδης γενὴν, Φοίβῳ φίλος ἔτος ὁρᾷ),
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.

[g] Οὗτος ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας [h] στέλλεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλέξανδρου μητέρα. [i] εὑρηλο δὲ χρησμὸς ἐπὶ δη,
ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,
Εὐξείνου Πόντοιο παρ' [k] ἠιόσ' ἄγχι Σινώπης,
[l] Ἔσται τις Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τριάδων δεκάδωντε,
Πέντε δ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
Ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην [l] τετράκυκλον.

Εἰς-

[f] Περσίδης] Sic Edd. Περσείδης marg. *Ald. IW.* [g] Οὗτος] Ex emendatione *Solani.* Οὗτος enim Edd. priores. [h] Στέλλεσθαι] Sic A. P. L. & marg. *Ald.* Στείλλεσθαι Edd. omnes. [i] Εὕρητο] Εἵρητο P. A. Vulgatam ſervant *F. Fl. Ald. P. H.* &c. [k] Ἠιόσ' ἄγχι] Ἠιόσ' ἄχρι *F.* ſola. [l] Τετράκυκλον] Τετράκιπλον male *F.*

50. Ἐκ πρώτης δ' μ.] Τὸ Α, μονάς ἐστι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ε, ἑξήκοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν, εἶναι, τοῦτ' ἔστι τὸ * ἀνδρὸς, εἴ τις ἀριθμοὺς ἐξ ἑκάστου τῶν τῷ αὐτῷ γραμμάτων ἐπαριθμήσας εἰς ἓν συνθῇ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε ἀποτελεῖ τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι τετράγωνον ἔστιν ἀριθμὸς μετ' εἰκοσιπέντε. ὃς ἐστι κυκλικὸς ἀριθμὸς, ἀρχόμενον ἀπὸ πέντε εἰς πέντε τελεύτων. *G.* (Legendum τετρακόσια, & ἑκατὸν pro μ, ut quid voluerit intelligatur. Ego aliam rationem ſequor, quam in nota videbis. *M. du S.*)

*Ἀνδρὸς] Ita ſcriptum erat, quod per compendium ſignificat Ἀλεξανδρὸς; aliqui ἀνδρὸς corrigendum, quod tamen ad ſenſum deterius; etſi enim ἀνδρὸς mox ſequitur apud Lucianum, tamen literae illae Α & Ξ non ſunt in ἀνδρὸς, ideoque prius verum eſſe exiſtimo. Nam ſi ἀνδρὸς hic ſignificat reſiduam nominis partem, ablato ΑΛΕΧ. aliquid excidit oportet, quia ſenſus nullus adparet. *J. F. R.*

44. Εὕρητο] Minus recte in Angl. Cod. εἵρητο. *J. B.*

48. Κατὰ Τύρσιν] Deſcriptio Abonoteichi. *M. du S.*

Κατὰ Τύρσιν] Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. Ἀλέξανδρος vel ἀλεξητὴς *auxiliator*, plenius expoſita ap. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. p. 52. & ſeq. Sed quia eadem per compendium enarrat *Solanus*, *Boſſum* non exſcribam. *J. F. R.*

Ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρος] Ineptorum verſuum bonam interpretationem dare, ne ſi poſſem quidem, vellem. Non eſt hic quidquam ingenii ſed, ut in toto hoc genere, ſtribligo dictionis, ſtupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, caſtrum, ſignificat: notatur itaque Αὐσονικὸς. *Auſoniorum* mentio indicat ſub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* eſt Α, *tres decades* Λ &c. Ἀλεξητῆρος nomen retinendum fuit in verſione. Metuebat aſtutus Apollo, ne non ſatis clare apud Paphlagonas ſignaſſet nomen Prophetae ſui per notas numerales ΑΛΕΞ. niſi adjiceret eas primas quatuor literas eſſe in voce Ἀλεξητήρ. *J. M. G.*

50. Ἐκ πρώτης] Aenigma eſt quo (ΑΛΕΞ) ἀνδρὸς deſcribitur.

Α. 1.	4) 96	
Λ. 30.	8	24.
Ε. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	00.	

Summa 96. per 4. diviſibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud *Apollod.* III. p. 93. A. *M. du S.*

Ἐκ πρώτης &c.] Literae numerorum poteſtate in *Ald. IW.* ita huic & ſequenti verſui ſuperſcriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia *Solanus* jam indicavit, non repetam. *J. F. R.*

Εἰσβαλὼν γὰρ ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγῳδίας, μετὰ πολλὰ ἐς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἀφρῷ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, φυθίῃ τὴν βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν μασησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκεύαστο κεφαλὴν δράκοντος ὀθονίνην, ἀνθρωπόμορφόν τι φαντασίαν παρέχουσαν, κατάγραφος, πάνυ εἰκασμένην, ὑπὸ θρίξιν ἱππείαις ἀνοίγουσά τε καὶ αὖθις ὑπακλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶττα, οἷα δρακόντων, διττὴ, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ τριχῶν καὶ αὐτὴ ἑλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων παρῆρχε, καὶ οἴκοι ἐτρέφετο, ἐς καιρὸν ὑποφαινόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ προταγωνιστὴς ἐσόμενος.

Ἤδη δὲ ἄρχεσθαι δέον, μηχανᾶταί τι τοιόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ὅπου τοὺς θεμελίους τοῦ νεὼ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνεστήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν ποθὲν

12. Adveniens igitur cum hac histrionia Alexander post aliquod intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendidus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & terribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praeparatum olim caput Draconis linteum, humanae formae affine quiddam habens, pictum, accurate assimilatum, equina seta aperiens os & iterum claudens; & lingua qualis serpentum, bisulca, nigra, prominebat, setis & ipsa mobilis. Pellaeus autem ille Draco ipsis jam ante fuerat, qui domi alebatur, suo tempore appariturus, & adjuturus tragoediam, vel primarum potius partium ipse actor futurus.

13. Cum jam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Accedens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus aqua constiterat, vel ibidem undecunque

a Αὐτὴ] Sic Cod. P. recte. Αὖτε Edd. priores male.

57. Διὰ πολλοῦ] Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius, *post longam absentiam*. F.G.

Διὰ πολλοῦ] Recte *Gujetus*, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & *Aristoph.* Plut. 1046. Ἔοικα δῆτα πολλοῦ χρόνου σ' ἰατρεύειν. Quod recte ibi vertitur: *Opinor, quod te jam diu non viderit.* Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet *Long. Past.* IV. p. 106. Ed. *Moll.* Παρεκελεύετο δὲ ὁ Δάφνις ὁ Λάμωνι παίζειν τοὺς αἶγας ὡς δυνατὸν μάλιστα πολύ, πάντας κρίκους λέγων ὄψεσθαι τὸ διαστόλιον ἀφικόμενον διὰ μακροῦ — *herum illas omnino post longum intervallum esse visuras.* F.F.R.

59. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος] De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. F.B.

65. Ἀνθρωπόμορφόν τι] Figuram videbis in nummo: quem ad c. 58. exhibebimus. M. du S.

66. Κατάγραφος] i. e. *picta*, ποικίλη. κατάγραφος idem quod κατάγραπτος. *Ostull. Catagraphosque Thynos.* F.G.

Κατάγραφος] Locus *Catulli* est in Epigr. 22. ad Thallum, ad quem vid. observatt. *Vossii* p. 63. F.F.R.

69. Μέλαινα] Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui *Suidam* consuluerit. De Aesculapii forma vid. *Ovid.* Metam. XV. 654. M. du S.

70. Αὐτὴ] P. non ut in reliquis αὖτη. M. du S.

79. Συλλειβόμενον] Minus commode in Angl. Cod. συνθλιβόμενον. F.B.

88. Ἐνθαζόντες] Angl. ἐνθαζόμενοι. F.B.

90. Δικομούλω] Καὶ τὴν πόλιν ἐμπεπρίζειν, αὐτίκα μάλα δικομούλῳ ἐναργῆ τὸν θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῆ τὸν θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἐμπεπρίζειν τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo δικομούλῳ. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ᾄσεσθαι τὸν ὕμνον (ὁ ψευδόμαντις) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ καλεῖν τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. *Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret.* F.F. Δικομούλῳ] Haec lectio mihi fere melior videbatur, quam si δικομούλῳ dixisset; non modo quia *palam* additur, quo significatur, Deum ante non conspi-

que collecta, vel caelestis, deponit ibidem miserinum ovum ante excavatum, in quo incluſus ſerpens recens natus. Hoc in receſſu quodam luti defixo, domum redit. Poſtridie vero nudus in forum proſiliens, ſegeſtri circa pudenda vinctus aureo illo quoque, illamque falcem geſtans, ſolutam ſimul comam quatiens, ut qui matri deorum *coetum* colligunt fanatici, concionatur conſcenſo altari quodam excelſo, beatam urbem praedicat, quae praeſentem jam ſtatim Deum ſuſceptura eſſet. Qui praeſentes erant; concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, ſenibus, pueris, ſtupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obſcuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid ſibi vellet neſcientes, praeter illud ſolum, quod omnibus immiſcebat Apollinem & Aeſculapium.

14. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad foſſam, praeparatam-

[b] συλλειβόμενον, ἢ ἐξ ὑρανῦ πεσὸν) ἐνταῦθα καλατίθη χήνειον ὠὸν πρoκεκενωμένον, ἔνδον φυλάτιον ἑρπετόν τι ἐτιγέννησεν· καὶ βυθίσας τῦτο ἐν μυχῷ τῦ πηλῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔωθεν δὲ γυμνὸς ἐς τ' ἀγορὰν πρoπηδήσας, ἁλύσιον δὲ περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τῦτο, καὶ τ' ἄρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τ' κόμην ἄνετον, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ [c] ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει· ὅτι βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς, καὶ τ' πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα [d] δειξομένην ἐναργῆ τ' θεόν. οἱ πάρόντες δὲ (συνδεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπασα ἡ πόλις, ἅμα γυναιξὶ, καὶ γέρουσι, καὶ παισὶν) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἡύχοντο, καὶ πρoσεκύνουν. ὁ δὲ Φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἵαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας [e] ὅ, τι λέγοι· πλὴν τῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τ' Ἀπόλλωνα καὶ τ' Ἀσκληπιόν.

I Εἶτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τ' ἐσόμενον νεὼ· καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τ' [f] πρoφωνoμενμένην

[b] Συλλειβόμενον] Συνβλιβόμενον A. P. Nihil mutant Edd. [c] Ἐνθεάζοντες] Ἐνθαζόμενος A. P. L. & marg. A1. Nil mut. Edd. [d] Δειξομένην] Δεξομένην Fenſ. Pell. quoque an δειξομένην; idem habet & marg. A1W. Sed δειξ. Edd. pertinaciter retinent. [e] Ὅ, τι λέγοι] Ὅ, τι καὶ λέγοι marg. A1W. [f] Προφωνομενμένην] Sic P. R. ſive B. & Fl. Προφωδομενμένην Edd. cett.

87. Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες] Ἀντὶ τῦ ἀγυρτεύοντες. G.

ſpicuum, nunc omnibus ſpectandum iri propoſitum; ſed & quia c. 12. f. praedixit *eum adparitorum*. Tum etiam propter ſingularem verbi δείκνυμι energiam, quam vid. ab Ch. *Hemſterh.* indicatam T. I. Somn. c. 8. ad verba ὕδατος τ' Δίου; quod hic quidem non prorſus idem eſt; ſed gloriatur urbs quaſi numine praeſenti, quod jam publice poſſet omnibus re ipſa demonſtrare. At ſi quem ſequens ἦεν magis movet, & quod δειξ. non activa, ſed media forma hic ponatur, ille δεξομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa uſitatum eſſe; ſic *Hom.* Il. Υ. 700. Πηλείδης — Δῶκεν ἄεθλα Δικυμνίου Δαναοῖσι — & alibi ſaepe. Sed cum Il. I. 196. pro *data dextra recipere*, poſitum dicat Scholiaſtes, qui ad verba Τὸν, καὶ δικυμνίου, ait: δεξιώσῃ, φιλοφρονούμενος; unde & Cl. *S. Clarke* ea reddidit: *Eas autem dextra prehendens* &c. Ideo inquam & hoc ſenſu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem jam praefero, relecto §. 10. *J. F. R.*

93. Ἐτεθήπεσαν] Conf. ſupra T. I. p. 867. f. *Scyth.* c. 8. *J. F. R.*

94. Φωνὰς] Hoc forſan imitatione verorum per Chriſtianos miraculorum. Obſerva etiam diſtingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. *M. du S.*

95. Ἑβρ. ἢ Φοινίκων] Sed quas hic ut diverſas ponit; ejusdem tantum linguae dialecti erant variae, qua de re conſule, ſi lubet, *Grotii* not. No. 1. ad l. I. c. 15. de verit. relig. Chriſt. & qui eam rem fuſe proſecutus eſt *Bochart.* de lingua Phoenicia & Punica l. II. Geogr. Sacra. *M. du S.*

2. Προφωδομενμένην] Ceteri Cod. προφωνουμενμένην. *J. B.*

Προφωνομ.] In Ed. *Fl.* ut edi curavimus, προφωνομ. In P. & Codd. B. mendoſe προφωνουμενμένην. In reliquis προφωδομενμένην. *M. du S.*

μδύην τῇ χρηστηρίῳ πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ἦδεν Ἀσκληπιῷ καὶ Ἀπόλλωνι μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ [a] τῇ ἀγαθῇ εἰς τὸ πόλιν· εἶτα φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥᾳδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμᾶται μὴ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ᾠὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμυθίῳ τὸν ἁρμογὴν τοῦ [b] πώματος ξυγκεχολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ᾠὸν ἐν τῷ ὕδατι εὑρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατάξας αὐτὸ ἐς κοίλην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκεῖνο ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἠσπάζοντο τὸν θεὸν, καὶ πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμπλατο τῶν εὐχῶν, θησαυρὸς, καὶ πλοῦτος, καὶ ὑγιείας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτοῦντες παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρομαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἤιετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρτι-

que ante oraculi ſcaturiginem, in aquam ingreſſus, hymnosque magna voce canit Aeſculapii & Apollinis, Deumque fauſtis auſpiciis in urbem venire jubet. Tum phialam poſcit, quam cum dediſſet aliquis, facile ſubjicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipſe incluſerat, commiſſuris operculi cera alba & ceruſſa ferruminatis. Hoc in manus ſumto, habere ſe jam proclamat Aeſculapium. At illi defixis oculis videre quid tandem fieret, qui multum ante jam admirati eſſent ovum in aquâ inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum ſuſciperet foetum ſerpentis, viderentque praeſentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant ſtatim, & Deum ſalutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, theſauros, divitias, ſanitates, bona reliqua, ab eo ſibi quisque expetunt. At ille curriculo rurſus domum repetit, ferens ſecum etiam recens natum Aeſcu-

a Τῇ] Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis Edd. b Πώματος] Sic Edd. *P. Ald. H.* & reliquae. Στόματος *J.* & *P.*

3. Πηγὴν] De oraculi fonte metaphorice intelligendum; patet enim non fuiſſe verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. *Arrian.* in Epict. p. 239. C. Apollo πηγὴ τ' ἀληθείας dicitur. *M. du S.*

6. Τύχῃ ἀγαθῇ] Flor. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. *J. B.*

Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Non temerario conſilio illud τῇ inſeruimus; nam & ſic infra c. 38. hujus Dialogi. Etſi & alibi omittitur, ut in *Vit. auct.* c. 2. fin. & c. 19. pr. Item *Catapl.* c. 7. Ac *Deor. Dial.* X. & *Timone.* &c. *J. F. R.*

11. Πώματος] P. & Ed. *J.* στόματος, quod minime ſpernendum. *M. du S.*

27. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', ἀλλ' ἐκ κορώνης] Miror verſiones virorum inſignium. Ipſe Eraſmus *non ex Coronide per Jovem, id eſt, cornicula (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice*, quae ſic contraxit Benedictus. *non ex Coronide per Jovem, hoc eſt, non ex cornice.* At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit quam Corone? Certe non. Coronis enim Lariſſaea apud Ovidium, Phlegyae filia apud alios, mater Aeſculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicae telluris apud Ovidium ab Neptuno ſtuprata, niſi interveniſſet per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc poſtremam ſimpliciter de ave cornice accipere poſſumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens & per ſignificationem & appellationem volucris ad ſequens. Neque vero probari poteſt id quod ſcripſit in Gallica verſione Cl. *Sponius*, *tenant en ſa main Eſculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois*, & quod addit in margine, *C'eſt qu'il étoit fils de Coronis, qui ſignifie Corneille.* Neque mox ſatis bene οἰκίσκον reddidit *adiculas*, quum exigatur numerus ſingularis. *J. G.*

Ibid. Κορωνίδος] Optime verterat *Eraſmus:* quamquam aliter viro clariſſimo viſum. Optime etiam *Sponius.* Ludit ſcilicet in ambiguo vocum: quia *Coronis* mater Aeſculapii erat; (v. c. 38. *Ovid.* Met. II. 569. & *Apollod.* III. quod nomen fere idem eſt, cum Κορώνη quod cornicem deſignat. Non inquit: Jam Coronidis filius, aut cornicis, ſed anſeris, quia nempe ex ovo anſerino excluſus. *M. du S.*

29. Γεγυημένον] Sic putavi reſcribendum pro vulgato

Aeſculapium, bis natum, cum alii ſemel tantum naſcantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, ſed ex anſere natum. Populus autem univerſus ſequitur, fanatico omnes inſtinctu pleni, & prae ſpe furentes.

15. Dies igitur aliquot domi manet, ſperans futurum quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphlagones concurrerent. Cum autem ſupra modum plena hominibus urbs eſſet, qui jam ante cerebra pariter & corda detonſa haberent, nulla re ſimiles hominibus frumento veſci ſolitis, ſed ſola forma ab ovibus diſtincti, in quadam aedicula in lecto aſſidens, veſtitu, qui plane Deum deceret, longo indutus, ſinu ſuſcipit Pellaeum illum Aeſculapium, maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum ſuae cervici circumponens, cauda extra *veſtem* relicta, (adeo autem magnus erat draco, ut & in gremio ipſius provolutus jaceret, & humi pars ipſius traheretur) caput ſolum ſub ala habens &. ab-

γέννησιν Ἀσκληπιὸν δὶς τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτουσι ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς [c] γεγενημένου. ὁ δὲ λεὼς ἅπας ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμηνότες ἔτι καὶ ἐλπίδων.

Ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅτῳ ἦν, ἔτι καὶ φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγόνων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπλητο ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἁπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας [d] προεξυρημένων, οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ πάνυ πρόβατα εἶναι διαφερόντων, ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ὑπὸ κλίνης καθεζόμενον, μάλα θεοπρεπῶς ἐσταλμένον, λαμβάνει εἰς τὸ κόλπον τὸν Πελλαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ [e] αὐτοῦ τραχήλῳ περιελίξας, καὶ τὴν μὲν ἔξω ἀφεὶς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προκολπίῳ προκεχύσθαι αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ὑποσύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ ὑποκρύπτων, ἀνε-

[c] Γεγενημένου] Γεγενημ. Edd. priores. [d] Προεξυρ.] Προεξηρ. *Mare.* Nihil mutant. Edd. [e] Αὐτοῦ] Sic cum *F.* etiam *H. Fl. P.* &c. Sed αὐτοῦ recte correxit *Geſner.*

38. Μὴ ἔχει πρόβατα] Τὸ, μουσουχὶ διάλυσιν ἀπὸν, μόνῃ τῇ μορφῇ ἔχει πρόβατα εἶναι διαφερόντων, τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. *V.*

gato γεγενημένου; nam eſt a γινέω ſic enim recte mox c. 18. ſcribitur: ſic recte erat *Abdic.* c. 9. bis, adde c. 10. ejusd. *Abdic.* & 18. verſ. 46. Sic plus quam ſexcenties recte ap. LXX. & in Novo Foedere. Sed tam ſaepe in hoc verbo ν alterum in compluribus Edd. omiſſum eſt, ut jam earum conſenſum nihili faciendum exiſtimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὀρχ. 56. γεγενημ. rurſus eſt, item c. 13. hujus *Dial.* a γίνομαι. Et interdum nihil intereſt, utrum inde *factum, ortum*, an *natum, generatum* dicas, & in ejusmodi caſibus Editt. priſcas ſequar; ubi vero ſignificatione τῷ *gigno* diſtincte opus eſt, ibi ν duplicabo, quoties ad id animum adverto. *J. F. R.*

32. Ἡμέρας] Neſciebam quid Cl. *Geſnerum* impulerit, quod ἡμέρας pro accuſ. plur. acceperit, quum pro ſolita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, ſtructura, ſit genitivus ſingularis, ut ſupra *Tyrann.* c. 1. δύο τυράννους ἀκτεινάς μιᾶς ἡμέρας, & alibi non ſemel. Servari ergo potuiſſe putabam priſcam verſionem, quae *interdiu* habebat; etſi nôram & accuſativo caſu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut *Long. Paſt.* 2. p. 43. σωφρονεῖν τὸ ἐνθένδε. Iterum p. 46. Ed. *Jungerm.* Tertium L. IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἀπάγειν (αἶγας) τὸ διηλυθὸν. Quare ambiguum alicui videri poſſit, ſitne ἡμέρας plur. an ſing.? Poſtea vero didici Cl. *Geſn.* τινὰς intellectum velle, ut in Evang. *Marc.* 2. 1. δι' ἡμερῶν. *J. F. R.*

36. Τοὺς ἐγκεφ.] Mira Phraſis. Sic tamen omnes libri. Quid vero *Marcil.* voluerit, haud facile eſt conjicere; niſi forſan pro ejus ἐξηρημένων legendum ſit, ἐξυρημένων, eo nempe ſenſu quo veritur . . . *confeſſet exemptum.* V. autem Δραπ. c. 14. & Φιλοπ. c. 26. Adde & *Plut.* 1482. 2. ſi forte quid lucis hinc affulgeat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένων] Προεξηρημένων. Itaque ſequitur πρόβατα, pag. ſequente (immo ſtatim poſt duos verſus.) *Th. M.*

49. Ἐκεί-

χομένῳ πάντα ἐκείνῳ, προφαίνει τὴν ὀθονίνην κεφαλὴν καὶ θάτερα τῶν χιτώνων, ὡς δῆθεν ἐκείνῳ τῷ φαινομένῳ πάντως ὄφιν.

Εἶτά μοι ὀπίσω οἰκίσκον ἀπάνυ φαιδρὸν, καὶ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον, καὶ πλήθους ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρουμένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τερατῶδες ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἑρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι· [a] καὶ ταῦτα, ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν ἀεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ καὶ [b] τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονηρῶς εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐχ ἅπαξ ὁ μιαρὸς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἴ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαρώτεροι.

Ἐνταῦθα ὦ Φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τἀληθῆ λέγειν, συγγνώμην χρὴ ἔχειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἁπτόμενοι τοῦ δράκοντος (καὶ γὰρ τοῦτο

scondens, ſuſtinente illo omnia, linteum illud caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius *draconis*, qui videndum ſe praebebat, omnino eſſet.

16. Tum cogita mihi aediculam non omnino illuſtrem, neque quantum ſatis eſt lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & jam ante *admiratione* perculſorum: & ad ſpes ſublatorum, quibus ad primum ingreſſum portentoſa nec immerito res videbatur, ex parvo tum ſerpente, intra paucos dies Draconem tantum prodiiſſe eumque humana forma *capitis*, & manſuetum: urgebantur autem ſtatim ad exitum, & ante quam accurate vidiſſent, exigebantur ab his, qui novi ſemper accederent. Perforatus autem fuerat e regione januae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone feciſſe, aegrotante Alexandro, ſermo eſt, cum ille male jam haberet; illi vero Regiam circumſtantes videre illum deſiderarent, & ultimum alloqui. Caeterum hanc oſtenſionem non ſemel impurus homo, ſed ſaepe feciſſe dicitur, praeſertim ſi qui ditiores recens advenisſent.

17. Hic, mi Celſe, ſi verum dicendum eſt, ignoſcere par eſt Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, ſi contacto ipſo Dracone, (nam hoc

a Καὶ ταῦτα] An καὶ τὰ αὐτὰ? b Τὸ ἀντίθυρον] Sic *Ald. J. Fl. H. B2. Fr. P. S.* c Νεαρώτεροι] Νεωλήτεροι *Fl.* & marg. *AiW.* At prius Cod. P. & cett. Edd.

53. Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον] Ἀτλικὴ ἡ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγεις Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγεν τοῦ ἄρτου, * κατέαγε τοῦ κρανίου.

63. Ἀντίθυρον] Τὸ ἔκθυρον ἢ θύρας μέρος. *G.*

66. Πονηρῶς εἶχεν] Ἀτλικοὶ ἐπὶ συμφορᾶς λαμβάνουσι τὸ † πονηρός. *V.*

* Κατέαγε] Κατέαγεν erat in Editis, mutavit *M. du S.*

† Πονηρὸς] Rectius tamen Grammaticos diſtinguere inter πόνηρος miſer, & ποννηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & ποννηρῶς, vid. ſupra T. I. *de Merc. cond.* ad c. 23. Etſi credo poſteriorem diem hanc diſtinctionem inveniſſe; quum in origine unum & idem fuerit, utrumque enim eſt a πόνος & πένομαι. Praeſtat tamen diſcrimen bona cum ratione introductum obſervare. *J. F. R.*

49. Ἐκείνου] Τοῦ δράκοντος. *F. G.*

59. Καὶ ταῦτα, ἀνθρωπ.] Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male ſic habebat: ἀνθρωπόμ. καὶ ταῦτα καὶ θιθασσὸν, abſurde prorſus. *M. du S.*

63. Τὸ ἀντίθυρον] Συμπ. c. 8. ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; ſed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Οἰκ. c. 25. ubi femineo genere occurrit. *M. du S.*

Ibid. Ἀντίθυρον] Utitur & *Homer.* Odyſſ. Π. 159. Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆος φαεινῆς. *J. F. R.*

82. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα] Deleverat *Solanus* ταῦτα & καὶ, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abeſſe

hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invitam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset conjiceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe jam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse.

παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὴν κεφαλὴν ὅθεν αὐτῷ ἀνοίγοιτό τε καὶ συγκλείοιτο τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχάνημα ἐοικέναι Δημοκρίτου τινός, ἢ καὶ αὐτῷ Ἐπικούρῳ, ἢ Μητροδώρῳ, ἢ τινι ἄλλῳ, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντι, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅστις ἦν εὑρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν πεπεισμένῳ, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τὸ δὲ ὅλον πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γοητεία ἀδύνατον.

18. Paullatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluxit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interjecto factus esset, & vultum haberet humano similem. Super haec picturae, & imagines, & simulacra, ex aere partim, partim ex argento assimilata: & nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex divino jussu carmine concluso. Exclamarat enim Alexander:

Tertius ecce, Glycon, sanguis Jovis, atque hominum lux.

Κατ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ Γαλατία, καὶ ἡ Θρᾴκη συνέρρει, ἑκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκὸς, λέγοντος, ὡς καὶ γενόμενον ἴδοι τὸν θεὸν, καὶ ὕστερον ἀψαίμο μετ' ὀλίγον παμμεγέθης αὐτῷ γεγενημένῳ, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ ἐοικότος· γραφαί τε ὅλαι τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπετέθη· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινος ἐμμέτρου, καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, φάος ἀνθρώποισι.

19. Et cum tempus esset ejus rei, propter quam instituta fuerant omnia, *nimirum*

Καὶ ἐπειδὴ χρηστὸς ἦν, ὑφ' ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχάνητο, καὶ χρὴν τοῖς δεομένοις

d Πρὸς ταῦτα & τὰ τοιαῦτα] Exhibent *Ald. F. P. B2. Pr.* & *S.* Πρὸς τὰ τοιαῦτα *Fl.* *e* Πᾶν] Πάνυ P. L. & marg. *AlW.* Vulgatam servant priscae Edd. earumque lectio est melior. *f* Γεγενημένον] Sic jam gemino *v.* recte Edd.

se credo; verum quia facilior est omissio quam ejusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rursus infra c. 38. ταῦτα & τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο, & alibi non semel. Sic & τοιαῦτα & τοιαῦτα conjungi amant. *Long. Pass.* L. 2. p. 63. τοιαῦτα καὶ τοιαῦτα συλᾶτε. *F. F. R.*

83. Τὰ τοιαῦτα] *Fl.* Ed. & P. Codex. Cum nulla diversitas in collatore sit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. *M. du S.*

95. Εἰκόνες] Infra ad c. 38. videbimus, nummos etiam cusos cum imagine, & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam *Goltzius* in nomine erraverit; cum ΓΛΑΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama ejus pervenerat. *M. du S.*

98. Γλύκων] Cognomen hoc, Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander; ut ex prophetia patet, quam supra c. 10. legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari jubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi *Spanhem.* 213. & 721. *M. du S.*

2. Φάος ἀνθρώποισι] Sic Graecos vocare hominem qui ingens emolumentum, magnam salutem adfert hominibus, monet Cl. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex *Hom.* Il. Π. 39. Et *Aristoph.* Pl. 69. confirmat. *F. F. R.*

νοις, ἢ θεσπίζειν παρ' [a] Ἀμφιλόχῳ τῷ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὸν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τὸν Ἀμφιαράου, καὶ τὴν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτῷ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, ἐπανήρθωσε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, καὶ δύ' ὀβολοὺς ἑφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς [b] μαντεύσεται ὁ θεὸς, ῥητήν τινα [c] ἡμέραν προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, ὃ [d] δέοιτο ἂν καὶ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, καλαρράψαι τε, καὶ

oracula edendi rogantibus ac vaticinandi, praecentorem quasi secutus Amphilochum, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris mortem, cum Thebis ille periisset, ejectus domo & in Ciliciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse futura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos accipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexander, advenientibus omnibus denuntiat, oracula redditurum deum, diemque certum praedicit. Jubet autem, unumquemque, quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum inscribere, eumque

[a] Ἀμφιλόχου] Ex emendatione *Solani* & *Gesneri*: Ἀντιλόχου Edd. priores. [b] Μαντεύσεται] Μαντεύεται *F. sola.* [c] Ἡμέραν] Deerat in Edd. excepta *F.* quae ῥητὴν ἡμέραν τινὰ. At quod edidi est in P. Τίνα ἡμέραν ἐκ τῶν προειπών. G. [d] Οὗ δέοιτο] Ὅ δέοιτο marg. *AIW.*

6. Ἀμφιλόχου] In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis umquam fando audivit? Amphilochum vero & noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroe illo narrantur omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in Ἔκκλ. c. 12. Oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem Φιλοψ. c. 38. in *Dial. mort.* III. & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi hujus Amphilochi meminerunt & alii, *Plut.* 999. 2. & 771. *Xiph.* in Commod. p. m. 290. ἐστὶν οὖ Μαλλῷ. (Sic enim emendandus ex nostro aliisque Xiphil. pro vitioso μαλῷ) πόλις τῆς κιλικίας ἀμφιλόχου χρηστήριον ἔχουσα δι' ὀνειράτων. Unde patet eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae Luciani hac in parte confirmat. *Clem. Alex.* etiam προτρ. p. 9. 1.

Hactenus de oraculo Mallensi; de alio ejusdem oraculo supra etiam dixi ad *Dial. mort.* III. nunc de ipso *Amphilocho* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius* innui videtur. ἐναγοῦς ἀνθρώπου ἐκ μητραλοίου υἱὸς ὤν. Ἔκκλ. c. 12. & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud *Apollod.* p. 83. A. B. Sed de ea quaestione vide quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit *Orig.* c. Cels. p. 131. 2. eumque in ea regione oraculum habuisse; quod ut confirmare non possumus, ita nec rejicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & apud *Plut.* 771. iis quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiamsi Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem diserte *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV. p. m. 464. B. Amphilocho aliud oraculum fuisse in Aetolia ait *J. Caes. Bullengerus*; cujus meminisse ait *Aristides* Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem *J. Caes. Bullengerus* tradit ex *Euseb.* III. Vitae Const. c. XCIX. AG. VII. 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. *Arist.* Πλ. idem c. LIV. meminit alterius Oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in *Heinsii* ad *Ovid.* notas, in quibus ad Rem. am. 455. video, Virum Cl. eodem, quo ego feci modo, hic Lucianum emendasse. *M. du S.*

Ἀμφιλόχου] *Antilochus*, nescio quomodo locum hic occupaverit Amphilochi, cujus oraculi & noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. *J. M. G.*

7. Τὸ ἐνδ. λαβ.] Τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse, vid. *Pollux* I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in *Julian.* ep. 41. p. 421. Lips. Ἐπὶ δ' αὐτὸς ἡμῖν τῇ μέλεως τὸ ἐνδόσιμον μυησάμενος κ. τ. λ. quem locum interpretatur *Budaeus*, & totum hoc ἐνδόσιμον copiose illustrat. *J. M. G.*

10. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας] Sic supra *Abdic.* c. 1. f. *M. du S.*

Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπήλλαξε] En duo participia juncta sine copula, quod non ita frequens nostro, tamen recte se habet. V. *Evang. Luc.* V. 25. & 28. *Alciph.* I. Ep. 4. p. 20. *J. F. R.*

13. Δύ' ὀβολοὺς] Conf. iterum infra Ἔκκλ. c. 13. *M. du S.* Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22.

que trajectum filo obsignare cera, aut creta, aut id genus re alia. Ipse autem in adytum ubi descendisset, (jam enim aedificatum erat templum, & parata scena) ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theologo, illos, qui dedissent, & auditis quasi a Deo omnibus, libellum *cuique suum* ut signatus fuit, redditurus, responsumque illius subscriptum (inscriptum) carmine, reponente Deo, de quocumque aliquis interrogasset.

20. Erat vero machinatio ista, viro quidem qualis tu, &, si non est insolens dictu, etiam qualis ego sum, manifesta, & cognitu facilis; imperitis autem & *obesae ac* plenae pituita naris hominibus, prodi-

20 καλασημήνας χηρᾷ, ἢ σηλῷ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, ἐς τὸ ἄδυτον καλελθὼν (ἤδη γὰρ ὁ νεὼς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ παρεσκεύαστο) καλέσων ἔμελλε κατ' τάξιν τοὺς διδασκότας, κατὰ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ· καὶ ὡς ἀφ' ἑκάστου τοῦ θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεσημασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογεγραμμένην πρὸς ἕκαστον, ἀμείνονα τοῦ θεοῦ φήσει ὅτι τις ἔροιτο.

30 Ἦν δὲ τὸ μηχάνημα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἵῳ σοὶ, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἵῳ ἐμοὶ, πρόδηλον, καὶ γνῶναι ῥᾴδιον, τοῖς δὲ ἰδιώτας, καὶ κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα, τεράστιον,

ο Ὡς] Inserui ex marg. *AiW*. Deerat in Edd. ƒ Ὑπογεγραμ.] Sic Edd. Ἐπιγεγρ. marg. *AiW*.

22. & 54. *J.F.R.*

14. Ἐκεῖθεν ὑπ τὸ ἐνδότερον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος πρόεισι πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσῃ ὁ Θεὸς, ῥητόν τινα προειπών] Mſ. *ῥητὸν τινα ἡμέραν ἐκεῖ τοῦ προειπών.* forte *ῥητὸν τινα ἡμέραν ἀνίσχειν προειπών. definitam diem surrexit praedicendo.* surrexit praedicens certam diem, qua Glycon sit oracula editurus. vide autem de hoc Glycone Abonoteichitarum ficto oracolo Virum illustrem *Ezechielem Spanhemium* dissertatione tertia, de usu antiquorum numismatum. *J.G.G.*

16. Ῥητόν τινα] Scil. *ἡμέραν.* *F.G.*

Ῥητόν τινα] Quia *Solanus* sic jussit, & tribus testibus nititur illud *ἡμέραν*, ideo addidi. Saepe quidem omittitur *ἡμέρα* in similibus locutionibus, vid. *L. Bos* p. 59. Verum post *ῥητὸν* omitti; uno hoc Luciani testimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etsi omitti posse non nego. *J.F.R.*

17. Ἡμέραν] Sic G. P. & Ed. *J.* nisi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis *Graev.* quod attinet; ab imperitis librariis descriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat *ἐκεῖ τοῦ προειπών* i. e. sine verbo *προειπών*. Ita etiam stare posse sententiam, nemo credo negabit, imo, ut quod sentio dicam; venustior sensus absque *προειπών*, & magis Atticus videtur. Caeterum pro vulgato *μαντεύσῃ*) Ed. *J.* habet *μαντεύσεται.* *M.du S.*

Ibid. Ἐκάθευδε] *Tacit.* An. II. 54. Colophone sacerdos numerum modo consultantium & nomina audit. *M.du S.*

25. Ὡς] Ut Graeco textui *ὡς*, ita & Latino *τὸ quasi* Inserui, quod Cl. *Gesn.* haud aegre feret. *J.F.R.*

26. Σεσημασμένον] Eodem modo oracula sua reddebat Jupiter Heliopoli; vid. *Macrob.* I. 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Φιλοσ. c. 38. *M.du S.*

28. Ὑπογεγραμμένην] Ab iis qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur quam ὑπογεγραμμένην. Quia hoc & sequens tantum caput conferentes dicent ὑπογεγρ. falsum esse; Clausi enim & obsignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo solum consistebat, quod Oraculum intelligere posset contenta, non laxatis vinculis ac signis, libroque non aperto. Ad hanc fraudem tegendam responsa debebant exterius inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi libellos detegens, diserte prodit pseudoprophetam ea quae quisque scisciabat sic legisse, inspexisse, non addens ibi quoque subjecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo & deinde c. 21. exponens artem signa tollendi, rursus ait: impostorem signo sublato *libellum legisse*, ac statim denuo clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de *subscriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγρ. tamen verum est, nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum; sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursum est hac Diss. c. 49. & 53. Sic ὑπὸ in compositis solet responsum significare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut ap. *Aesop.* Fab. 69. καὶ ἡ ὃς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχοῦσα, *occurrens.* quod ad nostrum tamen scopum idem est. Sed Fab. 88. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος, & alibi. Sic *suscipere* pro respondere, *Virg.* VI. 723. *J.F.R.*

Ibid. Πρὸς ἕκαστα] Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem adpositae*, quod quidem notum. Nam etsi *carmine* respondere solitus sit, & locutio οὐδὲν πρὸς ἕκαστον, *nihil ad rem*, quoque idem sit quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἕκαστα γράφειν significare *carmine conscribere*, non video. *J.F.R.*

33. Κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα] Saepe utitur hac phrasi, ut *mort. Dial.* VI. &c. *M.du S.*

ᾳ πάνυ ἀπίστῳ ὁμοιον. ὀπτινόησας γὰρ ποικίλας τ σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις ἑκάστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο, εἶτα καλιλήσας αὖθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπεδίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ ἔτος ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγῖσι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα γιγνώσκων ἦν;

gioſa, & undique incredibili ſimilis. Excogitatis enim diverſis ſolvendi ſigilla generibus, legit interrogationes ſingulas, & quae viderentur ad eas reſpondit, tum involutas iterum & obſignatas, reddidit multa cum admiratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, *unde enim iſte ſciret, quae firmiter admodum obſignata ipſi dedi ſub ſigillis imitatu difficillimis, niſi revera Deus eſſet cognoſcens omnia?*

Τίνες οὖν αἱ ὀπτίναι; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μέν ἐστιν, ὦ φίλτατε Κέλσε· βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τ σφραγῖδα μέρος τοῦ κηροῦ διέτηκεν, ἐξήρει, καὶ μετ' ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὖθις ὀπτιχλιάνας τ κηρὸν, τόν τε κάτω ὑπὸ τᾷ λίνῳ, καὶ τ αὐτῷ τ σφραγῖδα ἔχοντα, ῥᾳδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης [b] Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανοῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ,

21. *Quae ſunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta?* Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celſe cariſſime, illud eſt: Acu ignita partem cerae, quae infra ſignum eſt, ubi liquefecit; ſignum ipſum detraxit, lectoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra ſub lino eſt, tum eam, quae ſigillum ipſum continet, facile conglutinavit. Altera eſt ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & aſphalto, & ſpeculari lapide trito, cera-

a Πάνυ] Sic P. & *f.* Ed. Πάντῃ cett. b Βρυττίας] Ita ex *Fl.* dedi. Βρυττίας male ceterae.

54. Διδασκὸν δὲ τοῦτο] Σύνθεσις τοῦ λεγομένου διαφανοῦς. *V.*

34. Πάνυ] P. & Ed. *f.* *M. du S.*

47. Ἡ πρώτη μέν ἐστιν] Adſcripſerat Cl. *La Croze*: vid. nott. *Zacagnii* in Diſputat. Archelai p. 27. Sed non ſatis indicans ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non poſſum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. *f. F. R.*

55. Ἐκ πίττης Βρυττίας] Saltem debuerant editores facere Βρυττίας, ut in verſione exhibuit quoque *Eraſmus*. Sed ex illa ipſa literae *tau* duplicatione odoror dubium nullum eſſe poſſe, quin Lucianus ſcripſerit Βρυττίᾳ. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios uſus, ut apparet ex locis collectis ab *Bocharto* in Chanaan cap. XXXIII. Inſulſe ad oram libri ſui retulit Cl. *Sponius pix Beristienne.* *f. G.*

Ibid. Βρυττίας] Auctor exponens quid ſit collyrium, διδασκὸν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης βρυττίας καὶ ἀσφάλτου. Sagaciſſime vidit Cl. *Gronovius* pag. 1034. [Ed. *Graev.*) legendum ἐκ πίσσης Βρυττίας plane enim ita editio Florentina. *f. f.*

Βρυττίας] (Βρυττίας legendum cum *Dioſcor.* vel Βρυττίας v. *Strab. Verſt.*) Secuti ſumus ſcripturam Ed. *Fl.* qua confirmatur emendatio Cl. *Gronovii* & aliorum. In reliquis βηρυττίας legitur. V. *Leop.* IV. II. *Plut.* vit. 997. f. *Golsz.* in nummis M. Graeciae tab. 24. βρίττιον. Et AG. VII. 414. & IV. *M. du S.*

56. Λίθου τοῦ διαφανοῦς] *Suidae* Φεγγίτας λίθος. Hic lapis inter deperdita numerandus, ſi talis fuerit, qualis ab *Ariſtoph. Scholiaſta* deſcribitur in Nub. II. Sc. I. Sed hallucinatur ibi Scholiaſtes, & ex ipſo *Ariſt.* ſatis patere videtur, *cryſtallum* fuiſſe, ita conformatum & expolitum, ut ſoli objectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris noſtris convexis curioſitatis fere gratia praeſtamus. *Suidae* & Scholiaſtae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in editione *Suidae*, quam parat contubernalis meus vir eruditiſſimus *Lud. Kuſterus*, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen quae de lapide Bononienſi habet in ſua Chimia *Lemery*. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic eſt λίθος διαφανής? Cryſtallum ne an ſilex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: ſed de eo judicium ſit penes vi-

ceraque & maſtiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in ſigillum, ſaliva prius madefactum, impoſuit, & typum expreſſit. Deinde collyrio celeriter ſiccato, ſolutas facile tabellas legit; tum cera impoſita idem ſigillum optime conveniens archetypo, tanquam gemma expreſſit. Tertiam aliam praeter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros gluti-65 nant, injectam, & in maſſam cerae ſimilem redactam, mollem adhuc ſigillo imponebat: ablata deinde (nam ſiccatur ſtatim, & cornu, quin ferro fit ſolidior) ad exprimendum utebatur. Sunt vero alia etiam70 multa ad hoc ipſum excogitata, quorum mentionem facere omnium nihil opus eſt, ne inepti videamur; praeſertim cum tu in libris, quos contra magos ſcripſiſti, pulcherrimis pariter atque utiliſſimis, quique75 prudentes reddere lectores poſſunt, ſatis multa propoſueris, & multo his noſtris plura.

22. Oracula ergo fundebat, & reſponſa

καὶ μαγίχης· ἐκ δὲ τούτων ἁπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῳ τε σφραγῖδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ [c] ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηρᾶς ἐκείνης γενομένης, λύσας ῥᾳδίως, καὶ ἀναγνὺς, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνετύπου, ὅσον ἐκ λίθου τε καὶ σφραγῖδα εὖ μάλα τῷ ἐσχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἄκουσον· [d] τιτάνου δὲ εἰς κόλλαν ἐμβαλὼν, καὶ κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ σφραγῖδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίνεται, καὶ κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου σκληρότερον) [e] τούτῳ δὴ ἐχρῆτο πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο ἐπινενοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειράκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σοῦ, ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα, καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σωφρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ πρὸς ἅπαντα ἐμοῦ, καὶ πολλῷ τούτων πλείονα.

[f] Ἦν δὲ, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέ-

[c] Ἀπέματτε] Ἀπεμάττετο marg. *AIW.* [d] Τιτάνου] Ita Edd. conſtanter habere notat *M. du S.* [e] Τούτῳ] Τοῦτο male Ex. *Fl.* Nihil vulgatam mutat P. [f] Ἦχρα] Sic P. Ἔχρη Edd. priores.

viros illos ſtrenuos, qui naturae arcanis impigre ſcrutandis operam optime collocant. V. *Leop.* (de lapide ſpeculari videndus *Aegineta.*) *M. du S.*

Λίθου τοῦ λαμφανοῦς] Apud *Ariſtophanem* vitrum vel cryſtallum intelligi, alia occaſione diximus, & ex ipſo inſpecto ſatis patebit unicuique; nam additur τὸν ἐκλαμπρὸν λίγνν; at quis lapis hic intelligatur, parum refert; nam quovis lapide poſſis ad id uti, modo ſatis duro, & in pulverem tenuiſſimum redacto, ut calefactus non dehiſcat. In fimulandis enim antiquis nummis, vel ſigno faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, Venetianiſchen tripel vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. *J. F. R.*

65. Τιτάνου] Attice hoc dictum. *M. du S.*

74. Κατὰ Μάγων] *Celſi libri contra magos.* *F. G.*

Κατὰ Μάγων] Periit hoc praeſtantiſſimum *Celſi* opus, quo praeſtigiatorum arcana patebant. Meminit huius & *Origines* c. Celſ. p. 53. Cujus verba ad initium hujus libri exhibuimus. meminit in praefatione etiam *Diog. Laërt.* librorum de magia & magis ab *Ariſtotele* & *Hermippo* ſcriptorum. *Suidas* etiam Antiſthenis librum cui ΜΑΓΙΚΟΝ tituius, tribuit; ſed de hoc Celſi opere tacent. *M. du S.*

Κατὰ Μάγων] *Gujeti* obſervatio tangit priſtinam verſionem, quae *de magorum artibus* habebat; quod verſio Cl. *Geſneri* jam ſponte correxit. *J. F. R.*

79. Ἦχρα δὲ, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων] Vertunt: *Reddebat igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius.* Ultima verba non reſpondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mſ. τὸ εἰκαστικὸν, *ſagacitatem verosimilia dicendi jungens ſollertiae ingenii.* Εἰκαστικὴ τέχνη Platoni in Sophiſta ſunt artes quae imitantur verum, & magna veriſimilitudine exprimunt. erat ingenio praeditus ſagaci Alexander in divinanda & deprehendenda veriſimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus acceſſerat, apta in primis ad mimum illum decenter agendum. *J. G. G.*

Ἦχρα] P. In reliquis ἔχρη. *M. du S.*

συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ [a] εἰκαστικὸν τῇ διανοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ σάφα. χρησμῳδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. τοὺς δὲ ἀπέτρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι· τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ δίαιτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφην) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα δὲ [b] εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ [c] κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ λίπους [d] αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέντοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ πλήρωσιν

dabat divina, multa hic prudentia usus, & probabilitatem adjungens commentis suis, qui perplexa quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis vero plane obscura: etenim hoc etiam ad oracula pertinere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel impulit, prout melius esse conjiceret. Aliis curationes praecepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, multa etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probabantur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bonorum incrementa, &

a Εἰκαστικὸν] Ex G. P. L. Εἰκὸς Edd. b Εὐδοκίμουν] Sic *Fl. J. H. B2.* legere notat *M. du S.* Sed & *Ald.* ac P. ita habent. c Κυτμίδες] Κυτώδες male P. Nihil mutabant Edd. d Αἰγείου] Ἀρκαίου Edd. priores. Αἰγαίου Codd. L. G. P. & marg. *AIW.*

80. Εἰκαστικὸν] G. P. L. Reliqui τὸ εἰκός. *M. du S.*

81. Λόξα & ἀμφίβολα] Vid. *Orig.* contra Celsum p. 33. Ed. Cantabrig. *M. V. la Croze.*

89. Εὐδοκίμουν] Addiderat *Solanus* legendum ἠὐδοκίμουν. Sed in hac diphtongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad I. *Ver. Hist.* c. 13. ad verbum τετάχαλε. Adde Cl. *Jungerman.* ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμην aeque dici atque ἠυχόμην. (Immo frequentius) & sic εὔχοντο *Homer.* Il. Γ. 296. & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abjectum. Idem ex *Hesych.* & *Pind.* adiatum vid. ap. *Maittair.* de Dialect. p. 276. B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etsi dixeris ἠν magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in nostro observavi. *J. F. R.*

91. Ἐκ λίπους] Ait illud oracullum varia medicamenta praescripsisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ἐκ λίπους ἀρκτείου συντεθειμένος, fatue interpres: *ex adipe suillo confectum*, cum sit *ex adipe ursina*. ἄρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. sed in Mf. legitur αἰγείου *caprina* adipe, quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus prosunt, ut ex *Plinii* lib. XXVIII. aliisque medicis constat. Nec ἄκοπα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significentur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhosos, aliosque adhibentur, ut multis docet *Galenus* de medic. per genera lib. VII. cap. 11. ut & *Paullus Aegineta* lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi Κυτμίδα, hoc est ἄκοπον oracullum seu impostor jussit adhibere πρὸς ὀδύνην πλάσμα, *ad dolorem lasserum.* *J. G. G.*

Ἐκ λίπους ἀρκτείου] Benedictus *adipe suillo.* Certe accuratior Erasmus *ursino adipe:* etsi enim dicebatur ἄρκτος, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omissio literae ταυ, ipse Lucianus in Demonacte ostendit, a quo ait Κυπρίων οὐ ἄρκτου δήματι φιλοσοφοῦντα, οὐκ Ὀνάρατον, ὥσπερ ὑπομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον appellandum. In Amoribus, placuit Luciano variare; quippe quum dixisset, λέοντες οὐκ ἐκφανεῖς λέοντες, ἀλλὰ ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ἄλλην ποίμνην ἄρρενος πληροῖ σπέρματος. τὶ δὲ, εἰ συῶν μὲ σὺς μιαιφόνους κάπρους, in sequentibus reddit, οὐκ ἰδοὺ σὺν ἀλλήλων λέοντες ὑὸν ἄρκτοι, καὶ σύς. *J. G.*

Ibid. Αἰγείου] Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & *Solanus* vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum ἀρκτείου, quod idem est atque ἀρκτείου, sanum sensum exhibet, eligat id qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat, quo considerato & ego vulgatam praeferrem. *J. F. R.*

94. Ἔσται πάντα] His Luciani verbis utitur Rev. *J. Elsner.* ad probandam phrasin *Evang. Marc.* XI. 24. ubi καὶ ὅσα ἐὰν ὑμῖν vertit: & *dabitur vobis, impetrabitis.* Recte quidem; verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient, fient*, veluti & infra *Icarom.* c. 22. pr. Ἔσται πάντα, ἢν σὺ ἐγὼ. *Fiunt omnia* (scil. quae jussisti) *dicebam ego.* Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo *Polyb.* I. c. 45. τὰς κατὰ μισθὸν ἐπιμίξεις χάριτας αὐτοῖς, quod idem *Elsner* ibid. adfert. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγὼ] Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit: *Si Alexander vates meus me rogabit.* *J. F. R.*

98. Ἀμφιλοχὸν] In reliquis Amphilochum fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio,

& hereditatum ſucceſſiones in futurum ſemper rejiciebat, adjiciens, *fient omnia, ſi voluero ego, ſiquo Alexander Propheta meus regnaverit, & vota pro vobis fecerit.*

23. Conſtituta autem erat etiam merces unicuique reſponſo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, amice, aut minutum fuiſſe hunc reditum; ad ſeptuaginta vel octuaginta millia quotannis congeſſit, dena vel quindena reſponſa hominibus prae inexplebili cupiditate ſibi reddi petentibus. Quae autem acceperat, iis non ſolus uſus eſt, neque in theſauros repoſuit: ſed cum

ἀρ. δοχὰς εἰσαῦθις ἀεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγὼ, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεηθῇ, καὶ εὔξηται ὑπὲρ ὑμῶν.

Ἐτέταχτο δὲ καὶ μιᾶς ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν [e] δὲ [f] οἰηθῇς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον, ἀλλ' [g] εἰς ἑπτὰ [h] ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤρκει, [i] ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῶν ἀνθρώπων [k] ἐκ τοῦ ἀπλήστως ἀναδιδόντων. γλαμβάνων δὲ, οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνῳ, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπεθησαύριζεν, ἀλλὰ πολλοῖς

[e] Δὲ] Illud δὲ inſerui ex marg. *A1.* Deerat enim in Edd. [f] Οἰηθῇς] Sic reſtituit *Solan.* ex L. Eandem correctionem habet & margo *A1W.* Itaque firmatur conjectura *Jenſii* & *Vorſtii*; Οἰηθεὶς enim Edd. antea male. [g] Εἰς ἑπτὰ] Ἢ ἑπτὰ *J.* Εἰς recte ceterae. [h] Ἢ ὀκτὼ] Ita repoſui ex marg. *A1W.* pro vulgato Editionum καὶ ὀκτὼ. [i] Ἀνὰ] Ἄμα L. Nil mutant Edd. vett. [k] Ἐκ τοῦ] Ἀπὸ *J.* ſola.

tio, quae ſumma rei erat, antecellere ſeſe voluit homo calidiſſimus. Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, additamentum ipſa priore ſumma majus. *M. du S.*

Ibid. Δύ' ὀβολώ.] Vid. ſupra c. 19. δύ' ὀβολοῖν plurali numero dicit; ſed ut poſteriores Graeci duali rarius uſi ſunt. ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiſcue ſunt uſi. Sic noſter *Somn.* §. 6. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι τῶν χειρῶν. Ubi poſt δύο pluralem habet, ut millies alibi, *manus* vero in duali collocat, quod quidem uſitatius in membris quae natura bina ſunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rurſum ait τὼ δεξιὼ ἀμφοτέρω, at contra paullo ſupra, δύο ὀφθαλμοὺς. Sic *Homer.* dualem & pluralem conjungit admodum frequenter, ut Il. I. 197. Χαίρετον ἠ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus ſimilia plena manu congeſſit Frater optimus G. O. *Reitzius*, in Belg. Graeciſſ. p. 50—52. Addo, quod rarius, ſi verum eſt, dualem pro plurali in *Homer.* Il. I. verſ. 182. ab Scholiaſte notatum in Edit. *Hervag.* p. 161. Ἔνιοι φασὶ, δεῖ λέγεσθαι συμπαρεδρεύσαι ἐφ' ἑκάτερα. καὶ ἴσως ἔστιν ἐν τοῖς παλαιοῖς τὸ ΩΔΕ τῷ Πασιθῇ ἀριθμόν. πολλάκις δὲ ἐπὶ πλειόνων φύσιν τετάχθαι· ὡς ἐπὶ τῶν μὴ τότε ἀ χρεισμάδην ὅσοι θεοὶ εἶσ' ἐν ὀλύμπῳ ἔσσον ἴσταν, καὶ ὡς ἐπὶ, τὼ τοῦμ πρόϊόντε δύο ἐπ πυπτέσθην. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἴστην quod eſt ex Il. A. 567. pro duali accipiunt, cum ſit pro dativo poſitum, recte pluribus demonſtrat Clar. *S. Clarke* ad eum verſum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falſam eſſe Scholiaſtae obſervationem, de qua *Clarkius* tacet; etſi rurſus ei adſentior verſum illum Il. I. 182. Τὼ δὲ βάτην ad *Ajacem* & *Ulyſſem* ſolos referenti cum *Schol. Villoiſon.* Nam exemplum illud Scholiaſtae quod ex Odyſſ. Θ. 48. eſt petitum, ubi Κούρῳ δὲ χρὴ ἕστην δύω ἐ πεντηκοντα Βατίω. *Juvenes vero electi duo & quinquaginta Ibant*, manifeſtum dualem nominis & verbi habet, numero 52. virorum adjunctum: ita tamen adjunctum, ut divelli, & ad numerum *duo* ſine πεντηκοντα ſpectarum, trahi queat: quaſi bimembris eſſet oratio, *illi duo ibant, & quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant*. Veluti Latinis non infrequens, *illi multa, tu nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebant* omittitur; etſi diſcretio ibi major, tamen ad illuſtrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari poſſe arbitror, ut perinde ſit; nam omnis quidem dualis eſt pluralis, at non inverſe. Si cui autem certius conſtet, dualem nihil aliud eſſe quam antiquam dialectum Atticam, ſeu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis exiſtimat; velim apertiora teſtimonia producantur; nam & illud *Homeri* Il. Δ. 452. — Χείματί γε ποταμοὶ, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες — συμβάλλετον de duobus fluviis recte intelligitur. *J. F. R.*

99. Οἰηθῇς] Οἰηθείης. *F. G.*

Οἰηθῇς] Quaeſtum, quem Alexander Impoſtor reddendis oraculis fecit, exponens Noſter, ait, Ἐτέτακτο δὲ ἑ μιᾶς ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ ἑ δύ' ὀβολὼ μὴ μικρὸν οἰηθῇς ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον. *Conſtitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum iſtud cenſeas, mi ſodalis, pretium, neque quaeſtum hunc fuiſſe exiguum*, &c. quem alium haec verba ſenſum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰηθῇς. *J. J.*

Οἰηθῇς] L. In reliquis prave οἰηθεὶς. *M. du S.*

3. Ἀνὰ] L. ἅμα, quod ut non ſpernendum, ita minus elegans exiſtimo. *M. du S.*

28. Ἀπὸ

λεὺς ἤδη [a] περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ σκευθήνας, καὶ χρησμοποιοὺς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ὑποσφραγιστὰς, καὶ ἐξηγητὰς, ἅπασιν ἐνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν.

multos jam circa se haberet administros, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obsignatores, & conjectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit.

Ἤδη δέ τινας καὶ ὑπὲρ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησομένους, ὡς προείποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ ληστὰς ἐξελέγξοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι παρέχοι, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο, ἐνίους δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠθισμὸς ἀπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφήτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς,

24. Jam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot jam mortuos resuscitaverit. Concursus igitur & urgentium se undique turba orta est: Hinc sacrificia, & donaria, & duplex Prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam sors exierat:

Τιέμεναι κέλομαι τὴν ἐμὸν θεράποντα προφήτῃ.

Vatem ornare meum jubeo vos atque ministrum:

Οὐ γάρ μοι κλεάνων μέλει ἄγαν, ἀλλὰ προφήτου.

Divitias nec enim curo, sed curo Prophetam.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέθης βαθείας [b] ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλιθ' ὅσοι Ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφοίτα τὸ ῥῆμα ἡ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητρόν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀθέων ἔμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἱ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κά-

25. Cum multi jam prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate recipientes, contra ipsum consisterent, in primis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paullatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spar-

a Περὶ αὐτὸν] Sic cum *J.* etiam habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & aliae, ut *H. Ald.* &c. Et περὶ rectum est, licet ὑπὲρ forte quaesiverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. b Ἀναφέροντες] Ἀναπίφοντες corrigit *Solanus*, vid. nott.

28. Ἀναπίφοντες] Servari poterat vulgata ἀναφέροντες. V. *Suid.* in ἀνίφειν; sed si codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀναπίφοντες scriptum sit in optimis; ut Ἐνυπ. c. 7. Ἐφμ. c. 84. qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Ὀρχ. c. 84. *M. du S.*

Ἀναπίφοντες] Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀναπίφοντες aptissimum foret, quod *Solanus* in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter *Suid.* etiam me monet locus *Long. Past.* III. p. 124. Εἶτα ἀνεβάλλετο ἑαυτόν. *Dein se colligens animum recipiebat.* Recte enim & ebrii *ad se redire* dicuntur postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur *absentes*, ut est in proverbio: *absentem laedit, qui cum ebrio litigat.* Ideoque vulgatam studiose potius conservandam quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. *J. F. R.*

33. Χριστιανῶν] Notandus probe hic locus, non ideo tantum quod creviſſe jam numerum Christianorum in his oris hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur, quod ideo observandum imprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. *M. du S.*

39. Μαλακοῦνται] In omnibus legitur μαλακοῦνται, quod

spargere, quos lapidibus jussit abigi, si propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oracultum. Interrogante quodam, *Quid agat apud inferos Epicurus? Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus desidet in cœno.* Deinde miraris, si ad magnam *gloriam* elatum est oracultum, cum videas interrogationes accedentium prudentes *adeo* atque eruditas? Universim implacabile ipsi & infinitum bellum erat contra Epicurum. nec profecto injuria. Contra quem enim justius pugnaret homo praestigiator, & portentosarum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspexisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molliri nescius; sic enim ipsum appellabat, inimicissimus, qui juste omnia ista pro risu & ludibrio sibi haberet. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plures, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam oracultum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri Senatorii viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset responsum fingere cal-

ἥκιστα βλασφημεῖν, ὃς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐθέλουσιν ἵλεω ἔχειν τὸν θεόν. ὡδὶ δὲ Ἐπικούρῳ, ᾗ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξατο. ἐρωμένῳ γάρ τινι τί πράττει ἐν ᾅδου ὁ Ἐπίκουρος; μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἶτα θαυμάζεις εἰ ὅτι μέγα ἤρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετὰς, ᾗ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος ᾗ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν, μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, ᾗ τερατείᾳ φίλος, ἀληθείᾳ δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότι, ᾗ μόνῳ τὰ ἐν αὐτοῖς ἀληθεία εἰδότι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, ᾗ Χρύσιππον, ᾗ Πυθαγόραν φίλοι, ᾗ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα ἐν γέλωτι ᾗ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ ᾗ τὴν Ἀμαστριν ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο, τὸν δὲ Λέπιδον ᾗ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς ἐνόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμώδησε πώποτε Ἀμαστριανῷ ἀνδρί. ὁπότε δὲ ᾗ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκλητικῷ χρησμῳδῆσαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ εὑρὼν ὅτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιὸν, ὅτε

ε Μολυβδαίνας] Μολυβδίνας vult *M. du S.* & marg. *A1W.* Μολυβδαίνας Edd. *Parisina* etiam majore litera, quasi nomen proprium esset. d Καταγελάστως] Καταγέλαστος P. Nil mut. Edd. vett.

52. Ἄτεγκτος] Ὁ μήτε δάκρυσι μήτε ἱκεσίαις ἀποβρίχος (ἴσως διάβροχος) *G.*

quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. *M. du S.*

Μολυβδαίνας] Ut hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in *Lexiph.* c. 5. eod. modo Edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat *Solanus*, sine auctoritate; utitur quippe *Hom.* Il. Ω. 80. Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἐικέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. Quod Scholiast. interpretatur μολυβδίνῃ, ἁρμυρᾷ. At substantive ponitur apud *Homerum.* Revera tamen adjectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex *Athen.* docet *Stephanus.* Et an non adjective usurpat noster infra, l. c? Quidquid sit, etsi μολυβδίνας hic usitatius esset, ego nihil mutare ausim. *J. F. R.*

49. Καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι] Petronius: *Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis.* Plura testimonia congessi ad *Laërtii* Epicurum. *AE. M.*

52. Ἄτεγκτος] Sic rursus infra utitur *Dial. Meretr.* XII. *M. du S.*

57. Τοὺς περὶ Λέπιδον] Non debuit verti eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est Phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an Philosophus; aut privatus sed doctus tamen? De eodem c. 43. *M. du S.*

ὅτε τ πωιῆσαι πρὸς χαιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γ αὐτῷ τομάχῃ ὀδύνην, προτάξαι βελόμενον ὕειον πόδα μὴ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐδίειν, ὅτως ἔφη,

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ.

Πολλάκις [a] μέν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τ δράκοντα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τ οὐρὰν μάλιστα· καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκὼς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ [b] κόλπῳ ἀθέατον φυλάττων. ἐθελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τ θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου [c] χρησμῳδοῦντα. εἶτα ὑ χαλεπῶς γε μάνων δέτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τ κεφαλῆς ἐκείνης τ μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότατα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τ φωνῆς διὰ

lidum, nec inveniret, qui in tempore illud facere ſibi poſſet. Querenti enim illi ventriculi dolores, cum comedendum imperare vellet ſuillum pedem, cum malva paratum, ſic dixit,

Malvaca porcinae ſacrato vaſe cumina.

26. Saepe quidem, ut dixi antea, oſtendit draconem rogantibus, non totum, ſed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in ſinu, ubi videri non poſſet, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promiſit ſe loquentem etiam Deum illis praeſtiturum, oracula reddentem ſine vatis excipientis miniſterio. Commiſſis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad ſimilitudinem humani fabricatum, transmiſſis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata reſpondit, voce per linteum illum

a Μὲν] Μιν ἐν marg. *AIIV.* b Κόλπῳ] Κόλπον marg. *AIIV.* c Χρησμῳδοῦντα] Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare Edd. vett. notarat *M. du S.*

67. Μάλβακα] Ῥωμαϊστὶ μάλβαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. *G.*

78. Διείρας] Διείρων, ἐπιβάλλω. *G.*

67. Μάλβακα] A malva Latino *málba*, *malbacus*, *malbax*. *AE.M.*

Μάλβακα] Ne quis temere damnet verſiculum Latinum, quem licet abſurdum, ſic ſatis putamus ob id ipſum reſpondere Graeco, qui nempe ab ipſo auctore ut ridiculus & nullius ſenſus proponitur. *Μάλβαξ* forte eſt ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. Χοίρεια intellige *χρία*, ut *σκιλάκεια* & id genus alia: *κυμινεύειν* fictum verbum, cui reſpondet *cuminare* h. e. cumino adſpergere vel condire: *σίπυδνον* fictum puto ex *σιπύη*, quae arcam aut vas quodcumque farinae adſervandae notat apud Ariſtophanem. Licuit oraculo in *κυμινδύα* alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipſius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & jam adfuere, plura id genus oracula, in quibus, ſi fidem interpretis praeſtare debemus, non, quid recta ratio poſtulet, vel poëſis, videndum eſt, ſed quid Graecis reſpondeat. Itaque poſſumus interdum verſiculos multum deteriores his, quos dederat *Eraſmus*, ſed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. *J. M. G.*

Μάλβακα] *Menagii* notam plane iisdem verbis in *F. Gujeti* Mſſ. invenio. *J. F. R.*

72. Μειζόνως] Confer ſupra c. 8. f. *M. du S.*

75. Γερανον] Simili artificio callidus Anglus, quem ipſi vidimus, *Thomas Irſonus*, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipſe narrabat, tota Caroli II. aula, & Rex ipſe viſo obſtupuit. Immurmurabat ſpectatorum aliquis ori iſtius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacumque libitum erat lingua; quo facto mox reſponſum eadem lingua & ad rem accommodatiſſimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat jam per totam urbem monſtri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum caput conſulendum fuerit (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) Cum ſubito adoleſcens ex nobilium famulitio, qui tum ſpectabant, in proxime adjacens cubiculum irrepens hominem oſtubo admoventem, & clamantem conſpicit; neque ullis muneribus & promiſſis deterreri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit ſacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaeſtionibus, dictaſſe, & revera inſpiraſſe. Rem totam *Irſonus* ipſe ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. *M. du S.*

76. Ἀρτηρίας] Intellige *aſperas arterias*, i. e. guttura, fiſtulas cartilaginoſas reſpirationi inſervientes. Sic enim uſitata vox Medicis. Vid. *Foëſ.* Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρία. *J. F. R.*

78. Διείρας] Conf. infra *Toxar.* c. 33. *M. du S.*

84. Ὁ γοῦν Σόλωνι δοθεὶς ὑπὸ τ ἐς Ἀρμῆν σιτόδου]

lum Aeſculapium accidente. Vocabantur oracula iſta vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, ſed veſtitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus.

27. Itaque illud Severiano datum, de ſuo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipſum quoque fuit. Adhortans illum ad impreſſionem *faciendam*, ſic dixerat:

Parthosque Armeniosque haſta domiture furenti,

Urbem ad Romanam Tiberisque fluenta redibis,

Permixta radiis lauro tua tempora vinctus.

Deinde cum perſuadere ſibi paſſus ſtolidus ille Gallus, irruptionem feciſſet, ſed male

ὅτῳ ὀθονίνῳ ἐκείνῳ Ἀσκληπιῷ προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις.

Ὁ γοῦν [d] Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων δ' αὐτὸν ὅπως τὴν εἰσβολὴν, οὕτως ἔφη·

Πάρθους Ἀρμενίους τε θοῷ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,

Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,

Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

Εἶτ' ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῇ γρα-

[d] Σευηριανῷ] Sic jam Edd. *J. Ald. H. P. S.* &c. Cum ante in *Quom. Hiſt.* c. 21. Σεβηριανῷ vel Σεβειριανῷ haberent.

δου] Num de *Severiano* intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius cæſus fuit, de quo *Dio* in Hadriano? non puto. Nam ſub Trajano floruit, ante ejus impoſtoris tempora, & hic paulo poſt Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus eſt, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius; ἐπεὶ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπήλλαξεν αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τῶν Ὀθρυάδου καλουμένων. Nam hæc voces, ἀπήλλαξεν, καλουμένων, non mihi videntur aliter poſſe intelligi, quam de ejus clade & morte; hanc autem expeditionem nullus, quod ſciam, antiquorum memoravit, niſi forte aliquid muſſitavit de ea *Capitolinus* in Vero, & *Dio* in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quæ ſuppreſſit *Xiphilinus*, & de hac expeditione intelligenda ſunt hæc *Capitolini* verba de *Vero* Imperatore: *nam cum interfecto legato, caſis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus oriens vaſtaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter ſymphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priſcus & Avidius Caſſius & Martius Verus* [per] *quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuiſſe Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illuſtratur *Capitolinus*; & nomen legati adjiciendum, qui fuit *Severianus Celsa*, & nomen ducis Perſarum *Othryades*, quod tamen Græcum ſonat: & non dubito aliter apud Perſas expreſſum fuiſſe; ſed mos fuit Græcorum omnia barbara nomina ad ſuum ſonum accommodare. *J. P. a G.*

Ὁ γοῦν Σεβηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς εἰς Ἀρμενίαν εἰσόδου] Hæc melius illuſtrantur ex tractatu, quomodo ſcribenda ſit hiſtoria, ubi memorantur *Severianus* & *Priſcus*. *M. V. la Croze.*

Ibid. Σευηριανῷ] Aliter ſcribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21. &c. Sed variationis ratio doctis ſatis nota, quia ſcilicet *v.* conſonantem litteram ignorant Graeci, ſaepe per Y. exprimunt. Saepius per B; eandem non raro etiam per diphtongum ευ. Eundem autem virum eſſe, cujus nomen tam varie ſcribitur, res ipſa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditiſſimus *Palmerius* affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inuſtam *Xiphilino*, quaſi quae apud *Dionem* legerat, data opera ſuppreſſiſſet: ſic enim ipſe ſui vindex *Xiphilinus* in Antonino Pio, ὁ σώζεται δὲ ὐδὲ τῷ μὴ Ἀντωνῖνον ἄρξαντα Μάρκου βίβλου τὰ πρῶτα τῶν ἱστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμόδου υἱὸν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποιήσατο, ἔπραξεν αὐτὸς, καὶ ὅσα ὕστερος ὑπὸ τοῦ πατρὸς πεμφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic deſcriptum voluimus, ne ſocordiae noſtrae imputetur, ſi in multis, quae Luciani tempora ſpectant, & res in iis geſtas, obſcuri aliquid inveniatur. Noſtrum enim divinare non eſt, ubi ſilent hiſtoriae. Obſervandum autem hinc imprimis eſt, initio jam imperii *M. Aurelii* clarum fuiſſe Alexandrum, cujus oracula tanta de re conſuleretur. Paullo poſt tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruiſſe oracula c. 30. *M. du S.*

93. Ἀκτίνεσσιν] Conſulendi hac de re curioſi noſtrae aetatis nummorum ſcrutatores. Nec audiendi tamen qui aſſerunt divinitatis ſignum eſſe coronam radiatam. Id enim non ubique ſaltem obtinuiſſe, vel hic locus

a στρατιᾷ ἐπὶ τῦ Ὀθρυάδυ καλαχοπεὶς, τῦτον μὶ τ χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τ ὑπομνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτῦ·

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίυς ἐλάαν στρατὸν, ὐ γὰ ἄμεινον,
Μή σοι θηλυχίτωνος τις ἀνὴς τόξυ ἄπο λυγρὸν
Πότμον ὀπιπροϊεὶς, σαύσῃ βιότοιο φάος τε.

Καὶ γὰ αὖ κ τῦτο σοφώταλον ἐπενόησε, τὺς μέλαχρονίυς χρησμὺς ὅπ θεραπείᾳ τ κακῶς προλεθεσπισμένων. πολλάκις γὰ τοῖς μὶ νοσῦσι, πρὸ τ τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλελο, ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν,

Μηκέτι δίζησθ νύσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν·
Πότμος γὰρ προφανὴς, ὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

Εἰδὼς δὲ τὺς ἐν Κλάρῳ, κ Διδύμοις, κ b Μαλλῷ, κ αὐτὺς εὐδοκιμῦντας ὅπ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, φίλυς αὐτὺς ἐποιεῖ-

ei (nam cum exercitu ſuo ab Othryade caeſus eſt) expeditio ceſſiſſet: hoc oraculum exemit e commentariis, poſuitque pro eo aliud:

Ducere in Armenios noli: nec enim bene cedet.
Ne tibi femineo vir amictu triſte per arcum
Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

28. Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracula poſt eventum facta, quibus emendarentur ea, quae male praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante mortem ſanitatem promiſerat: mortuis autem illis oraculum praeſto aliud fuit, quo prius retractaretur,

Auxilium triſti modo deſine quaerere morbo;
Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

29. Caeterum quod ſciret etiam Clarios, ac Didymaeos & Mallenſes celebrari ſimili vaticinandi arte, eos ſibi conciliavit, multis

a Στρατιᾷ] Ex correctione *Solani.* στρατίᾳ Edd. priores. b Μαλλῷ] Δίλῳ P. & marg. *AIW.* male.

ſolus evincet. *M. du S.*

96. Στρατιᾷ] Antea in omnibus legebatur στρατίᾳ corrupte, niſi quod *F.* στρατιᾷ habet. *M. du S.*

Ibid. Ὀθρυάδυ] Idem eſt qui in Συγγρ. c. 18. 19. 21. & 31. Oſroës dicitur, quod a viro docto miror non eſſe animadverſum. Neque enim tantum virum morata eſſet nominum diverſitas, cum vel ii norint, qui hiſtorias Graecorum tantillum delibarunt, ſaepe ſic variis modis nomina barbara Graeco habitu veſtiri, & ipſe hoc ipſo in loco obſervet. Osroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in praelio occidit. c. 21. *M. du S.*

97. Ὑπομνημάτων] Mirum videri poſſit, auſum eſſe Alexandrum oracula ſua in commentarios referre; ſed & hoc dignitatem non exiguam, ab hujusmodi artifice dextro & ſubdole adminiſtratum Oraculo conciliabat, qui ſi quid contra quam in reſponſo ambiguo praedictum fuerat, cecidiſſe animadverteret, delebat illico, & perſpicuum jam, utpote re geſta, contrarium priori ſupponebat. *M. du S.*

2. Τόξυ] Verus itaque hic demum Severiani exitus, ſi non meminiſti, cum *de Conſcribenda Hiſt.* librum legeres, perlege quaeſo iterum, ut quibus mendaciis illam potiſſimum hiſtoriae partem adulteraverint ſtulti & inficeti homines, videas. Θηλυχίτων autem quod attinet, Parthorum veſtes innuit Medicis & Perſicis ſimiles, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. *Phil. & Alex.* ſeu N. Δ. XIV. *M. du S.*

14. Κλάρῳ, κ Διδ.] De Clario ſatis notum, Apollinis ipſius oraculum fuiſſe; unde & patrem vocat *Aeſculapius Glyco* v. tamen ſi lubet, in Δικ. c. 1. & *Orig.* c. Celſ. VIII. p. 333. Ejusdem Apollinis & oraculum ſequens Didymaeum ſcilicet. V. Ἀστρ. c. 23. & Δίκ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipſe, in oraculo quod paullo poſt ſequitur, βραγχίδαι ἀδύτοισι πελάζετε &c. ſed occurrit difficultas. Si enim *Suidam* adeas, in v. βραγχίδαι, videbis Branchidas prodito Xerxi Apollinis templo recepiſſe ſe in Aſiam ſub ejus ditione victuros; deinde poſt aliquot ſecula ab Alexandro Magno ob veterem majorum perfidiam exciſos. V. & *Curtium* VII. 5. Qui fit ergo, inquies, ut hic *Branchidae* memorentur? In promptu reſponſum eſt: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum reſuſcitarent, & in ſedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed *Strabonem* adi, qui l. XIV. p. 634. a Mileſiis denuo conditam refloruiſſe ait. Vid. & XI. p. 518. Vid. etiam *Orig.* c. Celſ. p. 55, 1. De eo ſic *Olearius.* V. Ol. ad *Philoſtr.* p. 140. „ Notum „ illud oraculum Mileſium; oraculum olim Branchi„ darum appellatum, poſtea Didymaei Apollinis, ut „ *Plinius* habet. c. 29. τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν dicitur *Stra„ boni* l. XI. p. 518. & μαντεῖον Διδυμέως τῷ ἐν βραγ„ χίδαις

tis eorum, qui ad se venirent eo ablegandis, dicens:

Jam Claron ito mei vocem patris auditurus:

& rursus:

Branchiadon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

30. Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuisset oraculi fama, & in Romanorum urbem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret; alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir caetera bonus & honestus, & in multis magistratibus Roma-

τo, πολλὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτὸν, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἴεσο νῦν, τοῦ πατρὸς ὡς ὄπ' ἀκούσῃ.

καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλύε χρησμῶν.

καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥουτιλλιανὸς, ἀνὴρ τἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς [c] πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασ-

[c] Πράξεσι] Restitutum ex C. P. L. & marg. A1. Τάξεσι Edd. priores.

καὶ ὠδαῖς. l. XIV. p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam jungit Lucianus in *Pseudom.* & *Jamblich.* de myster. III. 13. ut & *Porphyrius* apud eundem, qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit προφήτιδα. Qui locus praeteritus *Bulengero*, &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud consultum fuisse *Sozomenus* meminit; atque haec ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim ferme Delphicus Apollo, V. c. 43. & *Plut.* 988. B. *M. du S.*

15. Μαλλῶ] Ibi oraculum erat Amphilochi temporibus illis clarum, ut hinc & ex loco *Xiph.* supra ad c. 19. allegato patet. *Paus.* in Att. 33. ἀψευδέστατον τὸ ἐμοῦ vocat. Agnoscit hoc oraculum *Bulengerus* p. 46. AG. VII. Sed idem aliud ejusdem Amphilochi oraculum ponit in *Mello Ciliciae*; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi *Paus.* debeat, quem ibi laudat. *M. du S.*

34. Ὢν πρῶτος & κορυφ.] *Demosthenes* dixerit, ὢν μέσος, καὶ τιλόκαιος, καὶ πρῶτος ἐστὶν ὅστις, ut ait in Or. adv. Aristogit. p. 829. D. *J. F. R.*

35. Ῥουτιλλιανὸς] Dicit Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. Ῥουτιλλιανὸς ἀνὴρ τἄλλα καλὸς & ἀγαθὸς, καὶ ὢν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*, sic interpres. sed Mf. ὢν πολλαῖς πράξεσι in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. *J. G. G.*

Ῥουτιλλιανὸς] Hujus apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in *M. Aur. Antonino*, *Rufus Basaeus* dicitur: sunt enim, quae ut id credam faciunt nonnulla. Quale est quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores perveniisse: quod imperiti aeque & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaei* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec, ut ipse nolim ambitiose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, conjecturas proposuisse meas. *M. du S.*

37. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος] Indignissima interpretatio utriusque interpretis *compluribus in praliis Romanorum spectata virtutis.* Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte & *in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus.* Eodem errore mox ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, uterque vertit *relicto exercitu, quem tenebat*, quum debuis-

ταραχώδη, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτοῦ πεπιστευκὼς, [a] καὶ εἰ μόνον ἀληλιμμένον τινὰ λίθον, ἢ ἐστεφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων ἀεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ὑπερφυῶς παρεστὼς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τἀγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτούμενος. ὅτε τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικρῷ μὲ ἐδέησεν ἀφεὶς τὸν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι. ἔπεμπε δ' ἂν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ῥᾳδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανῆσαν, τὰ μὲ ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμελοῦντες ἔτι πλείω

nis probatus: sed circa Deos *religiosè* quodam morbo laborans, & absurdas de iis persuasiones habens, qui si qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret statim adorandi caussa, multumque adstans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audisset, parum aberat, quin mandato sibi munere relicto, ad Aboni castra advolaret: misit certe alios super alios. Missi vero *qui essent*, imperiti quidam servi, facile decepti post reditum, alia a se visa, alia tanquam visa & audita narrant, & plura his corollariorum instar ad-

a Καὶ] Abest a *Fl. P. Ald.* &c. Adest in *J.* & marg. *AsW.*

buissent loco vel munere, vel statione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *Il faillit donc aquitter l'Armée, qu'il commandoit*, quum priora dubie reddidisset *qui s'étoit signalé en plusieurs occasions*. At clare phrasin suam exserit noster auctor in principio Macrobiorum, (c. 7.) ὧν ἵνα ἡ τυχὴ εἰς τὴν τελειοτάτην μεγάλου αὐτοκράτορος τυχὴν εἰς τὴν τελειοτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν &c. *J.G.*

Ibid. Τάξεσι] Vertitur *praeliis*. Verte *magistratibus*. *F.G.*

Τάξεσι] Ἀνὴρ τὰ μὲ ἄλλα καλὸς κἀγαθὸς, καὶ οὐ πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐχρησάμενος. Pro τάξεσι MS. *Graevii* πράξεσι. Sed τάξεσι videtur proprium magis & conveniens, non ut cum Interprete proelia (nisi enim fallor, requireretur ὑπατικαῖς τάξεσι) sed varias dignitates intelligam cum optimo meo *Gronovio*. Huic Graecae Lucianeae phrasi conveniunt ista *Livii* XXXII. cap. 7. *Per honorum gradus documentum sui dantes*. *J.J.*

Πράξεσι] Vide *Herodian.* II. initio. Secutus sum autem scripturam G. P. & L. In impressis enim τάξεσι legitur. *M. du S.*

Πράξεσι] Quia *Soulius* noster jam sic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque sic habere cognovi, quatuor Mss. hoc dandum censui, ut illorum consensum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi potest. Πράξεις enim sic Herodiano dici, recte *Solanus* ait, cujus verba ex L. 2. c. 1. §. 9. addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲ γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκιμήσας πράξεσι. Sed & bellica & *civilia negotia* πράξεις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque satis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum est cogitandum; tamen πράξεις hic recte se habent, & de negotiis publ. possunt accipi; nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαῖς additur, quod urbanis rebus magis proprium. Ἐξετάζεσθαι autem pro *studuisse* vid. *Schol. Thucyd.* II. c. 7. No. 69. *J.F.R.*

40. Εἰ μόνον] Vid. *Clem. Alex.* VII. Stromat. p. 302. v. 43. *M.V. la Croze.*

Ibid. Ἀληλιμμένον τινὰ λίθον] Vide *Clem. Alex.* VII. Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ ὅτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὲ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde jam in proverbium abiisse constat. Meminit & *Apulejus* initio Floridorum, monente ad *Theophr. Char.* 295. Casaubono. Ipse *Theophrastus* superstitiosi hominis hoc esse ait p. 47. C. tangit & alibi noster; supra Ἐπισκ. c. 22. infra ἐκκλ. c. 12. *M. du S.*

Ἀληλιμμένον τινὰ λίθον] Conferri meretur cum hac Rutiliani descriptione principium *Floridorum Apulejì*, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum*. Sed nimirum huc pertinet tota de *Baetyliis* observatio. *J.M.G.*

53. Γήρᾳ] Mortuus est *Rutilianus* aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante jam Commodo, & quidem septuagenarius (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo *Rutilianus*, cum ad imperium accessere fratres *M. Aurelius* & *L. Verus*. Constat praeterea in nummo *Antonini* pii conspici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander; nisi ponas senes post 40. exactum annum dici. Certe ita hoc in loco, rationibus rite subductis, usurpasse deprehenditur Lucianus, si nummo aliqua fides. *M. du S.*

62. Καθ' αὑτοὺς] *De suis rebus futuris.* *F.G.*

Ibid. Ὁ δὲ] Intellige Ἀλέξανδρος. *F.G.*

63. Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὐτῷ] Refert Auctor miram Alexandri Impostoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipsum venirent, captandi artem dexterrimam. ὁ δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίαις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto scripsisse Lucianum, ξενίοις, ut infra c. 56.

adjiciunt, ut gratioſiores nempe eſſent apud dominum. Accendunt ergo miſellum ſenem, & in robuſtam illum inſaniam conjiciunt.

τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν τῷ τοῦ δεσπότου. ἐξέκαιον γὰρ τὸν ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον.

31. At ille qui amicus eſſet plerisque & potentiſſimis, circumire & narrare partim quidem ut audierat ex his quos miſerat, partim etiam de ſuo adjecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir, & de aula plerosque ſolicitat, qui ſtatim ipſi quoque feſtinant de ſuis rebus aliquid audituri. At noſter blande qui exciperet venientes, hoſpitalibusque & aliis magni pretii muneribus ſuos faceret, dimiſit illos, qui non renun-

55 Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος ὤν, περιήει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρ' ἑτέρων, τὰ δὲ καὶ παρ' [b] αὐτὸν προστιθείς. [c] ἐνέπλησε δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὕτως, καὶ τὴν αὐλὴν τοὺς πλείστους διεθορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὑτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, [d] ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν [e] ἐργαζόμενος ἑαυτῷ, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μό-

[b] Αὐτῷ] Αὐτοῦ *J. Fl. H. P.* [c] Ἐνέπλησε] Εἰσέπλωξε *J. Pell.* [d] Ξενίοις] Recte ſic P. ut *Jenſ.* voluit, ξένια enim Edd. [e] Ἐργαζόμενος αὐτῷ] Φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ *Pell.* Εὔνους ἐργαζόμενος marg. *A. III.* Editionum αὑτῷ in αὐτῷ mutavi.

56. ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hoſpitalia dicuntur ξένια vel ξενία, quae Latinis *Laurea*. Scripſi autem in poſito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὑτῷ. (plus centies forte in hoc ſcriptore male ſe habet in hac vocula ſpiritus.) Interpres plane nullam hic τῷ, αὐτῷ, habuit rationem. Nec mirum; in perverſa enim, quam dat, verſione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαί τινα αὐτῷ, eſt, *muneribus aliquem ſibi conciliare*; & ſic verti debuit. Vide omnino, Studioſe Lector, politiſſimas *Graevii* Lectiones Heſiodeas, cap. II. pag. 9. ubi hunc τὸ ἐργάζεσθαι pro *acquirere*, *parare*, uſum eleganter, ut ibi omnia, illuſtrat Vir Cl. cui ſententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere poteſt. Simili modo infra c. 55. φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in *Macrobiis* T. III. c. 7. ἐργάσασθαι σεαυτῷ τῷ λοιπῷ μήκιστόν τε ἅμα, καὶ ὑγιεινότατον βίον. *Paraveris tibi victus ratione, longiſſimam juxta & ſalubervimam vitam.* Cum hoc Graecorum τῷ, ἐργάζεσθαι uſu mire convenit ipſum verbum *exercere*, ita ſumptum pro *conquirere*, *comparare*, abs *Terentio*; apud quem in Heautontimorumeno A. I. S. I. Menedemus ait, ſe vendidiſſe

Ancillas, ſervos, niſi eos qui opere ruſtico
Faciundo facile victum exercerent ſuum.

Lis quidem inter eruditos eſt de hujus loci quum vera lectione, tum vero ſenſu; aliis hanc ſcripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exercerent*, auctoritate potiſſimum *Feſti* nitentibus. Sed profecto quum τὸ *exercerent* ſit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τῷ ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu conveniat, nihil videtur cauſſae, quidni in ea acquieſcamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ, ἐργάζεσθαι recte componit, adſtipulatorem adferens Turnebum, qui & ex Ambroſio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere ſumptum* eodem plane modo occurrat. Caeterum non poſſum facere, quin hic opportune elegantem *Aeliani* locum & ab Interpretis hallucinatione vindicem, & ex oſtenſo hoc τῷ, ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu exponam atque illuſtrem. IV. nimirum ποικίλων, cap. 3. loquitur ille de Polygnoto Thaſio, & Dionyſio Colophonio, Pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραφε τὰ μεγάλα. καὶ οὐ τοῖς παλαίοις ἐργάζετο τὰ ἆθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἆθλα eſt *certamina ſubire*, quemadmodum vulgatus reddidit Interpres; ſed *praemia ſibi comparare ex certaminibus*: quo ſenſu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & Interpretis hic lapſus verbo notatur, videre eſt. Innuit nimirum Aelianus, Pictorem Polygnotum pictura expreſſiſſe rerum grandiorum formas, easque integras; cujus artis & operae praemia tulerit & pretia. Poſſumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τίλεια certaſſe victoremque exſtitiſſe; & adeo praemia, ſi qua fuiſſent propoſita, reportaſſe. Etenim fuiſſe etiam inter Pictores certamina, ſatis notum vel ex eo, quod de Parrhaſio narrat *Aelianus* IX. cap. XI. Non tamen id quidquam facit, ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior uſus vocis ἆθλον, *praemium*, non *certamen*, ſignificantis, id facile patiatur. Dudum namque eſt, quod Eruditi (vide Cl. *Graevii* ad Luciani Soloeciſtam animadverſiones) docuerunt, politiores Graecos τὰ ἆθλα inter, & ὁ ἆθλος diſtinxiſſe;

ita

μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸν θεὸν, καὶ τερατεύεσθαι περὶ τοῦ μαντείου καὶ [a] αὐτοῦ ψευσομένους.

[b] Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶταί τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσοφον, οὐδὲ τοῦ προστυχόντος λήρου ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὕροι ὕποπτον καὶ παρακεκινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ἐκ πολλῶν χειρίους, καὶ μονονουχὶ δήλους ἅμα τὸ δέος ἔχοι τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ ἤροντο. [c] συνίης δὲ οἵας εἰκὸς τὰς πλουσίους καὶ [d] μέγα δυναμένους τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότων ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τὰ ἀρκύων.

Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ῥουτιλλιανῷ δοθέντων χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν· πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅν τινα προστήσαιτο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη·

tiarent modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodigiosa de oraculo, seque ipso mentirentur.

32. Ac machinatur quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone minime vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & legens, si quid inveniret audax & periculosum in interrogationibus, retinuit ipse nec remisit, ut obnoxios & tantum non servos sibi retineret isto metu eos, qui miserant, memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogassent. *Probe* autem intelligis quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent se intra illius retia conclusos.

33. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui jam ad aetatem institutionis capacem perveniisset, *Quem discendi magistrum ei praeficeret?* respondit:

Py-

a Αὐτοῦ] Αὐτοὺς P. b Ἀλλὰ] Ex P. & marg. *A*1. Deerat in Edd. c Συνίης δὲ, οἵας] Ex emendat. *Solani*. Συνιεὶς δ' ὁ. *Fl.* Συνίησι P. Συνίησι δὲ, οἷα Edd. ceterae. Συνιεῖς etiam marg. *A*1. d Μέγα] Μεγάλα Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P.

ita ut hoc significetur *certamen*, illo *certaminis praemium*. Est tamen, ubi contra τὸ ἆθλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in *Anthol.* I. cap. 64. Epigrammate II. ostendit *H. Stephanus*, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita:

Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Huic addas licet ipsum *Aelianum* XIII. Ποικιλ. 14. ubi in caeteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα· quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat *Homerus* Il. Ψ. *J. J.*

Ξενίοις] Sic L. Reliqui prave ξενίαις. *M. du S.*

64. Ἐργαζόμενος αὐτῷ] Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. *suis rebus favens. faisant cela pour son interest particulier.* *F. G.*

Ἐργαζόμενος] Si plures libri addicerent, non respuerem illud ἰδίους, quod marg. *Aldinae Wesselingianae* habet; verum quia & *Pelleti* φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55. φίλους ἀπεργάζεται, & alibi, φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum spes est, ἐργάζεσθαι τινὰ αὑτῷ pro *aliquem sibi conciliare*, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Clar. *Jens.* ait, *Graevium* virum Cl. probasse, id minus adcurate huc adplicavit. Nam *Graev.* ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse *labore adquirere*, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere*, vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἄνθρωπον quoque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare *Gujeti* explicationi accedo, ut sit: *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens.* *J. F. R.*

69. Ἀλλὰ] P. solus. *M. du S.*

77. Συνίησι] Forsan σωίει. *F. G.*

Συνίης δὲ οἵας] Omnes libri, excepta *Fl.* Ed. habent συνίησι δὲ οἷα, quod quem sensum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide an nos rectius. Ego certe rem acu tetigisse mihi videor. Quid enim conjectura *Alexandro* opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabat? Luciani acumine dignius, ut ad *Celsum*, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, Lectori, quid sub Imperatore Philosopho rogaturi fuerint Optimates, conjiciendum relinqueret, quam aut *Alexandro* tabellas, ut dixi, de more resignanti istud

Pythagoram, egregieque canentem praelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea, non vivum illi praeceptorem capi jussisse, sed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud inferos probabile sit. Quid vero reprehendendus est Alexander, si tales inter homunciones versari voluit?

34. Rursus interroganti, *cujus ipse animam nactus esset?* ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Πυθαγόρην, πολέμων τε μιγάκλορον ἐσθλὸν ἀοιδόν.

Εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῷ παιδὸς ἀποθανόντος, ὁ μὲ ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τὰς αἰτιωμένους, ἀλλὰ πόδας ὅτως ἐληλεγμένῳ τῷ χρησμῷ. ὁ δὲ Ῥυτιλλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲς τῷ μαντείῳ, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεὸν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὴ κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἑλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ᾅδου νῦν συνεῖναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου;

Αὖθις δὲ συνθανομένῳ αὐτῷ [g] τὴν τίνος ψυχὴν [f] αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου· μετὰ ταῦτα Μένανδρος·

Εἶθ'

[g] Τὴν τίνος] Nihil hic mutare *H.* & *Fl.* notat *M.du S.* Sed nec quidquam *J. Ald. P.* [f] Αὐτὸς διεδ.] Αὐτὸς deficiens in Edd. ex L. & P. insertum.

istud tribuere; aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate edisserere. *Cassium*, & alios res novas molientes menti ejus, cum haec scriberet, obversatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus *Cassius*. . . . . V. *Volcat. Cass.* I. & XIII. Nec deerant, qui sive pertaesi dominationis sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos Imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. *M. Aurel.* vitam 32. a *Dacerio* scriptam.) In *Fl.* est συνιὼς, quod ad nostram emendationem propius accedit. *M.du S.*

Συνίησι] Hiatus est in parenthesi illa notae *Soulianae*, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse videtur. Ego itaque sic exhibui, ut in ejus nott. Mss. inveni. *J.F.R.*

Συνίησι] Omnes, quantum scio, legunt συνίησι δὲ οἷα εἰκὸς — τὰς πύξεις συνθάπτεσθαι, & συνίησι imperfecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, *intelligebat*: sed vel sic οἷα & τὰς πύξεις non bene conveniunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum συνίης δὴ οἷας — τὰς πύξεις. Res nimis aperta. Ad conscientiam Celsi sui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere soleant potentes, nempe de vita imperatoris, de spe sua, de successu cogitatae rebellionis e. i. g. a. quaestiones non magisteriales, sed capitales. Hoc ergo secutus sum in versione: & video idem visum eruditissimo *Soulio*. *J.M.G.*

78. Πόσις συνθάπτεσθαι] Hujusmodi repetitiones verbi cognati, ut μίμψιν μιμφόμαι, δικάζειν δίκας, τόλμημα τολμᾶτον, φίλημα φιλῆσαι, Graecis aeque familiares esse ac Latinis, vid. *Spanh.* ad Aristoph. Pl. 10. Et Nostrum *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον, & *Scyth.* c. 4. ἔρωτος ὃν ἐράσθης. *Quom. Hist.* c. 6. ἀρχὴν ἀρκτέον. Item *Long. Past.* L. 2. p. 55. Ed. *Wech.* τέρψεις — ἐτέρπετο, & p. 62. φίλημα ἐφίλησε. p. 68. f. πολέμους ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν. p. 86. ἤριζον ἔριν ἐρασμίων. L. III. 113. rursus, φιλήματα φιλεῖ, quod & L. I. dixerat. ac p. 114. συμπαλαίουσα πάλην. Alia ejusmodi ex aliis etiam profert Cl. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 337. 338. Quem vid. infra ad *Jov. confut.* πομπὰς πέμπειν. *J.F.R.*

87. Πυθαγόρᾳ] In veteri inscriptione, in Sylloge *Fleetwood* p. 312. *Dogmata Pythagorae sensi, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in editione *Petronii* Amstel. A. 1669. 8o. p. 547. *M.V. la Croze.*

91. Παρὰ πόδας] Quod *ante pedes*, quod obvium est, ut in *Quom. Hist.* c. 13. Sed ὑπὲρ πόδας & περὶ πόδας vid. ibid. c. 14. *J.F.R.*

1. Ἐνδιατρίβειν] Reponebam olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαιδ. c. 26. cui quamvis diversum adde Οἰκ. c. 2. *M.du S.*

2. Τὴν τίνος ψυχὴν] Frustra *Solanus* varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae caussa facta, pro τίνος τὴν ψυχήν. Vid. T. I. *Nigr.* c. ult. No. 52. *J.F.R.*

3. Αὐτὸς] P. & L. *M.du S.*

Εἶθ' ὃς νῦν φαίνῃ, μετ' ὀλίγον ἔσεσθαι [a] ἠλιὰς ἀκτίς,
Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ὀπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,
Cum supra centum octoginta exegeris annos.

Ὁ δ' ἑβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολιάσας, [b] οὐδὲ θεμείνας τὴν τοῦ θεοῦ ὑποσχεσιν.

At ille septuagenarius diem suum obiit; morbo atrabiliario, non expectata promissione Dei.

Καὶ οὗτος ὁ χρησμὸς τῶν αὐτοφώνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ γάμου, ἔφη τοῦς ἔφη·

35. Etiam hoc erat vocalium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis diserte dixit:

Γῆμον Ἀλεξάνδρῳ τε Σεληναίης τε θύγατρα.

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Διεδεδόκει δὲ πάλαι λόγον ὡς ἡ θυγάτηρ, ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἐρᾶν αὐτοῦ, καθεύδοντά ποθ' ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτὴ ἔθος, κοιμωμένων ἐρᾶν τῶν καλῶν. ὁ δ' εὐθὺς [c] μελλήσας ὁ συνετώτατος Ῥυτιλλιανὸς, εὐθὺς ἔπεμπεν ὀπὶ τὴν κόρην, καὶ τὸς γάμους συνετέλει ἑξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, [d] τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπιφανίων εἷς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονέναι.

Nempe olim rumorem sparserat, filiam; quam habebat, ex Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam, quum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata prius socru Luna, totis hecatombis, putansque se quoque jam caelestium unum esse factum.

36. At

a Ἠλιὰς] Ἰλίου male P. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Οὐδὲ] Οὐ *J.* c Μελλήσας] Sic recte *J.* &c. Μελήσας *Fl.* passim. d Τὴν πενθερὰν Σελήνην] Τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ *Fl.* Cum vulgata nostra facit *P.*

18. Τὴν δὲ Σελήνην] Εἰς δ' Ἐνδυμίωνα * ἀμφικάλλει δ' λόγον. † ἀεὶ δ' βούκολος ὢν, ἐφαντάσατο ὑπὸ σελήνης μυ- στότατα. *V.*

* Ἀμφικάλλει] Ἀμφικαίνει male fuit in Ed. *Cler.* correxit *M. du S.* non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est manifesta.

† Ὅς καὶ] Ὅς καρ. habet *V.* Unde conjicio scriptum fuisse ἦτοι γάρ. *M. du S.*

6. Ἠλιὰς ἀκτὶς] Sic Dorice ἀκτὶς ἐπιγραφή. Inscriptio navis a *Sole*, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἀκτὶς navicula est.) Sic ἠλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in *Amor.* a cultu Solis. Vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* I. ep. 12. p. 48. *J. F. R.*

8. Λυκάβαντας] Antiqua vox, de qua consule *Junium* c. 18. L. de anno & mensibus. *M. du S.*

10. Ἑβδομ.] Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes (c. 60.) quem ad ultima M. Aurelii perveniisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus *Rutilianus*, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. *M. du S.*

11. Οὐδὲ] Cum *Junt.* ὲ tantum haberet, consului Edd. reliquas, vidique *Ald. H. P. Fl. S.* οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δὲ; nec *Solanus* id expressurus fuisse videtur, quia id *Juntinae* textui non inseruit; ut alias solet; verum hanc omissionem ab Editore *Junt.* non esse studio factam, inde conjicio, quod ὲ extremum paginae vocabulum est, cujus alteram partem in pag. seq. transferre obliti videntur typothetae. *J. F. R.*

19. Σελήνῃ] Hac de re *Suet.* Caio. *J. B.*

23. Ἑξηκοντούτης] Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquies? Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est (ad c. 30.) innotuisse *Alexandrum* Romae Rutiliano jam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam jam prophetae munus subiisset. aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset, nubilis itaque fuerit ante annum Christi CLXX. quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus,

36. At ille cum ſemel res Italicas attigiſſet, majora ſemper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes miſit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, peſtilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promiſitque illis, ne quid tale fiat, valide ſe adjuturum. Unum ſane oraculum vocale ipſum quoque ad omnes gentes de peſtilentia miſit: erat autem verſiculus unus:

Intenſus nubem peſtis depellit Apollo:

Eratque videre hunc verſum ubique inſcriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhauſtae ſunt, quibus inſcriptus fuerat verſiculus. Et ne putes me hoc dicere, per ipſum illos verſiculum periiſſe. Quin forte quadam ita factum eſt. Forte etiam vulgo homines fiducia verſiculi, negligentius agebant, omiſſa victus cura, nihil adjuvantes oraculum contra vim morbi,

Ὁ δ' ὡς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων ἐλάβετο, [e] μείζω ἀεὶ προσεπενόει, καὶ πάντοσε τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἔπεμπε [f] χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάττεσθαι, καὶ σεισμούς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὡς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. ἕνα δή τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἓν·

Φοῖβος [g] ἀκεσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.

Καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ὀπὶ τῶν [h] πυλῶν γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τὸ δ' ἐς τοὐναντίον τοῖς πολίταις προὐχώρει. κατ' οἰκίαν γάρ τινα τύχη αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, [i] ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπεγέγραπτο. καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ ἔπος ἀπώλυτο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ ἔτως ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καταθαῤῥοῦντες τῷ ςίχῳ, ἠμέλουν, καὶ ῥαθυμότερον διῆγον, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὸ νόσου συντελοῦντες, ὡς

e Μείζω ἀεὶ προσεπενόει] Sic Edd. omnes, excepta *Fl.* quae μείζον ἀεὶ προσενόει. f Χρησμοφόρους] Χρησμολόγους marg. *AiW.* g Ἀκεσεκόμης] Ἀκεσεκόμας P. Nil mut. Edd. h Πυλῶν] Sic P. & marg. *AiW.* Πυλώνων Edd. vulgo. i Ἐν] Aderat in *J.* & marg. *A1.* Aberat a *Fl. H. P. Ald. B2.* &c.

mus. Hoc unice itaque obſervari volim, *Alexandrum* uxorem non duxiſſe antequam munus illud ſuum propheticum ſuſciperet; quod etſi diſertis verbis non aſſerat *Lucianus*, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir jam factus alienis uxoribus. Unum his conjecturis obeſſe videri poſſit, quod hujus filiae mater ignota, cum e luna ſuſceptam praedicarit. Sed filiam *Alexandri* fuiſſe, ſatis conſtat, legitima an notha, parum refert. *M. du S.*

29. Μείζω] Flor. μείζον ἀεὶ προσενόει. Paginam ſequentem alibi interpretor, & paginam 490. *J. B.*

36. Λοιμοῦ] De hac peſte, quae incidit in annum Chriſti CLXV. & ſequentibus v. ſupra ad *Συγγρ.* c. 15 *M. du S.*

38. Ἀκεσεκόμης] Etſi & ἀκεσιμ. bonum, vulgatum tamen ſervavi, quia mox iterum ſic Edd. Et ſic *Homer.* Il. Υ. 39. & alibi. Conf. *Solan.* ad fin. hujus capitis. *J. F. R.*

40. Πυλῶν] Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis eſt πυλώνων. *M. du S.*

49. Τῷ χρησμῷ — συντ.] Durior phraſis. *M. du S.*

Τῷ χρησμῷ] Τῶν χρησίμων margini *Junt.* adleverat *Solan.* Sed cum videret Edd. conſpirare in χρησμῷ, delevit conjecturam, & merito delevit, addiditque conferendum *Tim.* c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἰᾶσθαι τὰ ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Cl. *Hemſt.* vertit: *Sed veteri neſcio cui inſtituto id dandum credit.* Itaque tamen χρησμῷ hic idem valebit quod εἰς χρησμὸν, & ſignificabit, *nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant*; adeoque differet aliquantum ab illo priore exemplo. Verum cum συντελῶ proprie ſit *una perficere*, & ſic certe etiam *adjuvare* ſignificabit, ut apud *Aelian.* V. Hiſt. XIII. 1. p. 783. Ed. in 8o. εἰ μόνος εἰς ἰσχὺν ὄψεως συντελῶ δυνάμενον. *Qui non ſolum ad paſcendos oculos adjuvare* (contribuere) *poterat.* Et *Alciphr.* III. Ep. 71. Hinc nihil duri video, ſi & hic ἓδὲν συνελοῦντες τῷ χρησμῷ potius ſignificet, *nihil ad juvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut ſic perſpicuitatis cauſſa loquar. Deos enim laborantem adjuvare, non deſidem, credebant, ut eſt in *Menandr.* fragm. 32. Τῷ γὰρ πονοῦντι θεὸς συλλαμβάνει — τὸ πόνου. Et ap. *Salluſt.* in Catil. c. 52. §. 28. 29. *J. F. R.*

ὡς ἂν ἔχοιλες προμαχομένας αὐτῷ [a] τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν [b] ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμόν.

qui haberent propugnaturas pro se *illius* syllabas, & intonsum Phoebum telis abacturum peſtilentiam.

Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσαλο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἳ τὰς ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται· ὡς ἕτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους, καλαλαμβάνεσθαι.

37. Verum etiam exploratores in ipſa Roma multos ſane conſtituerat conjuratorum, qui ſententias uniuscujusque ſibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad reſponſiones, jam ante adventum ſuum miſſi invenirent.

Καὶ πρὸς μὲν [c] τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα [d] προεμηχανᾶτο. τελετήν τε γάρ τινα συνίστα, καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς ἀεὶ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, [e] προῤῥησις ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ θεῷ, τελείσθωσαν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. εἶτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγί-

38. Et ad *res* Italicas haec & ſimilia praeparabat. Myſteria etiam quaedam inſtituit, & facum geſtationes, & ſacrorum diſciplinam, tribus deinceps diebus feſto ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Chriſtianus, aut Epicureus venerit, orgiorum ſpeculator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantor bonis auſpiciis!* Deinde ſtatim a principio fiebat exactio. Atque

[a] Τὰς] Ex P. additum. Deeſt in Edd. [b] Ἀκερσεκόμην] Sic Edd. reliquae, Ἀκειρεκόμην *Fl.* vid. nott. [c] Τὰς] Τοὺς *B2.* ſola. [d] Προεμηχανᾶτο] Προεμήχανᾶτο τοῦτο P. [e] Προῤῥησις] Sic recte *P. H. Fl. B2.* Προῤῥησις *F.* male. Conf. *de Sacrif.* c. 12.

50. Προμαχ. αὐτῶν] Lege αὐτῶν. *F.G.* Et ſic jam dedimus. *J.F.R.*

Ibid. Τὰς] P. ſolus ante συλλαβὰς. *M.du S.*

51. Ἀκερσεκόμην] Utitur ea voce etiam *Pindarus* in Pyth. III. uſurpat alibi etiam ἀκειρεκόμων. Iſthm. I. & ſic habet hic codex R. Poſterior ſcriptura occurrit etiam apud *Philoſt.* 885. *M.du S.*

Ἀκερσεκόμην] Nota haec *Solani* pertinet ad ſuperius Ἀκερσεκόμης. nam ibi Codicem P. ἀκειρεκ. legere, in *Juntina* notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκειρεκ. habere, quum Cod. ἀκερσ. jam cum cett. Edd. habeat. Cumque de Flor. quam inſpexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuiſſe credo; licet in Ed. *Hag.* inverſe quoque notarit Cod. P. hic ἀκειρ. habere, ſupra vero cum vulgato conſentire: quod cum parvi referat, ordinem ejus notae immutare nolui, & ne haec quidem adnotaſſem, niſi oſtendendum eſſet, me in lectione dubia priſcas Edd. diligenter conſuluiſſe. Vid. pag. praeced. No. 38. *J.F.R.*

60. Τὰς ἐν] *B2.* τοὺς, ex editoris conjectura, ut alia multa; neque enim uſum ſe ullo antiquo Mſ. profitetur. *M.du S.*

Τὰς ἐν τῇ Ἰτ.] Videtur legendum τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim eſt, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus ſum. *J.M.G.*

Τὰς ἐν τῇ Ἰτ.] Intellige πόλεις. *F.G.* De hac ellipſi conf. *L. Bos*, p. 132. *J.F.R.*

62. Δαδουχίας] Sic infra *de mort. Peregr.* c. 28. *M.du S.* At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum ſatis uſitatum quaerendum, quum principio c. 40. hujus Dial. quoque occurrat. *J.F.R.*

63. Τελουμένων] Malim τελουμένας. *F.G.*

65. Ὥσπερ Ἀθήνησι] Eleuſine dicebant τοῖς θεοῖς v. *Caſaub. Capitol.* in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat. ἰοὺς ἰοὺς ὅσις ἀλιτρός. vel ut habet *Lampridius: nemo ingrediatur, niſi qui ſe innocentem novit.* De quibus formulis conſule etiam *Orig.* c. Celſ. III. p. 147. 2. ubi Celſi verbis plures proponit. Adde Δήμων. c. 34. unde patet Barbaris etiam hiſce ſacris interdictum fuiſſe. *M.du S.*

66. Χριστιανὸς] Exploraturi itaque fraudes hujus Pſeudoprophetae interdum & ipſi Chriſtiani ſacra iſta, alias illicita, adibant: ab iisque ſibi aeque ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Chriſtianorum in detegendis fraudibus & impoſturis pateſcit. Nam quod Epicurei idem factitabant, non mirum otioſos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis comoedia jucundius ſpectaculum, operam dediſſe hujusmodi ſuperſtitioſis hominibus deridendis. Chriſtianos autem graves & minime futiles aut otioſos, imo

que ipſe initio dicebat, *Foras Chriſtianos!* Multitudo univerſa ſubjiciebat, *Foras Epicureos!* Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & naſcebatur Aeſculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei.

70 γνέλο. χαὶ ὁ μὲ ἠγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανές. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν [f] ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικυρείους. εἶτα Λητῦς ἐγίγνέλο λοχεία, χαὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, χαὶ Κορωνίδος γάμος, χὴ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτε-
75το. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπιφάνεια χαὶ γένεσις τῦ θεῦ.

39. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis (*facularia*) autem *illa dees* vocabatur, & faces accendebantur. Tandem *agebantur* Lunae & Alexandri amores, naſcensque uxor Rutiliani. Facem porro geſtabat, & praeibat cerimonias *alter* Endymion, Alexander. Ac ipſe quidem dormiens jacebat in medio, deſcendebat autem ad illum ex tecto tanquam e caelo pro
80 Luna-Rutilia quaedam formoſiſſima, procuratorum Caeſaris cujusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, & amata viciſſim ab illo, atque in oculis miſeri illius viri, oſ-

Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδαλειρίε τε ἦν χαὶ ἡ μητρὸς Ἀλεξάνδρε [g] γάμος. Δαδὶς δὲ ἐχαλεῖτο, χαὶ δᾷδες δὲ ἐχαίοντο. χαὶ τελευ-
85ταῖον, Σελήνης χὴ Ἀλεξάνδρε [h] ἔρως, χαὶ τικτομένη τῦ Ῥυτιλλιανῦ [i] ἡ γυνή. ἐδαδύχει δὲ χὴ ἱεροφάντης ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος, χαὶ ὁ μὲ καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῆει δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τ ὀροφῆς ὡς ἐξ ὐρανῦ ἀντὶ τ Σελήνης, Ῥυτιλλία τις ὡραιωτάτη, τ Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνὴ, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τῦ Ἀλεξάνδρε, χαὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτῦ, χαὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τῦ ὀλεθρίε [k] ἐκείνης ἀνδρὸς, φι-
λήν-

[f] *Ἐπιφθέγγετο*] Ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata ſtat Cod. P. & reliqq. Edd. [g] Γάμος] Ἔρως P. [h] Ἔρως] Γάμος marg. *A*1. [i] Ἡ] Deeſt articulus in *Fl.* Adeſt in *J. H. P.* &c. [k] Ἐκείνης] Ex Mſ. Gr. Ἐκείνου Edd. priores.

imo odiis & injuriis non privatorum tantum hominum, ſed & magiſtratuum Imperatorumque preſſos, hoc egiſſe, ut ab illuſionibus praeſtigiisque Orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere neceſſe eſt. Aliam affert hujus rei cauſſam *Lactant.* minime reſpuendam, quam ſi lubet legere, adeas librum ejus IV. c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. *M. du S.*

Χριστιανὸς — φευγέτω] De Chriſtianis aliisque, ab his ſacris arceri ſolitis plura congeſſit Rev. *Jac. Elſn.* ad Apocal. XXII. 15. ubi & his Luciani verbis utitur, & ex *Socratis* Hiſt. Eccl. VII. 8. quoque docet, Isdigerdem Perſarum Regem ab Magis judicatum arcendum a ſacris, quod Marutha Meſopotamiae Epiſcopo familiarius uteretur. Verba ipſa ex *Julian.* Epiſt. 52. aliaque vid. ibid. *J. F. R.*

67. Πιστεύοντες τῇ θεᾷ] Formula jam a Chriſtianis deſumta. *M. du S.*

68. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Conf. ſupra dicta ad c. 14. *J. F. R.*

70. Ἔξω Χριστιανοὺς] Vid. *Hoffmann.* in notis ad *Galenum* de uſu partium, No. 295. Item *Dodwellum* Diſſ. in Iren. II. p. 168. 169. *M. V. la Croze.*

85. Ῥυτιλλία] Fictum nomen putarim, quo ſuperſtitioſam foeminam denotet: certe illud τις vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Obſervandum autem haec ſacra non Romae, ſed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum eſt, ut Imperatoris *Oeconomo* licuerit tam longe ab aula verſari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praeſentiam, quem haud temere quisquam, Oraculi cura aliis demandata, Romam profectum exiſtimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abeſſe, per vices reliquis munus obeuntibus, & praeſertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque Oraculum cum uxore petiiſſe: Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. *M. du S.*

88. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Conf. ſupra *Phalar.* I. c. 5. Et Reverend. *J. Elſner.* ad Evang. *Matth.* XXI. 42. recte docentem, non eſſe hoc Poëticum, ut putabat *Gataker.* Adde & noſtrum *Tyrannicid.* c. 17. ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας. Sic εἰς & κατ' ὀφθαλμοὺς vid. Fratr. *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 505. *J. F. R.*

89. Ὀλεθρίου ἐκείνου] Scribendum videtur τῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρὸς. Et ita Interpres legiſſe videtur. *F. G.*

Ibid. Ἐκείνου ἀνδρὸς] Leve eſt quod de Rutillia, quam in oculis mariti ejus oſculabatur, legitur mendoſe καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρὸς φιλήματα δὲ ἐγίγνετο. cum rectius Mſ. ἐκείνης ἀνδρὸς ſc. Ῥουτιλλίας. *J. G. G.*

Ἐκείνης] Auctoritatem Mſ. G. ſecutus ſum; libri

λήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέσῳ, καὶ σει-
πλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες,
τάχ' ἄν τι καὶ τῶν ἔνδον [a] κόλπων ἐπράπετο.
μετὰ μικρὸν δὲ εἰσῆλθε πάλιν ἱεροφαντιχῶς ἐ-
σκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ· καὶ αὐτὸς
μὲν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, [b] Ἰὴ Γλύκων.
ἐπεφοίτησε δὲ αὐτῷ ἑπαχολουθοῦντες, Εὐ-
μολπίδαι δῆθεν καὶ [c] Κήρυκές τινες Πα-
φλαγόνες, [d] καρβατίναις ἐποδεδεμένοι,
πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνοντες, Ἰὴ
Ἀλέξανδρε.

Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς μυ-
στικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτοῦ
ἐξεπίτηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματι,
ὡς εἰκός, ὅπου χρύσεα ἐστεθέντι, καὶ
πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων ἀποστίλβον-
τι. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο
τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυ-

oculaque intercedebant in medio, & complexus; si vero minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum quae sub veste fieri solent, patratum est. Parvo autem interjecto temporis spatio rursus intrabat, ut Antistitem cerimoniarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaque voce dicebat, *Io Glycon.* Succlamabant autem illum secuti, Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia, carbatinis calceati, acrem allii odorem multum ructantes, *Io Alexander.*

40. Saepe autem in illa facum gestatione & mysticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, aureum apparuit, circumpositа, ut probabile est, pelle inaurata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exorta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius consultos, *utrum*

Py-

a Κόλπων] Recte Edd. Κολπους P. b Ἰὴ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* neque hic, neque paullo post in ead. voce. c Κήρυκες] Κηρυκες minore litera Edd. priores, aeque ac mox καρβατίναις. d Καρβατίναις] Καρβατιδας *Fl.* male.

enim quos consului, ἑκάτερον omnes habent. *M. du S.*

92. Κόλπου] Cod. P. male habere κολπους notarat *Solan.* bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et κόλπου singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrum; vid. saltem c. 26. hujus Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis sinu, ut *Long. Past.* I. p. 27. Ed. *Jung.* Καὶ ὁ τίτυρος ὑπὸ τῶν κόλπων τὸ χλοῦν ἐπήχθησεν. Iterum ibid. p. 34. Ἐμπίπτει τι αὐτῆς τοῖς κόλποις. Rursus apud eumdem L. IV. p. 137. sive potius 145. Ed. *Moll.* (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὸν Χλοῦν ὑπὸ τοῖς κόλποις ἔχει. *Homer.* Il. I. sive IX. 566. Πρόχυσιν ποιεῖσθαι, δέπαστο δὲ δώμασι κόλπῳ. Adde & *Aelian.* V. H. XIII. 31. *J. F. R.*

96. Εὐμολπ. — κήρ.] Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. *Thucyd.* VIII. 53. & not. & *Corn. Nep.* in Alcibiade. *Iidemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui eum devoverant.* V. *Casaub.* ad Athen. XIV. 23. & *Clem. Alex.* II. 1. qui docet eorum originem. Adde & *Diog. Laërt.* p. 1. D. E. *M. du S.*

98. Καρβατίναις] Id est *viles crepidas.* Catull. *F. G.*

Καρβατίναις] Idem notat quod *Virgilio* crudus pero, Aen. VII. 690. *M. du S.*

Καρβατίναις] Carbatinae, sive Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae, vid. *Voss.* ad Catull. p. m. 327. *J. F. R.*

99. Σκοροδάλμου] Vide *Aristoph.* Ἱππ. p. 298. qui primus hoc in Paphlagonibus risit. *M. du S.*

12. Βασιλεῦς Γλύκων] Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insignichant. *M. du S.*

13. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.] Oppido lepidum Alexandri γόητος narrat Auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae; an Pythagoreae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus;

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει.
Ἡ δὲ προφητεία, δίης φρενὸς ἐστὶ λαμπρᾶς.
Καί μοι ἐπιμίγνυ πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαοιδός.
Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κραναῖς.

Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit, forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque junctim,

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει.
Ἡ δὲ προφητεία, δίης φρενὸς ἐστὶ λαμπρᾶς.
Καί μοι ἐπιμίγνυ πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαοιδός.

Καὶ

Pythagorae animam haberet propter aureum illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad ipsum Alexandrum referentibus; Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit:

Pythagorae vicibus mens alma peritque rediitque:
Vatis at est animus Joviali e mente profugo:
Missus adest jussu patris auxiliator honestis,
Et redit ad patrem Joviali fulmine tactus.

Πυθαγόρᾳ ψυχὴν ἔχοι ἀφ' ὑ χρυσοῦν μηρόν, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν [e] αὐτῇ, καὶ ὑ ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε ὑ ἀπορίαν·

Πυθαγόρᾳ ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει.
Ἡ δὲ προφητεία, [f] δίης Φρενός ἐστιν ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν [g] ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.
Καὶ πάλιν ἐς Διός εἶσι, [h] Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

41. Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis injunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent: oportebatque probatos ac praelatos caeteris

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι [i] παιδίων συνουσίας, ὡς ἀσεβὲς ὄν, αὐτὸς τοιόνδε τι ἐμηχανήσατο. ταῖς γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγονικαῖς, ἐπήγγειλε [k] θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσοντας παρ' αὐτῷ ὑ θεόν. καὶ ἐδόκιμαζόντας, καὶ προκριθέντας τῶν εὐγενε-

ςά-

[e] Αὐτῇ] Sic *Ald. Fl. H. P. B2. S.* Αὐτῷ *J.* & P. cum marg. *A1.* [f] Δίης] Sic Edd. plurimae. Διὸς *J.* & marg. *A1.* Διὸς *Schol.* [g] Ἀνδρῶν] Sic recte *Fl.* & P. Deerat in *J. H. B2. Ald. S.* Sed & additum in marg. *A1W.* [h] Διὸς βληθ.] Διὸς μεγάλου βλ. *Pell.* male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. [i] Παιδίων] Ita esse in *J. Fl. H. B2.* nott. *M. du S.* Sed & est in aliis. [k] Θεοπρόπους] Sic Edd. plurimae. Θεοπείλους *Fl.* Θεοπτόλους Θεοπείλους adscriptum marg. *A1W.* [l] Ὑμνήσοντας] Ἡμνησ. *J.* male.

15. Δίης] Ἥτοι Διός. *V.*

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Jovis recipiet, fulmine Jovis icta. Id enim de se jactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, morituum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59. προειπὼν δὴ (Ἀλέξανδρος) ἀφ' ὧν χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζήσας ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθήσεται, ἀπόλοιτο. *Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere fato sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori.* *J. F.*

Πυθαγόρᾳ ψυχὴ] Vid. quae *La Croze* supra habet ad *c. 33.* *J. F. R.*

15. Δίης] Etsi eodem redit, legasne Δίης an Διὸς, cum Schol. Ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic adcuratius respondeat sequenti ἐς Διὸς, ac sic dicatur *ex Jove orta anima ad Jovem* redire: verum quia forent qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in ὶς acutae offenderentur, vulgatam non movi. *J. F. R.*

16. Ἀνδρῶν] Ed. *Fl.* sola. *M. du S.*

18. Καὶ πάλιν] Illud καὶ πάλιν in iis quas super hoc loco inspexi Editionibus, *P.* nimirum, *Ald. B2. J.* & *S.* male ita separatim colloeabatur, ac si ad versum non pertineret, & novus versus ab Ἐς Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, *& rursum*, inter versum tertium & quartum sic interjectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere; sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem alios etiam μεγάλου ante βληθῆσα inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut jam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi *Jensium* idem jam optime feciisse, in Lect. Lucian. p. 264. cujus verba tamen jam praemitto, ut ejus meritis nihil detraham. *J. F. R.*

Ibid. Ἐς Διὸς εἶσι] Deest pes integer huic versui, adscripserat Cl. *La Croze*, qui illud ἀνδρῶν in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab Ἐς Διὸς versum quoque inchoari credebat Vir Clariss. At si jam a Καὶ πάλιν inchoetur, nullus pes deerit. *J. F. R.*

24. Θεοπρόπους] Varias lectiones hic exhibet *P.* Θεοπείλους, vel Θεοπτόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in *Fl.* Ed. Θεοπιείλους est. Ego Θεοπρόπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen

γάτους, καὶ ὡραιοτάτους, καὶ κάλλει διαφέρουσας πεμφθῆναι. ὃς ἐγκλείσας, ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτῷ στόματι δεξιᾶσθαι, μηδὲ φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις προτείνων τὴν χεῖρα κύσαι, μόνους τοὺς ὡραίους κατεφίλει· καὶ ἐκαλοῦντο [a] οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος.

Τοιαῦτα ἐντρυφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκάς τε ἀνέδην διαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐκτὸν ἑκάστῳ, εἴ τινος γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι· πολλαὶ δὲ καὶ [b] ἠύχουν τεκεῖν παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύρουν ὅτι [c] ἀληθῆ λέγουσιν.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ διάλογον διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ [d] Σακέρδωτος, Τιανῆ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον ἐν

generosissimos quosque, & formosissimos, & honestissimos mitti: quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis major inter salutandum complectendumque ipsum oscularetur; verum aliis manum ad osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur: dicebanturque hi *intra osculum esse*.

42. Hunc ad modum stupidis hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et magnum erat unicuique atque optabile, si cujus uxorem adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut bona fortuna in domum suam influeret, futurum unusquisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo gloriabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur.

43. Volo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis, Tianensis cujusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex interrogationibus discere poteris. Legi autem illud *colloquium*, aureis literis scriptum in

[a] Οὗτοι] Deest in *Fl.* Adest in cett. & Cod. P. [b] Ἠύχουν] Ἠύχοντο male pro ηὔχοντο marg. *Aldi.* vel ηὐχοῦντο. [c] Ἀληθῆ] Ex *J.* Ἀληθῶς cett. minus recte. [d] Σακερδωτος] Sic Edd. Σακερδῶτος P.

34. Κῦσαι] Φιλῆσαι *G.*

men rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. *M. du S.*

30. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο] Supra in I. *Ver. Hist.* c. 15. ubi καὶ πιδίον δ' ἐποίησαν legitur, *Solanus* particulam δὲ expunxerat, jam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo praebuissem, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 35. vers. 50. Adde *Homer.* Il. Δ. 107. ubi διδυμάων est *excipiens*. *J. F. R.*

31. Ὀκτωκαίδεκα ἔτη] Conf. supra Ις. β. c. 28. *M. du S.*

32. Φιλήμασι ἀσπάζεσθαι] Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen quod Cl. *Hemsterh.* in marg. monet, videri posse *L. Bos* ad Ep. I. ad *Cor.* XVI. 20. ubi Apostolus ait: ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & *Heliodor.* X. 27. adducit. *J. F. R.*

43. Ἠύχουν] Si ab εὔχομαι formatum esset hoc verbum, ἠύχοντο ex *marg. Ald.* recepissem, quia activum εὔχω non est in usu, nec εὐχέω satis probatum; sed quum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. *J. F. R.*

45. Ἀληθῆ] Sic optime Ed. *J.* Reliquae ἀληθῶς. *M. du S.*

48. Τιανοῦ] Mox ἐν Τύῳ recte. Fuit & sacerdos nomine consul, anno Christ. 158. sed ab hoc diversus. *M. du S.*

50. Ἐν Τύῳ] Τύος πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. *Steph.* Τύιον, τὸ, *Straboni*. *F. G.*

53. Ἐγὼ δ' ὁ Ἀσκληπιὸς τίς; ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; ὦ Θ.] Quum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque

in Tio urbe in domo Sacerdotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es? Ego*, inquit ille, *Aesculapius junior, diversus ab illo priore. Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progenitorem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post equus, post vir sapiens, & Propheta non minor Alexandro.* Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum versu concluſum pronuntiavit, cum Lepido sodalem esse sciret:

Ne Lepido credas, tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius oppugnantem.

Τίῳ, ἐν τῇ τῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἰπὲ γάρ μοι, ἔφη, ὦ δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς, Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον. πῶς λέγεις; θέμις ἀκῦσαί σε τῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη παραμενεῖς χρησμῳδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἶτα, ποῖ μέλλεις; ἐς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τὰς βαρβάρους ἐπιδημίας τῶν ἐμῶν τὰ δὲ ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχυσι τὸν προπάτορα τὸν Ἀπόλλω χρησμῳδοῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ τῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι, θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμηλος, εἶτα ἵππος, εἶτ' ἀνὴρ σοφὸς, καὶ προφήτης οὐ μείων Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διελέχθη. ὅτι τέλος δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγξατο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα·

Μὴ πείθου Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

Πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὡς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀνθισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτῦ.

Era

e Δέσποτα] Δέσποτα male *P.* fola. *f* Διδύμοις] Sic recte *P. S. B1.* & 2. Δυδίμοις male *F. Fl. H. Fr. Ald.* g Πρεσβύτερον] Πατέρα *Fl.* h Χρησμῳδοῦντα] Χρησμοδοτοῦντα *F.* fola. Octo reliquae, ut edidimus.

70. Δεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα] Ἔφη γὰρ τὸν Δεπίδον τοῦτον εἶ Ἀμάστριδι καλοκἀγαθῶν Ἐπικουρείων ὄντα. *V.*

que *Num quis alius ab illo priore?* nam qui addit *νέος*, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. *Sponius* tamen quoque sic reddebat *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* *J. G.*

Ibid. Ἄλλος] Sic omnino distinguendum, uti a me factum est, neque enim ulla ratione passus fuerit Glycon, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. *Fleetwood.* p. 38. quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. *M. du S.*

Ἄλλος] *Solanus* aliter distingui jubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Junt.* post *ἐγὼ* deerat comma, hoc ibi addidit, post *νέος* comma erat, id in punctum minus mutavit. At correcta illa distinctio jam comparebat in *Par.* quam expressimus. *J. F. R.*

60. Διδύμοις] Dictum supra est ad c. 29. V. *Ovid.* Met. I. 516. *M. du S.*

62. Χρησμῳδοῦντα] Ed. *J.* χρησμοδοτοῦντα. quae scriptura verior videtur; si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. v. *Suid.* apud quem ea vox reperitur. *M. du S.*

Χρησμῳδοῦντα] Sic c. 25. vers. fin. & hic paullo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. *J. F. R.*

64. Μηδὲ τῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι] Vid. *Philoponum* de creatione p. 183. L. IV. c. 20. *M. V. la Croze.*

70. Δεπίδῳ] V. supra c. 25. *M. du S.*

Ἕνα γοῦν τινα τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελέγχειν αὐτὸν ὅτι πολλῶν παρόντων, εἰς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα Παφλαγόνα [a] προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγεμόνι τῆς Γαλατίας, ὅτι θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκλονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μὲν τοὺς οἰκέτας ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτον δέ τι ἐγεγένητο. [b] ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ [c] Κλύσματος, πλοίῳ ἀναγομένῳ, ἐπείθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, καὶ πειθόμενος ἐβράδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ λῃστῶν, (πολλοὶ

44. Unum igitur quendam Epicureorum audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuasisti, ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causſa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te objectorum.* Factum vero ejusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clysma usque, solvente *commodum* navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi

[a] Προσαγαγεῖν] Προσάγειν P. & marg. A1. Vulgatam servant *J. Fl. H. P.* &c. [b] Ἀναπλεύσας] Sic *Fl. Ald. Fr. H. B2. S. P.* Ἀποπλεύσας *J.* [c] Κλύσματος] κλυσμ. minore *x* Edd. priorēs.

80. Ὦ Ἀλέξανδρε τὸν δεῖνα] Ἰσως ἐνδέχου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος τέθνηκα τὸ κύριον * εἰκῆ παρητήσατο. *V.*

* Εἰκῆ] Illud εἰκῆ inseruit idem, sed mallem indicasset unde; nam quod verbum proximum παρητήσατο pro vulgato παρηγόρησε reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *J. F. R.*

86. Θηρίοις] Conf. supra c. 2. hujus Dial. *M. du S.* *Ibid.* Ὑπὸ σοῦ] Jam demum recte Edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπό σου & similia exhibeant, in encliticae accentu trajiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositionem servamus cum adcuratioribus Grammaticis, ut supra T. I. jam diximus. *J. F. R.*

87. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provecto ad inundationem usque navigio.* Ita vertit *Erasmus.* At si Ptolemaeum consuluisset, L. 4. tab. Afr. 3. didicisset Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim φρούριον ibi, & ut ex hoc loco conjicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemaeum fluvium, qui a Trajano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur ἀπήγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum majuscula Κλύσματος, & verte, *usque ad Clysma adducto navigio.* Non dubito autem id nomen fuisse a Graecis impositum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, & eum locum ἔκλυζον lavabant. Vide quae notavi ad *Strabonem* pag. 804. *J. P. a G.*

Ἀναπλεύσας] Videtur *Solanus Juntinae* lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet; quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, quum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine adscendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. *J. F. R.*

88. Κλύσματος] An usque ad loca inundari solita? *F. G.*

Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Palmerii* notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus quam fieri poterat longissime vectis, terrestri tandem itinere ad mare rubrum deportarentur, unde in Indiam nova jam instituebatur navigatio. Consule Cl. *Humphr. Prideaux* Hist. P. II. L. II. p. 70. & seq. Gallicae versionis nostrae T. III. p. 114. & seqq. Quid ergo fiet, inquies, verbis istis Luciani satis aperte indicantibus sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego,

ti tum erant, ſublatum, redierunt, amiſſum illum nuntiantes. Tum *ſecutum eſt* oraculum, & condemnatio, poſt quam adfuit juvenis, ſuam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit.

45. Alexander vero indigne ferens ſe redargui, veraeque reprehenſionis impatiens, juſſit, qui praeſentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipſos quoque devoti capitis futuros, ejusque adjutores vocatum iri. Cum jam lapidare inciperent, Demoſtratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfuſus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abeſſet, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat ſolum ſapere inter tot inſanientes, & luere alienam Paphlagonum ſtultitiam? Et haec de illo ejusmodi *erant*.

46. Si vero eorum alicui, qui advocarentur ordine oraculorum (fiebat autem hoc

d δὲ ἦσαν τότε) ἀπῆλθον, ἐπαπῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτῷ τὸ ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ καλαδίκη· μεθ' ἣν ἐτέρη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν.

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγαναχτήσας ὅτι τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὀνείδους τὴν ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ e Ἐπικύρους κληθήσεσθαι. τὸ δὲ βάλλειν ἐξαρχόντων, Δημόστρατός τις ἀποδημῶν f τῷ Πόντῳ, πρῶτος ἐπιχυθεὶς, ἐρρύσατο τὸν ἄνθρωπον τοῦ θανάτου, μικροῦ δεῖν καλαλευσθέντα, πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις μεμηνόσι, καὶ ξυμπαραλαῦσαι τὴν Παφλαγόνων μωρίας; καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκεῖνον, τοιαῦτα.

Εἰ δέ τινι προσκαλεσαμένων κατὰ τάξιν τὸ χρησμῷ (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τὰ θεσπίζειν ἐγί-

d Δὲ] Sic omnes praeter *F.* quae *Φ*. e Ἐπικύρους] Sic Edd. omnes, excepta *F.* quae ἐπικούρους. f Τῷ Πόντῳ] Τοῦ Πόντου P. & L.

go, ut verum fatear, Lucianum hic erraſſe puto, videnturque enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus hiſtoria fieri potuiſſe negat. Niſi forſan verba ejus corrupta ſint. Sed in libris quidem noſtris nihil ſubſidii comperio. *M. du S.*

Κλύσματος] Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen eſſe neſcientium, praeter *Palmerium* caſtigavit praeſertim *Bochartus* in Phaleg. 2, 18. Sed ἀνάγεσθαι ipſi quoque non recte videntur cepiſſe, quod ad primam illam verſus *Clyſma* navigationem referrent. Obſervat, & de Clyſmate quae ſciuntur tradit omnia, decus literarum noſtrarum *Petrus Weſſelingius* ad Hieroclis Synecdemum p. 728. ſeq. Interpretatio noſtra & verbis Luciani ſatisfacere nobis videbatur, conſtantique uſui verbi ἀνάγειν, quod *ſolvere*, *navigationem incipere* ſignificat; & Geographicae obſervationi nulli contradicere. Clyſma portum Aegyptium fuiſſe in litore maris Erythraei, conſtat inter omnes. Juvenis hic, Alexandreae qui vixerat, invectus oſtio Canopico Nili adverſo flumine pervenire poterat ad vertieem usque τῆς Delta, atque inde Trajani foſſa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum Clyſmatis, unde navigare ad Indos ſolebant, etiamſi is intervallo LX. M. P. a capite foſſae Trajani abfuit. *F. M. G.*

92. Διεφθάρθαι] Sola *Amſt.* male διεφθάρθοι, quod in marg. correxit *M. V. la Crozo.*

94. Γὰρ] Ed. *F.* in aliis Δὲ. *M. du S.*

Δὲ] Cur illud *Φ* pro Δὲ non receperim, vid. mox ad c. 46. No. 13. *F. F. R.*

4. Ἐπικούρους] Mallem Ἐπικουρίους ut cap. ſeq. *M. du S.*

Ἐπικούρους] Si conſtans ſit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat ἐπικουρίους, non dubito, ad ipſam appellationem reſpexiſſe vel Lucianum, vel ipſum adeo Alexandrum: idque expreſſi, cum ambiguitatem non ferat Latinus ſermo. Qui non puniret olim hereticum hominem, & ulciſceretur, vocatus licet, ſanctam matrem eccleſiam; ille quo in periculo fuerit, ſatis conſtat. Ἐπίκουρον proprie eſſe, qui adjuvet oppugnatum ab aliis, obſervat Schol. ad Il. B, 130. *F. M. G.*

Ἐπικούρους] Hoc majorem emphaſin habet, quam ſi adjective efferatur; nonnihil tamen ex emphaſi amittit, quum plurali num. profertur, ideoque adſentior *Solano* ex cap. ſeq. argumentanti. Nihil vero muto, etſi Interprett. priſtini ſubſtantivum in Graeco ſervantes, tamen *Epicureos* verterunt. *F. F. R.*

14. Κατὰ τάξιν] Conf. ſupra c. 19. *M. du S.*

13. Μιᾶς δὲ] *Solanus* ſupra c. 44. πολλοὶ δὲ, in *Φ* mutarat, ex una *F.* Ego id ſtudio neglexi; nam ſi id ibi falſum, & hic male ſe haberet; cum igitur hic nihil mutet, etiam ſupra intactum relinquatur. Sic *Hom.* Il. Z. 47. δὲ quoque uſurpat, ubi & *Φ* locum habuerat; & ubi id in *Φ* propter verſum non poteſt mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promiſiſſet,

ἀγίγγελο,) ἢ ἐρομβώ τῷ κήρυκος εἰ [a] Θεσπίζοι; [b] τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τ τοιοῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοινώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ, ἢ ἄθεον, ἢ Ἐπικούρειον· ἦν γὰρ ἡ μεγίστη λοιδορία.

Ἓν γοῦν γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὑρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶδα, τῶν βιβλίων, καὶ [c] κεφαλαιωδῶς περιέχον τὰ τἀνδρὸς σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας εἰς τ ἀγορὰν μέσην, ἔκαυσεν ὅτι ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν καταφλέγων, καὶ τ σποδὸν εἰς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι ἢ χρησμὸν ὀπισθεγξάμενος.

pridie quam responderet) atque interrogante praecone, *An responderet?* intus diceret: *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epicureus, quod quidem maximum erat convicium.

47. Unum ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum inveniſſet ſententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod noſti, illius librorum & capitalem, qui placita ſapientiae hujus viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis crematvit, quaſi ipſum videlicet exureret, & in mare abjecit cineres, oraculo adjecto:

Edi-

a Θεσπίζοι] Θεσπίζει *Fl.* b Τῷ] Τὸ vult *Marc.* Nil mut. Edd. c Κεφαλαιωδῶς] Ex emendat. *Selani.* Κεφαλιῶδες *J.* Κεφαλαιώδη *Fl.* Κεφαλαιῶδες reliquae.

17. Ἀλλ' ἴδει γῶν πρὸ γῆς] Γῶν πρὸ γῆς. τοῦτο εἰώθει λέγειν * Ἀθηναῖος, ἀντὶ τοῦ κατὰ πόσης τ γῆς, ὁ φαμὲν τόπου ἐπὶ τόπου. *V.*

* Ἀθηναῖος] Sic recte V. pro Ἀθηναῖ, quod erat in Ed. *Clerici.*

† Θεσπίζοι] Διασώσαι male in Editis. Correxit ex ingenio *M. du S.*

‡ Ἐπὶ κακῷ] Ἐπικακῶν peſſime Edit. Ἐπὶ κακῷ V. unde ἐπὶ κακῷ fecit *M. du S.*

fiſſet, ſtatim ſubjicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται. Quod Cl. *S. Clarke* reddidit: *multae utique res pretioſae in divitis patris domo reconditae jacent.* Recte; ſed an *enim* non etiam hic eodem rediret? *J. F. R.*

14. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ Θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν εἰς κόρακας] Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ Θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, εἰς κόρακας. *Th. M.*

15. Τῷ δὲ] Forſan τότε. *F. G.*

18. Γῶν πρὸ γῆς] (Significat *ſolum vertere*, γῶν πρὸ γῆς *cogito* i. e. *de fugiendo*, *Cicer.* ad Att. *Vorſt.*) & *Cic.* de nat. deorum I. *M. du S.*

Ἐλαύν.] Ἐλαύνειν γῶν *pervagari terram.* Sic infra *Rhet. pr.* c. 5. Et *Aelian.* I. 33. *J. F. R.*

22. Ἐπικούρου κυρίας δόξας] *Epicuri ratas ſententias*, quas *Diog. Laërt.* integras exhibet in vita Epicuri. *M. V. la Croze.*

Ibid. Κυρίας δόξας] V. *Diog. Laërt.* 273. D. *M. du S.*

24. Κεφαλαιωδῶς] Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, niſi quod in *Fl.* legitur κεφαλαιώδη. *M. du S.*

26. Συκίνων] Ex ligno ficulno fumum exiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum *Plut.* in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicurei *κυρίας δόξας* ficulnis cremaret lignis, ea (ut opinor) fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum judicaret. *G. C.*

Συκίνων] V. *ἀπαιδ. σ.* ubi *συκίνη γνώμη* & *Brod.* p. 501. Theſ. Cr. II. Vol. *M. du S.*

32. Τοῖς ἐντυχοῦσιν] Conf. infra cap. ult. hujus Dial. *M. du S.*

38. Ὑπὸ δυοῖ] Male Cod. Angl. ὕδατι. *J. B.*

Ibid. Δυοῖ] Eſt etiam in P. L. & Ed. *J.* ut in Angl. ὕδατι. In reliquis δυοῖ, uti *Mor.* c. 7. Φιλοψ. c. 12. ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὑπὸ, quod ideo rejecimus. *M. du S.*

Δυοῖ] Qui ὕδατι introduxere, forſan decepti ſunt a voce ſequente *σκύλλῃ*, quam pro *σκύλλῃ* monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope *taedae & ſcillae*, vid. ſupra T. I. p. 466. ſive *Necyom.* c. 7. ibique notam Cl. *Hemſterh.* 76. *J. F. R.*

44. Καὶ τ Ῥοντιλιανὸν] Intellige generum habens. *F. G.*

Καὶ τ Ῥοντ. εἰδ. πάροδον] Sic omnes libri, niſi quod in *Fl.* Cod. *Bourd.* deſunt εἰδωλοποιοῦντα πάροδον, in ejusdem vero loci impreſſo poſterius vocabulum omittitur. In P. non eſt ἢ. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit, ἐπὶ τ Ῥοντιλλιανὸν

Edico decreta ſenis comburere cæci;

Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum liber ille legentibus cauſſa fiat, quantam in illis pacem, tranquillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & ſpectris, & prodigiis non minus, quam a ſpe vana & non neceſſariis cupiditatibus eos liberet; ſed intelligentiam & veritatem inſerat, & vere mentes purget non face, aut ſquilla, & nugis ſimilibus, ſed recta ratione, & veritate, & libertate.

48. Inter reliqua vero unum quoddam & audaciſſimum facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad Regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mittit ad illum oraculum vigente bel-

30. Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.
Οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην, καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλπίδων ματαίων, καὶ ἀσυντάκτων ἐπιθυμιῶν· νῦν δὲ καὶ ἀλήθειαν ἐντιθὲν, καὶ καθαίρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώμας, [d] οὐ δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παῤῥησίᾳ.

Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἔν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τῆς μιαρᾶς ἀνδρὸς ἄκουσον· Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίδασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, [e] καὶ τὸν [f] Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα [πάροδον,] ἀφικέσθαι χρησμὸν τῆς ἐν

45. τὰ [πάροδον,] ἀφικέσθαι χρησμὸν τῆς

[d] Οὐ δαδὶ] Οὐχ ὑπὸ δαδὶ Edd. *H. P. Ald. Fl. B2. Fr. S.* Ὑπὸ ὕδατι *J.* marg. *Ar.* Et Codd. A. L. Ὕδατι fine ὑπὸ P. [e] Καὶ τὸν] Sic Edd. omnes. Sed *Pell.* καὶ delet. [f] Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Deſunt haec duo in P. πάροδον etiam omittit *Fl.*

ὐν πάροδον. Aut ipſe Rutilianus πάροδος? *Aditusne* ad *Rutilianum*, aut *ipſum Rutiliani aditum*? At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiatur, apud Lucianum paullo aliter uſurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem *Herc. Gall.* c. 7. Sed demus ſic ſumi, an de Rutiliano, ut de Imperatore locuturum cenſes Lucianum? aut *ipſum aditum* eſſe dices. V. omnino *Dem.* Phil. III. Neutrum ego facile admiſerim. Dicam itaque, quod ſentio, tu judica. Scripſerat Lucianus ἀφὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν τὸν γαμβρὸν. Vel ſi hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρὸν. lege πρόσοδον. (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc ſenſu, *gratia generi ſui Rutilliani*. Vel *patroni ſui*. *Vorſtius* παρ' οὗ malebat, uti ap. *Ignat.* emendandum cenſeo p. m. 125. B. Quidquid ſit; haec enim jam in medio relinquo, facile ceſſurus, ſi quid melius proferatur; in iis quae mox ſequuntur, duo haec diligenter obſervanda ſunt. Primo *M. Aurel.* cum haec ſcriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum de quo deinceps ſermo eſt, geſtum anno circiter CLXX. & ſeqq. usque ad annum CLXXIV. vel CLXXV. Ex quibus jam certe de Luciani aetate conſtat. Sed de hoc paullo poſt plura. *M. du S.*

Ibid. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Haec deſunt in Flor. Cod. *J. B.*

Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Ubi in vulgatis editionibus legitur: Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίδασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, ἀφικέσθαι χρησμὸν, τῶν ἐν Γερμανίᾳ πολέμων ἀκμάζοντος. duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deeſſe Flor. Codici, notat *Bourdelotius*. In editione tamen Florentina omiſſo τῶν, πάροδον, conſpicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον ſatis poſſumus hic carere: nec quid illa ſibi hic velit, perſpicio. *J. J.*

45. Πάροδον] Τὸ πάροδον gloſſema videtur τῷ ἐπιβασιν e margine in contextum traductum. *F. G.*

Πάροδον] Includendam puto πάροδον, aut potius plane ejiciendam Florentinae editionis auctoritate, tanquam gloſſam, ad ἐπίδασιν, rarioris uſus nomen, relatam, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuiſſet. *J. M. G.*

Πάροδον] Adparet & Cl. *Geſner.* hoc vocabulum cum *Jenſio* ejectum velle, quod in verſione id non attigerit; nec ego ingererem, ſi abeſſe a pluribus viderem. Poſſes autem παρόδιον legere, ac vertere: *habens Rutilianum adjutorem*. pro *fulcro* enim columnae, ex *Plat.* Dom. *Kuhn.* ad *Polluc.* VI. S. 121. adfert, uncinis tamen ſecluſi ut ſuſpectum. Alioqui cum πάροδος ſignificet carmen quod chorus primus in theatro canebat, vid. *Kuhn.* & *Jung.* ad Polluc. IV. 7. 53. p. 374. (Sic enim pro πάροδος recte ſcribendum docet ille; nam ibid. IV. c. 15. ſegm. 108. ipſe *Pollux* ad etymologiam vocabuli ducit ſcribens: καὶ ἡ μὲν ᾠδὴ τῷ χορῷ πάροδος καλεῖται.) Ut itaque *prologus* tam de oratore ipſo quam de ſermone accipitur: ita poſſis & πάροδος utrovis more accipere, & cogitare an *Rutilianus* non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praeſtigiatori ſuo praeludat ac populum alliciat? Sed totum πάροδον ejicere, quam nimis argutari malo. Si vero probare poſſem, id *introductorem* ſignificare, omnino retinerem. *J. F. R.*

ἐν Γερμανίᾳ πολέμῳ ἀκμάζοντος· ὅτε θεὸς Μάρκῳ ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κυάδοις συνεπλέκετο. ἠξίου δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας εἰς τὸν Ἴστρον μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸ χρησμόν.

Ἐς δίνας Ἴστροιο [a] διπτετέος πολιμοῖο,
[b] Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιὼ Κυβέλης θεράποντας,
Θῆρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀὴρ
Ἄνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεας· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐραλεινῇ.

Γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκπεμφθέντας εἰς τὸν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατεργάσαντο, ὡς τινας κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, [c] δισμυρίων που καὶ δέον ἀθρόων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληίαν γενόμενα, καὶ ἡ πᾶσα μικρὸν τῆς πόλεως ἐκείνης ἅλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν [d] ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεὸν, μὴ μὴν δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων.

Ἤδη δὲ πολλῶν [e] ἐπιῤῥεόντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῆς θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ

lo Germanico, cum Divus Marcus jam Marcomannis & Quadis esset implicitus. Postulabat autem illud oraculum Leones duo conjici vivos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnificis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: & , quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantes, evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.

Factis autem hisce uti jusserat, leones cum in hosticum enatassent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accepere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa pene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset an hostium?

49. Jam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariarum ha-

a Διπτετέος] Διπτ. *Vorst.* Nil mut. *Fl. Ald. J.* P. B2. H. b Ἐμβαλέειν] Ἐσβαλέειν *J.* sola. c Δισμυρίων] Δυσμ. *J.* male cum *Ald.* & reliqq. d Ψυχρῶς] Sic P. & Edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. e Ἐπιῤῥεόντων] Ἐπισυρρεόντων marg. *Alii.* Ἐπὶ πολλοῦ ἐπισυρ. P. & A. Nihil mut. Edd.

47. Μάρκος] Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in *Col. Antonina*, pag. 13. *M. V. la Croze.*

59. Γενομένων] Facessent jam, qui M. Aur. Antonino nullis hujusmodi superstitionibus, auctore *Xiphilino*, umquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse conjicitur. V. etiam *J. Capitol.* in M. Aur. XIII. ubi *tantum hujus belli terrorem fuisse* ait, *ut undique Sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica profectione sit.* ut ergo haec quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. *Baron.* ad an. Chr. 171. & qui eum citat, auctorem *M. Aur.* operibus ejus praefixae. *M. du S.*

63. Τραῦμα] Vid. Ep. *Marci* ad calcem *Apol.* 4. *Justini.* *M. V. la Croze.*

Ibid. Δισμυρίων] Aliter rem narrat *J. Capitol.* in M. Aur. Ant. XIV. cum enim Aquilejam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. *M. du S.*

68. Κροίσου χρ.] V. Z. Tp. c. 20. *M. du S.*

72. Πολ-

habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; in primis si quando videret curiosius obsignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant constituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explicationis caussa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque Atticum.

50. Interdum vero, licet neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin neque omnino esset, (*ad quem pertineret oraculum*) oracula fundebat ad stuporem hominum insipientium: quale est hoc quoque:

Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,
In stratis furtim subigat tecta sub herili?

Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua conjux,

75 τὰ ὀπτάδεια ἀφορμὴ μὴ ἐχόσης, ὀπτῶσι τὰς νυκτερινὰς καλουμένας χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν, αὐτοῖς, καὶ ὃς ἂν ἄρας ὧδε τῶ θεῶ ἀκούων ἀπεκρίνετο, ἃ μυστικῶς σαφεῖς τὰς πολλὰς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένας, καὶ μάλιστα εἴ τῶν θεάσαιτο βαρυτέραν τὸ βιβλίον καὶ ἐσφραγισμένον. ἃ γὰρ [f] παρακινδυνεύων τὸ [g] ἐπελθὸν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τοῦτον οἰόμενος· καὶ πολλοί τινες ἐξηγηταὶ ὀλίγου τούτῳ καθήμενοι, καὶ μισθὸς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες ὧδε τοὺς τοιούτους χρησμοὺς [h] ἀπολαμβάνοντες ὅτι τῇ ἐξηγήσει καὶ ἀφελοῦσί αὐτῷ· καὶ τοῦτο αὐτῷ τὸ ἔργον 90 ὠνόμαστο ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἑκάτερος.

Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομένου τινὸς, μήτε πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμῴδει πρὸς ἔκπληξιν τῆς ἀνοήτου, 95 οἷον καὶ τοῦτο·

Δίζεαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λελῃθὼς
Καλλιγένειαν ὑπὲς λεχέων σαλάγῃ χτ' δῶμα

Δοῦλος πρωτογενὴς, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
Ὠπτίες γὰρ ἐκεῖνον, ὅθ' αὖθις σὴν ὧδ' ἄκοιτιν,

Ἀν-

f Παρακινδυνεύων] Παρανεῦν P. aut L. (Sic expressis verbis signante *Solano*) Παρακινδύνων male A. Παρακινδυνεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. *g* Ἐπελθὸν] Sic *F.* Ὑπελθὸν reliquae. Ἐδιθλον male A. *h* Ἀπολαμβ.] Ex *Pall.* restitutum. Ὑπολαμβ. Edd. priores. *i* Ὠπτίες] Sic restitui ex *Fl.* Ὤπτιες cett.

72. Πολλῶν ἐπιρρώντων] Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπιστρώντων. *F.B.*

83. Παρακινδυνεύων τὸ ὑπελθόν] Angl. Cod. ὠδακινδύνων τὸ ἴδιλον. *F.B.*

Ibid. Ὑπελθὸν] Sic recte Ed. *F.* vulgatae vero ὑπιλθὸν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχομαι frequentissime, cum apud Lucianum tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. *M. du S.*

Ἐπελθὸν] Ἐπέρχεσθαι de eo quod mihi in mentem venit usurpatum esse, vid. in not. Cl. *Hemsterh.* ad *Prometh.* c. 2. p. 26. T. I. No. 31. *F.F.R.*

98. Σαλάγει] Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscoena verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς τῶν σαλαγίων deduci. *F.P.* a *G.*

Σαλάγει] At σαλαγεῖ, ταράσσει exponit *Hesych.* Verum id huc nihil facit. *F.F.R.*

3. Ὤπτιες] Ὠπτίες. *F.G.*

Ὠπτίες] Notaverat quidem *Solan.* ὠπτίες esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. *F.E.B.*

18. Πολ-

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.
Ἀλλ' ὅπλ σοὶ δὴ φάρμακ' ἀπ' αὐτῆς
λυγρὰ τέτυκται,
Ὡς μήτ' εἰσαίοις, μήτ' εἰσοράᾳς ἃ ποιοῦσιν.
Εὑρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῷ λέχει ἀγχόθι τοίχου,
Πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.
Triſtia jamque tibi per utrosque venena parata,
Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.
Ad murum invenies haec, & ſuppoſita cubili
Ad caput: eſt horum tua conſcia ſerva Calypſo.

Τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη, ἀκούσας [a] ὀνόματα, καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπαυσεν ἄν, συνεὶς τὸ ὅπλιον αὐτῆς;

Quis non Democritus confundatur auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paullo poſt non deſpuat intellectum illorum contentum?

Ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο φωνῇ Συριστὶ, ἢ Κελτιστὶ, [b] ὃ ῥᾳδίως ἐξευρίσκων τινὰς ὅπλ δημώντας ὁμοεθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. Διὸ τοῦτο καὶ πολὺς [c] ἐν μέσῳ χρόνος ἦν τοῦ τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησμῳδίας, ὡς ἐν τοσούτῳ καὶ σχολὴν [d] λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφαλῶς, καὶ εὑρίσκοιντο οἱ ἑρμηνεῦσαι δυ-

51. Verum reſpondit ſaepe etiam barbaris, ſi quis patria linguâ interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe ejusdem gentis, cujus eſſent, qui darent *libellos*. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipſa oracula, ut interea per otium ſolverentur libelli ſecure, invenirenturque qui

a Ὀνόματα] Τὰ ὀνόματα marg. *AIW.* b Οὐ] Deeſt in *Fl*, Adeſt in aliis. c Ἐν μέσῳ] Ὁ ἐν μέσῳ marg. *AIW.* d Λύοιντο] Sic Edd. omn. Δίδοιντο P. A. Δίδοιντο L.

18. Πολλάκις] Παυράκις. *Heſych.* παυράκις, ὀλιγάκις. *F.G.*

24. Λύοιντο] Angl. δίδοιντο. *J.B.*

Λύοιντο] Δίδοιντο, A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam ſcripturam ut meliorem ſequor. *M. du S.*

Λύοιντο — χρησμοὺς] Λύειν χρησμοὺς eſt interpretari oracula. Sed hac de re hic ſermo non eſt, verum de reſignandis caute, & iterum obſignandis libellis eorum, qui oracula poſcerent. Itaque χρησμοὺς, quod jam ab *Eraſmo* factum video, accipio illos libellos, ſ. tabellas, in quibus ſubſcribendum erat interrogationi oraculum. Ita paullo poſt χρησμοὶ ἐντὸς ſunt *quaeſtiones*, ſive *petitiones oraculorum* octo. *J. M.G.*

28. Μόρφι] Angl. Cod. ſic habet hanc barbariem, ſive, ut ipſe alibi dixit, ἀσαφῆ ἔπεμψα.

Μορφιῶ βαργούλαι ἰχὶ ἀγχιπήχυλι φάῳ δι. *J.B.*

Μόρφι] Si qui ſint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monſtri ſit. Sed ſi aliquid ſcitu dignum ſub hiſce barbaris vocibus latuiſſet, Luciano non defuiſſent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidiſſet. Si Illyrio non Scythae datum fuiſſet, crederem ei promiſſam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a noſtro in *Macrob.* c. 10. *M. du S.*

Μόρφι] Corruptiſſima haec eſſe, ipſa varietas ſatis indicat. Ego aut reponerem lectionem Anglici Codicis prolatam a *Bourdelotio*, aut certe verba ὡς σκιὼν uncinis arcerem: verſum dare qualemcunque, auctori propoſitum fuiſſe apparet. Hunc omiſſis ὡς σκιὼν, & adjuncto ἄλλῳ vel ἄλλως effici, apparet. Sed forte praeſtat Anglici codicis lectio, quae & ipſa hexametro concluſa eſt. Quid vero ſibi velint verba barbara, & corrupta inſuper, in alterutra certe lectione; non equidem divinaverim. Scythica ſi ſint, quin qualiacunque ſint, modo ſint humana, delegarim meo ſuffragio, Theophilo Sigefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritiſſimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Ariſtophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium eſt. Verum, quando hic ſum, neque illud diſſimulandum, quod jam ſequitur oraculum, perſonarum nominibus ita diſtinctum, videri cohaerere ſuperiori, quod in Calypſo finit: forte librarii alicujus errore huc relatum, cum paullo ante omiſſum eſſet. *J.M.G.*

Μόρφι &c.] Veſtigia quaedam linguae Scythicae vid. in *Wachteri Gloſſario Germanico*. Vel in ſpecimine ejus ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipſiae an. 1727. Ibique in praef. §. XIV. *Mori maruſa*

ma-

qui interpretari posſent ſingula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

52. Rurſus neque praeſenti, neque omnino viventi cuiquam dixit extra verſum, *Retro abi: qui enim te miſit, interfectus eſt a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, & Celere, & Bubalo*, qui etiam capti jam ſunt & vincti.

53. Pauca etiam eorum quae reddita mihi ſunt, audi. Interrogante me, *An calvus ſit Alexander?* & curioſe obſignante atque manifeſte, ſubſcribitur nocturnum oraculum

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurſus, cum duobus libris interrogaſſem diverſis, & ſub nominibus diverſis, interrogationem eandem; *Cujas Homerus Poëta fuiſſet?* alteri ſubſcripſit, deceptus a meo puero, qui quaerenti, *Cujus rei cauſſa veniret?* reſponderat, *petitum curationem ad dolorem lateris*: ab hoc igitur inductus, ſcripſit:

νάμθμοι ἕκαστα, οἵῳ ἡ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμὸς ἦν.

[e] Μόρφι ἐβάργυλις εἰς σκιὴν χνέγχικραγκ
[f] λείψῃ φάος.

[g] Ἄλλως πάλιν, ὅτε παρόντι, ὅτε
[h] ὅλως τινὶ ὄντι ἔφη ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε, τέθνηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, λῃστῶν [i] προσελθόντων Μάγγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βυβάλου, οἱ καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες.

Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ δοθέντων ἄκυσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν Ἀλέξανδρος; καὶ καλασημηναμένου τοῦ ἐργωνος, καὶ προφανῶς, ὑπογράφει χρησμὸς τυχηρήσιος,

Σαβαρδαλάχου [k] μάλαχ' Ἄττις ἄλλος ἦν.

Καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις ἀμφόροις τὸ αὐτὸ ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητὴς; ἐπ' ἄλλου καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲ ὑπέγραψεν, ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὅ, τι ἦκε, θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευρᾶς.

Κυτ-

e Μόρφι] Μορφοῦ βαργύλου ἐχὶ ἀγχνίχιψι φάος Δ. A. f Λείψει φάος] Λείψει φῶς Fl. g Ἄλλως] Sic P. Fl. B2. S. Ἄλλος J. Ald. H. Fr. h Ὅλως] Ἀλλῷ A. & P. Ἄλλως marg. A1. Sed prius Edd. habent omnes. i Προσελθόντων] Ἐπαχθέντων marg. A1W. & P. Nil variant Edd. in vulgata. k Μάλαχ Ἄττις ἄλλος] Μάλαχα ἀττιαλὸς Fl.

40. Σαβαρδαλαχούμαλα] Ἀπόλλων γόης ὁ ἀπιθάνου ὑστερολίας. V.

mare mortuum, quod *mör* iis erat *mare*, & *marvu*. mori. *mork* mors, (unde forſan μόρφυς & *mors*.) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari poſſe; tantum tamen forſan adpareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane deſperarem ex Perſica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. *J. F. R.*

30. Ἄλλως] Ὅλως. Angl. ἄλλῳ. *J. B.*

38. Προφανῶς] Illud προφανῶς referendum eſt ad καλασημηναμένου. Ita obſignaverat libellum Lucianus, ut ſtatim appareret, difficillimum eſſe reſignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaeſtione deprehenſa, res male ſcriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo deſtinat Alexander, in quo reſignatione non utebatur. Vid. paullo ſupra, c. 49. *J. M. G.*

40. Σαβαρδαλάχου] Hujus quidem oraculi myſterium Lucianus non aperit; ſed haud difficulter aſſequi id conjectura poſſumus. Nam ſcripto [illegible] decepto Alexandrum, exiſtimo, qui Heri juſſu quaſi invitus dixerit: quaerere dominum an Attis idem fuerit cum rege alio obſcuro Sabardalacho? Solebant enim curioſi & ſuperſtitioſi homines tales quaeſtiunculas oraculo, ut in praecedentibus viſum eſt, proponere. Vel ſecurus jam Alexander quidquid in buccam venerat, effutiebat; quod de eo jam a Luciano eſt obſervatum. *M. du S.*

46. Ἐφ' ὅ, τι ἦκε] Frequentius ἐφ' ᾧ hoc ſignificatu, i.e. quando conſilium denotatur, ut *Ariſtoph.* Plut. 889. ἐπ' ἀγαθῷ ἐλθεῖν. Noſter ſupr. *Hermot.* c. 50. σὺν ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. 19. γνώσασθαί τινας — ἐπὶ καλῷ τῷ δήμου. Idem VII. p. 473. 39. Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου ἐζητοῦς. *Euang. Matth.* XXVI. 50. Ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam lectionem Cl. *Caſaubono* potiorem viſam teſtimoniis *Eurip. Achill. Tat.* & hoc Luciani, firmat Rev. *Jac. Elſner.* ad Euang. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet utro-

[a] Κυτμίδι σε [b] χρίω κέλομαι, δροσίην [c] τέ κε Λητῦς.

Cytmide te jubeo ac Latonae roribus ungi.

Τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἤκουσε, [d] ὡς ἐρωμένῳ τῷ πέμψαντι, εἴτε οἱ πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον; ἀπεκρίνατο ὧδε πρὸς τὸ Ὅμηρον·

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum qui mitteret, *navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere?* respondit nihil ad Homerum:

Μὴ σύ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ἄδευε.

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ καὶ τὸ ἔθος· τοῦ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτώ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύτας πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ [e] ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἦν δὲ αὕτη· πότε ἁλώσεται μαγγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτώ μοι χρησμοὺς ἔπεμψεν, οὔτε γῆς, φασὶν, οὔτε οὐρανοῦ ἁπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅτε δὲ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο. καί ποτε περὶ ἐμοῦ ἐρομένῳ τῷ Ῥουτιλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὀάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*, & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem, erat autem haec: *Quando deprehendetur ut praestigiator Alexander?* octo mihi responsa misit, quae neque terram, ajunt, neque caelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostensae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimicissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

55. Et

a Κυτμίδι] Κυτμίδα marg. *AIW.* b Χρίωμαι] Sic *Fl.* & *P.* Χρίωμαι *F.* & cett. c Τέ κε] Sic *Ald. P. Ba.* Addit & *H. Solanus.* At in ea dubium, fit ne unum, an duo vocabula. Τέκε quasi a τίκτω esset, *F. Fl.* d Ὡς ἐρομένῳ τῷ πέμψαντι] Ἐρομένου τούτου Θ πλάσαντος *A.* e Ἐπιγραφῇ] Ἀναγραφῇ male *El.*

53. * Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Ἀπὸ παροιμίας παροιδὴ † τις, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. *V.*

* Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Hoc scholion ante ad verba Μὴ σύ γε πλωίμεναι male relatum in sedem suam remisit *M. du S.*

† Τὶς] Et hoc pro τις, item πρὸς pro ις quod in Edit. fuit, restituit Idem.

utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrum mox c. 56. f. ἐφ' ὅτῳ ἡμᾶς ἀπιλίφεις. *F. F. R.*

48. Κυτμίδι] Certe κυτμίδα recipiendum, ut conveniat cum δροσίῳ, quod substantive hic accipiendum, pro δρόσον. Aut δροσίῃ scribendum; sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est qui ὦ τίκες in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli δροσίῳ & τί κε in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus, quo enim Genitivus Λητοῦς pertinebit? quo ὦ respiciet? *F. F. R.*

Ibid. Χρίωσθαι] Χρῖσθαι. *F. G.* Recte *Gujetus* contractionem circumflectit; licet ego Editionum accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in Edd. priscis, etsi syllaba longa est. Immo & χρῖσαι aeque ac χρῖσαι & χρῖσαι ap. *Homer.* circumflectitur ubique. *F. F. R.*

49. Λητοῦς] An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas jubent magi. *F. F. R.*

50. Ἡκηκόει] Post hanc vocem sic legitur in Angl. Cod. ἐρομένου τούτου Θ πλάσαντος Θ. *F. B.*

60. Καὶ τὸ γιγν.] Τοὺς ἐκκαίδεκα ὀβολούς. Supra. *F. G.*

Καὶ

55. Et in ſumma infenſiſſimum merito ſibi me habuit. Cumque ſenſiſſet in urbem me ingreſſum, & didiciſſet me illum eſſe Lucianum (adduxeram autem mecum milites duo, haſtatum & contarium, quos a praeſide Cappadociae, qui amicus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deducerent) ſtatim invitari me jubet dextre ſane & cum multa humanitatis ſignificatione. Adveniens ego multos cum illo deprehendo, adduxeram autem mecum; bona fortuna mea, milites. Et ille protendit mihi oſculandam manum, ut ſolebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad oſculum, praeclaro morſu tantum non claudam feci viro manum. Praeſentes ergo angere me & pulſare tentabant, pro ſacrilego, jam prius irati quod Alexandri ipſum nomine non Prophetae ſalutaveram. Ille vero generoſa illud patientia ſuſtinens, & ipſos ſedavit, promiſitque ſe manſuetum facile me redditurum, & vim Glyconis oſtenſurum, qui valde aſperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expoſtulat, dicens: *Me ſibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: &, qua*

75 Καὶ ὅλως ἔχθιστον εἰκότως ἦν ἐγὼ κἀπιδημοῦντα εἰσελθόντα με εἰς τὴν πόλιν ἤδετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἴη ὁ Λυκιανὸς (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχοφόρον καὶ κοπιοφόρον, παρὰ τῆς ἡγεμόνος τῆς Καππαδοκίας, φίλου τότε ὄντος, λαβών, ὡς με παρεπέμψειαν μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταπέμπεται δεξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς παρὰ αὐτόν· συνεπηγόμην δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχη τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲ προτείνει μοι κύσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ προσφὺς ὡς φιλήσων, δήγματι χρηστῷ πάνυ μικρᾶς δεῖν χολὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν παρόντες, ἄγχειν μὲ καὶ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυλον. καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γενικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπεχείρει τιθασὸν μὲ ῥᾳδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὸν Γλύκωνος δριμύν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυμόλους φίλους ἀπεργάζεται, καὶ μεταπεμψάμενος ἄπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα· καὶ τί

f Εἰδέναι] Reſtituimus ex P. Εἶναι Edd. priores. *g* Χρηστῷ] Χρηστὸ male *J.* *h* Κατέπαυέ τε] Κατέπαυσέ τε *J.* ſola.

Καὶ τὸ γυγρόμορον] Recte *Gujetus*; etſi alibi γυγρόμορον & γυόμορον, *merces*, *reditus* eſt, vid. Cl. *Hemſterh.* ad Somn. T. I. p. 2. col. 2. *J. F. R.*

62. Πιστώσας τῇ ἀποπομπῇ τῶν μισθῶν] Confer *Th. Magiſtr.* *M. du S.*

69. Ἀπέτρεπον τὸν γάμον] Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paullo poſt narrantur. *M. du S.*

73. Νυκτικλέους] Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paullo poſt, ſatis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in ſe jactum opprobrium poſteris non veritus ſit tradere. *M. du S.*

86. Κῦσαι] Supra ad c. 41. *Scholiaſt.* id expoſuit φιλῆσαι. Hinc forte Belgicum & Germanicum Kuſſen / ut recte exiſtimat Frater *G. O. Reitzius* in Belg. Graeciſſ. p. 238. Utitur & *Homer.* Od. Ω. 396. & alibi non ſemel. *J. F. R.*

87. Εἰδέναι] Sic P. In reliquis εἶναι. *M. du S.*

88. Δήγματι χρηστῷ] Bene monuerat *Solan.* conferendum infra *Sympoſ.* Invenies enim ibi c. 4. χρηστῷ τραύματι ſimiliter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is qui intulit. Veluti καίριον τραῦμα eadem ratione pro lethali poni, tralaticium eſt. *J. F. R.*

98. Ἐδικαιολογεῖτο] Remiſerat *Solan.* ad *Timon.* p. 49. i. e. c. 22. ex ejus diviſione. Ibi enim legas: βούλει ὦ Τίμων δικαιολογήσωμαι πρὸς σέ; jam vero id quaerendum erit §. 37. *J. F. R.*

99. Λέγων πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα] Eraſmus, *negans ſe clam eſſe, quae ſuaſiſſem Rutiliano.* Benedictus *aſſerens ſe ſcire, quae Rutiliano ſuaſiſſem.* Etiam *Sponius* modo *il ſe plaignit à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilianus*: ut apparet, ſic interpretans, dum ſola Latina inſpicit. Nam Graeca ſi ſequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens ſibi me eſſe probe notum, ut & quae ſua-*

τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ὀφθῆναι παρ' αὐτῷ; κἀγὼ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἱ κινδύνου καθεστήκειν· ἀφ' μετ' ὀλίγον προῆλθον φίλος γεγενημένος. ἀφ' τοῦτο δὲ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι [b] ῥᾳδίας γενομένης μεταβολῆς.

de cauſſa, inquit, *haec mihi feciſti, cum poſſis a me in magnum gradum apud ipſum provehi?* Hic ego lubens jam illam humanitatem accepi, videns quo in periculo conſtitiſſem; ac paullo poſt prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta.

Εἶτα δή με ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, ἀφ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ὁπλιδημῶν, τὸν πατέρα ἀφ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἀμαστριν προπεπομφὼς) ὑπισχνεῖται ἀφ πλοῖον αὐτὸς παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· κἀγὼ μὲν ὡμην [c] ἁπλῶν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν [d] πόρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἁρμόσαντας ῥῖψαι ἡμᾶς εἰς τὸν θάλασσαν· ὅθεν εἰ ἐγεγένητο, [e] ῥᾳδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς ναυ-

56. Poſtea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis miſſis; (ſolus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amaſtrim praemiſeram) promittit etiam navim ſe praebiturum & remiges, qui me abducerent. Ac ſimpliciter illum & dextre facere iſta putabam equidem. Cum vero medio in trajectu eſſem, flentem videns gubernatorem, & nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de his, quae futura eſſent, ſperabam. Erat autem illis ab Alexandro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipitarent: quod ſi factum eſſet, facile contra me debellatum erat. Sed ille lacrimis ſuis reliquis etiam nautis perſuaſit, ne quid durum in

a Ἐπὶ] Deeſt in Ex. *Fl.* Adeſt in Edd. & P. b Ῥᾳδίας &c.] Ῥᾳδία γενομένη μου ἡ μεταβολή. C. Fl. Ed. *Fl.* c Ἁπλοῦν τι] Ἁπλοῦντι conjunctim *f.* Sed pro τι in Cod. P. eſt τοῦτο. d Πόρον] Reſtitutum ex L. & *Fl.* Πόντον Edd. priores. e Ῥᾳδίως] Ῥᾳδίως ἂν margo *AIW.*

ſerim Rutiliana. *F.G.*

Ibid. Πάνυ μοι] Si ſana ſint haec, aliter hic uſurpat Lucianus verbum οἴδειαι, quam vulgo ſolet. Non memini ſaltem usquam de hominibus dici. *M. du S.*

2. Τί παθὼν] Supra *Abdic.* c. 10. τί παθὼν ἀντιλάλεις; *F. F. R.*

8. Ῥᾳδίας] Flor. Cod. ῥᾳδία γενομένη μοῦ ἡ μεταβολή. *F. B.*

12. Ξενοφῶντι] Non video quid obſtet, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, major ille fortaſſe aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri hiſtrionia ſub Pio Antonino celebris eſſe inceperit: Luciano carus, quod proœmio hujus libelli apparet: porro in Bithynia patria ſua multum verſatus &c. Xenophontis junioris nomine paſſim veniens. *F. M. G.*

Ibid. Τοῦ πατέρα] Haec poſt Rutiliani nuptias, aut certe ſub idem tempus geſta eſſe, ex ipſa narratione manifeſtum: atque adeo ut ſupra ad c. 35. annotabamus, ante annum Chr. CLXX. quod ideo probe obſervandum, quia cum patrem Luciani in Vivis adhuc fuiſſe hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἐνυπν. c. 9. patet, deſignetur, ſequitur in flore ipſo aetatis Lucianum tum fuiſſe. Unde jam appareret, multo ſerius vixiſſe, quam vulgo ex auctoritate *Suidae* traditur. Nam ſi quadragenarium fuiſſe ponnes, cum abunde conſtet ad ſenectutem perveniſſe; (paſſim enim ſenem ſe dicit) vixerit propemodum ad finem usque illius ſeculi, neceſſe eſt. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos deſignet, adhuc dubito; filii enim meminit ipſo *Eun.* fine, c. 13. Confer eum *Macr.* c. 1. ubi eadem phraſis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet in illum A. C. incidere hunc reditum. *M. du S.*

16. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην] *Cum jam mediam partem navigationis confeciſſem.* ſic rectius editio Florentina, quam aliae μέσον τὸν πόντον. *F. G. G.*

17. Πόρον] L. & *Fl.* Sic Ις. *a.* c. 12. κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον. ut Ἐν. *d.* 8. ἐκεῖ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο. minus commode hic quidem. *M. du S.*

30. Ἐφ' ὅτῳ] Conf. ſupra c. 53. hujus Diſſert. ubi monemus ἐφ' ᾧ & ἐφ' ᾧτῳ promiſcue dici. *F. F. R.*

32. Καλαβρίᾳ δὲ ἡμῶν σὺν Αἰγιαλοῖς· ἦν γὰρ ὁ καλὸς

Ὅμως

ſit nos conſulerent; atque ad me, *ſexaginta annos*, inquit, *ut vides, irreprehenſam & ſanctam vitam cum vixerim, nolim hac aetate, qui conjugem habeam & liberos, caede maculare manus:* indicans, quo nos conſilio recepiſſet, & quae ſibi eſſent mandata ab Alexandro.

57. Cum autem expoſuiſſet nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus meminit, retro navigarunt. Ibi ego praetervigantes cum inveniſſem Boſporanos quosdam legatos, ab Eupatore Rege abeuntes in Bithyniam ut annuum tributum afferrent, atque enarraſſem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amaſtrin ſalvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis diſcrimen adductus fuiſſem. Hinc & ipſe in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulciſci hominem cupiens, quem & ante inſidias jam odiſſem, & infenſiſſimum propter morum impuritatem habe-rem: jamque accuſationem meditabar, ſubſcriptores habens multos, praeſertim philo-

ἡμᾶς συμβουλευσάμενοι, ἑξηκοντούτης μὲν αὐτὸς ἔφη γεγονὼς, ἀνέγκλητον δὲ καὶ καθαρὸν τὸν βίον διαγαγὼν, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας καὶ γυναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιαίνειν φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν ἐφ' ὅτῳ ἡμᾶς ἀνειλήφει, καὶ τὰ παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου προστεταγμένα.

Καταθέμενοι δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν. ἔνθα ἐγὼ τοὺς πλέοντας εὑρὼν Βοσπορανούς τινας πρεσβεῖς, παρὰ Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπιόντας ὑπὲρ κομιδῆς τοῦ ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιεστῶτα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δεξιῶς αὐτῶν τυχὼν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, διασώζομαι ἐς τὴν Ἀμαστριν, οὐδὲ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τοῦ ὀπιθεν ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὸν τρόπον μιαρίαν, καὶ πρὸς τὴν καταγορίαν ὁρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ

f Προβεβιωκὼς] Προβεβηκὼς *El.* Sed vulgatam tuetur Cod. P. *g* Βοσπορανούς] Sic *El. H. P. Ald. Bz. S.* Βοσπορηνούς *J.* *h* Δεξιῶς] Δεξιῶν marg. *AlW.* *i* Πρὸ] Πρὸς male *J.* ſola.

Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν] *Expoſitis autem in Aegialis, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit.* Sic interpres. nec improbo, niſi quod *in Aegialis* vertendum non *Aegialos*. Sed quae notarunt ad hunc locum, quaſi loqueretur de Peloponneſo, quae Aegialia olim dicta, non ſunt caſſa nuce digna. Aegialos fuit locus in littore Ponti Euxini, in quo ſitus quoque fuit pagus ejusdem nominis, cujus meminit *Homerus* Iliad. B. 855. Et qui ſit locus, egregie docet *Strabo* lib. x. in deſcriptione Ponti. ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστὶ μὲν πᾶσα παραλία, πλείονα ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ.

Κρώμνάν τ' Αἰγιαλόν τε θ' ὑψηλούς ἠδ' Ἐρυθίνους.
Γράφουσι δὲ τινες Κρώμνάν Κωβιαλόν τε.

Aegialus eſt littus longius centum ſtadiis. Habet autem cognominem pagum, cujus meminit Homerus his verbis:

Cromnam & Aegialum & altos Erithynos.

Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque. ſed vides Lucianum hic tueri vulgatam Homeri ſcripturam, niſi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. *J. G. G.*

Ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς] Ægialeus Phoronei, ſeu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Ægyptum trajiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Ægialea cognominata fuit, quae poſtea a Pelope Peloponneſos dicta eſt. *G. C.*

33. Ὅμηρος] Vid. Il. B. 855. *M. du S.*

Ibid. Καλὸς Ὅμηρος] Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare ſolebat Socrates apud *Maximum Tyrium*, diſſ. 8. p. 90. *Davis.* Δῆλον τὴν ἁρμονίαν τῶν μελῶν, καὶ τοῖς μικροῖς ὅσαν ἐστὶ μέλαινα. Locus *Homeri* eſt in navium Catalogo Il. B, 855. *J. M. G.*

35. Εὐπάτορος] Hujus regis exſtat nummus apud *Spanh.* 490. quo Vir Illuſtr. hunc locum mire illuſtrat. Cuſus eſt autem ante L. veri mortem; praefert enim fratrum capita. *M. du S.*

41. Παρὰ τοσοῦτον] Conf. ſupra notata ad *x. Ver. Hiſt.* c. 20. *J. F. R.*

ἀπὸ Τιμοκράτους τῦ Ἡρακλεώτυ [a] φιλοσόφυς· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τῦ Πόντυ, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονυχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. Ἀφ' ᾧ τε πρὸς Ῥυτιλλιανὸν εὔνοιαν, μὴ δὲ δύνασθαι, καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω μὲ ἀνεκόπην τῆς [b] ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ [c] ἐν δέοντι θρασυνόμενος ἐφ' ὅτῳ δικαστῇ ἀφικεσθαι.

Ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τῦ Ἀλεξάνδρυ, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τῦ αὐτοκράτορος μεταονομασθῆναι τὸ Ἀβώνυ τεῖχος· καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι, καὶ νόμισμα [d] χαλκοῦν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τῦ Γλύκωνος, τῇ δὲ ἑτέρᾳ δὲ Ἀλεξάνδρυ, στέμματά τε τῦ πάππυ Ἀσκληπιῦ, καὶ [e] τὴν ἅρπην ἐκείνην τῦ [f] προμήτορος τῦ Περσέως ἔχοντος;

sophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani, non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub judice sic affecto futurus.

58. Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, & falcem illam materni progenitoris sui Persei?

59. Cum

[a] Φιλοσόφους] Hoc habent *Ald. P. Fl. H. B2. S.* Φιλοσόφου *J.* [b] Ὁρμῆς] Sic restitutum ex P. & L. & marg. *A1.* ὀργῆς enim Edd. Sed & pro ἀνεπαυόμην ἀνεπαυσάμην est in P. & *marg. Ald.* [c] Ἐν δέοντι] Sic fere *J.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae ἐνδέοντι junctim. Ἐνδέον τι pejus P. [d] Καινὸν ἐγκεχαρ.] Καινὸν κόψαι ἐγκεχαρ. marg. *A1.* & *J.* Sed illud κόψαι ignorant cett. [e] Τὴν ἅρπην] Τὴν ἀρίστην *Fl.* male. Ἄρτην male etiam P. At P. cum cett. Edd. recte ἅρπην. [f] Πατρομήτορος] Προμήτορος male *Fl.* Vulgatae adstipulatur P.

48. Τιμοκράτους] Timocrati cuidam suos libros *Athenaeus* inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum noster 558. AB. 591. B. Edit. *Junt.* (i. e. *de Salt.* c. 69. & *Demon.* c. 3.) *M. du S.*

54. Ὀργῆς] P. L. in reliquis ὁρμῆς. *M. du S.*

55. Ἐνδέοντι] Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, tamen hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore ejus puniendi, licet de manifestis injuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus judicem ita comparatum. Οὕτω μὲ ἀνεκόπην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' ὅτῳ δικαστῇ ἀφικεσθαι. At quid οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐνδέον τι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex editione Aldina; nempe οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος, supple καιρῷ. *Ego*, inquit, *hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub judice ita comparato.* Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum ejus osculandam oblatam, morsu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse ac dissimulasse; at clam corrupisse nautam, qui Lucianum in trajiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Caeterum illud οὐ δέοντι pro *tempestive* habet quoque *Demosthenes* I. contra Philippum; Τούτων μὲν μέχρι τοῦ τίμωρον ὑμᾶς, ὑδὶ πάσχοις οὐ δέοντι κίχρησθε. *J. J.*

Ἐν δέοντι] Non operae pretium judicavit *Selanus* varias lect. hic notare; qui in *J.* οὐ δέοντι tantum linea transversa separare satis habuit, & *Fl.* nihil ab ea abire, in marg. ejusd. *J.* indicavit; merito; nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant οὐ & δέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae Edd. eas propius junxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione *Erasmi* adparet, qui *in tempore* vertit. Estque locutio s. ellipsis τῷ, καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque a *L. Bos* in libello de Ellips. p. 72. adductis nihil addere opus sit. *J. F. R.*

60. Ἰωνόπολιν κληθῆναι] Extant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολιτῶν, sed in una hujus nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολίτων, vide *Joannis Harduini* viri in-

59. Cum vero praedixisset reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum: miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant.

Προειπὼν δὲ περὶ χρησμῷ περὶ ἑαυτῷ, ὅτι ζῆσαι εἵμαρτο αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέλει, ὑδὲ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονὼς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς, ἀφανισθεὶς τὸ πόδα μέχρι τοῦ βουβῶνος, καὶ σκωλήκων ζέοντας, ὅτε δὴ καὶ ἐφωράθη φαλακρὸς ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ὑπερβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν μετὰ τὴν ὀδύνην· ὃ δὴ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ ὑπὸ τὴν φενάκης ἀφῃρημένης.

60. Ille finis tragoediae Alexandri, haec totius fabulae conversio fuit, ut conjicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro

Τοιοῦτο τέλος τοῦ Ἀλεξάνδρου τραγῳδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ ἐγένετο· ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτο, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸ ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστῆσαι ὑπὲρ τῆς χρησ-

ῃσθ

g Ἐφωράθη] Ἐφάνη P. & marg. *Alii*.

70. Ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς] Οὐχ ὅτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πέπονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ πείζων ὡς καὶ Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρὸς ἦν, ἕλκει τὸ γύος. ὁ δὲ στρεβλὸς * ἀμφιβέβρωται τὸ πόδα. *V.*

* Ἀμφίβρωται] Sic rursum correxit idem, quum ἀμφίβρωται ante legeretur.

ingenio & doctrina praecellentis nummos antiquos populorum & urbium illustratos. in Ἰωνοπολίται. *J.G.G.*

Ἰωνόπολιν] *Spontius* numisma L. Veri exhibet, in cujus adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ. *Diss. cur.* XXXV. unde patet concessam hanc ei petitionis partem; altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis numis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. *M. du S.*

Ἰωνόπολιν] Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis illustris *Spanhemius* aeterni operis 4, 11. p. 213. seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. *J.M.G.*

61. Μίμαυμα] Extant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam Viri Imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus, nummos Glyconis in doctorum Virorum libris 4. invenio hosce:

I. ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. *Spanh.*

II. Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒΩΝΟΤΕΙΧΕΙΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ.

III. L. VERI ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia.

IV. Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. *Aur. Vict.*

V. *Hardouin.* numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίται *Spon.* l. c. *Spanh.* 213. & 721. I. 177. Pagina vero 529. alium nummum Abonotaeichiten exhibet. *M. du S.*

63. Στέμμασιν] Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam *corona lauro* quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo: *In insula.* p. 189. Ed. *Amstel.* Et mox ipse noster τὸ ἱεροφαντικὸν & προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανοῦσθαι volebant successores Alexandri hujus. Sic apud *Aristoph.* Plut. 39. φοῖνιξ ἐλαίας ἐν τῷ στεμμάτων. *J.M.G.*

68. Κρανῷ βληθέντα] Supra hoc Dial. c. 40. f. *M. du S.*

73. Φαλακρὸς] V. supra c. 3. *M. du S.*

Ibid. Ἐκτρίψων] *Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere* &c. jubet V. G. *Celsus* 4, 2. *J.M.G.*

81. Τὸν ἐπιτάφιον] Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferri solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἀγών. Vid. *Bos* de Ellips. p. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eumd. p. 81. *J.F.R.*

87. Καὶ

εἰς τ συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ὅπι Ἀλεξιτηλῷ τ Ῥυτιλλιανὸν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ Ἀλεξάξαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ [a] καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρὸς τὴν τέχνην, [b] πολιώδης ὤν, ὅτε ἰατρῷ πρέποντα, ὅτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ῥυτιλλιανὸς, ἀστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, [c] αὐτῷ τ προφητείαν φυλάττων μόνῳ τ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγήν.

oraculo *obtinendo*, cum conjuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis susciperet deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus arte Medicus, civis, (jam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praeses hujus certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, Prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans.

Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲ χαριζόμενος ἀνδρὶ ἑταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας ἔχω, ὅτι τε σοφίᾳ, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπῳ πραότητι, καὶ ὀπτικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας. τὸ πλέον δὲ, ὅτῳ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικύρῳ [d] τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεσπεσίῳ τ φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ πεφιλοσοφηκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τ ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἷ-

61. Haec, amice, pauca de multis scribere specimenis caussa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu: partim vero Epicuri ulciscendi caussa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate quae pulchra sunt cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero *aliis* etiam

a Καὶ προφ.] Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B2. H. P. Ald. J. Fl.* & *Fr.* *b* Πολιώδης] Sic *S.* ejusque assecla *Amst.* Πόλιος marg. *AIW.* Πολίτης *J. Ald. Fl. Fr.* & ceterae omnes. *c* Αὐτῷ] Sic Edd. Αὐτῶ correxerat *Solanus* male. *d* Τιμωρῶν] Βοηθῶν A. & P. Nil mut. Edd.

87. Καὶ προφητικῷ] Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse ait Auctor, quem oporteret Ἀλεξάξαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. *J. J.*

Καὶ προφητικῷ] Illud καὶ quod Cl. *Jens.* restituit, male abesse a quibusdam, non adnotarat *Solanus*. Sed Edd. conferens cognovi id recte adesse in omnibus, excepta sola *Salm.* nam quod & absit ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam coeco semper ductu sequitur. *J. F. R.*

89. Πολιώδης] Etsi nescio qua auctoritate *Salmuriensis* Ed. id exhibeat ab omnibus priscis Edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen ejus lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari ex statim sequentibus aeque ac praecedentibus patet, & sic jam *Erasmum* legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιώδης unus Scriba dederit πολιήδης, alter id non intelligens necessario credidit πολιήτης, quod poëtice idem est ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud quam πολίτης dare poterant. Sed potest tamen & πολιῶς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιῷ sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codicum auctoritas accedat. Deest πολιώδης in Lexicis vulgaribus, sed habet *Steph.* unum ejus exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. *J. F. R.*

92. Αὐτῷ τῳ] Lege αὐτῷ. *F. G.*

Αὐτῷ] Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque

etiam qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sentientium animis confirmet.

μαι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς [e] ἐντυχοῦσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἡ γραφὴ, τὰ μὲν διεξελέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιοῦσι.

DE SALTATIONE. ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

LYCINUS. ΛΥΚΙΝΟΣ.

QUandoquidem ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrûm insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi jam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi adsuetus, & quod durum est, solum bonum esse judicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

ΕΠεὶ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινήν τινα ταύτῃ καταγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένῳ κατηγόρηκας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, ὡς ὄπι φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν [f] κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ [g] ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτοῦ, καταγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.

ΚΡΑΤ.

---

e Ἐντυχοῦσι] Ἐντυχοῦσαι male *J.* Conf. supra c. 47. nec M. g Ἐξ ἀρχῆς] Sic *P. B2.* Ἐξαρχῆς una voce *J. H. Ald. Fl. Fr. S.* f Κατηγορῶν] Ἀποστερῶν Em. *Marc.* Nihil mut. Edd.

que enim ullum est ei suspicioni fundamentum. *J. M. G.*

98. Θαυμάσας ἔχω] Jubet *Solan.* conferre *Dial. mar.* I. & *Dem.* §. 32. At priore loco legas: καί τοί τι ἄλλο ἢ καὶ ἐπαινέσαι ἔχειν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet: *quid potest laudare, quid habes quod laudes?* Hic ἔχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. alter locus habet: ἐκ γε τῶν πολυτιμήτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T., inveniatur. Sic *Hesiod.* Ἔργ. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. *Aristoph.* λῃρεῖς ἔχων & similia, quae vid. collecta apud *Maittairium* de Dialect. p. 79. C. Et Comment. Aristophanis. Et in *Budaei* Comment. *J. F. R.*

4. Τιμαρᾶν] Angl. βοηθῶν. *J. B.*

8. Τοῖς ἐντυχοῦσι] Conf. supra c. 47. *M. du S.*

9. Κατηγορῶν] Ἀποστερῶν. *Th. M.*

Κατηγορῶν] Emendatione nihil opus, optime se haec habent. *M. du S.*

Κατηγορῶν] *Marcilii* conjectura, ἀποστερῶν substituentis, ei forsan adblandictur, qui male construxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites conjungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. *te ipsum oblitus es*, ut belgice dicimus, sive *te ipsum fefellisti*, vel, si mavis, *imprudenter fecisti, accusans hanc maximam voluptatem.* Vel potius, *nescicbas ipse quid faceres*; omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & ὑπ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν τοῖς λόγοις ἀτόποις γεγονότες ex *Plutarcho* vel Lexicographi adferunt. Cui adde λύσεις ἀπολούμενος, *imprudens peribis*, ex *Herodian.* I. 9. 10. Immo potius, quod adprime huc facit, *Aristoph.* Nub. 241. Πόθεν δ' ὑποχρεὼς σαυτὸν ἔλαθες γεγενημένος; & *Aelian.* V. Hist. I. 7. ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμου φάγουσι. *Alciphr.* III. ep. 71. f. κἀν τι λάθωμεν ἐπισφαλὲς ποιοῦντες. *J. F. R.*

11. Σκληρὸν] Mordet Stoïcum allusione ad generalem Stoïcorum thesim. *J. B.*

ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὢν, ὦ λῷστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὁμιλητικὸς, [a] ἀφέμενος, ὦ Λυκῖνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καλαυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἁβρασιν ἀχολάστοις [b] ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρωτικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινὰς, καὶ ταῦτα πάντα ἐπὶ κρόμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ καλαγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἵῳ σοι πρέπουσα· ὥστε ἔγωγε συθόμενος ὡς ὄφελ τοιαύτῃ θέᾳ σχολάζοις, οὐκ ἠδέσθην μόνον ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἠνιάθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυσίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθησαι, τὰ [c] ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις· καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῆς

2. CRATO. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philoſophia verſatus mediocriter, qui relicto optimarum rerum ſtudio, & antiquorum conſuetudine, ſedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum ſpectans hominem, molli veſtitu, & laſcivis canticis delicatum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas, libidinoſiſſimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quasdam: & haec omnia ad pulſationes, & frequentamenta, & pedum (*ſcamillorumque*) ſtrepitus, quae res oppido ridiculae, & minime virum liberalem & tui ſimilem decentes. Itaque ipſe ego cum audirem tali te ſpectaculo vacare, non erubui modo vicem tuam, ſed moleſte tuli, ſi Platonis, & Chryſippi, & Ariſtotelis oblitus ſedeas, iis ſimilis, qui pinnula aures titillant: idque cum ſexcentae ſint honeſtae aurium & oculorum voluptates, ſi quis illos in circulis ti-

a Ἀφέμενος] Ἀφήμενος male *A.* ſola. b Ἐναβρυνόμενον] Edd. priores & M. ἐναβρυόμενον habebant. Sed recte μ delevit *M. duS.* c Τὰ ὅμοια] Τὸ ὅμοιον W.

15. Φιλοσοφίᾳ — ὁμιλητικὸς] Haec phraſis philoſophiae ſtudioſis propria: nam ὁμιλητικοὶ diſcipuli, vid. *Liban.* epiſt. 343. & ibi a *Wolfio* cit. *L. Bos* ad *Th. Magiſtr.* ſed & de aliis ſtudiis, quibus quis *deditus* eſt, ut *Epict.* Sent. 2. Ed. Rel. p. 90. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀριτῇ ἔοικεν ἀεπάῳ πηγῇ. *Aelian.* 2. 38. γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν. *Ariſtoph.* Nub. 1401. — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis ſtudere*. *Hippocr.* de Art. p. 589. 44. Καὶ σὺ ἀρχαίοι μεῖζον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ σὺ ὁμιλεῖν ὁμιλείν. Vid. & noſtrum alibi, cujus loca ex Indice adparebunt. Sed Grammatica praecepta poſtularent ὡμιλητικὸς ſcribi, addito augmento praeteriti. At viſum eſt ſic edere, ut inveni, quia ſaepe abjicitur, ut ſupra ſatis oſtendimus. Mallem tamen hic augmentum addi, quia ſuſpicio de negligentia ſcriptorum ſatis juſta. *J. F. R.*

18. Κάθησαι καταυλούμενος] Ἀφέμενος ὦ Λυκῖνε τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν. Vertit Opſopoeus: *Remiſſo rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priſcorum commercio, ceterum ſedere ſuſtineas in theatro omnium poſticas ſannas excipiens.* Ab interpolatore recte haec quidem ſunt emendata, ſed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium faceſſit, uno atque altero exemplo id illuſtrabimus. Sententia enim eſt, *tu vero ſedes & modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus* in libello, cui titulus eſt: εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον. Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὸν λιοτὴν & καταλίποντες ἰσυχίσομεν αὖ, καταψαλλόμενοι καὶ καταυλούμενοι. *Cantus & tibiarum modulis oblectatum. Cleomedes* lib. 2. ὁ πολλῇ καὶ ἀχρήμονι μέθῃ καταυλούμενος. *In magna & foeda ebrietate tibiis ſe oblectans.* Eodem ſenſu dixit *Athenaeus* ψαλλόμενος Στρατόνικος *auſcultans cantorem Stratonicum*, quem locum fruſtra Eraſmus emendare conatur. *J. G. G.*

Ibid. Καταυλούμενος] Conf. ſupra *Phal.* I. 11. fin. & infra *Bis accuſ.* c. 17. Miror itaque cur Cl. *Graev.* ter ſcribat, καταυλόμενος, fine diphthongo; quum ſit a καταυλίομαι, —οῦμαι. neque καταυλόμαι usquam reperiatur; neque ipſe in his *Luciani* locis, neque in *Plutarcho* quem in ſubſidium vocat, ſic invenerit. *J. F. R.*

19. Ἐσθῆσι μαλακαῖς] Confer ſupra ad I. *Ver. Hiſt.* §. 25. No. 7. *J. F. R.*

20. Ἐναβρ.] Commodius legeretur, ἀναβρ.— quod & apud *Agapetum* reperitur de genere dictum c. 4. *M. duS.*

22. Φαίδρας & Παρθ. & Ῥοδ.] Phaedrae notus amor, apud tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyſſe ſpreta. Rhodope quaeſtu corporis tantas opes col-

tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos modos accinunt; illa praesertim gravis tragoedia, & comoedia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia esse meruerunt.

3. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si ejici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiaban-

35 κυκλικῶν αὐλητῶν, ἢ τὴ κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσᾴδοντων, ἢ μάλιστα ἡ σεμνὴ τραγῳδία, ἢ ἡ φαιδροτάτη κωμῳδία, ἆρ' οὐκ ἐναγώνια εἶναι δέδοκται.

Πολλῆς ἄρα, ὦ γενναῖε, ἡ ἀπολογίας ὅσοι δέησει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, ἢ ἡ τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξηλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ζητῆσαι τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον προσγενομένθαί σοι. πρὸς δὴ τοῖς παροῦσι, ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τὸ πάλαι, Λυδή τις ἢ Βάκχη γενόμενος. ὅπου δὲ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὴν Ὀδυσσέα τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ὅπως τὰς συνήθεις ἀγωγὰς ἐπανάξομεν, πρὶν λάθῃς τελέως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων καλλωπισθείς. καίτοι ἐκεῖναι μέν, τοῖς ὠσὶ μόνοις ἐπιβου-

d Κυκλικῶν] Nil mutant Edd. nec M. e Δέησει] Δεήσῃ W. Nil mut. Edd. f Δὴ] Δ' ἤν W. g Μόνον] Ex Fl. & M. dedi. Μόνον Edd. vulgo.

collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. *M. du S.*

23. Ῥόδιος] Conf. infra §. 51. *M. du S.*

24. Ἀπὸ κρούμασι καὶ τυπετίσμασι] Mallem *ad pulsationes strepitusque cithara*, quam cum Interprete reddere, *cum citharae pulsationibus ejusque procacibus frequentamentis*. Ita in *Dial. Deor.* 2. Cupidinis & Jovis §. 2. ἐπ' αὐλῷ ἢ τυμπάνοις, *ad tibiam & tympana*. Vid. etiam *Sophocl.* Electr. 713. *Eurip.* Bacch. 155. *Max. Tyr.* Diss. 21. prov. Ceterum de κρούμασι κιθάρας vid. Illustr. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Delum, p. 466. *H.V.*

Ἀπὸ κρούμασι] Confer nos ad §. 16. hujus Dissert. ubi illud ἀπὸ etiam vindicamus. Etsi autem Κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud *Alciphr.* I. ep. 12. Ἡ δὲ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, ἢ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. *Bergl.* not. p. 50. qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. *Athen.* VIII. p. 337. Hic itaque κρούσεις generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. *J.F.R.*

32. Τὰ ἄτα πτερῷ] Vid. iterum infra *Gall.* c. 6. *M. du S.*

35. Κυκλικῶν] Aliter c. 26. αὐλήτας enim ibi κυκλίους vocat; *Philostratus* p. 589. ὁπότε ἴδοι σπουδάσιμα περὶ τὰς ἐγκυκλίους, θέας ἐρχομένων δὲ αὐτοῖς τὸ ἐπίπαν, φαύλων ἄν. &c. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἔννομα] Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. contra, ἄνομα. νόμος enim, quando de re musica sermo est, *modum* denotat. Vertit Interpres: *Legibus consentanea*. *L. Bos.*

Τὰ ἔννομα] Recte *Bos* νόμων modum musicum significare ait. Vid. *Thucyd.* V. 70. f. f. pr. p. 360. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθιστάντων, sitne construendum, *ex lege interpositorum tibicinum*; an νόμῳ αὐλητῶν conjungendum, ut significetur *modus Musicorum*, i.e. dimensio temporis quam Musici observare solent. Conf. *Plutarchi* libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. *J.F.R.*

38. Ἐναγώνια] Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. *M. du S.*

Ἐναγώνια] Conf. infra §. 26. §. 32. §. 78. Et *Demon.* §. 65. Quae loca monente *Solano* contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. *J.F.R.*

47. Λυδή τις] Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26. 32. 79. & Δήμων. c. 65. *M. du S.*

48. Μόνον] Sic optime M. & *Fl.* Reliquae Edd. μόνον. *M. du S.* Conf. *Kust.* ad Aristoph. Pl. 33. *J.F.R.*

49. Ὀδυσσέα] Vid. *Hom.* Odyss. I. 91. *M. du S.*

βάλευον, ἢ μᾶλλον τοῦτο χρῆν ἐδέησε πρὸς τὸ πλεῖν αὐτῷ. σὺ δὲ καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας [a] ὅλῳ δεδουλῶσθαι.

ΛΥΚΙ. Παπαί, ὦ Κράτων, ὡς χάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε παράδειγμα τῶν Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτάτην μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα. παρ' ὅσον τοῖς μὲν τοῦ λωτοῦ γευσαμένοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν, ὄλεθρος ἦν τὸ τε ἐδωδῆς, καὶ τὸ ἀκροάσεως τὸ πιτίμιον. ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν πολὺ ἡδίω φανῆναι, καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴκοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἦλθον, ἀλλ' εἰ χρὴ μηδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πιυτώτερος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διαβολικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου [b] σοι ἐπανῆλθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὁμήρου αὐτὸ εἰπεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα·

— τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ' αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνόμενός ἔοικας. τὸ γοῦν δεινόταλον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μηδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν ὑπο-

tur auribus, propter quod cera opus erat; ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

4. LYCI. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum & Sirenum imaginem, usque quaque dissimilem eorum protulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus, tanquam praemium esus illius auditionisve propositum erat; mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem rerum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior & perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Homeri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum:

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

CRAT. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gravissimum enim hoc est, quod neque curationis ul-

a Ὅλῳ] Sic W. Ὅλως Edd. priores. b Σοι] Deerat in Edd. inserui ex Cod. W.

56. Ὅλῳ] W. non ut in reliquis ὅλως. *M. du S.*

Ὅλῳ] Etsi vulgatum ὅλως quoque bene se habet, tamen hoc *Solano* dedi ex Cod. W. ὅλῳ danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. *J. F. R.*

57. Παπαί, Κράτων ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα] Vertunt: *Papae, Craton quam asperum canem tuum in nos solvisti*, nescio quam Latine. *Asper dens* apud *Phaedrum* est acutus, sic apud *Tac. asperare arma*, pro famiare. Melius sane verteretur: *quam canem mordacem. Lucianus* in priore de iis qui mercede sunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ ἑ ῥήτορα τῶν καρχάρων. *Novi quendam ex mordacibus illis Rhetoribus. J. G. G.*

Ibid. Κάρχαρον] Qualis Appii *canina facundia*, de qua *D. Hieronym. J. B.*

Κάρχαρον] Vid. supra T. I. p. 694. sive de *Merced. Cond.* c. 35. ubi ῥήτορα τῶν καρχάρων. Et T. 2. *Quom. Hist.* c. 43. τὴν μὲ σφοδρὰν ἑ κάρχαρον. Rursus *bis Accusat.* c. 33. ὑλακτικὸν — καὶ κάρχαρον. Et videbis quantum aberrarint, qui supra in *Merced. Cond.* nomen proprium inde fecerant. *J. F. R.*

64. Τὸ πιτίμιον] Conf. supra T. I. p. 657. f. *de Merc. Cond.* c. 4. & loca parallela ibi ab *Solano* adlata. *J. F. R.*

70. Σοι ἐπαν.] W. solus optime. *M. du S.*

Σοι] Nolui omittere illud σοι, quod etsi W. solus suppeditat, tamen adprime hic adpositum esse, nemo negaverit; eleganter enim sic interponi pronom. σοι, μοὶ & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic *Demosth.* eleganti pleonasmo, pro Ctesiph. p. 444. E. Λάβε μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ὠρειτῶν. Noster in *Abdic.* c. 31. pr. τοιαῦτά σοι ὦ πάτερ — πέπονθα. Verum & μοὶ quasi πλεονάζον interdum valere παρ' ἐμοῦ recte docet *Bergl.* ad Alciphr. I. Ep. 26. p. 107. Sed rursus magis παρέλκει apud nostrum satis saepe supra, ut in *Nigrin.* §. 5. Οὕτω σοὶ ἑ αὐτὸς ἐνίους — συμπέφοιται. Ac *Dial. Marin.* II. 2. τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Ποσειδον. Vid. & c. seq.

ullam nobis ſpem oſtendis, qui laudare audeas turpia adeo ac deſpuenda.

5. LYC. Dic mihi, Crato, iſtane de ſaltatione atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum ſaepe ea videris; aut ſpectaculum nunquam a te uſurpatum tamen turpe & deſpuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidiſti, nobis exaequatus es: ſin minus; vide, ne irrationabilis reprehenſio tua eſſe videatur, & audax, qui quae neſcis, *ea tamen* accuſes. CRAT. Nempe illud adhuc mihi ſupererat, cum prolixa iſtac barba, & cano capillo ſedere medium inter mulierculas, & ſpectatores furioſis ſimiles, plaudentem inſuper, & laudes indecentiſſimas inclamantem perdito alicui homini, praeter decorum ſe frangenti. LYC. Ignoſcendum tibi, Crato. Si vero mihi obſecutus aliquando, vel experimenti cauſſa te des *ad ſpectandum*, & oculos aperias: bene novi, te nihil intermiſſurum, quo ante alios ſpectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

φαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ ὕττως αἰσχρὰ, καὶ κατάπυστα.

ΛΥΚ. Εἶπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τῶν θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπυστον, ὡς φὴς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἡ ἐπιτίμησις εἶναί σου δόξῃ, καὶ θρασεῖα, καλήγορος, ὧν ἀγνοεῖς. ΚΡΑΤ. Ἔτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμηνόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς ὀδὲν δέον καλαχλωμῶντι; ΛΥΚ. Σύγγνωστά σοι ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πειθοίης ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα τῶν ἀοχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τὼ ὀφθαλμὼ, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάοχοιο ἂν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θέαν ἐν ὑπηδείῳ καλαλαμβάνων· ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκού-

c Ἐξ ἴσου ἡμῖν ⊕ σὺ γεγένησαι] Ἐξίσης ἡ. κ. συγγεγένησαι *Fl.* At vulgatum ſervant *J. H. P.* &c. cum Codd. M. P. d Τὸ] Ita eſſe in *J. Fl. H.* notat *M. du S.* Sed & eſt in aliis. e Ἦν] Οὖν *P.* male. Ἦν recte cett. & M.

ſeq. f. &c. qualia plura collegit Cl. *Jenſ.* in Lect. Luc. p. 61. 62. Ubi merito miratur doctiſſimum *Fabrum* hoc fugiſſe. Vid. *Jenſii* not. ad *Timonis* §. 52, T. I. p. 168. Interdum autem non pleonaſmus, ſed emphaſis in eo eſt, ut hic. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 353. *J. F. R.*

73. Τιρψάλμῳ] *Homer.* Odyſſ. M. 183. *M. du S.*

Τιρψάλμῳ] Verba ex ipſo Sirenum cantu Od. M, 188. quorum interpretationem poſuimus ex *Cic.* de fin. 5. 18. *J. M. G.*

Τιρψάλμῳ] Quia verſus Homericus incipit Ἀλλ' ἄγε τῷ in Edd. vero *Luc.* Τιρψάλμος initium verſus mentiebatur; id ſic mutavi, ut vides. *J. F. R.*

78. Οὕτως αἴσχρα] Perſuaſi antiqui *ſaltationem* umbram eſſe luxuriae. patet apud *Cicer.* pro Mur. *Horat.* Sat. 1. lib. 2. *Artemid.* lib. 1. *J. B.*

85. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι] Interpretes: *ſi enim vidiſti, par nobis hac in re evaſiſti*, inepte, & ſine ſententia. Vertendum: *ſiquidem vidiſſes, paria nobiſcum feciſſes.* Mox ſequente pag. de hiſtrione εἰς ὀδὲν δέον καλαχλωμῶντι eſt *indecore ſe frangenti*, non ut vertunt, *in nullum uſum fracto.* Paullo poſt μὴ ὥραισιν ἄρα ἀοίμην, eſt *male peream*, ut ſupra notavi, interpres invenuſte; *nunquam ego venuſtatem conſequar.* Nam quamvis *venuſtas* interdum felicitatem ſignificet, tamen hoc in interprete non ferendum. *J. G. G.*

Εἰ μὲν γὰρ εἶδες] Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidiſti, aut non vidiſti ſpectacula. Si illud, non eſt, quod nobis objicias, idem enim feciſti; ſi hoc, parum idoneus es judex. *J. M. G.*

89. Ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι] Sic ſupra in *Revivisc.* c. 41. Et *Piſc.* 12. De *Merc.* 25. ac 33. Adde & *Zeux.* c. 8. *J. F. R.*

93. Ὀλέθρῳ] Iterum pro ὀλεθρίῳ, conf. ſupr. *Alex.* c. 11. *J. F. R.*

96. Καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα] *Thucyd.* VIII. 92. p. 563. ἀπὸ addit, dicens: ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα. Quod Cl. *Duker.* ex *Xenoph.* quoque firmat, contra *Stephan.* Sed & ἀπὸ abeſſe alibi fatetur, hoc Luciani loco adducto. *J. F. R.*

ἀκήσῃ ἄπαγλα. ΚΡΑΤ. Μὴ ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀναγκοίμην ποτὲ, ἐς ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφέμενος, ὦ ἑταῖρε, τῶν βλασφημιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, ἣ τὴν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμός ὄντι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς [a] ῥυθμίζει τὰ ὁρώντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἡδίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μὴ μουσικῆς καὶ ῥυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἂν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἂν εἴη. ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμηνότος ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὑτοῦ ἐπαινοῦντος, σὺ δὲ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα καλασκεδάσαι μου, ἕτοιμος φιλικὴν ταύτην [b] λειτουργίαν ὑποσῆναι, καὶ παρέχειν τὰ ὦτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρέχειν τὴν φαύλων δυνάμενος. ὥστε

CRAT. Male vero peream, si quid tale unquam ſuſtineam, quam diu quidem hirſuta crura habuero, & mentum non vulſum: itaque tui me jam miſeret, plane bacchico furore correpti.

6. LYC. Vis igitur, amice, omiſſis maledictis hiſce, audire me de ſaltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona inſint, & quam non ad delectationem modo pertineat, ſed utilis etiam ſit ſpectantibus, & quot ad res inſtituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat ſpectantium animos, dum pulcherrimis illos in ſpectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem oſtendit. Quod enim etiam cum muſica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehenſio illius, ſed laus fuerit. CRAT. Mihi quidem non omnino otium eſt, ad furioſum hominem audiendum, qui morbum laudet ſuum. Interea tu ſi velis nugis me tuis perfundere, paratus ſum hoc tibi amici miniſterium ſubire, & praebere aures, qui ſine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci poſ-

a Ῥυθμίζει] Sic M. & Edd. *Fl. B2. P. S.* recte. Ῥυθμίζοι male *J. H. Ald.* b Λειτουργίαν] Λειτουργίαν *Ald.* Sed in marg. Λειτουργία adſcriptum. Cett. Edd. recte, ut edidimus.

2. Μὴ ὥραισιν ἄρα] Ἀττικὸν τοῦτο καὶ σόλοικον δοκοῦν. ὤφελε γὰρ, μὴ ὥρας εἶναι αἰτιατική. * σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς † τύπτειν φθάσαι. Νῦν δὲ ‡ Ἀττικῇ συντάξει δοτικῇ κέχρηται ὡς ἀμφιλόγως, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν, ἀμφὶ τὼ χεῖρε καὶ § ταῖν χεροῖν θηλυκοῖς ὀνόμασιν ¶ ἀρσενικὰ ἄρθρα προστέθεικεν. *V.*

Μὴ ὥραισιν ἄρα] Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἥρας καὶ Διὸς καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς. τοῦτ' ἔστιν, μὴ εἰς ὥραιον, ἤτοι Ὄλυμπον, ἦτοι εἰς τὴν τῶν μακάρων ἵκοιτο. ὥραι γὰρ ὡδοὶ τοῖς παλαιοῖς τῆς οὐρανοῦ πύλαι, ὥσπερ Ὅμηρος (Il. E. 749.) ἀφικέσθαι δὲ τούτων ἐλάγοντο οἱ πασῶν χαρίτων τετυχηκότες. καὶ ἀφ' τοῦτο Φιλόστρατος εἴκοσι β'. περὶ ὥρων ἤτοι λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὥραις εἶναι, τὰς τῆς οὐρανοῦ πύλας Ὅμηρος ἀφῆμεν εἰδέναι ἔχειν, εἰκὸς γάρ που αὐτὸν ξυγγενέσθαι ταῖς ὥραις, ὅτε τὰ αἰθέρια ἔλαχε. ὁρᾶ τὸ λόγου Φιλοστράτου (Deinde recentiore manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφισ. ιά. (p. m. 682. E.) ὡδήγει τὰ τὰς Κύπρια γραψάμενον ἔτω πως λέγοντα. Ἰρακτία (ap. *Athen.* ἰμαῖα) μὲ χρείας τότε αἱ Χάριτές τε καὶ Ὧραι (in Edd. legitur Αὖραι) ποίησαν καὶ ἔδυσαν τὸ ἄνθος εἰαρινοῖσιν. εἶτα φόρουσ' Ὧραι ἵν τε κρόκος τὸ δ' ἰοειδὲς θυ, τὸ τ' ἐῷ θαλέοντι ῥόδον γ' ἐνὶ ἄνθεϊ καλῷ. καὶ τ' ἄλλα. Θεόφραστος δ' ὥρας ἄπτει λέγων τὸ τῷ Δ. περὶ αὐτῶν. Et *Athen.* II. 27. in extrema pagina περὶ θέρμων ex antiquo Comico, opinor, μὴ ὥραισιν [μὴ τὸ καιρὸν] ἵκοιτο ὁ τοὺς θέρμους φαγών. (Ad quem locum vid. *Caſaub.* L. II. 14.) *G.*

* Σημαίνει δὲ τὸ] Ita dedit *M. du S.* pro vulgato σημεῖ δὲ τῦ.
† Τύπτειν] Ita correxi ex C. Τὸ πιὸν V. Τυπτὸν M. *M. du S.*
‡ Ἀττικῇ] Καὶ ἡ Ἀττ. erat in Ed. Delevit *nau ſi* Idem. ſine dubio ex collat. Codd.
§ Ταῖν] Sic recte C. Τῶν male *P.*
¶ Ἀρσενικὰ ἄρθρα] Ἀρσενικὰ ἄρθρα. C.

2. Μὴ ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην] An ſic: μὴ ὥραισιν ἀρίσκοιμι. Τὸ ἀρίσκοιμον n. pl. locus videtur e poëta quopiam ſumtus. *F. G.*

Μὴ ὥραισιν — ἰκ.] Vide ſupra ad *J. S.* VI. *M. du S.*

Ad-

possim. Itaque jam silentium tibi praebebo, & dic quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

7. LYC. Bene sane, Crato, hoc maxime petebam. Scies enim paullo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videantur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi caussa progenitorum nostrorum aetate, eorumve, qui horum fuere majores; sed qui verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes conjunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt. Cum autem paullatim creverit, & accessionem subinde in melius nacta sit, jam ad summum videtur perfecta, & evasisse varium quoddam, & consentiens undique, & musarum plurium bonum.

8. Primum autem dicunt Rheam, de-

25 ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὁπόσα [c] ἐθέλοις, ὡς μηδὲ ἀκούοντός τινος.

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάλιστα. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναί σοι δόξει τὰ λεχθησόμενα, καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἠγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς ὁ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως βλάστημα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην ἀρξάμενον, οἷον καθ' τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἵ γε τἀληθέστατα ὀρχήσεως περὶ γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἄν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. ἡ γὰρ χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκὴ, καὶ εὔρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὔτακτος ἁρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά ἐστι. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τὸ πρὸς τὸ βέλτιον ἀεὶ προδήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἐπιτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ πανάρμονιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν.

[d] Πρῶτον δέ φασι Ῥέαν ἠδεῖσαν τῇ τέχ-

[c] Εἰλίσω] Nil mutare *J. Fl.* notat *M. du S.* [d] Πρῶτον] Et sic habere Edd. vett. notat idem.

Adde rursus infra *Dial. Meretr.* X. med. *J.F.R.*

Μὴ ἄραιον ἄρα ἰκοίμην] Non omnia intelligo, quae *Gujet.* tradit, nec quidquam est mutandum; est enim imprecandi & jurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba *Scholiast.* ad *Aristoph. Lysistr.* 1036. Μὴ ἄραιον ἴκοιτο, ait, Εἴδός τι κατάρας ἀρχαίων τινῶν γενέσθαι φαίνεται, ὃ ἐπὶ πολλῶν ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο ὡς ἐν τῷ Ἥρας καὶ Διὸς λογῳ — — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως· μὴ ἄραιον ἴκοιμην, εἴτι τοιοῦτον ἀναγκαίως· καὶ αὖθις ἐν τοῖς· μὴ ἄραιον ἴκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος: at in ipso *Aristoph.* legitur: Ἀλλὰ μὴ ἄρας ἴκοιτο. quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquiro. Patet saltem apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ἄραιος pro ἄρας, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra *Deor. Dial.* VI. §. 4. T. I. p. 219. Ubi Cl. *Hemsterh.* id convertit: *pessime pereat*, & conf. notas ipsius ac *Solani.* Plura hic addere temporis angustia prohibeor. *J.F.R.*

5. Ὡς νῦν γε ἐς σε ἤδη ἰλαῶ] Interpres: *ut me tui nunc misereat.* Sed non expressit illud ὡς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet.* Alias dicitur, τὰ νῦν ἔχοντα, ut ap. *Max. Tyrium* Dissert. 21. *J.F.R.*

23. Ἀπὸ κηροῦ ἀκροᾶσθαι τὰ φαῦλα δυνάμενος] Interpres, *cum sine cera res malas audire possim.* Non expressit vim verbi ἀκροᾶσθαι, quod dicitur de eo, qui ofcitanter audit, quum dicta alicujus non afficiunt, qui audit quasi non audiat, & huc facit, quod mox dicitur: λέγε, ὡς μὴ δὶ ἀκούοντός τινος. *H.V.*

32. Χθὲς ἐς πρώην] Vide Paroemiogr. *J.B.*

Ibid. Οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην] Sic *Long. Past.* III. p. 97. sive p. 73. Ed. *Moll.* qui in nott. plura hujus proverbialis locutionis, qua tempus admodum nuper actum denotetur, adfert. Veluti ex *Synes.* p. 15. D. idem profert Frater cariss. in *Belg. Graeciss.* p. 537. *J.F.R.*

37. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ] Conf. supr. *Deor. Dial.* II. pr. Et *Long. Past.* II. p. 35. Ed. *Moll.* ubi *Cupido* ait: Οὔτοι παῖς ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τῷ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc jam adductum a Cl. *Hemsterh.* quem cum aliis comment. vid. ad l. c. *Luciani*, T. I. p. 206. *J.F.R.*

τέχνη, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς [a] Κυρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὤναιτο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ [b] γοῦν περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῷ τὸν Δία, ὥστε καὶ σώτρα εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοίη αὐτοῖς, ἐκφυγὼν μετὰ τῶν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρῴους ὀδόντας· [c] ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μελαξοῦ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ παιζόντων ἔνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ὀπτησάμενοι αὐτό, ἄριστοι ὀρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμῆσαι, ὀρχηστὴν προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ὀπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ὀπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσαντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοὶ, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἑώρων γοῦν, οἶμαι, καὶ τὸν ἐν τῷ πολεμεῖν αὐτοῦ κυφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχήσεως ἐκέκτητο. Φησὶ δὲ τὰ ἑπῆ ὧδέ πως.

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε·

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γοῦν ἠσκη-

lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in Creta, saltare jussisse, nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Jovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Jovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumelioſa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Trojani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, & concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita autem fere versus dicunt:

Merione quamquam saltator maximus audis,
Ista tamen forsan mea te confecerit hasta:

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim

a Κυρῆτας] Sic Edd. *J. Fl. H. Ald. P. S.* Κούρητας W. Κυρῆτας *S.* habere *Solanus* notat; sed fallitur, si *Salm.* Ed. putat. b Γὰρ] Γὶ M. & *Fl.* Vulg. serv. cett. c Ἐν ὅπλοις] Sic *J. Fl. B2. Ald. H. P. S.* Ἐνόπλιος W.

49. Κελεῦσαι] Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio armata. V. *Clem. Alex.* p. 10, 1. *M. du S.*

55. Ἐν ὅπλοις] Si respexeris ad §. 21. ubi ἐνόπλια παιδεύειν, & ad *Demon.* §. 38. credes ἐνόπλιος & hic recipiendum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. *J. F. R.*

57. Πολεμικὸν] Hanc saltationem πύρλιν vocat *Callimach.* hym. εἰς Δία. *J. B.*

62. Ὅμηρος] Vid. Il. Π. 617. *M. du S.*

71. Μηριόνη] Iliad. Π. *J. B.*

Μηριόνη &c.] *Homer.* loco modo indicato. *M. du S.*

78. Τέχνην τὸ περ. περπ.] Conf. infra §. 21. ubi τοῦτο ἴργον ποιησάμενον eodem modo. *J. F. R.*

92. Καρυατίζειν] De hac voce copiose ad *Pausan.* *J. B.*

Καρυατίζειν] V. *Thes. Cr. Grut.* I. 785. ab oppido Laconiae Caryae vel caryum dicto, in quo lucus Dianae Sacer. In eo ejus Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebrabat, contendentibus inter se Citharoedis. *Polemon.* II. *Exestides citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lacedaemonia.* Unde *Statius: Plaudentique habiles Caryae resonare Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curiati.* Denique meminit & *Diomedes* Grammaticus. Atque haec ex Thesaur. l. c. *M. du S.*

Καρυατίζειν] Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Caryatidos saltare solitas, *Pausanias* auctor est Lacon. p. 178, 40. Τὸ δὲ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστιν αἱ Κάρυαι. Καὶ ἄγαλμα ἔστηκεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χορὸν δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἑορτάζουσι, καὶ ἐπιχώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὀρχούμεναι in sigil-

enim exercitatus saltandi arte, facile puto effugit emissa in ipsum jacula.

9. Multos autem alios etiam Heroum dicere cum possim iisdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habuere, satis puto, Neoptolemum, Achillis filium, saltandi arte praestantissimum, qui genus pulcherrimum adjecit Pyrrhichiam ab ipsius nomine (*Pyrrho*) dictam: & Achilles audiens ista de filio, magis arbitror eis gavisus est, quam pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium invictam ad eum diem urbem, illius saltatoria destruxit & solo aequavit.

10. Lacedaemonii quidem, qui fortissimi Graecorum esse videntur, a Polluce & Castore Caryaticam edocti (saltationis id genus est, quod Caryis, Laconicae pago, discitur) cum musis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingressum; & primum signum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, musica duce, & motuum concinnitate, videasque illo-

75 μιθ' ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ῥᾳδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀφέσεις τ' ἀκοντίων.

Πολλοὺς δὲ κ' ἄλλους τῶν ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, κ' τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι 80 τὸν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ ἐμπρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, κ' εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. κ' ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τῶ παιδὸς συνθανόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, 85 ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, κ' τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτοῦ. Τοιγαροῦν τ' Ἴλιον τέως ἀνάλωτον ὖσαν ἡ ἐκείνου ὀρχηστικὴ καθεῖλε κ' εἰς ἔδαφος κατέρριψε.

Λακεδαιμόνιοι [d] μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, ὑπὸ Πολυδεύκους κ' Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ κ' τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τ' Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μοῦσαν ποιοῦσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν κ' ῥυθμὸν, κ' εὐτάκτου ἐμβάσεως τοῦ ποδὸς· κ' τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τ' μάχην ὁ αὐλὸς [e] ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν κ' ἐκράτησαν ἁπάντων, μουσικῆς [f] αὐτοῖς κ' εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἴδοις [g] δ' ἂν κ' τὰς ἐφήβους αὐ-

[d] Μὲν] Δὲ M. Sed a recentiore manu. [e] Ἐνδίδωσι] Et sic cum *J.* habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & *H. P.* &c. [f] Αὐτοῖς] Αὐτῆς *Fl.* & L. Prius retinent Edd. cett. cum Codd. M. & P. [g] Δ' ἂν] Δ' ἂν νῦν ἴσε W. & κ' supra scriptum est.

figillo Clearchi apud *Plutarchum* Artaxer. p. 1864. extr. *H. Steph.* Meminit etiam *Diomedes* lib. 3. p. 483. extr. Putsch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem transtulerit, nondum inveneram. *J. M. G.*

95. Καὶ ῥυθμὸν] De rhythmo hoc, quem ad modum Musices in progrediendo ad praelium observabant Lacedaemonii, vid. *Thucyd.* V. 70. p. 360. Ibique *Duker.* (quem videndum commonuerat Cl. *Hemsterh.* in marg.) No. 17. Sic enim per errorem typotheth. numerus est expressus. pro versu 84. exempla autem alia similia profert Vir Clar. l. c. *J. F. R.*

97. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς] Idem *Hemsterh.* indicat, consuli posse *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. p. 139. i. e. L. 2. c. 15. quod faciens video & hunc ex *Stob. Athen. Gell. Plut.* & hoc Luciani loco probare Lacedaemoniis usitatum fuisse *fistulas* in praelio pro *tubis* adhibere. *J. F. R.*

98. Ἐνδίδωσιν] Fere suspicor *Solanum* quaesisse varietatem, propter usum rariorem hujus phraseos; quia *indidonai* alibi plerumque est *retrocedere*. Sed recte se habet de sono musico, & respondet nostro: een toon aangeven. Sic *Long. Past.* IV. pr. (Ed. *Moll.* p. 106.) Ἐκαθέζετο δὲ ὁ αὐτὸς (ὁ Πὰν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὁμοίως ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος τοῖς πατοῦσι, κ' ταῖς χορευούσαις. Quod optime *Moll.* convertit: *similis impertienti cantum*: licet alibi non semel hallucinetur. *J. F. R.*

99. Αὐτοῖς] Αὐτῆς L. & *Fl.* Sed praestat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. *M. du S.*

1. (Καὶ τοὺς ἐφ.)] Parenthesin hanc Scholium esse puto, quod in textum irrepserit. *M. du S.*

Ibid. Δ' ἂν νῦν ἴσε] Has duas posteriores voces habet W. solus. *M. du S.*

τῆς ἡ μεῖον ἀρχεῖαν ἢ ὁπλομαχεῖν μανθάνουσιν. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι, καὶ [a] παίσαντες, καὶ πεσόντες, ἐν τοῖς μέρει παύσωνται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητὴς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἑπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικά, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικά, ἃ Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ φίλα.

Rum adolescentes non minus saltare, quam pugnare armis discentes. Cum enim manibus jam consertis percussere, & percussi sunt, cum per vices quiescunt, in saltationem illis certamen exit. Ac sedet in medio tibicen, canens, pede solum percutiens: illi vero, ut in versus divisi sunt, so invicem secuti habitus ostendunt omnis generis, incedentes ad numeros, jam quidem bellicos, paullo post autem saltatorios, Baccho & Veneri gratos.

Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ μέλλουσιν ὀρχήσεσθαι, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστι καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ᾀσμάτων (δύο γὰρ ᾄδεται) [b] διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γάρ [c] φασιν, ὦ παῖδες, πόδα μετάβαλε, καὶ [d] κωμάζατε βέλτιον, τουτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὅρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν.

11. Quare etiam canticum, quod inter saltandum canunt, Veneris invitatio est & Cupidinum, ut saltent secum, & tripudient: alterum vero canticorum, duo enim cantantur, institutionem continet, quomodo saltandum sit. *Porro* enim ajunt, *o pueri promovete pedem, & saltate melius.* Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum saltant.

12. Est

[a] Παίσαντες] Παίσαντες ἀλλήλους Edd. Abest ἀλλήλους a W. Ideo expunxit *Solanus*, [b] Διδασκαλίαν] Καὶ διδασκαλίαν *Pl.* Abest καὶ a reliquis & ab M. [c] Φασιν] Nil mutat *J. Fk. H. P.* & M. [d] Κωμάζατε] Sic *Bl.* Κωμάσατε cett. & M.

3. Ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι] Vertunt Erasmus, *ubi enim jam summis collusati sunt digitis*, Benedictus, *cum enim summis digitis colluctari desiissent*; adnotavit Pater, ἀκροχειρίζειν, τὸ πυκτεύειν ἐπὶ παγκρατιάζειν ἄνευ συμπλοκῆς. Quae vera sunt; & vanae interpretationes. *J. G.*

Ibid. Παίσαντες καὶ] Inter duas hasce voces in impressis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. *M. du S.*

14. Συγκωμάζοιεν] Hic pariter & paullo post ad συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic tectius, apertius deinde. Nempe videtur in primis Dorum fuisse, quibus accensentur Lacedaemonii, verbo κωμάζειν, uti de saltatione hilari. Sic certe *Pindarus* Ol. Θ, 6. itemque IA. 16. Sic *Hesiodus* Scut. Her. 281. Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθι νέοι κάμπτουσι χορείην, Τοῖσι μὲν παίζοντες ὑπ' ἀμφιμολῇ ἐφορμῶ ἀοιδῆς. κ. τ. λ. Hinc apud *Hesychium* κωμαδεῖν ὀρχεῖσθαι, & κῶμος, εἶδος ὀρχήσεως. *J. M. G.*

18. Κωμάζατε] Ita optime *Fl.* pro eo quod in reliquis est κωμάσατε. Sic enim Dorea efferre solebant. vox apud *Pindarum* frequens. Vide Nem. II. sub finem, & Ol. XI. *Pyth.* IX. *M. du S.*

22. Παρ' ἵνα] Quid hoc sit, disce ex Καπηλ. c. 4. & v. *Thucyd.* V. 82. A. Credo, tamen aliud hic significari, alternis scilicet pueros, puellasque positos. *M. du S.*

27. Τὸν ὅρμον] An idem sit cum Homerica saltatione Il. XVIII. dubitat *Meursius*. *Apulejus* solus nominat. Milef. X. Hormum canebat bellicosum. *M. du S.*

Τὸν ὅρμον] Ratio appellationis ea videtur, quod ὅρμος in quantum *monile* est, habet bacas, uniones, gemmas, diversas, ordine tamen certo alternoque eadem linea sibi junctas. Germani etiam eadem fere ratione nomine eodem, Reihe / & lineam margaritarum & chorum saltantium appellant. *J. M. G.*

28. Ἀνδρίας] Etsi ἀνδρεία pro *fortitudine* hodie vulgo usitatius est quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admonitionis *H. Stephani*, cujus verba in Thes. T. I. p. 439. sunt: „ Invenitur autem scriptum mo„ do ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quae scripturae varietas „ in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. *Sui*„ *dam* tamen sequendo videtur potius scribendum „ ἀνδρία, ut differat ab ἀνδρεῖον adjectivo, veluti cum „ dicitur ἀνδρεία ψυχή. Ac sane in emendatis codici„ bus passim occurrit scriptum ἀνδρία. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτῆς εἶδός ἐστιν ὀρχήσεως] *Erant & illis Gymnopodiae, genus saltationis.* Sic interpres. sed legendum καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτῆς εἶδος ὀρχήσεως. *Et erant Gymnopaediae genus saltationis.* Erat autem saltatio nudorum puerorum, cujus meminit Athenaeus, Hesychius, Faufanias. Plutarchus in Apophtegmatis Agesilai ἔτι δὲ παῖδες, inquit, ὅτε πρῶτον γυμνοπαιδίας ἀγομένης ὁ χορηγὸς ἔστησεν εἰς ἄσημον τό-

12. Eſt autem Hormus ſaltatio communis adoleſcentium atque virginum, alterna ſerie choreas agentium, monilique, qui Hormus eſt, re vera ſimilium. Ac ducit choream juvenis, juveniles greſſus ſaltans, & quibus deinde in bello uſurus eſt: ſequitur virgo decenter ſaltare ſuum ſexum docens, ut adeo ſit *monile* quaſi ex modeſtia & fortitudine plexum. Gymnopaediae ſimiliter ſaltatio apud eos eſt.

13. Quae autem Homerus de Ariadne in Clypeo *Achillis deſcribendo fecit carmina*, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & ſaltatores duo, quos ibi poëta *in caput ſaltantes* appellat, chori duces. Et quae rurſus ait in clypeo, *Saltantes juvenes convertebantur*.

Ὁ δὲ ὅρμος ὀρχησίς ἐστι κοινὴ ἀφήβων τε καὶ παρθένων, πρὸς ἄλληλα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅρμῳ ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ἑνὸς ἕκατερος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται, ἡ παρθένος δὲ ἕπεται κοσμίως, τὸ ἦθος χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὅρμον ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχησίς ἐστιν.

Ἃ δὲ Ὅμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τὸν χορὸν, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἤσκησεν, ὡς ἀναγινώσκοντα σοι παρίημι· καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς θοίνης καλεῖ, ἡγεμόνας τοῦ χοροῦ ἐν πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ ἀσπίδι λέγει· Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον.

---

e Ἀνδρίας] Ἀνδρίας W. Prius tenent *J. Fl. P. H. Abl.* f Γυμνοπαιδίαι] Γυμνοπαιδίαις male Edd. priores & M. g Ὁμοίως] Ὁμοιος *Graev.* male. Nil mut. Edd. h Κυδιστῆρας] Sic W. & *Homer.* Κυδιστῆρες. Edd. priores. i Αὐτῇ] Inſertum ex W. Deerat in Edd. k Ἐδίνεον] Reſtit. ex *Homer.* Ἐδίνευν male Edd. Luciani priores.

---

tium. Ageſilaum adhuc puerum cum Laconica ſaltatio frageretur, in qua pueri nudabantur, chori praefectus conſtituit in parum honeſto loco. Vide *Joſ. Scaligerum* ad Euſebii Chronicon ad num. MCCCCXLVII, ubi obiter Hieronymum quoque legiſſe *Gymnopaedias*, & vertiſſe *nudipedalia*. de Caryatide vero, ſeu ſaltatione illa Lacedaemoniorum, ut & de ὅρμῳ vide *Meurſii Laconic.* lib. 11. c. 12. *J. G. G.*

Ibid. Γυμνοπαιδίαι] Vide *Meurſium* in Oreh. qui emendare primus juſſit. Feſtum erat apud Lacedaemonios celeberrimum, & in eo ſaltatio. Nudi ſaltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. *Athen.* 678. B. meminere *Plut.* apophth. Lac. & in Ageſil. *Toucyd* etiam l. V. 82. adde etiam *Plut.* de Muſica. τούτων δὲ ὑπομνηματίζονται τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαίμονι. In omnibus editis & ipſo M. legitur in hoc Luciani loco γυμνοπαιδίαις, uti & apud *Suidam*, mendoſe. *M. du S.*

Γυμνοπαιδίαις] Nimis ſaepe occurrit apud optimos ſcriptores γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδίαι, γυμνοπαιδικὴ ὄρχησις, ut non probemus emendationem *Meurſianam*, quo duce *Kuſterus* apud *Suidam* etiam γυμνοπαιδίαι, γυμνοπαιδίαν ſubſtituit. Γυμνοπαιδίαις ſunt apud *Herodotum* 6, 67. Feſtum & ſtatum diem fuiſſe apparet ex *Thucyd.* 5, 82. De ipſa ratione certaminis aliquid diſcere licet e loco *Xenophontis* Hellen. L. 6. p. 597. C. Pariſ. Γυμνοπαιδιῶν τε ὑπῶν [ſ. ὑσῶν] ἢ τελευτώσας, τῇ τῦ ἀνδρικοῦ χοροῦ ἔνδον ὄντος κ. τ. λ. deſignat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat *Plut.* Ageſil. p. 1118. H. Steph. 8. qui etiam caelibes γυμνοπαιδιᾶς ſpectaculo excluſos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368. inter dicta Ageſilai, tt. de Muſica p. 1078. *Athenaeus* L. 14. p. 630. E. ἡ γυμνοπαιδικὴ, inquit, παιγνιῶδές ἐστι τῇ τραγικῇ ὀρχήσει. Et p. 631. B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ. ſunt enim pluſcula. Nec aliter eſt apud *Pauſan.* Lacon. p. 93, 5. Haec me movent ut γυμνοπαιδίαις hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro γυμνοπαιδίαις poſſe forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φαινομηρίδας ludibrii cauſſa appellabant Lacaenas virgines, de quo *Plutarch.* in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140. quo in libro p. 97. eſt etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. *J. M. G.*

29. Ὁμοίως] Cl. *Graev.* in nota ὅμοιος legit, neſcio num dedita opera, an caſu, ſed mutatione nihil opus, ut ex verſione ſatis adparet. *J. F. R.*

30. Ὅμηρος] Vid. Il. Σ. 590. *M. du S.*

31. Ἀσπίδι] Ἀσπὶς Homeri non eſt peculiaris aliquis liber hoc titulo inſcriptus; ſed pars Il. Σ. in qua deſcribitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. *A. V.*

34. Κυδιστῆρας] Vid. *Homer.* Il. Σ. 604. Sic W. & ipſe Homerus recte. *M. du S.*

35. Αὐτῇ] W. ſolus. *M. du S.*

36. Καῖροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον] *Homer.* Iliad. XVIII. ubi eſt ἐδίνευν. *Th. M.*

Ibid. Ἐδίνεον] Locus eſt in clypeo Achillis Il. Σ. ubi ἐδίνευν. Unde error Luciani ſcribentis, omnes enim

ηκον. ὡς τι κάλλιστον τοῦτο τῷ Ἡφαίστῳ ἐμποιήσαντα τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαίρειν, ἁβρύς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ζῶντας τρίβωνας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτοῖς μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσέα, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν ποδῶν θεώμενον.

Ἐν μόνῃ γε Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέδωκε τὸ ὀρχηστικὸν ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτοῖς, προορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οἷς τοῖς ἀριστεύσασιν ἀνέστησαν. Πρόκρινε γάρ, [a] φησι, προορχηστῆρα ἡ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι [b] τὰν εἰκόνα ὁ δᾶμος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν.

tur in orbem, velut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboraviſſet. Phaeaces quidem maxime conſentaneum erat ſaltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulyſſem, *Spectantemque pedes motu trepidante micantes.*

14. In Theſſalia tantum aucta fuerat ſaltatoriae exercitatio, ut ſuos duces & propugnatores *Praeſules* dicerent: indicantque illud ſtatuarum inſcriptiones, quas viris fortibus ob rem bene geſtam poſuere, *Elegit* enim ait una, *Praeſulem civitas:* & rurſus, *Ilationi ſtatuam dedit populus bene ſaltata pugna.*

15. Omit-

a Φησι] Φασιν W. b Τὰν εἰκόνα] Reſtitui ex W. Τὰς εἰκόνας Edd. male.

Cod. habent ἰδίνεον. *F.B.*

Ἐδίνεον] Vid. *Homer.* Il. Σ. 494. Apud *Homerum*, unde haec laudantur, ἰδίνεον ſcribitur. At hic & in omnibus noſtris libris, & M. etiam ἰδίνδεον, ut Od. Δ. 19. Sed mutavimus. *M. du S.*

43. Τὰς μαρμαρυγὰς] Παλλόμενα, σειχοῦς τε ποδῶν κινήσεις. *Pollux*, *Heſych.* *F.B.*

Ibid. Μαρμαρυγὰς] *Homer.* Odyſſ. Θ. 265. *M. du S.*

50. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα] Singulari numero habet W. Cod. optime; quod in reliquis τὰς εἰκόνας. *M. du S.*

57. Σὺν ῥυθμῷ — μανιοῦσι] Huc refert *Eſchenbachius* in Epig. p. 38. quod μίλῳ ὀρχηθμοῖσιν ſcripſiſſe dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro verſu ſcriptae: h. e. carmen, quod caneretur inter illam myſticam ſaltationem: cum enim ſolio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς eſt, reliqui myſtae circa ipſum choreas agebant &c. *F.M.G.*

59. Ὄργια σιωπᾶν] Hac de re alibi, attigi ad *Petron.* *F.B.*

60. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ παλαιοί.] *Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo deſaltaſſe dici, qui myſteria prodiderunt.* ſic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in verſione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro ſecreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piſcatore, & Amoribus, *Heliodor.* VI. ἀλλ' ἤδη ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν καμόντων ἐξορχῶ τύχας. *Ac teſtibus his enuncio mortuorum fortunas.* Auctor Hierarchiae Eccleſiaſticae, qui dicitur *Dionyſius Areopagita*: ἀλλ' ὅρα ὅπως σὺν ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμύητα μὴ αὐτὸς ὢν ἄχραντα τοῖς ἀτελέστοις ἀλλοτρίοις. *Cave ne ſancta ſanctorum prodas, a plebejis ea intacta & impolluta conſervanda.* Vide & *Suidam* in Διαγόρας. Mox obſcure & imperite haec verba Latine ſunt tranſlata: παίδων χοροὶ συναλθόντες ἐν αὐλῇ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπορχοῦντο δὲ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. *Puerorum chori cum tibia, citharaque ingreſſi tripudiabant, quibus cauentibus optimi quique ſaltationem accommodabant, ex eorum numero delecti.* Quid eſt *ſaltationem accommodare?* Interpretare: *Puerorum enim chori in unum coacti, ſub tibia & cythara, hi quidem ſaltabant, illi vero ſubſultabant, qui quod aliis praeſtarent, ex eis delecti erant.* Eſt autem ſubſultabant, puerorum ſaltantium geſtus & ipſi imitabantur, quod vetus poëta dixit *redamtruare* de Saliis, *ut praeſul amtruat, ſic populus redamtruat.* & uſus eſt Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis *redamtruantibus.* *F.G.G.*

61. Ἐξορχεῖσθαι] Prophani τὰ ἀμύητα ab omnibus ſacris arcebantur, nec licebat, ſi temerarii in ceremonias irrupiſſent, ea quae viderant vulgare, haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. *F.B.*

Ἐξορχεῖσθαι] Veriſſimus hic vocis ſenſus. vide & *Acta* c. 33. Hic repugnant exempla a *Suida* in ἐξορχησάμενον allata. Unde mirari ſubit a Doctiſſimo Editore non reprehenſum *Suidam* ob interpretationem ab ea quam vidit adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum *Suidas* exhibet ex *Syneſio*, petendus eſt in Herculiano, teſte *Conſtantini* Lexico, neque enim liber ipſe ad manum eſt, aut ſi ſit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam *Heliod.* VI. *Plut.* 1592. f. & *Tatianus*, p. 95. Aliter tamen enarrat vir ſane doctiſſimus ad *Tacit.* An. XI. 21. *Savilium* ſecutus ad *Chryſoſth.* in Pſalm. Inde autem factum eſt, ut *myſteria*

15. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint, qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legibus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines initiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo dici.

Ἐῶ λέγειν ὅτι τελετὴν ἀρχαίαν καὶ ἐμίαν ἔστιν εὑρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν καλλιστησαμένων αὐτάς, ὡς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νομοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ' ἅπτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων ἕνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.

16. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *peragebantur*, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe puerorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Carmina igitur scripta his choris, vocabantur

Ἐν Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπῆρχον δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν τὰ γὰρ τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσμασι,

ε Τοῦτο] Τούτων male *J.* sola. d Ὑπ' αὐλῷ] Sic dedi ex W. Ἐν αὐλῷ Edd.

ria evulgare significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum conjicere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide *Alexandri* Impostoris initia a nostro descripta c. 38. 39. & 40. fibulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera femur ejus nudatum sit, c. 40. *M. du S.*

Ἐξορχεῖσθαι] Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589. seqq. Iebb. ubi varium hujus verbi usum declarat. *J. M. G.*

Ἐξορχεῖσθαι] Recte *Solanus* cum Luciano ait ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. *Alciphr.* III. ep. 72. pr. τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχησάμενος, καὶ περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμεινεν. Quod *Bergl.* vertit: *qui Deae Eleusiniae mysteria profanarunt, capitale judicium sustinuerunt*, (*substituerunt* editum, errore typographico, credo.) *J. F. R.*

63. Δήλῳ] Initium facit probandi nulla olim sacra facta ἄνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. *Clem. Alex.* Protrept. & Stromat. 1. *Dionys. Areopag.* Ecclesiast. Hierar. c. 1. laudat hunc locum *Casaub.* c. 6. lib. 14. Anim. ad Athen. *J. B.*

65. Ὑπ'] W. Sic *Thucyd.* V. 70. ὑπὸ αὐλητῶν. Adde nostrum c. 72. ὑπ' αὐλοῖς, &c. In aliis prave legitur ἐν. *M. du S.*

Ὑπ' αὐλῷ] Etsi ἐν αὐλῷ defendi potest, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime adpositum. Conf. *Herodian.* V. c. 3. §. 16. Ἱερουργοῦντα δὴ τῶν τοῦτον, περὶ δὲ τοὺς βωμοὺς χορεύοντα νόμῳ βαρβάρων, ὑπό τε αὐλοῦς ἐ σύριγξι &c. Iterum ibid. c. 5. 9. προήει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δῆθεν ὀργιάζων. Noster infra hac *Dissert.* §. 72. ὑπ' αὐλοῖς ἐ κιμβάλοις. Item supra §. 2. ὑπὸ κρούμασι καὶ θριτίσμασι, ac *Deor. Dial.* 2. §. 2. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit *H. Vitringa*, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* V. 70. f. sive p. 360. No. 81. rursum tria quatuorve alia testimonia adducentem. *J. F. R.*

66. Ὑπορχεῖσθαι] Ὑπορχεῖσθαι non esse *subsaltare* vel *saltationem aliis accommodare*; sed *cantum accommodare saltantibus*, vult *Spanhem.* ad Callim. p. 514. ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑποχορευμένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus *Athenaei* lib. 14. p. 628. E. Συνίστατον αἱ παῖτραι τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἤρξαντο τοῖς χόμασι σημείοις μόνον τῶν ἀδομένων —— ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρδευν. Add. *Plutarchi* locus, & ipse indicatus a *Spanhemio*, de Musica p. 2078. *H. Steph.* 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδυγμα, ὑπογραμμος, ὑποτύπωσις, & similibus. Etiam infra §. 66. ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλεῖν, qui tibia modos praeit. *J. M. G.*

μάλα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπλεκτο τοιούτων [a] ἡ λύρα.

Καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὰν ἕωθεν ἀναστάντες, προσεύχωνται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς τὴν χεῖρα κύσαντες, ἠγούμεθα ἐντελῆ ἡμῖν εἶναι τὴν εὐχήν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ, καὶ μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἔστιν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἱλεοῦνται τὸν θεὸν δὶς, καὶ δεχομένης καὶ δυομένης τὴν ἡμέρας.

Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφεῖη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τὴν κεφαλὴν (ταύτην γὰρ ἀντὶ φαρέτρας χρῶνται, περιδέουσι αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον.

Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῇ Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλό τι ἢ ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέ-

hyporchemata, quorum pleni sunt poëtae Lyrici.

17. Et quid Graecos tibi commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexerunt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, silentio conformantes se, & Dei hujus saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die tum occidente.

18. Aethiopes autem etiam dum praeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emiserit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante terruerit.

19. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse dicere, virum imitandi facul-

[a] Ἡ λύρα] Nihil hic mutare Edd. & M. notat *M. du S.*

69. Ὑπορχήματα] V. *Meurs.* Orch. *M. du S.* Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾀδόμενον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸν ὑπὸ αὐτῶν μὴ πολλάκις ἐλαμβανον. *Phot.* in excerptis *Procli.* *A.V.*

70. Ἡ λύρα] Λυρικὴ. *F.G.*

Ibid. Λύρα] A Luciani manu hanc vocem esse non credo, sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. *M. du S.*

76. Τὸν Ἥλιον] De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματιζόμενοι ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *Saltatione salutant Solem, tacite sese sublevantes, five sensim prosilientes.* σχῆμα enim vel σχημάτιον erat saltationis genus, quo quis nunc prosiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in *Pace* p. 645. ubi Trygaeus choro tripudianti, Μαθεμοῦς, inquit, πρὸς τῶν θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον ἀφεθείσης ἀφ' τὰ σχήματα. Respondet chorus: Ἀλλ' ἴσως ὁ σχηματίζειν βούλομαι, ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς αὐτὸ ἰδοῦ κινοῦντος, αὐτὸν τὸν σκέλη χορεύοντα. *L. Bos.*

77. Μιμούμενοι] *Julianus Imper.* hymno Solis. *J.B.*

1. Καὶ δένδρων δόνημα] Et *arboris quassum* vertit interpres, mallem *arboris motus*, cum ventis agitatur. *J.G.G.*

18. Βιθυνὸς δὲ μῦθος] Ex Latina hac versione; Neque (Bithynia fabula) *multum ab hastitureo Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum*, &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ δὲ Πρίαπον διαίρουσιν πολεμιστὴν, τῶν τιτάνων εἶναι ἕνα, ἢ τῶν Ἰδαίων δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιηκέναι, τὸ ἐνόπλιον παιδεῦσαι, ἔτι δὲ καὶ τὸν Ἄρεα τὸν Ἥρας, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro *artem facere*,

culate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam, & agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fabula *ea parte rem* assumens, qua erat admirabilior, naturam ejus narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur. Quod his etiam, qui nunc saltant, ineſt. Videas enim illos eodem tempore celeriter immutari, ipſumque aemulari Promethea. Conjicere licet, Empuſam etiam illam in ſexcentas ſpecies verti ſolitam, ex eo genere hominem a fabula eſſe traditam.

20. Praeter haec neque Romanorum ſaltatio oblivione praetermittenda eſt, quam generoſiſſimi illorum, Salii vocantur, quae Sacerdotii appellatio eſt, Deorum bellicoſiſſimo, Marti, ſubeunt, graviſſimam ſanctiſſimamque.

21. Bithyna autem fabula & iſta eſt, ab Italicis non multum abhorrens, quae *aiunt* Priapum, bellatorem genium, Titanum puto unum aut Dactylorum Idaeorum,

95γειν, μεμηλικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμόν, καὶ δένδρου δόνημα· καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν φύσιν αὐτῶν διηγήσαιτο, ὡς γιγνομένων ταῦτα, ἅπερ ἐμιμεῖτο· ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν ὀρχουμένοις πρόσεστιν. ἴδοις τ' ἂν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐτὸν χρόνον ἀκέως ἀλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμουμένους τὴν Προτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν [b] Ἔμπουσαν τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτῃ τινὰ ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδόσθαι.

Ἐπὶ τούτοις δίκαιον, μηδὲ τὴν Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἄρει, οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερασύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρχοῦνται σεμνοτάτῃ τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτῃ.

Βιθυνὸς δὲ μῦθος καὶ οὗτος, ὑπὲρ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἕνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πο-

[b] Ἔμπουσαν] Ἐμπούσην W.

re, ſeu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello ſuperius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένον. Apud Galenum, περὶ τῶν τοῦ μυῶν κινήσεως, λέγω τοῖς ἔργον ποιουμένοις ἰατροῖς, *per medicos facientes medicinam*. Plutarchus in Demetrio: Ἄτταλος δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐκαίετο τὰς φαρμακώδεις βοτάνας, &c. ἐκοῦς τε καὶ καπνὸν αὐτῶν ἔργον ποιούμενος εἰδέναι & καμίζεσθαι καθ' ὥραν. *Attalus Philometor herbas venenatas serebat*, &c. *& semina & fructus earum elaborabat videre & cognoſcere ſuo tempore*. Suidas in voce τέχνη. τέχνην ποιοῦνται, ἀντὶ τοῦ ἐς ἔργον & τέχνην αὐτῷ προσαγορεύουσι. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda iſta Luciani ſunt: *Quae Priapum, deum bellicoſum, unum opinor ex Titanibus, aut Idaeis dactylis hanc artem feciſſe aiunt, ut in armis ſaltare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Junone matre acceptum.* F. G. G.

19. Οἱ τὸν Πρίαπον] Deeſt verbum φασὶ, aut ſimile. V. autem *Marm. Oxon.* 28, 2. M. du S.

Ibid. Τὸν Πρίαπον] Verbum φασὶ, λέγουσι, vel ſimile quoddam deliderari, apertum mihi videbatur. F. M. G.

Ibid. Πρίαπον] Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρώς, Βρίμω, ἔβριμος, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πρίαμαι, πριαμὸς. I. e. βριαρὸς, ἰσχυρὸς, & ſic porro. Item a πριάω, πριάτω, πριάπος idem. F. G.

21. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων] De his *Pollux*, & vir Clariſſimus *Iſaac. Caſaub.* c. 5. lib. 1. Animad. ad Athen. J. B.

Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἕνα τοῦτο ἔργον πεποιημένον τὸ ἐν ὅπλοις παιδεύειν] Animadverte ſodes, quam lepide poſſint interpretari. Opſopœus, *unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militaribus inſtituendum fuiſſe, quem Mars* (agnoſce alieniſſima & Graecis contraria) *a Junone offerente acceptum* &c. Benedictus *unum ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium inſtitutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum*, ubi poſteriora recte mollit ac corrigit.

[a] πεποιημένων, [b] τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν [c] Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικὸν, μὴ πρότερον ὁπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἀπεργάσατο· καὶ ὅθεν τοῦτο καὶ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἥρας ἐγένετο, δεκάτῳ ἀεὶ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν.

Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ προσμένειν ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκεῖνα πάντα ἦν. τριῶν γὰρ ὄντων τῶν [d] γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὑτῶν ἑκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυῤῥηνοὺς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.

disciplinam vibrandi arma professum; acceptum a Junone Martem, puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Junone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet.

22. Dionysiaca enim & Bacchica non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit.

23. Quae

[a] Πεποιημένων] Sic *J.* Πεποιημένου reliquae & M. [b] Τὸ] An τὰ? *M. du S.* [c] Ἄρη] Ἄρεα *Fl.* Nihil mutant cett. nec M. [d] Γενικωτάτων] Sic M. Et Edd. praeter *B*2. quae γενικωτ.

git. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεποιημένον, & verte, *unum ex Idaeis Dactylis, id opus exercentibus*, nempe *armata saltationis ludum* ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad pag. 396. *J. G.*

Ibid. Ἰδαίων Δακτ.] (De his vide *Strab.* X. Geogr. *Clem. Alex.* Strom. I. p. 132. &c. *Apol.* Argon. I. 1129. ejusque Schol.) *Vorst.* Adde *Lyl. Gyrald.* Syntagm. I. & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congessit. *M. du S.*

22. Πεποιημένων] I. e. ἠσκηκότα, *exercentem.* *F. G.*

Πεποιημένων] Sic Ed. *J.* quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. πεποιημένον. vide c. 9. ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam mox ὠδαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους. *M. du S.*

Πεποιημένον] Sive πεποιημένου legens ad Priapum referas, sive πεποιημένων, tamen active accipiendum erit cum *Gujeto*, cujus exempla jam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant; sed suspensum tenebant Lectorem, esset ne πεποιημένον masc. an neutr. *Fasi* autem excidisse certum habeo; nam οἱ non habet verbum ad quod referatur. Jam vero sic procedet: *quae fabulae ajunt Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exercentium* (nimirum *armatum saltare docere,*) *adsumtum ab Junone Martem — docuisse.* Nam ἔργον ποιεῖσθαί τι significare idem quod Belgae dicunt: ein werk ergens van maken / mihi non est dubium. Et frustra Cl. *Gronov.* πεποιημ. corrigere, adsentior Reverendo *J. Elsnero* ad Hebr. XII. 27. licet exempla quae adfert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria id eo significatu adferunt. At sine auctorit. Sed *Plut.* in Thes. adfert Frater optimus *G. O. Reitz.* in Belg. Gr. p. 475. Sic τέχνην ποιεῖτο τοῦτο, ex *Steph.* de ling. Gr. & Gall. conv. p. 109. adducit idem p. 509. Conf. *Budd.* Comment. p. 146. fin. Et not. *Graev.* 18. *J. F. R.*

23. Ἄρη] Quia utrumque bonum, unam *Fl.* reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante saepe Ἄρη editum, ut *Deor. Dial.* VII. 1. & XV. 3. &c. Sic Δημοσθένη & Δημοσθένει supra quoque jam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad *Encom. Demosth.* c. 2. & 9. *J. F. R.*

24. Πέρα τοῦ μετρίου] De eod. *Dial.* Apoll. & Bacchi. *J. B.*

Πέρα τοῦ μετρίου] Sic recte Edd. jam constanter, quum alibi facile ὑπὲρ & πέρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Cl. *Hemster.* T. I. p. 72. ad *Nigr.* §. 30. *J. F. R.*

31. Διονυσιακὰ] Copiose *Long.* ποιμεν. lib. 2. *J. B.*

Ibid.

23. Quae cum ita ſint, vir admirabilis, vide ne impium ſit accuſare ſtudium divinum ſimul, & myſticum, & a tot diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem ſimul, & utilem luſum praebens. Miror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Heſiodi in primis norim, rurſus enim ad poëtas redeo; quomodo contradicere illis audeas, ſaltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus ſuaviſſima & pulcherrima dum enarrat, *ſomnum* & *amorem* & *cantum*, & *ſaltationem* ſolam hanc nominavit *reprehenſionis expertem*, qui etiam ſuavitatem ſuo teſtimonio cantui tribuat; quorum utrumque ſane ſaltatoriae adeſt, cum cantus dulcis, tum ſaltatio reprehenſionis expers, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rurſus alia parte poëſeos:

Ὥστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ᾖ, καὶ ἠγορεῖν ὑπτιδεύματος θείᾳ τε ἅμα, καὶ μυστικῇ, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένῃ, καὶ ὅτι τιμῇ αὐτῶν δρωμένῃ, καὶ τοσαύτῃ τέρψιν ἅμα, καὶ [e] παιδειὰν ὠφέλιμον παρεχομένῃ. θαυμάζω δέ σε καὶ ἐκεῖνο, εἰδὼς Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε (αὖθις γὰρ ὅτι τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγξῃ ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὁμήρου τὰ [f] ἥδιστα καὶ κάλλιστα καλέγων, ὕπνον καὶ φιλότητα καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν μόνην ταύτῃ ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νὴ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅτε ἀμφότερα τῇ ὀρχηστικῇ πρόσεστι, καὶ ᾠδὴ γλυκερὰ, καὶ [g] ὀρχηθμὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾷ ὑπονοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως

Ἀλ-

[e] Παιδειὰν] Sic dedi ex Codd. M. P. *Exc. Fl.* & *B2.* Παιδιὰν habebant Edd. ceterae. Παιδίαν P. [f] Ἥδιστα] Ἡδίστα male *J.* [g] Ὀρχηθμὸς] Sic reſtitui pro ὀρχησμὸς quod omnes Edd. obſidebat.

Ibid. Βακχικὰ] V. *Meurſ.* Orch. *Platoni* βακχεῖα dicitur, de legg. VII. *A.V.*

34. Γενικωτάτων] *B2.* γεν— prave. Sic iterum c. 34. *Diog. Laërt.* 178. D. γενικώτατόν δέ ἐστιν ὃ, γένος ὄν, γένος οὐκ ἔχει. *M. du S.*

Γενικωτάτων] Non recepi lectionem *B2.* quae *generoſas* facit illas ſaltationes. Priſtini interpretes *celeberrimas* verterant. Sed ſi γενικων. legas, poſſis intelligere eas, quae viros generoſos decerent, vid. §. 20. 24. & 83. f. *J.F.R.*

Ibid. Κόρδακος] Tres enumerat ſaltationum ſpecies, quarum inventores perhibentur Satyri Κόρδακα, Σικιννίδα, καὶ Ἐμμέλειαν, de prima *Theodor. Marcil.* ad Horat. *Ulpian. Demoſthen.* Interpres ad Olynth. 2. pag. 215. *Heſych. Pollux*, de ſecunda iidem *Pollux* & *Heſych.* de ultima, *Plato*, Interpres *Ariſtophan.* ad nubes, & *Heſych.* apud quos reſcribe Σίκιννις. *J.B.*

Κόρδακος] Quid ſit K. Σ. E. vide *Ariſtoph.* Schol. ὦ Νεφ. p. 90. *Heſych.* & M. Etym.) *Vorſt.* Comica ſaltatio & laſcivior, & ab ebriis fere ſolis ſaltabatur. V. *Demoſth.* Ol. II. *Theophr.* in Eth. Char. περὶ ἀπονοίας. *Meurſ.* Orch. *M. du S.*

35. Σικιννίδος] *Athen.* I. Ab inventore ſic dicta ſicinnium. *Reineſ.* var. lect. 100. Inventorem hujus *Clemens Alex.* praeceptorem liberorum Themiſtoclis facit, Παιδ. I. 7. p. m. 15. C. *M. du S.*

Ibid. Ἐμμελείας] V. c. 26. & *Plat.* de legg. VII. Saltatio εἰρηνικὴ i. e. ſine armis. *M. du S.*

37. Ἀφ' αὑτῶν] Nemo, quod quidem ſciam, haec Satyrorum nomina prodidit. *M. du S.*

46. Παιδιὰν] Sic optime M. *Fl. B2.* non παιδίαν, ut in reliquis eſt. *M. du S.*

Παιδιὰν] Ne mihi fraudi ſit in variantt. notaſſe Codd. M. & P. ſic legere; nam ita *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. manifeſto notarat. At in *Junt.* contra ſcripſerat M. cum Exc. *Fl.* & *B2.* ita habere. Sed P. codicem cum *P.* Edit. & reliquis Παιδίαν. Sed quidnam verius ſit, ejus nota teſtatur. Ego mutato accentu παιδίαν video eſſe in P. eamque id vertiſſe, *inſtitutionem*; ſed ex ſua ſcriptura *pueritiam* debuerat facere. At quia id ſenſum nullum fundebat, forſan credidit παιδείαν *inſtitutionem* legendum; quod non modo non improbo; ſed vel in textum recipi paſſus eſſem, quia *delectatio* & *luſus*, ut *Bened.* παιδίαν legens vertit, fere bis idem, & *inſtitutio* ſcopo Luciani adprime convenit, ut patet ex tota hac Diſſert. Vid. omnino c. 34. f. *J.F.R.*

53. Ὕπνον καὶ φιλότητα] *Hom.* Il. N.

Πάντων κε κόρος εἴη κε ὕπνου κε φιλότητος
Μολπῆς τε γλυκερῆς, κε ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
J.G.G.

Ὕπνου &c.] *Homer.* Il. N. 636. *M. du S.*

54. Ἀμύμονα] Vid. verſus a Cl. *Graev.* adductos. Unde liquet mox ſcribendum, uti facimus, ὀρχηθμὸς pro vulgato ὀρχησμὸς, quod omnes editiones inquinat. *M. du S.*

57. Ἡδὴ γλυκ.] Reſpicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci ſupra laudati. Legebatur autem ὀρχησμός. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχηθμὸς] Non dubitavi ſic reddere Luciano,

Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
Ἄλλῳ δ' [a] ὀρχηστύν τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,
Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἡ μετ' ὀρχήσεως ᾠδὴ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διηρηκὼς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθεικέναι.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse.

Ὁ δὲ Ἡσίοδος, ὃ πρὸ ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἑωθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοειδέα πόδα ἁπαλοῖσιν [b] ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μέν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς τὴν ὀρχηστικήν.

24. Hesiodus vero, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltant,
Et patris circum ductant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris.

Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἴγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῄνει τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἠξίου μέγιστον νέμων εὖ-

25. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium pu-

ta-

a Ὀρχηστύν τε] Ὀρχηστήν τε male Edd. *F. P.* &c. omnes, praeter *S.* & *Amst.* quae recte Ὀρχηστύν τε, quod confirmant Codd. M. P. L. b Ὀρχεῦνται] Ὀρχοῦνται *P.*

id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? *Homer.* Hymn. in Apoll. 149. — καὶ ὀρχηθμοῦ καὶ ἀοιδῆς. Item *Odyss.* Φ. 134. Et vel decies alibi. *F. F. R.*

60. Ἄλλῳ] Iliad. N. *F. B.*

Ἄλλῳ μὲν] Vid. *Homer.* Il. N. 730. — 31. Et *Odyss.* Δ. 421. Item Σ. 303. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Memoriae confisus Lucianus miscuisse videtur *Barnesio* ad Il. N. 731. duo carmina *Homeri*. Loco enim citato ita legitur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν θ' ἁοιδήν.

Sed Od. Δ. 421.

Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε θ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. *F. M. G.*

62. Ὀρχηστὺν] Aliter haec in hodiernis *Homeri* codicibus in hunc modum leguntur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν ἑτέρῳ κίθαριν θ' ἁοιδήν.

Sed data opera ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis adsuit. Reperitur autem in *Od.* duobus in locis; Δ. 421. & Σ. 303.

Οἵ δ' εἰς ὀρχηστύν τε θ' ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρεψάμενοι τιρπουσι.

Sed in priori loco pro ὀρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὀρχηστὴν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & Edd. *S.* & A. *M. du S.*

Ὀρχηστὺν] Sic scribendum, non ὀρχηστὴν ex *Homeri* locis ab *Solano* commonstratis inspicienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumti sunt. At supra §. 8. recte erat ὀρχηστὴν ex *Hom.* Il. Π. 617. *F. F. R.*

74. Περὶ κρήνην] *Hesiod.* in Theogon.

Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόδα ἁπαλοῖσι
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐυφρονέος Κρονίωνος. *F. B.*

Περὶ κρήνην ἰοειδέα] Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poëtam viros doctos vexavit. Nam quum Opsopoeus reddidisset *circa fontem floribus obsitum*, Benedictus postea mutavit in *circum fontem ferrugineum*. Sed nobis certe minime convenire videntur πόδες ἁπαλοὶ cum rebus ferrumineis; nec cur colorem ferrugineum referret ista κρήνη, ulla causa est, quum ripam ejus credibile sit teneri ab omne genus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito

vel

tabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & muſicae venuſtati, & numeroſis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum ſenem, qui nempe diſciplinam hanc quoque maxime ſeriam putaret. Nec mediocriter ille circa ſaltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre diſceret, quin tibicinarum ſcholas frequentaret, & a meretrice Aſpaſia grave quiddam audire non dedignaretur. Quamquam ille naſcentem demum videbat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quaſi* articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidiſſet, qui nunc ad ſummum eam *faſtigium* evexerunt, omnibus ille, bene novi, relictis, ſoli huic ſpectaculo advertiſſet animum, nec prius quidquam pueros doceri juſſiſſet.

26. Videris autem mihi cum comoediam laudas & Tragoediam, oblitus eſſe, etiam in unaquaque illarum ſuum quoddam ſaltationis genus ineſſe, nempe Tragicae *poëſi* eam, quae Emmeleia vocatur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium

ρυθμίᾳ καὶ εὐμουσίᾳ, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνῃ τῇ κινουμένῳ, καὶ οὐκ ἠδεῖτο γέρων ἀνὴρ, ἐν τῶν σπουδαιοτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἔμελλέ γε ἐκεῖνος δὴ ὀρχηστικὴν ὑ μετρίως σπουδάσεσθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ [c] ὤκνει μανθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἑταίρας γυναικὸς οὐκ ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας· καίτοι ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα [d] τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέγιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν ἐκεῖνός γε ἀφέμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ [e] αὐτοῦ ἐδίδαξατο.

Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ἐπαινῇς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων ὀρχήσεως ἴδιόν τι εἶδός ἐστιν, οἷον ἡ τραγικὴ μέν, ἡ Ἐμμέλεια, κωμῳδικὴ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ [g] τρίτης, Σικιννίδος

c Ὤκνει] Ὀκνεῖ W. male. d Τότε] Hoc inſerui ex W. Deerat enim in Edd. e Αὐτοῦ] Sic recte *Fl. H P.* Αὐτοῦ male *J* f Τραγικὴν &c.] Τραγικὴ & κωμῳδικὴ *Fl.* Nil variant cett. nec M. g Τρίτης] Ex P. reſtitui. Τρίτη Edd. male.

vel Opſopœum probamus, vel propius ad Græcam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere ὅπου οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίας ἧσαν. ἀπὸ αὐτοσχεδιασμοῦ βαδίζειν. Vide, quæ in hanc ſententiam ad ipſum *Heſiodum* certiſſima annotavit Doctiſſimus noſter *J. G. Graevius*. *J.G.*

Παρὰ κρήνην &c.] Ex *Heſiod.* Θεογ. 3. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχοῦνται] Sic Edd. ferme omnes & *Heſiodus* ipſe. Ed. P. nulla de cauſa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lucianus ſecundum verſum ex ingenio. *M. du S.*

77. Ὑφιζοῦς ὡς] Poſſet etiam ſine praepoſitione dici: ſed & praepoſitio addi ſolet, ut *Herodian.* IV. 5. 11. ὑφίστασθαι εἰς τὸ ἱκετῶν ἔργα. *Ariſtoph.* Nub. 1507. Τί δ' μαθὼν' ὑφίζετον γ' εἰς τοὺς Θεούς. Ac non ſemel alibi. *J.F R.*

78. Σωκράτης] Oraculum ipſum habes, Ἐρωτ. c. 48. Vide etiam Ῥητ. c. 13. Quod vero de ſaltationis amore hic tradit noſter, confirmant *Diog. Laërt.* verba p. 42. B. ἔτι τε ἀρχῆτο συνιέναι, τῇ τοῦ σώματος εὐεξίᾳ λογισμὸν τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς καὶ Ξενοφῶν ὁ συμποσίῳ φησίν. Locus *Xen.* ad quem uterque reſpicit, extat p. 511. & 5. Ed. *Steph.* meminit & *Plut.* de San. tu. *M. du S.*

79. Τῷ Πυθίῳ] Oraculum Apollinis. Vid. *Xenoph.* Συμπ. 511. *M. du S.* Apollo enim de illo dixiſſe ferebatur: Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert noſter infra *Amor.* c. 48. *J.F.R.*

85. Καὶ ἔμελλέ γε] Sic ſupra *Quom. Hiſt.* c. 12. καὶ ἔμελλέ γε ἄτοπος ἀγανακτήσειν. *M. du S.*

89. Παρ' ἑταίρας — Ἀσπ.] Vide *Platonem*. *M. du S.*

92. Τότε] Ex W. haec vox eſt, quae in Impreſſis deerat ante τὴν τέχνην. *M. du S.*

4. Τρίτης] Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. *M. du S.*

Τρίτη] Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huic locus *Athenaei* lib. 1. p. 20. E. ubi Bathyllus Italicam ſaltationem conſtituiſſe dicitur ἐκ τῆς κωμικῆς ἢ ἰταλικῆς κόρδακα, καὶ τῆς τραγικῆς ἢ ἰκαλικὸν ἐμμέλειαν, καὶ τῆς σατυρικῆς ἢ ἰλλήνιστὶ σίκιννις. Nimirum ſatyrica poëſis, de qua hic ſermo, ex Comoedia & Tragoedia mixta eſt, ut Cyclops Euripidea. *J. M. G.*

Τρίτης] Facile patet a ſequenti Σ praecedens fuiſſe abſorptum; quod ſcribae dictantis verba excipienti

δ᾽ προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ γ᾽ προετίμησας τ᾽ ὀρχήσεως, τ᾽ τραγῳδίαν καὶ [a] τ᾽ κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ [b] ἀφ᾽ τοῦτο σεμνὰ προσειπών· φέρε νῦν ἀντεξετάσωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τ᾽ μὲν αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ τ᾽ κιθάραν παρῶμεν. μέρη γὰρ τ᾽ τοῦ ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας γ᾽ ταῦτα.

quoque, assumta Sicinnide. Cum vero in principio etiam praetuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quae certaminis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age jam componamus unumquodque eorum cum saltatione. Quamquam tibiam citharamque, si videtur, praetermittamus: partes enim istae quoque ministerii saltatoris.

Τὴν τραγῳδίαν δέ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος [c] πρώτου καλαμάθωμεν, οἵα ἐστὶν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον [d] ἠσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ὑπικείμενος, καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς. ἐῶ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετῷ καὶ ὑπιτεχνητῷ παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἡ ἀρρυθμία ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγ-

27. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis invectus altis, personam imposita gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores: omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: dein-

a Τὴν] Articulus abest a W. b Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο uno verbo *Ald.* c Πρώτου] Sic *J. Ald. H. Fl. P.* Πρῶτον *J. Pell.* d Ἠσκημένος] Ἐσχηματισμένος *J. Pell.*

facilius accidere potest; magis autem mirum, idem vitium in decem Edd. iterari, quum oculorum judicium vix effugere posse videatur. Sed forsan credidere ἐστὶ denuo intelligendum; jam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet τρίτον, quod Cl. *Gesn.* non visa nostra emendatione, conjecit; jam vero in hac adquiescet, scio. *J. F. R.*

5. Ἐν ἀρχῇ] Conf. supra §. 3. *M. du S.*

7. Κυκλίους] At supra §. 2. habuimus Αὐλητὰς κυκλικοὺς. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis caussa utrumque adhibitum credamus. *J. F. R.*

8. Ἐναγώνια] Varii erant musici agones. Vide *Plut.* 2077. 2. & nostrum Ἀπαιδ. c. 8. *M. du S.*

16. Φοβερὸν θέαμα] Tragica persona. *F. G.*

17. Ἠσκημένος] Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent *Pelletii* scripturam ἐσχηματισμένος. At forsan Lucianus dederit πεπλασμένος. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13. pr. & *Steph.* Thes. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] De hujus loci interpretatione agit Amplissimus *Cuperus* Consecrationis Homeri pag. 82. quem curiosus consulet. *Almelov.*

Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] Vertunt: *altis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens.* At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba; nam πρόσωπον ὑπικείμενος, sign. *larva caput obductum habens.* Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον? non frustra ea ab Auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive majorem & longiorem fuisse quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur. quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verto igitur illa posteriora: *persona tectus longiore quam pro modo capitis.* *L. Bos.*

22. Προγαστρίδια] Conf. infra Z. Τρ. c. 41. *M. du S.*

25. Ἑαυτὸν ἀνακλῶν] Ad verbum *refringens* se & *infringens* interdum *circumcinens.* Nempe verbum κλάω ad vocem relatum vim quamdam sono naturali & voci adeo illatam notat. Ἀνακλᾷν ἑαυτὸν est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: κατακλᾷν contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit κυκλασμόν *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur, &c. Φδεῖον autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in altum & profundum eadem syllaba cantici. Quod ἰαμβεῖα hic memorantur, meminisse oportet, qui tragoedias non solent legere, jambicis senariis majorem partem constare Tragoedias &c. *J. M. G.*

28. Καὶ μόνης τ᾽ φωνῆς ὑπεύθυνον παρίχων ἑαυτὸν] Interpres: *ac soli voce semet obnoxium praestans.* quis intelliget? malim: *solius vocis discrimini se exponens*, ut soli voci servire debeat, & ejus quasi rationem red-

de-

deinde intra perſonam ipſe clamans, nunc ſublata nunc demiſſa voce & fracta, nunc circumducta, canens jambicos verſus, &, quod turpiſſimum eſt, ad modos praeſcriptos cantans *alienas* calamitates, & ſolius ſe vocis auctorem praeſtans: reliqua enim poëtae qui olim fuere curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba eſt, *quae agitur*, tolerabilis cantus. Cum vero ingreſſus *in ſcenam* ipſe Hercules ſolus canit, oblitus ſui, nec leoninam reveritus, neque clavam, quibus indutus eſt, ſoloeciſmum eam rem prudens merito vocaverit.

28. Rurſus enim, quod reprehendebas ſaltatoriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures enim viris in utraque mulieres.

29. Comoedia vero ridiculas ſibi perſonas ipſas quoque, ut partem delectationis attribuit, quales ſunt Davorum & Tibio-

ἔτι ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀναχλῶν καὶ καλαχλῶν, ἐνίοτε καὶ ᾠδαῖς τὰ ἰαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἴσχιστον, μελῳδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ μόνης τ' φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν. τὰ γὰ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλῷ πόλε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχη τις, ἢ Ἑκάβη ἐστὶ, φορητὸς ἡ ᾠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῳδῇ, ὁπλαθόμενος αὐτοῦ, καὶ μήτε τ' λεοντῆν αἰδεσθεὶς, μήτε τὸ ῥόπαλον ὃ φέρει, σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἄν τις τὸ πρᾶγμα.

Καὶ γὰ αὖ, ὅτῳ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας. κοινὸν τοῦτο καὶ τ' τραγῳδίας καὶ τ' κωμῳδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλείους γοῦν ἐν αὐταῖς τ' ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες.

Ἡ κωμῳδία δὲ καὶ τ' προσώπων αὐτῆς τὸ καλαγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ [e] αὐτῇ [f] νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ Μαγεί-

[e] Αὐτῇ] Nil mutant Edd. vett. [f] Νενόμικεν] Hoc ex W. reſtituit *Solan.* Νενόμικεν Edd. priores.

dere, ut propter ſolam vocem aut laudetur, aut vituperetur. *J.G.G.*

Ibid. Ὑπεύθυνον] Cum proprie *reus* ſit ὑπεύθυνος, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit niſi in eum, qui actionis alicujus auctor eſt: hic mediam quandam ſignificationem habet, & ſimpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poëtae. Solius itaque vocis auctor eſt. *J.M.G.*

35. Σολοικίαν] Dictum in *Nigrino*. Veteres Grammatici σολοικίαν interpretantur quidquid ſit perperam σολοικίζειν τὸ ἁμαρτάνειν. *J.B.*

38. Μιμεῖσθαι γυναῖκας] Conf. ſupra §. 2. *M.du S.*

42. Καὶ τ' προσώπων αὐτῶν τὸ καλαγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενόμικεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείρων πρόσωπα] Hæc ultima ſic vertit bonus *Obſopoeus*: (*videlicet lampadum & tibicinarum & coquorum perſonas*) ſupine ſane, imo ridicule: putavit ſcilicet legendum δάδων, vel ex δάδων per craſim poſſe fieri δάων, ut ex κεράτων, κεράων, ſed ſine exemplo. Tum quid foret *lampadum perſonas?* meræ nugæ & ægri ſomnia. Lege cum majuſcula Δάων & Τιβίων. Servorum quippe ſunt nomina, qui ſæpe in comoediis inducuntur ab origine & patria ſic dicti. Nam Δάοι *Herodoto* ſunt quædam gens in Perſia paſtoralem vitam agens. Τίβιοι vero ſunt Phryges. Nam teſte *Suida* Τιβία erat Φρυγία ὅλη. Univerſa Phrygia Tibia dicebatur. *Terentius* a nomine Δάος ſuum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina ſervorum, non lampades aut tibicines, ut ſomniavit *Obſopoeus*. *J P.a G.*

Καὶ τ' προσώπων αὐτῶν τὸ καλαγέλαστον &c.] *Palmerii* notae ſubſcripſerat *Solanus*: *Philoſtr.* Εἰκ. Αἰσωπ. p. 767. Ed. *Olear.* de vulpe: χρῆται γὰ αὐτ῀ ὁ Αἴσωπος ἀμαθεῖ τ' πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. Quibus hac occaſione addo: *Olearium* in notis Philoſtr. l. c. ex *Strab.* VII. 304. docere, illum refutare eos, qui ſervile nomen *Davi* ἀπὸ τ' Δάων deducunt, Scythico populo, & id a Δάοις derivare, qui Δαύοι ſint dicti antiquitus. *J.F.R.*

43. Αὐτῇ νενόμικεν] An αὐτῆς νενόμικεν? *F.G.*

44. Νενόμικεν] W. recte, ut c. 35. In Impreſſis νενόμικεν. *M.du S.*

Ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων] Recte caſtigavit *Obſopoei* verſionem eruditiſſimus ille *Palmerius*, quo doctiorem militem non vidit a renatis litteris orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide *Strabonem* lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus ſtatim initio primi. Θρᾳττικῆς καθάπερ, Γέται, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θράκες ἀργυφάσπιστοι. Philoſtratus in imaginibus ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δαῷ. & Lucianus in mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres *Ariſtophanis*, ἐν οἷς ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται Πυῤῥίας, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Syneſius ὁ θεῖος Ἡρώδης ἑνὶ θεράποντι τῷ Σωσίᾳ τε καὶ Τιβίῳ

γείρων πρόσωπα. τὸ δὲ τῆ ὀρχηστῆ σχῆμα ὡς μὲ κόσμιον καὶ εὐπρεπὲς, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλλιστον, ἡ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι ἐοικὸς, ἡ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰ πολλὰς τὰς ὑπὲρ αὐτῆ βοῶντας.

rum & coquorum perſonae. Contra ſaltatoris habitus, quam ornatus & decorus ſit, non opus eſt uti dicam. Manifeſta enim ſunt iſta his, qui coeci non ſunt. Perſona autem ipſa ut pulcherrima eſt, & ſubjectae actioni apta! non hians ut ille, ſed clauſo ore: nam multos habet pro ſe clamantes.

Πάλαι μὲ γὰ αὐτοὶ ἡ ἦδον ἡ ὠρχοῦντο· εἶτ' ἐπειδὴ [a] κινυμβώων τὸ ἆσμα τ ᾠδὴν [b] ἐπεταράτ̃ξεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν.

30. Etenim olim iidem canebant ſaltabantque: deinde cum moventium ſe ſpiritus difficilius commeans turbaret cantum, commodius viſum eſt alios illis ſuccinere.

Αἱ δὲ ὑποθέσεις κοιναὶ ἀμφοτέροις, ἡ οὐδέν τι διακεκριμέναι τ τραγικῶν αἱ ὀρχηστικαὶ, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται, καὶ πολυμαθέστεραι, ἡ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι.

31. Caeterum argumenta utrisque communia, neque differunt a Tragicis ſaltatoria, niſi quod haec majorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes.

Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὄρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον ἡ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐῶ λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, [c] τῆ Χαλκιδικῆ γένους ἡ ἀρίστη, ἡ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι [d] προστέθεικεν.

32. Si vero certaminum publicorum materia non eſt ſaltatio, ejus rei hanc aio eſſe cauſſam, quod praeſidibus certaminum major res videtur atque honeſtior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praeſtantiſſima, etiam hoc quaſi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud ſe aguntur, adjecit.

Ἐθέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογήσασθαι

33. Volo autem hic tibi jam cauſſam dicere

a Κινυμβώων] Κινύμβων *Fl.* At vulgatum tuentur cett. cum Codd. M. P. b Ἐπεταράτ̃ξεν] Nihil mutare *M. S. J. H. Fl.* & *P.* notat *Solan.* c Τῆ] Abeſt a *Fl.* d Προστέθεικεν] Προστέθηκεν *Fl.*

βίους ἀπέδοτο. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ ὅτω μέγαν ὠψώνηκεν ἰχθύς; Praeſtat etiam ut ſtatim vertas ὁ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, *non hians ut illa, ſed occluſa.* Illae hiantes perſonae dicebantur *Manduci.* vide Feſtum. *J. G. G.*

Ibid. Δάων ἡ Τίβ.] (i. e. Phrygum ut arbitror, Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία *Suid.*) *Vorſt.* (Τιμ. c. 14. inter ſervorum nomina & Τίβιος recenſetur) Idem. Adducit etiam *Strabonis* verba a Cl. *Graevio* laudata (ad calcem) deinde. οἱ κωμικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲ πλέον ἀπὸ τῶ γένους ἐκάλουν οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μίδαν, Γέταν ἡ ὁμοια. ἐκάλουν δὲ ἡ τὰ ἐξ ἐπιθέτων. ὡς ἀπὸ τῶ χρώματος μὲ Πυρρίαν ἡ Ξανθίαν. ἀπὸ τῶ τρόπου δὲ παρμένοντα, ἡ Πιστὸν, ἡ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ ἡ ἀπὸ τ ἡμέρας, ἐν ᾗ ὠνήσαντο τ οἰκέτην ἐξ ἧ ἡ τοὺς Νουμηνίας ἀπόμαζον. *Photius* in Helladii excerptis in ſuo μυριοβ. *Vorſt.* Adde *Galenum* de nat. fac. I. c. 17. *Par.* Ed. T. V. p. 29. ubi *Davos* & *Getas* a Menandro in ſcenam productos nominat. *Philoſtr.* p. 777. Cujus locum *Palmerii* notae addidi. *sin.*

Αἰσωπ. de vulpe ſic loquitur, χρῆται γὰ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τ πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ καμῳδία τῷ Δάῳ. *M. du S.*

Δάων] Δάων cum i. ſubſcripto habent Luciani Edd. *P. S. A. J. B2. Ald. Fl.* plures enim ob id excutere nihil opus eſt. Ideoque id expreſſi, etſi nec *Palm.* in nota ſua id addit, nec in *Philoſtrato* eſt expreſſum, nec in *Strabone*; neque eo opus eſſe arbitror. *J. F. R.*

Ibid. Μαγείρων] De hac voce neque *Palmerius* quicquam, nec *Graevius*, qui erudite de reliquis diſſeruerunt. Ego perſonam *coqui* in comoediis vulgatam fuiſſe, ex *Athenaeo* & *Menandri Philemonisque* fragmentis comperio; vide VIII. 290. B. & *Caſaub.* not. *M. du S.*

58. Ποικιλώτ.] Ita jam recte omnes. Merito igitur ſupra ſic reſtitutum *Alex.* c. 4. *M. du S.*

61. Ἐναγώνιος] Conf. ſupra §. 2. f. *M. du S.*

64. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ] Neapolim credo intelligit, quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chal-

cere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermiſi, ne ignorantiae aut inſcitiae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos de ſaltatione qui ſcriberent, majorem ſcriptionum ſuarum partem in eo conſumſiſſe, ut omnes ſaltationis ſpecies percurrerent, & nomina illarum recenſerent, & quae eſſet unaquaeque, & a quo inventa eſſet, rati, ſe hanc multiplicis doctrinae demonſtrationem exhibituros. Ego vero in primis ambitioſum circa talia ſtudium ineptum, & hominis feri ſtudiorum, & mihi intempeſtivum eſſe arbitror, ac propterea omitto.

34. Deinde vero illud etiam te cogitare & meminiſſe jubeo, mihi jam non propoſitum hoc eſſe, ut uniuscujusque ſaltationis origines perſequar, neque hunc libro huic ſcopum a me conſtitutum, enumerare ſaltationum nomina, praeter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum ſumma earum genera proferrem. Sed ſumma mihi praeſentis libri haec eſt, laudare ſaltationem ut nunc conſtituta eſt, atque oſtendere quantum illa delectationis & utilitatis complexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudinis incrementa habere, ſed Auguſto maxime imperante.

ὑπὲρ τ῀ παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παμπόλλων ὄντων, ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ [e] ἀμαθίας παράσχωμαι. ὑ γὰρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τ῀ πλείστην ἀφετριβὴν τ῀ γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τ῀ ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες, κ῀ ὀνόματα αὐτῶν καὶ λέγοντες, κ῀ οἷα ἑκάστη, κ῀ ὑφ' ὅτου εὑρέθη, [g] πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν ἡγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲ τ῀ περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, κ῀ ὀψιμαθῆ, κ῀ ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἶμαι εἶναι, κ῀ ἀφ' τοῦτο παρίημι.

Ἐπεὶτα δὲ κἀκεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν κ῀ μεμνῆσθαι, ὅτι μοι νῦν ὑ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειτ῀ γενεαλογεῖν, ὐδὲ τοῦτον τ῀ σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνόματα καταριθμήσασθ῀, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπεμνήσθην τὰς [h] γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος. ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου, τοῦτό ἐστι, τ῀ νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, κ῀ δεῖξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ κ῀ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει, ὑ πάλαι ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδοῦναι, ἀλλὰ χρ῀ τ῀ Σεβαστὸν

e Ἀμαθίας] Sic eſſe in *J. Fl. H.* notat *Solan.* Sed & *P.* aliaeque ſic habent. Forſan quaeſivit num quae ἀμαθίας haberent, ut mox. f Παράσχωμαι] M. recte cum Edd. Sed *J.* male παράσχομαι. g Πολυμαθείας] Sic jam Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Πολυμαθίας W. h Γενικωτέρας] Sic Edd. pleraeque & M. Γενικωτ. *P.* & *B2.*

Chalcidem in Euboea metropolin agnoſcebant: & Neapolis utpote Graeca ſcenicis & gymnicis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in ſcenam publice prodiret, ut notat *Cornelius Tacitus* annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, ſaltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuiſſe. *J.P* aG.

65. Πόλις δὲ Ἰταλίας] Hæc urbs Chalcidici generis Cumæ. *J. B.*

72. Παλλαὶ . . .] Vide *Athen.* XIV. & Pollucem. *M. au S.*

73. Τῶν πλείστων ἀφετριβὴν] Hic *Pollucem* perſtringere videtur. Vid. Onomaſt. L. IV. S. 99. & ſeqq. *M. V la Croze.*

77. Πολυμαθείας] Cum paucis verſibus ante ἀμαθίας tamen Edd. habeant, forſan & hic πολυμαθίας quoque non πολυμαθείας exhibendum cum W. Sed quia & alibi in ſimilibus variat ſcriptura, ut §. 23. παιδιὰν & παιδὰν, antiquiorum Edd. conſenſum in hujusmodi vocibus ſequi nihil obſtat. *J. F. R.*

79. Ὀψιμαθῆ] Ὀψιμαθεῖς *ferі ſtudiorum. Horat.* Sat. I. 10. huic ἀντίθετον παιδομαθεῖς. *A. V.*

87. Γενικωτέρας] Mutarunt *B2.* & *P.* Vide ſupra ad c. 22. *M. du S.*

Γενικωτέρας] Vid. ſupr. §. 22. Et cognoſces quare hoc praelatum ſit prae γενικωτέρας duplici ρ. exarato. *J. F. R.*

93. Ἐπιδοῦναι] Conf. ſupr. I. *Ver. Hiſt.* c. 6. & T. I. *Hermot.* c. 24. p. 763. Ubi oppoſita illa verba ἐνδοῦναι & ἐπιδοῦναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τ῀ Σεβαστὸν] *Godofredus Malmynus* Clariſſimus Senator monuit Interpretem judicio & oculis abuiſſe ſuis, dum iſta vertit, *nec minus de ſe exhibens ſeverentia.* Fraudi fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis majuſculas litteras praefigere neglexerint.

di-

βαθὺν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ῥίζαι καὶ [a] θεμέλιοι τῆς ὀρχήσεως ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸ τελεώταλον καρπὸν, [b] ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ [c] θερμαϋστρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μηδὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύγιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικὸν, μὴ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα, ὑπ' ἀγνοίας [d] παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ μὲν τινα εἴδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, ἀφαιρῶν αὐτὰ ἐς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύνων αὐτῶν [e] τὰ ἀχρημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαυμάζων [f] θάτερα.

Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα. τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπειρόκαλον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ ἠσκῆσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ ἔργον, ἤδη σοι δίει-

Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta erant saltationis : sed florem illius, & perfectissimum fructum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso, quid sit Thermaystrida vel gruem saltare, & reliqua, quae nihil jam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phrygium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum conviviis exercitum, rusticorum saepe ad tibicinae cantum saltantium saltus vehementes & laboriosos, qui nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia quadam praetermisi; verum quod haec talia nihil cum hodierna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus, quaedam hujus genera laudat, quaedam vero plane rejicit, dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & removens inde indecora, praeferens autem & admiratione prosequens altera.

35. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit. Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo exercitatus esse debeat, & quae didicisse & quibus rebus confirmare opus suum, jam ti-

a Θεμέλιοι] Θεμέλια L. Prius habent Edd. b Ὅπερ] L. recte. Ὅστερ Edd. cum Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο spectes. c Θερμαϋστρίζειν] Τερμ. male J. Recte ceterae per Θ. cum Cod. M. d Παρέλιπον] Παρέλειπον W. e Τὰ] Deest in S. Adest in cett. & W. f Θάτερα] Θέατρα W. male.

dicere debuit *praecipue circa Augusti tempus.* J. B.

Κατὰ τὸν Σιβυρτὸν] Vide *Casaub.* ad Athen. II. p. 51. & XIV. p. 569. *Vorst.* Adde *Suid.* cum notis, & *Corn. Tacit.* A. I. 54. & in eum locum *Lipsii* notam. *M. du S.*

Κατὰ τὸν Σιβυρτὸν] Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia *Macrob.* Sat. 2, 7. tum illud, *Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud majores viguit, & venustam induxisse novitatem. interrogatus ab Augusto*, Quae saltationi contulisset? *respondit*,

Αὐλῶν συρίγων τ' ἠσκὴν, ὁμαδόν τ' ἀνθρώπων.

Quem versum si recordatus esset esse Il. Κ, 13. Juntanus; de emendando, id est, corrumpenda prima voce in Αὐδῶν non cogitasset. J. M. G.

97. Ὅπερ] L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a *Fl.* diversus, quae cum reliquis & M. ὅστερ habet. *M. du S.*

99. Θερμαϋστρίζειν] Furiosam saltationem vocat *Athaen.* XIV. *Apul.* mil. VIII. *Lymphaticum tripudium.* V. *Enst.* ad Od. Θ. *Meurs. Orch. Hesychium* jubet videre *Vorstius.* *M. du S.*

Θερμαϋστρίζειν] Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit *Meursius*, quamquam ita, ut potius materiem congessisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim jucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi τὴν Θερμαϋστρίδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit *Eustathius* ad Od. Θ. p. 1601, 28, Edit. Ro. Ἀναπηδήσαντες εἰς ὕψος

tibi enarro, uti discas, non inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad summum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philosophiae illius tuae maxime, tum naturalis tum moralis, nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi putavit. Verum ab oratoria non removit se, sed hujus quoque partem sibi vindicavit, in quantum mores atque affectus declaret, cujus rei etiam oratores cupidi sunt. Neque vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium concinnitatem in primis imitari deprehenditur, ut nihilo melior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur.

μι, ὡς μάθῃς, ὃ τῶ ῥᾳδίων καὶ τῶν εὐμεταχειρίστων ὄσαν πρὸ τέχνην, ἀλλὰ πάσης παιδεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνουμένην, ὃ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ [g] γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς φιλοσοφίας μάλιστα, τῆ τε φυσικῆς καὶ τῆ ἠθικῆς, τῆ γὲ ἀμαλεχλιχὴν αὐτῆς περιεργίαν ἄχθηρον [h] αὐτῆ νενόμικεν. ὃ μὴν ὃδὲ ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἤθους τε καὶ πάθους ἐπιδεικτική ἐστιν, [i] ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίχονται. Οὐκ ἀπήλλακται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆ ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμεῖσθαι φαίνεται, ὡς μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι δοκεῖν.

36. Ante omnia vero Memnosynen ejusque Polymneian filiam propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat omnium. More enim Homerici illius Calchantis scire oportet saltatorem *omnia quae sunt, & quae fient, quaeque fuere*, ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique & cogitata profe-

Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τῆ θυγατέρα αὐτῆς [k] Πολύμνειαν ἵλεων ἔχειν αὐτῆ προκειται, καὶ μεμνῆσθαι πειρᾶται ἁπάντων. χρὴ γάρ τοι τὸν Ὁμηρικὸν Κάλχαντα τὸν ὀρχηστὴν εἰδέναι χρὴ τὰ [l] τ' ἐόντα, τὰτ' ἐσόμενα, πρότ' ἐόντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν ἀλαθανεῖν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τῆ μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲ κεφάλαιον τῆ ὑποθέσεως, μιμητική τίς ἐστιν ἐπιστήμη, καὶ δεικτική, καὶ τῆ ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ

g Γεωμετρικῆς] Μετρικῆς W. *h* Αὐτῆ] Ita cum *J.* etiam habere *Fl.* & *H.* notat *M. du S.* *i* Ὧν] De hoc idem notavit. *k* Πολύμνειαν] Πολύμνιαν M. Nihil mut. Edd. *l* Τ' ἐόντα] Sic M. Vulgo Edd. τά τε ὄντα.

ὕψος πρὸ τῶ καθίστασθαι ἐπὶ γῆν ἀθρόαις πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐπαίειν, ὃ δὴ θερμαϋστρίζειν ἔλεγον. Vide quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cujus auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γύρων] dictam puto a *gruum* volatu, vel *gyris* quos per lasciviam ab iis peragi lego apud *Plin.* 10, 23. s. 30. *J.M.G.*

Θερμαϋστρίζειν] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. p. 425. s. ad Hymni in Del. versum 144. ubi Θερμαϋστραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγραι. Unde concludit, Θερμαστρὶς etiam legendum, non θερμαστρὶς, apud *Hesych.* de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus *Meursius* in Orchestra, & unde verbum θερμαϋστρίζειν de iis qui eandem exercebant, apud *Lucian.* de Salt. (i. e. h. l.) *J.F.R.*

1. Γύρων] Instituta haec saltatio fuit a Theseo; repraesentabatque imagines exitus e Labyrintho. De-

scribit *Pollux* IV. 14. & *Plut.* in Theseo: tangit etiam alicubi *Hesych.* *A.V.*

3. Φρύγιον] Rusticorum temulentorum *Athen.* XIV. *A.V.*

10. Ὁ Πλάτων σὺν τ. ν.] *Plato* Legg. II. 576. *M. du S.*

Ὁ Πλάτων] Lib. 8. p. 639. C. Lacmar. *J.M.G.*

25. Γεωμετρ.] In W. μετρικῆς tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum; quia mox ipsam Philosophiam etiam adsui video, eodem credo, quo Geometria jure. *M. du S.*

29. Ἀφίστασθαι] Significatio haec, pro *abhorrere, alienum esse*, probatur a *Dukero* ad *Thucyd.* VI. 88. p. 434. *J.F.R.*

40. Τὰ τ' ἐόντα] *Homer.* Il. A. ἃ ἔᾐδη τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσσόμενα, πρὸ τ' ἐόντα. M. etiam τ' ἔοντα. *M. du S.*

Τὰ τ' ἐόντα] Itaque ex *Homero* & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἐόντα per dialysin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res est parvi. *J.F.R.*

καὶ τὰ ἀφανῶν σαφηνιστική. καὶ ὅθεν ὁ Θουκυδίδης φησὶ τὸν Περικλέους εἰπεῖν, ἐπαινῶν τὴν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι [a] αὐτά. ἑρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφήνειαν τῶν σχημάτων λέγω.

rendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscujusque habitus expressionem.

Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστίν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθὺς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῆς ἐπὶ Κλεοπάτραν τῆς Αἰγυπτίας. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι θεωρίσθω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ διὰ μέσου μάλιστα ἴσως, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γονὰς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην, Λίθου κατάποσιν, Κρόνου δεσμὰ, καὶ τὴν τῶν τριῶν Ἀδελφῶν κλῆρον.

37. Apparatus omnis hujus operis antiqua historia est, ut praedixi, & promta illius tum memoria tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interjecta sunt, Caeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Jovis nativitatem, fraudem Rheae, subjectumque lapidem, Saturni vincula, fratrum trium sortem.

Εἶτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πύ-

38. Tum deinceps Gigantum seditionem, ignem

[a] Αὐτὰ] *Thucyd.* ταῦτα male. *M. du S.*

46. Θουκυδ.] Vid. *Corn. Nep.* & *Thucyd.* II. 60. apud quem ipse Pericles se nullum sibi secundum in iis videri ait. Idem voluit *Horat.* cum ep. 4. l. 1. sic scribit:

Quid vereat dulci nutricula majus alumno,
Quam sapere & fari ut possit, quae sentiat?
M. du S.

Θουκυδ. — αὐτὰ] *Thucyd.* in Edit. Cl. *Dukeri* p. 135. vers. 30. & seqq. ubi haec Periclis sententia; *nam qui novit, neque aperte docet, perinde est, ac si numquam cogitasset.* Ceterum verum est, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα legi in eodem fine notata varietate. Sed cum Luciano etiam in *Thucydide* mallem legere αὐτὰ. Nam & sic iterum apud nostrum infra *Rhet.* §. 1. eadem ad verbum repetuntur: γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. *J. F. R.*

47. Περικλέους] Ipse de se Pericles ad populum *Thucyd.* 2, 60. Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ἐργίζεσθε, ὃς οὐδενὸς ἥσσων εἶναι οἶμαι εἰδέναι τά τε δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα κ. τ. λ. *J. M. G.*

61. Ἀφροδ. γονὰς] Ex spuma maris. *M. du S.*

68. Λιτοῦς ᾠδῖνας] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Del. vers. 306. p. 510—11. Ubi de hoc saltandi genere a virginibus peragi solito satis multa. *J. F. R.*

69. Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν] Vid. *Apollod.* l. 1. p. 5. B. Latonae stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere. Pythonis idem paullo ante fabulam narraverat. *M. du S.*

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς ὠμοκόλλητον πέτρᾳ τὴν ἀετῶν] Vide *Claudianum* in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & *Plutarchum* in defectu oraculorum. *J. G. G.*

Ibid. Μέσον τῆς γῆς] *Eur.* Or. 331. 591. & passim. *M. du S.*

Ibid. Πέτρᾳ τὴν ἀετῶν] Fabula haec apud *Pindar.* Cetera sunt nomina fabulis notissima. *J. B.*

73. Καὶ λάρναξα &c.] Arca Deucalioni tribuitur. An a Noë habet? *F. G.*

Ibid. Λάρναξα. μέσα] De qua fusius *Lexic.* c. 12. *M. du S.*

76. Ἰάκχου σπαραγμὸν] A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnasso conditus juxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam *Diodorus Siculus.* lib. III. Biblioth. *J. G. G.*

Ἰάκχου] Sic W. recte. In reliquis Ἰάκχου. *M. du S.*

Ἰάκχου σπαραγμὸν] *Pharnutus s. Cornutus* potius, de nat. Deor. c. 30. p. 220. Ed. Galei, de Baccho s. Dionyso. Is enim Iacchus non minus quam Osiris. Sic igitur *Pharnutus*, Μυθολογεῖται ὅτι διασπασθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχουσι τοὺς βότρυς κ. τ. λ. *J. M. G.*

76. Ἅλμ.

ignem furto ſubductum, homines formatos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et poſt iſta Deli *inſulae ſublatos* errores, & Latonae partum, & Pythonem ſublatum, Tityi inſidias, mediumque telluris *locum* volatu aquilarum deprehenſum.

39. Deucalionem ſuper haec, & magnum hoc vivente ſaeculi naufragium, & arcam unam reliquias humani generis ſervantem, & *enatos* rurſus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, & Junonis dolum, & combuſtam Semelen, & utramque Dionyſi nativitatem, & quaecumque *traduntur* de Minerva, & de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, & *interfectum a Marte* Halirrhodium, & primum *de ea re* in Areopago judicium, & Atticam in univerſum mythologiam.

40. Praeter caetera vero errorem Cereris, inventamque Liberam, & Celei hoſpitium, & agriculturam Triptolemi, & vineam ab Ica-

ϱὸς κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἔρωτος ἰσχὺν ἑκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὑρισκόμενον πτήσει τῶν ἀετῶν.

Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ τούτῳ τῷ βίῳ ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάξασαν· καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώπους πάλιν· εἶτα [b] Ἰάχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον, καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας τὰς γονὰς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ [c] ὅσα Ἡφαίστου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν περὶ τῆς Ἀττικῆς, καὶ [d] Ἁλιῤῥόθιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν.

Ἐξαιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου ἀμπελουργίαν, καὶ

b Ἰάχου] Scripſi ex W. Ἴαχου male Edd. *F. Fl. H. B2. P. S.* *c* Ὅσα Ἡφ.] Sine περὶ Edd. etiam *Fl. F. H. P.* *d* Ἁλιῤῥόθιον] Edd. priores ἁλιῤ. minore *a.*

67. Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην] Φασὶ γὰρ τὴν Δῆλον τὴν νῆσον, πρὸ τοῦ τὸ Ἀπόλλωνα ἐκ τοῦ Λητοῦς γεννηθῆναι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Ἀστερίαν καλουμένην, περὶ τὰς Κυκλάδας *νήσους ἄλλοτε ἀλλαχῆ νέουσαν. Λητὼ δὲ ὑποδεξαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενίσασα (ᾔδειν γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς † ἐπίτηκα ὖσαν ὑποδέχεσθαι δι' ὀργὴν ⊖ πτιλιᾶς Ἥρας) ‡ ἔστη τε § ἅλως καὶ μίσση ** Κυκλάδων ἐρριζώθη. Διὸ αὐτὴ μὲν Δῆλος ἐκλήθη, ἅτε δηλη γεγονυῖα τῇ ¶ παγίᾳ τάσει. αἱ δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυκλάδες. καὶ ἦν τὸ λῖπα τούτου ἱερὰ Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ. *V.*

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς] Λέγουσιν ἐν Δελφοῖς ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ τῷ ἐδάφους τῷ νεῷ, καὶ περὶ αὐτὸν ** αἰετὸν γεγράπται· λόγος συνθέσεως λίθων. καὶ τοῦτο ἔφασκον τὸ μέσον ἁπάσης τῆς γῆς. *V.*

* Νῆσος] Non aderat in Ed. Sed addidit *M. du S.* Non ſignificans tamen ex quo Codice.

† Ἐπίτηκα] Sic M. non ἐπίτικτον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτικτον V. & C.

‡ Ἔστη] Ἔστι M. prave. *M. du S.*

§ Ἅλως] Et hic ita mutavi; antea enim legebatur ἄλλως in Ed. *Amſt.* Sed C. ἄλης. *M. du S.*

¶ Παγίᾳ τάσει] Sic habent C. & M. Παγιότητι Ed. *Cler.* Παγίᾳ τάσει mendoſe V. *M. du S.*

** Αὐτὸν] Sic V. & M. recte. In Impr. omiſſa ea vox ſenſum perturbabat. *M. du S.*

78. Ἄθηνᾶ. καὶ ὅσα Ἡφ. ἐν Ἐριχθ.] Fabulam habes apud *Lactant.* Orig. c. Celſ. *Homeri* Scholiaſt. ad Il. B. Catal. 54. Et *Apollod.* III. p. 99. B. Vid. nott. ad Φιλοψ. c. 3. & Οἰκ. c. 26. *M. du S.*

80. Ἔρυ] *Apollod.* III. p. 97. BC. *Lucian.* ipſum Ἑρμ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Ἁλιῤῥόθιον] *Et Halirrothium*, de quo ad *Pauſan.* hæc omiſit Interpres. *F. B.*

Ibid. Ἁλιῤῥόθιον] Vid. *Suid.* v. ἀρεῖος πάγος. Adde *Apollod.* III. p. 98. A. Neptuni filius a Marte occiſus, quae prima lis in Areopago judicata eſt: quamquam corruptus eſt *Apollodori* textus. *M. du S.*

84. Κελεοῦ ξενίαν] Eleuſinus Triptolemi pater, apud quem diverſata eſt Ceres. V. *Apollod.* I. p. 6. & III. 99. C. Filiarum Celei meminit *Clem. Alex.* p. 18. C, Eleuſine ſepultarum. *Virg.* Georg. I. 165. & *Ovid.* Faſt. IV. *M. du S.*

καὶ τὴν Ἠριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως, καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ἀναδοχὴν, καὶ αὖθις εἰς Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς Πανδίονος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ [a] Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλὶς, καὶ ἡ προτέρα δὲ ἡ Ἑλένης ἁρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἡ ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ τὸ Ἱππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος. Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν τῶν παραλελειμμένων διῆλθον.

Ἑξῆς δὲ [b] τὰ Μέγαρα, καὶ Νῖσος, καὶ [c] Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνω [d] πόρος, καὶ περὶ τὴν [e] εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς ἑξῆς ὁ Κιθαιρὼν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις, καὶ ὄφεως

rio cultam, & calamitatem Erigones, & quaecumque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo *narrantur*. Ad haec receptionem Medeae, & rursus fugam ad Persas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thracia vel passae sunt vel fecerunt. Postea *tenendi sunt* Acamas & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum contra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & Heraclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane speciminis ergo de multis omissis retuli.

41. Deinde *occurrunt* Megara, & Nisus, & Scylla & cincinnus purpureus, & profectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum, Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos procumbens, & dentes serpen-

a Ἀκάμας] Nil mutant Edd. & M. b Τὰ] Sic recte W. Deerat enim τὰ in Edd. c Σκύλλα] Σκόλα W. c Πόρος] Nil mutant Edd. nec M. Πόθος vult *Graev.* d Εὐεργέτιν] Sic recte M. *J. Fl. P. S.* Εὐεργέτιν male *H.* & *B2.*

86. Ἠριγόνης] V. *Ael.* de An. VII. 28. *M. du S.*

91. Ἀκάμας] Thesei is filius, cujus fabula mihi ignota est. V. *Paus.* 343. 9. *M. du S.*

Ἀκάμας] Ita prope jungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem sententia esse, qua *Tzetzes* ad Lycophr. 496. ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commissam, quam reliqui, in quibus est *Ovidius* Hero. 2. narrant de fratre ipsius Demophoonte. Aliam Acamantis historiam habet *Parthenius* Erot. c. 16. & *Tzetz.* ad Lycophr. l. c. quam vicissim ad Demophoontem refert *Plut.* in Theseo p. 29. amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munitum clam educatum ab Aethra matre Thesei, &c. Utraque res aptissimum saltationis argumentum. *J. M. G.*

Ἀκάμας] An Ἀθάμας quaesivit *Solanus?* ut mox §. 42. & 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. Cl. *J. Arntz.* ad Aur. Vict. Or. c. 1. 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. *Parthen.* Erot. c. 16. ὡς ἄρα Δημοφοντι περιτυχὼν ἐπὶ Ἑλένης ἁρπαίτησιν Διομήδους ὁ Ἀκάμαντος. Et sic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀθάμας, ut ibi videbimus; nam duo diversi sunt. *J. F. R.*

95. Ἡρακλειδῶν κάθοδος] V. *Petav.* rat. temp. I. 12. de priore autem intelligendus hic noster, cum ad Atheniensium res gestas referat. *M. du S.*

99. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος ὁ Μίνω πόρος] Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transitus.* legendum censeo, καὶ Μίνω πόθος, & *Minois desiderium, seu amor.* Scribit enim *Ovidius* in Metamorphoseon libro, & Virgilius in Ceiri Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse. *J. G. G.*

6. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις] *Et satorum exortus.* Nimirum ex satis serpentum dentibus homines prosiliebant armati. *J. G. G.*

Ibid. Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vinc. Opsopoeus *Spartanorum retributio*, perridicule. Benedictus *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem *Bourdelotius* cetera nomina fabulis notissima. Sed tamen quum ita sit περιεργος, ut supra notaverit καὶ Ἀλιφήθιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adjecit? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tantumdem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus.* *J. G.*

Σπαρτῶν ἀνάδοσις] SPARTOS etiam latine dixit *Lactant.* III. 4. Fabulam hanc narrans *Apollod.* alia voce utitur, ἐβλάστησε . . . . ὁπλιτικὸν ἀναδοθέντα ἐκ τῆς αὐτῆς καθοπλισμένους, &c. p. 26. A. & III. p. 70. B. ἀντέστειλαν τὸ γῆς ἔνδρας ἔνοπλοι, ὃς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes serente. *M. du S.*

Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vix operae fuisset adnotare, σπαρτῶν habere plerasque Edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum

ta-

pentis, & Spartorum exortus, ac rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Amphionis* ad lyram, & furor structoris & uxoris illius Niobes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, & Actaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus omnibus, & liberorum *illius* caedes.

42. Tum Corinthus plena & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, & ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam, & Solis atque Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, & liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Melicertam *mari* exceptos.

43. Post haec Pelopidarum res & Mycenae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus, atque Io, ipsiusque Argus Custos, & Atreus ac Thyestes, & Aerope, & aureum vellus, &

ὀδόντες, καὶ [f] Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ ἡ γυναικὸς αὐτοῦ ἡ Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει σιγή, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδίποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄθλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ ἡ τῶν παίδων σφαγή.

Εἶθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὴν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡλίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθάμαντος μανίαν, καὶ τὴν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν [g] Διφίριον φυγήν, Ἰνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχήν.

Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἶναχος, καὶ Ἰὼ, καὶ ὁ Φρυρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερόπη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέ-

f Σπαρτῶν] Sic *P.* recte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. *g* Διφίριον] Διπτόντιον *Marc.* male. Nihil mut. *Fl. H. J. P.*

tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret; quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio *Apollod.* ab *Solano* adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra §. 50. *J. F. R.*

8. *Μανία τοῦ*] Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscentis. V. *Ovid.* Met. VI. *M. du S.*

9. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει σιγή] Cic. *Tusc.* D. III. 26. & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu silentium.* ad quem vid. *Davis.* p. 215. No. 7. *J. F. R.*

13. Σφαγή] *Apollod.* II. p. 44. B. *M. du S.*

15. Γλαύκην] Creontis haec filia, Medeae pellex, &c. *M. du S.*

16. Σθενέβοιαν] Antaeam *Hom.* vocat, Tragici Steneboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus *Apollod.* II. p. 35. A. *M. du S.*

17. Ἡλίου μάχην] De Neptuni & Solis pugna vid. *Pausan.* in Corinthiacis. *J. G. G.*

Ibid. Ποσειδῶνος] *Pausan.* Corinth. pr. Λέγουσι δὲ καὶ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἥλιον περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. *J. M. G.*

18. Ἀθάμαντος μανίαν] Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamanthe*, de quo §. 40.) vid. ap. *Ovid.* Fast. VI. 489. *Hinc agitur furiis* Athamas *& imagine falsa.* Adde IV. *Metam.* 420. Et mox §. 67. Ac supra T. I. *Dial. mar.* IX. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν Διφίριον φυγὴν] Quum adverterem *Marcilium* ad hanc narrationem offendi, & Διπτόντιον audacter cogitare, conjiciebam forsan ab Luciano scriptum fuisse διφρὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπορυθριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημιαλίους εἶναι μηδὲ διφρὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium dissert. 10. τῷ διφρῷ γίνει αἱ πῆξεις, τῷ δὲ μιλιαρίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id sit aptum & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuetur in Astrologia. ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξου τὸν Ἀθάμαντος ἐμφέρω. τὸ δὲ κριῷ χρυσέῳ δὲ αἰθέρος ἐλᾶσαι μυθίονται. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer *& ante illos*, sed *ante illas*, quod vides plane velle antecedentia. *J. G.*

19. Ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν Διφίριον φυγήν] Τὴν Διπτόντιον φυγήν. *Th. M.*

24. Ἀερόπη] V. Συνῳδ. c. 8. mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67. hujus libelli Tragoedia Aegysthi admiscetur. De alia *Aerope* Cephei filia v. *Pausan.* 274. 23. *M. du S.*

Ibid.

[a] δέρας, καὶ [b] Πελοπείας γάμος, καὶ Ἀγαμεμνονος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία. καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν [c] στρατεία, καὶ ἡ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τῶν Ἀδράστου κάθοδος, καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια.

Pelopeiae nuptiae, & caedes Agamemnonis, & poena Clytaemneſtrae: & ante haec etiam ſeptem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque generorum Adraſti exulum, oraculumque de illis, & inſepulti qui ibi ceciderant, & Antigones propter iſta Menoeceique interitus.

Καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ δὲ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιότατα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτοῦ εἴσεισι τὴν Δανάης [d] παρθένευσιν, καὶ Περσέως [e] γέννησιν, καὶ τὸν ὑπὲρ τὰς Γοργόνας ἆθλον αὐτῷ [f] προηγημένον, ᾧ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, [g] Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τούτων μίξις. καὶ ἐκεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ Δαναοῦ, εἴσεισι καὶ τὸν ὑπὲρ θαλάμιον ὑπόθεσιν.

44. Et quae in Nemea acciderunt, Hypſipyle & Archemorus, res ſaltatori memoratu maxime neceſſariae. Et ante iſta ſciet cuſtoditam Danaës virginitatem, & natum *ex ea* Perſeum, propoſitumque illi contra Gorgonas certamen; cui domeſtica etiam illa Aethiopica narratio, Caſſiepeia & Andromeda, & Cepheus, quos aſtris etiam adnumeravit fides poſterior. Illa quoque antiqua ſciet de Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro inſidias.

Οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαίμων τοιαῦτα παρέχεται· τὸν Ὑάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὸν ὑπὸ τοῦ δίσκου τοῦ μειρακίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ὑπογραφὴν, καὶ τὸν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὸν

45. Non pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum, & rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a diſco, & florem ex ſanguine, inſcriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Jovemque propterea

[a] Δέρας] Ἀρνίον W. L. & *Fl.* Δέρας cett. & P. [b] Πελοπείας] Πελοπίας W. [c] Στρατεία] Στρατιὰ P. Vulgatam ſerv. Edd. [d] Παρθένευσιν] Sic *F. H. Fl.* & M. Διαπαρθένευσιν *P.* male. [e] Γέννησιν] Ita dedi ex L. P. Γένεσιν Edd. priores. [f] Προηγημένον] Hoc habent *Ald. B2. H. Fr. P. S.* & P. Προειρημένον *F. Fl.* & M. [g] Κασσιέπεια] Sic recte *F. B2. H. Fl. Ald.* & M. Κασσιόπεια *P. S.* & *Vorſt.*

Ibid. Χρυσοῦν δέρας] Ἀρνίον. W. & *Fl.* (L. etiam inſerit ἀρνίον.) *M. du S.*

25. Δέρας] Quod in variantt. notavi, id *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. diſtincte notarat. Sed in *Junt.* notarat idem paullo aliter; nimirum Cod. L. inſerere ἀρνίον; ita ut credas & δέρας & ἀρνίον in illo legi; quod ſi verum eſt, vix dubito quin δέρας ἀρνίου dare voluerit, aut revera det iſte Liber. Quod tamen ex gloſſa potuit eſſe prognatum. *F. F. R.*

28. Στρατεία] Vulgatum ſervavi. conf. §. 40. ubi ἡ στρατία τῶν Διοσκούρων. *Thucyd.* I. c. 110. p. 71. τὴν μεγάλην στρατίαν τῶν Ἀθηναίων. ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. *F. F. R.*

Ibid. Φυγάδων γαμβρῶν] Non ſufficit interpretatio Benedicti, *& profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio*, immo vitioſa eſt. Recte Opſopœus *& generorum exulum Adraſti ſuſceptio.* *J. G.*

Ibid. Γαμβρῶν] Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiſtoriam habet *Hyg.* f. LXIX. & ſeqq. & *Apoll.* III. p. 77. B. *M. du S.*

31. Ἀντιγόνης] Vide *Apoll.* III. p. 80. C. *M. du S.*

33. Ὑψιπύλη] V. *Stat.* Theb. 4. & 5. Regina Lemni, v. *Apollod.* p. 22. B. *M. du S.*

34. Ἀρχέμορος] Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. *Apollod.* I. p. 20. D. & III. 78. B. *M. du S.*

36. Γέννησιν] P. & L. In reliquis γένεσιν, ut c. 37. Sed praeſtat hic γέννησιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. *M. du S.*

Γέννησιν] Ut hic recte ſic ſcribitur, ita infra §. 50. recte γένεσιν. *F. F. R.*

37. Προηγημένον] In M. *Fl.* & *J.* προειρημένον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προηγημένον— confer Ἐν. Δ. XIV. *M. du S.*

38. Ὁ

a iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post judicium de pomo.

46. Putandum enim, Spartanae historiae Iliacam quoque connexam esse, quae multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenae propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quae in reditu cujusque facta sunt, & errorum Aeneae & Didûs amorum, a quibus non alieni actus circa Orestem, & quae in Scythia Heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce quae ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commoratio, furor *simulatus* Ulyssis, Philoctetes destitutus, & tota, in universum, Ulyssea peregrinatio, & Circe, & Telegonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poenam usque procorum. Et ante haec structae Palamedi insidiae, & Nauplii irae, & furor Ajacis, & alterius *Ajacis* in scopulis interitus.

47. Habet multas occasiones Elis quo-

50 Διὸς ὅτι τούτῳ κατ' Ἀσκληπιῶ ὀργήν. ἔτι δὲ ἡ τ Πάριδος ξενισμὸν, καὶ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν, μῆ τ ὅτι τῷ μήλῳ κρίσιν.

Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, ἡ τ Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὖσαν καὶ πο-
55 λυπρόσωπον. καθ' ἕκαστον γὰρ τ ἐκεῖ πε-σόντων, δρᾶμα τῇ σκηνῇ πρόκειται. ἡ μεμνῆσθαι δεῖ τούτων ἀεὶ, μάλιστα ἀπὸ τ ἁρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τ ἐν τοῖς νόστοις γεγενημένων, καὶ τ Αἰνείου πλάνης καὶ Διδοῦς ἔρω-
60 τος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τ Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολμημένα. οὐκ ἀπῳδὰ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῆ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, [h] Ὀδυσ-
65 σέως μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδυσσέως πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ [i] Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τ ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τ τ μνηστήρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ τ Παλαμήδους
70 ὁπλῶν ἐπιβουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργὴ, καὶ ἡ Αἴαντος μανία, καὶ ἡ θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια.

Ἔχει πολλὰς [k] ἀφορμὰς καὶ Ἦλις τοῖς ὀρ-

[h] Ὀδυσσέως] Καὶ Ὀδυσσέως W. [i] Τηλέγονος] Τηλέγαμος *f.* Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus. [k] Ἀφορμὰς & Ἦλις] Καὶ ἰδίας ἀφορμὰς *Fl.* Καὶ Ἦλις ἀφορμὰς M. Cett. Edd. vulgatam servant cum Cod. P.

38. Ἡ αἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις] Vertunt, *cui ea est propria rerum Aethiopicarum narratio*, perquam impropre. cum sit, *cui affinis, vel similis est Aethiopica narratio*. *J.G.G.*

39. Κασσιέπεια] V. Ὑπ. ἰδ. c. 7. In M. & plerisque Edd. ita legitur. *P.* autem, *S.* & *Vorstius* Κασσιόπεια reponere jubet. *M. du S.*

Κασσιόπεια] *Vorst.* in marg. *B2.* correxerat Κασσιέπ. forsan frustra. Etsi enim Latini *Cassiopea* constanter dicunt, in Graecis Codd. tamen esse Κασσιέπ. testatur *Steph.* in Lex. Histor. Geogr. ab Loydio aucto. ubi etiam animadvertit Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. *Ptolemaeus* scribi. Κασσιόπεια iterum scribitur in optimis Edd. infra de *Imag.* c. 7. Verum tamen in *Apollod.* p. 86. bis editum invenio Κασσιόπεια. Contra autem ap. *Eratosth. Cyren.* c. 16. Κασσίεπεια. ubi *Th. Gale* etiam *Cassiepeia* Latine scripsit, ne crederes casu sic editum in Graecis. *J.F.R.*

49. Τυνδάρεω] Vide *Munkeri* not. ad *Hyg.* 49. sunt enim qui ob Hippolytum suscitatum, alii ob alios dicant fulmine percussum Aesculapium. V. *Apollod.* III. p. 88. AB. *Lacl.* I. 10. nostrum Θ. δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a *Suida* etiam numeratur, quos revixisse fama est. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν] Jubet in marg. Ed. *Graev. Hemsterhusius* consuli *Sext. Empir.* p. 272. i.e. L. I. c. 12. m. Id faciens invenio: Παυσανίας δὲ, φησὶ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναστῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Cl. *Fabricius*: „ *Plinius* XXIX, 1. *Lucian.* de „ Salt. h. l. *Tzetzes* Chiliad. 10. vers. 721. Haec ille. At *Hygin.* fab. 78. nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia adferre liceret; sed potius ea de fabulis hujusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscripsere, quam omnes illas quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. *J.F.R.*

59. Καὶ Διδοῦς] An ex Marone aut alio illo antiquiore? *F.G.*

63. Ἀχιλ. ἐν Σκύρῳ παρθ.] Hanc falsi arguit *Philostratus* p. 731. *M. du S.*

74. Οὐδὲ-

ὀρχεῖσθαι πειρωμένοις, τὸν Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρώτους τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς.

Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγή, Καλλίστους θηρίωσις, [a] Κενταύρων παροινία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλφειοῦ ἔρως, καὶ [b] ὕφαλος ὑποδημία.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκηται τῷ λόγῳ, πάμπολλα κἀκεῖθεν ἡ ὄρχησις ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδνην, τὸν Φαίδραν, τὸν Ἀνδρόγεων, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἴκαρον, τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικὴν, τὸν Τάλω, τὸν χαλκοῦν τὸν Κρήτης θεῖπολον.

que pro saltare conantibus; Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Jovem, primos Olympiorum certatores.

48. Multa quoque circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Callistus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis nativitas, amor Alphei & iter sub mari.

49. Verum etiam in Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque sibi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tauros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon, Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem, Talum illum aeneum per Cretam erronem.

50. Et

[a] Κενταύρων] Κενταύρου *Fl.* Nihil mutant cett. nec P. [b] Ὕφαλος] Recte ὕφηλος minore *v. Fl. S. A.* Ceterae male Ὕφαλος, vid. nott.

74. Οἰνόμαον] V. Καλλ. c. 19. *M. du S.*

Ibid. Μυρτίλον] Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops *Hyg.* V. *Schol. Hom.* ad Il. B. 104. & *Eur.* Or. 1550. V. *Philostr.* imag. p. 788. & *Muret.* var. lect. I. 12. Aliter rem narrat, Καλλ. c. 19. *M. du S.*

75. Κρόνον τὸν Δία] Quid hi in Elide designarint, me latet. *M. du S.*

79. Πανὸς γοναὶ] Vid. supra T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

80. Ὕφαλος] Lege *Dialogum* III. *Marin.* *M. du S.*

Ὕφαλος] Major litera Υ. a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat: *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim adludunt, ut *Ovid.* III. Am. 6. 29. *Virg.* III. Aen. 694. — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. *J. F. R.*

84. Ταύρους ἀμφ.] Marathonium nempe, & minotaurum; prior enim e Creta advectus fuerat. Vide *Apollod.* II. p. 48. C. 68. A. Quidam etiam teste *Apollod.* (I. p. 27. C.) Talum & Taurum eundem putarunt. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Λαβύρινθον] Vid. *Plut.* I. 19. 5. *M. du S.*

86. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικὴν] Glaucum Minoïs filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide *Origenem* contra Celsum. *Claudianus* de Bello Getico:

Cretaque si vere narratur fabula, vidit
Minoum rupto puerum prodire sepulchro:
Quem senior vates avium clangore repertum
Gramine restituit: mirae nam munere sortis
Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.

Vide & *Apollod.* III. Biblioth. & *Palaephatum* de incredibilibus c. 27. *J. G. G.*

Ibid. Γλαῦκον] Minoïs filius, cujus fabulam narrat *Apoll.* III. p. 69. B. *M. du S.*

86. Πολυΐδου μαντικὴν] Meminit hujus inter augures *Hyginus* noster etiam *Hr.* I. nominatim & c. 8. sine nomine, & *Apoll.* III. 69. B. ubi quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. *M. du S.*

87. Τάλω] V. Φιλοπ. c. 19. qui locus huic lucem foeneratur, meminit & *Apoll. Rh.* IV. p. 113. & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi & jam *Apollod.* I. p. 27. ubi de eo plura. & *Plat.* min. p. m. 510. A. *M. du S.*

88. Πυρίπολον] Conf. 2. *Ver. Hist.* c. 6. *J. F. R.*

91. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον] Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum.* foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. scribe Δάλον, & interpretare. *Meleagrum, Atalantam, & titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo *Ovid.* VIII. Metam. & in Ibin.

Natus ut Althaeae flammis absensibus arsit
Sic tuus ardescat stipitis igne rogo.

J. G. G.

Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον] Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalantem, Dalum.* Quis credat? Ne talibus nugis obsideamur amplius, intercedit Pater vertendo *torrem.* Torris

50. Et in Aetoliam si transieris, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam, Meleagrum, Atalantam, *fatalem illum* torrem, Herculis cum fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & furore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nessum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta rogum.

51. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria: Orpheum, ejus laniationem, caput illius loquax lyrae innatans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.

52. Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Jasonem, Alcestin, quin-

Καὶν εἰς Αἰτωλίαν μετέλθῃς, κἀκεῖ πολλὰ ἡ ὄρχησις καλαλαμβάνει· τ' Ἀλθαίαν, τ' Μελέαγρον, τ' Ἀταλάντιον, τ' δαλὸν, καὶ ποταμῷ τ' Ἡρακλέους πάλην, τ' Σειρήνων γένεσιν, τ' Ἐχινάδων [c] ἀνάδοσιν, τ' μετ' τ' μανίαν Ἀλκμαίονος οἴκησιν. εἶτα Νέσσον τ' Δηϊανείρας ζηλοτυπίαν, ἐφ' ᾗ τ' ἐν Οἴτῃ πυράν.

Ἔχει τ' Θρᾴκη πολλὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τ' [d] Ὀρφέα, τ' ἐκείνου σπαραγμὸν, τ' τ' λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τ' ὀπὶ πλέουσαν τῇ λύρᾳ, τ' τ' Αἷμον, τ' τ' Ῥοδόπην, τ' τ' Λυκούργου κόλασιν.

Καὶ Θεσσαλία δὲ ἔτι πλείω παρέχεται, τ' Πελίαν, τ' Ἰάσονα, τ' Ἄλκηστιν, τ' τ' πεν-

ris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et jam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis. ὅτου δοκεῖ τοῦ αὐτοῦ ἐπαναπίπτειν δοκεῖς. *J.G.*

92. Δαλὸν] Rursus majore litera Δ scriptum erat in Edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente *Graevio*, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. *J. F.R.*

93. Σειρήνων] Sunt enim qui Acheloi amnis, ex una Musarum filias tradant. *M. du S.*

Ibid. Ἐχινάδων] Adscripserat Cl. *Hemst.* videndum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 166. No. 92. Cujus verba, quia huc faciunt, inseram: *Lucianus* (ait ille) de Saltat. h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, τ' μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίονος οἴκησιν. Adde *Apollodor.* III. 7. 5. Sed is I. 9. 21. non recte easdem facit *Echinadas* & *Strophadas*. Quod autem *Thucydides* Echinadas ἠπείρους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat *Cellarius* II. Geogr. Antiq. 14. Et νῆσοι fuisse, ex hoc *Callymachi* Hymn. in Delum, v. 155. λισσαὶ νῆσοι Ἐχινάδες ὄφρα γένωνται, observat ibi *Spanhemius*. *J.F.R.*

Ibid. Ἀνάδοσιν] Mutavit vulgatam lectionem *Salm.* editor, quae tamen in W. etiam reperitur. *M. du S.*

Ἀνάδοσιν] Etsi *Salm.* lectio ἀνάδυσις bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de *Echinadibus* insulis adposite diceretur; tamen, quum ceterae antiquiores ἀνάδοσιν servent, aeque ac supra §. 41. Σταχτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδυσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut *Aelian.* III. 38. τὴν ἐλαίαν ἐκ τῆς σύκης, ἃ ἐκ πρώτου ἡ γῆ ἀνίδυκε, (quia terra *reddit* etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacumque fere *productione*, ac *sursum exsurrectione*, *emersione*, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. ap. *Steph.* in Thes. ac saepe prorsus idem est quod ἀνάδυσις, & ut supra §. 41. Σταχτῶν ἀνάδοσις constanter legitur; ita *Apollod.* ibi in nott. *Solani* adductus de eadem re verbo ἀναδύεσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio Scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a *Stephano* adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. *J.F.R.*

94. Ἀλκμαίονος οἴκησιν] Vide *Thucydidem* fine libri II. *Philostr.* VII. vit. Apollon. Tyan. Meminit & *Basilius* in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων ἰχνάδες εὗρων ἔτι τ' πλάνης ἀνέσχετο, neque enim *Alcmaeon Echinadibus* inventis ullo modo errare amplius sustinuit. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. *J.G.G.*

Ibid. Οἴκησιν] Fabulam Alcmaeonis fuse narrat *Apollod.* III. 81. *M. du S.*

1. Ῥοδόπην] V. supra c. 1. *M. du S.*

4. Ἄλκηστιν] *Apollod.* 20. *M. du S.*

Ibid. Τὸν τ' πεντ.] Verosimillimam Leopardi emendationem, πεντ' in πέντ' mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, ajunt. *Eustath.* ad Dionys. Perieg. 687. Ἱστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας ἐκ μιᾶς νεώς, κατὰ τ' πολὺν περὶ τ' Ἀργοῦς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις ἐκπλεῦσαι τ' Εὔξεινον κ. τ. λ. Contra *quinquaginta exsulibus* Asiam penetratam a Jasone indignatur Aeëtes apud *Valerium Flaccum* 7, 43. add. 8, 274. ubi *quinquaginta animae* vocantur, numero

c Ἀνάδοσιν] Sic Edd. vett. *S.* & *A.* vero Ἀνάδυσιν. d Ὀρφέα] Sic *Fl. H. P.* & M. Ὠρφέα *J.*

πεντήκοντα [a] νέων στόλον, τ' Ἀργὼ, τὸν λάλον αὐτῆς τρόπιν.

Τὰ ἐν Λήμνῳ τ' Αἰήτῃ, τ' Μηδείας ὄνειρον, τ' Ἀψύρτου [b] σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ γενόμενα· καὶ μὴ ταῦτα τ' Πρωτεσίλαον καὶ τ' Λαοδάμειαν.

Κἂν εἰς τ' Ἀσίαν πάλιν διαβῇς, πολλὰ καὶκεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθὺς καὶ τὸ Πολυκράτους πάθος, καὶ τ' θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν πλάνη· καὶ τὰ ἔτι παλαιότερα, ἡ τοῦ Ταντάλου φλυαρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῷ θεῶν ἑστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος χρεωργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὦμος αὐτοῦ.

Καὶ ἐν Ἰταλίᾳ δὲ ὁ Ἠριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἴγειροι ἀδελφαὶ θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι.

Εἶσεδ δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τ' φυτὸν τ' χρυσῆς ὀπώρας δράκοντα, καὶ

5quaginta juvenum classem, Argo, loquacem illius carinam.

53. Ea quae in Lemno acta sunt, Aeetem, Medeae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praetervigando: & post 10ista Protesilaum & Laodamian.

54. Et si in Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius ad Persas usque error: & antiquiora 15adhuc, lingua Tantali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pelops, *redditusque illi* humerus eburneus.

55. In Italia vero Eridanus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes electri lacrumas.

20

56. Norit talis etiam Hesperides, & custodem aurei auctumni draconem, & Atlan-

[a] Νέων] Restitutum ex W. *Fl.* & vera conjectura *Leop.* Νηῶν enim male Edd. priores. [b] Σπαραγμὸν] σπαραγμὸν litera σ minore *H. P. Fl. S.* &c. recte. At *J.* male quasi nomen proprium esset.

valde rotundo & incerto, cum in Catalogo *Burmanniano* Argonautarum supra centum commemorentur nomina. *J.M.G.*

5. Νηῶν] Thessaliam inter alia suppeditare ait, τὸν τῶν πεντήκοντα νηῶν στόλον. *quinquaginta navium classem.* Dudum est quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in miscellaneis, qui legendum ostendit τ' τῶν πεντήκοντα νέων στόλον. *quinquaginta juvenum navalem expeditionem*, hoc est Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. vide lib. IX. cap. 24. στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅτις στόλου ἐγκρατέουσι, antiquus ejus interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πρᾶξιν τινὰ προφέρομεν πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε ἐπὶ πεζῆ, καὶ γοῦν καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μιᾶς ἐστὶ τὸ ὄνομα. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ μιᾶς νεὸς πλῆθος εἶπε. *J.G.G.*

Νέων] W. Cod. & *Fl.* Ed. uti emendarat etiam *Leopardus* 189. *M. du S.* (licet accentus in W. sit νεῶν.) *J.F.R.*

6. Λάλον — τρόπιν] Quam hic λάλον τρόπιν navis appellat noster, ea est αὐδήεσσ' Ἀργὼ apud *Orpheum* v. 243. Propius ad nostrum *Apollod.* I, 524. ἐπὶ δὲ αὐτῇ

Πηλιὰς Ἴαχεν Ἀργὼ, ἐπιστάμενον νόημα.
Ἐν γὰρ οἱ δόμυ θεῶν ἐλάλητο, τό ῥ' ἀνὰ μόνσαν
Ἔκλυεν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἡμερον φηγόν.

Similia sunt v. 580. seqq. Λάλημα πάσης ipsam appellat Argo, φθεγγὴν ἰδιάλων χαιτικῶν ἔχει βροτείαν ἰύγαν Lycophron v. 1319. seqq. Modestior, uti decebat Romanum poëtam, *Valerius Flaccus* I, 301.

Mox, uti victa gravi cecidernnt lumina somno,
Visa coronatae fulgens tutela carinae
Vocibus his instare duci &c. *J.M.G.*

7. Αἰήτῃ] Solis filius, Medeae pater. *M. du S.*

10. Πρωτεσίλαον] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII. *M. du S.*

Ibid. Λαοδάμειαν] Uxor ea Protesilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. *d.* XXIII. *M. du S.*

13. Πολυκράτους] Hujus historiam apud *Herod.* habes l. III. p. 130. Sed de filiae exilio nihil reperio. *M. du S.*

16. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὦμος] Adscripsit Cl. *Hemsterh. Sext. Empir.* p. 270. & *Fabric.* not. *S.* ait autem *Sext. Emp.* l. c. qui est I. 12. Οὕτω δὲ ὁ γραμματικὸς δύναται λόγῳ ἐπιχωριοτικῷ τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὦμος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, ἢ ὑπὸ Δήμητρος βρωθείς. Ad quae sic Cl. *Fabric.* „ Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. „ I. v. 41. Et *Lycophron.* v. 152. *Hygino* fab. 83. *Lu-* „ *ciano* de Salt. h. l. *Tibullus* L. I. 4. 57. — *carmi-* „ *na ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur.* „ Caeterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis „ humerum plerique scriptores tradunt". Non addidissem, nisi auctoritas *Hemsterhusii* permovisset. Com-

latis laborem, & Geryonem, & boves ex Erytheia abactos.

τὸν Ἄτλαντος μόχθον, καὶ τὸν Γηρυόνην, καὶ τὰς ἐξ Ἐρυθείας ἐλάσεις τῶν βοῶν.

57. Neque ignorabat fabulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut bestias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri factae, Caeneum dico & Tiresiam, & similes.

Οὐκ ἀγνοῶν δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἁπάσας, ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Καινέα λέγω, καὶ τὸν Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους.

58. In Phoenice Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, inquam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *magnum illud* Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipatro, & a Seleuco amore Stratonices.

Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦτα εἰσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐτολμήθη ὑπό τε Ἀντιπάτρου, καὶ ὑπὸ Σελεύκου ὑπὲρ τῆς Στρατονίκης ἔρωτι.

59. Aegyptiorum illa occultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam demonstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in animalia Deos: ante omnia

Τὰ δὲ Αἰγυπτίων μυστικώτερα ὄντα εἰσεται μέν, συμβολικώτερον δὲ ὑποδείξει, τὸν Ἔπαφον λέγω, καὶ τὸν Ὄσιριν, καὶ τὰς τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῷα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ

c Ἐρυθείας] Ἐρυθίας W. Nihil nostram lect. mut. *J. Fl. H. P.* d Ὅσαι] Sic *J. H. El. B2. P.* & M. e Καινέα] Κυνέα W. male. f Ἀντιπάτρου] Ἀντιγόνου marg. *AIW.*

Complaria enim alia veterum testimonia jam collegit *H. Steph.* in Lexico Historico-Geogr. Sed forsan aliud quid notabilius addidisset Cl. *Hemst.* si in adornanda hac Luciani Edit. perexisset. *J. F. R.*

27. Ὅσαι] Nescio quid haesitarit *Solanus* noster tam sollicite in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ Hom. Il. A. 566. & vel centies aliis locis apud eumdem. *J. F. R.*

29. Τειρεσίαν] (Rex Thebanus primo vir erat, at percussis anguibus, quos coëuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit *Ovid.* Met. III. 331.) *Laedes. Hesiod. Apollod.* III. p. 79. B. Vid. N. Δ. XXVIII. *M. du S.*

30. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον] *Luctumque illum Assyrium divisum.* Quis sit ille luctus Assyrius divisus non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus qui sit luctus ille intelligitur: *Non nulli etiam dixerunt Venerem cum Proserpina ad judicium Jovis venisse, cui earum Adonin concederet, quibus Calliopen ab Jove datam judicem, quae Musa Orphei est mater. Itaque judicasse, ut dimidium partem anni earum unaquaeque possideret.* Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐκεῖ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ δὴ τῇ περσεφόνῃ ἐνίκησεν ποιήσας, ἵνα ἡμισείας ἀφέλοιτό μοι τῶν ὡρῶν. *Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem*, qui & ut a *Proserpina amaretur fecit*, & *me meis amoribus dimidia ex parte privavit.* Vide quoque Theocriti Ἀδωνιάζουσας. Idyll. xv. Patet nunc quis sit ille dimidius Assyrius luctus. *J. G. G.*

Ibid. Ἀσσύριον] Adonis, lege omnino *Apollod.* III. p. 98. C. *M. du S.*

31. Μεριζόμενον] Μεριζόμενον hic *alternum* vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quam diu nempe est cum Proserpina, τὸν ἀδὴν, quam diu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, fecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. *J. M. G.*

33. Ἀντιπάτρου] Post matrem interfectam ad Lysimachum, cujus filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Ἰναχ. c. 15. ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro. *M. du S.*

Ἀντιπάτρου] Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae adfinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit, vid. *Justin.* compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Κυρηνίου in *Evang. Luc.* cum *Quintilio Varo*, quem nobis inde effingit Rever. *P. Horreus* in Prooem. Miscell. Crit. *J. F. R.*

34. Στρατονίκης] Respicit historiam de qua ad Συγγρ. c. 35. & Συρ. c. 17. *M. du S.*

δὲ τὰ περὶ τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα [a] ἑαυτὸν μετεσκεύασεν.

Εἴσεισι δὲ καὶ πλὴν ἐν ᾅδου ἅπασαν τραγῳδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστῃ αἰτίας, καὶ πλὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ᾅδου ἑταιρείαν.

Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλιστα τῶν τραγῳδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάντα ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξελὼν, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε ποιηταῖς ᾄδειν ἀφεὶς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προειρημένων, ἅτε ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸ χεῖρον ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμιευμένα χεῖρας ἀναγκαῖον.

Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ κινήμασι τὰ ᾀδόμενα δείξειν ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὥσπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφήνειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δη-

ὁ Ἑαυτὸν] Sic recte M. L. Bz. P. S. Ἑαυτῶν malè J. Fl. H.

vero amores illorum, ipsiusque adeo Jovis, & in quos se habitus mutaverit.

60. Sciet etiam totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singulorum causas, & Perithoi atque Thesei ad inferos usque amicitiam.

61. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae ab Homero & Hesiodo, & optimis poëtis & maxime tragicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de multis, vel potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enumeravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens, tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibique ad similitudinem praedictorum invenienda, quae omnia in promtu, & unoquoque tempore jam ante praeparata, & in penu quasi reposita esse saltatori necesse est.

62. Quandoquidem vero imitator est, & motibus ostendere ea quae canuntur promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, de-

41. Ἑαυτὸν] M. & L. Bz. P. & seqq. Edd. In Fl. & veteribus plerisque ἑαυτῶν, prave. M. du S.

59. Ἀναγκαῖον & ὥσπερ] Utrique adscripserat Solanus, & Fl. sic legere cum J. & H. Forsan οὕτως quaesivit, in quo variatur Tyrannic. c. 11. 3. quod ὥσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa: ὥσπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parentheſi inclusa intelligas, quod Obsoporeus in Latina versione fecit, vertens (*quod & rhetores facitare consueverunt.*) Sed apertius potuisset reddere, *quod & Rhetoribus necessarium.* Nam si priore modo redditur, sonat ac si οὕτως, non ὥσπερ legeretur. J. F. R.

63. Χρησμὸς] Tangit *Plut.* 910. 1. & *Orig.* c. Cels. p. 63. 1. Vide *Herod.* in Clio p. 11. f. apud quem pro λαλέοντος, quod in reliquis est, legitur φωνῆντος. M. du S.

64. Καὶ κωφοῦ] Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud *Plut.*

Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ ὑ λαλέοντος ἀκούω. J. B.

Καὶ κωφοῦ συνίην] Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Jove confutato. Extat totum apud Herodotum. J. G. G.

Καὶ κωφοῦ] V. *Herodot.* p. 11. f. M. du S. Vel Ed. *Basil.* p. 9. ubi haec legas: ἡ Πυθίη σὸ ἐξεμάτησε τὸν λόγον τόνδε.

Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ ὑ φωνῆντος ἀκούω. J. F. R.

Ibid. Λαλέοντος] Operae pretium videtur existimasse *Solanus* in hanc Lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λαλοῦντος dicere solet: sed quia *Herodoti* lectio illius menti obversabatur, lonica dialecto hic usus videtur, licet λαλέοντος ibi ap. *Herodot.* non occurrat. J. F. R.

66. Δημήτριον] Hujus, dum alios multos recenset, non meminit *Diog. Laërt.* in Demet. V. p. 134. Sed in Metrocle p. 161. A. De eo etiam *Senecae* de Benef. VII. 1. & 7. & ep. 20. 62. &c. monente *Menagio* in notis. De Demetrio eodem *Philostr.* p. 163. ubi vide notas, & nos ad Τοξ. c. 27. *Suet.* etiam Vespas. c. 13. & noster Δημων. c. 3. & Ἀπαιδ. c. 19. M. du S.

67. Καλλιγράφοις] Constantiam hujus lectionis probe notarat *Solanus* noster, quam praeter Edd. ab eo notatas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen ἐκαλλιγράφει edendum jusserat; sic enim in *Junt.* adscripsit. Sed

declarétur, neque interprete opus habeat: ſed quod dixit oraculum Pythicum, oportet a ſpectatore ſaltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem ſaltatorem.

λῆσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅσῳ ἔφη ὁ Πυθικὸς χρησμὸς, δεῖ τ θεώμενον ὄρχησιν, καὶ κωφῷ συνιέναι, καὶ μὴ [b] λαλέοντ (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν.

63. Quod etiam Cynico Demetrio accidiſſe aiunt. Cum enim & ipſe ſimilibus argumentis, quibus tu, uſus accuſaret ſaltatoriam, dicens tibiae & fiſtularum & percuſſionum acceſſionem eſſe ſaltatorem, qui nihil ipſe ad actionem conferat, ſed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus inſit, faſcinatis interim hominibus per ea quae adjuncta rei ſunt, veſtem Sericam, & perſonam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari *diceret* opus ſaltatoris, quod per ſe nihil eſſet: ſaltator qui tum floreret, Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, ſed ſi quis alius, & hiſtoriae memoria, & motus decentia, praeſtans, petiit a Demetrio rem aequiſſimam, puto, ut ſaltatorem, ſed ſolum ſaltatorem videret.

Ὁ δὴ καὶ Δημήτριον τ Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοιά σοι [c] καλλιγόρει τ ὀρχηστικῆς, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τ συρίγγων καὶ τ κτύπων, παρεργόν τι τ ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, ὑδενὸς αὐτῇ τοῦ προσόντος τ δ' ἀνθρώποις τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα [d] γοητευομένοις, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσώπῳ εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ [e] τερετίσμασι, καὶ τῇ τ ᾀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς [f] κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα. ὁ τότε χρόνος τ Νέρωνα εὐδοκιμοῦντ ὀρχηστὴν, οὐκ ἀσύνετον, ὡς φασιν, ἀλλ' εἴ καί τις ἄλλος, ὦν τε ἱστορίας μνήμην, καὶ κινήσεως καλλος διειληχὼν, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτου, οἶμαι, τ δέησιν, ἰδεῖν ὀρχη-

δ Λαλέοντ] Et ſic cum *F. Fl.* & *H.* habere M. notat *M. duS.* c Καλλιγόρει] Nihil mutare *F. Fl. H. B2.* nec M. notat idem. Sed ἐκαλλιγόρει volebat. male, vid. not. d Γοητευομένοις] Sic reſtitutum ex L. P. ut *Jenſ.* recte conjecit. Γοητευομένους enim Edd. priores & M. e Τερετίσμασι] Τερετίσμασι *Fl.* Prius eſt in aliis & M. f Κοσμεῖσθαι] Κοσμεῖται L. Nil mut. Edd.

66. Δημήτριον] Δημήτριος ὁ τῷ Σενέκᾳ ὁμιλήσας. ὃ Μάρκος ἐν τοῖς ἰδικοῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

Sed ſemel in errorem ſe abduci paſſus, & bis, ter alibi eundem errorem ſequitur; nam καλλιγόρει verum, ἐκαλλιγόρει falſum eſſe, vid. nos ſupra ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 7. ubi teſtimonia complura dedimus. *F. F. R.*

73. — — — περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένοις.] Diu, fateor, hic locus me torſit, ut bono inde ſenſu fruerer. Tamdem decerno, eum eſſe corruptum, reſtituendumque id, quod quantum proſpicio, genuinum eſt; nempe γοητευομένοις pro vulgato γοητευομένους. Eſt oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, ſaltatorem prorſus nihili eſſe faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit Interpres, ſed plane neſcio quod ἀπαιόλευτον dedit, operae pretium erit, eam vertiſſe. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem eſſe ſupervacaneam quamdam tibiae, fiſtularum, & pulſationum acceſſionem, qui nihil ipſe ad fabulam conducat; at moveat inſulſum, ſtolidum, nihilque ingenioſi habentem motum; dum homines faſcinentur iis, quae actioni extrinſecus accedunt, veſte nimirum ſerica, larva decora, tibiaque & laſcivis cantibus, cantorumque ſuavitate; quibus exornari actionem ſaltatoris, ubi ipſa per ſe ſit prorſus nihil.* Quam diverſus hinc abit Benedictus! Immo ſi verſionem inſpicias, nullum plane inde ſenſum eruas: quod in poſteriore hujus periodi parte jam oſtendit Cl. *Gronovius.* *F. F.*

74. Γοητευομένοις] Em. Cl. *Jenſii*, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipſe M. γοητευομένους. *M. duS.*

76. Οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα] Opſopoeus: *quibus exornaretur, nequaquam ſaltatoris eſſe officium.* Benedictus: *quibus exornari ſaltatorem nihil eſt opus*, ac ſi legiſſet hic μὴ δεῖν. Sed temere. Et illi non hactenus accuſaverunt, tanquam ornamenta ſaltatori non convenirent, ſed ipſum ſaltatorem eſſe rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare ſenſum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe: *quibus exornari actionem ſaltatoris, quum ipſa in ſe nihil prorſus eſſet.* *F. G.*

81. Ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτου, οἶμαι, τ δέησιν,

χόμενον, ἔπειτα καλήγορεῖν αὐτῷ, ᾠδὴ ὑπέχετό γε ἄνευ αὐλοῦ, ᾠδὴ ἀσμάτων ὑποδείξεσθαι αὐτῷ· ᾠδὴ ὅτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυπῶσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ τῷ Δαγγείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ἠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεως μοιχείαν, Ἥλιον μηνύοντα, καὶ Ἥφαιστον ὑποβουλεύοντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τῶν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Ἄρη σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, [a] ὑποδεδοικότα δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ προσέστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ἡδέως θεάσασθαι τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τῷ μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γάρ, καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεφθέγξατο· Ἀκούω ἀνθρωπε ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἐσμὲν τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ὅπη τοῦ αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅθεν [b] μέγιστον ἔπαινον ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἄν. τις γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβάρων [c] βασιλικός τις ἀνὴρ

tantem ſe videret, deinde accuſaret: promiſitque, ſe absque tibia & canticis eo- 85 piam ſui facturum. Idque fecit. Imperato enim *ſcamillis* pulſantibus & inflantibus tibias, choroque ipſi, ſilentio, ipſe per ſe ſaltavit Martis atque Veneris adulterium, ſolem indicantem, inſidiantem Vulcanum, & vincula utrisque, Veneri ac Marti, in- 90 jicientem, adſtantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore ſuffuſam, aliquantum metuentem vero & ſupplicantem Martem, & quaecumque inſunt in hac hiſtoria; adeo ut ſupra modum his quae fierent delectatus Demetrius, hanc ſal- 95 tatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim & maxima voce: *audio*, inquit, *homo, quae facis, non ſolum video: ſed ipſis mihi manibus loqui videris.*

64. Quando vero circa Neronem noſtra verſatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eodem ſaltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima ſaltatoriae 5 artis laus fuerit. Regii generis homo de Barbaris ad Pontum, qui negotii cujusdam ſui

a Ὑποδεδοικότα] Ὑποδεδυκότα W. Nil mut. *J. Fl. H. P.* b Μέγιστον] *Μέγιστον* male *B2.* c Βασιλικὸς] Sic *J. H. Fl. S. B2.* &c. & M. Leg. *βασιλίσκος* adſcripſit *M. du S.*

δίκην] *Petiit a Demetrio aequiſſimam, ut mihi videtur, petitionem*, rem aequiſſimam poſtulavit. Sic Æſchines *κατὰ κτησιφῶντος δημήτριόν ἐσμεν ὑμῶν μετρίαν δίκην.* *rem non magnam a vobis petemus.* *J. G. G.*

86. Κτυπῶσι] Interpoſitum *ſcamillis* (fluctuant libri inter *ſcamilla*, *ſcabilla*, *ſcabella*) non aegre ferent, qui legerint *Rubenium* de re veſt. 2, 16. & quae viri docti ad *Sueton.* Calig. 54. Σκίμπους ὑποδήματα ad eundem uſum laudat noſter infra §. 83. *J. M. G.*

95. Δημήτριον] Vid. Phil. Caroli obſ. in *A. Gell.* c. 5. L. I. Animadv. III. p. 41. *M. V. la Croze.*

1. Ταῖς χερσὶν] Hinc Lesbonax Mitylenaeus vocavit eos χειροσόφους, & Lexiphanes *Luciani* pag. 534. leg. *Athen.* c. 8. & 16. lib. 1. & cap. ult. lib. 4. cetera quae ad ſaltationem ſpectant, ut de Bauciſmo, Betarmo, Hormo, & aliis fuſius alibi. *J. B.*

6. Βασιλικός τις ἀνήρ τις] Bene monet Cl. *Hemſterh.* in marg. adeundum *L. Bos* in Euang. Joan. IV. 46. Ibi enim legas: ᾠδὴ ἦν τις βασιλικὸς, &c. Ad quae *Boſius* ita commentatur: „ Non putem per *βασιλικὸν* „ intelligi *aulicum* quendam, ſive *miniſtrum regium*, „ ut Belgae Interpretes & plerique alii volunt; ſed „ potius *quempiam ex genere regio*, *agnatum aliquem* „ *Herodis*. Nam *βασιλικοὶ* Graecis dicuntur vel filii „ vel agnati regum, quales Latinis *Regales* appellan- „ tur. *Lucianus* de Salt. (h. l. ut vides) *Achillem Ta-* „ *tium* L. VII. p. 449. dixit: ὢν τῶν βασιλικῶν γένους. „ Sic & *Herodot.* I. c. 35. ἦν μὲν γενεὴ, γένους δὲ βα- „ σιλικοῦ. *Ammian.* XVI. c. 12. *Hos ſequebantur po-* „ *teſtate proxima Reges numero quinque, regalesque de-* „ *cem.* Ad quem locum videatur *Valeſius*". Addo *Chryſoſt.* Homil. 35. in Joan. p. 697. Ed. Eton. qui utrumque deſignari poſſe ait, his verbis: Ἦτοι τῶν γένους ὢν τῶν βασιλικῶν, ἢ ἀξίωμά τι ἀρχῆς ἔτυχεν ὧν καλούμενον ἴσχυε. *J. F. R.*

10. Ἁρμάτων γάρ τις ἦν, ἐνέγκαι συνέβαινε] Peſſime ſic noſtra ex-editione Salmuriensi, quum optime Baſilecenſis (ἁμαξῶν γάρ τις ἦν ἐνέγκαι) συνέβαινε. *J. G.*

11. Συνέβαινε] W. recte. Reliqui συνέβαιν. *M. du S.*

Ἐσυνέβαινε] Vix dubitaſſem ſic ſcribere vel ſine codice. Sic enim recte ſupra §. 62. Edd. habebant. Conf. ſuperius *Quom. Hiſt.* c. 37. ubi συνέβαινε quoque Edd. prioces pro συνέβαινε. Sed recte συνέβαινε ib. c. 44. Et *Abdic.* c. 15. atque alibi. Licet rurſus pro eo συνέβη-

σεν

ſui cauſſa ad Neronem venerat, ſpectabat cum aliis ſaltatorem illum ſaltantem ita dilucide, ut, licet ea quae canebantur non aſſequeretur, ſemi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum jam pararet, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, jubente petere, atque dare pollicente, *Beaveris*, inquit, *ſi ſaltatorem illum mihi dederis.* Interrogante autem Nerone, *Qui nam tibi utilis ibi eſſe poſſit? Accolas*, inquit, *habeo barbaros linguae diverſae, & difficile eſt interpretes ad illos nanciſci: ſi quid igitur opus habuero, hic nutibus ſuis omnia mihi explicabit.* Adeo in animum illius deſcenderat imitatio ſaltationis, quae inſignis & dilucida illi videretur.

65. Caeterum maxima occupatio & ſcopus ſaltatoriae artis eſt actionis aſſimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas quas declamationes vocamus, perſequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt perſonis ſubjectis, eaque quae dicuntur non abhorrent ab his, qui

Θρᾳττῷ κατά τι χρέος ἦλθεν ὡς τὸν Νέρωνα, ἐθεᾶτο μὲν τὸν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκεῖνον, ὅτου σαφῶς ὀρχήσεως, ὡς καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν ᾀδομένων (ἡμιέλλην γὰρ τὸν ἀνὴρ ἐτύγχανε) [d] συνέπου ἀπάντων. καὶ δὴ ἀπιὼν ἤδη ἐς τὴν [e] οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος ἀξιωμένου, καὶ ὅ, τι βούλοιτο αἰτεῖν κελεύοντος, ᾗ δώσων ὑπισχνουμένου, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δὸς τὰ μέγιστα εὐφραινῆς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου, Τί ἄν σοι χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίσειν, ἔφη, βαρβάρους ἔχω, οὐχ ὁμογλώττους, ᾗ ἑρμηνέων ἐ ῥᾴδιον ἐσεσθαι πρὸς αὐτούς. ἢν ἐν τῷ δέωμαι, ἅπαντα νεύσει τοῦ [f] ἑκάστου μοι ἑρμηνεύσει. τοιοῦτον ἄρα καθίκετο αὐτὸν ἡ μίμησις τῆς ὀρχήσεως, ὥστε σημός τε ᾗ σαφὴς φανῆναι.

Ἡ δὲ πλείστη ἀσχολία καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ [g] ὑποκρισίς ἐστιν, ὡς ἔφην, ἣν [f] τὰ αὐτὰ ᾗ τοῖς ῥήτορσιν ὑπεύθυνος οὖσα, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας ταύτας μελέτας ἀσκοῦσιν. [g] οἶδα γοῦν ᾗ ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινουμένη, τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις, ᾗ μὴ ἀπᾳδὲ

[f] Σωσίαν] Reſtitutum ex W. Σωσίου Edd. priores. Eſt & in P. aliſque. Quid tum? [f] Τὰ αὐτὰ] Ταὐτὰ P. [g] Οἶδα] Sic Edd. *Fl. H. P.* aliaeque plerraeque. Οἶδα δὲ *J.* οἶδν M. [d] ἐπακούοντα] Sic eſſe in *J. H. Bl. S.* & M. notat *M. du S.* [e] οἰκίαν] Sic Edd. *Fl. H. P.* aliaeque plerraeque. Οἶδν M.

non legas in Edd. infra *Jov. Trag.* §. 27. quod ibi videbimus. *J. F. R.*

21. Καθίστο αὐτοῦ] Sic ſupra *Ερμ.* c. 83. *M. du S.*

25. Κατὰ τὰ ἀ. τ.] Ut Πρ. λ. c. 2. Τιμ. c. 33. & paſſim. *M. du S.*

27. Οἶδα] Interpres Οἰδέποτε legit ἢ δὲ, vertit enim *At haec.* *F. G.*

Οἱ δὲ] Nemo haec, quid velint adſequatur. Ed. *J.* pro οἶδα vulgatum legit οἱ δὲ. M. οἶδε, legendum οἱ δὲ γοῦν ἐ ἐν ἐκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praeſtare exiſtimantur, quod &c. Intactus locus eſt, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forſan ſatius fuerit legere ἢδη. *M. du S.*

Οἶδα] Puto dediſſe Lucianum οἶδε, quod deinde inter dictionem atque excipientem in οἶδα transiſſe potuit. Geste ita interpretatus ſum. *J. M. G.*

Οἶδα] Illud οἶδα certe intolerabile videtur, ſed quia variis modis corrigi poteſt, & aeque in οἶδε — ἐπαινούμενος ac in οἶδα — ενοι. Aeque inquam in οἶδε, quam in ἢ δὲ mutari, ideo nihil muto, quia incertum eſt quid Lucianus reliquerit. Cl. *Goſſrau* οἶδε optimum videretur, ſi cum ἐπαινούμενοι ſatis commode cohaerere poſſet. Etſi enim alias participium pro infinitivo uſitatum, cum hoc verbo id noſter ſaltem adhibere non ſolet. *J. F. R.*

28. Τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις] Benedictus, *ut propoſitis perſonis geſtu reſpondeat.* Opſoporus *ut perſonis in ſcenam introductis ſaltator per omnia geſtu reſpondeat.* At nec id agit Lucianus, ut oſtendat id etiam in ſaltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut picturâ, coelaturâ &c. ut nempe reſpondeant perſonis propoſitis, ſed mens ejus eſt, eamque in interpretando ſic exprimere debuerant. *Novit enim* (n. ὑπόμνησις) *ſe in illis magis laudari eo, quod ſimilis plane ſit ſubjectis perſonis.* Innuit vir ὑπομνήσεως maxime curari & valere in iſtis ſaltatoribus, quum non ita pulchritudo ejus in aliis artibus exſeratur. *J. G.*

Τῷ ἐοικέναι] Id eſt quaſi ἐν vel ἐπὶ τῷ ἐοικέναι. dum, vel *propter ea quod ſimiles ſe gerant.* Sic *Herodian.* III. 1. §. τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους. *Si quidem mercenarios milites non habent.* Plura ſimilia dedi alibi. Adde & *Abdic.*

δὲ εἶναι τὰ λεγόμενα τ εἰσαγομένων [a] ἀρι-
στέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ
γεωργῶν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ
τὸ ἐξαίρετον δείκνυσθαι.

Ἐθέλω γάρ σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου εἰπεῖν
περὶ τούτοις εἰπόντος. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα
τῷ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα (τοσοῦτον γὰρ
μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐζήτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρ-
χηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ὑποκρινό-
μενοι τὰ λοιπὰ πρόσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ
ἔμαθεν ὅτι [b] ὁ αὐτὸς [c] ὑποκρινεῖται, καὶ
ὑποχήσεται τὰ πάντα, Ἐλελήθεις, ἔφη,
ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἕν, πολλὰς δὲ
τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.

Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρ-
χηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρω-
μένου ἁπλῶς. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ προ-
μήνυσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Πουτίου θηρὸς
πετραίου νόον [d] ἔχων, πάσαις πολίεσσιν
ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα. καὶ δεῖ
προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικειοῦν ἑαυ-
τὸν ἑκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἦθη καὶ
πάθη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὄρχησις ἐ-
παγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζό-
μενόν τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμηνότα,
καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα

introducuntur viris fortibus [a], aut tyranni-
cidis, aut pauperibus, aut agricolis; sed in
unoquoque horum, quod proprium est,
quod eximium, demonstratur.

66. Volo autem tibi etiam alterius Bar-
bari de hisce rebus dictum referre. Videns
enim quinque personas saltatori paratas, tot
nempe partium erat actio, & unum modo
videns saltatorem, interrogavit, *Quinam
saltaturi & acturi reliquas personas essent?*
Cum vero audisset, eundem acturum, &
modos praeiturum omnes, *Nesciebam*, in-
quit, *vir optime, te corpus quidem hoc
unum, animas autem multas habere.* Haec
Barbarus.

67. Non absurde autem Itali saltatorem
appellant Pantomimum, (*imitatorem o-
mnium*) ab eo quod fit fere. Pulchra enim
illa quoque poëtica adhortatio: *Fili, beluae
in saxis marinae* (Polypi) *modo adhaerens
urbes populosque frequenta*, & saltatori ne-
cessaria, oportetque rebus adhaerescentem
familiarem se *& quasi* domesticum unicui-
que eorum, quae aguntur, reddere. At-
que in universum mores atque affectus se
demonstraturam atque actione expressuram,
saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc
irascentem aliquem inducens, & furentem
alium, affectum alium tristitia, & sua unum-

a Ἀριστέων] Et sic cum *J.* habere *Fl.* & *H* notat *Solanus*. b Ὁ αὐτὸς] Illud ὁ inserui ex W. Aberat enim ab Edd. c Ὑποκρινεῖται] Ὑπορχρινεῖται. male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cett. d Ἴχων] Ἔχων W. Prius vero *J. Fl. H. P. Ald.* &c.

47. Πουτίου θηρὸς] Θέογνίς φησι, πολύπου ὀργὴν ἔχε πολυπλόκου ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖς ἰδίοις ἰφθίμ. Quin & *Phocylides* idem dicit, si recte memini. *G.*

Abdic. c. 5. ὑ τῷ μισῶν ἐμέ. *J.F.R.*

30. Ἀριστέων] Non satis assequitur una vox Latina vim quae subjecta est τοῖς ἀριστεῦσι. Sunt enim, qui insigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges judicant, qui non *bene* tantum sed *optime*, comparatione aliorum, gesserunt rempublicam. Latina declamatorum schola *fortes* vocat simpliciter, aut *fortiter fecisse* dicit. *J.M.G.*

40. Ὁ] Ita W. solus, vulgatam qui sequuntur *solum* vertant necesse est. Qui *eundem* vertunt, ita legant, uti nos scribimus, si Graece sciunt. *M. du S.*

47. Ὦ παῖ] Ex *Pindaro* habet, inter cujus fragmenta reperies p. 493. paulo aliter scriptum.

Πουτίου θηρὸς χροτὶ
Μάλιστα νόον προσφέρων
Πάσαις πολίεσσι ὁμιλεῖ.

Ex *Plut.* 1690. 1. & 1801. 2. *M. du S.*

Ὦ παῖ] *O fili Polypi*, Theognis. *M.V. la Croze.*

48. Ἴχων] Illud ἴχων quod W. suppeditat nihili esse, patet ex archetypo ex quo Lucianus hoc petiit. Desumsit enim ex *Theognidis* versu illo quem *Plutarch.* περὶ πολυφιλίας citat, (teste *Sylburgo* in nott. ad Theogn.

numquodque mensura. Quod enim in primis admirabile est, eodem die jam quidem Athamas furens, jam perterrita Ino ostenditur: & alias idem est Atreus, ac paullo post Thyestes, tum Aegisthus, aut Aërope, & omnia haec unus homo est.

68. Igitur spectacula quidem reliqua & acroamata, unius cujusdem operis specimen edunt: aut enim tibia est aut cithara, aut vocis cantus, aut tragica actionis repraesentatio, aut comica risus affectatio: & saltator omnia complexus habet, & licet varium illius & mixtum ex omnibus apparatum videre, tibiam, fistulam, pedum percussionem (*scamillum*) cymbali strepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum.

69. Porro reliqua alterius utrius partis in homine opera sunt, partim animae, partim corporis: at in saltatione commixta sunt utraque. Nam & intellectus demonstrationem habent, quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: maximum autem est sapientia in his quae aguntur, & nihil extra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honestus & bonus, manu sapientes vocabat saltatores, atque ad spectacula eorum ibat, tanquam melior e theatro

μεμετρημένως. τὸ γὲν παραδοξόταλον, ἡ αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲ Ἀθάμας μεμηνὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβερὰν δείκνυ· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἶτα Αἴγισθος, ἢ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἷς ἄνθρωπός ἐστι.

Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κιθάρα, ἢ ἀφὸ φωνῆς μελῳδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία, ἢ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει συλλαβών. καὶ ἔνεστι ποικίλην καὶ παμμιγῆ τὴν παρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον, κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ᾀδόντων ὁμοφωνίαν.

Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ τῇ ὀρχήσει ἀμφότερα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειροήθεις τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει, καὶ ἤει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέφων ἀπὸ

a Ἑκάστου] Nihil mutant Edd. nec M. Ἕκαστον *Graev.*

78. Λεσβώναξ . .] Τοῦτον λέγει Λεσβώνακτα ὃ ἐν ἄλλοις μαλίστα ἱστορικὰ φέρονται θαυμάσιος καὶ ἐναμιλλος Νικοστράτου ὁ Φιλοστράτου τῶν ἐν τῇ ἐπὶ σοφιστῶν διαπρεπόντων, μαλίστα δὲ αἱ ἐφολκαὶ ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν ἐκ τῶν λόγων ἀπεκάζουσαι ἡδονήν. M.

a Ἐν τῇ ἐπιστ.] Lege τιμωτήρις. *M. du S.* An potius ἐν τοῖς Γ πωτήριος? *T. H.*

Theogn. p. 150.) Πουλύποδος νόον ἔχε πολύφρονος. ubi certe ἔχε in versu locum non haberet. At in ipso *Theognide*, vers. 216. sic legas:

Πουλύπου ὀργὴν ἔχε πολύπλοκον, ὃς ποτὶ πέτρῃ
Τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.

Quod quidem nihil refert; verbum ἔχε tamen eodem modo ibidem ponitur. *J. F. R.*

57. Ἀθάμας] Conf. supra §. 42. *J. F. R.*

60. Ἀερόπη] Vid. c. 43. & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. *M. du S.*

62. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα ἢ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει] Interpres: *Alia quidem quae spectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem ostendunt.* ἕκαστος non est *quispiam*. Legendum ἑνὸς ἕκαστον ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. *Cetera quidem quae spectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque ostendit.* ἕκαστον sc. ἄκουσμα vel θέαμα. *J. G. G.*

78. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροήθεις τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει] Hoc damnat ipse Lucianus in Rhetorum magistro. *J. G. G.*

Λεσβώναξ] Lesbonacti cuidam scribit *Apollonius Tyanensis* Ep. XXII. & LXI. sed alius sit oportet. *Philostr.* p. 391. & 404. *M. du S.*

ἀπὸ τῆς θεάτρου. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐτῆς ἰδών ποτε ἄπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ὀρχησάμενον, ὀρχήσην τὰ αὑτῆς ποιοῦντα, Οἷόν με, ἔφη, θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστέρηκεν.

Εἰ δ' ἔστιν ἀληθῆ ἃ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικὸν, ὅταν ὀργιζόμενον ὑποδείκνυῃ, τὸ ἐπιθυμητικὸν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται, τὸ λογιστικὸν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ· τοῦτο [a] μού γε ἐν ἅπασι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἁφὴ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλους δὲ προνοῶν, καὶ τὸ ἐν τοῖς [b] ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος, καὶ μέρος [c] τρίτον ἡγουμένου τἀγαθοῦ καὶ τοῦτο εἶναι. ἤκουσα δέ τινος καὶ φειττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ τῆς ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ [d] αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται.

Ἔτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τὰ μὲν τὸ τερπνὸν, τὰ δὲ τὸ χρήσιμον [e] ὑπισχνουμένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει. καὶ πολύ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μᾶλλον τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ἢ πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ῥεομένους, καὶ παλαίοντας ἄλλους ἐν κόνει, ὡς ἡ ὄρχησις πολλάκις ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότερον

reverſurus. Timocrates autem illius magiſter, cum vidiſſet ſemel, non dedita opera adſtans, edentem opus ſuum ſaltatorem, *Quali*, dixit, *ſpectaculo philoſophiae me verecundia privavit?*

70. Si vera ſunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre ſaltator oſtendit; iram, cum irati perſonam gerit, cupiditatem, cum amantes agit; rationem, cum paſſionem unamquamque frenis quaſi moderatur, quod quidem in unaquaque ſaltatione, quemadmodum in ſenſibus tactus, diſſeminatum eſt. Pulchritudini vero dum proſpicit, & ſpeciei in ſaltationibus, quid aliud quam verum eſſe Ariſtotelis illud demonſtrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem eſſe dicentis. Audivi etiam, qui juveniliter laſciviret de perſonarum ſaltatoriarum ſilentio, *etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui.*

71. Praeterea cum ſtudia alia partim quidem jucunditatem, partim vero utilitatem promittant, ſola utrumque habet ſaltatio. Ac tanto plus prodeſt utilitas, quatenus cum jucunditate contingit. Quanto enim hoc videre jucundius, quam pugnis contendentes juvenes, & ſanguine fluentes, luctantesque alios in pulvere, quos ſaltatio ſaepe tutius ſimul, & formoſius repraeſentat

a Μού γε] Hanc eſſe Edd. lectionem & Cod. M. notat *M. du S.* *b* Ὀρχήμασιν] De hoc idem notat Idem. *c* Τρίτον] *Marcil.* δεύτερον. At nil varietatis invenio. *d* Αὐτὴ] Αὐτὴ W. *e* Ὑπισχνουμένων] Ὑπιχουμένων *J. Ald.* & *H.* At prius recte cett.

82. Τιμοκράτης] Heracleota. Δημων. c. 3. memoratur hic etiam apud *Philoſtr.* (p. m. 265.) 535. & deſcribitur ut & Philoſophus, & vir diſertus, qualem etiam *Lucianus* hic tradit fuiſſe. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophiſtarum *Philoſtrati*, in qua circa annum 130. floruiſſe dicitur. Vide totam *Polemonis* vitam, & mecum ſenties. *M. du S.*

87. Πλάτων] *Plat.* Polit. p. 506. A. *M. du S.*

90. Τοῦτο μού γε] An τὸ χαλιναγωγοῦν τοῦ πάθους? *F. G.*

96. Ἀριστοτέλους] Felicitatem *Ariſtoteles* tribus in rebus ſitam eſſe vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. Eth. Nic. I. *M. du S.*

98. Καὶ μέρος τρίτον] Imo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipſe in *Eunucho*: καὶ μὴ σφόδρα καλλωπισῶ χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθα. *Th. M.*

Καὶ μέρος τρίτον] Locus Luciani in *Eun.* quem *Marcilius* ob oculos habuit, eſt §. 3. non longe a fine. *J. F. B.*

99. Ἤκουσα δέ τινος καὶ φειττότερόν τι νεανιευομένου

tit & jucundius. Contentior ergo ille motus ſaltatoriae, & converſiones, & circumductiones, & ſaltus, & reſupinati flexus corporis, aliis videntibus jucunda viſu accidunt; ipſis vero efficientibus ſaluberrima. Exercitationum quippe omnium pulcherrimam ſimul hanc & maxime concinnam eſſe, equidem dixerim, quae ſubigat corpus, & flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expeditum eſſe doceat, roburque non parvum conciliet.

72. Quidni ergo res undique conveniens ſaltatio, animum acuens, exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens. Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? ſive tibiae fiſtulaeque argutiores ſonos; ſatis etiam his frui in ſaltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in ſpectaculo ſi verſeris, cum videas theatrum odiſſe, quae male fiunt, illacrimare autem his qui opprimuntur injuria, & in univerſum mores ſpectantium regere.

73. Quod autem maxime in ſaltatoribus laudandum eſt, illud jam dicam. Quod robori ſimul & mobilitati membrorum ſtudere hic licet, aeque admirabile mihi videbatur, ἐπιδείκνυ), τὸ μὲν γε σύντονον κίνησιν ἐν ὀρχηστικῆς, καὶ τροφὰς αὐτῆς, καὶ διαγωγὰς, καὶ πηδήματα, καὶ ὑπτιασμοὺς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερπνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι· τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς, ὑγιεινότατα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ [f] εὐχερὲς εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε καὶ μικρὰν προσποιοῦν τοῖς σώμασι.

Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιόν τι χρῆμα ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμίᾳ, καὶ κηλήσει, ἅμα τε ὀφθαλμοὺς, καὶ ἀκοὴν; εἰ γοῦν φωνῆς εὐμοιρίαν [g] ζητεῖς, πῶς ἂν ἀλαχόθι εὕροις, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε αὐλῷ καὶ σύριγγι τὸ λιγυρώτερον, ἄλις καὶ τούτων ἐν ὀρχήσει ἀπολαῦσαί σοι πάρεστιν, ἐῶ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς [h] μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπιδακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις· καὶ ὅλως τὰ ἤθη τῶν ὁρώντων παιδαγωγοῦν.

Ὃ δ' ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῇ ὀρχηστῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ [i] γὰρ ἰσχύν τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως εὔδοξον εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν

[f] Εὐχερὲς] Εὐχρεῖς *Pell.* [g] Ζητεῖς] Sic reddidi Luciano ex *Fl.* & *M.* Ζητεῖς Edd. vulgo. [h] Μὲν] Inſeruit *Solan.* ex *W.* Aberat ab Edd. [i] Γὰρ] Reſtitutum hoc ex *L. P.* Καὶ erat in Edd. prioribus.

ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῶν προσόντων σιωπῇς, ὅτι καὶ αὐτὰ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται)] *Ceterum quendam audivi magis etiam ſubtilia quaedam de ſaltantium perſonarum ſilentio juvenili affirmantem, eam etiam Pythagoricum dogma ſubobſcure ſignificare.* ſic vertendus hic locus. de re ipſa *Athenaeus* lib. 1. Deipnoſoph: ὅτῳ (Μέμφις) τῶν Πυθαγορείων φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσθαι ἔστι δῆλον, ᾧτινι σιωπῇς πάνυ ἐμοὶ ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν. *Enim vero hic* (Memphis pantomimus) *aperte demonſtravit, quanta Pythagoricae philoſophiae vis ſit, ut qui tacens omnia nobis manifeſtius indicaret, quam qui artem dicendi ſe docere profiterentur.* *J. G. G.*

Ibid. Πειρατέτερόν τι παιδιμόμου] *Magnificentius quid dicentem.* *F. G.*

17. Γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι] Interpres abſurdiſſime: *Etenim illud ego Gymnaſiorum pulcherrimum & aptiſſimum eſſe affirmaverim*, cum vertendum ſit, *Ex omnibus gymnicis exercitiis illud pulcherrimum & venuſtiſſimum eſſe equidem dixero.* *J. G. G.*

26. Ἐπ' αὐλοῖς] Conf. ſupra §. 16. hujus Diſſert. *J. F. B.*

ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ καρτερὸν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἁβρὸν δείκνυσι.

tur, ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus ostendat.

Ἐθέλω δὲ ἤδη καὶ ἐπιδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ, ὁποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἄριστον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τὰ μὲν ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν διανοῆσαι, καὶ χαρῆ μάλιστα ἐπιχαλᾷ φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων, καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τὰ δέοντα διαγνωστικὸν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν.

74. Volo jam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem animam pariter & corpore oporteat. Quamquam animae pleraque jam dixi. Nam & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem, & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti oportere illum, aio: ad haec judicare posse de poëmatibus, & cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta redarguere.

Τὸ δὲ σῶμα, πρὸς τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινὸς, καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ' ἐμμελὴς ἀκριβῶς· ὔτε πολύσαρκος, ἀπίθανον [a] γὰρ, ὔτε λεπτὸς εἰς ὀφρολήν· σκελετῶδες γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν.

75. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regulam illum jam demonstraturus mihi videor. Neque enim procerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili statura & nano similis; sed justae exactaeque mensurae; neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum.

Ἐθέλω γὰρ σοι καὶ δήμου τινὸς ἐν Φαύλοις τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βοὰς εἰπεῖν. οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς εὐφυέστατη πόλις, καὶ ὄρχησιν μάλιστα προσδεύουσα, ὅτως [b] ἐπιτηρεῖ τὰ λεγόμενα, καὶ τὰ γιγνόμενα ἕκαστα, ὡς μηδένα μηδὲν αὐτῶν λαθανθάνειν. μικρῷ

76. Volo tibi etiam populi cujusdam, non mali ad talia notanda, clamores narrare. Antiochenses enim ingeniosissima civitas, & maxime saltationem commendans, ita quae dicuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quidquam effugiat.

Par-

[a] Γὰρ] Inseruit *Solanus*. non addens unde. Deerat in Edd. & M. [b] Ἐπιτηρεῖ] Ἐπιτ. *Jens.* At vulg. servant *J. Fl. H. P.* & M.

49. Εὐφυᾶ] Alibi erat εὐφυῆ. Sed hic jam recte & constanter εὐφυᾶ invenio. Vid. supra *Alex.* c. 5. *J. F. R.*

54. Τὸν Πολυκλ. κανόν.] Confer infra *de Mort. Peregr.* §. 9. *J. F. R.*

59. Γὰρ] Illud γὰρ quod sententia postulabat ante τοῦτο, inserendum duxi. Non agnoscit tamen M. *M. du S.*

62. Οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς] *Jul.* Imp. Misop. *J. B.*

67. Τὸν Ἕκτορα] Extat epigramma in statuam Helladiae Hectorem saltantis. V. *Anthol.* IV. 25. *Meurs.* Orch. *M. du S.*

69. Ὡς Ἀστύαναξ] Legendum omnino ὅτος Ἀστύαναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scribere solebant antiqui librarii; quod quam facile in ὡς transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. *J. M. G.*

Ὡς Ἀστύαναξ] An οἷος Ἀστύαναξ; sic cogitabam ante. Sed visa conjectura Cl. *Gesneri*, ei facile concedo: Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet ὡς etiam nominibus substantivis addatur, ut in fragm. *Menand.* 38. 2. Ὡς ἔργον ἐν ζῇν τὸ πανηρὸν ἤθεσιν pro *quantum opus*, vel *quam difficile est* &c. Et Latini quoque adverbia sic adjungant nominibus substantivis, ut est in Terentiano illo: *ne parum lena sies*. Tamen ὡς Ἀστύαναξ vix ita subsistere poterit, & si per ironiam sic interpretere: *e quam ille* (pro qualis vel quantus) *est Astyanax!* scilicet. habebit quidem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si ὅτος legeris. *J. F. R.*

71. Καπανεύς] V. *Auson.* epigr. 83. & *Anthol.* II. 38. *Meurs.* Orch. Et *Eur.* Phoen. 185. 1180. *M. du S.*

Ibid. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν] Est *impetum facere in Thebanorum moenia.* nobis bestormen. *Herodianus* in V, καὶ προσβαλὼν τοῖς τείχεσιν. Idem in VII. προσβαλὼν τε τοῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. *Xenophon* in III. Hellenicon: ξυνεπῆ δὲ ἑλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς

Parvo enim ingresso saltatore & saltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transscende murum* dicebant, *scalis nihil opus habes.* Ac de crasso pinguique saltatore, magnos tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae.* Contra vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi caussa mentionem feci, sed ut videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dedeceant, quasi ad normam possent exigere.

77. Mobilis deinde omnino sit *saltator*, & corpore soluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter consiste-re, ubi opus est, possit.

78. Non abhorrere autem saltationem nec ab illa usitata in sacris certaminibus manuum gesticulatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum at-

μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸ Ἕκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἕκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέ ποτε μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι ἔφασαν τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα πειρωμένου, Δεόμεθα ἔφασαν φεῖσαι τὴν θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχει, ὡς νοσοῦντι. τούτων δὲ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς [d] ἴδῃς, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ αἰσχρὰ αὐτῆς δύασθαι.

Εὐκίνητος δὲ τὸ μὴ τοῦτο πάντως ἕξω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ συμπεπηγὼς, ὡς λυγίζεσθαί τε ὅπη χρὴ, καὶ συνεστάναι καρτερῶς, εἰ τοῦτο δέοι.

Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλλακται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν, ἴδοις ἂν ἑκάστῃ τὰ μιμήσεων

[c] Φεῖσαι] Φᾶσθαι W. Πεφεῖσθαι P. L. Φεῖσαι *J. Fl. Ald. H.* &c. [d] Ἴδῃς] Εἰδῇς W. [e] Ἀθλήσει] Αὐλήσει male *B2.* & 3. Ἀσκήσει *Palm.* At vulgatam nostram recte tuentur *J. Fr. Fl. Ald. H. P. S.* & M.

71. Καὶ προσβαλεῖν] Προσελθεῖν ἢ προσήκειν. *V.*

18. Θυμέλης] Θυμέλη, ὁ βωμὸς, ἀπὸ τοῦ θύειν. Θυμελὴ δὲ αὐλητική. *V.*

τοῦς τύχοντας. *J. G. G.*

76. Τῆς θυμέλης] Thymelen, orchestrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri positum, eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac dilucide declaravit *Boindinus* in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom. I. p. 186. Edit. Holland. *J. M. G.*

88. Χειρονομίας] Χειρονομία diversa a saltatione. *F. G.* Χειρονομίας] At quis hoc nescit aut negat *Gujete?* Accedit tamen & conjungitur inprimis cum saltatione *Pyrricha* vocata, aliisque, nec minimum ejus ornamentum habetur. Etsi ego cum Cicerone potius dico: *Nemo saltat sobrius.* *J. F. R.*

89. Καὶ Ἡρακλέους τὸ αὐλήσει καλῶν] Lego en ἀσκήσει, & sic etiam legisse videtur Interpres. Aliquis posset etiam jure suspicari legendum esse καλῶν; nam pugillatus, in quo plagas multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἄσκησις καλῶν. *J. P. a G.* Καὶ Ἡρακλέους τὸ ἀθλήσει καλῶν] Non procul a vero abibat *Palmerii* conjectura, quum αὐλήσει sic corrigebat; verum quum Edd. cett. habeant ἀθλήσει, ejus emendatione nihil opus est. At καλῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere sueti in pugillatu non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in saltatione exprimi; vid. supra §. 73. Cur itaque ad ejus & reliquorum facta heroica non respiceretur, causse nihil video. τὸ καλὸν autem pro *laudabili, glorioso* usurpari, *Stephanus* in Thes. dudum docuit. *J. F. R.*

90. Ἀθλήσει] Verissima lectio, quam non vidit *Palmerius.* Extat autem in M. & omnibus impr. excepta *B2.* & 3. *M. du S.*

σεων ὑπιχών. Ἡροδότῳ μὲ ἓν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα, πιςότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ· ὀρχήσῃ δὲ καὶ τὰ ὦτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσεςιν.

tendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad ſenſum perveniunt, fideliora eſſe auribus videntur: at ſaltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adſunt.

Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, ὥςε ἂν ἐρῶν τις, εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθη ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπῃ ἐχόμενος, ἐξέρχεται τῶ θεάτρω φαιδρότερος, ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανὸν, καὶ κατὰ τὸ ποιητικὸν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πάντων. σημεῖον δὲ τὸ πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τῶ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, [a] τὸ δακρύειν πολλάκις τὺς θεατὰς, ὁπόταν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνηται. ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καίτοι σατυρικὴ οὖσα, οὕτω κεχείρωται τὺς ἀνθρώπους τὺς ἐκεῖ, ὥςε κατὰ τὸ τεταγμένον ἕκαστοι κωμῳδοῦσι πάντων ὑπιλαθόμενοι [b] τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνταί γε ταῦτα οἱ εὐγενέςατοι, καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδούμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλλον· ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώμασι προγονικοῖς.

79. Ita vero ſaltatio mulcet, ut ſi quis amans in theatrum veniat, reſipiſcat viſis multis adeo malis amoris finibus. Et triſtitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quaſi epoto oblivionis quodam poculo, aut ſecundum poëtam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria ſint *naturae noſtrae*, quae fiunt *in ſaltatione*, & quam agnoſcat unusquisque, quae demonſtrantur, illud ſignum eſt, quod lacrumantur ſaepe ſpectatores, quum triſte aliquid & miſerabile apparet. Bacchica quidem ſaltatio, cui in Ionia praeſertim & in Ponto ſeria datur opera, Satyrica licet ſit, ita tamen qui ibi ſunt homines ſubegit, ut ſtato tempore univerſi reliquorum omnium obliti, totos dies ſedeant, ac Titanas & Corybantes, Satyrosque, & paſtores ſpectent: ſaltantque iſta etiam generoſiſſimi & principes uniuscujusque civitatis, quos tantum abeſt ut pudeat *ejus rei*, ut potius ſibi valde in ea placeant, magis quidem, quam nobilitate, aut muneribus, aut dignitatibus majorum.

80. Quan-

a Τὸ] Τῷ καὶ W. b Τῶν ἄλλων] Deſunt haec duo verba in W.

17. Λειτουργίαις] *Λειτουργία κυρίως ἡ δημοσία ὑπηρεσία. V.*

Ibid. Τοῦτο ἡ παροιμία, ἀλλ' οὐ παροιμίας * μεταλήψεται τὸ, εἰδὼν φασὶ πρὸς τὸ Διόνυσον. *V.*

* Μεταλήψεται] Παραλήψεται C.

91. Ἡροδότῳ] Vid. *Herodot.* I. 8. *M. du S.*

Ibid. Τὰ δι' ὀμμάτων] Hinc Plautinum illud, *pluris oculatus teſtis unus, quam auriti decem.* ὁ λογοποιὸς ὁ Θούριος ὧτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀκριβέστερα. *Jul.* Imp. ad Leontium. *A V.*

1. Νηπενθὲς τι ἢ ἄχολον] Vid. *Hom.* Od. Δ. 221. *M. du S.*

Νηπενθὲς τι καὶ ἄχολον] De hoc Homerico *nepenthe* vid. eruditam Cl. *G. E. Stahlii* Diſſertationem. Item *Petr. Petiti* Diſſert. de nepenthe Homeri, ſive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Cl. *Graevii* editam Trajecti an. 1689. ut refert Ampliſſ. ac Doctiſſ. civit. noſtrae Senator *Caſp. Burman.* in Trajecto Erudito p. 120. *J. F. R.*

8. Κεχείρωται] Rurſus paſſivum praeteritum active intelligendum. Vid. *Jenſ.* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. Et nos alibi non ſemel. *J. F. R.*

23. Σολοικίας — οὐ τῇ ὀρχήσει] Sic eleganter etiam apud *Philoſtr.* p. 541. Cum Tragicus actor ὦ Ζεῦ, ὦ Jupiter exclamans, manu terram oſtenderet, & ὦ γῆ o terra, vultu in caelum erecto diceret, praeſidens Polemon exegit virum, ὅτος τῇ χειρὶ ἰσολοίσησε dicens. Alium hujus vocis elegantem uſum vidiſti jam ſupra in *Nigr.* c. 18. *M. du S.*

Σολοικίας] Quod *Solanus* monet conferendum c. 18. *Nigr.* id jam eſt §. 31. ſive p. 74. T. I. *J. F. R.*

24. Ἄλο-

80. Quandoquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam vitia. Ac corporis quidem *quae sint*, jam ostendi: mentis vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae insciti, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes) etiam graves Soloecismos in saltatione committunt: alii quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii numerose quidem illi, sed res ipsae aut post tempus *justum* aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Jovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thyestis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens dum feritur fulmine, Glaucen illi assimilavit tempore posteriorem. Sed non puto tales propter saltatores, ipsam damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt, habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno artis ordine omnia faciunt.

Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχηστικὰς, ἄκουε καὶ τὰς κακίας αὐτῆς. τὰς μὲν οὖν ἐν σώμασιν ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, εἴτως ἐπιτηρεῖν, οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῆς ὑπ' ἀμαθίας (ἀμήχανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει [c] ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι, καὶ μηδὲν, ὡς φασι, πρὸς τὴν χορδήν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρύθμως μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγώ ποτε ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ τὴν Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέλην ὑποκρινόμενος βαλλομένην [d] τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύκην [e] αὐτῇ εἰκάζει, μεταγενεστέραν οὖσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, καταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς μὲν, ὥσπερ εἰσὶν, [f] ἀμαθεῖς νομιστέον. ἐπαινετέον δὲ τοὺς ἐννόμως καὶ κατὰ ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἑκάστα δρῶντας.

81. In universum autem oportet undi-

Ὅλως δὲ τὴν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπη-

c Ἐπιδείκνυνται] Ἐπιδείκνυται male *J.* Cett. recte ut edidimus. d Τῷ] Ex W. insertum. Aberat in Edd. e Αὐτῇ] Αὐτὴν W. f Ἀμαθεῖς] Ἀμαθῶς male *B2.* Prius est in *J. H. Fl. P.* & M.

25. *Μηδὲν, ὡς φασι, πρὸς τὴν χορδὴν*] *G.*

24. Ἄλογα] Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad *Quom. Hist.* §. 48. *J.F.R.*

27. Οἱ δὲ εὐρύθμως μὲν τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα] Obscure interpres: *illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat?* Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte: *illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat.* dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. *J.G.G.*

29. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις] Interpres vertit: *quidam enim Jovis parentes — repraesentans*, & videtur legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id est *nativitatem*, *natalitia*. *J.P.2G.*

33. Γλαύκην] V. c. 42. *M.duS.*

Ibid. Τὴν Γλαύκην] Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyesteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex *Apollodoro* I, 28. Misit Medea inductae sibi a Jasone Glaucae πέπλον μεμιγμένον φαρμάκῳ ὃν ἀμφιεσμένη ὑπὸ τοῦ βοηθοῦντος πατρὸς πυρὶ λάβρῳ καταφλέγεται. Petit itaque simili fere modo Glauce Medeae pellex, ac Semele Junonis, quae res fraudi fuit Pantoraimo, ut utramque fabulam misceret. *J.M.G.*

41. Ὅλως δὲ τὴν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀσκεῖσθαι, ὡς ἂν εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον εὔμορφον σύμμετρον αὐτὸ ἑαυτῷ ἑκάστου, ἀσυκοφάντητον ἀνεπίληπτον μηδεμιᾷ ἐλλιπεῖ· ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ἐξὸν τὴν παιδιὰν βαθὺν τὰς ἐποίας· ἀνθρώπινον μάλιστα.] Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Patet, omnia illa adjectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid, quaeso, est, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις? Malae distinctionis vitio haec laborant; quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις ἐξὸν τὴν παιδιὰν βαθὺν τὰς ἐποίας ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque

πηκριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον, εὔμορφον, σύμμετρον, αὐτὸ αὑτῷ ἐοικὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς [a] ἐλλιπὲς, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον· τὰς ἐνθυμήσεις ὀξὺν· τὴν [b] παιδείαν βαθὺν· τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. ὁ γὰρ ἔπαινος αὐτῷ τότ' ἂν γίγνοιτο ἐντελὴς παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώντων γνωρίζῃ τὰ [c] αὑτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ ὀρχησταῖς ἑαυτὸν βλέπειν, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθρόοι πρὸς τὸν ἔπαινον ἐχέονται, τὰς δ' ἑαυτῶν ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ [d] αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖνο τὸ ΓΝΩΘΙ [e] ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς παρεγίγνετο. καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε χρὴ αἱρεῖσθαι, καὶ ἃ φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἀθρόωτερον ἠγνοηκότες διδαχθέντες.

que perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficiant nusquam, temperata sint ex optimis. *Saltatorem ipsum oportet esse* acutum in cogitando, profunda eruditione, humanissimo praesertim animo. Nam tum demique laus ipsi perfecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquisque sua *quaedam* agnoscet, vel potius tanquam in speculo, sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, & quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se possunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effunduntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque imaginem. Plane enim Delphicum illud *NOSCE TE IPSUM* ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae eligenda sint, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante ignoraverant.

Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν

82. Existit autem quemadmodum in ora-

a Ἐλλιπῶς] Ἐλλιπῆ W. Sed a recentiore manu. nihil mutant *F. Fl.* b Παιδείαν] Sic recte *Fl. H. P.* & *M.* Παιδίαν *F.* c Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd. priores. Correxit *M. duo.* d Αὐτοὺς] Hoc jam bene *H. Fl. P.* Αὐτοὺς *F.* e ΣΕΑΥΤΟΝ] Ex W. dedi. Σαυτὸν Edd. priores, excepta *Fl.* quae σεαυτὸν.

que bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Jam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summatim dicam, oportet saltatorem undiquaque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum; pulchrum; justis partibus constans; sibi ipsum per omnia conveniens; reprehensione & castigatione nulla dignum; nequaquam defectum; ex optimis mixtum ac temperatum; inventionibus acutum; subactae eruditionis,* (sic verto τὴν παιδίαν βαθύν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδίαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic Βαθὺς τὴν ἡλικίαν apud *Aristophanem* in Nubibus p. 156. edit. Allobr. vs. 5. cujus aetas provecta est. Video observasse id etiam *H. Stephanum*, cujus sententiam in voce Εμβαθυὴς, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab *Hesychio* exponuntur ἀλλόγιμοι & ἀνδρεῖοι. Conjiciunt Eruditi ἀνδρεῖοι.) *cogitationes homini maxime convenientes habens.* Eleganter sane ὀξὺν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὀξὺν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello §. 74. Μνημονικόν τε γὰρ & εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐφαπτόμενα φημὶ δεῖν αὐτόν. Sic in *Jove Tragoedo* c. 27. συνιέναι ὀξύς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur, ὀξὺς τὴν ῥῖνα ab Nostro in *Bis Accusato* c. 1. Sic ὀξὺς τὰ ὦτα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in *Deor. Concilio* c. 4. ubi Satyros vocat ὀξεῖς τὰ ὦτα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo qui arrectas & in acutum desinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse docuit *Turnebus* XVIII. Adversar. cap. 8. componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo *Long. Past.* L. 2.) Commode asserendus hic est locus *Aeliani* contra tentationem eruditissimi *Kühnii*. Verba *Aeliani* sunt XI. Ποικιλ. cap. 13. Ἀνδρα φασὶ Σικελιώτην εἶναι βλέπειν ὀξὺν γίνεσθαι, ὥστε, &c. Kühnius *legeret* ὀξὺ. ὀξὺ βλέπειν enim *esse, quod Horatius dixerit* cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse Vir Doctissimus. Etenim ut verum sit, ὀξὺ βλέπειν Graecis esse satis frequens (quod multis probari posset exemplis: ita & θῆμὸν βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γινέσθαι ὀξὺ βλέπειν. ita namque foret

haec

ratione, sic in saltatione etiam ea quae cacozelia vulgo dicitur, eorum qui egrediuntur modum imitationis, & ultra quam par est contendunt, & si quid magnum ostendendum sit, immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque effeminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque feritatem producunt.

ὀρχήσει ἡ πρὸς τὸ πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ὀρεγομένων, καὶ εἰ μέγα τί δεῖξαι δέοι, ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἁπαλόν, καθ' ὑπερβολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου καὶ θηριώδους προαγόντων.

83. Quale quid ego quondam memini facientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus, prudentem illum quidem de caetero, & admiratione vere dignum, sed qui nescio quo fato in indecentem actionem per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Ajacem furentem, cum primum victus esset, adeo modum omnem egressus est, non ut ageret jam furentem, sed furere ipse facile alicui videretur. Unius enim eorum qui ferrea solea humum feriebant, vestimenta laceravit, modos autem tibia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis prope adstantis & victoria sibi placentis ca-

Οἷον ἐγὼ πού μέμνημαι ἰδὼν ποιοῦντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν μὲ τἄλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ οἶδα δὲ [f] ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀχήμονα ὑποκρισιν δι' ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξοχείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα, μὲν τὸν ἧττον εὐθὺς μανόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερέπεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἔδοξεν. ἑνὸς γὰρ τῶν σιδηρῷ ὑποδήμασι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν. ἑνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἁρπάσας, τοῦ Ὀδυσσέως πλησίον ἑστῶτος καὶ ὅτι τῇ νίκῃ μέγα φρονοῦντος διεῖλε τὴν κεφαλὴν καθενεγκών·

καὶ

[f] Ἢ τινι] Εἰ τινι *Fl.* & M. Ceterae vulgatam bene servant.

63. Λεγομένη κακοζηλία] Ὅτι κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον βούλεται. ὅπερ ἄλλοι ψυχρολογίαν ἔφασαν. *V.*

79. Ἑνὸς γὰρ . .] Τοιοῦτό τι καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς γέγονε χρόνων θαυμασθέντα γάρ τινος τῶν ἀκράτων * νέαν ἐκμιμούμενοι ὕστερον ἐάλωσαν τῷ πάθει, ὡς τὸ λοιπὸν † ζωῆς μὴ αὐτοῖς τοῖς πάθεσι, ἀλλὰ συναπελθεῖν τῇ ἀληθείᾳ † ταυτῇ μιμήσει. M.

* Νέαν] Νεῶν scripserat *Solanus*. Ego mutavi. *J. F. R.*

† Ταυτῇ] Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti τωὐτὸν Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταυτῇ. *J. F. R.*

haec dictio, si audiretur Vir Cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, *Homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut*, &c. hoc est, *tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut*, &c. Nempe ὀξὺς βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὀξὺς ἐπινοῆσαι, συνίναι, dicitur; quod idem ac ὀξὺς τὴν βλέψιν, ἐπίνοιαν, σύνεσιν ut ὀξὺς τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥῖνα, &c. quae vidimus. Prorsus ita Homerus quoque Il. Ξ, 344. — ὁππότε κεν πάμφαινον ἠέλιος περ, ὑπὲρ τε ὀξυτάτου πέλεται) φάος εἰσοράασθαι. *Cujus oculus acutus est ad perspiciendum.* *J. F.*

Ὅλως — — βαθὺν] Clariss. *Jensii* interpunctionem omnino necessariam & quam *Solanus* quoque in *Juntina* ex ejusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Parisina* quidem priore membro hujus periodi commata tantum erant, inter singula adjectiva; eaque sufficere potuissent. Sed quia in Edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in Paris. quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. *J. F. R.*

50. Ὥσπερ οἱ καυστῆρα] Ad partes haec Luciani verba vocat Cl. *L. Bos* ad 2. Ep. ad Corinth. c. 3. 18. ibique καλοστρίζειν, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ὕστερον κατοπτρον docet signif. *probe considerare, & ex eo exemplum sumere*, auctoritatumque satis adducit, quae hic non repetam. *J. F. R.*

83. Δισὶλς τὴν κεφαλὴν] Exemplum huic simillimum de Aesopo lege apud *Plut.* in Cicer. non longe ab initio. *M. du S.*

καὶ εἴγε μὴ ὁ πῖλος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπολώλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεὺς, ὀρχηστῇ παραπαίοντι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θέατρον ἅπαν συνεμεμήνει τῷ Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐφικνούμενοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦτα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ αἰδούμενοι ὅτι τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιωπῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. ὁ γοῦν ἐκκεαθεὶς τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γοῦν εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιότων μὴ καὶ αὐτοῦ τινα ὥσπερ κριὸν [a] μαστιγώσῃ λαβών· καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώπτευον, μὴ ἄρα ἐκ τοῦ ἄγαν μιμήσεως εἰς τοῦτο τοῦ πάθους ἀληθείαν ὑπηνέχθη.

piti ita impegit, ut divideret, & nisi obstitisset pileus, majoremque plagae partem excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Ajace furebat; exsultabant, clamabant, abjiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non assecuti pejus aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Ajacis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos assidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, num quid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset.

84. Ipsum

[a] Μαστιγώσῃ] Sic una cum Edd. legit M.

86. Παραπαίοντι] Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαίειν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus dum nimium ὑφαντασίωτος est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit quod non debebat, παραπαίει, propria simul & translata significatione. *J.M.G.*

2. Καταβὰς] In theatro Romano sedent in Orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. *Boindinus* l. c. *J.M.G.*

5. Μαστιγώσῃ] Vide *Sophoclis* Ajacem, ubi furens oves concluſas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssem. Unde & titulus Αἴας μαστιγοφόρος, qui tamen antiquus scholiastae non videtur. *M. du S.*

12. Ἐπὶ μανίᾳ καταγνωσθέντα] *Vere ob insaniam notandum*, vertit Rever. *Jac. Elsner.* ad Ep. ad Gal. 2. 11. (*notatum* voluit) aitque *Bezam* durius vertisse illa Apostoli, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, *reprehensione*, *vituperatione dignus*. Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem saepe parum differre ab *improbandi*, *vituperandi* significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo καταγνωσμένον poni. Nam cum καταγνώσεως proprie sit, *cognita causa judicor*, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriorem; condemnatio autem non omnis sit aeque gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere*, *perstringere*, accipi, monet *Scholiast.* ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. ubi *Luciani* verba: καταγινώσκω — γραμματικῶν ψυχρολογίαν, *damnabam* &c. quoque vertit Cl. *Gesn.* & recte; licet *improbabam*, *reprehendebam* ibi eodem fere rediisset. Vid. quae ibi noto. plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat *Scheid.* in Ind. *Herodian.* qui testimoniis indiget, ac dijudicet, anne recte dicat: καταγινώσκειν τινὸς ἀναιδείαν esse, *condemnantes*, vel *vituperantes alicujus imbellem animum?* At hic in Luciano ver-

se-

84. Ipsum quidem ajunt, cum resipuisset, adeo poenituisse factorum suorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque veri ipse furoris damnaret. Et satis aperte hoc declaravit ipse. Cum enim rursus Ajacem ut sibi saltaret, factionis illius homines peterent, & actorem *alium* commendans dixit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse.* Maxima vero illum molestia adfecit adversarius in certamine & artis aemulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo decenter, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur, quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quasi furore actionem violasset.

85. Haec tibi, amice, pauca de plurimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino aegre feras me cupide illa spectare. Si vero in partem venire spectaculi mecum volueris, bene novi captum te iri, & insuper ad furorem usque amaturum saltationem. Itaque non opus habebo Circes illud apud te dicere:

Miror, nec puto demulctum te te esse veneno.

Καὶ αὐτὸν μὴν τοι, φασὶν, ἀναγνῶναι ἅτε μελαγχολῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ἔτι καὶ λύπης, ὡς ἀληθῶς ὑπὸ μανίᾳ καλεγνωσμένον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συσταστῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, [b] παραιτησάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον· Ἱκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τῷ γὰρ ὁμοίῳ Αἴαντος αὐτῷ [c] γραφέντος ὕτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὅρων, καὶ μὴ παροινήσας εἰς τὴν ὑποκρισιν.

Ταῦτά σοι ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ὑπερδεύματα, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουλήσεις κοινωνῆσαί μοι τῆς θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀγασόμενόν σε, καὶ [d] ὀρχησομανήσοντά γε πρὸς ἔτι. ὥστε οὐδὲν δήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ εἰπεῖν· τὸ,

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς [e] ὅτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.

Θελ-

b Παραιτησάμενος] Παραιτησάμενος L. Nihil mutant *J. H. Fl. P.* *c* Γραφέντος] Sic *J. H. Fl. B2. P. S.* &c. *d* Ὀρχησομαν.] Hoc ex W. restitutum. Ὀρχησομανησοντα Edd. priores. *e* Οὕτι] Sic Edd. & M. Sed ὅτι in *Hom.* esse ait *M. du S.* vid. notas.

terem: ὡς ἀλ. ε. μ. καλεγνωσμένον. *tamquam qui se vere* (juste) *insanum judicatum*, vel *insaniae damnatum, accusatum*, sentiret. *J. F. R.*

14. Αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συσταστῶν] Interpres rursus ita vertit: *siquidem postulantibus iterum aequalibus*; sed male: συσταστῶν enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest ejus vocis significatus, *fautor* tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. Συσταστὴς ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est ex ejus factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant, & saepe ea de caussa in theatro στάσεις fiebant, unde vox στασιώτης, & compolita συσταστὴς. Verte igitur: *Postulantibus iterum partium ejus fautoribus.* *J. P. a G.*

Αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συσταστῶν] Sed *Benedict.* jam sic dedit, vertens: *Rogantibus enim factionis sociis.* *J. F. R.*

16. Παραιτησάμενος τὸν ὑποκριτὴν] Benedictus *histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At Opsopoeus sequutus Luciani ordinem *adhibito repraesentatore*, quem sensum sane probem, modo Latine efferatur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas οἱ δὲ ἐγέλων interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere Opsopoeanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi. *J. G.*

Παραιτησ. τὸν ὑποκρ.] In L. παραιτησάμενος sed nihil muto, elegans enim est sensus Vulgatae; Ἱκαρ. c. 17. Z. τρ. c. 29. & passim ap. Nostrum. *M. du S.*

30. Κίρκης] Apud *Homer.* pro ὅτι legitur ὅτι, quod reducendum existimo. *M. du S.*

32. Θαῦμα μ' ἴχει] *Homer.* Od. K. 326. *M. du S.* Usus noster etiam supra T. I. *Catapl.* c. 14. quam dictionem & Germani sic usurpant, casune an ex traditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater *Belgae Graecissanti* inserere. *J. F. R.*

Ibid. Οὕτι] Non modo adscripserat *Solanus* ὅτι esse in *Homeri* l. c. Sed & addiderat Editiones Luciani male ὅτι habere, mirabar utrumque. Nam aeque ut

Θελχθήσῃ γάρ, ἢ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ σοὺς καρδίαν ἕξεις· ἀλλ' ὁ μὲν [a] νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τῶν Κυκεῶνος ἄλλῳ μεταδώσεις ποτεῖν. ὅσῳ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τὸ Ἑρμοῦ ῥάβδου τὸ χρυσοῦν λέγει· ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, οἷς ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων. ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείθομαι τέ σοι, καὶ ἀνάπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὰν εἰς τὸ θέατρον ἴῃς, καὶ ἐμοὶ σοῦ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίοις.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*
Mulcet quem lubuit, somnos dispellit eadem:

Hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula quae fiunt excitans. CRAT. Quin nunc jam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi juxta te occupare spectaculum, one solus inde nobis sapientior revertaris.

LEXI-

a Νόος] Ita habere *J.* cum *Fl.* notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

in Luciani Edd. ita & in *Homero* inveniebam illud ὅτι, tam in Ed. *Amst.* an. 1650. quam in antiqua Argentoratina. Verum in *Hervagiana* anni 1511. ὅτι quidem est. At in *Frobeniana* anni 1559. ὅτι etiam conspicitur, quod in *Eustathii* commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed ὅ τι divisim scribo. *J. F. R.*

36. Ἐμπεδώτερος] Vid. *Homer.* Il. Z. 352. Et Od. K. 240. *M. du S.*

39. Καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει] *Homer.* Od. E. 47. *M. du S.*

ΛΕΞΙΦ.] Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi *Pollucem*, qui onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet obsoleta verba inveniri, memini olim in Scholiaste Luciani ἀνεκδότου legere apud *Isaacum Vossium*, τ. πάνυ. *J. G. G.*

ΛΕΞΙΦ.] (Hic liber ingeniosissime confectus velut laterculum quoddam est omnium dictionum ἀδοκίμων, quas semidocti homines Athenaei & Luciani temporibus magno cum eruditorum fastidio, soliti usurpare.) *Cas.* ad Ath. 168. 18. De hoc opusculo ego non tam magnifice sentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congesta erant. Quod non res tantum ipsa indicat, sed diserte ipse ait, cum *Lexiphanis* librum esse dicit. Sed an non quae ipse αὐτοσχεδιαστικῶς loquitur, insulsa & inficeta prorsus videntur? Si ergo Luciani opus sit, a juniore scriptum censeo; & *Athenaei* magni illud opus derisum. Viderint alii, mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipsum eo consilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus *M. Aurelio* imperante prodiisse. Vid. a. C. in eoque omnia fere reperiri, quae hoc in opusculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas; farraginem istam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? sola personarum nomina discrepant, quae ridiculi causa a nostro conficta sunt. Unde liquet, aut eundem risisse utrumque, aut Athenaeum ipsum a Luciano hic derisum. *M. du S.*

ΑΕΞΙΦ.] Dubitabam initio, aggrederemne versionem hujus Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi posse desperarem. Cum enim totus prope sit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro & simplici sermone aliena, consectantur, & tum mirifice se credunt esse locutos, cum sermo illorum a communi ratione maxime abhorret: frustra fuerit, si quis speret, ea sic posse quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor sibi voluerit, aliquis Graece non doctus adsequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perstringi putabant viri docti (post *Hemsterhusianam* praefationem equidem putare desii, & postquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non esse in Pollucis Onomastico) quod igitur de Pollucis Onomastico sentiunt, ut quisque est magis judex idoneus, plane non debuisse ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello existimem, quem non magis bene quisquam interpretetur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena sermones, quam obscurorum virorum epistolas, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quasi quadam parodia

LEXIPHANES. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ.

LYCINUS. ΛΥΚΙΝΟΣ.

LExiphanes ille pulcher cum libro *quid sibi vult?* LEX. Per Jovem, Lyci-

ΛΕξιφάνης ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. ΛΕΞ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ὅτι τη-

(1) Νέοι τις] Φασὶν ὡς εἷς (2) Πολυδεύκης τὸ ὀνομαστικὸν συγγράψας, λοιδορούμενον Λουκιανῷ, τοῦτον γράψαι τὸν λόγον, τίχην μὲν οὐδ' ὁντινοῦν (3) λόγων ὠφελιμώτατα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδόκιμον ὑφηγήσατο, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ τοῦτο τοῖς φήσασιν εἰρῆσθαι. ἐπὶ δὲ συγχρόνου ἀμφοῖν Λουκιανοῦ δ Πολυδεύκης, ἐπὶ τῷ Μάρκου τῷ Αὐτοκράτορος. *V.*

(1) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad *Prov. Sid.* primum in Impressis erat; huic enim Opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. *M. du S.*

Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. Id sciat Lector ex altero *Vossiano* petitum; nam duo in Ed. *Cler.* exhibentur codices, alterum in *Quarto*, alterum in *Fol.* Plerumque tamen addidi unde desumserim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat, de quo alter nihil, ibi subscripta Litera V. sine discrimine utrumvis designat *Vossianum.* *J. F. R.*

(2) Πολυδεύκης] *Pollux* non tantum scripsit Onomasticon, de quo hic noster, sed etiam declamationes, aliosque ejusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est *Suidas*, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Trajano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodo Impp. Verum *Suidam* errasse ostendit *Vossius* de Hist. Graecis Lib. II. c. 15. cujus rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. *J. C.*

(3) Λόγων] Λόγον in Ed. *Cler.* mutavit *Solan.* Sed mox etiam συγχρόνου in σύγχρονα mutarat idem. At in eo non obsecundavi. *J. F. R.*

dia deridentur. Interea tamen cum quibusdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum est, ad sententiam auctoris posse accedi: non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem efficiq; sed hircum multisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam hujus scriptionis utcunque inde intelligat: *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poëtis eorumque scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur. oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum νεοχμὸς, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de αὐχμῷ putare illum voluisse dicere. Nempe ω ea aetas sono ad ο inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aeque καινόζηλον, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide: nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *musteum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad αὐχμὸν, quam nostrum *mustum* accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi ungues omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aeque καινόζηλα. Quin sunt, ἅπαξ λεγόμενα quaedam, in quibus omnis etiam conjectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, &, nobis certe, non injucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis *Is. Casaubonus* in Athenaeum libro 3. cap. 18, 19. & 20. conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia jam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio suo recitat Lexiphanes, compositum & consarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poëtica, vel alioqui καινοζήλοις. *J. M. G.*

1. Λεξιφάνη] Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere ut cacozeli & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur: de similibus, *Horat. Martial. Suet.* Aug. c. 86. & ibi interpr. *J. B.*

τηλινόν τι τ̃ ἐμοὶ [a] κομιδ῀ νεοχμόν. ΛΥΚ. Ἤδη γάρ τι περὶ αὐχμοῦ ἡμῖν γράφεις; ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφὲς ὕτω καλεῖν, σὺ δὲ [b] κυψελόδυτα ἔοικας ἔχειν ὦτα. ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἑταῖρε. πολὺ γὰρ τῦ αὐχμῦ τὸ [c] νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νῦς τῷ συγγράμματι; ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω [d] τ̃ Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ. ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τῦ συμποσίου, τ̃ Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν. ΛΕΞ. Ὀρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλῳ παντὶ ἀνόητον ἂν ἦν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτῦ ἀνάγνωθι τῦ βιβλίου, ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειφθῶ.

ne, scriptum est hornum quoddam de meis, musteum. LYC. Nempe de musto aliquid nobis scribis? LEX. Minime equidem; neque mustum nominavi: sed memineris musteum vocare quod modo scriptum est. At tu sordibus (*Gr.* Cypseli) obturatas habere aures mihi videris. LYC. Ignosce mihi, sodalis, multum enim de musto habet musteum. Sed dic mihi quod scripti consilium est? LEX. Convivio instruendo aemulor *filium* Aristonis. LYC. Multi sunt Aristones: tu vero, quantum e convivii *mentione suspicor*, dicere mihi Platonem videris. LEX. Recte agnovisti: sed quam istud dictum ignorabile fuit cuivis alii! LYC. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio illo excludar. Vi-

a Κομιδ῀] Aberat ab Edd. Insertum nunc ex B. & W. b Κυψελόδυτα] Sic Edd. omnes. Κυψελοῦτα Mss. RG. c Νεοχμὸν] Νεχμὸν *S.* male. Recte aliae νεοχμ. d Τὸν] Τῷ *Fl.* & W.

3. Τητινόν τι] Χρόνου δηλωτικὰ τὰ τρία ταῦτα ἐπιῤῥήματα, πάνυ. τῆτες. νέωτα. ὡς δ' ἀπὸ τῦ χθὲς (1) γίνεται χθεσινὸν, ὕτως ἀπὸ τῦ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ ἐπέτειον, ἤτοι (2 τῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ δὲ [νεοχμὸν] τὸ καινὸν σημαίνει, ἀφ' ὃ (3) κ῀ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. κ῀ ἔστιν ἀπὸ τῦ νέον κ῀ τῦ ἴχω, νεοχὸν, κ῀ νεοχμὸν πλεονασμοῦ τῦ μ. 7. Κυψελοῦσα] Κυψέλη λέγεται ⊖ ὁ τ̃ (4) ὕτων ῥύπος. λέγεται ⊖ τὸ (5) κεραμεοῦν σανίσκιον ἀγγεῖον τὸ ἀπίσσωλον. νῦν δὲ τ̃ ῥύπου ἀκουσίου. *V.*

14. (6) Ἀνέγνως] Ἀνελογίσω. *V.*

(1) Γίνεται] Γράφεται editum erat, correxit *M. du S.*
(2) Τῦ αὐτῦ] Ita dedit Idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτῦ.
(3) Καὶ ῥῆμα τὸ] Et hoc restituit idem ex M. & B. Τὸ χρῆται enim erat in Ed. *Cler.* Καὶ τὸ νεοχμῶ ῥῆμα C. *Abb.* & V.

(4) Ὕτων] Antea misere legebatur αὐτῶν.
(5) Κεραμεῦν] Sic rescripserat *Solanus* pro vulgato κεραμίου.
(6) Ἀνέγνως] Sic C. *Abb.* recte. Idem ἀπλογίσω pro vulgato ἀπελογίσω. M.

3. Τητινόν τι] Ὡς ἀπὸ τῦ χθὲς, χθεσινὸν, ὕτως ἀπὸ τῦ τῆτες, τητινὸν, σημαῖνον τὸ ἐπέτειον ἤτοι τῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo *oi Δωριεῖς* dicunt σατὲς, unde σατάσιοι πυροὶ leg. *Scholiast. Aristoph.* ad Nub. *J. B.*
Τητινόν τι] Τῆτες, τητινός. *F. G.*
Τητινόν] De hodierno die usurpatum ab imperitis, evincunt quae *Athenaeus* habet 98. B. ἡ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot sunt iis similia quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riserint uterque necesse sit, aut ipsum Athenaeum Lucianus hisce petiisse censendus est. *M. du S.*
Ibid. Νεοχμόν] MS. Regius auctior voce una, nempe κομιδ῀: per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' ὃ ⊖ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἴχω unde νεόχον. Haec dictio etiam *Thucydidi* frequens, qua uti solet ἀντὶ τῦ νέον, προσφάτου, hanc Lexiphanes postea vult significare τὸ ἀρτιγραφές. *J. B.*
7. Κυψελόδυσα] MS. Regius habet κυψελοῦτα, sed recepta lectio melior est, magisque alludit ad illud pag. sequentis ἐπιδύσρα ἡ Κυψελὶς κυψέλη κυψελὶς & κυψελλὶς (sic enim apud *Hesych.* & Interp. *Aristoph.* ad Pacem) ὁ τ̃ ὕτων ῥύπος λέγεται, dicitur etiam τὸ ὀστρακοῦν ἀγγεῖον ὃ τοὺς ἄρτους ἀποτίθενται), sic dictum ἀφ' τὸ κεκυφθαι τὸν ἕλυν, ut vult doctissimus Christianus ad *Aristoph.* εἰρη. sic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypsellus rex Corinthiorum Æthionis filius, sic dictus, quod ἀρτιγένητος ὢν ὑπὸ τ̃ μητρὸς κέκρυπτο τ῀ κυψέλῃ. Cujus posteritas diu postea Corinthi regnum tenuit, dico ad *Pausan.* Tangit Lucian. pag. seq. dum ait ὅτι Κύψελός τις ὅτι Περίανδρος. Vid. Scal. ad *Euseb.* *J. B.*
9. Τὸ νεοχμὸν] Corrige νεοχμὸν. *F. G.*
Νεοχμὸν] Vox *Euripidi* familiaris, vid. p. 344. Ed. *J.* (non invenio ibi) *M. du S.*
10. Ἀντισυμποσιάζω τ̃ Ἀρίστωνος τὸ αὐτῷ] Benedictus *convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo.* Micyllus *convivium in eo vicissim instituo contra Aristonis illud.* Certe hoc manifestius. *J. G.*
Ἀντισυμπ. τ̃ Ἀρ.] Quamvis perierit ipsum Athenaei initium, ex *argumento* operis Graeco superstite satis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuisse Athenaeum, idque esse aemulatum, cum opus illud suum ordiretur. Sic enim postrema verba habent: ἡμεις τοιγαροῦν δι τ̃ λόγου ὁ Ἀθήναιος ζήλῳ Πλατωνικῷ. Οὐ-

τως

Videris enim nectar nobis de illo miniſtraturus. LEX. Illum quidem cum irriſione ſimulatorem *animum & linguam* ſolo allide: tu vero commeabiles fac aures, & jam audi: abſit vero obturatrix illa Cypſelis. LYC. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypſelus, neque (*filius illius*) Periander in auribus mihi reſidet. LEX. Conſidera autem interea quomodo peragam, Lycine, ſermonem, num beneprincipiatus ſit, multamque beneloquentiam oſtendens, & bonis verbis conſtans, bonisque inſuper nominibus. LYC. Videtur talis eſſe, tuus cum ſit. Sed incipe tandem.

ποίμην ἢ ἐστιάσεως νεκταρ ὑμῖν γάρ τινος ἔοικας οἰνοχοήσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτῆς. ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα πεδὶ κατάβαλε· σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ὀπιθύστρα ἡ Κυψελίς. ΛΥΚ. Λέγε θαρρῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις, οὔτε Περίανδρος ἐν τοῖς ὠσὶ κάθηται. ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μεταξὺ ὅπως διαπεράνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ ἐναρχός γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὐλεξις, ἔτι δὲ εὐώνυμος. ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὤν, ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

2. LEX. *Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad veſperam giros faciemus in*

ΛΕΞ. Εἶτα δειπνήσομεν, ἢ δ' ὃς ὁ Καλλικλῆς· εἶτα τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Δυ-

ε Ἐνάρχ.] Sic Edd. & M. Ἐνάρχ. *J.* vel ſiltem dubie.

20. Πεδὶ κατάβαλε] Ἴσως ἀντὶ τοῦ (7) χαμαὶ πρὸς πόδα κατάβαλε. *V.*

22. Ἡ κυψελὶς] Οὗτος ὁ ῥύπος τὸ ὄστον λέγει (8) κυψελις, ἢ τὸ ὀστρακοῦν ἀγγεῖον, (9) ἐν τοὺς ἄρτους λιθοστῶται. ἐν ᾧ ἐν ὁ Κορίνθου τύραννος ἀρτιγόνητος ὑπὸ τῆς μητρὸς παίδεσθαι, Κυψελος ὠνομάσθη. ἄμφω δὲ ἔστι κυψελις ἢ ἡ κυψέλη, ὥσθ' τὸ πρῶτον τὸν ὦλον ἐρρίθησαν. *V.*

26. Εὐαρχος] Το μὲ εὐαρχος, τὸ καλὸν ἄρχον ἔχων (10) εὔλογος δὲ, τὸν σωφρονα εὐάρμοστος, εὔλεξις δὲ ἢ εὐάστομος, τὸ εὐπρεπὲς ὠίμασι ἐ λέξεσι (11) χρώμενος. *V.*

30. Ἡ δ' ὃς] Εἶπεν αὐτός. *V.*

(7) Χαμαὶ] Non aderat hoc in Editis. Sed ex ſcholio altero p. 41. Ed. *Cler.* huc inſeruit *M. du S.*

(8) Κυψελὶς] Κυψελὴ. *M.*

(9) Ἐν ᾧ] Ἐν ὁ B. Reliqua hujus ſcholii ex eodem & C. ſunt emendata. *J. F. R.*

(10) Εὔλογος] Reſpicit vocem εὐλογίαν quae mox ſequitur. Novum itaque ſcholium incipere decebat; ſed eum aliter Scholiaſtae placuerit, nihil mutato ejus inſtituto, ut tamen quas enarret voces ſcire poſſis, majuſculis eas literis in ſcholio edi curabimus. *M. du S.*

Εὔλογος] Ego vero, nihil mutavi, niſi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occaſionem praeberem typographis errores multiplicandi; nam verba de quibus Scholiaſtes agit, in Luciano tam ſunt ſibi propinqua, ut facile invenientur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia diſpeſcendum fuiſſet, ſed eandem ob rationem indiſcretum reliquimus; At ſi quid magis neceſſarium erat mutaru, ibi mutavimus. *J. F. R.*

(11) Χρώμενος] Κεχρῆσθαι editum erat, mutavit *Solan.* non addens ex quo Cod Sed conjicio ex V. *J. F. R.*

tres gyros ducemus. *M. du S.*

13. Τὸν Πλάτωνα] Aliter *Apul.* de dogmate Platonis, qui vult Platonis patrem Ariſtonem, ipſum Ariſtoclem dictum; fuit & Ariſto Ceus qui ſcripſit ἐρωτικὰ, de quo Clariſſimus *Caſaub.* ad Athen. c. 4. lib. 15. *J. B.*

19. Τὸν μὲ ἐρωτα] Τὸν ἐρώτων. *F. G.*

20. Πεδὶ] Antique dictum pro χαμαὶ, πρὸ τὸ πόδα. *J. B.*

22. Ἐστὶ ὄστρα] Leg. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad *Plut.* *J. B.*

Ibid. Ἡ κυψελὶς] Ὁ ῥύπος *Heſych.* *F. G.*

25. Διαπεράνομαι] De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. *J. B.*

26. Εὐάρχος] Εὐ καλὸν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προοίμιον. Hoc enim potiſſimum curabant miſelli ſcriptores illi, ut exordium reliquo opere longe ſplendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu, *De conſcribenda hiſtoria*, & ſaepe alibi poſtea. Imitati illi praeceptum *Pindari* Od. 7. Olymp.

Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον
Χρὴ θέμεν τελευτᾶς.

Citat Lucian. p. 848. (in *Hippia* c. 7.) *J. B.*

28. Εὐώνυμος] Ἀγαθοῖς ὠνόμασι χρώμενος. Qua de re copioſe diſſerit tractatu, *Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria.* *J. B.*

30. Ἡ δ' ὃς] Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & ſupra in *Alex.* c. 43. Et occurret in hoc *Lexiph.* ſingulis paragraphis. Item *Philopſ.* c. 31. &c. quod ideo moneo, ne quis credat ſolis poetis proprium eſſe. *J. F. R.*

31. Περιδινησόμεθα] Περιδρομὴν, γυμνασόμεθα, de hac voce vide *Caſaub.* ad Athen. *J. B.*

33. Ἡλιο-

[a] Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη χωρὸς ὀϛὶ χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τ' εἴλην θέρεσθ, καὶ λουσώμεθα, καὶ ἄρτοσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ ὦ παῖ, [b] στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ φωσώνια, καὶ ῥύμμαλα, ναυϛολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τεπίλυθρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε πλησὶ τὴν ἐγϛυοθήκην δύ' ὀβολώ. σὺ δὲ [c] τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξίφανες, ἥξεις, ἢ [d] ἐλιννύσεις ἔτι αὐτόθι, κἀγὼ, ἦν δ' ἐγὼ, τρίπαλαι λουτιῶ. Οὐκ εὐπόρως

Lyceo. Nunc autem tempus eſt ungi in ſole, & ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem guſtare. Et jam eundum. Tu vero puer, ſtrigilem mihi, & pellem, & linteа, & ſapones, claſſe advehito in balneum, & balneatoris mercedem ferto : habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero quid ages, Lexiphanes, venies ne, an hic adhuc moraberis. Quin ego etiam, inquam, ter olim eſt quod lavaturio : nec enim ſatis bene

ne

a Λυκείῳ] Λυκηίῳ W. *b* Στλεγγίδα] Στλεγγιδα *J*. At vulgatam ſervant cett. & M. *c* Τί] Male omiſſum in *J*. *d* Ἐλιννύσεις] Ἐλινύσεις M. & Fl.

33. Εἶλη θέρεσθαι] Ἀλέα ἢ αὐγὴν ἡλίου θερμαίνεσθαι. *V.*

35. Ὦ παῖ στλεγγίδα] Στλεγγὶς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ πτύϊνιον ὕστω καλεῖν. (1) φωσώνια δὲ ταινίας λέγει ὀθονίνας. ῥυμμαλία τ' σάπωνα ἢ καὶ τὸ νίτρον. (2) ἐχρῶντο γὰρ καὶ νίτρῳ οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυϛολεῖν τὸ βαϛάσαι ἄγειν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ σωηθείᾳ βαλανικὸν. ἐγϛυοθήκη δὲ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ἐϛιν ἀσφαλῶς ἢ ἐχεγγύως (3) κεῖσθαι θεῖται. *V.*

40. Ἐλιννύσεις] Ἀντὶ τῆ ἐπίσχεις, καλαμαύσεις. *V.* (Ερασθνῆς C. *Abb.* Et V. alter.)

41. Οὐκ εὐπόρως] Ἀντὶ τῆ πορεύεϛ δυνάμῃ. *V.* (δύναμαι V. alter.)

(1) Φωσώνια] Φωσσ. C. *Abb.*
(2) Ἐχρῶντο] Ἐλῆντο editum erat; mutavit *M. du S.*
(3) Κεῖσθαι θεῖται] Aut ἐϛὶν ... κεῖσθαι θεῖται, aut ἐσθὶς legendum eſt. *M. du S.*

33. Ἡλιοκαὲς] Uſitatum magis ἡλιόκαυσον, κεκαυμένων ὑπὸ τῆ ἡλίῳ. Hac de re Interpretes *Petronii* ad illa, *modica unctione uſus*. *J.B.*

Ibid. Πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθ] *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 48. σπουδάζεται, ἔϛιν ὅ δυναμένοις τῇ εἴλῃ θέρεσθαι. *curae eſt, ſicubi poſſimus apricari*, ut vertit *Bergler.* qui & hoc Luciani, & *Ariſtoph.* Eccleſ. 64. adducit. *J.F.R.*

34. Ἀπιτητέα] Πορευτέα. *J.B.*

35. Στλεγγίδα] Interpretes *Perſii* & *Apulejì* : dixi ad *Petron.* *J.B.*

Ibid. Καὶ βύρσαν] De hac balneorum ſuppellectile omnes dixerunt. *J.B.*

36. Καὶ φωσώνια] Intelligit veſtem cubitoriam, ſive κοιμητήριον, diminutum a φῶσαι, τὸ λινοῦν ἱμάτιον. *Heſych.* *J.B.*

Φωσώνια] Alias φωσσώνια. Etym. φῶσαι, σινδών. φωσσώνιον λινοῦν τι ἤτοι σινδόνιον ἢ καὶ τὸ ἱϛίον τ' νεώς. &c. ἢ προσώπου τι ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ ὕτω καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ὠράριον. *F.G.*

Ibid. Ῥύμμαλα] Τρίμμαλα, σμήγμαλα, σαπώνια. Tangit *Caſaub.* ad Athen. c. 10. l. 8. Scholiaſt. *Ariſtoph.* Acharn. *J.B.*

Καὶ ῥύμμαλα] *Heſych.* Ῥύμμα, σμῆμα, καὶ ἡ σμημαλοδικὶς, σμημαλοθήκη. *F.G.*

Ibid. Ναυϛολεῖν] Ναυϛολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοὐπίλουτρον κομίζειν, διὰ τὸ αὐτό. Sic *Ariſtophan.* Theſmoph. junxit ναυϛολεῖν, vult intelligi κομίζειν, ἀπὸ καρπαλίμως κομίζειν. *J.B.*

37. Τοὐπίλουτρον] *Mercedem ablutionis. F.G.* Recte *Gujet.* olim enim vertebatur: *ablutoriam.* *J.F.R.*

38. Ἔχεις] Quia ante ἔχεις diſtinctionis nota nulla in *J.* erat, *Solanus* parentheſin fecerat ab ἔχεις ad ὀβολώ. Sed nos Pariſinae & reliquarum diſtinctionem ſervavimus. *J.F.R.*

Ibid. Ἐγϛυοθήκλω] Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur *Caſaub.* c. 13. lib. 5. Animad. ad Athen. *J.B.*

40. Ἐλιννύσεις] Διατρίψεις *Heſych.* dicitur etiam ἐλινύσεις, ἤτοι ἡσυχάσεις, λήξεις. ἀκηνίσεις, χαλάσεις. Vide Interp. *Ariſtoph.* Theſmoph. *Pollux.* *J.B.*

Ἐλιννύσεις] *Leop.* 20. *M. du S.*

41. Τρίπαλαι] Πάλαι. *J.B.*

Τρίπαλαι] Utitur *Ariſtoph.* Equit. 1150. Τρίπαλαι κάθημαι. *J.F.R.*

Ibid. Λουτιῶ] Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. *J.B.*

Ibid. Οὐκ εὐπόρως] Ἀδυνάτως. *J.B.*

42. Τρώμιν] Ἀφιδῶνα. Hanc vocem interpretatur *Erotianus.* illud eſt quod apud eundem Erotianum Lyſimachus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit Doctiſſimus *Chriſtianus* ad Erotian. & ad *Ariſtoph.* εἰρη. vocat poſtea τ' ὄρθιον fine hujus pag. *J.B.*

43. Ἀγρώσης] Sic vocem hanc interpretatur *Heſych.* τὸ ἐπὶ τ' ἵππων ξύλον ὁ χαλιζόμενοι τίθε-

σαι

re habeo , & circa perinaeum infirmus ſum, clitellaria mula vectus. Agaſo enim nimis urgebat , quamquam ipſe claudicationem per utres ludens. Sed neque in ipſo rure fatigationis expers fui : deprehendebamus enim operas aeſtivam cantionem minurientes , partim vero ſepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodiſſem cum illis ſepulcrum , & his , qui ad ripas terram aggerant & ipſe manibus laborem adjuviſſem , illos quidem dereliqui , cum fri-

τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἀμφὶ τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀγράβης ὀχηθείς. ὁ γὰρ ἀγραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκωλιάζων αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμὴς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέλαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερινὴν ᾠδήν· τοὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ καλασκευάζοντας. συντυμβωρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχοῦσι τὰ ἄκρα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνους μὲν ἀφῆκα, τοῦ τε κρύους ἕνεκα,

42. Τὴν τράμιν] Οἱ μὲν τὸ τρῆμα τῆς ὕδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάτου χωρίον, ὃ καὶ ὑποταῦρον καλοῦσιν. ἔστι δὲ γραμμὴν ἔχον ἑπανεγκυείαν, ὁμοίαν ῥαφῇ. *V.*

43. Ἐπ' ἀγράβης] Ἀγράβη τὸ σάγμα ἤτοι ἡ σέλλα. τοὺς γὰρ τὰ σεσαγμένα ζῶα ἐλαύνοντας ἔοικεν ὁ παιπαλόεις ἀγραβηλάτας καλεῖν, ὥσπερ καὶ ἁρματηλάτας εἰώθαμεν καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους, οἵ τινες τῷ ἅρματι (4) ὑπεζύχθησαν. ἄλλοι δὲ ἀγράβην ἀς Ἀθηναῖοι, τὸ (5) ἄζυγα φασὶν ἡμίονον, ἀφ' ἧς ὀχούμεθα. ἀπὸ τούτου καὶ (6) ἀγραβηλάτας τοὺς ὀπαδοὺς τούτων φασί. *V.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἀσκωλιάζειν τὸ ἐφ' ἑνὶ ποδὶ βεβηκότα ὕπτιον κινεῖσθαι. τὸ δὲ ἔστιν ἄλλως; μονόποδι γάρ τι ἄλλο εἰς πήδησιν ἐμπαίζοντες ἐλάκτιζον, ἢ ἄλλως; ἀσκωλιάζοντι ἂν ἀντὶ τοῦ μονόποδι πηδῶντι. *V.*

49. Ἄνδηρα] (7) Τὰ χείλη τῶν πολαμῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι (8) ἔνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. ἄνδηρα μέρος τοῦ κήπου. *G.*

(Scholion ſequens omiſi , quod ex Luciani tantum textu ſumptum, nihil huc faciebat.)

(4) Ὑπεζύχθησαν] Et hoc *Solani* correctioni debemus, pro monſtroſo ὑπερεύχθησαν quod editum fuerat.

(5) Ἄζυγα] Ita dedit Idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur , ut *Amor.* c. 44. ἄζυγα κοίτης, neſcio numquid neceſſaria ſit mutatio. *J. F. R.*

(6) Ἀγραβηλάτας] Ἀγραβηλάτης male Ed. *Clerc.*

(7) Hunc locum viſum eſt maculatum, prout in MS fuit, relinquere , ut inde appareret iterum inſcitia Librarii , quae tanta fuit, ut niſi aliunde ſuppeteret ſubſidium , quid ſibi voluerit Scholiaſtes , ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene eſt quod quae hic eſſe debebant, ad verbum apud *Suidam* legantur: Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ὑγρὰ καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Ἄνδηρα, μέρος τι τοῦ κήπου. Hoc quidem ſatis liquet ſic legi debere, ſed inter portentoſas voces quae ex oſcitantia Librarii hic natae ſunt, latet vox γναπτάλης , cujus ſine dubio a Scholiaſta interpretatio tradebatur , quae quomodo omiſſa fuerit, & vox illa loco ſuo mota , quaerant acutiores. *J. Cler.*

Recte haec omnia leguntur , ut edi curavimus , ex Cod. Scipionis , qui fuit Argyropyli , in Collectaneis Galeanis. *M. du S.*

Querimonia *Clerici* erat juſta , octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae jam ſublata non repetam , ne nauſeam lectori moveam. *J. F. R.*

(8) Ἔνικμα] Recte ſic reſtituit *Solan.* ut hoc unum commemorem, pro vulgato εἴνυμα. *J. F. R.*

ται δὲ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖον μὲν τὸν σωμαίηγον ἡμίονον ἔτος ἔλεγον· ἐνίοτε δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σωμαίηγοῦντα ὑποζυγοῦντα. Videtur autem Lexiphanes ex ſequentibus ἀγράβην poſuiſſe ἀντὶ τοῦ ἡμιόνου , ſequitur enim ἀγραβηλάτης ἐπέσπερχε ἤτοι ἐκπολόμος. *J. B.*

Ἀγράβης] Vid. *Spanhem.* 187. Et *Demon.* cum *Schol.* 389. *M. du S.*

Ἀγράβης] *Alciphr.* II. Ep. 3. f. εὐθὺς μετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀγράβης φέρου. Ubi Cl. *Bergler.* ex Scholiaſta Luciani , aliisque *Lyſiae* , *Demoſth.* & *Athenaei* teſtimoniis docet, ἀγράβην Atticis *mulam* ſignificare, *currui non junctam* , *ſed qua vehimur* , *equitamus.* Conf. & *Heſych.* *J. F. R.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἀλόμβως, dicitur & ἀσκωλίζων *Heſych.* apud quem reſcribe ἀλόμβως ἀσκωλιάζειν. Illud eſt quod Galli dicunt *aller à cloche pied*, cum pes alter incurvatur: hanc vocem multis interpretatur Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Pluton. *J. B.*

45. Οὐκ ἀκμὴς] Μὴ κεκμηκώς. *J. B.*

46. Λιγυρίζοντας] Ἄδοντας quia ἀδὴν λιγυρὴν dixerunt *Homer.* & *Heſiod.* de his ruſticorum cantilenis *Long.* lib. 2. & 4. ποιμεν. *J. B.*

49. Ἄνδηρα] Τὰ χείλη τῶν πολαμῶν. De quibus dixi ad lib. 1. *Heliod.* *J. B.*

Ἄνδηρα] *Heſych.* ἄνδηρον, ἄκρον, καὶ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. *F. G.*

καὶ ὅτι καύμαλα ἦν. οἶδα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γινέται τὰ καύμαλα. ἐγὼ δὲ ἀφικόμενος τὰ ἀρώματα, σκόροδά τε εὗρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ [a] γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῆς σκανδίκων, καὶ [b] βρακάνων [c] λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς πριάμενος (ὕπω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν) ἀνατεθεὶς ὀπὶ τὴν ἀγράδην, [d] ἐδάρην τὸ ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τεθορυβημένος ἐν τῷ περινεῴῳ, καὶ νῦν βαδίζω τεθο-

goris causſa, *tum quod eſſent uſtiones: noſtri autem in frigore vehementi uſtiones exiſtere. Ego autem obiens vervacta, alliaque inveni* sibi nata, *& effoſſis quibusdam terrae clavis, & ſcandicibus, & bracanis pro olere lectis, eruſtisque inſuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipſe pedibus ambulare mallem) in mulam iterum impoſitus* excoriatus *ſum in perinaeo, & nunc incedo cum*

a Γηπαττάλους] Γῆ παττάλους *Coll.* Cum vulgata facit M. & *Fl.* &c. b Βρακάνων] Βραχάνων *Coll.* Nil mut. *Fl. H.* M. &c. c Λαχανεύσ.] Λάχν. *Fl.* d Ἐδάρην] Edd. priores ἐδιέρρην male.

52. Καὶ ὅτι καύμαλα ἦν] Ἔοικε τὰ ἀπὸ τῦ κρύους γενόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρώματα δὲ, τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία. σκάνδικες ὁ βράκανα. εἶδη λαχάνων. κάχρυς δὲ, (1) σίτηρον ὄσπριον. τὸ δὲ ἐδάρην τὸ ὄρρον ἀντὶ τῦ ἀνεσύρην, ἤτοι τὴν τράμιν. λεκιθόπωλις δὲ, ἡ τὰ (2) ἀληλισμένα (3) ὄσπρια, ἤτοι τὰ βιβρεγμένα πωλοῦσα. οἱ δὲ (4) ἰατροὶ λέκιθον φασὶ, καὶ τὸ τῦ ὠοῦ ἀχρὸν. γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. (5) σίλγη δὲ . . . . . πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας ἀρτοί εἰσιν. ὁ μὲν γὰρ πλιδάνην, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῆ σποδῷ ἀπτημένος, γήτεια δὲ τὰ κρόμμυα. οἶδος δὲ τὸ (6) πεντραχήλιον, ἀπὸ τῦ ὄπισθεν, κρέας. λαγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸ τράχηλον, καὶ μάλιστα τῦ βοῦν. σίλλος δὲ ἐστιν, ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. ἡδύσειν δὲ, τὸ (7) σκυλάζειν ἤτοι μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλατεῖα (8) σκάφη. ξηραλοιφεῖν δὲ ἐστι, τὸ ἀνὰ λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. γνώμονα δὲ, τὸ τῦ σκιατηρίου τὸ σκάφης ἤτοι τῦ ὡρολογίου (9) μέσον ἑπτανεύρηκὸς κανόνιον λέγει, ὃ τὰς ὥρας δείκνυσι τῇ ἑαυτοῦ σκιᾷ. πόλον δὲ τὸ μέσον καὶ κοῖλον τῦ αὐτοῦ ὡρολογίου λέγει. καριωάντας δὲ τοὺς σύγκλυδας οἶμαι, καὶ συρφετώδεις φησί. βύζω δὲ ἐπιφθεγματικῶς ἀκουστέον τὸ οἰονεὶ ἅλφ τὴν συνέχειαν τῦ ὄχλου ὁ τὴν πίλησιν παραδεδυσμένους ἐσάναι, καὶ ὠθεῖν τε ὁ ἀθίζειν. τοῦτο δὲ τὸ ὠσίζειν σημαίνει. τὰ κέρα δὲ δηλονότι δυικῶς τὰς κόρας σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδαμύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν συνεχῶς τὰ βλέφαρα. φαρμακᾶν δὲ τὰ ὀμματα φησὶν, ἀντὶ τῦ (10) φαρμάκου ἤτοι ἰατρείας δίδοῦς. *V.*

55. Γηπαττάλους] Γραι. γῆ παταλου. *G.*

56. Σκανδίκων καὶ βρακάνων] Εἴδη λαχάνων εἰσὶ σκάνδικες ὁ βράκανα. *V.*

Ibid. Βρακάνων] Δύσπλειά λάχανα. *V.* Ἄγρια ὁ δύσπλυτα *Coll.*

57. (11) Κάχρυς] Ὄσπριον. *V.*

(1) Σίτηρον] Σίτορον Ed. *Cler.* Mutavit *M. du S.*

(2) Ἀλλισμ.] Ἡλομένα ante legebatur. Correxit Idem ex C. *Atb.* & Cod. altero V. (in quo tamen λεκυθόπολις eſt.)

(3) Ὄσπρια] Ὄσπρια hic & alibi in Scholiis hiſce adſpirate invenio. *Suidas* autem in λεκυθώπολις ὄσπριον bis laevigat, & alibi, rectiusque ſic ſcribitur. cumque Scholiaſtes etiam interdum ἴσπρ. habeat, ſic dedi; nec poſtea monebo. *J. F. R.*

(4) Ἰατροὶ] Ex V. altero & C. *Abb.* ἰατρεῖον enim male hic antea edebatur.

(5) Σίλγη δὲ] C. *Abb.* σίλγη δὲ † πυριάτης δὲ καὶ. Unde liquet excidiſſe Scholium. Eadem lacuna in M. *M. du S.*

(6) Πεντραχήλιον] Δερτραχήλιον V. aliunde huc translatum. *M. du S.*

(7) Σκυλάζειν] Κευλάζειν ante edebatur, quod correxit Idem.

(8) Σκάφη] Ἐσὶ σκάπη ante legebatur: ſed ἐσὶ delevit Idem.

(9) Μέσον] Μίγα Exc. *G.* Μέσον cum V. C. *Abb.*

(10) Φαρμάκου] Φ.——κ̄. V. i. e. φαρμακῶν. *M. du S.* Sed φαρμάκων ſaltem ſcribendum, nimis notum. *J. F. R.*

(11) Κάχρυς] Καὶ χρῶν editum inveni; ſed facilis erat correctio. *J. F. R.*

52. Καύμαλα] Profert hunc locum Clar. *Caſaubon.* Animad. ad Athen. cap. 19. lib. 3. Junge ab eo dictis Interpr. *Virg.* ad illud Georg.

Borea penetrabile frigus adurit.

Sic apud *Long.* lib. 3. πομεν. κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον ὁ αὖρα βορείου ὑπέκαυε. *Piſid. Coſmurg.*

Χειμῶν ἄγρα, καὶ τὰ δένδρα σιωπόμως
Ἐκ τ πυρώγρας τῦ κρύους μαραίνεται.

J. B.

Καύμαλα] Pompejano tribuit *Athenaeus* 98. A. B. quem διηματοθήραν σοφιστὴν vocat. *M. du S.*

53. Τὰ καύμαλα] *Uredines. Plin.* L. XVIII. c. 28. *Plerique dixere rorem inuſtum ſole acri frugibus rubiginis cauſſam eſſe, & carbunculi vitibus.* Quod ex parte falſum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum conſtare. Τὰ καύμαλα uredines, *des jarſures.* *F. G.*

54. Ἀρώματα] Τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία, ἀροτριάματα, γεννήματα. *Heſych.* Schol. *Ariſtoph.* ad Pac. *J. B.*

55. Γηπαττάλους] Γηπάτταλοι, εἶδη λαχάνων. *J. B.*

Γηπαττάλους] Terrae plantas puto eſſe, quaſi paxillos ſeu clavos. Dicit enim *Feſtus* in voce *impages*, *dicuntur agricolae pangere plantas, id eſt infigere*, quemadmodum ſcilicet clavi panguntur. *A. V.*

56. Σκανδίκων] *Heſych.* Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. *Ariſto-*

cum dolore & ſudo frequenter, & languco corpore, atque opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem feſſus ablui.

ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίως θαμὰ, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι ἀφανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ὀπλεῖστον, χαίρω δὲ μὴ κάμαλον [e] ἀπολυόμενος.

3. *Decurram igitur ipſe quoque ad puerum, quem credibile eſt aut apud piſorum venditricem, aut ſalſamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipſi fuerat, ut occurriſtophani* mater Eurip. Σκανδικόπωλις dicitur. *F.G.*

Ibid. Βρακάων] *Heſych.* Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. *F.G.*

57. Κάχρις] Ὄσπριον. *J.B.*

60. Ἐδαρρῶν] Ἐδάρων. *F.G.*

Ἐδαρρῶν] Quod eſt in omnibus, quos vidi, editis, nihili eſſe puto. Legi & interpretatus ſum ἰδάφην. Nota vocis δάφω ſignificatio. Vidit idem, credo, *Micyllus*, qui vertit *attrivi ſummum pollicem*, melius ad intellectum: ſed volebam propius adſequi verbilegulum Lexiphanem. *J.M.G.*

63. Ἀπολουμ.] W. & *Fl.* uti vult *Caſaubonus* emendari, ad *Athen.* 189. In aliis ἀπολουσω. *M.du S.*

65. Ἀποθρίξομαι] Quidam legunt ἀποθριξόμαι, depilabo. *J.B.*

Ἀποθρίξ. — τὸ παῖδα] Vertunt *Curriculo puerum ablegabo.* Emenda: *Curriculo ad puerum ibo.* *F.G.*

Ibid. Αὐτὸς τὸ παῖδα] Puto hic excidiſſe praepoſitionem, legendumque, ἀποθρίξομαι ὧν ἐς αὐτὸς ὡς τὸ παῖδα. Ἢ ὡς inter dictantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλία non videtur in omiſſa praepoſitione, ſed in compoſito ἀποθρίξομαι. Λικιθοπώλιδα quae ſtatim ſequitur interpretari etiam licebat *ovorum venditricem*, ſi credimus ſcholiis ad h. l. & ad *Ariſtoph.* Plut. v. 427. *J.M.G.*

66. Λικιθοπώλιδι] Τὰ ἀλλησμώνα ἢ βεβρυγμώνα ὄσπρια πωλοῦσα. *J.B.*

Λικιθοπώλιδι] Forte λικιδοπώλιδι. *Heſych.* Λικὶς, παροψίς. *F.G.*

Λικιθοπώλιδι] Ego nihil mutandum cenſeo; niſi quod majus Λ. quod in *Pariſ.* erat, quaſi nomen proprium eſſet, ſuſtulerim; nam quod & ibi, & ap. *Benedict.* vertitur *Lecithopolidem*, nihili eſt: nec obſtat

ὀπώρας πικράσκων. *V.* At in altero Mſ. V. ſic legitur: (13) Γρυποπώλῳ] Ἔοι δὲ ὁ τὰς εὐτιλῆ σκιδάρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸ ῥύπον φασὶ τὸ ὀύχειν.

68. Τὰ σίλγη] Κοινὰ διπνητήρια. *V.*

(12) Εὐτιλῆς] Εὐθελῆς Ed. *Cler.* Correxit *Solanus*, non indicans unde: ſed facile erat e re ipſa, & ſequentibus id videre. De γρῦ conf. *Suid.* qui eandem rationem adfert; ſed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in Ed. *Hagen.* Suidae legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυτηπωλις vel γρυποπωλις mutandum foret; ſi γρυπόπωλις quod hic in *Schol.* ſequitur, verum eſſet. *J.F.R.*

(13) Γρυποπώλῃ] Furlan Γρυτοπώλαι. *J.F.R.*

quidquam, quin cum Scholiaſta *Ariſtoph.* vertamus *ovorum venditricem*, ejusmodi enim conditionis, non nominis feminam intelligendam patet ex ſeq. γρυμαιοπώλῃ. *Kiſterus* ad Ariſtoph. Plut. 427. ubi λικιθόπωλιν occurrit, ait: „ Mirum eſt, Lucianum inter re„ liquas voces vel barbaras, vel κακοζήλως formatas „ & hanc Lexiphani ſuo tribuere p. 822. Ed. *Amſt.* „ (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea uſos fuiſſe vel ex „ hoc loco *Ariſtophanis* conſtare poſſit ". Si *Gujetus* igitur ideo mutationem quaeſivit, quia vox proba eſt, minus abſurde egit. At non credo eum de Ariſtophane cogitaſſe, alioqui addidiſſet. *J.F.R.*

67. Γρυμαιοπώλῃ] Τὰς ὀπώρας πικράσκοντι, ἢ ἰχθυδίας ἐν τῇ ἰχθυϊ ἢ ἰχθυοπωλείᾳ apud eum qui vendit piſcium inteſtina ſive quisquilias quae γρυμαῖαι ἢ γρυμίαι. de qua dictione *Caſaubon.* ad Athen. cap. 11. & 19. lib. 7. ubi reprehendit eos qui ſacculum vertunt. Inde γρῦ *hilum*, quales minuti illi piſciculi, de quibus *Apulejus* libr. 2. Miles. *J.B.*

Γρυμαιοπώλῃ] *Heſych.* Γρυμαία ἐδώδιμος, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη ἤδη δὲ ἐς λεπτὰ σκεύαρια, ἃ ἐς γρύτλα λέγομεν. Locus corruptus eſt apud Heſychium. *F.G.*

68. Ἐπὶ τὰ Σίλγη] Locus hic, ut alii multi in cacozelo iſto, perobſcurus, quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originatio. Σίλγη πόλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν, ut teſtatur *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Veſp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit Lexiphanem voluiſſe intelligere τὰ κοινὰ διπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes ſive viles de quibus hic perpetuus ſermo eſt: detorta ſane metaphora, qui-

τᾶν. ἀλλ' εἰς χωρὸν ὑτοσὶ αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὁρῶ πυριάτλω τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ φύκας, καὶ οἶδον τουτὶ, καὶ [a] λωγάνιον, καὶ τῦ βοὸς τὸ πολύπλυχον ἔγκαλον, καὶ φώκλας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄδαλον ἐποίησας τὸ πολὺ τ ὁδῦ, Ἐγὼ δὲ, ἦ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσποτα

reret ad panes. Sed opportune hic ipse adeſt mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios ſubcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis inteſtinum, & phoctas. Euge Atticio, compendi mihi feciſti majorem viae partem. Ego vero, inquit ille, ſtrabus, here, factus ſum,

a Λωγάνιον] *Vorſt.* Λαγώνιον.

70. Πυριάτλω] (1) Πυριάτης δὲ ὁ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῇ σποδῷ ὀπτηθέντος. *V.*

71. Γήτεια] Τὰ κρόμυα. *V.* Ita hic editum invenio. At ſupra recte κρόμμυα.

Ibid. Οἶδον] Περιτραχήλιον ὄπισθεν. *V.*

72. Λωγάνιον] (2) Λωγάνιον δὲ ὡσὸ τ τράχηλον, καὶ μάλιστα τ βοῶν. *V.* At in altero ejusdem Voſſii Cod. in forma quam quartam vocant, idem Scholion ſic legitur: Λωγάνιον] Ἀμβρακιῶται δ' Ἠπειρῶται τὸ λπὸ τῦ τραχήλου φασὶ τ βοῶν ἀχόρδμον χάλασμα, καὶ λῆγον εἰς τὸ μέλαξυ τ βραχιόνων, ὡς φησὶ ὁ Διονύσι ὁ (3) Ἰτυκαῖ. ἔστι δὲ (4) ἡ Ἰτύκη πόλις Σικελίας. ἔοικε δὲ ἡ βοὸς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζώων ἑτέρων τὸ ςηθύνιον. τὸ τ βοῶν δὲ ἄχρηςον τοῦτο τὸ μέρ ὁ δὲ λαμπρίδα φασί.

75. Σίλλ ὁ] Ὁ λ φροφ τοὺς ὀφθαλμούς. *V.*

(1) Patet aliquid omiſſum; nam in altero V. Cod. in fol. diſtinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. ſupra haec omnia ad unum ſcholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύμαλέα ἦν. *J. F. R.*

(2) Λωγάνιον] Λογάνιον legebatur per ὁμικρὸν in utroque hoc Scholio Impr. & M. *M. du S.*

(3) Ἰτυκαῖ] Ἐν πρώτῳ γῆ. Sic. M. i. e. γεωγραφίας. *M. du S.*

(4) Ἡ Ἰτύκη] Sic praeeunte *Solano* dedi. Ἰτύχη enim Ed. *Cler.* & ἡ aberat. *J. F. R.*

dam hic legunt τ' ἀσελγῆ mendoſe. *J. B.*

Ibid. Τὰ Σέλγη] Loci nomen Athenis. *F. G.*

Ibid. Σιλγη] *Meurſius* ex *Polluce* IX. 5. & X. 11. emendat in γέλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Extat *Eupolidis* fragmentum, in quo eodem quo hic ſenſu γέλγη reperitur. Vid. *Potter.* p. 38. f. *M. du S.*

70. Πυριάτλω] Τὸν ὐ κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον: alii tamen πυριάτλω idem eſſe dicunt ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. *Ariſtophan.* ad Veſpas. *Caſaub.* quae Gallis *tarteletes.* *J. B.*

Πυριάτλω] Πυριατὸν τὸ *Heſych.* πυριάτης *coloſtrum*, i. e. lac primum quod decoquitur. Aliter interpres. *F. G.*

Πυριάτλω] *Bourdelotius* provocat ad *Veſp. Ariſtophanis.* Vid. igitur ibi verſ. 708. At πυαρίτῃ ibi legitur, & *Scholiaſt. Biſet.* ait hoc magis analogicum eſſe quam πυριάτλω etſi idem ſignificet. Alter autem Scholiaſt. πυριάτῃ legit & exponit, τὸ ἐφθὸν γάλα. ſive generaliter τὸ πυριεφθον &c. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγκρυφίας] Ἄρτους τοὺς ὐ σποδῷ. De quibus jam dixi, ubi de Empedocle cinericio. *J. B.*

Ἐγκρυφίας] Probum eſt. Ipſe noſter alibi utitur Dial. *Men.* & *Aj.* ſeu N. Δ. XX. Et *Hippocr.* Pop. Morb. VII. teſte *Caſaub.* ad Athen. p. 209. 58. apud quem itidem extat 110. A. *M. du S.*

71. Γήτεια] Κρόμυα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτια, γήθυα, γήτεια. De quibus *Heſych. Suid.* *J. B.*

Ibid. Καὶ φύκας] Legendum φύσκας. *Heſych.* Φύσκη, καιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. *F. G.*

Ibid. Οἶδον] Τὸ ἐπιτράχηλον, τὸ ὡσὸ τῦ τραχήλου, τῦ βοὸς κάλλιςον. *Poll.* *J. B.*

Οἶδον] Οἶδ τῦ τραχήλου τῦ βοὸς τὸ κάλλιςον. *Pollux.* *F. G.*

72. Λωγάνιον] An λαγώνιον, ſeu λαγώνειον. *Heſych.* λαγώνεια, λαγοῦ πρέα. *F. G.*

Λωγάνιον] Lege λαγώνειον, i. e. λαγῶα κρέα. *A. V.*

Λωγάνιον] *Heſychius*, λωγάλιον τ βοῶν τὸ ὡσὰ τ τράχηλον χάλασμα. *Suidas*, Λωγάλι, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ ςηθ. *J. M. G.*

73. Φώκτας] A φώγω. i. e. φρύγω ſeu φάζω. *F. G.*

74. Ἄβατον ἐποίησας] Ἄβατος ex eo genere eſt ex quo ἄχρηςος & ἀφόρητος, cum hoc non *intolerabilem*, ſed *nondum geſtatum*, illud non *inutilem*, ſed *nondum uſurpatum* ſignificat. ita nempe ἄβατος ὁδὸς non *inacceſſa*, ſed *quam non opus fuit facere.* De prioribus duobus Caſaubonus ad Athen. III, 18. Caeterum videtur *Atticionem* ſtudio vocaſſe hunc ſervum Lucianus, ut abſurdam Atticiſmi affectationem notaret, ac deinde *Onomacritum*, ac poſtea *Onomarchum* quaſi tu *judicem*, *principemve* nominum dicas: ſic *Hellanicum*, ut germanum *Graecum.* *J. M. G.*

75. Ἦ δ' ὅς] Vid. paullo ſupra ad pr. c. 2. *J. F. R.*

Ibid. Σίλλος] Διάστροφους τοὺς ὀφθαλμούς. *J. B.*

Σίλλος] I. e. *Strabo*, idem quod ἴλλος ap. *Euſt.* cujus fem. ἰλλὶς. *Heſych.* ἰνδίλλω cognatum. *F. G.*

79. Ψύτταν] A ψύττω. Quod etiam ſpiro ſignificat, itaque inter varias hujus vocis acceptiones, recte *Heſych.* ψύττα, ἐπὶ τῦ ταχέως ἀποθραμεῖν λέγεται. legitur ψύτταν καλατεύας, ταχέως θραμών. *J. B.*

Ψύττα Ψυττα, ἐπὶ τῦ ταχέως ἀποθραμεῖν λέγ). *Heſych.* aut. ipſe Saturn. 2. t. p. 839. Ψύτται καλατεύσαι. utroque ψύττα legi i. e. ταχέως, placet. *F. G.*

Ψύττα καλατ.] Vid. nott. ad Is. a. c. 35. *Vorſtius* conjicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & *Fl.* Ed. ψύττα κ. Vid. *Eurip.* Ku. 565. A. *M. du S.*

Ψύτ-

ſum, te dum circumſpicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Jovem, inquam, *verum rus abieram, cito percurrens: noſti autem quam ſim amans ruris. Vos autem forte putabatis me ſonare cottabos. Sed intro abi, haecque & alia con-*

τα, γεγένημαι, σὲ θεῖορῶν· σὺ δὲ πῆ χθὲς ἐδείπνεις; μῶν παρ' Ὀνομακρίτῳ; ἦ μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ὠχόμην, [b] ψύτταν καλατείνας, οἶδα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως ᾠεσθέ με λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε

[b] ψύτταν] Forſan ψιττὸν h. e. ταχέως *Vorſt.* ψύτλα *Fl.* & W.

79. (5) Ψύτταν] Ταχέως. *V.* Sed in altero eiusd. Cod. ſic legas: Ὠχόμην ψυτλα] Ἀντὶ τῦ ταχέως ἐλαμων. Sed M. Ψυτλα κ.] Ταχέως ἀφαμῶν.

Ibid. Καλατείνας] Δραμῶν. *V.*

80. Λαλαγεῖν] Τὸ δὲ λαλαγεῖν τὸ σῶμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλάσιγγι ἐνοχεῖν. ἡ βαρυσομία τοῖς ἀνδριαντάριοις προσέκρουσεν ὑποκειμένοις καὶ (6) κοτλαβὸν ἀντιτίλει. &c. de Cottabo require in fine Piauti impreſſi Mediolani. *G.*

Λαλαγεῖν κοττάβους] Εἶδος παιδιᾶς ὁ κότταβος τοιοῦτο. μέσον ἵσταται Χάραξ ἄνωθεν ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐπαιωρῶν. καθεκάτερον δὲ ἄκρου ὁ ζυγὸς πλάσιγγας φέρει, ἀνδριαντάρια τοῖς πλάσιγξιν ὑποκειμένων. ὁ κοτταβίζων τοῦτο λαβὼν εἰς τὸ σῶμα ὑγρὸν ὁτουοῦν οἴνου ἢ ὕδατος, καὶ πλήσας (7) τὰς γαύλους, ἀφίησι λάβρ τ χειλῶν ὑπὸ μίαν ῥαγῆναι τῦ ὑγροῦ κατὰ τ πλαγίων. αἱ δὲ διξάδμαι κοῖλαι ὖσαι, κὴ καθελκόμεναι τῷ βάρει, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τῦ ὑγροῦ φέρονται κατὰ τ ὑποκειμένων ἀνδριαντάριον, καὶ κρούσασαι ἀνὰ μίαν ἑκατέρα κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν τοὺς ἀνδριάντας ποιῶν ἦχον ἀπετέλουσιν, εὐφραίνει τ (8) ἔρωτα, ὡς τ παιδικῶν κλίνοντα. ἐρωτικὴ γὰρ ἡ παιδιά. εἰ δὲ τ πλαγίων ἡ λάταξ λάμψαι, ἡττᾶσθαι δοκεῖ ὁ ἐρῶν, καὶ ὑπὸ τ παιδικῶν ἡμιλῆσθαι. καλοῦνται δὲ τὰ (9) ἀνδριαντάρια μάνεις. Οἱ ἀκριβέστεροι δὲ περὶ κοττάβων λαλαβόντες, δύο φασὶν εἶναι εἴδη κοττάβων, (10) καλακτὸν, καὶ δι' ὀξυβάφων. ὁ μὲ κατακτὸς τοιοῦτος. ἦν (11) τι οἰονεὶ λυχνεῖον ὑψηλὸν ἔχον ἐν ἑαυτῷ πρόσωπόν τι, ὃ ἐκαλεῖτο μάνης, ἐφ' ᾧ ἐδεῖ πεσεῖν τὴν καλαβακλουσίνλω πλάσιγγα, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶ. Γενέσθαί σοι τ καλακτῶν κοττάβων. ὁ δὲ δι' ὀξυβάφων τοιοῦτος. ἀγγεῖόν (12) τι λουτηριδίῳ ἐοικὸς πλῆρες ὑδάτος ἑστήκετο, ὀξυβάφων κενῶν ἐπικλυόντων, ἅπερ ἦν καταδῦναι ταῖς ἀπὸ τ σωμάτων προϊούσαις λάταξιν ὁ ἀγών. (Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γοναῖς. Ἐγὼ πίδιξα καθ' αὐτὸν κότταβον ἀφεὶς, ἐπὶ τὴν πλάσιγγα ποιήσεις πεσεῖν πλάσιγγα ποιεῖν τοῦτο τὸ) (13) πλάσιγγας δὲ τὸ ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινακίσκιον λέγει. ἐὰν δὲ μόνον τύχῃ αὐτῆς, ἐπὶ τ (14) μάνιν πεσεῖται. παρῆλθε δὲ ὁ κότταβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ τ περὶ Σικελίαν πρῶτον (15) εἰσαγαγόντων. πρὸς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς ἐποιοῦντο οἱ δίσκοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τιθέντ τῷ κοττάβου, ἔχοιεν ἐξ ἴσων τ (16) ἀποστάσιον ταῖς λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζεσθαι. (17) ἐ τῷ βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ καλῶς. ἐπὶ γὰρ τῦ ἀριστερᾶ ἀγκῶνος τὰς ἑαυτὸν ἐπερείσας, ὑγρᾶς ἀφεὶς τὴν λάταγα, ὡς ἰνίου μᾶλλον φροντίζων ἐπὶ τῷ κοτταβίζειν (18) ἢ ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν. δοκεῖ δέ μοι ☾ τὸ ὦ τῇ σωτηρίᾳ κοττίζειν ἀπὸ τούτου (19) βαρέως καὶ (20) παρακεκομμένως εἰρῆσθαι. *V.*

(5) Ψύτταν] Ψύττα erat in Impreſſ. & M. & ex expoſitione patet pro adverbio a Scholiaſte ſumptam. *M. du S.*

(6) Κοτλαβὸν] Sic h. l. ſcriptum inveni; ſic & in medio Scholii ſequentis: ſed *Suid.* & alii Lexicogr. ſcribunt κόττα βον. Et *V.* modo hoc, modo prius habebat; verum curavimus ut ille ſaltem ſibi ſimilis eſſet. *J. F. R.*

(7) Τὰς] Ed. *Cler.* male τὰν. Et mox *διὰ* omiſſum erat; utrumque correxit *M. du S.*

(8) Ἔρωτα] Lege ἐρῶντα. *M. du S.*

(9) Ἀνδριαντάρια μάνεις] Ἀ —— τάρια μάνεις. *V.* Illud emendatum adſcripſerat Iſ. Voſſius. *Jac. Gronov. ἀ. μάνης* M.

(10) Καλακτὸν] Καλακτῶν ante editum, & mox iterum *δι* omiſſum. quod praeeunte *Solano* correxi. *J. F. R.*

(11) Τι —— ἔχειν] Τι & ἔχων ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit *M. du S.*

(12) Τι λεπρ.] Ita dedit idem pro vulgato τῷ λεπρῷ; etſi non addit, unde hauſerit.

(13) Πλάσιγ.] Reliqua hujus Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea quae in principio dicta ſunt. In M. duo ſunt Scholia diſtincta. *M. du S.*

(14) Μάνιν] Μάνιν ante edebatur. Sed μάνιν legend. ex praeced. patet: & ſic recte M.

(15) Εἰσαγαγόντων] Εἰσαγόντων Ed. *Cler.* male, & mox τοῦτο habebat eadem pro τοῦτος. Paullo poſt τιθέντ τῷ in τιθέντος etiam mutavit *M. du S.*

(16) Ἀποστάσιον] Lege ἀποστάξιον. *M. du S.*

(17) Οὐ τῷ] Ex emendat. *Gronov.* & M. ἔτω enim antea male. Ex eodem M. τῷ καλῶς reſtitutum, pro vulg. τὸ.

(18) Ἢ ἐπὶ] Deeſt μᾶλλον. *M. du S.* Poſſumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. *J. F. R.*

(19) Βαρέως] Βάρεσιν editum fuerat; ſed βαρβαρῶς dedimus ex M. & Exc. *G.* *M. du S.*

(20) Παρακεκομμένως] Lacuna eſt in V. hunc in modum ἐπαρα —— ῥῆσθαι, quam ita, ut jam edidimus, implet C.

Ψύτται κατατείνας] Suſpicabar legendum ψύττε κατατείνων, atque ψύττα eſſe ὀνοματοποιήμον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: ſuadere id mihi videbatur praeter ſcholia ad h. l. ipſe *Heſychius*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τῦ ταχέως ἀπῆραμεῖν λέγει. Eſt autem hoc κακόζηλον maxime in ſcripto ſerio talia immiſcere. *J. M. G.*

80. Λαταγεῖν κοττάβους] Παίζειν. Nam λαλαγεῖν κοττάβους, ἢ κοττα βίζειν, εἴδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque *Heſych.* λάταξ, ψῆφος κοττάβου ὁ ἀπὸ πετηρίου γυρόμενος. Recte inquam, ille, nam ludendo, cottabos cogebant ſonum emittere *Valer. Max.* cap. 11. lib. 3. *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hauſit, quodque ex ea ſuperfuerat jocabundus inliſum humo clarum edere ſonum coëgit.* Copioſe de variis cottaborum generibus *Tzetz. Scholiaſt.* Ariſtophan. *Athen.* viri Clariſſimi *Flor. Chriſtian.* ad Veſpas. *Theodor. Marcil.* ad Horat. hic luſus apud Gallos *caſſe-pot.* *J. B.*

81. Κοττάβους] *Si trulla inverſo crepitum dedit aurea fundo.* Juven. Sat. III. 108. *A. V.*

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τ̃ κάρδοπον σμῆν, ὡς θριδακίνας μάθοιτε ἡμῖν.

Ἐγὼ δὲ ξηραλοιφήσω ἀπελθών. καὶ ἡμεῖς, ἦδ' ὃς ὁ Φιλῖνος, ἐγώ τε καὶ Ὀνόμαρχος, καὶ Ἑλλάνικος οὗτοι [a] ἑψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει [b] μέσην τ̃ πόλον. καὶ δέος μὴ ἐν λυτρίῳ ἀπολουσώμεθα, κατόπιν τ̃ Καριμάντων, μ̃ τ̃ σύρφακος βύζην [c] ὠθιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κύρτα μοι ὑπιτεθόλωται, καὶ σκαρδαμυκτῶ θαμά, καὶ ἀκτίδακρύς εἰμι, καὶ τὰ ὄμματά μοι φαρμα-

dito, & expurga mactram, ut lactucinas nobis subigatis.

4. *Ego vero ad siccam unctionem discedam. Nos vero*, inquit *Philinus*, *ego nempe, & Onomarchus & Hellanicus sequemur. Etenim gnomon mediam jam aream inumbrat, & metus est ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post Carimantes, cum fece plebis confertim trudendi. Et Hellanicus, Ego vero*, inquit, *etiam aegre video; etenim utraque mihi pupilla turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrumarum fum, & medicamenta desiderant oculi, atque*

a Ἐψώμεθα] Ἐψόμεθα *Exc.* Ἐψόμεθα L. b Μέσην πόλον] Μέσην τὴν πόλον W. non comparet artic. in Edd. c. Ὠθιζόμενοι] Nil mut. Edd. nec M.

82. Ἡδύνειν] Σκευάζειν, ἤτοι μαγειρεύειν. *V.*
Ibid. (1) Κάρδοπον] Μάκτραν. *V.*
Ibid. Σμῆν] Καθαίρειν. *V.*
83. Θριδακίνας] Ἄρτους. *V.* At in altero ejusd. Cod. legas: Ὡς θριδακίνας] Εἰδῆς ἄρτων αἱ θριδακίναι.
84. (2) Ξηραλειφήσω] Ἀνδρ λουτροῦ ἀλειφῆς ἐλαίῳ. *V.*
87. Ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον] Τὸ ὡρολογίου

(1) Κάρδοπον] Καυδόπον editum legi; sed ex Luciano mutavi. *J. F. R.*
(2) Ξηρ.] Hoc *Solan.* correxit, cum ξηραλείψασ editum legeretur.
(3) Μέσον] Μέσον καὶ κοῖλον. *Coll.* Sed prave, nisi aliquid

(3) μέσον, ἤ σκιὰ δείκνυσι τὰς ὥρας. *V.*
89. (4) Βύζω] Ἐπιῤῥηωλικῶς γὰρ τὸ σίζειν σημαίνει, καριωάντας δὲ τοὺς συγκλυδὰς καὶ συρφετώδεις καλεῖ. *V.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. *V.* Κακῶς ἀφίκειμαι τοὺς ὄπας. M.
Ibid. Ἐπιτεθόλωθαι] Ἐτάρακται. *V.* Ἐπιτετάραχθαι. C. Ταράττεται. σκοτίζεται. B.

excideriit. *M. du S.*
(4) Βύζω] Βύζειν in Ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum adcommodavimus, & paullo post συγκλύδας pro vulgato συγκύδας.

Κοττάβους] Vid. *Athen.* 479. Et *Alex. ab Alex.* *M. du S.*
84. Ξηραλοιφήσω] Vide *Hesychium*, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus *Theod. Marcil.* ad Pers. *J. B.*
87. Ὁ γνώμων] Vid. Ἀλ. c. 9. & Κρον. *Cronosol.* c. 8. Ita vocat hemisphaerium in quo γνώμων ostendebat horas, inquit *Salmasius* Plin. Exerc. p. 457. B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσῳ autem legendum μέσον. Antiquis tamen πόλος non horas quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit *ὁ πάνυ.* *M. du S.*
Ὁ γνώμων σκιάζει] *Alciphr.* III. Ep. 4. pr. Ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἕκτην. Ubi Doctiss. *Bergler.* & haec Luciani adducit. *J. F. R.*
Ibid. Μέσῳ πόλον] Ἡ πόλος. i. e. ἐκφέρεια τὸ ὡρολογίου. *F. G.*
Μέσην τὴν πόλον] Copiose de hoc loco disputat *Salmasius* Exerc. Plin. 446. seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. *J. M. G.*
88. Λουτρίῳ] Τῷ ἀπολούματι, ῥυπώδει ὕδατι. *J. B.*

Ibid. Τῶν Καριμάντων] An servos intelligit, compositi. ex κάρις, & ἰμὰς *lorum.* Noti sunt κάρις genus servile. Τὸ Καρίμαντες vocab. Comicum videtur. *F. G.*
89. Μετὰ τ̃ σύρφακος] Συρφετώδους ὄχλου ἕνεκεν χυδαίου. *J. B.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. *J. B.*
Ibid. Ἐπιτεθόλωθαι] Ταράττεται, σκοτίζεται. *J. B.*
92. Σκαρδαμυκτῶ] De hac voce a me dictum antea. *J. B.*
93. Φαρμακῶ] Φαρμάκων δεῖται. *J. B.*
Φαρμακῶ] Quid si φαρμακιῶ legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat. Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. *J. M. G.*
96. Ἀπιρυθριάσαι] Ἀποκαθᾶραι τὸ αἷμα τ̃ ὀφθαλμῶν. *J. B.*
97. Λημαλέους] Διώγρους, ἀπὸ τ̃ λημῶν καὶ λήμων, quae sunt περὶ τοὺς κανθοὺς τ̃ ὀφθαλμῶν πτυαγῶαι συστάσεις ἐκρέουσαι τ̃ ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pagin. 371. *J. B.*
99. Ἄττα] Conf. infra c. 21. ubi ἄττα adspirate. *J. F. R.*
2. Ἀπηθημένοι] Ἀποδυσάρεστοι τὰ ἱμάτια. *J. B.*
Ἀπηδήμους] Ἀπεδίωμαι *exuor.* *F. G.*
Ibid. Ἀκροχειριασμοῦ] Genus luctae ἀκροχειριασμὸς qua

que Aſclepiade quodam oculorum ſapiente indigeo, qui confuſo & infuſo medicamento faciat ut erubeſcere deſinant, ut non amplius lippoſi ſint, neque humidum videant.

χᾶ, ϗ δέομαι Ἀσκληπιάδυ τινὸς ὀφθαλμοσόφυ, ὃς ταράξας, ϗ ἐγχέας μοι φάρμακον, ἀπερυθριάσαι ποιήσῃ τὺς ὀφθαλμύς, ϗ [d] μηκέτι λημαλέυς εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν.

5. *Talia quaedam diſputantes praeſentes omnes, abiimus. Et cum veniſſemus in Gymnaſium exveſtiti jam, unus quidem exercitatione extremarum manuum, alius ſupinandi, & luctae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat ſe: alius objiciebat ſe coryco:*

Τοιαῦτα ἄττα διεξιόντες [e] ἅπαντες οἱ παριόντες, ἀπήειμεν· καπειδὴ δ' ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπηθημμύοι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀκροχειριασμῷ, ὁ δὲ τραχηλισμῷ, ϗ ὀρθοπάλῃ ἐχρῆτο, ὁ δὲ λίπα χρισάμυος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ, ὁ δὲ μο-

d Μηκέτι] Μηκέτι τι W. male. e Ἅπαντες] Πάντες P.

96. Ἀπερυθριάσαι] Τὸ ἐρύθημα ἀπκαθάραι. *V.* In altero ejusdem hoc ſic legitur: Ἀπερυθριάσαι] Ἐπίτηδες ὁ (5) παιγνίμων τὸ ἀπερυθριάσαι (6) τίθεικε ἀλλὰ τὸ γελᾶν.

97. Λημαλέους] Σὺν λέμαις. *V.*

(5) Παιγνίμων] Παιγνιόμων C. *Abb.* Παιγνίμων. V.
(6) Τίθεικε] Sic *Solan.* repoſuit ex M. τίθηκε enim vulgatum erat.

98. Διερὸν] Ὑγρὸν. *V.*

2. Ἀπηθημμύοι] Ἀντὶ τῦ ἀποδυσάμμοι. ἀθήμαλα γὰρ τὰ ἱμάτια. ἔοικε δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τῦ γελοίου καλῶς γε ποιῶν, ἀμφιλάττειν, (7) ὃς [f] προφάσεως μὴ ὑποὺσης γέλωτος, αὐτὸς (8) ἀνδρίσκων προφασεις ἀμαλίπει. *V.*

(7) Ὃς] Ὡς editum erat; ſed ſic ex V. & C. *Abb.* dedit *M. du S.*
(8) Ἀνυρ. πρ.] Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσιως ἀρίσκων.

qua ſolebant ἄκραις χερσὶ παλαίειν, quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter ſolebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφόνοι. *J. B.*

Ἀκροχειριασμῷ] *A pointe des bras.* *F. G.*

3. Τραχηλισμῷ] *Succollatione*, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἄγειν *ſuccollare.* Hanc luctæ ſpeciem Boeotii vocant βασραχηλίζειν. vocabant enim Boeotii βάσραχας τὺς τραχήλους *Heſych.* Igitur certare τραχηλισμῷ eſt ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. *J. B.*

Τραχηλισμῷ] *En ſe collectant. Lutter debout en s'embraſſant par le milieu du corps.* *F. G.*

4. Λίπα χρισάμυος] Ex *Homero.* *J. B.*

Ibid. Ἐλυγίζετο] Hanc vocem alibi interpretor. *J. B.*

5. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Hoc eſt ἀθλεπαλάμβανε τὴν κοιλίαν τῦ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad *Heliodor.* lib. 10. vide *Scalig.* ad Euſeb. Hunc locum quidam capiunt de pila ſparſina. Unde genus exercitii quod fit cum folle, dictum κωρυκομαχία. *J. B.*

Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Exercebatur illa, quam κωρυκομαχίαν vocat *Hippocrates*, de Diaeta 2. ſ. 16, 43, 1. ic. de Diaeta 3. ſ. 17, 23, 8. κορυκοβολία eſt *Aretaeo* diuturn. 2, 13. p. 135. D. Boerh. Inde corrigendus *Caelius Aurelianus*, apud quem 5, 11, 134. Choricomachia legitur. De hac copiose *Mercurialis* de Arte Gymnaſt. 2, 4. p. 123. ſeq. ex Antyllo apud Oribaſium. Cum videatur vir ſummus non ſatis attendiſſe, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem *Antyllus*, ut e Vaticano codice laudatur a Mercuriali, Κόρυκος (Etiam in hoc nomine inter ω & ο fluctuant libri) ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεςέρων ἐμπίμπλασι κιγχραμίδων, ἢ ἀλεύρων, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μίγμα αὐτοῦ πρός τε δύναμιν ϗ ἡλικίαν σωαρμοζέσθω. Κρεμάννυται δὲ τοῖς γυμνασίοις ἄνωθεν ἐξ ὀροφῆς ἀτέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὥςε τὸ πυθμένα κατὰ τὸ ὀμφαλὸν εἶναι τῦ γυμναζομένου τοῦτον δὲ χερῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσύχως, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥςε ἐπεμβαίνειν ἀπχαροῦντα αὐτῷ, ϗ πάλιν προσιόντος ὑπείκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆ βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίασιν αὐτὸν ἐξω τῶν χειρῶν ἀπάσαντες, ὥςε ὑποτρέψαντα (leg. ὑποτρέψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώμασι ϗ τὸ προσελεύσεως. τὰ δὲ ὑσάλα ἐπιπλεῖσον οἰκίσαντες (videtur leg. ὀκείλαντες vel ὠθίσαντες) αὐτὸν ἀποπίμπουσιν, ὥςε ϗ τὸ προσόδου, εἰ μὴ σφοδρὰ προσέχοιτο, (f. προσέχοιντο) ἀποτρέφεσθαι, (f. ἀναστρέφεσθαι.) Ποτὲ μὲν ἂν ταις χερσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ εἴρειν, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποτρέφοντες κατὰ μετάφρενον. *Corycus* (ſaccum Φύλακον, differte interpretantur Heſychius & Suidas) *ad uſum imbecilliorum*, qui eo exerceri volunt, *impletur acinis, aut farina; ad uſum robuſtiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suſpenditur vero in Gymnaſiis deſuper e tecto, ea a ſolo diſtantia, ut fundus ſacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita ſuſpenſum agitant* (hoc ſignificat hic αἰωροῦσι, ex notio-

[a] μολυβδαίνας χερμαδίας ἀράγδην ἔχων, ἐχειροβόλει. εἶτα συντριβέντες, ϗ ἀλλήλας καλαντωτισάμενοι, ϗ ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲ χϗ Φιλῖν ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ [b] καλαιονηθέντες, ἐξήειμεν· οἱ λοιποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κάρα δελφινίσαντες, παρένευον ὑποδύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὖθις [c] ἄλλ ἄλλα ἐδρῶμεν. ἐγὼ μὲ ὑποδησάμενος, ἐξυόμην τ κεφαλὴν τῇ [d] ὀδοντωτῇ ξύστρα. ϗ γὼ ὁ κηπίον,

alius autem plumbeas manum implentes cum fragore manibus jactabat. Deinde contriti (frictione usi) *cum tergis nos invicem portassemus, atque illusissemus* (lusissemus in) *Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido perfusi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinorum instar immergentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reversi autem rursus alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam caput radula ex dente facta* (pectebam) *quippe non in simiam, sed in*

a Μολυβδαίνας] Nil mutant *J. Fl. H. P.* &c. b Καλαιονηθέντες] Καλιονηθέντες W. c Ἄλλ ἄλλα] Ita dedi ex *Fl.* & W. Ἄλλοτε enim Edd. cett. d Ὀδωντωτῇ] Sic restitutum ex W. Ὀδοντῇ Edd. priores.

7. Συντριβέντες] Ἀντὶ τοῦ (1) ἀπ ἀλλήλους ἀφτρίψαντες ϗ ἀναβάντες ἀπ ἀλλήλους, ὁ ποιεῖν εἰώθασιν ἐπὶ τῶν παιδιῶν δι (2) νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ νῶτον (3) τοῦ ἠττημένου, ὅθεν ϗ καλαιωτισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαίξαντες, οἱονεὶ παίξαντες σὺ τῷ (4) γυμνασίῳ. ψυχροβαφὶς δὲ, τὴν ψυχρὰν (5) φησὶ πύελον, σὺ ᾗ φησὶ ὑποδύντες ὡσεὶ δελφῖς τὰς κεφὰς κυδιῶντες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκολυμβῶμεν. τὸ δὲ ἐξυόμην, ἀντὶ τοῦ ἐκτενιζόμην. ὀδοντωτὴν δὲ ξύστραν τὸ κτενιον φησί. κηπίον δὲ ϗ σκαφίον εἶδη κουρᾶς. *V.*

15. Κήπιον] Εἶδος κουρᾶς. *V.*

(1) Ἀλλήλας] Ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo.

(2) Νικῶντες] Νίκητις C. *Mbb.*

(3) Τὸ ἠττημένου] Τὸ ἠττημένος erat in Ed. unde *Solanus* τὸν ἠττημένον fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem τὸν ἠ —— ν inducere, quod feci. *J. F. R.*

(4) Γυμνασίῳ] Sic dedit *Solan.* pro vulgato συμποσίῳ, recte quidem; sed ex conjectura, credo. *J. F. R.*

(5) Φησὶ] Quia fere ubique sic reperi accentum servatum in hoc verbo, qui poterat abjici, ideo & hic & alibi in hac Dissert. eum intactum reliqui: nam videtur studio sic scriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam hic, ut aliquanto major emphasis tribuatur τῶ *dicis* & *dicunt* vel *vocant*, quam ubi pro incerto illo *ajunt*, *ferunt*, ponitur. *J. F. R.*

tione τ αἰώρας) *primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pectore, passis manibus, interdum aversi, tergum objiciunt.* *J. M. G.*

6. Μολυβδαίνας χερμαδίους] *Virgil.* 5. Æneid. *Plut.* in Thes. *J. B.*

Μολυβδαίνας χερμ.] Conf. supra *Alex.* c. 25. μολυβδαίνας — πίδας, & videbis cur neque illic, neque hic mutare quidquam sim ausus. *J. F. R.*

Ibid. Ἀράγδην ἔχων] Τῷ τὸ ἀράξοντος σχήματι. *F. G.*

7. Εἶτα συντριβέντες] Ἀλλήλους ἀφτρίψαντες. Hanc integram periodum interpretatur *Casaubon.* ad Athen. cap. 19. lib. 3. *J. B.*

11. Τὸ ψυχροβαφὶς] Τὸ σὺ τῇ ψυχρᾷ πυέλῳ βαπτιζόν. *J. B.*

Ibid. Δελφινίσαντες] Δίκην δελφίνων κυδιήσαντες. *J. B.*

13. Ἄλλ] Ex W. & *Fl.* ante legebatur ἄλλοσε. *M. du S.*

14. Ἐξυόμην] Ἐκτενιζόμην. Hanc lineam profert & interpretatur Clar. *Casaubon.* loco citat. ut & illud sequens ὁ κηπίον. Duæ fuerunt apud Græcos usitatissimæ tonsuræ species, σκαφίον & κῆπος de quibus hic loquitur, τὸ μὲ σκαφίον τὸ σὺ χρῷ, ὁ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. *Scholiast.* Aristophan. ad aves *Hesych. Pollux, Suid.* *J. B.*

15. Ὀδοντωτῇ] W. In reliquis ὀδοντῇ. *M. du S.*

Ibid. Κηπίον] Κῆπος seu κηπίον tonsuræ species. *F. G.*

Κηπίον — σκαφίον] Duplex genus tonsurae hic indicari clarum est. Etiam hoc apparet, qui κηπίον tondetur, illi non opus esse pectine, opus esse, qui σκαφίον. Jam κῆπον & κῆβον esse simiae genus, notum est, loca veterum proferente Ill. *Spanhemio* Diss. 5. p. 243. Itaque notatur forte tonsura σὺ χρῷ, brevis admodum, qua qui utuntur, non habent quod pectant: *Scaphion* forte liberat frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes possint, cranio autem, quod σκαφη appellatur, pilorum tantum, quod pecti possit, relinquit. Metuo ne parum accuratus aut certus sit Scholiastes Aristoph. *Bourdelotio* laudatus, cujus locus est Ὄρνιθ. 807. *J. M. G.*

17. Τὸν κόνον] Τὸν πώγωνα, *menti barbam. Hesych.* *F. G.*

18. Ἐθερμοθράγει] Τοὺς θήμους ἔτριγε. *J. B.*

Ibid.

in ſcaphium tonſus eram, qui non ita pridem, barbam & verticem decomaverim (totonderim,) *alius lupinos edebat: alius vomebat jejunum: alius excavatis raphani fruſtis hauriebat jus piſculentum: edebat alius phaulias:* (olivas) *ſorbebat alius de hordeis.*

6. *Ac deinceps cum tempus eſſet, cubito nixi coenabamus: poſitae autem erant ſellae & grabatuli. Ac coena quidem ipſa erat de*

ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν εἰ πρὸ πολλοῦ τὸ κόννον, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομμηκώς. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἤμει τὴν νῆστιν, ὁ δὲ ξηραῖς ποιῶν τὰς ῥαφανίδας, ὁ ἐμυσίλατο τῷ ἰχθυηρῷ ζωμῷ, ἄλλος ἤσθιε φαυλίας, ὁ δὲ ἐρρόφει τὸ κριθῶν.

Κἀπειδὴ χαμαὶ ἦν, ἐπ' ἀγκώνων ἐδειπνοῦμεν, ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι, καὶ ἀσκάνδαι. τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευ-

e Ἐμυσίλατο] Ἐμυσιλατο W.

16. Σκαφίον] Εἰδος κοιρᾶς. *V.*

23. Ὀκλαδίαι] Ὀκλαδίας μὲ δίφρος, ἢν ἀναπαύσηται (1) φησίν. ἀσκάντης δὲ, ὁ εὐτελὴς κράββατος, συμφορᾶν δὲ λέγεσθαί φησιν τὸ (2) ἕρπον. *V.*

Ibid. Ἀσκάνται] Ἀσκάντης εὐτελὴς κράββατος. *V.*

(6) Φησὶν. ἀσκ.] Φησὶ & ἀσκάντης antea legebantur.

(7) Ἕρπον] Οὐρανὸν in Impreſſ. ſine ſenſu. Ἕρπον V. & C. *Abb.* quod monente *Solano* recepi. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν νῆστιν] Prodigioſa translatio a gutture ad anum. *J. B.*

Τὸν νῆστιν] An jejunium', i. e. humores qui a jejunis evomi ſolent? *F. G.*

20. Ἐμυσίλατο] Ἐμυσιλᾶτο legendum videtur, a μυσιλάομαι. *F. G.*

Ἐμυσίλατο] *Ariſtoph.* Plut. verſ. 627. μεμισυλημμένοι habet, ι. & υ. inverſo ordine quam ap. Noſtrum, collocato. Ubi vid. *Scholiaſt.* μισύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται, &c. Sed & vid. nott. *Spanhem.* qui ibi multus eſt in tradendo μισύλλῳ & μυσίλῳ a Scholiaſte confuſa. Quum poſterius ſit *panis cavatus*, ſecundum *Pollucem* &c. prius vero *carnium minuta diſſectio*; dein vero fatetur utrovis more idem poſſe ſignificari Atticis, μισύλη, μισύλλη, & μυσίλη: Et μισυλλᾶν ſcribi ac μυσιλᾶσθαι. *Kuſterus* autem ſimiliter docet promiſcue ſcribi μισυλᾶσθαι & μισυλλᾶσθαι. Sed μεμυσιλημένοι etiam in Ariſtophane legit *Suid.* quare in Luciano nihil mutem. Cumque *Heſych.* μισύλλειν & μισύλαι adferens interpretetur τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα. non dubitem, ſi vera eſt ſcriptura ap. Lucianum, etiam μυσίλειν ſimplex aeque rectum eſſe ac μυσιλᾶσθαι contractum, adeoque non opus eſſe accentum cum *Gujeto* mutare. *J. F. R.*

Ibid. Τῷ ἰχθυηρῷ ζωμῷ] Vel muria vel garo; utrumque enim e liquore piſcium, vide *Scalig.* ad Auſon. *J. B.*

21. Φαυλίας] Τὰς ἐλαίας λέγουσι *Plin. Celſ. Varr.* de re ruſtic. *J. B.*

Ibid. Ἐρρόφει τὸ κριθῶν.] Sic apud *Ariſtoph.* Veſp. τὴν φακὴν ῥοφήσομαι. *J. B.*

Ibid. Τῶν κριθῶν] Potionem ex hordeo. *F. G.*

23. Ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι] De quibus in Lapith. & in Cynic. ὀκλαδίαι, δίφροι, ſive chiramaxium, ſive ſella geſtatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρος τετράπους ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρουσι τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις, καὶ περιοίσεται τοῦνομα ὥσπερ τὸ ὀκλάζειν, ut vult *Heſych.* Galli vocant *chaiſe briſée*, δίφρος συγκεκλασμένος, καὶ ποτὲ μὲν ἐντετυπώμενος, ποτὲ δὲ συγκλώμενος, *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Equit. De hac ſella geſtatoria L. *Senec.* cap. 12. de brevit. vitæ. *Martial.* Epig. 17. lib. 12. *Sueton.* Nero. c. 26. Vitell. c. 16. hujus uſum ulterius proſequi non eſt otii. *J. B.*

Ibid. Ἀσκάνται] Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres *Ariſtophan.* σκίμποδα vertit. *J. B.*

24. Δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν] Dico ad illud *Petronii: Nos ut ad tam viles acceſſimus cibos.* *J. B.*

Ibid. Ἀπὸ συμφορῶν] I. e. συμβολῶν. *F. G.*

Ibid. Συμφορῶν] Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae ſunt antiquorum συμβολαί. Caeterum turpiter in *Scholiaſtae* ad hunc locum verbis legitur, Συμφορᾶν δὲ ἁμαρτάνων εἶπε τὸ ἕρπον, pro ἕρπον; quod per ſe planum ac perſpicuum eſt. *J. J.*

Συμφορῶν] Jocus hinc petitur, quod trito ſenſu *miſeria* hac voce ſignificatur, ex qua triſtis ſane coena conficitur. *M. du S.*

Ἀπὸ συμφορῶν] Συμφοραὶ, quae *calamitatem* ſignificat, poſuit pro συμβολῇ *collatione*, ex etymo ſcilicet. Hinc pronum erat emendare ſcholion, & legere, συμφορᾶν δὲ ἁμαρτάνων εἶπε τὸ ἕρπον, vel τὸ ἑρπετὸν τὸ ἕρπον quidem nihili eſt. Sed piget obſervare talia, quae occupata merito ſuſpicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. *J. M. G.*

Συμφορῶν] Et ſic ex Mſ. jam correxi. *J. F. R.*

σκεύαστο δὲ [a] πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια, καὶ χελίδες, καὶ ἡτριαῖα, καὶ τοκάδα [b] ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ [c] ταγήνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦταί τινες καρυκεῖαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ μελιττῶται. τὰ δὲ ὑποθρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη πολιτικὰ τῆς ἐκ

collationibus. *Parata autem erant multa & varia, & bifida* (pedum extrema) *ſuilla, laterum pulpae, ſumina, & porcae foetae inteſtinum embryonem recipiens* (vulva) *& lobus ex ſartagine, & alliatum, & abyrtace, ſimilesque quaedam conditurae, & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis cartilaginoſa multa, & quae corium habent teſtaceum, & fruſta Pontica de ſporta, &*

a Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια] Πολλαὶ ⊖ ποικίλαι ⊖ δίχηλαὶ ὕιαι. W. b Ὑὸς] Ὑιὸς *J.* ὑὸς cett. & M. c Ταγήνου] Τηγάνου ap. *B.* Nil mut. Edd.

25. (1) Δίχηλαι ὕειαι] Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὑῶν, ἡδέα ὄντα καὶ (2) ἐδώδιμα. ὡσαύτως ⊖ αἱ χελίδες τὰ ἀπὸ τῶν (3) κελῶν τῶν ζώων εἰς (4) μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασὶν ἀκροτάρια. *V.*

26. Σχελίδες] Τὰ ἀπὸ τῶν (5) σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ (6) φησὶν ἀκροτάρια. *V.* alter in Fol.

Ibid. Καὶ τοκάδα ὑὸς] Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν (7) ζώων ἐσκευάζον οἱ τῶν παλαιῶν βιοφάγοι βρῶμά τι. συγκόπτοντες πολλὰ κρέα καὶ τυρὸν, καὶ ᾠδυνον αὐτοῖς βρώματα. *V.*

27. Ἐμβρυοδόχον] Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκευασμένον. *V.*

Ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου] Λοβὸς ἐκ ταγήνου, τὸ ἧπαρ φησὶ τὸ ἀπὸ (8) τηγάνου. μυττωτὸς δέ ἐστι τρίμμα ἀπὸ σκορόδων καὶ τινῶν ἄλλων. (9) μελιττοῦται δὲ οἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. ἀπῳδὸν δὲ ἀλεκτρυόνα, τὸ παρηβηκότα. λειποταγώμενα δὲ βοῦν, τὸ γνάμπτα λιποβαλόντα, ὅ ἐστιν ὀδοὺς ἀπὸ γενετῆς. *V.*

28. Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν ἀπὸ καρδάμων καὶ πράσων. *V.* In altero ejusd. Cod. haec ſic legebantur: Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν ἀπὸ καρδάμου ⊖ πράσων (10) Νυμφοδώρος δὲ ἐν τρίτῃ βαρβαρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῷ τὸ κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς βαρβάρους.

30. Θρία] Τὰ φύλλα τῆς συκῆς. λέγεται δὲ ὕστως ⊖ τὸ εἰς (11) αὐτὰ ἐνδεδυμένον βρῶμα. ὡς ⊖ νῦν τὰς ἀσαφίδας (12) τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συσκιάζοντες αὐτὰς, ἁμίλλαι καὶ τοῦτο (13) φησὶ (14) σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἐπεὶ καὶ μελιττοῦται παράκεινται, αἵ εἰσιν οἱ νῦν λεγόμενοι (15) πάστιλλοι. *V.*

Ibid. Μελιττοῦται] Ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. *V.*

(1) Δίχηλαι ὕειαι] Reliqui hoc, etſi ab textu Luciani diſcrepat; quia dedita opera ſic ab Scholiaſta potuit ſcriptum eſſe: verum quod ὕεια ſpir. leni editum eſſet, id tamen mutavi. *Suidae* Ed. *Hag.* accentus prioris quoque aliter poſitus; legitur enim δίχηλα ζῶα. βλῆς. ἴλαρος &c. *J. F. R.*

(2) Ἐδώδιμα] Ἐδωδὴν. V. Πρὸς ἰδωδὴν. M. Sed vulgata melior. *Suid.* ἐδωδὴ. βρῶσις. ἐδώδιμον. βρωσίμων. Sed in *Suid.* ἐδώδιμον. βρώσιμον, reſcribendum exiſtimo. *J. F. R.*

(3) Κελῶν] Σκελῶν in Impreſſ. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit *M. du S.*

(4) Μῆκος] Sic recte pro edito μῦκας dedit Idem; qui & ἅπερ inſeruit, & φασὶν pro φησὶν repoſuit.

(5) Σκελῶν] Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *J. F. R.*

(6) Φησὶν] Ἃ φη —— Ex. *G.* Sed quare hic non etiam φασὶ facit *Solanus*? *J. F. R.*

(7) Ζώων] Χοίρων M.

(8) Ταγήνου] Τηγάνου editum erat. Sed mutavit ex C. *Abb. M. du S.* quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante ſcripſerint. Utrumque autem *ſartaginem* ſignificat; ſed quia praeſtat explicationem efferri verbo variato, recte feciſſe putavi *Solanum*, quod mutarit. *J. F. R.*

(9) Μελιττῶται] Μελιττῶται V.

(10) Νυμφοδ.] Haec ſeptem verba usque ad φησὶν ſupplevit *Solanus* ex collat. codicis; deerant enim in editis.

(11) Αὐτὰ] Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inſerto hoc pronomine implevit *M. du S.*

(12) Τινὲς] Τὶ erat in editis. Non agnoſcebat *Cod. Abb.* Τινες M. *M. du S.*

(13) Φησὶ] Φημι V.

(14) Σημαίνειν] Σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, ſed mutavit *M. du S.*

(15) Πάστιλλοι] Πάστυλοι B.

26. Ὕειαι] Πόδες χοίρειοι. *J. B.*

Ibid. Σχελίδες] Idem quod σκελίδες, pernae, *jambons.* *F. G.*

Ibid. Ἡτριαῖα] Copioſe vir Clar. *Iſaac. Caſaubon.* ad Athen. c. 16. lib. 3. Animad. *J. B.*

Ἡτριαῖα] *Sumen*, abdominis partes. ἡτρίδια, τεμάχη Comicis. *Pollux.* *F. G.*

Ἡτριαῖα] Sic & *Athen.* III. c. 16. p. 96. D. emendante hinc *Caſaubono.* Reperitur autem etiam apud *Ariſtoph.* in Theſmoph. partem ſuillorum inteſtinorum ἑτριαῖα vocabant. *Caſ.* *M. du S.*

Ibid. Τοκάδα ὑὸς] Vid. *Athen.* 101. A. Et *Caſaub.* not. *M. du S.*

27. Ἐμβρυοδόχον] *Sumen* (immo *vulva*) *foetaeque abdomina porcae. Martial.* *F. G.*

Ibid. Λοβὸς ἐκ ταγήνου] Vel ut in aliis ἐκ τηγάνου. Nam idem eſſe volunt Grammatici, ut Interpr. *Ariſtoph.* ad Equit. *Heſych. Poll.* videtur autem λοβὸς ἐκ ταγήνου. Sic enim (*Conviv.* c. 39.) condimentum aliquod hepatis fuiſſe, de quo *Suid.* & *Poll.* conficiebatur ex melle, ſeſamo, & caſeo. Legend. *Heſych.* Sed fortean Luciani ſtylo fuit λοπὰς, de qua dictione copioſe au-

cto-

& Copaicae (anguillae) *& gallina domeſtica, & gallus qui jam canere deſiit : & piſcis convictor. Ovem autem etiam habuimus totam in furno aſſatam , atque edentuli bovis pedem anteriorem. Verum panes erant ſiliginei non mali , & alii de novilunio , qui ſero ad feſtum venerant , & olera tum quae ſub terra, tum quae ſupra illam creſcunt. Vinum autem erat non ſenex , ſed de utre , non illud quidem adhuc muſtum , ſed nondum tamen percoctum.*

ᵈ σαργάνης, καὶ κωπαΐδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδός, καὶ ἰχθὺς ἔνδον ὠφόσιτος. καὶ ὄϊν δὲ ὅλον ἐπνοκαῆ εἴχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλήν. ἄρτοι μὴν τοῖοι ἦσαν σιφαῖοι, καὶ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νεμήνιοι, ἐπέρημεροι δ' ἑορτῆς· καὶ λάχανα τά τε ὑπόγεια, καὶ τὰ ὑπέρφυη· οἶνος δὲ οὐκ ἦν γέρων, ἀλλὰ τῆς ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι.

Πε-

ᵈ Σαργάνης] Edd. Σαργάνης majore Σ male.

33. Κωπαΐδες] Ἐγχέλεις λέγει (16) Βοιωτικὰς, τὰς ἀπὸ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων. ὄϊν δὲ ἐπνοκαῆ τὴν κλιβανίτιδα ἄρνα. *V.*

34. Καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη] Τὸν παροψυνόμενον. *V.* in *Fol.*

35. Ἐπνοκαῆ] Κλιβανίτιδα ἄρνα. *V.* in *Fol.*

36. Λειπογνώμονος] Τῆς τὸ γνῶμα λαθεῖν ἐθέλοντος. *V.* in *Fol.*

(16) Βοιωτικὰς] Βοιωτιακὰς M.

ctores quos nuper citavi. *J.B.*

Λοῦς] *Du foi cuit.* *F.G.*

28. Ταγήνου] Ita omnes Impreſſi & M. Sic in Συμπ. c. 38. ἰχθὺς ἀπὸ ταγήνου. Sed ibi *Coll.* G. ταγάνου. *M. du S.*

Ibid. Μυττωτὸς] Quid ſit, docet *Scaliger* ad Moretum, ſed κυρίως μυττωτός ἐστιν ἀπὸ σκορόδων. *J.B.*

Μυττωτὸς] *Moretum.* *F.G.*

Ibid. Ἀβυρτάκη] Clar. *Caſaubon.* ad Athen. cap. 35. lib. 3. tangit aliam hujus vocis interpretationem. Eſt enim hic ἀβυρτάκη βρῶμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἀπὸ καρδάμων, καὶ πράσων & aliis oleribus, unde apud *Heſychium* ἀβυρταποιὸς, ὁ τρίμμαλα καὶ ἐμβάμμαλα καλαποιῶν. *J.B.*

Ἀβυρτάκη] *Heſych.* ἀβυρτοκοπῶ. τῷ τρύμμαλα ἢ ἐμβάμμαλα καλαποιῶ. *F.G.*

29. Καρυκεῖαι] Aliis καρυκεῖαι, quod idem eſt, intelligit autem ἀρτύματα καὶ τραγήματα πολυτελῆ. *J.B.*

Ibid. Θρυμματίδες] Sic nominare ſolent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τῆς θρύου, ἢ ἀπὸ τῆς τρίσεως, *Heſych.* effertur autem hæc dictio vel per ι. vel per υ. ut patet apud eundem Grammaticum. v. ἰνθρυμματὶς. *J.B.*

Θρυμματίδες] Placentæ genus. aliis *intritum.* *F.G.*

30. Θριᾶι] Quidam ſimpliciter per θρῖας intelligunt φύλλα συκῆς, ſed ibi capiendum eſt pro omni altili quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐκκάμπτειν, leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 24. lib. 3. *J.B.*

Ibid. Μελιττοῦται] Πάστυλοι, μάζαι μέλιτι δεδομέναι, quæ & μελιτόεσσαι. *J.B.*

Ibid. Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια] Vocant σελάχια ὅσα ἔκπωμα. *Heſych. Suid. Poll. Caſaub.* *J.B.*

31. Σελάχια] Piſcium genus cartilaginoſum a σελάω, σελάχω, σίλαχος, σιλάχιον. quod nocte luceant. σίλας. *F.G.*

Σελάχια] Σελάχια piſcium genus cartilaginoſum. *Galenus* in expoſitione vocum Hippocratis: σελάχεσιν. ἅτινας καλοῦσι ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σίλας: quod ejus cutis noctu luceat. σελάω, σιλάχω. σίλαχος, σελάχιον. *Galenus* de alimentis Lib. III. Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ὑπὸ τῆς νυκτὸς τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζώων (σελαχίων). *Plinius* ait, hujus vocis auctorem eſſe Ariſtotelem : quod falſum eſt: cum ea uſus fuerit Hippocrates : ut ad Ariſtotelem Jul. Caeſ. Scaliger obſervavit. Verba Plinii ſunt L. IX. c. 24. *Selache appellavit Ariſtoteles primus.* Occurrit autem hæc vox apud *Hippocr.* L. 2. de morbis, & Lib. 1. & 2. de ſemine. *AE.M.*

32. Τεμάχη] Κόμμαλα *dernes.* *J.B.*

Ibid. Ἐκ σαργάνης] Σαργάναι δεσμοὶ ἢ πλέγματα γυργατώδη, καὶ κωπαΐδες, αἱ ἀπὸ τῆς κωπαΐδος λίμνης ἐγχέλεις. De quibus Scholiaſt. *Ariſtoph. Acharn.* & *Heſych.* *J.B.*

34. Ἀπῳδὸς] An ſenex? *F.G.*

35. Παράσιτος] An altilis, domi enutritus in piſcina? placet. *F.G.*

Παράσιτος] Vertebatur tam in *Pariſ.* quam *Salmur. Piſcis paraſitus*, quum vertendum fuiſſet *opſonium*, ut me monuit Frater optimus *G. O. Reitz.* *J.F.R.*

Ibid. Ὅϊν ὅλον ἐπνοκαῆ] Ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα. *J.B.*

36. Λειπογνώμονος] *Qui ne marque plus.* *F.G.*

39. Ὑπόγεια] An radices, tubera terræ? *F.G.*

41. Ἀγλεύκης] Ἀφρῆς. *J.B.*

Ποτήρια δὲ ἔκειτο παντοῖα ὅτι τῆς [a] Δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ [b] τρύλης Μεντορεργὴς, εὐλαβῆ ἔχων τὸν κέρκον, καὶ βομβυλιὸς, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῆ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὤπια, εὐρυχαδῆ τε, καὶ ἄλλα εὔστομα. τὰ μὲν Φωκαΐθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν πάντα μὺτοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

7. *Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, & triclavium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens* (angusti collis) *& cervicatum illud, & terrigena multa, qualia assabat Thericles, late hiantia, & alia ore commodo, e Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret* (prae levitate) *& testam membranae* (instar tenuem) *habentia. Cymbia autem erant,*

a Δελφινίδος τραπέζης] Nil mut. Edd. *Coll.* nec M. b Τρύλης] Τρυλλεις W.

42. Δελφινίδος τραπέζης] Οὕτω λέγεται πρὸς τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς πόδας ἔχειν. *V.*

43. Κρυψιμέτωπος] Ὁ ἀφ᾽ μίγεθος σὺν τῷ ἀνακλᾶσθαι τὰ μέτωπον (1) ἀποκρύπτων. μεντορουργὴς δὲ ἀπὸ Μέντορός τινος ὐαλοψοῦ τούτῳ καὶ χρησαμένου τῷ εἴδει τῆς ποτηρίου. ἃ ἦσαν (2) πρὸς τῷ πυθμένι μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβήν. ἀφ᾽ ἧς ἐ εὐλαβῆ αὐτὰ κέκληκεν. βομβυλιὸς δὲ τὸ στρογγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκνια. δειροκύπελα δὲ τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χάνης δὲ τύπον ἐξειργασμένα. γηγενῆ δὲ τὰ ὀστράκεια λέγει. εὐρυχαδῆ τὰ βαθέα ἐ πλατέα. εὔστομα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ (3) ἐλαφρόταλα ἀφ᾽ λεπτότητα. διὸ (4) καὶ ἐπήγαγεν ὑμενόστρακα. κύμβια δὲ, τὰ στρογγύλα μὲν, βαθέα δὲ. καὶ φιαλίδες τὰ στρογγύλα ἐ ἀβαθῆ. γραμμαϊκὰ δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσως ἔχοντα. (5) κυλικεῖον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ πολυπροπλύτιον τὸν καλοῦσιν. ἀκρεθώραξ δὲ, ὁ μύσος πως μεθύων. δικαδίφης δὲ, ὁ συκοφάντης ἀπὸ τοῦ (6) τὰς δίκας διφᾶν. χρυσοτέκτονα δὲ, τὸ χρυσοχόον φησί. λεῖον, τὸ γυναικεῖον κόσμον λέγει, παρὰ τὸ ἁδὺν εἶναι, παρόσον (7) καὶ τὰ ἄνθη λείρια. φαμέν. ἰαλέβια τὰ ἰσότια, ὡσὰ τὸ τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων ἐπημμόσθαι. πέδας τὰ ψέλια. ἄδικον ἡμῖραν ἐ ἄλογον, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δικανικοὺς λόγους. ἐχιγλωττίαν δὲ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὀπτὸν τὸ ὑπρόσιλον, ὡσὰ τὸ εὐκόλως ἔχειν τὸ ἀπαχολούτων ὁρᾶσθαι. ἄχρησα τὰ καινὰ, οἷς ὑδὶς ἐχρήσατο. ἐύπτριον δὲ, τὸ λαπτὸν ἐ λάυκιον ἱμάτιον. ἀρρητοποιοὺς ἐκουσίους ἀφ᾽ συρῶν εἶπε τοὺς τελεστὰς, ἀφ᾽ τὴν μυστηριωδίαν αὐτῶν. *V.*

44. Μεντορουργὴς] (8) Ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἐσκευασμένον. *V.*

45. Βομβυλιὸς] Στρογγύλον. *V.*

Ibid. Δειροκύπελα] Τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χάνης δὲ τύπῳ (9) ἐξειργασμένα. *V.*

46. Γηγενῆ] Ὀστράκεια. *V.*

Ibid. (10) Εὐρυχαδῆ] Βαθέα ἐ πλατέα. *V.*

47. Εὔστομα] Λεπτοχειλῆ. *V.*

48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότερα ἀφ᾽ λεπτότητα. *V.*

49. Κυμβία] (11) Κυμβία στρογγύλα καὶ βαθέα. *V.*

(1) Ἀποκρύπτων] Ἀποκρύζων ante editum erat.

(2) Πρὸς] Ita dedit *M. du S.* pro καὶ quod in editis erat, non addens unde, nec opus est. Mox iterum καὶ legebatur ante βομβυλιὸς, quod idem delevit, nec immerito; etsi enim καὶ δὲ recte conjungitus alibi, tamen hic locum habere non poterat. *J. F. R.*

(3) Ἐλαφροτ.] Ἐλαφρωτ. in editt. male. Et paullo ante quoque male ἀνεμοφόρητα.

(4) Καὶ] Ja u καὶ in editt. absens inseruit *M. du S.*

(5) Κυλικεῖον] Κυκλίκιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *J. F. R.*

(6) Τὰς δίκας] Δίκην, & sine articulo Ed. *Cler.* Mutavit *Selan.* non addens unde. Sed ex altero *Vossiano* eum id hausisse video, quod postea exhibetur. *J. F. R.*

(7) Καὶ] Δὲ male edita Schol. Correxit *M. du S.*

(8) Ἀπὸ] Lege ὑπὸ. *M. du S.*

(9) Ἐξειργ.] Lege ἐξειργ. *M. du S.*

(10) Εὐρυχαδῆ] Sic in V. scriptum erat. *M. du S.*

(11) Κυμβία] Κυμβῖα bis habebant edita. Correxit *M. du S.*

42. Ποτήρια] Leg. Interpr. *Petron.* ad illud *cecidit mensa cum argento.* Casaub. ad *Athen.* c. 2. lib 11. *J. B.*

Ibid. Τῆς δελφινίδος τραπέζης] Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τύπον δελφῖνος ἐξειργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua *Wower.* ad *Petron.* locum cit. *J. B.*

Δελφινίδος] An δελφιτίδος τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἰλιστλικῶς. *Martial.* gloss. VI. *F. G.*

Δελφ. τραπ.] *Mensam populorum* Servius vocat. *Casaub.* Animadv. in Athen. *A. V.*

43. Ὁ κρυψιμέτωπος] Κρύπτων τὸ μέτωπον τῶν πόνων. *J. B.*

44. Καὶ τρύλης] A τρῶ *cavo*, unde trua & trulla pro truula trula, τρύλης, ut a ξύω ξυλὴ i. e. *radula.* Τρύλης poculi genus videtur. an idem quod trulla? a τρύω, τρύπω, τρύτη, seu τρύπα, τρυπᾶν &c. *F. G.*

45. Κέρκον] Leg. *Hesych.* *J. B.*

Ibid. Βομβυλιὸς] Στρογγύλος. Ut interpretatur Scholiast. *Aristoph.* ad Vespas. *J. B.*

Βομβυλιὸς] In Excerptis a *Casaub.* editis Animadv. in Athen. p. 784. Θηρίκλειον Ῥοδιακὸν, ὃ περὶ τῶν ἰδίως Σαμιάτης φησὶν, οἱ μὲν σὺν φιάλης πίνοῖς, ὅσον θέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγήσονται. οἱ δὲ σὺν βομβυλίου μᾶ μικρὸν σάζοντες ἧττ. ἧττ. δὲ καὶ ζῶόν τι. *M. du S.*

46. Γηγενῆ] Ὀστρακινά. *J. B.*

46. Θη-

& phialae minutae, & literata pocula: itaque plenum erat pocularium (poculorum armarium.)

50 Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμμαλικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ [c] κυλικεῖον.

8. *Sed lebes camini supra modum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amyſtida: & jam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide: atque intro volvit nobis aliquis pediſonam* (ſaltatricem) *& trigo-*

'Ο μὴν τοι ἰπνολέβης, ὑφαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας. Πίνομεν δὲ ἀμυστὶ, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν· εἶτ' ἐχριόμεθα [d] βαχχαρίδι. καί [e] εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τὴν ποδοκτύπην, καὶ τρι-

c Κυλικεῖον] Sic marg. *A1W.* Κυλίκιον Edd. & M. Κυλικιον correxerat *M. du S.* d Βαχχαρίδι] Sic W. & marg. *A1.* Καχχαρίδι Edd. e Εἰσεκύλισε] Εἰσεκύκλησε W.

50. Φιαλίδες] Στρογγύλα ἐ ἀβαθῆ. *V.*
Ibid. Γραμμαλικὰ] Τὰς γραμμὰς ἔχοῦσα. *V.*
51. (12) Κυλικεῖον] Τὸ δοχεῖον, ἢ (13) ποτηροπλύτιν τὸν καλοῦσι. *V.*
52. Ἰπνολέβης] Τὸ ἐν τῇ συηθείᾳ μιλιάριον. *V.*
53. Ἐπίτριτον] Ἀντὶ τοῦ (14) ἐπίπεμπτον. *V.*
54. Ἀμυστὶ] Ἀνὺ τοῦ κλεῖσαι τὸ στόμα. *V.*
55. Βαχχαρίδι] Εἴδει σύντριμματος μυρώδους. ποδοκτύπη δὲ, (15) τὸ τύμπανον. τριγωνίδια δὲ, ὄργανα μουσικὸν, ἅτινα ἀπὸ τοῦ χρήματος καλούμενον. *V.*
56. (16) Κύκλησί τις] Εἰσίφερε. *V.*

(12) Κυλικεῖον] Κυλίκιον male Editio prior, quam ego mutavi. *J. F. R.*
(13) Ποτηροπλύτιν] Ποτηρολύτην antea lectum peſſime. Correxit *Solan.* Sed & ita corrigendum vidit literatiſſ. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammon. p. 3. qui etiam obſervat, Scholiaſten male confundere κυλικεῖον & ποτηροπλύτην, uſus diverſiſſimi. *J. F. R.*
(14) Ἐπίπεμπ.] Et hoc debetur diligentiae *Solani*; nam ἀπτον. ante legebatur.
(15) Τὸ τύμπανον] Sic V. & M. Τὰ τύμπανα Edit. *Clerici.*
(16) Κύκλησί τις] Sic in V. ſcriptum erat. *M. du S.*

46. Θηριακῆς ἄπτα] Interpretatur hunc locum vir Clar. *Caſaub.* ad Athen. c. 6. lib. 11. *J. B.*
Θηριακῆς] Θηριακίους τίκτει, κύλικ. Citat hoc dictum *Athen.* quem vide & *Eraſm.* in Adag. Θηριακίους φίλος. *A. V.*
Θηριακῆς] *Athen.* XI. 470. E. Et in eum locum *Caſaub.* Thericlem alii τοριοδότην, alii figulum faciunt. Conſule etiam Eruditiſſimi *Bentleji* Diſſert. de Phalar. Epiſt. quam Anglico idiomate edidit. *M. du S.*
Ibid. Εὐρυχαδῆ] Πλατέα. *J. B.*
48. Ἀνισοφόρητα] Ἐλαφρότατα καὶ λεπτότητα. *J. B.*
49. Κυμβία] Στρογγύλα καὶ βαθία. *J. B.*
50. Φιαλίδες] Στρογγύλα ἐ ἀβαθῆ. *J. B.*
Ibid. Ποτήρια γραμματικὰ] Γράμματα ἔχοντα. *Plaut.* Rud. *J. B.*
Ibid. Γραμματικὰ] Eadem, quae ad βομβυλιὸς, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα.

Ἄλλως. τὴν ὄψιν εἶπε τῶ ποτηρίου· γλίσχρον
Πρότερον ἦν ἡ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ,
Παλαιὸν, ὅτα συντριβλασμένον σφόδρα,
Ἔχον κύκλῳ τι γράμματα.

Quidquid erat literis inſcriptum, Graeci γραμμαλικὸν, Latini *literatum* dixerunt. Sic *Plautus: frons litterata*, & in *Rud.* de urna; *nam haec litterata eſt, ab ſe cantat cuja ſiet. Caſaub.* ad Athen. XI. apud quem etiam extat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466. E. F. *M. du S.*

51. Κυλίκιον] Δοχεῖον. *J. B.*
Κυλίκιον] Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. *F. G.*
Κυλίκιον] Non dubito, legendum eſſe κυλικεῖον, εἴρηται γὰρ ἅτινες ἐν τῷ ποτηρίων σκεύοθήκῃ, Athen. II, 2. p. 460. E. ubi multis auctoritatibus demonſtratur. ποτηριολύπτης. *J. M. G.*
Κυλικεῖον] Non dubitavi ſic edere pro vulgato κυλίκιον invitis Libris; non modo admonitu *Solani*, qui in *Junt.* suo ſuperſcripſerat, priſtino accentu acuto per errorem calami ſervato; ſed & quia res ipſa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex teſtimoniis *Athen.* XI. p. 460. contra Clar. *Caſaub.* adſtruit Doctiſſ. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammonium Grammat. p. 2. *J. F. R.*
52. Ἰπνολέβης] De quo *Flor. Chriſt.* ad Veſp. Interpretes Macrobii de Miliario. *J. B.*
Ἰπνολέβης] Pompejano tribuitur apud *Athenaeum* 98. C. D. *M. du S.*
53. Ἐπίτριτα] Ἀναρρίπτοις. ἀνέπεμπε. *J. B.*
54. Ἀκροθώρακες] Μέσον πῶς μεθύοντες. *J. B.*
55. Καχχαρίδι] Ἐντρίμματι μυρώδει. *J. B.*
Καχχαρίδι] Puto legendum βαχχαρίδι. *Dioſcor.* 3, 51. βάκχαρις βοτάνη ἐξ ἧς θαμνώδης, εὐώδης, καὶ σιφωνοματική. Apparet igitur ad unguenta potuiſſe adhiberi. *J. M. G.*
56. Εἰσεκύλισέ τις] Lego εἰσεκύκλησεν i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. *F. G.*
Ibid. Ποδοκτύπην] Τύμπανον. *J. B.*
Ποδοκτύπην] *Saltatricem.* *F. G.*

τριγωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὲν τις ὑπὸ τὴν [a] κατήλιφα ἀναῤῥιχησάμενος, [b] ὑπόφρημα ἐζήτει, ὁ δὲ λεκίνδα ἔπαιζεν, ἄλλος [c] ἐῤῥιχνᾶτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν.

Καὶ ἐν ταυτῷ λελυμμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Μεγαλώνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέκτων, ὁ κατὰ νώτου [d] ποικίλος, καὶ ὁ [e] Ὠκοάταξις Εὔδημος. κἀγὼ ἠρόμην αὐτούς, τί παθόντες ὀψὲ ἥκοιεν. ὁ μὲν δὴ Χαιρέας, Ἐγὼ μὲν, ἔφη, [f] λεπύριόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἐλλόβια, καὶ περόνας τῇ [g] θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν ὑπεδείπνουν ἀφίγμαι. Ἐγὼ δὲ ἔφη ὁ Μεγαλώνυμος, μὰ Δία ἄλλα εἶχον

nistriam (psaltriam) *Postea alius quidem in cantherium enisus, insultum parabat: alius ludebat crepitu: alius crispabat cum risu lumbum.*

9. *Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venere Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego interrogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? Ac Chaereas quidem: Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inaures, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum. Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat*

a Κατήλιφα] Κατάλυσιν marg. *A1*. b Ὑπόφρημα] Lacuna hic est in *Fl.* & M. c Ἐῤῥιχνᾶτο] Ἐῤῥιχνᾶτο ex marg. *A1W.* W. & *Fl.* Ἐῤῥιχροῦτο cett. Edd. d Ποικίλος] Πικίλος *J.* male. e Ὠκοάταξις] Sic Edd. vett. ac recentt. Ὠτοκάταξις W. & M. f Λεπύριον] Λῆρον W. g Θυγατρὶ] Sic W. *B2. P.* Reliquae Edd. Θυγατρῇ.

63. Δικοδίφης] Ὁ συνήγορος, ἀπὸ τῶν τὰς δίκας διφᾶν τὸ ζητεῖν. *V.*

Ibid. Χρυσοτέκτων] (1) Χρυσόχους. *V.*

67. Λεπύριόν τινα ἐκρότουν] Ἤτοι γυναικεῖον κόσμον, ἐξ εὐθημάτων (2) ποικίλον καὶ ἀνθινὸν, καθότι λεπύρια τὰ ἄνθη φασὶν, ἢ καὶ χρύσεον κόσμον, ἠδυπαθείᾳ τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν. Διὸ καὶ λεπιδώσαν ὅπως (3) Ὅμηρος φησὶν. ἢ αὐτὴν λῆρον φαμὲν τὴν ἀδολεσχίαν. Διὰ πέρας τῶν διονυσιακῶν ἐστιν. εἰρηκε δὲ νῦν ὅτι λῆρον τὴν τῆς θηλέος κόσμου, ὡς ἔστιν ἡ χρείας καὶ παρέλκουσα. *V.*

Ibid. Ἐλλόβια] Ἐνώτια. *V.*

68. Πέδας] (4) Φίλια. *V.*

(1) Χρυσόχους] Χρυσόχεον Ed. *Cler.* male.
(2) Ποικίλον] Παικίλον ante editum. *Solanus* ποικιλὸν inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *J.F.R.*
(3) Ὅμηρος] Iliad. Γ. 152. *M. du S.*
(4) Φίλια] Ψίλια ed. *Cler.* male.

57. Τριγωνίστριαν] Ὄργανον μουσικὸν, ὅτου ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. leg. *Hesych.* verb. τρίγωνον. *J.B.*

Τριγωνίστριαν] Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνισμὸς, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. *F.G.*

Ibid. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα] Κλίμακα, ἱκρίωμα. *Hesych. Poll.* *J.B.*

Ibid. Κατήλιφα] Tabulatum, ἱκρίωμα exponit *Hesych.* *F.G.*

58. Ἀναῤῥιχησάμενος] Ἀνελθών. *J.B.*

Ibid. Ἐπιφόρημα] Ἐπιφορήματα *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τοῖς ὄψοις. *Athen. Pollux.* *F.G.*

59. Ὁ δὲ λεκίνδα ἔπαιζεν] Παρὰ τὸ λεκεῖν, ἢ λεκᾶν, προτεῖν, βοᾶν, παρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι. *J.B.*

Ibid. Λεκίνδα] Λεκίνδα ἔπαιζε, i. e. ὠρχεῖτο. *Hesych.* λεκᾶν, τὸ παρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι. An ad digitorum digitum saltare? Non displicet. *F.G.*

60. Ἐῤῥιχνᾶτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφὺν] Diceret Petron. *risu latera commovebat.* lego enim ἐῤῥιχνοῦτο. ῥικνοῦσθαι. *Insultando lumbos agitare*, inde ῥικνὸς de quo Grammatici. *J.B.*

Ἐῤῥιχροῦτο] An ἐῤῥικνοῦτο? Placet. *F.G.* In marg. *Ald.* 1. *Wessel.* erat: ἐῤῥικνοῦτο, vid. *Snid.* Ego quoque sic legendum arbitror; At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius, non mutarit: sed cui ipsum ἐῤῥικνοῦτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. *J.F.R.*

63. Ὁ κατὰ νώτου] An inustis in dorso notis, μαστιγίας, *flagris.* *F.G.*

64. Ποικίλος] Non notassem *J.* πικίλος habere; nisi ut monerem idem vitium in Codd. saepe occurrere ab corrupta dictantium pronuntiatione ortum, qui ψιλοὶ proferunt ψιλί. *J.F.R.*

Ibid. Ὠκοάταξις] I. e. ὁ ὠτοκλασίας, παγκρατιαστής. *F.G.*

Ὠκοάταξις] Corrige, ὠτοκάταξις, & vid. nos ad *Laërt.* in Lycone, pag. 208. (I. Ed. p. 128. B. C.) *A.E.M.*

Ὠκοάταξις] Jam probaveram *Menagianam* emendationem, qui ad *Diog. Laërt. 5*, 67. multis rebus firmat ὠτοκάταξιν, hominem cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae: potius

Erat enim, ut ſcitis, ſine judicio, ſine oratione dies, cum igitur linguiſtitium eſſet, neque admitiri verba habebam, nec aquae demenſum ubi acciperem. Cognito autem, viſibilem eſſe (adiri poſſe) *Praetorem, ſumtis veſtibus inuſitatis* (novis) *boni ſtaminis, calceis autem ingeſtis* (novis) *extuli me ipſum.*

10. *Deinde ſtatim incido in facigerum & hierophantam & reliquos infanda* (ſacra occulta, myſteria,) *facientes, qui Diniam raptim in jus traherent, crimen objicientes hoc, quod illos nominaſſet, idque cum bene ſcirct, a quo tempore conſecrati eſſent, anonymos eſſe nec jam nominabiles* (nomine ſuo appellandos) *qui ſacro jam nomine gaudeant. Non novi*, in-

ἦν μὲν γὰρ ἄδικος ἡ ἡμέρα, ὡς ἴστε, καὶ ἄλογος· ὡς ἂν δὴ ἐχεγλωττίας οὔσης, οὔτε ῥησιμετρεῖν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγδον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι. πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὀπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα [b] ὑποδήματα, ἐξέφρησα ἐμαυτόν.

Εἶτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δᾳδούχῳ τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀῤῥητοποιοῖς, Δεινίαν σύρουσιν ἄγδην ὅτι τὰ ἀρχῆν, ἔγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνόμαζεν αὐτούς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδώς, ὅτι, ἐξ οὗπερ ὡσιώθησαν, ἀνώνυμοί τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοί, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ,

b Ὑποδήματα] Sic W. *Fl.* P. &c. Ἀποδήματα male *S.* ſola. Et mirum quod Amſt. non imitata ſit.

71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Τὰς δίκας μὴ ἔχουσα. *V.*
Ibid. Καὶ ἄλογος ὡς ἂν δὴ ἐχεγλωττίας οὔσης] Δικανικοὺς λόγους μὴ ἐχούσης, ἀργὴν ποιούσης τὴν γλῶτταν. *V.*

(5) Εὐήτρια] Sic V.

75. Ἄχρηστα] Καινά. *V.*
Ibid. (5) Εὐήτρια] Λάδινα καὶ λεπτά. *V.*

tius eſt ut credam, ad normam quaſi illius confictum & eadem percuſſum moneta, forte per ludum, deinde a cacozelo ſcriptore uſurpatum, ἀνακατάξις, non illepidum, ſi in loco ponatur, coqui epitheton. *F.M.G.*

67. Λεῖον] Intelligit γυναικεῖον ὄρμον, παρὰ τὸ ἡδὺ εἶναι. Ut quibusdam viſum eſt. *F.B.*
Λειόν τινα] Λαμπρόν τινα lego. *Heſych.* Λαμπρὰ τὰ περὶ τοὺς γυναικείους χιτῶσι κεχρυσωμένα. *F.G.*
Ibid. Ἑλλόβια] Ἐνώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiaſt. *Ariſtoph.* & *Pollux.* *F.B.*
68. Πίδας] Χειροψέλλια. *F.B.*
69. Ἐπιδύπνιος] *Ad repotia* vertitur. Verte: poſt coenam. *F.G.*
71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικόν. cum juſtitium eſt. *F.B.*
Ἄδικος] Pompejano tribuitur apud *Athen.* l. c. *M.du S.*
72. Ἐχεγλωττίας] In qua linguis dantur feriæ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. *F.B.*
73. Ἡμερολέγδον ὡς] Ἡμερολέγδια legendum videtur. vel ἡμερολεγδόν. Sed prius placet. Τὸ ὡς abundare videtur. *F.G.*
Ibid. Ὑδρονομεῖσθαι] Πρὸς ὕδωρ νεμόμενον τὸ μίτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepſydram, nota res. *F.B.*
75. Ὀπτὸς] Ὀπτὸς *aſſus*, & *viſibilis*. Jocus in ambiguo. *F.G.*

Ὀπτὸς] Idem, ſed jocoſe apud *Athen.* 388. B. C. *M.du S.*
Ibid. Ἄχρηστα] Καινά. οἷς οὐδὲις ἐχρήσατο. *F.B.*
Ἄχρηστα] Nova, quibus nondum uſi ſumus. *F.G.*
Ἄχρηστα] Hunc ſoloeciſmum *Athenaeus* Ulpiano tribuit (97. E.) Et Pompejano 98. A. *M.du S.*
Ibid. Εὐήτρια] Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Eſt enim textrinae vocabulum, & veſti ſubtili ac bene textae convenit. *Plato* in Polit. λεῖον δὲ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕφασμα ξυνάγουσα ἐξ αὐτῶν. *Strabo* L. XV. τὰς εὐηθρίους ὑφαίνειν σινδόνας. Hic fatuus εὐ . . . ὐ . . . elegantes calceos ſignificans dixit. &c. *Caſaub.* ad Athen. 188. *M.du S.*
76. Ἀφόρητα] Μήπω φορηθέντα. *F.B.*
Ibid. Ἐξέφρησα] Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) eſt pro *exii*, ἐξέφρησα, quod valet ἐξήρησα; in perniciem abii. *Caſaub.* ibid. *M.du S.*
79. Ἀῤῥητοποιοῖς] Τοῖς τὰ μυστήρια τελέταις. De quibus locus alius dicendi. *F.B.*
80. Ἄγδην] Τάκτικῶς. Vox Cretenſis de qua vide Interpr. 12. tabul. *F.B.*
Ἄγδην] Obtorto collo, *par les epaules*. *F.G.*
81. Ὠνόμαζεν αὐτούς] Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86. extr. Τῷ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅστις ἦν τοῦνομα, οὐ μοι θέμις λέγειν· ἐτέλει γὰρ τὰ ταῦτα γράφοντα. *F.M.G.*

85. Ἐκά-

ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὴν Δεινίαν· ἐκάλει δ' ὃν με τοὔνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὅς, ἐν τοῖς [a] σκειραφείοις [b] ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τῶν αὐτολη-κύθων, καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, ἀεὶ κυριῶν, ἐνδρομίδας ὑποδούμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμηγέπη δίκην, ἢ λαξ πατήσας ᾤχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τέως [c] αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ μὲν γὰρ στρατηγὸς, καίτοι ἀτιμαγελῶντι [d] καρπώδεσμά τε αὐτῷ περιθεὶς, καὶ περιέραιον ἐνδήσας, καὶ [e] ποδοστράβας, ἐποίησεν

quam, *quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Est*, inquit, *in foris aleatoriis cepivorus homo, ex illo genere qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides soleas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo*, inquam, *deditne poenas aliquo modo, an jactatis calcibus abiit? Quin ille*, inquit, *qui tum saltaverat, jam immotus est. Praetor enim, licet segregare* (& subducere) *se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & ner-*

a Σκειραφείοις] Σκιραφ. *Fl.* Vulgatae adstipulatur M. b Ἐγκαψικίδαλος] Ἐγκαμψικίδαλος W. c Αὐλούμενος] Ἀλώμενος *Gronov.* Nil mutant Edd. nec M. d Καρπόδ.] Καρπόδ. W. e Ποδοστρ.] Παιδοστρ. W.

91. Ἀμηγέπη] Ἀντὶ τοῦ, κατά τινα τρόπον· ὅσον δή τι. ἀτιμαγελῶντι, ἀντὶ τοῦ ἐξυβριζοντι, ἐκφεύγοντι τὴν στρατείαν, ἀλιφροσύνοντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγέλας ταύρους (1) φασὶ τοὺς ἐξοισρῶντας, καὶ τὴν ἀγέλην ἀφ' γενναιότητος ἀθετοῦντας. καρπόδεσμα δὲ, καὶ περιέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲ χειρῶν, αἱ δὲ (2) τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐχόμβια, τοῦ γελοίου εἵνεκα πεπλάσαι, οἷον τὸ (3) ὑποδάλλον ἐ πορδαλεόν, ἃ δῆλα πᾶσιν. ἀκροκνεφὶς δὲ τὸ ὀρθρινὸν (4) φῶς, ἔτι σκοτίας ὄσης. Διοσχυρία δὲ, ἢ ὡς ἄν τις εἴποι διοχλωσύνη. (5) παίζοντος δὲ (6) κατὰ ἐναντίον τὸ (7) ἀπηχόνησα. ὀκλαξ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφθείς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, οἱονεὶ ἀφορίχων, ἢ βοῇ καλῶν ἐ συρίφων, (8) ὁ ἀφ' τοῦ ἀφκαδωνίζειν παρῆκται. συνεχὴς δὲ τὴν φάρυγγα, ἀντὶ πεπιεσμένος, συπτεθλιμμένος. ἀναφλῶντα δὲ, ἀντὶ τοῦ αἰσχρῶς τὸ αἰδεῖον τ (9) πάσθης γυμνοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσάγειν τινὶ. (10) σκοπάδιον δὲ, ἀντὶ τοῦ (11) σκόπα ἥγου, τ θεωνύμων γὰρ ἐ ἔτος ἀγαλματοποιός. *V.*

Ibid. Λὰξ πατήσας] Ἐπὶ τ ἐνεχημένων (12) μεγάλως συμφορᾶς θαῤῥαλέως δὲ ταύτας (13) ἐκδύντων λέγεται τοῦτο, ὡς ἐ σὺ τραγῳδία Σοφοκλῆς, ὃ γὰ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις, σὺ γ' τὰ μὲ δίκαια ἐ τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται, κατίλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χειρὸς ἔργα (14) κηδύοι πόλιν, *V.*

(1) Φασὶ] Sic M Φησὶ V. & Cod. *Abb.*
(2) Τραχήλου] Sic mutarat *Solan.* pro τραχήλων, quod in editt. erat.
(3) Ὑπόδαλλον] Ὑπόδυλλον M.
(4) Φῶς] Recte sic *Solan.* pro absurdo vulgati φησὶν.
(5) Παίζοντος] Παίζοντα antea editum. Correxit idem ex Cod. *Abb.*
(6) Κατὰ] Καὶ τὸ Cod. *Abb.*
(7) Ἀπηχόνησα] Sic etiam Cod. *Abb.*
(8) Ὁ] Aberat ab editis, & καδωνίζειν, pro διακαδ. Mutavit utrumque *M. du S.*
(9) Πόσθης] Sic recte Cod. *Abb.* & M. Πο θης Edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G.
(10) Σκοπάδιον] Σκοπάδιον Edit. *Cler.* Mutavit ex Luciano *M. du S.*
(11) Σκόπα] Σκόπτ Cod. *Abb.* prave.
(12) Μεγάλως] Μὲν tantum conspiciebatur in edit. quod ex compendio scribendi natum. *J. F. R.*
(13) Ἐκδύντων] Ita dedit *Solan.* pro vulgato ἐνδύτων. Item mox τῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα.
(14) Κηδύοι] Κυζύοι Cod. *Abb.*

85. Ἐκάλει δ' ἔν μι τ.] Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. *M. du S.*

86. Σκειραφείοις] Τοῖς κυβδυτηρίοις, ἀφ' τὸ ἐν σκίρῳ τὴν ἀφετρίδην ἔχειν. *J. B.*

Σκειραφείοις] *Hesych.* Σκειράφιον τὸ κυβδυτήριον &c. *F. G.*

87. Ἐγκαψικίδαλος] Κίδαλον, κρέμμυον. *Hesych. F. G.*

Ibid. Αὐτολη κύθων] Vid. *Brod.* 549. & *Harpocr.* (consuli potest *P. Colvius* ad L. 2. Floridorum Apuleji; ubi hanc vocem copiose explicat) *J. Clericus* ad fragm. Menand. p. 75. C. *M. du S.*

88. Αὐτοκαβδάλων] Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Grammatici αὐτοχέδια, καὶ ποιμενικὰ αὐτόλη. *J. B.*

Αὐτοκαβδάλων] Αὐτοκάβδαλον ἄλδριον, τὸ ἐκ ἐτυχὸς φυραθὲν, unde αὐτοκάβδαλον σκάφος τὸ αὐτοχέδιον. *Suidas. F. G.*

89. Ἐνδρομίδας] De his calceis *Hesych. Tertull. J. B.*

Ἐνδρομίδας] Ἐνδρομὶς, calceus cursorius, cursoribus aptus. *F. G.*

Ἐνδρομίδας — βαυκίδας] Cum sint plurima loca, quae confirment *Hemsterhusianam* sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, κακόζηλον. Diserte enim *Pollux* 7. 93. αἱ ἐνδρομίδες ἰδίως τ Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac l. 94. αἱ δὲ βαυ-

mavo illum esse fecit. Quare vinctus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, & opes pretium animae dare volebat.

11. *Me autem, Eudemus* inquit, *summo crepusculo arcessivit Damasias, Athleta olim & multorum victor, jam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum illum in foro stantem* (cujus statua est in foro) *& partim quidem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim destinabat hodie viro filiam, & jam illam comebat. Deinde solici-*

εἶναι· ὥστε ἐν δεσμοῖς ὢν, ὑπέδυλλέ τε ὁ χαλκοδαίμων τῷ δέει, καὶ κροτάλου ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυχα δοῦναι ἤθελεν.

I. Ἐμὲ δὲ, [f] ἢ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, ἅμα τὸ ἀκροκνεφὲς μετεπέμψατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀθλητὴς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ἅμα γήρως ἔξαθλος ὤν. οἶδα τὸν χαλκοῦν τὸν ἑστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ μὲν [g] πιττῶν, τὰ δὲ εὐῶν, διετέλεσα. ἐξαικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν αὐτήν. εἶτα μερμέ-

[f] Ἢ] Ἤ marg. *Al.* male. [g] Πιττῶν] Sic dedi ex *J. El.* & M. Πηττῶν Edd. cett.

βαυκίδες πολυτελεῖς ὧν ἐπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, adnotare talia. *J.M.G.*

Ibid. Βαυκίδας] Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit *Pollux. Hesych.* vult βαυκίδας ὑποδήματα γυναικεῖα πολυτελῆ. Erant etiam albae baucides apud effoeminatos. leg. *Casaub.* ad Athen. c. 4, lib. 4. *J.B.*

90. Ἀμφιμάσχαλον] Ἱμάτιον. *J.B.*

Ἀμφιμάσχαλον] Ἀμφιμάσχαλον χιτὼν, & ἰλλικτὶς ἀμφιμάσχαλος. i. e. tunica utrinque manuleata, ingenuorum vestis; cui opponitur ἱπποπομάχαλος, servorum indumentum. F.G.

91. Ἀμηχάνη] Κατὰ τοὺς τρόπους. De hac voce consule Grammaticos. *J.B.*

Ibid. Λὰξ πατοῦσαι] Θυμαλώπις ἰαμβός. Ut apud *Homer.* λὰξ ποδὶ κοπίσσας. *J.B.*

Λὰξ πατοῦσαι] *Gaignant au pied.* F.G.

92. Καὶ μὴν ὁ τῶν αὐλούμβου ἤδη ἴαμβός ἐστιν] Micyllus, *at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat, jam immobilis ac tacitus est.* Benedictus quoque non alio sensu, *qui antea tibia cantu recreabatur*, tanquam qui vinctus sit, nequeat recreari tibiae cantu, quum tamen cantet vinctus quoque compede fossor. Itaque *Bourdelotius* notat esse λόγοις βαλλόμενον, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἴαμβος, quod requiri videtur. Commodissime id expedivit pater, dum adscripsit se correxisse ἀλούμβου, *hactenus vagans.* *J.G.*

Ibid. Τῶν αὐλούμβου] Λόγοις βαλλόμβου. *J.B.*

94. Αὐλούμβου] Verti quasi legeretur ἀλλούμενος saltans, exsultans lascive, ut respondeat illi λὰξ πατοῦσας. Si quis αὐλούμβου melius intelligat, libenter festinatum a me esse confitebor. *J.M.G.*

Ibid. Ἔμπιδος] Διεμῶντο. *J.B.*

Ἔμπιδος] Ἐν τοῖς πίδαις. F.G.

94. Ἀτιμαγελοῦντι] Ἐξυβρίζοντι, ἀτιμαγέλου, dicitur taurus ὁ ἀφ' ἁγέλης ἐξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας. Grammatici: per καρπώδισμα & σεσιδήραιον intelligit χηράδισμα & τραχηλοδισμον. *J.B.*

Ἀτιμαγελοῦντι] Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est *solitario*, a grege separato. *Theocr.* Hic εἱρκτικῶς positum est pro incarcerato, vincto. F.G.

Ibid. Καρπώδισμα] Lege καρπόδισμα. F.G.

1. Ἤ σ' ὃς] Pro ἴφη recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis *Ald.* ex Exemplis tribus quatuorve, his c. 9. 10. & plus viginti aliis eodem hoc *Lexiph.* occurrentibus, patet. Conf. saltem c. 2. & 3. *J.F.R.*

Ibid. Τὸ ἀκροκνεφὲς] Τὸν ὄρθρον. *J.B.*

2. Δαμασίας] Meminit hujus athletae Nicip. Δ. X. bis. *M. du S.*

3. Πολυνίκης] Πολλὰ νικήσας. *J.B.*

4. Οἶδα τὸν χαλκοῦν] *Nosti hominem qui aereus stat in foro.* F.G. Recte *Gujetus*; nam & sic *Alciphr.* I. Ep. 30. s. χρυσοῦν σε ἑστῶτα. ut alia similia omittam. *J.F.R.*

5. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὐῶν] Παροιμιώδης videtur. F.G.

6. Πιττῶν] Πιττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πιττῶν *picans*, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus ἀνακάτεξις, quasi tu dicas *ovifractor*, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὐειν quod apud Homerum *torrere* est, *adurere*, pilos v. g. suis mactati, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui πίσσειν, πίττειν, πίπτειν, *coquens* cognatum significatione est, & a πισσᾶν vel πυσσᾶν non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, πιττῶν & εὐῶν ad infamem prope artem dropacistarum & *glabratorum*, pice & psilathris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui ἀνακάτεξις, aut etiam ἀποκάτεξις huc convenire possit. *J.M.G.*

Πιττῶν] An ludit? ut *Aristoph.* Plut. 1094. Ἰκανὸν γὰρ αὐτὸν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον. *Satis diu ante ipse hoc oblevi dolium.* Non credo, nec intelligo. *J.F.R.*

μέρίόν τι κακὸν ἐμπεσὼν, διέλυσε τὴν ἑορτήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτῆς ὁ Δίων, οὐδὲν οἶδ' ὅτῳ λυπηθεὶς, μᾶλλον δὲ δεινὰ σχεθεὶς, ἀπήγξω ἑαυτόν. καὶ, εἰ ἦτε, ἀπολώλει ἄν, εἰ μὴ ἐγὼ ὀπίσω, [a] ἀπηγχόνισά τε αὐτὸν, καὶ παρέλυσα τὴν ἐμβροχῆς, ὀπιπολύτε ὀκλάζοντα, [b] ὀπινύοντα τὸν ἄνθρωπον, βασκαλῶν, καὶ ἀγκωνοδανίζων, μή πῃ ἔτι συνεχὴς εἴη τὴν φάρυγγα. τὸ δὲ μάλιστα ἁπάντων, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις καλαύχην αὐτῷ τὰ ἄκρα [c] διεπίσα.

Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ, φὴς Δίωνα, τὴν καλαπύγωνα, καὶ λαικοσχέαν, καὶ μύρτωνα καὶ κιναιδοτρόκλαν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ βλιμάζοντα, ἤν τινα [d] σκέδῃ καὶ πόδα

tunc malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius Dio, nescio quæ re dolens, vel potius deorum odio implicitus, ipse se suspendit. Et, scitote, perisset, nisi supervenions ego, ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatim assidens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua adhuc continens (compressus, elisus) esset gulâ. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compressi.

12. *Numquid illum*, inquam ego, *Dionem* ais, cinaedum, laxo & pendente scrota, illum effeminatum, & lentiscum rodentem adolescentem, illum masturbantem & lascive con-

tre-

a Ἀπηγχόνισα] Ἀπηγχόνισα Edd. priores. Ἀπηγχόνισα M. b Ἐπινύοντα] Ἐπινύοντα W. c Διεπίσα] Δίεπσα Mſ. B. Nihil mut. Edd. nec M. Sed a manu recentiore. d Σκέδῃ] Σχοινοτρ. W. e Πεύδῃ] Πεύδῃ W. & Mſ. *Bourd.* Nil mut. *H. J. Fl. F.*

22. Τὸν μύρτωνα καὶ [e] χνοτρόκλαν] Τοὺς μαλακοὺς καὶ ἁβρούς. ὅτως ἡ χῆν καὶ μύρτα ἐλέγοντο τῷ μὴ περιχόρτως ἐσθίειν τῶν μὴ περιχόρτων ἐσθιόντων. *V.*

e Σχοινοτρόκλαν] Σχοινοτρόπτην & μύρτωνα. Edit. male.

9. Διέλυσε τὴν ἑορτὴν] *A troublé la fête.* *J. B.*
11. Θεοσχθὲς χθεὶς] Ὑπὸ θεῶν ἐχθρωθείς. *J. B.*
14. Ἐμβροχῆς] A βρέχω ἐμβροχὴ ductum est. *F. G.*
15. Ὀκλάζ] Homerica dictio de qua *Eustathius* & ceteri Grammatici, ἐπὶ γόνυ καμψάντες. *J. B.*
16. Βασκαλῶν] Διαθρύπτων ἢ βοᾷ παιδὸν. Quales fere sunt quæ pueris occinuntur nænias. *J. B.*
Βασκαλῶν] Βασκὲς, ἰδίως. βασκαλῶν idem. βασκαλᾶν ἐστὶ κατακομπάζειν, μετ' ᾠδῆς παιζόντων. *F. G.*
Βασκαλῶν] *Leop.* p. 129. *M. du S.*
Ibid. Ἀγκωνοδανίζων] Metaphora ducta ab equis quos explorabant tympano si ἰφθαλεῖς εἶεν, ἢ εἰ ὑφῆνον ὑπομόνιον δύνανται, μάστιγι ἢ καλάμῳ εἰς κύδιππον τὸν αὐτῶν ἐμβλεθεῖν, ut patet apud Scholiast. *Aristophan.* ad Ranas, qui alias etiam hujus vocis metaphoras exponit, alii simpliciter ἀγκωνοδανίζειν dicunt esse ἀντὶ τοῦ συκοφαντεῖν. *J. B.*
Ἀγκωνοδανίζων] Κώδων tintinnabulum, latius tubæ orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubæ sono exploro, unde ἀκωδώνιστος qui exploratus non est. ἀγκωνοδανίζω idem. *Pollux.* *F. G.*
19. Ἄκρα] Ἄκρα ἐπιστολῶν pro ἄκρα πλάγια fortasse. *F. G.*
20. Διεπίσα] Hac voce interpretatur illud præcedens συσχὴς τὴν φάρυγγα. Attamen pro διεπίσα in MS. Cod. reperitur διέπτυσα, quæ est præcedentis vocis interpretatio. *J. B.*
22. Λαικοσχέαν] Λαικοπτρωλὸν, λαικοπλαστόγυνον. De qua voce *Aristoph.* Athen. lege *Hesych.* verb. λαικοστόλα. *J. B.*
Ibid. Μύρτωνα] Tuppem illum & mollem, sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ ἁβρούς: nominabant enim μύρτα τὰ γυναικῶν αἰδοῖα, ut patet apud Scholiast. *Aristophan.* Lysistr. *J. B.*
23. Σχοινοτρόκλαν] Τὸν χῆνα ἐσθίοντα, πρὸς εὐωλίαν τῆς σάρκος. Sic quidam Grammatici, aliter tamen *Hesychius*, qui vult schinum hac ratione comedi solitum ut dentes candefierent: εὐώλιζον τὸν χῆνα τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἵνα τῷ λιπαρῷ τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. *J. B.*
Σχοινοτρόκλαν] Lentisco dentes purgantem, i. e. ostiosum. *F. G.*
Ibid. Ἀναφλῶντα] Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen, quidam enim interpretantur σάτυρ, ἢ μαλάττειν, ut *Hesychius* & Scholiast. *Aristoph.* ad Ranas, alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυναικοῦντα τὸ παιδῶν αἰδοῖον. ut Alcidamas ille Cynicus p. 1044. τὸ ἄκρον παραγόμενον ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχρὸν. Sic apud *Theophrastum* Charact. περὶ βδελυρ. ἐσθ-

trullatum, si quem bene vasatum, & improbe mitem sensit, illum admittens. Ille quidem & patellarius: sed Deam, inquit *Eudemus, adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus, huic igitur supplicantes, Damasius & uxor illius, senex jam, & cana caput accurate, obsecrabant, ut sui misereretur: ut illa statim immit, & fabros erat; & nunc Theodorum* (Deodatum), *aut magis aperte Artemidorum* (Dianidatum) *habent adolescentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod his gaudet: sagittaria enim, & procul-jaculans, eminus-pugnans est Diana.*

13. *Bibimus ne igitur*, inquit *Megalonymus. Etenim ingenium hancce effoeti vini,*

25 θεὰν αἰδῆται [f] μὴν ἐὼν. ἐκεῖνός γε καὶ λευκαλέος. ἀλλά τοι γε τὴν θεὸν, ἦ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, θαυμάσας. Ἄρτεμις γὰρ ἔστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὅ, τε [h] Δα-
30 μασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτις ἤδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἱκέτευον ἐλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ σαφῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸ ναΐσκον. ἀνέθεσαν οὖν
35 ἑαυτῇ τότε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γάρ, καὶ ἐκηβόλος, καὶ τηλέμαχος· ἡ Ἄρτεμις.

ἰ Πίνωμεν οὖν, ἦ δ' ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτὶ [k] παρηκμάκοτος,

ἤκω

[f] *Μὴν ἐὼν*] Sic Edd. & M. *Μὴ ἐὼν* melius marg. *Δίω.* [g] *Σκοπάδειον*] Sic Edd. excepta Fl. & W. ubi *σκοπάδων.* [h] *Δαμασίας*] Restitut. ex W. *Δαμάσιος* Edd. priores. [i] *Πίνωμεν*] Ex emendatione *Solani. Πίνομεν* Edd. priores. [k] *Παρηκμάκοτος.*] Sic recte M. & *H. Ba. P. Fl. Παρῳκμ. J.* male.

31. *Παλαὸς*] *Πίνακες*) τὸ *παλαὸς αἰθάλῳ γὰρ ἴσον. ἔστι ὁ παλαὸς, ὁ παλαιός.* M.

39. *Παρῳκμάκοτος*] *Προσπεπωκότων οἴνων. V.*

ἀπαντώσας γυναικὶ ἐλευθέρᾳ ἀναστρέφεσθαι δεῖται τὸ αἰδεῖσθαι. Alii *ἀναφανῆς* interpretantur *χαριεντισθῆναι τὸ αἰδεῖσθαι* quam significationem sequutus est *Jac. Micyll.* Interpres. *J.B.*

24. *Βλιμάζοντα*] Simpliciter *Aristophanes* ex quo *Hesychius* interpretatur *βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὀρύσσοντα*, unde *βλίμη προπλακισμὸς, ὄρυξις.* Aliter tamen *Didymus*, aliter *Suidas.* Suidae potior interpretatio, qui vult *βλιμάζειν, τὸ τῷ ὀπισθίῳ ἢ τῷ στέρνῳ ἀντεισβάλλειν, ὥσπερ ἐκεῖνοι οἱ τὰς ὄρχησεις ἀπορθροῦντες.* *J.B.*

Ibid. *Παιδὸς*] MS. *παιδὸς.* *J.B.*

Ibid. *Πόδαπος*] Etiam de hac voce dubitant Grammatici, quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud Doctissimum *Christian.* explicatione hujus vocis, & vocis *ψωλὸς* ad *Aristoph. pacem. Scalig.* in Priap. *J.B.*

25. *Μὴν ἐὼν*] An *ναὶ μὴν ὦν, ἐκεῖνος* &c. Locus depravatus videtur. *F.G.*

Μὴν ἐὼν] Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas hujusmodi sordibus non contaminaturus. *M. du S.*

Μὴν ἐὼν] Non intelligo illud *μὴν ἐὼν.* Retinui *Micylli* interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. *J.M.G.*

26. *Λευκαλέος*] *Λευκαλόφιλος, patinarius*, ut Vitell. apud *Suet.* *J.B.*

27. *Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, σκοπάδειον ἔργον*] Attende, lector, quam sint haec immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesin & notis ejus inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. *J.G.*

28. *Σκοπάδειον*] *Τῷ Σκόπα ἔργον τῷ ἀγαλματοποιῷ.* De quo *Plin.* *J.B.*

Σκοπάδειον] *Τῷ Σκόπα.* *F.G.*

Σκοπάδειον] *Scopas* insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo *Horat. Carm.* III. 8. *M. du S.*

32. *Εὐήδεστον*] Erant tum satis humanae statuae, quas facile exorares ut annuerent vel arriderent adeo. *Eunapius* in Maximo p. 85. post quasdam cerimonias in Hecates templo, quae & ipsa Diana est, quod notum, *τὸ μὲν πρῶτον ἐμπίδιον τὸ ἄγαλμα, εἶτα* (f. *εἶτα*) *καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον.* De Aumonis & aliis oraculis nutu constantibus congessit plura *Anto. van Dalen* p. 210. seq. Et notum est, quid passim objiciatur recentioribus imaginum cultoribus. *J.M.G.*

Ibid. *Καὶ σῶς*] *Et voti compos.* *F.G.*

38. *Πίνωμεν*] Sic emendavimus; pro *πίνομεν. M. du S.*

39. *Παρῳκμάκοτος*] *Οἴνου παλαιοῦ.* *J.B.*

Παρῳκμάκοτος] Vini veteris, decrepiti. *F.G.*

ἧκω [a] ὑμῖν κομίζων, καὶ τυρῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγίσι [b] θριπηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ πίνακα ταυτὶ ποτήρια, ὀξυόστρακα, [c] εὐπυνδάκωλα, ὡς ἐξ αὐτῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν πλοκήν· σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ [d] καρηβαρεῖν δέδοικα, κατά σοι τὸ παιδοδρασκὸν καλῶ ὅτι σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω τὴν κεφαλήν.

Μετὰ δὲ τὸ ποτὸν [e] συνυθλήσομεν, οἷα καὶ ἄττ' εἰώθαμεν· ἡ γὰρ ἄκαιρον δήπουθεν [f] ἐνοινοφλύειν. ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὄφελος ἐσμὲν τῆς Ἀπιδίσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ [g] ἐρεχελεῖν ἀλλήλοις συχνάκις, [h] λαληθιγάνη γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Εὐδήμου, ῥῖγος γάρ ἐστι, λω-

40 vobis attuli, & caſei recentis màſſas, & olivas caducas, (ſervo autem illas ſub ſigillis vermium opera praeclare eroſis) & alias olivas colymbades, (natatiles) & lutea iſta pocula, acutiteſtacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: & placentam ex inteſtinis cincinnato plexu formatam. At tu, puer, plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi puerulcum (paedagogum) contra te advocem. Scitis enim quam crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus caput habeam.

14. Poſt potum autem connugabimur, qualia & quae ſolemus: neque enim intempeſtivum ſane in vino garrire. Laudo hoc, inquam: etenim flos ipſe & medulla ſumus ſticiſſationis. Bene dicis, inquit Callicles: ſaepe enim invicem nugari coticula ſit loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim eſt, lu-

a Ὑμῖν] Ἡμῖν male *F.* ſola. b Θριπηδεστάτοις] Sic *F. H. Fl. P.* &c. Θριπηδήτοις W. c Εὐπυνδάκωλα] Sic W. & Mſ. RG. Ἐμπυδάκωλα Edd. Ἀπυδάκωλα P. d Καρηβαρεῖν] Καραιβαρεῖν Edd. priores. e Συνυθλήσομεν] Συνυθλησόμβος W. ſolus. omiſſo οἷα. f Ἐνοινοφλύειν] Sic Edd. praeter *F.* quae ἐνεφλύειν. g Ἐρεχελεῖν] Ἐρεχυλεῖν *Fl.* & W. h Λαληθιγάνη] Λαληθηγάνη W. & *Fl.*

40. Τρυφαλίδας] Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πιπλασμένα. *V.*

41. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς] Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν (1) δρυπέτεις. αὗται γὰρ αἱ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν ἀποῤῥοῦσαι τῷ δένδρῳ, ἀ σκιδάζουσι ἄτης. νάυσας δὲ τοὺς κολυμβητὰς λέγει. ὀξυόστρακα δὲ τὰ ἐξεσμένα σίλψεως ἕνεκεν. πλακοῦντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἠγμένα περιλελυμένων, ὃν λέγ. τοῦτο καὶ (2) κρωβυλώδη εἶπεν, οἱονεὶ ὡς κρωβύλου ἀναδεδεμένου. ὁ δὲ νῦν σκηνῆθεν (3) χορδὴν λέγει. (4) παιδοδρασκὸν δὲ τὸ διδάσκαλον. διμπιλον δὲ τὸν πολλῶν πίλοις ἐσκεπασμένον. *V.*

51. Συνυθλήσομεν] (5) Συνηθήσομεν, ἀντὶ τοῦ φλυαρήσομεν. *K.*

(1) Δρυπέτεις] Δρυπήτεις Ed. *Cler.* male. Ἐσσι λέγειν ἀς λέγομεν δρυπέτεις. Cod. *Abb.*

(2) Κρωβυλώδη] Ita reſtitutum ex C. *Abb.* M. & B. Κροβυλιδη enim ante editum erat.

(3) Χορδὴν] Sic V. Χορδὴν C. *Abb.* Χορδὴν M. & B.

(4) Παιδοδρασκὸν] Παιδακ. antea editum, male.

(5) Συνηθ.] Sic V. ſed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν ſcriptum in V.

40. Τυροῦ τρυφαλίδας] Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πεπλεγμένα κομμώτια. *F.B.*

Ibid. Τρυφαλίδας] *Heſych.* Τρυφαλίδες ἢ τροφαλίδες τὰ τμήματα τῆς ἁπαλοῦ τυροῦ, ὡς ἔοικε τὸ θρύπτεσθαι. *F.G.*

Τρυφαλίδας] Adleverat margini Cl. *Hemſterhuſius:* Ariſtoph. Veſp. vſ. 835. & *Kuſter.* nott. MSS. At cum illas non poſſidcam, addere non poſſum. Ih *Ariſtoph.* Veſp. verſ. 834. Τροφαλίδα τυροῦ Σικίλλου reperio. Et ſic *Scholiaſt.* quoque legit, & ita exponit: Οἱ μὲ ἐπιμήκη τυρόν. οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. *F.F.R.*

42. Σφραγίσι θριπηδεστάτοις] *Sigillis vermiculcatis.* Dico ad *Pauſan.* *F.B.*

Ibid. Θριπηδεστάτοις] Unice huc facit *Heſychius* v. Θριπόβρωτον (leg. Θριπόβρ.) Οἱ Δάκωνες σφραγῖσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σητῶν βιβρωμένοις κ. τ. λ. *F.M.G.*

43. Νάυσας] Diſtinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς ſive ἀφ' ἑαυτῶν πιπτούσας a νάυσαις, quas *κολυμβάδας* vocant Grammatici & *Colymbades* Latini. *F.B.*

Νάυσας] Alias κολυμβάδας. *F.G.*

44. Ὀξυόστρακα] Teſtis aſperis, ſigillatis. ὀξὺς λίθος aſper. *F.G.*

Ibid. Ἐμπυδάκωλα] MS. Regius εὐπυδάκωλα, πυθμένα καλὸν ἔχοντα. *F.B.*

Ἐμπυδάκωλα] An ἐμπυδάκωλα; a πύδαξ, πυθμήν. *Heſych.* *F.G.*

Εὐπυδακ.] Sic praeter MS. RG. etiam W. Quare & in textum pro vulgato ἐμπυδάκωλα recepimus. P. vero ἀπυδάκωλα, nec ipſum ſpernendum. *M. du S.*

46. Κρω-

bentius meraciora pocula ſuffrequentarem, etenim frigore enectus ſum : & calefactus lubentius audirem manuſapientes illos , & tibicinem, & barbiticinem.

15. *Quid haec*, inquam, *Eudeme, indictionem* (ſilentium) *nobis injungis , quaſi ore carentibus , & elinguatis. Mihi vero & lingua jam ſermocinaturit , & jam provehebar, ut qui antiquo apud vos ſermone uſurus eſſem, & nive vos de lingua mea conſpuiturus omnes. At tu ſimile quid feciſti , ac ſi quis trium velorum onerariam navem , ſecundo navigantem , ſinuatis velis ſcaphae , felici curſu per ſummos fluctus latam , dimiſſis quibusdam tenacibus ancipitibus , aut habenis ferreis , & compedibus navium , comis retrahat impetuoſum illud curſus , invidia venti ferentis. Igitur , inquit ille , tu quidem , ſi volueris , na-*

μῶ, χρύῳ γὰρ ἔστιν, ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ἐπαυρυκάζοιμι· καὶ μὲν χειμοθνὴς εἰμι, οὐ χλιανθεὶς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τούτων, τῆς τε αὐλητρίδος, καὶ τοῦ βαρβιτῳδοῦ.

Τί ταῦτα ἔφηθα, ὦ Εὔδημε, ἵν' ἐγὼ ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάττεις ὡς ἀγόμοις οὖσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττά τε ἤδη λογᾶ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς παλαιολογήσων ὑμῖν, καὶ καλανίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας· ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὁλκάδα τριάρμενον ἐν ῥηϊῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευμαλωμένην τῷ ἀκατίῳ, εὐφορουσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσαν, ἕκτορά τινας ἀμφιτόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφεὶς, καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τῷ δρόμῳ τὸ ῥόθιον, φθόνῳ δὲ εὐπνεμίας. ἐκεῖνο, ἦδ' ὅς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ-

i Χειροσόφων] Sic Edd. jam conſtanter, & M. k Εἰργάσω] Sic Edd. vett. conſtanter habere notat *M. du S.*

65. Λογᾶ] Ἀντὶ τοῦ λέγειν ἐπιθυμῶ. *V.*

70. Εὐφορουσαν] Ἀντὶ τοῦ (6) εὐφορῷ τῷ πνεύματι φερομένῳ, ἀκροκυματοῦσαν δὲ, τὴν μετρίως τοῖς κύμασιν ἐπι

(6) Εὐφορῷ] Φορῷ tantum Ed. *Clar.* quam correxit *M. du S.*

(7) διολισθαίνουσαν ἕκτορας δὲ καὶ ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδηροβόλια (8) φασι. *V.*

(8) Φασι] Sic dedi ex C. *Alb.* Φησὶ V.

46. Κρουσυλάδη] Ὁ χορδὴν τὸν καλοῦσι. *J. B.*

51. Συνθλίσομεν] Συνφλιαρήσομεν. Conſule Grammat. *J. B.*

52. Ἄττ'] At ſupra c. 5. eſt ἄττα, ſpiritu leni. & *Tim.* c. 28. ἄττα vero rurſus hic c. 21. *Hermot.* c. 30. Et infra *Amor.* c. 17. &c. quod ibi vide. *J. F. R.*

53. Ἐνοινοφλύειν] Quidam interpretantur *être ivre de vin tenir table* , ſed rectior eorum interpretatio qui dicunt eſſe ἰρίζειν ἐν τῇ οἰνοφλυγίᾳ, & ſic Lat. Interp. *J. B.*

56. Ἀαλῳδιγάθη] Παρὰ τὰ λάλος, ἥδομαι, & γάθος. *F. G.*

Ἀαλῳδιγάθη] Non vidi, qui aliter legat, quam λαλῳδιγάθη , nec vidi , qui eam vocem interpretetur. Micyllus, *Nugis mutuo provocare nos voluptatem quandam adfert.* Nemo , puto , nimiam audaciam noſtram accuſabit , ſi dicamus λάλης θηγάθη legendum, ſolo ι in η mutato, quod jam Luciani aetas , nedum poſterior librariorum miſcere ſolebat. Σιδηροβόρῳ utitur θηγάθη Sophocles , cujus vocabula affectant Atticiſtae. *J. M. G.*

60. Χειροσόφων] In hoc verbo conſentire Edd. notarat *Solanus*; ſed bene ſe habet iſte conſenſus ; at ſupra *de Salt.* §. 69. χειμοσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἐπεκάλει. Et infra *Rhet.* c. 17. med. χειρίσοφον exhibent Edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more ſcribi arbitror. *J. F. R.*

65. Λογᾶ] Τοῦτέστι λέγειν ἐπιθυμῶ. Ut M. Fœlix Octavio. *J. B.*

Ibid. Ἀνηγόμην] Metaphora a re navali. *F. G.*

66. Καλανίψων] A καλανίφω ducendum videtur. devincturus omnes, ſi ita loqui liceat, alludit ad *Homeri* locum in Iliade, Uliſſis eloquentiam nivibus comparantis. *F. G.*

Καλανίψων ἀπὸ γλώττης] Illud., credo , apparet hic qui Homerum legerunt , καλανίψων hoc non a καλανίπτω derivandum , quod *fecere* , qui *abluturus* reddiderunt , ſed a καταναίφω, reſpicique ad Homericum Neſtora , ejusque ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν : ut neque Horatii lectoribus ignotus eſſe poteſt ille Furius , qui *hibernas cana nive conſpuit Alpes*, ad quem interpretatio noſtra alludit. *J. M. G.*

70. Εὐφορουσαν] Φορῷ ἢ ὑπὸ πνεύματι φερομένην. *J. B.*

Ibid. Ἀκροκυματοῦσαν] Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν. *J. B.*

71. Ἕκτορας] Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν, leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 21. lib. 3. *J. B.*

πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ ἐπὶ τοῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος, οἶνον ἅμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεύς, ἢ ἀπὸ Φαλάκρων ἢ ἀπὸ τῆς ἀκροκεραυνίας, ὁρῶμαι διαφερόμενον σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου πεπληγυῖαν.

ΛΥΚ. Ἄλις ὦ Λεξίφανες τοῦ συμποσίου καὶ ἀναγνώσεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὁπόσα διεξεληλύθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περικομβόμους ὑφ' ὧν καλεσκέδασάς με ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον, γελᾶν ἐπήει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάντα ὅμοια ἦν, ἠλέουν σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λαβύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπλοκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα.

Ζητῶ οὖν πρὸς ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν ὁπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου καλακλείσας εἶχες τοσοῦτον ἐσμὸν ἀτόπων καὶ διεστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὐτὸς ἐποίησας, τὰ δὲ καλορυγμία πόθεν ἀνασπῶν, καὶ τὸ ἰαμβεῖον,

Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσοῦτον βόρβορον συνεραγίσας, κατήνλησάς

75 viga & nata & curre per fluctum : ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus ille Jupiter, aut de glabri montis specula, aut de caeli arce, videbo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.

80

16. LYC. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis : ego enim jam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuero haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum nacturus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te incidisse e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel atra potius bili esse percitum.

17. Quaero igitur apud me ipse, unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tantum examen absurdorum distortorumque nominum concluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero sepulta alicunde eruisti, *ut ex jambico illo tibi dici possit*, Pereas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum in me effudisti,

a Ἠλίων] Sic recte M. cum *J. P. H.* Ἠλίγων male *Fl.*

75. Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ] Πέπαικε τῷ παιδαρίῳ * τὰ προσαντικὰ ταῦτα· καὶ πλέον ἴστι τὸ λεπτὸ τῆς λαφθείσης εἰκόνος τὸ τριαρμένου πλοίου. τὸ ἀπόγειος οἶνειν. διαιτᾶται δὲ ἀπὸ τούτου, † ὅτι ὡς λαφύσσας αὐτοὺς παραλογίζεται. *V.*

80. Καταπρυμνίζω] Καὶ τοῦτο πέπαικε ἀποσκευπτικῶς εἰς τοὺς ὀνοματοποιοῦντας· κοινὸν δὲ τοῦτο καὶ κατὰ τῆς φρενιτικοῦ τὸ καλουρεῖσθαι. *V.*

88. Καὶ πάντα ὅμοια ἦν] Ἴσως λεῖ τὸ, πᾶν ὅμοιον, παρομοίως. *V.*

* Τὰ προσαντικὰ ταῦτα] Τὸ πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ θεῖ, προσαντικὰ. M.

† Ὅτι] Non aderat in editt. addidit. *M. du S.*

77. Ὁμ. Ζεὺς] *Hom.* Il. Ν. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ Φαλάκρων] Φαλάκρον vel φάλακρος speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Jupiter imperat non minus, quam de caelo; Ἴδηθεν κ. τ. λ. *J. M. G.*

79. Πρύμνηθεν] *Le vent en poupe.* F. G.

80. Καλουρουμ.] Id vitium est, quod *Philostratus* λέγων ἰδίαν κατεγλωττισμένην vocat, ut optime ab Interprete observatum. 21. a. 4. *M. du S.*

Καταπρυμνίζω] Ut cetera in hac metaphora navigationis absurdissima & vere παιδάρια sunt, ita hoc praesertim : καταπρυμνίζω est *permingi*, sed de nomine ἄρ & ἄρος dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in ἔκτορες, ἐκκύλις, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermisi plerasque ob causam quam dixi : sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. *J. M. G.*

99. Ὅλοιο

dixti, qui nulla te injuria laeserim. Videris autem mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut benevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fiducia utentem incidisse, qui vera dicendo liberaret te aquoso tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, periclitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valitudinem esse, quae calamitas est: & ab insanis quidem laudaris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem misericordiam moves merito.

μη, μηδέν σε δεινὸν [b] εἰργασμένος. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινὰ, ἢ οἰκεῖον, ἢ εὔνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε, ἢ παῤῥησίαν ἄγονι ἐντετυχηκέναι, ὃς τὰληθὲς εἰπὼν, ἔπαυσεν ἄν σε ὑδέρῳ ξὶ ἐχόμενον, ἢ οἰόμενον τὸ σῶμα σὸν εἶναι ἀκριβῶς ὑγιαῖνον καὶ δυνατὸν, σαυτῷ δὲ εὐσαρκον εἶναι δοκοῦντα, ἢ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, ἢ ὑπὸ τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, [d] ἀγνοούντων δὲ πάσχεις, ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεεῖσθαι.

19. LEX. Non me, Sopoli, sed hunce Lycinum, qui manifeste maccus est, &

ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τουτονὶ Λυκῖνον, ὃς σαφῶς μακκοᾷ, ἢ ἄνδρας

[b] Εἰργασμένου] Sic W. B2. S. & P. In reliqq. male εἰργασμένων, ne Fl. & H. quidem exceptis. [c] Οἰκεῖον] Ita recte P. cum Fl. B2. & M. Εἰκαῖον male F. cum H. & Ald. 1. in cujus marg. tamen οἰκεῖον adscriptum. [d] Ἀγνοούντων] Deest hoc in Fl. usque ad ἐλεεῖσθαι. Adest in cett. & M.

13. Σώπολιν] Εἰδὼς ἢ τὸν τουτονὶ Σώπολιν ἰέχρησεν. ὁ γὰρ ὧν ἁμαρτωλὸς ἐ παχυζῶντας (μικρὸν γὰρ τοῦτό γε) ἀλλ' ὑπερπλήσεως ἐ λεμφώδεις ἕλκους, τοῦτο μὲν περὶ μυλακχίαν λόγων, τοῦτο δὲ περὶ τὸν πολλῶν πραγμάτων διάθεσιν ἔσταλο ὦν. ὁ ἢ χαλεπῶς ἢ δυσμιλαχίας ὢν ὅτι γε τὸν παρόντα καιρὸν ἐπεβάλλο ὦν. πῶς γὰρ ἂν τοσοῦτον ὑπέφερεν ἀλλεβόρου; τίνων Οἰταίων ὤφλεν, τίνων Ἀττικῶν ἡρπαλέαν ἐπιδικιλλουμένων τὴν χορηγίαν; ἢ τὸ δὴ χαλεπώτερον, Τίνας ἐ πάντων ἂν παρασχὼν ἑαυτὸν ἐξεσάλευσε; ὅτως ἐπάντων καλλιόρους καὶ ἐδιμισούντων.

ἐς μὴ ἄν τινα τούτων ἑαυτὸν ἢ ἀπ' αὐτῶν ἐξ πάντων ὁμοιοῦμενον. ἐχ ὅπως ἐνάμιλλον αὐδὲ φωνὴν, ἀλλ' ὑδ' ἐγγὺς τούτῳ γενέσ. τὸ τῷ ‡ Ὁμήρου ἴσως ἐξ ἀφαυρὸν ἄγαν μεθύοντι· ἀνὰ ῥῶμα ἐξεφορμῶσι. ἐμοῦ τοι πατρὸς μήτ' ἀμείνονες ἐχέμεν' εἶσαν, ἢ ἐ ἀλλοῖς μ' ἐ καὶν τὸ χαίρειν δ. M.

26. Μακκοᾷ] Μίμησιν τὸ μακκᾶσαι. Ἀνακὰ γὰρ γέγονε γωὴ ἐπὶ μωρίᾳ ἐξβεβλημένη. ὧν φασιν ἐνσπερμαίνεσθαι τῇ εἰκόνι ἐς ἑτέρᾳ ἐξολίσκειν. ἔνθεν τὸ ἀκκίζεσθαι παῤ αὐτοῖς λαλήσεται ἀκκεῖ ἐ μακκᾷ. G.

‡ Ὁμήρ.] Il. Δ. 405. M. du S.

99. Ὅλοιο] Vid. *Plutarch.* de Herod. malignit. p. 855. D. (ubi Tragico tribuitur.) L. M.

22. Μόγις ἐπόντα] Ita συνῶσι λιμῷ *fame laborare*, supra in *Phal alterv.* §. 8. ξυνῶσι πενίᾳ. *Tim.* §. 12. De permutatione autem τοῦ εὖ & ἐῦ merito videri Cl. *Hemsterh.* ad *Jul. Dec.* §. 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. J. F. R.

26. Μακκοᾷ] Μάτλω ἀκούω. Sic quidam Interpretes quasi originatione vocis ludentes: sed melius qui inter-

δρας [a] πεφρενωμένους [b] ὀλισθογνωμεῖν οἴεται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον, [c] σιωπὴν καὶ γλωττάργιαν ἡμῖν ἐπιβάλλῃ, ἀλλὰ μὰ τὴν ἀναίσχυντον Ἀθηνᾶν, καὶ τὸν μέγαν θηριομάχον Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τὸ γρῦ καὶ τὸ [d] φνεῖ φροντιοῦμεν αὐτοῦ. ὀττεύομαι [e] ὃν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἔοικα δὲ καὶ ῥινυσήσειν, τοιαῦτα ὀπτιμοῦτος ἀκουων. καὶ ἤδη γε ἄπειμι πρὸς τὸν ἑταίριον Κλεινίαν, ὅτι συνθάνομαι χρόνῳ ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα, καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαίνει αὐτήν, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνήροτός ἐστι.

ΣΩΠ. Τί [f] δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῖνε, Λεξιφάνης; ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας καταλιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν ἀφαλέγεται, ἀφαστρέφων τὴν γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεὶς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς,

homines cordatos labi ſententia arbitratur, ut Samius ille Mneſarchi F. ſilentium nobis & linguotium imponit. Sed per impudentem (*quam nemo pudore afficiet*) Minervam, & magnum monſtripugnacem Herculem, neque gry neque phnei illum curabimus, quare abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi etiam naſum corrugaturus, cum tot ipſius reprehenſiones audiam: & jam quidem abeo ad ſodalicium meum Cliniam, quod audio tempore jam *ſatis longo* impuram (*non purgatam*) illi eſſe mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Itaque non amplius inſcendit illam, ſed invia & inarata eſt.

20. SOP. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes? LYC. Ipſum hoc, Sopoli, non audis? quae loquatur, & nobis, qui jam cum ipſo verſamur, relictis, ante mille annos *recepto ſermone* nobiſcum loquitur, linguam ipſam pervertens, & abſurda illa componens, ſtudiumque in illis collocans,

a Πεφρενωμένους] Legendum πεφρόν. adſcripſit *M. du S.* Sed vulgatam ſervant Edd. & M. b Ὀλισθογνωμῶν] Editionum Lectio. Sed W. Ὀλισθογνωμοσυνῶν. c Σιωπὴν] Deeſt in *Fl.* d Φνεῖ] Φυεῖ P. male & *A.* Φνεῖ cett. Φνεῖ M. e Οὗν] Γοῦν W. f Δὲ] Δαὶ W.

28. Μνησάρχου] Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πιστικὴν σιωπήν. ἐπιτηδὲς δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἀντὶ τοῦ αἰδεσιμωτάτην, ἀναίσχυντον εἶπε, ἀφαλέγεται τὴν τῶν λέξεων πλάσιν, καὶ θηριομάχον τὸν Ἡρακλέα πάλιν, ὁ ἐπὶ τῶν καλακρίτων ἡ συνήθεια οἶδεν. ὀττεύομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπείγομαι. καὶ τοῦτο δὲ ἀφαλέγεται τίθεικε τὸ χρησάμενον. τὸ γὰρ ὀττεύεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ κινουμένου, ἤτοι προφητεύοντος, κεῖται. ῥινυσήσειν δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ῥισὶ καταυλῆσαι, ἐπαίων γὰρ τοῦτο ῥιναυλοῦντας, ἤτοι διὰ τῶν ῥισῶν ψοφοῦντας ἐπὶ ἀφυσμοῦ τινῶν ὑγρῶν. ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίχεσιν τῶν κατὰ μηνίαν πάσχουσαν. *V.*

* Κτυμένου] Edita κτομένου. Correxit *M. du S.*

terpretantur τὰ μακροῦς φρονεῖν, qua de re Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Equit. & hoc vult Lexiphanes dum ſubjungit καὶ ἄνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνωμοῦν οἴεται. Cætera communia ſunt. *J.B.*

31. Χρῦ ἢ τῦ φνεῖ] Minimum quiddam ſignificat, aut ſordes unguium, rem videlicet viliſſimam, aut vocem ſuillam, quam edere ſolent, ſi qui gravantur ſermone reſpondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Græcos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo quod eſt ne tantillum quidem. *Ariſtoph.* (*Pluti* pr.) *G.C.*

32. Φνεῖ] An κνῦ? *Heſych.* κνῦ· τὸ ὀλάκιγμα. *F.G.*

Ibid. Ὀττεύομαι] *Statuo*, *ominor*. Heſych. ὄττευε, πλημμυρίζει. ὀττεύεσθαι τὸ αὐτό. *F.G.*

34. Ῥινυσήσειν] *Iraſci*. Martial. *Fumantem naſum vivi tentaveris urſi.* *F.G.*

Ῥινυσήσειν] Verbum ῥινυσήσειν nec intelligo, nec unde derivatum ſit comminiſcor, neque cur *ringi* dederit Micyllus video; niſi quod de origine nominis αὐτηρὸς forte ſomniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt* auſtera; quae moleſta ſunt *corrugant nares*, bilis ſedem. Sed hoc eſt hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ῥινευλήσειν q. d. *naſo ut tibia canere*, locum habere poſſit; quod ad riſum de nare etiam cum ſibilo profuſum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Perſius ait, referebam. Quin video praeſidium huic lectioni & interpretationi in vetuſtis Scholiis eſſe. Itaque huc inclino. *J. M.G.*

36. Ἀκάθαρτον] Vid. etiam *Athen.* 99. E. Ὁ δ' ἀμαθὴς ἐστὶ σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἧς ἐπιχεῖται τὰ γυναικεῖα. Obſervat tamen *Caſaub.* ἀκαθαρσίαν eo ſenſu apud Hippocratem legi. *M. du S.*

44. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν] Conf. ſupra T. I. *Judic.*

cans, quaſi magnum quiddam eſſet, ſi ut peregrinum ſe inſtituat, & conſtantem linguae monetam adulteret. SOP. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam ſorte atribilario cuidam hoc poculum temperavi, jamque ibam ad illum, ut eo poto vomeret. Age prius ipſe bibe, Lexiphanes, uti ſanus nobis & purus fias, exhauſta illa ſermonum abſurditate. Quin obſequere mihi & bibe, habebisque mollius. LEX. Neſcio quid acturi mecum ſitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti *poculo*. Metuo enim ne loculum mihi verborum paret hoc poculum. LYC. Bibe, ne cunctare, ut humanum jam ſapias & loquare. LEX. En obſequor, & bibo, phy, quid hoc eſt? multus inteſtinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutiiſſe.

ὡς δή τι μέγα ὄν, εἴτι ξενίζοι ἢ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς ἀλλοιόῃ. ΣΩΠ. Μὰ Δί', ὦ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάσῃ μηχανῇ, καὶ κατ' ἐμὸν μέν, τὸν χολωτήν τινι φάρμακον τουτὶ κεραυνώσω· ἀπήειν, ὡς πιὼν ἐμέσειε· φέρε πρῶτος αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξίφανες, ὡς ὑγιὴς ἡμῖν καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθείς· ἀλλὰ πείθοντί μοι, καὶ πίθι, καὶ [g] ῥᾴων ἔσῃ. ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὅ τι δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνε, πιπίσκοντες τοῦτο τῷ Φαρμάκῳ. δέδοικα γοῦν μὴ [h] πτῶμα γένωμαι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πῶμα. ΛΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη [i] φρονήσεις, καὶ λέγοις. ΛΕΞ. Ἰδοὺ πείθομαι, καὶ πίομαι. φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βορβορυγμός. [k] ἐγγαστρίβυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

ΣΩΣ.

[g] Ῥᾴων] Sic W. cum jota ſubſcripto. ſine eo Edd. [h] Πτῶμα] Πῶμα W. & Fl. [i] Φρονήσεις] Nihil hic mutare J. Fl. & H. notat M. du S. [k] Ἐγγαστρίβυθον] Sic Edd. quod J. pejus in duo verba diremit, ἐγγαστρὶ βυθὸν exhibens. In W. quoque ἐγγαστρίβυθον; ſed adſcriptum ἴσως μ.

dic. vocal. c. 11. ubi: ὃ ἢδ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' ἰδίαν φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόημα. Conqueritur ibi γλῶττα pro γλῶσσα dici; jam γλῶττα ipſe ait & c. 25. &c. Si vera eſt ſcriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex uſu qui tum obtinebat. Vid. not. *Hemſ.* ad *Jud. voc.* c. 7. p. 91. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα ſcribitur apud Noſtrum, in uno eodemque capite, ut vid. in *Pſeudol.* c. 25. f. & 26. pr. & *Rhet. praec.* c. 16. ubi γλώττης. ut alia omittam. *J. F. R.*

57. Ῥᾴων ἔσῃ] Vertebatur olim: *minus difficilis eris*, non inepte quidem; nam atrabilarii ſunt moroſi. Proprie tamen ῥᾴων ἔσῃ ſignif. *ſanaberis*, *melius te habebis*. Supra in *Abdic.* c. 32. f. T. 2. p. 186. ὅπως ῥᾴων ἔχοι (ὁ γυὴ) καὶ μικρὸν πίῃ τῶν Φαρμάκων. Sic *levare* pro ſanare vel minuere, Latinis uſitatiſſimum. Ut contra *gravior factus* dicitur, cujus valetudo in deterius ruit, vid. C. *Celſ.* praef. p. 10. *J. F. R.*

64. Ἐγγαστρ. τινα &c.] Alludit ad *Euriclem*, cujus *Ariſtoph.* mentionem facit his verſibus:

Μιμησάμενον τὸν Εὐρικλέους μαντεῖον καὶ διάνοιαν
Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς καταφδικὰ πολλὰ χέεσθαι.

Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera ariolari cenſebatur, quod genium haberet intra viſcera: ab eo arioli ἐγγαστρίται & Εὐρικλῖται vocabantur. *Suid. Plut.* in Libello de Defect. Orac. *G. C.*

Ἐγγαστρίβυθον] Sic Edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. *F. G.*

Ἐγγαστρ.] Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a *Vorſtio* etiam animadverſum fuiſſe video. Et adi *Clem. Alex.* p. 91. A. Καὶ τοὺς ὑστέρους τῶν πρὸ τοῦ παλαιοὺς τετιμημένους ἐγγαστριμύθους. *M. du S.*

Ἐγγαστρίβυθον] Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc inſolentem & forte ἅπαξ λεγομένην inſpicit, & eſt facilis admodum μ & β literarum in libris ſemiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: eſt ille Lexiphanes, verborum faber abſtruſorum, qui emoveri ſibi ima ventriculi queritur. Luſit igitur, & ex ἐγγαστριμύθου concinnavit ἐγγαστρίβυθον, quaſi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipſum, ſe penetrantem. *J. M. G.*

Ἐγγαστρίβ.] *Solanus* correxerat ἐγγαστρίμυθον; merito quidem; ſed quia barbarizans loquitur, ſtudio corrupta pronuntatio videtur ab Auctore expreſſa. Multa de his impoſtoribus ἐγγαστριμύθοις *Brod.* Miſc. IX. c. 19. Theſaur. Crit. T. IV. p. 72. 73. Ubi ex *Hippocr.* Ἐπιδημ. 6. adfert: καὶ ὅτ' ἐν τῷ ἤθεϊ ὑπισχνῶνται, ὥσπερ οἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμενοι. Quod *Galenus* edifſerens ait: ἐγγαστρίμυθοι, οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, ἀφ' ὑποκειμένου ἐν τῇ γαστρὸς φθέγγεσθαι. *Engaſtrimantis* (pergit ille) autem & *ſternomantis*

ΣΩΣΤ. Ἄρξαι δὴ ἐμεῖν βαβαί. πρῶτον τυτὶ τὸ μῶν. εἶτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, κᾆτα· εἶτα ἐπ' αὐτοῖς, τὸ, ἦ δ' ὅς, ἢ ἀμηγέπη, ἢ λῶστε, ἢ δήπουθεν, ἢ συνεχὲς τὸ ἄτλα. βίασαι δ' ὅμως, ἢ κάθες εἰς τ' φάρυγξα τὼς δακτύλως, ὐδέπω τὸ ἴκταρ ἐμήμεκας, ὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, ὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, ὐδὲ τὸ [a] σκύλλεσθαι, πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω ἀφ-χωρήσειεν ἂν ἔνια. ἡ γὰρ [b] σιληπορδία, μέγαν τ' ψόφον [c] ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲ καθαρὸς οὗτοσί, πλὴν εἴ τι μεμφήκειν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἑντέροις· σὺ δὲ τὸ μὲν τοῦτο, ὦ Δαμλαβὼν αὐτὸν, ὦ Λυκῖνε, μέλα παίδευε, καὶ δίδασκε ἃ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν [d] προωδοποίηται τὰ πρὸς φῦ· καὶ πρὸς σὲ τὸ λοιπὸν, ὦ Λεξίφανες, ἡ συμβολή. εἰ δὲ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ὑπὸ λόγοις, καὶ τοῖς πλήθεσιν

21. SOST. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc *μῶν*, deinde post illud exiit *κᾆτα*. Tum post illa, *ἦ δ' ὅς* & *ἀμηγέπη*, & *λῶστε*, & *δήπουθεν*, & frequens illud *ἄτλα*. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim *ἴκταρ* evomuisti, neque *σκορδινᾶσθαι*, neque *τευτάζεσθαι*, neque *σκύλλεσθαι*. Multa adhuc subiere, plenusque tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quaedam decedant. *Σιληπορδία* enim magnum crepitum edet cum spiritu una elabens. Sed jam purus hic est, nisi si quid mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea assumtum, Lycine, aliter institue & doce quae dicenda sunt.

22. LYC. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita est. Ac tuum de caetero est consilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudine celebrari, talia quidem omnia

[a] Σκύλλεσθαι] Σκύλεσθαι W. [b] Σιληπορδία] Ex W. & *Schol.* Σιλλητ. Edd. [c] Ἐργάσεται] Sic A. Ἐργάζεται. Edd. [d] Προωδοπ.] Sic W. Προοδ. sine augmento Edd. priores.

72. Ἴκταρ ἐμήμεκας] Πλαίσιον τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγὺς. καὶ τὸ σκορδινᾶσθαι, σημαίνει τὸ μὴ χάσμης * ἀφιστάνεσθαι. *V.*

76. Σιληπορδία] † Σιληπορδὶὴ παρὰ Σώφρονι τὸ τρηχὺν ἐκφώνησθαι. ἔοικε δὲ ὅτι ἀπὸ τ' λέξεως ἐπὶ τὸ καπ-

* Διατείνεσθαι] Sic etiam C. *Abb. M. de S.*
† Σιληπορδὴν] Σιληπορδὴν M.

ἰμφαῖον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν διὰ τὴν εὐτραφίαν ‡ λέξειεν, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύτης ‡ φρονεῖν, ἐξαγγεῖσθαι αὐτῷ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ § τῷ λαπαγεῦσαι ἤδη τ' ὄγκον ἐπάγεσθαι. πολλῷ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀπαθλιβομένῳ εἰκὸς ἐκ τ' ψόφου μέτριον ἔσεσθαι. *V.*

‡ Φρονεῖν] Sic restituit *Solan.* Nam φορεῖν habebant edita.
§ Τῷ ἀπαγ.] Τὸ ἀπαγ. M.

vis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cujus monitis atque impulsu vaticinatur. falluntur qui putant engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod *γαστὴρ* appellaretur. Graeci vero Auctores *engastrimythum* cum *engastromante* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. *Pollux:* καὶ ἐγγαστρίμυθοι Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. *Aristophanis* in fucis commentator, ἔστι δὲ ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντεύόμενος ἀφ' τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. *Plutarch.* περὶ τ' ἐκλελοιπ. χρήσμ. ὥσπερ τοὺς ἐγγαστριμύθους ὑφηλίκας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους &c. Subjungit ibidem factam historiam, quomodo ejusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit; sed longiorem quam ut inseratur. *J. F. R.*

67. Μῶν] Vid. *Themistii* Or. I. in Soph. laudatam a *Cressolio* III. 23. §. 6. AG. X. 146. 161. *M. du S.*

70. Ἄτλα] Sic supra c. 14. At c. 5. & infra in *Rhet. praec.* c. 16. ἄτλα non ἄτλα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem *frequens* id ἄτλα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dial.? *J. F. R.*

72. Σκορδινᾶσθαι] I. e. *pandiculari.* F. G.

73. Τευτάζεσθαι] *Hesych.* Τευτάζουσι, πλανῶνται. F. G.

76. Ἡ γοῦν σ. λ.] Scribendum puto σιληπορδία per unum λ. sic certe apud *Hesychium*, Σιληπορδὶὴν.

omnia fuge, & averſare. Facto autem initio a poëtarum optimis, cum magiſtrorum opera eos cognoveris, ad oratores tranſi, eorumque linguae innutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempeſtive tranſi, multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim ſi pulcherrima quaeque florum inſtar decerpſeris, eris aliquid in eloquentiae ſtudio, qui nunc imprudens ſimilis fuiſti his, quae a figulis in forum finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra luteus ſis & fragilis.

23. Haec ſi feceris, & pauxillo tempore inſcitiae reprehenſionem ſuſtinueris, neque diſcere de novo te pudeat: cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridebere ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris praeſtantiſſimorum, Graecum te Atticumque per contemtum vocantium, qui neque in barbarorum diſertiſſimis numerari dignus ſis. Ante omnia vero hoc

εὐδοκιμεῖν, τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοὺς ἀναγνούς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντραφείς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν χερσὶ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. ἀπὸ γὰρ τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις ἐν λόγοις· ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν χοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, σηλινός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν.

Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον ἂν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ καταισθανόμενος μεταμαθάνων, θαρρῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι, καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ ἀφ' ὁμάτων ἐπὶ τῷ χείρονι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἕλληνα καὶ Ἀττικὸν ἀποκαλούντων σε, οὐδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς ἀσαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ

e Ὑπὸ διδασκ.] Ὑποδιδ. unica voce W. f Χείρονι] Χείρων marg. *AIW*. g Βαρβάρων] Ex emend. *Gron.* Βάρβαρον Edd. & M.

δῶν, & *Athenaeum* lib. V. Σιληποδῶν. Nec aliter apud Scholiaſten, Σιληποδία & Σιληποδιῶν. In quo ſcholio vitioſiſſime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν ὑποφορίαν τῶν λέξεων ἐς τὸ μίγμα ὑπὸ ταύτας φορεῖν. Emendo φορεῖν. *F.F.*

Ibid. Σιληποδία] *Heſych.* Σιληποδῶν, σιδηροποδήσαι, σφηνῶν. ἀσφήσασθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν. *F.G.*

84. Προσδοκοίητε] An προσδοκοίητε; *F.G.*

Προσδοκοίητε] Sic W. Cod. Impreſſi omnes προσδ. *M. du S.*

Προσδοκοίητε] Vulgo editum προσδοκοίητε, ſecunda brevi; quod corrigendum monuerat Cl. *Jenſ.* ad *Hermot.* §. 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex adſentitur, etſi ſupra in *de Salt.* ſimilem ſcripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis ſaepe jam dictas. Conf. c. 24. *F.F.R.*

86. Ὡς ἀληθῶς] Vid. de hoc pleonaſmo infra *Amor.* c. 48. *F.F.R.*

87. Κἂν] Leve eſt quod monendum habeo. Κἂν cum puncto ſubſcripto erat in Edd. quod ego delevi; nam ſine *jota* ſcribere id ſoleo, quando pro καὶ ἐὰν poſitum invenio, uti hic, & ap. *Long.* in *Paſt.* I. p. 13. κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2. p. 47. κἂν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούσωμαι. Idem III. p. 118. ἢν κἂν ἐν αὐλῶνι σιγᾷ. At ubi pro καὶ ἂν ſumitur, differentiae cauſſa jota addo. *F.F.R.*

98. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις] Sane interpretes *qua a lutifigulis ad forum finguntur*. Neſcio quid velint. Sed opinor intelligit *ad vendendum*. *F.G.*

5. Μεταμαθάνων] Vulgo vertebatur *dediſcere*; non male quidem; ſed plus ineſt in Graeco, ſignif. enim ſimul *nova* diſco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I. credo ex *Ariſtoph.* Plut. verſ. 925. ejusque Commentatoribus jam diximus. *F.F.R.*

9. Τὸν μηδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον] *Qui neque barbarus, inter maxime perſpicuos recenſeri dignus ſis.* Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatiſſime referre ſatagit, facit ſe obſcuriſſimum. Micyllus *qui ne cum barbaris quidem inter manifeſtiſſimos recenſeri dignus ſit.* Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum ſic ſolet auctor praeponere; *qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perſpicui ſunt, recenſeri dignus ſis.* *F.G.*

Ibid. Βαρβάρων] Cl. *Gronovii* Emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipſo M, utpote certiſſimam, ſequor. *M. du S.*

δὲ ἐκεῖνο μέμνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ὀλίγον πρὸ ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ ποιεῖσθαι ἐκεῖνα, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὴ τοιαῦτα καλαπατεῖν, ζηλεῖν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παλαιγμάτων. μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ [a] ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ χρυσοῦν τῶν ἀθλητῶν νόμον, ἡ τετράς σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ἂν πάμπολυ λίαν νῦν ἀπελέλειψο.

Καὶ ὁ τύφος δέ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ [b] οἴεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἢν τὰ πάντων συκοφαντῇς. καὶ μὴν κἀκεῖνο μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἁμαρτάνεις, ὅτι μὲ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων [c] προπαρασκευασάμενος, ἔπειτα καλλωπιεῖς τοῖς ῥήμασι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἤν που ῥῆμα ἔκφυλον εὕρῃς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῇς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διάνοιαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ θήσῃς αὐτό που, κἂν τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγκαῖον ᾖ· οἷον πρώην, τῶν

mihi memento, ne imiteris Sophiſtarum, qui paullo ante nos fuere, peſſima, neque ſtudioſe illa conſecteris, uti nunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te verborum inodori & caduci flores: ſed ex lege athletarum, ſolidus tibi cibus conſuetus ſit. Maxime vero Gratiis & Perſpicuitati litato, a quibus longiſſime jam relictus es.

24. Tumor vero & jactantia, & mala conſuetudo, & gravitatis illa ac ſonorae dictionis affectatio abſit, & inſectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipſum, ſi omnium ſcripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum, ſed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, ſententias comparatas, verbis deinde exornas nominibusque; ſed ſi quà verbum extra ſuam tribum quaſi oberrans inveneris, aut ipſe conſictum a te pulchrum putaveris, huic ſtudes aptare ſententiam, & damnum judicas, ſi illud non aliquorſum infercias, etiamſi ei, quod dicitur plane neceſſarium non

a Ἀνεμῶναι] Et ſic habere *J. Fl. H. P.* notat *M. duS.* b Οἴεσθαι] Sic L. recte cum *Fl. B1. 2. P.* & *S.* Ἴσεσθαι male *J.* & *H.* cum P. & *Exc.* c Προπαρασκ.] Ita M. & *B2.* recte. Προπαρασκ. cett.

19. Χάρισι — θύε] Ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος Θεσμοθέτας δικαίως παρειλήφθαι. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Σαμωλίου παραγγελμάτων, ὅτι Πλάτων τῷ Διονυσίῳ, βαρυτέρῳ τὸ ἦθος ὄντι, τὰ ἄκρα δὲ καλῷ κἀγαθῷ, παρῃνείτο θύειν ταῖς Χάρισι. (p. m. 296. pr.) *G.*

11. Μὴ μιμεῖσθαι] Sophiſtae paſſim a Platone perſtringuntur, ut quodam in loco dicat eos eſſe evidentem diſcipulorum perniciem. *G. C.*

13. Περιοδεῖσι] Interpretantur *depaſcere*: neutrum bene percipio. Suſpicor ἐφεδρεῦσαι fuiſſe, quod ſtudium & curam intentiorem ſignificat: cum facile fuerit in manu intricatiore aetatis poſterioris π in οδ transire. *J. M. G.*

19. Χάρισι] *Heſiod.* in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. *G. C.*

Χάρισι — θύε] Xenocrati triſtiori idem Plato ſuaſit; *Diog. Laërt.* 97. DE. Vid. *Caſaub.* notam p. 38. Sic ſupra Hiſtorico ſua dixerat, τῇ μούσῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ. Συγγρ. c. 39. *M. duS.*

22. Λαρυγγίζειν] V. AG. X. 130. *M. duS.*

28. Διέξειν] Lege λεκτέον. Certe ſic ratio poſtulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis qui ad ſcribendum animum appellunt. *M. duS.*

Ibid. Προπαρασκ.] M. & Ba. recte. In reliquis προπαρασκ. uti ipſe Fl. prae etiam Tp. c. 21. ſcribit. *M. duS.*

Προπαρασκευασάμενος] Edint. vulgo male προπαρασκευασμῶν; ſed προπαρασκ. corrigendum recte monuerat *Jenſius* ad Hermot. c. 2. In quo facile obſecundavi, etſi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. *J. F. R.*

35. Οἱ μάλιστα] An θυμάλωπες, i. e. *tantum*. *E. G.*

Οὐ-

non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, projecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescebant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utrosque, & te, & laudatores illos risere.

25. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immiscs orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δυλάρια autem etiam mares pedissequos appellares: quae quis nescit, χιτώνα mulierum esse vestitum, δυλάρια autem feminas modo illos vocare; & alia multo his apertiora, quale est ἵπταμαι, & ἀπαντώμενος & καθεσθείς, quae neque aliunde delata domicilium in Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas laudamus poëmata scribentes ad quae glossario opus est. Tua vero, ut pedestria metris com-

3 εὐμάλωπα, οὐδὲ εἰδὼς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν ἐοικότα τοῦ παρακειμένου· καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, καὶ τῇ ξένῃ πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέρους, καὶ σοὶ καὶ τοῖς ἐπαινέταις, ἐγέλων.

Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι Ἀττικοῖς εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηρτισμένον, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαλαμαγγύεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἴει σε γῆς δῦναι ἠυχόμην, ἀκούων σου ὑποδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ὡς λέγεις· δυλάρια δὲ, καὶ τὰς ἄρρενας τῆς ἀκολούθων ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆς, δυλάρια δὲ τὰ θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων σαφανέστερα, οἷον τὸ, ἵπταμαι, καὶ τὸ, ἀπαντώμενος, καὶ τὸ, καθεσθείς, οὐδὲ μελοποιὰ τ' Ἀθηναίων φωνῆς. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφοντας παίγνια· τὰ δὲ σὰ, ὡς πρὸς μέ-

d Ἀπαντώμενος] Ἀπαντόμενος W. e Μελοποιὰ] Sic Edd. & M. f Δὲ] Abest a Fl. & M. Adest in reliquis.

Οὐ μάλωπα] Non valde spero, me assequi posse quid haec sibi velint, cum jam tum vulgo ignorarentur. Equidem cura apud *Hesychium* inter glossas ac difficiliora referatur μάλ' ὄπα, quod interpretatur πάνυ ταχέως, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit ὃ μάλ' ὄπα. Verum abjeci ὕφρυα non magnum, cui repugnaret articulus τ' & ἐοικότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. *J. M. G.*

42. Ὑπερόπτικος] *Philostr.* in vit. Apoll. Thyan. c. 17. pr. Λόγων δὲ ἰδίαν ἐπήσκησεν — ὃ καλλιλογιστιμίαν, καὶ ὑπεραττικίζοντας. Quod *Olear.* recte exponit adfectationem nimiam Atticismi, & hoc Luciani aliisque ex ejusdem *Rhet. praecept.* aliisque adfert. Sed hoc facile erat; solet autem saepe in difficilioribus aberrare. *J. F. R.*

46. Οἷον ἐκεῖνα] *Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terra obrui, quum scilicet exiguissimas* χιτώνιον &c. Luciani sunt haec. *F. G.* Vertebantur olim: *quales sunt illae res? &c.* Sed pessime, ut Cl. *La Croze* etiam animadverterat. *J. F. R.*

47. Κατὰ γῆς δῦναι ἠυχόμην] Conf. infra Ἀπολ. c. 18. *M. du S.*

51. Χιτώνιον] Χιτὼν autem est ἱμάτιον ἐνδρικὸν. *Hesych.* *F. G.*

Χιτώνιον] Conf. *Th. Mag.* *M. du S.*

55. Μελοποιὰ] Ne Lucianus ipse aut ejus larva peregrinum se prodat, lege μέτροια. *M. du S.*

56. Κατὰ γλῶτταν] I. e. ξυνοῖς & inusitatis verbis scribentes. ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων οὐ μετὰ τοὺς πάλαι χρόνους ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ ἀκίτει ἐστὶ, τὰ μὲ τοιαῦτα γλῶτταν καλοῦσιν. *M. V.*

Κατὰ γλῶτταν] Hinc *Philostratus*, ut supra, ortum est hac Dissert. c. 17. λόγων ἰδίαν καλλιλογιστιμίαν vocat. quod ex *Suida* & Aristophanis *Scholiaste* optime ab Interprete enarratur p. 21. τὸ πολλαῖς γλώτταις μαμυγμόνη; addito etiam *Eunapii* in eam rem loco, de Libanio p. 173. *M. du S.*

μέτροις ϖροβάλλειν, καθάϖερ ὁ [a] Δωσιάδα βωμὸς ἂν εἴη, ἢ ἡ τῆ Λυκόφρονϛ Ἀλεξάνδρα, ἢ εἴ τις ἔτι τούτων ἡττων Φωνὴν κακοδαιμονέστερος· ἂν ταῦτα ζηλώσης, καὶ μελαμάθης, [b] ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτῆ ἔσῃ. ἢν δὲ λάθης αὖθις εἰς τὴν λιχνείαν κἀλολιθῶν, ἐμοὶ μὲν ἀποπεπλήρωται ἡ ϖροθέσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄνγε καὶ ξυνῆς χείρων γενόμενος.

parem, ſicut Doſiadae ara fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & ſi quis adhuc eſt linguae quam iſti infelicioris. Haec ſi ſtudioſe dediſcas, optime tibi conſulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas fallente velut veſtigio labaris, admonitione ego defunctus ſum, tu vero te accuſabis, ſi quidem aliquando deteriorem te factum intelliges.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ. EUNUCHUS.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. PAMPHILUS.

Πόθεν, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τοτὲ δὲ ϖλέον τῆ συνήθως εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ τὰ γέλωτα. ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἥκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τῆ γέλωτϛ δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ϖοιήσομαί σε, ἢν ἀκούσῃς οἷα δίκη δι-

UNde nobis, Lycine, aut quid ridens advenis? Nam ſemper quidem hilaris eſſe ſoles: hoc autem ſolito plus mihi videtur, in quo neque riſum continere potes. LYC. E foro tibi adſum, Pamphile: riſus autem ſtatim faciam te participem, ſi audieris, cui cauſſae diſceptandae in-

a Δωσιάδου] Ex emend. *Solani*. Δωσιάδα Edd. priores & M. *b* Ἄριστα] Καὶ ἄριστα *S.* At cum vulgata facit W. *c* ΕΥΝΟΥΧΟΣ] ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *f. H.* Deeſt ΠΑΜΦ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante ϖόθεν.

58. Δωσιάδου] *Doſiade ara*. Sunt qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inſcribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obſcurum. *G. C.*

Δωσιάδου] Lege Δωσιάδου. Extat autem hodieque haec *Ara* inter *Simmiae Rhodii* opuſcula. Ex hoc autem loco Scholiaſtam Theocriti emendare jubet *Meurſius*, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὠδάδου. *Lect. Att.* p. 141. Scholiaſtes autem ille non comparet in Rom. nec in Lugd. Edd. Sed in Veneta An. 1543. quod idem Meurſius monet. Vide epigramma apud *Kennet.* p. 44. Rhodium fuiſſe liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae*. Primus edidit *Salmaſius*, atque eruditis Scholiis emendavit. *Plinius* IV. 12. de rebus Creticis *Doſiadem* nominat. *M. du S.*

[Ara quae Theocrito ſolet ſubjungi, nec Theocriti nec Doſiadae eſt, ut Salmaſio oſtenſum.] *Loid.*

Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσίδας ſcribitur apud *Clem. Alex.* in Προτρ. *M. du S.*

Δωσιάδου] *Cognati* notam ad hoc verb. in exemplari ſuo merito deleverat Cl. *La Croze*. *J. F. R.*

59. Λυκόφρονϛ Ἀλεξ.] Quae hodieque ſupereſt, non ſine majorum noſtrorum ignominia, qui tot praeſtantioribus neglectis, talia nobis monſtra aſſervarunt. *M. du S.*

15. Ὅλως ἀμαύξας βλασφημιῶν] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ἐριστικῶς ἀκόλουθα χρωμένων. Sic apud Gallos *une chamaretée de paroles*. *J. B.*

Ὅλως ἀμαύξας βλασφ.] Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter ſe Peripateticorum interfuiſſet, ac Pamphilus id vere ridiculum eſſe reſpondiſſet, ac oportuiſſe potius, ut rem placide inter ſe componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter ſe compoſuerunt, ut congreſſi integra convitiorum plauſtra invicem in ſe effuderint, ſummo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca ejus ponamus; οὕτω ξυμπεσόντες, inquit, ὅλως ἀμαύξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀκόλουθα, κεκραγότες, καὶ ὑπερφυεῖ τινὶ ὄμῳ. Dictionis hujus origo [ἀμαύξας βλασφημιῶν] haud dubie ab illo antiquiſſimo apud Athe-

interfuerim, contendentibus inter se philosophis. PAMPH. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, philosophos jure inter se experiri, qui debeant, si quid etiam sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

καζομένων παρεγενόμην, φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων. ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, φιλοσοφοῦντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σοφίσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα.

2. LYC. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se plaustra conviciorum tota in se congesserunt invicem, clamantes & ultra quam possent contendentes? PAMPH. Numquid de literis disceptabant solennia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae. LYC. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Ejusdem enim ambo sententiae, & disciplinae ejusdem. Et tamen judicium constitutum est, & suffragia ferebant judices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur. PAMPH. Quin tu igitur dicis jam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵ γε ξυμπεσόντες, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν καλεσκέδασαν ἀλλήλων, κεχραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι; ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς λόγων· δίκη δὲ ὅμως συνειστήκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφορεῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύταλοι, καὶ σοφώταλοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἄν τις ἡδέως, οὐδὲ μέλως τι φθεγξάμενος, οὐχ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος. ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τοσοῦτον γέλωτα.

ΛΥΚ.

15. Ὅλας ἁμάξας] Ἐπὶ τῶν ὄντως ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων εἴρηται τοῦτο. καὶ γὰρ οἱ τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἁμαξῶν ἀναβαίνοντες, τῷ ἅμα τι πειράττοι, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀπανύρδην εἶναι, ἴσκασιν ἀλλήλους, ἀφ' ἧς παραιμία, τὰ ἐξ ἁμάξης. ἔστω δὲ ἴν' ἐνδείξηται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκώμματι. * ὥσπερ κολουθοῦσιν τῷ εἰωθότως, ὅλας εἶπεν ἁμάξας. V.

17. Ὑπερδιατεινόμενοι] Ὑπερφιλονεικοῦντες. V.

18. Διεφέροντο] Διεμάχοντο. V.

* Παρακολουθοῦσιν] Ita dedit *Solan.* pro vulgato παρακολουθοῦσιν.

thenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi caussa, scommata & convitia in quemlibet jaciebant: quemadmodum docet *Gyraldus* Dialogo de Poëtis VI. pag. 324. editionis nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expressserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos. . . . . *J. J.*

Ὅλας ἁμάξας βλασφ.] Sequebantur hic in Cl. *Jensii* Lectt. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes; 28. paginas implentia, a p. 272. ad 289. quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum Lectorem ad libellum ipsum remittentes. *J. F. R.*

23. ψηφοφορεῦντες ἦσαν] Ita videtur concepisse structuram Cl. *Gesnerus*, ut periphrasis sit, qualis apud *Herodian.* I. 3. 12. Κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλοις pro ἐκράτησε. Vel ap. Nostrum in *Asin.* c. 30. Οὐ γὰρ ἦν καλῶς. Et alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei cariss. *Belgam Graec.* p. 402–3. Fateor itaque eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens agit Rev. *Elsner.* ad Euang. Luc. I. 21. ubi, καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν, legitur, & cujus non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus Interpres aliter videtur construxisse, vertens: *judices qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν jungens cum ἄριστοι, non cum ψηφοφορεῦντες, quod nondum improbo; sed Lectoris arbitrium facio quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. *J. F. R.*

31. Συν-

ΛΥΚ. Συντέταχ}αι, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶδα, ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις ἡ φαύλη κτ' γέγη τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ [a] Ἐπικουρείοις, [b] ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τῆς Περιπάτου, τὰ ἴσα τοῖς ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτοῦ τινος, ἄλλον ἀντικαθίσταθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἆθλα, ἡ βοείη τις ἦν, κτ' τ' ποιητήν, οὐδ' [c] ἱερήϊον, ἀλλὰ [d] μύριαι κτ' τ' ἐνιαυτόν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις. ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καί τινα φασὶν αὐτῶν ἐναγχος ἀποθανεῖν, τῶν

3. LYC. Conſtituta ſunt, quod noſti, Pamphile, ab imperatore ſalaria non contemnenda generatim philoſophis, Stoicis dico, & Platonicis, & Epicureis, inſuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicujus locum ſurrogari, probatum ſuffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, ſecundum poëtam, *neque victima*, ſed deocies millenae quotannis drachmae, ut juvenes doceret. PAMPH. Novi iſta, & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Pe-

a Ἐπικουρείοις] Ἐπικουρίοις W. b Ἔτι καὶ] Ἔτι δὲ καὶ W. c Ἱερήϊον] Sic P. ſola. Ἱερῶν cett. & M. d Μύριαι] Μυρία male L.

39. Κατὰ τ' ποιητὴν] Ἐκ τ' Χ. τ' Ἰλιάδος τοῦτο. G.

31. Συντέταχται] Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipſo, ut putant, anno, quo Athenis initiatus eſt, qui CLXXVI. Vid. *Dion.* LXXI. p. 815. & *Philoſtr.* 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex *Capitolino* tribuatur (c. 11.) Dio id & Philoſtratus Marco vendicant; hic in *Theodoto* p. 291. ille p. 814. A. (vid. *Wotton* p. 169.) Quantum autem fuerit illud ſtipendium, vide ſtatim hoc ipſo capite, & c. 8. *M. du S.*

32. Ἐκ βασιλέως] An M. Antonino philoſopho? *F. G.*

Ἐκ βασιλέως] Ita ἐκ pro ὑπὸ infra *Demon.* c. 51. Et ſic pro *unde* vel *a quo* aliquid praebetur, *Arrian.* Exp. Alex. II. 1. ἡγεμὼν ἐκ βασιλέως Δαρείου καθεσταμένος. *Dionyſ. Perieg.* de ſitu Orb. verſ. ult. — ἀλλά μοι ὕμνων Αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιος εἶην ἀοιδός. Sic ἐκ τινὸς ταθῶν pro ὑπὸ, *Long. Paſſ.* III. pr. *Herodian.* VIII. 8. 2. ἠγανάκτουν ὅτι ἄρα ἔχοιεν ἐκ συγκλήτου βασιλέως, quod vertitur: *gravabantur datos ſibi a ſenatu principes.* Sed & ibi ſimul ſignificare poteſt: *principes e ſenatorum numero datos.* Nam praemittitur populum laetatum patriciis principibus. *J. F. R.*

Ibid. Μισθοφορά τις] De ſalariis rhetorum vid. *Gronov.* P. V. 4, 11. p. 32. μύριαι δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium ſunt quadraginta millia H. S. ſ. 2000. floreni Rhenani. Quae turbae circa talem ſucceſſionem ortae nonnunquam ſint, ſuo exemplo docet Eunapius in Proaereſio p. m. 131. *J. M. G.*

37. Δοκ. ψήφῳ τ' ἀρίστων] *Philoſtratus* quidem Herodi eam poteſtatem a Marco cum primum conſtitueretur, factam tradit, p. 566. Cum ipſe Profeſſorem Rhetorices Theodotum nominaret. At *Eunap.* in Proaereſio de philoſophis; χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ὑπὸ πάσαις ψήφοις &c. *M. du S.*

39. Κατὰ τ' ποιητὴν] Carmen eſt *Homer.* ex Iliad. X. *Virg.* L. XII. Aen. hoc ita interpretatus eſt:

— *Nec enim levia aut ludicra petuntur*
Praemia, ſed Turni de vita & ſanguine certant.
G. C.

Κατὰ τ' ποιητὴν] Affert eundem locum *Cic.* ad Att. I. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Οὐδ' ἱερήϊον] Locum Homeri emendavimus, in quo Eraſmus ἱερήϊον *porcellum* verterat, dum legit ὗειον. *J. B.*

Οὐδ' ἱερήϊον] Il. X, 159. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην, Ἀρνύσθην, ἅ, τε ποσσὶν αἰόλια γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat *Clarkius* ſatis firmant interpretationem noſtram ἱερείου, quam *porcellum* reddidere alii. *J. M. G.*

Ibid. Ἱερήϊον] Etſi nihil intereſt quomodo hic legas, ἱερήϊον, an ἱερεῖον, dicam tamen, cur Pariſinae ſoli obtemperaverim, cujus Lectionem non adnotarat *Solanus* noſter. Recepi enim hoc, quia ex *Homero* eſt; at quum verſus non ſit, dices ad rem non verba reſpexiſſe Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemiſſo vocabulo βοείη; patet etiam alteram ad eandem eſſe formandam. *J. F. R.*

40. Μύριαι] Eandem cum Luciano ſummam tradit *Philoſtratus* in Theodoto Soph. p. 566. τοὺς μὲν Πλατωνικοὺς, καὶ τοὺς ἀπὸ τ' Στοᾶς ἐκ τῆς ἀσκήσεως, καὶ αὐτὸν Ἐπίκουρον προστάξω ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρίνειν. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Profeſſores, ſed non eo ſtipendio dotati. Idem p. 526. & nott. *Sueton.* Veſp. c. 17. *Primus e fiſco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena conſtituit.* De Philoſophis nihil. Nec ſatis aſſequor quibus rationibus inducti viri quidam doctiſſimi erraſſe in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen ſummam tradit *Tatianus* p. 70. nempe ἑξακοσίους χρυσοῦς, quae ſumma quinta par-

Peripateticorum puto alterum. LYC. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & hactenus ridiculum illis erat nihil *aliud*, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris majorum suorum, decertarent. PAMPH. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare. LYC. Recte dicis.

Περιπατητικῶν οἶμαι τ' ἕτερον. ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, ᵉ γελοῖον ἦδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, καὶ χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατρῴων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι. ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γε ἔστι τοῖς Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἴεσθαι. ΛΥΚ. Ὀρθῶς λέγεις. Φα-

ᵉ Γελοῖον ἦδὲν ἦν ἐκείνοις] Sic Edd. constanter, item M.

parte Lucianeam superat, si Aristophanis *Scholiastes* (p. 741.) valorem aurei justam assignavit. *Cressolius* summam a Luciano traditam 833. aureos Gallicos conficere ait, AG. X. p. 184. [Historia docet stipendia Philosophis ab Antonino Pio, ac M. Aurelio data fuisse. *Capitol.* in illius *vita* p. 21. C. *Rhetoribus*, inquit, *& Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI. p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo* (Marco) *locupletaretur.* Idem Capitolinus in hujus principis *vita* significat p. 32. C. Vide & *Galenum progn.* t. III. p. 460. Ed. *Bas.* 1538. *Dio* LXXI. p. 814. A. Till. t. II. p. 682. Plura vero *Salmasius* not. ad Capitol. p. 72. de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176.) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Athenienſibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus *constituisse*, *eisque annuum salarium tribuisse*: qui μισθὸς ἐτήσιος erant μυριάδες δραχμαί, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco. „ Μυριάδες autem efficiunt monetae „ Romanae quadraginta sestertia, aureos vero qua„ dringentos, at nostrae coronatos millenos. *Tatia*„ *nus* tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, „ & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus „ ab Imperatore constituta sunt salaria, paullo am„ pliorem eorum modum agnoscit. nam ἐτησίους χρυ„ σοῦς ἑξακοσίους eos in stipendium accepisse dicit; „ quae sexcentorum aureorum summa, non μυριάς „ δραχμῶν, sed μυριάς ἐ δισχιλίας continet. Quid igi„ tur statuendum? An τετρακοσίους (mendam ei vo„ ci subesse oportet, L. πενταε——.) pro ἑξακοσίους, „ apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus au„ reorum conveniat cum illis μυριάσι Luciani & Phi„ lostrati? . . . . Sed nullis correctionibus opus. Pu„ to enim *Lucianum* & *Philostratum* in exprimenda „ illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Phi„ losophis, breviter ac rotunde μυριάς dixisse, cum „ tamen darentur μυριάδες ἐ δισχιλίαι. Sic majorem „ numerum expressisse contenti, minorem & excur„ rentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita „ etiam optimos quosque auctores loquutos, exem„ plis non paucis *ad Suetonium* firmabimus, ubi de „ hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus". Μυριάς δραχμαὶ talentum efficiebant. Vide *A. Gell.* I. 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. *Cic.* ad Att. XVI. 5. coll. cum *Dione* XLV. Vide etiam *Plin.* VIII. *Val. Max.* VI. 6. coll. cum *Strab.* V. —. Greaves *of the Denarius.* p. 54. Cl. *Dodwellus* diss. in Irenaeum p. 497. valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375. aut circiter (de summa Tatiani, probat enim quae Salmasio placuerant.) *Casaubonus* not. ad Suet. *Oth.* 4. cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, *aureum unum* & *centum nummos* idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde *Aristid.* Or. IX. t. I. p. 110. quae scripta est circa A. C. 178. V. p. 107. & 118. *Just. Mart.* Apoll. II. (in Ed. I.) p. 55. C. *Philostr.* vit. Soph. p. 585. & 593. de voce ἄθλα. B.] *Joh. Mass.* Exc. MSS. *M. du S.*

Μύριαι] *Benedict. decem millia nummorum.* Notavit Frater optimus *G. O. Reitz.* rectius d'*Ablancourt*, & *Bos* de Ellips. *Drachmarum.* *J. F. R.*

43. Τὸν ἕτερον] Bini ergo cujusque sectae videntur fuisse. *M. du S.*

46. Γελοῖον] Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἦδὴ ἦν ἐκείνοις. *M. du S.*

47. Χρημάτων καταφρονεῖν] Εἰς Ἀριστοτέλους ἀποκάλυψιν, qui pecuniam efficit μόριον τῆς εὐδαιμονίας. *J. B.*

53. Τρίτον τι ἀγαθὸν] Conf. supra de *Salt.* §. 70. *M. du S.*

Φασὶ γὰρ ἦν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος.

55 Aiunt scilicet ista, & ex patris disciplina bellum ab iis gestum est.

Τὰ μὲν ταῦτα δὴ, ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, ἢν ἐπιτάφιον τῷ ἀποθανόντι ἐκεῖνοι ἀγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφὶ ἀυτῷ, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτης, οἶδα ὃν λέγω, ἢν ἐριστικὸν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν· τὰ μὲν οὖν τοῦ λόγου προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἰς ἕκαστος καὶ μάλ' ἢν Δί', ἑτέρως αὐτῷ ἀμείνων ἦν.

60 Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen jam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli ejusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior.

Τὸ δ' οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο τοιέσση ἀφέμενος μὲν ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὐτοῦ, μετέβαινεν ὅπη τὸν Βαγώαν, καὶ διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· καὶ ταυτὰ δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀπεζήταζε τὸν ἐκείνου βίον. ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ὅπῃ τοῦ τοιούτου τὸ πλεῖον διατρίψας ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

70 Finis ergo causae huc evasit. Diocles omisso ostendere sua *merita*, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit. PAMPH. Merito illud quidem, Lycine: ac major pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si judex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae judicem.

ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶμὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλλα μὲν εἶχον βλασφη-

6. LYC. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis ha-

a Τὸν] Τῶν male *J.* Τὸν recte cett. & M.

55. Καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο] Εἰς * Ἀριστόλλω διαπαίσαντα, ἢ ἐν τῷ ἐπτὸς εἰσπηδᾷ μέρος τὸ εἰδώλιον πάνυ τιθῆται. *V.*

60. Ἀμφὶ ἀυτῷ] Ἐπιφιλόπονοι. *V.*

* Ἀριστόλλω] *Solam.* vulgatam hanc mutarat in Ἀριστόλα, sine auctoris male. Nam etsi utrovis more dici potest, (ut vid. ad *de Salt.* §. 21. vers. 23. in Ἄρη, tamen Ἀριστόλλω usitatius quam Ἀριστόλα. Vid. *Diog. Laërt.* L. V. §. f. & 8 m. & 10. Δημοσθένην. Quamvis ibidem 12. Ἀριστώνα, Διοτίμα, & 18. 19. Δισχίνη, Χαιρέτη accusativo casu occurrat. *J. F. R.*

60. Διοκλῆς — Βαγώας] Nomina haec ut ficta esse eruditi facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. *M. du S.*

61. Βαγώας] Barbara lingua significat *Eunuchum*; quin Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoum* appellat: *Quem penes est Dominam servandi cura Bagoum.* *G. C.*

Βαγώας] In Libro Apocryph. *Judith.* c. 12. & 13. sic quoque vocatur cubicularius Ducis Holophernis. *J. F. R.*

84. Μηδὲ τὸν ἀρχὴν δημοσίων εἶναι] *Neque principio fas esse.* Quam potest quaeso sententiam habere illud inceptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus *nefas esse vel cavari aut proponere Bagoam.* Hoc enim vult, prorsus esse nefas eum id velle. *J. G.*

88. Ἰαρῶν

liberent conviciorum & criminum, denique jam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quiddam, & mixtum & prodigiosum, & a natura humana abhorrens. PAMPH. Novum crimen narras, Lycine, jamque ipse ad risum, sodalis, adducor, inexspectatam accusationem audiens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quoque contra haec dicere quidquam ausus est?

μιῶν, ἄλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἤδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τοῦ Βαγόα [b] μέλαπωλεῖσθαι φιλοσοφίας, ἢ τ' ἐπ' αὐτῇ ἀξιοῦσθαι, εὐνοῦχος γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκλείειν ἠξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν [c] αὐτῶν, καὶ ἀρρητηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἁπάντων συλλόγων, δυσοίωνόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἔωθεν ἐξίοι ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, ὅτε ἄνδρα ὅτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνοῦχον λέγοντος, ἀλλά τι σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς [d] ἀνθρωπείας φύσεως. ΠΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα φῂς, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἤδη γελῶν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τῆς καθηγορίας ἀκούων. τί δ' ἂν ἕτερος; ἆρα καὶ ἡσυχίαν ἦγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντιπεῖν ἐτόλμησε;

7. LYC. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod familiare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste sudabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre, inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum qui sit eunuchus, quum mulieres etiam vindicare sibi possint, adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thar-

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δουλίας (οἰκεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐσιώπα πολὺ ἐσιώπα, καὶ ἠρυθρία, καὶ ἰδίαν φανερὸς ἦν τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον [e] ἐμφθεγξάμενος, ἠδίκησα φαῖεν ἔφη τὴν Διοκλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείσασα, εὐνοῦχον ὄντα, ἃς καὶ γυναῖξι μετεῖναι καὶ παρήγοιτο Ἀσπασία, καὶ Διοτίμα, καὶ Θαργηλία, συμ-

[b] Μελαπωλεῖσθαι] Nihil mutare *F. Fl. H. P. S.* notat *M. de S.* [c] Αὐτῶν] Sic recte *Fl.* & *P.* Αὐτῷν *F.* male. [d] Ἀνθρωπείας] Ἀνθρωπίνας *F.* Sed prius est in *Fl. H. P.* & *M.* [e] Ἐμφθεγξάμενος] Hanc esse constantem lectionem notat *M. de S.*

25. Μιλησιωνίδας] Ἀστυνομῶν. *V.*

28. Ἱερῶν αὐτῶν] Sunt qui ex verbis Deut. XXIII. 1. idem apud Judaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide quid vir eximius *Humphredus Prideaux* de re efferat Hist. sine L. VI. Partis I. p. 400. Ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II. p. 265. *M. de S.*

29. Περιῤῥαντηρίων] *Vasa lustralia* vertit Cl. *Hemst.* in Dial. *de Sacrif.* c. 13. p. 536. T. I. *J. F. R.*

31. Δυσάντητον θέαμα] Vid. *Thes. Gr.* II. 509. & quatuor Epist. c. 39. & Ἀποφθ. c. 17. *M. de S.*

11. Ἀστυνομία] Milesia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule *Menagium* in eo libro quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit Εἰκ. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes *Aristophanis* p. 396. quem sequitur *Suidas*. Quin ipse *Plutarchus* docet posterioris, quae Cyri junioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. *M. de S.*

Ibid. Διοτίμα] Vid. *Menag.* De qua noster Εἰκ. c. 18. *M. de S.*

Ibid. Θαργηλία] Vid. *Leid.* Diction. & Plut. Pericle 300. *M. de S.*

συνηγορήσουσαί αὐτῷ· καί τις Ἀκαδημαϊκὸς εὐνοῦχος [a] ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμήσας ἐν τοῖς Ἕλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ καὶκεῖνον αὐτὸν, [b] εἰ ἦεν, καὶ τὰ ὁμοίων μελεποιεῖτο, εἶρξεν ἄν, ὑ καλαπλαγεὶς αὐτῷ τῷ δόξαι τοῖς πολλοῖς δόξαν· καί τινας καὶ αὐτὸς [c] ἀπεμνημόνευε λόγους, [d] καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἀπό τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς τὸ γελοιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος.

Ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν [e] ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος ἐπὶ φιλοσοφίαν [f] παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχειρισθῆναι [g] ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν πρασεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, πώγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτόν, καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶ ἀνέχεσθαι βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέπουσα ταῖς [h] μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεσθαι· τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῆς βακήλων χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν γὰρ κατὰ

gelia, quae cauſſam ipſius juvarent; atque aliquis Academicus e Gallia eunuchus, qui paullo ante noſtram aetatem inter Graecos floruerit. At Diocles illum ipſum quoque, ſiquidem fuiſſet, & eadem tractaſſet, arcebat, nihil commotus ipſius apud vulgus gloria: & quaedam ipſe memorabat dicta, in illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in corporis illud vitium jacta.

8. In his agebant judices, & caput cauſſae jam in eo vertebatur, probandusne eſſet eunuchus, philoſophiam profiteri, & adoleſcentium praefecturam ſibi demandari poſtulans? altero dicente, Habitum & integritatem partium omnium corporis ineſſe philoſopho debere, praeſertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei apud accedentes & diſcere volentes auctoritatemque praeſtet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi vero conditionem, exſectorum etiam ſtatu deteriorem. Hos enim tamen aliquan-

a Ἐκ Κελτῶν] In M. erat in margine Γρ. ἐκ Πελαγῶν τελῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat *Fl.* b Εἰ ἦεν] Ita reſtitutum ex L. & *Fl.* Εἴπερ ἦν ſine commate Edd. vulgo. c Ἀπεμν.] Sic *Fl. H. P.* &c. & M. Ἐπεμν. *F.* d Καὶ] Et illud καὶ adeſſe in *H. Fl.* & *P.* notat *M. duS.* e Ὄν] Εἶναι W. male. f Παρελθεῖν] Παρελθὼν *Vorſt.* At vulgat. ſervant *H. P. B2. Fl.* Παραγγέλλειν *W.* Sed fuit prius ν—ων. g Ἀξιῶν] Nil mut. *F. B2. P. El.* & M. h Μυρίαις] *Colt.* videntur legiſſe μισθοφορίαις. Sed vulgatam ſervant *H. F. Fl. P.* & M.

31. Πρέπουσα ταῖς μισθοφορίαις] *G.*

* Γυναικώδης] Ἢ ὁ τετιμημένος τὸ αἰδοῖον. *G.*

33. Βακήλων] Βακήλων μέγας, εὐνοῦχος, * γυναικώδης, *V.*

12. Τις — Εὐνοῦχος] *Phavorinum* hiſce deſignat, qui & ipſe Eunuchus cum eſſet, adulterii cauſſam dixit; teſte *Philoſtrato* in Soph. vit. p. 489. (erat enim etiam Sophiſta Phavorinus) de quo vide Δήμων. c. 13. & *Xiph* 257. B. in Adr. & *Plut.* 1307. 2. f. Ubi autem legerit *Muretus* in adulterio deprehenſum, neſcio; niſi forte deceptus. Variar. Lect. X. 11. vid. not. ad c. 10. *M. duS.*

Ibid. Ἀκαδημαϊκὸς] Pro ἀκαδημιακὸς recte, vid. ſupra, 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. Et *Piſcat.* c. 43. f. Item infra *Icarom.* c. 25. f. *J. F. R.*

13. Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Intelligit Arelatenſem Philoſophum Favorinum, de quo in vita Demonactis. *J. B.*

Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Vid. *Philoſtr.* vit. Sophiſtarum I. 8. de *Favorino* praedicantem, eum utriusque ſexus participem natum, & ex viro ac muliere compoſitum fuiſſe. Et mox ibid. quod *Gallus* eum eſſet, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuiſſe ex Philoſtrati deſcriptione colligendum dixeris; niſi ibidem *Eunuchum* illum vocaret, addens: mirandum, Εὐνοῦχος ὢν μοιχείας κρίνας. Videtur autem per jocum ſic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; ſive quod a natura eſſet ſterilis, non caſtratus. Conf. *Olearii* notas ad Philoſtr. qui Luciani aliquot loca ex *Demon.* & *Eunuch.* cum Philoſtrato comparat. *J. F. R.*

15. Εἴτις ἦν ὁ τὰ ὁμοίων μελετοιῆτο] *Henricus Valeſius* ὁ μάλιστα ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ ἦεν, & quidem peropportune. Sed quod mi-

quando expertos esse virilitatem ; hunc autem ab initio statim abscissum , & ambiguum quoddam animal esse , cornicum instus, quae neque in columbis neque in corvis numerentur.

9. Altero autem contendente, Non corporis hoc esse judicium , sed robur animi spectari , & examen mentis oportere fieri, atque scientiae dogmatum : tum Aristoteles citabatur testis ejus orationis , qui supra modum admiratus sit Hermiam eunuchum, Atarnensem tyrannum , usque eo , ut etiam illi eodem modo quo Diis rem sacram faceret. Quin etiam illud adjicere ausus est Bagoas , Multo aptiorem esse adolescentibus eunuchum magistrum , in quo neque haerere aliqua illorum respectu calumnia possit , neque Socratis illud crimen locum habere , quasi corrumperet adolescentulos. Cumque in mentum imberbe in primis jacta quaedam essent, lepide hoc, ut sibi quidem videbatur , adjecit. Si , enim , inquit a

πεπειρᾶσθαί πῶλε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῷον εἶναι καὶ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἳ μήτε περιστεραῖς, μήτε κόραξιν ἐναριθμοῖντο ἄν.

Τοῦ δὲ σωματικὴν λέγοντος εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τὴν γνώμης ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τὴν τῶν δογμάτων ἐπιστήμης. εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας [k] Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ καὶ ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἑτόλμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἁρμοδιώτερον εὐνοῦχον τοῖς νέοις διδάσκαλος, οὐδὲ ἀφορμὴν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι δυνάμενον, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἄν, ὡς διαφθείρων τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγένειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο, προσέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ τώγωνος, ἔφη, βα-

i Ζῶον] Ζῷον W. cum puncto subscripto. k Ἑρμείαν] Sic etiam *J. B. H. El.*

42. Εἶθ' ὁ Ἀριστότελης] Γράφε· ὁ Θεμιστοκλῆς. *V.*

mirari cogor , quum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur , ut citavi ; tum nosse oportet egregium *Brissonium* libro 11. de regno Persarum , ubi primus illustrat hunc Luciani locum , docetque Favorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum , quam prout emendat *Valesius*. *J. G.*

Εἶθ' ὁ Ἀριστότελης] L. & Ed. *El.* uti conjecerant *Valesius* & *Brissonius*. Ante an. Chr. 163. obiisse *Phavorinum* ex *Galeno* , Progn. T. III. p. 455. colligit vir Clariss. *Joh. Masson*, Exc. ined. *M. du S.*

18. Καὶ πρὸς] Mallem illud καὶ abesse , non modo quia ab καί τινας, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas ; sed quia καί τινας ἐ αὐτὸς jam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκεῖνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus qui repetita hac conjunctione gaudet ; verum & *Aelianus* aliique, vid. modo *Ael.* L. III. 1. Ubi in part. posteriore capiris singulis versibus incredibilem in modum reperitur. Sic & *Alciphr.* L. 2. ep. 1. duodecies καὶ habet intra 14. versus ; licet alioqui non semper ita prodigus sit hujus conjunctionis. *J. F. R.*

25. Παιρλθεῖν — ἀξιῶν] *Vorstius* pro παιρλθεῖν in suo Codice rescripsit παιρλθὸν , uti & in W. prius fuit , nunc autem ὡς παρεγγίνειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio , legendumque ἄξιος. *M. du S.*

44. Ἑρμείαν] Vide *Suidam*, qui Ἑρμείαν , falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum , vide quos ibi laudat doctissimus Editor , *Laërt.* V. 3. p. 114. D. & 116. E. & *Athen.* XV. 696. Unde autem habuerit Bagoas , cultum ab Aristotele Hermiam , non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi *Laërtius*, & *Athenaeus* l. c. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ Ἀταρνέως τύραννον] In marg. *Ald.* 1. additum erat : „ Vid. *Suidam*. Meminit & *Strabo* L. XIII." Consule igitur illum p. 614. (vel 913.) ubi ait: Ἀταρνεὺς δέ, ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον. *Atarneus est Hermeiae tyranni regia*: cujus historiam *Xyland.* dedit ante, in nott. ad *Strab.* *J. F. R.*

51. Διαφθείρων] At ne erres , Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρεσ. c. 15. *M. du S.*

βαθέα κρίνας δέοι τὰς φιλοσοφοῦντας, τράγον ἂν δικαιότερον προκριθῆναι πάντων.

Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρεγένετο (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) καὶ μήν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὗτοί γε τὰς γνάθους λείους, καὶ τὸ φώνημα γυναικεῖος, καὶ τἄλλα εὐνούχῳ ἐοικότως, εἰ ἀποδύσαιντο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, [a] καὶ μοιχὸς ἑάλω ποτέ, ὡς ὁ [b] Ἄξων φησίν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνοῦχον ἀναφυγών, καὶ τοῦτο προσφύγετον εὑρόμενος, ἀφείθη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαζόντων, ἀπό γε τῆς φανερᾶς ὄψεως. νῦν δὲ κατὰ παλιωδήσαί μοι [c] δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα.

Τούτων δὴ λεγομένων, οὐκ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγώας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ [d] τῷ ἱδρῶτι ῥεόμενος, καὶ ὅτε συγκαλύπτεσθαι [e] τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, ὅτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι. ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν ἃ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν παρεσχηκέναι τρυφὴν παρεσκεύασε. τὸ δ' ἤδη τέλος τι ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτοῦ οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν,

barba prolixa judicari philosophos oportere, caprum justius praeferri omnibus.

10. Inter haec tertius alius superveniens, cujus nomen in obscuro relinquatur, Verum tamen, inquit, judices, iste levibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho simili, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum judicabant, negantibus, ex specie manifesta: jam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis causa.

11. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffluens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praesens certamen judicaret. PAMPH. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praebuisse. Sed quid tandem factum est, & quomodo judices de illis decreverunt?

12. LYC. Non in eadem omnes erant sen-

a Καὶ μοιχὸς] Nihil mut. *Fl. J. H. Bz. P. M.* ὅτι legend. adscripsi. *Solon.* b Ἄξων] Sic minore a *Fl.* Cett. Ἄξων majore. c Δοκεῖ] Hoc ex *Fl.* & W. est. Δοκεῖ Edd. vulgo. d Τῷ ἱδρῶτι] Desunt haec duo male in *Fl.* Adsunt in cett. Item in M. & P. e Τῷ τῆς μοιχείας] Τῷ περὶ τῆς μοιχ. W.

64. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων] Καμπτόμενα τοῦτο, καὶ ὁ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσιν πρὸς φύσιν. *V.*

59. Οὗτοι] Miror quid hic in mentem venerit viris doctissimis *Vossio* & *Gott. Oleario*, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bogoa enim haec manifeste dicuntur. Vide hujus not. 6. ad *Philostrat.* de Vit. Soph. L. I. c. VIII. 1. Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisse, de quo ad cap. 7. *M. du S.*

63. Καὶ μοιχ.] Lege ὅτι, vel ὅτι ἐ μοιχός. *M. du S.*

64. Ἄξων φησὶ] Axo leges Solonis, ut patet apud *Laërtium* in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. *Suid.* Scholiast. *Aristophan. Nubil. Pollux*, ut Rhetra Lycurgi. *J. B.*

Ἄξων] Vide *Gell.* II. 12. *A. V.*

Ibid. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις] Καμπτόμενα τοῦτο, καὶ ὃ φασιν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. *J. B.*

80. Τυχοῦσαν] Vid. not. supra ad *Pisc.* c. 17. *J. F. R.*

90. Ὁμόψηφοι] Ὁμόφυλοι. *F. G.* Secutus sum scripturam God. W. & Ed. *Fl.* ac monentem *Gujetium*, quia sic recte

sententia, sed alii postulabant illum exutum instar mancipiorum inspicere, possetne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, jubere illum congredi, & inire, & judicum aliquem, aetate maximum & fide dignissimum adsistere, ac, num philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, & nemo esset cui non concussa dolerent ilia, decreverunt rejicere & remittere caussam in Italiam.

13. Et nunc aker quidem ad eruditionis ostentationem ut aiunt, exercet se & comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen movet, maxime sibi contrarium: isque more malorum caussidicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoae autem alia, ajunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur Philosophiae criterium esse, haec demonstratio cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum juvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

85 ἀλλ' οἱ μὲ ἠξίουν ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀγυρώτας βλέπειν, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τὴν ὄρχεων· οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον μέλλοντες τινὰς τῶν ἐξ [f] οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ [g] ὀπυίειν, καὶ τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ πιστότατον ἐφεστῶτα ὁρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. [h] μὴ δὲ ἐπεὶ πάντας γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα ἤλγει βασανόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν 95 ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην.

Καὶ νῦν ἄτερος μὲν πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὥς φασι, γυμνάζεται, καὶ παρασκευάζεται, καὶ καλήγοριαν συγκροτεῖ, καὶ τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιόταλον αὐτῷ καὶ οὗτος τὴν τοῦ φαύλου τοῦ ῥητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὴν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων, 5τῷ Βαγώᾳ δὲ ἕτερα, ὥς φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ ἤδη χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσειν ἐλπίζει, ἢν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὦ ἑταῖ- 10ρε, φιλοσοφίας δείγματος κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὅθεν καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δέ μοι κομιδῇ νέος ἐστὶν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἕτοιμον εἰς φιλοσοφίαν ἔχειν.

f Οἰκήματος] Et hoc habere *J. Fl. H. Ba. P.* & *M.* notat *M. du S.* g Ὀπυίειν] Sic *W.* & *Fl.* Ὀπυίειν vulgo. h Μὴ δὲ] Et sic esse in *J. H.* & *Fl.* &c. notat *Salm.*

87. Τάγε πρὸς τὴν ὄρχεων] Βάλλ' ἐς κόρακας, μιαρὲ, σὺ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας. *V.*

6. Ἀνδρίζεται] Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρός τι ποιῶ. *V.*

recte scribitur, etsi futurum est ὀπύσω sine ι. vid. *Aristoph.* Acharn. 254. In *Pollucis* Onom. V. segm. 92. ὀπύω quoque est editum. Sed in Indice ὀπυίω tamen expressum. *J. F. R.*

95. Ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην] Que la cause fut renvoyée en Italie. *J. B.*

11. Τὸν υἱὸν] Athenis hoc scriptum est: vide finem c. 12. sed an inde uxorem duxerit, incertum. *M. du S.*

[a]ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ.

ΑΜΦΊ τε οὐρανῷ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή· οὐκ [b]αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' [c]αὐτέω περὶ οὐρανῷ, ἀλλὰ μαντείης, καὶ [d]ἀληθείης, ἣ δὴ ἐκ τουτέων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅκως ταύτῃ τὴν μαντοσύνην [e]διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ἐόντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ [f]πᾶσι τοῖς ἑωυτέων ἀπηγέονται· μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.

Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιὴ, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας [g]ἀπίκετο, ἀλλ' ἔστιν ἔργον θεῶν [h]παλαιῶν, θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίῃ καὶ ῥαθυμίῃ, καὶ προσέτι μισοπονίῃ, κείνοισι

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque ſtellis haec ſcriptio eſt: non ipſis de aſtris, ipſo de caelo, ſed de divinatione ac veritate, quae ab hiſce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque diſciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis poſſit, ſed reprehendo, quotquot docti cum ſint, alia quidem exercent, & ſuis omnibus enarrant, ſolam autem aſtrologiam neque honorant, neque exercent.

2. Ac ſapientia quidem *hujus rei*, antiqua, neque recens demum ad nos venit, ſed opus eſt antiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc ſunt, inſcitia & ſocordia, atque inſuper laboris odio, cum contraria il-

[a] ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.] M. ſolus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte *Coll.* & *Fl.* Ἀστρολογίας cett. Edd. male. [b] Αὐτέων] Ex emend. *Solani.* Αὐτῶν Edd. priores. [c] Αὐτέου] Αὐτοῦ Edd. priores. [d] Ἀληθείης] Ex emend. *Fenſii.* Ἀληθίης enim Edd. priores & M. [e] Διενεκτέον] Nil mut. Edd. & M. [f] Πᾶσι] Forſan πᾶσιν adſcripſ. *M. du S.* [g] Ἀπίκετο] Ἀφίκετο Edd. priores. [h] Παλαιῶν] Βασιλέων W. & *Fl.* ſola.

ΑΣΤΡΟΔΟΓ.] Γρ. αι Ἀστρολογίης. *G.*

5. Ὑποθημοσύνην] Δόγμα. *V.*

ΑΣ—ΗΣ] Coll. & *Fl.* Reliquae Edd. Ἀ—ας. (Non eſt Luciani) *Kuſt.* Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. *M. du S.*

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ] Sic infra recte c. ult. *M. du S.*

2. Αὐτῶν ἀστέων] Libellus de Aſtrologia ſcriptus eſt Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur obſervata; quod ſine dubio deſcriptorum ſocordia evenit. Sic ſtatim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περὶ οὐρανοῦ. ſcribendum fuit αὐτέων, ut recte p. 990. D. Ed. *Salmur.* 991. E. 993. A. 995. A. Iterum αὐτῶν ſecus poſitum pag. 985. D. 986. C. 990, C. Ita αὐτῷ p. 991. D. quum rectius pag. praeced. E. αὐτέῳ. iterum αὐτῷ pag. 992. E. Sic αὐτοῖς pag. 986. E. pro αὐτέοισι, ut recte pag. 993. D. 984. E. 985. B. D. 995. B. Iterum αὐτοῦσι pro αὐτέοισι pag. 991. C. 993. E. Pari Ioniſmi neglectu exiſtimo ἀληθείης ſcriptum pag. 984. A. pro ἀληθίης, ut pag. 490. A. Sic pag. 984. B. ἀφίκετο, & pag. 996. A. ἀφιξόμενα, pro ἀπίκετο & ἀπιξόμενα, ut recte obſervatum pag. 992. A. 994. A. & alibi. Similiter vitioſe pag. 989. E. legitur ἑαυτοῦ pro ἑωυτοῦ, ut recte Baſileenſis, & ubique alibi in hoc libello, ut pag. 988. E. 994. A. B. *J. J.*

Αὐτέων] Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi ſoleo, quia ea aliaque ab Cl. *Fenſio* non indicata ſuo loco partim ſponte, partim *Fenſii* monitu ex Codd. correxi. *J. F. R.*

Αὐτέων] Sic Ionice ſcribi curavimus, quod in Impreſſis omnibus & M. hic & alibi neglectum eſt. *M. du S.*

Αὐτέων] Ita ubique correxi in hac Diſſert. Vid. mox αὐτέου §. 16. & 22. ubi pluribus de Ionica hac ſcribendi ratione ago. *J. F. R.*

3. Αὐτοῦ περὶ] Cum ſaepe de corrigenda dialecto monuerint Interpretes, mirabar cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor in ſingulari craſin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, ſi fides Editionibus, quam cum σ interpoſito. Ita αὐτῇ in *Leg. Hippocr.* ac *de Arte* pr. αὐτῆς quoque & αὐτῇ & αὐτῳ ter quater occurrit, (ut mille alia omittam.) Item τούτου, τούτῳ & ſimilia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοὺς, τούτων, τούτους, τούτοισιν compluries. Verum quum & τουτέων, τουτέοις, αὐτέων legas ibid. & alibi; veluti e. gr. *de Arte* p. 6. verſ. fin. τούτων ac τουτέων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ioniſmum in Noſtro ubique

illis sentiunt, tum si quando in homines incidunt falsa divinantes, & sidera accusant, & ipsam oderunt astrologiam, eamque neque sanam neque veram arbitrantur, sed disciplinam mendacem & ventosam, iniqueque, ut mihi videtur, sentientes. Neque enim fabri inscitia, fabrilis ipsius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per se sapiens est.

3. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus constituerunt. Caussa illis partim sapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores caeteris Aethiopes; partim etiam habitandi sors commoda. Semper enim illos serenitas & tranquillitas circumjacet, neque anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate habitant. Cum igitur cernerent lunam non eandem semper

τε ἀντίζοα. Φρονέουσι, ἢν εὖτ' ἐς ἀνθρώπους ἐπικυρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἄστρων τε καὶ ἡγεμονίῃσι, ἢ αὐτέων ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδέ μιν ὕστε ὑγιέα ὕστε ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, ἢ ἀνεμώλιον, οὐ δίκαιοι, ἐμοὶ δοκέειν, Φρονέοντες. ὕστε γὰρ τέκτονος αἰδρείη, τεχνοσύνης αὐτῆς ἀφυίη, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίη, μουσικῆς ἀσοφίη. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθίες τῆς στοχείου, ἑκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ σοφή.

Πρῶτοι μὲν ὦν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατέστησαν. αἰτίη δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἡ σοφίη τοῦ ἔθνεος (ἢ γὰρ τἄλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ ἡ εὐκατοικίη ἢ εὐμαρίη· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίη καὶ γαληναίη θερεύει· οὐδὲ τῷ ἔτεϊ τρεπόμενον ἀέχουσι, ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ αἰεὶ ἐόντες ἰδίοισι ἐν πρώτοισι τὴν σελήνην ὁρῶσι ἐς τωὐτὸ

---

† Μαντευομένοισιν] Μαντεύομαι Edd. priores male. k Καλιγεφίῃσι] Sic M. a recent. manu, Καταγεφύσαι Edd. l Δοκέει] Sic W. recte cum Edd. plurimis. Δικέει malo Fl. m Ἀφυίη] Ἀδυίη W. solus. n Σοφή] Σοφὸς Fl. Nihil mut. Edd. nec M. o Οἰκήσιος] Sic Edd. pegeter Fl. quae οἰκήσεως. Οἰκήσιος M. p Ὧν] Sic restitui ex W. Οὖν Edd. priores hic & supra.

17. Ἐπικυρέωσι] * Ἐπιτύχωσι. V.
21. Ἀνεμώλιον] Μάταιον. V.
23. Ἀφυίη] † Ἀδυία. V.
26. Πρῶτοι] Παρὰ τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις χαθὼ δοκοῦντα ταῦτα. Χαλδαῖοι γάρ φασι πρώτους ἀστρονομίας ἄρξαι. M.
30. Εὐμαρίη] Εὐκληρία. V.

* Ἐπιτύχωσι] Ἐπιτύχωσιν ante legebatur; sed recte in C. Ἐπιτύχωσι. M. du S.

† Ἀδυία] Corrupta haud dubie vox. M. du S.

que restituendum, quia eum adfectare vult videri, ut posthac non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video, quoties demonstrative & ἐμφατικῶς ipsa significatur, non relative; nam sic §. 10. αὐτῇ ὑμῖν. §. 16. αὐτῆς ἀστρολογίης. §. 24. αὐτῇ τῇ μητρί. J. F. B.

8. Μίμφομαι ἐκέσι σοφοὶ &c.] Ellipsis accusativi αὐτούς, vel πάντας. Sic *Epist.* Sent. 116. p. 144, Αὐτοκράτωρ ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, ἢ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia similia vid. ad *Amor.* c. 36. ubi οὐδὲ ἐς ἐναντίην φθεγγόμενον, οἷς ἐπεχείρει λέγειν. Sed τῷ, μέμφομαι ἐκέσι similis est ellipsis. *Terentii* in Ad. II. 1. 43. *Minime miror, qui insanire occipiunt ex injuria.* Ubi quoque intelligendum relinquitur *illos*, veluti in phrasi, *mittere qui nuncies*, omitti solet, *aliquem*. Vid. *Vechn.* Hellenol. p. 68—71. J. F. B.

13. Ἀπίσσω] Recte monuit Cl. *Jens.* ita corrigendum, confer infra c. 21. & 24. ubi Edd. adspirationem bene omiserant. Vid. *Herodot.* L. I. ipso princ. ubi vel quater una pag. ἀπικόμενον, ἀπικέσθαι &c. J. F. B.

17. Μαντευομένοισιν] In Impressis est μαντεύομαι· sensus & dialectus poscunt μαντευομένοισιν. Quod cum scripsissem, inspecto Cod. M. video in eo legi μαντευομένοις. M. du S.

Μαντευομένοισιν] Facile in re tam aperta morem gessi *Solano* ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exspectandam censui. Etsi Ionismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. *Hippocr.* Aphor. 20. Sect. III. Ubi terminatio ista in σω & σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὁκόσοισι νέοισιν ἰοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι, τουτέοισιν ἀποχωρήσιος ξηρῆσιος γινομένης ἀγαθόν. ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἰοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τουτέοισι πρεσβυτέροισι γινομένοισι ὑγραὶ γίνεται. J. F. B.

18. Καλιγεφίῃσι] Lege καλιγεφέῃσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis καταγεφύσι. M. du S.

33. Ὧν] W. uti Dialectus poscebat. In Impr. ὦν, quod commune est. M. du S.

Ὧν] Cum notatum reperissem Cod. W. ita habere pro vulgato ὦν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὦν pro ὦν scribere, vid. ap. Cl.

πάμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν [a] ἄλλοίῃ [b] ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδόκεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θωύματος καὶ ἀπορίης ἄξιον. ἔνθεν δὴ ζητέοντες, εὗρον τυτέων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ σεληναίῃ τὸ φέγγος, ἀλλά οἱ πάρεξ ἠελίου ἔρχεται.

apparere, ſed plures accipere ſpecies, & in aliam alias formam verti: viſa eſt illis res admiratione & dubitatione digna. Inde igitur quaerendo invenerunt cauſſam harum rerum, quod non ſua lunae lux, verum a ſole illi venit.

Εὗρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὸν φορὴν, τοὺς δὴ πλάνητας ἡμεῖς καλέομεν (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων κινέονται) φύσιν τε [c] αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα, τὰ ἕκαστος [d] ἐπιτελέουσιν. [e] ἐν δὲ καὶ ὀνόματα αὐτέοισιν ἐπέθεσαν, οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια.

4. Invenerunt vero aliorum quoque ſiderum motum, quos quidem planetas nos vocamus, ſoli enim reliquorum ſiderum moventur: naturamque illorum & poteſtatem, & opera, quae ſinguli efficiunt. Impoſuerunt autem illis quoque nomina: non *nuda* nomina, ut videbantur, ſed ſigna *ipſarum naturarum*.

Ταῦτα μὲν [f] ὦν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν· μετὰ δὲ, γείτοσιν ἐοῦσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρέδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμιεργέα τὴν μανίκην, ὅτι μέζον ἤγειραν μέτρα τε τοῦ ἑκάστου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ [g] μηνέων καὶ ὡρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον ἡ σελήνη, καὶ ἡ

5. Haec igitur Aethiopes in caelo conſpexerunt. Poſt vicinis ſuis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegyptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera abſolutam divinandi rationem, in majus extulerunt, menſuram motus uniuscujusque ſignarunt, & annorum numerum, & menſium atque horarum ordinarunt. Et menſium quidem illis modus luna ejusque con-

a Ἀλλοίῃ] Ἄλλῃ τῇ *Fl.* Sed vulgatam cett. editionum lectionem tenent M. & P. b Ἄλλῃ μορφῇ] Ἀλλοίῃ μορφὴν *Fl.* ſola. c Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. d Ἐπιτελέουσιν] Ἐπιτελεύουσιν *F.* male. Ceterae recte, cum Cod. M. e Ἐν δὲ] Conſtans Edd. lectio. f Ὦν] Οὖν Edd. priores. g Μηνέων] Sic *Fl. P.* & M. Μηνῶν male cett. Edd.

53. Ἐσημήναντο] Ἐσημειοῦντο *V.*

Maittair. de Dialect. p. 34. Ideoque & ſic dedi mox §. 5. etſi ibi nullus Cod. praebat. Nam deinde §. 27. recte ὦν erat in P. *F. F. R.*

35. Ἄλλῃ μορφῇ] In Flor. Cod. ἄλλην μορφὴν. *F. B.*

45. Ἐν δὲ] Corruptas cenſeo has voces. *M. du S.*

f. αἱ δὲ. *F. F. R.*

46. Οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια] *Non quae eſſent utcunque nomina, ſed rerum ſigna, quemadmodum putabant.* Sic Benedictus. Eraſmus vero, *non illis quidem utcunque viſum eſt confictis, ſed quae nota rerum eſſent.* Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, ſicut videbantur, ſed ſigna* & indicia ejus quid eſſent quidque efficerent. Ἐδόκεον non refer ad Aethiopas, ſed ipſas appellationes & nomina. Videbantur eſſe nuda nomina forte data, quum tamen ſub illis laterent σημεῖα. *F. G.*

52. Μέζον] Recte pro μεῖζον. Et mox rurſus μέζω, atque alibi. Vid. *Maittair.* de Dialect. p. 113. Ed. *Haganae*, & p. 133. *F. F. R.*

55. Μηνῶν] An μηνίων, ut ſupra? *F. G.*

Μηνίων] Sic ſcribi poſcit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. *M. du S.*

Μηνίων] In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno verſu ſuperius tamen μηνίων recte habebant nonnullae. quare non erat cur *Gujetus* dubitaret. Ego ſaltem non dubitavi ſic reſtituere. *F. F. R.*

58. Ἐμάσαντο] A μώδωμαι. F. G. Non addidiſſem, niſi ut adpareret Scholiaſtae ἐμηχανήσαντο expoſitionem eſſe, non aliam lectionem. *F. F. R.*

61. Οὐδ' ἅμα] Corrige ὐδαμῶ ut infra §. 19. *F. G.*

Οὐδαμῶ] In omnibus legebatur οὐδ' ἅμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum cenſeo πλανήτας κινέονται. *M. du S.*

Οὐδ' ἅμα] Lubens itaque huic & *Solano* auſcultavi, atque in verſione *haudquaquam* dedi; quod Cl. *Geſn.* qui *nec ſimul*, ex vulgata reddiderat, non aegre ferret; nam res eſt parvi, & vulgata tolerabilis; quam hic non mutaſſem, ſi quae litera fuiſſet mutanda; at quum

converſio fuit, anni autem ſol, atque ſolis circuitus.

6. At ipſi alia quoque his multo majora machinati ſunt. Ex omni enim aëre, & ſtellis reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moventibus ſe, duodecim partes reſecuerunt, in quibus illae alterae moverentur. His cum aſſignaſſent ſuum cuique animalia, in aliam ſingula formam expreſſere, marina alia, alia vero hominum, alia beſtiarum, volucrium alia, alia jumentorum.

7. Unde etiam ſacra apud Aegyptios multorum generum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim partibus *iisdem* omnibus divinabant; ſed aliis alii partibus diverſisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quotquot reſpiciebant Arietem: piſces non edunt, qui piſces *nomine illo* ſignaverant: neque caprum mactant, quicunque noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *viſum eſt*, placant. Sane etiam taurum in honorem caeleſtis tauri colunt, atque eſt illis Apis res ſanctiſſima, qui regionem illorum depaſcatur, cui ora-

ταύτης ἀναστροφὴ ἐγένετο· ἕτερον δὲ ἥλιος, καὶ ἡ τοῦ ἡλίου περίοδος.

Οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἐμήσαντο πολλῷ μέζω τούτων. ἐκ μὲν δὴ τοῦ παντὸς ἠέρος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ [h] εὐσταθέων, καὶ ἐδαμᾶ κινεομένων, δυώδεκα μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ [i] οἰκεῖα [k] ζῶα ἐόντα, ἕκαστον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνάλια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ δὲ κτηνέων.

Ἀπὸ [l] τέων δὴ καὶ [m] ἱρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυειδέα ποιέεται. ἐκ μὲν πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δυώδεκα μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, [n] ἄλλοι δὲ ἀλλοίῃσι μοίρῃσιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβεσιν, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημήναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν· καὶ οἱ ἄλλοι τἄλλα ὡς ἕκαστοι φιλάσκουσι. [o] ναὶ μὴν καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ [p] περίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ Ἆπις αὐτέοισι χρῆμα [q] ἱρώτατον, τὴν χώρην βοσκέμενος, καὶ οἱ

b Ἐσταθέων] Ἐσταθίων *Fl.* W. & marg. *A*1*W.* *i* Οἰκεῖα] Οἰκία M. *k* Ζῶα] Lacuna inter οἰκεῖα & ζῶα eſt in *Fl.* *l* Τέων] Τέων M. & Coll. *m* Ἱρὰ] Ἱερὰ Edd. priores. quod in M. erat emendatum. *n* Ἄλλοι δὲ] Nihil mutare Edd. nec M. notat *M. du S.* *o* Ναὶ μὴν] Et ſic Edd. cum M. *p* Περίου] Sic *J. H. P.* &c. Ἱερείου *Fl.* & M. *q* Ἱρώτατον] Ita M. Sed emendatum. Ἱερώτατον Edd. priores.

58. Ἐμήσαντο] Ἐμηχανήσαντο.
67. Ἀπὸ τέων] Τούτου. *G.*
76. Σεβίζονται] Σεβάζονται. *G.*
Ibid. Ἆπις] Τὸ μοσχάριον. *G.*

quum in accentu tantum & ſpiritu conſiſtat emendatio, Luciani ſenſum magis congruum reddens, non haeſitavi id recipere quod aliquanto melius viſum. *J. F. R.*

62. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Addititia videntur. * *F. G.*

Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Non puto hunc locum eſſe integrum, ſed verba quaedam temporum injuria exciſſe, cui rei occaſionem dederit, quod poſt relativum ἐν τοῖσι ſequeretur κινέονται, ac paucis interjectis, κινεομένοισι, iisdem ſyllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba ſubjicerent, quippe quae non intelligebam; ſed quam res ipſa poſtulare viſa eſt. *J. M. G.*

63. Οἰκεῖα] Οἰκία lego. *F. G.* Non inepte; etſi οἰκεῖα nondum rejicio, quia videtur reſpicere ad *coeleſtes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel: quae zodiaco ſunt propria. *J. F. R.*

67. Ἀπὸ τέων] I. e. ἀφ' ὧν. *F. G.* Hoc nimis notum, & *Homero*, *Hippocrati*, aliisque Ion. dialecti ſcriptoribus ſatis frequens. Vid. Iliad. Ω. 387. ut alia mittam. *J. F. R.*

Ibid. Ἱρὰ] Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus hujus Libelli poſtulabat, & hic quidem ita in M. emendatum eſt. *M. du S.*

74. Ὡς ἕκαστοι] Illa verba ἔτυχε vel ſimilis ellipſis poſt ὡς ἕκαστος non modo Attica eſt, & Thucydidi frequentata: ſed Ionica quoque, v. g. *Herodot.* 2, 40. *J. M. G.*

Ὡς ἕκαστοι] Diſtinctionem, quae poſt τἄλλα erat, ſublatam retuli poſt ἕκαστοι, praeeunte *Solano*, qui jubet conferre Ιγ. Α. c. 15. Ubi ille vulgatam ὡς ἕκαστοι tuetur & exponit. *J. F. R.*

76. Καὶ ὁ Ἆπις] Oſiris Rex Ægypti tandem in Deos relatus cum uxore ſua Iſide colitur ſub imagine bovis. *G. C.*

οἱ ἐκεῖ μαντεῖόν τε ἀνατιθέασι, σημήιον δὲ ἐκείνου τοῦ ταύρου μαντικῆς.

culum ibi constituerint, signum divinationis illius *caelestis* tauri.

Οὐ μὲν πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήιον τοῦ Ἄμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τ' ἠέρα καὶ ἐς τὸν [a] τοῦτον σοφίην εἵρηκε, [b] καὶ τὸν τ' Ἄμμωνα, ἢ ὅτοι χριοπρόσωπον ποιέουσι.

8. Non ita multo post Libyes etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam oraculum Ammonis, ipsum quoque ad caelum ejusque sapientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arietis vultu sibi faciunt.

Ἔγνωσαν δὲ τούτων ἕκαστα καὶ Βαβυλώνιοι, ὅτοι μὲ λέγουσι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων· ἐμοὶ δὲ δοκέει, πολλὸν ὕστερον ἐς τούτους ὁ λόγος [c] ἀπίκετο.

9. Agnoverunt autem horum singula etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perveniisse.

Ἕλληνες δὲ ὅτε μὲν παρ' Αἰθιόπων, ὅτε παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τά δὲ ἀπηγήσατο, καὶ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς φάος τὸν λόγον [d] προήνεγκεν, ἀλλ' εἰς γοητείην, καὶ [e] ἱρολογίην, οἵη θρηικοίη ἐκείνη. πηξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν· ἡ δὲ λύρη, ἑπτάμιτος ἐοῦσα, τὸν τ' τῶν κινουμένων ἀστέρων ἁρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος, καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔθελγε, καὶ πάντων ἐκράτεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὕτη [f] Ὀρφέος ἡ μεγάλη λύρη. Ἕλληνές τε τάδε τιμέοντες,

10. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegyptiis de astrologia quidquam audiere: sed ipsis Orpheus Oeagri & Calliopes F. primus haec enarravit: non ille manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit, sed ad incantationem & sacramenta quaedam, sola mens illi *spectabat*. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra canebat. Lyra autem septem chordarum quae esset, errantium stellarum harmoniam symbolo quodam significabat. Haec inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, & omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat sibi*, lyram spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec magna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, par-

a Τοῦτον] Τούτου Edd. priores. Et mox τούτους pro τουτέους. b Παρὰ] Ita Edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. c Ἀπίκετο] Ἀφίκετο ante legebatur. d Προήνεγκεν] Recte Edd. & M. Προήνεγκεν *f.* Προελ. B2. e Ἱρολογίην] Ἱερολογίην Edd. priores. Et mox *ἱρὰ*. quod similiter mutavi. f Ὀρφέος] Ὀρφεῖ W. Sed a manu recentiore, loco sequente.

82. Ἄμμωνος] Ammon Jovis epitheton, hoc est *arenarius*. Jupiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oracului erat olim, ut *Mela* scribit, fidei inclytae, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit *Strabo*. G.C.

83. Εἵρηκε] An ἔφατο, ab ἀείρομαι? Placet. F.G. *Ibid.* Παρὰ τ' Ἄμμωνα] Angl. Cod. πρὸς τ' Ἀμ. Cetera hujus dissertationis ex *Callimacho* & *Manilio* repetit in Croniis, plurima interpretor alibi. *J.B.*

Παρὰ] In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim esse, ni fallor, τ' ἠδ' Ἀμ. καὶ .... Vide Ἕλλ. 10. ubi ad cornua Jovis Hammonis alludit. *M. du S.*

Παρὰ τ' Ἄμμωνα] Tenui mutatione παρ' mutandum in πρὸς, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. *J.M.G.*

84. Κραμβούσσους] Aliter *Q. Curtius*. F.G. Vid. hunc L. IV. c. 7. §. 23. 24. Et in Edit. *Leidana* nummos capita Jovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedita. *J.F.R.*

87. Δωδώνη] An δωδώνην; ut infra *de Dom.* c. 17. intellecto ἰὼ, ut ἰὼ πάτερ pro *ut ita dicam*, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim; nam & sic ibid. *de Dom.* c. 4. pr. ὦ φοῦ δωδώνη &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἱρεὸν δωδώνης absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic *Aelian.* I. 17. Ὦ, ἱρεὸν δωδώνης, ὁ σπουδαιότατον ἐδέξατο ἀνθρώπους. Idem XIV. 4. Τὸν ἀνδρίαν, ἱρεὸν δωδώνης — φέρει. *Plutarch.* Themist. p. m. 113. F. ὡς ad-

partem ipso in caelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocantur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidibus, vel colore assimilatum, in medio sedet canenti similis, in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eorumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memento, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus, & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero quas dico causas nosses, tum tu etiam in caelo unum quodque videres.

ἑμοίρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρη Ὀρφέως. ἢν δέ ποτε Ὀρφέα ἴδῃς, ἢ λίθοισιν, ἢ χροιῇ μεμιμημένον ἐν μέσῳ ἕζεται ἠχέλῳ ἀείδοντι, μὲν χερσὶν ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δὲ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων· καὶ τὰ ἕκαστον εὖ τ' ἂν ἐκεῖνα ἴδῃς, μέμνησό μοι τούτων, οἵη ἐκείνης ἀοιδὴ, οἵη δὲ καὶ ἡ λύρη, καὶ ὁποῖος ταῦρος, ἢ ὁποῖος λέων, Ὀρφέως ἐπαίουσιν, ἢν δὲ τὰ λέγω αἴτια γνοίης, σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ θέρκεο ἕκαστον τούτων.

11. Ajunt vero Tiresiam, virum Boeotium, cujus divinandi gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Graecos dixisse ferunt, errantium siderum alia quae sint feminina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulantur, alias feminam, alias vero marem.

Λέγουσι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιώτιον, τοῦ δὴ κλεὸς μαντοσύνης περὶ πολλὸν ἀείρει, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἕλλησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανητικῶν ἀστέρων, οἱ μὲν θήλεες, οἱ δὲ ἄρρενες ἐόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι· τῷ καὶ μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θήλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα.

12. Atreo autem & Thyeste de regno paterno contendentibus, jam Graeci aperte astrologiam & caelestem sapientiam vehementer sectabantur: & commune Argivorum regnare *eum* apud se decreverunt, qui altero quantum ad hanc sapientiam esset praestantior. Hic Thyestes quidem arie-

Ἀτρέος δὲ καὶ Θυέστεω περὶ τῇ πατρώῃ βασιληίῃ φιλονεικεόντων, ἤδη τοῖσιν Ἕλλησιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ σοφίης τῆς οὐρανίης μάλιστα ἐμέλετο. καὶ τὸ ξυνὸν τῶν Ἀργείων, ἄρχειν ἔγνωσαν ἑωυτῶν, ὅστις τοῦ ἑτέρου σοφίην προφερέστερος. ἔνθα δὴ Θυέ-

στης

g Ἐν] Deerat in Edd. addidit *M. du S.* h Ἠχέλῳ] Sic W. Εἰχέλῳ Edd. i Καὶ τὰ ἕκαστον] Constans Edd. lectio & M. In *F.* comma est post τῶν. k Ἐπαίουσιν] Ita bene *Fl. H. P.* & M. Ἐπαίουσιν *F.* l Πατρώῃ] Πατρώῃ *Fl.* Nil mut. cett. nec M. m Ἕλλησιν] Ἕλλησις misere *F.* sola. n Ξυνὸν] Κοινὸν *Vorſſ.* Nil mut. Edd. nec M.

27. Ἀναφανδὸν] Φανερῶς. *V.*

addit, dicens: αὐτοῦ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, κατίλιτον. *Aristoph.* Plut. 736. ἆς γε μοι δοκεῖν &c. *F.F.R.*

88. Ἀπίκετο] Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀφίκετο, quod minus Ionicum. Et sic mox §. 26. ἀπίκετο recte Edd. habebant. Confer & §. 22. 24. & 29. *F.F.R.*

6. Ἢν δέ ποτε Ὀρφέα ἴδῃς ἢ λίθοισιν ἢ χροιῇ μεμιμημένον] Uterque interpres *vel saxo expressum*, quod profecto admodum est rude. Etsi enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politiorem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθου πλάνας λίθους tessellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intellígo, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Cl. *Spanius.* *F.G.*

8. Ἐν μέσῳ] Deerat ὁ in Impressis, & ipso M. *M. du S.*

Ibid. Ἠχέλῳ] Etsi apud *Homer.* utrumque aeque frequenter invenitur εἰχέλῳ & ἠχέλῳ, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic *Hippocr.* sexcenties, vid. *Foës.* Oecon. Hipp. *F.F.R.*

11. Καὶ τὰ ἕκαστον] Sic omnes, nisi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. *M. du S.*

ςης μὲ χριὸν σφίσι τ' ἐν τῷ ὑρανῷ σημηνάμενος, [a] ὑπέδειξεν· ἀπὸ τέω δὴ ἄρνα χρύσεον Θυέςῃ γενέαλ μυθολογέυσιν. Ἀτρεὺς δὲ τῦ ἡελίυ περὶ ϗ τ' [b] ἀνατολέων αὐτέυ λόγον ἐποιήσαλο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἡέλιός τε, ϗ ὁ κόσμος κινέον, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις [c] ἀνιθρομέυσι. ϗ αἱ νῦν δύσιες δοκέυσαι τῦ κόσμυ δύσιες ἐῦσαι, τῦ ἡελίυ [d] ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀργεῖοι ἐποιήσανλο, ϗ μέγα κλέος ὅτι σοφίη αὐτέυ ἐγένελο.

Ἐγὼ δὲ ϗ περὶ Βελλεροφόντεω τοιάδε φρονέω· ϖτηνὸν μὲ οἱ γενέαλαι [e] ἵππον ὑμάλα πείθομαι, δοκέω δέ μιν ταύτιν τ' σοφίην μεθέκονλα, ὑψηλά τε φρονέονλα, ϗ ἄϛροισι ὁμιλέονλα, ἐς ὑρανὸν ὐχὶ τῷ ἵππῳ ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ ἀλεινοίῃ.

Ἴσα δέ μοι ϗ ἐς Φρίξον τ' Ἀθάμανλος εἰρήαλω, τ' δὴ χριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλᾶσαι μυθέον. ναὶ μὴν ϗ Δαίδαλον τ' Ἀθηναῖον (ξείνη μὲ ἡ ἱϛορίη δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀϛρολογίης) ἀλλὰ [f] οἱ αὐτὸς μάλιϛα ἐχρήσαλο, ϗ παιδὶ τῷ [g] ἑωυτῦ καληγήσαλο.

tem illis, qui in caelo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thyesti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & ortibus illius sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum tenere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videatur, solis ortum esse. Haec illum dicentem Regem suum Argivi fecerunt, magnaque fuit sapientiae illius gloria.

13. Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alatum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior; Puto autem illum sapientiae hujus studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in caelum non equi opera adscendisse, sed animo.

14. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunto, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Athenienſem: peregrina quidem & mira historia: sed puto illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit.

15. Ica-

a Ὑπέδειξεν] Ἐπέδειξεν W. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Ἀνατολέων] Ἀντολ. W. c Ἀντιδρομέουσι] Hoc *Solan.* ex W. substituit pro vulgato ἀλιδρομ. d Ἀνατ.] Ἀντ. W. e Ἵππον] Ὡς ἵππον W. f Οἱ] Sic Edd. & M. g Ἑωυτοῦ] Ἑωυτοῦ *J.* hic & alibi. Ἑωυτοῦ male *S.* Ἑαυτοῦ *Fl.*

45. Μετέπειτα] Διόπειτα. *G.*

32. Ἄρνα χρύσεον Θυέςῃ] Supra Ὀρχ. c. 43. *M. du S.*

37. Ἀντιδρ.] W. in reliquis ἀλιδρομ. minus apte. *M. du S.*

49. Δι' αἰθέρος] Conf. supra de Salt. §. 42. f. τῦ χριοῦ τὴν ἀλφέσιον φυγήν. *J. F. R.*

52. Ἀλλὰ οἱ] I. e. ταύτῃ. *F. G.*

Ibid. Οἱ αὐτὸς] An etiam foemineo genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ? *M. du S.*

Οἱ] An pro αὐτῇ? *Solanus* ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic *Homer.* Iliad. B. 515. — ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη. *hic autem Mars accubuit illi virgini furtim.* Praecessit enim Ἀγύοχη παρθένος αἰδήν. Iterum Γ. 387. de anu quae Helenae lanam carpebat — ἡ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταούσῃ Ἥρηφιν ἐρέια καλὰ — Il. Z. 273. 4. — Ἀθηναίης — Καὶ οἱ ὑποχίζ δυσκέλαδα βοῦς ἐνὶ νηῷ. Sed quonam genere accipiendum Il. A. 200? Ubi praemittens: Θάμβησεν δ' Ἀχιλῆα, μετὰ δ' ἐπέεσσι προσηύδα· αὐτίκα δ' ἔγνω, pergit illico: Παλλὰς Ἀθηναίη, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. — *terribiles ei oculi adparebant.* i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui possis aeque construere: *ei* scil. *Achilli* sic videbantur Deae oculi, ac *ei Minervae*, pro ejus Minervae, sic lucebant oculi. *J. F. R.*

53. Ἑωυτοῦ] Servavi lectionem Ed. P. quam recte se habere, vid. ap. *Maittair.* de Dial. p. 116. Ed. *Haganae.* Sed & legere possis ἑωυτέου. Puncta vero diaereseos quae in Edd. antiqq. in ῠ ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam *Hippocr. Aph.* Edd. Sect. I. Aph. 1. ἑωυτὸν editum est, ubi in vett. tamen recte ἑωυτὸν. Sed & alibi non semel apud eumdem in hisce erratum est in Edd. ut ibid. aph. 13. ubi vett. habent ἑωυτῶν, dedere ἑαυτῶν. *J. F. R.*

55. Χρέο-

15. Icarus autem juventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac fine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo sinum in hoc mari temere vocant Icarium.

55 Ἴκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀταθαλίᾳ [h] χρεώμενος, καὶ οὐκ [i] ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς [k] πόλον ἀερθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε τῆς [l] ἀληθηίης, καὶ παντὸς ἀπεσφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατωνέχθη [m] ἀβύσσων πρηγμάτων· τ Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ κόλπον ἐπ' [n] αὐτέω ἐν τῇδε τῇ θαλάσσῃ Ἰκάριον εἰκῇ καλέουσι.

16. Fortasse etiam Pasiphaë quae audisset ex Daedalo de tauro sidere in astris lucente, & ipsa astrologia in amorem doctrinae devenit: unde putant eam a Daedalo conciliatam tauro esse.

60 Τάχα δὲ καὶ Πασιφάη ἐξ Δαιδάλου ἀκούσασα ταύρου τε πέρι, τοῦ ἐν τοῖς ἄστροισι Φαινομένου, καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπίκετο, ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλος μιν τῷ ταύρῳ ἐνέμφευσεν.

17. Sunt vero etiam qui divisa in partes disciplina, alia singuli excogitarunt, alii quae ad lunam pertinent, alii, quae ad Jovem, alii quae ad solem, colligentes, deque cursu illorum, motu, & potestate.

65 Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ μέρεα τῆς [o] διαιρήμην διελόντες, ἕκαστοι [o] αὐτέων ἄλλα ἐπενόησαν τοῦτο, οἱ μὲν τὰ ἐς [p] σελήνην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες, [q] δρόμους τε αὐτέων περὶ [q] κινήσεως, καὶ [r] δυνάμεως.

18. Atque Endymion quidem quae ad lunam pertinent ordinavit.

70 Καὶ Ἐνδυμίων μὲν, τὰ ἐς [p] σελήνην διετάξατο.

19. Phaëthon autem solis cursum designavit; non sane exploratis omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est. Qui autem ista ignorant, solis filium Phaë-

75 Φαέθων δὲ, τοῦ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὴν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα [t] λόγον καταλιπὼν, ἀπέθανε. οἱ δὲ [t] τάγε ἀγνοέοντες, ἡλίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι,

[h] Χρεώμενος] Χρεώμενος *Heins.* [i] Ἐπιεικτὰ] Ἐπίκτητα *Pell.* pro ἐφικτὰ Ionice. [k] Πόλον] Πολλὸν W. [l] Ἀληθηίης] Ἀληθείης *Fl.* [m] Ἀβύσσων] Ἄβυσσον *Fl.* Sed vulgatae adstipulatur M. [n] Αὐτέω] Sic Exc. Αὐτέου L. Αὐτῷ Edd. priores. [o] Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. [p] Δρόμους] Sic W. P. Δρόμους Edd. Δρόμου L. [q] Κινήσεως] Sic *Fl.* Κινήσεος reliqq. [r] Δυνάμεως] Sic rursus *Fl.* Δυνάμιος W. Δυνάμεος cett. [s] Διετάξατο] Συντάξατο W. [t] Τάγε] Τάδε W. Nil mut. *J. H. Fl. P.* &c.

55. Ἀταθαλίῃ] * Φρενοβλαβείᾳ. *V.*

56. † Ἐπιείκη] Μίτρια. *V.*

77. Ἀτρεκέως] Ἀκριβῶς. *V.*

* Φρενοβλαβείᾳ] Sic dedit idem pro vulgato φρενοβλαβίῃ. † Ἐπιείκη] Ἐπιεικὲς Exc. *G.* Lege ἐπιεικτὰ. *M. du S.*

55. Χρεώμενος] An χρεώμενος? vid. infra ad c. 29. *J. F. R.*

69. Αὐτέων] Non dubitavi sic edere contra Edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in Edd. aliorum Auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus, ad c. 22.) tamen αὐτέων recte infra c. 22. Edd. atque alibi habebant, & sic *Herodot. Euterp.* pr. Et *Clio* I. p. 4. f. Ed. *Steph.* &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Differt. restitui, etiam ubi in variante lectt. id non monui. *J. F. R.*

76. Φαέθων] Hanc fabulam persequitur *Ovidius* Lib. 2. Metam. *Plat.* Timaeo, *Arist.* L. IV. de mundo, *Lucret.* L. V. *G. C.*

Φαέθων] Confer etiam, si operae est, *Philostr.* Icon. 11. XI. *J. F. R.*

79. Ἡελίου] Quo apud *Homerum* respiciat, nescio. *M. du S.*

καὶ μῦθον ἐπ' αὐτέῳ ἀδαμᾶ πιστὸν ἀπηγέον-
ται. ἐλθόντα γάρ μιν ἐς τὸ ἡέλιον τὸ πατέρα
αἰτέειν τὸ τοῦ Φαέθοντος ἅρμα ἡνιοχεύειν, τὸν δὲ
δοῦναι τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τὴν ἱππασίης τὸν
νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἅρμα,
ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειον
ἡνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιρέι-
μενον· τοὺς δὲ ἀνθρώπους ῥιγέων τε καὶ θάλ-
πος οὐκ ἀναγκαῖον διέφθειρεν. ἔνθα τοῖσι
δὴ τὸν Διὰ ἀγαναχτήσαντα βαλεῖν πρηστῆρι
Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δέ μιν αἱ ἀδελ-
φαὶ θεῖσαι, πένθος μέγα ἐποίεον, ἐς
τε μετέβαλλον τὰ εἴδεα, καὶ νῦν εἰσι αἰγεί-
ροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον γα-
λάουσιν. οὐκ ἔστω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον
αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ ἡλίου παῖδα
ἐποιήσαντο, οὐδὲ ὁ παῖς αὐτέῳ ἀπέθανε.

Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ
μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείθομαι.
πῶς γὰρ δὴ θεὸν ἐόντα ἐπιτρέψαι παῖδα Αἰνείην
τὸν Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνωα, καὶ Ἄ-
ρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' ἔστω ἕκαστον αὐτέων [b] θεοφιλέες
[c] ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ
Ἀφροδίτη, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης
[d] ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ
γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέουσιν, οὗτοι ὅκως

thontem putant & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: veniſſe nempe ad Solem patrem, ab eoque petiiſſe, ut lucis currum regere ſibi liceret, illum vero dediſſe, & legem aurigationis ſubjeciſſe. At Phaëthon conſcenſo curru prae juventum & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra ſublatus, unde homines frigus calorque insolerabilis perdidit. Inter haec Jovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriiſſe. Cadentem circumſtantes ſorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent; & nunc ſunt populi, lacrumamque ſuper eo electrum ſtillant. Non ita geſta haec ſunt, nec fas eſt fidem iis adjungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipſi mortuus eſt.

20. Dicunt autem alia multa fabuloſa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas ſit credere filium Aeneam fuiſſe Veneris, & Jovis Minoëm, & Martis Aſcalaphum, & Autolycum Mercurii? At ſingula horum cari Deo fuere, naſcentesque hunc Venus, hunc Jupiter, hunc Mars reſpexerunt. Quicunque enim hominibus in hac genitura domum, *ut domini vel decani*, regunt, illi tanquam pa-

a Αὐτέοισι] Αὐτοῖσι Edd. priores. Item αὐτῷ pro αὐτῇ bis. b Θεοφιλέες] Θεοφιλεῖς male J. c Ἐγένοντο] Τύχοιτο W. d Ἐπέβλεψεν] Ἐπέβλεψαν W.

83. Ὑποθέσθαι] Διδάξαι. V.

89. Πρηστῆρι] Κεραυνῷ. V.

89. Βαλεῖν] Nihil mutavi, etſi βαλέειν ſcriptum ſuſpicari licet. Vid. *Maittair.* p. 351. f. Conf. infra c. ult. ἐγείται. J. F. R.

93. Τὸ ἤλεκτρον] Conf. infra ſingularem Noſtri *de Electro* Diſſertationem. J. F. R.

99. Αἰνείην] De eo *Euſtath.* in L. 2. Iliad. *Homer.* Hymn. Veneris. G. C.

6. Ἐπέβλεψεν] Vulgatam hanc deleverat *Solanus*, & lect. Cod. W. ἐπέβλεψαν ſubſtituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum eſſe; at quia vulgata quoque non incommoda, ſed admodum uſitata, nihil mutare ſum auſus, ne novandi, (ſive potius antiquandi) nimio ſtudio teneri dicar. J. F. R.

8. Ἴκελα] Quia Ioniſmus hoc requirebat, ſic dedi contra Edd. Vid. ſupr. §. 10. J. F. R.

18. Ἀπ'] Ne quis credat Florentinam hic prae ceteris ſapere, meminerit Iones adſpirationem tam in adpoſitione quam in compoſitione negligere, videatque teſtimonia ap. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 134. & praeced. J. F. R.

19. Ὁρέας] Hoc recepi, pro lectione edit. priorum ὁράας, quia & ὁρέων non ὁράων ſcribitur conſtanter deinde c. 24. & alibi. J. F. R.

Ibid. Διὸ δὴ μιν ἑκάστοτε λ. ἐ. π.] Sic infra in *Saturno* c. 7. διὸ καὶ παραδιδόασί μιν οἱ πολλοὶ αἰτιᾶσθαι. J. F. R.

26. Τῶν σφῶν τοῦ Διός] *Homer.* Iliad. Θ. 18. *M. Ant.* 8. Τῶν σφῶν τοῦ Διός] Plato Theaet. p. 119. A. τῶν χρυσῶν σφῶν. (Il. Θ. 19.) ἐκ δὲ τοῦ ἱκέσθαι τὸ λόγον

parentes similia sibi omnia efficiunt, & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex quidem Minos Jove duce, pulcher autem Aeneas Veneris voluntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a Mercurio venit.

τοκέες ἑωυτοῖσι πάντα [e] ἴκελα ἐκτελέουσι, καὶ [f] χροίην, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ ἀγαθονόην. καὶ βασιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομόνος, καλὸς δὲ Αἰνείης Ἀφροδίτης βουλῇσι ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμέω ἀπίκετο.

21. Jam vero neque Saturnum Jupiter vinxit, neque in tartarum detrusit, neque reliqua machinatus est, quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, neque observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare illum ajunt tanquam vinctum compedibus. Ingens autem caeli profunditas tartarus vocatur.

Οὔμφυσε δὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδησεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τἄλλα ἐμήσατο, ὁκόσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέρεται μὲν ὁ Κρόνος τὸν ἔξω φορὴν, πολλὸν [g] ἀπ' ἡμέων, καὶ οἱ νωθρὴτε ἡ κίνησις, καὶ οὐ ῥηιδίη τοῖσι ἀνθρώποισι [h] ὁρέεσθαι. διὸ δὴ μιν ἑστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδημένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἠέρος, τάρταρος καλέεται.

22. Maxime ex Homeri poëtae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum Astrologis convenerit. Quando vero catenam Jovis refert, & solis jacula, hos utique dies esse conjicio; & urbes, quas in clypeo *Achillis* fecit Vulcanus, & chorum, & vineam, *ad astrologiam pertinere arbitror*. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Conjunctio nempe Veneris & Martis Homeri can-

Μάλιστα ἓν τε Ὁμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τοῦ Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἄν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολογέουσιν ὁμοφωνέοντα. εὖτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπηγέηται, καὶ τοῦ ἡελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἡμέρας εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἥφαιστος ἐποιήσατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ ἀλωήν. τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτέω καὶ τοῦ Ἄρεος τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς δὲ τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὧν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν ἀπερ-

e Ἴκελα] Εἴκελα Edd. priores. f Χροίην] Sic *Solan.* recte rescripsit, etsi χρόην M. quoque cum Edd. priscis. g Ἀπ'] Sic Edd. & M. Ἀφ' *Fl.* minus recte. h Ὁρέεσθαι] W. P. sic habent pro vulgato ὁράασθαι. i Αὐτέω] Αὐτῷ vulgo.

18. * Νωθρὴτε] Ὀκνηρά. *V.*

33. Ἀφροδίτης † καὶ τοῦ Ἄρεως] Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μίτρᾳ ἐστόρεσεν. *V.*

34. Τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν] ‡ Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μίτρᾳ ἐνέτεινεν. *V.*

* Νωθρὴτε] Ita dedit Idem pro vulgato ἀνωθρὴτε.

† Καὶ τοῦ Ἄρεως] Lacuna erat hic in editis & Cod. quem *Clericus* consuluit; sed quum recte conjecerit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitus ei morem gessi. *J. F. R.*

‡ Hoc Scholion in Ed. ad *Eunuch.* relatum, huc retrahi jussit *M. du S.* additditque in M. recte huc referri, & recte collegisse Virum Cl. *J. Clericum*, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia.

καὶ δηλοῖ ὅτι ἴσως μὲν ἂν ἡ ἀφεφορὰ ἡ κινουμένη ὑπὸ ὁ ἡλιος, πάντα ἴσα ὑπὸ σώζεται τὰ ὑπὸ θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. *Eustath.* p. 695. 9. Ed. Ro. cum haec retulisset, pergit. ἴτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλανωμένων νοοῦσι χρυσέων στεφάνων, ὧν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡλίου nondum inveni, nec observavit Seberus. *J. M. G.*

28. Καὶ τὰς πόλιας] Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis Il. Σ, 490, 560, 590. Sed quas nescio an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit piuscula Astrologica sine dubio, quae habet Poëta v. 484. seq. *J. M. G.*

Ibid. Πόλιας] Hujusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. *M. du S.*

Ibid. Ἀσπίδι Ἥφαιστος] Iliad. Σ. 495. Et mox vid. Odyss. Θ. 266. *M. du S.*

ἀπεργάζεσθαι· ἐν ἄλλοισι δὲ ἔπεσι τὰ ἔργα ἑκάστου αὐτέων διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπών·

Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

Ἀτὰρ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα [b] μαντίῃσιν ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτὴν ἐποιέοντο· ἀλλ' ὅτε πόλιας ᾠκιζον, οὐδὲ τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε φῦτα [c] ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ πάντων ἀκοῦσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήια αὐτέοισι οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ καὶ μὴν Δελφοῖς παρθένος ἔχει τὴν προφητείην, σύμβολον δὲ παρθένου ἡ ὑρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέειν, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν περὶων Διδύμων ὀνομάζεται.

Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα [d] ἱρώτατον ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεὺς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανεόμενος, ἐθελήσας ἀπρεκὲς ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν

tum efficit, *ac veri aliquid habere oſtendit.* Aliis vero verſibus opera uniuscujusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi ſunto connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer iſta quidem Pallasque armata patrabunt.

23. Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: ſed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec praelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audirent ſingula. Etenim neque oracula illis expertia aſtrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi munus habet, caeleſtis virginis ſymbolum: & Draco ſub tripode vocem emittit, quoniam inter ſidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis eſt Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipſum quoque a caeleſtibus Geminis (*Didymis*) dictum.

24. Adeo res ſanctiſſima illis viſa divinatio eſt. Itaque Ulyſſes cum in errore illo ſuo laboraret, verum audire cupiens de rebus ſuis, ad inferos deſcendit, non *Cerne-*

a Αὐτέων] Bene ſic Edd. plurimae. Αὐτῶν male *Fl.* & M. b Μαντίῃσιν] Μαντικῇσιν M. c Ἐργάζοντο] Nil mut. Edd. nec M. *Eiργ. Jenſ.* d Ἱρώτατον] Sic reſtitui ex W. Ἰερώτατον Edd.

36. Αὐτέων] Cur hanc ſcripturam praeferam, vid. c. 1. & 17. Quis tamen in *Hippocr.* & *Herodot.* ſic ubique reſcribere auſit? ubi ἑωυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἑαυτοῦ & ſimil. eſt perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, ὅτος & τοιοῦτος, craſis frequentius eſt expreſſa in Edd. etiam antiquis, quam per dialyſin. Ita τούτοισι, non τουτόισι, *Hippocr.* de Artic. S. VI. p. m. 92. vel ſexies occurrit, iterum p. 91. & 93. Τοιούτοισι iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῷ p. 90. Et *Herodot.* I. p. 6. pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῦσιν *Hipp.* l.c. p. 91. & vel centies alibi. Τούτοισι quoque *Herodot.* p. 8. D. p. 10. pr. & 11. B. Τούτων idem p. 3. 4. & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. ſit ἰων & ἰοισι, pro ῶν & οῖσι, vid. ap. Cl. *Maittair.* de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέων ap. *Hippocr.* rurſus Aph. 3. S. I. &c. *J.F.R.*

38. Ἀλλὰ σύγ'] Vid. *Homer.* Il. E. 429. & 430. *M. du S.*

44. Μαντήῃσιν] M. Suſpicabar aliud mendum ſubeſſe; nam mox Singulari numero effert, ſed videtur de Aſtrol. cogitaſſe. *M. du S.*

45. Πόλιας] Vide quae de urbibus auſpicato condendis obſervavit Vir ſine honore non nominandus *Ez. Spanhemius* ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. *M. du S.*

46. Φόνους ἐργ.] Clar. *Jenſius*, ἐργ— ad Ἔμμ. c. 71. Sed quid de φόνους ſtatuendum? Ego πολίμους voluiſſe ſuſpicor; vide *Tatian.* p. 73. & *Ez. Spanh.* ad Callim. & quos ibi laudat Vir Illuſtr. *Plat. Nopo.* V. *Virg.* Æn. V. 755. *Thucyd.* III. 235. Ed. *Wechel.* &c. *M. du S.*

Ibid Ἐργάζοντο] Obſecutus forem Cl. *Jenſio* in *Hermot.* monenti ιργ. hic legendum, ſi in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepiſſet: at cum Ionibus maxime proprium ſit augmenta tam temporalia quam ſyllabica negligere, ut ἀμείψαλο, ἰργάζοντο, ἴλιον. &c. &c.

neret ut functos vita, illaetabile regnum; sed in colloquium Tiresiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactasseteque oves; mortuis multis praesenti-65bus, interque illos matre ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permisit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum, sustinuitque sitientem70matris umbram videre.

25. Lacedaemoniis autem Lycurgus rem omnem publicam ex caeli rationibus constituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante progrederentur, quam plena75luna esset. Neque enim aequalem putabat esse potentiam augescentis lunae & decrescentis, omniaque ab illa administrari.

26. Sed soli ista Arcades non recepere, neque in honore habuerunt Astrologiam;80sed amentia quadam & insipientia dicunt ipsa se Luna esse antiquiores.

27. Majores igitur nostri valde adeo divinationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi quidem fieri posse negant, ut85inveniant homines finem *certumque fundamentum* divinationis. Neque enim fidam

ἀίδην ἀπίχεῖο, σὺν ὄφρα ἴδῃ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' εἰς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίῃ ὀπιθυμέων. ἠ ἐπειδὴ ἐς τ χῶρον ἦλθεν, ἔνθα [e] ἡ Κίρκη ἐσήμηνε, ἠ ἔσκαψε τ βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν [f] νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι ἠ τ μητρὸς τ ἑωυτῦ, τῦ αἵματος πιεῖν ἐθελόντων, ὑ πρότερον ἀφῆκεν ὐδενὶ, ὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθ, καὶ ἐξαναγκάσαι οἱ εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον· καὶ ἀνεχέλο δι ψῶσαν ὁρέων τ μητρὸς τ σκιήν.

Λακεδαιμονίοισι δὲ Λύκυργ πολιτείην πᾶσαν ἐκ τῦ ὐρανῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσαλο μηδαμᾶ μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρέειν, πρὶν τ σεληναίην πλήρεα γενέσθ· ὑ γὰ ἴσην [g] ἐνόμιζεν εἶναι τ δυναμείην, αὐξανομένης τ σεληναίης, ἠ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ ὑπ' αὐτέη διοικέεσθ.

Ἀλλὰ μῶνοι Ἀρκάδες ταῦτα σὺκ ἐδέξαλο, ὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίη δὲ καὶ ἀσοφίη λέγυσι καὶ τ σεληναίης ἔμμεναι προγενέστεροι.

Οἱ μὲ ὦν πρὸ ἡμέων ὕτω χάρτα ἦσαν φιλομάντιες, οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲ αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγυσιν ἀνθρώποισι τέλ [h] εὕρεσθ μανλικῆς. ὑ γὰ εἶναί μιν ὕτε πιστὴν, ὕτε

e Ἡ] Οἱ W. *f* Νεκύων] Νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. *g* Ἐνόμιζεν] Ἐνόμιζον Edd. male. *h* Εὕρεσθ] Et sic *Fl.* cum *J. P.* &c.

&c. apud *Herodot.* & *Arct.* plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe jam laudatum Cl. *Maittair.* de Dial. p. 124—5. *J.F.R.*

47. Πρὸ ὰν δὴ πόλιος μαντίων ἀκοῦσαι] De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus vid. *Spanhem.* in nott. ad Callim. p. 80. *J.F.R.*

52. Καὶ δράκων] Conf. Historiam Danielis de Dracone Babylonio numinis instar culto, sed objecto bolo medicato ab ipso interempto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis adnexa est. Adde Illustr. *Spanhem.* ad Callim. p. 394. Nummosque draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad *Aristoph.* Plut. vers. 732. pag. notarum 262. Adde & *Scholiasten* Aristophanis, & *Macrob.* Sat. I. 20. Ac *Meibomium* in jusjur. Hippocr. p. 33. *J.F.R.*

53. Δράκων] Vide *Spanh.* ad Callim. 394. *M. du S.*

57. Ἱρώτατον] Recte hic Cod. W. Ἱρ. Peccant ubique Impressi in hac voce. *M. du S.*

61. Ὄφρα ἴδῃ νέκυας &c.] *Homer.* Od. Λ. 93. *M. du S.*

72. Λύκυργ] Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur, & in eo mulieres partu facilius levari scribit *Plutarch.* Prælium Lacedæmonii ante plenilunium ex Lycurgi præcepto non inibant. *Erasm.* in Adag. *Accessi luna.* *G.C.*

74. Νόμον] Hujus exemplum insigne habes apud *Herod.* VI. *M. du S.*

79. Ἀρκάδες] In summam morum immanitatem efferati sunt, quod cæteris omnibus amplectentibus astrologiam, cæterasque liberales disciplinas, quarum cultu mansuescunt hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. *Serv.* in 2. Georg. *G.C.*

ὔτε ἀληθέα· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τὰ μὲν ἀνθρωπηίων πρηγμάτων ὠδεμίην [a] ὄρην ἐκεῖνοι ποιέονται, οὐδ' ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· τὴν σφέας δὲ χρείη ἑκάστης περιφορῆς ἀναστρέφονται.

Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην ἀψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ τῶν μαντοσύνῃ ἀλλάσσεσθαι, ὁκόσα τῇσι μοίρῃσι δοκέοντα ἐπέρχεται.

Ἐγὼ δὲ πρὸς τάδε ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἰλέονται, πάρεργον δὲ σφίσι τὴν κινήσεως τὴν κατ' ἡμέας ἕκαστον ὑπαγίνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππῳ μὲν θέοντι, ἢ ὀρνίθων, ἢ ἀνδρῶν [b] κλονεομένων λίθους ἀνασαλεύεσθαι, ἢ illam esse, neque veram: neque Martem aut Jovem in caelo nostra caussa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei caussa atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti.

28. Alii vero astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari, quae fatorum decreto eveniant.

29. Ego autem ad haec ambo illa habeo dicere, Stellas quidem in caelo suam sibi viam volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quoque peragunt. Aut vis tu equo quidem currente, aut avibus, hominibusve commotis emoveri lapides, & fe-

a Ὥρην] Ὥρην Edd. priores. b Κλονεομένων] Κινεομένων L. Nil mut. H. Fl. J. P.

89. Ὥρῃσι] Φροντίδα. V.
91. Χρείη] * Ὑποθέσει, προνοίᾳ. V.
99. Σφετέρῃ] Ὁδὸν. V.

* Ὑποθέσει] Haec vox omissa erat in Edit. supplevit eam ex collat. Codicis M. du S.

89. Ὥρῃσι] Sic cum tenui scribendum, quamvis in Libris nostris hic cum aspero extet; vid. Συρ. c. 19. M. du S.

Ὥρῃσι] Recte *Solanus* spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in *Alciphr.* L. I. ep. 27. Σὺ δὲ ὑδρωίας ὥραν ἴσχεις ἰμοῦ. Et *Bergl.* quoque ex *Herodot.* I. Segm. 4. adferat, μηδεμίην ὥρην ἴσχειν ἁρπαδικίσιον. Nam praestat observare differentiam quam Grammatici tradunt inter ὥραν *curam* & ὥραν sive ὥρην, *horam*, *pulchritudinem*; licet adfirmare nequeam, antiquitus eamdem observatam. J. F. R.

12. Πρηγμάτων] Πραγμάτων hic habebant omnes quas vidi Edd. etli c. 24. recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsan & ego praetermisissem, ni monuisset Frater G. O. *Reitzius*. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat *Hippocratem* mille locis, & Cl. *Maittair.* de Dialect. p. 100. & 101. J. F. R.

13. Χρεομένους] Quia supra §. 15. sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum, utrumque enim satis crebro ap. Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. ap. Cl. *Maittairium* de Dial. p. 121. & 131. Et cum ἐχρέοντο quoque hac Dissert. Luciani §. 7. habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. J. F. R.

14. Ἀφιξόμενα] *Id utilitatis*, ait Auctor, *affert Astrologia: τὰ μὲν ἐοῦσα ἰδίτα; ἀφιξόμενα, πολλὸν ἀτέρποσιν εὐφρανίσι. τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα, εὐμοιρίῃς δέχονται. οὐ γὰρ σφίσιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται.* In editionibus novissimis praetermissa est vox ἀγνοέουσι (quam *Basil.* & *Aldina* servant) in primo loco; cujus tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror; nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare; *Bona quidem*, inquit, *eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus contingent mala, tristia, calamitosa; illi* (qui nempe χρέωνται τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecess. t) *aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt.* Statim quoque pro vulgato ἀγίεται mirum ni Auctor hic ἰωνίζων scripserit ἀγίηται ut §. 3. ἀφίεται, & ἀπαγίηται §. 22. J. J.

Ἀφιξόμενα] Sic dedi pro vulgato ἀφ.ξ— ut Ionismus adpareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21. & 24. Confer *Herodot.* ipso princip. uoi ἀπικομένους & ἱκνεομένῳσι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. J. F. R.

15. Τὰ δὲ φαῦλα, εὐμοιρίῃς δέχονται. οὐ γὰρ σφίσιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται] Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipium-*

festucas agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni aliquid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit quidquam, neque ille nos ut calefiamus curat: stellarum autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae quae mala sunt in melius mutare non licet, neque mutare quidquam rerum quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim imprudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione facilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

χάρφεα δονέειν ὑπὸ τῶν ἀνέμων τῇ δρόμῳ, ὑπὸ δὲ τῆς δίνης τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν ἀλίγου πυρὸς [c] ἀπορρύσιν ἐς ἡμέας ἔρχεσθαι, ὑπὸ τοῦ πυρὸς δὲ ἡμέας καίεσθαί τι, οὐδὲ οἱ μέλει τῇ ἡμετέρῃ θάλπεσθαι· ἀστέρων δὲ οὐδεμίην ἀπορρύσιν δεχόμεθα; καὶ μὴν τοῖσί γε τῇ ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά ἐστιν, οὐδὲ ἀλλάξαι τι τῶν ἀπορρεόντων [d] πρηγμάτων· ἀλλὰ τοὺς [e] χρεομένους τά δὲ ὠφελέει, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότας [f] ἀπιξόμενα, πολλὸν ἀποπροθέοντας εὐφραίνει, τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφίσι [g] ἀγνοέουσι ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ῥηϊδίᾳ καὶ πρηέα [h] ἠγέεται. τά δὲ ἀστρολογίης περὶ ἐγὼν οὐκ ἀναλαμβάνω.

[c] Ἀπορρύσιν] Ἀπορρύσης *Fl.* [d] Πρηγμάτων] Πραγμάτων Edd. anteriores. ne *Fl.* & *Ald.* quidem exceptae. [e] Χρεομένους] Sic W. Χρωμένους Edd. [f] Ἀπιξόμενα] Ἀφιξόμενα Edd. priores. [g] Ἀγνοέουσι] Hoc particip. in Edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & *Fl.* in sedem suam retractum. [h] Ἠγέεται] Vulgatam hanc servant etiam *Fl. H. Bz. P.* & M.

4. Κάρφεα] Κάρφη, ξηρὸς ὁ καυθεὶς χόρτος. *V.* 25. † Εὐμαρέως] Ῥᾳδίως. *V.*

† Εὐμαρέως] Εὐμαρῶς ante editum erat.

pimtur. Neque enim in illos irruunt. Quae profecto ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum. τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφίσι ἐπέρχεται). De quo si vere pronunciare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, quâ longe accommodatior illa Erasmi: *mala vero facile cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia nescio quae sit scriptura vetus in codicibus Mss. Unde & pater editioni Basileensi in voce ἀγνοέουσι adscripsit ἀξυνέουσι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi. *adversa autem facile excipiuntur; non enim imprudentibus superveniunt, sed* &c. *J. G.*

Τὰ δὲ φαῦλα i. e. ὁ ἢ c. ἀγν. l.] Sic recte M. *Fl. B.* & *A.* Reliquae Edd. ἀγνοέουσι prave post τὰ δέ, ponunt. *M. du S.*

18. Ἠγέεται] Ita cum Cl. *Jensio* credidi legendum pro vulgato ἠγεῖται. Etsi contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in *Hippocr.* Mochlico p. m. 133. ὁμολογεῦσι legitur. Ac de *Articulis* p. 91. μυθολογεῦσι. Item γνιοῦνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum quum dedita opera Ionismum hic adfectet Lucianus, omnia ad illum erunt adcommodanda, quaecumque possunt. Maxime, cum supra quoque —ίατα. non ῖται dederit. Alioqui & ex *Herodot.* in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II. sive *Euterp.* p. 104. Ed. *Steph.* C. ἀναιρεμοῦνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam numquam. Conf. supra §. 19. βαλιῦ, ubi & βαλέειν potuisses conjicere. *J. F. R.*

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

DEMONACTIS VITA.

ΕΜελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπασιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἴς τε Βοιώτιον Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν, καὶ ὄντα αὐτὸν εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον, οὓς καὶ εἶδον αὐτὸς καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· θατέρῳ δὲ, τῷ Δημώνακτι, καὶ ὀπὶ μήκιστον συνεγενόμην. περὶ μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι, καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχὺς ὑπερβολὴ, καὶ ἡ ὕπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαιτα, καὶ ὁ ὕπνος

1 DEbebat ergo neque noſtrum ſaeculum expers omnino eſſe hominum ſermone & commemoratione dignorum; ſed tum corporis ingens robur, tum animum ſummo opere philoſophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium Soſtratum reſpiciens, quem Herculem vocabant Graeci, & putabant eſſe; & maxime ad Demonactem Philoſophum: quos & vidi ipſe, & viſos admiratus ſum; altero vero, Demonacte, diutiſſime etiam ſum uſus. Ac de Soſtrato quidem alio in libro a me ſcriptum eſt, & tum magnitudo illius oſtenſa, tum excedens prope fidem robur hominis, & ſubdivalis in Parnaſſo mora, & cubile in gra-

ΔΗΜΩΝ.] Demonactem quemdam Cyrenaeis dediſſe leges, tradit *Theodoret.* 9. Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit Viro doctiſſimo *Philoſtratum* p. 556. enarranti, cur hunc libellum *Fabulam* vocaret, nothumque eſſe putaret, mirari tantum poſſum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agenti. Hujusce *vitae* meminit *Eunapius*, ut a Luciano ſcriptae p. 12. 13. Locum integrum in teſtimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. ſuſpicatur *Pſeudonymum eſſe Lucianum; cum enim nihil ſacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus Lectoribus proſtituere voluiſſe non putat.* Deinde alibi *Samoſatenſem* ſe dicit, alibi *Patrenſem* (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur perveniſſe: certe quod id ſuadeat, nihil in hac vita, niſi quid forte me latuit, conſpicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus jam ſenior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV. vel CXXX. Demonacte fere quadragenario. *M. du S.*

1. Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος] Sic οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι. *Homines noſtri.* Herodian. I. 14. 7. Et I. c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, *eodem tempore*, *Aelian.* XIV. 8. pr. *J. F. R.*

4. Ὑπερφυᾶ] Recte, & magis Atticum quam ὑπερφυῆ. Sic *Alciphr.* II. p. 270. Et noſter ſupra εὐφυᾶ. *Alex.* c. 5. ac *de Salt.* §. 74. *J. F. R.*

5. Βοιώτιον Σώστρατον] Hujus fortaſſe meminit in *Dial. mort.* & in *Alexand. Pſeudoman.* Soſtrati cujusdam Sicyonii, *Pauſan.* meminit in Eliac. L. 2. *G. C.*

Ibid. Τὸν Βοιώτιον Σώστρατον] Vid. omnino Doctiſſimus *Hemſterhuſius* in praefatione Pollucis p. 29. *J. M. G.*

Ibid. Σώστρατον] Magnificentiora ſunt quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in *Dial. mort.* D. XXX. & *Alexandri vita* c. 4. loquitur, putandus videatur, vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit hujus ſub eodem Herculis nomine *Philoſtratus* in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnaſſus, vires immenſae, omnia. Niſi quod de latronibus nihil *Philoſtr.* De operibus enim, quamvis diſerte non dicat, ſatis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuiſſe dicit Iſthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem* teſte Philoſtrato, vocabant, quia ab Herode in epiſtola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia ſua habere *Philoſtratus* videtur. 16. *Agathion* etiam a ruſticis vocabatur, ut p. 553. docemur; *Soſtratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat Cl. *Hemſterhuſius* Praef. ad Pollucem. p. 29. eundem virum Philoſtrato & Luciano deſcribi. Quod miror a Doctiſſ. Philoſtrati Interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque eſſe dixiſſe, *eundem eſſe patere putat ex collatione*; non ipſum rem per ſe liquidam inſpexiſſe. *M. du S.*

10. Ἐπὶ μήκιστον] Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui ſub Nerone jam notus ad centeſimum forme annum vitam produxit c. 3. & 63. *M. du S.*

11. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπονον αὐτὴν] De Demonacte ſcripturus Noſter, ait ſe ſingulari libello ſcripſiſſe de Soſtrato quodam, ubi magnitudinem ejus, ingens robur, omnemque victus rationem deſcripſerit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φάος ἐκλέλοιπε non adſpicit, & in caeterorum aevi veteris monumentorum,

gramine, & silvestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia, quaeque aut tollendis latronibus perfecerit, aut viis per invia muniendis, aut cum pontibus junxit loca trajectu difficillima.

2. De Demonacte autem jam dicere fas fuerit duarum rerum caussa, ut & ille in memoria versetur, quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum hominum, & juvenum generosissimi, qui ad philosophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro saeculo illum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur, optimum, quos ego novi, Philosophorum.

3. Fuit autem genere Cyprius non obscurorum unus, neque quantum ad dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum enim vero superior hisce

εὐνὴ, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπωδὰ τῷ ὀνόματι, καὶ ὅσα ἢ λῃστὰς αἱρῶν ἔπραξεν, ἢ ὁδοποιῶν τὰ χάλεπα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα.

Περὶ δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε ἀφ' ἡμῶν μνήμης εἴη τοῖς δεήσουσι τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναιόταλοι τῶν νέων, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν [a] ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τῷ ἡμετέρᾳ βίᾳ κανόνα προτίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγὼ, φιλοσόφων γενόμενον.

Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν, καὶ οὐσίαν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπερφρονήσας,

a Ὁρῶντες] Ὁρμῶντες *Graev.* Nihil mutant Edd.

rum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπου σύνι in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscumque ille lectus fuerit, decumbenti & sesso, horridaeque ac asperae vitae assuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίπεσος, ut Sostratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίπου id enim videtur Noster velle, eum humi cubuisse; idque caeteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ὑ ἐπὶ πόας σύνι *cubile in gramine.* Plane enim ita Noster locutus fuerat in *Necyomantia* c. 7. σὺν δὲ ὑπαίθρῳ ἐπὶ γ᾽ πόας. Et sic *Homerus* Il. Π. 235. χαμαιεύνας habet. Latini dixerunt *humidormitiones*; vide *Is. Casaubonum* ad Suetonii Julium, 72. *J. J.*

12. Γέγραπταί μοι] Non exigua haec jactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. *M. du S.*

Ibid. Μέγιθος] VIII. pedes teste *Philostrato* l. c. *M. du S.*

13. Ὑπαίθρου] Vid. *Plut.* 483. f. Noster Μαν. c. 7. ὑπαίθρῳ scribit. *M. du S.*

14. Ἐπίπους] Vide *Jensium.* De diaeta agresti *Philostrat.* l. c. *M. du S.* (An ἐπὶ πόας; adscripserat *Gesn.*)

19. Περὶ δὲ Δημώνακτ.] Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos, &c. Fere sic *Livius*, rerum Romanarum texturus historiam, in Praefatione, *Juvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi. pro virili & me ipsum consuluisse.* *J. J.*

22. Καὶ -- πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες] Interpres: *& ad philosophiam respicientes.* πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν *Philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paullo post πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. *J. G. G.*

28. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν ἢ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ ἢ πάντων τούτων ὑπερφρονήσας, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῆσαι] Vertenda sunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum judicasset, ad philosophiam animum appulit.* ὑπερφρονήσας non est *excelsiorem fieri*, ut interpretes transtulerunt, sed *despicere, contemnere.* Laërtius: καὶ γ᾽ τῶν πολλῶν δόξης ὑπερφρονήσας. *Vulgi laudes & gloriam contemnere.* Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἥττων εἶναι, ἢ τὴν ἀνδραποδώδη τῶν ἀντιπεπραγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἑλεῖν. *Malo me vincere contemtu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* pro his dixit Lucianus statim ὑπεριδὼν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν. *J. G. G.*

30. Οὐ μὴν ἀλλὰ] Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Cl. *Jens.* not. ad *Vit. Auct.* Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, *igitur*, in *Plutarchi* Num. p. 60. E. Scholiast. *Aristoph.* ad Nub. vers. 71. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τ Διόνυσόν ἐστι τις ἰφτὴ. &c. pro, *sed &*, vel *praeterea. Nihilominus. Verumtamen*, Bergl. ad Alciphr. II. 253. *J. F. R.*

31. Ὑπερ-

ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲ συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, φωνήν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμημένῳ. ἀλλ' ὁ γὲ Δημώναξ, οὐχ ὑπό τούτων τινὸς, ὡς ἔφην, ὠθισθείς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθὺς κεκινημένος, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἁπάντων. ὅλον δὲ ὠθισθεὶς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παῤῥησίᾳ διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῷ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὁρῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τῶν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὸν ἐν τῷ φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν.

omnibus, atque ad ea quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus est, & insuper Heraclienſi Timocrate sapienti viro, & linguae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & insito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiduciae cum tradidisset, ita vixit: recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem.

Οὐ μὴν [b] ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τῦ λόγυ, πρὸς ταῦτα [c] ἦλθεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ πολλῶν πλείστων

4. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poëtis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exer-

a Γὰρ] Sic Edd. Γε legit *M. du S.* b Ἀνίπτοις] Sic recte L. *H. B2. Fr. P.* Ἀνίπποις male *J.* & *Fl. Ald.* Ἀνίπτοισι *S.* & *A.* Et sic emendat etiam margo *AIW.* c Ἦξεν] Edd. priores ἦξεν.

49. Οὐ μὴν ἀνίπτοις] Ἀντὶ τῦ ἀπηχιδιάστως. *V.*

31. Ὑπεράνω γενόμενος] Non indignabuntur manes *Graeviani*, huic monito viri summi non obtemperatum: sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *ille superior fuit his impedimentis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemtus* hic locum habere: quae enim *facile superamus*, *contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit ut a verborum proprietate & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. *J. M. G.*

33. Ἀγαθοβούλου] Hunc *Eusebius* anno Chr. CXX. floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17. quem locum vide. *M. du S.*

Ibid. Δημητρίου] Cynicus is, de quo legimus in *Apollonii Thyanei* vita IV. c. 25. p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non *Demonactem*, ut putavit *Vorstius*, respicit, qui τῶν ideo inferendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio juniorem fuisse indicat. Vid. Ἰππ. c. 2. similem phrasin, & Ὀρχ. c. 63. unde Neronis tempore vixisse hunc Demetrium constat. Consule *Diog. Laërt.* V. 84. p. 161. A. hujus *Phavorinus* honorifice in scriptis suis, teste ibidem *Philostrato*, meminerat. *M. du S.*

35. Τιμοκράτει] Vid. Ἀλεξ. c. 57. & Ὀρχ. c. 69. de eo *Philostr.* p. m. 265. (536.) τὸ δὲ γλαφυρὸν σοφοῦ εἶχε, καὶ σφοδρῶς, καὶ ἑτοίμως. Circa an. Chr. 130. floruisse traditur in Chronol. Sophist. *Philostr.* Quae si vera sunt, aut alium Timocratem denotant; aut hic etiam longaevus fuit. Vid. Ὀρχ. c. 69. Sed errat Chronicon; nam de hoc ipso haud dubie sermo est. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ὁ γὲ Δημώναξ] Lege omnino ἀλλ' ὅ γε Δη. *M. du S.*

49. Ἀνίπτοις γε ποσὶ] Neutiquam inexercitatus neque rudis; quo proverbio etiam usus est in *Rhetor. praecept.* *G. C.*

Ἀνίπτοις ποσὶ] Vide Paroemiog. *J. B.*

Ἀνίπτοις γε] L. *H. B2. Fr. P.* quod cur mutarit *S.* Ed. feceritque ἀνίπτοισι *π.* nulla ratio erat. *M. du S.*

50. Ἦξεν] Sic mutavi; minus placebat enim, quod omnes libri nostri hic praeferunt ἦξεν. Vid. & Δραπ. c. 6. ubi itidem plerique Impressi errarunt. Et confer notam *T. Fabri*, & nostram ad Περ. c. 37. *M. du S.*

54. Ἄπορ-

exercebaturque dicendo : tum sectas philosophorum non pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat : corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cujuscumque alterius rei indigeret : adeo ut cum intelligeret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone.

5. Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi resecuit, sed multis in unum commistis, non satis declaravit, qua illarum *praeter caeteras* gauderet. Videbatur tamen Socratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque tamen ea quae ad victum pertinent in deterius mutabat, ut admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo homines, sed eodem quo caeteri victus cultusque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, versabatur privatim & publice cum omnibus.

ἐμέμηλο, ϗ λέγειν ἤσκηλο, ϗ τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁ-
55 ψάμενος, ἠπίστατο, ϗ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, ϗ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο, ϗ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ ϗ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ ἀρκῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον τοῖς ἀρίστοις τῶν
60 Ἑλλήνων καταλιπών.

Φιλοσοφίας δὲ εἶδος οὐχ ἓν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ εἰς [d] ταὐτὸ καταμίξας, ϗ πάνυ τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαι-
65 ρεν· ἐώκει δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὡκειῶσθαι, εἰ ϗ τῷ σχήματι, ϗ τῇ τοῦ βίου ῥᾳστώνῃ τε [e] Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν, ϗ παραχαράττων τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, ϗ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόν-
70 των, ἀλλ' ὁμοδιαίτως ἅπασι, ϗ πεζὸς ὢν, ϗ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ κάτοχος, συνῆν ϗ ξυνεπολιτεύετο.

Καὶ

[d] Ταὐτὸ] Τοῦτο Edd. priores. [e] Σινωπέα] Σινωπέα male *J.*

67. Τὸν Σινωπέα] Τὸν Διογένη. *V.*

54. Ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ] Sic supra, *Quom. Hist.* c. 4. f. Hoc vero Luciani adducit Clar. *Elsner.* ad *Evang. Matth.* XXIII. 4. ubi: τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, ϗ θέλουσι κινῆσαι αὐτά. Tum etiam ex *Jul. Orat.* 6. p. 200. γινέσθω δὲ τρυφῆς μηδὲ ἄκρῳ, φασὶ, τῷ δακτύλῳ. *J. F. R.*

55. Καὶ τὸ σῶμα δὲ] Illud ϗ δὲ quod frustra alibi suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra *de Salt.* §. 10. §. 12. & 13. Item I. *Ver. Hist.* c. 15. *Alex.* c. 41. &c. Adde modo laudatum Rev. *J. Elsner.* ad *Evang. Joan.* XV. 27. in quo habemus: ϗ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit: *& vos itidem*, aut, *quin & vos testabimini*, aliaque ex *Xenoph. Thucyd. Arrian.* hoc Luciani testimonio non omisso, adduxit. *J. F. R.*

63. Ἐς τοῦτο] Non dubito, quin legendum sit ἐς ταὐτὸ, sic certe interpretatus sum. *J. M. G.*

Ἐς ταὐτὸ] Quod Clar. *Gesn.* conjecit, id *Solanus* quoque sic emendaverat: & quia necessaria est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. *J. F. R.*

67. Οὐ παραχαράττων τὰ] Dicit Demonactem imitatum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, ϗ παραχαράττων τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, ϗ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδιαίτως ἅπασι. Vertunt: *Non tamen adulterabat ea quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur.* παραχαράττειν τὰ εἰς τὴν δίαιταν. *non est adulterare quae ad victum pertinent*, sed *non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere.* Josephus v. ἀρχαιολογίας, παρίσασιν ἐξ ἧδη τὰ πάτρια, ϗ τὴν οἰκείαν δίαιταν παρεχάραξαν ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν. *ejurabat patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum.* Ruffinus sic vertit: *Transcendebat jam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum.* Synesius: ϗ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντας. *ut nummos divinam doctrinam mutantes.* *J. G. G.*

Καὶ τὸν μὲν τῦ Σωκράτους εἰρωνείαν οὐ προσιέμενον, χάριτα δὲ Ἀττικὴν μεγάλην ἐπιφαίνων τὰς συνουσίας· ὡς τοὺς προσομιλήσαντας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγενοῦς, μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῆ ὀρθότητος ἀποφεύγοντας, παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέρους πολλῷ, καὶ φαιδροτέρους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον εὐέλπιδας.

Οὐδεπώποτε γὰρ ὤφθη κεκραγὼς, ἢ ὑπερδιατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ὀρθότητι τοῦ δέοντος, ἀλλὰ τῶν μὲν ἁμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἁμαρτάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰατρῶν ἠξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργὴν δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώπου μὲν εἶναι τὸ ἁμαρτάνειν, θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου, τὰ παραπίπτοντα ἐπανορθῶν.

Τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἐδεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰκότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῷ ὑπεμίμνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ φυγὴν δυσχεραίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλωτι παρεμυθεῖτο, οὐχ ὁρῶντας ὅτι μικρὸν αὐτοῖς παύσει μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθη δέ

6. Socratis quidem illam diſſimulationem non admittens, ſed plenam Attica quadam gratia conſuetudinem prae ſe ferens. Itaque ſic ab eo diſcedebant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tanquam ignavum, neque aſperitatem reprehenſionum ejus refugerent: ſed prae voluptate quaſi immutari, decentiores multum, & hilariores, & ſpei in futurum melioris eſſent.

7. Nunquam enim viſus eſt clamare, aut ſupra modum contendere, aut indignari, neque ſi quis reprehendendus eſſet: ſed peccata cum perſtringeret, ignoſcebat peccantibus, volebatque exemplum nos capere a medicis, ſanantibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utentibus. Putabat enim, hominis quidem eſſe peccare, Dei autem aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere.

8. Hanc vitam cum viveret, quo ſe ille quidem nullius rei indigebat, ſed amicos in iis, quae e re eſſe judicaret, adjuvabat: & ſi qui illorum felices *ſibi* viderentur, ſubmonuit, quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur. Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre ferrent, aut ſenectutem, vel morbum accuſarent, conſolatus cum riſu eſt, qui non viderent, poſt puſillum temporis ceſſatura quae ipſos contriſtarent, oblivionem vero quan-

73. Σωκράτους εἰρωνείαν] Hinc Socrates dictus εἴρων, utebatur enim, ut ait *Cic.* I. de Off. libenter ea diſſimulatione, quam Graeci εἰρωνείαν vocant. *G.C.*

78. Παντοίους] Alio ſenſu uſurpare ſolet. Vid. N. Δ. 21. *M. du S.*

82. Οὐδεπώποτε] Id plus eſſe, quam οὐδέποτε vid. ſupra in verbis *Diog. Laërt.* ab *Solano* prolatis ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. *J.F.R.*

16. Οἰκεῖον] *Homo ſum, humani nihil a me alienum puto.* Terent. *M. du S.*

17. Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἰδίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάζων, ὁπόσους ἂν ἴδοιεν αὐτῷ ὡσὲ τὸ ἅπαν ἐλπίδα ἁμαρτάνειν] Sic diſtinguendum opinor. Vulgo junctim haec leguntur, συνὼν ἰδίοις αὐτῶν μόνοις ἐξισάζων. Interpres hic iterum turpiſſime ſeſe dat, vertens: *Plus autem, minusve laetabatur, eorum ſalummodo conſuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter ſpem obſequii delinquere.* Nihil inſulſius, ſi Graeca ſpectes, & mentem ſcriptoris. Verto: *Plus autem minusve laetabatur, converſans cum quibusdam eorum* (quibuscum nempe verſabatur: verſabatur autem cum omnibus, non omnium tamen uſu peraeque delectatus) *iis ſolis ſe abſtinens, quotquot ei viderentur ſupra omnem ſpem emendationis delinquere.* Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio ſperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &c, ut Belgae dicimus, daer geen ſalu meer aen te ſmeren was. *J.J.*

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, συνὼν ἰδίοις αὐτῶν μόνοις ἐξισάζων, ὁπόσους ἂν &c.] Diſtinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἰδίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάζων, ὁπόσους ἂν &c. h. e. *Plus vero minusve delectabatur conſuetudine quorundam ex iis, devitans ſolos, quicumque.* Quemadmodum hic Lu-

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam.

9. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque majori parti, ut ministrarent patriae *tributa* mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris.

10. Solum molestia ipsum afficiebat morbus aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam judicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus, nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Caeterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipse viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius insideret.*

11. Itaque Atheniensium cum universus populus, tum principes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio pleriisque illorum offensus est, odiumque non minus populari illo contraxit

τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ [a] καλαλήψει.

[b] Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλλάττειν, καὶ γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καίπου καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῷ ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾷος, καὶ ἥμερος, καὶ φαιδρός.

Μόνον αὐτὸν ἤνια φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἄνθρωπόν γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἑνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι δὴ ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μὴ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττέ τε καὶ ἔλεγεν, ὡς ἀεὶ τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ὑπικαθῆσθαι.

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὁ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν τέλει [c] σοφοῦς ἐθαύμαζον αὐτόν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν δεκάτῃ προσέκρουε τοῖς πολλοῖς αὐτοῦ, καὶ μισος ἢ μεῖον τοῦ δήμου τοῖς πλήθεσιν ἐκτήσατο ὅτι τε τῇ

a Καλαλήψει.] Καλαλαβῇ. male P. b Ἔμελε] Ἐμελέτα M. male. Cett. recte ut edidimus. c Πολλοῖς] Πολλῶς male J. sola.

Lucian. ἥμερα συνὼν ἐκείνοις, ita Xenoph. K. Π. II. 19. ἥμερος συνῆν τούτοις. L. Bos.

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, &c.] Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, pristinam abolendo. J.F.R.

19. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν] Benedictus, *propter spem obsequii delinquere*, ex Opsopaeo, qui largius, *propter spem exhibiti obsequii delinquere*. Mirabiles versiones. Intellige *supra spem emendationis delinquere*. J.G.

20. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης] Conf. *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 180. ibique not. *Bergleri*. J.F.R.

21. Κωμικὸν] *Eupolis*. Vid. fragmentum allatum in notis ad Nonn. c. 4. M. du S.

Ibid. Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν &c.] Utitur & *Alciphr.* I. ep. 38. p. 178. f. ἐπ' ἄκρους μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ. Ad quae verba *Bergler.* haec Luciani aliaque adferre non est oblitus. J.F.R.

26. Κρειττόνων] (Verte *ex Diis*) *L. Kust.* Vid. *Ammod.* c. 8. M. du S.

28. Οὐ μοῦν τοῦ δήμου τοῖς πλήθ.] Non satis haec intelligo. Si τοῦ absit, μοῦν respiciet ad amorem & admirationem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen *Socratis* dicam. Interim verti, ut verba jacent. J.M.G.

29. Τοῦ δήμου] Delendum censeo illud τοῦ, cum sententiam obscuret. M. du S.

τῇ παῤῥησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ. καί τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ [a] Μέλιτοι, τὰ αὐτὰ καλήγορῦντες, ἅπερ κἀκεῖνοι τότε, ὅτι ὅτε θύων ὤφθη πώποτε, ὅτε ἐμύήθη μόνος ἁπάντων ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανωσάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον [b] ἀναλαβὼν, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύτερον [c] ἢ κατ' αὐτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων, ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε φαῦλα ᾖ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεσθαι πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ' ἀποτρέψειν αὐτοὺς τῆς ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας, πράους αὐτῷ καὶ ἵλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου δεξαμένους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καὶ μὲ καθαθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιεργήσατε.

loquendi illa fiducia atque libertate. Jamque consurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti, accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrificare unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus & pura veste indutus cum in concionem prodiisset, partim concinne, partim vero asperius quam pro suo instituto caussam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem sacram Minervae fecisset, *Nolite*, inquit, *mirari, Athenienses, si non prius ei sacrum feci; neque enim indigere meis illam victimis putabam.* Ad alterum vero illud de Mysteriis, *Hanc sibi caussam esse* dicebat, *cur non veniret in communionem initiorum, quod, si mala sint mysteria, taciturus non esset apud non initiatos, sed dehortaturus illos ab orgiis, sin bona, indicaturum prae humanitate omnibus.* Igitur Athenienses qui jam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi & propitii statim sunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti sunt, ac denique admirati: quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paullum usus esset prooemio. Nam, *Athenienses*, inquit, *cum coronatum me* (victimae instar) *videatis, vos jam me quoque mactate; priore enim hostia non litastis.*

Βούλομαι δὲ ἕνια καὶ θεάσασθαι τῶν εὐτόχως 12. Volo jam subjicere quaedam acute pa-

a Μέλιτοι] Μίλητοι *Fl.* male. Cett. recte. Conf. supra Ἀνυτ. §. 10. b Ἀναλαβὼν] Sic Edd. Ἀναβαλὼν malit *M. du S.* c Ἢ] Deest haec particula in *Fl.*

33. Οὔτε θύων ὤφθη πώποτε] Contrarium docet *Xenoph.* in Memorab. L. I. p. 570. 571. Ed. *Basil.* Sed cum Socrates de facultatibus exiguis exigua sacra faceret, nihilo se putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus multas & amplas hostias caederent. *J. F. R.*

34. Ταῖς Ἐλευσινίαις] Scilicet τελεταῖς. *F. G.*

36. Ἀναλαβὼν] Forsan ἀναβαλὼν; certe Nostro ἀναβαλὼν eo sensu frequens. *M. du S.*

42. Οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι] *Minus. Fœl.* Octavio. *J. B.*

62. Ἀπὸ Φαβωρίου] De quo *Philostrat.* Lib. I. Sophistar. *G. C.*

Ἀπὸ Φαβωρίνου] Φαβωρῖνον Latine scribendum *Favorinus* (non *Phavorinus*) ut jam pridem monuit *Jensius*; est enim Romanum nomen a *favor*, ut *Censorinus*, a *Censor* &c. *Olearius* ad Philostr. Vit. Sophist. I. §. VIII. p. 489. *J. F. R.*

65. Καὶ μάλιστα τῶν εἰ αὐταῖς μελῶν] Sic haec verba bonus Opsopoeus interpretatus est, quasi hoc loco μελῶν de membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne

pariter & urbane ab illo dictorum. Juvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immistos, quod fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime decentes essent: accessit ad Demonactem rogavitque, *Quis esset*, (quid sibi arrogaret) *qui sua derideret?* Is, *Homo*, inquit, *aures habens decepti non nimium faciles.* Instante vero Sophista atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, Demonax, a puero ad Philosophiam accessisti? Testiculis*, inquit.

13. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit me philosophari?* & jam discedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante, *Quid rideret? Ridiculum mihi*, inquit, *esse videbatur, te a barba judicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas.*

14. Sidonio aliquando Athenis florente, ac de se laudem commemorante ejusmodi, se philosophiam universam exploravisse, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, si-*

τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτῆ λελεγμένων· ἄρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν, ἢ ὧν πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρῖνος ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι [d] ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτῆ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ ὑπεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγενὲς, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφίᾳ ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτῆ; Ἄνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημώναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἥκεις; ὄρχεις, ἔφη.

Ἄλλοτε δέ ποτε ὁ αὐτὸς [e] προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ, ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη παρ' [f] αὐτῆ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνειν τοὺς φιλοσοφοῦντας, αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων.

Τῆ δὲ Σιδωνίᾳ ποτὲ σοφιστῆ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτῆς ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πεπείραται, ὃ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἃ ἔλεγεν· ἐὰν Ἀριστοτέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἕψομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ [g] τὴν Ποικίλην, διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ,

d Ποιοῖτο] Sic recte Edd. Ποιοῦτο P. Ποιεῖτο Ex. *Fl.* utrumque male. *e* Προσελθὼν] Προσελθεῖν male *S.* quod *Amst.* tamen correxit & vett. Edd. —*ων* habent. *f* Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. L. & *J.* Αὐτῷ male Ex. *Fl. H. P. S.* Αὐτῷ *B2.* *g* Τῇ Ποικίλῃ] Sic dedit *M. du S.* ex Angl. L. & P. Τὴν Ποικίλην Edd. priores.

me dicam ridicule. At tu verte: *& maxime in illis carmina fracta & minime generosa.* *J. P. a G.*

71. Ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ] Male Interpres: *Instante vero quodam Sophista*, vertendum: Instante vero Sophista: hoc est, Favorino. *AE. M.*

73. Ὄρχεις ἔφη] Spado fuit Favorinus. *AE. M.*

Ὄρχεις] Quia Eunuchus Phavorinus (Vid. *Eὐν.* No. 7.) & ejus orationes molles, ut supra visum est: plurimi in eam rem joci jacti sunt & ab aliis. Vid. *Philostr.* p. 541. & Nostrum *Eὐν. c.* 7. *M. du S.*

78. Αὐτῆ] P. L. & Ed. *J.* Reliquae *αὐτῷ*, nisi quod *B2.* αὐτῷ fecit. *M. du S.*

81. Αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων] Ἀγενείου γὰρ τοῦ προσώπου ἐν γυμνάσιον εἶχεν, inquit de eo *Philostratus* de vit. Soph. L. I. VIII. 1. p. 489. *M. du S.*

83. Σιδωνίου] Quis ille sophista fuerit, nescio; certe apud *Philostratum* frustra quaesivi. *M. du S.*

89. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην] Angl. ἐπὶ τῇ ποικίλῃ. *J. B.*

Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ] A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. *M. du S.*

λῃ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροωμένων ἔτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας.

Πύθωνός δέ τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὡραίου, ἐρεχελεῦντος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν, καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τὴν συλλογισμῶν λύσιν, Ἕν, ἔφη, οἶδα τέχνον, ὅτι ὡραίην. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου [a] ἐπὶ τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος· Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις;

Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτῶν, ὅτι εὐθὺς τὰ ὤφθη ἀνθεινὴν ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὤν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἐρρύη· οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος [b] τετυπημένος, καὶ ἐβόων ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημώναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρόν.

Ἐπεὶ δέ τις καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε, γραμμάτιον ἐν ἀγορᾷ προθεὶς, ἠξίου τὸν ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἥκειν. καὶ εἰπόντα ἀλλὰ-

lebo: ſurgens igitur ex mediis auditoribus, *Heus tu*, inquit, *nomine illum appellans, vocat te Pythagoras.*

15. Pythonis cujusdam Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nugis, & ſophiſticam interrogationem proponente, ejusque ſyllogiſmi ſolutionem dicere illum jubente, *Unum*, inquit, *puer, novi, te πραϊνεῖσθαι.* Aegre autem ferente illo luſum ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monſtrabo!* cum riſu interrogavit, *Virum nempe habes?*

16. Cum vero athleta quidam deriſus ab illo, quod in florida veſte, Olympionices licet, viſus eſſet, caput illius lapide percuſſiſſet, & ſanguis efflueret: praeſentes quidem indignari, quaſi unusquisque ipſorum pulſatus eſſet, clamareque, ad Proconſulem eundum eſſe: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconſulem; ſed ad Medicum.*

17. Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro propoſita poſtulabat, ut qui perdidiſſet, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius & gemma,

a Ἐπὶ τῷ] Ἐπὶ τὸ *J.* male. b Τετυπημένος] Et ſic *J.* cum *Fl. P. S.* &c.

99. * Τῷ τὸ ἀμφιβ. σκ.] Σημαίνει γὰρ τὸ † πεπραϊσθαι ἐπὶ τὸ τὸν συλλογισμὸν τέλειον εἶναι, ἴσως συμπέρασμα, καὶ τὸ πικρᾶς τινα ποιεῖν τὰς ἀμφιβολίας ἐκφεύγειν. ‡ Ἡ στίγμα ἐκβάλλειν. *V.*

* Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in ſedem ſuam reſtituit. *M. du S.*

† Πεπραϊσθαι] Sic reſtituit idem ex C. quam πεπρᾶσθαι eſſet in Editis.

‡ Ἡ στίγμα] Tria illa poſteriora verba deerant in Editis, ſupplevit ex Cod. collatione, non addens cujus. *M. du S.*

94. Πύθωνος] De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. *M. du S.*

Ibid. Εὐπαρύφων] Iterum infra, §. 41. *M. du S.*

98. Ὅτι πεπραϊσθαι] Legendus Doctiſſimus *Flor. Chriſtian.* ad *tit.* Ariſtoph. *J. B.*

Ibid. Πεπραϊσθαι] Narrantur plures in ea voce joci apud *Diog. Laërt.* Mened. p. m. 65. A. & B. & Arceſ. 104. F. V. *Muret.* Var. Lect. XI. 11. *M. du S.*

Πεπραϊσθαι] Neſcio an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: πεπραϊσθαι eſt dialecticum, ſignificatque, ut Latinum *efficere*, concludere aliquid & demonſtrare ex ſumtis quibusdam. vid. *Kuhn.* ad *Diog. Laërt.* 7, 45. & quem laudat *Sextum Empir.* Math. 8, 436. Inde eſt ἀπέραντος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429. & 10, 96. Sed πεπραϊσθαι etiam obſcoenum eſt, ut *confici* Latinorum. Vid. *Diog. Laërt.* 2, 127. & 4, 34. *J. M. G.*

3. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις] Vertitur: *Etenim virorum habes?* pro: *Et ſane virum habes:* hanc vim habet τὸ καὶ γὰρ. *M. V. la Croix.*

Ibid. Ἄνδρα ἔχεις] Dixi ad illud Petron. *quaeque virum quaerunt.* *J. B.*

5. Ἐδίδου — ἀνθεινὴν] Innuit hiſce Lucianus, ſolis Ludorum victoribus id conceſſum. Vid. quae ſupra ad Nigr. c. 8. a me ſunt annotata. *M. du S.*

τὸν. Δακτύλιον] De hac dictione alibi. *J. B.*

Δακ-

ma; & imagine, eum reciperet. Venit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum vero sani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, *& tuum ipsius annulum serva: hunc quidem non perdidisti!*

αὐτῷ, ἢ λίθον, ἢ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἦκεν οὖν τις μειρακίσκος ὡραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων· ἐπεὶ δὲ εὖ δὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, ἢ τ' ἑαυτῆς δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ ἀπολώλεκας.

18. De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum valde, sed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius hic meus.* Et Demonax, *Pulcher*, inquit, *& te dignus, & matris similis.*

Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὡραῖον, θηλυδρίαν δὲ ἢ ἀγκελασμῶν, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὑτοσί· καὶ ὁ Δημώναξ, Καλὸς, ἔφη, ἢ σοῦ ἄξιος, ἢ τῇ μητρὶ ὅμοιος.

19. Cynicum illum in ursi pelle philosophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vocari volebat.

Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα, οὐκ Ὀνώραλον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἠξίου.

20. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis videretur? Solum felicem*, ait, *liberum:* illo vero dicente, *multos liberos esse; At ego*, inquit, *illum puto, qui neque spem quidquam, neque metum.* Ille, *Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus servimus. Quin si perspicias*, inquit, *res hominum, deprehendes, il-*

Ἐρωτήσαντός τινος τίς αὐτῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκείνου δὲ φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. Ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ καταγνοίης τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὕροις ἂν αὐτὰ ὄντα ἐλπίδος,

c Ῥωμαίων] Ῥωμαίου male *J.* d Ὡραῖον] Ὡραῖων male *J.* e Θηλυδρίαν] Θηλυδρ. male *B2.* f Ὀνώραλον] Ὀνώρατον *B2.* sola. g Ἀρκεσίλαον] Ἀρκησίλαον male *P.* sola.

20. Δακτύλιον φύλαττε] Εἰς τ' ἀφωρῶσα ἀπόσκωψε· ἢ γὰρ δακτύλιος λέγει ἐ αὐτός. *V.*

Δακτύλιον] Notae *Bourdelotianae* adscripserat *M. V. la Croze.* Semper alibi. *Voila bien des* alibi *forains.* Indicat Vir Cl. idem quod Cl. *Hemsterh.* T. I. ad *Nigrin.* ait: *Bourdelotio* solemne esse tractationem eorum quae nescit, alio remittere. *J. F. R.*

29. Ὀνόρατον] Latinum nomen esse certum est; aspirare tamen noluimus, ut scripturam veterem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte conjectura Editoris *B2.* uti malis, qui Ὀνώρατον fecit. *M. du S.*

Οὐκ Ὀνόρατον] An fuit οὐχ Ὀνωράτων, Latinum nomen, *Honoratum?* *J. M. G.*

30. Ἀρκεσίλαον] Ridet hoc nomine pellem ursinam, quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam Ed. *P.* excogitavit. Certe sic iocus peribit, quo ad Philosophum celebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo *Diog. Laërt.* IV. p. 103. *M. du S.*

Ἀλλ' Ἀρκεσίλαον] Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἄρκτῳ convenientem allusio. Sed sunt plusculа ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, sed Graeci, & ipse Socrates. Certe in Cratylo multa sunt frigidiora etiam. *J. M. G.*

Ἀρκεσίλαον] Ablancurtius: *Arcesilas* vel *Arctesilas*; nam ἄρκτος significat *Ursum.* Et sic supra in *Alex.* vidimus ἀρκοῦς & ἀρκτοῦς. Quare si *Paris.* Edit. hic Ἀρκτεσίλαον pro suo Ἀρκησίλαον dedisset, non video cur jocus periisset. Ἀρκεσίλαος apud *Diog. Laërt.* sine τ. compluribus locis scribitur. *Persius* vero Sat. III. 79. *Arcesilas.* At in nomine ficto quis dixerit praestetne Ἀρκτεσ— non Ἀρκεσ—? *J. F. R.*

35. Μήτε ἐλπίζοντα, μήτε δεδιότα] Conf. supra, *Alex.* c. 8. *M. du S.*

45. Οὐ

δ@, ὅτε φόβου ἄξια, παυσαμβώων πάντως ἀ τ ἀναιρῶν, ἀ τ ἡδέων.

Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ὀπτιμῶντ@ αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, ἀ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, ἀ λέγοντ@, Δημώναξ ὁ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περεγρῖνε, σὺ κ ἀνθρωπίζεις.

Καὶ μὴν ἀ Φυσικόν τινα περὶ τ ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ὀπὶ φρέαρ ἀγαγὼν, ἀ δείξας [a] αὐτῷ τ ἐν τῷ ὕδατι σκιὰν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις;

Ἀλλὰ ἀ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντ@, ἀ ἐπῳδὰς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῆς ἅπαντας ἀναπείθειν, ἀ παρέχειν αὐτῷ ὁπόσα βούλ@, Μὴ [b] θαύμαζε, ἔφη, ἀ γ' αὐτὸς ὁμότεχνός εἰμί σοι, ἀ εἰ βούλει, ἔπου πρὸς τ ἀρτόπωλιν, κἀκεῖ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς, ἀ μικρῷ τῷ φαρμάκῳ πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τ ἄρτον· αἰνιττόμεν@ τὸ νόμισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπῳδῇ δυνάμενον.

Ἐπεὶ δὲ Ἡρῴδης ὁ πάνυ, ἐπένθει τ Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, κἀ ἤξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, ἀ ἵππους [c] παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, ἀ δεῖπνον παρα-

las neque ſpe neque metu dignas, cum deſmant omnino moleſta pariter & jucunda.

21. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonax non agis canem* (Cynicum) reſpondit, *Peregrine, non agis hominem!*

22. Verum Phyſicum quendam, de antipodibus diſputantem, excitavit, & ad puteum deducto oſtendit in aqua umbram, interrogans: *Tales igitur ais eſſe Antipodas?*

23. Cum aliquis magum ſe eſſe diceret, & carmina habere potentiſſima, quibus perſuadere poſſet omnibus, ut praeberent ſibi quaecunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *Nam & ego artis tuae ſum: &, ſi vis, ſiquere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam ut panem mihi det*, nummum indicans, cujus eadem quae carminis vis eſſet.

24. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem ſuum lugeret ante pubertatem defunctum, juberetque currum illi jungi, & equos adſtare tanquam conſcenſuro, & coenam

a Αὐτῷ] Sic *H.* 1. 2. *J. S.* Αὐτοῦ P. b Θαύμαζε] Sic habere Edd. omnes notavit *M. du S.* c Παρίστασθαι] Παρίσασθαι male *J.* ſola.

45. Οὐ κυνᾶς] Deleo frigidam illam, immo abſurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes inſidet, & verſionem ipſam poſtremam foedarat. *M. du S.*

Οὐ κυνᾶς] Haec ante ſic male interpuncta legebantur: ὁ κυνᾶς; — σὺ κ ἀνθρωπίζεις; &c. *J. F. R.*

47. Καὶ μὴν ἑ φυσ. τ. π. τ ἀντιπόδων διαλεγόμενον] *Tzetzes* in Chiliadibus. *AE. M.* Notavit idem *Gujetus.* *J. F. R.*

Ibid. Περὶ τ ἀντιπόδων] Ridet itaque eorum ſententiam, qui . . . uti & Εὐχ. c. 44. Riſerunt etiam Patres multi (vid. *Rittersh.* p. 45.) unde hoc ſaltem diſcere licet, cavendum viris bonis, ne dum quae non intelligunt, vituperant, riſum & jocum peritioribus praebeant. *M. du S.*

48. Ἀναστήσας] H. e. poſtquam excitaſſet (Phyſicum illum) non vero *ſurgens*, ut habebat verſio. *L. Bos.*

55. Θαυμάζω] In omnibus Θαύμαζε, legitur; quo quid abſurdius dici poteſt? Niſi forſan Θαῦμά γε a prima manu fuerit. *M. du S.*

Θαύμαζε] Θαυμάζω voluiſſe legere *Solanum*, ex ejus nota video; licet ipſum contextum non mutaverit; ſed quia deinde rectius conjicit, etiam Θαῦμά γε legi poſſe, ideo vulgatam intactam reliqui. *J. F. R.*

61. Ἡρῴδης] *Atticus.* Hujus Herodis *Gellius*, *Spartianus*, *Pauſan.* & alii meminere, & *Philoſtrat.* in Sophiſt. *G. C.*

Ἡρῴδης] Notiſſimus hic ex *Philoſtrato*, *Gellio* & aliis. *M. du S.*

Ibid. Πολυδεύκη] Atqui *J. Pollux* Onomaſtici auctor annos vixerat LVIII. teſte *Philoſtrato* in ejus vita p. 593. & *Suida*. Cumque *epithalamium* Commodo Criſpinam ducenti ſcripſiſſe tradatur a *Suida*, poſt an. Chr. 178. mortuum oportet ſtatuamus (v. *Dio* LXXI. p. 814. & *Capitol.* Marco p. 134. A.) Immo *Philoſtratus* ad Commodi ipſius imperium deducit, cum tradit eum ſuggeſtu Athenis ab eo donatum: *Soph.* p. 593. Veriſſimum igitur eſt, quod a Doctiſſimo Philoſtrati interprete acute obſervatum eſſe video, alium *Pollucem* intelligi, eumque aut ſervum, aut libertum He-

nam parari, accedens, *A Polluce*, inquit, *adfero tibi epistolam.* Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque: *Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te*, inquit, *quod non jam ad ipsum abeas.*

63 σκευάζεσθαι, προσελθὼν, φησὶ Πολυδεύκης, ἔφη, κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡδέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ ὑπὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τῷ πάθει αὐτῆ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δημώναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶταί σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει.

25. Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magum se esse, & posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines nominaret, qui neminem unquam luxerint.* Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret; *Tum tu*, inquit, *ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem?*

d Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν 75 τοῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀνομάσειε, μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. Ἀπιόλου δὲ ἐκείνου ἐνδοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, ὡ γοῦν εἴχέ τινα, οἶμαι, εἰπεῖν τοιοῦτον, εἶτ' ἔφη, Ὦ γελοῖε, μόνον ἀφόρητα πάσχειν νομίζεις, μηδένα 80 ὁρῶν πένθους ἄμοιρον;

26. Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondenti, *Equidem te jam nunc*, inquit, *interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes.*

Καὶ μὴν καὶ ἐκείνων καταγελᾶν ἠξίου, τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἑνὶ γοῦν ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτοῦ 85 λόγου τινὰ, καὶ λίαν Ἀττικῶς ἀποκριθέντι· Ἐγὼ μέν σε ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνῃ.

27. Dicente sodalium quodam, *Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus*

Εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταίρων, Ἀπίωμεν Δημώναξ εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ προσευξώ-

d Ὁ δ' αὐτὸς] Constans Edd. lectio.

——Herodis, ut vult ad p. 558. aut certe *alumnum* discipulumve, cum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recenseatur. De luctu ejus vide omnino *Philostratum* in voce *Herod.* p. 558. ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. *M. du S.*

63. Ὄχημα . . . ὡς ἀναξ.] Locum hunc mire illustrat *Philostrati* locus p. 558. ubi de hoc ipso *Polluce* cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γοῦν ἀνετίθεσαν ἥρωσιν θεμένων, καὶ τεθραμκότων, καὶ θηρασάντων. τὰς μὲν οὖν θηρυσὶ, τὰς δ' ἐπ' ἀγρῶν, τὰς δὲ πρὸς παγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ξὺν ὁρμῇ τῇ ἐξαίφνης, ἢ κινήσεως. *M. du S.*

Ibid. Ζεύγνυσι αὐτῷ] An Πολυδεύκει? *F. G.*

64. Δεῦτον πομπεύσ.] Idem aliis verbis infra §. 33. ὡς ζῶντας ἰδεῖν. Sed in *Act. Apost.* X. 10. καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν Ad quae verba Rev. *Fac. Elsn.* hoc Luciani aliudque ex *Catapl.* aliisque adfert, qui probet ὠψοποιεῖσθαι esse *parare quid in prandium.* *J. F. R.*

72. Ὁ δ' αὐτὸς] *Vorstius* τῷ δ' αὐτῷ; sed frustra. cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. *Philostr.* p. 558. De eodem credo *A. Gellium* loqui XIX. 12. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸν πενθ.] *Philostratus* tradit, unicum ei fuisse filium, qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de *Polluce* allisque duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait: ὡς ἴσα γνησίοις ἐκτήσατο. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. *Philostratus* autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. *M. du S.*

75. Τρεῖς . . . .] Vide *Juliani* Imperatoris Epist. XXXVII. ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. *M. du S.*

89. Ἀσκληπιεῖον] Vide Ἑρμ. c. 37. & *Suid.* *M. du S.*

εὐξώμεθα ὑπὲρ τῦ υἱῦ. Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ τ' Ἀσκληπιὸν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκούειν.

pro filio, Utique, inquit, *surdum judicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire.*

28. Ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς Φιλοσόφους κομιδῇ [a] ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τ' μὲν ἄτοπα ἐρωτῶντα, τ δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον· Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι;

28. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda objicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, *Nonne videtur vobis*, inquit, *amici, alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere?*

29. Ἀγαθοκλέους δὲ τῦ Περιπατητικῦ μέγα φρονοῦντος, ὅτι μόνος αὐτὸς ὄντι καὶ πρῶτος τ Διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος.

29. Agathocle Peripatetico gloriante, *solum se & primum dialecticorum, Quin tu*, inquit, *Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus.*

Κεθήγου δὲ τῦ ὑπάτου, ὁπότε διὰ τ Ἑλλάδος εἰς τ Ἀσίαν ἀπήει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολλὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιοῦντος, ἐπειδή τ ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τ Δί', ἔφη [b] ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.

30. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente: *magnum eum purgamentum esse*; *Medius fidius*, inquit Demonax, *ne magnum quidem.*

31. Apol-

a Ἀπαιδεύτους] Ita Edd. omnes. b Ὁ Δημ.] Sic *Jens.* & *B2.* Ὦ Δημ. Edd. cett. male.

94. Ἀπαιδεύτους] Forsan ἀπαιδεύτους. *M. du S.*

99. Ἀγαθοκλέους] Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem, Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. c. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12. & f. Alium medicum Καλαπλ. c. 6. *M. du S.*

5. Κεθήγου δὲ τῦ ὑπατ.] Anno Chr. CLXXII. Cethegum Consulem invenio. *M. du S.*

6. Πρισβ. τῷ πατρὶ] An & apud alios hoc sensu inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. *M. du S.*

8. Ἐπειδή τ ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τ Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.] Sic legendum. Vulgo ὦ Δημώναξ male, ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, ajebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. *J. J.*

10. Ὁ Δημώναξ] Sic *Ba.* recte. Reliqui Libri ὦ, prave. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ μέγα] Illud οὐδὲ μέγα vide apud *Diog. Laërt.* 148. C. *nihil mirum.* Et apud ipsum Nostrum Φιλοψ. c. 16. οὐ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem hujus petit; quasi diceret; nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. *M. du S.*

14. Μετάπεμπτος] *Capitolinus* in Antonino Pio c. X. *Cujus avaritiam etiam in mercedibus notavit.* (vide *Casauboni* ad eum locum notas.) Hinc est quod *eum* hic Demonax *cum agmine suo aureum vellus petere ait*, joco duplici, alludit enim etiam ad alium Apollonium, cujus Argonautica nota. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεστόλμος] Interpr. *ut regis esset praeceptor.* Pro *regis* potius repone, *Imperatoris.* Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appellari, res est nota. Infra pag. seq. recte haec verba transtulit, ὁ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν. *Imperator me Romanorum civitate donavit.* *H. V.*

15. Προσήχοντα, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, τῷ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ] Jocus est in voce *Argonautae.* Nam Apollonium & ejus discipulos insimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant; ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione extat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. *J. P. a G.*

16. Ἀπολλώνιος . .] Alludit ad alium Apollonium, cujus *Argonautica* hodieque exstant. *M. du S.*

Ἀπολλώνιος ὁ οἱ Ἀργοναῦται] Dubitat *Corsellius* Thea-

31. Apollonium aliquando Philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis caussa cum Imperatore esset: *Accedit*, inquit, *Apollonius, cum suis Argonautis.*

32. Interrogante alio, *Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis*, inquit, *sed ut omnia.*

33. *De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim ejusdem esse animae, Regillam & Pollucem* (mortuos) *ut viventes convivio excipere, & talia declamare.*

34. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, *Propter quam caussam excludant sacris Barbaros, idque, cum constituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia?*

Καὶ Ἀπολλώνιον δέ ποτε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολλῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἤδη δὲ ἀπιέναι μετάπεμπτον, ὡς ὑπὲρ παιδείας τῷ βασιλεῖ συνεσόμενον. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.

Ἄλλος δέ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατον αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι; Ἀθάνατον, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα.

Περὶ μὲν τοι Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, μὴ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, [c] Ῥηγίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἑστιᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν.

Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τῆς προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τελετιοῦ αὐτοῖς καθαγησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου καὶ Θρᾳκὸς ὄντος.

Ἐπεὶ

c Ῥηγιλλαν] Ut *Marcil.* voluit, edidi. Ῥηγίλαον Edd. priores.

Theatro Rhett. 4, 11. extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poëta: *Non nautas puto vos, sed Argonautas* (Martial. 3, 67.) sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, *oviculae*, & avaritiam inhiantium aureo ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod *Apollonii* Argonautica nota sunt. *J.M.G.*

19. Ἀλλ' ὡς πάντα] Ut enim nihil fit in philosophia ista, ita nihil perit. *Hippocr.* de Diaeta 1, 5, 13. Heraclitica ratione, Ἀπόλλυ μὲ ὁδὸν ἀπάντων χρημάτων, ὁδὶ γίνεται, ὁ, τι μὴ ἐς πρόδηλον ἦν. ξυμμισγόμενα δὲ ἐς ἀμφιρόμβια ἀλλοιοῦται κ. τ. λ. *J.M.G.*

22. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδεύκη] Ῥηγιλλαν ἐς Π. *Th.M.*

Ῥηγίλαον] Recte vidit *Marcilius* in his verbis εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον ἐς Πολυδεύκη, legendum esse Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Cl. *Salmasius*. *J.G.G.*

Ῥηγίλλαν] De Herode & Rhegilla uxore fuse *Salmasius* ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex *Philostrato* observat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in *Torquato & Attico Coss.* p. 90. Duas filias amisit ex IV. liberis (Inscr.) Apud *Philostr.* p. 558. leguntur tantum *tres*. Praegnantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, conjicit *Salmas.* p. 96. vid. *Salmas.* ad Spartian. p. 77. *Sponii* Miscel. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX. obiisse constat. Vid. *Joh. Mass.* Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei exstruxit, de quo *Philostratus* in vita ejus p. m. 551. ipse Herodes se ὑπερπενθῆσαι ἀποθανοῦσαν, ait ibid. 556. & paulo post; παρὴν αὐτῷ πενῆρως ἀμφιθέσθαι τὸ πένθος. Inscriptiones has Herodis iterum prodiisse audio Londini A. 1722. cum selectis Casauboni & Salmasii notis, novisque Editoris Mettarii, inter Miscellanea Graecorum aliquot scriptorum carmina. *M.du S.*

23. Πολυδ.] Vide supra ad cap. 24. *M.du S.*

Ibid. Ἑστιᾶν..] Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. *Macr.* c. 21. *Thucyd.* III. p. 58. 2. V.c. 11. VII. c. 11. *Plut.* in Timol. 464. 2. & *Plat.* 353. 2. Privatis etiam licuisse, si cui tantae suppeterent facultates, suis parentare ad eundem modum, probabile est. Quae autem filii parentibus mortuis praestare legibus Atticis tenebantur, semel fieri satis erat. Vid. *Potter.* 164. 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis istis vid. Ἐπισκ. c. 22. *M.du S.*

26. Προρρήσεως] Ergo integra ea non est, quam habemus. Ἀλεξ. c. 38. *M.du S.*

29. Εὐμόλπου] Dico alibi. *J.B.*

Εὐμόλπου] Insignis ea de re est *Euripidis* locus, interpretibus non satis intellectus in Rheso 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Cl. *Barnesio* aliter visum fuerit, qui Thamyrim intelligit. *M.du S.*

Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ περὶ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀναπαπέντος τοῦ σκάφους, αὐτὸς ἰχθύων καταβρωθῇς; κατὰ, ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν αὐτὸς ἰχθύων καταδαπανᾶσθαι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών.

35. Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, *Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim*, inquit, *si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sim.*

Ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι· τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέγω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ καὶ ἀκροατῇ χρώμενος.

36. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente: *Semper apud me dico; Non igitur mirum est*, inquit, *talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas.*

Καὶ μάντιν δέ ποτε [b] ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, [c] ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαί τι δυνάμενος τῶν ὑπεκκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὁπόσον ἂν αἰτῇς· εἰ δὲ ὡς δέδοκται τῷ θεῷ, πάντα ἔσται, τί σε δυνατὴ ἡ μαντική;

37. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, *Non video*, inquit, *pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de fatis, parum nimis exigis, quantumcunque exigas. Sin vero ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid prodest divinatio?*

Προσβύτης δέ τις Ῥωμαίοις εὐσωματοῦντος, καὶ τὸν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάταλον ὑποδειξαμένου, ὦ ἑρμόλυκε, Πῶς σοι Δημώναξ μεμαχῆσθαι ἔδοξα; Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς.

38. Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque interrogante, *Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Praeclare*, inquit, *ligneum si hostem habueris.*

Καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστόχως παρεσκεύαστο. ἑρμέου γάρ τινος ὑπὸ χλευασμῷ, εἰ χιλίας

39. Etiam ad difficiles quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, *Si mille minas ligno-*

rum

a Κᾶτα] Deest in *Fl.* Adest in reliqq. Κᾶτα *J.* & *P.* sine puncto subscripto. b Ἰδὼν] Sic recte *P.* & *B*2. Εἰδὼν *J.* & reliqq. male. c Ἐφ' ὅτῳ] Ἀνθ' ὅτου Ex. *Fl.* At vulgatam etiam servat *P.*

37. Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι] Benedictus, *suasit ut exercitationi incumberet.* Opsopœus, *ut frequenti exercitio incumberet.* At quis negare audet sæpius id ab illo factum? Sed præclarus lusus est in Græcis, quæ non tam suadent exercitium vel exercitationem, quam manuarias & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide. ἦν δὲ ἐν τῷ σώματι γυμναστικός. Et rursus notabili distinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὴ ἡ διάνοια τοῦ ἐγκυκλίου ἀγαθοῦ χορτασθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. *J. G.*

42. Καὶ μάντιν δέ ποτε εἰδὼν] Scribendum ἰδὼν quod sequiores depravarunt, cum primae editiones recte habeant. *J. J.*

50. Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχλιν] Vid. supra Θρχ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς πάταλον] Idem voluit *Theophrastus* si ejus quidem foetus est, cap. Π. ὑψιμετρίας, p. 7 B. quum ait, eum καὶ μακρὸν ἀνδριάντα παίζειν. *M. du S.* p. 58. Στῆσον — τὴν σποδὸν] In Edit. Blancard. *Th. Magistri* τὸν σποδὸν male legitur, ubi is sub verbo ἵστημι haec Luciani adfert, ac verbum id recte exponit ζυγοστατῶ. Et hoc sensu ap. LXX. persaepe, ut *Esdr.* VIII. 25. Καὶ ἔστησα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2. *Reg.* XIV. 26. καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διακοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut *Job* XXXI. 6. *Esai.* XLVI. 6. &c. *J. F. R.*

69. Πρόβατον] Sotades apud *Stobaeum* idem dixit.

Εἰ δὲ βασιλεὺς πίθηκος, ὡς θητὸς ἄκουσον.
Ἂν μακρὰν πτύῃς, φλεγματίῃ (γρ. κρατεῖς) κρατεῖ.
Ἂν οὐρήσῃς, ταῦτα πρὸ σοῦ προβάτιον ἴσχει.

Vid. *Grotii* Flor. p. 115. *M. du S.*

72. Ὑπὲρ

rum cremavero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, inquit, *cineres; reliquum omne fumus est.*

μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημώναξ, πόσας μναῖ ἂν καπνὸ γένοιντο; Στῆσον, ἔφη, τ' σποδόν, καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι.

40. Polybio cuidam indocto plane homini, & vitioſe loquenti, cum diceret: *Imperator Romana me civitate honoravit: Utinam*, inquit, *Graecum te potius quam Romanum feciſſet!*

60 Πολυβίῳ δέ τινι, κομιδῇ ἀπαιδεύτῳ ἀνθρώπῳ, καὶ σολοίκῳ, εἰπόντι, Ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἶθε σε, ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν.

41. Cum praetextatum aliquem videret, latitudine clavi ſuperbientem, ad aurem illius inclinatus, & prehenſa veſte oſtenſaque, *Hanc quidem*, inquit, *ante te ovis geſtabat, & erat ovis.*

65 Ἰδὼν δέ τινα τῷ εὐπαρύφων, ὑπὸ τῷ πλάτει τ πορφύρας μέγα φρονοῦντα, κύψας αὐτῷ πρὸς τὸ ὦς, καὶ τ ἑαυτοῦ λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ πρόβαλον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβαλον.

42. In balneo cum ingredi in ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis accuſaret, *Dic mihi*, inquit, *an pro patria ſubiturus eram?*

70 Ἐπεὶ μέντοι λυόμενος ὤκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό τις ὡς ὑποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ τοῦτο ἔμελλον;

43. Interrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos? Expecta*, inquit, *inde tibi reſcribam.*

75 Ἐρομένου δέ τινος, Ὁποῖα νομίζεις εἶναι τὰ ἐν ᾅδου; Περίμενον, ἔφη, κἀκεῖθέν σοι ὑπαγγελῶ.

44. Admeto cuidam, malo poëtae, cum diceret ſcriptum a ſe epigramma unius verſus, quod teſtamento juſſiſſet ſuae columellae *ſepulcri* inſcribi: ſed quid prohibet ipſum ponere,

Terra cape Admeti utriculum, Deus exiit ipſe!

Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὃ ἐν ταῖς διαθήκαις κελεύειν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ τάφῃ, καὶ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός.

γε-

62. Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν] Οὐ γὰρ ἔδει * ἅπαξ εἰπεῖν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολιτείᾳ, ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο· ἄδηλον, ποῖα τινὶ εἰσγράψαιτο αὐτὸν † φρατρίαι, ὃν πολλῶν φρατριῶν τ Ῥωμαίων πολιτείας συγκεκροτημένης· οἷον Οὐϊττίων, Φλαβίων ‡ Αὐρηλίων, καὶ ἄλλων πλείστων. ὁ γὰρ § καὶ πᾶσαις ἐπολίογραφήθη εἰς ἅπαντας.

* Οὕτως] In V. erat ἅπαξ, & iterum Schol. 8. quod ego pro ἅπαξ ſtare exiſtimo. Vide illic notam noſtram. *M. du S.*

† Φατρίαι] Ita hic, & mox quoque φατριῶν Cod. V. Licet φρατρία & φρατριῶν Edit. *Cler.* Et melius cum ρ ſcribitur. *M. du S.* (an ποίαις — φρατρίᾳς; ut mox πολιτείᾳ. *J. F. R.*)

‡ Αὐρηλίων] Sic dedit *Solanus*, ſine auctoritate, ſed bene; nam Ἀβρηλίων edita; quae tamen non mutaſſem, ſi mea ſorte auctoritas haec edere ſuſcepiſſem. *J. F. K.*

§ Καὶ πάσαις] Aberat καὶ in editis. Addidit *M. du S.*

¶ Ἵνα τὸ πλατὺ τῦ ἀορίστου ἀναπληρώσητε καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεῖς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ αὐτὸ ἐστὶ καὶ τούτου παρισηλοῦτο, ὃ ἐστὶ αὐτὸς ὁ Δημώναξ ὑπέθετο διορθούμενος, ἅμα δὲ ἐστὶ σκώπτων, ὡς μὴ ** καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἕλληνα βουλόμενον εἶναι. *V.*

** Καθαρῶς] Sic dedi ex conjectura, καθαρὸς enim habebant edita, nec varietatis quidquam notarat *Solanus* noſter. *J. F. R.*

72. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ τοῦτο ἔμελλον] Non incepte ad ſenſum tranſtulit d'*Ablancourt*: *Il ne s'agit pas*, dit-il, *de mourir pour ſa Patrie.* Quaſi diceret; natum, ſi id ageretur, ſatis patientem ac fortem me praebuiſſem, nunc nolo eſſe male fortis. *J. F. R.*

77. Ἀδμήτου] Fruſtra hominem usque adeo obſcurum quaefieris. *M. du S.*

80. Οὐ χεῖρον δὲ ἐστὶ αὐτὸ εἰπεῖν] *Quod referre non fuerit deterius.* Sic habet verſio. Verum tu Latine potius dicas: *quod referre ab re non fuerit alienum.* Sic *Lucian.* noſter in Dipſad. cap. 6. Et *Ariſtoph.* Equit. p. 290. *H. V.*

γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἀδμητε, τὸ ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.

ridens dixit: *Adeo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut velim illud jam inscriptum esse.*

Ἰδών δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνεται, ἥρέλο, τί τοῦτο, ὦ Δημώναξ; ὁ δὲ μειδιάσας, [a] Χάρων με ἔδακεν, ἔφη.

45. Videns aliquis in cruribus illius, qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc Demonax? Ille subridens, Cerberus*, inquit, *me momordit.*

Καὶ μήτοι γε Λακεδαιμονίων τινὰ ἰδὼν τῷ αὐτοῦ οἰκέτῃ μαστιγοῦντα, Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.

46. Lacedaemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum suum, *Desine*, inquit, *parem tibi honore reddere servum tuum.*

Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθηθι, ἔφη, εἰ γὰρ εἶ Δανάη, οὐκ Ἀκρισίου θυγάτηρ.

47. Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, *In jus ambula*, inquit, *neque enim illa es Danaë Acrisii* (injudicati) *filia.*

Μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς ὑπὸ πρὸς ἀλήθειαν

48. Maxime autem impugnabat, qui non

[a] Χάρων] Mallem Κέρβερ. *M. du S.* recte adscripsit.

90. Καὶ Λακεδαιμονίων τινὰ] Ἐμάστιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελούμενοι, καὶ εἰς τοῦτο * αὐτὸν ἀποσκάπτει. *V.*

* Αὐτὸν] Conf. Scholion 9. ad verb. προπαικάζειν, ubi ταὐτὸν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum; quia Grammatici ajunt αὐτὸν pro αὐτὸ Attice numquam dici. Sed cum idem etiam scribant τοῦτον pro τοῦτο numquam dici, ac *Maittaire* de Dialect. p. 37. tamen ex *Pausan.* p. 281. adferat τοῦτον πέλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum quum unum exemplum in re ejusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. *J. F. R.*

86. Ἰδών δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνεται] Benedictus, *cum vidisset quispiam eum cruribus innixum, prout accidere solet senibus.* Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν. Longe melior Opsopœus; *cum vidisset quispiam crura ejus tarda & turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt.* Poterant ista epitheta secure omitti, quum ex sequentibus videantur intelligi nescio qui livores. *J. G.*

92. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον] Uterque interpres *servo tuo similem te.* Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον σαυτὸν τῷ δούλῳ? Sed facetissime alludit ad Λακεδαιμονίους Lacedæmoniam, de qua tum plurimi alii tum I. Meursius in Græcia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. tom. II. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis. *J. G.*

Ὁμότιμον] Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere solemne habebant. (Vid. Ἰκαρ. c. 16.) tum quod servile ingenium in servum saeviendo prodebat. *M. du S.*

Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων] Vertebatur: *Desine servo tuo similem te ostendere.* Sed Frater *G. O. Reitz.* bene animadvertit, vertendum: *servum tui similem.* *J. F. R.*

93. Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, εἰ γὰρ εἶ Δανάη Ἀκρισίου θυγάτηρ] Jocus sane frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρισίου ὠδὶ κρίσεως. Nisi fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clusa ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut; Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Jupiter te rapiat. *Th. M.*

94. Κρίθητι] Vid. *Suid.* v. ἀκρισία, & Δανάη. *M. du S.*

98. Τρίβωνα μὲν ἓν πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τοῦ βακτηρίας ὑπήρεγκον κεκραγότα] Melius τρίβωνα μὲν ἓν πῆραν ἔχοντα, ἔτι δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπήρεγκον, κεκραγότα, &c. nempe κυνικόν. *Th. M.*

Τρίβωνα μὲν ἓν πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τοῦ βακτηρίας ὑπήρεγκον κεκραγότα] Hæc, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculæ emendatione patebit facetus salis jocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τοῦ βακτηρίας. Jocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectæ imitatorem, a Demonacte irrisus est & subsannatus. *Imo* (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus.* Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδω fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innisus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Athenensis celeberrimus, forte

non vere, ſed oſtentationis cauſſa philoſopharentur. Unum enim videns Cynicum pallium quidem habentem ac peram, pro clava autem piſtillum, clamantem ultra modum, dicentemque ſe Antiſthenis, & Cratetis & Diogenis aemulum, *Noli mentiri*, inquit, *tu enim Hyperidis* (q. d. piſtoris, aut piſtillarii) *diſcipulus es.*

49. Cum multos Athletarum videret male pugnantes, & contra legem certaminis loco pancratii mordentes, *Haud injuria*, inquit, *hodiernos Athletas ſui ſectatores leones appellant.*

50. Lepidum ſane illud quoque ipſius & mordax ſimul ad Proconſulem dictum. Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac

θεται, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἕνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, [b] ἀντὶ δὲ βακτηρίας, ὑπέρυγκον ἰκεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀληθέστερος, καὶ Κράτητος, καὶ Διογένους ἐστὶ ζηλωτὴς, Μὴ ψεύδου, ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ἂν τυγχάνεις.

Ἐπεὶ μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν.

Ἀστεῖον δὴ κἀκεῖνο αὐτοῦ, καὶ δηλοῦν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. Ἦν γὰρ τῶν πιπεμμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ὅλον

[b] Ἀντὶ] Sic Edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. conjicit *Palm.* Ἔτι δὲ τὸ βακτ. *Vorſt.* & *Marcil.* Ἀνὰ melius *Solan.*

3. † Ὑπερίδου μαθ.] Εἰς τὸ ἀμαθῶς λεγόμενον ὡς ὑπερίστους διώκομεν. *V.*

† Ὑπερίδου] Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce *Solano* ſedi ſuae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἀμαθῶς dedi, pro vulgato τὸν ἰδιώτην. *J. F. R.*

9. Λέοντας καλοῦσι] Καὶ ἡμᾶς οἰκέτας τοὺς ἀνδρείους, ὡς λέοντας ἀπεικάζοντες ‡ ὕτως λέγειν, λέων ἐστὶν. *V.*

‡ Οὕτως λέγειν] Οὐ λέγω editum ante, ſine ſenſu, οὕτω eſſe in V. teſtatur idem, quo compendio ſatis commode ſignificari ὕτως λέγειν exiſtimat, jubetque conferri Scholium 5. quare & hic facile monenti parui. *J. F. R.*

te fuit etiam Philoſophus ejus nominis, de quo tamen nihil legi. *J. P. a G.*

99. Ἀντὶ δὲ τ᾽ βακτ.] Ego omnino pro ἀντὶ legendum cenſeo ἀνὰ, quam emendationem confirmabit Scholium. *M. du S.*

Ibid. Ὑπέρυγκον κεκραγότα] Eam ſententiam eſſe hujus loci, quam in verſione dedi, certus ſum: hoc eſt, ὕπερον, *piſtillum* pro clava habuit hic Cyniſcus. τρίπηχυ fuiſſe nonnunquam h. e. *trium cubitorum*, hoc inſtrumentum, docet *Heſiodus* Ἔργ. v. 423. ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὕπερον cum ſuo ἄλμῃ recte expreſſerit: quam alioquin machinationem in hodierno civium ſuorum Hungarorum uſu eſſe, docuit me Colega optimus *J. A. Segnerus.* Nempe ὕπερον ſimplex lignum eſt, longum, teres, capitatum, cui certe formam habens &c. Ut μοχλὸς vectis, κορύνη ſcopae, ſic ὕπερον, *piſtillus*, ſimplicia ligna ſunto magica arte animata apud Noſtrum in Philopſeude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἀσυντάκτου S. 119. κορμοῦ ὕπερον, ſimplex ſine dubio lignum, non machinam illam compoſitam, intellexit. Quare piſtillum ſine dubio geſtavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὕπερον illud τὸ ὑπερύγκιον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, hauſtum devoratumque ſit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὕπερον, ὑπέρυγκα κεκραγότα, &, ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὕπερον, κεκραγότα κ. τ. λ. Qui characterem quaſi dictorum Demonactis noſtri, & monetam norit, qui cogitarit; neceſſario deſiderari aliquid, quod pro baculo ſeu clava uſurparit Cyniſcus; qui *Hyperidis* nomen cum ὕπερον comparaverit: ille noſtrum, puto ſentiet. *J. M. G.*

3. Ὑπερίδου] Hujus nominis Rhetorem fuiſſe notum, de quo *Plut.* in X. Rhet. 476. non me latet. Sed quid is ad rem praeſentem, aut quem alium intelligat, non ſatis aſſequor. Scholiaſta reſtituturus indicat ſine baculo fuiſſe, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magiſtrum aſſignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id verò ſi ex hiſtoria pateat, optimum efficiet Demonactis jocum. *M. du S.*

6. Παρὰ τὸν νόμον, τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας] Eſt in eam rem locus *Philopatri* luculentiſſimus in Imag. II. p. 818. οἱ παγκρατιάζοντες, ὦ πατὲρ, κακοδαιμόνως προσχρῶνται τῇ πάλῃ· οὐ γὰρ αὐτοὺς ὑπομασῶσι τε, οἱ μὴ ἱκανῶς ἀσφαλεῖς τῷ παλαιστῇ, καὶ συμπλακέντες, ὡς αἰσχιστα, ὀδοντοῦσι καὶ, οἷον πάσσοντα, δῆλοι εἰσὶ τοῖς ἐπὶ τέχνῃ· εἰς τὸ ἄκρον ἀλλήλους ἄγχουσι. οἱ δὲ αὐτὰ ἐπὶ σφυρῶν προσκαλοῦσι, καὶ τὴν χεῖρα ἐμβάλλουσι, πλησίστιος τῷ πώλῳ ἐπαλλάττων· ταῦτα γὰρ τὸ παγκρατιάζειν ἐστὶ, πλὴν τῷ δάκνειν καὶ ὀρύττειν. *M. du S.*

12. Πεπτωκόσιν τὰ σκέλη] Vid. id ſupra expoſitum, in de *Merced. Cond.* c. 33. *J. F. R.*

ὅλον· Κυνικῷ δέ τινι ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ αὐτὸ τοῦτο καταγορεύοντος αὐτῷ, καὶ εἰς παιδιὰν ἐμβάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ καταστραφῆναι τὸν Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ φυγῇ ζημιώσειν· ἀλλ' ὅγε Δημώναξ ἐντυχὼν παρητεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατά τινα πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παρρησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυπάτου, Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημώναξ· Δρωπακιφῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον.

Ἄλλῳ δέ τινι στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, ἐρομένῳ, πῶς ἄν τις ἄριστα ἄρξῃ; [a] Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων.

Ἐρομένῳ δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦντας ἐσθίει; Οἴει δῆτα, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κηρία;

Πρὸς δὲ τὴν Ποικίλην ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὀψὲ γοῦν, ἔφη, Ἀθηναίοις εἰκόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον.

Καὶ μὴν καὶ Ῥοῦφον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλόν, τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου, ἰδὼν

totum corpus vellerent. Cynico autem quodam adscendente in lapidem, atque id ipsum accusante, mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahique jubens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exilio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis libertate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule: *Jam quidem illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid pati dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli jube*, inquit.

51. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti, *Quomodo optime imperaret aliquis?* respondit: *Si non iracatur, & loquatur pauca, multa vero audiat.*

52. Interrogante quodam, *Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur*, inquit, *stultis favos strui ab apibus?*

53. Ad Poecilen cum vidisset statuam manu truncatam, *Sero tandem*, ait, *statua aenea honoratum ab Athenienſibus Cynaegirum.*

54. Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns mul-

a Καλασπασθῆναι] Nil mut. *J. H. Fl. P.* b Ἀόργητος] Sic Edd. constanter.

24. Δρωπακιφῆναι] Ἀντὶ τοῦ, τὸν αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσαν ἀτιμίας, ἧς ὁ αὐτὸς σοι νῦν ἐπιμέμφεται, τὸν αὐτὸν δὲ τοῦτο πεττοῦσθαι τῷ δρωπακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἄμφω, τὸ * τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος † μαδᾶν χρίσμασι. *V.*

* Τὰς] Τὰς male Edit. *Cler.*
† Μαδᾶν] *Madᾶν* C.

36. Κυναίγειρον] Τοῦτο γὰρ Κυναίγειρον πέπονθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ ‡ πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πελέκει πρὸς Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπείς. *V.*

‡ Πρὸς] Ἐς legebatur in editis, mutavit *Solan.* non addens unde habeat: ναυμαχίᾳ vero ego dedi pro edito ναυμαχίᾳ. *J. F. R.*

24. Δρωπακιφῆναι] Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit.* *J. B.*

26. Στρατοπέδων ἔθνους τοῦ μεγίστου] Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit æmulatione Opsopœi, qui *castra & magnum exercitum.* Nam verti debebat *legionum & maxima provincia.* Pessima autem est in Græcis distinctio. *J. G.*

27. Ἐκ βασιλέως] Pro ὑπὸ βασ. Conf. *Eunuch.* c. 3. ubi alia exempla dedimus. *J. F. R.*

29. Ἀόργητος] Lege ἀοργήτους. *M. du S.*

36. Χαλκῇ] Erat quidem Athenis statua Cynaegiri, de qua Z. Tp. c. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Κυναίγειρον] Cujus historia notissima ex *Herod. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid.* *J. B.*

38. Καὶ μὴν ὁ Ῥοῦφον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα

multum in illis ambulationibus versantem, *Nihil est*, inquit, *claudo Peripatetico impudentius.*

55. Cum quondam Epictetus non sine reprehensione consuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos, *decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se rerum naturae relinquat*, sic respondit, ut planissime illum refutaret, *Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum.*

56. Etiam illud quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemorabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius categorias (*praedicamenta*) in ore habentem; *Vere*, ait, *Hermine dignus es decem categoriis* (accusationibus.)

57. Athenienses aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituendo spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, *Ne prius*, inquit, *o Athenienses, de his in suffragium ite, quam Misericordiae aram sustuleritis.*

58. Cum Olympiam venienti Elienses aeneam statuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, *o viri Elienses, hoc facite, ne exprobrare videamini majoribus vestris, qui*

Ὀπίπολυ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιαλρίβοντα, Οὐδέν ὄστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ Περιπατητικοῦ.

Ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ὀπτιμῶς ἅμα συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδοποιήσασθαι, τρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνθ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων.

Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἑρμῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεῦσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν πανκάκιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ ἀπὸ στόματος καὶ αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν.

Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων περὶ ζήλου πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσησθε, ἢν μὴ τοῦ ἐλέου τὸν βωμὸν καθέλητε.

Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ, Ἠλεῖοι εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἠλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς προγόνοις ὑμῶν, ὅτι

e Διὰ στόματος καὶ] Ex *Fl.* sic dedimus. Καὶ διὰ στομ. Edd. cett.

61. Ἐλαίου τὸν βωμὸν] Εἰ γὰρ ὁ Ἰλίου βωμὸς οἰκτίρμονας κατέστησε Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φησὶ, τοιοῦτον ἀνὸν πρᾶγμα θεᾶσθαι; *V.*

βουσὶ, ὃς ἐστιν ἔφη ἀναισχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ] Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudo Peripatetico*, inquit, *nihil est impudentius.* περίπατοι non sunt *pergulae*, sed *ambulationes.* διαπατρίειν τὸ τοῖς περιπάτοις, est *ambulare, ambulationibus vacare.* *J.G.G.*

Καὶ μὴν καὶ] Supra §. 46. καὶ μέν τοι καὶ. §. 56. rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54. 56. & supra c. 22. Item *Eun.* c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ *Lexiph.* c. 3. *Alex.* c. 24. & 28. atque alibi persaepe, ut ex Indice adparebit; si Fratri *Carolo* operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde *Ael.* V. H. III. 1. f. *J.F.R.*

48. Δός μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων] Coelebs enim & Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui sub Tito jam Vespasiano cum reliquis Philosophis Roma exulare jussus est, an. Chr. LXXXIII. *A. Gell.* XV. 11. Vide tamen *Suidam*, qui cum ad *M. Aurelii* usque tempora deducit, & quae ibi a Cl. *L. Kusstero* ex proprio & *Gatakeri* penu depromta sunt. Ego quid existimem ad Titulum hujus opusculi jam notavi, factum hoc scilicet circa annum a Christo nato CXXV. vel CXXX. *M. du S.*

50. Ἑρμῖνον] De hoc nihil invenio. *M. du S.*

53. Διὰ στόματος καὶ] Sic Ed. *Fl.* quem verborum ordinem reliquae Edd. perturbatum sic exhibent; καὶ διὰ στ. *M. du S.*

60. Ψηφίσησθε] Ψηφίσαισθε. *F.G.*

61. Ἐλαίου τὸν βωμὸν] Vide quae supra ad *Tim.* c. 25. annotata sunt. *M. du S.*

ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογένους εἰκόνα ἀναστεθείκασιν.

Ἤκουσα δὲ αὐτῶν τοῦ τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἄν τε τῶν πονηροῖς, ἄν τε ἀγαθοῖς γράφονται· οἱ μὲν γὰρ οὐδὲν δέονται νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νόμων οὐδὲν βελτίους γίγνονται.

Τῶν δὲ Ὁμήρου στίχων ἕνα ἥδιστα μάλιστα,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.

Ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον.

Ἐρωτηθεὶς δέ τις αὐτὸν τῶν φιλοσόφων, εἰ πάντες οἱ θαυμασιοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ φιλῶ Ἀρίστιππον.

Ἔζησε δὲ ἔτη ὀλίγω δέοντα τοῦ ἑκατόν, ἄνοσος, ἄλυπος, οὐδένα ἐνοχλήσας τι, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ ὠπόλε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα εἶχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλὰς, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι πάντων. τὸ τελευταῖον δὲ, ἤδη

neque Socrati ſtatuam, neque Diogeni poſuerint.

59. Audivi illum quondam ad jurisperitum iſta dicere: *Inutiles fere leges eſſe, ſive bonis ſcribantur, ſive malis: alteros enim nec indigere legibus, alteros nihilo a legibus fieri meliores.*

60. Homeri verſuum unum maxime cantillabat:

Mors ſimul ignavum rapit, & qui multa patravit.

61. Therſitem laudabat ut Cynicum quendam concionatorem.

62. Interrogatus, *Quis Philoſophorum maxime ſibi probaretur? Omnes quidem*, ait, *admirabiles: ego vero Socratem veneror, miror Diogenem, amo Ariſtippum.*

63. Vixit annos non multos infra centum, ſine morbo, ſine dolore, nemini moleſtus cum fuiſſet, a nemine quidquam cum petiiſſet: utilis amicis, qui inimicum nunquam quemquam habuiſſet. Tanto illum amore proſecuti ſunt cum ipſi Athenienſes, tum univerſa Graecia, ut prodeunti in publicum aſſurgerent principes, ſilentium autem ab omnibus illi praeſtaretur. Denique cum ultimam ſenectutem jam

a Τὸν] Et ſic habere cum *J.* etiam *Fl. B2. H.* &c. notat *Solan.*

68. Τὸν τῶν νόμων] Videtur ſcripſiſſe τινὰ, non τὸν, niſi forte nomen exciderit, cujus hae ſint reliquiae. *M. du S.*

75. Κάτθαν'] *Homer.* Il. I. 320. *M. du S.*

83. Ὀλίγου δεόντα τοῦ ἑκατὸν] Miror itaque in Catalogo μακροβίων nomen ejus non comparere inter Philoſophos; niſi forte ultra illud ſcriptum vitam produxerit, quod ego verum eſſe puto. Sed quae ea de re dicenda ſunt, eo melius differentur. (Vid. *Macrob.* c. 18.) *M. du S.*

93. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν] Narrat Demonactem ſenio confectum in quamcunque domum incidiſſet, in illa coenaſſe & dormiviſſe, τοῦ ἐπιεικότων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, *incolis pro Dei quadam praeſentia habentibus hoc factum.* Quaſi Deus quidam apud eos divertiſſet. Obſcure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, *Dei exortum* interpretantur. ἐπιφάνειαι enim Θεοῦ, ſunt *Dei apparitiones*, ut dudum docti monuerunt. vide inprimis *Caſaubonum* in exercitationibus contra *Baronium*. In aliis quoque Lucīani locis male vertitur. *J. G. G.*

9. Ἐναγώνιον τοῦ κηρ. ᾠδὴν] (Vid. *Pollucem* IV. 91. & ibi interpr.) *L. Kuſt.* Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. *Loyd.* ex Afr. ἀναγρ.

Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant Ludos, & mutatis pauculis, claudebant. Initialis imitationem exhibet *Julianus* in Caeſ. p. Ed. Cunaei 209. Par. vero Ed. 25. ubi & *Cantoclari* notas vide 336. & 305. Hoc autem apud Lucianum finale eſt; niſi unum fuiſſe malis, cujus primam vocem ἄρχοντες vel λήγει, prout inchoabant claudebantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo ſibi jam jam morituro adaptaret. *Galenus* etiam ejus Carminis meminit Epidem. VI. teſte *Conſtantino* Lexicographo. De vo-

jam egressus esset, invocatus quamcunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernoctabatque, quam rem Dei alicujus adventum interpretabantur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se introiisse. Praetereuntem panum venditrices certatim ad se trahere, postulans unaquaeque a se panem uti caperet, eoque se feliciorem, quae dederat, judicare. Quin pueri fructus illi offerre, & appellare patrem.

64. Seditione aliquando Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia sua silentium procuravit. At ille cum videret, jam illos resipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit.

65. Cum intelligeret se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit Pulchram tribuens
Meritis laurum, Tempusque vocat;
Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus vita discessit hilaris, & qualis semper his, qui illum vidissent, apparuit.

ὑπέργηρως ὤν, ἄκλητος εἰς ἣν τύχοι παριὼν οἰκίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων θεῖόν τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καί τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ ψηλοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτὰς, ἑκάστη ἀξιοῦσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸ ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἡ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες.

Στάσεως δὲ ποτε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ φανεὶς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη μεταγνόντας, εἰδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη.

Ὅτε δὲ συνῆκεν οὐκ ἐθ' οἷός τε ὢν αὐτῷ [b] ὑπουργεῖν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸ ἐναγώνιον τοῦ κηρύκων πρόδα,

Λήγει μὲ ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας·

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου φαιδρὸς, καὶ οἷος ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο.

Ὀλί-

[b] ὑπουργεῖν] ὑποπαρεῖν *Fl.*

voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso Praeconum adi notam *Palmerii* ad Παρ. c. 32. *M. du S.*

Ibid. Τὸ ἐναγώνιον — πρόδα] Expressit hoc carmen ludorum integrum Julianus in Caesaribus, quae occasio fuit illustrissimo Spanhemio illius, hujusque ipsius loci adeo declarandi ad *Julian.* p. 154, b. & 394. Gall. itemque ad *Aristoph.* Plut. 255. Add. *Kust.* ad ejusdem *Aristoph.* Ran. 1358. De illa vero πρόδος, *Pedis* appellatione vid. *Pollux* IV. 91. & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. *J. M. G.*

10. Λήγει μὲ ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας] Uterque interpres *jam finis est pulcherrimorum munerum certaminis.* At manifeste apparet imperfectam esse sententiam, & duntaxat postrema in Graecis vox negligitur injuste. Et cur non potuerunt reddere? *Jam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator* vel judex & arbiter? *J. G.*

Λήγει μὲ ἀγὼν] Ex Juliani Saturnalibus hic adscribserat Cl. *La Croze* sequentia: (unde vides ὁ ante τῶν inserendum)

Ἄρχει μὲ ἀγὼν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλῆς	Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
Ὁ τῶν καλλίστων	Δουλωσάμενοι	Ἴσαθι κρίσιν.
Ἄθλων ταμίας·	Ἔθνεα πολλὰ	Οἵ τε Φρύγησιν
Καιρὸς δὲ καλεῖ	Καὶ πολίμοισιν	Τίλῳ ἀλύσης
Μηκέτι μίλλειν·	Δάϊον ἔγχος	Θέμενοι βιοτῆς
Ἀλλ' ἀκούσιας	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὓς τ' ἀντὶ βίοιο
Τῶν ἱμετέρων	Γνώμης τε μέγαν	Κακὰ πολλ' ἔρξαν
Κέρκυρα βοᾷ	Πινυτόφρονα τοῦν	Καὶ χρησὰ φίλους

Τίκμαρ βιότου. —— cet. ad versum Ζωὴ μιλήσει. Adi *Pollucem* L. IV. c. 12. & notas p. 401. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν καλλίστων] An Gloss*ema*? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. *F. G.* Immo non placet haec tolli, propter ea quae *La Croze* modo ex *Juliano* adduxit. Esse autem praeconum carmen, *Solan.* in marg. notarat, jusseratque conferri infra *Peregr.* c. 32. *J. F. R.*

Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρομένου τινὸς, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει. Φαμένου δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προλεθεῖναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτοπον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζώοις τισὶ χρήσιμος ἔσεσθαι.

66. Paullo ante mortem interrogante aliquo, *De ſepultura quid jubes? Nolite laborare*, inquit, *odor me ſepeliet.* Dicente autem illo: *Quid? nonne turpe avibus-canibusque cibum jacere talis viri corpus? Quin*, ait, *nihil abſurdi hoc, ſi mortuus etiam animalibus quibusdam utilis ſim.*

Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ὀπιπολὺ ἐπέσθησαν, καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὁπότε κάμνοι, ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἐστεφάνουν εἰς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ ἐκαθέζετο. Ὅπι μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν Φιλοσόφων. Οὗτοι μέντοι ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο.

67. Verum Athenienſes & publico illum funere magnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam ſedem, in qua acquieſcere feſſus ſolebat, adorabant, coronabantque honoris viro habendi cauſſa, rati ſacrum etiam eſſe, in quo federat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin procederet, philoſophorum praeſertim. Hi quidem ſubeuntes *feretro* ad ſepulcrum illum portarunt. Haec pauca ſane de multis commemoravi. Et eſt de his quoque exiſtimandi copia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

AMO-

16. Ὀλίγον] Vid. *Chriſtianum Simonem Lithum Miſenum* in notis ad vitam Ignatii Lojolae, L. V. c. 3. p. 173. *M. V. la Croze.*

19. Ὀστέοις] Apopth. *Leopard.* exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum ſe projici juſſiſſe fertur, ut omne genus ferarum ſui eſſet particeps. *Diog. Laërt.* VI. p. 156. F. quod fuſius etiam a *Cicerone* narratur Tuſc. I. 43. *M. du S.*

24. Αὐτὸν δημοσίᾳ] Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes *cum luctu publico extulerunt.* ut *Lyſias Rhetor.* in Epitaphio ἡ πόλις αὐτοὺς ἐκ ἐπένθησε ἐκ ἐθάψε δημοσίᾳ, *publice, ſive funere publico, ſive publico luctu.* de luctu publico longiſſima narratio. Licet videatur ſatisdatum ad *Martial.* & *Perſ.* *J. B.*

26. Τὸν θῶκον τὸν λίθινον] Bona fide, potuiſtine naſum hic continere Luciane? Poteras igitur fortaſſis etiam non ridere illum invenuſtum hominem, qui cum alterius rei copia non eſſet, locum oſculabatur, ubi aſſediſſe τὸ σώματος εἶναι Helenam ſuam paullo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. *J. M. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Non eſſe Luciani ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe *Ariſteneti.* Incertus Interpres lectorem curioſum ſaepiſſime decipit. *J. B.*

ΕΡΩΤΕΣ] Hic Dialogus Luciani non videtur. ἰσίχω tamen. *F. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Stylus hujus Libelli a Lucianeo valde diſcrepat, utpote nimis ſophiſticus & affectatus, quod ſatis arguit Lucianum non eſſe ejus Auctorem. *L. K.*

ΕΡΩΤΕΣ] Lucianeus ſit hic foetus nec ne, ambigo. Certe ſi Luciani opus ſit, juvenile eſt; priusque ſcriptum, quam facilem quem in eo miramur & verſatilem ſtylum conſecutus eſſet. Ne dicam jam de inſtituto ipſo, quod pro rei atrocitate ſatis culpari non poſſe alibi oſtendimus. Laudes Sodomiae celebravit majorum noſtrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. *M. du S.*

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.] Superſcripti perſonarum nomina ex arbitrio, in calu recto, quia ſic aptius, & quia ſimiliter factum ab Cl. *Hemſterh.* in Dial. *Contemplant.* ubi Pariſina habebat ΗΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem poſtea, ut videbitur; in hiſce enim eſt licentia. *J. F. R.*

1. Παιδιᾶς] In W. *Fl.* & *J.* παιδιας, prave. Sed melius P. & Edd. *M. du S.*

Παιδιᾶς] *Solan.* ex *Juntinae* lectione παιδίας, fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile eſt videre, eum voluiſſe & in textu παιδιᾶς legi, ut mox c. 5. & 7. recte ſcribitur. *J. F. R.*

Ibid. Θεόμητος] Larva ſit an verum nomen, parvi refert. *M. du S.*

11. Λόγων] Angl. διηγημάτων. *J. B.*

12. Ἀριστείδης] Mileſiacorum is Auctor, de quo *Plut.* in Craſſo p. m. 411. & *Arrian.* ad Epict. 433. B. meminit & *Ovidius* Triſt. II. 413, V. *Angel. Polit.* Miſc. 16. Scripſerat etiam hiſtoriam; *Plut.* 544. 2. 545. 1. 546. 1, 2. 557. f. *M. du S.*

Ἀριστείδης ἐνόμιζον] Si Ἀριστείδου legeretur, cujus Mileſia, ſ. Μιλησιακὰ ἀκόλαστα βιβλία apud Ruſtium illum.

AMORES.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

LYCINUS.

AMatorio luſu, Theomneſte ſodalis, a mane inde impleviſti mihi fatigatas ad perpetua ſeria aures; mihique vehementer ejusmodi remiſſionem ſitienti, opportuna admodum fluxit hilarium ſermonum tuorum venuſtas. Infirmior enim eſt animus, quam qui perpetuam contentionem ferre poſſit: deſiderantque ambitioſi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me ſane hoc matutino petulantium ſermonum tuorum loquacitas, dulcisque ſuada oblectavit, ut parum abeſſet, quin Ariſtides mihi viderer, Mileſiis ſermonibus ſupra modum oblectatus: atque fero moleſte, per tibi tuos amores juro, quibus latus adeo ſcopus inventus es, quod narrare deſiiſti: ac per ipſam

ΕΡΩΤΕΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 ΕΡωλικῆς [b] παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ [c] ἑωθινῆ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὦτα. καί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὐκαιρος ἡ τῶν ἱλαρῶν συλόγων ἐρρύη χάρις. Ἀοθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκῆς σπουδὴς ἀνέχεσθαι. πονοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίενται. πάλαι δή με ὑπὸ τοῦ ὄρθρου ἡ τῶν ἀκολάστων συ- 10
[d] διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ [e] καλεύφρανεν. ὥστ' ὀλίγου δεῖν [f] Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς [g] Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερηλυσμένος. ἄχθομαί τε, νὴ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλατὺς [h] εὑρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καί σε πρὸς αὐ- 15

[a] ΛΥΚΙΝΟΣ] Deerat hoc nomen in P. Aderat in *M.* & *J.* Λυκίνου Θεομνήστου *B1.* [b] Παιδιᾶς] Sic recte *M. P. B2. S.* & P. Παιδιάς *J.* [c] Ἑωθινοῦ] Sic bene Edd. O. & M. Ἑωθινοῦ male *J.* [d] Διηγημάτων] Λόγων Edd. priores. Sed διηγ. exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. [e] Καταύφρανεν] Sic *P. B2. Fr. Fl.* & M. Καταύφρανεν *J.* Κατέφρωγκεν O. [f] Ἀριστείδης] Ἀριστείδης ἐνόμιζον *J. Pell.* [g] Μιλησιακοῖς] Μιλησιακῆς male *J.* [h] Εὑρέθη] Εὑρίθης marg. *AldW.*

6. [*] Ἀσθενὴς ἡδ] Ἄγαν, καὶ φυσικῆς θεωρίας ἐχόμενος τὸ χωρίον, ὅτι τὰ ἐν γενέσει πάντα διὰ τὴν τῆς ὕλης ἀσθένειαν, οὐκ οἶά τέ ἐστι † ὑποφύγειν τὰ εἴδη ἐνδιλείχως, ἐδὲ τὸ κατ' ἐπαντίου ‡ ἐπεισόδου ἀνέπαφα, ἀλλ' ἡ Σατύρου παρουσία § ὑσπερεί τινα ἄκεσιν προμηθεῖται τὸ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου ἐγκόπου ἤδη ἐνεργεῖσθαι. ταύτῃ γε δή, καὶ τῇ ἀνὰ μέρος ἑκατέραν ὑπαλλαγῇ ¶ σώζεσθαι ἐ τὸ ὑποκείμενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἤδη κεκμηκὸς ἐπανάγοντος τοῦ ** ἐπεισιόντος, τῇ τῶν ἐναντίων καλοδοχῇ. *V.*

* Ἀσθεν.] Ante ad verbum ἐρωλικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion.

† Ὑποφύγειν] Ἀποφύγειν olim editum. Correxit *M. du S.*

‡ Ἐπεισόδου] Ex M. ſic reſtituit Idem, nam ἐπεκόδου abſurde editum ante.

§ Ὑσπερεί] Ὡς περὶ vulgatum ante; ſed mutavit *M. du S.*

¶ Σώζεσθαι] Reſtitutum ex V. & M. Σάζεται enim vulgo male.

** Ἐπεισιόντος] Sic dedit *M. du S.* pro vulgato ἐπιόντος.

lum in Craſſi exercitu Parthico inventa ex *Plutarcho* p. m. 1029. ſeq. (vid. *Politia.* Miſcell. c. 16.) nota ſunt; plana eſſent omnia. Si diſcedere a libris nolumus, ponendum eſt, fingere in libris illis ſuis Ariſtidem, ſibi laſcivas, quas narrat, fabellas a Mileſiis quibusdam narratas eſſe. *J. M. G.*

13. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις] Interpres *Apuleji* ad Mileſias. *J. B.*

Ibid. Μιλησιακοῖς λόγοις] In marg. *Ald.* 1. *Weſſel.* adſcriptum erat. Vid. *Politian.* c. 16. Miſcel. *J. F. R.*

15. Πλατὺς εὑρέθη σκοπὸς] Quo latior eſt ſcopus, tanto facilius eſt illum ferire. Theomneſtus hic magnum ſe amatorem deinde fatetur. Itaque ſuſpicor, legendum eſſe εὑρέθης vertice adeo, *inventus es:* quo nihil facilius, cum ſequatur σκοπός. *J. M. G.*

αὐτῆς ἀντιβολῶμεν Ἀφροδίτης, [a] εἰ φίλτατά με λέγειν ἔοικας, εἴ τις ἄρρην, ἢ καὶ νὴ Δία, θῆλυς [b] ἐφεῖταί σοι πόθος, ἠρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ ἄλλως ἑορτασικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύοντες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν θεὸν ὡς ὀξὺς ἦν πρὸς Ἀφροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας προσήσεσθαι.

te Venerem obsecro (si forte vana me dicere putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor immissus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem: lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas admissurus.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶττον ἄν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύματα, καὶ πυκνὰς ἀπ' ἠρεμούσης νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν [c] ἅπασαν αὐτοῦ κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω, καὶν ἐπ' ἄλλον τινὰ στῆναι θελήσωσιν, ἄοπλος αὐτοῦ ἡ δεξιὰ γελασθήσεται. ἀφεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντιπαιδικῆς ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους κριθεὶς, ἄλλαις [d] ἐπ' ἄλλων ὀπθυμίαις βουκολοῦμαι· ἀμφίδοξοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι

2. THEOMN. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore quo e puerili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupiditatibus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, & ante adeo quam

a Εἰ φίλτατά μοι] Εἰ μὴ *Morc.* & mox delet μοι. Nil mutant vulgatam Edd. nec O. & M. ἢ γειρολογεῖ, ἢ ἢ περ ὑμνολογεῖ marg. *A1.* b Ἐφεῖται] Ἀφεῖται *Vorst.* & *Pell.* & marg. *A1.* c Ἅπασαν αὐτῶν] Λοιπὸν ἅπασαν O. Nihil mutat M. *B2. J. P.* &c. d Ἐπ'] Ἀπ'. marg. *A1.*

33. Βουκολοῦμαι] Καλαπρύχομαι. *V.*

17. Εἰ φίλτατά μοι] Interpositio (εἰ φίλτατά μοι λέγειν ἔοικας) sed rescribe (εἰ μὴ φίλτατα λέγειν ἔοικας.) *Th. M.*

Εἰ φίλτατά μοι λέγειν ἔοικας] Notabili vertione hæc obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur *si abunde mihi dicere videris*, quum nec in Græcis sit μοι vel ἐμοὶ, nec loquutionis hujusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris æstimanda immutatio *Marcilii*, εἰ μὴ φίλτατα λέγειν ἔοικας. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit ab se peti rem, quam præterire & nescire tuto poterat, ideo præmittit obtestationem per majestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, *si vana*, otiosa, futilia & inutilia *me dicere existimas*. Ut de mercede conductis, ὧν τις αὐτῶν ἀφίλη τοῦτο, ἄτιχοι αὐτίκα ἐ ἀργοὶ ἐ φίλτατοί εἰσιν. Et rursus ibidem, καὶν ὧν τι τούτων ἰδίως ἂν γένοιτο, ὡς μὴ λανθάνῃ ἐ φίλτατος ὤν. *J. G.*

21. Ἑορτασικὴν ἄγομεν ἡμέραν] *Julian.* Imperator Cæsar. *J. B.*

24. Προσήσεσθαι] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII. §. 3. & not. 21. *J. F. R.*

26. Θαλάττης κύματα] Ut in *Cassil.* *J. B.*

31. Ἀντίπαιδος ἡλικίας] Sic T. I. *Somn.* §. 16. f. ἀντέφηβος ἔτι ὤν. *made puerilem egressus.* Ut Cl. *Jensius* observat in Lect. Lucian. p. 89. Lexicographos increpans errantes, quum ἀντίπαιδα exponunt puberem, dum intelligendus sit *etiamnum puer.* Exempla adpositionis ejusmodi substantivorum, ut ἀνίσους ἡλικίας, τύχη βάσκανος, στρατιώτης βίαιος, ἄρχων πόλεως, vid. ap. eumd. *Jens.* ibid. Etsi eorum nonnulla quae adfert, revera sunt adjectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio ἀντὶ ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat; quare Cl. *Hemsterh.* in *Somn.* l. c. ἀντίπαις optime reddidit, *puertiam tantum quod egressus.* *J. F. R.*

35. Κάφνα] Unde habeat nescio. *M. du S.*

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις] Inducit Lucianus Theomnestum aliquem, referentem, quemadmodum idemtidem novis uratur amoribus; assiduusque nunc hujus, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. Καὶ σωιχὴς, inquit, ἀπορῶ ἐπέχεταί μοι, τίς ἐστὶν Ἀφροδίτης ὁ χόλος, ἐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις. Quod sit se non esse Heliaden, id *Scholiastes* de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsa. Verba ejus sunt, Διὰ τὸν Πασιφάης· ἐπεὶ Ἡλίου ἦσα ἐκ μήνης Ἀφροδίτης τοιοῦτον ἐράσθη. Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab *Apollodoro*, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum

quam priores desinant, incipiunt alteri, Lernaea capita, renascentis illius Hydrae *capitibus* magis multiplicia, nec Iolaum adjutorem admittentia. Neque enim igni ignis extinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum insidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare, quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie sum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippolytea rusticitate supercilioſus, ut irritaverim implicabilem hanc Deae iram.

τὰς προτέρας, ἄρχονται δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα τῆς πολυμφυοῦς Ὕδρας πολυπλοκώτερα, μηδ' Ἰόλεων βοηθὸν ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ ὁ σβέννυται πῦρ, οὕτω τις ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς αὐτὸν ἁρπάζων ἐπ' οὐδενὶ κόρῳ παύεται. καὶ συνεχὲς διαπορεῖν ἐπέρχεταί μοι, τίς ὅτι τῆς Ἀφροδίτης ὁ χόλος· ἐγὼ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις, οὐδὲ Ἱππολύτειον ἀγροικίαν ὠφρυώμεθα, ὡς ἐρεθίσαι τὴν θεὸν τὴν ἄπαυστον ταύτῃ ὀργήν.

3. LYC. Desine fictam hanc & molestam simulationem, Theomneste. Gravaris enim hanc te vitam a Fortuna sortitum, ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibusdam opus erit ad difficilem adeo mor-

ΛΥΚ. Πέπαυσο τῆς ὑποπλάστου καὶ δυσχεροῦς ταύτης ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομίζεις, εἰ γυναιξὶν ὡραίαις, καὶ μὴ παίδων τὸ καλὸν ἀνθούντων ὁμιλεῖς· ἀλλά σοι καὶ καθαρσίων τάχα δεήσει πρὸς τὸ δυσχερὲς οὕτω νόση-

e Τὰς προτέρους] Sic Edd. Τῶν προτέρων M. & O. voluit.

f Τὸ καλὸν] Τὸ κάλλος marg. *Alw.* Τὸ κάλλος forsan

37. Ἰόλεων] Τὸν Ἰόλαον. *G.*

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] Διὰ τὴν Πασιφάην, ἐπεὶ Ἡλίου ὄντα ἐκ μάνιος Ἀφροδίτης παῖρον ἠράσθη. *V.*

43. Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις] Ἐπὶ τῶν ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἔγκοτος Ἀφροδίτη γινομένη, εἶτα δυσώδεις αὐτὰς ποιήσασα, λάπαιτους αὐτὰς ποιῆσαι τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἠνάγκασεν. *V.*

rum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, Taurum Neptuno immolasset, ὀργισθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξεγρίωσε· Πασιφάης δὲ ἐλθὼν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεκινήσατο. *Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore ejus capi, fecit.* Sed quod *Apollodorus* narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; quum jam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset; ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium* (concubitus cum Marte) *Venus ad progeniem ejus semper fuit inimica.* sic *Hyginus* Fab. CXLVIII. *Servius* quoque ad Eclog. *Virgilii* VI. ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI. *Aeneid.* vs. 14. ubi, *Venus vehementer dolens*, inquit, *stirpem omnem Solis persequi infandis veneribus coepit.* Caeterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam durum sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën; sed & ad reliquas ex Sole genitas, Modeam, Circen, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis juxta & infelicissimis amoribus corripuisse. *J. F.*

Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] At cum Luciani Scholiaste facit *Seneca* in Hippol. vs. 124. *Stirpem perosa solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque probris omne Phoebeum genus Onerat infandis.* *ORTW.*

43. Λημνιάδων ἔρις] Leg. Λ— τις. Vide Ἐτ. Δ. XIII. *Herodot.* Polyhymn. f. & *Schol.* Eurip. Hec. 886. *M. du S.*

Λημνιάδων ἔρις] Non improbarem *Solani* conjecturam τις pro ἔρις legentis, nisi jam proxime bis praecessisset τις. Quare, si quid mutandum, τίμοι praeferrem, ex cujus compendio scripturae ἔρις nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ τις. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur ἔρις legatur, & versio Cl. *Gesneri* quoque ad id sit adcommodata. *J. F. R.*

50. Τὸ καλὸν] Pro καλῶς. Sic *Alciphr.* I. ep. 36. p. 160. ἐγὼ δὲ ἂν μή τις ὁ διδοὺς ᾖ, πανύστατον τὸ καλὸν. Ubi *Burgler.* hoc Luciani aliaque similia adfert. *J. F. R.*

51. Καθαρσίων] Sic infra Ἀστρ. c. 21. f. Et Κρονοσολ. c. 14. *M. du S.*

57. Ἄλως

σημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος· ἀλλ' ἐχὶ [a] τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμονα σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοι ὁ θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς [b] ἄλας, οὐδὲ στρατιώτιν ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν [c] τρυφὴν καθειμένη, ἀκριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τὰ γε [d] μὴν ἐρωτικῶν ἱμέρων [e] καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ [f] γλυκὺς ὀδὰξ ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειρασάμενος [g] μὲν γὰρ ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· [h] ἴσον δὲ ἡδονὴ τὸ παρεῖναι καὶ τὸ μέλλον. ἔναγχος γοῦν διηγουμένου σου τὸν πολὺν, ὡς [i] καὶ [k] παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἐρᾷ ἦθεν ἠράσθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ ταχέως [l] ἀνυγραίνοντο·

bum: Gravis enim aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cura in discrimen pexae. Caeterum amatoriorum desideriorum ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis mordet. Post experimenta enim speras; frueris jam potitus. Aeque voluptati est praesens ac futurum. Nuper enim cum recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conjectus molliter fluctuabant:

a Τοῦτον] Sic O. *B2. P.* Aliaeque. Τοῦτο *Fl.* Τούτων *J.* *b* Ἄλας] Sic *Coll.* Et Edd. praeter *J.* & *Ald.* quae ἅλας cum Cod. M. Ἄλλας O. *c* Τρυφὴν] Nihil mutant O. M. & Edd. *d* Μὴν] Μεν M. Sed a recentiore manu. *e* Καὶ αὐτὸ] Καὶ abest in O. & W. Adest in Edd. *f* Γλυκὺς] Γλυκὼ *J. Pell.* *g* Μὲν] Ex O. & M. ante γὰρ inseruit *Solan.* Non aderat enim in Edd. *h* Ἴσον δὲ ἡδονὴ] Sic recte P. L. *B2.* Ἴσῃ δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. Edd. male. Δὲ autem abesse etiam in W. notat *M. du S.* *i* Καὶ] Deest in O. & W. *k* Παρ' Ἡσ.] Παρὰ σοὶ Ἡσιόδῳ junctim *J.* male. *l* Ἀνυγραίνοντο] Ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M.

57. Ἄλας] * Πλάνας. *V.*

* Πλάνας] Πλανῶσας ante legebatur. Emendavit *M. du S.*

57. Ἄλας] Sic *Coll.* & Edd. ἅλας vero M. & *V.* utraque. *M. du S.*

58. Λιπαραὶ παλαῖστραι] Ait Lycinus Theomnesto, λιπαραὶ παλαῖστραί μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένη. Vertit Interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa.* Mallem pro *delicate* hic *per luxum* sive *prae luxu.* Sed Vir Illustrissimus, *Ex. Spanhemius*, in commentario ad Hymnos Callimachi pag. 15. pro τρυφὴν mallet hoc loco legere παρυφὴν· ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφὴν καθειμένη, sit vestis *ad pedes usque cum purpureis clavis demissa.* A qua sententia, quam Vir dignitate & eruditione Excellentissimus ultra isthic firmat, non diversus abeo. *J. J.*

59. Ἐσθὴς μέχρι ποδῶν] Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes, sic. ποδήρης χιτὼν, *Aristaenet.* Epistol. 15. libr. 1. leg. *Xenophon.* 8. Paedic. *Diod. Sic.* libr. 2. omnes. *J. B.*

60. Τρυφὴν] Ante Ill. *Spanhemium* jam conjecerat *Casaub.* ad Athen. 839. 25. legendum esse παρυφὴν. Vide tamen *Eurip.* Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant, O. & M. *Sen.* II. *quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tunm est. Casaub.* ad Theophr. 239. *M. du S.*

Ibid. Τὴν τρυφὴν καθειμένη] Παρυφὴν elegans & dignum vel Luciano vel *Spanhemio* esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam Sophisticum auctor affectet. *J. M. G.*

Ibid. Διαπρ. δ' ἠσκημ.' κόμας] *Athen.* XII. 526. A. διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. *M. du S.*

Διακριδὸν] Illustr. *Spanhem.* ad *Callim.* p. 364. hoc verbum ex Luciano exponens ait: „ Usus eadem vo„ ce pro *distincte* aut *sigillatim*, Apollonius L. IV. v. „ 721. De Circe, Jasonem ac Medeam de singulis, „ quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἴκελα „ ἔα, ut ab eodem dicitur, διειρομένη, ac inter alia „ ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερέεινεν, *navigationemque di„ stincte inquirit.* Lucianus vero *Amor.* p. 1021. Ed. „ *Salm.* διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης, *eximie autem* „ *compositae comae.* Nempe juxta Scholiorum ad hunc „ locum glossam, διακριδὸν, κατ' ἐξοχὴν μεγάλως, & „ quomodo proinde *praecipue* aut *maxime* verti hic „ ab interprete debuit, non scorsim". De Parisinae Interprete loquitur *Spanhem.* Nam *Benedict.* vertit: *Eleganter compositae comae*, non male. Quamquam recte

bant: vocem vero, qualis Lycambae filiae fuit, blande ſuaviterque extenuans, ipſo illo habitu ſtatim declarabas, te non ipſos modo, ſed eorum quoque amare memoriam. Sed ſi quae tibi de illa Venerea circumnavigatione ſunt reliquiae repoſitae, ne quid occulta, verum perfectam Herculi victimam praeſta.

4. THEOMN. Ille quidem Deus, Lycine, ſolidos boves vorat, & victimis ſine fumo, ut aiunt, minime delectatur. Quandoquidem autem annuum illius diem feſtum ſermone honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae ſatietatem habent. Tua vero Muſa a conſueto ſtudio ad aliud quaſi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc diem transigat: fiasque mihi aequus arbiter, cum in neutrum te morbum proclivem videam, quos meliores pu-

70 m τῇ φωνὴν δ' ἴσην τῇ n Λυκάμβᾳ θυγατρὶ λεπτὸν ἀφηδύνων, ἀπ' αὐτῆς τῆς χήματος εὐθὺς δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τῆς περὶ τὴν Ἀφροδίτην θείας πλοὸς λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῆ φυλάξῃς.

ΘΕΟΜΝ. Βοφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ ταῖς ἀκάπνοις, p ὡς φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τέρπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτῷ 80 q ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲν ἐμαὶ διηγήσεις ἐξ ἑωθινῆς r παρατεθεῖσαι κόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τὸ συνήθες μεθαρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γενοῦ δικαστὴς ἴσος, 85 ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τῶν πάθων ῥέπουσα ὁρῶ,

m Τῇ φωνὴν δ' ἴσην] Τῇ φωνῇ δ' ἴσῃ M. n Λυκάμβου] Μικάμβου male O. Vulgatam ſervat M. B2. J. P. &c. o Ἧς] Ἣν male O. ἧς cum puncto M. p Ὡς] Deeſt in M. O. Adeſt in Edd. q Ἐτήσιον] Ἐτησ. J. r Παρατεθεῖσαι] Et ſic habere J. Fl. B2. & S. notat M. du S. Sed habent aliae quoque & recte. Παρατιθεῖσα marg. A1.

ete Spanh. ait ἀξιαριθὸν ſignificare *eximie*. Sic enim & Homer. Il. M. 103. Οἱ γὰρ οἱ ἐῢσσέλμοι ἀξιαριθμὸν εἶναι ἄριστοι — *eximie fortiſſimi ceterorum*. Et ſic iterum Il. O. 108. Verum in eo ipſo ſignificatio *diſtincti*, vel *diſcriminis*, non excluditur, veluti enim Τῶν ἄλλων — ἀξιαφήμου eadem ratione ſignif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita ἀξιαριθὸν *eximie*, etiam reſpicit ad differentiam aliorum minus fortium. At quum de coma ſermo eſt, quid obſtat cur non proprie accipiamus pro ſtudioſa diſcriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri ſolita? vid. *Ovid.* Art. III. 137. & not. Cl. *Burmanni* ad Art. II. 303. Nam etſi *diſcrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat ſimplicem pectendi munditiem; tamen hic nihil prohibet ſtudioſam ornandorum capillorum curam intelligi, quum ἠσκημένῃ additur; adeoque parum intererit, vertasne *elegantes*, *eximie*, an *diſcriminatim*; interim poſterius ad Graeca magis hic eſt adcommodum. *J. F. R.*

Ibid. Ἠσκημένης κόμης] Conf. ſupra *de Salt.* c. 27. *J. F. R.*

67. Παρ' Ἡσιόδῳ] Recenſet *Suidas* inter Heſiodi opera γυναικῶν κατάλογον ἐν βιβλίοις ἑ. quo reſpicit hic Noſter. *M. du S.*

Ibid. Κατάλογον] Qui inſcribebatur ἠοῖαι. De quo viri Clar. *Daniel Heinſius* & *Joannes Meurſius* ad *Heſiod.* Tangit ipſe Lucianus diſſertat. cum *Heſiod.* ſic in Lapith. Ἢ οἵη πάρ' ἄρ ἦγε. *J. B.*

68. Τῶν ἀμμάτων αἱ βολαί] Sic infra c. 15. *Ariſtan.* Epiſt. 1. *J. B.*

69. Ταχιρῶς ἀνυγραίνοντα] *Alciphr.* I. Ep. 28. ταχιρὸν βλίττεις βλίμμα, ubi *Bergl.* plura de molli illo adſpectu, licet illud βλίμμα ſuſpectum habeat, & ejici velit. Conf. mox c. 14. f. *J. F. R.*

70. Λυκάμβου θυγ.] Neobulen deſignat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1. & 2. *M. du S.*

77. Βουφάγος] Sunt qui Herculem bis integrum devoraſſe bovem ſcribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Oriopas Theodamantis bovem: *Callimach.* Hymn. εἰς Ἄρτεμ. fabulatur, Herculem jam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis eſſe. — ἐ γὰρ

Παύσατ' ἀδηφαγίης, ὅτι οἱ θεὸς ἠδὲ πρὸς ἐκείνῃ
Τῇ ποτ' ἀροτριάοντι συνήντετο Θιοδάμαντι.
Tanta erat ingluvie, quanta, cum ſcinderet arvum,
Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti:

Exinde manſit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουθοίνᾳ immoletur, cum multa dirarum imprecatione. *Philoſtr. Virg.* L. 2. *Lactant.* L. I. c. 21. *G. C.*

Βουφάγος] *Philoſtrat.* tabul. Theodam. *J. B.*

Βουφάγος] Carnivorum fuiſſe Herculem tradunt & alii. Vid. *Aelian.* V. H. I. 24. unde & παμφάγος *Orpheo* in hymno ajunt dictum. βουθοίνης etiam vulgo, quia ſemel integrum Theodamantis comederit bovem. *Lil. Gyrald.* 282. f. vid. *Apollod.* p. 53. B. 60. AB. *M. du S.*

78. Ταῖς ἀκάπνοις] Legend. *Athen.* lib. 1. *J. B.*

ὁρῶ, πότερος ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς φιλόπαιδας, ἢ τοὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν, [a] ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὤν, ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἱρήσῃ. πάντα δὴ θεὶς τὰ ἀκκισμόν, ὦ φιλότης, ἣν πεπίστευκέ σοι ψῆφον ἡ θεὸς τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη φέρε.

tes, puerorumne amatores, an eos qui feruntur in mulierculas? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero, qui extra caussam sis, incorrupto judice, ratiocinatione, quod melius est eliges. Omni igitur resecta dissimulatione, sodalis, quem tibi calculum judicium de meis amoribus permisit, eum jam ferto.

ΛΥΚ. Παιδιᾶς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν διήγησιν· ἢ δ' ἐπαγγέλλεταί [b] τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ' οὖν ἐξ [c] ὑπογυίου τὴν ἐπιχειρήσεως ἠψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν, [d] ἀλλ' οὐ παλαιᾶς· ἐξ [e] ὅτου δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκοὼς, περὶ τούτοιν [f] συντόνως ὡς [g] ἀμιλλωμένοιν, ἔτι τὴν μνήμην ἔναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτοῖς ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πάθη, [h] καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς ἄυπνος ὢν, διττὸν ἄρνυσαι μισθὸν,

Τὸν μὲν βουκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.

ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἥδετο, τὴν

5. LYC. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tractationem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem serium*, ac minime ludi, ex quo duo viros audivi de hisce rebus quanta potest contentione certantes, cujus memoria aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est, pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida pascens:

Sed alter supra modum puerorum oblectaba-

a Ἰσορρόπως] Ἰσορροπ. O. Vulgatam expressit M. Bz. J. P. &c. b Τι] Deest in O. & W. c Ὑπογυίου] Ὑπογύου male J. Fl. d Ἀλλ' οὐ παλαιᾶς] Ἐπὶ οὐ παλιμὸν marg. A. W. e Ὅτου] Ὅτι M. f Συντόνως] Σωιτὸν O. W. Fl. J. Vulgata comparet in cett. omnibus, & Cod. P. g Ἀμιλλωμένοιν] Ἀμιλλημένοιν J. Vulgatam tuentur M. & O. h Καὶ] Abesse ab O. adesse in M. & Fl. notat M. du S.

92. Ἀκκισμὸν] Προπαίσιον. V.

97. Ὑπογυίου] * Ἐκ τοῦ ἐγγὺς ὑπόγειον, ἐγγύτερον, πρόσφατον, τοιοῦτοι γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου ἕως μετ' ὀλίγον. V.

2. Ἐτσιλον ἴχω] Οὐ πρὸ πολλοῦ μεταμανθανόμενος † τὴν ἐπιχειρησίαν. V.

5. Ἄρνυσαι] Λαμβάνεις, ‡ δίχη. V.

* Ἐκ τοῦ ἐγγὺς] Deerant haec in Edd. implevit ea ex Collat. Codd. *Solanus*, qui etiam testatur ὑπόγυον sine ι. scriptum utrobique in V. & C. Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianeae conveniret. J. F. R.

† Posteriora duo verba in editis deficientia eodem indicante supplevi. J. F. R.

‡ Δίχη] Aberat ab Ed. Clor.

97. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου] Locum hunc, ut adhuc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν —— ἀλλ' οὐ παιδιᾶς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ? Sic certe interpretatus sum. J. M. G.

Ἔγωγ' οὖν —— οὐ παλαιᾶς] Locus integer non videtur. F. G.

Ἔγωγ' οὖν —— οὐ παλαιᾶς] Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui conjicio illa λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. J. F. R.

Ibid. Ἐξ ὑπογυίου τὴν ἐπιχειρήσεως ἠψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς] Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse.* Et quis recte judicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo: εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina apponit: *nuper adeo ejus rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim.* quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quamoptime, & non ab antiquo.* J. G.

Ἐξ ὑπογυίου τὴν ἐπιχ.] *Th. Marc.* quoque hic aliquid corrigere voluit; sed cum plane eadem verba repetat, quae

batur amoribus, barathrum judicans Venerem muliebrem: alter purus ab amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter essem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non possum, quam incredibiliter delectatus sim. Atque sermonum mihi illorum vestigia, velut sigillo quodam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare deposita statim omni reprehensionis *tuae* occasione, quae utrisque dicentibus audivi accurate tibi enarro.

THEOMN. At ego paullum hinc discedens e regione tibi considebo

Aeacidi intentus, dum cessat fundere carmen.

Tu vero jam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

6. LYC. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans. Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adorassem, & Jove hospi-

Θήλειαν Ἀφροδίτῃ βάραθρον ἡγεμόνα, ὁ δ' ἀγνεύων ἔρωτα ἄρρενα, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν ὢν μαχομένοιν παθοῖν ἀγωνοθετήσας ἄμιλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὡς ἐπεφρενώθην. καί μοι τὰ τῆς λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται σχεδόν, ὡς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν [i] ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ πολλῶν [k] ἀπαθέμενος, ἃ παρ' ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντοιν, [l] τὰ ἀκριβῆ ἐπέξειμί σοι. [m] ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε [n] ἐπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαλλιχρὺ καθεδοῦμαί σου

Δέγμονα Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων. Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς, μελῳδίᾳ [o] περαίνειν.

ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι [p] πλεῖν διανοουμένῳ ταχυναυτῶν σκάφος [q] εὐτρέπιστο, τούτων τῶν [r] δικρότων, οἷς μάλιστα χρῶνται [s] Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰονίῳ κόλπῳ παροικοῦν. ὡς δ' ἐνῆν, πάντας ὁπόσους ἐπιχωρίους θεοὺς προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω

i Ἐπιτιμήσ.] Ὑποτιμ. M. O. & marg. *A*1. k Ἀποθέμενος] Sic *P. Fr. H. S.* Ὑποθέμενος W. *J. Fl.* l Τὰ] Deest in M. & O. m ΘΕΟΜΝ.] Desunt sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12. Librarii incuria. n Ἐπαναστὰς] Ita dedi ex W. Ἀναστὰς Edd. priores. o Περαίνειν] Πέραινε *J. Pell.* p Πλεῖν] Abest a W. q Εὐτρέπιστο] Punctum erat post hoc verb. in *J. Fl.* & M. Comma in *P.* & *S.* r Δικρότων] Sic recte *J. Fl. P.* &c. Διηρότων male *S.* s Λιβυρνοὶ] Λιβυνοὶ male W. post Λιβυρνοὶ.

27. Διηρότων] Δίκροα, δίπρῳ, πλοῖα μονήρη ἐστὶν, ἃ καὶ δίκροα καλέσκευάσαντο. Τινὲς δὲ καὶ πρύμνης καὶ τῆς πρώρας ἑκατέρωθεν πηδαλίοις ἤχυλο· ὅπως αὐτοί τε μὴ μαλαστροφόμβροι καὶ ἐπιπλέωσι καὶ ἀναχωρῶσι, καὶ τοὺς ἐναντίους ἐν τῷ πρόσπλῳ καὶ ἀπόπλῳ αὐτῶν σφάλλωσι. *V.* In altero Vossiano haec tantum legas: Διηρότων] Δίκροτα ἢ δύο εἰρεσίας ἔχουσα.

5 Ἴσχυλο] Legendum videtur ἴσχοιλο, hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus *Suidas*, qui habet ἴσχυντο, quod vertit *instructae erant Aemilius Portus*. *J. C.*

Ἴσχυτο] Cur *Suidas* emendandus sit, nullus video, ἴσχυλο enim recte se habet, & recte vertitur, *instructae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in *de Salt.* & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiasten ex *Suida* emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum ἴσχυλο quoque in C. reperiri testetur *Solanus*, quem miror, qui Cl. *Clerici* animadversionem sic abire sit passus. *J. F. R.*

quae jam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui; τῆς enim sine accentu scriptum in ejus correctione, error tantum typothetarum est. Sed videtur ὑπογύου correxisse, pro ὑπογύου. *J. F. R.*

98. Ὅτι λίαν] *Vorst.* ὁ λίαν ὁ παλαιοῦ. In M. nihil subsidii. *M. du S.*

1. Συντόνως] In O. W. *Fl.* & *J.* συντῶν ὡς. Reliquae Edd. & P. uti hic in textu est συντόνως. v. c. 29. *M. du S.*

6. Τὸν μ' &c.] *Homer.* Od. K. 84. *M. du S.*

19. Ἐπαναστὰς] W. recte. In reliquis ἀπ. *M. du S.*

21. Δέγμονα Αἰακιδ'ν] *Hom.* Il. I. 191. *M. du S.*

27. Διηρότων] Vox διηρότων nihili est; si enim esset ab διήρης, foret διήρεων. Ex *Aldina* editione hoc vitium propagatum, cum in Florentina recte legatur διηρότων. Nempe διήρεις vocantur etiam δίκροα, quod notum. *J. J.*

28. Λιβυρνοὶ] De his navigiolis *Renat. Veget.* c. 33. lib. 4. *Appian.* in Illyric. *J. B.*

ἵλεω συνεφάψαντο τῆς ἀποδήμου [a] στρατείας ἐπικαλεσάμενον, ἀπ' ἄστεως [b] ὁρικῷ ζεύγει κατῆειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς προπέμποντάς με δεξιωσάμενον (ἠκολούθει δὲ παιδείας λιπαρὴς ὄχλος, οἱ συνήθεις ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀναρρῶς διεζευγνυντο) τὴν πρύμνης γῆν ἐπιβὰς ἐγγὺς ἐμαυτὸν ἵδρυσα τοῦ κυβερνήτου. καὶ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μὴ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡμᾶς [c] ἐκύμαινον αὖραι, τὸν ἱστὸν ἐκ τῆς μεσοκοίλων [d] ἀπάραντες καρχησίῳ τὸ κέρας [e] προσεστείλαμεν. εἶτ' ἀθρόας καὶ τὰς κάλων τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες, πρέμα [f] πιμπλαμένου τοῦ λίνου, κατ' ὀδὲν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοίζῳ διϊπτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑποδρυχομένου περὶ τὴν χίζουσαν [g] αὐτὸ πρῷραν.

tali invocato, ut volens propitius peregrinam militiam una capesseret, mulis junctis ab urbe ad mare descendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant, (sequebatur autem assidua eruditionis (*eruditorum*) turba, qui perpetuo mecum versati cum molestia jam disjungebantur) & puppim conscendens prope gubernatorem assedi. Atque remorum impetu brevi tempore de tertora in altum evecti, cum etiam post nos aurae fluctus vehementer moverent, malum ex media navi, e carchesio autem antennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter circa findentem illum proram remugiente.

Ἀλλ' ἅ γε μὴν ἐν τῷ μεταξὺ πλῷ σπουδῆς ἢ [h] παιδιᾶς ἐχόμενα συνήνεχθη, χαίρουσι μὲν οὐ πάνυ μηκύνειν. ὡς δὲ τὴν Κι-

7. Verum quae inter illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda sunt. Cum vero maritimam Ci-

a Στρατείας] Ita marg. *A1.* Στρατιᾶς Edd. priores & M. *b* Ὁρικῷ] Ὁρικῷ *J. Pell.* *c* Ἐκύμαινον] Sic Edd. omnes. Ἐποίμαινον A. L. P. W. *d* Ἀπάραντες] Hoc receptum ex L. Ἀκαρῆ Edd. Vide notas. *e* Προσεστειλ.] Προεστειλ. Edd. priores. *f* Πιμπλ.] Πιμπρ. male W. *g* Αὐτὸ] Ita restitutum ex Cod. L. marg. *A1. Ven.* 2. & *B2.* Αὐτῷ cett. Edd. & M. male. *h* Παιδιᾶς] Παιδιάς W. male.

42. Ἀκαρῆ] Ἀκαρὲς, βραχὺ, ὀξύ. ὃ οὐκ οἶδα τι * κεῖραι. ἀκαρῶς, ἐπίρρημα, ἐν βραχείᾳ ἄρᾳ, ἐν ἀτόμῳ. *V.*

* Κεῖραι] Legendum ex *Suida*, *διακεῖραι*, *quod non potest secari*, nisi forte scripserit Scholiastes, *χρῆσι λαμβάνεσθαι*. *J.C.*

Κεῖραι] Legendum *κεῦραι*, quod etiam in C. recte haberi video. *M. du S.*

31. Στρατιᾶς] Sic omnes. Ego mallem *στρατείας*. *M. du S.*

32. Ἄστεως] Athenas intelligere, cum ἄστυ audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphilium sinum aliaque nominat (Cap. 7.) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. quid ergo? *M. du S.*

40. Ἐκύμαινον] Angl. *ἐποίμαινον*. *J.B.*

41. Μεσοκοίλων] Hic deest τὸ ἀπάραντες participium, aut quid simile. *F.G.*

42. Ἀπάραντες] In impressis & Schol. ἀκαρῆ. In M. ἀκαρὲ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀκαρώντες. *Vorstius* conjecerat ἀράντες. *M. du S.*

Ἀπάραντες] Adripui hanc lectionem ab *Solano* commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota *Solani* tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in *J.* ἀπαράντες adscripserat. Recte autem *Gujetus* divinarat deesse participium. *J. F.R.*

Ibid. Προεστειλάμεν] Malim προσεστειλάμεν. *F.G.*

Προεστειλάμεν] Ita *Vorstius* & *L. Kusterus* emendare jubent, quibus obsequor. In M. & impressis προεστείλαμεν. *M. du S.*

46. Αὐτῷ] Corrige αὐτὸ. *F.G.*

Αὐτὸ] Quod scilicet feci, etiam ante, quam *Gujetii* emendationem videre contigit. *J. F.R.*

Αὐτὸ] Ita recte, uti conjecerat Cl. *L. Kuster.* Cod. L. *V2.* & *B2.* In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. *M. du S.*

54. Εὐτυχεῖς] Quam felicitatem hic intelligat, nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in hujus Auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, expectato. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς εὐτυχεῖς — ὄρους] Nempe respicit ad foedus illud Athenienſium & sociorum cum Persis, de quo *Diod. Sic.* 12, 4. p. 293. B. quo cautum est, μηδὲ ναῦν μακρὰν (Περσῶν) πλεῖν ἐντὸς Φασηλίδος ἢ Κυανέων

Ciliciae partem praetervecti Pamphylium sinum attigisſemus, ſuperatis non ſine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad ſingulas Lyciae urbes devertimus, ſermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum ſpectantur reliquiae; donec ſacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam quae adhuc fuerat navigationem intermittere aliquantum decrevimus.

8. Remiges igitur ſubducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hoſpitium mihi e regione aedis Bacchi paratum eſſet, otioſe incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Eſt enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque conſidero, cum viſus oblectatione Heroicas ſimul inſtaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui parva intercedente mercedula

λικίας τ' ἔφαλον ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τῆς Παμφυλίης κόλπου, Χελιδονέας ὑποφθέοντες, οὐκ ἀμοχθεὶ τὸν εὐτυχεῖς τῶν παλαιῶν Ἑλλάδος ὅρους, ἑκάστῃ τ' Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενώμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ [i] χαίροντες· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφὲς [k] εὐδαιμονίας ὁρᾶται λείψανον. ἄχρι δ' Ἡλιάδος ἀψάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τοῦ μέλαξυ πλοῦ διαναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν.

Οἱ μὲν δὴ ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, καὶ σχολὴν ἐβάδιζον, ὑποφυοῦς ἀπολαύσεως [l] ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριιὼν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοὰς, ἑκάστην γραφὴν κατώπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τῆς ὄψεως, Ἡρωϊκὰς μύθους [m] ἀναπτυόμενος. εὐθὺ γάρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς [n] προσερρύησαν, ὀλίγου [o] διαφόρου πα-

[i] Χαίροντες] Εἰκάζοντες marg. *A1.* [k] Εὐδαιμ.] Εὐγαιμ. *J.* male. [l] Ἐμπιπλάμενος] Ἐμπιμπλάμενος W. [m] Ἀν—ους] Sic Edd. & M. Ἀν—ους *J.* male. [n] Προσερρύησαν] Προστροσερ. male *B.* [o] Διαφόρου] *Solan.* ita reſtit. pro vulgato διάφοροι, quod in Edd. & M. erat.

52. Ἔφαλον] Παραθαλαττίαν. *V.*

59. † Ἡλιάδος] Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἡ Ῥόδος ἀνέκειτο. καὶ ἔστιν ἡ πόλις ὁ λόγος. M.

71. Ἀναπτυόμενος] Ἀναπάσας, ἀναπαύσας, ‡ἀναμιγθείς, ἀναγυίας, εἰς ἔννοιαν ἐλθών. *V.*

† Ἡλιάδος] De hoc cognomine conf. ſupra not. ad *Alex.* c. 34. *J. F. R.*

‡ Ἀναμιγθείς] Hoc & ſequentia quatuor verba non erant in Edit. *Cler.* Addidit ea *M. du S.*

νίων. Sunt autem *Chelidoneae* inſulae ſubjectae Phaſelidi. Unde *Plutarchus* in Cimone de hac re p. 890. *H. Steph.* p. 124. Brya. ἔνθεν Κυανέων, ait, τὴν Χελιδονίαν μακρᾷ τινὶ & χαλκεμβόλῳ μὴ πλεῖν. Quorſum illud οὐκ ἀμοχθεὶ referatur, intelligas ex his, quae infra in *Navigio*, non procul ab initio narrantur. *J. M. G.*

59. Ἡλιάδος — Ῥόδου] Rhodus Soli ob ſerenitatem coeli ſacra. Vid. *Spanhem.* 321. & Noſtrum Z. Tp. 11. *M. du S.*

66. Ἐμπιπλάμενος] Ex W. ἐμπιμπλάμενος correxerat *Solan.* idque & ego adſumſiſſem, ſi plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24. ſine μ. ſcribitur, nec dubito quin & alibi, nondum vulgatam immuto. vide quae ibi noto. *J. F. R.*

71. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ & τρεῖς προσερρύησαν ὀλίγου διάφοροι] Sic edit Benedictus ſequutus *Bourdelotium*, & vertit, *ſtatim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui ſupervenere*, idque exemplo editionis *Baſileenſis*, quae hanc interpretationem prior exhibet, quum in Graecis edat δύο ἢ & τρεῖς προστροσερρύησαν. Mirandum profecto eſt, ſi tres propemodum utique praecipui acceſſerint ſic ad Lucianum, eos ſic ſubito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuiſſe *parvo diverſi* vel diſtantes ac propemodum pares. Quod ſi verbum de-compoſitum eſt in ſcriptis, non eſt cur contemnatur. *J. G.*

72. Διαφόρου] Sic levi mutatione locum reſtituimus. Quid enim erat quod in libris omnibus & ipſo M. legitur, διάφοροι? Aut quem ſenſum hic edit? Nihil ſane ad rem *enarrantium diſcrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam reſtituimus, vo-

πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασίᾳ προὐλάμβανον.

omnem mihi historiam enarrarent, pleraque autem & ipse conjectura praecipiebam.

Ἤδη δὲ τοῦ θέας ἄλις ἔχοντι, καὶ ἅμα μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ὅτι ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, οὓς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ὀπφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐναϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον [a] ἁπλοϊκόν. προηγυμένως γοῦν πολιτικῶν λόγων προίστατο, καὶ ταυτησὶ τοῦ ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικὸς, οὐ δι' ἄλλο τι μοὶ δοκεῖν τὰς παλαίστρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· [b] ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόητο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεῖ καθήρατο. [c] πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἑκάτερός με, γήθησε καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἶθ' [d] ὁποῖα [e] φιλεῖ, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερος ἠξίουν με. κἀγὼ φιλονεικοῦντας ὁρῶν θᾶττον, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον ὅτιν ὑμᾶς παρ' [f] ἐμὲ φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν [g] ἐγείνετε.

9. Jam satiatus eram spectaculo, jam domum ire cogitabam, cum quod jucundissimum est in peregrina regione lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem juvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Athenienſem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causſam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem femeinei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt: tum ut assolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie*, inquam, *vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne majorem tollatis rixam;*

a Ἁπλοϊκὸν] Οὐδ' ἁπλ. marg. *A*1. b Ὅλως — ἐπτόητο] Ὅλῳ — ἐπτοεῖτο W. c Πόρρωθεν] Ita *Fl. P.* aliaeque nonnullae recte. Πόρρωθεν male *J.* d Ὁποῖα] Ita dedi ex M. & Edd. vett. Οὖν ποῖα enim erat in *P.* e Φιλεῖ] Sic M. *Fl. J. P.* Φιλοῦ *B*2. f Ἐμὲ] Ex L. & marg. *A*1. Luciano redditum. Ἐμοὶ Edd. priores. g Ἐγείρητε] Sic *P. Fr. B*2. Ἐγείρηται *J. Fl. V*2. *S.*

81. Κομμωτικῆς] Κομμωτικὰς, ἀπὸ τοῦ κόμπου, εἰ δὲ, ἀπὸ τοῦ κόπτω, κόμμῳ ὁ κεκομμένος τριχῶν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ ἀεργίας κόσμῳ, καὶ κομμωτικὸν ἀδυτέρας. *V.*

ce utitur in Ἑρμ. c. 81. utitur & *Theophrastus* in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ ἀξιφόρου ὑπὲρ τὸν καιρόν. p. 32. Vid. *Casaub.* not. p. 229. *Diog. Laert.* p. 140. B. C. *M. du S.*

Ibid. Ὀλίγου διάφοροι] Sententiam hujus loci adsecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου ἀξιφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον *pretium, pecunia.* Ἡ μικρολογία apud *Theophrastum* Char. 10. ἐστὶ φειδωλία τοῦ ἀξιφόρου, vel ut est in MS. τοῦ ἀξιφόρων. Ostendit *Casaubonus* ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione hujus significationis peccatum sit. Noster in *Hermot.* c. 81. μηδέτω ἐκτετίκαμεν διάφορον. Itaque si mutato solum οι in ου legere liceat ὀλίγου ἀξιφόρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι sunt *parvo venales*, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit *quod interest*, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, *parva mercede hoc facit.* Sed nondum ausim quidquam adseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel ἀξενητῶν φράστορας ἐγχωρίων appellavit *Aeschylus* Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate *mystagogos* vocabant[a], *qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere.* Cic. Verr. 4. 59.

Mon-

xam; proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, vicissim mihi coenam praebebitis; uter autem prior, sorte decernetur. Placent ista.

10. Itaque illo die convivator ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifesta animi utriusque indicia. Nam Athenienſis formosis pueris erat instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent; cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Charicles multus saltatricularum & musicarum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praesente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sententiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tempus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non *tamen* ut exitum haberet disputatio. Verum cum discedendi tempus

ξηλε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἢ τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσετέ με· κλήρῳ δ᾽ ἀποκριθεὶς [b] ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα.

Κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν εἱστιάρχουν ἐγώ, τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ᾽ αὐτὸν ὁ Χαρικλῆς. ἑώρων δὴ καὶ ἐνταῦθα ἑστίασιν ἐναργῆ τὰ ἑκατέρου ἀγαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπογραφέντος [k] αὐτοῖς χνοῦ σκιμμούσης. ἐπειδὰν δὲ ἰθλοις αἱ παρειαὶ πυκάζωσιν, οἰκονόμοι, καὶ τοῦ Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρικλεῖ γε μὴν πολὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἵπετο, καὶ πᾶν τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν, ἀνδρὸς οὐδ᾽ ἀκαρῆ παρόντος, εἰ μή τι που νήπιον, ἢ γέρων ὑπερηλιξ ὀψοποιὸς ὀφθείη, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν δή, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ᾽ ἱκανὰ τὰ ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε μὴν ἐπ᾽ ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ᾽ αὐτοῖς ἐκινήθησαν, οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ᾽ ἐπεὶ κα-

[b] Ὁ πρότερος] Sic Edd. Ὁπότερος *Vorst.* & M. a recent. manu. [i] Ὑπογραφόντος] Haec est scriptura Cod. P. Et Edd. *B2. Fr. V2. P. S.* Ὑπογράφοντος W. *Fl.* & *J.* [k] Αὐτοῖς] Αὐτους P. marg. *A1.* & Ex. *Fl.* Vulgatam tenent *J. P.* &c.

7. Ἑστίασιν] Συμπόσιον. *V.*

23. Ἀψιμαχίαι] Σκιαφαὶ μάχης. *V.*

Monstrator talis est Lucano IX. 979. quae loca jam laudata sunt *Spanhemio* diss. I. p. 6. *Antiquarios* hodie Romae dici, notum est. *J. M. G.*

84. Προηγούμενος δὲ πολιτικῶν λόγων πράττοιτο] Basilienses vertunt: *nam se velut ducem atque antesignanum in civilibus orationibus gerebat*, ut & *Bourdelotius*, nisi quod *antesignanum*. Benedictus, *nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat*. Nec *veluti* in Graecis est, nec προηγούμενος in Latinis apparet, quod Pater interpretabatur *in primis*. Sensus est. *Nam praecipue his civilibus* h. e. non doctissimis & elaboratissimis, *orationibus praerat. J. G.*

98. Ἐμοὶ] Sic L. melius quam ἐμοὶ, quod in reliquis est. *M. du S.*

Ibid. Ἐγκρατὴς] Veteres Edd. ἐγκράτεια, prave: mutavit *B2. M. du S.*

3. Ὁ πρότερος] Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit *Vorstius* ὁπότερος (quamquam extet etiam in M. a recentiore manu repolita) minus concinna videtur. *M. du S.*

10. Ὑπογράφοντος αὐτοῖς] Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in *Fl.* & *J.* In P. vero & reliquis ὑπογραφόντος αὐτοῖς· αὐτους tamen Excerpta Cl. *Perizonii* notant reperiri in P. cum in *Fl.* sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. *M. du S.*

13. Χωρίων κηδεμόνες] Contra praeceptum Columellae I, 8, 1. *Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituamus:* & Palladii I, 6, 18. *Agri praesulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praesentis expectat. J. M. G.*

17. Ἀκαρῆ] Vide, si lubet, Scholium. *M. du S.*

26. Ἐκτ-

χμηρὸς ἦν ἀνάγεαζ, σύμπλους ἐθελήσαντας αὐτοὺς [a] ἐπηγόμην. διενοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί.

Καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι χάριν θέαν, καὶ [b] τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν προθήσαντες ἱερὸν· ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τὸ [c] Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἀπαφρόδιτον· ἧρέμα τῇ γῇ προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς θεοῦ λιπαρᾷ γαλήνῃ πομποστολούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν ἐν ἄλλοις ἔμελον αἱ [d] συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀγελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πόλει. σοὶ δὲ Σωστράτου, καὶ τἆλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ὅπου τὸν νεὼν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νὴ μὲ ἐγώ τε καὶ Χαρικλῆς πάνυ

esset, navigationis illos socios; quod sic vellent, assumsi: cogitabant enim non minus quam ego in Italiam.

11. Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi caussa, & templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in illo Praxiteleae artis opus revera venustum: paullatim ad terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consueto occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum *ducens brachiis*, in orbem Cnidum circumibam, non sine risu figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps. Cum autem Sostrati porticus, & quae oblectare nos poterant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum progredimur, nos quidem, id est ego & Charicles lubenti ani-

a Ἐπηγόμην] Sic marg. *A*1. f. ἐπαγόμην W. Ἐπειγόμην Edd. priores. b Τὸ Ἀφρ. ἰδ. π. *l.*] Τῇ Ἀ. ἱερῷ W. c Εὐχερείας] Sic etiam esse in *J. V*2. *B*2. & *S.* notat *Solan.* Sed & est in *P.* &c. d Συνήθεις] Συνήθως *J.* sola.

25. Ἀνάγεαζ] Ἀναγκαῖς λέγομεν τὴν ναῦν, ὅτι ἀπὸ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχεται. *V.*

27. Ἀπαίρειν] Παραγυιδιαι. *V.*

26. Ἐπηγόμην] Male antea legebatur ἐπειγόμην. Emendaram ante, quam Codicis W. Lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπην. *M. du S.*

Ἐπειγόμην] Legendum sine dubitatione ἐπηγόμην, *mecum duxi, assumsi comites.* Vulgatum ἐπειγόμην ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc versum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. *J. M. G.*

28. Καὶ δόξαν] Sic absolute rursus infra c. 14. pr. Et *Dion. Hal.* I. p. 36. f. Ed. *Lips.* Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδας — προεξελθεῖν κελεύει. Ita κελευσθεὶν eod. modo ap. eumd. p. 32. Plura *Sylburg.* in nott. ad pag. 47. adde Nostrum I. *Ver. Hist.* c. 7. & 11. &c. ubi & alia dedi. *J. F. R.*

30. Ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τὸ Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἀπαφρόδιτον] Quid sibi vult τοῦτο τὸ Πραξιτέλους, &c? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promptitudinis vere amabile.* An τοῦτου significat *ibi?* Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τοῦτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum, celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τὸ Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἀπαφρόδιτον. error ex repetita syllaba του natus est. *Ac ubi decessemus in Cnidum spectandi causa, appellere, & cuperemus videre Veneris templum (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venere & gratia spectabile) placide terram advecti sumus.* *J. J.*

Ibid. Τοῦτου τὸ &c.] Potest vulgatae sensus exponi, ut τοῦτου referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τοῦτου δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἀπαφρόδιτον τῆς εὐχερείας Πραξιτέλους ὑμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum traiectio offendit, pro τοῦτου legat αὐτοῦ. *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae Interpretem. Cl. *Jensii* emendatio constructionem reddit simpliciorem; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. *J. F. R.*

Ibid. Πραξιτέλους] Statuam Veneris intelligit, de qua in sequentibus fuse. Ad Cratinam amicam effortmatam a Praxitele tradit *Clem. Alex.* in Προτρ. m. 21. C. & 23. 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide *Steph. Lyt.* p. 121. B. C. *M. du S.*

33. Λιπαρᾷ γαλήνῃ] An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰς hic pro λιπαρῆς, i. e. συνεχὴς, *assiduus?* Placet. Sic infra c. 13. *F. G.*

Λιπαρᾷ γαλήνῃ] Λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς positum videtur. id est συνεχὴς *assiduus.* Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν. i. e. *assiduis, frequentibus* osculis. *AE. M.*

35. Τὸ

animo. Callicratides autem tanquam ad muliebre ſpectaculum, invitus; qui jucundius, puto, pro Cnidia Venere eum qui Theſpiis eſt Cupidinem permutaturus fuerat.

12. Et ab ipſo ſtatim conſepto Venereae velut aurae nobis adſpirabant. Subdivalis enim area majorem partem non in ſterile ſolum politis lapidum tabulis ſtrata; ſed tanquam in Veneris *ſacro* totum erat manſuetorum fructuum fertile, quum *arbores* viridantibus comis in longinquum usque exuberantes, circumjectum aërem quaſi tecto concluderent. Praeter caeteras illa denſo fructu myrtus ſuam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem ſortitae ſunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, ſed ſub ipſo maturitatis faſtigio novis luxuriantes ramis tempeſtivae erant. His immixtae

προθύμως. Καλλικρατίδας δ' ὡς ὄψει θέαν θηλειαν, ἄκων· ἥδιον ἄν, οἶμαι, [e] τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης τὴν ἐν Θεσπιαῖς [f] ἀντικαταλλαξόμενον ἔρωτα.

Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆ τῆ τεμένους [g] Ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. [h] τὸ γὰρ αἴθριον ὅλον [i] εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, [k] ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὴν περιῤῥέουσαν ἀέρα συνωρόφουν. θᾶττόν γε μὴν ἡ [l] πυκνόκαρπος ἐτεθήλει μυρρίνη, πᾶσαν δέσποιναν αὐτῆς, δαψιλὴς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους [m] μετείληχεν. ἐπ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνῳ πολιὰ καθαύαινεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς [n] σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' [o] ἀνεμέμιχλο

[e] Τῆς Κν. Ἀφρ.] Ἀ. τ. Κν. W. [f] Ἀντικαλλαλλαξόμενος] Ἀντικαλλαλλαξάμ. W. [g] Ἀφροδ.] Hic pergit Cod. Bar. [h] Τὸ γὰρ αἴθριον ὅλον] Pro his omnibus αὖ Ox. [i] Εἰς] Ἦν marg. *Al.* [k] Α] Duobus verſibus omiſſis ἃ tantum O. Et paullo poſt ἡ πυ in eodem eſſe notat *Solan.* non addens quo pertineat. [l] Πυκνοκ.] Πυκνων. *F.* ſola. [m] Μετείληχεν] Μετείληφε marg. *Al W.* [n] Σφριγῶντα] Ita dedi ex W. & *Schol.* Σφυγῶντα Edd. omnes male. [o] Ἀνεμέμιχλο] Ἀνεμέμηχλο male *F.*

59. [*] Σφριγῶν] Νεάζων. αὔξων. σφύζων. βράζων. εὐσωμάτων. ἀκμάζων. ἀνθῶν. *V.*

[*] Σφριγῶν] Σφριγῶν etiam *Suid.* in Ed. *Hagen.* Σφυγῶν al.

60. Κλωσὶν] Κλάδοις. *V.*

Ibid. Ὥριμα] Κατὰ καιρόν. *V.*

35. Τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος] De quo *Marcil.* ad *Horat.* Mercer. ad *Ariſten.* pag. 229. ſic infra c. 20. *J. B.*

37. Κεραμεδλικῆς] Quid Figulinae cum Venere aut hoc ſcriptore? an quia in Ceramico altero proſtabant meretrices? Vide *Meurſ.* Non videtur, ſed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κεραμεδλικῆς ἀκολασίας] Laudantur κεράμια Κνίδια ab Eubulo apud *Athenaeum* I, 22. Sed hic videtur ad fictilia ſigilla obſcena reſpici, quod genus multa apud antiquarios ſuperſunt. Talia erant *ſigilla laſciviſſimarum figurarum* in Tiberii cubiculo diſpoſita, *Sueton.* c. 43. Huc forte pertinent obſcenae in lucernis, apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod κεραμεῖς apud *Heſychium* explicatur per Λυχνοῦργος, ut legendum monuere viri docti pro λυκοῦργος. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diverſorium: in Κωλιάδι Atticae promontorio, ubi Veneris κωλιάδος templum, figlinae item praeſtantiſſimae. Vid. *Meurſ.* in Piraeo c. ult. *J. M. G.*

39. Σωσράτου] De quo ſupra Συγγρ. c. 62. *M. du S.*

44. Τῆς Κνιδ. Ἀφροδ.] De qua vide Εἰκ. c. 4. & Ὑπ. εἰκ. c. 23. *M. du S.*

45. Τὸν — ἔρωτα] Ejusdem Praxitelis opus. *M. du S.*

49. Εἰς ἔδαφος] Non ſpreviſſem ἦν pro εἰς, ex *marg. Ald. Weſſel.* niſi mox rurſus ſequeretur ἦν. *J. F. R.*

52. Καρπῶν, ἃ] Conf. mox κλισίαι — εἰς ἃ. quorum neutrum immuto, quia enallagae ejusmodi ſunt frequentes, de quibus alibi non ſemel. Etſi ſuſpecta habet haec & ſimilia quae ipſe adducit Cl. *Jenſ.* ad *Reviviſc.* c. 13. aliaque quae mox ad fin. hujus cap. addo, p. ſeq. No. 72. *J. F. R.*

Ibid. Α] Quaſi jam ſcripſiſſet δένδρα. *M. du S.*

58. Πολιὰ] Πολιὰ θρὶξ, ἰλλειπτικῶς. *F. G.*

Πολιὰ] Nimis feſtine haec verba inſpexit *Gujetus*, qui pro femin. ſing. accepit. Alibi vero πολιὰ & πολιαὶ intellecto θρὶξ ac τρίχες dici, vix operae erit notaſſe. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium eſt. Infra c. 23. πολιὰ προσήκουσα τῇ χώρᾳ ἀρετὴν μαρτυρεῖ. *J. F. R.*

59. Σφριγῶντα] Sic Schol. & W. ut in ſuo codice emendarat *Vorſtius.* In reliquis σφρογ. *M. du S.*

κλο ϗ τὰ καρπῶν μὲ ἄλλως ἄγονα, ϯ δ' εὐμορφίαι ἔχοντα καρπὸν, [a] κυπαρίττων γε ϗ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, ϗ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τ θεῷ πάλαι φυγὰς Δάφνη. παντί γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ φίλερως προσείρπυε [b] κιττός· [c] ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς [d] κατήρτηντο [e] βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μὲ Διονύσου, ϗ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκραιον· εἰ δ' ἀποζευχθείην ἀλλήλων, ἧττον εὐφραίνουσιν. [f] ἦν δ' ἐκεῖ [g] ταῖς ἄγαν παλιυσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ [h] κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν, εἰς [i] ἃ τ μὲ ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀθρόος δ' ὁ πολίτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισιάζοντες.

erant ſteriles alioquin, ſed pulchritudinem pro fructu habentes, cupreſſorum platanorumque proceritates aëriae, & cum illis transfuga jam Veneris olim fugitiva ejus Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitioſe amatoria illa hedera adrepſerat. Denſis vitibus crebrae pendebant uvae, jucundior quippe cum Baccho Venus, miſcerique ſe, quod utrinque ſuave eſt, patitur, ſejuncti a ſe invicem minus oblectant. Erant, qua denſior umbroſiorque ſilva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant, frequens autem popularium turba feſtos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant.

13. His

a Κυπαρίττων] Κυπαριττὸς W. male. b Κιττὸς] Sic M. O. & Edd. praeter *J.* quae κιττὸς. c Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφεῖς τε O. Abeſt τε ab Edd. & M. d Κατηρτηντο] Καθηρτοῦντο O. Nil mutant Edd. *J. P. B2.* &c. nec M. e Βότρυσι] Deſunt ſeqq. in Cod. Mſ. Ox. usque ad c. 14. verb. Ἡράκλειις. f Ἦν] Ἦσαν *J. Pell.* g Ταῖς] Sic recte *P.* &c. Τῆς male *Fl.* & *J.* h Κλισίαι] Sic M. & Edd. pleraeque. Κλησίαι *J.* i Ἃ] Conſtanter legi notat *M. duS.* In marg. *A1.* ἃς adſcriptum eſt.

61. Ἄγονα] Ἄκαρπα. *V.*

67. Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφὲς, κατάσκιον, ἐκπέφυκεν βουλόμενον. ἀμφιλαφῆ * διπλοῦν, τιχνικόν τι ϗ σοφιστικόν. ἀμφιλαφὲς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χρηστὴ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστί. *V.*

* Διπλοῦν] Omiſſum erat in Edd. aeque ac particula τι. Supplevit utrumque *M. duS.*

71. Ἧττον εὐφραίνουσιν] Ἧττον εὐφραίνουσιν. *Th. M.*

Ibid. Ἦν] Praeferrem lectionem *Pell.* ἦσαν exhibentis; quum ἦν ſit craſis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cujuscumque generis cum verbo ſing. conſtruere ament. Vid. omnino Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 207. —8. *J. F. R.*

72. Κλισίαι — ἃ] Quaſi ſcripſiſſet δένδρα vel φυτὰ, vel οἰκήματα. c. 17. συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius reſpexiſſe crediderim. *M. duS.*

Κλισίαι — εἰς ἃ] Si quis Codex ἃς haberet, nihil repugnarem. Jam vero nihil muto, quia & paullo ante habuimus ἃ poſt maſculinum καρπὸν, & ſupr. 2. *Ver. Hiſt.* c. 43. f. θάλασσα — κατ' ἐκεῖνο. Et elliptice ſic poteſt exponi, κλισίαι, εἰς ἃ κλισιῶν. Nam & locus non ſolum neutro genere per ſe exprimi ſolet, ut *Matth.* XXII. 34. συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac ſexcenties alibi ap. alios, ut ἐς τὸ αὐτὸ ξυνιόντες, *Thucyd.* V. c. 55. verum & praecedente feminino, ut ap. *Thucyd.* frequenter. e. c. I. 59. τρίτῳ) εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ἃπερ ϗ πρότερον. Idque huic ſcriptori proprium eſſe monet *Suid.* v. Θουκυδίδης. Vid. praemiſſa *Thucyd.* Ed. *Dukerianae* p. 10. Ipſumque *Thucyd.* p. 40. Ubi *Steph.* No. 16. exiſtimat ἔχον aut ſimile quid intelligendum; Quod ἔχον hic quidem poſſe ſubſtitui fateor, alibi non item; ſed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert quid intelligatur, modo ſic loqui Graecos, probemus. Ne jam alia ejusdem nunc adducamus, ut I. 213. f. στοᾶδες ποικιλόμορφοι, ἐφ' ᾗς. cujus paullo alia eſt ratio. Genus autem neutrum ut generale & in aliis locutionibus ſubjungi ſubſtantivis maſcul. ac femin. quis neſcit? Sic enim *Aelian.* V. H. III. 38. τὸν ἱλαῖον ϗ τὸν συκῶν, ἃ — ἡ γῆ ἀνίδυσε (ſive δένδρα ſ. aliud quid intelligens) *Artem. Capp.* L. 2. c. 1. pr. φλεγμασίᾳ ϗ πρῶτος, ἐφ' οἷσι. *Evang. Matth.* IX. 17. ἀμφότερα συντηροῦνται, poſt duo ſubſt. maſc. οἶνος & ἀσκοὶ. *Bengelius* tamen ἀμφότεροι edidit, ex alio Cod. ſed ſine neceſſitate. Ibid. XVIII. 8. εἰ δὲ ἡ χεὶρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic verſa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτοὺς. *Aelian.* I. 20. χρυσοῦς βοτρύχους, κελεύσας λαμπῆρά τινα αὐτά. Quod etſi ad ἄγαλμα referri queat, quum aeque dicatur κείρειν τινὰ, κείρειν κεφαλὴν, quam κείρειν τρίχας, tamen malim ad βοστρύχους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expreſſit *Suet.* Aug. 72. etſi maſcul. praemittit, ait enim: *Ex ſeceſſibus praecipue frequen-*

tem

13. His plantis ſatis oblectati, intus in ipſum templum ingreſſi ſumus. Dea igitur in medio collocata eſt, e Pario marmore, pulcherrimum ac ſuperbum opus, rictu aliquantulum hiaſcente ſubridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, veſtitu nullo circumpoſito, nudata eſt, niſi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars ſtatuaria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quaſi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatiſſimus*, inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accurrens ſimul adpreſſis labiis, protenſa quan-

Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τοῦ νεὼ παρήειμεν. ἡ μὲν δὴ θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυ⟨ται⟩, Παρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑποφαίνον· καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, ἐσθῆτος ἀμπεχόσης, γεγύμνω⟨ται⟩, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ [k] λεληθότως ἐπικρύπτει. τοσοῦτο γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἴσχυσε τέχνη, ὥστε καὶ ἀντίτυπον εἶναι τῷ λίθῳ φύσιν ἑκάστοις μέλεσιν ἁρμόττουσαν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἐμμανές τι καὶ ἐπιφόρητον [l] ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε, θεῶν ὁ Ἄρης ταύτῃ δεθεὶς, καὶ ἅμα προσδραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν

[k] Λεληθότως] Male *Amſt.* Λελαθότως. [l] Ἐμβοήσας] Αὐτοβοήσας W. Nil mut. *Fl. J. P.* &c.

84. † Παρὰ λεληθότως] *Lætus. V.*

† Παρὰ] Abeſt a textu; nec quo pacto irrepſerit, ſatis aſſequor, niſi forte unica voce παραλελυθότως ſcriptum fuerit. *M. du S.*

86. Ἀντίτυπον] Ἐναντίον. *V.*

Παρὰ] Illud παρὰ eſt gloſſa gloſſae. i. e. Nota tantum fuit hanc interpretationem ad illud λελαθ. eſſe referendum. *J. F. R.*

tavit maritima. Neutrumque aliis ſubſt. cujusvis generis ſubjungi Latinis, tralaticium eſt, ut *Salluſt.* Jug. 38. §. 8. *Nox atque praeda — remorata ſunt.* Ubi plura *Cortius.* Adde c. 66. 2. *Vagenſes — quo praeſidium impoſuerat.* i. e. quo loci, vel oppido. Conf. *Vechn.* Hellenol. 158. nosque ad 2. *Ver. Hiſt.* §. 43. f. *J. F. R.*

73. Τῶν μὲν ἀστικῶν] Τοῖς ἀστικοῖς oppoſuit † πολλικὸν ὄχλον, notabili diſcrimine. *Th. M.*

Τῶν μὲν ἀστικῶν] Mirum eſt Lucianum opponere τοὺς ἀστικοὺς τῷ πολλικῷ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστυ urbem ſignificant, etſi hic locus bene ſe habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo ſcripſiſſe Lucianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in ſuis ſylvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud quam marmora & nudos lapides vident, jucundiora ſunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait Satyra: — *voluptates commendat rarior uſus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes feſtum illud agitabant. *J. P. a G.*

74. Ἀστικῶν — πολ. — ὄντ.] Vide omnino *Dionem Chryſoſt.* m. 68. C. apud quem opponitur βαναύσῳ. *M. du S.*

Ἀστικῶν στενοὺς ἱστῴ.] Τοὺς ἀστικοὺς & τοὺς πολλικοὺς ita diſtingui poſſe putabam, ut ipſum ἄστυ & πόλις differant. Nempe ἄστυ urbs eſt, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀστικοὶ, *urbani* ut fit, negligebant, cujus quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem eſſent. *J. M. G.*

Ἀστικῶν] Ἀστυκῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus quae varias lect. aut emendatt. in marg. ſolet addere, in ipſo textu υ ſuperſcribens. Sed vanam eſſe hanc correctionem quilibet videt. *J. F. R.*

79. Παρίας δὲ λίθου] At verus utique Lucianus in Z. Tp. c. 10. e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. *M. du S.*

81. Ὑπερωιδῶσα] Veneris Cnidiae templum, & lucum, & ſtatuam Lucianus hic egregie eſt exequutus, ut & *Plin.* L. 36. *G. C.*

84. Λελαθότως] Perperam redditur, *oblita ſui.* Eſt enim *latenter*, ut *Anacreon* Od. 28. *L. Bos.*

Λελαθότως] Quod *L. Bos* in priſtina verſione reprehendit, id Cl. *Geſn.* ex ſe jam correxit, & res erat manifeſta. Habuimusque non ſemel alibi, ut patebit ex Indice. *J. F. R.*

89. Ἐμβοήσας] Fateor ἀναβοήσας uſitatius eſſe, eoque iterum c. ſeq. utitur Noſter, ac ſexcenties alibi. Verum ideo unius W. Lectionem non ſequor; nam & ἐμβοᾶν recte ſe habet, iterumque ſic infra Noſter, *de Luctu* c. 15. μεῖζον ἐμβοήσῃ τῷ Στέντορι. Sic & ἐμφθεγξάμενος *Eunuch.* c. 7. *J. F. R.*

91. Λιπαροῖς] Λιπαρὲς hic pro λιπαρὴς poſitum videtur. i. e. aſſiduus, frequens, συνεχὲς. *F. G.*

Λιπαροῖς] Conf. ſupra. c. 11. λιπαρῇ γαλήνῃ. Quod

δυνατὸν ἐκτείναν τ' αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφ' ἑαυτῷ ὁ Καλλικρατίδας ἐν τῷ νῷ ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' [a] ἀμφίθυρος [b] αὐτῆς ὁ νεώς, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατ' ὄπισθεν, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας ἦν ὅτι τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὰ ὄπισθεν εὐμορφίαν μαθρῆσαι.

Δόξαν ἦν [c] ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ παρεληλύθομεν. εἶτ' ἀνοιγείσης τὰς θύρας ὑπὸ τῆς κλειδοφύλακος [d] εἶναι παπίστευμένη γυναίῳ, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ μέρη τῆς θεοῦ κατώπτευσεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χαρικλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, [e] ὅση μὲν τῶν μελαφρέων εὐρυθμία, πῶς δ' [f] ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες, [g] ἀγκάλισμα χειροπλήθες· ὡς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλουτῶν αἱ σάρκες ὀπιχυρτοῦνται, μετ' ἄγαν [h] ἐλλιπεῖς αὐτοῖς ὀστέοις προσεσταλμέναι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκεχυμέναι [i] πιότητα· τὰ δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ

tum poterat cervice, illam deoſculatur. At ſilentio adſtans Callicratides intra animum admiratur. Eſt autem utrinque aperta illius aedicula, volentibusque accurate contemplari Deam, *licet*, a tergo etiam & ſic, ut nulla ejus pars admirationi non exponatur. Facile ergo eſt per alteram januam accedentibus eam etiam, quae a tergo eſt, pulchritudinem perſpicere.

14. Cum ergo placuiſſet, totam videre Deam, ad poſticum aedículae transivimus. Tum aperta janua per mulierculam, cui clavium credita cuſtodia erat, ſubitus nos ſtupor ad tantam pulchritudinem corripuit. Athenienſis igitur, qui otioſe paullo ante ſpectaſſet, pueriles Deae partes contemplatus, repente furioſius etiam quam Charicles exclamavit, *Hercules! quanta dorſi concinnitas, quam aptum ad amplexandum, manusque implendas latus. Quam venuſte circumſcriptae clunium carnes ſinuantur, neque deficientes nimium, & ipſis adſtrictae oſſibus, neque in nimiae molis pinguedinem effuſae. Lacunarum autem, coxis ipſis utrinque impreſſarum,*

a Ἀμφίθυρος] Ἀμφίθυρες male *Fl.* & *J.* b Αὐτῆς] Deeſt in W. Et quae ſequuntur alio ordine collocata, ſed non diſtincte notavit *Solan.* quomodo. c Ὅλην] Sic P. *P.* B2. *Fr. S.* Deeſt in *J. Ald. Fl.* d Εἶναι πιστ.] Ἐμπιστ. ſine εἶναι W. e Ὅση] Hic rurſus pergere Mſ. Ox. notat *M. du S.* usque ad ῥυθμοί. f Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαμφεῖς male *J.* g Ἀγκάλισμα] Sic recte O. B2. M. *Ald. P. S.* Ἀγκάλισμαι *J. Fl.* h Ἐλλιπεῖς] Ἐλλειπεῖς W. i Πιότητα] Sic reſtitui ex B2. B1. & *S.* Ποιότητα enim *J.* & cett. cum Ox. & M.

quia ibi pro λιπαρεῖ poſitum non negaverim; Ita & hic eodem modo poni, aliqua ſpecie ajunt. Mallem tamen λιπαροῖς χείλεσιν intelligere *labiis unctis, humidis, cupidis.* Nam *frequentibus labiis* pro *frequentibus oſculis*, durius videtur, & geſtui hujus oſculantis etiam minus conveniens. *J. F. R.*

95. Καὶ τοῖς θέλουσι &c.] Quum non ſatis diſtincte notarit *Solanus*, quid Cod. W. hic immutet, id ex Cl. *Jenſii* Emendationibus Ferculo Literario adjectis addam. Rotundiora, ait is p. 158. ſunt in MS. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νοῦν τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. *J. F. R.*

1. Δόξαν] Conf. ſupra c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Ὅλην] Hanc vocem, quae in *Fl.* & *V.* utraque deerat, agnoſcunt reliquae Edd. & P. cum W. *M. du S.*

12. Αἱ σάρκες] Sic ſolet plurali num. efferri σὰρξ, quando de muſculis eſt ſermo. vid. *Foëſ.* Oecon. *Hippocr.* Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis Librum περὶ σάρκων. Et *Ariſtot.* Hiſt. anim. I. 1. pr. τὰ μὲν ἐστὶν ἀσυνδετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας. *J. F. R.*

23. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐκπήγνυται, ταχύ τι ῥεῦμα ἐν τοῖς ὄμμασιν πάθος ἀναγραίνων. Interpres: *Charicles prae vehementi ſtupore propemodum diriguit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colliquans.* Pro πάθος in Mſ. ſcribitur πάθος, & ſic ſcripſit dialogi hujus auctor. ταχύρρουν τι ἐν ῥεῦμα ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀναγραίνων, eſt *oculos petulante & in iis natante motu ſuffuſus.* hoc eſt laſcivi motus indice. Ταχύρρους proprie dicitur de oculis laſcivis, qui petulante mobilitate produnt laſciviam. Horatio dicuntur *putres oculi*, Petronio *petulantes: Ipſe Paris Dearum libidinantium judex, ſi hanc in comparatione vidiſſet tam petulantibus oculis.* Graecum acceperunt ex *Theocrito* Idyl. 1.

rum, nemo dixerit quam ſuavis ſit riſus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem usque protenſae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes in coelo Jovi nectar ob id ipſum ſuavius infundit: ab Hebe equidem miniſtrante potum non acceperim. Fanatico more iſta clamante Callicratide, prae nimio ſtupore Charicles tantum non diriguit, molli quadam tabe ſe diffluere natantibus oculis confeſſus.

15. Cum vero ipſa ſatietas videndi admirationem abſterſiſſet, labem in altero femore vidimus, ut in veſte maculam, cujus deformitatem reliquus ſaxi candor argueret. Atque ego quidem probabili conjectura verum colligens, lapidis ingenium eſſe, quod videbamus, putabam. Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis expertia ſunt, multumque his, quae ſummo gradu pulchra eſſe poterant, fortuna obſtat. Nigrum ergo naturalem quendam naevum adſperſum ratus, in hoc ipſo admirabar Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae minus deprehendi poſſent, ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως, μηρῷ τε ᾧ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τέλαμψις ἄχρι ποδὸς, ἠκριβωμένοι ῥυθμοί. [k] τοιοῦτον ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ Διὶ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ· ὧδε μὴ γὼ Ἥβης οὐκ ἂν ἐγὼ λαχοιμένης τοτὲ ἐδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα τῇ Καλλικρατίδᾳ βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τῇ σφόδρᾳ θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, ταχερόν τι ᾧ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι [l] πάθος ἀνυγραίνων.

Ἐπεὶ δὲ τῇ θαυμάζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ὅτι θατέρῳ μηρῷ σπῖλον εἴδομεν, ὥσπερ ἐν ἐλέφαντι κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτῇ τ' ἀμορφίαν ἡ περὶ τἄλλα τὸ λίθου λαμπρότης. ἐγὼ μὲν οὖν πιθανῇ τἀληθὲς εἰκασίᾳ τοπάζων, φύσιν ὤμην τῇ λίθῳ τὸ βλεπόμενον εἶναι. [m] πάθος γὰρ [n] οὐδὲ τούτων ὅτιν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλωμένην φυσικήν τινα [o] κηλῖδα νομίζων, ᾧ χρῆν τοῦτο τῷ Πραξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τῷ λίθῳ τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς ἧπαρ ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέ-

ξε-

k Τοιοῦτος ἄρα] Ab his verbis, usque ad med. c. 19. omnia rurſus deſunt in Ox. *l* Πάθος] Hoc repoſui ex L. P. W: Πένθος Edd. omnes habebant. *m* Πάθος] Sic jam Edd. *n* Οὐδὲ] Οὐδὲν marg. A1. *o* Κηλῖδα] Accentum ſic inveni in Edd.

Ὦ πόλος ὄχθ' ἁσφῆ τὰς μαινάδας, οἷα βατεῦντι,
Τάχει ὀφθαλμοὺς, ὅτι ὁ τράγος αὐτὸς ἑγυλο.

Caprarius quando capras intuetur coeuntes
Oculi diffluunt, quod non ipſe hircus eſt.

Vetus Scholiaſtes exponit λιμῶττται, φθείρεται. Oculos enim tales laſcivos ajunt, cum moventur, ſuffundi humore quodam, eum in hoc ipſo dialogo vocat τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ & κεχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum ſplendore & gratia juncta.* Maximus Tyrius hoc quoque inter laſcivi animi ſigna refert, λιχνεύειν ἡ γλῶττα, τηκεδόνας εἰ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo differt. 19. τὸν ὀφθαλμὸν ἱστιητικὸν, pro quo *Juſtinus*, *cum oculorum laſcivia omnes foeminas anteiret.* τάκεται ὀφθαλμὸς Latinus Theocriti interpres inepte vertit: *tabeſcunt oculi*: imo, tum maxime moventur, hinc *Petron.* dicitur *mobilis oculorum petulantia.* Inferius in Toxari, de adoleſcente, qui illecebris foeminae laſcivae erat captus: ἐπεὶ ἤδετο ποιηταῖς ἴχνεσι, ᾧ λιμώττοντα ἤδη τῷ ἔρωτι, ᾧ ταχερὸν γέγονεμένον. *Poſtquam ſenſit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem.* Sic alibi Noſtro ταχερὰ κόραι ſunt *prurientes puellae.* *J.G.G.*

25. Ταχερόν τι — ἀνυγρ.] Supra c. 3. *L.K.*

26. Πάθος] W. P. & L. In impreſſis autem πένθος. *M.du S.*

Πάθος] Conf. mox. c. 16. pr. Iterum med. Rurſus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος reſtitutum. *J.F.R.*

28. Σπῖλον] Meminit *Plinius* ſtatuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit. XXXIV. 8. Quam ego eandem eſſe cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obſtat quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam; recte apud *Tatianum* p. 122. legitur σπιλούμενόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio ſtatuam innuit. Vid. *Philoſtr. Apoll.* V. VI. p. 276. ubi hunc ipſum juvenem intelligo. *M.du S.*

ξεσιν [a] ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ παρεστῶσα πλησίον ἡμῖν Ζάκορος ἀπίστῳ λόγῳ καινὴν παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ ὁδὸν ἀσήμου γένους νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλάκις ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρασθῆναι τῆς θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν [b] ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ, καταρχὰς ἔχειν [c] δεισιδαίμονος ἁγιστείας δόκησιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἑωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων τὴν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μόγις δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴκαδε, τὴν θ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεοῦ καθεζόμενος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτῷ διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπήρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομύθης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεφοίτων μέμψεις.

abscondisset. Verum adstans prope nos aeditima incredibilem dictu novamque nobis historiam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili juvenem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis auspiciis incidisse, qui cum totos dies in templo transigeret, initio superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse. Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ventitabat, & post occasum denique invitus domum redibat, totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam perpetuo oculorum conjectus defigebat. Obscuri autem sermones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae peragebantur.

16. Si

a Ὑπέκρυψεν] Sic Edd. Ἀπέκρυψεν L. & W. b Ἐνδιατριβ. τῷ ν.] Ἐν τῷ ν. δ. W. c Δεισιδαίμονος] Δυσιδαίμ. male *J. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. hujus.

41. Ζάκορος] Ζάκορος, νεώκορος. καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεὺς * ἢ ὁ τῶν σαφῶν, παρὰ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς. *V.*

47. Ἀγιστείας δόκησιν] Ἁγιστείαν. καθαρότητα. λατρείαν. *V.*

* Ἢ] Ὁ est in C.

40. Ὑπέκρυψεν] Ἀπέκρυψεν *Solanus* edi voluit; sic enim in *Junt.* vulgatam immutarat. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτομαι *Steph.* proferat. Non ausim tamen receptam Lectionem rejicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. *Poll.* in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V. Sect. 60. Θηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξαίσιον. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. *J. F. R.*

42. Ἱστορίαν] Apud Posidippum extitisse eam narrationem, testatur *Clem. Alexand.* 23. 2. Respicit, ni fallor, eandem *Philostr.* p. 276. V. *Apoll.* Meminit & *Plin.* XXXVI. c. 4. 5. 6. *Valer. Max.* VIII. 11. Similem huic historiam narrat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. *Athen.* XIII. 606. ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla Viri docti collegerunt, qui *Aelianum* illustrarunt V. H. L. IX. c. 39. *M. du S.*

Ibid. Παρίδωκεν ἱστορίαν] Quam refert etiam *Plinius* 36. 5. f. 4. 5. & quos ibi laudat Harduinus. Similia insanorum, post Pygmalionem juvenum, statuas depereuntium exempla sunt apud *Athenaeum* L. 13. p. 605. seq. *J. M. G.*

44. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.] Vid. *Clem. Alex.* in Protreptico p. m. 17. l. 32. *M. V. la Croze.*

54. Καὶ πλεκτομύθους λαλιᾶς] Καὶ πλεκτομύθους &c. *Th. M.*

58. Ἀσπαγάλους Λιβυκῆς δορκὸς] Inter delicatam supellectilem δορκαδείους ἀσπαγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρτυσίας, ad quem locum reliqua dedit *Casaubonus* p. 167. Politae duritiei caussa in pretio fuisse videntur. Verti autem non *caprearum*, quod genus Africae negat *Plinius* 8, 58. f. 83. extr. Sed *damarum*, de qua id. 8, 52. f. 79. quam δορκάδα Λιβυστίνην vocat *Aelian.* H. Anim. 14, 14. *J. M. G.*

59. Δορκὰς] Vide *Athen.* 194. A. ubi Antiochus Epiphanes ἰδίδου τοῖς μὲν ἀσπαγάλους δορκαδείους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλους δὲ χρυσίον. De his autem multa *Casaub.* (ad Theophr. Char. p. 167.) qui talos facit inartificiales. *M. du S.*

Ibid. Ἀσκωμώσας] Melius forsan διαπομπεύσας. certe parum commoda illa. *M. du S.*

60. Ἐπὶ σκοπιᾶς] Forsan ἐπιτηδείου. *M. du S.*

61. Τὸν θεὸν αὐτὸν] Jactus est, quem ipse describit. *M. du S.*

Τὸν θεὸν αὐτὸν εὐβολ.] Jactum *Veneris* dictum fuisse jactum felicissimum, ut *canis* deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui Lectores ablegarem ad *Casaub.* ac

16. Si quando vero fallere parumper amorem ſuum vellet, allocutus *ante Deam*, atque quatuor talis de dama Africana in menſam numeratis, jactu ſpem ſuam experiebatur. Et ſi ex ſententia jactaſſet, maxime, ſi quando ipſam Deam (*Venerem*) jeciſſet, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, ſuae ſe cupiditatis compotem futurum putans; Sin, ut fieri ſolet, male jactaſſet in menſam, iique ſiniſtro omine ſtarent, toti maledicens Cnido, tanquam in triſti & incurabili calamitate; interjecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Jam vero magis irritato morbo, paries inſculpi o-

Ἐπειδὰν δὲ ἡ μικρὰ τῆ πάθες ἑαυτὸν ἀποδυσκολῆσαι θελήσεις, προσιπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλες Λιβυκῆς δορκὸς [d] ἀπαριθμήσας, διεπέπλευτ ἐλπίδα· ἡ βαλὼν μὲ [e] ὅτι σκοπῆ, μάλιστα δ' εἴ πως τὴ θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλε πεσόντ ἴσῳ χήμαλι, προσεχύνει, τ ὀπθυμίας τεύξεαθ νομίζων· εἰ δ', ὁποῖα φιλεῖ, Φαύλως χ τ τραπέζης ῥίψειεν, [f] οἰδ' ὅτι τὸ δυσφημότερον ἀναστᾶεν, ὅλῃ Κνίδῳ καλαρώμεν, ὡς ἐπ' ἀμφέτῳ συμφορᾷ, ἡ [g] καλῃφεῖ, ἡ δ' ὀλίγῃ συναρπάσας, ἑτέρῳ βόλῳ τ πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τῆ πάθες ἐρεθιζομένῳ, τοῖχ ἅπας ἐχαράστε-

[d] Ἀπαριθμήσας] Nil mutant M. *Fl. J. Ald. B2. S. P.* Ἐπαριθμήσας marg. *A1.* [e] Ἐπὶ σκοπῆ] Et ſic eſt in iisdem. Forſan ἐπισκόπῃ. [f] Οἰδ'] Sic L. *P.* Οἴδ' cum accentu *J. Fl. S. H.* [g] Καταφῇ] Mallem κατάφῃ à κατάφημι.

59. Δορκὸς] Dorcadis. *G.*

ac *Turneb.* ad *Suet.* Aug. c. 71. ubi ait: *Talis enim jactatis, ut quisque canem aut ſenionem miſerat, in ſingulos talos ſingulos denarios in medium conferebat: quos tollebat univerſos, qui* Venerem *jecerat.* *J. F. R.*

63. Ἐπιθυμίας] Ἐπιθυμίαν potiſſimum eſſe *deſiderium Venereum, amorem impurum*, hoc Luciani aliisque teſtimon. docet Rever. *J. Elſner.* ad *Apoc.* XVIII. 14. *J. F. R.*

66. Καλαρώμεθρος] Verbum deeſt poſt τὸ καλαρώμεθρος. *F. G.*

68. Τὸν πρὶν ἀστοχίαν ἰθυπόρθησεν] Apparet τὸ πρὶν eum articulo valere idem, quod Adjectivum *praecedens, prior*, &c. idque quidem eleganter ex uſu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum ſolent hi multis adverbiis cum articulo, velut Adjectivis uti, ſicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν. in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum ſupra c. 32. dicitur ὁ ἔμπροσθεν ἰὼν ἐθὺς *rectus, regreſſus*, ſive *via retro ducens*. Sic τὰ ἐκεῖ, *id quod illic eſt*, in I. *Ver. Hiſt.* c. 25. Πολύχαλκα δ' τὰ ἐκεῖ χωρία. *Loca enim, quae ibi ſunt, aeris ſunt feracia.* Proprie enim hoc ita intelligendum eſt; quum, ſi legeretur, πολύχαλκα δ' ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *Sunt enim ibi loca aeris feracia*, ſenſu quidem plane eodem, ſed uſu τῦ, ἐκεῖ diverſo. Sic vitam aeternam in *Quom. Hiſt.* c. ult. Auctor vocaverat τ ἄνω βίον. & I. *Ver. Hiſt.* c. 1. τ ἔπειτα πάμαθον, *laborem inſequentem.* Sic ἡ σὺν ἀνέδοις, ibidem c. 36. *Solutio quae non ſit*; atque adeo quae proprie nulla eſt. Latini ſimiliter adverbiis quandoque velut Adjectivis uſi ſunt. Sic apud *Lucretium, res ante*, hoc eſt, *praecedentes*, legas I. 293.

Quae (Venti flamina) *velut validum flumen, cum procubuere*
Quamlibet in partem, trudunt res ante, ruuntque
Impetibus crebris.

Ita *ante mala* apud *Virgilium* ſunt *mala praeterita.* Nec ſoli Poëtae ita, verum & alii ſcriptores. Sic apud *Livium* V. 20. *Dictator quum jam . . videret . . urbem opulentiſſimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuiſſet*, &c. *ante bellis*, hoc eſt, *bellis ante geſtis.* Sic apud eumdem frequentiſſime *circa* pro *circumjacens, vicinus*, ponitur; ut I. 59. *Victores omnium circa populorum.* ac ſimiliter paſſim. Huc adde Graeciſſantem illam locutionem Latinam, *Omnes circa eum*, qua utitur *Suetonius* & in Julio, 27. & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὸν σὺν ἀνέδοις, ita *Lucretio* dicitur *non ſenſus*; lib. II. vſ. 932.

Quod ſi forte aliquis dicet, dumtaxat orirî
Poſſe ex non ſenſu ſenſus. —

J. F.

Τὸν πρὶν ἀσ. *ib.*] De adverbiis ſic adjective uſurpatis etiam diximus ſupra *Apolog.* pro *Mere. Cond.* c. 12. No. 67. Et *pro Lapſu* c. 16. No. 28. Adde hujus *Dial.* c. 14. f. τῦ σφόδρα θάμβους, c. 33. τ πυραυνίνα χρίσις, & 36. τ ἄγαν φιλονικίας. Sed exempla apud Noſtrum aliosque tam ſunt frequentia, ut plura addere nihil opus ſit. *J. F. R.*

ξάσθω, ᾗ πᾶς μαλακῆ δένδρῳ φλοιὸς Ἀφροδίτῃ καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διΐ Πραξιτέλης, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἴκοι φυλάττοιτο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῇ Θεῷ. πέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ὀρέξεις [a] ἐπενοήθησαν. εὑρέθη δὲ τόλμα τῆς ὀπιθυμίας [b] μαστροπός. ἤδη γὰρ ὀψὲ δύσιν ἡλίῳ κλίνοντι, ἠρέμα λαθὼν τοὺς παρόντας ὄπισθε τὴν θύραν παρεισερρύη, καὶ τὰς ἀφανῆς ἐνδοτάτω, σχεδὸν ὐδ' ἀναπνέων ἠτρέμει, συνήθως δὲ τῶν ζακόρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσαμένων, ἔνδον ὁ καινὸς Ἀγχίσης καθείρχθη. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, [c] ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγοῦμαι; τὰ ἐρωτικῶν περιπλοκῶν ἴχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, καὶ τὸ σπῖλον εἶχεν ἡ Θεὸς, ὧν ἔπαθεν, ἔλεγχον. αὐτόν γε μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημώδης ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ πετρῶν, φασὶν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα, παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι.

Ταῦτα τὰ ζακόρου διηγουμένης, μέλαξεν τοῦ λόγου ἀκροασάμενος εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,

mnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare; aequo ac Jupiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Jam enim ad occasum inclinato sole, sensim, clam praesentibus, post januam correpsit, & stans occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit. Aeditimis autem pro more extrorsum ad se januam trahentibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim infandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret? amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdiu conspecta sunt, & maculam habet Dea eorum quae passa est indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert sermo, aut per petras, ajunt, aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e conspectu hominum abiisse.

17. Haec narrante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Charicles, *Ergo*, ait,

a Ἐπενοήθησαν] Repositum ex W. Ἀπενοήθησαν Edd. priores. *b* Μαστροπὸς] Sic etiam recte esse in *Fl.* & *M.* notabat *M. du S.* *c* Ἢ ἄλλος] Et sic esse in *Fl.* notat *M. du S.* Sed cum *J.* etiam sic *P. S. Ald. H. &c.* *d* Διηγοῦμαι] Διηγῶμαι marg. *Ai W.*

71. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς] Notum ex *Theocrit. Virg. Aristaen.* *J.B.*

76. Ἐπενοήθησαν] Sic W. melius, quam ut in reliquis est; ἀπενοήθησαν. *M. du S.*

77. Μαστροπὸς] Vertunt *mastrupatrix*; malim *lena*. *F.G.* Scribitur & μαστρωπὸς, vid. *Steph.* *J.F.R.*

82. Ἔξωθεν] Atqui non vulgo solebant veteres januas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intraturo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum pone januam in templo latuisse hunc juvenem supra dictum sit. *M. du S.*

84. Ἢ ἄλλος] An ἢ ἄλλα quaesivit *Solanus*? Sed nihil est opus. An supr. c. 5. pr. ἄλλου pro ἀλλ' ἢ legend. disquiram in addendis. *J.F.R.*

85. Διηγοῦμαι] Si plures Codd. addicerent, adriperem lectionem marg. *Ai*. διηγῶμαι subjunctivum exhibentis. Sic supra *Pisc.* c. 38. τί πεισῶμεν; ut enim τί interrogantis indicativo jungatur, τί deliberantis optat. & subj. potius gaudet, ut ibid. c. 37. Τί δ' ἂν μᾶλλον ἔχοιμι. De *Merc. Cond.* pr. Τί σοι, πρῶτον, ἢ τί ὑγιαῖνον καταλέξω; Aor. enim subj. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *caussa nulla est, quam id faciam*, i. e. *non faciam*. *Deor. Dial.* IV. 4. Τί δὲ ὠφελοῦμεν ἂν γυμάμενοι; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut ibid. c. 5. Τί γάρ σε — ὀκνεῖ τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paullo alia res, quam in hoc διηγοῦμαι. *De Saltatione* vero §. 17. τῇ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω; recte, sed rursus paullo aliter quam hic, ibi enim re vera Graecos jam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγοῦμαι vitiosum non est. *J.F.R.*

1. Καὶ νῦν] Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a Librariis foede corrupta. Ego in διῆγμα mendum latere puto. *M. du S.*

2. Ἐναργὴς] Corrige ἐναργὲς. *F.G.*

Ἐναργὴς] Scribendum cum antiquioribus, Καὶ τῶν δὴ τὸ ὑπὸ σοῦ ζηλωμένης Ἀφροδίτης ἐναργὲς ἐστι πεῦτο διῆγμα. non ἐναργὴς, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἐναργὲς hic commode etiam asserenda est *Herodiano*, apud

ait, *femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid vero si quis animatam ejusmodi pulchritudinem videat? Nonne una illius nox Jovis sceptris aestimetur?* Subridens autem Callicratides, *Nondum*, inquit, *Charicles novimus, an multas id genus narrationes audituri simus, cum erimus Thespiis. Et nunc jam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Qui istuc?* interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, *Amatorem illum juvenem, totius noctis otiosam usuram nactum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam.* Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, *Viri*, inquam, *sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum ad-*

Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, κἂν λίθινον ᾖ, φιλεῖται. 95 τί δ' εἴ τις ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτο κάλλος; ἆρ' οὐκ ἂν ἡ μία νὺξ τῆς τοῦ Διὸς σκήπτρου ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλικρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν [c] Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τὸ [f] ὑπὸ σοῦ ζηλωθὲν Ἀφροδίτης [g] ἐναργὲς ὅτι τοῦτο δεῖγμα· πῶς; ἐρωμένῳ τῷ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐραθεὶς νεανίας, παννύχιον σχολῆς λαβόμενος, ὥστ' [h] ὅλην τοῦ πάθους ἔχειν ἐξουσίαν χορευθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν [i] εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτουμένων λόγων, τὴν συμμιγῆ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, τὸν κατὰ κόσμον [k] ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπὴς ὂν νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τοῦ αὐτὸς ἑαυτῷ δόξης ἑκάτερος ἀποτείνασθε· καὶ γὰρ οὐδέπω χωρὸς ὅπου

ναῦν

[c] Θεσπιαῖς] Sic Edd. Θεστιάσις W, & *Schol.* [f] Ὑπὸ] Ἀπὸ W. Sed vulgata est potior. [g] Ἐναργές] Recte sic M. B2. *J. Fl. P.* Ἐναργὴς male *S.* & *A.* [h] Ὅλων] Ὅλου marg. *A1.* [i] Εἶναι τὸ θῆλυ] Μηδὲ τῷ θήλει marg. *A1.* [k] Ἔχεσθε] Ἔχεσθ W.

1. Θεσπιάσις] Πόλει. *V.* Proditur Praxitelis Ἔρως ὃν Θεσπιαῖς ἵδρυσε. quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic existens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo profecti sunt ad videndum Cupidinem. *G.*

10. Ἀκρίτων] Ἀδιακρίτων. *G.*

17. Ἀποτείνασθε] Ἐκτείνασθε. φιλονεικεῖτε. *V.*

apud quem lib. I. c. XI. in digressione de Dea Pessinuntia, ubi quum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam; additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργὲς τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ σημεῖον τῆς Παρθένου Ῥωμαίοις ἐθαύμασαν. *Tan. Faber* in epistola novissimae Herodiani editioni praefixa reponit ἐνεργές. at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργὲς δεῖγμα est *signum manifestum*; ita apud Herodianum τὸ ἐναργὲς τοῦ θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen; quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex *Livio* & *Suetonio* in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13. *Pseudomantis*, civitatem accepturam esse ἐναργῆ τοῦ θεοῦ. (Recte contra *Fabrum* adscris τὸ ἐναργὲς τοῦ θεοῦ. *Homer.* Il. Υ. 136. Καλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. *Schol.* καλεποὶ δὲ ἐναργεῖς οἱ θεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic *Odyss.* Κ. 201. ubi *Schol.* ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve signa manifesta dabant suae efficaciae, *praesentes* Latinis appellabantur. Vid. *Spanhem.* de usu & praest. Numism. p. 387. &c. *Ortwinius.*) male *Casaub.* ad *Polyb.* I. p. 1. pro ἐναργὲς ἄτλω, ἐνεργὲς ἄτλω. *J. J.*

3. Δεῖγμα] Sic Edd. principes cum sequioribus habere, notarat *Solan.* Nescio quare; neque varietatem desidero. *J. F. R.*

15. Πέρας οὐδὲν] In observatt. Rever. *Jac. Elsner.* ad *Timoth.* I. 4. ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρας, in Edit. Traject. p. 287. f. Errore, credo, typographico. *J. F. R.*

ναῦν ἀπιέναι· [a] τῇ δὲ σχολῇ καλαχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, καὶ μὴ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδήν. ὑπεκστάντες οὖν τῷ νεὼ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ὄπιθεν [b] ὄχλος) εἰς ἕν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δὲ ἡρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν [c] ἔξῃ· [d] ἦν βουλομένοις, ἐξῇ· μεμνῆσθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὖθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει.

est eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad ejusmodi, quod cum delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis causſa adsſuit) in coenationum unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecumque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum.

Καλῶς ἔδοξα ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταινεσάντων, ἐξήειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, εὐδεμιᾶς με περιεζούσης φροντίδος· οἱ δ' ὑπὲρ συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὶ συνηρεφὲς καὶ παλίνσκιον, ὥρᾳ θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδὺς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατ' κορυφὴν λιγυρὸν [e] ὑπερηχοῦσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμην, αὐτὸς ἐπ' αὐταῖς ὀφρύσι τὴν Ἡλιάδα ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, [f] εὐθὺς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου διεκελευσάμην.

18. Recte ista dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem sursum deorsum volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad tecta undique & umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, *suavis locus*, dicens ego, *etenim in cacumine jucundum quiddam cicadae strepunt*, in medio, plane judicis in morem, consedi, ipsam in ipsis supercilliis Heliaeam praeferens. Cum vero sortem utrisque, de eo, uter prior diceret? proposuissem, & Charicles priorem locum sortitus esset, eum statim ingredi orationem jussi.

Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀναλρίψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ὄπαχὼν, ἄρχεται τῇ δὲ τοιῇ, Σὲ, δέσποινα τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δέησεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, κἂν βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ὄπισάξῃς, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι πλεττῶς σου δέονται·

19. At ille dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exorsus est: Te, Domina, causſae pro te, Venus, dicendae, adjutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadelae, adsperseris, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter caetera te indigent, tu enim germanissi-

a Τῇ δὲ] Τῷ δὲ male *S.* b Ὄχλος] Deest in *W.* c Ἔξῃ] Ἐξῆν *W.* Vulgatam servant *J. Fl. P. Bz. S.* d Ἦν] Ἦ marg. *Al.* *W.* Sed eodem redit; ἦν enim aeque in tertia pers. dici quam ᾖ, nimis notum. e Ὑπερηχοῦσι] Sic *W. Ex. Fl. J.* Ὑπηχοῦσι *P. P. S.* f Εὐθὺς] Εὐθὺς male *J. Fl.*

33. Σωμηφῆς] Ἐστιγματίαν. *V.*

23. Ἄττα] Conf. supra *Lexiph.* c. 21. & *Hermot.* c. 30. f. Videbisque non solis Poëtis in usu esse. Verum ἄττα spiritu leni, habuimus *Lexiph.* c. 5. pr. & videbimus infra, *Rhet. praec.* c. 16. m. De utriusque usu vide *Budaei* Commentt. p. 512. Qui ἄττα pro ἅττα interpretatur, *quaecumque*, ἄττα vero, *nonnulla, quaedam.* *J. F. R.*

31. Προπομπίας] Ego προπομπάς mallem. *M. du S.* *Ibid.* Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταιᾶσιν] Refertas forte hoc certamen ad Daedala, solemne Plataeensium, de quo *Pausan. Boeot.* p. 547, 38. κλαφοῦνται, καθ' ὅτου τάξει τὴν πομπὴν ἀνάξουσι κ. τ. λ. unde forte colligas contentiones de ordine illius pompae olim fuisse. *J. M. G.*

42. Δε-

nissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, *quae es* ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commistione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius esset machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea quae nascuntur admensa est, ut mutuis successionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in uno quoque *genere* naturam machinata est, maribus suas feminum conjectiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebre genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus

σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' ἐν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως [g] πρωτόρριζον, ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα πηξαμένη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, ἀέρα, πῦρ, ὕδωρ, τὴν πρὸς ἄλληλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐζωογόνησεν ἔμψυχον. ἐπίσταμαι δ' ὅτι θνητὸς ἐσμεν ὕλης δημιούργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τῆς ζωῆς ἑκάστῳ καθείμαρται, τὴν ἑτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσαλο, καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἦν ἄπορον ἐξ ἑνός τι γεννᾶσθαι, διπλῆν ἐν ἑκάστῳ φύσιν ἐμηχανήσαλο. [b] τοῖς μὲν γὰρ [i] ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι [k] δοχεῖον ἀποφήσασα. καινὸν [l] δὲ ἀμφοτέρῳ γένει πόθον ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν [m] ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἑκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρρενοῦσθαι, μήτε τἄρρεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. [n] διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάτουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σε-

βα-

[g] Πρωτόρριζον] Sic P. aliaeque recte. Πρωτορρ. male J. [b] Τοῖς μ̀] Hic pergit O. [i] Ἄρρεσιν] Ἄρσιν O. Vulgatam tenet M. J. Ba. P. &c. [k] Δοχεῖον] Ἀγγεῖον W. P. L. [l] Οὖν] Deest in W. Adest in M. & Edd. [m] Ἀνάγκης] Ἀγάπης O. Nil mutat M. nec Ba. J. P. [n] Διὰ τοῦθ'] Desunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22.

42. Δείξω τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας] Dixi alibi, hoc saepe repetit Lucian. J. B.

Ibid. Πρόσωπον ἀνατρίψας — ἐστιχὼν] Fabius II, 3, 156. seq. *Cum judex dicere de caussa jusserit, leniter consurgendum, tum — paullum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora — In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes morae.* caput mulcere, &c. J. M. G.

53. Πρωτόρριζον] Sic πρωτόσπορον infra c. 32. J. F. R.

54. Ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικ.] Benedictus ex aliis, *quae propono.* Pater, *quae sentio.* J. G.

55. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν] Hac de re copiose Interpretes Lucretii. J. B.

67. Καταβολὰς σπερμάτων] Ita in *Ep. ad Hebr.* XI, 11. καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε. ad quem l. Cl. *L. Bos* haec Luciani quoque adfert, ut monuerat in marg. *Graev.* Cl. *Hemst.* J. F. R.

69. Δοχεῖον] Quidam Codices Mss. pro δοχεῖον, ἀγγεῖον habent aut utrumque, si Excerptis fides. nempe W. P. & L. M. du S.

βασμίοιν πᾶσαι τιμαὶ [a] μιμήσεσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνούντων.

venerabilibus honores omnes tribuuntur, hominibus ex aequo patri matrem etiam adorantibus.

Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔθ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ τὸ γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις [b] ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ [c] ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. χρόνῳ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνης τῆς μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καλαβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων [d] ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν φύσιν αὐτῷ [e] παρηνόμησε· καί τις ἄρα πρώτῳ ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία φύσις· [f] αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, ἔθ' ἃ δρῶσιν, ἔθ' ἃ πάσχουσιν, ἠδοῦντο· καὶ πέτρων δέ, φασιν, ἀγόνων [g] ἀπείρανλες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντικαλλάξανλο μεγάλην ἀδοξίαν.

20. Initio igitur, cum Heroicis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo conjuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paullatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas *quasdam* vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescebant, atque per sterilia, quod ajunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam.

21. Non-

a Μίνουσιν] Recte sic P. M. P. *V2. B2. S.* Μίλουσιν male *J. Fl.* b Ἐπειθάρχει] Ἐπειθάρχει W. c Ζευγνύμενοι] Μιγνύμενοι L. P. d Ἔτεμεν] Ἔτεμνεν W. e Παρηνόμ.] Παρενόμ. W. Augmentum adgnoscunt *J. Fl. P. S.* f Αὐτοὺς] Ἴσως αὐτοὶ L. g Ἀπείρανλες] Σπείρουσις W.

79. Πᾶσαι] Etiam πᾶσαι legi in *Fl.* adscripserat *Solan.* Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim πᾶσα τιμὴ, summus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα εἰρήνη in *Catapl.* c. 15. & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Nostrum. Vel idem quod πάσας δείσεις δεῖται μου ap. *Alciphr.* 2. 3. p. 226. Alibi interpretere *omnis generis*, ut ap. *Herodian.* 22. vers. fin. πάσαις τε γεραίρει τιμῶν ἀφηιμίαις. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat *Cic.* pro Leg. Man. c. 5. *omni supplicio excruciatum necavit*, i. e. summo. Et c. 23. 7. *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10. interpretatur Cl. *Heuman.* in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10. ubi is edidit: *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata Lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet *omne* aliquando significare *summum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota! quare aliud obversatum fuisse menti *Solani* arbitror: nec de plurali τιμαὶ hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic *Act. Apost.* XXVIII. 10. οἳ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et *Menand.* Fragm. XII. 1. Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς σὺ τιμαῖς ἔχειν. Quid ergo haeserit, nescio. *J. F. R.*

Ibid. Μίνουσιν] M. P. & Edd. pleraeque. In *Fl.* & *J.* μίλουσιν. prave. *M. du S.*

84. Ζευγνύμενοι] Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. *J. F. R.*

87. Εὐθὺς ὁδοὺς] Sic Latini istud obscoenum *viam* & *locum* dixerunt. *J. B.*

91. Πρῶτος] Infandi sceleris primum auctorem Lajum Graeci agnoscunt; quam in rem testem Euripidem adducit *Aelian.* de animal. VI. 15. Sed Sacrae Litterae diu ante Lajum meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore jam excidium Sodomae scelus illud attulerit. *M. du S.*

93. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις] I. e. unius generis sexus. Vid. *L. Bos* ad Roman. I. 26. *J. F. R.*

96. Ἠδοῦντο] Sic ut edidi, esse in Edd. & M. adnotarat *Solan.* addens tamen, ἠδοῦντο alicubi legi, non adscripto libro. An ἤδοντο voluit? quod ex mutato spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiorem indicant sequentia; non enim ἔθ' ἤδοντο, *non delectabantur*, dixisset, quum statim de voluptate modica addat. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ πετρῶν — ἀγόνων] De hoc Proverb. Paroemiogr. *J. B.*

99. Τοῦ-

21. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent: mariumque exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non jam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transiere: flos autem ille qui in juventute *aliquantum* manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consenuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret.

22. Si vero in qua nos lege constituit Providentia, unusquisque permaneret, mu-

h Τούτοις γε μὴν εἰς τοσοῦτον τυραννικῆς βίας i ἡ τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι k σιδήρῳ τὴν Φύσιν ἱερουλῆσαι· τὰ δ' ἀῤῥένων τὸ ἄῤῥεν ἐκκενώσαντες, εὗρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, ἵν' ὀψιπλέον ὦσι παῖδες, οὐδὲ ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἴνιγμα διπλῆς Φύσεως, οὔτ' εἰς l ὃ γεγέννηνται Φυλαχθέντες, οὔτε ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' m ἐν νεότητι ὠδαμεῖναν ἄνθος εἰς γῆρας αὐτοὺς n μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἠριθμῆνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· o οὕτως ἡ μιαρὰ, καὶ πάντος κακοῦ διδάσκαλος τρυφὴ, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναιχύντους ὀπινοῦσα, μέχρι τοῦ p οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας.

q Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια r θεσμῶν ἔταξεν s ἡμᾶς, ἕκαστος ἱδρύσῃ, ταῖς μὲν γυναι-

h Τούτοις] Sic dedi ex marg. *A1.* ex L. & *Ald.* Εἴτοις Edd. cett. male. *i* Ἡ] Sic bene *Fr. Fl. P.* ἢ *J.* male. *k* Σιδήρῳ] Σιδήρου marg. *A1.* *l* Ὃ γεγέννηνται] Ὅ τε γίνηται *J.* Ὅ γεγίνηται cett. & M. Sed *v.* medium duplicavi monente *Solano.* *m* Ἐν νεότητι] Bene sic P. & aliae. Ἐνεότητι male *Fl. J.* *n* Μαραίνει] Μαραίνειν W. *o* Οὕτως] Hic rursus pergit O. *p* Εὐπρεπῶς] Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεπεῖς O. Εὐπρεποῦς Edd. *q* Εἰ δ'] Omittit has particulas *J.* & *Fl.* Habent eas ceterae. Item M. & O. *r* Θεσμῶν] Sic recte marg. *A1.* O. W. L. In M. abscissa vox. Θεσμὸν Edd. priores. *s* Ἡμᾶς] Sic Edd. & M.

99. Τούτοις] Prave antea legebatur in omnibus impressis, εἴτοις. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. *M. du S.*

Εἴτοις γε μὴν] Inconcinna & absurda lectio. *Aldina* non melius τούτοις. Legendum ἐνίοις γε μὴν, ut interpretatus sum. *J. M. G.*

Τούτοις γε μὴν] Maluissem Cl. *Gesneri* emendationem recipere; nam vulgatum εἴτοις intolerabile est; verum quia Τούτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praestat, ac *Solan.* in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. *J. F. R.*

15. Εὐπρεποῦς] Η μιαρὰ τρυφὴ . . . μέχρι τοῦ οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεποῦς νόσου κατώλισθεν. Legendum esse εὐπρεπῶς, jam in versione sua videtur deprehendisse Interpres, recte vertens, *Scelesta* (sive *impura*) *illa mollities in eum morbum, qui neque decore dici possit, prolapsa est.* Idem iterum in verbis subsequentibus [εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἱδρύσῃ] recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, *Quod si in iis, de quibus Providentia legem sancivit, unusquisque nostrum sese firmaret.* *J. J.*

Εὐπρεπῶς] Optime viderat Cl. *Jensius*, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεποῦς. Ox. Cod. ἀπρεποῦς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. *M. du S.*

18. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν] Nihil videbatur blandius quam pro ὧν legere ὃν, quae nimis facili inter dictantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paullo difficilius fuerit. Phrasis τάττειν τινὰ ἐπὶ θεσμῷ ita naturalis est & solennis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro tum optimis quibusque scriptoribus: nescio an quis dixerit, τάσσειν θεσμὸν ἐπί τινος πράγματος κ. τ. λ. *J. M. G.*

Ibid. Θεσμῶν] Sic, ut conjeceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς, cave mutassis; recte enim habet. *M. du S.*

19. Ἡμᾶς] Ἡμῶν tamen in *Junt.* adscripserat *Solanus* credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo Edd. carebant, adposui. Meliore jure Cl. *Jens.* ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret;

γαικῶν ἂν ὁμιλίαις ἠρκέμεθα, καὶ πάντος ὀνείδους ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει πᾶσι τοῖς ἀδένδρεσι ἐκ φυσικῆς διαθέσεως ἀμάχαρα δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἡ τοῦ Φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέαινα, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτη πρὸς τὸ θῆλυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βόσιν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄῤῥενος πλήρει σπέρματος. τί δὲ, ἃ συῶν μὴ εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι; λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ' εἰπεῖν, ὅσα τε ἀέρια ῥοιζοῦντες ὄρνεις, ὅσα τε ὑγρὰν κατ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον, ἄῤῥενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογούμενοι, θηρίου ὡς ἀληθῶς φῦλον ἄνθρωποι, τίνι νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἠρέθισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαντες, ἀμφοῖν ἠστοχήκατε, φεύγοντες ἃ διώκειν ἔδει, καὶ διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; καθ' ἕνα τοιαῦτα ζηλῶν πάντων ἑλομένων, οὐδὲ εἷς ἔσται.

Ἀλλὰ γὰρ ἐνταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ θαυμαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὑφ' ᾧ

lierum conſuetudine contenti eſſemus, criminis omnis vita eſſet pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi poſſunt, nihil polluta naturae lex ſervatur. Non furunt leones in *ſui ſexus* leones, ſed tempeſtiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux gregis taurus in vaccas ſalit: & aries univerſum gregem maſculo implet ſemine. Quid vero? non ſuum cubilia perſequuntur apri? & lupas lupi inſcendunt? Univerſim dicamus, neque qui aërias regiones perſtrepunt volucres, nec quaecumque humidam per aquas ſortem ſortita ſunt; ſed neque in terra ullum animal maſculam illam conſuetudinem appetiit, ſed immota manent decreta providentiae. Vos vero, o fruſtra ſapientiae nomine bene audientes, mala profecto beſtia, homines, quo novo morbo contra leges in mutuam contumeliam irritati eſtis? Quo caeco mentibus ſtupore offuſo utrinque aberraſtis, fugientes quae conſectari oportebat, & a quibus fugiendum erat, ea conſectantes? Ac ſi ſingulatim omnes eandem ſibi rationem ſequendam eligant, neque unus *paullo poſt ſuperſtes* fuerit.

23. Verum enim vero hic etiam Socraticis praeclara illa, *ſi Dis placet*, naſcitur oratio,

a Ἀέρια] Ἀέριοι O. Nil mut. M. B2. F. P. b Ὄρνεις] Sic M. Fl. F. P. &c. Ὄρνις O. Ὄρεις male B2. c Καθ' ἕνα] Καθ' ἕνα male F. d Ἔσται] Ἔσῃ O. Vulgata eſt in F. P. V2. B2. & M. Sed ſupra eſt 1. e Ἀλλὰ γὰρ] Deficit rurſus O. usque ad p. ſeq. f Καὶ] Abeſt a W.

20. Ἠρκούμεθα] Ἠγαπῶμεθα. V.
21. Ἀμέλει] Διὰ τοῦτο. V.
34. Ἐπωρέχθη] Ἐπεθύμησεν. V.

jam vero, quum θεσμῶν ex Codd. reſtitutum ſit, ἰμῶν non amplius volet. F. F. R.

27. Ταῦρος ἀγελάρχης] *Longus* lib. 4. F. B.

33. Λῆξιν] *Manſionem* non male reddidit *Bened.* a λήγω *quieſco, permaneo.* Nec enim *ceſſandi deſinendi* notionem ſolam huic verbo ineſſe putem; ſed & *perſeverandi*, ut ap. *Long. Paſt.* p. 71. καὶ τὸ τέρψιος εἰς νύκτα λαγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuiſſe *extenſam*. Si quis vero a λήχω pro λαγχάνω derivet, ac *ſortem* interpretetur, adeat de utroque ſignificatu diſputantes Commentt. ad *Callimach.* Hymn. in Jov. verſ. 80. ubi λάξω editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii Libri habent. Conf. not. *Spanh.* p. 34. F. F. R.

42. Καὶ διώκοντες] Ox. ἐσέ. In M. etiam, quamvis ἔσαι legatur, tamen ſupra adſcriptum eſt ε. Sed neutrum ego intelligo. M. duS.

Ibid Διώκοντες] Sic infra c. 43. f. Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν pro *ſectari* res bonas, ſupra non ſemel habuimus. Vid. ſaltem *Hermot.* c. 77. & Not.

tio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate deſtitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, ſupplantari non jam poſſit. Animi enim quendam amorem fingunt, & cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis ſe amatores vocant. Qua in re cachinnari ſaepe me ſubit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles Philoſophi, quod *eam aetatem*, quae longo jam tempore ſui experimentum dedit, cui adventans canities & ſenectus virtutis teſtimonium perhibet, contemtam transmittitis? ſed ſapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua judicatum nondum eſt, quorſum ſe converſura ſit ſententia? Utrum lex eſt, deformitatem omnem pravitatis eſſe damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum eſt? Verum enim vero ſecundum magnum veritatis interpretem Homerum

alius pulchro minus enitet ore,
At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur
Laeti omnes: ſuavi intrepidus commixta pudore
Dum fatur, medioque in coetu praeſtat honore.

σκιδναὶ μὴ ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν. ὁ Φεναξίζων· τὸ δ' ἤδη [h] κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον. Οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναιο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττον, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὔμορφον αἰδήμονι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν [i] αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καγχάζειν ἐπέρχεται. Τί γὰρ παθόντες, ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτοῦ πεῖραν ὁποῖόν ἐστιν, ᾧ πολιὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας προπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ὅτι τὸ νέον ἐπτόηται, μηδέπω τὸ λογισμοῦ ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσεται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, [k] εὐθὺς δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖσθαι τὸ καλόν; ἀλλά τοι χρὴ τὸ μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον

— εἶδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἄνης·
Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι κόσμησε· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι [m] λεύσσουσιν, ὁδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει [n] ἀγρομένοισιν·

Ἐς-

g Φεναξίζοντας] Sic W. recte. Φεναπίζοντας male *J. Fl.* *Vs. B2. P. S.* *h* Κατὰ φρόνησιν] Κατοφρόνησιν una voce *J. Fl. Ald.* Vulgatae adſtipulantur cett. item P. & M. *i* Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. priores. *k* Εὐθὺ] Εὐθὺς marg. *AIW.* *l* Τὸν] Τὸ *J. Pell.* *m* Λεύσσουσιν] Sic *Homer.* & W. Λεύσσουσιν Edd. Luciani priores male. *n* Ἀγορεύσιν] Sic *Hom. B2. P.* &c. & M. Ἀγορεύουσιν male *J.*

Not. 46. *J. F. R.*

48. Φεναξίζοντας] W. recte, in impreſſis φεναπίζοντας. *M. du S.*

Ibid. Τὸ δ' ἤδη &c.] Ὑποφορὰ adſcriptum in marg. *AIW.* & duobus verſibus inferius: ἀνθυποφορά. Ad indicandam ſcilicet figuram Rhetoricam. *J. F. R.*

52. Καλοῦσιν αὐτοὺς] Lege αὐτοὺς. *F. G.*

Ibid. Αὐτοὺς] Melius ſic ſcribitur, quam, ut in libris eſt, αὐτούς. *M. du S.*

58. Μηδέπω τὸ λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσονται κρίσιν ἐχόντων] Verto potius: *Cum ratio ipſius necdum judicare queat, quo ſe convertere debeat.* Quam cum Interprete: *Cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae judicium convertat.* Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἐχόντων, non ad τραπήσεται. & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48. ſenſu contrario dixit Auctor, τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν. & c. 24. Φρόνησις ὁλόκληρον ἔχει λογισμόν. Apoſt. Ep. ad *Hebr.* V. 14. τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε & κακοῦ. *L. Bos.*

61. Εὐθὺ] Eodem redire, ſcribasne hic εὐθὺς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. *J. F. R.*

62. Τὸν καλὸν] *Pelleti* licet ſcriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto; nam τὸ καλὸν recte hic quidem ſe haberet, & vel ſic dediſſe Lucianum credas, ſi ad praemiſſum illud τὸ νέον reſpexeris; verum ſi ad ſequentia ex Homero prolata proſpicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸ καλὸν ſervandum judicabis. *J. F. R.*

65. Εἰδός τις &c.] *Hom.* Od. Θ. 169. *M. du S.*

68. Λεύσσουσιν] Sic W. recte; ut apud *Homerum.* In reliquis libris λεύσσουσιν. *M. du S.*

72. Θεὸν

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς [b] εἰσορόωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ὅτι εἶδεϊ καὶ φρένες ἦσαν.

Ἀμέλει τῷ καλῷ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλέον ἐπαινεῖται.

Perque urbem adſpiciunt gradientem numinis inſtar.

Et rurſus alio loco,

At tibi formoſo ſed corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo ſapiens Ulyſſes magis laudatur.

Πῶς οὖν φρονήσεως μὲ, ἢ δικαιοσύνης, τό τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείοις ἀνδράσι συγκληρον εἰλήχασι τάξιν, ὑδεὶς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ καλῷ ὀξυτάτας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; πάνυ γὰρ ἐρᾶν ἔδει Φαίδρῳ μὲν Λυσίου, ὦ Πλάτων, ὃν προὔδωκεν; ἢ τὸ ἀρετὴν φιλεῖν Ἀλκιβιάδῃ εἰκὸς ἦν, διότι [c] ἠκρωτηρίαζε τὰ θεῶν ἀγάλματα, καὶ τὸ ἐν Ἐλευσῖνι τελετὴ αἱ φωναὶ πότον [d] ἐξορχοῦνται φωναί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ὀπτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν ὑδέπω τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγων ἐμπίπλαται, πᾶσιν ἐπέραστος ἦν. μέλαθρος δ' ἀπὸ τοῦ

24. Quomodo igitur prudentiae quidem aut juſtitiae, reliquarumque virtutum, quae ſorte quadam maturae aetatis viris adjunctae ſunt, amor non convenit; ſed ea quae in pueris eſt pulchritudo acutiſſimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lyſiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum ſtatuas truncavit, & quod Eleuſinia myſteria voces inter comiſſationem fuſae propalarunt. Quis amatorem ſe profitetur, cum produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita ſpectat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Plato ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum vero

e

a Θεὸν] Edd. & M. Θεῶν *Homer.* b Εἰσορόωσι] Εἰσοράασι *Fl. J.* c Ἠκρωτηρίαζε] Sic W. *Fl. P.* & quaedam al. recte. Ἠκροτηρίαζε *J. S. H.* d Ἐξορχοῦνται] Ἐξωρχοῦντο marg. *Al W.* e Ἐμπίπλαται] Sic Edd. Ἐπίπλαται W.

89. Διακλείας] Τόπῳ. *V.* *Ibid.* Ἐπιτειχιζομένης] Ἐποικοδομῶ. *V.*

72. Θεὸν] Servavi hanc ſcripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud *Homerum* Θεῶν legatur. *M. du S.*

75. Οὐκ ἄρα &c.] *Hom.* Od. P. 454. *M. du S.*

80. Τάξιν] Forſan λῆξιν, ut ante c. 22. legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic jam a λαγχάνω pro λαγχάνω formandum eſſet, & *ſortem* ſignificaret, quod quidem aptum hic foret; ſed quia τάξις idem fere eſt, & paullo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo hic λῆξιν rurſus locum habere. De confuſione autem nominum λαχὴς, λᾶξις & τάξις ap. *Callim.* vid. Interprett. ad Hymn. Jov. v. 80. *J. F. R.*

83. Ὃν προὔδωκεν] Refert Phaedrus in dialogo qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem refellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. *J. M. G.*

84. Ἀλκιβ. —— ἠκρωτηρίαζε] Vide *Corn. Nep.* Alcibiad. *M. du S.*

Ἀλκιβιάδου] Marg. *Ald.* 1. remittit ad *Thucyd.* ἡ. Sed vid. eum VI. c. 53. *J. F. R.*

87. Ἐξορχοῦνται] De hoc verbo agentem vid. *Bergl.* ad Alciphr. III. Ep. ult. pr. quod jam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχούμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Cl. *Geſner.* fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. *J. F. R.*

89. Ἐπιτειχιζομένης] De vi hujus verbi vid. multis agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. *Nigrin.* c. 13. p. 63. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος] Benedictus & *vita tyrannidem videret.* Immo *vita inhiantis tyrannidem*, vel ut prior, *tota vita ad tyrannidem ſpectaret.* *J. G.*

90. Κατὰ . . .] *Platonis* locus extat in Protagora, ipſo initio. *M. du S.*

Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα] Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὸν Ἀλκιβιάδου ἔρωτα; & ſubjicit καὶ μὴν μοι πρόθυμον ἰδόντι καλὸς ἔφαινετο ἀνὴρ ἔτι. ἀνὴρ μέντοι ὁ πώγων ἤδη ὑπανθεῖ. Sed reſpondet Socrates εἶτα τί τοῦτο; σὺ δὲ μέντοι Ὁμήρου ἐπαινέτης εἶ, ὃς ἥβην χαριεστάτην ἥκιστα τῶν ἡλίκων, ὅ

e puero transiisset in virum, qui aetate imperfecta adhuc prudentia plenam adsecuta rationem est, odio erat omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomina verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis decorem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur meminisse, huc usque dicta sunto.

25. Paullum vero a nimio illo studio (*quo feruntur in adolescentulos sic dicti philosophi*) ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus, ostendam, consuetudine puerorum praestantiorem longe esse muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praetervolans enim celeris voluptas prius quam cognoscatur desinit. Quidquid autem oblectat, eo ipso quod protrahitur, melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum illud spatium nobis esset perpetua

παιδὸς εἰς [f] τὸ ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸ λογισμόν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δή; πάθεσιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι τὸ [g] τοῦ σώματος [h] εὐπρέπειαν οἱ φιλόκαλοι μᾶλλον ἢ φιλόσοφοι. καὶ ταῦτα μὲ ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω.

Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν [i] ὑμετέραν, ὦ Καλλικρατίδα, καλαβὰς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικείαν ἀμείνω, ἣ τό γε πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶναι τὴν χρονιωτέραν· ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παρατρέχουσα φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκοντι χρεῖττον, ὡς [k] εἴθε ἣ βίου μακρὰς προθεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν [l] διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύ-

[f] Τὸν] Τὸν *J.* Τὸν cett. & M. [g] Τοῦ] Abest artic. ab M. [h] Εὐπρέπειαν] Εὐγένειαν O. [i] Ὑμετέραν] Ἡμετέραν marg. *A1.* [k] Εἴθε] Εἴτε γε O. Nihil mut. *J. P. B2.* M. [l] Διηνεκὴς] Διωνεκὴς *J. Fl. P.* &c. Correctum in marg. *A1.*

8. Ὀξεῖα] Ταχεῖα. *V.*

10. Ἐν τῷ παρέλκοντι] Παρέλκον, τὸ θέλττον, καὶ ἀθρεπτῶν. *G.*

τὸν Ἀλκιβιάδην ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non juvenem, sed provectae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interposita, πῶς δ' ἂ μέλλει τὸ σοφώτερον κάλλιον φαίνεσθαι; nempe castus & purus sceleris Socrates captabat juvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re potentes, ut ad majorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appeteverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. *J. M. G.*

91. Ἐμπέπλεκτο] *Solanus* correxerat ἐπίμπλεκτο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι quam ἐμπίμπλημι invenitur apud Auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27. rursus occurrit ἐπίμπλατο. Compositum quoque ἐμπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπλαμ) editum in *Alciphr.* III. 24. p 330. Verum & ὑπιπίπλατο sine μ in medio, habuimus supra in *Quom. Hist.* c. 20. Et Cl. *Bos* ex *Xenoph.* idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde *D. Hal.* p. 382. ἐμπίπλασθε. Supr. c. 8. ἐμπιπλάμενοι etiam Edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in *Homeri* Il. Φ. 311. ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium.* vers. 10. variatur in Edd. inter ἐμπίμπλα) & ἐμπίπλα). Quare quid Lucianus reliquerit nescius, vulgatam non rejicio. Si vero ea fuerit *Solani* mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit (nulla habita ratione scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. *J. F. R.*

94. Ὁλόκληρον] Sic in I. Ep. ad *Thessal.* c. V. 23. καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθείη. Ad quae verba Rever. *J. Elsn* haec Luciani aliaque adfert, ut demonstret id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. *J. F. R.*

13. Διηνεκὴς] Servavi scripturam Ed. *Salmur.* ut veriorem. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. *J. F. R.*

λύπης τ' ἀφθονίαν ἐκπεμοιμήν. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τ' ὅλον χρόνον [a] ἤγομεν. ἀλλ' ἐπεὶ τ' μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησεν, ἔν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα. [b] γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τ' ἐλαχίστην ῥυτίδα [c] τῷ γήρως ἐπιδραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, κἂν παρέλθῃ τὰ τ' ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τ' νέων σοφώτερον.

[d] Εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρᾷ παῖδάτις, αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ παχυντίαν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτῃ μελαδιώκων· σκληροὶ γὰρ οἱ τ' μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, κ' τραχὺ μὲν ἀντὶ τῦ πάλαι μαλακῦ πυκαδὲν ἰσχνοῖς τὸ γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὡσπερεὶ ῥυπῶντες. ἄδ' ὅσῳ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν [e] ὑμῖν εἰδέναι παρίημι. [f] γυναικὶ δὲ ἀεὶ πάσῃ ἡ τῦ χρώματος ἐπιγίλβει χάρις, κ' δαψιλεῖς μὲ ἀπὸ τ' [g] βοστρύχων τ' κεφαλῆς ἕλικες, [h] ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια [i] πορφύρου-

sanitas, dolore nullo mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem totum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem majora nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus certe suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae maturitas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod dicat sapientius adolescentulis.

26. At si quis viginti annorum adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videatur, qui ambiguum adeo sectetur Venerem. Dura etenim membrorum in his qui viri facti sunt robora, & asperum pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit, & femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce magis latent, vos qui experti estis, scire patior. In muliere autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar pulchrum florent, partim per tergum fusae

a Ἤγομεν] Ἤγομαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl. J. B2. P.* b Γυνὴ] O. male ξωὴ. c Τῷ] Deest artic. in O. d Εἰ δ'] Deficit rursus O. usque ad γυναικὶ. e Ὑμῖν εἰδ. παρίημι] Ἡμῶν ε. παρίημι male *J.* & *Fl.* Ceterae recte ut edidi, cum W. Sed ἡμῶν etiam male *S.* & *Ald.* At correctum in marg. *A1.* f Γυναικὶ — χρώματος] Ὅτι τῇ γ. ἡ τῦ σώματος O. g Βοστρύχων τ' κεφ.] Τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. h Ὑακίνθοις] Sic recte M. *B2. S.* Ἰακίνθοις cett. cum *Ald.* in cujus marg. emendatio tamen additur. i Πορφύρουσι] Sic etiam esse in *Fl.* notat *M. du S.* Est & in *J. P.* aliisque.

17. Ἡδίστα τὰ παρέλκοντα] In marg. *A1.* adjectum: *Eurip.* in Phoeniss. In *Junt.* additus versus, scil. 532. *J.F.R.*

22. Ἔχει] *Eurip.* Phoeniss. 532.

Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῇ γήρᾳ κακὰ,
Ἐτεόκλεες, πρόσεισιν· ἀλλ' ἡ μπειρία
Ἔχει τι (Alii δίξαι. St.) λέξαι τ' νέων σοφώτερον.

Unde *Ovidius* Met. VI.

——— *Non omnia grandior aetas*
Quae fugiamus habet; sed veniet usus ab annis.
M. du S.

31. Ἡμῶν] Lege ὑμῶν. *F.G.*
Ἡμῶν] W. *B2. Fr.* & *P.* recte. In reliquis ὑμῶν. *M. du S.*

34. Ἰακίνθοις] *Anacreon.* etiam habet p. m. 66. B. σιφανίσκους ὑακίνθων. Vid. *Homer.* Od. Z. 231. & Υ. 158. 167. unde petita phrasis est. Adde *Philostratum* 98. unde liquet, *nigrum* colorem designari. *M. du S.*

40. Ἠλίκτρου] *Electrum* de auro purissimo exponit Cl. *Spanhem.* ad Callim. p. 684. & *Sophocl.* Antig. v. 1049. testem adducit. *J.F.R.*

Ibid. Σιδωνίας βύλου] Vitrum Sidonium. *Strabo.* *F.G.* (i. e. L. XVI. p. 1099. al. 758.) *J.F.R.*

43. Τοῖς ἀφρονεστάτοις] Ita legendum necessario, & si forte contra omnes libros; activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ ἀφρονέστατος & ὁ ὑβριστὴς e regione quasi ponuntur. *J. M. G.*

Ibid. Διατιθεῖσιν] Monitu Cl. *Gesneri* sic edi curavi, etsi ἀφρονεστάτοις sine varietate adnotata inveni in Edd. antiqq. *J.F.R.*

49. Ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινὴ, κ' φιλίας μεσίτις τράπεζαν ὀφθαλμὸν] Non est credibile vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano.

In

ſuae ſcapularum decus; partim circa aures ac tempora, pratenſibus apiis multo laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis ſuccreſcente pilo, electro, quod ajunt, vel Sidonio vitro refulget lucidius.

27. Quidni vero in voluptatum genere eas praeſertim perſequamur, quae ſunt mutuae? ubi aequaliter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur. Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, ſolitariam vitam amamus; ſed ſociali quadam communione conjuncti, cum ſuaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde menſa communis inventa eſt, & pararium amicitiae menſam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non ſoli Thaſium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim ſinguli pretioſis nos cibis implentes: ſed jucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congreſſus autem cum mulieribus, mutuum quendam

τες· οἱ μὲ, ὀπινώτιοι κέχυν), μελαφρένων κόσμ, οἱ δὲ πας' ὦτα ϗ χροτάφους, πολὺ τ ἐν λειμῶνι ϑλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀχαρῆ τριχὸς αὐταῖς ἐπιφυομένης, ἠλέκτρῳ, φασιν, ἢ Σιδωνίας [l] ὑέλῳ λιγαφεγγέστερον ἀπαστράπτει.

Τί δ' οὐχὶ τῶν ἡδονῶν ϗ τὰς ἀντιπαθείας μεταδιωκτέον, ἐπειδὰν ἐξίσῃ τοῖς λαμβάνουσιν οἱ πάσχοντες [m] εὐφραίνωνται); χρεὼν γὰ ἡ [n] κατ' ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις λατρείας ἀσμενίζομεν, ἀλλά πως φιλεταίρῳ κοινωνίᾳ συζυγέντες, ἡδίω τά τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, ϗ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινὴ ϗ φιλίας [o] μεσίτις [p] τράπεζαν πανδαιτυμονοῦντες, γαστρὶ τ ὀφειλομένην ἀπομείρομεν ἀπόλαυσιν, ἡ [q] μόνοι τ Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, ἡδὲ καθ' αὑτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἑκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, ϗ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲ ἂν [r] γυναικεῖοι σύνοδοι, τ ἀπο-

k Ἀναρῇ] Ἀναρῇ O. Ἀναρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur *J. B2. P. Fl.* l Ὑάλου] Deeſt hoc & ſeqq. in O. usque ad verſ. 4. cap. 41. m Εὐφραίνονται] Εὐφραίνονται W. n Κατὰ ταυτὰ] Sic P. *P. Fr. B2. V2. S.* Κατ' αὐτὰ *J. Fl.* o Μεσίτις] Sic M. & Edd. praeter *J.* & *V2.* quae μεσίτιν. p Τράπιζαν] Ita Edd. omnes. Ἑστίαν G. W. q Μόνοι] Μόνι *J.* male. r Γυναικῶοι] Sic *Fl. H. J. B2. P.* &c. Γυναικεῖαι *Vorſt.*

In MI. recte ſcribitur: ϗ φιλίας μεσίτην ἑστίαν ϖδαιτυμονοῦμεν. Communis focus eſt uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare.* Inferius in hoc libello, de feris ſolivagis, quia ratione carent, quaſi eſſent praeditae ἐξ ἴσου δὲ ἡμῶν ἱερὰ διημάρμοσε, ϗ μίαν ἑστίαν τ ἴδιον ἅπασιν οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. *ſed ex aequo nobiſcum templum aedificatis & inhabitatis quisque ſuis laribus, communibus regerentur legibus.* non longe poſt, ἀπὸ τ πατρίας ἑστίας ἐξέρχεται. *ex patria domo prodit.* *J. G. G.*

50. Μεσίτιν τραπ.] *Plut.* 274. f. φιλίαν θεῶν βωμὸς ϗ ἑστίαν. *M. du S.*

Ibid. Τράπιζαν ϖδαιτύμονοι] Retineo τράπεζαν hic, quae ϖδαιτύμονας poteſt. Focus domeſticus immotus, puto, eſt: quamquam non ignoro *foculum, quo foventur epulae.* *J. M. G.*

51. Θάσιον] Vid. *Ariſtoph.* Plut. 1021. Ὄζειν τε τ χρῆς ὄφασιν ἡδύ μου. XP. Εἰ Θάσιον ἐνίχεις — ad quae vid. Interpretes. Addam tantum Scholiaſtae verba. Ἐστὶ δὲ Θάσος ἄκρα Στρυμόνος, ὁ ἱερώμενος Διονύσου. Λαμβάνει δ' ὁ Θάσιος οἶνος, &c. *J. F. R.*

57. Γυναικεῖοι] Adſentior *Vorſtio* γυναικείαις legenti; nam ut ipſi non ignotum fuit, Atticis adjectiva compoſita ac derivata in ος communi genere uſurpari, ita me non fugit etiam, Noſtrum adjectiva ab ſubſtantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc de quo quaerimus; ut mox c. 27. *Philopatr.* c. 3. &c. *Herodian.* etiam VI. 5. 19. γυναικείᾳ διαίτῃ. Aliique paſſim. Nihil interim immuto, quia analoga exempla adferre poſſim haud pauca eorum quae modo communia ſunt, modo terminationem femininam adſciſcunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex *Athen.* I. adtulit Clar. *Graev.* ad *de Salt* §. 70. Adde hic c. 30. vſ. 35. f. Sic *Herodian.* 2. 7. 3. ὀρθαὶ χεῖρα σωτῆριον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum ſubſtant. σωτήριον, verum & ος femin. idem *Herod.* 2. 3. 3. αἰφνίδιον μεταβολὴν (mitto αἰώνιον ζωὴν, *Evang. Luc.* XVIII. 18. & ſimilia perpetuo communia.) Ad noſtram diſquiſitionem aptius, quod *Thucyd.* adject. ἀνωγαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem adgnoſcit. Vid. eum L. I. c. 2. τ δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. *Dionyſ. Hal.* Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25. 1. eadem verba repetit. Idem VII. p. 450. Ed. *Lipſ.* verſ. fin. τ ἀναγκαίου σπανίζεται τροφῆς.

ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλοις γὰρ ἐξίσου ἀλγηθέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἴ γε μὴ δικαστὴς Τειρεσίας προσεκτέον, ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὅλῃ μοίρᾳ πλεονεκτεῖ τὸ ἄρρεν. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσουσι, σκοπεῖν ὅλην ἡδέ τε [a] λαμβάνοντας ἡδονὴν, ἀλλ' [b] ἐκεῖνο μερισαμένους, ἃ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρέχειν ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ὅπῃ παίδων εἴποι τις, οὐχ ὕτω μέμηνεν. ἀλλ' ὁ μὲν ἀλγηθεὶς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ὀλίγας μὲν ὀδύνας, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τὸ ἀλγηδόνος χαλασάσης, πλέον, ὡς φασιν, ὠδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἡτισοῦν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφραίνεσθαι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ' ἄρρεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν.

Ὡς εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέσκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς [a] ἀποτεινόμεθα.

voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias judex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto majorem esse virili *pronuntians*. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in pueris *ita se habere* non dixerit quisquam: non ita insanierit. Verum amator quidem, prout de his existimat, eximia voluptate percepta abit: at passo contumeliam ab initio quidem dolores & lacrumae; remittentibus autem paullum ipso tempore doloribus, nihil amplius, ajunt, molestus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oblectari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fructum nullo modo mas praebere potest.

28. Itaque si vobis etiam, *puerorum amatoribus*, placere potest *mulier*; a nobis in-

a Λαμβάνοντας] Λαμβάνουσι W. b Ἐκεῖνο] Ἐκείνῳ W. c Δύναται] Sic *Fl. P. H. S.* Δύνανται W. *J.* d Ἀπ—ύμεθα] Ἀπ—όμεθα antepenult. brevi *J. Fl. V2.* Vulgatam habent cett. & M. *Aldina* 1, ω cum haberet, ο pro eo in marg. pictum.

φῆς. Et sic rursus vers. ult. ejusd. pag. ac fere perpetuo alibi; feminini vero ἀναγκαία exempla ap. *Herodian.* & in N. *Foed.* sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμηκέστερον ἀρχὴν inveni ap. *Herodian.* I. p. 2. quod *Stephano* tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικὸς συνοδὸν etiam convenit *Suidae* illud, Θουκυδίδου γραφὴ, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non *Eurip.* Hecub. v. 591. —ἀγελαίου μοι Γενεᾶς. Quem laudat Cl. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. In quo ἀμοιβὴ δίκας legitur, quod tamen doctiss. Editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum α privativo. *Hom.* Il. A. 98. Ἀτιμήτην. Quod interpretes frustra pro adverbio habere credo, quia & sic alia adjective effert, ut Il. H. ἀμφιλύκη νύξ. Et B. 389. A. 489. K. 404. Ἀθανάτη μήτηρ. Ne credas ὁ Θεὸς ἀθάνατος perpetuum. *J. F. R.*

65. Του] Enclitice vel potius αὐτοῦνος positum pro τινὸς, vid. supra, ad Lucian. *Prom.* §. 7. *Gest.* ad *Quom.* c. 51. Me ad *Tyran.* c. 11. Adde *Herodian.* 2. 3. 12. *J. F. R.*

67. Οὐκ ἂν εἰπὶ παίδων] Potest ita dedisse auctor; ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, junctura, si legamus pro οὗτος, ὡς, *nemo ita insanias, ut in pueris ita* se rem habere *dicat*. *J. M. G.*

82. Πρὸς ἀλλήλους] Si δὲ deleatur, satis commode omnia habebunt. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτεινόμεθα] I. e. *intacti simus*. *F. G.*

90. Τέχνασμα] Aliter interpungit *J.* comma non post τέχνασμα, sed post ἀσκέφων ponens, quod tamen *Solani* manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσυλήτων usque ad ἀπῆ. Nostra autem divisio est in *P.* & *H.* Plures Edd. in re tam sordida perscrutari nolo. *J. F. R.*

95. Φι-

invicem, quasi interjecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invicem mulieres. Age jam, novum saeculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: secum invicem, ut viri, coëant: lascivorumque instrumentorum commenta substringentes, portentosum sterilium aenigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obscenitatis, sublato pudore triumphet: gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amores contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriem irrumpere masculam, quam, quod in viris generosum est, in mulierem effeminari?

εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μὴ ἀρρένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὦ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ὑποτέμνουσας, χάρισαι τὴν ἴσην ἐξουσίαν καὶ γυναιξίν· ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄνδρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων συζυγωσάμεναι τέχνασμα, ἀσπόρων τεράστιον αἴνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μὲν γυναικὸς, ὡς ἀνήρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἥκον ὄνομα (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τὴν τριβαδικῆς ἀσελγείας, ἀναίδην στομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῖν ἡ γυναικωνῖτις ἔστω Φιλαινὶς, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. καὶ πόσῳ κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γενναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι;

29. Talia contentius, & tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi pigmentis quibusdam contra masculos amores uti. Ego vero placide subridens conjectis in Athenienſem oculis, *Ludi*, inquam, *& risus, Callicratide, me sedere ra-*

Ι Τοιαῦτα συντόνως μᾶλλον παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἐῴκει δέ μοι καὶ καθαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τὰς παιδικὰς ἐρωτας. ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸ Ἀθηναῖον ἠρέμα τῷ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Παιδιᾶς, ἔφην, καὶ γέλωτος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαίως καταδεῖσθαι

e Ὁμιλησάτωσαν] Sic M. *Ald. Fr. P. H. S. B2.* Ὁμιλείτωσαν *J. Fl.* & *V2.* f Ἀναίδην] Restitui ex *J.* & *Fl. V2.* & W. Ἀνάδην enim in reliquis minus recte. g Καὶ] Καίτοι marg. *A1.* h Ἐῴκει] Ἐδόκει marg. *A1.* i Καθαρσίῳ] Καθαρσίων *J.* & *Fl.* Vulgatam ceterar. Edd. lect. tuentur M. P. k Τῷ ὀφθαλ.] Τῷ ὀφθαλμῷ *Fl.* male. l Ἔφην] Ex emend. *Solan.* & M. Ἔφη Edd. priores.

93. * Τριβάς] Τριβάδας αἱ ταῖς γυναιξὶν ὡς ἄνδρες συνοῦσαι, † οἷα ἦν Φιλαινίς. *V.* Et *Sappho*, addit C.

95. ‡ Φιλαινὶς] Ταύτην τὴν § Φιλαινίδα, ἣν Φιλουράτης ὁ Ἀθηναῖος καμῳδιποιὸς ἐξεπόμπευσεν, ὡς ἑταιρίστριαν καὶ τριβάδα. *V.*

1. Παβαινόμβρος] Ἀγανακτήσας. *V.* Παβαίνειν ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ πάθους ἀναλαμβάνειν. *G.*

* Τριβάς] Exc. *G.* τριβὰν. † Οἷα] Ita emendarat *M. du S.* cum ὅτι ante legeretur. ‡ Φιλαινὶς] Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem retraxit *M. du S.* § Φιλαινίδα] Φιλαινίδα habebant edita, quod correximus aeque ac ἑταιρισ. pro quo ἑταιριστρίαν male editum fuerat.

95. Φιλαινὶς] Leucadia, *Athen.* V. quam purgare tentat VIII. 335. meminere etiam impurissimae foeminae *Clem. Alexand.* Προτρ. 24. B. C. & *Tatian.* p. 122. & quis non? Vid. *Suid.* v. Δημοχάρης. Ἀγνώσατα Βοσπορόγυν ἴφη. *Diog. Laërt.* in Epic. (non invenio) & noſtrum Ἀποφρ. c. 24. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 378. *M. du S.*

4. Καθαρσίῳ] Ita Editiones ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *J.* καθαρσίων; supra aliter usurpaverat χρῆσθαι καθαρσίων τύχοι δύσιν. vide etiam Ἀποφρ. c. 21. *M. du S.*

7. Ἔφη] Γρ. ἴφλω. *F. G.*

Ἔφλω] M. optime. In impressis ἴφη, quamvis recte verterit Interpres. *M. du S.*

δται προσδοκήσας, σὺν οἷσ' ὅπως ἐπὶ τὴν Χαρικλέους δεινότητα ὑπὸ σπουδαιότερον ἦγμαι. κεδνὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δεῖ φόνου ἢ πυρκαϊᾶς, ἢ, νὴ Δία, φαρμάκων, ἀγωνιζόμενον, ἐσφυδῶς ἐπαθηνᾶσθαι. καιρὸς ἦν ὁ νῦν, εἴ ποτε ἢ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας Περικλέους δὲ σεαυτῷ, καὶ τὴν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώττας, ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ καταστῆσαι, μιᾶς τε ἐν Πυκνὶ δημηγορίας ἀναμνησθέντι.

tus arbitrium, nescio quomodo a Charicli vehementia ad seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Periclemque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedonicas linguas, in una hac una versum oratione, neque concionis in Pnyce unius jam esse memorem.

Μικρὸν οὖν ὑπισχνουμένου τὸν Καλλικρατίδαν (ἐφαίνετο δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τοσοῦτος ὢν, ὅσον ἐξὸν ἦν ἰδεῖν τοῦ στόματος, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγον ἀμοιβαῖον ἐνάρχεσθαι. Εἰ γυναιξὶν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἂν, ἢ πρόστης ἐχειροτόνησε, καὶ σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλεις, ἐτίμων. κεδνὸν γὰρ δὴ αὐταὶ δεῖ αὐτῶν, ὁπόσαι πρόσχειν τὸν σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, ὅτῳ

30. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, Imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia visae sunt, si quis illis dicendi potestatem permitteret, tanto stu-

a Ἀπαιτεῖν] Sic P. H. &c. & P. Ἀπαιτεῖ F. M. & V2. cum Fl. b Περικλεῖ δὲ σαυτῷ] Sic Fl. Ald. Fr. B2. P. H. W. Περικλεῖον δὲ σαυτῷ F. & V2. Περικλέους δὲ σαυτῷ L. S. A. Περίκλειον δὲ σαυτῷ mutato accentu marg. A1W. c Ἐνὶ] Ἐνι marg. A1W. d Ἐφαίνετο] Sic Fl. H. P. S. Ἐδόκει F. & marg. A1. e Αὐτῶν] Sic P. F. S. Αὐτῆς Ex. Fl. P. H. f Ὁπόσαι πρ.] Ὁπόσαι αἱ πρ. W. g Ἐφῆκεν] Ἀφῆκεν marg. A1.

15. Περικλέους δὲ σαυτῷ] In plerisque impressis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ σαυτῷ. L. & Salm. Περικλέους δὲ σαυτῷ; quam sequitur A. Ed. F. autem & V2. Περικλείου δὲ σαυτῷ. M. du S.

Περίκλειον δὲ σαυτῷ] Sic legendum ex Aldina, a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adjectivum Περικλεῖος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περικλεῖόν τε σαυτῷ, quod junctura videbatur aptius: & paullo post, pro ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ καταστῆσαι, ὦ ἐνὶ κ.τ.λ. Repetitio literarum earundem ν omissioni occasionem dedisse potest. F. M. G.

Περικλέους δὲ σαυτῷ] Quia ex Codice bonae notae est, & verlioni Cl. Gesneri congruum, hoc recepi. Licet is enim Περίκλειον praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adjectivum dicit, defendi posset ex hujus Dissert. c. 27. ubi γυναικεῖοι σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus Editionum F. & V2. accentus, quae Περικλέου praeferunt, suspicionem praebet ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. F. F. B.

32. Τελέσιλλαι] Consule Meursium Gr. fer. in Ἱερωσύνα, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrald. H. Poët. 374. M. du S.

Τελέσιλλαι] Non jam opus est aliud hic indicare, quam Telesillam eandem esse poëtriam, de qua omnia jam studio V. Cl. Joh. Christiani Wolfii in unum collecta & Vandenhoeckianis typis elegantissime edita sunt in poëtriarum octo fragm. p. 62. seqq. F. M. G.

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα] Optime Mf. οὐχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφώ. Non illud Lesbiorum decus, carminibus inclytum. Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt mellita illa, qua se jactat Lesbus, Sappho. F. G. G.

34. Μελίχρων αὐχήματα] Hanc puto veram lectionem. Μελίχρων mellitum, dulcem significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιὸν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in

ſtudio dicerent: non illa armata contra Spartanos Teleſilla, propter quam Argis inſeminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia ſapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aſpaſiae cauſſam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, eſto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus.

31. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem noſtram proceſſiſſe: quando vero iſtius oratio philoſophari etiam pro mulieribus inſtituit, lubens eam occaſionem arripui. Solus enim amor maſculus commune virtutis atque voluptatis opus eſt. Optaverim enim, ſi quidem fieri poſſet, arbitram aliquando Socraticorum ſermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorem, prope nos ſtare enatam, ubi acclinabat ſe Phaedrus, ut ſanctus vir dixit, qui multas *eo loco dicendi* veneres aſſecutus eſt. Ipſa forte velut illa

μὴ σπουδῆς ἀν εἶπον. ἀχ ἡ Σπαρτιάταις ἀνθοπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἄργει θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἄρης· οὐχὶ τὸ h. μελιχρὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφὼ, οὐδ' ἡ Πυθαγορείης σοφίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς ὕτως ἀν Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ εὐπρεπὲς ἄρρεσιν ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἴπωμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἵλεως Ἀφροδίτη γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν σὸν ἔρωτα τιμῶμεν.

Ἐγὼ μὲν ἐν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἱλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προχόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ τούτου λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν l ἐπενοήθησαν, ἀσμένως τὴν ἀφορμὴν ἥρπασα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοινὸν m ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστιν ἔργον. εὐξαίμην n γὰρ ἂν, εἰ ἦν ἐν δυνατῷ, τὸ ἐπήκοον τοῖς Σωκρατικῶν λόγων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγγὺς ἡμῶν ἑστάναι, πεφυκυῖαν ἔνθ' ἡ Φαίδρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνήρ, πλείστων ο ἀψάμενον Χαρίτων. αὐτὴ τάχα

h Μελιχρὸν] Μιλτωπὸν G. & Schol. Nihil mut. Edd. nec M. i Πυθαγορείου] Πυθαγορίου W. k Ἄνδρις] Ἄνδρας F. & Ald. male. Cett. recte ut edidi. l Ἐπενοήθησαν] Ἀπενοήθησαν marg. A1. m Ἀρετῆς C ηδ.] Ἡδ. καὶ ὠφ. W. n Γὰρ ἂν] Δ' ἂν marg. A1. o. Ἀψάμενον] Ἀψαμένου marg. A1.

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν] Γράφεται, οὐχὶ τὸ μιλτωπὸν. V.

49. Λυκείου] Τόπου. V.

in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus jocatur fuſcum ſive nigrum, cujus ὑποκόρισμα eſt τὸ μελίχρουν. vid. laudatus modo *Wolf.* ad Sapph. p. 235. *J. M. G.*

Μελιχρὸν αὔχημα] At Μιλτωπὸν hoc Luciani citans dedit Cl. *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 120. i. e. *verſificem.* Nec ego id improbaverim, ſi plures Codd. addicerent. Verum quum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & *μελίχρουν*, quod Cl. *Geſnerus* inde facit, ſenſum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abſtineo. *J. F. R.*

35. Θεανώ] Vide *Menagium*, & noſtrum Ενθ. c. 28. *Anonym.* de Vita Pythag. No. 2. ἡ Θεανὼ δὲ λέγουσι μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ & μία τῶν Πυθαγορείων αὐτοῦ κόραι. *Porphyr.* No. 19. & *Ritterſh.* not. *M. du S.*

36. Περικλῆς — Ἀσπασίᾳ συνηγόρ.] *Plut.* Pericle p. 308. *H. Steph.* Ἀσπασίαν (accuſatam impietatis) ἐχρήσατο πολλὰ πάνυ ὑφ' ἡδονὴν τὸν δῆμον, ὡς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφεὶς ὑπὲρ αὐτῆς δίκην, καὶ δακρύσας τοὺς δικαστάς. *J. M. G.*

Ibid. Ἀσπασίᾳ] Idem Lucianus in *Gallo* teſtatur, Pythagoram Aſpaſiam Periclis Athenienſium ſcortum aliquando fuiſſe. *G. C.*

47. Συκῆ. — πλατάν.] Conf. infra *de Dom.* c. 4. *J. F. R.*

48. Πλατάνιστον] Πλάτανος ὑψηλοτάτην vocat *Plato* Phaedri exordio p. 337. F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de induſtria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad Platanum reclinat ſe Phaedrus, ſed ita potius Socrates p. 389. B. πάντων δὲ κομψότατόν τὸ τῇ πόᾳ, ὅτι ἐν ἱρῷ πρόσατιν ἐκεῖνο τὸ πλάτανος καλλικλινέστατον καὶ σκιερώτατον ἔχεται. *J. M. G.*

51. Ἱερὸς] Platonem hiſce deſignat. *M. du S.*

53. Ἐν

χα ἀν ὥσπερ ἡ ἐν Δωδώνῃ φηγὸς ἐκ τῶν [a] ὀροδάμνων ἱερὰν ἀπορρήξασα φωνὴν, τὸς παιδικὸς εὐφήμησεν ἔρωτας, ἔτι τῷ καλῷ μεμημφὴν Φαίδρῳ. πλὴν ἐπεὶ τῶτ' ἀμήχανον

——— ἦ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα,

ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς [b] ἀπειλείμμεθα, καὶ πλεονέκτημα Χαριτλέως ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τἀληθὲς ὁ προδώσομεν, [c] εἴξαντες ὀκνῳ.

Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον οὐράνιε, καιρίως παρέστηθι, φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων ἔρως, ὁ κακὸν νήπιον, οἵα ζωγράφων [d] παίζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχὴ, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλῳ κόσμῳ τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκεῖνο μὲ ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς

—— σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς,

ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δεθὲν φρενὸς, τὸ ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται· λαμπρῷ δὲ φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας, πάντὸς ἀψύχου

Dodonae fagus, ſacram erumpens de ramis vocem, pueriles amores formoſi Phaedri adhuc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo modo poſſit,

multa enim nimis intercedunt,
Montes umbroſi, reſonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relicti ſimus, & praerogativa Charicles ſit Cnidus: tamen verum non prodemus, concedentes ignaviae.

32. Modo tu nobis, caeleſtis geni, opportune ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor, non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, ſed quem ſeminandi princeps origo genuit ab ipſa ſtatim nativitate perfectum. Tu enim ex obſcura & profuſa informitate univerſum hoc formaſti. Igitur velut commune quoddam univerſi mundi ſepulcrum auferens, circumfuſum illi chaos, hoc quidem in ultimi receſſus tartari fugaſti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, ſunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam cuſtodia vinctum a reditu arceatur: ac ſplendida luce obſcuram noctem explicans, inanimatorum omnium

a Ὀροδάμνων] Ὀροδρυῶν W. & P. Vulgata eſt in *J. P. Fl. H.* &c. b Ἀπειλήμμ.] Sic *S.* Ἀπειλήμμ. cett. c Εἴξαντες] Νικηθέντες P. d Παίζουσι] Παίζουσαι W. e Δεθὲν] Sic recte *Fl. P.* W. & marg. *A1.* Δεθὼν ceterae Edd. omnes.

53. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς] Vide proverbium *Dodonaeum*, & *Cel. Rhodigin.* L. 29. c. 15. *Sophoclem* in Trachiniis, de geminis columbis. *G.C.*

57. Ἦ γὰρ πολλὰ] *Homer.* Il. A. 156. *M. du S.*

64. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα] Ordo, ὦ ἔρως φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων. *F.G.*

68. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς] Vide *Ariſtoph.* Avib. v. 700. & ſeqq. *L.K.*

73. Σιδήρειαί &c.] *Homer.* Il. Θ. 15. *M. du S.*

74. Δεθὲν] Ἐκεῖνο (Χάος) μὲ ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δεθὲν φρενὸς, τὸ ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται. Is, qui encomium παιδερασίας eſt dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuiſſe; ejus opera exſtitiſſe rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari eſſe proturbatum, ubi portae ſint ferreae, limen aheneum; ut ibi aeterna & non diſſolvenda cuſtodia vinctum, reditu ad ſuperos prohibeatur. Vel puer videat (immo ipſe puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum eſſe δεθὲν, non δεθὼν. Nec aliter, ac conjeceram, poſtea vidi contineri in editione Florentina. Sicuti hic ergo δεθὲν ὑπ' ἀῤῥήκτου φρενὸς, ita ὑπὸ κλοιῷ δεθὲς in *Apolog. pro Merc. Cond.* c. 1. & infra in *Toxar.* c. 32. Caeterum de Cupidinis antiquitate Noſter iterum in *De Saltatione*, ubi ſaltationem ſimul & Cupidinem cum ipſis rerum primordiis exſtitiſſe memorat c. 7. Ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἂν σοι ἐ ἔρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανῆσαι. *Simul cum prima univerſi generatione diceret tibi, & Saltationem ortam eſſe, una cum antiquo illo Cupidine editam.* Itidem in *Deor. dialogo* II. ubi ad Cupidinem Jupiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἁρπαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba *Platonis* in Sympoſio, Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐκ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου ἐ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημὶ νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεὶ νέον. *Ego vero multa alia Phaedro adſentiens, id minime adſentior, quod Cupido ſit Saturno & Japeto antiquior. Verum ajo illum Deorum eſſe natu minimum, ſemperque juvenem.* Statim poſt Chaos, poſt Terram, & Tartara exſtitiſſe Cupidinem, in Theogo-

omnium animatorumque factus es opifex: eximia autem hominibus concordia affundenda honestas amicitiae affectiones conjunxisti, ut ex innocenti & molli adhuc anima simul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat.

33. Nuptiae enim, ut necessariae successionis remedia, inventae sunt: solus amor masculus honestum philosophae mentis imperium est. Quaecumque autem praeter necessitatem decoris caussa exercentur, ea major consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia adjecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantiora. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti *praesentibus* intra ipsa se necessaria continebant; urgensque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere; posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nacta sunt melioribus inveniendis; ex ea re paullatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conjicere. Vix nati erant primi quique, & animam habebant opifex Amor: expeditus autem, & animam habebat jam Cupido. Et omnino ad omnia animata procreanda & fingenda artifex. Sed ut ad rem redeam, ex innocenti & molli adhuc anima simul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat.

Γάμοι μὲν γὰρ ἀφορμὴ διαδοχῆς ἀναγκαίας εὕρηνται φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄρρην ἔρως, φιλοσόφου καλόν ἐστι ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐπρέπειαν ἠσκημένοις, ἕπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τοῦ [f] παραυτίκα χρείας ἐπιδεῖται· καὶ πάντη τοῦ ἀναγκαίου τὸ καλὸν χρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθὴς ἦν, οὐδέπω τὸ καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐσχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τὸ δὲ ἀγαθὸν ἀφείτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεν εὕρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῆς ἐπιγιγνομένων ἀεὶ λογισμοὶ τὸ ἀνάγκης ἀφεθέντες [g] ἠκαίρουν, ἐπινοεῖν τι τὸ κρειττόνων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπίσημαι συνηύξοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν [h] ἐντελεστέρων τεχνῶν εἰκάζειν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες

[f] Παραυτίκα] Restitutum ex *J.* & *V2.* Παρ' αὐτὰ cett. & M. [g] Ἠκαίρουν] Sic Edd. Εὐκαίρουν P. [h] Ἐντελεστέρων] Nil mutare *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec *J. H. P. S.*

gonia ait *Hesiodus*. De antiquitate Cupidinis vide etiam *Orphea* in Argon. 422. *J. F.*

Δεῖν] Recte in W. *Fl.* & *P.* corrupte autem in reliquis δεῖσθαι. *M. du S.*

87. Παραυτίκα] Sic recte Ed. *J.* & *V2.* nisi quod divisim scribant. Aliter M. *Fl. Fr. B2. S.* nempe παρ' αὐτά. *M. du S.*

Παραυτίκα] Nemo mirabitur hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere Edd. & Codd. repugnent. Nam inspicienti patebit, eam se suo venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exemplis firmare; modo videas quae indicamus ad c. 16. hujus Προσλαλιᾶς. *J. F. R.*

91. Ἀγαπητῶς] *Alciphr.* I. Ep. 13. Πόθεν γάρ ποτε καὶ ἁλιέα δύστηνον ἀγαπητῶς τὸν ἀναγκαῖον ἐκπορίζοντα βιοτὴν ἔρως ἐνέκυψε; quod Cl. *Bergl.* vertit: *Enimvero ecunde in piscatorem miserum, qui VIX necessarium victum adquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat ἀγαπητῶς esse *vix, aegre*. Ap. *Herodian.* vero VI. 2. 10. μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν ἀλογοῦμεν — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὐτοῦ. *Debere unumquemque suis rebus contentum esse.* Et VII. 8. 9. τὸν ἰσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντας τὰ ἑαυτῶν. Sed cum *Steph.* alia proferat, ubi *grate, amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam ejus vim attendas, videbis esse id, quod praesens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i.e. contenti, manere seusum atque originem τῷ ἀγαπᾶν, ut apud nos, **vous** lief **nemen**. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam *vix, aegre* interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter *Alciphronis* locus III. 25. p. 332. Ἐγὼ δὲ οἰνοῦμαι μόνη; μὴ Σισύφας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos* aegre *alens*. Et quamvis locutionis ratio non adpareret, satis est usum sic jubere. *J. F. R.*

95. Ἐπιγιγνομένων] Supple ἀνθρώπων. *F. G.*

98. Ἐντελεστέρων] Non fine ratione Florentinam hic contulit *Solanus*; nam videtur suspicatus aliquam ceterarum αὐτελεστέρων habere. Et Interpres Parisinae sic videtur legisse, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit, quum *Benedictus* contra *absolutissimis*, & sic debebat,

τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τῦ καθ' ἡμέραν λιμῦ φάρμακον ἐζήτευν, εἶθ' ἁλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδεία, ἡ ἀπορίας ὀκ ἐώσης ἐλέᾳ τὸ βέλτιον, ἢ εἰκαίαν πόαν ἐσιτῦντο, ἡ μαλθακὰς ῥίζας ὀρύτ[τ]οντες, ἡ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἢ μὲ ἀλόγοις ζώοις μῆ χρόνον [a] ἐρρίφη, σπόρον δὲ πυρῦ ἡ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὑρῆσαι κατ' ἔτος ἐκκεχύλσαι· ἡ ὐδὲ μανεὶς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρῦς τάχυος ἀμείνων.

dam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: cum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescebantur, cum & molles radices effoderent, & querçus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abjecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo insaniat quisquam, qui spica meliorem dicat quercum.

Τί δ' ὀκ ἐν ἀρχῇ μὲ [b] εὐθὺ τῦ βίυ, σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες ἠμφιέσαντο; ἡ σπήλυγξας ὀρῶν, κρύυς καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ [c] παλαιῶν ῥιζῶν; ἢ Φυτῶν αὖα κοιλώματα; ἢ δὲ ἀπὸ τύτων μίμησιν, ὅπῃ τὸ κρεῖττον ἀεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲ ἑαυτοῖς χλανίδας, οἴκυς δὲ [d] ᾠκίσαντο, ἡ λεληθότως αἱ τέχναι τὰ τύτων χρόνον λαβῦσαι διδάσκαλον, τὰ νῦν

34. Quid vero? nonne principio statim vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pellibus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *asservandarum* siccas cavernas? Verum *coeptam* ab his imitationem, transferentes semper in melius, texuere sibi lenas, domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum tempus magistrum nactae, pro

a Ἐρρίφη] Sic Edd. Ἐρρίφθη L. b Εὐθὺ] Deest in Ex. Fl. Adest in Edd. & P. c Παλαιῶν] Ex *J.* & *Va.* Πάλαι Edd. cett. In W. Πάλαι ῥιζῶν legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse ῥιζῶν. Παλαιὰ marg. *Ald. W.* d Ὠκίσαντο] Ὠκίσατο W.

qui ἐττιλ. legit, quod nec ego in ἐύτιλ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae jam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. *J.R.R.*

7. Ἢ] Πόσ scilicet. *M. du S.*

Ibid. Ἐρρίφη] Ἐρρίφθη *Solan.* correxerat ex L. addideratque conferendum *Dial. mort.* X. §. 2. Sed hoc parum ad rem; nam illic ἀπερρίφθαι legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2. ἐρρίπην habere. At cum ῥίπτω sit a ῥίφω formatum, facit ἐρρίφην, in particip. ῥιφείς. Quare quod probum est, non sollicitemus. *J.F.R.*

12. Εὐθὺ τῦ βίυ] Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῦ Ἑλλάδος, in *Herod.* I. *Aet.* c. 1. vers. 13. Et *Hermot.* c. 23. χαμαὶ εὐθὺ τῦ πάλεως. c. 46. vers. 56. ἄγει εὐθὺ τῦ εὐδαιμονίας. *J.F.R.*

15. Πάλαι ῥιζῶν] Legitur σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες, ἠμφιέσαντο, ἡ σπήλυγξας ὀρῶν κρύυς καταδύσεις ἐπενόησαν. ἢ πάλαι ῥιζῶν, ἢ Φυτῶν αὖα κοιλώματα. dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus, in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcumque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse *olim*, ut intellexit Interpres, reddens, *Homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatis, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates.* Vir quidam in his literis infignis, suggerebat mihi, πάλαι ῥιζῶν posse verti *antiquarum radicum*; sed desiderabam articulum, qui vulgo vocibus πάλαι soleat apponi; ut *οἱ πάλαι*. Haereo, Lector, haereo. *J.J.*

Παλαιῶν ῥιζῶν] Recta omnino haec scriptura, quam *J.* & *Va.* debemus; in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. nec in tot Editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ῥιζῶν. *M. du S.*

Ἢ πάλαι ῥιζῶν] Suspicor legendum ἢ πάλαι, ut disjunctioni modo serviat. Non semper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed connexioni f. disjunctioni potius servire apparet, V.G. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud *Thucyd.* I. 137. ἐτιμῶ οὖν τῷ ἀσφαλεῖ μᾶλλον ἐμοί, ἐπαίνῳ δὲ σῷ ἐπιτυγχάνειν πάλαι ἡ ἀσπουδὶ ἐγίγνετο. Sic Latini *contra* adhibent ac *rursus*. Sic Noster paullo post c. 35. ἐπεὶ ἀλλὰ τὰ μὲ πάλαια—ἃ δὲ αὐθις—ἃ βίου ἡμῶν. *J.M.G.*

Pa-

pro simplici textura pulchrius quiddam variegarunt; pro vilibus casis, sublimia tecta, & saxa sumtuosa machinati sunt, & nudam parietum informitatem floridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque harum artium ac scientiarum, muta olim & profunda oblivione mersa, velut post longum occasum paullatim in suos radios exorta est. Unusquisque enim, si quid invenisset, suo successori tradidit: tum ipsa accipientium series, addendo iis, quae didicisset, quod deficiebat explevit.

35. Ne igitur a vetusto tempore masculos amores quisquam repetat. Cum mulieribus enim congredi necesse erat, ne plane feminis expers genus nostrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis hujus, pulchri amore accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil impervestigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philosophia puerorum etiam

ἀντὶ δὲ λιτῆς ὑφῆς, τὸ [e] κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρμνα, καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἑκάστη γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ὀλίγῳ μέλει, ἄφωνα ὄντα, καὶ βαθείαν ὀλιγεθειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς [f] δύσεως καὶ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος δὲ εὑρών τι, παρεδίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἶθ' ἡ ἀλλεπάλληλος τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προσιθεῖσα, τὸ ἐνδέον ἐπλήρωσε.

Μὴ [g] δή τις ἔρωτας ἀῤῥένων ἀπαιτείτω ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως [h] ἄσπερμον ἡμῶν [i] φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφίαι, [k] καὶ τὸ φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἐῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τὸ μέσον ἐλθεῖν, ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παι-

[e] Κάλλιστον] Ita restitui ex L. Κάλλιον Edd. hac priores. [f] Δύσεως] Sic J. Pell. Λύσεως Edd. Sed pro μικρᾶς est μακρᾶς ap. eund. & Edd. [g] Δή τις] Vulgatam hanc etiam esse in P. notat M. du S. [h] Ἄσπερμον] Ita habent M. & P. cum Edd. plurimis. Ἄσπορον J. V2. Fl. [i] Φθαρῇ] Φωνῇ P. [k] Καὶ] Deerat in P. H. & Fl. Inserui ex J.

35. Ἄσπερμον] Ὦ μακρολόγε, εἰ χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμος, ὁ βίος, τί γὰρ λοιπὸν ἦν ἡμῶν ἀθανατοῦσι τὸ θῆλυ, λύσις ἔσται τοῦ κόσμου, τί γὰρ ἔτι κόσμος ἀνθρωπίνης χρείαν φωνῆς; M.

Παλαιοῦ] Etsi scio αἱ πάλαι ῥίζαι aeque Graecum esse atque παλαιαὶ, tamen obsecundavi *Solano*, quia sensus adverbii foret alius, & hic ineptus; nam οἱ πάλαι sunt quidem *antiqui*; sed ii, qui non amplius sunt. Jam non intelligendae radices quae olim fuere, nunc non sunt amplius; sed *inveteratae* & *robustae*. Quod in *marg. Ald. Wessel.* est παλαιὰ, natum esse potest ex Cod. qui παλαιαὶ habuit, aut dare voluit, Graecismo satis quidem usitato, hic vero non conveniente, propter sequens αἰῶνα κοιλώματα. *J. F. R.*

28. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως] Benedictus *tanquam a parvo occasu*. Legit ergo δύσεως, quae nullum hic sensum habet. Alii *a parvo somite*, nimis translate, nec opus tam alta figura, quum apte possimus ac debeamus *velut exiguam nactae solutionem* vel laxamentum. *J. G.*

Ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] *Aldina* lectio & ipsa post longas hujus loci tenebras, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, eum μακρᾶς potuisse fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἄφωνα, & βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθῃ unaquaeque artium vocatur, cum respectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma, quo discere est reminisci. *J. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. Edd. Excepta *Ald.* 2. quam Cl. *Gesn.* indicat. In *Ald.* 1. autem aeque est λύσεως atque in ceteris. Sed quum & *Pelleti* Cod. accedat lectioni ab Cl. *Gesn.* & *Solan.* revocatae, vulgatam rejeci. *J. F. R.*

Ibid. Λύσεως] Ego δύσεως ab Auctore hujus libelli scriptum fuisse existimo. *M. du S.*

Λύσεως] Λύσεως. *F. G.* Sic diserte in nott. Mss. *Gujeti* legebatur; non dubito tamen quin describentis sit vitium; nam δύσεως auctor voluit. *J. F. R.*

38. Ἐπιθυμίαι] An glossema est τῇ ποικίλαι σοφίαι; placet. *F. G.*

Ἐπιθυμίαι] Καὶ non legerat *Gujetus* in sua Edit. ideoque pro glossemate habuit adpositionem τῇ ἐπιθυμίας, jam vero adparet, non esse plane idem quod post σοφίαι sequitur. *J. F. R.*

παιδεραστεῖν συναχμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὁ μὴ πρότερον εὑρήθη, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὖθις ὡς φαῦλον εὐθύνειν· μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρας ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττω θατέρου. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ὰ δὲ αὖθις ἐνευκολύνασα τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον.

amor adoleſceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, poſtquam excogitatum eſt, rurſus tanquam pravum ſub cenſuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congreſſus antiquiora tempora inſcripta habent, alteri *generi* detrahe. Sed vetera quidem ſtudia neceſſaria putemus; quae autem rurſus vita, excogitandi otium nacta, edinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet.

Ἐμοὶ μὲν δὴ ὀλίγου καὶ γελᾶν ἐναγχος ἐπῆει, Χαρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος· ὀλίγου δὲ καὶ τὸ ἄγαν φιλονεικίας καὶ μελενόει, γενόμενος Ἕλλην. ὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, [a] ὑπεραλμύῳ τῇ φωνῇ τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἐκλέπειν, ἀλλ' ἐπηρμένῃ φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῆς ἡ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ· καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισ-

36. Equidem paullo ante vix a riſu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante ſolitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione, quod Graecus eſſet, ipſum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria propoſito diceret, ſubmiſſa voce ipſa dicta ſua quaſi ſuffurabatur; ſed ſublata voce, dilatato gutture boans, *Non amant*, inquit, *ſe invicem leones mares, neque urſi, neque apri, ſed ipſos ſolus in feminas impetus ſuperat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito ele-

a Ἐνισχολ.] Ἐνάχ. *Fl.* At vulgata eſt in *J. P. H. S.* &c. b Ὑπεραλμύῳ] Ὑπεραλμύῳ τε W.

44. Γυναικεῖαι σύνοδοι] At ſupra c. 27. γυναικεῖοι σύνοδοι Edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen ſervavimus, ut habeant & alii in quo ſe exerceant. Vid. quae ibi notavi. *J. F. R.*

50. Ἐμοὶ — γελᾶν — ἐπῆει] Vid. de hac phraſi agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. p. 26. ad *Prometh.* §. 2. *J. F. R.*

51. Σκυθῶν ἐρημ.] Ad quae *Chariclis* verba reſpiciat, incertum eſt. Sed ſic invidioſe ſolent Oratores aut detorquere adverſarii verba, aut etiam fingere. *M. du S.*

53. Τῆς ἄγαν φιλονεικίας] Similia hujus locutionis exempla vid. ſupra ad c. 16. *J. F. R.*

54. Οὐδὲ γὰρ &c.] Interpres verba [ὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν] ex ignoratione Helleniſmi vertens: *Neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur*, palam pervertit. Alia hic eſt ſyntaxis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *Neque enim quaſi contraria loquens iis, quae dicere erat aggreſſus.* Integra fuiſſet Graeca locutio, ἐναντία φθεγγόμενος τούτοις, ἃ (vel etiam οἷς, ut notus eſt Graecorum mos) ἐπεχείρει λέγειν. Ellipticam iſtam loquendi rationem frequentiſſime amant Graeci; ſic Noſter in *Reviviſcentibus* c. 14. f. ὡς ὑπόχῃ τὴν ἀξίαν ὧν ἔδρασε. *ut ſubeat dignam poenam eorum, quae fecit.* in *Hermotimo* c. 53. f. ἃ μνημονεύεις ὧν ἔφλω. in *Sacrificiis*, ὐδὲ ἀμοιβὰ ποιοῦσιν, ἃ ποιοῦσιν. In *Prometheus es in verbis*, ἐρωτητέον οἷς ἄπαξ προειλόμην. *Ariſtophanes* in Pluto,

Ἔχω τίν' ἐγὼ ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἰπεῖ μοι.

Iſocrates in Panathenaico, εἰ τὰλλα ἐπέθηκεν, οἷς διενοήθη πράττειν. Fuit cum haec concinna & ſuccincta Graecorum locutio fraudi eſſet *H. Stephano*. Nam cum apud *Herodianum* cap. 4. Marcus ait, Ἀχθομαί μὲν ὑμῖν ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με ἀλγοῦντα, θαυμάζων δὲ volebat *H. Stephanus* excidiſſe ὅτων [ὅτων ἀλγοῦντα] & ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με eſſe idem, quod ἐπὶ τῷ ὁρᾶν με. Sed hanc criſin ab hoc loco abſtinendam eſſe, docte monuit *Tan. Faber* in epiſtola ſua Herodiani editioni ultimae praefixa; docens Ἀχθομαί ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με ἀλγοῦντα poſitum eſſe pro Ἀχθομαί ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς ὁρᾶτέ με ἀλγοῦντα. Caeterum adeo religioſe obſervant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam ſi inſequatur verbum, caeteroquin genitivum aliumve caſum poſtulans, illius tantummodo caſus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiaſten *Theocriti* ad Eid. X. vſ. 96. Ἔχεις ἄπερ ἐπεθύμεις, *voti compos factus es.* Notum eſt τὸ, ἐπιθυμεῖν fere ſemper cum ſecundo caſu conſtrui. Ita & apud *Sophoclem*, Αἰτῶ, ἃ τεύξῃ pro, Αἰτῶ ταῦτα, ἃ τεύξῃ, rogas; quae conſequeris. Hoc Sophoclis adducit *Suidas* in A, oſtendere volens, τὸ, ἃ quandoque pro ἅ poni. Sed profecto ἃ ſic non magis pro ἅ, quam pro οἷς poni poteſt, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipſe Lucianus: apud quem in *Necyomantia* c. 16. med.

elegerit aliquis, ea his, quae rationes non poſſunt ſubducere, propter ſuum ſtuporem habere non licet. Nam ſi Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adjunxiſſet; non ſolitudo ſane & ſilveſtris victus ea paſceret, neque in cibo ſe invicem haberent: ſed aeque ac nos templis aedificatis, & mediis ſuarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, ſi animalia, ab ipſa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio ſuppeditat, accipere a Providentia contigit, inter alias res maſculis etiam cupiditatibus privata ſunt? Non amant leones? ſed nec philoſophantur: non amant urſi? Quantum enim oriatur ex amicitia bonum, neſciunt. Sed inter homines prudentia ſcientiae conjuncta, frequentibus *collecta* experimentis, optimum quod eſt eligens, firmiſſimos amores decrevit maſculos.

μὴ δικαίως ἄν τις ἐλοίσο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεί τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νῶν ἑκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὀρεινὸς αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδ' ἀλλήλοις τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσην ἑστίαν τῶν [d] ἰδίων ἕκας οἰκῶν, [e] τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ θαυμαστὸν, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχουσι, τῆς προνοίας λαβεῖν ἠτυχηκότα, προσαφῆρηται καὶ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ φιλοσοφοῦσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνησις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλομένη, βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας.

Μὴ

[e] *Μίσῳ*] Sic *Fl. H. P. S.* μίσην *J.* an μισὴν *J.* voluit? [d] Ἰδίων] Ἐδίων *J.* ſola. [e] Τοῖς κοινοῖς] Τῆς κοινῆς male *J.* Τοῖς κοινῆς *P.* Τοῖς κοινοῖς *P. Ald. Fr. S.* &c.

78. Βεβαιοτάτους ἐρώτων] Εἰ πάντα πρὸς τὸ τέλος ἡ φύσις ἀφωρίσατο, οὐδὲν δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπενόησε πρὸς τὸ τέλος, ἀλλά μοι, κατάφαλε, τί πλέον ἡδονῆς ἡ ἀρρενοφθορία ἐπαγγέλλεται, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις *παιδοποιεῖ, ἡ τῶν βρεμιάτων ποικιλία τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἡ τῶν ἱματίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλψεως τοῦ ζώου σωτήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων αὐτῶν. † ἀλλ' ἐπὶ κιφαλὴν σοι τὸ δύσφημον ἄλογον ἀσάγιον τῆς τάξεως τὴν φύσιν Θεῶν. *V.*

* Παιδοπ.] Πρὸς παιδοποιΐαν erat editum. Sed praepoſitionem ducibus V. & M. delevit *M. du S.*

† Ἀλλ'] M. Cod. ἀλλ' ἰδὲν ἴχοιο τοῦτον ἀπὸ τῆς μοιρᾶς δῶξαι χρήσιος ταύτης, ἅ σοι καὶ σοῖς μεγάλαν ἀποτελεστῆ βλασφημίαν. καὶ μίσην ὕπαν τὴν φύσιν. καὶ σολὺ σρότερον.

med. legas, Οὐχὶ δὲ πρὸς ὀλίγα ἰχρήσαντο ἀποδιδόντες. pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἰχρήσαντο. Ex his male *Dionyſius Voſſius* ad Caeſaris III. de B. G. c. 24. corrigit Graecum Caeſaris Interpretem, pro καὶ ἡ φύσις παρεῖχον δόξη legens καὶ ὧν &c. *J. J.*

55. Οἷς ἰπιχείρει] Vulgarem hanc ellipſin obiter attigimus ad *Aſtrob.* c. 1. μιμέομαι ἀπόσι σοφά. *J. F. R.*

56. Ἔκλαθεν] Non vererer vertere *abſcondidit*, etſi proprie ſit, *ſubtraxit* ſcil. audientibus. Nam κλάθειν eleganter dici de iis qui clam aliquid agunt, ſi non ſatis notum, adeatur Cl. *Perizon.* ad Aelian. III. 47. κλέπτων τὴν τῶ Ἀθηναίων τύχιν. *J. F. R.*

57. Λαμπαγίζων] Vide ſupra c. 22. *M. du S.*

Λαμπαγίζων] *Aeſchini* objicit Demoſthenes pro corona cap. 90. ἐπέφας τὴν φωνὴν ἐγγηθὼς, καὶ λαμπαγίζων. Refert etiam *Plin.* epiſt. 4, 7, 6. *J. M. G.*

62. Δι' ἀφροσύνην] Sic Populia M. F. apud *Macrob.* 2, 5. extr. ad ſimilem objectionem a mutis animantibus ſumtam reſpondet, *Beſtiae enim ſunt.* *J. M. G.*

67. Καὶ μίσην ἑστίαν — οἰκῶν] Addi poteſt hic locus, de Veſta in media domus parte culta, his, quae habet *Spanhem.* tum in diatr. de Veſta & Pryt. Gr. tum ad *Callim.* H. in Del. 325. p. 523. itemque alius e Scholiis ad *Heſiodi* Theogon. 454. ubi cauſſam reddit cur ἑστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, Δημήτηρ, παρ' ὅσον τῷ παντὶ τὸ μέσον λαχοῦσα τόπον ἡ γῆ, τάσσεται ἐν μοναῖς αἰτίαις ἑστὶ τοῖς ἄλλοις. Caeterum ἑστίαν ſ. *Veſtam* hic reſpondere *Penatibus*, *Laribusque* Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis; vix opus eſt hic admoneri: ut nec illud, ſeparatis revera pluribus aediculis aedes honeſtiorum conſtitiſſe, qua de re, qui *Plinianas* villas, & aedificandi legem a Columella 1, 6. propoſitam attentius conſideraverit, vix eſt ut dubitet. Illud propius ad rem noſtram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσην ἑστίαν referam ad διαμένους, ac legam οἴκων ἰδίων, quod unice verum puto. Sed ſi quis, ut adhuc edi-

Μὴ τοίνυν, ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστῳ βίου συμφορήσας ἑταιρικὰ διηγήματα, γυμνῷ τῷ λόγῳ τὸ σεμνότητος ἡμῶν καταπόμπευε, μηδὲ τὸ ἐράνιον ἔρωτα τῷ ἡπίῳ συναρίθμει· λογίζου δὲ οὐδὲ μὰ ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθάνων· ὅμως δ' ἔν γε λογίζου τοῦτο, ἐπειδήπερ ἐστὶ πρότερον, ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν φαντῶν, οὐδὲ ἐν πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μέν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ ἡπίως φρονῶν, εὐθὺς αὐτοῦ τὸ ἀγάλλεσθαι ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμῷ, πολὺς ἐν ταῖς τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται. μάλιστα δὲ αὐτῷ γυναικεῖοι πόθοι μέλουσιν· οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἐφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως ἀγνὸς ἀγγίων πάντῃ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἑκάστου ἀρεταῖς ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἵλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. διὰ τοῦτο καὶ ὄντως καὶ τὸ τραγικὸν πνεῦμα πνεῖ ὁ ἔρως· ἑνὸς δὲ ὀνόματος οὐκ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδὼς,

37. Noli igitur, Charicles, meretricii vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone pudori nostro & gravitati insultare, nec caelestem Amorem cum illo infante adnumerare: & cogita, sero tu quidem aetatis ista demum aliter discens, verum tamen cogita nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse Amorem, non eadem utrumque via venientem, nec spiritu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter omnino, ut arbitror, animatus, cujus nulla gubernare mentem prudentia possit, multus in imprudentium animis colligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis; indiscreto impetu agens in id quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum patet temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscujusque mentibus inspirat. Hunc deum propitium nacti mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quo-

tum est, αἰῶν praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens*. Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cujus media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Euangelio ἵλαθι εἰς τὰ ἴδια κ. τ. λ. *J.M.G.*

84. Οὐδὲ μὰ ἡλικίας] Conf. *Cic.* Tusc. Disp. IV. c. 33. ibique *Davis.* quem adeundum Cl. *Hemsterh.* in marg. notaverat. *J.F.R.*

86. Διπλοῦς θεὸς] Conf. infra Δωμ. c. 13. *M.du S.*

2. Τραγικὸν] Unde habeat nescio, *M.du S.*

Ibid. Κατὰ τὸ τραγικὸν] Ex *Sophocl. Antig.* adscriptum in marg. *AlW.* quem evolvere typothetarum festinatio prohibet. *J.F.R.*

7. Αἰδὼς] *Hesiod.* Ἔργ. 317. vers. sequens autem ex eod. vers. 11. Ope textus Hesiodei & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύω & ἐπαινήσεις, posterius enim recte in W. ἐ μὲν ἐδὲ, autem reliquimus, & ἐσὶν ἴσ, pro quibus apud *Hesiodum* οὐκ ἄρα μοῦνον ἦεν. *M.du S.*

8. Οὐ μὲν &c.] Hi ex *Hesiodo* versus,

Οὐ μὲν ἐδὲ ἰρίδων γέγον ἐσὶν ἴσ, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύο. τὴ μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,

Ἡ δ' ἐτέρωσε τετραμμένη. αἶψα δὲ μᾶλλον θυμὸν ἔχουσιν.

parum accurate scripti sunt. In primo ἐδ', non ἐδὲ legendum; in secundo vel ἐπαινήσεις, ut pleraque editiones Hesiodi; vel ἐπαινήσειε, quod ex duobus MSS. adfert, magisque probat in Lectionibus Hesiodeis Cl. *Graevius*, legendum. Sed & δύω, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Versum quoque primum aliter concipit *Hesiodus*; apud quem in Ἔργοις vs. 11. legitur,

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἦεν ἐριδων γένος, &c.

J.F.

17. Τὸ μηδὲν ἄγαν] Sic supra fere c. 3. τὸ καλὸν ἀνθρώπων. *J.F.R.*

18. Ἵνα πᾶς μαίνωμαι] Jam vidit prior interpres, legendum ἵνα, de cujus vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. *J.M.G.*

19. Κατὰ τὸ σοφώτατον Εὐμηλίδην] Locus est Hippolyto 618. seq. ubi Jovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἔδει σπέρμα γένος, Οὐκ ἂν γυναικῶν χρῆν ἐσοικίζειν τόδε, Ἀλλ' ἀντιβάντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Πατέρων πρίασθαι σπέρμα, τῷ τιμήματος Τὴν ἀξίας

quoque utilitatis ſimul & noxae ambiguus Deus eſt, Pudor, inquam,

Et multum prodeſſe & laedere idoneus idem.

Nec contendendi genus unum eſt, ſed duo terras

Sollicitant, unum, qui novit, laudibus ornet;

Alteri ineſt labes: in partes pectora ſcindunt.

Neque igitur mirum eſt, ſi affectio communem virtuti appellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinoſa, & ſapiens benevolentia.

38. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebre genus exulare e vita jubes? Deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctiſſimi viri ſententia, ut abſque congreſſu cum mulieribus, in templa & aedes ſacras venientes argento & auro liberos ſucceſſionis cauſſa emeremus. Neceſſitas enim grave cervicibus noſtris jugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum eſt ratione eligamus, cedat autem neceſſitati utilitas. Liberorum tenus numerus ſunto mulieres. In reliquis vero,

ὠφελείας ἁμῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολος θεὸς δείμαν·

Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν.
Οὐ μὴν [a] οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἓν, ἀλλ' ὅτι γαῖαν
Εἰσὶ [b] δύω, τὴ μὲν κεν [c] ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ὀπιπευτήρ. Ἀμφὶ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

ὧδέν ἐν τῷ ξυνόδῳ, εἰ πάθῳ τῇ τὴν κοινὴν προσηγορίαν ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὔνοιαν.

Γάμους οὖν, [d] φησι, τὸ μηδὲν οἴει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου φυγαδεύεις, [e] ἵνα τοῦς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν σοφώταλον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τοῦ προς γυναῖκας συνόδου, φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυσοῦ τέκνα [f] ὑπὲρ τῆς ἀφθονίας ἐωνούμεθα. ἀνάγκη [g] δ', βαρὺν κατ' [h] αὐχένα ζυγὸν [i] ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κεκλευσμένοις [k] πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἱρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, [l] εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρηώδες. ἄχρι τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς [m] ἔστωσαν· [n] ἐν δὲ τοῖς ἄλ-

a Οὐδ'] Οὐδὲ Edd. priores. b Δύω] Reſtitut. ex *Heſiod.* Δύο Edd. Lucian. & M. c Ἐπαινήσειε] Ex eod. nam ἐπαινήσῃσι Edd. Lucieni priores. d Φησι] Deeſt hoc verb. in W. e Ἵνα μοῦς] Nihil mutant *F. Fl. Fr. P.* & M. f Ὑπὲρ] Ita dedi ex marg. *A1. F. V2.* & L. Παρὰ cett. & M. male. g Γὰρ] Sic M. & Edd. omnes praeter *F.* & *V2.* quae δὲ, cum marg. *A1.* h Αὐχένα] Αὐχένων L. i Ἡμῖν] Ἡ μὲν male *F.* & *V2.* k Πειθαρχεῖν] Πειθαρχεῖ W. l Εἰκέτω] Sic recte *Fl. B2. Fr. P. H. S.* Οἰκέτω male *F.* m Ἔστωσαν] Ἔστωσαν Veneta utraque. Ceterae ſpiritum tenuem ſervant. n Ἐν δὲ] Ἐκὶ δὲ *Fl.* ſola. Ἐν δὲ etiam P.

ἀδμὰς ἴσασιν κ. τ. λ. *F. M. G.*

20. Εὐριπίδην] Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expreſſum locum reſpicit, qui mihi non ſuccurrit. Reperi tandem. Extat in Hippol. v. 619. & ſeqq. Sed poëtam ipſum adi. *M. de S.*

22. Ἐκεῖ] Sic L. & *Ven.* utraque. Reliquae τῶθε, & ipſe M. *M. de S.*

Ἐκεῖ τ' ἀφθονίᾳ] Sic legendum ſine dubitatione ex *Alcidama.* Quid enim eſt τῶθε τ' ἀφθονίᾳ, quod reddunt, *a ſucceſſione?* Ἐκεῖ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium eſt. *F. M. G.*

23. Γὰρ] Senſus videtur poſtulare δὲ, maxime, ſi ad praemiſſum μὲν reſpicias; ſed viciſſim δὲ habuimus, ubi ex conſuetudine μὲν potius locum haberet, ſupra 2. *Ver. Hiſt.* c. 2. αἰσθόμενον δὲ. Item *Alex.* c. 44. & 46. Ubi & *Homer.* ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo neceſſarium arbitror, ut mutatione opus ſit; nam ſi ſequens ὦ ſpectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At quum propter ſcripturae compendia in ejusmodi particulis perpetua, facilis eſt ſcribarum aberratio, nihil definio, ſed ad δὲ magis inclino, quia Edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ ſine ſenſus diſcrimine reponere poſſis. E. g. in *Hermot.* c. 29. f. ἢ πῶς ποιοῦσι χρὴ — ἢ ὅσοι ἐμοὶ μαχεῖ γὰρ ὁ σοφιζόμενος τὰ τοιαῦτα. *F. F. R.*

28. Ἀριθμὸς] Sic *Horatius* —— *Nos numerus ſumus. Eurip.* Tp. 476. *M. de S.*

32. Ἀλ-

ἄλλοις, ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχεσθαι δύναιτο, ἐξ ἑωθινοῦ γυναικὸς [a] ὡραϊζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴρ ἄμορφος· ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βυκολοῦσιν.

Εἰ γὰρ ἀπὸ τῆς νυκτερινῆς κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι τις ἀνιγμένας γυναῖκας, [b] αἰσχίω νομίσαι θηρίων τὴν [c] πρωΐας ὥρας ὀνομασθῆναι [d] δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκριβῶς οἶκοι καθείργυσιν αὐτὰς, ὑδενὶ τῶν ἀρρένων βλεπομένας· γραῦς δὲ καὶ θεραπαινίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος, ἐν κύκλῳ παρεστῶσι, ποικίλοις φαρμάκοις [e] καλαφαρμακεύσασαι τὰ δυσυχῆ πρόσωπα· ὑ γὰρ ὕδατος ἀκράτῳ νάματι τὸν ὑπνηλὸν ἀπονιψάμεναι κάρον, εὐθὺς ἅπτονται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῶν ἀγαπασμάτων συνθέσεις, τὴν [f] ἀηδῆ τοῦ προσώπου χρῶτα φαιδρύνουσιν. ὡς δὲ ὅτι δημοτελοῦς πομπῆς, ἄλλο τις ἄλλῃ τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχείρισται, λεκανίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ ἐν φαρμακοπώλου, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα

apage ne mihi sit mulier. Quis enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde adscitis artificiis formam interpolantem? cujus vere turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, *lenociniis quibusdam* demulcent.

39. Si enim a nocturno cubili mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censebit illis animalibus quae matutina hora nominare male auspicatum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus inficientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum abluentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed multae fucorum compositiones insuavem faciei colorem laetiorem reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, & gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa in-

a Ὡραϊζομένης] Sic Edd. & P. Ὡραϊσμένης Ex. *Fl.* b Αἰχίω] Sic Ex. *Fl. H. P. B2. Fr. S.* Αἰχίους *J. V.* & L. Item marg. *A1W.* c Πρωΐας] Sic L. & marg. *A1W.* Πρὸ μιᾶς Edd. priores. d Δυσκληδονίστων] Hoc dedi ex *J. V2.* ex marg. *A1W.* & W. Sed mediam corripui. Δυσκλυδων... Edd. cett. omnes. e Καλαφ——εῦσαι] Καλαφ——ιῦσαι W. f Ἀηδῆ] Ἀειδῆ *Fl.*

32. Ἀληθῶς χαρακτὴρ] An ἀληθής; *F.G.*

Ἀληθῶς χαρακτὴρ] Posses quidem cum *Gujeto* ἀληθὴς legere. Sed mutatione nihil opus est; nam si recte dicitur ἡ πάνυ τρυφὴ, ἢ ὄντως φιλοπαιδία, & multa similia, quae hoc Dialogo jam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτὴρ quoque non dicatur, aeque ac Latine, *qui vere, vel revera est character*, cauſſae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μύστης & similia vel Lexica habeant, & supra etiam T. I. p. 96. in *Jud. Voc.* §. 11. ὃ γλύστης ἀληθῶς νόστιμα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθὴς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριοι, quod illico opponitur. *J.F.R.*

Ibid. Χαρακτὴρ] Χαρακτὴρ esse *notam, imaginem impressam* vel *insculptam* hoc Luciani loco, alioque mox c. 44. occurrente, item ex *Philone*, *Aristotele*, aliisque monet Rev. *Jac. Elsn.* ad Hebr. I. 2. *J.F.R.*

36. Αἰχίω] Ad θηρία refertur. *F.G.*

37. Θηρίων —— δυσκληδονίστων] Simiae intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφρ. c. 17. hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ & δυσφήμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὀφθῆναι. Sed neque nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c. Caeterum ad hanc matutinam deformitatem objectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *serenos dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos.* *J.M.G.*

Ibid. Πρωΐας ὥρας —— δυσκληδ.] Ex L. est illud πρωΐας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. δυσκληδονίστων autem ex W. & *Ven.* utraque. *M. dor.*

Πρωΐας ὥρας] Non dubitavi vulgatam rejicere, quum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum *Solan.* vel uno Cod. teste id factum voluit; versionem itaque similiter a me mutatam haud fini-

felicitate repleta ; in quibus aut dentium deterſoriae facultates , aut nigrorem inducens ſuperciliis ars repoſita eſt.

40. Majorem autem partem *temporis & operarum* conſumit cura capillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad ſolem meridianum cincinnos, inſtar lanarum infectionis , flavo tingunt flore, propriam naturam (*nativum colorem*) damnantes. Quibus autem ſufficere nigra coma ſolet , illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam ſpirantes. Et inſtrumenta ferrea , obtuſo ignis ardore calefacta, vi quadam criſpos cincinnos implicant , & minuta induſtria ad ſupercilia usque deductae comae , breve fronti interſtitium relinquunt : ſuperbe autem ad ſcapulas usque poſterioris comae annuli fluctuant.

41. Et poſt haec florei coloris ſandalia intra ipſam carnem pedes adſtringentia , & tenuiſſimo textu dicis cauſſa veſtitus , ut nudae eſſe videantur. Omnia autem intra hanc veſtem facilius agnoſcuntur quam ſa-

μετὰ πολλῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζει).

Τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῆς τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ Φαρμάκοις [g] ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἥλιον μεσημβρίαν τὰς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῷ μελαβάπτοισιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν καλλαχρίνουσαι φύσιν· ὁπόσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζει, τὰ γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην [h] ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν ὀχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι· σιδηρᾶ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλείᾳ Φλογὶ χλιανθέντα, βίᾳ τινὶ ἑλίκων ἁλότητα ἀμπλέκει· καὶ πρόκειρον μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων [i] ἐφελκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταιχμιὸν ἀφιᾶσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεσοφρένων οἱ ὄπισθεν ὑπισαλεύουσι πλόκαμοι.

Καὶ μὴν τοῦτο, ἀνθοβαφῆ πέδιλα τὸ σαρκὸς ἐνδοτέρω τὰς πόδας ὑπισφίγγοντα, καὶ λεπτοφὴς ἐς πρόφασιν ἐσθὴς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν [k] γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τοῦ

g Ἐρυθαίνειν] *Ἐρυθραίνειν Fr.* Vulgatam firmat M. *Fl. H. J.* &c. *h* Ἀναλίσκ.] Ἀναλύσκ. male *Fl.* *i* Ἐφελκυσμέναι] Ἐφελκυσμ. W. *k* Γεγυμνῶσθαι] Μὴ γεγυμν. marg. *A1.*

finiſtre interpretabitur Cl. *Geſner.*, qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat : *ante horam primam* ; nec poterat aliter. Verum etſi μία pro πρώτη alibi inveniatur, apud Lucian. nondum obſervavi. *J. F. R.*

44. Τὸν ὑψηλὸν] Haec ut multa alia in hoc opuſculo nec ſana exiſtimo, nec digna quibus operoſam faciam medicinam. Sed pro κάρφος, κάρφα legendum exiſtimo. *M. du S.*

57. Ἐρυθαίνειν] Sic ſcribitur & mox c. 41. verſus fin. ubi & ipſa *Fr.* cum reliquis ἐρυθαίνουσιν habet, non ἐρυθραίν... *J. F. R.*

68. Βραχὺ τῷ μετώπῳ] Frontem enim anguſtam veteres ſuſpiciebant. *M. du S.*

71. Ἀνθοβαφῆ] Quidni *purpurea* intelligamus ? ἄνθος enim Graecis non minus quam Latinis *flos* audit purpurae, ſive purpurae ſuccus optimus i. e. maxime ſaturatus, ut *flos lactis* vocatur quod pinguiſſimum eſt in eo. Sicque mox ipſe verſ. fin. hujus cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίσσει. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio , i. e. id quod purpura jam tinctum, vocatur floridum , propter laetum & florum ſimilem colorem. *J. F. R.*

73. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι] Fluctuabam, an cum priore interprete putarem , negationem excidiſſe, vertendumque adeo hunc locum, *ne nudae eſſe videantur*. Atque hanc rationem ſubjiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excuſationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres , ne nudae dici poſſint, quae veſtimentum qualecumque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum cenſui. Tribuit ipſis conſilium , velle videri nudas , & tamen etiam obtentum, praetextum, excuſationem , diverſo nimirum reſpectu : volunt videri nudae ſui ſimilibus laſcivis , moechis ; obtentum quaerunt apud virum , apud ſeveriores &c. *J. M. G.*

74. Γεγυμνῶσθαι] Si Cl. *Geſn.* vidiſſet μὴ in Cod. quodam eſſe , recepiſſet credo , quia ſuſpicionem ſuam, illud excidiſſe , confirmatam inveniſſet. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμνῶσθαι , non ſatis commode procedit ſine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, ſine ſumma neceſſitate, videar. *J. F. R.*

τ̃ ἀμόρφως προπεπωκότων [a] μαζῶν, ὃς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. [b] τί δεῖ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους κτ τ̃ λοβῶν, πολυτάλαντον [c] ἠρτημένους βρίθος, ἢ τοὺς [d] περὶ καρποῖς [e] καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὄφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι· καὶ στέφανη μὲ ἐν κύκλῳ τ̃ κεφαλὴν περιθεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς ἀστέρος· πολυτελεῖς δὲ τ̃ αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται. καὶ ἄχρι τ̃ ποδῶν ἐκάτων καταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσός, ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦ, περισφίγγων. ἄξιον δ' ἦν σιδήρῳ τὰ [f] περίσφυρα σκέλη περιδῆ-

eies, exceptis, quae deformiter alioquin procederent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt. Quid opus est ditiora harum mala enarrare? Erythraeos in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum, suspensum habentes, an illos circa manus & brachia dracones, qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaque cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum descendit aurum, quidquid circa talum nudatur constringens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum regione com-

pe-

a Μαζῶν] Sic Edd. omnes. Μαστῶν vult *Solan.* b Τί δεῖ] Incipit rursus O. c Ἠρτημένους] Edd. pertinaci consensu. Ἠρτημένους vero M. & O. d Περὶ καρποῖς] Sic M. O. *B2. H. P. Fr. S.* Περικαρπεῖς *Fl. J.* e Καὶ] Abest a *Fl.* f Περίσφυρα] Sic *J. P. H. B2. Fl.* Περισφυρὰ M. erasо gravi accentu super περὶ. Περὶ τὰ σφυρᾶ O.

76. Μαζῶν, ὃς ἀεὶ περιφέρουσι δισμώτας] Huc pertinet locus *Anacreontis* Od. 20. ᾗ ταινίη δὴ μαστῶν. *L. Bos.*

Μαζῶν] Conf. Ἐτ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poëtica est, ut permultae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur. *M. du S.*

Μαζῶν] Non quidem repugno *Solano* μαστῶν legere jubenti in margine *Juntinae*, ut infr. *Dial. Meretr.* XII. ante med. Verum quia nulla Edit. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse *Solan.* a se dissentit in nota; quod cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac de differentia quam inter μαζὸς & μαστὸς tradit *Th. Mag.* agam. *J. F. R.*

79. Ἠρτημένους] Sic omnes Edd. At O. & M. ἠρτημένους, quod observari utique meretur. *M. du S.*

Ἠρτημένους] Γυναῖκας intellige. *F. G.* At jam, dicas, cum ἠρτημένους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad γυναῖκας referre. Sed recte construxit *Gujet.* vulgatam, per hypallagen non insolitam; sic enim fere & ἐπιβαίνειν construitur, ut *Alciphr.* III. 1. p. 276. τὸν χείλη δὲ τὰ ῥόδα τ̃ Ἀφροδίτης — ἐπιβάλλω, quod suo loco etiam apud Nostrum videbimus. Sic ἐξηρτημένον τὴν πύραν in *Vitar. auct.* c. 7. pr. habuimus. Certe *Long. Past.* II. p. 42. Πῦραν ἐξηρτημένην, & *Alciph.* p. 360. aliique dixere: nec non ἐπικεῖμαι eadem ratione construi solet supra ap. Nostrum. *Alex.* c. 3. T. 2. p. 210. ἐπικείμενον κόμῃ πρόσθιτον. Sic ἀτίξασαι τὴν αἰδῶ *Alciph.* 360. f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. *J. F. R.*

80. Περὶ καρποῖς & βρ. δράκ.] Ὄφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide *Menandri* fragm. p. 146. & *Poll.* V. ἐπικάρπιοι etiam ὄφεις apud *Philostr.* p. 931. *M. du S.*

96. Ἔξοδοι] De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, vide *Casaub.* ad Theophr. Char. 339. *M. du S.*

Ibid. Καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες ἐδὴ αὐτὰς ἴσασι τὰ οἰκεῖα, Καλλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γεντυλλίδης & τὴν Φρυγίαν ἀφέωνται] Locus iste mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότας ponenda est hiatus nota. Nam Καλλιάδαι & Γεντυλλίδης non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκότας, καὶ εἰς τὰ τερπνὰ φοιτήσεις τ̃ θεῶν, ὧν ἐνίων. &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. *J. P. a G.*

Πᾶς θεὸς] In omnibus nostris libris πᾶς θεατὴς legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit *Palmerius*, ubi pro *spectatoribus*, *Deas* habemus. Lege ergo mecum: πᾶς θεὸς, videtur enim respicere ad illud Menandri:

— Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ
Μάλιστα τοὺς γήμαντας· ἀεί γάρ τινα
Ἄγειν ἑορτὴν ἐς' ἀνάγκη.

A *Strabone* laudatum L. VII. p. 297. Ed. *Par. M. du S.*

Καὶ πᾶς θεατὴς &c.] Etsi *Solani* emendatio minus violenta & probabilior quam *Palmerii* & *Bergleri*, quam statim subjiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constat, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Cl. *Gesneri*, quae *spectatores* retinuit, immutare nolim. *Bergler.* autem ad *Alciphr.* III. 11. ubi is scribit: καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσα θεοὺς — πῶς ἂν ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδρύσα Καλλιάδας ἢ Γεντυλλίδας; ita commentatur: „ Conjungit haec „ nomina & *Aristoph.* in Nub. v. 52. ubi itidem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — & „ in *Lysistrata* initio, ubi dicitur, mulieres festinare,

si

pediri. Cumque totum illarum corpus spuriae formositatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidissimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adspergat.

42. Quae igitur post tantum apparatum vita est? Statim exitur domo, & spectator unusquisque maritos *Zelotypia* enecat. *Tum Numina salutatum eunt*, quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina, Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut infeliciter amantis ad pa-

ϑαι. [g] καὶ πειδὰν αὐτῇ ὅλον τὸ σῶμα νόϑης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει ἀλφαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ὑπόχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὸ ὑπέρλευκον αὐτῇ καὶ ῥοδόνα χροιὰν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος [h] ὑπερφοινίξῃ.

Τίς οὖν ὁ μετὰ τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας [i] ἔξοδοι, καὶ πᾶς [k] θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσ-

[g] Καὶπειδὰν] Καὶπειδ' ἂν *J.* Καὶ πειδ' ἂν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant O. *B2. Fr. P.* &c. [h] Ἐπιφοινίξῃ] Φοινίξῃ O. Vulgatam retinet M. [i] Ἔξοδοι] Sic M. *B2. P. H.* &c. Ἔξοδοι *J.* Ἔξοδ' ᾗ O. [k] Θιατὴς] Θεῶν τις marg. *A1.* male.

99. Κωλιάδας εἰ τύχοι] Ἐπίθετα ταῦτα Ἀφροδίτης, ἀπὸ τόπων * τοὺς θιατὰς ἀλφσύριον τὰς χλιδώσας τῶν γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν Ῥέαν λέγει. ὅτινι δὲ τούτῳ † ἀλφσύρουσιν ἰσχνά μοι τὰς ‡ ἀμφολίους τῶν γυναικῶν. ἐπεὶ καὶκεῖνη τῷ Ἄττιδι τοιαύτη ἐνεμφύετο. πεσοῦσα δὲ τὸ Πάρνον, ἀφ' οὗ Φρυγίας § κομίσασα ἐς Λακεδαίμονα εἶλεν Ἕλενην τὸν Μενελάου. *V.*

* Τὰς θιατὰς] Τὰς θιατὰς Exc. *G.*

† Διασύρουσιν] Lege *θιασύρει.* *M. du S.*

‡ Ἀμφολίους] In Exc. *G.* legitur Ἀμφιλίν. In *V.* *ἀμφιλίνς.* In M. *ἀμφολίους.* Ex quibus omnibus satis constat scriptum fuisse *ἀμφολίους*, de qua voce consule *Suidam.* *M. du S.*

§ Κομίσασα] Donec melius quid suggerant Codd. lege *κομίσας.* *M. du S.*

„ si vocentur ad ejusmodi Venereos Deos, Ἢ τὴν Πανὸς, ἢ πὶ Κωλιάδ', ἢ τὴν Γενετυλλίδ'. Nec non Lucianus in *Amor.* (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano sic legit: εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θιὰς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων &c. vertitque: *statim e domo egressiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri, nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas.* In Edd. locus est corruptus, quae: εὐθὺς — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θιατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμη— — quasi spectatorum nescio quorum ignorent ejusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest; sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc *Palmerius*; sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. Sunt autem, Κωλιὰς & Γενετυλλὶς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt". Mens igitur Luciani satis adparet, & *Solani* correctio jam eo magis placet. *J. F. R.*

97. Γεγαμηκότας, ὧν] Hic aliquid deesse videtur. *F. G.* Certe aliquid deest, si ὧν ὀνόματα ad spectatores referendum: at si emendatio in θιατὴς facta fuerit, nihil hic deerit. *J. F. R.*

Ibid. Ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες] Nihil certius *Palmeriana* suspicione. Quomodo supplendum videatur, quod deest, interpretatione indicavimus, nempe εἶτα θιὰς προσαγορεύουσαι ἀπίασι, vel simili modo. *J. M. G.*

99. Κωλιάδας] Hujus Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀνάφλυστῳ, vide *Eὐν.* c. 6. *Strab.* IX. p. 398. D. vide & *Pausan.* p. 2. 1. De Dea Schol. *Aristoph.* ubi sacra Cereri faciebant mulieres Athenienses. Vid. *Polyaen.* Strat. I. p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. *M. du S.*

Κωλιάδας, εἰ τύχοι] Formula, εἰ τύχοι, valet *exempli gratia*, & verti potest commode, *ut puta.* Quemadmodum vulg. Interpr. I. *Corinth.* XV. 38. ita etiam Glossarium. Occurrit praeterea in *Toxari*, c. 4. fin. *L. Bos.*

Ibid. Εἰ τύχοι] Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia.* Quin &, *si usus posceret*, alibi significat, ut ap. *Herodian.* VII. 3. 4. μᾶλλον δὲ ἐκ πρόκλησις δόδλο συνοφάντας, εἰς τὸ — κινῶν πράγματα προγονικὰ, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωτα. Sic etiam in Nostro T. I. p. 654. f. *de Merc. Cond.* c. 3. ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξωτιάζοντας, recte Cl. *Gesn.* convertit: *si res ita ferret.* Hic tamen recte redditur *exempli gratia.* *J. F. R.*

1. Γενετυλλίδας] Genetyllis Veneris cognomina sunt apud *Aristophanem*: de quibus vide *Pausan.* in Atticis. *G. O.*

δυσέρωλα κῶμον ὅπι τῷ ποιμένι τελεταὶ δὲ ἀπόῤῥητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὕποπλα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ [a] περιπλέκειν ἀμφιθαλῆ ψυχῆς; ἐπειδὰν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἶκοι, [b] εὐθὺ τὰ μακρὰ λυτρά· καὶ πολυτελὴς ἡ [c] νὴ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὰν γὰρ ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, ὀκ ἔτ' ἐδὲ τῷ φάρυγγι αὐταῖς παραδέχεται δυναμένῳ τί σιτίον,

storem comissationem. *Accedunt* sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria. Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros dissimulatio. Cum enim ultra modum oppletae sunt domesticis liguritionibus, nec jam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scri-

[a] Περιπλέκειν] Nihil mut. *J. Bz. P. H.* &c. Περιπλέκειν O. In M. utrumque legitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. [b] Εὐθὺ] Εὐθὺς O. Vulgatae favet M. & Edd. vett. [c] Νὴ Δία] Restitui ex G. & M. Καὶ ἡδεῖα Edd.

2. Δυσέρωλα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι] Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δύσερως ille Deus Comus fuerit. *J.M.G.* Sed vid. *Scholiast.* No. 99. qui ad Paridem refert. *J.F.R.*

6. Εὐθὺ] Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est major; nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθὺς adverbialiter ponitur, modo εὐθὺ. Εὐθὺς ita positum habuimus modo, pr. hujus cap. Et c. 3. item c. 18. f. Item c. 12. pr. & *Quom. Hist.* c. 40. *Lexiph.* c. 10. & infra *Tox.* c. 32. *Herm.* 33. ter, & c. 38. Sic *Alciphr.* II. ep. 3. f. Γλυκύριον εὐθὺς πεπομένη πρὸς ἡμᾶς — φέρου. Et I. 1. p. 6. sed εὐθὺ rursus infra hoc c. 42. f. ap. Nostrum. Item supra c. 8. & 23. & *Hermot.* c. 74. vers. 44. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθὺ sequente consonante scribatur, εὐθὺς sequente vocali, vel ejusmodi consona, cum qua s. sine cacophonia conjungitur. *J.F.R.*

Ibid. Μακρὰ λουτρὰ, καὶ πολυτελὴς μὲν ἡ ἐν ἡδεῖα τράπεζα] *Domi statim longa balnea, & sumtuosa ac suavis mensa.* sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἡδεῖα; Repone ex Mss. καὶ πολυτελὴς νὴ Δία τράπεζα, *& sumtuosa per Jovem mensa.* *J.G.G.*

7. Νὴ Δία] Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἡδεῖα videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris, malo tamen illud νὴ Δία, quam καὶ ἡδεῖα vulgatum. *M. du S.*

13. Ἀπογιόνοι] Hic aliquid desiderari videtur. *F.G.*

14. Διηγούμεναι] Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. *M. du S.*

Διηγούμεναι] Potest defendi διηγούμεναι. Solent enim mulieres noctes, & somnia praesertim, narrare in conviviis, quae forte ἱτιρόχρωτας ὕπνους aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & σώφρονος βίου, de quibus hic agitur, θαλάττῃ σύνηθ γέμουσαν; itaque solicitor putare, non esse ab auctore διηγούμεναι, sed una syllaba minus διηγοῦμαι. Quo in genere faciliùs peccari per compendiariam scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Nocteone super haec enarro, & somnos cum diversis sexus corpore captos, & cubile muliebri mollitie plenum?* &c. *J.M.G.*

14. Τοὺς ἱτιρόχρωτας ὕπνους] Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? *F.G.*

Τοὺς ἱτιρόχρωτας ὕπνους] Interprès: *diversorum corporum somnos.* Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui.* An de colore feminarum intelligendus Lucianus? *AE.M.*

16. Λουτροῦ] Consule *Casaub.* ad Lamprid. Commod. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Ἔχει] Ἔχειν legendum videtur. Sic interpres. *F.G.* Nimirum *opus habet*, *Benedict.* & *Obsop.* Sed potiore jure *Gujetus* quaesisset, num *opus habet*, pro opus illi est, satis Latinum esset? Et si ἔχειν substituit, saltem χρείαν vel χρεῖ pro χρεῖ adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est. Cum χρεῖος τινος i. e. *indigus alicujus rei*, probum fit, ut aliis testimoniis docet *Budaeus* in Commentt. etsi male exponit χρεῖος in loco *Philonis*, quod merito correxit *Steph.* Thes. T. IV. p. 612. *J.F.R.*

21. Εἶτ' ἐ &c.] Refertur ex Menandro exsecratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Jambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicumque modo disponi possunt,

Εἶτ' ἐ δικαίως προσπιπατλαδυμένον
Γράφουσι Προμηθέα πρὸς ταῖς πίτραις,
Καὶ γύπτ' αὐτὸ λαμπάς. ἄλλο δ' ἐδὲ ἓν
Ἀγαθὸν. ὁ μισῶ οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκας ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοί,
Εθνος μιαρόν. γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
Λάθρα. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι. καὶ γαμηλίῳ

16.

scribendi causſa ductis singula degustant, noctes inter haec enarrantes, & diversi coloris somnos, & cubile muliebri plenum mollitie: e quo quicunque surgit, balneo statim indiget.

43. Atque ista vitae bene sibi constantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora sunt, si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Ergo immerentem dictitant Promethea

ἄκροις δακτύλοις ὑπογράφεσθαι, τὸ ψυχειμμύων ἕκαστον ἀπογεύον, νύκτας ὑπὸ τούτοις διηγεῖσθαι, καὶ τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεῖός ἐστι.

Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τὸ δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐθελήσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὄντως καθαράσεις Προμηθεῖ, τὸ Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας φωνήν·

Εἶτ' ἐ δικαίως προσπεπαλαιευμένον

Γρά-

d Διηγεῖσθαι] Sic esse in Edd. & in O. atque M. notat *M. duS.* Διηγεῖσθα invenio notatum in marg. *Ai.* e Προμηθεῖ] Τῷ Πρ. O. Vulgatam exhibent *F. Bz.* &c. & M.

Λέχη μοιχὸς ἐντρυφῶν. εἶτ' ἐπιβουλαὶ
Καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσοι, κἀλεπώτατος
Φθόνος, μεθ' ἃ ζῇ πάντα τὸ βίου γυνή.

In versu tertio pro vulgato γίνετ'. ex Basileensi scripsi γίνετ'. In quinto quoque ἔπλασεν, non, ut vulgo ἔπλασσεν, scribendum. Septimum & octavum non habere suos numeros, palam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecti sunt, ego non sum. *F. F.*

Εἶτ' ἐ δικ.] Locum integrum *Menandri* apponere operae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditissimus.

Εἶτ' ἐ δικαίως προσπεπαλαιευμένον]
Γράφουσι τὸ Προμηθέα πρὸς ταῖς πίτραις;
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδὲν
Ἀγαθόν; ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασεν· ὦ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθος μιαρὸν γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
Λάθριοι τὸ λοιπὸν ἡδὺ ἐπιθυμίαι, λάχης,
Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακεῖαι, κἀ νόσων χαλεπωτάτη
Φθόνος, μεθ' ἃ ζῇ πάντα τὸ βίου γυνή.

Nonne merito pingunt Promethea
‡Clavibus affixum ad rupes CAUCASI?
Et Lampas tantum, nihil aliud boni,
Ei sacratur? Quod omnes credo DEOS odisse,
Mulierem finxit. Proh dii immortales,
Gentem impuram! Uxoremne quisquam ducit?
Uxorem?
Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,
Et geniali lecto illudens adulter,
Et veneficia, & morborum gravissimus
Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Versionem hujus ῥήσεως, & textum ipsum, edimus ut ab Anonymo eruditissimo exhibitus est in *Emend. in Menandri & Philem. fragmenta*, p. 95. & 96. notas etiam accipe:

[Locum hunc ex Luciano petitum non ex *Grotii* recensione, qui in omnibus hic erravit, sed ex nostra edidimus, una cum versione. Clar. *Clericus* nihil hic de suo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, *pingunt*, ille erudite transtulit, *scribunt*. Nihilne audiverat de Parrhasii tabula apud *Senecam* in Controversiis? nihil de Euanthis apud *Achillem Tatium*? Versu secundo *Grotius* sic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδὲν ἢν
Ἀγαθόν.
Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praterea.

Non recte haec accepit Vir magnus: neque enim γίνεται *repertum est* Graecis unquam significat: neque *facem* reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis οἱ Προμηθεῖοις, in *Promethei festo*, celebrabatur. Vide accuratissimi *Meursii* Graeciam feriatam in ΛΑΜΠΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso *Menandri* loco. Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud Lucianum est, Γυναῖκας ἔπλασεν, unde *Grotius* refinxit γυναῖκας ἔπλασεν: nos opinor melius Γυναῖκ' ἔπλασεν: unicam enim formavit, non plures.

Idem versu quarto, ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας *interposuisse* δ' *ait, ad sensus connexionem*. Atqui illud δὲ jam verum sensum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit;

Μάλ' ἄθλιος λοιπὸν ἡδὺ αἱ 'πιθυμίαι
Γαμηλίῳ τε μοιχὸς ἐντρυφῶν λέχει.
Εἶτα δ' ἐπιβουλαὶ, φαρμακεῖαι, κἀ νόσων
Καλεπώτατος φθόνος, μεθ' ἃ ζῇ πάντα τὸ
Βίου γυνή.

Μάλ' ἄθλιος dicit se dedisse, pro λάθριος, *quod nullo sensu legebatur*. Sed veteres Editiones habent λάθριαι;

Γράφῃσι τ̃ Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ [a] γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' [b] οὐδὲ ἓν
Ἀγαθὸν, [c] ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιαρόν· γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
[d] Λάθριος, τὸ λοιπὸν [e] ἡδὺ ὀπιθυμίαι...
Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ [f] φαρμακείαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
Φθόνος, μεθ' ἧς ζῇ πάντα τ̃ βίον γυνή.
Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχὴς ἔτος θυμήρης;

Pendere fixum Caucasi *de rupibus?*
Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
Sed, quod Deos odisse cunctos autumo,
Formavit idem feminam, ô Dei boni!
Genus scelestum! Ducit aliquis conjugem:
Ducit? libido nempe clancularia,
Et nuptiali moechus illudit toro:
Venena dehinc, insidiae, morbi, invidia
Gravissima, aevo femina omni quam fovet.

Quis haec bona persequitur? cui haec infelix vita cordi est?

Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τ̃ ἄρρενα τ̃ παίδων ἀγωγήν. [h] ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τ̃ ἀζύγου κοίτης, τ̃ ὑπὸ

44. Aequum igitur opponere muliebribus istis malis virilem puerorum vivendi rationem. Mane surgens de caelibe lecto, re-

a Γίνετ'] Γένετ' male *S.* Deficit rursus O. fere usque ad fin. hujus Dial. *b* Οὐδὲ ἓν] Bene *J. Fl. P. H.* Οὐδὲν male aliae & *Grot.* *c* Ὃ μισεῖν] Ὃν δὴ μισ. *J.* male. & marg. *A1.* Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. *Solani.* Ex quibus depravata & male divisa restituimus. *d* Λάθριος] Sic M. & Edd. plurimae. Λάθριος *J. Fl.* marg. *A1.* Μάλ' ἄθλιος *Grot.* *e* Γαρ] Ἀρ' marg. *A1.* *f* Λέχει] Λέχει τε marg. *A1W.* *g* Φαρμακεῖαι] Φαρμακίαι *J.* *h* Ὄρθριος] Ὄρθριος male *J.* & *Fl.* Ceterae ὄρθριος cum Cod. P.

Unde nos pro καὶ, Λάχης personam substituentes caetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἐπιβουλαὶ, prorsus ejecimus; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus *Grotium* postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloecismum incidisse τ̃ πάνυ; qui νόσων χαλεπώτατος φθόνος ex conjectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceres: *Gravissima morborum invidia.*]

Hinc δυδῦχος Prometheus apud *Philostr.* 602. *M. du S.*

‡ *Clavibus*] Sic scripserat *Solanus*, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare Editionem istius Anonymi, sive *Philelenth. Lipsiensis* consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne qui sic verterit, an *Solanum*, qui id non monuerit. Si autem tantis Viris sic semel peccare licet, mihi jam decies ita aberrare per festinationem licebit. *J. F. R.*

Εἶτ' ἂν δικαίως] In tot diversis conjecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195. fragmentorum Menandri dedit post *H. Grotium Joh. Clericus*) nihil nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de conjecturis eruditorum hominum suum cuique judicium permittere. Passim metro laudati viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctorūs, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. *J. M. G.*

Εἶτ' ἃ δικ.] Aliter quidem dividit hos versiculos Cl. *Jens.* in plerisque Edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum *Solani* sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi jam ad senos pedes redacti erant in Ed. *P.* & ap. *Menandr.* quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. *J. F. R.*

23. Καὶ γίνετ'] Lege κ̃ γίνετ'. *F. G.* Quod *Gujet.* monet id Edd. *J. P.* aliaeque jam habebant recte: & quia video id saepe ab eo fieri, ejusmodi supervacaneas admonitiones potius omittemus; quia si quid vett. Edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variantt. Lectt. adnotamus. *J. F. R.*

25. Ὃ μισεῖν] An sic? ὃ μισῶν δ' οἶμ' ἅπ. τ. θεούς. Γυν. ἔπλασεν; *F. G.*

Ὃ μισεῖν οἶμ.] *Fl. Fr. B2. P. S.* In *Venet.* utraque inscribitur δὴ post ὃ, prave. *M. du S.*

26. Γυναῖκ'] Emendatio Anonymi, cujus rationem vide in ejus Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. *M. du S.*

Γυναῖκ'] In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Cl. *Gesn.* non aegre feret. Cetera ejus ad vulgatum textum conversa non attigi, quia incertum quomodo is emendandus. *J. F. R.*

Ibid. Ἔπλασεν] Ἔπλασεν W. uti *Grotius* volebat. Reliqui Libri omnes ἔπλασαν, quod & servandum. *M. du S.*

28. Τὸ

reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſtquam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis, paterna domo egreditur dejecto vultu, ac neminem eorum, qui ex adverſo veniunt, contuitus. Pediſſequi autem illum & paedagogi, decens caterva, ſequitur, honeſta illa virtutis inſtrumenta manibus tenentes, non ſecti ferra pectinis inciſuras mulcere comam aptas, neque ſpecula, objectarum formarum nec-pictas imagines; ſed vel multiplices tabellae a tergo ſequuntur, aut antiquorum operum virtutes ſervantia volumina; &, ſi ad muſicam eundum ſit, canora lyra.

τ' ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, [i] καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανίδα ταῖς [k] ἐπωμίαις φθόναις συῤῥάψας, ἀπὸ τ πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται [l] κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τ [m] ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδαγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἕπονται, τὰ σεμνὰ τ ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, καὶ σιδήρῳ κτενὸς ἐντομὰς κόμην [n] καλαψήχειν δυναμένῳ, οὐδὲ ἔσοπτρα τ ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· κἂν εἰς Μουσικὴν δέοι [o] φοιτᾶν, εὐμελὴς [p] λύρα.

Πα-

i Καὶ χιτωνίσκον] Vid. nott. *Solani*. Ego καὶ alterum addo ex *Gr*. *k* Ἐπωμίαις] Ex A. W. P. L. Ἐ—οις Edd. *l* Κάτω] Deeſt in *Fl*. *m* Ἀπαντώντων] Reſtitut. ex W. L. marg. *Al*. Gr. Ἀπάντων Edd. priores. *n* Καλαψήχειν] Καλαψήχειν W. Καλαψύχειν *Fl*. *o* Φοιτᾶν] Bene *P. S.* Φυτᾶν male *J. Fl. H. Ald*. Sed emendat marg. *p* Λύρα] Λύρᾳ perperam *J*.

28. Τὸ — λάχνης] Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. *M. du S.*

Ibid. Λάβρῳ τὸ] Τὸ deerat in Edd. Inſeruit *Solan.* & Λάχνης quoque addendum adſcripſerat, non ſat idonea auctoritate: ideo non addidi, ſed aliquid deeſſe facile patet, quia quinque tantum pedum eſt verſus. *J. F. R.*

Ibid. Λοιπὸν ὑπὸ ἐπιθ.] An ſic: τὸ λοιπὸν ὑπὸ ἐπιθυμίαις καλαὶ καὶ μοιχὸς ἐντρυφᾶν γαμηλίῳ λάχνῃ; *F. G.*

29. Γαμηλίῳ] Ante legebamus male Καὶ γαμηλ. Delevit καὶ *Solan.* & ejus loco δὲ inſeruit poſt λάχνει. *J. F. R.*

30 Εἶτ' ἐπιβουλαὶ] Εἶτά τ' ἐπιβ. Poſt τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deeſſe videtur. *F. G.*

Ibid. Καὶ φαρμακεῖαι] In Edd. *P.* hic verſus ita inchoabat: Εἶτ' ἐπιβουλαὶ. Et καλλιστάτων faciebat initium verſus ſequentis. *Grot.* volebat Εἶτα δ' ἐ. φ. κ. νόσων. *J. F. R.*

Ibid. Δὲ νόσων ἐχ— τά τη.] Prima vox ab Anonymo inſerta; ſequentes mutatae ab eodem. *M. du S.*

32. Διάκρισι] Conf. ſupra hoc *Dial.* c. 22. f. & *Hermot.* c. 77. *J. F. R.*

38. Ὕδατι λιτῷ] In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. *J. B.*

Ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.] In laude pueri, cum aqua deterſit ſomnum, inquit, τὸν ἱερὸν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις περόναις συῤῥάψας, ἀπὸ τ πατρώας ἑστίας ἐξέρχεται. *ſacram chlamydem humeralibus fibulis adſtrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit veſtis militaris, non puerilis. dein cur ſacra dicitur? Haec mendoſa ſunt, quae ex codice Mſ. ſic refinges. καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συῤῥάψας. & *tunicularn laenam in humeris fibulis connectens.* χλανίσι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λιπτόν. Sic *Demoſtheni* κομψὴ χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. vide *Gell.* I. 5. forte autem in dialogo noſtro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. mox idem codex rectius, καὶ μηδένα τ ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. *neminem obviorum ex adverſo adſpiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide. *J. G. G.*

Καὶ χιτωνίσκοι χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις] Antea legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις π. Ego ſcripturam Mſſ. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. *M. du S.*

39. Ἐπωμίαις περ.] Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus veſtem πόρπῃ ſtringebant; quod a *Salmaſio* dudum obſervatum eſt ad Tertul. de Pallio 116. *M. du S.*

Ibid. Περόναις] De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas ejusd. p. 559. *J. F. R.*

40. Κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τ ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων] Si quid mihi credis lector, leges τ ἀπαντώντων, non τ ἀπάντων, id eſt, occurrentium: meliore multo ſententia. *J. P. 2 G.*

41. Ἀπαντώντων] Emendationem *Palmerii* firmant Codd. W. & L. Vid. *Jambl.* p. 44. *M. du S.*

Ἀπαντώντων] Sic fere videtur dare voluiſſe *Juntina*, ſpiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν. conſtituit finem verſus, ac των initium facit ſequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut Correctores omiſſam ſyllabam non animadvertant. *J. F. R.*

50. Εἰς Μουσικὴν] Scil. οἶκον, ut *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 1064. ἴκετ' ἐς εἰμοῦ τήμερον. Noſter *Hermot.* c. 32. ἐς Πλάτωνα, ac ſaepe alibi. Vid. not. *Solani* pag. 1. T. I. ubi εἰς διδασκάλου, non εἰς διδασκάλους Noſtro dici ſolere, contra *Bourdelotium* probat. Sed ſatis jam exemplorum dedit *L. Bos* de Ellipſ. v. οἶκον, neque haec vulgaria hic repeterem, niſi in tranſitu inquirere juvaret in haec *Alciphronis* I. ep. 12. p. 48. εἰς

ες

Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ ἀφρόνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν χορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. καὶ βραχὺ τῆς νεότητα σωλοδαμήσας, ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ τὰ πολεμικά, ἄκοντας ἀφιείς, καὶ βέλη δι' εὐστόχου δεξιᾶς [a] ἀποπάλλων. εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἥλιον μεσημβρινὸν θάλπῃ [b] ἐγκονίζῃ τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἵ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποψαλάζοντες ἱδρῶτες, μεθ' οὓς λυτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μὲν μικρὸν [c] ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμεναι καὶ ἐπιμελούμεναι μῆμαι, τίς ἀνδρεῖος ἥρως, ἢ τίς ὅτι φρονήσεως μαρτυρόμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἠσπάσαντο; τοιαύταις δρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἑσπέρα τὴν πράξιν ὁρίσῃ, τὸ γαστρὸς ἀνάγκῃ τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδέως ὕπνους καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμοῦσ' [d] ὅτι χρόνον.

Τίς οὖν ἂν ἐρασὴς ἐφήσθη γένοιτο τοιούτου; [e] τίνι δ' ἔτω τυφλαὶ μὴ αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τῆς ἀφρονίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσαι τὸν ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις,

45. Peractis diligenter omnibus philosophae mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis corpus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum paullum juventutem ipse suam equulei instar agitavit & subegit, bellicam rem in pace meditatur, emittens jacula, & tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad meridianum solis calorem densandum corpus in pulvere volutatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paullo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui justitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subjungat.

46. Talis adolescentis quis non amator fiat? cujus adeo coeci oculorum conjectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris,

a Ἀποπάλλων] Ἀποπάλων minus recte Fl. b Ἐγκονίζεται] Sic Edd. Ἐγκονίεται M. P. G. c Ἐπινήφουσα] Ἐπινηφούσῃ W. & Ex. Fl. Vulgatam servat P. d Ἐπὶ χρόνον] Ἐπιφθόνου W. L. Nihil mut. J. Fl. H. P. S. e Τίνι] Τίσι W. Sed vulgata praestat.

σι τυπήτων τινῶν ξυνικῶν ἐ ἰφιτρίδων καλακλινεις. ubi pro ὡς τι Berglerus legi vult ἐπί τι. Sed vulgata videretur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινὰς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At ap. eumdem I. 18. pr. ἀκούω γάρ τι λοιδόρου, (vel potius λυρῳδοῦ) γυμνικὸς ἰφῶν. καὶ ὡς ἰκείνης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur: & ad illam itiones damnosas instituendo, nam φθείρεσθαι significatum abeundi habere, probatum erat ep. 13. p. 57. Sed pro ὡς ἰκείνης corrigit Bergler. ὡς ἰκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἰς legi, & genitivus ἰκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro οἷς vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἰκείνης simili ellipsi τῇ οἴκου exponendum servarem. J. F. R.

51. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς] Multo malim φιλοσόφου ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adjunctum φιλόσοφον esse. Jucundius etiam cadere sic junctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. J. M. G.

58. Εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἥλιον μεσημβρινὸν θάλπῃ ἐγκονίζῃ τὸ σῶμα πυκνούμενον] In Mf. legitur ἐγκονίεται, quod frequentius est illo, utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κονέομαι. est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. *Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum.* Nota sunt omnia de athletico pulvere. J. G. G.

62. Ἱδρῶ-

ris, divinasque in mortali corpore virtutes perſequentem. Verum mihi quidem, o caeleſtes Dii, vita haec ſit perpetua, ex adverſo amici ſedere, & ex proximo ſuave loquentem audire: exeuntem deducere, & omnium rerum *cum illo* communionem habere! Atque amator quidem aliquis optaverit, per inoffenſam & nihil vacillantem vitam, ſine ullo dolore ad ſenectutem pervenire amaſium ſuum, invidam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae humanae naturae lex eſt, morbus illum attigerit, aegrotabo cum laborante, & per tempeſtuoſum mare navigantem comitabor: &, ſi tyrannica vis vincula ei injiciat, aequale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque illum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum complectentur. Si vero latrones aut hoſtes videam in illum irruentes, ultra vires etiam arma ſumam: &, ſi moriatur, vivere non ſuſtinuero: ultimaque mandata iis, qui poſt illum cari mihi erunt, dedero, commune utrisque monumentum uti aggerent, oſſibusque oſſa permiſcentes neque mutum pulverem diſcernant.

47. Haec vero non primi ſancient amores adverſus dignos mei, ſed vicinus Dis Heroum ſenſus hanc legem tulit, in quibus

ἱππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ χρετὰς
ὀφθαλμὸν δηπτῦ διώκοιλα σώματος. ἀλλ' ἐμοὶ
μὲν, δαίμονες ἠράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς ὅτος,
ἀπαντίκρὺ τῦ φίλυ καθέζεσθαι, καὶ πλησίον
ἠδὺ λαλοῦντος ἀκούειν, ἐξιόντι δὲ αὐτῷ
συνεξιέναι, καὶ παντὸς ἔργυ κοινωνίαν ἔχειν.
εὔξαιλο μὲν ἂν ἐρᾶν τις δὶ ἀπταίστυ καὶ ἀκλινῆς βίυ, τὸ γηρόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας
ὁδεῦσαι, μηδεμιᾶς τύχης πειράσαλα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος ἀνθρωπίνης
φύσεως νόμος, ὁ νόσος ἐπιψαύσειεν αὐτῦ, κάμνοιμι συννοσήσω, καὶ ὀφὲ χειμερίυ
θαλάττης ἀναγομένυ συμπλεύσομαι· κἂν
τυραννικὴ βία δεσμὰ περιάψῃ, τὸ ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
μισῶν ἐκεῖνον, ἐμὸς ἔσαι, καὶ φιλήσω τὸς
πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκῶς ἔχονλας· εἰ δὲ λῃσὰς ἢ
πολεμίυς θεασαίμην ἐπ' αὐτὸν ὁρμῶντας,
ὁπλισαίμην καὶ πρὸ δύναμιν· κἂν ἀποθάνῃ,
ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς
τοῖς μετ' ἐκεῖνον ὑπ' ἐμῦ γηρομένοις ὑπομνήσομαι, κοινὸν ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τάφον, ὀστέοις δὲ ἀναμίξαλας ὀστέα, μηδὲ τὴν
κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.

Ταῦτα δ' ὐ πρῶτοι χαράξυσιν οἱ ἐμοὶ
πρὸς τὺς ἀξίυς ἔρωλες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρωϊκὴ φρόνησις ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ
φι-

f Λαλοῦντος] Recte ſic Edd. plurimae & M. Καλοῦντος *J.* *g* Νόσος] Deeſt in P. Adeſt in Ex. *Fl. J. P. H.* &c. Νόμος, νόμος Angl. male.

88. Ἐπήρειαν] . . . . . * ἄλγημα, *V.*

* Ἄλγημα] Hiatus ille qui in Ed. *Cler.* eſt non ſuppletur ex ulla collatione; quare eum ſic exhibeo, qualem inveni. *J. F. R.*

62. Ἰδῶντες] Haec Luciani *Berglerus* componit cum *Alciphr.* I. ep. 34. f. Sed quia non magni momenti, non repetam. *J. F. R.*

68. Σωφρονίσλω ἱσπάσαιλο] Conf. ſupra *Abdic.* c. 18. Adde *Alciphr.* III. Ep. 24. f. οἷαν ἐγὼ — σωφρονίσλων ἀσπάζομαι. *J. F. R.*

71. Ἡδίους ὕπνους] Ὕπνους plur. num. ne mireris. Dixit & *Long. Paſt.* I. p. 27. τὸ ὕπνον ἡδέως. Ut poëtas omittam. Adde mox c. 49. *J. F. R.*

75. Τῶν ἐμμάτων βολαὶ] Supra quidem c. 3. eadem phraſis, ſed aptiore loco: eſt enim ibi: ἱλαραὶ τῶ ὀμμάτων αἱ βολαὶ. *Alciphr.* III. 1. καὶ τὰς βολὰς τῶ ὀφθαλμῶν ἰσι κοινωνός. *Herodian.* I. 7. 9. ὀφθαλμῶν τι ἀφιμίαις ἐκ πυρώδις βολαί. Verum ſi recte dicas, *vel coecus hoc videat*, quidni & *coeca oculorum acies* dicatur? *J. F. R.*

82. Ἀπαντίκρὺ τῦ φίλυ καθίζεσθαι, καὶ πλησίον ἠδὺ λαλοῦντος ἀκούειν] Reſpexit ad Oden Sapphus, a Catullo latine redditam. *AE. M.*

Ἀπαντίκρὺ] (Vide *Catullum* p. 112. & 113.) *L. Kuſt.* Immo fontem ipſum adeas, in fragm. Sapphûs, apud *Longinum*. *M. du S.*

89. Νόσος] Anglic. νόμος ἐπιψαύσειεν αὐτῷ. *J. B.*

3. Καφῦ] An κούφῳ; videbimus in addendis. *J. F. R.*

Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε. Φωκὶς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδη συνῆψε· θεὸν δὲ τὴν πρὸς ἀλλήλους παθῶν [a] μεσίτην λαβόντες, ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφους τοῦ βίου συνέπλευσαν· ἀμφότεροι Κλυταιμνήστραν ἀνῆρον, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες, ὑπ' ἀμφοῖν Αἴγισθος ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζετο, τὴν δὲ ἐρωτικὴν φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις ἐμέτρησαν, ἀλλ' ὅτι τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας ἔπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τὴν γῆν Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς ἐρινὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περιεστώτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνήθους μανίας ποθεν ἔκειτο. Πυλάδης δὲ

Ἀφρὸν [b] τ' ἀπέψα, σώματός τ' [c] ἐπημέλει,

[d] Πέπλῳ τε προὐκάλυπτεν [e] εὐπήκτοις [f] ὑφαῖς,

οὐκ ἐρασθῆ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρὸς ἐνδεικνύμενος ἦθος. ἡνίκα γῆν ἐκρίθη δατέρῳ μένοντος ὅτι τῷ φονευθῆναι, τὸν ἕτερον ἐς Μυκήνας ἀπιέναι, κομιοῦντα γράμματα, μόνειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφότεροι θέλουσιν, ἑκάτερος ἐν δατέρῳ ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς ἐπιστολὰς Ὀρέ-

ille amicitiae amor ad mortem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde annis, Oresti Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui adfectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti sunt. Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis Orestem agitantibus magis laboravit Pylades. Judicio cum illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum terminos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix furia hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, alter a consueto furore prolapsus jacebat: Pylades vero

Spumam auferebat, corporis curam gerens,

Textu pepli firmo jacentem protegens,

Non amatoris modo sed patris etiam animum ostendens. Cum enim judicatum esset, manente altero ut occideretur, Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quisque pro altero volunt, rati unusquisque se vivere in vivente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-

a Μεσίτην] Edd. & M. *b* Τ'] Non comparet conjunctio in Edd. nec in M. *c* Ἐπημέλει] Ἐπιμέλει male *B2.* & *P.* Ceterae recte cum M. ἐπημ. *d* Πέπλου] Πέπλων *Emr.* Nil mut. *Fl.* nec M. *e* Εὐπήκτοις] Bene *P. V2. Fr. B2. S.* Εὐπήκτους *J. Fl.* *f* Ὑφαῖς] Ὑφάς. *Fl.* Vulgatam tuetur P.

28. Ἐνδικυόμενος] Ἐνδίκνυμαι ἢ ἐπιδείκνυμαι ταὐτόν. ὅταν ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτιμούμενος δῆλος ᾖ γυθέμενος. *V.*

7. Συνεξέπνευσε] Correxerat *Solan.* συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque Editionem inveni, quae sic habeat. *J. F. R.*

10. Μεσίτην] Fuit cum μεσίτιν mallem, ut Dianae simulacrum quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo; nondum enim de Dianae signo sermo est. *M. du S.*

14. Ὀρέστην ἐλαυν. ποιν.] Delphis obsessus Furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cujus consilio vincens reversus est Argos. Has vero furias placans vocavit Eumenidas apud *Æschylum.* *G. C.*

Ὀρέστην ἐλαυν. ποιν.] Ex *Oreſt. Eurip.* adscriptum in marg. *Ald. 1. Wessel.* *J. F. R.*

Ibid. Ἐλαυνούσας ποινὰς] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

24. Ἀφρὸν ἀπέψα] Ἀφρὸν τ' ἀπέψα. *F. G.*

Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐπημ.] Ex *Euripide* restituimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem; postremam etiam depravarant *B2.* & *P. Eurip.* Iphig. Taur. 311. *M. du S.*

32. Ὑπὲρ

digniore qui eas acciperet Pylade, factus tantum non amator pro amasio.

Istum perire, mî nimis grave est onus,
Nam quidquid est mali, mea navi veho.

& paullo post ait:

Isti quidem da literas,
Hic ibit Argos, hic tuum negotium
Curabit; at nos, qui potest, necet.

48. Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi jam capacem corroboratus est, ille qui amatus adhuc fuit mutuos amores rependit, difficile ut fit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur, *velut* peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

—— *cui juvenescit equus, puerique ministrant,*
Nam fert aetatem molliter ille senex,
Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Del-

ἑταῖρης, ὡς Πυλάδᾳ λαβεῖν ἀξιωτέρᾳ, μόνον οὐκ ἐραστὴς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόν δ', ἐμοὶ βάρος μέγα.
Ὁ ναυστολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

καὶ μετ' ὀλίγον φησὶ,

τῷδε μὲ δέλλον [g] δίδυ,
[h] Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε [i] σοι καλῶς ἔχειν.

Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτεινέτω.

Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφείς, ὅτε ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι [k] φιληθέν, ἀμοιβαίως ἐρῶντας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθέσθαι ποτέρου πότερος ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῇ φιλησάσῃ εὐνοίας ὅτι τὸ ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδώλου. τί δὴ οὖν τῷ καθ' [l] ἡμᾶς βίῳ ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὁρισθέν, ἐκ παραδοχῆς ἐφ' [m] ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἁγνῆς παρθενοίας νεωχορῶμεν. ὅλως γὰρ ὡς ἀληθῶς τὸ τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδές τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεἰν ἐλαφρότατα χεροί
Τὸν φιλέουσιν.

αἴγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελ-

g Δίδυ] Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γυνὴ in *Ald.* 1. *Wess.* in ipso textu. h Πέμψω] Πέμψει *Eur.* Nihil mut. *Fl.* nec M. i Σοι] Οἱ W. k Φιληθὲν] Φληθὲν male *J. Fl.* l Ἡμᾶς βίῳ ξέν. αὐτὸ τρ. ὀ.] Haec omnia omissa in *Fl.* m Ἡμᾶς] Sic *Fr. Fl. P.* &c. & M. Ἰμᾶς *J.*

41. Πέμψω γὰρ Ἄργος] Haec dicit Orestes apud Euripidem, ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ ἐν Αὐλίδι. *G.*

32. Ὑπὲρ ἀλλήλων] Ita est in *Quom. Hist.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi passim. De hoc significatu praepositionis ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Rev. *Jac. Elsner.* ad I. Epist. ad *Corinth.* XV. 29. ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. *J.F.R.*

34. Τὰς ἐπιστολὰς] De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *literae*. Ita apertissime *Alciphr.* II. ep. 4. pr. Ὡς διεπέμψω μοι τῷ βασιλεῖ τὰς ἐπιστολὰς, εὐθὺς ἀνέγνων. *J.F.R.*

37. Τὸ γὰρ &c.] *Eurip.* Iph. T. 598—603. *M. du S.*

51. Τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ] Conf. supra *Demon.* c. 1. *J.F.R.*

56. Ὡς ἀληθῶς] Conf. si operae videtur, supra *Lexiph.* c. 22. *de Salt.* c. 2. m. *Alexand.* 61. Et ὡς ἀκριβῶς *Hermot.* c. 56. Ac *Bergler.* ad *Alciphr.* I. ep. 30. f. *J.F.R.*

Ibid. Σοφῶν] Callimacho tribuit *Stobaeus*, apud quem prior versus non extat. Vid. *Grot.* Flor. 477. *M. du S.*

Δελφικοῖς τρίποσιν ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο.

Δεῖ δὲ τοὺς νέους ἐρᾶν ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ὅτι τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Αἴθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμμαλα λίχνα φέροντες,
Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν.

Ὧδε νέων ἐράοιτε, πόλιν κεὐανδρον ἔχοιτε. Ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς προσίτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὔνοιαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλανᾶτε τὰ τοῦ φιλεῖν πάθη· προβάλλεσθε δ' οὐράνιον ἔρωτα προσκυνοῦντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστον μὲν ὁ

phici tripodes honorarunt; veritatis enim oraculum fudit Pythius, *excellit omnes mortales Socrates viros*, qui cum reliqua disciplina, qua vitam juvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat.

49. Oportet autem amare juvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens posuerim,

Vos o qui pueros oculo patrante voratis,
Erchius ut teneros jussit amare mares,
Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis juvenes, modeste ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis caussa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui *libidinis* habete. Sed, caelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum

a Ὃς ἅμα] Ὃς ἐν ἅμα W. b Ἐράοιτε] Ἐράοντε W. P. Angl. Nihil mut. Edd. c Εἵνεκα] Εἶναι W.

65. Σωκράτης σοφώτατος] Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam supra, *de Salt.* §. 25. pr. Habebimus rursus infra in *Rhet. praec.* §. 13. *J. F. R.*

Ibid. Ὃς ὑπὸ] Vide *B. mort.* c. 15. & quae illic a me annotata sunt. *M. du S.*

Ὃς ὑπὸ μιᾷ χλ.] Adludit ad id *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 176. scribens: ἀλλ' ὑπὸ τύμβῳ ἡγάπα κοιμώμενος χλανίσκιον. Ubi Cl. *Bergler.* adductis his Luciani verbis notat, male posteriora a *Benedicto* conversa esse, *qui sub una eademque patris chlamyde*, quasi illa chlamys patris nescio cujus fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex ejus Sympos. adfert, ulterius legenti: *Philostr.* Epist. 44. ὢν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτῷ τὰ τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης. &c. Addo *Corn. Nep.* Alcib. c. 2. *Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. namque eum induxit commemorantem se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit. J. F. R.*

76. Ἔρχιος] Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo *Diogenes Laërtius* Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱός, Ἀθηναῖος, τῶν δήμων Ἐρχιεύς. Nempe Poëtae Ἔρχιος est, qui alias ἐρχιεὺς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχίᾳ dabit *Meursius* in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praesertim Xenophontis locum respexisse videtur *Callimachus* (inter cujus fragmenta sedem CVII. huic adsignavit *Bentleius*) qui habetur Memor. Socr. I, 29. seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & suillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. *J. M. G.*

77. Ἐράοντε] Angl. ἐράοντε. *J. B.*

79. Εἵνεκα] Poëticum esse ajunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrum infra *De Dea Syr.* c. 14. καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, & Ionibus familiare τὸ εἵνεκα pro ἕνεκα, ut *Hippocr.* S. I. aph. 3. & passim. *Herodot.* εἵνεκεν p. 2. bis. & seqq. ubivis. Sed & Attici Scriptores ita interdum enuntiant. *Th. Mag.* Ἕνεκα, καὶ εἵνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, εἵνεκα. Quod W. autem εἵνεκεν habet, nihili est; κακόφωνον enim hic foret propter duo sequentia in ν terminata. Nam εἵνεκα & ἕνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita εἵνεκεν *nusquam* invenio in Inscript. quam exhibet *Montfaucon* in Diar. Ital. p. 43. f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia, vero p. 38. ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. ut alia obvia omittam. Ἕνεκα tamen sequente vocali non scribere rem. *J. F. R.*

88. Ai-

mum vivendi tempus, turpi nulla conscientia in *animo* habitante; nobilis autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides habenda philosophorum filiis, aether post terram excipit hos, qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mortui, praemium virtutis habent immortalitatem.

50. Ista Callicratides juvenili quodam ardore & gravi oratione cum protulisset, Charicles, dicere volentem denuo, repressi: quod tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut quid sentirem pronunciare vellem, perpensa paullum utriusque oratione, *Non ex tempore*, inquam, *& negligenter, sodales, orationem quisque suam videmini deproperasse; sed perpetuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia. Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicendum alteri relinquetis, ac cum multa rerum peritia eminuit, tum major etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, si fieri posset, ille co-*

τῆ ζῆν χρόνῳ, εὐδαιμίας ἀπρεπεῖς συμφήσεως παραιτήσης. ἀοίδιμοι δὲ μὴ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθὴρ μὲν γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες, ἔχουσι τὰ ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον.

Τοιαῦτα τοῦ Καλλικρατίδου σφόδρα νεανικῶς συμπολογησαμένου, Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν παρώρμων ἐπέχον· ὥρα γὰρ ἦν ἤδη ναῦν καταίνειν. δεομένων δ' ὅ, τι φρονοίην ἀποφήνασθαι, δι' ὀλίγου τοὺς ἑκατέρου λόγους ἐσταθμησάμενος, Οὐκ ἐξ ὑποψίας, φημὶ, ἀλλὰ παρημελημένως, ὑμῖν, ὦ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι· διηκριβωμένου δὲ, οἶμαι, καὶ Διὸς, ἐρρωμένης φρονήσεως ἐναργῆ ταῦτ' ἐστὶν ἴχνη. κεδνὸν γὰρ ὑπόδημά ἐστιν, ὅ, τι τῶν λακτέων εἰπεῖν ἑτέρῳ δύναται παρήκαλε. καὶ πολλὴ μὲν ἡ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης, ὡς ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖ-

d Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθαν. Edd. priores. *e* Φρονοίην] Ex *Ven.* utraque & marg. *A*1. Φρονοῦν cett. Edd. & M. *f* Ἑκατέρου] Ἑκατέρων W. *g* Ὑποχυίου] Ὑποχύου *Fl. J.* M. *h* Δί'] Δία *Fl. i* Ἐρρωμένης] Ἐσταμένης marg. *A*1. *k* Πολλὴ] Sic *Fl. P.* &c. recte. Πολλὴν *J.* *l* Ἐν δυνατῷ] Omissa in W.

7. Θηραμένης] Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μοιχὸς Πρόδικον τὸν Κεῖον, ὃς ἐπεκαλεῖτο Κόθορνος. *V.*

Θηραμένης] Iste vir fuit σπουδογέλως & πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. Χίοι γὰρ & Κῖοι inter se belligerabant: quando igitur apud Chios erat Theramenes, Chium se dicebat; quum apud Cios, Cium. Erat autem revera Χῖος. Hic etiam Δι' ὃ τὸ εὐμετάβολον αὐτοῦ ἐκάλεῖτο κόθορνος. est enim cothurnus alterutro pedum aptus, tragicum calceamentum. *G.*

88. Αἰθὴρ μὲν γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας, εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τὰ ἀρετῆς γέρας τὸ ἄφθαρτον] Sic recte Mf. *Coelum post terram eos excipit, qui ejusmodi rebus student. ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile.* Vulgo sine sensu legitur οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθανόντες, & vertitur: *qui meliori fato morientes*, tanquam alii essent, quam de quibus in praecedentibus verbis loquitur. Ne dicam ἄμεινον ἀποθνῄσκειν Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. *J. G. G.*

89. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita W. P. & L. quod in impressis est, οἱ δὲ ἄμεινον. *M. du S.*

90. Ἄμεινον ἀποθανόντες] Angl. Cod. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. *J. B.*

96. Φρονοίην] Sic *Venet.* utraque. In reliquis & in ipso M. Φρόνοιεν, corrupte. *M. du S.*

Ὅ, τι φρονοίην] Sic legendum suaderet series orationis, & si libri omnes Φρονοῦν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut quid ipsi sentiant, judex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum judicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a describente, in Φρονοῦν mutari Φρονοίην, praesertim cui Attica forma Φρονοῖν pro communi, Φρονῶμι, non satis esset familiaris. Sed jam bene hic dederat *Aldus*, a quo operae posteriores, & interpres, male recesserunt. *J. M. G.*

Φρονοίην] Quod Cl. *Soulius* noster sic monuit corrigendum, id etiam Cl. *Gesnerus* tam sponte, quam ex *Aldina* sua recte vidit, cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deferenda vulgata Φρονοῦν. *J. F. R.*

7. Θηραμ. — καὶ.] Vide *Xenoph.* Ed. St. p. 273.

ἐχεῖνος ὁ Κόθορνος, ἵν' ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδὴ οὐδ' ἀνήσειν ὄφελε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέλλοντι πλῷ, περὶ τῶν αὐτῶν ὑμῖν κέχρικα διοχλεῖσθαι, τὸ μάλιστα ἁρμόττειν εἶναί μοι δίκαιον, ἀποφανοῦμαι.

Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, καὶ μακάριον, ὁπόταν εὐτυχῶνται· παιδικοὺς δ' ἔρωτας, ὅσοι φιλίας ἁγνὰ δίκαια [b] προμνῶνται, μόνης φιλοσοφίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδερασ τεῖν δὲ [c] ἐφείσθω μόνοις [d] φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεσθῇς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἡ Κόρινθος εἴξει.

Κἀγὼ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπισπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑφκατηφῆ τὸ Χαρικλέα, καὶ μικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἱλαρῷ τῷ προσώπῳ Φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῄει σφόδρα σοβαρῶς. εἴκασεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας καλαναυμαχηκέναι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἑστιάσαντος αὐτοῦ [f] τὰ πινίκια· καὶ γὰρ ἦν

thurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis. Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id quod maxime in praesens mihi justum esse videtur, pronuntiabo.

51. *Nuptiae quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt. Masculos autem amores, quoties casta amicitiae jura illos conciliant, solius opus Philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur Philosophis; minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero Charicles non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit.*

52. Atque ego prae pudore concisa oratione festinanter judicium cum expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset. Atheniensis vero hilari gestu laetus exsultans, jactabundo valde incessu progrediebatur; putares navali ad Salamina praelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe judicii mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam triumphali coena excepit. Erat enim alio-

a Ἐκεῖνος ὁ Κόθ.] Desunt haec tria in *Fl.* b Προμνῶνται] Sic M. & Edd. recte. Προμνῶνται *J.* c Ἐφείσθω] Ex W. dedimus. Ἀφείσθω Edd. priores. d Φιλοσόφοις] Τοῖς σοφοῖς W. P. e Προσώπῳ] Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. *A1.* Τρόπῳ enim erat in Edd. omnibus. f Τὰπινίκια] Τὰ πινάκια W. male. Τὰ πινίκια *Fl. B2.*

19. Καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις] Ἡ ὅτι Χαρίκλης μὲν Κορίνθιος, Ἀθηναῖος δὲ Καλλικρατίδας, ὃν τὴν νῆσον ὁ Λίγιστος ἔτος ἔνειμεν. ἢ * ὡς τῆς Κορίνθου μὲν ἀνακειμένης † Ἀφροδίτῃ. διὸ καὶ πολλὴ ἐν Κορίνθῳ ἡ γυναικεία μίξις. Ἀθηναῖοι δὲ ‡ παιδιρασίᾳ κομῶντες. ἤτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιαρᾷ καὶ ἀλγεδονώδει. *V.*

* Ὡς] Non aderat ὡς in editis. Inserui *M. du S.*
† Ἀφροδίτῃ] Sic mutavit Idem, cum editum esset Ἀφροδίτης.
‡ Παιδιρασίᾳ] Et hoc ita dedit *Solanus*, pro vulgato ἡ παιδιρασία, notavitque τὴν pro ἡ prave fuisse in V.

11. & *Plut.* in Nicia *Aristoph.* etiam, cujus Scholiastes haec verba Luciani affert. 258. A. *M. du S.*

8. Ὁ Κόθορνος] Cum Edd. κόθορνος haberent, ego Koë. majore litera exaravi monitus ab Scholiast. *Aristoph.* ad Ran. vers. 1001. ubi ait: Θηραμένης — Κῶος δὲ ἐλέγετο εἶναι, καὶ Κόθορνος. Λουκιανὸς Ἔρωσιν· Ὡς ἐγὼ γ' ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος. &c. Quae illi cum Nostro Scholiastae conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. *J. F. R.*

13. Γάμοι.] Facete ludit in nuptias *Menand.* in fragm. 10. Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν. *Optabile malum hominibus sunt nuptiae.* Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur, vid. *Aristoph.* Av. 132. Et *Evang. Matth.* XXII. ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιγαμεῖν de una epistola *Alciphr.* L. 2. 4. pr. Conf. & Nostrum *Dial. Meretr.* VII. & alibi non semel. *J. F. R.*

17. Παιδιρασεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις] Clar. *Davis.* (quem consulendum in marg. jussit Cl. *Hemsterh.*) ad Cic. *Tusc. Disput.* c. 34. observat, ad *Platonis* impuri-

alioquin etiam in victu magnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde consolabar, vi dicendi *illius commemorata*, perpetuo vehementer admirari me dicens, quam potenter difficiliores partes tuitus fuisset.

ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος. ἠσυχῇ δὲ ἅ τ' Χαρικλέα παρηγορησάμην ὅτι τῇ δεινότητι τ' λόγων, συνεχὲς ὑπερθαυμάζων, ὅτι δυσχερεστέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν.

53. Sed illa in Cnido commoratio, & habiti in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eruditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu, Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evocasti, si tum judex fuisses, quid pronunciaturus eras? THEOMN. Adeo ne Melitiden aut Coroebum medius fidius me arbitraris, ut juste a te judicatis contrariam feram sententiam? Qui prae summa jucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Veruntamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis etiam si forte nimius ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis caussa admirabar equidem: verum illud pa-

Ἀλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ Διατριβὴ, καὶ τὰ ταύτῃ τῇ θεῷ λαληθέντα, σπουδὴν ἱλαρὰν ἅμα, καὶ [g] παιδιὰν εὔμουσον ἐχηκότα, τῇ δέ πῃ διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ [i] ἔωλον ἡμῖν ἐκκαλεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν ἀπεφήνω; ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ [h] Κόροιβον οἴει με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ἐμοὶ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον; ὃς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τ' λεγομένων [i] Διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ φόμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τ' νεὼν ἐκεῖνον. ὅμως δ' ἐγὼν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως καὶν σφόδρα σκαιὸς ᾖ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τὰς ἄγαν ὑπὸ τοῦ [k] παιδαριωδοῦς καλλωπρυομένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ὅτι

[g] Παιδιὰν] Sic *F. Fl. H.* &c. Παιδείαν W. male. [h] Κόροιβον] Κόρυβον M. [i] Διατρίβειν &c. Ἐν Κνίδῳ Διατριβὴν ἀ. ἰ. τὸ βραχὺ. W. [k] Παιδαριωδοῦς] Παιδαριοῦ W. Cod. Fl. Ed. *Fl.* Vulgatam retinent Edd. cett. cum Cod. P.

37. Τῇ δέ πῃ] Τοῦτον τ' τρόπον. *V.*

50. Καλλωπρυόμενος] Ὀφρῦσι μετεώροις. *V.*

puritatem hic adludere Lucianum. Quum turpia sint quae in *Phaedr.* & *Sympos.* quae de amore scripsit ille Philosophus, qui παιδιρραιὴς nimis amicum se praebuit, ut *Tertullian.* de Anima ejus verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobret: *adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas.* Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota *Davisii*, ubi tamen addit *Augustin.* de civit. Dei L. 2. c. 14. & *Apul.* de Habit. Doctr. Plat. p. 60. qui ejus de amore sententiam vitio vacare ajunt. *J.F.R.*

25. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, πρόῃσι σφόδρα σοβαρᾷ] Sed Mss. ἱλαρῷ προσώπῳ φαιδρὸς. quod quis non amplectatur? *Atheniensis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate.* *J.G.G.*

Ibid. Ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ] Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen Interpres; nec male. *J.B.*

Ἱλαρᾷ] Ἱλαρᾷ scribentem *Bourdelotium* reliqui; nec enim semper ejus festinantem calamum corrigere volui, quod nec Cl. *Hemsterh.* facere vidi. *J.F.R.*

30. Τἀπιτήδεια] Perperam in novissimis editionibus legitur, Ἐτιάσατο αὐτοῦ τὰ πτήδεια, pro quo recte in antiquioribus τἀπιτήδεια. *J.J.*

41. Μελιτίδην] Margitem innuere opinor. Vide tamen quae de hoc fatuo leguntur apud *Aristoph.* p. 258. D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & *Aelian.* V. H. XIII. 15. & consule ibi notas; perperam in Ed. Tornaesiana legitur Μελιτιάδ. *M. du S.*

Μελιτίδην] Scholiastae locus ad quem remittit *Solan.* est *Aristoph.* Ran. vers. 1021. ubi inter alia Μελιτίδην δή, τ' φίλτ' dicit, eumque ὡς τὸ μάλα sic dictum ait. *J.F.R.*

Ibid. Κόροιβον] Idem *Scholiastes* l. c. E. *M. du S.*

49. Τοῦ παιδαριωδοῦ] Florent. Codic. τοῦ παιδαριοῦ. *J.B.*

58. Καὶ-

ὀλ τῇ σεμνότητι, πλὴν ὑ πάνυ θυμῆρες ὡόμην, ἐρήσω παιδὶ συνδιημερεύοντα, Ταντα-
λείας δίκας ὑποφέρειν, ἢ τοῖς ὄμμασι τὸ κάλλος μονονυχὶ προσκλύζοντ, ἐξὸν
ἀρύσασθ, ᵃ διψῶν ὑπομένειν. ὑ γὰ ἀπὸ- χρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, ὐδ' ἀπαλίκρυ καθῆσθαι ἢ λαλοῦντ ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμεν ἔρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, κἂν θεάσηται, σθεῖ προσάγων ἐφάψασθ. ἄκρων γὰν δακτύλων κἂν μόνον ἅψῃ, τὰ ὑ ὅλα ἁλαύσεως εἰς ἅπαν ἀφεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τοῦτο, τρίτῳ πεῖραν ἐπάγει φιλήματ, οὐκ ᵇ εὐθὺ πεσεργον, ἀλλ' ἠρέμα χείλη προσεγγίσας χείλεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τελείως ἀπέσῃ, μηδὲν ὑπονοίας ἴχν καταλιπών. εἶτα πρὸς τὸ ᶜ παρῆκον ἁρμοζόμεν, ἀεὶ λιπαρεσέροις μὶ ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἔνθ' ὅτε ἢ ἀφαγέλλων ἡσυχῇ τὸ σόμα. τὸ δὲ χειρῶν ὑδεμίαν πορίσιν ἀργήν· ᵈ αἱ γὰ φανεραὶ ᵉ τοῦ ᶠ αἰδητοῦ ᵍ συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. ἢ ʰ λαθρίως ὑγρῶς ἡ δεξιὰ χὶ κόλπον δῦσα, μαστὸς βραχὺ

rum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fructus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio tentat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia admovens labiis, quae prius etiam quam plane se contigerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde concedenti se accommodans, longioribus semper amplexibus quasi illiquescit, interdum etiam placide os dicens, nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae illae sensibilium partium complexiones voluptatem conglutinent. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum subiens, mammillas premit paul-

a Διψῶν] Διψῶν Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῇ P. & Fr. cum jota subscripto, quod in H. & J. non adest. b Εὐθὺ] Εὐθὺς marg. AIW. c Παρῆκον] M. & Edd. recte, excepta J. quae παρεῖκον, quod & in marg. AIW. adscriptum. d Αἱ] Ἡ J. male. Al cett. & M. marg. A1. habet ἢ. e Τῶν αἰδ.] Μετὰ τ αἰδ. M. G. Μητὰ P. Non adgnoscunt praepositi. Edd. f Αἰδητῶν] Ἐδητῶν L. g Συμπεριπλοκαὶ] Περιπλοκαὶ Fl. h Λαθρίως] Λαθρίως Ex. Fl. Λάθρι marg. A1.

58. Κλίμακα] (*Si non tangendi copia est, ebo, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema LINEA amare, haud nihil est. Ter.* Eun. III. 2. *Linea* ἀντὶ τῦ βαθμοῦ, pro *gradu* sumitur. Vide *Donat.* & *Nonnii* συμφωνίαν.) *Voeff.* Sic *Philemon.* fr. 65.

Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἶτ' ἐθαύμασαν,
Ἔπειτ' ἐπεθύμησαν, εἶτ' ἐς ἐλπίδα
Ἐνέπεσον· ἔτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρως.

M. du C.

64. Εὐθὺ] Eodem redire, legasne εὐθὺς, an εὐθύς, vid. supra, ad c. 42. & alibi dictum. *J. F. R.*

71. Αἱ γὰ φανεραὶ &c.] Ex Mf. refinge: αἱ γὰ φανεραὶ μὲ τ αἰδητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν, vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰδητὰ. Vulgo μὲ omittitur. *J. G. G.*

80. Εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμεν κατὰ τ κωμικὸν αὐτὸ ἰπάτυξιν] Interpres: *dum ductio a femoribus exordio juxta Comicum ipsum perantis.* Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae legunturapud *Diogenem Laërtium* in vita Cleanthis: Φησὶ δὲ ὁ Ἑκατων ἐν ταῖς χρείαις τύπτεσθαι μετρίως ὑπὸν ἐ, αἰ ὁ μὲν τὸν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, ἢ ὁ μὲν τοὺς μηροὺς τύπτων μηρίζει, ἔφη, ἢ, ὃν μὲ τοὺς ἀφροδισιακοὺς ἔχει παρόντας. *Hecaton autem in Chriis inquit, formoso adolescenti dicente, si in ventrem percutiam γαστρίζω, etiam in femina verberans μηρίζω, inquit Cleanthes, tu quidem o adolescens habe interfeminales pulsationes.* Nimirum μηρίζειν est inter praetextata verba, de quibus vide quae notavit vir & amicus summus *Angelus Mangius* ad hunc locum, & *Paullus Longolius* Emendat. XVII, c. 32. *J. G. G.*

81. Κωμικὸν] Quis hic Comicus sit nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. *M. du C.*

83. Μη-

paullum ultra naturam tumentes, & durius-culi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit, poſt haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunitatem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a feminibus exorſus, illa, ut ait Comicus, percutit.

54. Mihi quidem hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugatores autem, & quotquot philoſophiae ſupercilium ultra ipſa tempora ſuſtulere, honeſtorum verborum phaleris imperitos paſcant. Amator erat, ſi quisquam, Socrates, ſub eadem cum illo laena jacens Alcibiades, non ſine plaga ſurrexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eatenus tantum amatus eſt, ut e regione ſederet,

Aeacidi intentus, dum ceſſet fundere carmen:

ſed erat ipſorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum cuſtodito in verum erupit,

Femorum tuorum ſancta conſuetudo pulchrior!

τὴν φύσιν ὑπεροιδήσαντας παίζει. ἡ σφιγγόσης γαστρὸς ἀμφιλαφὴς τοῖς δακτύλοις ὑποδράττει ὁμαλῶς. μὴ τοῦτο ἡ πρωτόχνοα ἀνθεῖ ἥβης. ἡ τί τἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; τοσαύτης τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμοτέρου τινὸς ἅπτεται πράγματος· εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιάζεται, κἄπειτα κωμικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν.

Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γένοιτο. μέλειν δὲ ὀλέσθαι δέ, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπῆρκασι, σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ὑποκαίνετοσαν· ἐρώμενος γάρ ἦν, εἴ τις ἄρα, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθείς, οὐκ ἀπλῆξ ἀνέστη. καὶ μὴ θαυμάσῃς, εἰ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀκροῦ καθέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδῃ ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

ἀλλ' ἦν ἡ τοιαύτη φιλίας μεσίτης ἡδονή. στένων γοῦν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτῳ πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία Καλλίων·

τὰς

a Ἀμφιλαφὴς] Ἀμφιλαφὶς L. Nil mut. *Fl. J. P. S. H.* b Κομψεύμασι] Sic *Fr. H. P.* &c. Κομψιύσμασι male *J. Fl.* c Πεμπαινέτοσαν] Ita dedi ex P. Πεμπαισίδοσαν Edd. male. d Εἰ τις ἄρα] Εἴτε τις marg. *Al.* e Οὐδὲ γὰρ] Incipit rurſus O. f Κατ' ἀκρου] Reſtitutum ex M. & O. Κατὰ ἀκρωτήριον Edd. g Μεσίτης] Hoc praeſtat ex W. & Ox. Μεσίτης Edd. priores. h Καλλίων] Καλλίῳ W. & Ex. *Fl.* At vulgatae adſentitur P.

83. Ἐμοὶ μὲν] Μόγις ποτὲ, μιαρὲ ἐκάλεσε, τὸ σαυτοῦ ἐξάκρας. ἐξύλης δὲ προύλης ἀπόλαυε. M.

83. Μισοπαλ.] Vid. Πρ. λ. 7. *M. du S.*

85. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους] *Alciphr.* I. ep. 34. pr. Ἐξ ἧς φιλοσοφῶν ἐπαίνησας, σιωπὴς τις ἐγένου δ' τοὺς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Cl. *Bergler.* haec Luciani adducere non eſt obſcurus: item ex *Dial. Charon. Merc.* & *Mort.* ὑπὲρ δὲ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρῦς) ἐπῆρεν. Aliaque, ubi data opera ejuſmodi abſurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. *Athen.* VI. p. 224. eos ait *ſupercilia ſupra capitis verticem habere.* *J. F. R.*

87. Ἐρώμενος γὰρ ἦν, εἴ τις ἄρα, καὶ ὁ Σωκράτης] Ipſe Socrates apud Lucianum in Auctione Philoſophorum, παιδικὰς εἶχε, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. *AE. M.* Sed confer quae modo ad c. 49. pr. dicta. Item quae ad c. 51. *J. F. R.*

90. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο] Similiter *Martialis* Lib. XI. Ep. 44. *Aeacida potior levis amicus erat.* Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. *AE. M.*

93. Δέγμενος] *Homer.* Il. I. 191. *M. du S.*

94. Μεσίτης ἡδονὴ] Lege μεσίτις. *F. G.*

Μεσίτης ἡδονὴ] An μεσίτις? *AE. M.*

Μεσίτης ἡδονὴ] Po.itiſſimus *Menagius* emendat μεσίτις. Nihil verius. Supra c. 27. Φιλίας μεσίτου τράπεζαν παραθέμενοι. *J. J.*

Μεσίτης] Cod. Mſ. Ox. & W. uti emendare juſſerat *Menagius.* In omnibus impreſſis μεσίτης, prave. *M. du S.*

97. Μηρῶν &c.] Tragici cujuspiam verſiculus. *F. G.*

Μηρῶν τε τῶν &c.] Tragici cujuspiam aut Comici verſiculus. *AE. M.*

Μηρῶν τε τῶν &c.] Jambicus enim trimeter eſt, ſive ſcenarius; nam Καλλίων facit initium verſus ſequen-

τὺς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἕλλησι κωμαστὰς, οὐδὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα [a] φήσῃ τις αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθῆ γε, νὴ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην. ΛΥΚ. Οὔτ' ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τριτῶν λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκὸς ὄχλῳ· τἄλλα δὲ, τοῦ ἐμοῦ ὤτων πόρρω ἀποικιεῖν. [b] ἀφέμενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκὸς ὄχλῳ, [c] ὑφάπτεσθαι τῷ θεῷ τὸ πυρ. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τὰ ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur, nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per Cnidiam Venerem. LYC. Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae orationis quasi fundamentum jacientem, cujus initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omissa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Jam enim convenit rogum Deo accendere: nec injucundum spectaculum, eorum quae in Oeta *Deo* usu venere, praesentes admonens.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ἀλλ' ἦ [d] τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἔναγχος

IMAGINES.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

LYCINUS.

NUmquid ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, qua-

[a] Φήσει] Φησὶ W. [b] Ἀφίμεθα] Ἀφίεμεν W. [c] Ὑφάπτεσθαι] Ὑφάψασθαι O. Vulgatae ceterar. Edd. Lectioni favet M. ΕΙΚΟΝΕΣ] Περὶ εἰκόνων *Th. Mag.* v. Γοργὼ. [d] Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον] Τοιοῦτό τι ἔπαθον. *Th. Mag.* Nihil mut. Edd. vett.

ΕΙΚΟΝΕΣ] Vid. Schol. 1. ΥΠ. ΕΙΚ.

quentis. *J.F.R.*

Μωμῶν] Neque hoc unde sit scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen *Plut.* 1337. 2. Socrates apud *Xenophontem* in Συμπ. *Amicum* Achillis, non amasium fuisse probat p. 523. l. 40. Ed. Steph. *Apollodorus* etiam Achillis amasium vocat III. p. m. 97. B. *M. du S.*

1. Κωμαστὰς] Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. *Theocrit.* Eidyll. 3. *G.C.*

Κωμαστὰς] Ille certe apud *Theocritum* Idyll. 3. κωμάσειε Amaryllidis amorem aperte prae se fert. *J.M.G.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. *J.B.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] *Baurdelotii* figmentum capita 17. 20. & 22. lecta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus ostendet depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concubinam*, cum *uxorem* nullibi dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrnea (c. 10. & 2.) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor, amica; de qua tamen apud Scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Araspam Pantheae Xenophonteae amatorem laudabat, apud *Philostr.* 524. memorata; Celer enim ille, qui *Capitolino* Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) *M. du S.*

ΛΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.] Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in Edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Paris.* idque ab Cl. *Hemsterh.* quoque factum animadverto, eas suprascribi curabo, nisi fuerint nimiae. *J.F.R.*

1. Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον] Aliter in suis Codicibus legisse

quale uſu nuper mihi venit, Polyſtrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abeſt, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine ſim factus, ac prae admiratione diriguerim. POL. Inſolitum, Hercle, ſpectaculum ais, & valde violentum, ſi quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adoleſcentulis tu quidem, idque facile admodum ſic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat, quam te abducat a pulchris, quo minus adſtes illis hians, & ſaepe illacrimans etiam, ut illa ipſa Tantali *filia*. Verum dic mihi, quae nobis eſt illa Meduſa ſaxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidebis nobis ſpectaculum, neque zelotypia accenderis, ſi ex propinquo nos etiam velimus juxta te in illo obrigeſcere. LYC. Quin illud ſcito, illa te, ſi vel ab alta eam ſpecula adſpexeris, attonitum, & magis quam ſtatuae ſunt, immotum redditura eſt. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipſe

ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τοῦτο μύθου ἐκεῖνο μικροῦ δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος. ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπόφρικές τι τὸ θέαμα φῂς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἴγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὖσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μειρακίων καὶ πάνυ ῥᾳδίως αὐτὸ πάσχεις· ὥστε θᾶττον ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μεταχινήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς [e] κεχηνότα, καὶ δακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτίκα τὴν Ταντάλου. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν; οὐ γάρ, οἶμαι, φθονήσεις ἡμῖν τὴν θέαν, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον που καὶ αὐτοὶ παραπεπηγέναι σοι ἰδόντες. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὡς κἂν [f] ἐκ πλείονος μόνον ἀπίδῃς ἐς αὐτήν, ἀχανῆ σε, καὶ τὸν ἀνδριάντων ἀκινητότερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἥπιον χαίριον, εἰ αὐ-

e Κεχηνότα] Κεχηνότα male *J.* f Ἐκ πλείονος] Ἐπιμιπῆς male *J.*

11. Σίπυλον] Ὄρος Λυδίας παρὰ τὸν Σμύρναν, ἐν ᾧ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται. *V.*

* Ἐκ λίθου] Sic etiam C. Ἐν λίθῳ V. prave. *M. du S.*

Ἐκ λίθου] Verum eſt ἐν hic pravum fore. Sed ſcire cuperem quomodo haec intellexerit *Solanus* noſter, ὡ Νιόβη ἐκ λίθου μετατίθεται. Nam ſenſus ſic plane videtur oppoſitus hiſtoriae fabuloſae, quae ait Nioben converſam in ſaxum, non vero, ut hic, ſaxum commutatum in Nioben, ſive Nioben procreatam ex lapide. *Apollod.* III. §. 6. f. p. m. 168. Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦλθεν εἰς Σίπυλον. κἀκεῖ διὶ αἰχμάλωτον τὸν μυρὸν εἰς λίθον μετέβαλεν, ut plura teſtimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiaſtes hallucinatus eſt, aut pro ἐκ λίθου legendum εἰς λίθον. Si vero phraſis σωπᾶσθαι εἰς pro mutari in aliquid, non videtur probata, meminerit Scholiaſten Chriſtianum fuiſſe, neque a Scriptoribus Eccleſiaſticis adeo alienum eſſe hanc locutionem, quae non longe abit ab illo *Eſai.* XLII. 16. σιωπήσω αὐτοὺς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν. *J. F. R.*

giſſe videtur *Thomas Magiſter*, nempe τοιοῦτό τι ἴσπασθαι. *M. du S.*

Τοιοῦτόν τι] Idem eſſe, legasne τοιοῦτον, an τοιοῦτο, etſi prius Noſtro frequentius, ſupra ſatis diximus, ad *Hermot.* c. 29. aliisque locis ibi indicatis. *J. F. R.*

6. Πεπηγὼς] Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; ſaepius de aquis & fluminibus cum concreſcunt, coagulantur. *M. du S.*

11. Ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μεταχινήσειεν] Reverend. *Jac. Elſner.* haec Luciani adferens, ad *Evang.* Div. *Marci* XI. 23. ubi legitur: ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἄρθητι, καὶ βληθητι εἰς τὴν θάλασσαν &c. monet iis aeque atque his Luciani ſignificari *rem gravem & inſuperabilem*, quem vide. *J. F. R.*

Ibid. Σίπυλον] Mons is Aſiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. *Marm. Oxon.* 42. *M. du S.*

13. Ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις] Conf. infra *Navig.* c. 2. παρίστηκε δακρύων, ὥσπερ εἰώθει. *J. F. R.*

14. Ἐκείνην] Nioben ſcilicet, Tantali filiam, cujus fabula nota. *M. du S.*

21. Ἐκ πλείονος] Habuimus idem ſupra *Mer.* c. 15. *M. du S.*

23. Εἰρηνικώτερόν ἐστι] Bene monuerat *Hemſterhuſius* in marg. Ed. *Graev.* adiri poſſe *L. Bos* Ep. ad Hebr. p. 255. i. e. ad c. XII. 11. Cujus obſervatio hic addi meretur. Verba Apoſtoli ſunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omiſſum in obſerv. *Boſii*) χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: „ Ultima haec verba „ vulgo vertunt: *Poſt autem fructum pacificum reddit,*

αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ καὶκείνη [a] προσβλέψειέ σε, τίς ἔσαι μηχανὴ ἀποσῆναι αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὅσῳ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸ σίδηρον.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκῖνε, τερατῶδές τι κάλλος [b] ἀναπλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστιν; ΛΥΚ. Οἴει γάρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὃς δέδια μή σοι ἰδόντι ἀθρόως τις ἐπαινέσαι δόξω, ὡδὶ τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις μέν, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλὴ καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμπρά, καὶ εὐνοῦχόν τι πλῆθος, καὶ ἄβραι πάνυ πολλαί, καὶ ὅλως μεῖζόν γε, ἢ κατ' ἰδιωτικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΠΟΛ. Οὐδὲ τὸνομα ἐπύθου σύ γε, ἥτις καλοῖτο. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, ἡ Ἰωνίας ἐστί. τῷ θεατῇ γάρ τις ἀπιδὼν εἰς τὸ πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε, Τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, ὅτως ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Revinctum enim te quorsum voluerit abducet, quod magnes facit in ferro.

2. POL. Desine, Lycine, portentosam pulchritudinem effingere; sed dic mihi, quae sit mulier? LYC. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui metuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar: tanto illa apparebit praestantior. Verum quae sit, non habeo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo, & ancillae fane multae, atque in universum major, quam pro fortuna privata, res videbatur esse. POL. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur? LYC. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Spectatorum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, *Tales quidem*, inquit, *sunt formae Smyrnenses, nec mirum, si pulcherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit.* Videbatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse qui dicebat, adeo illa gloriabatur.

3. POL.

[a] Προσβλέψειέ σε] Sic etiam habere *J. Fl. B2. V2.* & *S.* notat *Sol.* Sed & sic *P. S.* &c. [b] Ἀναπλάττων] Ἀναπλάττου male *J.*

„ uti etiam Belgae. Mallem ego: *Laetum*, vel *jucundum fructum*, ut Cicero dixit *jucundissimum fructum libertatis*. Εἰρηνικὸν enim Graece saepe dicitur „ id quod *dolori* & *acerbitati* oppositum est. Sic apud „ *Lucian.* Imag. pr. Καὶ τοῦτο μὲ ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι. „ i. e. *Et hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius „ est.* Male ibi Interpres: *& hoc forte magis ad pacem facit* &c." Hucusque *Bos.* At *Obsopoeus: & fortasse quod dixi, leve est prae hoc quod dicturus sum.* Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur sane εἰρηνικὸν hic esse responsum oppositum praemisso a *Polystr.* Θέαμα δεινῶς βίαιον, adeoque *lenius*, *placidius*, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet καρπὸς εἰρηνικὸς pro *laeto fructu* adeo usitatum esse; etsi minime nego in adducto loco N. T. sic esse vertendum; quia directe opponitur τῇ, ὁ χαρᾶς. Ac *lenius* significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ πρᾶῦμα ἧττον καίριον: quare etiam punctum quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante εἰ δὲ καὶκείνη posui; ibi enim nova oppositio incipit. *J.F.R.*

28. Λίθος ἡ Ἡρακλεία] *Plin. Aristot.* Sic apud *Pisid.* Cosmogr.

Πάντας ὑφέλκων οἷα μαγνῆτις λίθος,
Ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Ἡρακλείαν τὴν λίθον,
Φύσιν δ' αὐτὸς ἑλκτικωτέραν ἔχει.

J.B.

31. Οἴει] Attice pro οἴῃ, quod in verbis βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι perpetuum esse, supra jam observavimus. Vid. Cl. *Maittair.* de Dialectt. p. 62. 63. Et Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. 40. Ubi πεύσει *audies.* Et vers. 60. ἐπανθώνει *interrogas*, ac sexcenties alibi. *J.F.R.*

44. Σμυρναϊκὰ] Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri Uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (*Capitol.* c. X.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. *M. du S.*

45. Καλ-

3. POL. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide feciſti, qui neque ſecutus ſis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quaenam eſſet: certe formam illius, quantum ejus fieri poteſt, ſermone oſtende. Forte enim ſic eam agnovero. LYC. Vides quantum ſit, quod petiiſti, non eſt facultatis dicendi, meae praeſertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhaſius, apti videantur, aut ſi quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero exemplum artis imbecillitate. POL. Tamen Lycine, qualis erat ſpecie? Neque enim periculoſus ille conatus, ſi viro amico oſtendas imaginem, quomodocunque lineae ſe habeant. LYC. Quin tutius mihi facturus videor, ſi veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant. POL. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante annos mortui? LYC. Facile, ſi quidem tu non graveris aliquid mihi reſpondere. POL. Interroga modo.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν [c] ἐπεὶ λίθῳ τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, [d] ὅτε ὡμολόγησας, ὅτε τὸν Σμυρναῖον [e] ἐκεῖνον ἐρόμενος, [f] ὅστις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε ἐπόδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν ὅτῳ γνωρίσαιμι. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ἡλίκον τοῦτο ᾔτησας, ὦ χρηστὲ λόγων δύναμιν, ᾗ μάλιστά γε τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι ὅτῳ θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, ἂν ὁ Ἀπελλῆς, ἢ Ζεῦξις, ἢ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσθενείᾳ τῆς τέχνης. ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποιά τις [g] ἦν τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ ἐπισφαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τὰ γραμμῆς ἔχει. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον [h] αὐτὸς ποιήσειν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινας ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα. ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο φῄς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες; ΛΥΚ. Ῥᾳδίως, ἢν σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνεσθαί τί μοι. ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ.

a Ἐπεὶ] Ita jam optime *F.* cum *Fl.* & *Ald.* Ἐπὶ male *B2. Fr. P. S. H.* d Οὗτε] Οὔτε male *F.* e Ἐκεῖνον] Omiſſum in *F.* Adeſt in *Fl. V2. B2. Fr. P. S.* f Ὅστις] Ὅστις *F. Fr. Fl. B2. P. S.* Ἥτις ἴσως L. g Ἦν] Male abeſt a *Fl.* Adeſt in *P. P. F.* &c. h Αὐτὸς] Οὕτως adſcripſerat *Solan.* Sed nihil mutant Edd.

57. Ἀπελλῆς] Ζωγράφων ὀνόματα παλαιῶν & σεμνῶν. *G.*

45. Καλλίστη] Vid. not. ad *Marm. Oxon.* p. 22. 2. & 65. 1. & p. 97. Ante terrae motum, quo ſub M. Aurelio concuſſa & funditus everſa haec civitas legitur; an. Chr. CLXXVII. qua de re conſulendus *Ariſtides* Μονῳδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ. T. I. p. 478. & *Syncellus* p. 353. Eadem *Marm. Oxon.* p. 97. ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. *Spanh.* 648. & *Philoſtr.* p. 145. *Strab.* XIV. 646. *M. du S.*

49. Ἐπεὶ] In *B2. Fr. P.* & *S.* ἐπὶ prave legitur. *M. du S.*

Ἐπὶ λίθου] Lege ἐπὶ λίθου. *F. G.* Et hic reddidi Luciano ex Edd. antiquis. *F. F. R.*

Ibid. Λίθου ἐποίησας] Alibi ποιεῖν λίθου ſignif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix eſt ut mediocriter verſatos admoneam. Vid. *L. Bos* Ellipſ. v. ἔργον. *F. F. R.*

51. Ὅστις] Lege ἥτις, uti & conjecit aliquis in margine Cod. L. ſi de femina intelligi velis, ut ſupra c. 2. & Et. A. VI. *M. du S.*

Ὅστις] Etſi permutatio generis in ſimili locutione locum habere poſſit, ut maſculin. in generali interrogatione, tamquam dignius ac femininum ſub ſe complectens, praeferatur, E. c. *Ach. Tat.* I. p. 7. πολὺ πλέθει οἰκετῶν & θεραπαινίδων ἃς συνεκπέμψας ὁ Σώστρατος ἔτυχεν ταῖς γυναιξίν. οὐ μίσοις δὲ ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae poſteriora ibi recte quidem vertuntur: *Inter EAS mulier erat procera*, ſed ſervi & ancillae erant permixti: Utque alias generis permutationes etiam ſaepe ſupra vidimus; & *Dial.* ſeq. c. 9. videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confuſionem, quam id pareret, quia ſic ad proximum Σμυρναῖον referretur. quare ἥτις recepiſſem, ut revera recipiendum duco, ſi vel in uno Cod. aut Ed. inveniſſem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia ſine codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto; ſciatque, me tamen modum ſervare, & non niſi urgente neceſſitate id facere in iis, ubi facile Lectoris adſenſum nanciſci ſpero. *F. F. R.*

64. Αὐτὸς] Lege αὐτῶς, vel αὐτό. *M. du S.*

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ [a] Κνιδίων; ΠΟΛ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτήν; ΠΟΛ. Νὴ Δία, τὴν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρασθείη τις τοῦ ἀγάλματος, καὶ λαθὼν ὑποληφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατὸν, ἀγάλματι; τοῦτο μέν σοι ἄλλως ἱστορείσθω. σὺ δὲ (ταύτην γάρ, ὡς φῄς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τόδε ἀπόκριναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους ἑώρακας. ΠΟΛ. Ἦ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ῥᾳθυμότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῆς Ἀλκαμένους πλασμάτων παρεῖδον. ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μέν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσομαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλάμιδος [b] Σωσάνδραν τεθέασαι. ΠΟΛ. Εἶδον κἀκείνην πολλάκις. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τῶν δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπῄνεσας; ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἢ καὶ ἐπιγράψαι τὸνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ, νὴ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

4. LYC. Peregrinatus ne aliquando es, Polyſtrate, in *urbe* Cnidiorum? POL. Sane. LYC. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidiſti. POL. Ego vero, ita me Jupiter, operum Praxitelis pulcherrimum. LYC. Sed fabulam etiam audiſti, quam narrant de ea cives, amore aliquem captum ſtatuae clam cum relictus eſſet in templo, coiiſſe, quoad ejus fieri potuerit, cum ſtatua. Atque illud quidem alias tibi referatur: jam vero, hanc enim, ut ais, vidiſti, age, mihi illud quoque reſponde, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis *Venerem* vidiſti? POL. Equidem omnium, Lycine, ſim negligentiſſimus, ſi pulcherrimum Alcamenis ſignorum praetervidiſſem. LYC. Illud quidem, Polyſtrate, non exquiram, an, cum ſaepe eſcenderis in arcem, Calamidis Soſandram contemplatus fueris? POL. Vidi & illam ſaepius. LYC. Sed ſatis iſta. Inter Phidiae vero opera, quod maxime laudaſti? POL. Quod vero aliud, quam Lemniam (*Minervam*) cui etiam inſcribere nomen ſuum Phidias voluit? & Amazonem, per Jovem, innixam haſtae.

5. LYC.

a Κνιδίων] Leg. Κνίδῳ adſcriptum marg. *J.* Sed in Κνιδίων conſpirant Edd. *b* Σωσάνδραν] Δωσάνδραν male *Fl.* Σωσ... recte cett.

73. Κνιδίων] Lege Κνίδῳ. *M. du S.*

74. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῶν] Venerem Gnidiam marmoream, *Euploiam* a Gnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni æſtimat Lucian. in *Amorib.* Nec me fugit id Sami contigiſſe ab Athenæo eſſe proditum, qui volumine XIII. Gnidiæ Veneris ſimulacro effingendo Phrynes amicæ corporis venuſtatem quaſi exemplar imitatum eſſe Praxitelem contexuit. *Val. Max.* *G. C.*

Ibid. Ἀφροδίτην] Eam intelligit; de qua in Ἐρωτ. c. 11. 13. multa legiſti. *M. du S.*

75. Πραξ. — κάλλ.] Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. *Ovid.* Art. Am. III. 223. Uraniam Noſter vocat Ὑπ. Εἰκ. c. 23. *M. du S.*

77. Μῦθον . .] Hiſtoriam habes Ἐρωτ. c. 16. & 15. *M. du S.*

83. Τὴν ἐν κήποις] De Venere hortenſi vel potius in hortis poſita (Græcis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) *Lucian.* in Dial. Meretr. *G. C.*

Ibid. Ἐν κήποις] Vid. *Dial. Meretr.* VII. pr. *M. du S.*

Ibid. Ἀθήνησι] Non ergo Athenis hoc ſcriptum eſt. Romae, an in Aſia ſcriptum ſit, dubium videri poſſit. Veneris autem ſtatua eſt, quam deſignat. *M. du S.*

89. Καλάμιδος Σωσάνδραν] Vide & Ἐτ. Δ. III. *Fl.* autem hic & infra c. 6. bis *Doſandran* pro *Soſandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐτ. Δ. III. *Soſandran* exhibet. *M. du S.*

94. Τὴν Λημνίαν] Lemniam omnibus Phidiae operibus anteponit, cui & nomen ſuum ad eam ſcripſiſſe Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt nomen ſortitam credit *Pauſanias* in Atticis. Nonnulli a loco qui eſt in arce Athenienſium, λίμναι nuncupato, unde & *Dionyſ.* λιμναῖος. *G. C.*

Ibid. Λημνίαν] Statua erat Minervae, quae ita dicta eſt, quia a Lemniis erat dicata. Vide *Pauſan.* Attic. p. 26. 32. *M. du S.*

98. Δώσει] In omnibus legebatur δώσῃ. Prave, cum loquatur is ipſe, qui Imaginis effictor eſt. *M. du S.*

Δώ-

5. LYC. Pulcherrima, ſodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age jam ex omnibus hiſce, ut poteſt, coagmentatam tibi unam imaginem oſtendam, quod in ſingulis eximium eſt, habentem. POL. Et quomodo illud fieri poteſt? LYC. Non difficile eſt, Polyſtrate, ſi jam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodiſſime poſſit, ſervata ſimul commiſcendi proportione & varietate. POL. Recte. Sumat ſane atque oſtendat. Volo enim videre, quomodo illis uſura ſit, aut quomodo ex tot diverſis componens unam aliquam, non abſurdam effectura ſit.

6. LYC. Atque jam tibi videndam praebet, dum exiſtit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, ſolum caput ſumens; reliquo enim corpore, cum nudum ſit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & ſupercilia quaſi ad amuſſim facta ſines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam oculorum mobilem hilaremque gra-

ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἑταῖρε, ὥστε οὐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν δέησιν. Φέρε δὴ ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἷόν τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον ἀπ' ἐκάστης ἔχουσαν. ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τοῦτο γένοιτο; ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τῇδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ μεταχοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἁρμόζειν, ὡς ἂν εὐρυθμόταται δύναιντο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο, καὶ ποικίλον. ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν ἐπιδεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεὶς, οὐκ ἀπάδουσαν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην τὴν εἰκόνα, ὧδε συναρμόζων, ἐκ Κνίδου ἥκουσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβών· ἄδεν γὰρ τῷ ἄλλῳ σώματι, γυμνῷ ὄντι, δέησεται τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε τὸ εὔγραμμον, ἐάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τὴν ὀφθαλμοῦ δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ, καὶ

χαρ-

c ΛΥΚ.] Deeſt male in *Fl.* & alibi paſſim. d Δέησιν] Δέησιν legendum monebat marg. *J.* Sed in δέησιν conſpirant Edd.

Δέησιν] *Solan.* δέησιν corrigebat. At, ſi corrigendi libidine agimus, poſſim aequo jure δέησιν conjicere. Quamvis autem δέησιν bene quoque ſe haberet, veluti εἶη pro εἴη (de quo vid. ad c. 2. hujus Dial. & *Maittair.* p. 63.) tamen quia id perpetuum non eſt, nihil in vulgata mutarim. Noſter ſupra *Tim.* §. 48. verſ. 98. σύ γε — εἰδὴ ἵνα δέησῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, & alibi non ſemel. *Epict.* Sent. 28. p. 104. ὅτι πλείονα τῶν δέοντων προσοίσῃ, ὅτι ἀνωφελῶν δέησῃ. ubi manifeſto eſt ſecund. perf. fut. med. Verum *Solanus* ſuum δέησιν non accepit, credo, pro ſecunda indicativi fut. med. a δέομαι, ſed pro tertia activi, quod defendi poteſt ex *Salt.* c. 3. τὴν ἀπλογίαν σοι δέησει, alioque exemplo ab *Stephano* adducto, ubi εἰδὴν γὰρ δέησέ μοι ταῦτα ἔχοντα, aliisque mox adducendis, ut ſenſus eſſet: *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quaſi a δέι, *nihil opus erit al. art.* Eoque ſenſu abſoluto & ego accipio, credoque eſſe tertiam aoriſti ſubj. act. quem habere poteſtatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit.* Ut enim δέομαι pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum ſatis eſt frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo ſine caſu, modo ut perſonale cum nominativo. Ex inſigni copia en pauca. Infra *Tox.* c. 37. ὧν δέῃ. & c. 47. καὶ πολέμου δέησιν ἡμᾶς. Pro *Imag.* c. 16. ἴδωι μοι μαχῶν τὸν λόγον. Supra *Amor.* c. 3. Ἀλλά σοι ἐς παθαρσίων τέχνε δέησει. Sed in *Dial. Meretr.* 2. ante med. εἰδὴν δέησει, dubites, ſitne ſecundae an tertiae perſonae. *Liban.* Ep. 118. εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δέησει. Sic δεῖ ἀγορᾶσίνων τοῖς γάμοις, *Alciphr.* III. p. 388. Ibid. Ep. 35. pr. δεῖ δὲ ἱστορίας. *J. F. R.*

99. Ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων] Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit, *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

19. Καὶ τὸν ὀφθαλμὸν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ] Sic *Anacreon* Od. XXVIII.

Τὸ δὲ βλέμμα τῶν ἀλιβῶς
Ἀπὸ πυρὸς ποίησον
Ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
Ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.

Ad quem locum vide Interpretes. *L. Bos.*

Καὶ

κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο μάλιστα φυλάξει καὶ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τῆς ὄψεως ἀντωπά, πᾶς Ἀλκαμένης καὶ ἡ ἐν κήποις λήψεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, οὐχὶ καὶ ἡ ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἡ Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸ αὐχένα οὐχὶ τῆς Ἀμαζόνος λαβών. ἡ [a] Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδίαμα [b] λεπτὸν [c] καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς οὐχὶ τῆς Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλήν. τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἡλίκον ἂν γένοιτο; τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο τὴν Πραξιτέλη μεμετρήθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ; [d] καλὴ γενήσεται ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἔτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καλὰ λέλοιπάς τι κάλλους ἔξω τοῦ ἀγάλματος, κατὰ τὸν Πραξιτέλη δοκοῦν, ἐπιμελήσεται. Malas autem, & quae in adverso vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* assumet, & insuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec inquam & ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus circumscriptionem, & genas teneras, & nasi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commissuram idem, & cervicem sumtam ab Amazone. Sosandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & risus tenuis ac latens sicut illius erit, itemque compositus & decens amictus a Sosandra, nisi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi mensura quaenam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur. Quid tibi, Polystrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime si accuratissima ratione perficiatur?

7. POL. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudinis aliquid extra ima-

a Σωσάνδρα] Δωσάνδρα iterum male *Fl.* ac tertium paullo post. Sed bene cett. Σωσ... b Λεπτὸν] Sic Edd. omn. Σεμνὸν A. P. & marg. *Alw.* c Καὶ λεληθὸς] Καὶ deest in *Fl.* & λεληθὼς male habet eadem pro λεληθὸς, quod recte legitur in cett. aeque ac in P. & A. d Καλὴ] Πολὺ A. P.

Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν &c.] Plura vid. ap. eumd. *L. Bos* in Animadv. ad *Philostr.* p. 47. ubi docet ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse *lubricum*, s. *oculorum mobilitatem*. Adde Nostrum Dial. seq. *Amor.* c. 3. ἱλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ τακερᾶς ἀνυγραίνουσα. *J.F.R.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresserit; nostri sane homines in marmore ista effingere non valent. Quorum statuae, quamvis caeteroquin pulcherrimae, oculis sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. *M. du S.*

33. Λεπτὸν ἢ λεληθός] Angl. σεμνὸν ἢ λαλ. *J.B.*

36. Σωσάνδρας] Florent. Δωσάνδρας. *J.B.*

37. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον] Habemus eandem phrasin in Novo Fodere, *Ep. ad Eph.* IV. 13. — εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba Cl. *Bos* p. 183. ita commentatur: „ I. e. *in virum adultum, ad* „ *mensuram staturae.* Lucian. *Imag.* (h. l.) τὴν ἡλικίας „ δὲ τὸ μέτρον, ἡλίκον ἂν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα — μεμετρήθω. i. e. *Staturae vero men-* „ *sura, quanta esse debeat, mensuretur maxime se-* „ *cundum Venerem Cnidiam.* Perperam ibi Interpres „ ἡλικίας μέτρον reddidit: *aetatis modum*". Obscopoeus: *aetatis mensuram.* Sed Clariss. *Gesnerus* interpunctionem mutavit, interrogandi signum post γένοιτο faciens, & comma quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca sic saltem Latinis responderent: & quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum *Bosio* vulgatae distinctionem retinere, an praeeuntem *Gesnerum* sequi, & vel novam personam inferre, quod tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλίκον dixisset; nam etsi ἡλίκον quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admirantis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a *Bosii* versione ac vulgata distinctione nondum recederem. *J.F.R.*

40. Δοκεῖ] Post hanc vocem in Anglicano Cod. πολὺ. *J.B.*

51. Κα-

imaginem ; qui ſic omnia in illam contuliſti ? LYC. Atqui hoc minimum eſt, amice, niſi videntur pauca tibi ad formae decus conferre color, & cujusque rei condecentia, ut exacte nigra ſint, quae ſunt nigra, alba autem quae oportet eſſe talia, & ruborem *ubi decet* efflorescere. Et *quantum ad* haec talia forte illud, quod maximum eſt, nobis adhuc deeſt. Unde igitur & haec parabimus ? an advocemus ſcilicet pictores, & maxime quotquot illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempeſtive allinendis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille, & Apelles, & Aëtio. At hi diviſis operis, Euphranor comae colorem det, qualem Junonis pinxit, Polygnotus vero ſuperciliorum decorem, & ruborem ſuffuſum genis, qualem Caſandram in conciliabulo Delphis fecit. Veſtem vero etiam hic faciat, ſubtiliſſime elaboratam, ut adſtricta ſint quae debent, fluctuent autem pleraque. Reliquum corpus Apelles oſtendat, Pacatae exemplo, praeſertim ne nimis candidum, ſed

45 τῷ, ὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς; ΛΥΚ. Τοῦτο μικρόταλον, ὦ Φιλότης, εἰ μή σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χρόα, καὶ τὸ ἑκάστῳ πρέπον· ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὁπόσα μέλανα, 50 λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρὴ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν· καὶ τὰ τοιαῦτα [e] κινδυνεύει τῷ μεγίστῳ ἔτι ἡμῖν [f] προσδεῖν. πόθεν οὖν καὶ ταῦτα προισαίμεθ' ἄν, [g] ἢ παρακαλέσαιμεν δηλαδὴ τοὺς [h] γραφέας, καὶ μάλιστα 55 ὁπόσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσαι τὰ χρώματα, καὶ εὔκαιρον ποιεῖν [i] ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ παρακεκλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀπελλῆς, καὶ Ἀετίων· ὅτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἵαν τὴν Ἥρας ἔγραψεν· ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων τὸ ὑπέρυθρες, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθὲς, οἵαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ [k] λέσχῃ ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ ὅτῳ ποικιλτέον ὑφηνάσθω ἐς τὸ λεπτόταλον ἐξειργασμένην, ὡς συνεσταλθαι μὲν ὅσα χρὴ, διηρεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω, χρώμενος τῷ Παχάτῃ· μάλιστα μὴ ἄγαν

e Κινδυνεύει &c.] Κ. γοῦν τ. μ. *Pell.* Vid. nott. f Προσδεῖν] Sic *P. S. Fl. B2.* Προσδεῖ male reliquae. g Ἢ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in Coll. & Edd. cett. h Γραφέας] Συγγραφέας male *Fl.* Vulgatam tenent cett. & P. i Λέσχῃ] Nihil mutare Edd. notat *Solan.* k Ἐποίησε] Ἀποίησε male *J.*

51. Κινδυνεύει τῷ . .] In veteribus quibusdam Edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ. *M. du S.*

Κινδυνεύει — προσδεῖν] Conſului Edd. cognovique *P.* & *S.* ſic habere & interpungere, ut edidimus. *Fl.* & *B2.* vero comma poſt τοιαῦτα male collocare. *Junt.* vero *Ald. Hag. Fr.* Καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει τῷ μεγίστῳ ἔτι ἡμῖν προσδεῖ. Nam quod in noſtro *Juntinae* exemplari προσδεῖν conſpicitur, id *Solani* manu ita correctum erat, ut vix dignoſci poſſet, impreſſumne an manu ſcriptum eſſet illud *v.* *J. F. R.*

58. Εὐφράνωρ] Meminit ejusdem rurſus *Jov. Trag.* c. 7. *J. F. R.*

63. Λέσχῃ] Vide *Pauſan.* 341. 33. Et de Caſſandrae illius pictura 343. 11. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῇ λέσχῃ] Unice huc facit *Pauſan.* in ipſa Delphorum deſcriptione *Phoc.* p. 657, 8. Ὑπὲρ τὴν Κασσοτίδα ἐστὶν οἴκημα γραφὰς ἔχον τοῦ Πολυγνώτου, ἀναθήματα μὲν Κνιδίων, καλοῦσι δὲ ὑπὸ Δελφῶν Λέσχην· ὅτι ἐνταῦθα συνίστης τὸ ἀρχαῖον, τότε σπουδαιότερα διελέγοντο, καὶ ὁπόσα μυθώδη κ. τ. λ. Eſt enim longa operum Polygnoti in illa Leſche (*conciliabulum* reddidit Amaſaeus Romulus) enarratio, in qua neque Caſſandra omiſſa eſt p. 660, 6. *J. M. G.*

68. Διηρεμῶσθαι] De pictoribus proprie uſurpari hoc verbum, vid. T. I. *Somn.* §. 8. multis ab Cl. *Hemſterh.* demonſtratum. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τὸν Παχάτην] Suſpectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. Παγκάστη eſt apud *Aelian.* V. H. 12, 34. concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem eſſe, quae Campaspe ſcribitur ap. *Plin.* 35, 10. ſ. 36, 12. opinio eſt *Perizonii* ad l. c. *Harduinus* ad Plinium ſic laudat Aelianum, ut ſubjungat, etiam hoc Luciani loco Παγκάστῃ eſſe. Quodcumque nomen fuit, tres ſcriptores de eadem muliere loqui mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere juſſus eſt concubinam Alexandri: itaque amavit, quod ſolum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. *J. M. G.*

ἄγαν λευκὴν, ἀλλὰ ἔναιμον ἁπλῶς· τὰ χείλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ Αετίων ποιησάτω. in quo sanguinem inesse appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion. 70

Μᾶλλον δὲ τὸ ἄριστον τῶν γραφέων [a] Ὁμήρου, παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ [b] δεδέγμεθα. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖνος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἠρέμα πεφοινιγμένῳ, τοιόνδε ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς οὗτος καὶ τὰς ὀφθαλμὰς γραψάτω, βοῶπίν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπιλήψεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, ὡς [c] ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεται· καὶ Φιλομειδῆ δὲ Ὁμηρος ποιήσει καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ [d] ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ [e] τῷ τῆς Βρισέως. 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80

8. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praesente & Apelle, assumsimus. Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, *ebori* ei comparans leniter *purpurascenti*, tale sit universum. Idem vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conspicuam: adjuvabit illi opus etiam Thebanus poëta, qui supercilium elaboret. Etiam *risus amantem* faciet Homerus, & *candidis lacertis*, & *roseis digitis*, & aureae Veneri similem faciet justius multo quam Brisei filiam.

Ταῦτα μὲν ὧν πλαστῶν καὶ γραφέων καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάσονται. ὃ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ [f] ἅπασαι ἅμα, ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες περιχορεύουσιν, τίς ἂν μιμήσαιτο δύναιτο; ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ὦ Αυκῖνε, φῂς, καὶ διίπετες ὡς ἀληθῶς, οἷόν 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90

9. Atque ista quidem statuariorum, & pictorum, poëtarumque filii efficient. Quod autem in hisce omnibus floris instar enitet, Gratia, quin omnes simul, quotquot sunt Gratiae, & quotquot sunt Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis possit? POL. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a Jove revera demissum, quale quid eorum fuerit, quae na-

a Ὁμήρου] Sic Edd. praeter *J.* quae μηρὸν. b Διδέγμεθα] Δεδέγμεθα *J.* sola. c Ἰοβλέφαρον] Τὸ βλέφαρον male Edd. priores. d Ὅλως] Bene sic *P.* aliaeque. Ὅλῳ *J.* e Τῷ] Τῇ Edd. male. f Ἅπασαι] Sic recte *S.* & *A.* Male cett. ὃ πᾶσαι.

70. Ῥωξάνης] Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. *G.*

70. Ῥωξάνης] Alexandri nuptias pinxerat Aetion, quam tabulam enarrat in Ἡρωδ. c. 4. & 5. *M. du S.*

71. Τὸν ἄριστον τῶν γραφέων Ὁμήρου] Cl. *Hemsterh.* margini adleverat, vid. *Davis.* ad *Cic.* Tusc. Disp. V. p. 387. Ed. 2. Hujus igitur notam, quia huc facit, nec longa est, ecce subjungo. *At ejus* (Homeri) *picturam, non poësin videmus*, scribit ibi *Cicero*. Ad quae *Davis.* „ Vult Noster, *Homerum* ita res describere, „ ut eae ipsae nobis ante oculos esse videantur, & „ hinc ἀγαθῷ ζωγράφῳ comparatur apud *Athenaeum* „ L. IV. p. 182. A. Eumque τὸν ἄριστον τῶν γραφέων vocat *Lucian.* in Imag. h. l. Vide & scriptorem vitae „ Homericae in opusculis Galeanis p. 401. Certe non „ tradit *Cicero*, se *Homeri* picturam seu faciem pictam vidisse; quod perperam censuit vir doctissimus *Gisb. Cuperus* Apotheos. p. 10. *J. F. R.*

73. Τὶ τοῖς Μενελάου μηροῖς] Non satis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille sana & integra Menelai femora sic describit, sed sanguine e vulnere, quod sub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140.

Αὐτίκα δ' ἰὸν ἔρυσε πάλιν νευρὴν τε κολωτῆς.
Ὡς δ' ὅτε τις ἐλεφάντα γυνὴ Φοίνιξ μεμιγμένη —
Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιανθέον αἵματι μηροὶ κ. τ. λ.
J. M. G.

74. Ἐλεφαντὶ εἰκάσας] *Hom.* Il. Δ. 141. *M. du S.*

79. Θηβαῖος ποιητὴς] *Pindarus* Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid, suspicor ego ἰοβλέφαρον scriptum fuisse, ut Ὑπ. Εἰκ. c. 26. Apud *Pindarum* certe παῖδ' ἰοδόσυχον, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλεφάρου deduxeris. Unum obstare videtur huic emendationi, quod Poëtam illum, quisquis est, de Venere usurpasse dicat vocem ἰοβλέφαρος. Cum l. c. *Pindarus* de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forsan alibi Pindarus de Venere usurparit. *M. du S.*

Ibid. Ὁ Θηβαῖος ποιητὴς] *Hesiodus* in Scuto Herc. 7. in descriptione Alcmenae,

Τῆς

nascuntur caelitus. Sed quid facientem vidisti? LYC. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero jam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo comitantium nescio quid: neque enim ita ut exaudiri posset loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat, quomodo dicam tibi? quam albos; quam aequabiles, & sibi invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vidisti, de splendidissimis & aequalibus margaritis; ita ad seriem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *sectili* apud Homerum *ebori* similes, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes, aut distantes, quales plerisque: sed quaedam omnium aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aeque juncti: in universum autem magnum quoddam miraculum spectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

τι τ̃ ἐξ ὑρανῦ γένοιτο. τί δὲ τράσυσαι εἶδες αὐτόν; ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χερσὶν εἶχεν, ἐς δύο [g] συνειλημμένον· καὶ ἐώκει τὸ μὲν τοι ἀναγινώσκειν αὐτῦ· τὸ δὲ ἤδη ἀνεγνωκέναι. μέλλοντα δὲ τροιῦσα, διελέγετο τ̃ παρομαρτύντων τινί, οὐκ οἶδ' ὅ, τι· ὑ γὰ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὀδόντας ἐξέφηνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲ λευκοὺς, ὅπως δὲ συμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους; εἶπα κάλλιστον ὅρμον εἶδες ἐκ τ̃ γλυπτοτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτ̃ν, ὕτως ὅπι στίχου ἐπεφύκεσαν· ἐκοσμῦντο δὲ μάλιστα τῷ τ̃ χειλέων ἐρυθήματι. ὑπεφαίνοντο γῦν [h] αὐτὸ δὴ τῷ τῦ Ὁμήρου ἐλέφαντι τῷ πριστῷ ὅμοιοι, ὐχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτ̃ν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, [i] οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλλά τις πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἓν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα [k] καὶ θέαμα, πᾶσαν τ̃ ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικός.

ΠΟΛ.

g Συνειλημμένον] Συνειλημένον uno μ *f. Ald. Va.* P. Συνειλημμένον geminata consona *Fl. Ba. Fr. P. H. S.* h Αὐτὸ] Sic dedi ex *Fl.* Αὐτῷ enim ceterae. i Οἷοι] Οἷα P. k Καὶ θέαμα] Desunt haec verba in *Fl.* Adsunt in cett. & P.

Τῆς δ' ἀὸ κρήθεν, βλεφάρων δ' ἀπὸ κυανεάων
Τῶν ἄηθ' οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

J. M. G.

Ibid. Ἰοβλέφαρον] Ita correxerat *Solan.* in *f.* Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contulerit c. 26. *pro Imag.* f. ubi recte: ἕτερ δὲ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. *J. F. R.*

82. Τῇ χρυσῇ Ἀφροδ.] *Hom.* Il. T. 282. *M. du S.*

87. Ἅπασαι] Omnes Edd. ante *S.* hic prave ὃ πᾶσαι, habebant. Bene factum quod mutavit Benedictus. *M. du S.*

Ibid. Ὁπόσαι χάριτες — ἀνεχορεύοντες] Ut Lucianus hic, Χάριτας ἀνεχορεύειν dixit, ita *Anacreon* ἀνεπτέσθαι, de iisdem, Od. XXVIII. Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ Χάριτες πτέσθιλο πᾶσαι. *L. Bos.*

Ibid. Χάριτες — ἀνεχορεύοντες] *Alciphr.* III. 1. Ipsas Gratias in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ἄλλο, ait, πρόσωπον αὐτοῦ ὑπερχεῖτο ταῖς παρειαῖς εἴκοις ἂν τὰς Χάριτας. Sed καὶ τοῖς ὁμοίοις χαρίτων ἀνεχορεύει δίκας ex *Aristaen.* adfert ibid. *Bergl.* *J. F. R.*

90. Δώτεις] Conf. infra Ἰκαρομ. c. 2. pr. *M. du S.*

93. Συνειλημμένον] Recte P. *Ald.* & *Ven.* utraque. In reliquis prave συνειλημμένον. *M. du S.*

Συνειλημμένον] Sic legendum esse, a συνειλέω, non συνειλημμένον a συλλαμβάνω, ipsa series orationis indicat: & ita dederat *Aldus*, a quo nescio cur discessum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cujus pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat, & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendo jam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημμένον. *J. M. G.*

Συνειλημμένον] Ejeci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis Edd. Alia enim res esset, si a λαμβάνω formatum foret, quod συλλημμένον facit; ut ap. LXX. in *Esai.* XI. 5. & *Herodian.* 2. 2. f. At quia est ab εἴλω, *volvo*, bene monuit *Solanus*, alterum μ omittendum. *J. F. R.*

6. Αὐτὸ] Sic *Fl.* quod probum est. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat; sed minus venustum est. *M. du S.*

Ibid. Ὁμήρου ἐλέφαντι] *Homer.* Od. Σ. 195. *M. du S.*

ΠΟΛ. Ἔχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς ἥν τινα καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐνούχους δέ τινας ἕπεσθαι αὐτῇ ἔφης, νὴ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν, ὦ μακάριε, τὴν ἀοίδιμον ταύτην λέγεις. ΛΥΚ. Τί δέ ἐστιν αὐτῇ τὄνομα; ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρόν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἐπέραστον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκείνῃ τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαινοῦντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα; ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρῶν αὐτήν, οὕτω διατίθεμαι, ὁπόταν κατ' ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένωμαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούω λεγούσης αὐτῆς, ἃ ποτοίη λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλισε τὸν ἄνδρα, καὶ οἵα ἦν προπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

10. POL. Quiesce. Jam enim apertissime intelligo, quam mulierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti autem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam quosdam milites: illam Imperatoris conjugem, celebratissimam illam, dicis. LYC. Quod vero est illi nomen? POL. Valde ipsum quoque venustum, Lycine, & amabile. Est enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. Nosti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam quandam & pulchram mulierem. LYC. Ita sane est, & quasi viderem illam, ita animatus sum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armaverit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

ΠΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστραπὴν παραδραμοῦσαν ἅπαξ εἶδες αὐτήν, καὶ ἔοικας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφήν, ἐπαινεῖν. τὴν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀθέατος εἶ, οὐδὲ οἶσθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῷ τινι ἄμεινον, καὶ θειοτέρου τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοιοθὴς ὤν, καὶ

11. POL. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar illam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in promtu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum autem animae ejus nihil vidisti: nec nosti, quam longe sit ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* praestantior ac divinior. Ego vero, familiaris enim sum, & saepe cum ea, popularis quippe, lo-

a Διατίθεμαι] Bene sic Edd. & P. Διατίθεμαι Ex. *Fl.* b Ἐκεῖνό που] Ἴσως ἐκεῖνον L.

17. Νὴ Δία καὶ στρατιώτας] Puto haec verba Lycini esse, adjungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum jam audiit Smyrnensem esse, cum Caesare vivere. *J. M. G.*

18. Βασιλεῖ] L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, *per singulas civitates Asiae, Pamphiliae Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur*, teste *Capitolino* VI. *Fertur praeterea ad amicae vulgaris urbitrium in Syria posuisse barbam.* c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cujus tamen nomen intercidit. (Idem *Capitol.* in Anton. Pio c. VIII.) Sed junior tum Lucianus, si rite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Ejusdem amores tangit *Julianus* in Caesaribus, cum ait, σώφρων, οὐ τὰ εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν πολιτείαν. *M. de S.*

Βασιλεῖ συνοῦσαν] Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adulatores vincit. *M. V. la Croze.*

22. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου] Τῇ Πανθίᾳ. *F. G.*

Ibid. Ἀβραδάτου] *PANTHEA* ergo dicebatur, (vide *Xenoph. Cyrop.* V. VI. VII. Nisi forsan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invidiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat, callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI. quod & Noster de hac fingit. Alteram ὁμώνυμον hujus vocat cap. 20. ut dubitandi nullus superfit locus. Consule *Dion. Cass.* 57. Et *Nicasii* Diff. de nummo Pantheo. p. 34. 2. *Panthia* scribitur apud *Philostratum* p. 824. ubi imaginem ejus exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpres & *Isidorus Pelus.* L. II. Ep. 63. & III. Ep.

locutus. Etenim, ut ipse etiam nosti, mansuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, & temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo: digna enim ista, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut si quis vestimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa est, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi ostenderim, quarum forma quidem bene habet, caeterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorsis ea emoriatur, & marcescat, & ipso indecenti gestu fateatur, praeter dignitatem se cum mala domina, anima, vivere. Et sane videntur mihi tales similes esse sacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipsum templum pulcherrimum est & maximum, lapidibusque pretiosis exornatum, auro & picturis distinctum. Intus vero Deum si quaeras, aut simius est, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo sufficit pulchritudo, nisi exornata sit justis ornamentis: dico autem non vestitu purpureo & monilibus, sed illis quae praedixi, virtute, & modestia, & aequitate, & humanitate, &

ἡ ὡς οἶδα καὶ αὐτὸς, τὸ ἥμερον καὶ φιλάνθρωπον, καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν, πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινῶ· ἄξια γὰρ προεκρίθη ταῦτα τοῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὁπόταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἄν ὅσοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ [c] ἠκόσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνόσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθεγξαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεσθαι, ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀχημονοῦν, καὶ πᾶσ' ἀξίαν συνὸν πονηρᾷ τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καί γε αἱ τοιαῦται ὅμοιαί μοι δοκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· κἀκεῖ γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ νεὼς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἠσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηνθισμένος· ἔνδον δὲ ἂν ζητῇς τὸν θεὸν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἶβις, ἢ τράγος, ἢ αἴλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεστιν. εἰ τοίνυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἂν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὴ οὐκ ἐσθῆτι ἀλουργεῖ, καὶ ὅρμοις, ἀλλ' οἷς πρόσθεν ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρω-

[c] Ἠκόσας] Sic Edd. & Ex. Fl. Ἐχούσας ἴσως. L.

Ep. 67. Alibi not. ad 524. observat eam epici carminis argumentum suppeditasse Sotericho Asitae, de quo *Suidas* v. Σωτηρίχ. *M. du S.*

23. Ξενοφῶντος] *Xenoph.* Cyrop. L. V. *M. du S.*

50. Εὖ ἠκούσας] Suspecta mihi haec scriptura, quamvis apud *Aelianum* aliosque ita scriptum inveniatur, ὦ γύναι ἦκας, ὦ δὶ ἐμὲ πλούτου. V. H. IV. 26, &c. mallem εὖ ἐχούσας, uti etiam ei placuisse video, qui in L. Codice ἐχούσας, ἴσως, adscripsit. Vide not. ad Ἔρωτ. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Μορφῆς μὲν εὖ ἠκούσας] Elegans locutio, quae frequens etiam *Aeliano*, ut Hist. Anim. I. 12. εὖ ἠκουσαν σαφῶν. II. Ῥώμης ἐμὲ ἀλκῆς εὖ ἠκούσας. V. Ἀνδρίας εὖ ἤκουσι. XIV. 26. εὖ ἦκε βάθους ὁ κόλπος. In V. H. IV. 15. εὖ γὰρ γύναι ἦκας, ὦ δὶ ἐμὲ πλούτου. In genitivis illis subintellige ἔνεκα. Emenda igitur *Hesych.* apud quem: Εἵνεκεν, πλουτοῦν, εὖ πράττων. Lege εὖ ἦκαν. *L. Bos.*

Μορφῆς μὲν εὖ ἠκούσας] Recte hanc phrasin ἠκούσας pro ἐχούσας adstruit Cl. *Bos* (etsi duo illa quae indicavit ex L. 2. & 5. invenire non potui) cujus quum notas Mss. in manibus habuerit *Solanus*, miror, qui tamen eam rejiciat. Clar. *Hemsterh.* ad Somn. §. 2. No. 29. eandem quoque probat in transitu, ne operae quidem existimans multis eam testimoniis probare, quae illi certe abunde suppetiissent. εὖ ἠκούσας μορφῆς etiam *Steph.* in Luciano legit, aliaque ex *Herodoto* similia adducit, licet haud indicatis locis. Sed sufficiant ea quae *Bos* jam dedit. *J. F. R.*

53. Ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀχημονοῦν] Qui attente hanc *locum* inspexerit, ille non optime eam convinctam deprehendet. Interpretatus certe sum, quasi transpositis paullum verbis legatur, ἀχημονοῦν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ' ἀξίαν σωὸν κ. τ. λ. Cum semel ἀχημονοῦν post ἐλεγχόμενον staret, opus fuit novo καὶ, quod restituto ordine, quem verum putamus, superfluum est. *J. M. G.*

ϑρωπία, καὶ τοῖς ἄλλοις, [a] ὁπόσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μύθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασὶν, ἢ καὶ λώϊον, δύνασαι γάρ, καί τινα εἰκόνα γράψαμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν. ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάττεις· ὁ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καί μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, ὁ πλαστῶν, οὐδὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τοὺς ἐκείνων κανόνας ἀπευθῦναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι κἂν τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν καλλίσκευασμένον.

Καὶ δὴ πεποιήθω. αὐδήεσσα μοὶ τὸ πρῶ-

reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

12. LYC. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa, *ipsa mensura*, ajunt, *vel melius etiam*, potes enim; & quandam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia modo parte illam admirer. POL. Non parvam, sodalis, materiem certaminis injungis. Neque enim simile est id laudare, quod in omnium oculos incurrit, & ea quae videri non possunt sermone declarare. Et videor mihi adjutoribus ipse etiam opus habere ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus, sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum, & ostendere antiqua illud arte perfectum.

13. Quin jam fiat! Eloquens primum & ar-

[a] Ὁπόσοις ταῦτα] Sic Edd. praeter *Fl.* quae ὁπόσα ταύτης. *Gr.* Ὁπόσα ταύτων. *J. Pell.* Forte pro ὅρος legi possit ὅρμος.

70. Αὐτῷ τῷ μέτρῳ φασὶ] Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ * προθυμίᾳ. ἴσι δὲ παροιμιῶδες. *V.*

* Προθυμίᾳ] Προμυθίᾳ editum ante, sed correctum ex C. & V.

67. Ὁπόσοις ταῦτα ὅρος] Ἀρετῇ (sc. κεκόσμηται) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (sit ornata) *temperantia, aequitate, humanitate, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur*, quam male, imo quam ridicule hunc locum verterint, quis tam tyro est, qui non videat! Quid enim ultima verba hic denotant, *quaecunque his terminis comprehenduntur?* aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In editione Florentina: καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσα ταύτης ὅρος ἐστίν. Verissime: & *aliis ornamentis, quae sunt in tali* sc. foemina *perfectissima*. quae possunt in foemina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus *Casaubonus* ad Athenaeum ὅρος & πέρας alicujus rei dici quod volumus intelligi summum esse. Sic πέρας φιλίας, ὅρος πενίας esse *summam amicitiam*, *summam paupertatem*. His potes hoc exemplum adscribere, quo non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπόσα ταύτων ὅρος ἐστίν. & *quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima*. Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. *J.G.G.*

Ὁπόσοις ταῦτα ὅρος] Optima est lectio *Aldina* & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a *Graevio:* qui nihil, puto, de finceritate ejus dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores *exempla* poni loco *finis*, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subjungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. *J.M.G.*

68. Ὅρος] Vide *Plat.* Ed. *Bas.* p. 130. C. *Fl.* ἐπόσα ταύτης. Ego nihil muto. *M. du S.*

69. Μύθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ] Μοῦσαν ἀντὶ μοίσης, i. e. *par pari referre*, legi jubet *Menag.* in Amoen. Jur. Civ. p. 377. cum *Lindenbrogio* ad *Hesych.* quum p. 376. praemisisset: „ Ex substantivo μοῖτα, „ quod est χάρις ἀμοιβὸς, factum est μοιτᾶν, a quo „ Latinum *mutare*: a verbo deinde *mutare* factum „ τὸ *mutuum* — ut recte *Salmas.* de usuris. Quod „ adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβὴν nomine, quod aequivalet Siculorum μοίτᾳ, *mutuum*, „ sive rem mutuo datam, appellarint, teste *Hesychio.* „ &c." *Bergler.* vero ad *Alciphr.* I. 24. f. p. 98. μόθον ἀντὶ μύθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi *Alciphron* scripsit: καιρὸν δὲ εὐφρείας γενομένης, ἐκτίσομεν αὐτὸ τὸ μίτρον, καὶ λώϊον, ἐάν τις εὐθηνίαν γένηται. Quo cum concinat *Hesiod.* Ἔργ. v. 350.

— εὖ δ' ἀπιδοῦναι
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἴκε δύνηαι.

Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum & proverbialem esse locutionem, cujus exempla lon-

arguta: atque illud, *Dulcior a lingua favis*, de ipsa potius, quam de Pylio illo sene, Homerus dixisset. Omnis autem tonus vocis ut qui mollissimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omnino, qui & nimis muliebris sit, & omnino fractus; sed qualis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, & blandus, & placide in aurem se penetrans, adeo ut etiam cum desiit, resonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant, circumsonetque aures velut echo quaedam, producens auditum, & vestigia verborum mellita quaedam, atque persuasionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam pul-

τον, ἡ λίγεια, ἡ τὸ [b] γλυκίων μέλυτ- ἀπὸ τ γλώττης, ϖρὸς αὐτῆς μᾶλλον ἢ ϖρὸς τῦ Πυλίυ γέροντ- ἐκείνυ, ὁ Ὅμηρ- ἂν εἴρηκε. ϖᾶς δὲ ὁ τόν- τῦ φθέγματ-, οἷ- ἀπαλώτατ-, ὅτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἁρμόζ, ὅτε ϖάνυ λεπτὸς, ὡς θηλύτατός τε εἶναι, ἡ κομιδῇ ἔκλυτ-, ἀλλ' οἷ- γένοιτ' ἂν ϖαιδὶ μήπω ἡβάσκονλι, ἡδὺς, καὶ [c] ϖροσηνὴς, καὶ ϖράως [d] ϖαραδυόμεν- ἐς τ ἀκοὴν, ὡς ἡ ϖαυσαμένης ἔναυλον εἶναι τ βοὴν, καί τι λείψανον ἐνδιατρίβειν ἡ ϖεριομβεῖν τὰ ὦτα, καθάϖ ἠχώ τινα ϖαρατείνασαν τ ἀκρόασιν, ἡ ἴχνη τ λόγων μελιχρὰ ἄπαξ, ἡ ϖειθῦς μετὰ ὅπι τ ψυχῆς [e] ἀπολιμπάνυσαν. ὁπόταν δὲ ἡ τὰ καλὰ ἐκεῖνο ᾄδῃ,

b Γλυκίων] Γλυκίον G. Nihil mut. Edd. *c* Προσηνὴς] Bene sic *P.* aliaeque. Προσινὴς male *J.* *d* Παραδυόμεν-] Παραδυόμ- P. G. & marg. *AlW.* *e* Ἀπολιμπάνυσαν] Ita dedi ex *Fl. P. S.* Ἀπολιμπάνυσα *J.*

longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis Auctorib. possem proferre, ni res esset notissima; verum inde non conficitur, & alterum μῦθον &c. se hic recte habere; neque id adeo inquisivit *Bergler.* Nec *Erasm.* in Adagio, *Eadem mensura*, ubi posteriora haec Luciani adducit, omisso μῦθον. Sed quum μᾶλλον conjectura tantum sit nondum satis probata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis Edit. *Graev.* tribus verbis etiam monuit *Almeloveen* de emendatione *Menagiana.*) *J. F. R.*

70. Ἀμαίψαι αὐτῷ τῷ μίτρῳ] Vide Paroemiogr. *J. B.*

Ibid. Αὐτῷ τῷ μίτρῳ] Omisit de industria αἶψα δύναι, quod apud *Hesiodum* versum complet, Ἔργ. 348. *M. du S.*

78. Γραφίων μόνον] Omissa poëtarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui jam initio statim Homerica utatur imagine. *J. M. G.*

84. Καὶ τὸ γλυκ.] Καὶ τὸ γλυκίον μέλιτ- ἀπὸ τ γλώσσης ϖερὶ αὐτῆς μᾶλλον, ἢ ϖερὶ τῦ Πυλίου γέροντ- ἐκείνου ὁ Ὅμηρ- ἂν εἴρηκεν. Sic Mss. Vulgo ἡ τὸ, γλυκίων μέλιτ-, quod tamen non damno. Statim idem codex, ἡ ϖράως ϖαραδυόμενος εἰς τὴν ἀκόλω, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans.* est enim ϖαραδύεσθ *blande & latenter subire, se insinuare.* pro quo mox ἀμφιδύεσθ c. 14. ἡ ϖερῶ ἐπιφράξει τὰ ὦτα, ἡ ἀμφὶ τῷ κηρῷ ἀμφδύσεταί σοι τὸ μέλος. *Quin etiam auribus cera obturatis, per ceram cantus penetrabit.* ϖαραδύομαι, quod in editis extat hic est ἀκροσδύνομαι. *J. G. G.*

Ibid. Γλυκίων μέλιτος] *Homer.* Il. A. 249. *M. du S.*

93. Παραδυόμενος] Non ausim equidem, si ex bonis libris asseratur, hic damnare verbum ϖαραδύεσθ: sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paullo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix ϖαραδῦναι dici potest, *clanculum irrepere per alienam occasionem*, sed ϖαραδύεσθαι ad intima usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula εἰς ϖαραδύσεσθαι supra p. 480, 16. observavit Cl. *Hemsterhusius.* *J. M. G.*

Παραδυόμενος] Alteram lect. ϖαραδυόμενος fere praeferrem; quia blandiorem ingressum significat, & cum ϖράως conjungitur; quum ϖαραδύεσθαι violentiorem intrusionem notet, ut *Lexiph.* c. 24. ἡ ζημίαν ἠγῇ, ἂν μὴ ϖαραδύσῃς αὐτὸ ϖου. Et sic alibi non semel. At in textum nondum recipio: eoque minus, quod, his scriptis, vulgatam ab Cl. *Gesn.* defendi video. Quia tamen praemisit, se non damnare ϖαραδυ. si ex bonis libris adferatur, idque jam ex iis adtulerimus; jam admittet credo. Mihi adhuc ϖαραδυομ. restitui placet. *J. F. R.*

97. Ἅπλα] Recte hic laevigatur; ut *Timon.* §. 28. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. m. At supra *Amor.* c. 17. Et *Herm.* 30. f. *Lexiph.* 14. & 21. bene adspiratur. Plura dedissem, nisi caussa esset nota, & *Devarius* de partic. p. 97. id jam praecepisset, monuissetque ἅπλα esse *quaedam*, ἄπλα vero pro ἄτινα, quaecumque. Auctoritatem aliquam hisce addit *Hellad.* in Chrestomath. p. m. 10. f. etsi distinctionem significationis non addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scribit. *J. F. R.*

n. Τύ-

ᾄδῃ, καὶ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τότε, ὥρα μὲ [b] σιωπᾶν· ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἄπαντα· καὶν τὴν Πανδίονος εἴπῃς, [d] ἰδιῶτις καὶκείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχέα τὴν φωνὴν ἀφίησιν.

Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγόταλοι ἐγένοντο τῆς [e] ἀκροατῆς, ὡς καὶ τὰ ἄψυχα ἐπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἴ γε ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεστήκεσαν σιωπῇ, [f] ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τε ἁρμονίας τὸ ἀκριβὲς ἅλον φυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τῆ ῥυθμῷ, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει συμμετρῆσαι τὸ ᾆσμα, καὶ συνῳδὸν εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφὲς τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπὲς τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρακὶ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὴν Κιθαιρῶνα μεταξὺ βουκολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἤν ποτε, ὦ Λυκῖνε, καὶ ᾄδοντος αὐτῆς ἀκούσῃς, ἔκετι τὸ

chrum illud canit, & maxime ad citharam, tum enim vero tacere *propter* ea decet halcyones, & cicadas, & cycnos: imperita enim cantus, ad illam si comparentur, *istaec* omnia. Et si Pandionis *filiam* nominet, ignara etiam illa, & rudis, etsi multipliciter sonoram vocem emittat.

14. Orpheus autem & Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus valebant, ut inanimata etiam ad suum cantum alliceret, ipsi, puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audientes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne quid rhythmum egrediatur, sed sublatione tempestiva ac positione dimensum habere cantum, & consonare citharam, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, & faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, unde haec contigissent isti Thraci, & illi *alteri* per Cithaeronem inter boum curam meditanti citharam. Itaque si quando, Lycine, etiam canentem illam audieris, non jam illud solum,

a Τότε] Restitui ex L. & B2. τίποτε enim erat in cett. Edd. ne Fl. quidem excepta. b Σιωπᾶν] Σιωπῶν male J. c Ταῦτα] Constans lectio. Sed ταῦς corrigit M. du S. d Ἰδιῶτις] Ἠδιῶτις male J. e Ἀκροατῶν] Ἀκρατῶν male J. f Ἀκροώμενοι] Ἀκρώμενοι male J.

4. Κἂν τὴν Πανδίονος εἴπῃς] Τὴν Πρόκνην, ἤτοι τὴν ἀηδόνα. V. Πρόκνην λέγει ἡ φιλομήλη· εἶτουν ἀηδόνα καὶ χελιδόνα. C.

19. Τῷ Θρακὶ] Τῷ Ὀρφεῖ. V.

20. Τὸν Κιθαιρῶνα] Ἀμφίονα * λέγει, ὃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας, †ἀπὸ αὐλῆς ἓ κιθάρας. V.

* Λέγει] Non erat in Editis hoc verb. Addidit *Solan.* non dicens unde.

† Ἀπὸ] Ἀπ' correxerat *Solan.* & Scholio ult. hujus Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλὰ quod monuisse futile videtur; nisi tamen dicendum foret, me non obsecundasse, quia sic centies negligi apostrophum video. Et quia haec ab scribentis arbitrio pendent, ejus orthographiam non muto, nisi Codd. jubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba αὐτὸ ἰκμὰς. *J. F. K.*

1. Τότε δὴ τί ποτε] Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque dotibus excellentissimis instructissimam: inter alia quoque in illa canendi dulcissime artem praedicans; ait pag. XIV. Οπόταν δὲ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί ποτε, ὥρα μὲ σιωπᾶν ταῦτα Αλκυόσι & τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἄπαντα. Vehementer illud τί ποτε turbat. Suspicor εἴ ποτε. *Tunc certe, si umquam alias, silere oportet Halcyones*, &c. *J. J.*

Τότε δὴ τότε] In omnibus fere legebatur, τότε δὴ τί ποτε . . . ταῦτα. Cui scripturae ut medicinam faceret Cl. *Jensius*, εἴ ποτε legere jubebat, sed de ταῦτα nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: Τότε δὴ τότε ὥρα μὲ σιωπᾶν ταῖς ἀ. &c. Certe in L. & B2. recte legitur τότε δὴ τότε. *M. du S.*

Τότε δὴ τί ποτε] Non concoquo illud τί, undecunque demum irrepserit: quemadmodum nec illud, quod statim sequitur, ταῦτα satis commode positum videtur. Cogitabam αὖτη, ut ad ὥρα referatur. Sed nihil ausim sine libris. Interim reddidi, quasi positum sit ταῦτα, ut alias saepe, pro δὴ ταῦτα. *J. M. G.*

Τότε δὴ τότε] Facile recepi hanc lectionem, est enim Nostro aliisque haec repetitio ἐμφάσεως caussa non aliena. Conf. not. Cl. *Hemsterh.* ad *Nigrin.* §. 6. T. I. p. 44. Sic in Ἀποφρ. c. 14. ἰχθῦ γὰρ ἰχθῦ. *Aristoph.*

lum; quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, ut lapis fias ex homine; sed etiam quid fuerit illud, quod de Sirenibus narratur, intelliges. Adstabis enim, bene novi, delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obturaveris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus; talis auditio est Terpsichorae cujusdam, aut Melpomenes, aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas omnis generis complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim, eum mihi cantum audire te puta, qualem esse convenit, qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti autem ipse, quam dico: itaque puta te etiam audisse.

15. Accuratus enim ille sermo, & Ionica puritas, & quod arguta in consuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit, & ab ipsis tractum majoribus. Neque aliter eam oportebat, quae ipso coloniae jure, Atticae civitatis sit particeps. Neque vero illud ad-

τ Γοργόνων μόνα ἔστι πεπονθὼς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων g εἶσι, ὁποῖόν τι ἦν. h παρεστήξει γάρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκηλημένος, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος· καὶ ἢν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεταί σου τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι Τερψιχόρης τινὸς, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς παίδευμα, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ πάντοια ἐν ἑαυτῷ ἔχον. ἑνί τε λόγῳ συνελὼν, φαίην ἄν, τοιαύτης μοι δοκεῖ ὠδῆς ἀκούειν νόμιζε, οἵαν εἰκὸς εἶναι διὰ τοιούτων χειλῶν, δι' ἐκείνων δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιοῦσαν. ἐώρακας δὲ καὶ αὐτὸς, ἦν φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε.

Τὸ μὲν γοῦν ἀκριβὲς τοῦτο τῆς φωνῆς, καὶ καθαρὸν Ἰωνικὸν, καὶ ὅτι ὁμιλῆσαι σωμύλη, καὶ πολὺ τῶν Ἀττικῶν χαρίτων ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γοῦν αὐτῇ, καὶ προγονικὸν, οὐδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσαν τῆς Ἀθηναίων πολιτείας καὶ τῆς ἀποικίας. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖ-

g Εἶσι] Ἔστι male *J.* h Παρεστήξει] Sic Edd. excepta *J.* quae παρεστήξη. *Palm.* emendat παρεξεστήξει.

stoph. Pl. 348. Ἐνί γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Et 114. αἴρεται γὰρ οἴμαι. Ad quem versum plura Illustr. *Spanhem.* Recte vidit Cl. *Jens.* τί πολὺ stare non posse; & εἰκὸς non absurde conjecit. Jam vero nihil amplius desiderabit; nec Cl. *Gesner.* cujus versionem tamen intactam servavi. *J. F. R.*

2. Ταῦτα] Quia non satis certum quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut Ed. praeit, vulgatam exhibui. *J. F. R.*

4. Ὡς πρὸς ἐκεῖνον] Vide de hac locutione notam Cl. *Jensii* ad *Tim.* §. 15. No. 62. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν Πανδίονος] Philomelam intelligit, respicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus *Ovid.* in Metam. *G. C.*

6. Πολυηχίαι — φωνὴν] *Homer.* Od. T. 521. *M. du S.*

Ibid. Φωνὴν ἀφίησιν] In *Homeri* l. c. est πολυηχίαι φωνὴν χέαι. Sed ἀφίει bene habet. Sic δίκαιον ἀφιέναι *Long. Past.* IV. 123. Edd. *Moll.* Noster infra *Herc.* c. 4. ἐλλάδα φωνὴν ἀφιεῖς. *Ach. Tat.* I. p. 3. ἀφῆκεν βοήν. *J. F. R.*

7. Ὀρφεὺς δὲ & Ἀμφίων] De Orpheo dictum antea, de Amphione, Mercurii & Antiopes filio *Horat.* in Art. poët. extatque illius simulacrum apud *Plin.* L. XXXVI. c. 5. *G. C.*

16. Ὁμοχρονεῖν] Sic supra Συγγρ. c. 50. *M. du S.*

25. Παρεστήξη] In addendis T. 2. Ed. *Graev.* legas: Παρεστήξη γάρ. (*adstabis enim*) Sic Interpres vertit. Quomodo legerit, nescio. Forte legendum est παρεξεστήσῃ, a παρεξίσταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus: *Tu fera ravis.* *J. P. & G.*

26. Εὖ οἶδ' ὅτι,] Comma quod ante ὅτι erat, post illud removi. Est enim anastrophe usitata, potuissetque sine commate ullo scribi. *Demosth.* de Coron. p. m. 520. Οὐδ' ἂν ὑμεῖς, ὦ εἰδ' ὅτι συγχωρήσαιτε. *Alciphr.* I. 38. p. 176. οὐδὲν ἐκείνης ἄμεινον ὦ εἰδ' ὅτι γένοιτ' ἄν. Ubi *Bergl.* aliud ex *Demosth.* testimon. licet haud indicata pag. adfert. *Aristoph.* Plut. 182-3.

Μανότατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αὖτις·
Καὶ τῶν κακῶν & τῶν ἀγαθῶν, ὦ εἰδ' ὅτι.

J. F. R.

27. Ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα] Conf. infra Ῥητ. c. 22. *M. du S.*

43. Ἀποικίαν] Smyrnam a Theseo conditam sunt qui tradiderunt. Alii Ephesiorum coloniam esse voluerunt. Curiosi antiquitatum inquirant. In neminem incidi qui haec tractarit. *M. du S.*

ἐκεῖνο θαυμάσαιμ' ἂν, εἰ ᾠδικὸς χαίρει, ᾠδὰ τὰ πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ, τῇ Ὁμήρου πολίτις οὖσα. μία μὲν δή σοι, ὦ Λυκῖνε, καλλιφωνίας αὕτη, καὶ ᾠδῆς εἰκὼν, ὡς ἄν τις ὅτι τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας, ἃ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδεῖξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν, καλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν [a] αὐτὸ αὑτῷ [b] ἀνθαμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυχῆς ἀρεταὶ, καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία γεγράφῃ, πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη. ΛΥΚ. Ἑορτὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' ἂν λώϊον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' ἂν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖῃ ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τὸν

miratus fuerim, si poëti etiam gaudet, & multum in ea versatur, quae Homeri civis sit. Nimirum haec una tibi, Lycine, pulchri sermonis illius & cantus imago, prout possit eam aliquis in deterius effingere. Sed vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis compositam ostendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam *propria* pictoris arte si perficiatur, tot pulchri species, & multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod secum ipsum *tamen* pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine sibi sua pingentur singulae, ad ipsum animale exemplum imitando expressa. LYC. Diem festum, Polystrate, & publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi mensuram redditurus. Admetire ergo: neque enim est in quo majorem a me gratiam inire possis.

16. POL. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium principem esse eru-

di-

a Αὐτὸ] Deest in *Fl.* b Ἀνθαμιλλώμενον] Ἀναμιλλ. *J.* & Ex. *Fl.* Sed prius est in cett. & P. al. ἀνθαμιμώμενον G.

51. Καὶ γραφικῶς συνθελ.] Obscura & insulsa est versio horum verborum; ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὑτῷ ἀνθαμιλλώμενον, *Hoc enim perexile esset, & more graphico absolutum, tot formas, & multiforme quiddam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere.* Haec Latina quis sinus intelligat? Quid est *more graphico.* verte totum locum: *Hoc enim perexile esset, & more pictorum factum*; (scilicet unam rem pulchram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφωνίᾳ erat factum, nec aliter possunt pictores pulchritudinem ostendere) *Tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod secum ipse certat* (utrum scilicet altero pulchrius sit) *ex multis perficere* scilicet decrevi. Totus locus sic est interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. ἃ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδεῖξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὑτῷ ἀνθαμιλλώμενον. ista verba quasi in parenthesi posita sunt, ἧττον γὰρ τοῦτο ἐ γραφικῶς συντελεσθὲν. Γράφειν est, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum. quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic & Latinis scribere est *pingere. Plin.* in ep. *imagines exscribendas pingendasque. Martialis*: *scriptum testudine sigma.* hoc est pictum, sed ἀνθαμιλλᾶσθαι, est certare cum adversario, & si de pluribus, dicitur inter se certare. ἀνθαμιλλᾶς est aemulus, qui cum aliquo certat. Mf. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον scribit ἀνθαμιμώμενον. *J. G. G.*

Γραφικῶς συντελεσθὲν &c.] Officio interpretum obscurissimus est hic locus, si quisquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex *Opsopoeo* adoptat *Benedictus*, in Latino sermone sit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria sit proxime sequenti. Quum enim nunc velint dici perexile esse tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere (quod est una pictura diversum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde sequi, unum. At prorsus est adversa loquentis mens: qui quum promisisset ἰπιδιξαι ἑ μίαν ἰικόνα ἐκ πολλῶν συντιθὶσαν, pro defensione hujus suae voluntatis interponit (*minus enim illud & ex vulgata pingendi consuetudine confectum foret, tot pulchritudines*, variarum nempe partium, *& multiforme quiddam ex multis perficere ipsum secum certans*, vel cujus multiformis imaginis singulae partes ex praestantissimo sumptae & simulatae, de praestantia & imitationis perfectione dubium judicium facerent) pergit, quid facere velit, *sed omnes virtutes animae, singulatim quaque imago*, (h. e. sic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat.) *pingetur imitationem archetypi exprimens.* In proponendis animae dotibus repudiat id quod pictor ille in corpore faciebat, qui ut Divam pulcherrimam exprimeret,

ab

ditionem neceſſe eſt, earum praeſertim, quae meditatione conſtant; age hanc quoque jam conſtituamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores ſimus. Pingatur ergo ita, ut univerſim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque ſciens, ſed quae ſunt omnium; & inſuper Mercurii, atque Apollinis *munera*. Quaecumque enim vel poëtae verſibus ornata protulere, aut retulerunt hiſtorici, aut philoſophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago eſto, non ut colorem tantum traxerit, ſed ut alte deſcendentibus medicamentis ad ſaturitatem imbuta ſit. Atque ignoſcendum mihi erat, ſi exemplum vivum oſtendere hujus picturae non poſſem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam,

τῶν, ὁπόσα μελετητὰ, φέρε καὶ ταύτῃ ἤδη συγκομίσωμεθα, ποικίλην μέντοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μηδὲ τοῦτο ἀπολιποίμεθα τῆς σῆς πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειὼ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἕν τι ἑκάστη ἐπιστάμεναι, ἀλλὰ [c] πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος. ὁπόσα γοῦν ἢ ποιηταὶ μέτροις ἡρμοσμένοις ἐξενηνόχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἢ φιλόσοφοι [d] παρηνέκασι, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω· οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπικεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδεῖξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς. εἰ γοῦν ἐθ' [e] ὅτι, ὅτι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, [f] παιδείας πέρι μνη-

70 ὅτι

75

80

[c] Πασῶν] Conſtans lectio. [d] Παρηνέκασι] Nil mut. Edd. & Ex. *Fl.* Παρηνέγκ. P. Item marg. *AiW.* [e] Ὅτι, ὅτι] Sic *P.* Ὅτι *S.* aliaeque quaedam. [f] Παιδείας] Sic rectè *P. A.* & *Fl.* Παιδίας *J. H. S. Ald.* male.

69. Ἕν τι ἑκάστη] Καὶ γοῦν τὰς Μούσας ἄλλο ἄλλης φασὶν ἔφορον εἶναι τέχνης λογικῆς ἢ ἐπιστήμης. Κλειὼ μὲν ἱστορίας, ἧς δὲ αὖθις εἶναι φασὶ, Θαλείαν κωμῳδίας, Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, * Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἐρατὼ κιθαρίζειν, Πολυμνίαν ὀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. *V.*

* Τερψιχόρην] Hic legebatur Euterpe; ſed cum hoc jam haberetur nomen, deeſſetque *Terpſichore*, manifeſtum erat feſtinantem Librarium poſteriorem hancce Muſam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter ſe circa Muſarum inventa, nec praeſtantiſſimi Poëtae diviſionem hanc artium inter Muſas agnoſcant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpſichores inventis, ſatis conſentit cum *Epigram.* CXXXVIII. *Auſonii*, ad quod vide *El. Vinetam.* *J. Cler.*

Τερψιχ.] Recte legitur *Terpſichore* in C. *M. du S.*

ab hac puella ſumebat exemplum hujus membri vel coloris, ab alia alterius, & ſic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic ſe ſequuturum, & ſic quoque illa omnia conjuncturum in una pictura, ſed ex ſingulis ſeparatam ſingularemque imaginem effecturum. *Καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία* non debent per minorem diſtinctionem diſtrahi, ſed conjungi omnes quatuor voces, ſejunctae ab praecedentibus & ſequentibus, quae apponuntur, ut in tomo primo *Hermot.* c. 33. f. dixit ξύμπασις, τὸ τῷ μέρει ἴσας. Ubi vide noſtra. *J. G.*

Καὶ γραφικῶς ἔστ.] Sic graphice apud *Plautum* &c. *M. du S.*

58. Λαίου] Parodia *Heſiodi*. Locus ſupra indicatus eſt ad c. 12. *M. du S.*

70. Πασῶν] Ita in omnibus legitur; ad Muſas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait poſſidere Pantheam. *M. du S.*

76. Διυσοποιοῖς τισι φαρμάκοις] Quae ſint διυσοποιὰ φάρμακα, forte intelligi melius poterit, ſi quis conferat locum e Ciceronis Hortenſio a Nonio ſervatum 4, 405. *Ut ii, qui* combibi purpuram *volunt*, ſuffi-ciunt *prius lanam* medicamentis *quibusdam*, &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus, ad *Quinct.* 12, 10, 75. *J. M. G.*

79. Οὐ γάρ ἐσθ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδίας περὶ μνημονεύεται] *Neque enim quidquam tale in veteribus de diſciplina memoratur.* Sic ſcribendum; non, ut vulgo, ὅτι· id quod jam ſaepe monuimus etiam alibi male apud Noſtrum ſcribi; ſaepiusque monituri ſumus. *J. J.*

Ibid. Ὅ, τι] Bene Cl. *Jenſ.* vel per ſe, vel ex *Pariſ.* Ed. vidit ſic ſcribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις poſt οὐκ ἔστι ſequitur, ut *Alciphr.* III. 24. p. 330. Οὐκ ἔστιν ὅστις τινα σὲ κωλύσει. Noſter ſupra *Demon.* §. 10. Καὶ σὲ οὐκ ἔστιν ὅς τινα σὲ αἰτίαν ἐνόμιζεν. Ne plura in re manifeſta adferam. *J. F. R.*

80. Παιδίας πέρι] Corrige παιδιᾶς. F. G. Id jam feci, & feciſſem, ut *Fl.* non monuiſſet; nam errorem operarum tantum fuiſſe illud παιδίας, patet ex

μημονεύῃ, πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀναχείσθω καὶ αὕτη· ἡ μεμπτὴ γάρ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. ΛΥΚ. Καλλίστη μέν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

memoratur. Verum, si videtur, ponatur haec etiam *imago*. Neque enim, puto, est reprehendenda. LYC. Pulcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. δεήσει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν παραδειγμάτων, ἐξ ἁπάντων τῶν πλείστων, ἑνὸς μέν, καὶ αὐτοῦ Ἰωνικοῦ. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Αἰσχίνης Σωκράτους ἑταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμητικώτατοι τεχνιτῶν ἁπάντων, [a] ὅσῳ καὶ μετ' ἔρωτος ἔγραφον. τὴν δὲ ἐκ Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣν καὶ ὁ Ὀλύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, διὰ [b] φαῦλον συνέσεως παράδειγμα [c] προθέμενον, ὁπόσον ἐμπειρίας πραγμάτων, καὶ ὀξύτητος

17. POL. Posthaec vero sapientiae & prudentiae pingenda imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus, antiquis plerisque, uno quidem & ipso Ionico, pictores autem & opifices illius Aeschines Socratis sodalis, & ipse Socrates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quantum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto Aspasiam, quîcum Olympius ille, admiratione ipse quoque dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exemplum proponamus, & quantum in il-

a Ὅσῳ] Ὅσοι adscripsit *M. du S.* b Φαῦλον] Φαύλου *Th. Mag.* vid. not. c Προθέμενον] Nil mut. Edd. Προθέμου *Jens.* & *Pell.*

Bened. versione, quae *disciplinam* tamen recte reddiderat. Sed miror *Amstel.* Edit. recte etiam παιδίας exhibere, quae alioquin lejusmodi mendas fideliter imitari, saepe augere solet. *J. F. R.*

90. Αἰσχίνης] Socraticus; de quo videndus *Diog. Laërt.* II. p. 48. & Noster Παρασ. c. 32. Libellum *Cic.* de Invent. I. 31. de hac ipsa Aspasia ab eo fuisse conscriptum testantur *Diogenes* ibid. C. & *Athen.* V. p. 220. B. *Harpocration* etiam, v. Ἀσπασία. A *Menagio* emendatus ad *Diog.* l. c. p. 65. B. Hunc autem ajunt Dialogos a Socrate scriptos pro suis edidisse. Vide Not. ad *Diog. Laërt.* II. 60. & alios a Cl. *Fabricio* in B. Gr. indicatos p. 783. *M. du S.*

91. Αὐτὸς Σωκρ.] Vide *Plut.* in Pericle. *M. du S.*

92. Ὅσῳ] Vide Φαλ. β. c. 2. Ἀλεξ. c. 2. in hoc ipso opusculo c. 21. & sequenti c. 17. Nescio tamen an non hic praestet scribere ὅσοι. *M. du S.*

Ὅσῳ] Vulgata stare potest, si interpretere: *in quantum.* Sic aperte, fin. hujus *Dial.* καὶ αὕτη ἐκείνη — ὅσῳ μὴ ξύλου — πεποίηται. Vincunt idem cetera exempla ab *Solano* adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen adspernarer, si qui Codd. ὅσοι haberent. *J. F. R.*

94. Ἀσπασίαν] Priorem, de qua vid. *Plut.* in Pericle p. 300. qui hic Olympius, ut saepe alias, audit; rationem docet idem *Plut.* p. 315. p. 119. vid. *Fabric.* B. Gr. 785. *M. du S.*

Ibid. Ὀλύμπιος] Ὀλύμπιος est Pericles. *Diodorus Siculus.* lib. 12. Ταῦτα δὲ μάλιστα συνετέλεσε πρὸς τὴν δυναστείαν τοῦ λόγου, διὰ τὴν αὐτοῦ ἀπορράδη Ὀλύμπιον. *Plin.* XXXV, 8. *Olympiumque ab eo pictum*; sic pulcherrime hunc locum ex Mss. emendavit sagacissimus *Fridericus Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Jovem*, in editis ineptius *Clypeumque Athenis.* Sic & *Val. Max.* V. 10. *Non sine caussa igitur tanti roboris animus ad Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit *Christophorus Colerus*, ejecto vocabulo *Jovis.* Non longe post Mss. Ἀτλικωτέρως legitur in Mss. ἐγγὺς ἴσον, διὰ ἐγγὺς, Ἀθηναίων ἐν τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. *Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant* (sed longe scilicet) *Athenienssium respublica, & ista praesens Romanorum potentia.* Edit. ἐγγὺς γὰρ ἴσον, non male, sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρῆμα. ἐγγὺς est idiotissimus Graecus, *ne prope quidem ad illum accedit, longis parasangis ab illa distat.* Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε ὄσαν. *Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam foeminam.* Sic enim Latinis usurpatur *propius abesse. Cic.* in Catone: *quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum.* *J. G. G.*

95. Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.] *Th. Mag.* v. φαῦλος legit *φαύλου.* *M. du S.*

Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.] Operae est verba *Magistri* addere: φαῦλον, αἴτ, ἐπὶ τηλικοῦ κάλλιον, ἢ φαύλη. Ἀσυνιανὸς δὲ εἰκάσειν ἡ φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet; nam φαῦλον

illa rerum peritiae, & acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando, & acrimoniae fuit, illud omne in noſtram imaginem accurata regula transferamus: niſi quatenus illa quidem in parva *quaſi* tabella picta erat, haec autem Coloſſaea magnitudine eſt. LYC. Quorſum illud dicis? POL. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine eſſe imagines, ſimiles cum ſint. Neque enim par eſt, ac ne prope quidem, Athenienſium quae tum erat reſpublica, praeſenti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad ſimilitudinem, eadem ſit, tamen magnitudine haec praeſtantior, tanquam in tabula latiore depicta.

18. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbia poëtria, & ſuper illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem ſenſuum conferat ad picturam;

ἐς τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀγχινοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνη προσῆν, τοῦτο πᾶν ὅτι τὴν ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ γραφῇ. πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, [d] αὕτη δὲ κολοσσιαία τὸ μέγεθος [e] ὄφι. ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι φημὶ τὰς εἰκόνας, ὁμοίας οὔσας· ἐπεὶ οὐδὲ [f] ἴση ἐστὶν ἐγγὺς Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ [g] τῷ μεγέθει γε ἀμείνων αὕτη, ὡς ἂν ὅτι πλατυτάτου πίνακος καταγεγραμμένη.

Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιὸς, καὶ Διοτίμα ὅτι ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὼ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφήν

d Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores. *e* Ὄφι] Ἔστι *Fl.* *f* Ἴση] Sic Edd. conſtanter. Ἶσον Codd. G. P. L. & marg. *A1.* *g* Τῷ] Sic recte L. *P. S.* Τὸ male *Fl. J. H.*

λον hic recte ſe habet, & femin. φαύλη ac φαῦλαι ubique obvium ap. *Aelian. Thucyd. Ariſtoph. Herodian.* Velim igitur verum producatur teſtimonium, ubi φαῦλος feminino genere uſurpatur. *J. F. R.*

96. Παράδειγμα προθείμην] Perperam hodie legitur, Τῷ δὲ καὶ τὴν Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣ καὶ ὁ Ὀλύμπιος, θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς, συῆν, ἐφ' ᾧ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προθείμην, quum ſenſus & ſtructura verborum poſtulent προθείμοι; idque jam in verſione recte obſervavit Interpres: *Porro Mileſiam illam Aſpaſiam, cum qua Olympius, ipſe quoque maxime admirandus, converſabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes.* *J. J.*

Ibid. Προθείμην] Et ego cum Cl. *Jenſio* προθείμοι melius legi arbitror; ſed expecto codicum fidem. *J. F. R.*

2. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ ἡ Κολοσσαῖα τὸ μέγεθος ἴσι] Plane aliud vult Polyſtratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam ſibi proponit, eſſe jam Coloſſaeae magnitudinis; nec dum enim exiſtebat illa imago. At id vult: *Praeterquam quod illa quidem* (Aſpaſia) *in parva tabula picta erat, haec vero* (imago, quam ego pingam) *Coloſſaeae ſit* (vel *eſto*) magnitudinis. Legendum itaque ἴσω. Poſſet & ἴσαι legi, ut ſtatim, τῇ Διοτίμᾳ δὲ, ᾗ καὶ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, ἐοικυῖαν ἴσαι. Niſi & illic ἴσω ſit emendandum; ſic enim continuo ibi ſequitur, τοιαύτην σοι ἐν αὐτῇ ὦ Λυκῖνε, ἀναπλάσθω ἡ εἰκών. Sic & pag. praeced. fuerat locutus, πῶς οἱ τούτοις ἡ εἰκὼν πεποιήσθω. Et in eumdem modum paſſim hic Polyſtratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano ſignificat ordine omnia, quae huic perfectiſſimae imagini, quae vere demum venuſtam, formoſam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatiſſimam exhibeat feminam, ſint affingenda. In Florentina editione video ἴσω cuſum, quod nimirum facile ex ἴσῳ corruptum eſt. Praetermiſi ineptiſſimam hujus loci vulgatam proponere interpretationem; nam ne inſpici quidem meretur, adeo ab mente Auctoris eſt omni modo devia. *J. J.*

3. Κολοσσ. τὸ μήκ. ἴσι] Non puto opus eſſe ut ἴσι mutemus in ἴσω. Reſpicit enim re ipſa Polyſtratus non tam ad imaginem ſuam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipſum exemplum, Pantheam, quod ſequentia ſatis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. *J. M. G.*

12. Θεανώ] De hac Theano Pythagorica *Menagius* quid collegerit habes in libello quem de *mulieribus Philoſophis* ſcripſit. Pythagorae *uxorem* dicit *Diog. Laërt.* p. 224. C. Noſter *filiam* facere videtur, Ἐρωτ. c. 30. Apud *Plut.* 247. I. hoc dictum ejus fertur dicenti cuidam, καλὸς ὁ πῆχυς. ἀλλ' ὁ δημόσιος. Adde *Porphyr.* No. 19. & Not. At hic quidem Pauſaniae matrem intelligit, cujus hiſtoriam apud *Polyaenum* habes *Strat.* VIII. p. 630. *M. du S.*

14. Διοτίμα] Vid. Εἰν. c. 7. & *Plat* Συμπ. 337. C. Ab hac Socrates amatoria ſe didiciſſe illic profitetur. *M. du S.*

ἡ Σαπφὼ δέ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως. τῇ Διοτίμᾳ δὲ, οὐχ ἃ Σωκράτης ἐπῄνεσεν αὐτῷ, ἐοικυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσίν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοι καὶ [a] αὕτη, Λυκῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκών.

ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιόν ἐστι. σὺ δὲ ἄλλας [b] γράφε, τὰς τῆς χρηστότητος, ὦ ἑταῖρε, καὶ φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἥμερον ἐμφανιεῖ τῷ τρόπῳ, καὶ πρὸς τοὺς δεομένους προσηνές. ΠΟΛ. Εἰκάσθω οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην.

Ἐξῆς δὲ μοι ταύτῃ, ἡ τῆς σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὴν συνόντα εὐνοίας, ὡς κατὰ τὴν Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν [c] σώφρονα καὶ τὴν ἀξίφρονα, οἵαν τὴν Ὁμήρου γεγραμμένην (τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος ἔγραψεν) [d] ἢ καὶ, νὴ Δία, κατὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς τοῦ Ἀβραδάτα, οὗ μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν. ΛΥΚ. Παγκάλην γε καὶ ταύτῃ, ὦ Πολύ-

Sappho autem vitae elegantiam: Diotimae vero non iis ſolum, propter quae Socrates illam laudavit, ſimilis erit, ſed reliqua etiam prudentia & conſilio. Talis tibi haec etiam imago, Lycine, propoſita ſit.

19. LYC. Admirabilis profecto. Tu vero alias jam pinge, benignitatis, amice, & humanitatis, quae manſuetum ingenium declaret, & propitium adverſus indigentes animum. POL. Similis ergo ipſa quoque reddatur, cum Theano illi Antenoris *uxori*, tum Aretae & ejus filiae Nauſicaae, & ſi qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit.

20. Deinceps vero poſt hanc, ipſius modeſtiae pingatur, & ad virum benivolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime ſimilis ſit, modeſtae illi & prudenti ab Homero depictae (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini hujus, Abradatae conjugi, cujus paullo ante mentionem fecimus. LYC. Pulchram undique hanc etiam feciſti, Poly-

a Αὕτη] Ex emend. *Jenſ.* Edd. αὐτὴ. b Γράφε] Perſonam Π. & Πολὺ, hic addit *Fl.* & pro γράφε habet γράφου. c Σώφρονα] Σαόφρονα P. Vulgatam ſervat *Fl.* cum *J. P.* &c. d Ἢ] Nihil mut. *P.* at *Fl.* ἢ adſpirat, male.

16. Ἡ Σαπφὼ δέ] Ὅσον εἰς σῶμα * εἰδίχθεσάτη Σαπφὼ μικρά τε & μέλαινα ὁρωμένη. καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀηδὼν, ἀμόρφοις τοῖς † πίλοις ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι ‡ ἐσκιλμένη. *V.*

* Εἰδίχθεσάτη] Ἐνδίχθ. prave V. In Impreſſo recte mutatum eſt. *M. du S.*

† Πίλοις] Lege στίλοις. *M. du S.*

‡ Περισκιλμένη] Περισκιλμένην V. prave; quod in Impreſſo recte mutatum eſt. *M. du S.*

16. Ἡ Σαπφὼ δέ &c.] Haec Luciani verba, cum praemiſſis hujus capitis verſibus, fragmentis Sapphûs inſeruit Cl. *Wolf.* p. 104. f. *J. F. R.*

19. Τοιαύτη σοι & αὕτη Λυκῖνε ἀνακείσθω ἡ εἰκών] Sic legendum, non, ut in vulgatis, αὐτή. *Talis quoque* (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & conſilio praedita) *& haec imago ſuſpendatur.* Sic enim potius ἀνακεῖμαι vertendum puto, quam per *reponi* cum Interprete. Poſſet & per *dedicari* verti, quo verbo de ſtatuis ac ſimulacris alicubi conſtituendis utuntur Latini. *Suetonius* in Aug. cap. XXXI. *Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori ſui porticu dedicavit.* Sic *dedicare Deorum ſimulacra* apud eumdem in eodem, c. 57. & ita alibi. Uti autem hic ἀνακεῖσθαι de tabula picta, ita & de ſtatuis ſolebat id verbi a Graecis ſumi. Docet *Athenaeus* l. I. Dipnoſoph. ſcribens, Ἀνακεῖσθαι δὲ φαμὲν ἐπὶ ἀνδριάντων. *J. J.*

Τοιαύτη σοι καὶ &c.] Ἀνακείσθω verti poteſt, *ponatur*; hoc enim verbum eſt proprium. *Ovid.* Ep. 1. Her. 26. *Ponitur ad patrios barbara praeda Deos.* h. e. ſuſpenditur donarii cauſſa. *Liv.* IV. 20. *Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi juſſu in Capitolio Jovi donum poſuit. Lactant.* de mort. perſecut. c. 5. *Derepta eſt ei cutis, & exuta viſceribus pellis, infecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clariſſimi triumphi poneretur.* ORTW.

20. Αὕτη] Sic Cl. *Jenſius.* *M. du S.*

Ibid. Ἀνακείσθω ἡ εἰκών] Non dubium eſt quin hoc ver-

lyſtrate. Et prope jam finem tibi habent imagines, totum enim animum perſecutus es, per partes illam laudando.

21. POL. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum ſuperſunt. Illud dico, quod in tanto faſtigio conſtituta, neque felicitate illa inflatur, neque ſupra humanam menſuram effertur fortunae fiducia, ſed in eodem ſe plano continet, nihil ineptum aut inſolens ſapit, & adeuntes civiliter atque aequaliter tractat, & in prenſationibus ſalutationibusque praeſtat humanitatem. Quae quidem tanto ſunt his, qui cum illa verſantur, jucundiora, quo major eſt, a qua proficiſcuntur, nec tamen *faſtum* tragicum prae ſe ferunt. Adeo qui magnis opibus non ad ſuperbiam utuntur, ſed ad beneficentiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna datis videntur. Ac ſoli iſti invidiam effugerint merito: neque enim *temere* quisquam eminenti invideat, ſi moderate illum uti videat felicitate, nec ad inſtar Homericae illius Ates

σραλε, ἀπειργάσω, καὶ κεδὸν ἤδη τέλος ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐκ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίνων ὑπολείπεις. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μήτε τύφον ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ ὑποβάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πιστεύσασαν τῇ τύχῃ· [c] φυλάττειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυτὴν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ φορτικὸν φρονοῦσαν, καὶ τοῖς προσιοῦσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφερομένην, καὶ δεξιώσεις καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεστάτας, τοσούτῳ ἡδίους τοῖς προσομιλοῦσιν, [f] ὅσῳ καὶ πολὺ μείζονος ὄμως γενόμεναι [g] οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς ὁπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπερφρονίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐποιΐαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα τῶν παρὰ τῆς τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὤφθησαν. καὶ μόνοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ ἐπίφθονον [h] ἀφορμὴν φύγοιεν. οὐδεὶς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ὃν μετριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐτυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατ' Ὁμήρου Ἄτην ἐκεί-

e Φυλάττειν] Φυλάττει P. Nil mut. Exc. *Fl.* f Ὅσῳ] Vulgatam hanc ſervat P. Ὅσα Ex. *Fl.* g Οὐδὲν] Sic *Fl. Fr. P. S.* Οὐδὲ *J.* & *V2.* h Διαφύγοιεν] Sic *S.* Διαφύγοιεν cett. omnes.

53. Οὐδὲν τραγικὸν] Οὐ προστεταγὸν ἢ μετ' ὑποκρίσεως γινόμενον, ἀλλὰ ἐνδιάθετον ἐξ ἀληθοῦς γνώμης καταβαῖνον. *V.*

verbum de ſuſpenſis tabulis ac donariis ſit uſitatiſſimum, ita in *tab. Cebet.* pr. ἀνέκειτο δὲ πίναξ τις ἐμπροσθε τῆ πύλ. *Suſpendatur* tamen cum Cl. *Jenſio* vertere malim, vel *proponatur*, quam *reponatur*. Etſi *reponere* recte dicitur; nam quaeritur modo quid hic ſit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video Cl. *Geſn.* jam dediſſe *propoſita ſint*, ad mentem Luciani adpoſite. *J. F. R.*

26. Θεανοῖ] Homericam hanc induci a Luciano exiſtimo, quia Minervae ſacerdos precibus ſuis ab Ilio Graecos avertiſſe illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adverſus Parthos bellum gerenti. Vid. *Hom.* Il. E. 70. Z. 298. Λ. 224. *M. du S.*

Θεανοῖ — Ἀντήνορ] Puto, reſpicit ad Il. E, 70. ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Verſus aurei de Pedaeo Antenoris filio

Ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανὼ
Ἶσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει ᾧ.

Aretae Alcinoi hiſtoriola nota eſt ex Od. H. 65. ſeqq. De Nauſicaa tota prope Od. Z. *J. M. G.*

27. Ἀρήτη &c.] *Hom.* Odyſſ. Z. & H. 34. *M. du S.*

33. Περίφρων] *Homer.* in Odyſſ. ſaepiſſime. *M. du S.*

36. Τὴν τῆς Ἀραδάτα] Vide c. 10. *M. du S.*

52. Ὅσῳ] Conf. ſupra nott. ad c. 17. *J. F. R.*

56. Εὐποιΐαν] Non ſatis probum hoc verbum judicat *Pollux.* L. V. S. 140. p. 551. ſcribens: Τὰ δὲ πράγματα, εὐεργεσία, χάρις, δωρεά. τὸ γὰρ εὐποΐα, ἐ λέγεται κάπηλικῶς. Utitur tamen & *Alciphr.* I. Ep. 10. f. p. 42. Ubi *Bergler.* etiam hoc Luciani contra *Pollucem* adfert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere obſervat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apoſtolus in Epiſt. ad *Hebr.* XIII. 16. Legitur & ap. *Epict.* Sent. 26. p. Ed. Rel. 102. f. ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποΐᾳ. Item Sent. 75. p. 128. pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποΐας ἀνάθημα. Et *Joſeph.* Antiq. Jud. XIX. c. 9. §. 1. p. 952. τῶν εὐποιῶν αὐτοῦ λαθόμενοι. *J. F. R.*

61. Ὁμήρου Ἄτην] Il. I. 500. *M. du S.*

Ibid.

ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράλα βεβηκότα, καὶ τὸ ὑποδεέστερον πατοῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας πάσχουσιν ἀπειροκαλίᾳ τῆς τύχης· ἐπειδὰν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν τοιοῦτον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς ὕψηλόν τι, καὶ μετάρσιον ὄχημα, καὶ μύουσιν ὅτι τῶν ὑπαρχόντων, καὶ ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' ἀεὶ πρὸς τὸ ἄνωθες βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος, ταχέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν περιῤῥυέντων, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ὅτι κεφαλὴν εἰς πέλαγη καὶ κλύδωνα ἐμπίπτουσιν. ὅσοι δὲ τὸν Δαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μύτοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς ἀεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ

per capita hominum ingredi, & conculcare quidquid est imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperitia quadam fortunae, usu venit. Cum fortuna illos, nihil tale sperantes, subito in alatum & sublimem currum sustulit, non manent in statu, nec deorsum respiciunt, sed ardua semper urguent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque alis, risum debent, praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium tolluntur, memores de cera esse factos; sed humanitus dispensant volatum, & satis habent tantum supra fluctus ferri, ut tamen semper adspergine madescant alae, nec uni

eas

Ibid. Ἄτλω] *Ate* Dea fingitur ab *Homero* Il. IX. quam interpretantur noxam: de qua *Erasm.* in proverb. *Ira omnium tardissime senescit.* *Bud.* L. V. de asse. G.C.

69. Ὥσπερ ὁ Ἴκαρος] Sic rursus *Gall.* c. 23. m. & passim. *M.du S.*

73. Ὅσοι] Conf. iterum *Gall.* c. 23. *M.du S.*

89. Καλλίω δὲ ἐρ—ν.] In L. ἴσως, καλλίονα. Ego reponendum puto, καλλίω δὲ ἐ ἱρασμιωτέραν. *M.du S.*

Καλλίω δὲ ἐ ἱρασμιωτέραν] Sic omnino legendum, translata ν litera, quae in omnibus, quos inspicere mihi contigit libris, ad καλλίω adhaesit, ad ἱρασμιωτέρα. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei quae adhuc obtinuit, spero, praeferent. Nempe conversum est, *sed pulchrior & amabilior, cum his praesidiis animam muniat.* Vidisse hoc ipsum video Doctissimum *Solanum.* *J.M.G.*

Καλλίω δὲ ἐ ἱρασμιωτέραν] Absurde omnes quas vidi Edd. καλλίων — & ἱρασμιωτέρα. Qui error cum nimis sit manifestus, & facile in cujusvis oculos incurrat, literam ν quae ad posterius adjectivum pertinebat, ad prius esse translatam, eum vel meo periculo, non exspectata codicum fide, sustulissem; jam vero magis securus id facio, quando id *Solanum* pariter ac *Gesnerum* jubere video. *J.F.R.*

91. Βασιλεῖ τῷ μιγ.] Minus apte haec L. Vero conveniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide *Gatak.* ad M. Aurel. Anton. VIII. 37. I. 17. & *vitam operibus praemissam*, p. XL. Scholiastes recte Vero tribuit; sed in eo errasse videtur, quod *uxorem* non *concubinam* faciat. Uxor enim ei *LUCILLA*, non *Panthea*: neque hic usquam *uxor* audit, sed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & c. 10. &c. cui Imperator consuescit. Adde c. 20. *M.du S.*

96. Εὐδαιμόνημα] Ubi dixisset Auctor, rem esse convenientissimam, ut Magnus Rex (Romanum Imperatorem sui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femina esset beatus; ait, Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. *Neque enim exigua illa est felicitas, femina, de qua jure quis Homericum illud dixerit; illam cum aurea Venere certare formae praestantia; in operibus vero Minervae aequalem esse.* Locus *Homeri*, qui respicitur, est ex Il. I. vs. 389.

Κούρῃν δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι.
Filiam vero Agamemnonis Atridae non uxorem duxerim,
Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria certaret,
Caesiaeque Palladi in operibus foret par.

Caeterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omissa est ab *H.Stephano*, cogitabam scripsisseine Lucianus εὔδαιμον κτῆμα, ut infra *Tox.* c. 62. amicitia vocatur κτῆμα κράτιστον & κάλλιστον. & *Parasitus* c. 58. dicitur τῷ τρόφιμῳ καλὸν & λυσιτελὲς κτῆμα. & ignis appellatur τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν in *Prometheo* §. 3. T. I. pag. 186. At non attrectandus hic locus; neque, puto, satis concinne diceretur, ὃ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμον κτῆμα γυνή. Sed nec ob rariorem usum vox quaepiam damnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo

cae-

eas ſoli praebeant : hi vero ſecure ſimul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura ſubinde bona adfluere.

22. LYC. Et ita fiat, Polyſtrate. Digna enim ; quippe quae non corpore modo, ut Helena iſta pulchra ſit : ſed pulchriorem & amabiliorem ſub iſtis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui ſit, hoc etiam cum aliis, quae ſunt ipſi, bonis beatum eſſe, ut ſub illius imperio & naſceretur talis femina, & juncta illi ipſum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione ali-

80 παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, οἵτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅθεν καὶ ταύτῃ ἄν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον ἁπάντων ἀπολαμβάνειν τὸ καρπόν, εὐχομένοις ταῦτά τε αὐ-
85 τῇ ἀεὶμείναι τὰ πτερὰ, καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐπιῤῥεῖν τἀγαθά.

ΛΥΚ. Καὶ οἵτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία γὰρ ἡ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὖσα, [a] καλλίω δὲ καὶ [b] ἐρα-
90 σμιωτέραν ὑπ' αὐτοῦ τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὁπόσα ἐστὶν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτῷ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ
95 συνοῦσαν αὐτῷ σωθεῖν αὐτόν. ἐγὼ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, ᾗ ἧς ἄν τις εὐλό-

a Καλλίω] Καλλίων Edd. priores male, & ἐρασμιωτέρα, pro —ων. b Ἐρασμιωτέρα] Ἴσως —ρα L.

caeteroquin Stephani Theſauro. Etenim ne de aliis ſcriptoribus Graecis loquar, in Luciano noſtro quamplurimae voces ſunt, quas fruſtra in Theſauro illo quaeſieris. Non alienum fore puto, hic eas ſubjicere, quae nobis ex Samoſatenſi notatae ſunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ακίσωτος. *Bis Accuſato*, c. 2. poſt med.
Ακροχειρισμός. *Lexiphane*, c. 5. Habet *H. Stephanus* Ακροχειρισμός.
Ακαμωθητος. I. *Vera Hiſtoria*, c. 2.
Ακαξιπληθής. Ibidem, c. 41. fin.
Αμφιδιόσκομαι. *Tragopodagra*, a fin. verſ. 31.
Αναίρωψῳδέω. *Jove Tragoedo*, c. 14. p. med.
Ανεξίργαστος. *Fugitivis*, §. 21.
Ανίχνευτος. *Amoribus*, c. 35. m.
Αντιμαῶμαι. *Dialogis Meretriciis*, XII. m.
Αντισυμποσιάζω. *Lexiphane*, c. 1.
Αντιφιλοσοφέω. *Bis Accuſato*, c. 21. verſ. fin.
Απανδρόω. *Amoribus*, c. 26.
Απομυκτίζω. *Dialogis Meretriciis*, VII. m. An tamen Απομυχθίζω legendum? *Heſychius* agnoſcit Μυχθίζω, exponit μυκτηρίζω· χλευάζω· idque loco Luciani apprime convenit.
Απωτικρόομαι. II. *Vera Hiſtoria*, c. 1.
Απροσιμάστος. *Quomodo ſit ſcrib. Hiſtor.* c. 23. f. & 52.
Ασυγγύμναστος. *De Paraſito*, §. 6.
Αχλύστος. Ibidem. c. 11. (Sic ſcriptum inveni in Lect. Lucianeis p. 309. errore calami; nam apud Lucian. recte legas ἀσύχλυστος. tam in *Bened.* Ed. p. 352. E. quam in P. &c.)

Δ.

Δελφινίζω. *Lexiphane*, c. 5. (hoc nihil mirum, eſt enim vox ludieri cauſſa conficta:)
Διαθριχής. *Tragopodagra*, non longe a fin.
Διαμαμβάων. *Philopatride*, c. 1.
Διμιτιλος. *Lexiphane*, c. 13. f.
Δυσίχοδος. *Fugitivis*, c. 10. f.
Δωδικαφόρος. II. *Vera Hiſtoria*, §. 13. de vitibus, ſingulis menſibus καρποφορούσαις.

E.

Εγκαψικίδαλος. *Lexiphane*, c. 10. m. Sed in Mſ. Wittiano diſerte legitur Εγκαμψικήδαλος. Verum & hoc caret *Steph.*
Εἰράμαγμα. *Philopatride*, §. 20.
Εκτεία. *Timone*, T. I. c. 43. p. 156. idque corruptum cenſet *Tan. Faber.* (Sed probat *Hemſterh.* ex *Plutarch. Arr. Epict.* & *Chryſoſt.*)
Εμμαλλος. *Cynico*, c. 5. m.
Εμμισμιτρημίνος. *Gallo*, §. 27. de hoc vocabulo, vide quid ſentiat Cl. *Graevius* pag. 880. Edit. Amſt.
Εμπιμπρόμαι. *Amoribus*, c. 11.
Εμπυδέκατος. *Lexiphane*, §. 13.
Εμφθίγσομαι. *Eunucho*, c. 7. pr.
Εναποκτίγνυμι. *Morte Peregrini*, c. 24. p. m.
Εναχημονία. *Icaromenippo*, c. 21. m.
Ενεργοβατία. *Philopatride*, c. 3. p. m.
Ενοινοφλύειν. *Lexiphane*, §. 14. pr.
Εντειχίδιος. *De Paraſito*, c. 42. p. m.
Εξαθλος. *Lexiphane*, c. 11. pr.
Επικαλαδία. *Aſino*, c. 16. m. & 34. p. m.
Επιμαθυμία. *Bis Accuſato*, c. 1. ante m.
Επιχαριντίζω. *Lapithis*, c. 12. pr.

λόγως τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲ [a] αὐτῷ Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ [b] αὐτῷ Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἄν τις παραβληθείη αὐτῇ, οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, φησὶν Ὅμηρος, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.

ΠΟΛ. Ἀληθῆ φῄς, ὦ Λυκῖνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἤν τε

quis Homericum illud dicat: *cum aurea illam Venere de forma contendere, opera autem illam aequiparare Minervae.* Mulierum enim in universum nulla ei comparetur. *Non membra*, ut Homerus ait, *aut instar, non mentem aut denique facta.*

23. POL. Vera dicis, Lycine. Quaere, si videtur, permistis jam imaginibus, tum

[a] Αὐτὴν] Αὐτῇ *Fl.* [b] Αὐτὴν] Αὐτῇ *Fl.*

Εσιαρχίω. *Amoribus*, c. 9. fin. Nisi fallor, ab hoc verbo possumus restituere veram suam vocem *Hesychio*. Quis enim dubitet, quin, cum apud eum legitur, Εσιᾶχος, οἰκουρὸς, οἰκονόμος, ἢ Ζεὺς παρ' Ἴωσιν. legendum sit, Εσίαρχος. Idque cognominis Jovi haud inconcinnum. vel, si malis, Εσιοῦχος, qualis vocatur Ceres *Euripidi* in Supplicib. vs. 1.

Εὐδαιμόσημα. *Imaginibus*, c. 22. p. m.

Εὐστόχατος. *De non temere cred. Calumn.* c. 19. m.

Εχεγλωττία. *Lexiphane*, idem quod Εχεμυθία. c. 9. f.

H.

Ημιέλλην. *De Saltatione*, c. 64. m.

I.

Ιματιοφυλακίω. *Hippia*, c. 8. pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non temere cred. Calumn.* c. 14. m. Κακοσυνθεσία habet *Hesychius*, perque id exponit τὸ, Κακορραφία.

Κακοτεχνῆς. *Ibidem*, c. 10. a. m.

Καλλίτεκνος. *Deorum dialogis*, XVI. med.

Κιτλοποίητος. *Hercule Gallico*, T. II. p. 520. Ed. *Bened.* (non invenio ibi.)

Κλειψίχωλος. (nam sic legendum, non, ut vulgo, Κλεψίχολος· quod recte vidit *Gujetus*) *Tragopodagra*, (In Ocyp. non ita longe a pr.)

Κληρονόμημα. *Tyrannicida*, c. 6. pr.

Κρυψιμίτωπος. *Lexiphane*, c. 7. pr.

Λ.

Λαληστηγάτη. *Lexiphane*, c. 14. m.

Λυκαλέος. *Ibidem*, c. 12. a. m.

Λεπτοϋφής. *Amoribus*, c. 41. pr.

M.

Μανάριον. *Dialogis Meretriciis*, VI. pr. & VII. haud ita longe a fine. Μανάριον ex Theocriti *Scholiaste* profert *H. Stephanus*, voce MANNOΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Jove Tragoedo*, non longe ab init.

Μεμετρημένως. *De Saltatione*, c. 67.

Μονομάχιον. *Dialog. Meretric.* XIII. fin.

Μοιοχιτίων. *Chronosolone*, c. 11.

N.

Νησομαχία. *Vera Historia*, fin. bis. Sed puto fictum id verbi ab Nostro.

Ξ.

Ξυρουργία. *De Syria Dea*, §. 34.

Ξυμμασιγόων. *Adversus Indoctum*, c. 9. f.

O.

Οξυόραικος. *Lexiphane*, §. 13.

Ορχηστομανῶ. *De Saltatione*, c. ult. Et hoc crediderim ab Luciano fictum.

Οφθαλμόστεφος. *Lexiphane*, c. 4.

Π.

Παιδιραστικά. *De Domo*, c. 4. f.

Παπλώστης. *Toxar.* c. 24.

Πάνσιμος. *De Gymnasiis*, c. 9.

Παραυείγω. *Bis Accusato*, c. 31. p. med.

Παραρκίω. *Cynico*, c. 5. m.

Πατροδώρητος. *Tragopodagra*, vers. 267.

Περιανδρος. *Lexiphane*, c. 1. p. m. pro aurium sordibus.

Πολυάγολος. *Philopatride*, c. 25. p. m.

Πολυκίλαδος. *Tragopodagra*, vers. 118.

Πολυμάχητος. *Cynico*, c. 8. ad fin.

Πολυσίναχτος. *Tragopodagra*, vers. 2.

Προαπαγορεύω. *De Gymnasiis*, c. 37. p. m. Sed in Excerptis *Graevii* aliter legitur.

Προάπεμπε. *Jove Tragoedo*, c. 52. pr.

Προαποκάμπτω. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. ad fin.

Προαποκληρόω. *Bis Accusato*, c. 14. a. m.

Προβασανίζω. *Tyrannicida*, c. 17. m.

Προβουλδυμάτιον. *De Parasito*, c. 42. ad f.

Προεκπλήττω. *Pseudomanti*, c. 16. pr. & *Adversus Indoctum*, c. 9. a. m.

Προικχίω. *Pseudologista*, c. 4. f.

Προσμπλήθω. *De non temere cred. Calumn.* c. 8. a. m.

Προσξέρχομαι. *Ibidem.*

Προσπξενίω. *Bis Accusato*, c. 7. f.

Προβυλλίω. *Patriae Encomio*, c. 1. pr.

Προσκυνῶ. *Pseudomanti*, c. 13. a. m.

Προστίθεμαι. *Ibidem*, c. 17. f.

Προπορίζω. *De Saltatione*, c. 61. f.

Προσαναγράφω. *Macrobiis*, c. 9. m.

Προσανάκλισις. *Amoribus*, c. 31. a. m.

Προσαναρτάω. *Philopseude*, c. XI. p. m.

Προσδιηγίομαι. *Morte Peregrini*, c. 43. pr.

Προσμυθολογίω. *Saturnalibus*, c. 7. p. m.

Προσαρτίω. *De Gymnasiis*, c. 25. f. vel 26. pr.

Προταμισῶ. *De Saltatione*, c. 61. f.

Πυκνόκαρπος. *Amoribus*, c. 12. a. m.

P.

Ρητιμιτρᾶν. *Lexiphane*, §. 9. f.

Ρικνόν. *Ibidem*, c. 8. f. Sic quidem *Bourdelotius* legit pro Ριπρόν· eaque emendatio, quantum ego prospicio, est certissima. Verba ergo *Luciani* (sive Lexiphanis) sunt, ἐρρικνοῦτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν. Prorsus ita Ρικνοῦσθαι exponit *Pollux* lib. IV. τὸ τὴν ὀσφὺν φερ-

tum ea quam tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam, *hunc ipsum* libellum proponamus, admirandamque exhibeamus tum his qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum. Durabilior enim Apellis & Parrhasii & Polygnoti *tabulis* fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum habeat, quatenus non e ligno aut cera, & pigmen-

σὺ ἔπλασας, ἢ τῷ σώματι, ἢ ἃς ἐγὼ c ἢ ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἁπασῶν συνθέντες, βιβλίον καλαθέμενοι, παρέχωμεν ἅπασι θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὖσι, ἢ τοῖς ὀψὲ ὑστέρῳ ἐσομένοις. μονιμώτερα γὰρ τῶν Ἀπελλοῦ, ἢ Παρράσιος, ἢ Πολυγνώτου γένοιτ' ἂν, ἢ [a] αὐτὴ ἐκείνη χάρις πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσῳ μὴ ξύλου, καὶ κη-

c Τῆς ψυχῆς] Τῇ ψυχῇ *Fl.* Sed vulgata praestat. d Αὐτὴ ἐκείνη] Αὐτῇ ἐκείνῃ *Fl.*

Φοβικῶς ἐδιώκειν quemadmodum id notat Sopingius ad *Hesychium*, ubi Φοβικῶς exponitur δειλικῶς, καὶ παιδαπῶς ἀφρίζεσθαι κατ' εἶδος.

Φυσητῶν. *Ibidem*, *Lex.* §. 19. m.

Σ.

Συγχυροποιῶν. *Lexiphane*, c. 2. p. m.

Συμπαροξύνω. *De non temere cred. Cal.* §. 27. p. m.

Συμπήγνυμι. *Lapithis*, c. 16. f.

Συμπιλαμβάνομαι. *De Domo*, c. 4. f.

Συναγείμπτομαι. *Gallo*, c. 10. p. m.

Συναποικίζω. *Navigio*, c. 4. f.

Συνδιδῶν. *Demosthenis Encomio*, c. 45. f. vel 46. pr.

Συνεμβαίνω. *Navigio*, c. 15. pr. iterum ibid. p. m.

Συνεπλήγη. *Epist. Saturnalibus*, c. 28. m.

Συνεξαίρομαι. *De Domo*, c. 4. pr.

Συνεπισκευῶν. *Icaromenippo*, c. XI. f.

Συνεπισπᾶλλω. *Chronosolone*, c. 13. m.

Συνεπιψευδόμενοι. *Dialogis Meretriciis*, XIII. f.

Συνεύται. *Pseudomanti*, c. 56. f. *Jove Tragoedo*, c. 47. m. Sic Συναυλοῦμαι, Διαπιμπλοῦμαι, apud *Hesychium*; quo & ipso caret *H. Stephanus*. Mendose tamen vel sic apud *Hesychium*. Lege Συναυλοῦμαι, λέγει. est ab ναυλόω, idque ab ναῦλον, *naulum*. *Hesychius* ipse, Ναῦλον, ναῦλον. Ναυστολοῦν, ναυλολογεῖν. Ναυστολωτάμβων, ναυλολογήσας. sic nimirum emendatius legas, quam in vulgatis hodie exemplaribus.

Συνουσίων. *Amoribus*, c. 46. m.

Συντυμβωρυχίων. *Lexiphane*, c. 2. p. m.

Συντυραννοκτονίων. *Tyrannicida*, c. 7. pr.

Συυλλιον. *Lexiphane*, c. 14. pr.

Συῤῥιζῶν. *Vera Historia*, c. 8. f.

Συστέρνου. *De Domo*, c. 9. pr.

T.

Ταλαῤῥηπίτης. *Abdicato*, c. 4. f.

Τριετανδιταφίων. *Vera Historia*, §. 13. m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσας.

Y.

Ὑδατοσκία. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. p. m.

Ὑδατοπτία. *Icaromenippo*, §. 7. f.

Ὑπερματίνων. *Pro Imaginibus*, c. 13. a. m.

Ὑπερῴδου. *Rhetorum Praeceptis*, c. 6. pr.

Ὑπερμυροῦμαι. *Dialogis Meretriciis*, VI. post m.

Ὑπολείμμων. *Gallo*, c. 20. m.

Ὑπολοφάνομαι. *Icaromenippo*, c. 2. pr.

Ὑπομηλοῦμαι. *Amoribus*, c. 1. m.

Ὑπορρίτῳ. *Jove Confutato*, c. 4. f.

Ὑποδικητῶν τινι. *Gallo*, c. 10. pr. *Loco alterius, convivio interesse.*

Ὑποδραματουργίαν. *Jove Tragoedo*, c. 1. f.

Ὑπουράζειν. *Dial. Mort.* VI. Terps. & Plut. versus fin.

Ὑποπίνω. *Dial. Mort.* VI. post med.

Ὑποπυκάζω. *Lexiphane*, §. 14.

Ὑποσυγχύσω. *Soloecista*, c. 10. f.

Ὑποφθέγμασι. *Morte Peregrini*, §. 6. f.

Ὑποφρίτῳ. *Dialogis Meretric.* XIII. vers. fin. & *Morte Peregrini*, c. 39. f.

Φ.

Φιλοκρίνων. *Abdicato*, c. 4. pr. *Phalaride*, c. 9. f.

Φοινικοβατίων. *Syria Dea*, c. 29. pr.

X.

Χλοητόκος. *Tragopodagra*, vers. 45.

Ψ.

Ψυχροδόχος. *Hippia*, c. 7. f.

Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exsignare, fugit diligentiam *Henrici Stephani*. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαίζοντα, & plane obsoleta, vel κακοζήλως ficta sint. Sed sciendum non magis illa debuisse neglegi, quam Ἐπιδύστρα, Εὔλεξις, Ἀποκομᾶν, Ἐμβρυσδόχος, Εὐτυχαδῆς, Βαυκαλᾶν in voce Βαυβᾶν· Λακκοχίτης in voce Λάκκος, Ἀκροκυματόν, Ἀκροφωνία, & forte plura, quae ex solo hoc Luciani libello adduxit idem *Stephanus*. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μεμιτρημένως, Ταλαῤῥηπίτης, & plures ejus atque alius generis. Etenim cur talia minus notari merentur, quam Μεμιλημένως, Μεμετρισμένως, & alia sexcenta simi ia? *J. F.*

Εὐδαιμόνημα] Verba illa rariora quae Clar. *Jens.* attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. paginarum Edit. *Salmur.* Nos autem ea ad capita s. paragraphos Edit. nostrae adcommodavimus, non sine aliquot horarum satis molesto labore. *J. F. R.*

97. Χρυσῆν &c.] *Homer* Il. I. 389. *M. du S.*

2. Οὐ δίμως &c.] *Hom.* Il. A. 115. *M. du S.*

13. Ὅσῳ] Conf. supra notata ad c. 17. *J. F. R.*

Ὅσῳ μὴ ξύλου &c.] Infra Ὑπ. Εἰκ. c. 23. Ἀλιεντ. c. 24. f. & Φιλοψ. 19. f. *M. du S.*

κηρῷ καὶ χρωμάτων ποικίλῃ), ἀλλὰ ταῖς ἀπὸ Μουσῶν ἐπινοίαις εἴκασται, ἥτις ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἄν, σώματος καλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφανίζουσα.

tis facta est, sed *adspirato* a musis commento efficta, quae quidem accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem corporis atque animae virtutem simul declaret.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

PRO IMAGINIBUS.

ΠΟΛΥΣΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

ΠΟΛΥΣΤΡ.

POLYSTR.

Ἐγώ [a] σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. ὡς γὰρ ἂν ἄλλως ὑπερεπήνει τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς, τοιόν δέ ἐστιν· ἥδομαι μὲν οὐκ ἄλλως χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸ τρόπον, ἀλλά μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, [b] ὅταν τις ἐπαινῇ με, φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπιφράττομαι τὰ

I MAgnam equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens vera, erubesco & tantum non

[a] Σοι] Συ *Jens.* Nil mut. *Fl.* nec M. [b] Ὅταν] Ὅτ' ἂν W. Et sic semper haec vox in illo MS. Sic & γ' ἂν pro γοῦν. teste *Jensio.*

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ] Ὁ λόγος οὗτος ἀντιγραφὴ τῆς εἰς Πάνθειαν τὴν * Σμυρναίαν, γυναῖκα δὲ Οὐήρῳ τῷ χρηστοῦ Καίσαρος, ἐπαίνου ἐστὶν, ὃν ἡ εἰκόνες ἐπύγραψεν. *V.* (In Cod. M. additur: ἧς ἡ Μάρκος ὁ Καῖσαρ οὐ τοῖς εἰς ἑαυτὸν ἠθικοῖς αὐτοῦ μίμησαι.) In altero vero *Vossiano* in *Fol.* ad eadem verba ita commentatur Schol. † Κάλλους γυναικὸς ἀπαραμίλλου πλάσις. πρὸς τοὺς θειοτέρων ἀντισυγκρίνας τύπους, ἤκουσε κακῶς ὡς ἄκρως συγκρίνας. Ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα κομψοῖς τοῖς λόγοις, δίκην συμφώνους τηλικαύτας συγκρίσεις.

* Σμυρναίαν] Σμυρναν ante editum. Vid. *notas nostras. Ad. du S.*

† Κάλλους &c.] Alterum hoc Schol. ad titulum hujus Dissert. spectans in duo diremtum rursus in unum redegit *Solanus*, haec in marg. addens: „ Πρὸς τοὺς θειοτέρους ἀντισυγκρίνας τύπους] „ Haec verba quasi textus Lucianeus in priore editione praemittebantur, & pro Θειοτέρων, legebatur Θειοτέρους. Quae cum „ nullibi compareant, ego quasi argumentum hujus Apologiae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & vocum illius mutatione cum caeteris ut cohaererent, feci. Emendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. „ Idem autem factitavit Scholiastes in Jove utroque.

ΠΟΛΥΣΤΡ.] Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre; ex subjecta deinde ejus s. Lycini responsione apparet. *J.M.G.*

1. Ἐγώ σοι] Feminam illam, cujus absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrarat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod nimiis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornarit virtutibus, perspexisse ait. Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα, πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ.

καὶ

non obturo aures : eaque res irrisioni potius quam laudi similis mihi videtur.

2. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit qui laudatur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra est, jam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adjungat: verbi caussa, si senes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mutatum iri, & futurum ut juvenescant denuo, velut sperabat Pelias.

3. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque & *substantiam* illius percipere ex tali excessu liceret. Jam vero idem usu ilis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini personam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Jupiter, si

ὦτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλευὴ μᾶλλον ἢ ἐπαίνῳ ἐοικέναι μοι δοκεῖ.

Μέχρι μὲν τοῦδε οἱ ἔπαινοι ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων πρὸς ἑαυτόν. τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο, ἀλλότριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἰ τοῖς αὐτοὺς ἐπαινῶν καὶ ἃ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ· οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις οὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος περιθείη. οἴονται γὰρ ἐνίοτε τῶν ἐπαίνων ἀλλαγήσεσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφάς, καὶ αὐτοὶ ἀνηβήσειν αὖθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο.

Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει, πολλοῦ γὰν ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτοῦ ἐπολαῦσαι δυνατὸν ἦν ἐκ τοιαύτης ὑποβολῆς. νῦν δὲ ὅμοιόν μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τινι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὔμορφον ἐπιθείη τις φέρων, ὁ δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοίη, καὶ ταῦτα περιαιρετῷ ὄντι, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ· ὅτε καὶ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος φανείς, οἷος ὢν ὑφ' οἵῳ κεκρυμμένος ἢ καί, νὴ Δί', εἴ τις ὑποδησάμε-

ε Κέκρυπτο] Nil mutant Edd. nec M.

καὶ τιμῶν σὲ τῷ συγγράμματι. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοὶ, sed σὺ legendum puto; quamquam non ignoro σοὶ interdum pro σὺ poni, nec non saepe παρέλκειν. Nec etiam σοὶ ad φησὶν referri potest, sed ad εὔνοιαν pertinet. *J. J.*

Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε] Non opus est ut σοὶ in σὺ mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνεῖδον. Sic deinde c. 12. εἶδέν πληρέστημα ἐνορᾶν τοῖς γεγραμμένοις. Sic *Herodot.* 9, 37. ἔστε τινὰ διελίην μοι παριδών, ἔστε ἀθυμίην & c. 38. ἔστε διελίην, ἔστε ἄλλο εἶδεν ἄχαρι παριδών τε. Ita Noster sub initium *Imaginum*, εἰ μέλλοιμεν παρακεκηγέναι σοι. Sic idem in *Toxari* non procul ab initio. (i. e. c. 3. fin.) ἀτὰρ εἰ ταῦτα ἡμῖν Ὀρέστην ἐς Πυλάδην ἐνεῖδον. *J. M. G.*

Ibid. Σοι] Concederem Cl. *Jensio* σὺ pro σοι legenti, si simplex εἶδε sequeretur; cum vero jam sequatur cum σοι jungendum ἐνεῖδον, nihil video quod quis merito in vulgata reprehendat; etsi enim *Obsop.* vertit: *tuam erga me benevolentiam perspexi*, quid obstat quo minus & Latine & Graece recte dicatur: *benevolentiam tibi inesse* video. nam ἐνεῖδον σοι idem erit, quod εἶδον ἐν σοι, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen *Tox.* c. 3. f. Ac Nostrum non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice adparebit. Haec quum scriptissem, lubens cognovi Cl. *Gesnerum* mecum sentire. *J. F. R.*

12. Ἐπιφράττομαι] Infra *Chronosol.* §. XI. ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπιφράγμοῦσι πρὸς αὐτά. *J. F. R.*

22. Νιρέως κάλ. ἢ τὸ Φάωνος] De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX. *M. du S.*

23. Φάωνος] Vid. supra Νεκ. Δ. IX. *M. du S.*

28. Ἔργων] (Malim ἔργῳ) *L. Kust.* Ego nihil muto. *M. du S.*

37. Ἐκέκρυπτο] Prave antea in omnibus impressis, & ipso M. κέκρυπτο, legebatur. *M. du S.*

Κέκρυπτο] Non obsecundavi *Solano* ἐκέκρυπτο scribere jubenti. Alia res foret, si ο tantum in ω foret mutandum, vel ὑποδησαμένῳ, in παρεσκευασμένῳ— in quo

μενος κοθόρνοις, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι καὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πήχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γὰρ [a] καὶ τοιούτου τινός.

quis parvus cothurnis ſubligatis de magnitudine contendat, cum hiſce qui tota ulna ab aequo ſolo *ſuper ipſum* emineant. Talis enim facti meminerat.

Ἔφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινεῖσθαί ποτε ὑπό τινος ποιητοῦ ἐν ἄσματι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλή τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρῳ δ' αὐτῆς εἴκαζεν ἐκεῖνος τό τε εὐμηκές τε καὶ ὄρθιον· τὸ μὲν δὴ γάννυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ [b] αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα κρούειν τε ποιητικώ τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄδειν, ὁρῶντα ὡς ἡδέως ἐπαινουμένη, ἄχρι δή τῶν παρόντων τινὰ προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ οὗτος, μὴ καὶ ἀναστῆναι ποιήσῃς τὴν γυναῖκα.

4. Dicebat mulierem quandam nobilem, pulchram de caetero & decentem, ſed parvam eandem, & multum a juſta ſtatura deficientem, laudatam a poëta in carmine, cum propter caetera, tum etiam quod pulchra & magna eſſet, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque ſtaturam. Atque illam quidem geſtire ad laudem, quaſi ad carminis menſuram creſceret, & manum movere: poëtam vero ſaepe idem canere, videntem nimirum quantum laudibus delectaretur; donec tandem praeſentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Deſine quaeſo, ne facias, ut ſurgat etiam mulier.*

Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα [c] προθεῖναι αὐτῶν περὶ τάλαντου, ὅστις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην. καίτοι φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὖσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω ψκημένην τὴν κεφαλὴν, ἁπάντων εἰδότων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς [d] τοῦτο ἐπεπόνθει

5. Simile huic, & multo magis hoc ridiculum quid Stratonicen feciſſe uxorem Seleuci. Poëtis enim certamen propoſuiſſe de talento, quis melius laudaret illius comam, licet calva eſſet, ac ne pauciſſimos quidem ſuos capillos haberet. Et tamen cum ſic affectum caput haberet, ſcirentque omnes a longo hoc illi morbo accidiſſe; au-

a Καὶ] Deeſt in *Fl.* b Αὐξανομένην] Αὐξομένῃ Ex. *Fl.* Nil mut. P. nec Edd. c Προθεῖναι] Ex emend. *Solani*; Προσθεῖναι Edd. priores. d Τοῦτο] Τὸ τοιοῦτο W.

59. Καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας] Εἰλήφθαι μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντάξεως τὸ πλεῖον ὅσον, ἀλλὰ οὐ κατὰ τὸ ἀντίστροφον τῆς συνιζήσεως, τὸ μὲν ἀναφορικὸν πρότακτον, καὶ κατὰ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ποσοῦ, τὸ μὲν πλεῖον ὅσον ἐστὶ, τὸ δὲ ὅσας, ὀλίγας. *V.*

facilius aberrarunt ſcribae, & apertius eſt, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique παρεσκευασμένος ait. At in augmento ſyllabico, maxime in plusquam perf. exempla omiſſi augmenti nimis ſunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus ſint habenda, eorumque ex proſae ſcriptoribus longe plura exempla poſſemus exhibere, ſi non ſufficerent ea quae ſupra dedimus, ad l. *Ver. Hiſt.* c. 13. ubi τετάχαλο quoque conſtanter legitur, adde *Aelian* VI. 12. τιθησαύριστο. VIII. 7. κικόσμηλο. XIII. 3. πεπλήρωτο. Ibid. I. πεφοίνικο ac vel decies alibi. Conf. Cl. *Fabric.* ad eumd. III. 19. ubi ad verb. ἐπιλελοίσθαι No. 8. etiam πονόμιστο ex *Plut.* Inſt. Laconic. adfert. Noſtrum *Tox.* c. 13. f. ubi συγκεκρότηλο pro συνεκεκρ. Adde & *Zeux.* §. 10. κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον (quamquam hoc imitatione Homeri dictum) Et *Alex.* c. 22. οὐδεμίαν, non ηὐδ. Adde *Herodian.* 2. 8. 16. συνώρμιστο in 3. quas conſului Edd. Sed ibidem §. 12. tamen ηὐφραίνετο legas, idque aeque in Ed. *Steph.* p. 44. f. & 45. pr. atque in aliis. Similia τὸ κέκρυπτο poſtea non ſemel occurrent. *J. F. R.*

48. Τὴν χεῖρα ἐκτείνειν] Sic ſupra Σκυθ. c. ult. *M. du S.*

57. Προθεῖναι] Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod

audiebat exſecrabiles poëtas, cum hyacinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam inflecterent cincinnorum, & apiis eos, qui neque eſſent omnino, compararent.

6. Hos itaque deridebat omnes, qui praeberent ſe adulatoribus: adjungebatque, non in laudibus ſolum, verum etiam in picturis ſimiliter, demulceri multos decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis maxime, qui pulchriore illos ſpecie exprimunt: eſſe autem, qui injungant etiam artificibus, aut auferre quid a naſo, aut nigriores pingere oculos, aut ſi quid aliud adeſſe ſibi cupiant: deinde imprudentes coronare ſigna aliena, & nihil ſibi ſimilia.

7. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod deabus illam Junoni & Veneri comparaſti. Supra me enim, inquit, quin humanam ſupra omnem naturam ſunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Penelope & Arete, & Theano, ne dum ut cum Dearum praeſtantiſſimis. Etenim iſtud quoque omnino dixit, Religioſe admodum

θει, ἦκεν τ̃ καλαράτων ποιητ̃ν, ὑακινθίνας τὰς τρίχας αὐτ̃ς λεγόντων, καὶ ἄλλης τινὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνοις τὺς μηδὲ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων.

Ἁπάντων ἦν τ̃ τοιούτων καταγέλα· τ̃ παρεχόντων αὑτὺς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαί τε καὶ ἐξαπατ̃σθαι θέλουσι. χαίρουσι γ̃ν, ἔφη, τ̃ν γραφέων ἐκείνοις μάλιστα, οἳ ἂν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτὺς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινας, οἳ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τ̃ ῥινὸς, ἢ μελάντερα γράψαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἶτα λανθάνειν αὐτὺς ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς ἐοικυίας.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινοῦσα τῷ συγγράμματι, ἓν δὲ τοῦτο οὐ φέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτ̃ν Ἥρᾳ καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκασας. ὑπὲρ ἐμὲ γὰρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δέ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἠξίουν, ταῖς ἡρωίναις σ̃ συνθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις, καὶ γὰ αὖ καὶ τόδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς

e Ὑακινθίνας] Nihil mutare *Fl. J. Fr.* & M. notat *M. du S.* Sed & idem habent *P. S. H.* f Δί σι] Sic Edd. & M.

65. Τινὰς πλοκάμους] Σημαίνει ὅτι βόστρυχοι μὲ ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκαμοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν * εὐσήμως ἂν † ῥηθεῖεν. *V.*

86. Παραθεωρεῖν με] Ἀντὶ τ̃ συγκρίνειν. *V.*

* Εἰσήμως] Ἐπισήμως Exc. *G.*

† Ῥηθεῖεν] Ῥηθεῖεν ante editum. Correxit *M. du S.*

quod praeferebant προσθεῖναι? *M. du S.*

63. Ὑακινθίνας] Supra *Amor.* c. 26. ἀπὸ τ̃ βοστρύχων τ̃ περιφαλῶς ἕλικας ὑακίνθους τὸ καλὸν ἀπεικοῦσιν ὁμοια. *J. F. R.*

86. Παραθεωρεῖν] Conf. *Nigr.* c. 10. (jam §. 20.) & *Herod.* c. 80. &c. *M. du S.*

88. Καὶ γὰ αὖ] An καὶ γὰ εὖ; *F G.*

Καὶ γὰ αὖ] Non abſurda quidem eſt *Gujeti* conjectura; nihil tamen in vulgata mutaverim; nam αὖ interdum eſt fere otioſum, ut vid. *Budaei* Comment. p. 487. f. Etſi hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat *Viger.* de partic. p. 100. At *porro* hic ſignificare commode poteſt; ſine ſenſus detrimento tamen abeſſe; verum ad numerum oratorium facit: Ejicias enim, & videbis verba aſperius ſonare. Quamvis alibi καὶ γὰ καὶ conjungere amat; ſed & *Alex.* §. 24. verſ. 21. καὶ γὰρ αὖ ἐστι. Ibid. 28. pr. καὶ γὰ αὖ ἐ τοῦτο σοφώτατον. Quare jam tanto minus *Gujeto* adſentior. *J. F. R.*

90. Κατ-

πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως καὶ ψοφοδεῶς ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κἀγὼ τὴν [a] Κασσιέπειαν εἶναι δόξω, τὸ τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καίτοι Νηρείσιν ἐκείνη [b] ἀντεξετάζέσθω, Ἥραν δὲ καὶ Ἀφροδίτῃ ἐσεβεν.

Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, μεταγράψαι σε τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲ [c] μαρτύρασθαι [d] τὰς θεὰς, ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιᾶσαί αὐτῇ τὸ βιβλίον οὕτω φερόμενον, ὥσπερ νῦν σοι ἔχει, καὶ μάλα εὐσεβῶς καὶ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεούς. ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πεπλημμέλημα τοῦτο δόξειν, εἰ ὑπομένοι τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοία λέγεσθαι. καί σε ὑπεμίμνησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφης αὐτὴν, οὐκ ἀναλεινομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρόσγειον τὴν πτῆσιν ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ θεαῖς αὐτῇ ἀπεικάζειν.

Ἠξίου δέ σε μηδὲ ἀξυνετωτέραν αὐτὴν

& meticuloſe adverſum Deos animo adfecta ſum. Metuo igitur, ne Caſſiepeiae fatum ſimile ſuſtinere videar, laudem ejusmodi ſi admiſero. Et tamen ſolis illa ſe conferebat Nereidibus: Junonem autem & Venerem colebat.

8. Talia itaque, Lycine, reſcribere te & *immutare* juſſit, alioquin ipſam ſe Deas teſtari, contra ſuam voluntatem te ſcripſiſſe, cum ſcias moleſtum ſibi eſſe libellum ita oberrantem, uti nunc compoſitus eſt, neque pietate erga Deos neque religione conſervata. Putabat autem impie a ſe factum, & ſuam culpam viſum iri, ſi Cnidiae aut illi, quae in hortis *colitur*, *Veneri* ſimilem ſe dici patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipſa a te dicta ſunt, cum modeſtam & a faſtu alienam laudaſti, quae ultra humanam ſe menſuram non extenderet, ſed volatum faceret terrae vicinum: cum tu ſtatim poſt haec ipſa dicta, ſupra caelum ipſum mulierem extollas, ut ipſis etiam deabus eam dicas ſimilem.

9. Petebat porro, ne Alexandro imprudenſ-

a Κασσιέπειαν] Sic *Fl. Fr. J. P. H.* &c. *Sch.* & M. τύριαν W. d Τὰς θεὰς] Ταῖς θεαῖς P. & marg. *AIW.*

b Ἀντεξετ.] Ἀντιξετ. W. male. c Μαρτύρασθαι] Μαρ-

90. Τὴν Κασσιέπειαν] Τὴν Κηφέως λέγει γαμετήν. *V.*

90. Κασσιέπειαν] Vide Ὀρχ. c. 44. *M. du S.*

12. Ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιχνουμένῃ τὸν Ἄθω &c.] Idem ſuperius politum, Lib. de hiſtoria ſcribenda. *Th. M.*

Ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιχνουμένῃ τὸν Ἄθω] Adſcripſerat etiam *Solan.* conferend. *Dion. Hiſt.* Ibi autem c. 12. invenies propemodum eadem. *J. F. R.*

15. Ἔχοιλα] De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec ſcriberet; ad Εἰκόνα enim aut ὄρος, quae praeceſſere, referri non poteſt. Sed ſic ſolent optimi quique Scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. *M. du S.*

Ἔχοντα] An quia virilis *ſtatus*, etiam quaſi rex ipſe eſſet, eam facit maſculini generis? Poteſt id verum eſſe; nam ſi ad βασιλέως referas, ἔχοντος legas. Ideoque cum *Solano* nihil muto, niſi quis Codex bonae notae id ſuadeat. Vid. quae de generis enallage ſupra notavimus ad II. *Ver. Hiſt.* c. 37. No. 97. Item *Tyrannic.* c. 8. Et *Amor.* c. 12. Hic tantum addo *Evang. Matth.* c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed poſſes etiam ἔχοντα ad Ἄθω ἄλω referre, & reliqua ab ὡς pro parentheſi habere; At lenius fluit oratio, ſi ad εἰκόνα referas. *J. F. R.*

16. Ταῖν χεροῖν] Non crediderам opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; ſed recordatus quid Clar. *Wallis* de hoc duali ſcripſerit, paucis id recognoſcere juvabit. Cum enim in *Ptolem. Harmon.* p. 158. recte edidiſſet ταῖν χεροῖν in praef. p. 3. ait: „Retineo ταῖν χε„ροῖν, quod ſic habetur in plerisque codicum; propter „ἡ χείρ. Sed potior lectio videtur unici Codicis K. „τοῖν χεροῖν. Volunt utique Grammatici femininum „χεὶρ fieri in duali numero maſculinum". At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταῖν χεροῖν inveni. Vid. ſupra *Demon.* c. 11. f. Et *Somn.* T. I. §. 6. ac centies alibi. Sed videtur Vir doctiſſ. aut Grammatici decepti in τὼ χεῖρε, quod cum Noſtro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere ſit, pro τὰ, (vid. *Tox.* c. 48. & quae obiter ad *Piſcat.* §. 20. notamus in τὼ τίχνα) credidere forſan etiam in genitivo ac dativo locum habere: vel potius inverſe tribuerunt

id

dentiorem se putares, qui pollicente architecto, se toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis, duas manibus urbes tenens; non admisit portentosum promissum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quiescere hominem jussit, Colossos parum probabiliter effingentem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec montem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque majorem ipso Atho statuam sibi posuisse ajebat, in eorum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. neque enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo honorem despicere.

10. Se quoque ipsam igitur commentum illud tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem autem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemodum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia illa

ἡγῶμαι τῦ Ἀλεξάνδρυ, ὃς τῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνεμένυ τ Ἄθω ὅλον μεταχηματίσειν, ἢ μορφώσειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τῦ βασιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χεροῖν, ἀ προσήκατο τ τερατείαν τ ὑποχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τ ἄνθρωπον, ἀ πιθανῶς Κολοσσὸς ἀναπλάττοντα, ἢ τ Ἄθω χώραν ἐᾶν ἐκέλευσε, μηδὲ καταμικρύνειν ὄρος ὕτω μέγα πρὸς μικρῦ σώματος ὁμοιότητα. ἐπῄνει δὲ τ Ἀλέξανδρον τ μεγαλοψυχίας, ἢ ἀνδρίαντα μείζω τῦτον τῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν ἀεὶ μεμνησομένων διανοίαις· ἀ γὰρ μικρᾶς εἶναι γνώμης ὑπερίδειν ὕτω δόξης τιμῆς.

Καὶ ἑαυτὴν δὴ τὸ μὴ πλάσμα σε ἐπαινεῖν, ἢ τ ὀπίνοιαν τ εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ τ ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τ τηλικύτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε ὄσαν· ὥστε ἀφίησί ᵍ σοι ταύτην τ τιμὴν, ἢ προσκυνεῖ σε τὰ ἐκείνα

ᵉ Ἐχούσας] Sic esse in *J. Fr. Fl. V2.* & M. notarat *Solan.* Sed & sic *P. H. S.* &c. ᶠ Τοῦτον] Sic restitutum ex W. Τοῦτο Edd. priores. ᵍ Σοι] Forsan σε adlevit *M. du S.*

12. Ἡγῶμαι τῦ Ἀλεξάνδρυ] Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον ἢ συνετὸν ἐκ ἰχίφρου Ἀλεξάνδρυ. *V.*

id substantivo χεὶρ, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis sit generis, eandem terminationem retinendo in τὼ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τίχη, πόλις, &c. quia similiter τὼ τίχα, τὼ πόλεε, τὼ ἠμέρα invenitur. ut vid. ap. *Maittair.* de Dialectt. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex *Thucyd.* τοῖν πόλεοιν quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est (nam sic alibi non solet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, quum dicimus 'ꝑ wereltꝭ loop / 'ꝑ moederꝭ lichaam / masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat Frater Car. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 46. Conf. & *Scholiast.* Sophocl. supra ad *Piscat.* c. 10. adductum, qui etiam τῦ pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero τοῖν χεροῖν utique praefero, etiamsi vel concederem *Wallisio* genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa; nam, modo probatum sit τοῖν χεροῖν olim scriptum dictumque, leviusne fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis adcurate loquendo distinguere malim. Nam cum δυοῖν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δυοῖν adjungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus χεροῖν non esse poëticum, pro χερσῖν, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. *J. F. R.*

24. Μείζω τῦτο] Lege τῦτω. *F. G.* Sed post inventum τοῦτον jam non opus est. *J. F. R.*

Ibid. Τοῦτον] Sic W. In omnibus impressis τοῦτο, minus commode. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῦ ἀνεῖσ.] Αὐτὸν. *F. G.* Sic opus erat, si τοῦτον legeretur: jam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντα, nisi malis αὐτοῦ, vel potius αὐτῷ, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest; hoc tamen potentius erit. *J. F. R.*

πα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτὴν, μηδὲ ὑπὲρ τὸ πόδα ἕρπω τὸ ὑπόδημα, μὴ [a] καὶ ὀπισθομίσῃ μέ, φησιν, ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ. καὶ ἐκεῖνο δέ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο.

tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius virtutes lauda, neque pede major sit calceus, ne supplantet me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi praecepit.

Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθὲς, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι [b] τοῖς νικῶσι μείζους τὰ σωμάτων [c] ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ' ὑπιμελείας τοὺς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἰς ὑποβολὴν τὰ ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως. ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ μέτρῳ, κατὰ ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τὴν εἰκόνα.

11. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum sit, vos viri nostis;) neque Olympiae licere victoribus majores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodicis, ne quis verum excedat, & accuratius statuarum examen institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo vide, inquit, ne accusemur mendacii circa mensuram, ac nostram deinde imaginem Hellanodicae dejiciant.

Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκῖνε, ὅπως μελαχοσμήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῇς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ γε αὐτὰ ἐδυσχέραινε, καὶ ὑπέφριττε μέλλοντα ἀναγινωσκομένων, καὶ παρητεῖτο τὰς θεὰς ἵλεως εἶναι αὐτῇ, καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ [d] τοιοῦτόν τι [e] εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν

12. Haec illa. Tu vero vide, Lycine, out retractes librum, & talia auferas, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea tulerit, & cohorruerit dum legerentur, & Deas, ut propitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si quid muliebre ei accidisset. Ac profecto, si verum fatendum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo qui-

a Καὶ] Recte sic M. & Edd. plurimae. Δὲ male P. b Τοῖς] Nihil mutat W. Fl. J. Va. P. male ταῖς S. c Ἀνεστάναι] Ἐστάναι W. d Τοιοῦτόν τι] Sic & Fl. cum J. & M. habere notat Solan. e Εἰπεῖν] Παθεῖν L.

35. * Μὴ ὑπὲρ τὸ πόδα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερτεινόντων ἀξιούντων τὰ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα. ὁ ποιῶν φιλοῦσιν οἱ συγγραφεῖς. V.

* Μὴ Ν] Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μηδὲ junctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in Edd. quarum nonnullae fere semper μὴ δὲ disjungunt. J. F. R.

36. Μὴ ὀπισθομίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ] Interpres: *Ne illo* (calceo) *mihi inambulanti os obturet.* Verte: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra: ὅμως τὸ πρόχοιλα ἐπιχὼν, ἢ ἐμπεδίσας ἐπισφαιεῖ (Ex addendis *Graev.*) AE. M.

Μὴ ὀπισθομίσῃ] Quid calceus laxus valeat ad ἐπισφαίζειν, ad *os obturandum*, equidem me juxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad *evertendum*, ad *supplantandum* illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere *calceum os obturantem*. Utrum autem Lucianus pro ἐπισφαίζειν, quod vitiosum omnino est, posuerit ὑποσκελίσῃ, an abstrusiore quodam usus sit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum *Solanum*, qui dederit, *ne inambulantem subvertat.* J. M. G.

Ibid. Ἐπισφαίσῃ] An, in os cadere faciat? ἐπὶ σφαῖραν πίπτειν ποιῇ; infra pag. 771. ὅπως τὸ πρόχοιλα ἐπιχὼν, ἢ ἐμπεδίσας ἐπισφαιεῖ. (Non invenio. Sed addo *Hor.* I. Epist. X. 43. *ut calceus olim si pede major erit, SUBVERTET.*) F. G.

40. Οἱ ἄνδρες] Duo hic sedulo observanda curiosis; Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod diserte docet etiam *Aelian.* V. H. X. 1. & iterum de *Anim.* V. 17. lege prohibitum. Adde *Pausan.* El. I. p. m. 153. 6. *Schol.* Pindari ad Ol. VII. p. m. 14. b. B. C. & *Val. Maxim.* VIII. extremo. Deinde justae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas: quorum posterius an a quoquam ante observatum sit, nesc-

quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in ſcriptis animadverti. At poſtquam illa ſuam ſignificavit ſententiam, ipſe quoque ſimilia de iis ſentire incipio. Atque ſimile quid mihi uſu venit iis, quae in rebus illis obſervamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & ſub ipſis oculis, videmus aliquid, nihil accurate diſcernimus: ſi vero recedentes aliquantulum, ex juſtae proportionis diſtantia ſpectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent.

13. Nimirum homo quae ſit, eam Veneri & Junoni ſimilem pronuntiare, quid aliud eſt, quam aperte detrahere deabus? In talibus enim non tam quod parvum eſt majus fit illa compoſitione, quam minuitur majus, dum ad humilius deprimitur. Velut, ſi qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter ſtatura valde humili; deinde oporteat aequare illos, ne alter ſupra alterum emineat: non minore ſupra modum extendente ſe hoc fiat, ſi vel maxime in ſummos ſe digitos erigat: ſed ſi debent aequalis ſtaturae videri, major ille

ὡ πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν [f] ἐπλημμέλησα, ἑνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, κἀγὼ αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γιγνώσκειν περὶ αὐτῆς· καὶ πάθος πλησίον τι ἔπαθον, οἷς ὅτι τὰ ὁρώμενα πάσχομεν ἂν μὲ πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ ὑπὸ τὸ ὀφθαλμῶ αὐτῆς, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν· ἂν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ ὕπως ἔχοντα.

Τὸ δὴ ἄνθρωπον ὂν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ὀλίγου εὐτελίζειν τὰς θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οὐχ ὕτω τὸ μικρὸν μεῖζον γίγνεται τῇ προσθέσει, ὡς τὸ μεῖζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον καταστρώμενον· οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ χιλιοστῇ χαμαίζηλος, εἶτα δέησειεν ἀπισῶσαι αὐτούς, ὡς μὴ ὑπερέχειν θατέρου θάτερον, ἐπὶ τῷ βραχυτέρῳ ὑπαναλεινομένῳ τοῦτο γένοιτ' ἄν, κἂν ὅτι μάλιστα [g] ἀκροποδητὶ ἐπεγείρῃ ἑαυτόν. ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεῖνος ὀπι-

χύ-

[f] Ἐπλημμέλησα] Sic bene quod ad orthographiam *Fl. Bl. S. P.* & M. Ἐπλημίλ. male *J.* [g] Ἀκροποδητὶ] Sic Edd. & M.

neſcio; Certe ſpernendum non fuit. De ſtatuis Olympionicarum multa exempla habes apud eundem *Schol.* l. c. A. & B. *M. du S.*

Ibid. Μετ' Ὀλυμπιάσιν ἑξῆναι ταῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων ἀνιστάναι τοὺς ἀνδριάντας] Typotheticum puto vitium eſſe ταῖς pro τοῖς· utique ſic recte omnes priores; & ratio ipſa poſtulat. *J. J.*

Μετ' Ὀλυμπίασιν ἑξῆναι] Non omiſit hunc locum *P. Faber* Agoniſt. 2, 20. ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. *J. M. G.*

46. Ἐγκρίσεως] Ἐγκρίνω judicio meo comprobatum admitto; adopto. *F. G.*

48. Ἑλλανοδίκαις] Conf. infra Περιηγ. c. 31. *M. du S.* Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *J.* bis male Ἐλλανοδίκαις uno λ exaratum; At infra l. c. recte habet eadem cum aliis; ſed pudet minutiarum. *J. F. R.*

55. Γυναικῶν τι] Imbecillum, verecundum nimis, & ſuperſtitioni proximum, ſecundum Ter. Heaut. 4, 1, 37. *Ut ſtultae & miſerae omnes ſumus religioſae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio ſic putabam: ſed mutavi ſententiam. *J. M. G.*

57. Εἰκῆ ἴδοξε] Depravatus hic locus eſt, forſan deleto τοιοῦτον, recte habiturus. In L. pro εἰκῆ ἴδοξε, ſcriptum eſt παθὼν ἴδοξε. *M. du S.*

58. Ἔπλημ. ἑνορῶν] Forſan πλημμελήματα ἑνεώρων. *F. G.*

Ἔπλημ. ἑνορῶν] Forſan πλημμέλημα ἑνεώρων. Ego certe ex recepta lectione nullum ſenſum extundere me poſſe fateor. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν ἐπλημέλησα ἑνορῶν] Qui ad totam hujus loci ſententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, ſenſum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpres, *Obſopoeus*, jam videtur animadverſiſſe, οὐδὲν πλημμέλημα ἑνεώρων, vel ἑνεώρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus ſum: & ita dediſſe jam video Cel. *Solanum*. *J. M. G.*

Ἔπλημ. ἑνορῶν] Viden' ut concinant *Gujet.* & *Solanus*? Conjectura placet; ſed num *Gujeto* illam ſubtraxerit noſter, non dixerim. Ceterum de conſtructione illa ἑνορῶν τινι, vide ſupra notata ad §. 1. hu us Dial. ubi Cl. *Geſn.* etiam πλημμελήμασι legendum tacite monuit. *J. F. R.*

κύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, οὐχ ὕττως ἄνθρωπος μείζων γίγνεται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάζῃ, ὡς τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδέον ὑπικλώμενον. εἰ μὲ ὑπὸ ἀπορίας τ ὑπαγείων, ὅπου τὰ ὑράνια [a] ἐκτείνοιτό τις τ λόγον, ἤπονα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰτίαν ἔχοι [b] ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτῶ ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον.

Ὥστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ὑπίφθονον ἀφαίρει, ὦ Λυκῖνε. οὐ γὰ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου τὸ τοιοῦτον, ὃς οὐδὲ ἄλλως ῥᾴδιος πρὸς τὰς ἐπαίνους καὶ πρόχειρος ὢν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν ποιήσαι τ μεταβολὴν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ τοῦ τέως φειδομένου ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀναπέφηνας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῇς, εἰ μεταρυθμιεῖς τ λόγον ἤδη ἀφωδεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν φασὶν οὕτω ποιῆσαι, ὁπότε [c] ἐξεργάσαιο τοῖς Ἠλείοις τ Δία. στάντα γὰ αὐτὸν κατόπιν τ θυρῶν, ὁπότε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπαινεῖν τ αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ἠτιᾶτο δὲ, ὁ μὲ τ ῥῖνα, ὡς παχεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλλο inclinabit se *scilicet*, & se ostendet humiliorem: sic divinam naturam (*in tali comparatione*) minui necesse est, & ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad caelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat: Tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Junoni similem dicere ausus es, sine ulla necessitate.

14. Itaque quod nimium est & invidiosum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum est, qui neque alias facilis ad laudes & promtus esse soleas, sed nunc nescio quomodo subitam mutationem feceris ista liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exstiteris. Verum neque illud te pudeat, si retractes librum jam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam sic fecisse ajunt, cum Jovem Eleis elaborasset. Stantem enim post valvas *aediculae*, cum primum illis remotis opus ostenderet, audisse reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem nasum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Dein-

a Ἐκτείνοιτο] Ἐκτείνει W. Nil mut. *Fl.* nec *J. P.* &c. b Ὑπὸ] Ἀπὸ P. c Ἐξεργάσαιο] Ἐξεργάσαλο M.

85. Ἐπικλώμενον] *Inflexum. F.G.* Sed *Bened.* jam dederat *reflexum*; nec *Gujeri* notam addidissem, nisi viderem *Obsopoeum* vertisse *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare *Gujesus* voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro *debilitari*, *infringi animo* frequens. *Thucyd.* III. 59. p. 204. f. Φύσασθαι δὲ ἐ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ εἶκον σώφρονα λαβόντας. Et IV. 37. p. 261. εἴ πως τῶ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ. *Dion. Hal.* Ant. VII. p. 466. Ed. *Lips.* παθεῖν τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI. 382. ἀλλ' ἐπικλάσθητε ἐ εἴξατε. Hinc & pro *flecti*, *inclinari ad aliquid*, ap. eumd. I. 64. verf. 32. ἐπικλασθῆναι δὲ τ Ἀμούλιον εἰς τοῦτο, ἐκπεπούσης τ θυγατρὸς, unde Luciani sensus facile patet. Conf. nostrum *Tox.* c. 20. *J. F. R.*

95. Ἐπαίνους] Cum haec itaque scriberet clarus jam scriptis Lucianus fuerit oportet, imo non scriptis tantum quibuslibet, sed Satyra, nisi me conjectura fallit. Hoc enim verba ista innuunt. *M. du S.*

16. Παρ'] W. recte. In impressis ἀπ'. Vide c. 16. ubi bis occurrit illud ὥσθ'. *M. du S.*

Ἀπ' ἰκνίης] Etsi verum est παρὰ quod W. habet, hic fore usitatius, ut *Long. Past.* III. p. 130. παρ' ἡμοῦ δὲ αἱ τριχιλίαι (scil. δραχμαὶ) ἀ *me feres has ter mille drachmas*. *Herodian.* I. 1. 4. ἐγὼ δ' ἰσρίαν ἃ παρ' ἄλλων ἀποδιξάμενος. Et saepiss. alibi ap. hunc aliosque; ideo tamen ἀπὸ quod in Edd. est, (& sine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non rejicio cum *Solano*. Nam in ipso verbo ἀποδιξάμενος, licet cum ὥσθ' jungatur, praepositio ἀπὸ inest. At non satis est ex compositis ratiocinari. Verum quid obstat, quo minus ἀπ' ἰκνίης ac-

ci-

Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat parvum esse consilium tanti populi; sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa adfero, & ipse hortor sodalis tuus atque amicus.

15. LYC. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defensionis ulla relicta sit. Verum enim vero hoc non pro forma & consuetudine judiciorum fecisti, tu maxime, quod indicta caussa judicium dedisti contra libellum, non praesente ipsius advocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex proverbio, vincere cum solus curras. Itaque nihil mirum, si & nos caussa cecidimus, neque aqua nobis infusa, neque concessa caussae dicendae facultate. Potius autem, quod quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem fuistis & judices. Utrum igitur vis, contentus decretis *vestris* quiescam, an Himerensis poëtae exemplo palinodiam scribam; an vero provocandi mihi

λῶ ἄλλο τι. εἶτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὖθις τ Φειδίαν, ἐγκλείσαντα ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ῥυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείοσιν δοκεῖν. εἰ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβολὴν δῆμον τοσοῦτον, ἀλλ' ἀεὶ ἀναγκαῖον [d] ὑπάρχειν τοὺς πολλοὺς βελτίστους ὁρᾶν τῆς ἕνος, κἂν Φειδίας ᾖ. ταῦτά σοι [e] ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς παραινῶ, ἑταῖρός τε, καὶ εὔνους ὤν.

ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷον ὢν ῥᾳθύμως ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γὰρ οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας τοῦ συγγράμματος, ὥστε μηδὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας ἔτι καταλείπειν. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε δικαστικὸν ἐποίησας, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην καταδικάσας τῆς βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγόρου. ῥᾷστον δὲ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατ' τ παροιμίαν, Μόνον θέοντα κρατεῖν· ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ καὶ ἡμεῖς ἑάλωμεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν [f] ἐγχυθέντος, οὔτε ἀπολογίας ἀποδοθείσης. μάλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώτατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε πότερα δ' ἂν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς [g] ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ, κατ' τ Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινῳδίαν τινὰ συγγράφω; ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμον. [h] τινα.

[d] Ὑπάρχειν] Ὑπάρχει W. [e] Ἀπ'] Sic Edd. Παρ' W. [f] Ἐγχυθέντος] Ἐκχυθέντος male Edd. priores. [g] Ἐγνωσμένοις] Ἐγνωρ. male *J.* sola. [h] Τινα] Deest in W. Sed pro γενέσθαι legitur ἀγωνίσασθαι.

33. Ἱμεραῖον ποιητὴν] Τὸν Στησίχορον λέγει *G.*

cipiatur ut locus unde ille ferens venit? Hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut ap. eumd. *Herod.* III. 5. 11. Οὔτε γάρ τις —— ἀπὸ τοῦ Σεσόρεω ἀφικνεῖται. Sic σκῦλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive *de nobis*, ap. *Thucyd.* III. c. 57. 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπό τινος, ἀπ' οἴκου, & similia, recte dicuntur, quidni & κομίζω sic possit construi, non video, licet exempla jam non succurrant. *J. F. R.*

28. Ἐγχυθέντος] Antea in omnibus impr. & ipso *M.* legebatur hic & c. 29. ἐκχυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi, vide Ἀστρ. c. 8. ubi recte scribitur, & in Δις. passim; ne te jam ad alios innumeros scriptores amandem, apud quos forensis illa Formula nunquam aliter effertur. *M. du S.*

33. Ἱμεραῖον] Τὸν Στησίχορον. *F. G.*

Ἱμεραῖον ποιητὴν] Quem hic intelligat si nescias, disces ex Nostro in *Vera Hist.* II. c. 15. Certe non *Theocritum*, qui *Syracusanus*; *Himeraeum* autem fuisse *Stesichorum*, diserte docemur apud *Platonem* in Phaedro (citatum *Stephano* in Lyric. p. 147. b.). Ad Stesichorum etiam recte referunt *Coll.* *M. du S.*

Ibid. Κατὰ τ' Ἱμεραῖον ποιητὴν] Stesichorum, qui carmine laeserat Helenam, &, coecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. *J. M. G.*

να γενέσθ᾽ ἡ δίκη; ΠΟΛ. Νὴ Δί᾽, ἥνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. ὁ μὲν γὰρ ἀντιδίκοις, ὡς σὺ φῂς, ἀλλ᾽ ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπολογίαν. ἐγὼ δὲ, ἢν συνεξετάζεσθαί σοι ἕτοιμος ὅπῃ ὁ δίκης.

copiam dabitis? POL. Per Jovem, siquidem habueris quod de jure dicas. Neque enim adversariis, ut tu vocas, sed inter amicos caussam dices. Ego vero idem judicium tecum subire paratus sum.

ΛΥΚ. Ἀλλ᾽ ἐκεῖνο ἀνιαρὸν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τὸν λόγον μακρῷ γὰρ ἂν ὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ᾽ ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ᾽ εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ᾽ ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς ἐὰν φίλον με συνήγορον ἔχων τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος ἅμα βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι. ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μοι δεῖ μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς ὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δὲ, σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· τὰ παρ᾽ ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε. ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ᾽ ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἶτ᾽ ἐγὼ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτήν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ ὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύστρατε, ἡ μὲν πάρεστι, καὶ προείρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὁπόσα σὺ παρ᾽ αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τὰ δευτέρων λόγων ἐνάρχεσθαι. καίτοι, ἐγὼ γὰρ οἶμαι πρὸς σὲ εἰπεῖν ὁ τέτονθα, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὁρᾷς, ἱδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονουχὶ καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλήν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ᾽ ὅμως· ἐὰν γὰρ οἷόν τε ἀναδῦναι, ἤδη παρέσῃ. ΠΟΛ. Καὶ, νὴ Δία; πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὁρᾷς, καὶ προσηνής, ὥστε θαρρῶν λέγε τὸν λόγον.

16. LYC. At illud molestum, Polystrate, quod non illa praesente habebo orationem: longe enim sic esset melius. Jam vero necesse est mandata alteri caussa defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, jacere aleam audebo. POL. Bono animo, quantum ad hoc, esto Lycine, nec enim malum me defensionis tuae apud illam actorem habebis, si breviter dicere studeas, quo facilius memoria complectar. LYC. Atqui longissima mihi oratione opus erat, adversus vehementem adeo accusationem. Veruntamen tua caussa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia. POL. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praesente habe orationem: tum ego apud illam te imitabor. LYC. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa jam adest, & prior dixit nimirum quaecumque tu ab ipsa mihi renuntiasti: nos autem oportet altero jam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc negotium reddidisti: atque, ut vides, sudo jam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res objecit. Veruntamen incipiam; nam subducere me, ipsa jam praesente, non est integrum. POL. Ac multam, ita me Jupiter, benevolentiam ipso vultu prae se fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia est. Itaque fidenter orationem habe.

17. LYC.

36. Ἀντιδίκοις] Forsan οὐκ ἀντιδίκοις. F.G. Ἐν ἀντιδίκοις] Particulam οὐ, quae in libris nostris exciderat, omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. M. du S.

68. Ἀναδῦναι] Conf. infra Παρεγγ. §. 26. M. du S.

73. Πέμπε τῷ μέτρῳ] At supra de Salt. c. 21. πέμπε τὸ μέτρον. Prius Nostro frequentius. Sed & alterum rectum, ejusque exemplum ex Sozom. dedit Cl. Hemst. T. I. Nigr. c. 30. f. F. F. R.

76. Ἐν μεγάλῃ τιθεμένῃ] Sic e contrario, οὐ γαλήνη ποιῶ-

17. LYC. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video qua in re laudaverim tantum, quantum ipsa de te praeconium illud protulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim illis quae de te dixi omnibus illud majus est: & venia mihi *debetur*, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante illam pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non excessisse modum in laudando mihi videor, ut potius multo tenuius quam pro dignitate dixerim. Considera igitur quantum hoc *sit quod* praetermisi, quam immensum ad boni moris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicunque divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare orationem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de illo nihil ausim, sed illud tanquam caput totius operis atque verticem adjecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, & magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum, nihil tumidum praesens rerum amplitudo produxit; tu tales ob causas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & majora quam quae tibi conveniant dicere, *id ipsum vero* moderati & civilis animi specimen est. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac pene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui interrogante quodam, Quomo-

ΛΥΚ. Ἐγώ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα, ὡς φῂς, ἢ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐχ ὁρῶ ὅτι τηλικοῦτον ἐπήνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἁπάντων τοῦτο μεῖζον, ὧν εἴρηκα περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σοι προσέγραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με λαθοῦσαν. ἐπὶ γὰρ ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραφάμην· ὥστε ταύτῃ γε οὐχ ὅπως ὑπερβάλλειν τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν, ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς πανμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄριστοι ἂν εἶεν. ὥστε εἰ πάντως μεταχοσμῆσαι δέοι τὸν λόγον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθῶσαι, ἀφελεῖν μὲν οὐκ ἄν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προθήσω δὲ καὶ τοῦτο, ὥς τινα κεφαλὴν τοῦ παντὸς ἔργου, καὶ κορυφήν. ἐπ' ἐκείνων μέντοι καὶ πάνυ πολλήν σοι εἰδέναι τὴν χάριν ὁμολογῶ. ἐμοὶ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερτετὲς, μηδὲ τύφου μεστὸν ἐνεποίησέ σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοιαῦτα αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ὀφθῶσω τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ χρὴ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοσίας τινὸς ἀγωνίας δεῖγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσῳ περ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινεῖσθαι αὐτὸ οὕτω διακειμένη τυγχάνεις, τοσούτῳ ἀξιωτέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις σεαυτήν. καὶ σχεδὸν ἐς τοῦ Διογένους λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα,

ὃς

a Προσίγραψα] Προύγραψα *P.* sola. b Τυγχάνεις] Ita dedi ex *Ba.* & *M.* Τυγχάνης *Ald. Fl. J. P. S. H.* c Τοσούτῳ ἀξιωτέραν] Τοσοῦτον ἀξιωτέραν ἀν. ὁ. αὐτὸν *Fl.* At vulgatam etiam servat *M.* ἀξιωτ. media correpta male *J.* d Σεαυτήν] Αὐτὸν Ex. *Fl.* Vulgatum σεαυτὸν tamen etiam est in *P.*

πανμέγεθες. *Quom. Hist.* c. 32. Infra, *Tox.* c. 22. f. οἱ παιδικὰ ἱστιοῦντο. Sic *Herodian.* 2. 7. 4. ἅμα οἱ κιθαρῳδοὶ ἄδουσι, aliique passim. *J. F. R.*

4. Ὅσῳ] Omisso μᾶλλον, conf. supra *Amor.* c. 17. *M. dus.* Conf. potius supra notata ad T. I. *pro Laps.* c. 12. Et infra ad *Gall.* c. 18. m. *J. F. R.*

14. Ἐξα-

ὃς ἐρομένῳ τινὸς, ὅπως ἂν τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καταφρονήσειε· Φαίην γοῦν ἂν κἀγὼ αὐτὸς, εἴ τις ἔροιτό με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὁπόσοι ἐπαινεῖσθαι μὴ θέλουσιν.

do gloriam quis posset consequi? si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quoque, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ ἧς χρὴ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἥρᾳ, καὶ Ἀθηνᾷ, ἣν μορφὴν ἀναπλάττων εἴκασα. ταῦτά σοι ἐκμέτρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τὰ πόδα. περὶ αὐτῆς δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς ἔστιν ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινοῦντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ

18. Sed ista forte extra quaestionem sunt, & a caussa sejuncta. Pro quo autem nunc jam caussa dicenda, illud est, quod Cnidiae *Veneri*, & *quae* in Hortis *colitur*, & Junoni, & Minervae similem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere visa sunt: de his igitur ipsis dicam. Quamquam antiquum illud dictum est, ad caussam dicendam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hosque minus etiam, puto, etsi humi & pedestri, ut nos, oratione, non per metra fe-

a Ἐκμέτρα] Sic *Ald. J. Fl. Fr. P. H. S. A.* & M. Ἔμμετρα Ed. *Marcil.* male.

14. Ἐξαγώνια] Id est ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. *F. G.*

18. Ταῦτά σοι ἔμμετρα ἔδοξε] Ταῦτά σοι ἄμετρα ἔδοξε. Itaque adjungit, καὶ ὑπὲρ τὰ πόδα. *Th. M.*

Ταῦτά σοι ἐκμέτρα ἔδοξε] Quod Editionem *Marcilii* male habere ἔμμετρα in variantibus notarit *Solanus*, id nescio an potius vitium typographicum sit in *Marcilii* notis; nam *Bourdelotii*, *Marcilii*, & *Cognati* notae iis plenae sunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἔμμετρα manifesto falsum est; quaeritur enim tantum, anne praestet ἄμετρα pro ἐκμέτρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque sic legit in Luciano *H. Steph.* Et adverb. etiam ἐκμέτρως adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid. *Polluc.* V. S. 167. τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὴ κατὰ τὸ πλέον, ἐκμέτρως &c. Ipsum vero ἐκμετρῶν vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice adpareat, transscribere nolo. Immo jam fere credo ἔμμετρον in *Marcil.* editione lectum, alioqui non emendassēt. Nos certe jam nihil mutamus. *J. F. R.*

19. Ὑπὲρ τὰ πόδα] Vide Paroemiogr. *J. B.*

21. Ποιητὰς] Horat. — *Pictoribus atque poëtis*
Quid libet audendi semper fuit aequa potestas.
M. du S.

23. Εἰ δὲ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο] Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat, *praeter modum ferri*, ut inepte interpres; sed *in metris*, h. e. *oratione ligata uti*, quemadmodum contra, χαμαὶ δὲ βάδην φέρεσθαι, *oratione prosa uti*. Similis locus est in *Bis Accusato* c. 33. καὶ ὅτι μείζους εἰμὶ, ὅτι ἐπὶ τῶν μέτρων (sic enim ibi legendum, pro μετεώρων, recte monuit ὁ πάνυ *Graevius*) βέβηκα. *L. Bos.*

Εἰ δὲ χαμαὶ καὶ βάδην ὥσπερ ἡμεῖς &c.] Nisi nimis notum arbitrarer, adderem *Horat.* 2. Od. 12. 9. — *tuique pedestribus Dices historiis proelia Caesaris, Maecenas, melius.* *J. F. R.*

24. Ἐπὶ μέτρων] Conf. infr. Διν. c. 33. f. *M. du S.*

Ibid. Ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος] Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7. cum de caeteris scribendi generibus dixisset, *solum*, inquit, *liberum alterum laudare, de quo quidquid detrahas, necesse est aut infirmitati aut invidiae adsignetur.* Quam vere, hic non disputamus. *J. M. G.*

31. Ἐκεῖνο δέ [σε] φημὶ [τοιαύτας — λόγων] An sic legendum? ἐκεῖνο δὲ φημὶ ὡς χρὴ τὰ ἐπαινοῦντα, καὶ μιμεῖσθαι, &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis inclusa glossemata videntur. *F. G.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ] Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, [Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινέσεων τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὰ ἐπαινοῦντα καὶ μιμεῖσθαι, καὶ ὑμνοῦντος προχωρεῖσθαι.] vertuntur, *Illud vero dico, ejusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat.* Nihil, dico, inficetius. *Marcilius* hic inculcat post ἡμῖν verbum integrum παρεχομένας. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι; & certe si ita scripsisset Lucianus, sensus foret satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte confideremus, summopere necessarium. Dixerat Lucianus, plerosque, qui laudandum quempiam susciplant, omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quantum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, quum laudatio sit res libera, nullisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venustatis coloribus depinxerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus desumptis, &c

ferantur. Liberum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in summa admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat eum qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne *alterius* consilii inopia hoc facere tibi etiam videar.

19. At illud dico, tales *esse* nobis laudandi locos & formas, ut is qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc *laudandi opere* illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, sic maxime judicetur, non si quis paribus aliquid comparet, neque si ad vilius quid collaμὴ ὅτι μέτρων φέρουσα. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτῷ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ [b] βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερθαυμάσῃ, καὶ ζηλωτὸν ἀποφαίνει τὸν ἐπαινούμενον. εἰ μὲν οὖν ταύτῃ ἐγὼ βαδίσομαι, μὴ καὶ σοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν.

Ἐκεῖνο δέ σε φημί, τοιαύτας ἡμῖν [c] τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, καὶ σχεδὸν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὖ εἰπάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὥσπερ μάλιστα κρίνοιτο· οὐκ ἂν εἴ τις [d] τοῖς ὁμοίοις παραβάλλοι, οὐδ' ἂν πρὸς τὸ εὐτελέστερον ποιῆται

[b] Βραχύτητα] Βραδύτητα male W. & *Fl.* Nil mutant vulgatam cett. nec P. [c] Τὰς ἀφορμὰς] Παραινοῦμεν addit *Marc.* Sed non adest in ulla Ed. nec in M. [d] Τοῖς] Abest ab *J.* Adest in cett. & M.

& ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; quum feminae hujus dotes tantae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram ejus dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes; *Illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis esse ansas, ut laudatorem oporteat & imagines & similitudines in partes vocare.* Subaudiendum tantum, id quod commode fieri potest, εἶναι. Est quoque συγχύσεως haec species, Ἐκεῖνο δέ σε φημί, quum ordo postulet, Ἐκεῖνο δὲ φημί σε, &c. Pari modo supra de *Imag.* c. 4. Ἀλλὰ ϵ τὸ μῦθον, ὃν λέγουσιν ἥκουσας οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo est, ἥκουσας τὸν λεγ. οἱ ἐπιχ. *Sed & fabulam audivisti, quam incolae de ea narrant.* Similes συγχύσεις in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini latet. Per σύγχυσιν quoque exponam verba haec in Nostri *Hermotimo* c. 7. post m. Καὶ γὰρ ἐκεῖνο (Ἡρακλῆς) λαβεῖν ἐπόσον ἀνθρώπειον ἔχει τὸ θεῖον τὸ μητρὸς, καὶ καθαρόν τι, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο εἰς τοὺς θεούς διὰ τοῦ πυρός. Nempe διὰ τοῦ πυρὸς referendum ad τὸ θεῖον, quasi verborum ordo foret, ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, διὰ τοῦ πυρὸς, ἀνέπτατο εἰς τοὺς θεούς. *Etenim ille abjecto quidquid humani a matre haberet, puramque & incorruptam atque per ignem discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit.* Ergo nihil necesse est cum *Th. Munkero*, V. Cl. in notis ad *Hygini* Fab. XXXVI. pro διακριθὲν legere διακριθησὶς. *J. J.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημί] Illud σε vel pro σοι positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro γε, videtur induxisse aliquem, ut παρεχηκέναι illud, de quo est in nota *Marcilii*, insereret: cum praesertim non cogitaret ἀφορμὰς esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias στοιχεῖα, item μόρια & πεφαλαίωσις appellant, locos quosdam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti possunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti Lycinum, In laudando utendum est comparationibus; comparandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi auctor, non in hypothesi. *J. M. G.*

Ibid. Σὲ φημὶ] Vide Ῥητ. c. 18. & Διαβ. c. 1. *Euripidis* Bac. 529. B. C.

Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφὸς
Καλὰς ἀφορμὰς, εὖ μαν' ἔργον εὖ λέγειν.

M. des B.

Ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Τοιαύτας ἡμῖν παρεχηκέναι τὰς ἀφορμάς. *Th. M.*

Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Luciani verba ad quae *Solanus* remittit, in *Rhet. praec.* 18. pr. sunt: Ἐπειδὰν δὴ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τοὺς ὑποθέσεις & ἀφορμὰς τῶν λόγων. Et in *Cal. non tem. cred.* 1. m. Τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδοποιοῖς ἀφορμὰς αἱ τῶν δραμάτων τὸ τοιοῦτον παρέχηται τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero addit, qua de caussa eo nos ableget, num ad usum rhetoricum vocabuli ἀφορμὰς, demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic verbum requiri, ut illic παρέχηται & ὑπολαβεῖν additum legitur; & fic mihi videtur; nam sive pro ἡμῖν legas ἡμᾶς, sive σε mutes in σοι aut γε, dura tamen & contorta manet constructio Lucianeae non satis conveniens. Εἶναι quidem commode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriusculum videtur, quia sic σύγχυσις, ἔλλειψις, ac transitio a singulari ad plurale simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia Viri Cl. *Gesner.* cum *Jensio* me perspicaciores sic volunt. *J. F. R.*

τ' ωφελήσεων, ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε [a] προσεικάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, οἷον, [b] ἤν τις κύνα ἐπαινῶν εἴπαι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἴλουρον, ἆρά σοι [c] ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν [d] εἰδέναι; Οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ μὴν εἰ λύκῳ φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω μεγάλως τι ἐπήνεσεν. ἀλλὰ πῶς τὸ ἴδιον τῆς ἐπαίνου ἀποτελεῖται; ἢν ὁ κύων τῷ λέοντι ἐοικέναι λέγηται, ᾗ μέγεθος ᾗ ἀλκήν. ὡς [e] τ' Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτὸν εἶναι· ὁ γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελὴς ἔπαινος. καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τ' ἐκ Κρότωνος ἢ Γλαῦκον τ' ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῆς γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἴει γελασθῆναι αὐτὸν ὅτι τῇ [f] ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαίνου; ὅπου γε εἰ καὶ ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπῄνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τ' Γλαῦκον, οὐδὲ Πολυδεύκους βίαν φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκνον; ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε; tionem inſtituat; verum ſi quis ad aliquid excellentius, quantum ejus fieri poteſt, illud quod laudatur admoveat. Velut ſi quis in laude canis dicat, illum vulpe majorem eſſe, aut fele, numquid talis videtur tibi laudare ſcire? Non ſane dixeris. Sed neque ſi lupo dicat parem illum eſſe, neque ſic magno opere quidquam laudaverit. Sed ubi id quod proprium eſt laudis efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine & robore. Ut Orionis canem laudans poëta *leonum domitorem* vocavit. Haec enim ſane perfecta canis laus eſt. Et rurſus ſi quis Milonem Crotoniaten, aut Glaucum ex Caryſto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, fortiorem unumquemque illorum fuiſſe muliere, non deriſum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam ſi uno illum viro ſuperiorem eſſe diceret, neque hoc ſatis eſſet ad laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poëta? *Neque Pollucis vim*, dicens, *protenſuram adverſarias illi manus, neque ferreum Alcmenae natum.* Vides qualibus illum Diis comparaverit, vel po-

a Προσεικάζῃ] Hoc praetuli ex marg. *Aldd.* & Codd. G. M. P. W. Ἐμεικάζῃ Edd. priores. b Ἤν τις] Εἰ τις W. c Ὁ] Δ. ὁ W. d Εἰδέναι] Δύνασθαι miſere *J. Ald.* P. Recte εἰδέναι cett. & M. e Τὸν] Ὁ W. f Ἀνοίᾳ] Διανοίᾳ *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum Edd. lect. faciunt M. P.

38. Πρὸς τὸ ὑπερέχον] Ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε ἐμεικάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. *Si quod laudatur ad excellentius, quoad fieri poterit extulerit.* Nec Graeca nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε προσεικάζῃ. ut apud Latinos *provehens*. *J.G.G.*

39. Προσεικάζῃ] W. & P. cum *Graevio* faciunt. *M. du S.*

42. Εἰδέναι] Quidam libri mendoſe εἶναι. *M. du S.*

48. Ποιητὴς] Unde habeat neſcio. *M. du S.*

51. Γλαῦκον τ' ὁπ Καρύστου] Supra *Zeux.* f. aliisque locis mox ab *Solano* indicandis. *J.F.R.*

57. Πῶς — ποιητὴς] *Pindarus* haud dubie, ſed inter ea, quae hodie ſuperſunt, non extat. *M. du S.*

61. Ὁρᾷς] Ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἴκασε; (Ὅμηρος ſcilicet) μᾶλλον δὲ ἐκ αὐτῶν ἐκείνων ἀντίφρασ. Locus bono ſenſu mutilatus; condonanda itaque non nimis perſpicaci Interpreti noſtro inſulſa verſio, *Vides qualibus Diis ipſum aſſimilarit? quin potius ipſis imaginibus expreſſit.* Ubi hic memorantur imagines? Puto, cum legiſſe εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel ſic nec Graece id ſenſu ſano diceretur, nec recte Latine verti poſſet. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas eſſe ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robuſtiſſimum Herculem, manus ſuas contra eum audere tollere. Jam ait, *Viden' quibus Diis* Homerus Glaucum *compararit? quin & illis ipſis declaravit.* *Marcilius* pulchre vidit deſiderari κρείττω non tantum ſcilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, ſed & iis fortiorem declaravit. Poſſumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω pro ἐκείνων. plane uti modo praeceſſit, ἐνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτὸν. Haec jam ſcripſeram, ubi in Florentinam editionem incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipſe conſtitueram, niſi quod ipſa vox ἐκείνων ſervata eſt integra. Nempe, μᾶλλον δὲ ἐκ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀντίφρασ. Aldina editio perinde, ac reliquae, mutila eſt. *J.J.*

Ὁρᾷς] Adſcripſerat *Hemſterh.* principio hujus notae

Jun-

potiorem etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus eſt, ſe praeſidibus athletarum Diis oppoſitum laudari; neque illi vel Glaucum vel poëtam ulti ſunt, tanquam impie ſe circa laudem illam gerentes; ſed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris cauſſa, Glaucus; poëta vero cum propter alia, tum propter hoc ipſum maxime carmen. Noli ergo admirari, ſi & ipſe, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo neceſſarium, exemplo uſus ſum altiore; ratione hoc ipſa ſubjiciente.

20. Quandoquidem autem adulationis mentionem feciſti; quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi jam diſcernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris exceſſum. Adulator igitur, quippe qui ſuae ipſius utilitatis cauſſa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, ſupra modum laudando cenſet omnia: mentiens plurima ac de ſuo addens, ut neque Therſiten Achille pulchriorem pronuntiare

μᾶλλον δὲ ϗ αὐτῶν ἐκείνων g ἀμείνω h ἀπέφηνε. ϗ ὅτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκλησε τοῖς ἐφόροις τ ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινέμενος, ὅτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τ Γλαῦκον, ἢ τ ποιητήν, ὡς ἀσεβοῦντα εἰς τ ἔπαινον, ἀλλὰ i εὐδοκίμουν ἄμφω, ϗ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὁ μὲν ὅτι τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς, ὅτι τε τοῖς ἄλλοις, ϗ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ἄσματι. μὴ δὴ θαυμάσῃς, εἰ ϗ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅτῳ ἂν τῷ ἐπαινεῖν ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, τοῦτο ὑποβαλόντος τῷ λόγῳ.

Ἐπεὶ δὲ ϗ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲ ϗ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικούς, ἐπαινῶ μάλ' σε, ϗ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως, ἐθέλω δέ σοι k διακρῖναι, ϗ ὁρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, ϗ τ τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε τ χρείας ἕνεκα τ ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τ πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖ οἷς δεῖν, ὅπου ψευδόμενος ϗ προσιθεὶς παρ' l αὐτοῦ τὰ πλείω, οὐδὲν μὴ ἂν ὀκνήσας ϗ τ Θερσίτου εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τ

g Ἀμείνω] Redditum Luciano ex *Fl.* & *W.* Abeſt ab Edd. reliqq. h Ἀπέφηνε] Ἀπέφαινον *W.* Nihil mutat vulgatum *Fl.* i Εὐδοκίμουν] Sic *F. Fl. Fr. Bz. H. Ald. P. S.* M. k Διακρῖναι] Διακρίνας marg. *Aldi.* l Αὐτοῦ] Αὑτοῦ Edd. vulgo, quod emendandum *Geſn.* monuit.

Fenſianae. Fallitur: nam nec Glaucum Homericum Lucianus, ſed Caryſtium intelligit, neque adeo Homerum. *F.F.R.*

62. Μᾶλλον δὲ ϗ αὐτῶν ἐκείνων] Μᾶλλον δὲ ϗ κρείττω αὐτῶν ἐκείνων. *Th.M.*

Μᾶλλον] Vertitur: *quin potius ipſis imaginibus expreſſis.* Sed ſenſus requirit: *quin & potiorem ipſis expreſſis.* *F.G.*

Μᾶλλον δὲ ϗ αὐτῶν ἐκείνων] At jam cum ἀμείνω reſtituerimus, emendatione *Marciliana* non opus eſt. Patet interim recte eum conjeciſſe. Senſit idem Cl. *Geſner.* vel ex conjectura, vel ex *Fenſii* Lect. Lucian. perſpiciens comparativum deeſſe, qui cum *majorem* in verſione addiderit, non viſa emendatione noſtra, μείζω videtur conjeciſſe; repoſui tamen *potiorem*, ut cum ἀμείνω verſio conveniret. *F.F.R.*

Ibid. Ἐκείνων ἀμείνω ἀπεφ.] Illud ἀμείνω, quod in impreſſis fere omnibus deerat, ex *W.* & *Fl.* Ed. reſtituimus. *M. du S.*

63. Γλαῦκος] De his vide ad Ἡρ. c. 3. & Συγγρ. c. 35. Adde & Ἐκκλ. c. 12. *M. du S.*

67. Εὐδοκίμουν] Omnes libri εὐδοκίμουν. Neque hic ſolum hac in voce peccatur. *M. du S.*

Εὐδοκίμουν] Quantumvis *Selanus* jubeat εὐδόκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter Librorum conſenſum, tum quia & ſupra non ſemel vidimus augmenta neglecta. Adi quae notavi ad Dial. proximum *Imag.* c. 3. Et *Alex.* c. 22. No. 89. ubi εὐδοκίμουν etiam legitur. Sic εὐρίσκω facere εὕρισκον εὕρηκα &c. nec recipere augmentum, ſatis notum eſt; alia vero promiſcue inveniuntur, ut εὐφραίνομαι & νῦφραίνομαι, quod ſupra jam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκῶν, numquam cum augmento legas exhibitum, ſed εὐδόκησα ubique. At magis Atticum eſt εὐδ. Eſto. Nec tamen Noſter alibi ὑπερπαίζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. *F.F.R.*

84. Θερσίτου] *Homer.* Il. B. 216. *M. du S.*

τὴν Νέστορα [a] Φάναι τὸν ὅτι Ἴλιον συμπολεμησάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. διομόσαιτο δ' ἂν καὶ τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν [b] Φινέα ὀξύτερον δέρκεσθαι τοῦ Λυγκέως, ἤν γε μόνον κερδᾶναί τι ἐλπίσῃ ὅτι τῷ ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως αὐτός τι ψεύσαιτο ἄν, ἢ προσθείη τι μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, κἂν μὴ πάνυ μεγάλα ᾖ, προσλαβὼν ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὦν ἴσμεν [c] ζώων, καὶ δρομικὸν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.

καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε [d] Φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων. καὶ ἢν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἄριστα κατεσκευασμένην, εἴποι ἄν·

pigretur, & Neſtorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime juvenem fuiſſe: juraverit autem etiam Croeſi filium audire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio ſuo ſperet. At alter, qui id ipſum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is eſt, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adſunt; ſed quae natura illi bona inſunt, etiam ſi non nimis magna fuerint, ea ſumit, auget, & facit majora. Et auſit ille dicere, cum equum laudare vult, levem inter ea, quae novimus animalia, & ad curſum aptum,

Per ſummas currat, nec eas confringat ariſtas:

& rurſus non dubitet dicere procellipedum curſum equorum: & ſi domum laudet pulchram & optime aedificatam, dicat:

Ta-

a Φάναι] Ita Cod. L. Φῶναι Edd. *b* Φινέα] Reſtitut. ex W. *Fl.* & *V2.* Ἰφινέα ceterae omnes male. *c* Ζώων] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *Solan.* quid tum? *d* Φάναι] Ita dedi ex L. Φῶναι Edd.

88. Ὀξυηκοώτερον] Ὅτι ὁ Μελάμποδος ἰχθύος. *V.*

86. Νέστορα φάναι] *Homer.* Il. A. 250. *M. du S.*

88. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Atqui *Herodotus* Lib. I. ὁ δὲ πᾶις οὗτος ὁ ἄφωνος. Videtur itaque aut alios ſecutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillaviſſe. Nam & infra in *Gallo*, ſive *Somnio*, λοιπὸν δὴ, inquit, τὸν μὲ Λυδὸν, υἱὸς κωφὸς ὤν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi poſſe λαλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. *Th. M.*

Τὸν Κροίσου .] Miratur *Marcilius* quos Lucianus ſit ſecutus auctores, cum ſcribit in dialogo pro imaginibus, Croeſi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum ſcribat *Herodotus*, illum fuiſſe mutum; non ſurdum. ſed ego miror *Marcilium* hic haerere. Quis ignorat mutos eſſe quoque ſurdos: imo ſurditatem eſſe cauſſam mutae linguae? Qui ſurdus natus eſt, loqui non poteſt. Unde enim ſonos vocum litterarumque percipiat? Fuerunt tamen noſtro ſeculo cum in Germania, tum in Anglia, qui ſurdos docuerunt motu oris litteras noſſe & pronunciare. de quo extat elegans diſſertatio *Georgi Morhofii*, viri eruditiſſimi, & noſtri ſtudioſiſſimi. Quin & ſurdi fuerunt his in terris, non nati, ſed morbo caſuque facti, qui ex motu labiorum aeque poterant etiam longius a ſe remotos, & muſſitantes intelligere, ac ſi articulatim ſingulas voces auribus percepiſſent. Hi videbant ſonum, non audiebant. *J. G. G.*

Ibid. Ὀξυηκ. εἶναι τοῦ Μελ.] De filio Croeſi vide *Herodotum*, & Noſtrum Ἁλιεῦσι c. 25. Aliquem nactus ſit neceſſe eſt, a quo abſque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potiſſimum noſtra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud *Apollod.* I. p. 19. A. B. *M. du S.*

Ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Cui Dracones lambendis auribus avium etiam ſermonis intellectum dederint. Vid. *Plin.* 10, 49. ſ. 70. & quos ibi citat *Harduin. Bochartus* praeſertim Hieroz. I, 3. p. 21, 69. a quo ſua habet *Harduinus* omnia. Add. *Spanh.* diſſ. 4. p. 215. *J. M. G.*

89. Τὸν Ἰφινέα ὀξύτερον διόψεσθαι τοῦ Λυγκέως] Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus neſcio quem *Iphinea*. Et cui iſte talis auditus? manifeſte apparet tranſpoſitas literas pro Φινέα, ut optime adſcripſit pater. Is notiſſimus in fabulari hiſtoria, & quidem propter oculos, qui fuerunt excoecati. *J. G.*

Καὶ τὸν Ἰφινέα ὀξύτερον διόψεσθαι τοῦ Λυγκέως] Optime & ipſo quoque hoc Lynceo ὀξύτερον viderunt Viri Cl. *Menagius* & *Gronovius*, hic in notis pag. 902. ille in Addendis, legendum eſſe Φινέα; nec enim aliter legitur in editione Florentina. *J. J.*

Τὸν Ἰφινέα] Φινέα omnino legendum videtur. *F. G.*

Mo-

Talis nimirum Jovis intus Olympii aula est.

Ζηνός τοι τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

At adulator hunc versum etiam de subulci tugurio dicat, si modo accipere aliquid a subulco speret: cum Cynaethus Poliorcetae Demetrii adulator, omnibus adulandi rationibus consumtis, laudaverit vexatum a tussi Demetrium, quod modulate screaret.

ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, κἂν περὶ τοῦ συβώτου καλύβης εἴποι, εἰ μόνον τι παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπίσειεν· ὅπου Κύναιθος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κόλαξ, ἅπαντων αὐτῷ τῶν πρὸς τὴν κολακείαν καλῶν ἀναλωμένων, ἐπήνει τὸν βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμμελῶς ἐκρέμπεται.

21. Non solum autem hic utriusque generis character est, quod adulatores non dubitant mentiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem extollere student, quae adsunt: verum etiam illa re non parva distant, quod adulatores quantum possunt utuntur hyperbolis, laudatores autem in his ipsis quoque sobrii sunt, & intra terminos se continent.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἑκατέρου αὐτοῖν γνώρισμά ἐστι; τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν, καὶ ψεύσασθαι τοῦ χαρίσασθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμένοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σμικρῷ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σωφρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένουσι. ταῦ-

---

e Ὅπου] Nil mut. Edd. nec M. f ψεύσασθαι] ψεύδεσθαι W.

Monuit idem Cl. *La Croze*. Monuit *Menag.* in addend. Edit. *Graev.* Et nos correximus dudum. *J.F.R.*

Ibid. Φοίνικα] W. *Fl.* & *V2.* Reliquae Edd. prave Ἰφοίνικα. Vide *Apollod.* I. p. 23. C. *M.du S.*

91. Ὁ δέ γε [αὐτὰ τοῦτο] ἑκατὸν ὧν [ὅπως εἰδῇ] ἄν] Sic lege fortasse. ὁ δὲ γε ἑκατὸν εἰπὼν ἂν ψεύσαιτό τι &c. Cetera glossa videntur. *F.G.*

93. Προσέτων] Conf. supra hoc *Dial.* c. 6. & *Συγκρ.* c. 35. *M.du S.*

97. Ὡς ἵππων ζώων] Ὡς ἵππων ζῶον. *F.G.*

Ὡς ἵππων] Ἵππον ἑκατόναι θέλων, φύσει κοῦφον ὄν ἵππων ζώων, &c. Interpres, *laudando equum, natura levem, ut ea scimus esse animantia.* Haec sunt versionum monstra. Redde, *Equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus*, &c. De hoc Hellenismo vide supra ad T. I. *J.J.*

Ὡς ἵππων ζώων] Bis ὡς pro ὧν scriptum erat in nota *Gujeri*; dubito num describentis vitio. Sed in vulgata nihil video quod emendationem postulet, quamquam ζῶον non improbaverim, si quis Codex haberet. Interim satis usitata & haec est genitivi cum relativo convenientis constructio, ut bene jam monuit ac vertit Cl. *Jensius.* *J.F.R.*

99. Ἄχρον &c.] *Homer.* Il. Υ. 227. *M.du S.*

Ἄχρον ἐπ' ἀκροτάτην.] Fons *Homer.* Il. Υ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. 7, 808. *Illa vel intacta* &c. *J.M.G.*

2. Ἀλλοπρόσων] Frustra apud Homerum quaesivi. *M.du S.*

Ἀλλοπρόσων] Usitatius quidem *Homero* ἀμφίπρωρος. Verum nec alterum est improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218. — ἵππουν ἀλλοπρόσαντα ἐχεῖτο. *J.F.R.*

5. Ζηνός τοι] *Homer.* Odyss. Δ. 74. *M.du S.*

9. Ὅπου Κύναιθος] Lege ὅς που. *F.G.*

Ὅπου Κυν.] Mallem ὁ γοῦν K. Sed in impressis & M. ipso, uti edidimus, scribitur. Accedit ad hunc usum hujus particulae locus *Jambl.* No. 60. A. Vid. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 1. f. Ibid. XXIII. 1. med. *pro Lapsi.* §. 2. Ibid. §. 6. *Hermot.* c. 39. *Herodot.* §. 4. *Abdic.* c. 23. f. Infra *Icarom.* c. 23. f. Et *adv. Indoct.* c. 21. pr. *M.du S.*

Ὅπου Κυν.] Decem illa Luciani testimonia ab *Solano* commonstratis tantum Ed. *Junt.* paginis indicata, quaesivi, capitumque sive paragraphorum numerum, ut semper, ad nostram editionem adcommodavi, cognovique in illis omnibus ὅπου vel ὅπου γε occurrere, pro *quum*; *quandoquidem* positum, veluti Latinis quoque non infrequens *ubi* pro *quandoquidem*, *siquidem*, usurpare, ut Horat. 2. Od. 13. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures.* Verum ex his omnibus non consequitur ὁ γοῦν hic legendum, quum Cynaethus non ante nominatus sit. Quare mallem ὅπου ὁ Κυν. legere, aut *Gujeto* adsentiri ὡς που legenti. Ceterum de nomine hujus parasiti vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. ἐγὼ ὁ Στρεβλὸν ὁ Κύναιθος οἱ ὠδηγηκότες, ad quae ille: fuit assentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae. de quo Lucianus in *Imag.* p. 39. (Ed. *Bened.*) i. e. h. l. *J.F.R.*

ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαίνου ἀληθοῦς δείγματα, ὡς μὴ πάντας [a] ὑποπτεύῃς τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ διαχρίνῃς, καὶ προσμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἑκάτερον.

Haec tibi pauca de multis *sunto* adulationis ac verae laudis specimina, ne omnes omnino laudantes suspectos habeas, sed discernas, & sua utrumque mensura metiaris.

Φέρ' οὖν, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς [b] ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς [c] μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ ἐοικασιν. ἐγὼ γὰρ εἴ μού τινα ἄμορφον εἶναι ἔφην τῷ ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τῆς Κυναίθης κολακικώτερος ἅπασι νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχουσαν, οἵαν πάντες ἴσασιν, ἀπὸ πάνυ ἐκ πολλοῦ διαστήματος ἦν τὸ τόλμημα.

22. Age igitur, si videtur, admove his, quae dicta a me sunt, regulam utramque, ut videas, huic ne an illi conveniant. Etenim si deformem quandam statuae Cnidiae similem dicam, impostor sane, & Cynaetho ipso magis adulator vere habear: si vero talem, qualem omnes norunt; non sane magni ille ausus intervalli fuerit.

Τάχα [d] οὖν φήσεις, μᾶλλον δὲ ἤδη εἴρηκας, ἐπαινεῖν μού σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπίφθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ θεοῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον ὄντα. ἐγὼ δὲ, ἤδη γάρ με προάξεσθαι τἀληθὲς εἰπεῖν, ὦ θεοῖς γε, ὦ βελτίστη, εἰκάσα, τεχνίτης δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθῳ, ἢ χαλκῷ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων γεγενημένα, οὐκ ἀσεβὲς, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν· ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι νομίζεις τὴν Ἀθηνᾶν ὑπείληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασ-

23. At forte jam dixeris, quin jam dixisti, laudare quidem pulchritudinis nomine tibi permissum esto. Verum invidiae non obnoxiam oportebat laudationem facere, nec similem Deabus dicere hominem. Verum ego, jam enim *ipsum* me verum ad se dicendum invitabit, non profecto Deabus, o praestantissima, similem dixi *hominem*, sed bonorum artificum operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae autem facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus dicere, non puto impium: nisi forte hoc tu Minervam existimas, quod est effictum a Phidia, aut

a Ὑποπτεύῃς] Ὑποπτεύσῃς W. b Ὑπ'] Ἀπ' marg. *Ald.* & Ex. *Fl.* Sed vulgatam tuetur P. eaque melior. c Μάθοις] Μάθῃς W. d Οὖν] Ex L. restitut. ὃ νῦν Edd. priores.

26. Προσμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ] Non ab re fuerit addere nonnihil ex Obsery. Cl. *L. Bos* (quem consulendum Cl. *Hemsterh.* in marg. Luciani monuerat) ad 2. Ep. ad *Corinth.* XII. 12. ubi rejecta vulgata versione ac *Grotii* expositione, Apostoli verba, quae erant: αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, sic exponit: „ *intra* „ *suam conditionem & fortunam se continere, se ex suis* „ *facultatibus & dotibus aestimare, non plus sibi arro-* „ *gare quam fas est, nec se dilatare ultra conditionem* „ *suam.* Secundum Lucianum diceres: ὡς προσμετρεῖν „ ἑαυτὸν οἰκείῳ μέτρῳ (*pro Imag.* h. l.) Ἀναμετρεῖν ἑαυ- „ τὸν secundum *Aristoph.* Sic ille in *Avib.* p. 590. „ Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἄλλαχῆ; *Non ipse te* „ *remetieris hinc abiens alio?* Μετρεῖν τὸν ἑαυτοῦ σκέλεα „ dixit *Plutarch.* in Apophtegm. Lacon. . . . *Horat.* „ *Metiri se suo modulo ac pede* Lib. I. Epist. 7. — Hinc „ proverbium apud Latinos: *Tuo te pede metire.* Metaphora harum locutionum desumta est ab iis, *qui* „ *corporis sui staturam numero pedum metiuntur.* Qui „ itaque non longiorem se facit, quam revera est — „ ille proprie dicitur μετρεῖν ἑαυτὸν εἰς αὐτόν. i. e. κατὰ „ τὸ μέτρον τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intenditur corporis sui modum, ut major quam sit, videatur: qui cum sit βραχύτης, ὑπερμετρεῖται, „ ἀκροποδιεῖ ἐπαγόμενος ἑαυτόν. i.e. *brevioris staturae sit,* „ *extendit se in summos pedes*, ut Lucian. *in Imag.* loquitur, is non potest dici μετρεῖν ἑαυτὸν εἰς ἑαυτόν. „ &c. *J. F. R.*

37. Τάχα ὃ νῦν φήσεις] Exigua mutatione legendum τάχα δή, & sic jam dederunt interpretes. *J. M. G.* Verum quum οὖν jam sit inventum, id facile admittet, spero, etsi in versione nihil mutaverim, quae vel sic tamen sensui Luciani satis respondet. *J. F. R.*

Ibid. Οὖν] Hoc pro vulgato ὃ νῦν, auctore L. Codice reposuimus. *M. du S.*

38. Εἰς τὸ κάλλος] Ἐπαινῶ εἰς τὸ κάλλος est *Laude-*

re

aut illud Caeleſtem Venerem, quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos. Sed vide ne parum deceat, talia de Diis ſentire, quorum veras imagines ſupra humanam imitationem eſſe poſitas, equidem arbitror.

μῶν· ἢ τοῦτο † Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ᾖ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν δοξάζειν, ὧν τάς τε ἀληθεῖς [e] εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀνθρωπίνῃ μιμήσει ἔγωγε ὑπολαμβάνω.

24. Si vero vel maxime illis ipſis *Deabus* ſimilem te dixiſſem, non meum iſtuc fuerit, neque primus ego iſtam viam ſecuerim; ſed multi ac boni poëtae, & maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advocatum mihi excitabo, aut fieri non poteſt, quin ipſe mecum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te pro illo (meminiſti enim, in quo bene facis, venuſtiſſima quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de captiva dicit Briſeide, illam aureae Veneri ſimilem luxiſſe mortem Patrocli: tum paullo poſt, quaſi non ſatis foret, ſi ſoli ſimilis Veneri ſit,

Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι μάλιστά [f] σε αὐταῖς ἐκείναις εἰκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο, οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην † ὁδόν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάσομαι [g] συναγορεύσοντά μοι ἢ ὑδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι· ἐρήσομαι τοίνυν αὐτόν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ (καὶ γὰρ ἀπομνημονεύεις, εὖ ποιῶσα, τὰ χαριέστατα † ἐρραψῳδημένων αὐτῷ) Τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, ὁπότε περὶ † αἰχμαλώτου λέγῃ τις Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἰκέλη, ἐπένθει † Πάτροκλον; εἶτα μετ' μικρὸν, ὡς οὐκ ἰκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ ἐοικυῖα ἔῃ.

Sic fatur, inquit, *lacrumans par ſanctis femina divis.*

Cum igitur dicit talia, odiſtine ipſum quoque, & abjicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etſi tu

Εἶπε δ' ἄρα (φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν.

ὁπόταν οὖν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς κἀκεῖνον, καὶ ἀποῤῥίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ

[e] Εἰκόνας] Ἐικόνας male *F.* Recte cett. & M. media brevi. [f] Σε] Reſtitut. ex W. Γ's Edd. priores. [g] Συναγορεύσοντα] Συναγορεύσαντα *Fl.* male. Vulgatum tenent cett. & M.

re *propter pulchritudinem*, vel *pulchritudinis nomine*. Confer quae ſupra noto ad T. I. p. 580. ſ. *Piſcat.* c. 12. No. 22. ubi ἐκπεπληγμένος τὸ κάλλος, ἔχαιρε, recte in textu, comma vero male omiſſum in nota. Adde *L. Bos* Obſ. Crit. p. 50. ibi quoque laudatum. *F. F. R.*

42. Οὐ θεᾶς γε, ὦ βέλτιστε, εἰκασα] Mendoſe. Scribe vel σε pro γε, vel εἰκασά σε. Voculam σὲ hic requiri, vix monitore eget; jamque de ſuo id ſupplevit Interpres. Eadem hac pag. idem commiſſum. Εἰ δὲ ὅτι (male quoque, ſaltem contra conſuetudinem, vulgo legitur ὅ, τι) μάλιστά γε αὐταῖς ἐκείναις εἰκασα. Et hic σὲ requiritur, ſive εἰκασά σε, ſive γε in σε mutatum malis. *F. F.*

Ibid. Γ] Recte puto Cl. *Jenſ.* conjeciſſe σὲ legendum. Etſi enim eo ſenſu tolerabilis eſt vulgata, quem Cl. *Geſn.* ei tribuit; tamen cum ſcribae in eadem particula γε, pro σε ſcribenda peccarint, ubi ad eadem verba reſpicitur, quid mirum, ſi & hic ſimiliter aberrarint? *F. F. R.*

44. Λίθε ἢ χαλκοῦ &c.] Conf. ſupra *de Imag.* c. 23. ceteraque Luciani loca ibi commonſtrata, ſi eſt operae. *F. F. R.*

49. Οὐρανίαν Ἀφροδίτην] De Venere Cnidia intelligo, de qua ſupra Ἐρωτ. c. 11. & Εἰκ. c. 4. non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta ſtatua. *M. du S.*

50. Οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν] Πρὸ intelligitur. *F. G.*

Οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν] Pompeji enim & Caeſaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus ſcriptum eſt. Ego vero ὑ π. πρὸ π. ε. verum eſſe credo. *M. du S.*

55. Σε] W. In impreſſis omnibus prave legebatur γε ante αὐταῖς. *M. du S.*

66. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ] *Homer.* Il. T. 282. *M. du S.*

70. Εἶπε δ' ἄρα] *Homer.* l. c. 286. *M. du S.*

75. Οὐδ'

μὴ δῶς, ὅγε τοσοῦτον αἰῶνα δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ αἰτιάσαιτο, οὐδὲ ὁ μαστίξαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ὑποσημηνάμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐφεθήσεται, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούουσα, οὐκ ἂν ὡσαύτως ἀγάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα φαιδρὰν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλά, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν.

Ἐπὶ μοιχῷ [a] τοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσην αὐτὸς φειδὼ ἐποιήσατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὅμματα μοιχοῦ, φησὶ, καὶ κεφαλὴν ἴκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διΐ, τῷ Ἄρεϊ δὲ τὴν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, ἀμείρων τὴν ἀνθρωπου μέλη πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας. καὶ αὖ πάλιν, βρόλοιγῷ [b] Ἄρεϊ, φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον [c] ἄλλῳ, θεοειδῆ τὸν Φρύγα τοῦ Πριάμου, [d] θεοείκελον παλαιὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπάνειμι αὖθις ὅπου τὰ γυναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γοῦν δήπου αὐτοῦ λέγοντος·

non dederis, tantum certe aevum illi dedit, nec est qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuam ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis supposititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines.

25. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit, & quam illorum imagines proportione quadam dispensarit, *qui oculis quidem & capite similem eum dicat Jovi, quod ad balteum autem Marti, ac pectus Neptuno*, in sua hominem membra dividens pro totidem Deorum imaginibus. Ac rursus *homicidae Marti similem* ait esse, & alium alii: *Dei specie* Phrygem Priami, *Dei similem* saepe *natum* Pelei. Sed redeo rursus ad exemplum muliebria. Audis enim sane illum dicentem:

Dia-

a Τοι] Γε W. b Ἄρεϊ] Ἄρῃ *Hom.* At prius Edd. Luciani, & M. c Ἄλλῳ] Ἄλλως W. d Θεοείκελον] Καὶ θεοείκελον W.

76. Οὐδὲ ὁ μαστίξαι] Ὁμηρομάστιξ ὁ * Ζωΐλος ἐπικληθείς, ὀβελίσας ἐ ἀθετήσας πολλὰ † τῶν Ὁμήρου ἐπῶν. *V.*

* Ζωΐλος] Restitutum ex C. Ζωΐλος enim Edit. *Cler.* † Τῶν] Τοῦ legebatur in editis. Mutavit *Salm.* cui obsecundavi, etsi non addidit unde habeat, quia res est parvi. *J. F. R.*

75. Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν — αἰτιάσαιτο] Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide *Olearium* hunc locum inepte interpretantem Ed. novae *Philostrati* p. 649. *M. V. la Croze.*

76. Ὁ μαστίξαι] *Zoilus* hoc, non *Zenodotus*, designavit, quamquam Scholiastes hoc aliter tradit. Vid. *Galen.* Therap. I. c. 3. ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Cl. *Olearius* credas alium sensum comminiscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad *Philostr.* Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant Zenodotus & Aristarchus, ipso nostro monente Ις. β. c. 20. *M. du S.*

85. Ὅτῳ θεοῖς] Φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. *F. G.*

86. Ἀγαμέμνονος] Conf. supra Σύγχρ. c. 8. *M. du S.*

89. Ὁμοῖα &c.] *Homer.* Il. B. 478. *M. du S.*

93. Καὶ αὖ πάλιν &c.] Ego nomen Hectoris, aut alius cujusvis, excidisse hic puto. Vide *Homer.* Il. N. 802. M. 130. A. 295. Γ. 16. Λ. 131. *Odyss.* P. 37. T. 54. Z. 102. P. 51. *M. du S.*

8. Ἐξαλαλίφθω] Vulgatam bene se habere vid. ap. Grammaticos; nam ἀλάλιμμαι, ἀλάλιται sit praet. pass. ab ἀλείφω, & ἀπάλιπται ab ἀπαλείφω, ne confundatur cum ἀπολείπω, ab quo ἀπαλίφθη formatum legas aoristum *Navig.* c. 4. & sexcenties alibi. Ignoscat Lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante scriptura. *J. F. R.*

13. Τῶν βοῶν] Alludit ad frequentissimum Epithetum Junonis, βοῶπις. *M. du S.*

14. Ἔτῳ] *Pindarus* haud dubie, quem supra Poëtam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8. ubi vide not. *M. du S.*

15. Ῥοδοδάκτυλον] *Hom.* Il. A. 477. &c. *M. du S.*

19. Τοῦ

Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, &
Qualis Diana in montibus errat.

26. Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed Euphorbi etiam comam *Gratiis similem* dixit, eamque infectam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc genere, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum & similitudinum ratio a censura libera est, ut Homerus Deas ipsas non dubitaverit laudare a deterioribus. Junonis enim *oculos* comparavit *bubulis*: alius autem aliquis *superciliis violaceis* Venerem dixit: *roseis* enim *digitis insignem* quis eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poëmatibus versati sunt?

27. Quamquam, quae ad formam pertinent, adhuc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur: verum ipsas appellationes Deorum quot *jam* imitati sunt, Dionysii, & Hephaestiones, & Zenones, & Posidonii & Hermaei cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit Evagorae

Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, ἠ̈ Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' ὄρεα.

Οὐ μόνον δὲ τὺς ἀνθρώπυς αὐτὺς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ ἡ τ Εὐφόρβυ κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκασε, ἡ ταῦτα, αἱμαλι δεδευμμένην. ἡ ὅλως, τοσαῦτά ἐϛι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τ ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς θείαις εἰκόσι διακεκόσμηϛαι, ὥϛε ἢ καὶ κεῖνα [e] ἐξαλειφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφείσθω. ἔτω δὲ τὸ κτὶ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν ἐϛιν, ὥϛε Ὅμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ὤκνησεν ἀπὸ τ ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τὺς γῦν τ Ἥρας ὀφθαλμὺς, τοῖς τ βοῶν εἴκασεν. ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τ Ἀφροδίτην ἔφη, τ μ γ ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγνοεῖ, τ καὶν ἐπ' ἐλάχιϛον τῇ Ὁμήρυ ποιήσῃ ὁμιληκότων;

Καίτοι τὰ μ τ μορφῆς ἔτι μᾶλλον ἀρχαιότερα, εἴ τις θεῷ ἐοικέναι λέγηϛ· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὅσοι ἐμιμήσαντο τὰς τ θεῶν, Διονύσιοι, ἡ Ἡφαιϛίωνες, ἡ Ζήνωνες, ἡ Ποσειδώνιοι, ἡ [f] Ἑρμαῖοι προσαγορευόμενοι; Λητὼ δὲ, γυνή τις ἐγένετο Εὐαγόρυ

[e] Ἐξαλειφθω] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Ἐξαλειλείφθω W. [f] Ἑρμαῖοι] Sic Edd. omnes. Ἑρμαῖ W

19. Τὰς προσηγορίας] Insignis ea de re *Clementis Alex.* locus est p. 22. A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καταφρονοῦντες τ μύθων τούτων, ἀνέδην ἀφ' τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀκίνδυνον σφᾶς αὐτοὺς θεοὺς ἀνηγόρευον, ταύτῃ κακεῖνος διὰ τὴν δόξαν ἀπηθανατῆϛαι διδάσκουϛες. Κηῦξ μ Αἰόλα ΖΕΥΣ ὑπὸ τ Ἀλκυόνης τ γυναικὸς. Ἀλκυόνη δ' αὖθις ὑπὸ τῆς ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορεύομένη. Πτολεμαῖος δ' ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐκαλεῖτο. ἡ Μιθριδάτης ὁ Ποντικὸς ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἡ αὐτὸς. ἐβούλετο δὲ [c] Ἀλέξανδρος Ἄμμωνος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, ἡ κερασφόρος ἀναπλάττεϛαι πρὸς τ ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλὸν ἀνδρὸς ὑφῆσαι σκιόδων κέρασι. ἡ ὅτι γε βασιλεῖς μόνον, ἀλλὰ [c] ἰδιῶται θείαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτοὺς ἐτίμησαν. Deinde recenset Menecratem *Jovis*, Alexarchum *Solis*, Nicagoram *Mercurii*, nomina & partes assumentes, & quos gentes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Demetrium *Deum*. Menander de Rege εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐϛιν ἔμψυχος θεοῦ. *M. du S.*

21. Διονύσιοι [c] Ἡφαιϛίωνες] Pendebam animi aliquando, essent ne haec nomina Latine convertenda ipsa quoque, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequatur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nominum, ut *Bachium* non cogitent tyrannum utrumque Syracusanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Jovianos* non Eleatem illum, & alterum Stoicae sectae principem, &c. sed quosvis alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni & inquisitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origines ignorare. *J. M. G.*

22. Ἑρμαῖοι] Reliqua nomina satis nota: hoc an reperiatur, nescio. *Hermeas* quidem multos, Hermaeum nullum legere me memini. In W. Ἑρμαῖ, quod minime probo, quia nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tantum, qui paululum mutata assumsissent. Ego itaque Ἑρμείαι legendum censeo. *M. du S.*

23. Εὐαγόρυ] Vide an apud *Diodorum Siculum*, qui multa de hoc Rege narrat, de uxore aliquid etiam reperiatur? *M. du S.*

γόρᾳ τῆ [a] Κυπρίων βασιλέως, ἢ ὅμως οὐκ ἠγανάκλησεν ἡ Θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὸν ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργάσασθαι. ἐῶ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ καὶ δεισιδαιμονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θείοις ὀνόμασιν εἰς κόρον ἐπιχρωμένους. ἀχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ οὐρανοῦ ἐστιν.

Ὥστε οὐ προσῆκε σοὶ τὸ τοιοῦτον, φοβοδεῶς λίαν ἀκριβῶς πρὸς τὸ ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγγράμματι πεπλημμέλημαι εἰς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνεύθυνος αὐτοῦ, ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι, ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦσιν οἱ θεοὶ, ἐπειδὰν πρὸ ἐμοῦ τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύνωσιν. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τὸν ἄριστον [b] τῶν φιλοσόφων ἠμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεῦσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἰ μοι τοῦτο δυνατὸν ἔτι, ὦ Λυκῖνε· μακρὰ γὰρ εἴρηταί σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ [c] ἐγχυνόμενον· πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ

Cypriorum regis: & tamen non indignata eſt Dea, cum poſſet illam, Niobes inſtar, lapidem facere. Omitto enim Aegyptios, qui quidem omnium ſunt ſuperſtitioſiſſimi, tamen divinis nominibus ad ſatietatem abutentes. Fere enim pleraque apud illos de caelo ſunt.

28. Itaque tuum non eſt, meticuloſe adeo affectam eſſe ad laudes. Si quid enim in ſcripto adverſus numen peccatum ſit, tu quidem rea minime illius es: niſi quam putas etiam auditionis poenam eſſe. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poëtas ulti fuerint. At illi nondum nec optimum philoſophorum ulti ſunt, qui Dei imaginem eſſe dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polyſtrati hujus cauſſa deſinam, ut meminiſſe poſſit dictorum.

29. POL. Neſcio ſi adhuc poſſim hoc, Lycine, Longa enim a te habita eſt oratio, idque ultra infuſam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminiſſe, & ut vides jam ad

a Κυπρίων] Κυπρίᾳ P. ſola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. & M. b Τῶν] Deerat artic. in Edd. additus nunc ex *Coll.* c Ἐγχυνόμενον] Reſtitutum ab *Solano.* Ἐγχυν. Edd. priores. Ἐγχυόμενον *V*2.

38. Ἄριστον τῶν φιλοσ.] Τὸν Πλάτωνα δηλονότι. *G.*

27. Αἰγυπτίους] Vide *Spanh.* 431. 434. *M. du S.*

38. Ἄριστον τῶν φιλοσόφων] Vide *Platonem* Alcib. II. p. 46. E. quamquam ibi quidem non diſerte dicitur *Imago*; & de Rep. VI. p. m. 431. B. Adde *Lactant.* II. 10. (mihi II. p. 150.) Τῶν autem inſerui, quod habent Coll. & M. *Sanctum* eſſe in *Minoë* Ed. *Baſ.* p. 509. B. C. Tribuitur tamen hoc Diogeni apud *Diog. Laërt.* 150. A. *M. du S.*

Τὸν ἄριστον φιλοσόφων] Platonem ita ſignari, vix eſt dubium. Atque apud illum eſſe, quae huc referri poſſunt, conſtat V. G. de rep. 6. p. 476. A. ubi probat illud Homericum θεοειδής τε θεοείκελον κ. τ. λ. Sed ipſa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipſum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei teſtimoniis philoſophorum demonſtrarunt, *Auguſtinum Steuchum* dico, *Voſſium*, *Huetium*, *Pfannerum*. *J. M. G.*

Τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων — εἰκόνα τὸν ἄνθρ.] *Diog. Laërt.* §. 32. *Grotius* in Geneſ. c. 1. *M. V. la Croze.*

Τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων] Non ſic invenies locum *Diog. Laërt.* ab Cl. *La Croze* indicatum. Quare adi illius L. VI. Segm. 51. p. 340. T. I. Edit. *Amſt.* ubi de Diogene Cynico ait: Τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θεῶν εἶναι εἰκόνας ἔφασκε τὸν ἴρωτα, σχολάζοντα ἀσχολίας. *J. F. R.*

45. Ἐγχυόμενον] Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐγχ. *M. du S.*

47. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὸν] *Th. Magiſt.* h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia quibus demonſtret ἀποσοβῶ non ſolum eſſe ἀποδιώκω, verum & σισοβῶμαι ἐκ θαλάμου ἀπέρχομαι. Adde Noſtrum infra *Navig.* c. 4. ἀποσοβοῦντα εἰς τὸ ὕδωρ. De σεσοβῆσθαι autem de quo *Thom.* ibid. agit, videbimus in *Lapith.* Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτὸν, *deferam ad illam*, verterat *Obſop. Deferre propero Benedict.* male uterque. Eſt enim *abibo*, vel *abeo*, *propero ad illam*, *Alciphr.* I. ep. 34. p. 142. Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβῶ, ubi *Bergl.* „ σοβῶ de inſolenti, faſtuoſo & concitatiore inceſſu, „ cum jactatione quadam corporis. Exempla anno-

„ ta-

ed illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exsibiler a spectatoribus. LYC. Ipsi tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego vero quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc statim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt judicum, tum jam ipse quoque adero, visurus quis certaminis exitus futurus sit.

ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποστρέφω πρὸς αὐτόν, ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἶτά μοι συρίττεσθε συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν. ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρινῇ· ἐγὼ δὲ, ἐπείπερ ἅπαξ σοι τὸ δρᾶμα παρεδέδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι· ὁπόταν δὲ τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη κἀγὼ αὐτὸς παρέσομαι, ὀψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

M N E S I P.

AIn' tu, Toxari, sacra facitis Oresti ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos, creditis? TOX. Sacra facimus,

ΤΟΞΑΡΙΣ, Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

Μ Ν Η Σ Ι Π.

ΤΙ φῂς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; ΤΟΞ. Θύομεν,

ὦ

„ tavit *H. Steph.* in Thes. interdum simpliciter *propero*. Lucian. *pro Imag.* fin. &c.". (non *in Imag.* ut ibi editum.) Addo eumd. *Alciphr.* III. 51. p. 392. Ἀλλ' ἕτοιμος ἐνθένδε ἀπιέναι, καὶ σπεύδων ὡς ὑμᾶς. *J. F. R.*

94. Ἐκ ποδῶν] Lege ἐκποδών. F.G. Et sic *Stephanus* in Thes. scribi jubet, quando *è vestigio*, *statim*, significat. Sed in *Suid.* Ed. *Hagen.* Lit. E. Ἐκ ποδῶν quoque scribitur, & ἐκποδών uno verbo (prius autem ibi errorem tantum typograph. esse, ex sequentibus adparet) ait autem. Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγου χρόνου ἐκποσίλαος. Ἀριστοφάνης· Οὐτός ἐγὼ δ' ἐκ ποδῶν ζητοῦμαι. Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδών. Καὶ αὖθις· Ἀργεῖοι δ' Ὀρέστου ἐκποδὼν ἔσεσθαι. Καὶ παροιμία· ἀνδρὸς κακοῦ πράσσοντος· ἐκποδὼν φίλοι. Ἐκποδὼν γενέσθαι, φυγεῖν. ἢ ἐξαλεῖφεσθαι. ἢ οὐ τῷ μέσῳ γενέσθαι. Si adverbii more junctim scribas, ἐκποδὼν cum *Gujeto* ac *Stephano* praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus *illico*, *e vestigio*, verum *e medio*, *e conspectu* sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noster alibi; ἀλλ' ὑμεῖς μὲ οὐ ποδῶν, notante Fratre *G. O. Reitzio*, in Belg. Graeciss. qui locus est ex *Reviv.* c. 32. Addamus alia, ut *Amor.* c. 5. ubi οὐ ποδῶν *statim* est, & *Toxar.* c. 9. f. αὐτίκα μάλα ὑπὲρ τὸν ὀνείρατα οἴχονται ὑμῶν οὐ ποδῶν ἀπεπτάμενοι, ubi iterum discretim recte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum; nam vicissim ἐκποδὼν ἄπιθι scriptum sine varietate video deinde, in *Pseudolog.* c. 4. post med. Ac tamen Latine ab *Micyllo* conversum, *abi è medio*. Et in *Eurip.* Hecub. 52. ἐκποδὼν χωρήσομαι junctim exaratum vertitur: *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est ejusdem originis, si non prorsus idem; nam ut in singulari οὐ ποδὸς διώκειν nulla est controversia, quid obstat quin οὐ ποδῶν simili ratione scribamus semper, quum illa conjungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim relinquamus hujusmodi orthographiam, qualem suis locis invenimus. *J. F. R.*

ΤΟΞΑΡΙΣ] De vero Toxari in *Scytha* multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum Imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut c. 57. Vid. *Schott.* Obs. p. 138. *M. du S.*

2. Ὑμεῖς οἱ Σκύθαι] Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Circassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. *G. C.*

ὦ Μνήσιππε, θύομεν· ὑ μὴν θεύς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθούς. ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν ϗ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσι θύειν ὥσωρ θεοῖς; ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ ϗ ἑορταῖς ϗ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς. ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι ταῦτ' αὐτῶν; ὑ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε ὄντι. ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὴ ἴσως, εἰ ϗ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενεῖς εἶεν· ὑ μὴν ἀλλὰ ϗ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, ϗ [a] τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ ὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐθελῆσαι γενέσθαι.

Mneſippe, ſacra facimus: verum non quo Deos arbitremur eſſe, ſed viros bonos. MNES. Lex autem apud vos viris etiam bonis poſt mortem ſacrificare tanquam Diis? TOX. Non *hoc* modo, ſed diebus feſtis etiam celebritatibusque illos honoramus. MNES. Quid inde venantes? Neque enim ſane, ut propitii vobis ſint, ſacrificatis illis, utpote mortuis. TOX. Fortaſſe neque iſtuc male, ſi mortui etiam ſint nobis propitii. Veruntamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, ſi memoriam virorum praeſtantiſſimorum uſurpemus, mortuos etiam honore proſequentes; putamus enim, ſic futurum, ut plures nobis illorum ſimiles velint fieri.

2. MNES.

[a] Τιμῶντες ἀποθ.] Τιμῶμεν Edd. omn. male. Τιμώμβοι *Fenſ.* At reſtituta lectio eſt in *Coll.*

5. Ἀλλὰ ἄνδρας] Ἀλλὰ ſeq. vocali, etiam α. ſine apoſtropho ap. Noſtrum fere ubique, rariſſime cum eo. Forſan ne confundatur cum adjectivo ἄλλα. Conſer ὥσωρ αὐτοῦ deinde c. 32. ubi plura damus. *J.F.R.*

12. Ἀλλὰ ϗ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν] Etiam in hac editione video admiſſum ineptiſſimum in verſione errorem, quem a prioribus acceperunt, *iis quae in vita ſunt*, quum & res ipſa & Graeca poſtulent maſculinum. *J.G.*

13. Πρὸς τοὺς ζῶντας] Eraſmus tamen recte: *his qui in vita ſunt.* In *Bened.* itaque verſione illud *quae* vitium tantum typographicum eſt, ἀδύνατον enim arbitror, id cum per ignorantiam aut oſcitantiam ſic vertiſſe. *J.F.R.*

14. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας] Samoſatenſis noſter peculiari libello conſcripturus eminentiſſima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mneſippum, hunc ex Graecis, illum ex Scythis, quorumdam, qui in ſe ſummae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, hiſtoriam texentes. Mneſippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Oreſti ſacra fierent, quum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi poſſet accedere, reſpondet inter alia Toxaris, Scythas ita exiſtimare, ſe recte & ordine facere, qui virorum praeſtantium memoriam colant, quo magis viventes ſe ad magna erigant, ubi videant, etiam poſt mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes inſidet emaculanda. Ait, §. 1. Οὐ μὴν ἀλλὰ ϗ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, ϗ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum (idque nemini non perſpicuum eſt) μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, ϗ τιμώμβοι ἀποθανόντας. *Quin putamus nos id melius quoque iis, qui in vita ſunt*, (πρὸς τοὺς ζῶντας, oſcitabundus Interpres verterat, *iis quae in vita ſunt.* quem errorem jam caſtigavit Cl. *Gronovius*) *facturos, ſi optimorum memores ſimus, & honore proſequamur mortuos.* Apprime huic Scytharum inſtituto, claris viris & Deis juxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Auguſto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praeſtante, qui imperium populi R. ex minimo maximum feciſſent, memorat *Suetonius* cap. 31. eum *nempe ſtatuas omnium* eorum ducum *triumphali effigie in utraque fori ſui porticu dedicaſſe; edicto profeſſum, commentum id ſe, ut illorum velut ad exemplar & ipſe, dum viveret, & inſequentium aetatum principes erigerentur a civibus.*

Mneſippo itaque & Toxaride, ſingulis ex ſua gente relaturis quosdam fideliſſima amicitia memorabiles, & inter ſe exemplis nobilibus quaſi certaturis, rogat Mneſippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia conſtitura ſit victoria. Reſpondet Toxaris c. 11. m. ſe potius velle, ut exemplorum dignitas ſpectetur. ϗ ὑ τομώτεραι (pergit) φαίνοιτο αἱ σταὶ [φιλίαι] τῶν ἰσων. ἴσως τῶν ἀριθμῶν ὄντων, καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονται μοι τὰ τραύματα, ϗ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. Reddit Interpres, *ut ſi tuae meis acutiores appareant, quamvis numero ſint pares, magis lethalia vulnera infligant, quarum ictibus memet ocyus dabo.* Inſcita & a mente Auctoris aliena verſio. Verte, *Et ſi tuae* (amicitiae) *meis videantur acutiores, ſi pares etiam numero ſint, haud dubie magis lethalia mihi infligent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam.* Non videtur intellexiſſe hoc in loco Interpres, quid ſit ἐνδίδοναι, ubi de pugnis & certaminibus ſermo eſt. Ἐνδίδοναι videlicet dicitur acies, quae inclinatur, & retrolabitur. Noſter in eodem hoc libello c. 54. p. m. Γινομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐκ-

2. MNES. Recte ista statuitis. Sed quo in primis nomine admirati Orestem ac Pyladen honore Diis aequastis, idque, apud vos advenae cum essent; & quod maximum, hostes? qui quidem, cum illos naufragio ejectos, qui tum erant Scythae, comprehensos abduxissent, immolandosque Dianae, insidiati carceris custodibus, superatoque praesidio, & regem interfecerint, & adscita sibi sacerdote, quin ipsa derepta Diana, navigio, derisa communi Scytharum lege, evaserint. Itaque propter ista si honoratis illos viros, fieri non potest, quin

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲ ὀρθῶς γινάσκετε. Ὀρέστην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες ἰσοθέους [b] ἐποιήσασθε, πλὴν ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, καὶ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἵγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγίᾳ περιπεσόντας οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καλαθύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, τόν τε βασιλέα κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν περιλαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἄρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ᾤχοντο ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν [c] νόμου. Ὥστε εἰ μηδὲ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολ-

[b] Ἐποιήσασθε] Ἐποιήσαιτε Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P. [c] Νόμου] Deest in *Fl.*

30. Οὐκ ἂν [*] φθάνοιτε] Ἀντὶ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια προκαλίσαιτε. *V.*

[*] Φθάνοιτε] Φθάνητε Ed. *Cler.* quod mutavimus, ut Lucianeo textui congrueret. *J. F. R.*

ἐνδιδῶ ἄδη τὰ ἡμίτονα, καὶ παρεμβρύγνιον ἡ φάλαγξ, ubi aliquanto melius Interpres, *Nostri terga dabant*; quamquam id non prorsus est *terga dare*. *Plutarchus* in Romulo, Ἐνέδωκαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγὴ πρὸς τὸ Παλάτιον ἐχώρει ἐξωθούμενοι τοῦ ἱππικοῦ. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνδιδόναι ab Nostro in 2. *Verae Hist.* Hoc Tom. II. c. 29. f. Μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ σταδιζόντος. At contra ἐπιδιδόναι dicitur ventus, ubi increbescit. *Laxare fraenum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνδιδόναι. Noster in *Deorum Dial.* pag. 182. δεῖ συνέχειν ἀνάγκῃ τὸ χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς, ἴσως scilicet. Similiter ἐνδοῦναι πόδα, quae phrasis est nautica, usurpat Lucianus in *Contemplant.* c. 3. pr. pro remittere funem, quo remisso, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani sunt, Ὁπόταν δὲ τὸ πνεῦμα καλαιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνιον τιλλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ πόδος, ἢ συσκιάσαι τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, den schoot uitlaten. Quod hic vocat Noster συσκιάσαι τῷ πνεύματι, id eodem prorsus modo Belgae niet den wind uitlopen. *J. J.*

Καὶ τιμᾶσθαι δοκοῦσιν.] Nondum possum accedere *Jensianae* emendationi; cum nondum mihi constet, τιμᾶσθαι media vel passiva terminatione significare posse simpliciter honorare; & nihil hic sit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἄμεινον οἰόμεθα — μιμησόμενοι — καὶ τιμῶμεν — ἡγούμεθα δέ. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam. *J. M. G.*

Καὶ τιμᾶσθαι δοκεῖ.] Recte divinavit *Gesn.* τιμῶντες alicubi inveniri posse. Quare laudabit factum, quod ad id etiam versionem nunc adcommodaverim. *J. F. R.*

Ibid. Τιμῶντες] Ita *Coll. Gall.* optime. Antea legebatur τιμῶμεν. Cl. *Jensius* mutandum sensit. *M. du S.*

28. Ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες] Duo participia sine copula habuimus etiam supra hoc Tom. *Alex.* c. 19. ἐπιστὰν τὴ οἰκίᾳ, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενον. Ubi addidi similem constructionem videri posse in *Euang. Luc.* c. V. 25. & 28. Item *Alciphr.* I. 4. p. 20. Jam aliquanto plura additurus ipsa auctorum verba etiam subjungam. Ait enim Euangelista: Καὶ παραχρῆμα ἀναστᾶσα ἐνώπιον αὐτῶν, ἆρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ καταλιποῦσα ἄπαντα, ἀνέστησαν ἠκολούθησαν αὐτῷ. *Alciphr.* autem l. c. Τί δὴ ἂν παθοῦσα, ὦ γύναι, τὴν ἀκτὴν ἀπολιποῦσα — ἀσυδὴ θαμίζεις; adde *Euang. Marc.* VIII. 23. Καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν. Ibid. X. 16. Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, ηὐλόγει αὐτά. Ibid. VI. 54. 55. — εὐθὺς ἐπιγνόντες αὐτὸν, περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο &c. Addo Lucian. T. I. *Somn.* §. 2. ἀγανακτήσας, σκυτάλην λαβὼν — μοῦ κατήρξατο. Infra *Asin.* c. 37. ἀποβρίψαντες, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσοντες. Vel tria denique jungit *Alciphr.* III. ep. 43. pr. ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λουσάμενοι εἰς τὸ Σηραγγεῖον βαλανεῖον — δρόμον ἀφέντες, εἰς τὸ προάστειον — ἀφικόμεθα. Intricatius paullo Idem III. Ep. 7. pr. Ἀκεσίλαος ὁ ἰατρὸς ἠμιθνῆτα, μᾶλλον δὲ αὐτοπρόῤῥον διασάμενος, ἵνα τὸ κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων, φοράδην ἀνιέναι, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἰκαδε. Quod sic in omnibus suis Codd. inveniri testatur *Bergl.* qui tamen ἐπέτατεν, καὶ ἤγαγεν legendum existimat. Sed vide anne ex superioribus vulgata se tueri possit. *J. F. R.*

30. Οὐκ ἂν φθάνοιτε] Conf. supra notata ad T. I.

πολλὰς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τοίνυν ἐνθένδε αὐτοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλοὺς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καλεῖσθαι. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν ὅτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν λοιπῶν θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων εἶτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἁπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἡκούσας ἄνδρας ἐκθειάσετε καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν ὄσι θύσετε ὡς θεοῖς.

Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴτῳ τι ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' ὅτου πάλαι μὲν θεοὺς εἶναι δικαιώσαντες αὐτούς, νῦν δὲ τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δόξειε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι. ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μέν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γὰρ, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ὅπη τῆς Ἀργοῦς εἰς τὴν Κολχίδα πρεπλευσάντων, μὴ καταπλαγέντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενον ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν οἰκούντων· καὶ ἐπειδὰν ἑάλωσαν, ὅτως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ

multos illis reddatis similes. Atque hinc ipsi jam ad antiqua respicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Orestes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impii ipsi & sine Diis futuri, si reliqui Dii eodem modo e vestra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum causa venerint, consecrabitis, & sacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis sacra facietis.

3. Quod si enim non harum rerum causa Orestem ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praestitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, jam contra ea sacrificando Deos judicastis, atque his, qui parum aberat, quin ipsi fierent tum victimae, victimas nunc offertis? Ridicula enim istaec videri possunt, & rebus olim gestis contraria. T O X. Etiam ista quidem, Mnesippe, generosa illorum virorum *facta*, quae enarrasti. Quod enim, duo cum essent, magnum adeo facinus ausi, longam adeo a sua patria navigationem ingressi, expeditionem in Pontum suscepere, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, *qui Argo vecti* bellum Colchidi intulerant; nec perhorrescentes *portentosas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhospitalis vocaretur, feris mirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod capti cum essent, viriliter adeo in ea re

α Οὕτω] Non adest in *Fl.*

Vit. Auct. c. 26. No. 6. *Alciphr.* III. Ep. 3. f. μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ καλασκλῆναι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora. *non, etsi prius fame contabescendum esset.* *J. F. R.*

32. Πρὸς τὰ παλαιὰ] Ego haec verba glossam esse τῷ τοίνυν, existimo. *M. du S.*

34. Καταίρειν] Jussit *Solan.* conferri T. I. *Jud. Voc.* §. 1. Ibi invenio κ' καταίροντ' ἔνθα μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac verterant Interpretes, reddentes, *auferre*; hic tamen recte *appellere*, dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum invectis, Cl. *Hemsterh.* ibi docuit. Cui tantum addo *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 174. Οἶδα τὸν Μήδειον ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ Σοφίας δεῦρο καταφανῆ. Quod recte quoque ibi conversum: *a Syritis huc appulerat.* *J. F. R.*

43. Εἴπερ τι ἄλλο] Hunc locum, si propius inspicias, haud sincerum invenies. *M. du S.*

Εἴπερ τι ἄλλο] Sic habere omnes Edd. notarat in variantt. *Solanus.* Habebant autem εἴπερ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in syllabis contiguis. Quod autem ait, non sana esse verba, haud satis capio: mihi certe plana videntur, & sensus vel ex versione Cl. *Gesneri* patebit

re se gesserunt, nec satis habuere, si incolumes ipsi evaderent, verum vindicata regis injuria, & ablata Diana inde solverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non ista nos in Oreste & Pylade spectantes pro Heroibus illos tractamus.

4. MNES. Dic ergo jam, quid praeclarum & divinum aliud perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectionemque, multos ego tibi diviniores illis mercatores ostenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeotida usque & Bosporum navigantes, sed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim isti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perscrutati singulis annis, sero autumni domum suam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & salsamentarii sint eorum forte plerique.

5. TOX. Quin audi, carissime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris quam vos judicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre est Orestae aut Pyladis: apud nos autem & templum illis exstructum est simul ambobus, ut conveniebat sodalibus, & sacrificia offeruntur, & alius omnis honos *habetur*. Neque quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fuerunt, quo minus boni viri judicati sint.

μὴ ἀγαπῆσαι εἰ [b] Διαφυλάξαι) μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τ βασιλέα τ Ὑδρεως, καὶ † Ἄρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστὰ, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὁπόσοι ὀρεπτὰ ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐνδόντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν [c] ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο ἐξειργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῷ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἄν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας [d] αὐτῶν, οὐκ ἐς τ Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τ Μαιώτιδος καὶ τῶν Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχῇ τ Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης πλανωμένους· ἅπασαν γοῦν οἶμαι ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὡς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὀψὲ τῷ μετοπώρῳ εἰς [e] αὐτῶν ἐπανίασιν, ὡς χρὴ τ αὐτὸν λόγον θεοὺς νομίζειν, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

ΤΟΞ. Ἄκουε δὴ, [e] ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τ ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἄργει γε καὶ Μυκήναις, οὐδὲ τάφον ἔνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδου παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεὼς ἀποδέδεικται) αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἑταίροις γε ὄντοιν καὶ θυσίαι προσάγονται), καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδὲν, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὶ κεκριμένοι.

[b] Διαφυλάξαι)] Sic Edd. Διαφυξαι) L. rectius. [c] Ἤδη] Deest in *Fl.* [d] Αὐτῶν] Adest hoc in *J. Fl. Fr. Fa. Bz. P. H. S.* [e] Ὦ] Non adest in *Fl.* [f] Γε] Vs. *Fl.* male.

bit unicuique. *J. F. R.*

59. Ἄξιον] *Ovid.* Trist. IV. 4. vs. 55. & *Strabo* VII. *Extr.* Ἰφ. A. p. 402. C. 406. B. 407. B. 410. A. *M. du S.*

62. Μὴ ἀγαπῆσαι] *Non contentum esse* significare; in quo tamen deinde errarint Interpretes, vid. mox, ad c. 62. *J. F. R.*

Ibid. Διαφυξαι)] Ita L. Codex, uti antea conjeceram legendum, pro Διαφυλάξαι). *M. du S.*

Διαφυλάξαι)] Mallem & ego cum Solano Διαφυξαι-ται. Versio Cl. *Gesn.* utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutavi; neque enim negat Διαφυλάττεσθαι esse *salvum manere, incolumem se servare*; sed quia ad fugam e custodia magis pertinet historia, & fuga ipsa sic etiam evasisse incolumes satis indicat, & egregius Cod. hanc lect. suppeditat, magis ad illam feror. *J. F. R.*

73. Αὐτῶν] Abundat illud αὐτῶν, nisi cum Φοίνικας conjungas. *M. du S.*

3. Kal

ὰ γὰρ ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ κ᾽ ἀγαθοί εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦμεν, εἰ μὴ φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο. ἐπαινοῦντες δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείως αὐτοὺς ἀπὸ τ᾽ ἔργων ποιούμεθα. ὃ δὲ δὴ μάλιστα καλαπλαγέντες τ᾽ ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν φίλοι εἶναι δὴ ἄριστοι ἁπάντων γεγενῆσθαι, κ᾽ τοῖς ἄλλοις νομοθέται καλαστῆναι, ὡς χρὴ τοῖς φίλοις ἁπάσης τύχης κοινωνεῖν, [a] καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τ᾽ ἀρίστων θεραπεύεσθαι.

Καὶ ἃ γε μετ᾽ ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀναγράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ὅτι στήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, κ᾽ νόμον ἐποιήσαντο, πρῶτον τοῦτο μάθημα κ᾽ παίδευμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τ᾽ στήλην ταύτην, κ᾽ τὰ ἐπ᾽ [b] αὐτῆς γεγραμμένα ἀπομνημονεύσαι. ῥᾷον γὰρ τὸ ὄνομα ἕκαστος αὐτῶν ὁπλάδου τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου κ᾽ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ κ᾽ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεῶ τὰ αὐτὰ, ὁπόσα ἡ στήλη δηNeque enim inquirimus, cujates honesti bonique viri sint, neque invidemus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis laudamus, hoc est, quod nobis visi sunt amici hi optimi omnium fuisse, & velut legislatores aliis constituti, quomodo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis venire, & *sic* ab optimis quibusque Scytharum coli.

6. Et, quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in literas majores nostri in aerea columna dedicarunt in Oresteo, lata lege, primam disciplinam & institutionem pueris nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt, uti memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris nomen unusquisque illorum oblivisceatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in consepto etiam templi eadem, quae columna in-

a Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν &c.] Nihil mutare *J. Fl. Fr.* notarat *M. du S.* Sed & ita *P. H. S.* b Αὐτῆς] Αὐτῶν male *Fl.*

3. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τ᾽ ἀρ. θερ.] Aut mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio referenda. *M. du S.*

18. Συνειλημμένῳ, κ᾽ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένῳ] Συνειλημμένους, κ᾽ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένους. *Th. M.*

20. Κατάρχῃ αὐτῶν] Apud *Eur.* Iph. in Taur. 40. de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia,

Κατάρχομαι δ᾽ σφάγια δ᾽ ἄλλοισι μέλει.

Vide Scholia & not. Clar. *Barnesii*; aut adi *Eurip.* c. 3. & quae illic annotata sunt. *M. du S.*

Κατάρχῃ αὐτῶν] Verti *immolat*. Servius ad Aen. 10, 541. *Immolari proprie dicuntur hostiae non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam salsam.* Et laudat statim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos priusquam caederentur profugisse in Siciliam.* Jam hoc esse κατάρχεσθαι satis docebit ipse poëta Od. Γ. 445. & ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi χέρνιβα τ᾽ ὀλοχύτας τε κατήρχετο. *J. M. G.*

26. Ἐκπεμπαιόμενοι] Utitur etiam *Thucyd.* VII. 75. p. 496. τ᾽ δὲ ξυσκήνων ἤδη ἀπίοντων ἐκπεμπαιόμενοι. Ubi *Wassius* haec notat: „ Habet *Suid.* in ἐκπεμπων. & exponit ἀπηρτημένοι. Nec variant Mss. Ἐκπεμπαιόμενοι τ᾽ πηδαλίων dicit *Lucianus* in Toxari (h. l.) „ Apud *Theophrast.* in Hist. plantar. 9. καθαιρεμένου). *J. F. R.*

27. Τῶν πηδαλίων] Plurali numero utitur, etsi de una navi tantum sermo est. Ita rursus infra *Navig.* c. 6. μικρὸς τις ἐκθερμαίνων γίγνεται ἤδη — τὰ τελικαῦτα πηδάλια θεωρήσων. Et sic in *Act. Apost.* XXVII. 40. ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τ᾽ πηδαλίων. Nec abs re erit addere quae Rever. *J. Elsner.* ad eum locum notavit dicens: „ *Bina πηδάλια* gubernacula dixisse Lucam „ notabat, *plurali num. pro sing. quum unius navis* „ *plura non essent gubernacula.* Sed fallitur Vir Do„ ctissimus, antiquum navium modum ex sui tem„ poris consuetudine interpretatus; nam utique in „ antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cui„ que lateri, ut recte monuit *Gronov.* *Aelian.* Var. „ Hist. L. IX. c. 40. duos gubernatores singulis navi„ bus constituisse Carthaginienses ait — vid. ad il„ lum locum *Perizonium.* Et *Apulejus* L. 2. Me„ tam. p. 50. *Navis turbinibus procellarum quassata* „ *UTROQUE REGIMINE* amisso demersa est. „ Ubi mirus ille Commentator in usum Delphini no„ tat: *malo scilicet & gubernaculo quibus navis regi„ tur.*

indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur: navigans Orestes simul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus; & Iphigenia jam illos immolat; e regione vero in altero muro, jam exutus vinculis depictus est, Thoantem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus injiciunt navi jam eunti, suspensi e gubernaculis, ac tentantes inscendere; tum ut nihil proficiunt, partim jam vulnerati, partim ejus rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro-

πλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τ παλαιῶν εἰκασμένα δείκνυ). πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς κρημνοῖς ξαφθαρείσης [c] αὐτῶν τ νεὼς [d] συνειλημμένω, καὶ πρὸς τ θυσίαν παρεσκευασμένω, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχε) αὐτῶν· καλαύλικρὺ δὲ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ τοίχῳ, ἤδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπ), καὶ φονεύων τ Θόαντα, καὶ πολλὺς ἄλλους τ Σκυθῶν· καὶ τέλ ἀποπλέοντες, ἔχοντες τ Ἰφιγένειαν, καὶ τ θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ὑπολαμβάνον) τῇ σκάφῃ ἤδη [e] πλέοντ, ἐκκρεμαννύμενοι τ πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἶτ' ἐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲ αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου, ἀπονήχον) πρὸς τ γῆν. ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὁπόσην ὑπὲρ ἀλλήλων εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τὺς Σκύθας συμπλοκῇ. πεποίηκε γὰρ ὁ γραφεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦντα μὲ τ καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τὺς ὑπερομένους θατέρῳ, καὶ πρὸ ἐκείνου ἀπαν-

[c] Αὐτῶν] Αὐτῷ Exc. *Fl.* Sed cum vulgata conspirat P. [d] Συνειλημμένω &c.] Συνειλ—ους & παρεσκ—ους *Marc.* Nil mut. Edd. [e] Πλέοντ] Πλέοντες Exc. *Fl.* male. Vulgatam adserit P.

„ tur. Sed vide *Bochartum* Hieroz. P. 2. c. 1. pag. „ 452. Et *Graevium* ad *Hesiod.* p. 9. Hinc in plurali „ fere πηδαλίων meminerunt auctores. *Galenus* Pro„ trept. ad scient. p. 1. ἐκτρίψας τὰ πηδάλια κυβερνή„ τη τυφλῶ. *Lucian.* Tox. (h. l. & *Navig.* supra jam „ indicato.) Vide & *Aristoph.* Equit. vs. 539. & „ *Achill. Tat.* L. III. p. 159. Et *Orph.* Argon. vs. „ 1178. Ἀγκαῖ ὃ δ' εἴακας ἐπισαμένως ἐτίταινε. *Anceus vero clavos docte gubernavit.* Ita etiam Lati„ ni *gubernacula* dicunt: *Petron.* c. 114. p. 531. Vid. „ & *Munker.* ad Hyg. fab. 14. p. 50. Et *moderamina* „ Ovid. III. *Metam.* 644.". Haec ille. plurima recte & ad Lucianum adposite, quare descripsisse non piguit. Sed quod poëtae *gubernacula ac moderamina* dicant, inde non probes duo revera fuisse; hi quippe *ora* pro *os*, & simil. de uno homine dicere amant. Res tamen satis certa est ex aliis; nam & *Heliod.* Aethiop. V. c. 15. pr. ἅ τι πηδαλίων θάτερον λαβόμενοι &c. quem cum aliis ab *Elsnero* adductis indicat *Scheffer.* de milit. naval. p. m. 146. docens duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves majores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit *Scholiast.* Luciani ad *Amor.* c. 6. v. διπρότων. Interim cum *Scheffero* credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere jam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex *Achill. Tat.* III. fol. 62. Τέλ ὁ κυβερνήτης ἀπειπὼν ῥίπτει μὲ τὰ πηδάλια ἀπ' τ χειρῶν. Haec si conferas cum Luciani verbis, supra ex *Navig.* prolatis, rogabis quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum jussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula intelligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut *Meibom.* de fabrica triremium aliique jam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae versatiles utrique gubernaculo ad latera puppis dependenti ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. J.F.R.

ἁπαντᾶν πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ πρὸ αὐτοῦ τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ τὴν ἐπ' ἐκεῖνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι.

illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si ipse moriatur, modo servet amicum, & intentatam illi plagam suo corpore *velut* praeripiat.

Τὴν δὴ τοσαύτην εὔνοιαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθὲς, καὶ βέβαιον τῆς πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾠήθημεν εἶναι, ἀλλά τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἳ μέχρι μὲν κατ' οὖρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγαναστῶσιν, εἰ μὴ ὁπόσης κοινωνήσουσι τῆς ἡδέως· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν [a] ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοὺς κινδύνους ἀπολιπόντες. καὶ μὴν οὐδὲ καὶ τόδε ὅπως οὐκ εἰδῆς, ὡς οὐδὲν Σκύθαι φιλίας μεῖζον οἴονται εἶναι, οὐδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἄν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ὅτι τῷ συμπονῆσαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν· ὥσπερ οὐδὲν ὄνειδος μεῖζον πασῶν ἡμῖν, τῷ προδότῃ φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ [b] ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἁπάντων θαυμάζομεν, καὶ τὄνομα ὅτι τούτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κοράκους καλεῖσθαι· τοῦτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ [c] φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, φίλιοι δαίμονες.

7. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui; haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantioris cujusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam jucundorum partem veniant: si vero vel paullum quiddam illis reflaverit, *ilicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia majus esse existimant; nec est in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, & in societatem adversorum illius venire: quemadmodum majus nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremus; id autem est nostra lingua, ut si quis praesides amicitiae genios dicat.

8. MNES.

a Ἀντιπνεύσειεν] Ἀντιπνεύσει *Fl.* b Ταῦτα] Τοῦτο Exc. *Fl.* Nil. mut. Edd. nec P. c Φωνῇ] Φωνῆ *J.* male.

42. Φιλέταιρον] * Φιλέταιρος G.

* Φιλέταιρος] Corrige, φιλέταιρος. Nam videtur tantum indicare voluisse diverso accentu φιλέταιρος & φιλεταῖρος posse scribi, ut ἄγροικος & ἀγροῖκος, de quo deinde. Nisi quis φερεταίρους legere malit, quod longius tamen a scriptura codicis abit. *J. F. B.*

61. Κοράκους] De veterum Scytharum lingua quis scripserit nescio. *M. des S.*

Κοράκους] Forsan κοιράνους Sarmatice. *M. V. la Croze.*

Κοράκους] De Scythica lingua, ni fallor, scripsit *Theoph. Sigefr. Baierus*, quem laudat *Gesnerus* supr. ad *Alexandr. seu Pseudom.* c. 51. No. 28. *J. F. B.*

75. Ἐν Σκύθαις ἀντὶ ἀξένων] De Scytharum in hospites crudelitate, quos mactatos comedebant, confer Noster supra *Deor. Dial.* XVI. p. 245. T. I. Et Rev. *Jac. Elsner.* ad Epist. ad *Coloss.* III. 11. ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque justitiae laude celebrati legantur. Paret saltem ἀξένους omnino legendum, ut probe etiam Cl. *Gesner.* cum *Salano* vidit. Vid. *Ovid.* IV. Trist. IV. 56. *J. F. B.*

76. Ἄκις ὁ ξένος, καὶ ἀγρίως] In ξένος nihil est, quod suspicionem praebeat *feritatis*; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξένος vocari. Quaesivit σοφὸν φάρμακον *Erasmus*, & vertit *Barbarus*; sed praeter vim nominis, pu-

8. MNES. Igitur non ſagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praeſtantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem ſentienti, jam & ipſi recte facere videmini, cum divinis adeo honoribus Oreſtem Pylademque afficitis. Sed neſciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum eſſe. Lucidiſſime enim nobis, quae ſunt in Oreſteo, imagines oſtendiſti, & pugnam virorum, & *quae* pro ſe invicem *excepere* vulnera. Verum neque hoc putabam, ita ſtudioſe coli inter Scythas amicitiam, quippe ut inhoſpitales & agreſtes, in inimicitiis ſemper verſari *illos arbitrabar*, & ira, & excandeſcentia; amicitiam vero neque inter conjunctiſſimos ſuſcipi; colligens *iſta* tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

ΜΝΗΣ. Ὦ Τόξαρι, ὐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, ἢ τὰ πολεμικὰ τ̃ ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ ἢ ῥῆσιν εἰπεῖν ἀπάντων σιθανώτατοι. ἐμοὶ γὲν τέως ἄλλως γιγνώσκοντι, ἤδη ἢ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, ὅτως Ὀρέστην ἢ Πυλάδην ἐκθυάσαντες. ἐλελήθεις δέ με, ὦ γενναῖε, ἢ γραφεὺς ἀγαθὸς ὤν. πάνυ γὲν ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, ἢ τ̃ μάχην τ̃ ἀνδρῶν, ἢ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ᾠήθην ἂν ὅτω ποτὲ σπουδαστὸν εἶναι φιλίαν ἐν Σκύθαις· ἄτε γὰρ [d] ἀξένους ἢ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρᾳ μᾶλλον ἀεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργῇ ἢ θυμῷ, φιλίαν δὲ [e] μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους [f] ἐπαναιρεῖσθαι· τεκμαιρόμενον τοῖς τε ἄλλοις ἃ περὶ αὐτ̃ ἀκούομεν, ἢ ὅτι καθεθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

8. Μνησ. Ω Τοξαρι, ο μονον αρα τοξευειν αγαθοι ησαν Σκυθαι, η τα πολεμικα τ̃ αλλων αμεινους, αλλα η ρησιν ειπειν απαντων σιθανωτατοι. εμοι γε̃ν τεως αλλως γιγνωσκοντι, ηδη η αυτω δικαια ποιειν δοκειτε, οτως Ορεστην η Πυλαδην εκθυασαντες. ελελησεις δε με, ω γενναιε, η γραφευς αγαθος ων. παυ γε̃ν εναργως επεδειξας ημιν τας εν τω Ορεστειω εικονας, η τ̃ μαχην τ̃ ανδρων, η τα υπερ αλληλων τραυματα. πλην αλλ' ουκ ωηθην αν οτω ποτε σπουδαστον ειναι φιλιαν εν Σκυθαις· ατε γαρ [d] αξενους η αγριους οντας αυτους, εχθρα μαλλον αει συνειναι, και οργη η θυμω, φιλιαν δε [e] μηδε προς τους οικειοτατους [f] επαναιρεισθαι· τεκμαιρομενον τοις τε αλλοις α περι αυτ̃ ακουομεν, η οτι καθεθιουσι τους πατερας αποθανοντας.

9. TOX. Utrum in reliquis etiam nos & juſtiores adverſum parentes Graecis, & religioſiores ſimus, de eo in praeſenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores eſſe, & majorem amicitiae rationem inter nos eſſe, quam apud vos, demonſtratu facile eſt. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne moleſte me audias, ſi quid eorum di-

ΤΟΞ. Εἰ μὲ η τἆλλα ἡμεῖς τ̃ Ἑλλήνων η δικαιότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὁσιώτεροι ἐσμὲν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι φιλοτιμηθείην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πιςότεροι τ̃ Ἑλλήνων φίλων εἰσὶ, η ὅτι φιλίας λόγον πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥᾴδιον ἐπιδεῖξαι· η πρὸς θεῶν τ̃ Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μου ἀκούσῃς, ἢν εἴπω τι ὧν καταγινόμεθα, πρὸ-

9. Τοξ. Ει μη η τ̃ αλλα ημεις τ̃ Ελληνων η δικαιοτεροι τα προς τους γονεας και οσιωτεροι εσμεν, ουκ αν εν τω παροντι φιλοτιμηθειην προς σε· οτι δε οι φιλοι Σκυθαι πολυ πιςοτεροι τ̃ Ελληνων φιλων εισι, η οτι φιλιας λογον πλειων παρ' ημιν, η παρ' υμιν, ραδιον επιδειξαι· η προς θεων τ̃ Ελληνων, μη προς αχθηδονα μου ακουσῃς, ην ειπω τι ων καταγινομεθα, προ-

d Ἀξένους] Ex Emend. *Solani*. Edd. priores ξένους. e Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. H.* ut fere ſemper. f Ἐπαναιρεῖσθαι] Et ſic eſſe in *Fl.* aeque ac in *J.* notat *Solan.* Sed & eſt in *H. P.* &c.

puto. Itaque plane non dubito, hic legendum eſſe ἀξένους, idque eo magis, cum ſupra jam innuerit, quod aliunde notiſſimum eſt, Pontum qui poſtea εὔξεινος vel εὐξεινος boni ominis cauſſa dictus eſt, ἄξεινον olim ab ingenio & moribus accolarum eſſe vocatum. Itaque verti *Inhoſpitales*, idemque factum video a Doctiſſimo *Solano*, & puto ipſum ἀξένους eſſe in contextum orationis recipiendum. *J. M. G.*

Ibid. Ἀξένους] Ita neceſſario emendandum fuit: ξένους enim quod in omnibus legitur, manifeſto pravum eſt. Vidiſti jam ſupra c. 3. eo nomine infamem olim Pontum (quod & ex *Strabone* diſcere eſt, l. VII. p. 298. D.) qui poſtea melioris ominis cauſa Εὔξεινος appellari coepit. *Inhoſpitalis* itaque tum habitus eſt, ob Scythas ejus accolas, quod vel haec fabula ſatis evincat. Vide tamen & Horatii *inhoſpitalem Caucaſum*. *M. du S.*

77. Καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ] Non haec ſunt otioſa ſynonyma. Vid. ſupra notata ad *Hermot.* c. 12. No. 82. *J. F. R.*

80. Ὅτι καθεθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας] Conf. infra Περὶ §. 25. *M. du S.*

89. Ἀχθηδόνα] Juſſit Cl. *Hemſterh.* in marg. conferri *Duker.* ad *Thucyd.* IV. p. 262. No. 7. Ait autem *Thucyd.* c. 40. p. 263. Καί τινος ἐρομένου ποτὲ ὑστερον τ̃ Ἀθηναίων ξυμμάχων δι' ἀχθηδόνα. Ibique *Hudſ.* ac *Dukerus*: „ Ἀχθηδὼν vox apud Thucydidem poetica, ut „ dicit *Dion. Halic.* T. 2. p. 133. Utitur tamen ea „ ipſe *Dionyſius* in Antiquit. Rom. p. 572. Etiam a„ lios proſae ſcriptores hoc vocabulo uſos oſtendit „ Clar. *Waſſe* in Indice. Add. *Lucian.* Toxar. h. l.“ deſcripſi ex commentt. Thucyd. *J. F. R.*

πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενον. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τὰς μὲν περὶ φιλίας λόγους ἄμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ [a] αὐτῆς, οὐ μόνον οὐκ κατ' ἀξίαν τῶν [b] λόγων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' οὐδὲ ἐπόχρη ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτὴν, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες τοὺς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὁπόταν ὑμῖν οἱ τραγῳδοὶ τὰς τοιαύτας φιλίας ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ὑποκροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ὑποδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν φίλων παρέχεσθαι τολμᾶτε, ἀλλ' ἤν που φίλον δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείρατα, οἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγῳδίαι, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἐοικότας ὑμᾶς ἀπολιπῶσαι, ἃ διηρημένα τὸ στόμα, καὶ πανμέγεθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, [c] ὅσον γοῦν δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ φιλίας λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς πλεονεκτοῦμεν.

Εἶγ' ἂν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιοὺς φίλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας, ἢ ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατά γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἄν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, [d] καὶ τὴν ἄλλην [e] ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι

xero, quae, poſtquam diu inter vos verſor, obſervavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis poſſe facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque exercere: ſed ſufficit vobis laudaſſe illam, & quantum ſit bonum oſtendiſſe. Cum autem opus *ea eſt*, proditores orationis veſtrae, neſcio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in ſcenam productas oſtendunt, laudatis & plauditis, illisque pro ſe invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipſi vero nihil laude dignum praeſtare pro amicis audetis; ſed ſi qua re indigeat forte amicus, ſubito, velut inſomnia, aufugiunt vobis avolantque e veſtigio multae illae tragoediae, inanibusque his & nutis perſonis ſimiles vos deſtituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem ſonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque diſputationibus de amicitia habendis inferiores *forte* ſumus, tantum rebus ipſis praeſtamus.

10. Quare, ſi videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quieſcere, ſi quos aut nos, aut vos de priſco aevo adnumerare poſſimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos eosque dignos fide teſtes dantes poëtas, qui Achillis & Patrocli amicitiam, & Theſei atque Perithoi, reliquumque ſodalitium, pulcherrimis verſibus

[a] Αὐτῆς] Αὐτοῖς male Exc. *Fl.* Vulgatam tuetur P. eſt in P. [b] Λόγων] Ἄλλων marg. *A1W.* & Exc. *Fl.* Vulgata etiam [c] Ὅσον] Ὅσῳ L. P. & marg. *A1.* [d] Καὶ τὴν ἄλλην] Non comparent in P. G. Sed adſunt in Edd. omn. [e] Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν P. Nil a vulgata abit *Fl.*

8. Ἐκ ποδῶν] Conf. ſupr. *pro Imagin.* c. ult. ubi *Gujet.* ἐκποδὼν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. *J. F. R.*

9. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπείοις] Conf. ſupr. *Quom. Hiſt.* c. 4. *de Salt.* c. 27. Infr. *de Gymn.* c. 23. & 32. *M. du S.*

13. Ὅσον] P. & L: ὅσῳ. Sed nihil hic quidem mutato opus eſt, cum mox ſequatur τοσοῦτον, niſi & poſterius mutare velis, de quo iidem illi Codices non monent. *M. du S.*

21. Ἀχιλλέως Θ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θέσεως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρίαν] In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoſcit Mſ. ſunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac ſi legiſſet τὴν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla ſententia ſuberat. *J. G. G.*

23. Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν etiam ſcribit Clar. *Graev.* in

sibus & numeris canant : sed paucos quosdam de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt, promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythica, tu autem Graeca : & uter his vicerit, & meliores produxerit amicos, ille victor erit, suamque praeconio *patriam* ornabit, pulcherrimo & honestissimo peracto certamine. Nam multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna superatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae *gentis* poena est, quam deterior alio in amicitia judicari, idque Graeco, cum ipse Scytha sim.

11. MNES. Est quidem, Toxari, opus minime contemtibile, cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire, qui tam apta ad scopum, & acuta argumenta habeas. Veruntamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot fabulae indicant, & antiquae vestrae picturae, quas paullo ante praeclare, velut in tragica scena enarrasti : Graecos vero universos, tot gentes, & tot urbes, deserta caussa a te superari. Hoc enim si fiat, non dextram, ut apud vos, sed linguam abscindi, justum fuerit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum ; an quo plures quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur instructior? TOX. Nequaquam.

ϗ μέτροις ῥαψῳδῆντας. ὀλίγους δέ τινας προχειρισάμενοι, τ καθ' ἡμᾶς αὐτούς, ϗ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲ τὰ Σκυθικά, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικά· ϗ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, ϗ ἀμείνους ᾠδήσῃ τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται, ϗ τ αὐτοῦ ἀναχηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα ϗ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἄν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεὶς, ἀποτμηθῆναι τ δεξιὰν, ὅπερ τ Σκυθικῆς βαρύτιμόν ἐστιν, ἢ χείρων ἄλλου φίλου κεκρίσθαι, ϗ ταῦτα Ἕλλην, Σκύθης αὐτὸς ὤν.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲ, ὦ Τόξαρι, ϗ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχως ϗ τεθηγμένως παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους· ϗ μὴν ἀγενῶς γε οὕτω καὶ ἀπροδοὺς ἐν βραχεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, συγχωρήσομαί σοι. ϗ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ δυοῖν μὲ ἐκείνοιν ἡττηθῆναι τοσούτους τ Σκυθῶν, ὁπόσους οἵ τε μῦθοι δηλοῦσι, ϗ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαὶ, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγῴδησας· Ἕλληνας δὲ πάντας, τοσαύτα ἔθνη, ϗ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ϗ τ δεξιὰν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τ γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν· πότερον δὲ ὡρίσθαι χρὴ τ ἀριθμὸν ἡμῖν τ φιλικῶν τούτων πράξεων, ἢ ὁπόσῳ ἄν τις πλείους ἔχῃ λέγειν, τοσούτῳ εὐπορώτερος δόξειεν ἂν πρὸς τ νίκην; ΤΟΞ. Οὐ-

f Διηγησάμενοι] Διηγησώμεθα P. & marg. *A B W.*

in nota sua, casu ne, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallem ; sed in ista diphtongo tam saepe variant Codd. & Edd. ut nihil certi statuere ausis : quum vero ἰταμία frequentius atque usitatius sit, hoc praeferrem. *J. F. R.*

30. Τὴν αὐτοῦ] Subintellige πατρίδα. Interpres νίκῳ subaudit, quod non placet. F. G.

34. Σκυθικῆς] An ἥττης ; seu potius, ὅπερ τοῖς Σκύθαις ἥττης ἐπιτιμιόν ἐστι. F. G.

Ibid. Ἐπιτίμιον] Conf. supra Μισ. c. 4. med. Ὀρχ. c. 4. Infra Διαβ. §. 26. & Κρον. c. 4. a. m. *M. du S.*

39. Τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους] Illud παρεσκευασμ. Cl. *Jens.* iis praeteritis passivis adnumerat, quae pro activis ponuntur ; vid. ejus not. ad *Tyrannicid.* c. 12. No. 24. vertitque, *paratam habenti orationem.* Sed pace illius dixerim, non video cur passiva significatio non maneat, & sit : *instructo orationem*, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo. Τεθηγμένοι λόγοι vero sunt verba teli instar acuta & penetrantia, veluti de fulmine τεθηγμένος κεραυνὸς Noster supra T. I. *Tim.* §. 19. f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent, ut T. II. *de Salt.* c. 72. Θήγουσα τὴν ψυχήν. *J. F. R.*

48. Ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι] *Estre condamné par defaut.* F. G.

Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὡρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ [a] τομώτεραι Φαίνοιντο αἱ σαὶ τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸ ἀριθμὸν ὄσαι· καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι [b] τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. [c] πέντε ἐμοί γε δοκοῦσιν [d] ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καὶμοὶ δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἐρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοιαῦτα, καὶ πάνυ χαλεπόν, καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὀμόσειας, οὐκ ὄσιον ἀπιστεῖν. [e] ΜΝΗΣ. Ὀμόμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκοις δεῖν νομίζεις. [f] τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸ πατρῷον ὀμοῦμαί σοι ἐν τῷ ἐμαυτοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἰτω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὁπόσα ἂν λέγω πρὸς σέ, ἢ αὐτὸς εἰδὼς, ἢ παρ' ἄλλων, ὁπόσον οἷόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυθανόμενος, ἐρεῖν, μηδὲν παρ' ἐμαυτοῦ ὑποτραγῳδῶν. καὶ πρώτιστα γέ σοι τὴν Ἀγαθοκλέους καὶ Δεινίου Φιλίαν διηγήσομαι, ἀοίδιμον ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γοῦν ὅτος ὁ Σάμιος ὁ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄρτος μὲν ἐς φιλίαν ὡς ἔδειξε,

Sed definitum *hoc* esto, ne in multitudine earum insit robur, sed *in eo* quae sint praestantiores: & si penetrabiliores tuae *narrationes tanquam tela* meis, aequales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam. MNES. Recte dicis: & finiantur, quot satis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur *sufficere*. TOX. Et mihi videtur. Dic prior, sed jurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero juraveris, fidem negare irreligiosum fuerit. MNES. Juremus, si quid opus esse jurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum —— num idoneus est Philius. TOX. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione jurabo *jusjurandum*.

12. MNES. Audiat igitur Jupiter Philius, me, quaecumque ad te dixero, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis quanta fieri potuit cura exquisiverim, neque quidquam tragicae fabulositatis additurum. Ac primum Agathoclis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est ocum vixit, amicitiae quidem causſa, ut osten-

a Τομώτεραι — σαὶ] Τιμώτεραι male P. Sed pro σαὶ, σὴ Ex. *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. b Τὰ] Non adest artic. in *Fl.* c Πέντε] Persona ΤΟΞ. ante πέντε erat in Edd. quam *Gronovii* monitu sustuli, & uno versu serius, ubi ΜΝΗΣ. legebatur, collocavi. nec erat ΤΟΞ. in *Fl.* d Ἑκατέρῳ] Ἑκατέρως *Fl.* Nil mut. cett. nec P. e ΜΝΗΣ.] ΤΟΞ. Edd. Excepta *Fl.* quae ΜΝΗΣ. f Τίς] ΜΗΝΣ. τίς Edd. demta *Fl.* itaque personae nomen & hic sustulimus.

59. Ἐνδώσω] Vid. notam Cl. *Jensii* ad §. 1. ubi hoc verbum contra pristinum Interpretem explicat. Et I. *Ver. Hist.* c. 29. *Hermot.* c. 24. &c. *J.F.R.*

61. Ἱκαναί. πέντε ἐμοί γε δοκ. ἱκ. ΤΟΞ.] Ita uti emendare jusserat Vir Celeberrimus, Ed. *Fl.* *M.du S.*

62. ΤΟΞ. Καὶμοὶ] Turbatus est ordo colloquentium, qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. πέντε ἐμοί γε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καὶμοὶ δοκεῖ. πρότερος δὲ λέγε. &c. dein post οὐκ ὄσιον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὀμούμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκοις δεῖν νομίζεις; τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba πρότερος λέγε Mnesippo convenire. *J.G.G.*

68. Τίς δέ σοι] Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ Φίλιος; *F.G.*

69. Θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς] Mallem Θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ Φ. In *Fl.* deest ἆρ' ἱκανός. *M.du S.*

78. Ἀγαθοκ. — Δ.] Vera an ficta haec sint, quamvis jusjurandum interceſſerit, vix dixeris, cujus tamen temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17. 18. 32. & 33. Aetatis nempe Lucianeae. *M.du S.*

79. Οὐ πρὸ πολλοῦ] Lucianum exempla amicitiae relaturum ordiri ab eo quod novissime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora; atque eodem modo narrationem instituisse ab Apostolo, in *Act.* V. 36. 37. unde cum Josepho conciliari queat, vide monentem Cl. *L. Bos* in Act. Apost. p. 77. quem Cl. *Hemsterhusii* admonitu consului, inferere haud adeo necessarium existimavi. *J.F.R.*

83. Δωσίωνος] Ita hic Edd. Infra vero fin. c. 15. Δω-

oſtendit, praeſtantiſſimus, caeterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem Lyſionis F. Epheſio amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, & quod facile credas, de homine divitias nuper demum nacto, multos quoque alios circa ſe habebat, ad compotandum quidem idoneos, & voluptatem ſuo convictu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum eſt maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hiſce numerari etiam Agathocles, & una eſſe, & una potare, quamquam non valde illa conſuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo majore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offenſus eſt, quod crebro illum reprehenderet, & importunus viſus, qui majorum illum admoneret ſuorum, & ſervare juberet quae multo labore parta pater ipſi reliquiſſet. Itaque propter iſta neque ad comiſſationes amplius illum adhibuit, ſed ſolus cum iſtis potavit, ſubducereque ſe Agathocli ſtuduit.

13. Jamque ab adulatoribus illis perſuaderi *aliquando* ſibi miſer patitur, amore ipſius accenſam Charicleam Demonactis uxorem, clariſſimi viri, & in civitate Epheſiorum primi. Jamque ventitant illi a

τἄλλα δὲ ὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τ̃ πολλῶν, ὅτε ἐς τὸ γένος, ὅτε ἐς [g] τ̀ ἄλλην πᾶσαν εὐσίαν. Δεινίᾳ δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφεσίῳ, φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτει ἄρα εἰς ὑπερβολήν· καὶ ὥσπερ εἰκὸς, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲ συμπιεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντας. τέως μὲ ὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, ὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας ὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τ̃ κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ὀπιτιμῶν. καὶ Φορμίκος [h] ἐδόκει, κωμιμήσκων καὶ τ̃ προγόνων, καὶ φυλάττειν ἀδιαγγέλλων, ἃ μὴ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κλησάμενος κατέλιπεν· ὥστε διὰ ταῦτα ὐδὲ ὀπὶ τὺς κώμους [i] ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος ἴμετ' ἐκείνων ἐκώμαζε, λανθάνειν πειρώμενος τ̃ Ἀγαθοκλέα.

13. Καὶ δή ποτε κατὰ τ̃ κολάκων ἐκείνων [k] ὁ ἄθλιος ἀναπείθεται, ὡς ἐρᾷη αὐτῆ Χαρίκλεια, Δημώνακτος γυνὴ, ἀνδρὸς ὀπιφανῦς, καὶ πρώτυ Ἐφεσίων τὰ [l] πολίτικά· καὶ [m] γραμματεῖα τε εἰσεφοίτα παρὰ τ̃ γυ-

[g] Τὴν ἄλλην] Τῶν ἄλλων L. [h] Ἐδόκει] Ἐδόκει male Fl. [i] Ἐπῆγεν] Sic Edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. Fl. & marg. A1. [k] Ὁ] Non adeſt artic. in Fl. [l] Πολίτικὰ] Πολεμικὰ P. & marg. A1. [m] Γραμματεῖα] Sic P. & L. cum marg. A1. Γραμματία Edd.

Λύσωνος exhibent eaedem. Sed quum probabile ſit eumdem eſſe, alterutrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Priſca verſio utroque loco *Lyſionis* dedit. Clar. *Geſn.* hic *Lyſionis*, illic *Lyſonis* ſervavit. Fruſtra adhuc apud alios quaeſivi, nec tempus patitur ulterius inveſtigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab *Cicerone in Amicit.* nec in Offic. Ait autem *de Amic.* c. 4. *ex omnibus ſaeculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere ſperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam poſteritati fore. Plutarch.* περὶ πολυφιλ. p. m. 93. quinque paria enumerat, *Theſeum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oreſten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De Dinia Lyſonis aut Lyſionis nihil. *J. F. R.*

85. Νεόπλουτον] Conf. ſupra *Tim.* §. 7. ubi *repente dives* vertitur, ac *Solanum* notantem, tamen mox indicari paterna bona fuiſſe. Hic autem in *Tox.* eodem modo uſurpari. *J. F. R.*

91. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων] Additamentum videtur, quod auctoris ſententiae contrarium eſt. *F. G.*

99. Ἀλλὰ — ἐκώμαζε] Et hoc ſubditicium videtur. *F. G.*

4. Χαρίκλεια] Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in *Plut.* & ap. *Cic.* pro M. Coelio. *G. C.*

7. Γραμματεῖα] *Solanus* γραμματεῖα correxerat in *J.* Obſecundavi, quia duo Codd. ſic habent; verum quia & alterum bonum, ac poſtea c. 14. γραμμάτια legitur, nihil etiam hic mutaſſem. Adde c. 16. iterum γραμματεῖα eſt in iisd. Codd. quamvis ideo non negem, variandi ſtili cauſſa utrumque potuiſſe ſcribere Lucianum. *Alciphr.* loco mox adducendo γραμμα-

γυναικὸς αὐτῷ, καὶ στέφανοι ἡμιμάραυλοι, καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα, καὶ ἄλλα ὁπόσα αἱ μαστροποὶ ὑπὲρ τοῖς νέοις μηχανῶνται, μικρὸν αὐτοῖς ὑπιτεχνώμεναι τὰς ἐρωτας, καὶ ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐρᾶν νομίζοντας. ἐπαγωγότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάθωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἦν Χαρίκλεια δὲ ἥν ἀστεῖον μὲ γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ ἐκτόπως, καὶ τῷ προστυχόντι ἀεί, καὶ εἴ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις, καὶ εἴ προσίδοι τις μόνον, εὐθὺς ἐπένευε, καὶ δέους οὐδὲν ἦν, μή σοι ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τἄλλα τεχνίτις, παρ' [a] ἣν τινα βάλλει τῶν ἑταιρῶν ὑπισπάσασθαι ἐραστήν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ὑπιτεῖναι, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ. καὶ μετὰ μικρὸν ὑφροψίᾳ, καὶ [b] τῷ πρὸς ἕτερον ἀπο-

muliere codicilli, & coronae semimarcidulae, & mala quaedam demorsa, & alia quae machinantur contra adolescentulos lenae, dum paullatim suis artificiis amores illis instruunt, & accendunt ultro amari se putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos praesertim, qui pulchri sibi videntur, dum imprudentes in retia incidant. Erat autem Chariclea muliercula haud illepida, sed supra modum meretrix, quae ejus semper esset, in quem forte incideret, etiam si parvo admodum *amare* quis vellet: & si quis adspiceret modo, innuebat statim, nec unquam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, supra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc esset, subjugandi totum, & qui jam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paullo post fastidio, & simulata ad alium inclinatione: ac

a Ἣν] Sic recte *Fl. P. S.* &c. ἣν *J.* male. b Τῷ] Τὸ male *Fl.*

μαστίδια dicit; sed res est parvi. *J.F.R.*

8. Καὶ στέφανοι ἡμιμάραυλοι] Martialis: *A te vexatas male tenere rosas. AE.M.* in addend. Ed. *Graev.* Idem notarat *Gujet.* *J.F.R.*

Ibid. Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Ex hoc loco lux affulget *Theocrito* in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore, sic ait,

Ἤρατο δ' ὅτε ῥόδοις ὑ μάλοις ὅτε κικίννας,
Ἀλλ' ἁλοκαῖς μανίαις.

Scilicet poma morsibus amasiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indicium. *J.P.a G.*

Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Praeterea mala erant Veneri sacrata. Quod pluribus agit *Moll.* ad *Long. Past.* I. p. 19. Adde *Alciphr.* III. Ep. 62. p. 430. Καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὀσημέραι φοιτᾷ — καὶ στέφανοι ἡμιμάραυλοι, καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac *Bergl* ad I. Ep. 37. p. 167. Immo credebatur vis fascinans ad amorem conciliandum inesse his pomis admorsis. Rev. *Jac. Elsner.* ad Apocalyps. XVIII. 14. recte quidem p. 464. ait, poma amoris Venerei symbola & pignora fuisse; sed quando ex hoc Luciani loco demonstratum it, *& petere sese malis solitos amantes*, non videtur attenta mente legisse verba Luciani: quin sic potius testem adduxisset *Virg.* Ecl. III. 64. *Malo me Galatea petit lasciva puella.* *J.F.R.*

10. Μαστροποὶ] Habuimus idem supra, *Amor.* c. 16. med. *M. du S.*

14. Ἄχρις] Negat *Phrynich.* p. 6. ἄχρις & μίχρις Attice recte dici, pro ἄχρι, μίχρι. Falso; si item in Luciano semper ἄχρι, etiam sequente vocali rescribere velis. Licet enim apud *Thucyd.* qui hiatus adfectat, non inveniantur cum σ. Et ap. *Homer.* in locis a *Nunnesio* ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ. & Π. ἄχρις significet *omnino*; tamen apud Lucian. bene se habet ἄχρις. Et sic supra *Tim.* §. 24. ἄχρις ἂν λάβω. Iterum ibid. §. 30. & *Hermot.* §. 29. f. ἄχρις ἂν ὑφωμαν. *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. ἄχρις ὃ τ' ὑφετὸν — διεδέξατο. *Herodian.* 2. 6. 22. μίχρις αὖραττον. *Epict.* Man. c. 14. p. 22. μίχρις ἂν γένηται. Lucian. *Dial. mort.* XII. post med. μίχρις Ἰδῶν. *Amor.* c. 25. μίχρις ἡλικίας, & sic ubique, sequente vocali. At significatio τῶ *omnino* non tantum differt ab *usque*, *donec*, quin facile concilietur ex Il. P. 599. — γράψαν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πηλιάδαο ἀνακτος ὁ γὰρ ῥ' ἕλασε χαλκὸν ἐνθών. Ubi *Scholiast.* γράψαν interpretatur ἐπίξεσεν. Ἄχρις vero, ἕως τέλους. *J.F.R.*

18. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις] Erasmus: *etiamsi quis admodum leviter concupivisset.* Benedictus: *etiamsi vel minimum concupivisset.* Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem ejus redimeret. Itaque verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. *J.G.*

27. Συγ-

ac tota undique *ad haec* composita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas.

14. Hanc ergo tum adsciscunt Diniae adulatores contra adolescentem, & ut secundarum partium actores subserviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos jam adolescentes supplantaverat, & mille amores simulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & subactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus suas simplicem & imperitum talium artificiorum juvenem, non dimisit ex unguibus, sed complexa undique & configens, cum jam ex omni parte illum teneret, & ipsa a sua praeda periit, & misero Diniae mille malorum caussa fuit. Nam primo statim illos demittit in eum *hami instar* codicillos, & allegatam subinde ancillam, ut

κλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη [c] συγκεκρότηλο ἀπανταχόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο τῇ ἐρασθῆν.

Ταύτῃ οὖν τότε οἱ Δινίου κόλακες παραλαμβάνουσιν ὅλῃ τὸ μειράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῴδουν, συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τὰ ἐρώτα τῆς Χαρικλείας. ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἐρῶτας ὑποχειριαμένη, καὶ οἴκους πολυπλούτους ἀνατρέψασα, ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακὸν, προβεβλημένη εἰς τὰς χεῖρας ἁπλοϊκὸν καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ περιέχουσα πανταχόθεν, καὶ ἀμφιπείρασα, ὅτε ἤδη παντάπασιν ἐκράτει, αὐτή τε [d] ἀπώλετο σὺν τῷ ἄγρᾳ, καὶ τῷ κακοδαίμονι Δινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς ἐκεῖνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ [e] γραμμάτια, καὶ συνεχῶς πεμπομένη [f]

[c] Συγκεκρότηλο] Συγκρ. *J. H.* & *Fr.* male. Prius *P. S. Fl.* aliaeque recte. [d] Ἀπώλετο] Ἀπόλυτο *Fl.* [e] Γραμμάτια] Γράμματα P. & marg. *AIW.* Nil mutant ceteri, nec Edd.

34. Ἐκτραχηλίσασα] Τὸ ὡς τῇ συνηθείᾳ παιζόμενον ἐκδιφίσαι. *V.*

[f] Ἐκδιφίσαι] Sic *Solanus* correxit, quum ante editum legeretur *ἐκδίφασα.*

39. Ἐκ τῶν ὀνύχων] Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἰχθύων ἢ ἀετῶν μετελθὼν τὸ † λόγον. *V.*

† Λόγον] Κέντρον C. mendose.

27. Συγκεκρότηλο] Vide iterum p. 642. *M. V. la Croze.* (i. e. *Symposi.* c. 18. 19. ubi bis occurrit, in ἀνάπαυσιν συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιβίαδης ὑπὸ συγκεκροτημένης ἀνθρωπίνης καλαγωνιδείας.) *J. F. R.*

Συγκεκρότηλο] Invitus eadem saepe repeto. Sed necessitas jubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adscripserat enim *Solanus*, συνεκκρότηλο legendum atque edendum; quia scilicet infra, *Gall.* c. 12. post med. συνεκροτεῖτο legas. Verum in temporibus plusquamperf. omissionem esse frequentissimam, jam notavi supra, *pro Imag.* §. 3. ad κέκρυπλο. *J. F. R.*

32. Ὑπεκωμῴδουν] Id est, *deridentes fingebant. F. G.*

34. Ἐκτραχηλίσασα] Ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότητα. Perdere juventutem. *Plutarch.* de liberis educandis. *AE. M.* in addendis Ed. *Graev.* Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis *Gujetus.* *J. F. R.*

40. Διαπείσασα] Ad *ungues* refero hoc verbum, quibus *configunt* rapaces bestiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνύχων mentio, *hamos* imaginari liceret. Noster supra Ἀγκ. c. 51. ἀμφιπείρᾳ, *hamo trajectus est*: idque eo magis placeret, quia statim utitur verbo καθίησι, de quo nota proxima. *J. M. G.*

45. Γραμμάτια] Supra pr. c. 13. & infra c. 16. γραμματεῖα correxerat *Solanus*, ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα similiter ut aliis locis scribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη] Nominativus πεμπομένη postulat verbum finitum, cujus Charicles subjectum sit: quod adest nullum. Porro πεμπομένη activa significatione posse poni, mihi quidem non constat. Utrique rei medebimur, si levissima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, η & ν jungendi, facilius potest intelligi, legamus πεμπομένῳ τὴν ἄκρᾳ, & ad καθίει referamus, quod piscatorium esse & ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator satis docet, in cujus fine aliquoties eo sic utitur. Hoc igitur interpretando secuti sumus, & *binas* quasi escas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. *J. M. G.*

τ' ἄβραν, ὡς ἐδάκρυσε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξεται ἑαυτῇ ἡ ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπείσθη καλὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ θεσπόθητος. καὶ ὡς συνηνέχθη πολλὰ ἱκετευθείς.

lacrimetur, & vigilet, tandem ut ſuſpenſura ſe ſit prae amore miſera; donec perſuaſum eſt beatulo, pulchrum eſſe, & Epheſiorum uxoribus expetitum. Ac tandem multis precibus exoratus *cum ea* congreditur.

15. Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἤδη ῥᾷον, ὡς τὸ εἰκὸς, ἁλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονήν τε ὁμιλῆσαι ὀπισταμένης, καὶ ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μέλαξυ τὸ λόγων ἐλεεινῶς ὑποστενάξαι, καὶ ἀπιόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελθόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλιστα ἀρέσειε, καὶ που καὶ ᾆσαι, καὶ κιθαρίσαι· οἷς ἅπασι χρῆται τῇ Δεινίᾳ ἐκέχρηστο. καὶ ἐπεὶ ἤσθετο πονήρως ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ ταχέως γεγενημένον, ἄλλο ὀπὶ τούτοις ἐπενόει, καὶ τὸ ἄθλιον ἀπώλλυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκήπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦτο, βλάκα ἐρασθὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὸ ἔρωτος· ὁ δ' ὑκέθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠνείχετο μὴ ὁρῶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τοὺς κόλακας ἐσέπεμπε, καὶ τὄνομα τῆς Χαριξικλείας ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα προβαλὼν

15. Et hinc jam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra muliere, quae ſciret ad voluptatem attemperare ſuos ſermones, & plorare opportune, & *inter* ſermones miſerabiliter ingemiſcere, & abeuntem jam complecti, & ingredienti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime placeret, & interdum canere etiam, ac citharam pulſare, quibus illa omnibus adverſus Diniam uſa eſt. Et cum ſentiret jam illum laborare, & maceratum ab amore mollitumque eſſe, aliud inſuper excogitat, quo perderet miſerum, nempe uterum ſe etiam ex illo gerere: valet autem hoc etiam, ad ſtolidum amatorem magis accendendum: nec amplius ad illum ventitat, cuſtodiri ſe a viro dicens, qui audierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati poſſe, quod non videret illam, ſed lacrimari, & intro mittere adulatores, & nomen Charicleae inclamare, ejusque ſtatuam, (de candido marmore

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* b Τὸ ἐντεῦθεν] Sic *Fl. P. Teut.* . . . junctim plurimae. c Ὑπὸ τ'] Sic *P.* Ὑπό τ' *J. Fl. Fr. H. V2. B2. S.*

61. Διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι] Ridicule interpres uterque *jamque amore illaqueatum*, quaſi nunc βρόχος in mentem fuerit Luciano. Verte *madefactum ac merſum amore*. Et quaeſo cur nunc aliter conſiderant, quam in Bis accuſato. ὁ γὰρ τάλας ἦν διάβροχος τῇ μοίθῃ. *J. G.*

Ibid. Ταχέως] Conf. ſupra *Amor.* c. 3. Ibique ex *Alciphr.* addita, ex quo rurſus alium locum hic addam, qui eſt L. III. p. 410. Ζηκερράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὸν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ἐπηγκαλίζετο, ταχέως ἐ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομιμνύσκει τοῖς ὄμμασι. *J. F. R.*

65. Καὶ οὐκ ἔτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπό τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὸ ἔρωτα] Leve mendum in his latet. Pro illo τ' eſt vel τῆ ſcribendum: nullum enim hic iſta copula locum habet. Chariclea ubi Dinian amore ſui jam infatuarat, *haud amplius*, quod ante ſolita fuerat, *ad eum veniebat, dicens ſe prohiberi a viro, qui de amore illo audiviſſet.* Vel Attice legendum ὑπὸ τἀνδρὸς pro ὑπὸ τῆ ἀνδρός. *J. J.*

66. Ὑπὸ τἀνδρὸς] Quod Cl. *Jenſ.* ſuſpicatus eſt, id *Pariſ.* Ed. habet, ſed ὑπὸ τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepoſitionis videre liceret, non particulam τι, ſed articulum intelligendum; quare ſpiritum tantum ſuſtulimus, ut propius jungeretur. *J. F. R.*

74. Ἐκυλίνδετο] Sic ſupra Θ. Δ. VI. m. *M. du S.*

76. Σωροικίαις] *Inſulae.* Nimirum tales *inſulas* ſive conjuncta aedificia intelligit, quales *Suetos.* Caeſ. c. 41. *Recenſum populi — vicatim per dominos inſularum egit*; ubi vid. Interpretes; plura enim in re vulgari congerere non lubet. *J. F. R.*

80. Ἐξεκεκώφωτο] P. & L. recte. In reliquis ἐξεκέκωφωτο. *M. du S.*

Ἐξεκεκώφωτο] Dandum hoc *Solano* ac Mſſ. duobus probae notae exiſtimavi, ut jam augmentum adderem, quod Edd. non adgnoſcebant; alioqui, ſi modo unus Cod. habuiſſet, non addidiſſem. Vid. ſupra ad συρ-

more facta erat) amplectens ejulare. Tandem humi se abjiciens volvitur, resque in confessum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & corollarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & servae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid multa? Brevi tempore Lysonis domus nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhausta jam & vacuefacta erat.

16. Deinde cum jam siccus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem juvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum jam amabat, & ille *amari se* credebat. Dinias igitur, neglectus jam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus; nam hi quoque jam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui jam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetulisset sibi adula-

αὐτῆς (ἐπεποίηλο δὲ λίθυ λευκῆ) ἐκώκυε, καὶ τέλος καλαβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἄδαφος ἐκυλίνδελο, καὶ λύπλα ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, ὡ χτὶ μῆλα καὶ στεφάνυς ἀντεδίδολο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροὶ, καὶ θεράπαιναι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὁπόσον [d] ἐθελήσειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ ὁ [e] Λύσων οἶκος ὀνομαςότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντληλο ἤδη, καὶ [f] ἐξεκενέωλο.

Εἶτα ὡς ἤδη αὖος ἦν, ἀπολιπὼν αὐτὸν, [g] ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν [h] ὑποχρύσων ἐθήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτῷ, καὶ ἐφίλει. ἀμελύμενος δ' ὑπ' ὁ Δεινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, καὶ γὰρ οὗτοι ὅτι τὸν Κρῆτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μεθεληλύθεσαν, ἤρχετο καὶ τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ [i] πάλαι εἰδότα ὡς ἔχοι πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδύμενος τὸ πρῶτον, ὅμως [k] διηγεῖτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπεροψίαν τῆς γυναικὸς, τὸν ἀντεραςὴν τὸν Κρῆτα, καὶ τέλος, ὡς ἐ βιώσειε μὴ ἐχὶ συνὼν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἀπομνημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι ὐ προσίελο μόνον αὐτὸν τῶν φίλων, ἀλλὰ τὺς κόλακας αὐτῆ προσ-

d Ἐθελήσειε] Ἐθελήσει Ex. *Fl.* Nil mut. Edd. nec P. e Λύσων] Ita jam Edd. cum supra Λυσίων habent. f Ἐξεκενέωλο] Sic L. & P. Ἐξεκένωλο Edd. g Ἄλλον] Ἄλλων male *J.* & *Fl.* h Ὑποχρύσων] Constans Edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. i Πάλαι] Πάνυ *Fl.* k Διηγεῖτο] Διηγεῖτο male *Fl.*

συγκεκρότηλο c. 13. f. *J.F.R.*

81. Ὡς ἤδη αὖος ἦν] Praeclare illustrat hanc formulam *Kusterus* ad Aristoph. Θεσμοφ. 853. Sed nondum tamen persuasit ibi pro Ἰλλὰς γεγένημαι προσδοκῶν legendum esse αὖος. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit aliquem expectando *Strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis siccus factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed, Annon solent qui exspectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium mater *Curvo nec faciem litore demovet*) metus est, ne quis strabus fiat? Alia jam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. *J.M.G.*

Ibid. Αὖος ἦν] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 8. m. Et *Mer. Dial.* XIV. pr. *M. du S.*

Αὖος ἦν] Nota est metaphora de iis qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum: *Diffugiunt cadis cum face siccatis Amici.* De paupere ac famelico *Alciphr.* III. Ep. 4. p. 282. ὡς τὸν ἐγώ σοι αὖον ὑπὸ λιμοῦ ὃ αὐχμηρὸς. Sed & *αὖον mutum prae metu* ap. *Suid.* & *Joseph.* esse docet *L. Bos* Animadv. ad *Suid.* c. 35. p. 145. *J.F.R.*

82. Ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων, ἰθήρα] *Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum venata est.* ὑπόχρυσος est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam. ut paullo inferius ὑπόχρως subpallidus, non convenit pecunioso juveni hoc verbum. Videtur litteris transpositis scripsisse Lucianus τῶν πολυχρύσων. *J.G.G.*

96. Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων] Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν φίλων latitudinem

προετίμα, [a] τότε, ἣν μόνην εἶχε παλαιὰν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἦκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν νομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαριτλείᾳ, καλός πως αὖθις γεγενημένος· ἡ αὖθις ἡ ἄδρα, ἡ τὰ [b] γραμματεῖα, ἡ μέμψις, ὅτι μὴ πολλῷ χρόνῳ ἀφίκετο, ἡ οἱ κόλακες συνέθεον, [c] ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν.

Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἥξειν παρ' αὐτὴν, καὶ ἦκε περὶ [d] τὸ πρῶτον ὕπνον, ἡ ἔνδον ἦν, ὁ Δημώναξ ὁ τῆς Χαριτλείας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ [e] συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τήν τε [f] αὐλίαν ἀποκλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ἐπὶ μοιχὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν ἓ κακῶν ἦν, μοχλόν τινα πλησίον κείμενον

tores. Tum vendita, quam ſolam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias jam non obſcurus eſſe Charicleae, pulcher quodammodo factus denuo: & rurſus ancilla, & codicilli, & reprehenſio, quod diu non veniſſet: adulatores etiam concurrere, facturi ſpicilegium, cum viderent, eſſe adhuc Diniam talem, quem comederent.

17. Cum autem venturum ſe ad illam condixiſſet, & veniſſet circa primam quietem, & intus eſſet, Demonax, Charicleae maritus, ſive temere illud ſenſerit, ſive re cum uxore compoſita, utrumque enim dicitur: conſurgens velut ex inſidiis claudi jubet januam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, ſtrictoque velut in adulterum gladio. At ille videns quantis in malis eſſet, correpto veſti quo-

[a] Τότε] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *M. du S.* [b] Γραμματεῖα] Ita P. & L. Γραμματίδια Edd. [c] Ἐπικαλαμησόμ.] Sic emend. *Menag.* & ita *Fl.* Ἐπικαλαμησόμενοι ceterae & P. Ἐπιτιχασόμενοι marg. *Alw.* [d] Τὸ] Abeſt a *Fl.* [e] Συνθήματος] Συνθήκης P. & marg. *Al.* [f] Αὔλιον] Αὐλεῖον Edd. priores.

quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui ſpecie tenus modo ſunt tales. Sed videtur tamen opponere ſibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κόλακας, vehementius certe locutum eſſe, ſi ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus ſum. *J. M. G.*

4. Γραμματεῖα] P. & L. Reliqui vero ut ſupra γραμματίδια, prave. *M. du S.*

6. Ἐπικαλαμησόμενοι] Sic recte legitur in *Fl.* Ed. pro eo quod in reliquis eſt, & in ipſo P. ἐπικαλαμησόμενοι. *M. du S.*

Ἐπικαλαμησόμενοι] Si omnino legendum ſit ἐπικαλαμησόμενοι, ſignificabit, *manum admoturi operi ſuo*, h. e. denuo ad adulationem conſuetam olim rediturí; vel etiam ad *doloſam machinationem* referri poterit. Sed videtur *H. Stephanus* librum habuiſſe, in quo legeretur ἐπικαλαμησόμενοι (ita certe ſub hoc ipſo verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπικαλαμήσομενοι) Et ſane *ſpicilegii* ſignificatio multo commodius ad h. l. videtur applicari poſſe. Et video, idem placuiſſe *Solano.*, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid ſit de auctoritate utriusque verbi compoſiti, cujus notum ſimplex, ipſum adhuc ἅπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. *J. M. G.*

Ἐπικαλαμησάμενοι] Ita omnino legendum videtur. In addend. Ed. *Graev.* *Æ. M.* Sic rurſus etiam ad verbum *Gujetus* in nott. Mſſ. *J. F. B.*

7. Ὁρῶντες ἐδώδιμον] Eraſmus hujus Dialogi Interpres lectorem ſæpe decipit. Verte igitur hunc locum ut *Godofredus Maluynus* Senator Clariſſimus monuit, *machinantes, ut viderunt in Dinia adhuc eſſe quod edi poſſet.* Sic Terent. Eunuch. *hunc comedendum & deridendum vobis propino.* Idem Maluynus *debibendum* legebat. *J. B.*

9. Ἔνδον ἦν ὁ Δημ.] Perperam haec antea interpunctata & verſa ſuo nitori reſtituimus. *M. du S.*

13. Τὴν τε αὐλίαν ἀποκλείειν] Hic quoque, ut alibi, abſurde vertunt *atrium occludi*, quum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant iſta αὐτὸς ἐκπίπτει καὶ βοᾷ ἡ αὐλὴ ἠράσθη, *domusque janua exterior effringitur*: ſicut peſſime *de Gymnaſiis* c. 2. τὸ τῆς αὐλῆς τοῦ αὐλῆς reddidit Benedictus *in atrio*, quum Opſoporus accuratior *in aula area.* Sequente pagina vides minime verti Græca in illis ἄνθεν δὲ οἱ σπαθίκιοι παρῆσαν, *ac autem diluxit, milites aderant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur σπαθικίους officio lictorum functos, quum intelligendi ſint prætores haud dubie accincti ſatellitibus & lictoribus. Stupidior ἀδιαφία eſt interpretis *Salmurienſis* in pagina vicina ταύτην ὁ Μεγαρεὺς ſcribentis *Chalcidenſis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. *J. G.*

Ibid. Αὔλειον] Adſcripſerat *Solanus* legendum αὔλιον, nul-

quodam prope jacente, tum ipsum Demonactem percusso tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vecti saepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adstiterant inopinata re perculsi; jam comprehendere illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias patrato facinore clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quemnes exitum habitura esset, considerant. Mane vero adsunt magistratus (re jam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, ab-

ἁρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τὸν Δημώνακτα, κατάξας εἰς τὸν χρόταφον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν, οὐ μιᾷ πληγῇ ταύτῃ, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τοῦ Δημώνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέται τέως μὲν ἐστήκεσαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος ἐκπεπληγμένοι, εἶτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπῇ μετὰ τοῦ ξίφους, ἐκεῖνοι μὲν ὑπέφευγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικοῦτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τοῦ ἕω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πραγμάτα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ὅ, τι ἀποβήσεται σκοποῦντες. ἕωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο) καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, καὶ αὐτὸν ἔξαρνον ὄντα μὴ ἐκὶ πεφονευκέναι, ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἁρμοστήν, ὃς ἦρχε τῆς Ἀσίας τότε· ὁ δὲ βα-

g Ὑπεξέρχεται] Ἐξέρχεται Ex. Bl. Nil mut. Edd. nec P. b Ἀναλογιζόμενοι] Ἀν——ται Fl.

nulla Ed. neque Cod. addito qui sic habeat, sed Edd. J. Fl. Fr. P. consentire in αὔλιον. obsecundari tamen, quia sic alibi apud Nostrum scribi solet, ut in *Dial. Meretr.* XII. post med. τὸν αὔλιον οὗτον ἀποκλειόμενον. Ibid. *Dial.* XV. ipso med. ἡ αὔλιος ἡράσθη. Θύραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit *L. Bos* de Ellipsi p. m. 67. Conf. eumd. in πύλη p. 139. *J.E.R.*

35. Ἁρμοστήν] Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἁρμοστής, difficile est dicere. Fuit Lacedæmoniorum propria ea vox, & id nos docet *Diodorus* L. XIII. his verbis: Ἱπποκράτης ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν.) Ii suos præfectos in regiones sibi subjectas mittebant, & ἁρμοστὰς eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & hujus Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Græcis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte μαιμαίζειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quæ Laconismum redoleat, nec ipsum nomen Μνήσιππος videtur esse Laconis, sed Μνάσιππος dicendum fuisset. Tum & infra *de morte Peregrini* utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τὸν ἁρμοστὴν ἐπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto fuisse nomen Græci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine jurisdictione suprema, sed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet *Budæus* in commentariis suis, qui hæc ait: ἁρμοστὰς ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν καταστατοῦντας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur fuisse Athenis ἁρμοστὰς id, quod Romæ Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos; nam in antiqua Athenienſium republica de iis non fit mentio apud auctores; nisi sic sit, cur ita loquutus fuerit Lucianus; mihi non liquet. *J.F.* & *G.*

Ἁρμοστήν] Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulasve temporis esse recentioris arguunt, cum de Imperio Romano haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18. 32. & 33. Βασιλεὺς μέγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule *Spanh.* p. 446.) cum *Italia* nominetur, & *Gyaros* sub Imperatoribus exilii locus. *M. du S.*

Τὸν ἁρμοστήν, ὃς ἦρχε] Nondum satis video causse, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro *Ex. Spanhemio* in loco Nostri *de morte Peregrini*, §. 9. ubi itidem de supplicio capitis agitur; aliter visum, cum intellexerit de magistratu s. Legato extra ordinem *ad ordinandum statum liberarum civitatum* misso vid. Diss. 13. p. 586. Libera quidem civitas Ephesus, sed quam tamen Proconsulari imperio subjectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solennibus

βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπῃ αὐτόν· ᾗ μετ' ὀλὺ καλεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ φεύγειν εἰς ἀεὶ τελαγμὸν ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

ducunt. At ille mittit ad Imperatorem, nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exulare in ea perpetuo jussus ab Imperatore.

Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς ᾗ τἄλλα μὲν συνῆν, ᾗ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ᾗ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνῳ τῶν φίλων, ᾗ πρὸς ὀδὲν ἐνεδέησεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, ὐδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἑταίρου· καλαδικάσας δὲ αὐτὸς ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, ᾗ συνέφευγεν αὐτῷ· ᾗ ἐπειδὴ πανταπασιν ἠπόρουν τῶν ἀναγκαίων, ὠνούμενός ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκαλεδύετο, ᾗ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, ᾗ νοσήσαντα δὲ ὀπτιμήκιστον ἐθεράπευσε, ᾗ ἀποθανόντος ὐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὸ ἑαυτοῦ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυνόμενος ᾗ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν φίλον. τοῦτό σοι ἔργον φίλου Ἕλληνος, ᾗ πρὸ πολλοῦ γενόμενον· [a] ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. ΤΟΞ. Καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα ᾗ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, οὕτω

18. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in judicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum jam exularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui *velut* ipse se damnans, in Gyaro moratus, exularet cum illo, & cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles. ΤΟΧ. Utinam injuratus, Mnesippe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum

a Ἔτη] Sic restitui ex P. *J. H. S.* Ἔτι enim male P. Et Ex. *Fl.*

37. Γύαρον] *Aude aliquid brevibus * Gyaris & carcere dignum, Si vis esse aliquid.* Juvenal. *G.*

38. Φεύγω] *Exulare. G.*

47. Τοῖς πορφυρεῦσι] Τοῖς τὰς πορφύρας ἀνάγουσιν, ἢ τὸ πορφυροῦν ἔθος. *G.*

* *Gyaris*] Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyarus* dicit. Vid. Sat. I. 73. Ubi tamen posteriore loco non *aliquid*, sed *aliquis* rectius editum, & nescio num *Solanus* in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in *Juven.* lectum quondam *aliquis*, commentatores monent p. 762. Ed. *Casaub.* Singulari utitur idem *Juven.* X. 170. *Ut Gyaros clausus scopulis, parvaque Seriphos.* Cetera vid. *Erasm.* in Adag. *J. F. K.*

Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic αὐτοκράτωρ nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τὸν μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie κατακράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmum in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32. συναμφοτέρων legatum Praesidis arbitror intelligi. *J. M. G.*

36. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ] Erasmus *ad Persarum Regem.* verte *ad Imperatorem.* Solebant enim praesides Provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres §. 1. & 2. ff. de poenis. At mentio Gyari Erasmum saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & *Vincentius Obsopoeus* argumento εἰκόνων. *J. B.*

37. Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων] Cycladibus adnumerat etiam *Strabo* 10. p. 334. atque *Plin.* 8, 29. f. 43. sed inter Sporadas refert idem *Plin.* 4, 12. f. 23. & Stephanus Byz. Caeterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici: *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. *J. M. G.*

41. Συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον] Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio Rex. *J. Elsnerus* ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρεγένετο, quae leguntur in 2. Epist. ad *Timoth.* IV. 16.

cum quendam amicum, Agathoclem istum narrasti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi similem.

Σκυθικόν τινα φίλον τ' Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγήσω· πλὴν δέδια μή τινα ϗ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

19. MNES. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidensem: narravit autem mihi de illo Simylus nauclerus Megarensis, jurans, se factum vidisse. Navigasse nimirum se dixit ex Italia Athenas versus circa Vergiliarum occasum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hisce autem fuisse Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidensem, hunc illius sodalem: fuisse autem aequales, caeterum Euthydicum valentem ac robustum, Damonem vero subpallidum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo convaluisse. Atque ad Siciliam usque feliciter ipsos navigasse, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipso jam Ionio navigantes, tempestate oppressos maxima. Quid attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines, & grandines, & reliqua tempestatis mala? Cum vero jam prope Zacynthum essent, nude navigantes antenna,

ΜΝΗΣ. Ἄκουε τοίνυν ϗ ἄλλον, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τ' Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυλος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἑωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πλειάδος, συλλογιμαίους τινὰς ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τ' Εὐθύδικον, ϗ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα [b] τ' Χαλκιδέα, ϗ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τ' μὲν Εὐθύδικον ἐρρωμένον ϗ καρτερόν· τ' δὲ Δάμωνα ὕπωχρον ϗ ἀσθενικὸν, ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος· ἐπεὶ δὲ τ' πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ὑπιπτεῖν αὐτοῖς. ϗ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἄν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς, ϗ στροβίλους, ϗ χαλάζας, ϗ ἄλλα, ὅσα χειμὼν κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατ' τ' Ζάκυνθον εἶναι ἀπὸ ψιλῆς τ' κεραίας πλέοντας,

ὅτε

[b] Τὸν] Deest in *Fl.*

16. Nimirum periclitantibus in judiciis adesse solitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res sit notissima. Vid. tamen, si vis *Herald.* ad jus Atticum. *J. F. R.*

48. Πορφυρεῦσι.] Verte ut idem Senator, *purpurarum piscatoribus.* Alibi de quibusdam hujus Dialogi narrationibus fusius. *J. B.*

Ibid. Τοῖς πορφυρεῦσιν] Jam *Strabo* cum appulisset ad hanc insulam, νῆσον ἰχθυοτρόφον ἀπὸ ἁλιέων συνοικουμένην, ut ipse ait 10. p. 334, 48. ubi plura de eorum hominum paupertate. *J. M. G.*

Ibid. Τὰ γυόμενα] Conferri jusserat *Solan.* T. I. *Somn.* 1. Ibi enim legas: ἀποφέρων ἀεὶ τὰ γιγνόμενα. Vid. not. *Hemsterh.* Adde *Alex.* c. 54. Ac simul adverte, si tanti videtur, modo γιγνόμενα, modo γυόμενα esse in Luciano; modo in antiqq. Edd. γίγνομ. ubi in recentt. γινομ. Hic quidem γυ. *Fl.* aeque ac *J.* & *H. P.* &c. Alibi non semper hujusmodi minutiis recensendis Lectori fastidium pariemus. *J. F. R.*

56. Πάντα.] Si ex Romana historia de Agathocle isthoc aliquid constaret, nullo jam negotio scripti hujus Libelli tempus assignaretur. Ego nihil invenio. *M. du S.*

64. Εὐθύδικον] Et hi mihi ignoti. *M. du S.*

70. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τ' Χαλκιδέα. ϗ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ] Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, *& cum ipso Damon Chalcidensis, ejus amicus.* In his certe nulla significatio vocum ϗ τοῦτον. Distinguo & verto, ϗ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τ' Χαλκιδέα, & τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, *& in eis Damonem, hunc quoque Chalcidensem,* (æque ut Euthydicus) *amicum ejus.* Sic solent, quum duo in eodem conveniunt. *J. G.*

83. Ἀπὸ ψιλῆς τ' κεραίας] Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis caussa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae sunt antennae.* Hoc est in *Actis Apostolicis* XXVII, 12. χαλάσαι τὸ σκεῦος, ut recte explicat *Scheff.* de mil. nav. 1, 4. p. 39. *J. M. G.*

84 Στεί-

ἔτι καὶ [a] σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥᾴθιον ἐπιδέχεσθαι τὴν ὁρμῆς, περὶ μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν Δάμωνα, ἐμεῖν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τὸ νεὼς βιαιότερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τῷ κύματος συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, ὑδὲ γυμνὸν [b] τὸ ἄθλιον, ὡς ἂν καὶ ῥᾷον δύνασθαι νεῖν εὐθὺς ὑπὸ βοᾶν ὠνιγόμενον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τοῦ κλύδωνος.

Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης) συμπεριπλέξασθαι, καὶ συγκυφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε

& ſpiras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, media circiter nocte, nauſeantem, ut in tanta agitatione, Damonem vomuiſſe proclinato verſus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem in quam incubuerat, inclinata, & fluctu ſimul depellente, praecipitem excidiſſe in pelagus, ne nudum quidem miſerum, ut natare poſſet facilius. Statim igitur clamaſſe jam ſuffocandum, & vix ſupra fluctus ſe tenentem.

20. Euthydicum vero cum audiſſet, (fuiſſe autem forte in cubili nudum) abjeciſſe ſe in mare, & comprehenſo Damoni, jam victo ac deſpondenti animum, (videri potuiſſe autem pleraque fulgente luna) adnataſſe, eumque ſublevaſſe. Illos autem cupiiſſe quidem opem ferre, & miſeratos caſum hominum, ſed non potuiſſe, a magno vento actos: at illa certe feciſſe, ſubeun-

[a] Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.] Nil mutare *J. Fl. Fr. P.* not. *Solan.* Sed & ſic *H. S.* &c. [b] Τὸν] *Fl.* omiſit.

84. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους] Primo audiamus *Plutarchum* περὶ ἀδολεσχίας p. 900. Νεὼς ἀφαγείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνοντας, σπείρας καὶ ἀγκύρας τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Σπεῖρα igitur adhibetur in tempeſtate ad curſum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quaſi impetum. Sed quid eſt σπεῖρα; Scholium ad Odyſſ. Z, 269. σπείρας interpretatur μεγάλους κάλως, δι' ὧν ἕλκουσι αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici, in ſpiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis poſſit. Emendandus eſt *Heſychius*, apud quem ſub voc. σπεῖρα continuatur oratio, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι, quae σπείρας explicatio eſt, non minus, quam ea quae ſequuntur, & niſi fallor ad hunc noſtrum locum pertinent, καὶ νεὼς σκεῦός τι, καὶ σύστρεμμα ὁπὸ χοινίκι. Sequitur, ἢ ῥάκη, καὶ ἱμάντια, καὶ ἱστία haec σπεῖρα vocant Homerici interpretes. Excipere itaque ſe debent apud *Heſychium*, σπεῖρα, σπεῖρα, σπεῖρον. Sed redeamus ad *ſpiras* noſtras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Feſti, qui inter alia *ſpira*, inquit, *funis nauticus in orbem convolutus*, & laudat *Pacuvii* verſum, haud dubito quin in tempeſtatis deſcriptione a poëta poſitum, *Quid ceſſatis ſocii ejicere ſpiras ſparteas?* Huc refero etiam *Iſidori* verba Orig. 19, 4. *Spirae, funes quibus in tempeſtatibus utuntur, quos nautici ſuo modo curcubas vocant.* Servata res ad recentiora usque ſaecula. Laudantur in Gloſſario *Dufreſniano* Voc. *Spera* n. 3. Gloſſae ad *Fr. Barberini* Documenti d'amore, p. 273. *Ligantur plures faſces & projiciuntur in aquas retro naves, ut non ſic naves currant, fractis themonibus: & dicuntur ſperae, quaſi res, quae faciunt tardare progreſſum.* Praeſtant ergo *Spirae* navi jactatae, quod plauſtris in deſcenſu arduo alligata a tergo ſarmenta, *Schlepp-reiſs* vocant ruſtici. *J. M. G.*

6. Ἐπὶ τούτων] Minus rectum videtur quod *Fl.* habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut res ſuper quibus ſedemus, genitivum poſtulant poſt ἐπὶ. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem ſignificabit *ſuper illis*, ut conditionem vel cauſſam deſignet, & valeat *propter* vel *praeterea*. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepoſitionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel ſuper quo ſedemus, inſiſtimus, adferant illud *Aeliani*, (V. H. I. c. 30.) ἐπὶ ἵππου, id merito tamen ſuſpectum eſt Cl. *Perizon.* qui ἐφ' ἵππου malit, ut eſt in *Hiſt. animal.* XII. 34. Vid. ejus notam in Edit. majore; (nam in minore omiſſa erat, licet in ejus Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et ſic recte apud *Long. Paſt.* IV. 112. Ed. *Moll.* ἐφ' ἵππου ἴσα legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *ſuper loco* reperiri; ſaltem in Novo Foed. *Epheſ.* 2. 20. Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Et in proverb. βοῦς ἐπὶ σωρῷ. Inde autem non conſequitur ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σωρῷ aeque recte vertas: *bos APUD acervum*, (quod

eris fruſta multa illis projeciſſe, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, ſi quid illorum nanciſcerentur, & ipſum denique navis pontem non parvum. Cogita jam, per Deos, quod quis aliud ſpecimen oſtendat firmius benivolentiae adverſus amicum, delapſum noctu in mare adeo efferatum, quam ſi in mortis ipſius ſocietatem veniat? Et intuere mihi animo fluctus inſurgentes, ſonum aquae fractum, circum ferventem ſpumam, noctem, deſperationem: deinde illum jam ſuffocandum, & vix capite eminentem, tendentemque manus amico: hunc vero deſilientem ſtatim, & natantem una, ac metuentem, ne ante ſe Damon pereat: ſic enim diſcas minime ignavum me tibi hunc etiam amicum narraſſe, Euthydicum.

21. ΤΟΞ. Utrum vero interierunt, Mneſippe, illi viri, an aliqua illis ex in-

ζωσῆσαι, φελλούς τε καὶ σανίδας ἀφεῖναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινας, ὡς ἐπὶ [c] τούτων ἀπονήξαιντο, εἴ τινι αὐτῶν περιτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀποβάθραν αὐτῶν, οὐ μικρὰν οὖσαν. ἐννόησον τοίνυν πρὸς θεῶν, ἤν τινα ἄν τις ἄλλην [d] ἐπίδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας βεβαιοτέραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγος ὕπνου ἠγριωμένου, ἢ κοινωνήσας τῷ θανάτῳ; καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυμάτων, τὸν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, τὸν ἀφρὸν περιχεόμενον, τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπογνωσιν, εἶτα ἀποπνιγόμενον ἐκεῖνον, καὶ μόγις ἀνακύπτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἑταίρῳ, τὸν δὲ [e] ἐπιπηδῶντα εὐθὺς, καὶ συνεχόμενα, καὶ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτῷ ὁ Δάμων. ὕπνου γὰρ ἂν μάθοις, ὡς οὐκ ἀγεννῆ σοι καὶ τοῦτον φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, [f] ἤ τις αὐτοῖς ἐκ τοῦ λόγου

[c] Τούτων] Sic Edd. & P. Τούτους Ex. Fl. [d] Ἐπίδειξιν] Non habet hoc nomen J. Habet Fl. H. P. Ald. S. [e] Ἐπιπηδῶντα] Et Fl. ſic habere notat M. de S. [f] Ἤ τις] Ἤ τίς Ex. Fl. Nil vulgatam mutat P.

13. Καί μοι ὑπ' ὀφθαλμῶν] Διατύπωσις αὐξητικὴ τοῦ πάθους. V.

(quod Eraſm. in Adag. fecit) atque alterum βοῦς ἐπὶ φάτνῃ. Bos AD praeſepe. Et ſic ἐπὶ νηύσι non eſſe in navibus, ſed apud naves, diximus ſupra ad Dionyſ. Hiſt. c. 28. No. 73. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, in praeſepi, ut apud Long. L. III. haud ita longe a pr. (p. 69. f. Moll.) Τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντὶς ἦν ἄχυρον ὠδίοντων αἰγῶν τε προβάτων τε τοῖς στηκοῖς φυλλάδας ὑῶν τε τοῖς συφοῖς ἄκυλον τε βαλάνους. Tunc boves curabant in praeſepibus paleam, capras ovesque in caulis frondem — &c. veſcentes. Quid enim hic differat ab τὸ quocum connectitur, nullus video. Et licet plura ſimilia adferre poſſem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum intereſſe ſentio, ut diſtinguamus ἐπὶ τινὸς & ἐπὶ τινί. Quae enim confuſio foret, ſi ἐπὶ τραπέζῃ κάθηται idem eſſet atque ἐπὶ τραπέζῃ. E. c. ap. Iſocr. Trapez. p. 711. al. 860. Τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, eſt, qui ad menſam ſedet, non, qui in ipſa. Ap. Achill. Tat. ipſo init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις. Sidon urbs ad mare. Qui non diſtinguit, etiam inde fecerit urbem in ipſo mari conditam, quales ſunt Venetiae. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare noſtra culpa eam non augeamus, quippe Graecarum praepoſitionum paucitas jam ſatis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod Iſocrati l. c. eſt ad menſam, Noſtro tamen eſt IN, SUPER menſa, infra Aſin. c. 47. poſt med. ἔπειτα τράπεζά μοι ὑποθεῖναι εἶτα, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ & ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὅτῳ καταφαγεῖν. Ita ibid. c. 29. f. ἐπ' ἰμοὶ καθίζων. Conf. c. XI. g. Immo ἐπὶ φάτνῃ etiam eſſe ob, propter praeſepe, apertum ex Epict. Sent. XXVI. p. 102. Οὔτε ἵππῳ ἐπὶ φάτνῃ, καὶ φιλάργυρος, καὶ τάπητσιν ὕπτιος ἔρις ἐπὶ κρόκῃ — γαυριᾷ. J. F. R.

15. Ἐπικλωμένου] Vix operae foret exponere quid hoc ſit, niſi caſu viderem (ubique enim priſtinam verſionem examinare non eſt animus) Eraſmum vertiſſe, imminentes procellas, fragorem aquae ſeſe agglomerantis, non adeo male ad rem ipſam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένου eſſe fractam ſive infractam aquam, ipſum verbum ſatis indicat, de quo vid. ſupra, pro Imag. c. 13. adeoque colliſionem undarum ab vento diſjectarum, ſonitumque hinc ortum ſignificari, quilibet videt. Adde tamen id manifeſto declarantem Alciphr. I. 1. p. 4. καὶ ἐπιφέρεται μὲν ὁ πότος μελαινόμενος, τῷ ὕδατι δὲ ἀφρὸς ἐξανθίζει, πολλαχοῦ τῆς θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλαν ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων, τὰ μὲν πρὸς ταῖς πέτραις προσεράσσοντα, τὰ δὲ εἴσω ἀνειδοῦντα ἐρέγγουσι. Ad quae verba Doctiſſ. Bergl. & hoc Luciani adducere non eſt oblitus. J. F. R.

λόγῳ σωτηρία ἐγένετο; ὡς ἔγωγε ὑ μετρίως δέδοικα [a] ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἄμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε τὴν νυκτός· τὴν μὲν ἐκπίπτουσαν, τὴν δὲ [b] ὑπερπηδῶντα, καὶ νηχομένους, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ [c] διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, φελλοῖς τισι παλαιοῖς ἐντυχόντας, ἀνέχειν ὑπὲρ τούτων ἑαυτούς, καὶ ἀπονήχεσθαι [d] πονήρως· ὕστερον δὲ τὴν ἀποβάθραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἕω, προσνήξασθαί τε αὐτῇ, καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ Ζακύνθῳ.

sperato ſalus contigit? nam haud mediocriter equidem illis metuo. MNES. Bono eſto animo, Toxari: ſervati ſunt, & nunc adhuc ſunt Athenis, ambo Philoſophi. Simylus enim haec ſola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, excidere alterum, alterum ſaltu iſtum ſequi, natare ambos, quantum videre noctu poterat: reliqua ipſe narrat Euthydicus: primo quidem cum in ſuberis quaedam fruſta incidiſſent, illis ſe ſuſtinuiſſe, & aegre nataſſe: poſtridie autem ponte navis conſpecto, verſus lucis exortum, ad illum adnataſſe, eoque conſcenſo, quantum ſupererat ſpatii, facile ad Zacynthum appuliſſe.

Μετὰ δὲ τούτους ὑ φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' ἂν εἴποιμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ [e] Χαριξείνῳ τῷ Σικυωνίῳ φίλοις [f] ἐχέχρηο εὐπόροις οὖσι, πενέστατος αὐτὸς ὤν· ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, λαθήκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις

22. Poſt hos autem non malos, ut ego dixerim, audi jam tertium alium, nihil illis deteriorem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixeno Sicyonio amicis uſus fuerat, copioſis hominibus, pauperrimus ipſe. Moriens autem teſtamentum

a Ὑπὲς] Περὶ Ex. *Fl.* Vulgatae conſentit P. b Ἐπιπηδῶντα] Sic etiam *Fl.* c Διηγοῦνται] Conſentire *Fl. Fr.* & *J.* notat *M. du S.* d Πονήρως] Πομφῶς Exc. *Fl.* & marg. *Aiw.* Vulgatae adſtipulatur P. e Χαριξείνῳ] Χαριξένῳ P. Nil mut. *Fl.* f Ἐχέχρηο] Sic *Fl. V2. B2. P.* Ἐχέχρηο male *J. H. Fr. S.* Ἐχέχρηο *Amſt.*

42. Εὐδαμίδας] Nihil de his invenio. *M. du S.*

61. Αὐτῷ] Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. *M. du S.*

Ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιοῦντο] Ita ſupra habuimus in *Quom. Hiſt.* c. 22. τὸ γέλωτα ποιήσασθαι. *Pro Imag.* c. 17. pr. τὸν μεγάλων τιθεμένην, & paſſim. *J. F. R.*

68. Διαιτῶντες] Duplicem hujus loci ſcripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere Διαιτοῦντες, Aldus Διαιτῶντες· qua *Aldina* lectione, quam ſequiores recte ſequuti ſunt, locum hunc ſanum & ſincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab Διαιτάω, ſed Διαιτάω, deducendum. Amiciſſimi inter ſe erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas; horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem ſuam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam ſuam. Mortuo Eudamida, *heredes, quibus haec delegata erant, ſimul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in teſtamenti tabulis perſcripta & demandata erant.* Aretaeus ſcilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus ejusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono Διαιτῶντες τὰ ὐκ τῶ Διαθηκῶν. Quamquam Διαιτάω plerumque ſignificat *vivo, verſor, dego*; dubitari non poteſt quin & natura ſua ſignificet *diſpono, ordino, compono, diſcepto*, & ſaepe in ea ſignificatione uſurpetur. Noſter T. I. in *Abdicato* c. XI. Ἢ δ' ὅτις ἐκόντες αὐτοὶ σωθῶν) δικαστὰς, καὶ προειλόμενοι ἐπιτρέψαι Διαιτᾶν. Perſpicuum eſt, quid hic ſit Διαιτᾶν, nempe *diſceptare, cognoſcere cauſſam.* Sic apud *Dionyſium Halicarn.* l. IV. Ἀρχαιολογ. δικασταὶ καθεζόμενοι δίκην. Hinc judex paſſim Διαιτητὴς dicitur, & δίαιτα non raro *arbitrium, judicium* notat: ſic apud Noſtrum in *Deor. dialogis* T. I. D. XX. 1. Jupiter contendentes de formae praeſtantia tres Deas ad Parin rejiciens, ἐγὼ δὲ, inquit, ἀπαθοῦμαι τὴν δίαιταν· & iterum ead. pag. ὁδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Juno Veneri, ἐπιτρεπτὴ τὴν δίαιταν. Adde quae habet *H. Stephanus*, qui inter alia hunc ex *Thucydide* diſertum affert locum, καί τοι πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα δικάσαι, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια ἐ ἀνεπίφθονα. Hic διαιτῶν eſt *adminiſtrare, ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud *Thucydidem* διδιήτημαι pro δίητημα. Vide ſis quae ſupra ad Tom. I. de uſu perfectorum in Paſſivo apud Graecos diſputavimus. *J. J.* (διδιήτημαι legitur in *Thuc.* & *Steph. J. F. R.*)

Διαιτῶντες τὰ ὐκ τῶ Διαθηκῶν] Rarior uſus verbi Διαιτῶν in tali re videtur induxiſſe virum ſummum,

Grae-

tum reliquit ; aliis forte ridiculum ; tibi vero neſcio an tale videatur, viro bono & magni amicitiam aeſtimanti, & de primo illius praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo Aretaeo alendam matrem meam curandamque illius ſenectutem ; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re ſua familiari poterit.* Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis jam matura. *Si vero alterutri illorum,* ſic pergit, *aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat.* His apertis tabulis, qui paupertatem ſcirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. *Quantam*, inquiebant, *Aretaeus & Charaxenus, beati illi, hereditatem accipient, ſi quidem ſolvent Eudamidae, & viventes ipſi heredem habebunt mortuum.*

23. At heredes, quibus relicta iſta fuerant, cum audiſſent, veniunt ſtatim, here-

λοις ἴσως γελοίους, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαῦτ᾽ δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ φιλίαν τιμῶντι, καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀμιλλωμένῳ. ἐγέγραπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου τρέφειν, καὶ γηροκομεῖν, Χαριξείνῳ δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδίδναι μὲν προικὸς, ὁπόσην ἂν πλείστην ἐπιδοῦναι παρ᾽ αὐτοῦ δύνῃ (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύτις, καὶ θυγάτριον ὡραῖον ἤδη γάμου) ἢν δέ τι ἄτερον αὐτοῖν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὰ ἐκείνου μερίδα, φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων [h] ἀναγνωσθεισῶν τῶν διαθηκῶν, οἱ μὲν πένητες μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, καὶ φιλίαν δὲ, [i] ἣν πρὸς τοὺς ἄνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαρίξενος οἱ εὐδαίμονες κλῆρον διαδέξονται, λέγοντες, ἐπιστήσουσιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται τοῦ τεθνεῶτος.

Οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα καλελείπτο, ὡς ἤκουσαν, ἧκον εὐθὺς [k] διαιτῶντες

[g] Καὶ] Deeſt καὶ in *Fl.* [h] Ἀναγνωσθεισῶν] Ἀ—σθῶν male *J.* [i] Ἣν] Recte ſic *Fl. P. H.* &c. Ἣ male *J.* [k] Διαιτῶντες] Sic Edd. omn. praeter *Fl.* quae διαιτοῦντες.

56. [a] Ἐν τούτῳ] Ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ μεταξύ. *V.*

[a] Ἐν τούτῳ οὐθὲν ante editum ; ſed merito οὐθὲν delerat *Solan.* etſi in C. rectius οὐθὲν cum Luciano legebatur : nam ipſum ſcholion ad οὐθὲν nihil pertinet, nec ſubſtantivum eſſe, ſed a σύσχω derivandum, quilibet videt. *J. F. R.*

Graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Eſt autem διαιτᾶν aequo arbitrio rem aliquam tractare. *Suidas*, διαιτᾶν, διαίζειν. καὶ διαιτῶν, τὸ ἴσον νέμων. Convenerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quaſi arbitrio, hereditatem. Judicialis illa ſignificatio pervulgata : ſed uſum, huic Luciani & Suidae rationi plane ſimilem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. *J. M. G.*

Διαιτῶντες] Prorſus ab Luciani mente eſt alienum quod Cl. *Graev.* No. 84. ſubſtituit, ἀπαιτοῦντες, & vulgata lectio omnino melior eſt. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus ut aliquid petituri aut partem ablaturi ex hereditate ; neque enim id ab homine pauperе, vel ante apertum teſtamentum ſperabant ; neque jam, dum adcurrunt, incognitum teſtamenti ab Luciano ſtatuitur argumentum ; neque adeo narrat quando id fuerit apertum ; ſed ipſe ejus contenta jam narrando patefecit, idque jam innotuiſſe, diſertis verbis praemittit, riſumque aliorum inſueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes iſti de onere ſibi impoſito jam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem ſuſcepturi ; quo narrationis filo obſervato, verbum διαιτᾶν eſt aptiſſimum ; quod *res ordinare, conſtituere, diſponere, diſceptare*, ſignificat, adeoque cum ſequentib. ἐκ διαθηκῶν connexum, ſignificabit rem ita dirigere, ut teſtamento ſatisfiat. Quam ſignificationem τοῦ διαιτᾶν, neſcio an ſit adeo neceſſarium teſtimoniis comprobare : certe ſic διαιτᾶν de ſchlichting. *Ariſtoph.* Eccl. 669. Τὴν δὲ διαίταν τίνα ποιήσεις ; ΠΡ. Κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄρχειν μίαν οἴκησιν φημὶ ποιήσειν συμβήναι· οἷς δὲ μὴ ἀρέσκει. — Τὰ δικαστήρια ἐς τὰς ὥρας &c. Ac pro *arbitrio* Veſp. 522. quod expreſſis verbis a judicio diſtinguit *Liban.* Ep. 118. Τὸ δὲ, αὐτ᾽ ἐκ διαίτης, εἴτ᾽ ἐκ δικαστηρίου δόσεως, δίζον, &c. Sed hoc poſterius pueri norunt, quum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν δίκαιαν, *permittitur mihi arbitrium.* At *Thucyd.* VII. c. 77. πολλά τε ἐς θεοὺς εὐ-

τες τὰ ἐκ τῶν Διαθηκῶν. ὁ μὲν οὖν [a] Χαρίξενος πέντε μόνας ἡμέρας ὀπιθιὼς, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τοῦ τε ἐκείνου, καὶ τῆς αὐτοῦ μερίδα προσλαβών, τρέφει τε τὴν Εὐδαμίδα τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα ἣν πρὸ πολλοῦ ἐκδέδωκεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ Φίλου ὀπιθιὼς. καὶ τὸν γάμον γε αὐταῖν ὀπὶ μιᾶς ἡμέρας ἠξίωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἆρα φαῦλον παράδειγμα Φιλίας παρεσχῆται, τοιαύτα κληρονομήσας, καὶ μὴ προδοὺς τὰς Διαθήκας τοῦ Φίλου; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τῶν πέντε εἶναι; ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τὴν [b] Εὐδαμίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ θάρσους, ὃ εἶχε [c] περὶ τοὺς Φίλους. ἐδήλωσε γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν Διαθήκαις ταῦτα ἐγεγράπτο, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἄλλων ἦκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τοιούτων.

ditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, & filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tribuens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis calculis, ut de quinque unus sit? TOX. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo magis admiratus sum fiduciae caussa, quam de amicis habuit. Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum, etiamsi non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec scriptum talium heredem venturum fuisse.

24. MNES.

a Χαρίξενος] Nihil jam a vulg. abit *Fl.* b Εὐδαμίδαν] Ex emend. *Graev.* Εὐδαμίδα Edd. priores. c Περὶ] Ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. *AIW.*

νόμιμα διτιήτημαι. Quod *Scholiast.* exponit, ἐπιτήδεια· πιτολίτδμαι τομίμως. Adeoque ad Luciani mentem adpositissime. Pro *disceptare*, *componere*; *Dion. Hal.* Isaeo. p. m. 107. ὑδὲ λόγον ποιήσαδ, ὑδὲ διαιτᾶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII. p. 457. f. τοὺς πατρικίους τὰ νείκη διαιτᾶν. Adde *Harpocrat.* v. διαιτητοί. p. 124. Conf. nott. *Valesii* p. 19. Plura adderem; sed his scriptis video Cl. *Jensium* idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res jam videbitur tanto manifestior. *J.F.R.*

75. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε.] Toto genere confusus & absurdus in his est interpres posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat filiam datis quinque talentis quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: *& matrem alit Eudamidae, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propria filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis.* Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. *J.G.*

84. Εὐδαμίδα] Leve meadum in omnibus editionibus conspicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τὴν Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ θάρσους. scribendum Εὐδαμίδαν. Est enim ab Εὐδαμίδας. In eadem pagina paullo ante fine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ οἷς ταῦτα καλαλέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ὦν τῇ διαθηκῶν. Vertunt: *At haeredes, quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscentes ea quae testamento erant mandata.* Quid hoc? num διαιτᾶν est *agnoscere*? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἐκκινοῦντες τὰ ὦν τῇ διαθηκῶν, *petentes quae in testamento illis erant legata.* Nam διαιτᾶν non memini apud quenquam inveniri. sed ἐκκινεῖν Luciano est familiare. *J.G.G.*

Εὐδαμίδαν] Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. *Graevii* Not. *M. du S.*

Εὐδαμίδα] Εὐδαμίδαν. In addend. Ed. *Graev.* *AE.* *M.* Item *Guiet.* *J.F.R.*

87. Ἔκπλεον ἐπ' αὐτοῖς] Monente in marg. Cl. *Hemsterhusio* adii *L. Bos* ad Act. Ap. V. 35. vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda, exponenda; quum interpretes vulgo male construxerint προσίχειν ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσίχειν τί μᾶλλον πράγμασιν ἢ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. *J.F.R.*

92. Ζω-

24. MNES. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothemin Charmolei F. Maſſilienſem. Oſtenſus autem eſt mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir honeſtus, & magnus, & dives, ut videbatur. Aſſidebat autem illi mulier jumentis junctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excuſſo oculo foeda, contumelioſiſſime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iſte & formoſus ſuſtineret vehi ſecum talem mulierem, ille qui virum mihi oſtenderat, qui accurate noſſet omnia, Maſſilienſis & ipſe, neceſſitatem illarum nuptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri deformis iſtius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, honorato, ejusdem ipſe quoque faſtigii. *Procedente* vero tempore Menecrates judicio facultatibus ſuis privatus eſt, quo tempore etiam honos illi a ſexcentis *ſenatoribus* ademtus, ut qui ſententiam contra leges tuliſſet; ita autem, inquit, Maſſilienſes punimus, ſi quis contra leges aliquid

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις· τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίηθεν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθηλο δὲ αὐτῷ γυνὴ ὅπως ζεύγους ὁδοιπορῶντι, τά τε ἄλλα εἰδεχθὴς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν [d] ἐκκεκομμένη, παντλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον. εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς [e] ὢν τοιαύτην παροχούμενην τοιαύτῃ αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δείξας μοι αὐτὸν, διηγεῖτο τὴν ἀνάγκην τῶν γάμων, ἀκριβῶς εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενεκράτει γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμοτίμως ὤν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῃρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ καταδίκης, ὅτε καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων, ὡς ἀποφηνάμενος γνώμην παράνομον. ὅταν δὲ οἱ Μασσαλιῶται κολάζωμεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἐλυπεῖτο δὲ

[d] Ἐκκεκομμένη] Recte *P. S. B2.* Ἐκκεκομένη male *J. El. H. Fr.* [e] Οὗτος] Λύτὸς *El.*

2. Παροχούμενον], Ἢ παρὰ τὸν πλησίονται. *G.* Corrupta. Forſan, ἢ παρ' αὐτὸν πλησιάζειν.

92. Ζηνόθεμιν] Vera haec eſſe crediderim & a Luciano viſa. *M. du S.*

93. Ἰταλίᾳ πρεσβ. De ſe ipſo loqui hic ſub perſona Lucianum putem; confer cum his, quae in *Somnio* habet c. 9. *M. du S.*

99. Παντλώβητον] Enumeratur inter verba in *Steph. Theſ.* deficientia, ab Cl. *Fenſio* in longa illa nota ad *Imag.* Nec habent *Poll. Suid. Heſych. Harpocr.* Nec ego alibi legi. *Hemſterhuſianis* arculis opus foret ad talia aliunde probanda, niſi compoſitum fictum ſit ab Luciano; ſed λωβητὸς notum, & ex eo alterum ſatis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus eſt. *J. F. R.*

10. Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων] Vid. *Dionyſ. Voſſii* notas in L. E. Caeſ. de Bell. Civ. p. 302. *M. V. la Croze.*

Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων] Quid prohibet *Voſſii* notam ab Cl. *La Croze* indicatam compendioſe deſcribere. *Caeſ.* enim B. Civ. I. c. 35. dixerat: *Evocat ad ſe Caeſar Maſſilienſium* XV. *primos*, &c. ad quae Voſſ. „ πεντεκαίδεκα πρωτεύοντας. Nam ut ex *Strabone* diſcimus „ L. IV. διοικοῦν) ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων „ τῶν πολιτευμάτων· ἀνδρῶν γ' καθεστηκότων συνέδριον, δι' οὗ τὰ „ τοιαῦτα ἐχόντων τὴν τιμὴν, οὓς Τιμούχους καλοῦσι. Πεντε„ καίδεκα δ' εἰσὶ τῷ συνεδρίῳ πρωτεύοντες, τούτοις δὲ τὰ „ πρόχειρα διοικεῖν δίδοται· πάλιν δὲ τούτων οἱ τρεῖς „ οἱ πλεῖστον ἰσχύοντες. Igitur ſexcenti Senatores Maſſi„ lienſibus, in his XV. viri, quos Τιμούχους vocant, „ praecellebant, & inter Τιμούχους tres praeſidebant. „ Etiam meminit Lucianus, qui Maſſiliae rhetorem „ egit, in *Toxari*, h. l. &c. Etiam *Valer. Max.* L. II. „ c. 6. ait: *Venenum datur ei, qui cauſſas ſexcentis* (*id* „ *enim Senatus ejus nomen eſt*) *exhibuit*". Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in inſcript. quam adfert *Spon.* de pag. Atticis, p. m. 29.

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ . . .
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .
&c. &c.

Quamque ſic ſupplendam arbitratur:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ
Η ΒΟΥΛΗ
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ. &c.

J. F. R.

ὧν ὁ Μενεκράτης, ἀ ὅτι τῇ καλαδίκῃ, ἀ ἐπεὶ ἐκ πλουσίου πένης, ἀ ἐξ ἐνδόξου ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡνία θυγάτης αὕτη, ὅτι γαμετὴ ἤδη, καὶ [b] ὀκτωκαιδεκέτις οὖσα, ἣν οὐδὲ μέτ' πάσης τ οὐσίας τῆς πατρὸς, ἣν γε πρὸ τ καλαδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τ γε [c] ἀγεννῶν ἀ πενήτων ῥᾳδίως προσλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὖσαν τ ὄψιν. ἐλέγετο δὲ καὶ καλαπίπτειν πρὸς τ σελήνην αὐξανομένην.

Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τ Ζηνόθεμιν [d] ἀπωδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, ὅτε γ' ἀπορήσεις τ ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτης σου ἄξιον τοῦ γένους εὑρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος [e] αὐτὸν τ δεξιᾶς, [f] ἦγεν εἰς τ οἰκίαν, καὶ τἀγαθά τε οὐσίαν πολλὴν οὖσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἱστία τοὺς φίλους, καὶ τ Μενεκράτει, ὡς δή τινα τ ἑταίρων πεπεικὼς γαμβρὸν εἶναι τ κόρης τ γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνηντο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεγάλην αὐτῷ τ φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν, ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ φιλοτησίαν· ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τ σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τ προῖκα δὲ πάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τοῦ δὲ ἄπαγε λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω

promulget. Triſtis ergo Menecrates tum propter damnationem, tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus eſſet; maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem jam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris ſubſtantia, quam ante damnationem habuerat, voluiſſet aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad Lunae incrementa.

25. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *bono*, inquit, *animo eſto, Menecrates, nec enim neceſſaria tibi deerunt, & filia tua dignum ſuo genere ſponſum invenies*: ac cum his dictis dextra illius prehenſa domum ſecum ſuam illum deducit: ſuasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari juſſa amicos excipit convivio, ipſumque Menecratem, velut amicorum alicui perſuaſiſſet puellae nuptias. Cum vero coenati eſſent, & Dis libaſſent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*, inquit, *a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam filiam Cydimachen, dotem accepi olim, talenta quinque & viginti.* Illo vero dicente, *Apage, noli hoc facere Zenothemi, nec ita ego inſaniam, ut videre*

te

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* *b* Ὀκτωκαιδεκέτις] Ὀκτωκαιδεκάετις *Fl.* Vulgatae adſentitur P. *c* Ἀγεννῶν] Reſtitut. ex P. L. *J. V*2. marg. *A*1. & Mſ. *Gr.* Εὐγενῶν male *Fl. Ald. Fr. B*2. *H. P. S. A.* *d* Ἀπωδύρετο] Ex *B*1. & 2. Ἀποδ. cett. omnes. *e* Αὐτὸν] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *f* Ἦγεν] Reſtitut. ex L. Ἤγετο P. Ἤγετο Edd. omnes.

20. Εὐγενῶν] De Menecratis filia deformi, ἣν οὐδὲ μέτ' πάσης τ οὐσίας τῆς πατρὸς, ἣν γε πρὸ τ καλαδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τ γε εὐγενῶν ἐ πενήτων ῥᾳδίως προσλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. *Quam ne cum omni quidem patris ſubſtantia, quam ante mulctam poſſederat, dignatus fuiſſet quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma eſſet tam infelici.* Sic Eraſmus vertit. Non eſt mirum nullum τ εὐγενῶν hoc ſpinturnicium voluiſſe ducere. Omnino ſcribendum ex Mſ. τ ἀγενῶν. *obſcurorum, ex ima plebe.* *J. G. G.*

Ἀγενῶν] Debetur haec genuina ſcriptura MS. Gr. P. L. & Edd. *J.* & *V*2. nam depravatiſſime in reliquis legitur εὐγενῶν. *M. du S.*

21. Παραλαβεῖν] Proprium eſſe de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Rev. *Elſner.* ad *Euang. Matth.* I. 20. ubi legas: μὴ φοβοῦ τὴν παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου. *J. F. R.*

24. Ταῦτα πρὸς τ Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο] Verterat optime Eraſmus per verbum *deploraret.* Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt ſpero poſteri. *J. G.*

Ταῦτα πρὸς τ Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο] Turpis macula. Scribe ocyus ἀπωδύρατο. Vertit Salmurienſis *declararet*; quam futilem verſionem jam caſtigavit Cl. *Gronovius* pag. 904. Ed. *Graev.* *J. J.*

Ibid. Ἀπωδύρετο] Hanc vocem emaculavimus. In omni-

te possim, juvenem & pulchrum, puellae turpi & male affectae junctum. At ille, haec dicente *patre*, ablata sponsa in thalamum abit, & inde prodit paullo post virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum illa vivit vehementer illam amans, & ubique, uti vides, illam secum circumducens.

26. Et tantum abest, ut hujus eum matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur similis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corporis, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Menecratem, quem non putet deteriorem ad amicitiam suffragiis sexcentorum factum. Veruntamen pro his hoc jam ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum manibus intulisset in Senatum pater, ramo *olivae* redimitum, & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo *deprecans*, arrisit Senatoribus puer, & plausum manibus dedit. Fractus autem *eo spectaculo* senatus, damnationem remisit Menecrati; & jam honoribus restitutus est, advocato tali apud Senatum usus. Talia, Massilienses dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non

μανείην, ὡς τοιοῦτόν σε νέον καὶ καλὸν ὄντα, χόρῃ αἰσχρᾷ καὶ λελωβημένῃ συγκαθεζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην, ἀπῆει ἐς τὸν θάλαμον· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, ἀπαγαγὼν αὐτήν· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σύνεστιν ὑφαρπάζων, καὶ πάντη ὡς ὁρᾷς τοιαγόμενος αὐτήν.

Καὶ οὐχ ὅπως [g] οὐκ αἰσχύνεται τῷ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνόμενῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὡς καταφρονεῖ μὲν τῶν ἐν σώμασι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ πλούτου, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτη· οὐδὲ οἴεται χείρω πρὸς φιλίαν ὑπὸ τοῦ ψήφου τῶν ἑξακοσίων γεγονέναι. πολλὴ γὰρ γε τούτων ἦτος αὐτὸν ἠμείψατο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τοῦ αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρώην γε, ἐπεὶ δέκμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ [h] εἰς τὸ βουλευτήριον, θαλλῷ ἐστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον φανείη ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτὰς, καὶ συνεκρότησε τῷ χεῖρε· ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφῆκε τῷ Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη [i] ἐπιτιμᾶται, τηλικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὰ Ζηνόθεμιν εἰργάσθαι ὑπὲρ τοῦ φίλου, ὡς ὁρᾷς,

[g] Οὐκ] Non adesse in suo Cod. adlevit collator in marg. *Alw.* [h] Εἰς] Restitui ex *J.* & *S.* Nam omissum in *P. H.* &c. [i] Ἐπιτιμᾶται] Et sic habere *Fl.* ac *Fr.* cum *J.* notat *Solan.* Sed habent etiam *P. H. B2.* aliaeque

omnibus enim exceptis *Bass.* ἀπὸ —— legebatur. *M. du S.*

Ἀπωδύρετο] Quod *Gronov.* monet, *cavebunt posteri*, id Cl. *Gesner.* vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod Bened. *declararet* dederit, id vitium typographicum credo, quum *declamaret* voluerit; idque forsan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*; nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est ἀδύνατον, quod vero *Graevianae* Ed. id servarit, magis culpandum. *J. F. R.*

29. Ἦγεν] Sic recte L. In P. ἤγετο. In impressis vero ἦτο. *M. du S.*

43. Συγκαθεζευγνύμενον] Qui nescit τὸ ζεύγνυσθαι ejusque composita de matrimonio junctis aut jungendis adhiberi solitum, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad *Euseb. Marc.* X. 9. *J. F. R.*

63. Βουλὴ..] Citat haec verba *Suidas* in ἐπιτιμᾶται. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτὸν. Quod cum Doctissimo Editori contubernali tum indicassem, & cum pauculis aliis in schedula annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea Editione omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea Editione ab eo summo labore praestita, nolim. *M. du S.*

65. Ἐπιτιμᾶται] Bene monuit Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* p. 339. No. 25. Cum enim & *Thucyd.* V. c. 34. habeat, καὶ οὕτως ἐπιτιμῶσι, & Cl. *Duk.* illud verbum ex *Th. Mag. Suid.* atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, satis patet probam esse Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτιμῶσι mutandum; sed significare, *qui integra fama & existimatione est.* *J. F. R.*

70. Παλ-

ὐ μικρὰ, ὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἂν Σκυθῶν γενόμενα· οἵγε κἂν τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται.

parva, ut vides, neque a Scythis multis expectanda, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere.

Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καί μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον ἐρεῖν, Δημητρίου τοῦ Συνιέως ὑπεραθόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ [a] Ἀλωπεκῆθεν, ἑταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφήβῳ, συνῆν καὶ συνεπαιδεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἄσκησιν ἀσκούμενος ὑπὸ τῷ Ῥοδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καί ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴγυπτον ἐπιδημῶν καὶ θέαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς οὔσας, μὴ παρέχεσθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θέας μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπεπλευκὼς καὶ τὸν Νεῖλον, ἑκκαι-

27. Supereſt nobis quintus: & videor mihi non alium dicturus, Sunienſi Demetrio praetermiſſo. Cum navigaſſet enim in Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alopecienſi, ſuo a pueris inde ſodali & aequali, *ibi* una vivebat atque inſtituebatur, Cynicas ipſe ſectatus exercitationes, ſub Sophiſta illo Rhodio; Antiphilus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius peregrinatur per Aegyptum Pyramidas viſurus & Memnonem. Audierat enim illas, quantumvis altas, umbram non praebere; Memnonem autem ad Orientem ſolem exclamare. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum, ac Memnonis audiendi, adverſo Nilo ſextum jam men-

[a] Ἀλωπεκῆθεν] Conſtans Edd. lectio.

70. Παλλακὰς] Plures fuiſſe Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit c. 39. Idem de Thracibus ex *Menandri* fragmento conſtat a *Strabone* in eam rem adducto, calculoque ſuo comprobato, Lib. VII. p. 297. Ed. *Par.* qua de re infra pluribus. *M. du S.*

73. Δημητρίου] Idem de quo *Philoſtratus* IV. 24. qui VI. 33. in quibusdam Codd. Σωνιεὺς pro vulgato Κύων dicitur; vide etiam noſtrum Ὀρχ. c. 63. Unicus reſtat ſcrupulus, quod Demetrius iſte, quicunque tandem eſt, etiam tum, cum Auctor haec ſcriberet, in vivis fuiſſe videtur, vide c. 33. & 34. *M. du S.*

75. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν] *Alciphr.* III. Ep. 37. pr. γέγονα εἰς Ἑρμαφροδίτου, τοῦ Ἀλωπεκῆθεν ταύτῃ ἀναθήσοντα. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. *Meurſ.* de pag. Att. Et reliq. Att. p. 7. Ubi ex *Aeſchine* docet abfuiſſe ab Urbe ſtadiis circiter duodecim. Et ex *Ariſtaen.* I. Ep. 4. Ἱππίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. adfert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. *J. F. R.*

76. Ἐκ παίδων] Modo ἐκ παιδὸς, ut *Alciphr.* I. p. 30. modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra c. 12. φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde *Demon.* c. 3. & alibi. *Herodian.* III. 15. 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aeque *a pueris* dicunt atque *a puero*, & prius quidem frequentius. *J. F. R.*

78. Ῥοδίῳ — σοφιστῇ] Quis ille Rhodius Sophiſta Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Δημων. c. 3. & Περ. c. 17.? Sed ſi *Cynicus*, cur *Sophiſta* audit? Niſi forſan *Impoſtorem* intelligat, ut Περ. c. 13. & paſſim. *M. du S.*

84. Μέμνονα βοᾶν] Exſtabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis ſtatua. Vide Φιλοψ. c. 33. *Philoſtr.* p. 232. & lege omnino *Strabonem*, qui ipſe ſe eam Thebis vidiſſe narrat XVII. p. 816. *M. du S.*

86. Πυραμίδων — Μέμνονος] Pyramides ſtructurae ſunt ex ſaxis aut lateribus, ab imo amplae, in ſummo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil quam ad effundendum opes inventae. Memnonis autem hujus cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diverſis locis ſingulis annis ad ſepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter ſe dimicare dicuntur. *Ovid.* Lib. XIII. Metam. *Lucian.* in Philopſ. *G. C.*

87. Ἀναπεπλευκὼς καὶ τὸν Νεῖλον ἔκτον ἤδη μῆνα] Adſumpſit ab Eraſmo Benedictus *ſextum jam menſem adverſo Nilo navigabat.* Quod quis unus homo fecit unquam? aut ſi quis feciſſet, qui non oportuiſſet fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? ſed fieri id non poterat, & Nilus non niſi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; ſed illum ſex menſes in ilta peregrinatione conſumpſiſſe, non utique ſemper navigando per adverſum Nilum, ſed per Nilum: verſus interiora ac mediterranea coperat navigare in Nili alveo abhinc jam ſextum menſem. Καὶ non magis de adverſo, quam de ſecundo amne ſumi docet vel ipſe Lucianus in Jove Tra-

go-

menſem navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aeſtus deterruerant.

28. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxime generoſo amico indigeret. Servus enim illius Syrus nomine & patria, ſocietate cum ſacrilegis quibusdam inita, ingreſſus cum illis eſt templum Anubidis. Hi ſpoliato Deo, phialas ex auro duas, & ſceptrum aureum ipſum quoque, & canino capite ſigilla Dei argentea aliaque id genus, deponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes *in vincula* (deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim, rota cum torquerentur faſſi ſunt, ductique in hoſpitium Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas ſub lectulo quodam in obſcuro jacentes. Syrus ergo vinctus ſtatim eſt, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum audit, abἤδη μῆνα, ὀκνήσαντα πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θάλπος, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντίφιλον.

90 Ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίῳ τινὸς φίλῳ δεομένῃ. οἰκέτης γὰρ αὐτῷ Σύρος, καὶ γένος, καὶ πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συνεισῆλθέ τε αὐτοῖς εἰς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαντες τὸν θεὸν, χρυσᾶς τε φιάλας δύο, καὶ

95 κηρύκιον χρυσοῦν καὶ τοῦτο, καὶ [b] κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἶτ' ἐμπεσόντες (ἐάλωσαν γάρ τι [c] ἀπεμπολοῦντες) ἅπαντα εὐθὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ὅτι τοῦ τροχοῦ, καὶ ἀγόμενοι ἦκον ὅτι τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ φώρια ἐξέφερον ὑπὸ κλίνῃ [d] τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὅ, τε [e] ἐν

5 Σύρος εὐθὺς ἐδέδετο, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφιλος· ἦν δὲ καὶ μέλλων ἀκροάσεσθαι τοῦ διδασκάλου [f] ἀναπαυθείς· ἐβοήθει δὲ

[b] Κυνοκεφάλους] Καυκεφάλους P. & marg. *A*1. Nil mut. *Fl. J. P.* &c. [c] Ἀπεμπολοῦντες] Deſerui ſcripturam Ed. *P.* quae ἀ—τωλοῦντες media longa. pro qua ε eſt in *J.* aliisque. [d] Τινὶ] Τῇ *Fl.* Τινὶ etiam P. Cod. cum cett. Edd. [e] Οὗ] Deeſt in *Fl.* [f] Ἀναπαυθείς] Ἀναπαυθεὶς *Fl.* cum marg. *A*1. Vulgatae ſuffragatur P.

gœdo ſcribens, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, & τοῦτο μὲν ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δάμιδι. *J.G.*

Ἀναπεπλεύκεσι κατὰ τὸν Νεῖλον] *Adverſo Nilo* & nos interpretamur, non quo κατὰ τὸν Νεῖλον hoc ſignificet; ſed ob verbum ἀναπεπλεύκεσι, & ipſam rationem itineris, ab Alexandrea, ut apparet, in Aegypti interiora inſtituti. Scrupulum de ſex menſibus ipſe jam vir doctus bene removit. Adverſo fluvio navigavit Demetrius, ſed non uno tenore ſcilicet, verum ut paſſim, quoties videretur, ad dextram, ad ſiniſtram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud *Herod.* 4, 42. Quin plusquam perfecti ratio etiam hic habenda: ſermo eſt de profectione; jam poterat eſſe occupatus in reditu. Sex menſes enim ſatis ſuperque his, quae de Antiphilo jam narrabuntur, ſufficiunt. Recte igitur *adverſo Nilo* ſervavit etiam *Solanus*. *J.M.G.*

96. Κυνόκεφαλους] Sic Libri omnes; forſan tamen aliud quid ſub hac voce latet, quod ſine Codd. MSS. ope eruere non poſſum. *M. du S.*

98. Ἐμπεσόντες] Jufferat in marg. *Solan.* conferri infra Διε. §. 5. Ibi invenias: ἐς τοὺς ἐχθροὺς τοῖς ὅπλοις, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσών. Sed ἐμπίπτειν εἰς τινὰ eſt *irruere in aliquem*, *invadere*. Supra *Tim.* c. 23. & paſſim. *Long. Paſt.* 2. p. 78. λύκος ἐμπεσὼν, de lupo irruente in gregem. At oppoſito ſenſu pro incidere in quem, quaſi in rete, Noſter *Tim.* §. 25. Nec non pro *incidere*, *obviam venire*, *Long. Paſt.* I. p. 25. (al. 18.) ἡ μὲν — ἐντυχοῦσα ἐπέπαυε τὸ κάλλος, καὶ ἐπαύετο. Ubi forte tamen ἐπ' αὐτοῦν diſcretim ſcribendum, ſed legitur ἐντυχοῦσα in tribus quas conſului Edd. *J.F.R.*

99. Ἀποπωλοῦντες] Etſi ſimplex πωλῶν *vendo* primam habet longam, ideoque ſuſpicor, verius ad etymon accedere ſcripturam Ed. *P.* quae ἀποπωλ. dedit; tamen ab ea receſſi, non modo quia cett. Edd. recedunt, ſed quia & alibi apud Noſtrum aliosque media correpta ſcribitur conſtanter, ut ſupra T. I. *de Merced. Cond.* c. 23. pr. c. 24. verſ. 34. Item *Alciphr.* III. Ep. 3. p. 280. Et eod. Lib. Ep. 46. p. 376. Ut alia teſtimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in *Piſcat.* c. 27. verſ. 27. ſupine admiſſi; quandoquidem ibi *Pariſinae* Editionis orthographiam, ἀποπωλοῦντων media longa exhibentis, ſum ſecutus, dum & ibi ceterae rectę brevem haberent, quas tamen ideo adcuratius perſpicere neglexi, quod corrupte ἀποπωπωλ. haberent. At hoc levius eſt, quam quod ibid. Codd. quoque in nota *Solani* dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non ſatis inveſtigans confuſiorem notarum iſtarum ſcripturam, arbitrabar ita eſſe. Jam vero iſta recognoſcens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes codicum ſunt conſignatae, invenio in his adcurate notatum, Mſſ. O. P. L. omnino habere ἀποπω-

δὲ ὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἑταῖροι, ἀπεστρέφοντο ὡς τὸ Ἀνουβείδιον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα αὐτοῖς ἡγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιόν τε ἢ συνειστιάθησαν αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τοῦ οἰκέτου, δύο ὄντες, ἅπαντα ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο φεύγοντες.

Ἐδέδετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἁπάντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μιαρώτατος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισιδαίμων ἄνθρωπος, ᾤετο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀνουβίλῳ ἐφεστώς. εἰ δ' ὁ ἀπολογοῖτό τι λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλέον ἐπὶ τούτῳ ἐμισεῖτο. ὑπενόει τοιγαροῦν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ κατευδόντα, καὶ τὸ νυκτὸς οὐδὲ ἐκτείνειν τὰ σκέλη δυνάμενον, ἐν τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα· τὸ μὲν γὰρ ἡμέρας ὀλιγάκις ἦρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὸ νυκτὰ ἔδει ὅλον καταδεδέσθαι. καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήματος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταὐτῷ πολλῶν δεδεμένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων, καὶ τοῦ σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάντα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἷα ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν τὴν δίαιταν.

Ἀπαγορεύοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ σῖτον

stractus, auxiliante nemine, sodalibus qui adhuc fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem sacrilegio violasset, aversantibus, impiatosque se putantibus, si quando cum ipso compotationem aut coenam obiissent. Caeteri autem servi duo, convasatis, quae in domo erant, omnibus, aufugere.

29. Vinctus igitur miser Antiphilus jam satis diu, & pro impurissimo omnium, quotquot malefici in carcere erant, habitus fuerat: & commentariensis Aegyptius, superstitiosus homo, putabat gratum facere se Deo, & illius ulciscI injurias, si gravis instaret Antiphilo. Si vero quando caussam diceret, se nihil tale feciisse, impudens videbatur, majorique eam ipsam ob caussam erat in odio. Jam igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut probabile erat qui jaceret humi, & ne noctu quidem extendendorum pedum facultatem haberet, incluforum nempe nervo: interdiu enim numella sufficiebat, & manus altera compedita: noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vinctis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri stridor, & parum somni; haec omnia difficilia erant atque intolerabilia, velut insueto talium viro, & ad durum adeo victum non exercitato.

30. Jam desponDebat animum, jam nec ci-

a Διοσμῶν] Et sic habere *Fl.* cum *J.* & *S.* notat *Solan.* Sed & sic *P. H.* &c. b Ἀπολογοῖτό] Et hic vulgatae adsentiri Coll. *Fl. J.* notat idem. c Καλακεκλεισμένα] Ἀπεκλ. *Fl.* Vulgatam tuetur P.

πόλιν, aeque ac in ceteris Luciani locis modo adlegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc *Aristophanis* Acharn. vers. 373. Κἀντεῦθεν λαθόντες' ἀπεμπολήσομεν, unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. *J. F. R.*

17. Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν] Cur *Solan.* varietatem quaesierit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν *custodiae praefectum* significet, aeque ac apud LXX. *Dan.* VI. 3. οἱ ἐπὶ τῶν βασιλείας *praepositos regno, satrapas aut praesides* notat, non video. Plenius *Herodian.* III. 3. 12. οἱ ἐπὶ δήμου φύλακες. Sed & saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξυλῶν, ex *H. Steph.* de L. Graec. & Gall. conv. p. 91. Obs. 6. notavit Frater cariss. *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciss. p. 471. —2. *J. F. R.*

25. Τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα] Ex mala interpunctione mala olim versio nata; quum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, *utpote qui humi cubaret, idque etiam noctu*, quare id comma sustuli, probe monente Rev. *J. Elsnero* ad Act. Apost. XVI. 24. ubi habemus: τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura adfert ad explicandum captivos ligno vinciendi morem; cum igitur adeat curiosus Lector, cum Commentatoribus ad *Aristophanis* varia loca ibi producta. *J. F. R.*

26. Ὁ κλοιὸς ἦρκει] Haec instrumenta intellexisse arbi-

cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius, nihil eorum sciens quae contigissent. Ubi vero resciuit ut erat, curriculo statim veniens ad carcerem, tum quidem non admittitur: erat enim vespera, commentariensis clausa diu janua quiescebat, custodia reliqua servis tradita. Mane autem, cum multum supplicasset, intromittitur. Ingressus ergo diu requirit Antiphilum, qui jam prae malis nosci vix poterat, & circumiens singulos vinctorum inspicit, ut solent qui suos mortuos, jam corruptos, requirunt in acie. Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dinomenis F. diutius etiam, quis esset, ignoraturus erat, adeo malis illis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret, & illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam squalidam conciliatamque, se quis esset ostenderet; ambo quidem statim, vertigine ab inexpectato spectaculo correpti, concidunt. Spatio autem temporis recipiens se pariter, atque Antiphilum *recreans* Demetrius, distincte singula uti se haberent ab eo cum scisscitando comperisset, bono illum animo esse jubet, & diviso palliolo dimidia ipse parte amicitur, alteram dat illi, detractis sordidis detritisque, quos habuerat, pannis.

αἰρεῖ δ' θέλοντος, ἀφικνεῖται πρὸς καὶ ὁ Δημήτριος, ὡδὲν εἰδὼς τ ἤδη γεγενημένων· καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθὼν, τότε μὲ οὐκ εἰσεδέχθη, ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ [d] δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικὼς τ θύραν ἐκάθευδε, φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις προκελευσάμενος· ἔσθεν δὲ εἰσῆρχε, πολλὰ ἱκετεύσας· καὶ παρελθὼν ὅπου λὰ ἐζήτει τ Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ τ κακῶν γεγενημένον, καὶ θεῖον ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ [e] εἰώθασιν οἱ τὺς οἰκείους νεκρὺς, ἤδη ἑώλων ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς τάξεσι. καὶ εἰ γε μὴ τύνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινομένους, κὰν ὅπου ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσοῦτον [f] ἄλλακτο ὑπὸ τ δεινῶν. ὡς δὲ τ φωνὴν αἰσθόμενος ἀνεβόησε, καὶ προσιόντος, ἀφαιρεῖλας τ κόμην, καὶ [g] ἀπαγαγὼν τῆ προσώπυ αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημένην, ἔδειξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἄμφω δὲ αὐτίκα σιγῆσαι ἐκπλαγιάσαντες ὅπ τῆ ἀπροσδοκήτω θέα. χρόνῳ δὲ ἀναλαβὼν αὐτόν τε καὶ τ Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτῆ, θαρρεῖν τε παρακελεύεται· καὶ δίελὼν τὸ τρίβωνιον, τὸ μὲ ἥμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὰ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ [h] ἐκτέλυχωμένα ῥάκη περισπάσας.

Καὶ

d Δεσμοφύλαξ] Sic *J. H. P. S. B2.* Δεσμοφύλαξ *Fl.* *e* Εἰώθασιν] Sic recte P. & marg. *A1 W.* Εἰώθεσαν male *J. P. H. S.* &c. *f* Ἄλλακτο] Bene sic *P. S.* & *B2.* Ἤλακτο male *J. Fl. H. Ald.* *g* Ἀπαγαγὼν] Rescriptum ex L. P. Ἀπάγων Edd. priores. Ἀπαγαγὼν marg. *A1.* *h* Ἐκτετρυχωμένα] Sic Edd. omnes.

bitror *Prudent.* in hymn. 1. & 5. περὶ στεφάν. *Catasta* autem inter alia machinam significat longae & magnae compedis formae, qua servi vincti tenebantur, qualis a *Prudentio* describitur in Vincent. G.C.

Ὁ κλοὺς ἥκει] Conf. supra *Apol. pro Merced.* c. 1. p. m. *J.F.R.*

41. Δεσμοφύλαξ] Non parui Florentinae mediam longam exhibenti; nam & ipsa mox c. seqq. 31. & 32. δεσμοφύλακι & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. *J.F.R.*

48. Εἰώθασιν] Sic P. optime. In reliquis εἰώθεσαν. *M. du S.*

55. Ἀπαγαγὼν] P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. *M. du S.*

59. Αὐτόν τε] Sic etiam legere Florentinam adscripserat *Solan.* quid illud mirum? Recte enim τε cum καὶ jungi quis tandem dubitaverit? Vidimus id T. I. *de Merced.* c. 26. pr. No. 8. adde *Hom.* Il. Z. 351. — ῥιμισὺ τε Ϙ σίχρα &c. Ibid. 310. Δευ τε Ϙ Τρῶων ἀλόχους, ac millies alibi. *Herodian.* I. 2. Φράσειας τε Ϙ τὴν Φοινίκην. *Aelian.* II. 13. pr. Et sic ap. omnes, ac excepto quidem *Novo Test.* in quo vel tricies occurrit. Sed fors αὐτὸν volnit adspirari, quod concedo. *J.F.R.*

59. Ἐκτετρυχωμένα] *Tb. Mag.* v. Φθαρτικόν haec

Καὶ τὸ ἀπὸ τότε, πάντα τρόπον συ-
νῆν, ὑπεμελεῖτο αὐτῷ καὶ θεραπεύων.
ὡδοδὺς γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπό-
ροις, ἕωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον
ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἶτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ
ἔργου, μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ [a] δεσμοφύ-
λακι καλαβαλὼν, τιθασὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνι-
κὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοιπὸν δὲ εἰς τὴν
τοῦ Φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει, καὶ
τὰς μὲν ἡμέρας [b] συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ συ-
γκαμυθούμενος· ἐπεὶ δὲ νὺξ καλαλάβοι, ὀλί-
γον πρὸ τῆς θύρας τοῦ δεσμωτηρίου, τριβάδιόν
τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποβαλλό-
μενος, ἀνεπαύετο. χρόνου μὲν οὖν τινα ὕστε-
ρον, εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως,
ῥᾷον δὲ φέρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος.

Ὑστερον δὲ ἀποθανόντος ἐν τῷ δεσμωτη-
ρίῳ λῃστοῦ τινος ὑπὸ φαρμάκων, ὡς ἐδόκει,
φυλακὴ τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρῆν
[c] τις ἐς τὸ οἴκημα τῶν λελυμένων. ἐφ' οἷς
ἀπορῶν καὶ ἀνιώμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως

31. Atque ab eo inde tempore, quocumque modo poterat, cum illo erat, curam illi & ministerium suum accommodans. Locata enim mercatoribus in portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam pro gestandis oneribus *mercedem* referebat. Tum rediens ab opere, parte mercedis commentariensi soluta, mansuetum sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad amicum curandum sufficiebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo ejus solandi caussa; nocte autem ingruente non procul a janua carceris, in lectulo quem substratis sibi foliis fecerat, quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixere, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem lenius ita ferens calamitatem.

32. Postea, cum latro aliquis in carcere mortuus esset a veneno, ut putabatur: & custodia accurate fieri, nec admitti quisquam solutorum in carcerem. Qua de re inops consilii & aegre ferens, cum alia condi-

[a] Δεσμοφύλακι] Nihil jam in orthographia hac mutat *Fl.* nec c. seq. [b] Συνῆν] Παρῆν marg. *A1.* [c] Τις] *Oudi* εἷς P. Item marg. *A1W.*

Luciani adferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ—τριχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut sit: *pilis nudati.* modo aliunde etiam constet probum esse verbum, quod nondum observavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis hujus constantia vel varietate *Solanus* noster: quare Editiones novem studiose consului, omnes tamen in ἐκτετριχ. conspirare cognovi. *J.F.R.*

71. Μίσθῳ μὲν τοῦ μισθοῦ — καλαβαλὼν, τιθασὸν αὐτὸν — ἀπειργάζετο] *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. καταβαλὼν ὀβολοὺς δύο, καὶ τὴν βασιλικὴν τούτοις ὀλίγον καλάσας. Quod etsi non magni momenti est, moneo tamen *Berglerum* ibi & haec Luciani adduxisse, non addita pag. scribit autem τιθασὸν αὐτῷ in Luciani loco, quod & ego feci, etsi Edd. hic αὐτὸν habent. *J.F.R.*

88. Προσιόντων τῷ συναρ.] In L. ἰόντων πρὸς τὴν ἀρμοστήν. Quae ultima vox magis arridet quam vulgata. Quid enim est hic συναρμοστής? Ἁρμοστὴς autem quid sit, vidisti jam c. 17. nempe idem quod mox c. 33. ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος. *M. du S.*

Προσιόντων τῷ συναρμοστῇ] At supra c. 17. f. ἁρμοστῇ. *J.F.R.*

Ibid. Συναρμοστῇ] Uti supra c. 17. τὴν ἁρμοστὴν, ὃς ἁρμοστὴς τῶν Ἀσίων, *Proconsulem*, *Praesidem* certe & *Rectorem* provinciae *Ordinarium* intelligebam: ita hic συναρμοστὴν *Legatum* dici arbitror, cui mandata a Praeside jurisdictio. Non missos esse in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules aut Propraetores, cum fascibus, sed ἐπάρχους Praefectos Augustales, minori & equestri dignitate homines, notum est, & monuit *Spanh.* diss. 10, 1. p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἁρμοστὴν esse magistratum ordinarium, συναρμοστὴν, ejus vicarium. Ille ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος paullo post vocatur. *J.M.G.*

91. Καὶ ἀχθοῖς ὡδοῦ τὸν Ἀντίφ.] Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, si illud ἀχθοῖς abesset, quod ut signarem, *ductus* in versione Latina uncis inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἀχθοῖς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, post καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγετο, quod si cum ἀχθοῖς jungi voluit omnino Lucianus, habeat sibi, & suspicionem nostram rideat. *J.M.G.*

93. Παρ' αὐτοῦ] Raro admodum exemplo in omnibus scriptum erat ὡδοῦ αὐτοῦ. *M. du S.*

Παρὰ αὐτοῦ] Non certe adeo rara est ejusmodi scriptura, ac *Solanus* praedicat, ut non semel jam vidimus. Conf. notata ad *Apol. pr. Merc.* c. 11. & *Quom. Hist.* c. 5. No. 92. Addo hic *Long. Past.* IV. 222. Ed. *Mull.*

ditione adeſſe non poſſet amico, Legatum Praefecti adiens ipſe ſe defert, ac ſi expeditionis contra Anubin ſuſceptae ſocius fuiſſet. His autem dictis abducitur ſtatim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum ſupplicans a commentarienſi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui ſua mala negligeret, quamvis ipſe quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quieſceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paullo lenius ferebant mala communia.

33. Aliquamdiu poſt vero ejusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem impoſuit. Vinctorum enim unus limae copiam neſcio unde nactus, aſſumtis in conjurationem compeditorum pluribus, diſſecat catenam qua deinceps vincti erant, inſertis in illam numellis,

παρεῖναι τῷ ἑταίρῳ, προσαγγέλλει ἑαυτὸν [d] προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κεκοινωνηκὼς τὰ [e] Ἀνουβιν ὑπὲρ τοῦ Ἀνουβιν. ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν, ἀπήγετο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ ἀχθεὶς πρὸς τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γὰρ μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεμηχανήσατο) πρὸς αὐτῷ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι) ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τὴν εὔνοιαν, ἣν εἶχε πρὸς αὐτὸν, ἀμελῶν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· κἀκεῖνος ἐνόσησε καὶ αὐτὸς· ὑπεμελεῖτο δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλιστα καὶ ἐν καθευδήσει, καὶ ἧττον ἀνιάσει· ὅθεν ῥᾷον ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες.

Χρόνῳ δὲ καὶ τοιόνδε τι προσπεσὸν ἔπαυσεν ὀλίγου αὐτοὺς δυσχεροῦντας· εἰς γὰρ τῶν δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὐπορήσας, καὶ συναμότας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσλαβών, ἀπορρίπτει τε τὰ ἄλυσιν, ἣν ἐδέδεσο ἕξης, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν [h] διειρομένων, καὶ

[d] Προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ] Ἐλθὼν πρὸς τὸ ἅρμα— L. dant. [e] Ἐπιβουλῆς] Ἐπιβολῆς S. ſola, cum aſſecla A. [f] Παρὰ αὐτοῦ] Sic Edd. omn. [g] Καθευδήσει] Καθεύδειν marg. A1. [h] Διειρομένων] Διειργομένων P. G. & marg. A1. Nil mut. Edd.

Πρὸς τὸν ἁρμοστὴν marg. A1W. In vulgata Edd. concor-

Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ κύνος ibid. Ap. LXX. in IV. *Reg.* XII. 9. τῷ Ἀμμαζιᾷ. Sic ex iisd. κατὰ ἀνατολὰς vel quater notavit *Trommius*; ſed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noſter in *Aſtrol.* §. 26. Hoc *Dial.* §. 1. ἀπὸ ἄνδρας ἐδὴ ἑπτήκοντα. *Alciphr.* III. p. 444. κατὰ ἄκρου. Si vero *Solani* mens eſt, τῷ rariſſime ſic ſcribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. *J. F. R.*

7. Διειρομένων] Narrat cum quidam vinctorum in carcere Aegyptiaco limam eſſet nactus, qua ἀπορρίπτει τὰ τὴν ἄλυσιν, ἣν ἐδέδεσο ἑξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ λύπλοις ἅπασιν. Eraſmus cum interpolatore Salmuriensi: *Catenam inſecuit, qua ordine adſtringebantur, cyphonibus in hanc inſertis, ſolvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo quid ſit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, multo minus verſionem Eraſmi *cyphonibus in eam inſertis.* διείρομαι eſt *quaero, interrogo.* ſed legendum ex Mſ. διειργομένων. vinculis, quibus ſinguli ſeparatim ligati erant, eos dirimentibus. ὁ κλοιὸς eſt vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut ſuperius ad tomum primum oſtendit. Cur *cyphones* verterit Eraſmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praeceſſerunt, interpretatus ſit, *trabem*, τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεμηχανήσατο τὸν αὐτὸν πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι. *Nam hoc multis precibus a cuſtode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vinciretur.* imo *eadem catena.* ſolebant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem conjectus, & miles, qui cuſtos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex *Senecae* ep. 5. *Eadem catena & cuſtodiam & militem copulas.* iſta vincula ſingularum cuſtodiarum, quibus eorum manus pedesque conſtricti erant, alligata erant majori catenae, quam dixit Lucianus ἄλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam diſſecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam* (ſc. inſertis) *dirimentibus* (ſc. catenatos,) *ſolvitque omnes.* Omnes aut ſaltem paria catenatorum erant vincta compedibus, qui omnes compedes adſtringebantur catenae majori. *J. G. G.*

Ibid. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων] Non ſpernenda eſt altera, quam ex MS. profert Cl. *Graevius*, lectio διειργομένων. Praeferam tamen ego vulgatam. Senſus eſt, ſingula ſingulorum nexorum vincula per iſtam catenam fuiſſe trajecta, ita ut quisque quidem ſuo vinculo fuerint vincti, ſed omnes uni iſti catenae inſuper illigati. Διείρω eſt *Trajicio, innecto, implico, inſero.* infra c. 43. διὰ τῶν ὀδόντων μέλλει διεῖρειν τοὺς δακτύλους. *digitos inter dentes inſerens.* In *Pſeudomanti* c. 26. Ε. Γυμνὸν ἀφτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῶν πεφυλῶν διείρας.

καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς φύλακας, ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἐν-
ϑα ἐδύναλο ἕκαστος, διεσπάρησαν, ὕστερον [a] συνελήφθησαν οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος χώραν ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντος. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένελο, μαθὼν ὁ τοῦ Αἰγύπλου ἔπιτε-
τραμμένος τὸ συμβεβηκὸς, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωξομένους, μεταστειλάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδραναν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, οὕτως ἀφιέμενοι· ἐδόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς ὑ σμικρὰ, εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέῳ ἢ ἐπαίνῳ τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφεῖσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικοῦντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφῆκε, παραμυθησάμενος ὅτι τῇ κολάσει, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχ-

& ſolvit omnes. At illi interfectis facile paucis cuſtodibus, catervatim erumpunt. Atque iiſti in praeſens diſperſi quo quisque poterat, plerique poſtea comprehenſi ſunt. Demetrius autem atque Antiphilus ſuo loco manſerant, & Syrum quoque prehenderant jam abeuntem. Luce orta, cum audiſſet Praefectus Aegypti, quid factum eſſet, ad illos quidem perſequendos mittit; arceſſitum autem cum amico Demetrium vinculis liberavit, collaudatos, quod ſoli non aufugiſſent. Verum illi non ſatis habebant ſe ita dimitti: ſed proclamat Demetrius, & gravi oratione oſtendit, injuriam ſibi fieri non parvam, ſi videantur, cum malefici eſſent, vel miſericordia dimiſſi, vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coëgerunt denique judicem, ut accurate cauſſam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admiſſum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; conſolansque de poena, quam injuſte vincti ſubierant, & muneribus e ſua re faciens utrumque, Antiphilum decies

a Συνελήφθησαν] Sic & *Fl.* cum cett.

Gruum arteriis contextis, & per caput inſertis. *J. J.*

Τῶν πλοκῶν εἰς αὐτὸν διαιρομένων] Lectionem hanc ſatis ſanam eſſe exiſtimem, & vertend. *Vinculis in eam inſertis.* Mentionem enim fecerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam πλοκοὶ, vincula uniuscujusque in eam catenam erant inſerta. Jam cum major illa catena diſſecta erat, ſolvebantur omnes ab illa. Significat autem διαίρειν *trajicere, transmittere, inſerere.* *Aelian.* Hiſt. an. XI. 12. διαίρειν ὀλόχοινον ϑ ῥινῶν. *holoſchoenum per nares trajicere.* *L. Bos.*

Διαιρομένων] Vide *Xenoph.* 520. 24. ὅτι μᾶλλον τῷ ὑμᾶς λόγῳ, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἄν τις παρείρειε. Vide *Dion. Chryſoſt.* 205. B. C. *M. du S.*

Διαιρομένων] Non nego διαίρω ſignif. etiam *inſero.* At non quamvis inſertionem notare arbitror; ſed eam potiſſimum, quae transeundi ſimul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppoſitum transeat. *Aelian.* IV. 28. διὰ τῆς ἰσχίου τῆς κατὰ τὸν θῶρακα διαίρας ϑ δόντων. Ubi non ſimpliciter eſt, *inſeruit digitum,* ſed ita inſeruit, ut ab altera parte promineret, pertransiret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet; ea ſaltem non ſatis probant, vulgatam & hic veram eſſe, quia praepoſit. διὰ additur τῷ διαίρων; hic vero εἰς. Interim nec falſam eſſe ſatis patet; nam etſi διαργῶν. cum *Graevio* ſubſtituas, tamen εἰς manet: at eodem hic redit, utrum eligas, *Grevianam* an vulgatam lectionem. Nam *adactis* an *inſertis* hic eandem poteſtatem habet. Veluti idem eſt in loco *Xenophontis* Cyr. 8. quem *Steph.* profert, διαιρόντες τὰς χεῖρας διὰ τῶν καυδίων, ὥσπερ οἱ νῦν ὅτι διαίρουσι, ὅταν βασιλεῖς ὁρᾷ. Ubi prius a διαίργω an διαίρω derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error *Graevii* in eo latet, quod non cogitarit διαιρόμενον paſſivum eſſe a διαίρω, ſed διαίρομαι crediderit tantum ſignificare poſſe *interrogo.* *J. F. R.*

9. Ἐκπηδῶσιν] De furibus cito aufugientibus λέγουσιν *Alciphr.* III. Ep. 53. p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. *J. F. R.*

41. Οὗτοι] Αὐτοὺς adſcriptum in marg. *A1.* non addito ſigno, pertineatne ad οὗτοι, an ad ſequens αὐτῷ, quod in eodem legitur Edit. *Aldinae* verſu. Nec refert. Addo tantum, ut videas quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit deſumpta. Sed pertinere credo ad αὐτοὺς, vſ. 45. *J. F. R.*

45. Αὐτοὺς ἂν] Rectius Mſ. καὶ αὐτοὺς ἂν τοὺς λό-

γους

cies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium.

34. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui jam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cujus jam res in facili essent.* Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero jam ante nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos Demetrius habuit in judicio, pro se ille quidem causae nihil dicens, verum pro Antiphilo, lacrumans insuper & supplicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Syrus ambos absolvit.

35. Ego quidem igitur paucos hosce de

μαῖς μὲ μυρίαις τ' Ἀντίφιλον, δὶς τοσαύταις δὲ τ' Δημήτριον.

Ὁ μὲν ὢν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς [b] αὐτοῦ [c] διςμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὤχετο ἀπιὼν εἰς τ' Ἰνδικὴν, καὶ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τ' Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἤδη ἀπολιπὼν αὐτόν· ἅτε μὲν αὐτὸς δεῖσθαι τ' χρημάτων, ἕως ἂν αὐτὸς ᾖ ὅσῳ ἐστὶν, ἱκανὸς ὀλίγοις δυνάμενος· ἅτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τ' πραγμάτων γεγενημένων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ἕλληνες φίλοι. εἰ δὲ μὴ [d] προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ὅτι ῥήμασι μέγα φρονοῦντας, καὶ [e] αὐτοὺς ἄν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄντας, ὃς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ [f] αὐτοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δὲ, καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν [g] ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφοτέρους ἀφῆκεν αὐτούς.

Ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους ἀπὸ πλειόνων, ὃς

b Αὐτοῦ] Sic *J.* Αὐτοῦ *Fl. H. P.* alioque. *c* Διςμυρίας] In *Coll.* adscriptum, alii ἀργυρίους, al. δραχμὰς. *d* Προδιεβεβλήκεις] Προδιαβ. *Fl.* *e* Αὐτοὺς] Restitut. ex P. G. & marg. *AldW.* Αὐτοὺς Edd. *f* Αὐτοῦ] Sic & *Fl.* *g* Ἐφ'] Ὑφ' *Fl.*

34. Τὰς αὐτοῦ ἀργυρίους ἑκατὸν κ.] Γρ. δραχμάς. *G.*

γους διεξῆλθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς *ipsas tibi orationes exponerem multas, & egregias*, αὐτὸς quod in editionibus est hic valde friget. Mox idem codex pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ γνώμονος *sis malus orator*, pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος. & paullo ante illae membranae pro διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς & βεβαίους φίλους, scriptum ostendunt ἀγαθοὺς & γνησίους φίλους. *tam bonos & generosos amicos.* nec spernendum quod sequente pagina in hoc codice legitur, *ut ἀλλ' ὁ κυβερνήτης ἴσῃ. verus ne quis gubernator sit.* in editis est ἀγαθός. *J.G.G.*

Αὐτοὺς] Versionem Cl. *Gesneri* vulgatae lectioni αὐτοὺς adcommodatam quod mutaverim, Codicibus ac *Gravio* obsecutus; eo minus aegre feret, spero, quo id facere soleo rarius. *J.F.R.*

46. Διεξῆλθον] Indicativ. ille pro subjunct. non semel indicatus est T.I. Et Lector ei jam est adsuetus, ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad *Zeux.* c. 5. Ipsumque Lucian. *Abdic.* c. 31. bis ter sic loquentem. Ex Lectt. *Jensii* Lucianeis p. 28. tantum unum addam, quod ipse in auctiori exemplari manu sua ceteris adjecit ex *Hom.* Il. N. 299. seqq. Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι, Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς Ἕσπετο, ὅς τε ἰφθίσας καὶ ταλάφρονα περ πολεμιστήν. *Qui metus filius Martis* TERREAT *quantumvis impavidum bellatorem.* Non *terret*, ut vulgo vertitur. Unum adjungo ex *Herodian.* 2. 3. 12. ἄλλῳ μὲν ἂν τῷ θάρσος & προθυμίας ἐνέβαλλεν. *Alium forsan audaciorem atque alacriorem redderet*, recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non decet esse nimios in hisce; nec tamen semper talia plane praeterire fas est, quia Interpretibus saepe fraudi fuere. *J.F.R.*

ὡς πρώτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, [a] διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ [b] βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοιπὸν ἤδη καταβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥῆτραν παραδίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ πολλῷ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας, ὡς μὴ ἀποτμηθείης αὐτίκα. ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις, Ὀρέστην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας φαῦλον ῥήτορα [c] φανόμενον.

ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶτταν, κραληθεὶς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξομαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, οὐ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπὲρ τοὺς λόγους προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικον ἔγημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἐγγύριον ἐπέδωκε γαμουμένῃ θυγατρὶ φίλου ἀνδρός, δύο τάλαντα, καὶ, νὴ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ὅτι προδήλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ εὐτελῆ ταῦτα, καὶ μεγαλοργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἔνι οὐδέν.

Ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων, ἵν' εἰδῇς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερα ἐστὶ, πρὸς τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ

multis, quos primos ſubjecit memoria, tibi enarravi bonos firmosque amicos. Quod ſupereſt jam decedens, agendi partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, ſed multum his meliores, tibi ipſi curae erit, ſi quidem dextram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum fortem eſſe: alioquin ridiculus fueris qui, Oreſte & Pylade plane Sophiſtarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua malus orator videare. TOX. Bene *facis*, Mneſippe, quod etiam incitas me ad orationem, quaſi non vehementer labores, ne praecidatur tibi lingua, ſi victus oratione fueris. Verum jam ſtatim incipiam, nihil ſtudens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum iſtuc, praeſertim ubi res ipſae magis quam verba loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retuliſti, cum laudares, ſi quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut ſi quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, &, per Jovem, ſi quis vinciendum ſe praebuit, cum manifeſtum eſſet, paullo poſt ſolutum iri. Valde enim iſta vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam ineſt.

36. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis *ſuſceptas*, ut ſcias ludum eſſe veſtra, cum Scythicis ſi comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, ſed con-

a Διηγησάμην] Et ſic habere *Fl.* ac *Fr.* not. *Selan.* Quid tum? habent & *F. P. H.* &c. b Βεβαίους] Γενναίους P. G. & marg. *AIW.* In vulgata conſpirant Edd. c Φανόμενον] Γενόμενον G. Nil mut. ulla Ed. Γενόμενον marg. *AI.*

55. Βεβαίους] Vulgatam potiorem arbitror, etſi utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. *J.F.R.*

64. Φανόμενον] Ipſum marginis *Aldinae* vitium juvat lectionem τῷ φανερῷ. *J. F. R.*

87. Ἐς ὑμᾶς βαθείας] Sic ſupra in *Alex.* c. 51. verſ. 51. καὶ ὑμᾶς βαθεῖαι πρὸς ἐκείνους ἦσαν. *Herodian.* IV. 10. 1. ἔστιν ὑμᾶς βαθείας. Alia de hoc adjectiv. vid. ad *Revivi.* c. 41. *Piſc.* c. 12. De *Merced.* c. 25. & 33. *Zenx.* c. 8. Ac *de Salt.* c. 25. *J.F.R.*

91. Ὑποχαρεῖσθον ἐκείνους] Itane vero? An terga dare ſic ſuos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquies? Dicam ἀνυποφόρους ſcripſerat Lucianus, quod facile ſic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. *M. du S.*

12. Ἐντεμόντες — τοὺς δωτόλους] Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme eſt jusjurand. Catilinae, de quo *Salluſt.* & *Flor. G.C.*

Ἐντεμόντες — τοὺς δωτόλους] *Salluſt.* id quod *Cognatus* ait, non liquido adfirmat. Sed famam tantum fuiſ-

conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per serenum discas, bonusne sit gubernator; tempestate enim ad faciendum illud tibi judicium opus est. Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios, aut excipiamus qui nos aggrediuntur, aut subita concursione pro pascuis aut praeda pugnemus. Hic maxime amicis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coimus amicitias, solum hoc telum invictum & vix superabile esse rati.

37. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione faciamus amicos; non de comissationibus uti vos, neque si quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis aptum; ad hunc festinamus omnes, & quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis *conciliandis* facere operae pretium censemus, multum procantes, & omnia simul agentes, ne excidamus amicitia, nec rejiculi esse videamur. Et si quis praelatus *aliis*, & jam amicus sit; fedus deinde & jusjurandum maximum, *victurum simul*, & *moriturum*, *si opus sit*, *unum pro altero*. Et sic facimus. A quo enim tempore incisis semel digitis instillaverimus sanguinem in calicem, & intinctis gladiorum mucronibus, simul ambo admoto *ore* biberimus; nihil est quod post ea nos

σταῦτα ἐπαινεῖται· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ εἰσὶν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑποφυομένοις πρὸς ἐπίδειξιν φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιοῦσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ [d] ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης ἐστί· χειμῶνος γὰρ δέησί σοι πρὸς τὴν ἀφγνωσιν· ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, ἢ ἐπελαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας, ἢ συμπεσόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ φίλων ἀγαθῶν, καὶ ἀφ' τοῦτο ὡς βεβαιότατα συντιθέμεθα τὰς φιλίας, μόνον τοῦτο ὅπλον ἄμαχον καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες.

Πρότερον δέ σοι εἰπεῖν βούλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς φίλους, οὐκ ἐκ τῶν πότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ γείτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδάν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύδομεν. καὶ ὥσπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ τοῖς φίλων ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι, καὶ πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ ἀφαμαρτάνοιμεν τῆς φιλίας, μηδὲ ἐπίβλητοι δόξωμεν εἶναι. καὶ ἐπειδὰν προκριθείς τις ἤδη φίλος ᾖ, συνθῆκαι τὸ ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὅρκος ὁ μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ ἀποθανεῖσθαι, ἢν δέῃ, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον· καὶ οὕτω ποιοῦμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους, [e] ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφότεροι ἐπιχόμενοι [f] πίωμεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μετ' [g] τοῦτο ἡμᾶς ἀφ-

[d] Ἀγαθὸς] Ἀληθὴς G. & marg. *A1*. Nil mut. Edd. [e] Ἐνσταλάξωμεν] Ἐνσάξ. marg. *A1*. [f] Πίωμεν] Sic *Fl. Fr. Ba. H. P. V2. S.* Πίομεν *J.* [g] Τοῦτο] Sic dedi ex P. Τοῦθ' Edd. pleraeque. Μετ' αὐτὸ. Exc. *Fl.*

fuisse: vid. ejus *Catil.* c. 22. Sed moris hujus, de quo Lucianus, diserte *Tacitus* meminit, Annal.. XII. c. 47. De Mithridate & Rhadamisto: *Mos est regibus, quotiens in societatem coeant, implicare dextras, pollicesque inter se vincire, nodoque praestringere: mox ubi sanguis in artus extremos se effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. id foedus arcanum habetur, quasi mutuo cruore sacratum.* Plura *Lipsius* & *Gronov.* ibi in notis. *J. F. R.*

Ἐπιμόντες] Describit eodem fere modo *Herodotus* 4, 70. Ὅρκια δὲ ποιεῦνται Σκύθαι κ. τ. λ. *J. M. G.*

16. Τοῦτο] Ita recte P. Plerique Libri τοῦθ'. *Fl.* vero μετ' αὐτό. *M. du S.*

Τοῦτο ἡμᾶς] Quia sic solet plerumque scribi apud Nostrum, & in Cod. invenitur, & *Solan.* ita mutavit, sic dedi. At poëtis usitatius τοῦθ' ita exarare, sequente adspirata, non opus est ut demonstrem. vid. tamen *Hom.* Il. A. 193. ταῦθ' ὑμῖν &c. Sed & in Nostro aliquoties ita editum, ut *Amor.* c. 19. vers. 75. διὰ τοῦθ' αἱ &c. Et in aliis prosae scriptoribus,

ἀμφλύσειεν ἄν. ἢ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας [a] εἰσιέναι· ὡς ὅστις ἂν πολύφιλος ἦ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομένας γυναιξί. καὶ οἰόμεθα ἐκεῖθ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν φιλίαν αὐτῶν εἶναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας διαμεθεῖσαν.

Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρώην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὀμεῖσθαί σοι τὸν ἡμέτερον ὅρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην, εἰ μὰ γὰ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ περὶ τῶν φίλων τῶν [b] Σκυθικῶν. ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν [c] οὐ πάνυ σου [d] ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω. ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἀγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδὲν ἔστι ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπόταν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύωμεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιμι πολλοὺς θεούς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐστί, τὸ ὀϊστὸν, καὶ τὸ λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρόχον, καὶ ἀμφλύσειεν ἄν. ἢ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσιέναι· ὡς ὅστις ἂν πολύφιλος ἦ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομένας γυναιξί. καὶ οἰόμεθα ἐκεῖθ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν φιλίαν αὐτῶν εἶναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας διαμεθεῖσαν.

Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρώην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὀμεῖσθαί σοι τὸν ἡμέτερον ὅρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην, εἰ μὰ γὰ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ περὶ τῶν φίλων τῶν [b] Σκυθικῶν. ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν [c] οὐ πάνυ σου [d] ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω. ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἀγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδὲν ἔστι ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπόταν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύωμεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιμι πολλοὺς θεούς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐστί, τὸ ὀϊστὸν, καὶ τὸ λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρό-

dissolvat. Ac permissum est ternos summum tale fedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aeque firmam illius amicitiam esse, per multas benivolentias divisam.

38. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contigere. Dandamis nimirum in praelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico suo ——. quin prius jurabo tibi nostrum jusjurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit, Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis. MNES. Equidem non valde opus habeo tuo jurejurando. Interim bene est, quod per Deum nullum jurasti. TOX. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil majus esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum juramus & Acinacem, eatenus juramus, quatenus vitae causae Ventus (*aër*) est, Acinaces vero mortem efficit. MNES. Verum si propter ista; etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicutam, & Laqueum,

a Εἰσιέναι] Σωιέναι G. & marg. *A1.* Nil mut. Edd. b Σκυθικῶν] Σκυθῶν P. & marg. *A1.* c Οὐ] Male deest in *Fl.* d Ὀμνύοντος] Ὀμνύτος Ex. *Fl.* Nil mut. L.

ut *Alciphr.* III. Ep. 61. p. 428. Εἰς ταῦθ' ὅταν — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? *J.F.R.*

18. Εἰσιέναι] Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν εἰς τὰς συνθήκας συνιέναι, *licet autem summum tres in foedus tale coire*, pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non possimus tueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύνειμι vox propria qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. *J.G.G.*

19. Ὅστις ἂν πολύφιλος] Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit *Cic.* Lib. de Amicit. & *Plut.* περὶ πολυφιλίας. G.C.

30. Μὰ γὰ τὸν Ἄνεμον & τὸν Ἀκινάκην] Cum Barbaros per *gladium* jurantes ridet, aut in mentem non venit, aut dissimulavit, Graecos ipsos per *Lanceas* jurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. *Justin.* XIII.) Neque per *sceptrum* jurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. *Eust.* Il. A. Sed ad Scythas redeo. *Clem. Alex.* p. 25. C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰκάριος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem p. 19. A. *olim* ab iis cultum ait. *Ammian.* XXXI. *J. Brod.* Immo hodieque, quod ex itinere Legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat, *Arcum & Gladium cunctaque arma*

pro

quetum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est, infinitas praebet, quae ducant ad se, vias. TOX. Vides, quam contentioſe illud agas & instar rabulae, interpellans & pervertens orationem meam. At ego dum tu dicebas, quietus eram. MNES. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omnino enim recte me increpuisti. Itaque audacter, quae sequuntur dicito: quasi nec interſim tuo sermoni, ita silentium tibi praestabo.

ἔχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ ὅτος ὁ θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγωγάς ὁδούς. ΤΟΞ. Ὁρᾷς, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δικανικὸν, ὑποχρεῶν μέλαξυ καὶ ἀμφιβείρων μου τὸν λόγον; ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἦγον, σὺ λέγοντος. ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦτο, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε θαῤῥῶν, τό γε [e] ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μηδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, ἕτω σιωπήσομαί σοι.

39. TOX. Quartus dies processerat amicitiae Dandamidi & Amizocae, ex quo sanguinem alter alterius una biberant: cum regionem nostram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedestrium vero copiarum tertium tantum contra *nos* venisse dicebatur. Cum autem nos imprudentes hujus invasionis opprimerent, vertunt *in fugam* omnes, multosque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam si quis satis celeriter in alteram ripam fluminis transnataret, ubi nobis dimidius exercitus, & pars plaustrorum erat: sic enim tum castra posueramus, nescio quo consilio ducum nostrorum, ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci, captiva *corpora* comprehendi, diripi

ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆ φιλίας Δανδάμιδι καὶ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' ἧς τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκεσαν· ἦκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται μυρίοις μὲν ἱππεῦσιν οἱ πεζοὶ δὲ, τρὶς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο. οἷα δὲ ὑπὸ προειδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν [f] ἐπιπεσόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθη διανηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἁμαξῶν ἦν· ἕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Τανάιδος. εὐθὺς οὖν ἡ τῶν λείων ἐπιλαύνει λοχ, καὶ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο, καὶ τὰς σκηνὰς διήρ-

[e] Ἐπὶ τούτῳ] Et hic *Fl.* consentire not. *Solan.* [f] Ἐπιπεσόντες] Sic *J. Fl. H. B2. S.* Ἐκπεσόντες *P.* Εἰσπεσόντες L.

pro Diis habent. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἄνιμον ἢ τὸν Ἀκινάκλου] Jusjurandum Scytharum, νὴ τὸν Ἀκινάκλου, καὶ νὴ τὸν Ἄνιμον. tametsi Acinaces vocabulum sit Persicum ensem significans, ut tradit *Herod.* in Polymnia, Graeci tamen etiam pro gladio Scythico usurpare solent, quem sicut Deum quendam gens illa observaret & coleret. *Clem. Alex.* Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶν Ἰόβιος, τῷ περὶ μυρίων, Ἀκινάκλῃ σέβουσι. *Ammian.* L. XIII. Lucian. in Tragoedo. *G.C.*

Τὸν Ἄνιμον ἢ τὸν Ἀκινάκλου] Confer & *Brod.* Misc. Part. 2. p. 533. *J.F.R.*

62. Ἐπισεσόντες] Εἰσπ— L. ut c. 54. Sed hic aptior videtur recepta. *M. du S.*

Ἐπισεσόντες] Nihil mutare Edd. notarat *Solanus.* Verum eas quas in variantt. notavi, ipse consului & in *P.* tamen ἐπεσ. inveni, quod hic nihili est. At εἰσ—όντες quod L. habet, non displicet; sic rursus infra c. 54. a. m. εἰ μὴ πολὺ ἦν εἰσέπιεσεν. Sed ἐπιπέσοντες τῷ θηρίῳ non longe hinc c. 43. iterum ait. *Long. Past.* III. pr. ἐπισεσώμενος ἀφυλάκτοις ταῖς πύλαις. *Herodian.* I. 8. 11. &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit, vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον est, scribasne hic ἐπεσ. an εἰσπεσ. antiquarum Edd. lectionem servavi, unius Codicis ratione nulla habita. *J.F.R.*

68. Τοῖς ἀρχιπλάνοις] Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium*, & νομάδων, Scytharum. *J.M.G.*

ἁρπαζον, καὶ τὰς ἁμάξας καὶ ἐλαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ πράγματι.

tabernacula, plaustra capi cum ipsis plerisque vectoribus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit.

Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλώκει γάρ, ἐβόα τὸ Φίλον ὀνόματι, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπεμίμνησκε τὸ κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὧν ἀκούσας ὁ Δάνδαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἀπάντων ὁρώντων, ἀφανὴς εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρμένοι τὰς ἀκοντίας, ὥρμησαν [a] ἐπ' αὐτὸν ὡς καθαιρετήσοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸ Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἴπῃ, οὐκέτι [b] φονεύσουσιν αὐτόν, ἀλλὰ δέξονται, ὡς ὅτι λύτροις ἥκοντα. καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸ ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῄτει τὸ Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσεσθαι, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον, φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι γυμνὸς [c] ἀποτελέσαι, ἕτοιμος εἰμὶ ὑμῖν, καὶ πρόσταττε ὅ, τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου [d] λαβών, κατάχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι Φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης· Οὐδὲν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαί σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἥκοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καλα-

40. Amizoces autem cum duceretur, captus enim erat, nominatim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cunctatus, omnium in conspectu ad hostes transnatat. Ac Sauromatae telis sublatis impetum in illum faciunt, ut confossuri. At ille *Zirin* clamat. Hoc vero si quis dicat, non jam illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenientem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi magnum pro illo accipiat. Dandamis, *quae habebam*, inquit, *ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum solvere, subire vobis paratus sum: & impera quidquid volueris. Si vero volueris, pro hoc me tibi habe, &, quomodocumque tibi collibuerit, abutere.* At Sauromata, *non oportet*, inquit, *omnino te retineri, idque cum* Zirin *veneris: quin tu parte eorum, quae ha-*

a Ἐπ' αὐτὸν] Desunt in *Fl.* Adsunt in cett. & P. b Φονεύσουσιν αὐτὸν] Φονεύ) ὑπ' αὐτῶν. P. & marg. *Alt.* c Ἀποτελέσαι] Ὑποτελέσαι *Fl.* d Λαβὼν] Excidit ex *Fl.* Habet P. & Edd.

72. Καὶελαμβάνοντο, αὐτάνδρους] Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἁμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἁμάξας, Αὐτάνδροι ἁμάξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus*, non *cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. *J.G.G.*

Καὶελαμβάνοντο αὐτάνδρους] Non valde refert, tollasne id comma post καὶελαμβάνοντο, quod in Edd. est, nec ne. Sensus enim tamen potest prodire idem quem Cl. Graevius vult. *J.F.R.*

74. Παλλακίδας & τὰς γυναῖκας] Hinc liquido constat, fuisse Scythis & uxores & concubinas multas, quod jam ante delibavimus ad 76. C. Egregie autem hinc confirmatur *Menandrei* fragmenti emendatio a *Strabone* (VII. 297. Ed. *Paris.* III. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducto, quod adeo describere non pigebit.

Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς, εἰ μὴ δίκ' ἦ
Ἐνδικα γυναῖκας, διὸ καὶ τι πλείους τινές.
Ἂν τύχωμας δ' ἢ πέντε γιγαμηκὼς τύχῃ,
Ἀναφρόδιτος, ἀνυμφίος, ἄθλιος,
Ἀνυμφότατος ἐστὶ βεβαλεῖτ' εἰ τοῖς ἐκεῖ

Hic vero, ut quantum debeatur Clarissimo Anonymo, qui Emend. in *Menand.* & *Philem.* fragm. edidit, cum ἀναφρόδιτος, pro vulgato καὶαστροφή τις, restituit, auctores ipsos quaeso, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio ejus extat p. 97. *M. du S.*

82. Διηρμένοι τοὺς ἄκοντας] Jamdudum notatus & agnitus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatio-

habes; *data amicum abducas licet.* Rogat Dandamis, *Quid tandem vellet accipere?* Hic oculos petit. At ille ſtatim effodiendos praebet, cumque effoſſi eſſent, & jam pretium haberent Sauromatae, aſſumto Amizoce redit illo innixus; & ſimul transnatantes ſalvi ad nos veniunt.

41. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque jam ſe victos putarunt, cum viderent maximum bonorum non ablatum eſſe ab hoſtibus, manente apud nos honeſto animo, & erga amicos fide. Verum etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterruit, cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi eſſent, etſi imprudentes tum ſuperaverant. Itaque proxima nocte, relictis plerisque pecudum, incenſisque plauſtris, fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, videre ſe, caeco Dandamide; ſed ipſe quoque ſe excaecat, jamque ſedent ambo, atque ex publico a communi Scytharum cum multo honore aluntur.

42. Quid tale, Mneſippe, vos dicere poſſitis, & ſi quis alios tibi decem ſupra

βαλὼν, ἄγε τ' φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὅ, τι ϗ βούλ) λαβεῖν; ὁ δὲ τὺς ὀφθαλμὺς ἤτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέσχεν ἐκκόπειν αὐτύς· κἀπειδὴ ἐξεκέκοπτο, ϗ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάτ), ϖδελαβὼν τ' Ἀμιζώκην, ἐπανῆλ, ἐπερειδόμεν@ αὐτῷ, ϗ ἅμα ϖδγνηξάμενοι ἀπεσώθησαν ϖρὸς ἡμᾶς.

Τῦτο γενόμενον ϖαρεμυθήσαλο ἅπανλας Σκύθας, ϗ ὐκέτι ἠττᾶλ) ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιςον ἡμῖν τ' ἀγαθῶν ὐκ ἀπήγαγον οἱ ϖολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν ϖαρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, ϗ [e] ἡ ϖρὸς τὺς φίλυς ϖίςις. ϗ τὺς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ ϐ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένυς ϖρὸς οἵυς ἄνδρας ἐκ ϖδρασκευῆς μαχῆν), εἰ ϗ ἐν τῷ ἀπροσδοκήτῳ τότε ὑπερέχον, ὥςε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖςα τ' βοσκημάτων, ϗ τὰς ἁμάξας ἐμπρήσαντες, ᾤχοντο φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώκης ὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὺς [f] ὑπὸ τυφλῷ τῷ Δανδάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας ϗ αὐτὺς ἑαυτὸν, ἀμφότεροι κάθηνν) ϖαρὰ τῦ κοινῦ τ' Σκυθῶν δημοσίᾳ μ' πάσης τιμῆς τρεφόμενοι.

Τί τοιῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἔχοιτε ἂν εἰπεῖν, εἰ ϗ ἄλλυς σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ

[e] Ἡ] Non habet artic. *Fl.* [f] Ἐπὶ] Excidit ex *Fl.* Adeſt in P. & Edd. In tribus ſeqq. capp. nil varietatis notatum, ſed *Fl.* nihil mutare, ſaepe adſcriptum.

tione *denſatis telis*, quod potuit quidem fieri, ſed non ſunt ad ſenſum Graecorum exprimendum. Debuerunt *ſublatis*, quum manibus levaſſent haſtas velut transfixuri, quod fieri ſic ſolet. Utique c. 55. Ἡλασεν ϗδὲ τ' πολεμίων, καὶδα διμηδὲ non interpretantur *denſato*, ſed *ſublato gladio.* Eadem pagina non intelligo cur voces eas ϗ ταῦτα Ζίριν ἠκολλα iidem reddant *idque quum temet dederis*; quum qui ſic venit, & pronunciat Zirin, paulo ante dixerit venire quaſi ſoluturum λύτρα, non ob ſe dedendum. *J. G.*

84. Τὸν Ζίριν] Ζίριν *Gujetus* ſcripſit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὁ Ζίρις; quia βοῶν, quum ſit effectum a bovis ſono, eſt neutrum abſolutum, ut ait *Budd.* in Lex. minore. Verum eſt, id generaliter *clamare*, *exclamare* ſignificare, & potiſſimum ſine accuſativo uſurpari. Interim & non ſemel cum eodem, ut *Aelian.* V. H. XII. 1. p. 661. Ed. minor. ϗ τὸ τῦ πατρὸς ὄνομα ἐβόα. Apud LXX. vero aliquoties, ut 2. *Reg.* XX. 4. Βόησόν μοι τ' ἄνδρα Ἰούδα &c. *Eſai.* XII. 4. Ἀγγείλατε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτῦ. &c. Longe tamen frequentius ap. eosd. βοᾶν ϖρὸς κύριον. Sed & *Ariſtoph.* Av. verſ. 60. Τίς ὁ βοῶν τ' δικαιότατα; ſic & *Plautus clamitare aliquem* dicit. Pſeud. V. 1. 30. licet & hoc proprie ſit verbum neutrum; ait autem *Plaut. clamitant me, ut revertar.* Ita *clamare aliquem*, *Petron.* c. 107. p. 493. Adde Cl. *Burman.* ad Ovid. II. Metam. 443. — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. *J. F. R.*

97. Ζίριν ἠκολλα] Forſan ἠκοῦντα, nam ſupra vocaverat Zirin. *F. G.*

99. Ὀφθαλμὺς — ἐκκόπτειν] Oculos obferre eruendos ſummum amoris ſignum eſſe, hoc Luciani aliorumque teſtimoniis oſtendit Rev. *J. Elſner.* ad Epiſt. ad *Galat.* IV. 15. ubi legimus: μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατὸν, τὺς ὀφθαλμὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι. *J. F. R.*

ὅτι τοῖς πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὡς καὶ πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μέν σοι γυμνὸν τὸ ἔργον διηγησάμην· εἰ δέ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶδα, ὁπόσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἱκέτευεν ὁ Δάνδαμις, καὶ ὡς ἐτυφλοῦτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ ὡς ἐπανῆκε, καὶ ὡς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὁποῖα ὑμεῖς μηχανᾶσθε εἰώθατε πρὸς τὰ ἀκρόασιν.

Ἄκουε γοῦν καὶ ἄλλον ἰσότιμον, Βελίτταν, Ἀμιζώκου τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ καταπαθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν φίλον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, περιπλακεὶς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐσπάραττε, καταπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατόπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων, καὶ μετάγων, καὶ ἅμα τοῖς ὀδοῦσιν μελαξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἷόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν πειρώμενος τοῦ δήγματος. ἄχρι δὴ ὁ λέων ἀφεὶς ἐκεῖνον ἡμιθνῆτα ἤδη, ὅτι τὸν Βελίτταν ἀπεστράφη, καὶ συμπλακεὶς ἀπέκλεινε κἀκεῖνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γοῦν τοσοῦτον ἔφθη κατάξας τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτοὺς, δύο τάφους ἀναχώσαντες

25 illos quinque enumerare permittat, & injuratus, si lubet, ut etiam mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam exposui. Si vero tu talem quemdam diceres, bene novi quantas venustates admisturus esses narrationi, quibus verbis supplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, & quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plausu illum Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus soletis.

43. Audi jam & alium aequo honore dignum, Belittam, Amizocae hujus consobrinum: qui cum equo detractum a leone Basthen amicum videret, una autem erant in venatu, & jam leo complexus hominem fauces illius invasisset, & laceraret eum unguibus: desiliens ipse quoque a tergo irruit in bestiam, eamque detrahit, in se dum irritat & traducit, inferens intra dentes illius suos digitos, & Basthen, quantum fieri poterat eripere morsui tentans: donec leo, relicto illo jam semianimi, versus in Belittan, eumque complexus, ipsum quoque interemit. Atque ille jam moriens ante tamen sic acinace leonem in pectore percussit, ut simul omnes morerentur. Nos vero sepelivimus illos, duobus prope se invicem tumulis aggestis, uno

25. Ἀνωμότους εἰ βούλει] Toxaris ubi nobilissimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarrasset, rogat Mnesippum, quid par ei aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel decem supra numerum ante positum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) adnumerare concedat, etiam sine jurejurando, ut multa tuto possint adfingi, quo historia evadat mirabilior. Fuit cum in Graecis verbis pro ἀνωμότους suspicarer ἀνωμότῳ esse legendum: εἰ δ' ἄλλους σοι δίκα δοίη τις ἐπὶ πέντε καταριθμησασθαι, ἀνωμότῳ, εἰ βούλει. *Si quis alios decem ad quinque adnumerare concederet tibi etiam injurato, si placet.* Juraverant scilicet ambo, Mnesippus per Jovem Φίλιον, Toxaris per Ventum & Acinacem, Scytharum numina, se nihil historiis amicitiarum, quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνώμοτος est *injuratus*, h. e. qui ipse non juravit, ut patet ex notissimo illo Euripideo,

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Et ipse Noster supra c. 18. καὶ εἰδὼς γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ἂν ταῦτα ἔλεγες. Sane si & hic ita scripsisset Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam sollicitandum. Etenim ἀνώμοτος non modo is est, qui Latinis *injuratus*; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive pacto, sive jurejurando qualicumque non est comprehensa & obstricta, μὴ, ut loquitur lib. I. *Thucydides*, ὅρκοις καθελομένοις. Sic ex Demosthene profertur ab Lexicographis ἡ εἰρήνη ἀνώμοτος, (id quod unicum ad probandam hanc hujus vocis notionem ab iis adfertur) pax jurejurando non confirmata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι sunt ii, quorum historia citra jusjurandum & obligationem fidei possit referri, admixtis etiam falsis quibusdam. Eumdem hunc usum habet ἀνώμοτος iterum apud Nostrum T. I. pag. 315. ubi causa datur, quare Jupiter potissimum insulam Delum

uno amicorum, altero autem exadverso leonis.

44. Tertiam tibi enarrabo, Mneſippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Arſacomae. Arſacomas hic amore incenſus fuerat Mazaeae Leucanoris F. Boſporanorum reguli, cum legatus ad eum eſſet tributi cauſſa, quod ſemper nobis ſolventes alioquin Boſporani, tertium jam menſem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur cum vidiſſet Mazaeam, magnam & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger eſſe coepit. Ac de tributo negotium perfectum jam erat: jam reſponderat illi rex, jam diſceſſus cauſſa convivio illum excipiebat. Moris autem eſt in Boſporo, ut proci in coena petant puellas, dicantque, qui ſint, qui recipi in affinitatem poſtulent. Jam forte accidit, ut plures in ea coena proci adeſſent, reges & regum filii, & Tigrapates *in his* erat, Lazorum regulus, & Adyrmachus Machlyinae princeps, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque, cum ſe indicavit, *nimirum* nuptiarum ſe cauſſa veniſſe, coenare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis poculum poſcere, libare in menſam, & procum ſe puellae profiteri,

πλησίον, ἕνα μὲ τ φίλων, ἕνα δὲ κατ' ἀντιπὺ τῦ λέοντ.

55 Τρίτλω δέ σοι διηγήσομαι, ὦ Μνήσιππε, τ Μακέντ Φιλίαν, ϗ Λογχάτ, ϗ Ἀρσακόμα. ὁ γὼ Ἀρσακόμας ὕτ ἠράσθη Μαζαίας τ Λευκάνορ, τῦ βασιλεύσαντ ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ 60 τῦ δασμῦ, ὃν οἱ Βοσπορανοὶ ἀεὶ φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερήμεροι ἐγεγένηντο. ἐν τῷ δείπνῳ γῆν ἰδὼν τ Μαζαίαν, μεγάλην ϗ καλὴν παρθένον, ἤρα, ϗ πονηρῶς εἶχε. τὰ μὲ ὖν δὴ τ φόρων διεπέ- 65 πρακτο ἤδη, ϗ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, ϗ εἰστία, ἤδη αὐτὸν ἀποπέμπων. Ἔθ δέ ἐστιν ἐν Βοσπόρῳ, τὺς μνηστῆρας ὅτι τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, ϗ λέγειν, οἵ τινες ὄντες ἀξιῦσι καταδεχθῆναι ὅτι τ 70 γάμον. ϗ δὴ ϗ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστῆρες παρόντες, βασιλεῖς, ϗ βασιλέων παῖδες, ϗ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης, ϗ Ἀδύρμαχ, ὁ Μαχλυίνης ἄρχων, ϗ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τ 75 μνηστήρων ἕκαστον προσαγγείλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμεν ἦκε, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὰν δὲ παύσων δειπνῦντες, αἰτήσαντα φιάλην ἐπισπεῖσαι ϗ τ τραπέζης, ϗ μνηστεύε-

12. Ὑπερήμαρος] Ὑπερήμαροι, ἐπὶ πάσης τ ὑπερθεσμίας λέγεται. *V.*

lum ad partum Latonae juſſerit exiſtere. ἡ Ἥρα γάρ, inquit Iris, ἔρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ τεκέσθαι τὴν Λητοῦς τ ὠδῖνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν γῆ αὕτη (lic enim, non αὐτὴ, legendum, jam monuimus) ἀνώμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνώμοτ γῆ eſt, quae iſto jurejurando, quo reliquam terram obſtrinxerat Juno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc *Th. Magiſtro*, qui in voce Ἀπώμοτ ita, Ἀπώμοτ, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνώμοτ δὲ, ϗ ὁ μὴ ἐν ὅρκῳ τεθειλημμένος, ϗ ὁ μὴ ὀμόσας. Mox addit eum, quem noviſſimum adduximus, Luciani locum. *J. J.*

37. Ὑπὸ λέοντ] Leones Scythia non habet. (In addend. Ed. *Graev.*) *AE. M.*

Ibid. Εἶδα βάσσα] Veriſimilia haec non ſunt; Leones enim Scythia non habet. *F. G.*

41. Ἐπισπεῖν] Conf. ſupra c. 39. Et hoc loco ἐπισπεῖν maxime proprium eſſe arbitror, neque habet, quod nihil variationis notatum invenio. *J. F. R.*

44. Διείρων] Vid. quae poſt Cl. *Jenſium* de hoc verbo diſputavi ſupra ad c. 33. hujus Dial. *J. F. R.*

58. Μαζαίας τ Λευκάνορ τῦ βασ. τῶν Βοσπ.] Nomina Scytharum curioſe anquirere haud operae pretium eſſe duxi; ſed haec ſi ficta non ſint, alicubi apud Hiſtoricos occurrere veroſimile eſt.

Cave autem, quia βασιλεύσαντ dicit, fato functum credas; mox enim vivum inducit. *M. du S.*

65. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ] Quod vertitur, *reſponderat illi rex*, e negotii ipſius ratione ſumtum eſt: nam ad proprietatem verbi ſatis fuerat, jam *operam illi rex dederat*, ut Ἰκαρομ. c. 26. de Jove, qui audit modo, non reſpondet, ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς. *J. M. G.*

80. Ὅς

τ παῖδα, πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτὸν, [a] ὅς τις ἡ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι.

Πολλῶν οὖν καὶ τ δὲ τ νόμον σπεισάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τ φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν (οὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τ οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τ θεόν.) φιὼν δὲ ἀμυστί, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τ θυγατέρα σου Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ὀπτηδειοτέρῳ τούτων ὄντι, ὁπόσα γε ὀπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἠπίστατο γὰρ πένητα τ Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τ πολλῶν) καὶ ἐρομένου, Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἁμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρσακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· [b] Ἀλλ' οὐχ ἁμάξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσί μοι δύο φίλοι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν ἐγελάσθη ὀπὶ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδοξεν. ἑωθεν δὲ προκριθεὶς τ ἄλλων Ἀδύρμαχος ἔμελλεν ἀπάξειν τ νύμφην [c] ἐς τ Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μάχλυας.

Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μηνύει τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθείη ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθείη ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τ πλοῦτον, ὁπόσος θοί μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τ εὔνοιαν τ ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιοτέραν τ Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲ ἐχλεύαζε, καὶ

so much de se gloriari, quam generosus, quam dives, quam potens sit.

45. Multi igitur pro illo more cum libassent, & petiissent *puellam*, & regna sua atque divitias enumerassent, ultimus pocusio petito Arsacomas, non ille quidem libavit: (neque enim solemus effundere vinum, quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hausta uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam, ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad divitias & possessiones.* Admirante autem Leucanore, qui sciret pauperem esse Arsacoman & de vulgo Scytharum, atque interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plaustra habes, Arsacoma? hae enim vestrae divitiae. At ego*, inquit, *neque plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bonique viri, quales Scytharum alii nemini.* Tunc igitur derisus propter ista est, & contemtus, & pro ebrio habitus. Altero autem mane praelatus caeteris est Adyrmachus, abducturus sponsam in Maeotidem ad Machlyes.

46. Domum vero reversus Arsacomas indicat amicis, quam contemtim habitus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pauper visus esset: *Cum tamen*, inquit, *narrarem illi meas divitias, quantae sunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & benivolentiam vestram, praestantiorem longe & firmiorem Bosporanorum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui & contem-*

a Ὅς τις] Restitut. ex P. Ὅτις Edd. priores omnes. b Ἀλλ' οὐχ] Οὐκ ἀλλ' Fl. male. c Ἐς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ] Παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἐς P.

80. Ὅτις ἡ γένους — ἔχοι] Legendum videtur ὅς τις eo sensu quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις πλούτου, γένους, δυνάμεως; *quam dives es?* &c. sed possumne etiam, τίς ἔχεις πλούτου; *J.M.G.*

Ὡς τις ἡ γένους — ἔχοι] Adleverat *Solan.* conferendam pag. 1. T. I. Ibi φύσεως ἔχων δίκαιος legas; quod tamen non satis convenit cum vulgat. ὅστις ἔχοι, nisi quod ἔχω similiter cum genitivo construitur. Propius accedit hoc *Herodiani* I. 7. 7. Γένους μὲν ἦν ὁ Κόμμοδος ὅτου εἶχε. Nec tamen plane idem est; nam cum ὅτου, πῶς, ac similibus adverbiis est satis obvium, ut ibid. IV. 9. 9. πῶς ἔχοι ἡλικίας; cum τις vero, ut τίς ἔχοι, pro εἴη, non aliunde succurrit; Quare ex P. ὡς recepi, ut probe Cl. *Gesn.* divinarat. *J.F.R.*

83. Καὶ πλούτους] De hoc plurali vid. ad *Hermot.* c. 9. No. 97. Adde *Diod. Sic.* I. c. 71. f. καὶ μυρίους πλούτους ἔχων. *J.F.R.*

93. Καὶ

temtui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tradidit ſponſam, quod aureas ſe phialas habere decem diceret, & plauſtra quaternorum lectorum octoginta, & oves bovesque multas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula vanae pretioſitatis, & plauſtra gravia. At ego, amici, duplici de cauſſa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot hominum conſpectu mihi illata profunde in animum meum deſcendit. Nec minori autem vos injuria affectos arbitror. Tertia enim contumeliae pars ad veſtrum unumquemque pervenit; ſi quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coiimus, unus ſimus, doleamus iisdem rebus, laetemur iisdem. Non hoc ſolum, ſubjungit Lonchates, *verum unusquisque noſtrum totus injuria affectus eſt, cum iſta tibi evenerunt.*

47. *Quomodo igitur*, Macentes inquit, *in praeſens conſulimus? Dividamus*, ait Lonchates, *opus. Et, ego quidem polliceor Arſacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem oportet ſponſam illi adducere. Sic fiat*, inquit ille. *Tu vero*, pergit, *Arſacoma, interea, cum credibile ſit exercitu poſt haec & bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam ampliſſimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipſe ſis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero ſi bubulam pellem inſederis.* Placuerunt iſta. Atque e veſtigio, ut erat in Boſpo-

καὶ ἐφρόνῃ, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ Μάχλυϊ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς [d] γε φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἁμάξας τετραχλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλούς. ὅτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα εἰέργα, καὶ ἁμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφότερα ἀπόλωμαι, καὶ γὰρ ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις διὰ μετρίας μου καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἠδικῆσθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετὴν ἑκάστῳ [e] ὑμῶν τῆς ἀτιμίας, εἴγε οὕτω βιῶμεν, ὡς ἀφ' οὗ συνελήλυθαμεν, εἷς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. οὐ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκαστον ἡμῶν ὅλον ὕβρισται, ὁπότε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες.

Πῶς οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνοῦμαι Ἀρσακόμα τὴν κεφαλὴν κομιεῖν τὴν Λευκάνορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μὴ τοῦτο [g] δέησειν) ἡμᾶς αὐτοῦ παρεμμένων συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὅπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς πλείστην. ῥᾷστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτός τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ καθέζοιο ἐπὶ τοῦ βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ὁ Λογχάτης.

[d] Γε] Τε *S.* & *H*2. [e] Ἡμῶν] Sic L. & *Fl.* Ἡμῶν vulgo cett. [f] Οὕτω] Non adeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. [g] Δέησειν ἡμᾶς] Sic ſine commate habere Edd. notat *Solan.* Plurimae δέησειν ἡμᾶς, ſine parentheſi.

93. Καὶ Σκυθῶν τῆ πολ.] Sic ſupra Σκυθ. c. 1. *M. duS.*

25. Ἡμῶν] Alibi Ex. *Fl.* ſive Excerpta Florentina *Solani* concinunt cum Edit. Flor. Et ſaepe ab ipſo pro eodem ponuntur. Hic diſcrepant. 'Cauſſam inquiremus in praefatione, ὑμῶν autem hic melius ſe habere, nexus ipſe ſatis indicat. *J. F. R.*

38. Δέησειν, ἡμᾶς] Sic interpunge; ἡμᾶς enim melius cum σεμμένων conjungetur, quam cum δέησειν. *M. duS.*

43. Ἐπὶ τοῦ βύρσης τοῦ βοός.] J. ſupplex implorat auxilia: natum adagium a conſuetudine ſedendi in tergore bubulo: Scythae enim diſſecto in minimas partes bove foedus jungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuiſſe teſtatur Zenodotus. G. C.

Ibid. Βύρσης] Quid hoc rei ſit, ipſe mox enarrabit; unde & *Suidas* quae habet in ἐπὶ βύρσης, conſarcinavit. *M. duS.*

της· ὁ Μαχέντης δὲ ἐπὶ τὺς Μάχλυας, ἱππότης ἑκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἶκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν ἀμφὶ τὸν οἰκείων· [a] τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τὴ βύρσης ἐκαθέζετο.

Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ τὴν βύρσαν ὅτως ἔχει. ἐπειδὰν ἀδικηθείς τις πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδιᾳ καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὢν, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα καταχόψας ἥψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, καθεζόμενος ἐπ' αὐτῆς, εἰς τὸ πίσω [b] παραγαγὼν τὼ χεῖρε, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. παρακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοὸς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὁπλίτας [c] ἢ πεζοὺς, ὁπόσους ἂν δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστατος. ἀθροίζεται γοῦν ὅταν ἡ βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε, καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαιότατόν τε ἐστὶ συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἔνορκον ὄν. τὸ γὰρ ὀπισθῆναι τὴ βύρσης, ὅρκος ἐστίν. ὁ μὲν δὴ Ἀρσακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πενταχιλίους, ὁπλῖται δὲ, καὶ πεζοὶ, συναμφότεροι δισμύριοι.

rum pergit Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arsacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pelolem insidet.

48. Caeterum illa apud nos de pelle consuetudo ita se habet. Si quis injuria laesus ab alio, & ulcisci volens, videat se per se imparem bello esse, sacrificati bovis carnes concisas coquit. Ipse vero stratam humi pellem insidet, manibus post tergum rejectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositarum vero carnium bovis, accedentes familiares, & caeterorum quisquis vult, parte unusquisque sumta, inscendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille neque stipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, aut pedites, quot. cumque possit; alius, pauperrimus nempe, se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna interdum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad una manendi constantiam, tum invictus hostibus, juratus quippe; cum pellem inscendere sacramentum sit. In his ergo *occupatus* erat Arsacomas, collectis ad ipsum equitibus ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in summa viginti millibus.

49. Cum

a Τίλος] Τίλως male *J.* sola. b Παραγαγὼν] Παράγων P. Περιαγαγὼν *Suid.* Nil mut. *Fl. J. H. P.* &c. c Ἢ] Non aderat in Edd. Inseruit *M. du S.*

57. Παραγαγὼν] *Suidas* l. c. περιαγαγών. P. vero παράγων. *M. du S.*

65. Ὁπλίτας πεζοὺς] Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis injuria accepta, ulciscendo ibi ipse impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in frusta multa dissecta & tosta, in extenso tergore considere, rejectis in terga manibus; appositarum vero carnium portionem quicumque sumat, eum dextro pede in tergus impositio, promittere se pro facultatibus, alium quinque equites suo sumptu; alium decem; alium plures; alium quot possit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male conjuncti sunt ὁπλίται & πεζοὶ, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diversi. ὁπλίται nempe sunt milites graviter armati, πεζοὶ vero videntur hic sumi pro ψιλοῖς, sive levis armaturae militibus: quamquam & ipsi ὁπλίται sunt πεζοὶ, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit Lucianus; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque sequitur, ὁπλῖται δὲ καὶ πεζοὶ συναμφότεροι δισμύριοι. nullae duae res aliae disertius possunt distingui, quam hic ὁπλίται & πεζοί. Sic scimus apud Latinos saepe milites distingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipsi quoque sint mi-

49. Cum Lonchates ignotus in Boſporum delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, & venire ſe a communi Scytharum ait, privatim autem res illi magnas ferre. Dicere autem juſſus, *Scythae*, inquit, *communia illa & quotidiana poſtulant, ne veſtri paſtores in ſuos campos transrediantur, ſed intra Trachonem maneant: latrones autem illos, a quibus percurſuri veſtram regionem querimini, negant publico conſilio mitti, ſed privatim ſui unumquemque lucri cauſſa latrocinari: ſi quis autem illorum deprehendatur, penes te eſſe illum punire. Haec quidem illi nuntiare me juſſerunt.*

50. *At ego indico tibi, magnam impreſſionem in vos faciendam ab Arſacoma Mariantae F. qui legatione non ita pridem apud vos functus eſt, & indigne fert, puto, quod expetitam ſibi a te filiam tuam non impetravit, & jam ſeptimum diem pellem inſidet, collectumque habet exercitum non parvum. Audiveram*, inquit Leucanor, *ipſe quoque colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Arſacoman ducem eſſe, ignorabam. Enimvero contra te*, Lonchates ait, *apparatus ille. Meus vero Arſacomas inimicus eſt, & indignatur me ſibi praeferri ab honoratioribus, & omnibus rebus haberi praeſtantiorem. Si*

Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος παρελθὼν ἐς τὸν Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοικουμένῳ τι τῶν ἐχθρῶν, καὶ φησὶν ἥκειν μὲν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζων. τοῦ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, φησί, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦσι, μὴ ἐμβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τοῦ Τράχωνος νέμειν· τοὺς δὲ λῃστὰς, οὓς αἰτιᾶσθε ὡς καὶ τὰς χώρας ὑμῶν τὰς ἐπὶ τῷ Ἴστρῳ κατατρέχοντας, οὐ πέμπειν κατὰ κοινὴν γνώμην, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ὅπως τῷ κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἁλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεστάλκασιν.

Ἐγὼ δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρώην παρὰ σὲ, καὶ, οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὅτι ἡ βύρσης ἑβδόμην ἡμέραν ἤδη κάθηται, καὶ συνῆκται στρατὸς οὐκ ὀλίγος αὐτῷ. Ἤκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζεσθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συίσταται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστὶν, οὐκ ἠγνόουν. Ἀλλ' ὅτι σὲ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρασκευή· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστὶ καὶ ἀχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ ὑπὸ τῶν γεραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶ-

ναι·

milites. De hoc vide *J. Fr. Gronovium* ad *Livii* XXVI. 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ ὁπλίτας, ὁ δὲ πεζούς, ἑκάτερα δὲ δύνατα. vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἠθροίσθαι αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλίτας, &c. *dismembrate.* Interpres Latinus vertit *ἱππεῖς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους equitum quingenta millia.* idque non hic modo, ſed & in *Navigio* ſeu Votis cap. 28. fin. Καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὁπλιτικὸν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, *poſtremo tota armatorum ſumma, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia.* Nova profecto militiae ratio ubi equites plus decem partibus peditibus numeroſiores ſunt. Caeterum ut ſtupor ejus, qui tam inficetam terſiſſimi ſcriptoris nobis concinnavit verſionem, amplius pateſcat; is qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἱππεῖς reddit *quingenta millia equitum*, pagina ſeq. fine verba haec, ἱππαρχῶ γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφαίνω, vertit, *Nam te quinque millibus equitum praeficiam*; recte quidem, ſed ita, ut paucisſimis lineis ante, ſe turpiſſime dormitaſſe, ipſe quaſi confiteatur. I nunc, Lector, & verſionibus tuto crede. *J. J.*

Ὁπλιτ. ἢ πεζοὺς] Cum ὁπλίτας & πεζοὺς mox diſtinguat, hic etiam ita diſtingui par erat. *M. du S.*

84. Τῇ τράχωνι] Id eſt aſperam regionem, a τράχων eſt Τραχωνῖτις, ſubintellecto γῆ. *F. G.*

Τράχωνος] Vid. Ier. β. c. 30. unde diſces, non eſſe nomen urbis, quod *Eraſmo* fraudi fuit. *M. du S.*

Τῇ Τράχωνι] Τῇ Τράχωνος unciali T inchoatum habebant Edd. quaſi nomen proprium eſſet, id praecunte *Solano* mutavi in hac Edit. *J. F. Fr.*

γαι· εἰ δέ μοι ὑποσχοιο τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτιν, ὅτε τἄλλα ἀναξίῳ ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακράν σοι ἥξω, τὴν κεφαλὴν αὐτῶν κομίζων. Ὑπισχνοῦμαι, ἔφη ὁ βασιλεύς, μάλα ἡδέως γενόμενος· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τῷ ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλλως ὑπέπτησσεν ἀεὶ τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὄμοσον, ἔφη, ἢν μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καί τις ὑπίδηται τῶν ὁρώντων ἐφ' ὅτῳ ὀρκομοτοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεως τουτὶ εἰσελθόντες, ὀπισθεισάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδείς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δέδια μὴ προθύσηταί με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη προβεβλημένος. Εἰσίωμεν, ἔφη ὁ βασιλεύς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι πορρωτάτω· μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεών, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω· ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπισχὼν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὡς μὴ βοήσειε, παίει πρὸς τὸν μαστόν· εἶτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλήν, κατὰ τῆς χλαμύδος ἔχων, ἐξῆλθε, μελλοῦ ἀναλεγόμενος ὅθεν αὐτῷ. καὶ ἀναταχέως ἥξειν λέγων, ὡς δὴ ἐπί τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου. καὶ ὅτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον [a] καλλελοίπει τὸν ἵππον, ἀναβὰς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν Σκυθίαν. δίωξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ, ὑπολυ ἀγνοησάντων τὸ γεγονὸς τῶν Βοσποριανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων.

vero mihi promiseris alteram filiam tuam Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita multo post veniam caput tibi illius adferens. Promitto, ait rex, valde perterritus, qui causam irarum Arsacomae, de nuptiis, sciret, & alioquin semper formidaret Scythas. Lonchates vero *jura*, inquit, *servaturum te pacta, neque negaturum*. Hic, dum ista jam fierent, & ille extensa in caelum *manu* jam juraturus esset, *Ne hic*; inquit, *ne quis forte videntium suspicetur, qua de re juremus: sed in hoc Martis templum ingressi, clausis post nos januis juremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arsacomas, metuo ne ante bellum me caedat, qui manum non parvam jam circa se habeat. Intremus*, rex ait: *Vos vero longissime recedite, neque in templo adsit quisquam, quem ego non vocavero.* Cum vero ipsi quidem intrassent, recessissent autem satellites: stricto acinace, altera manu os ne clamaret occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput abscissum tegens chlamyde exit, inter *exeundum* velut loquens cum illo, & statim se rediturum, dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et sic delatus ad illum locum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conscenso Scythiam curriculo repetit. Ac ne quidem persecutus illum quisquam est, quid actum esset diu ignorantibus Bosporanis: tum ubi rescissent factiose de regno decertantibus.

Ταῦτα μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τὴν

51. Atque ista quidem Lonchates fecit, im-

a Ὀρκομοτοῦμεν] Et sic esse in *Fl.* ac *Pr.* notat *M. du S.* Sed & est in *J. P. H.* &c. b Καλλελοίπει] Consentire *Fl.* notat idem.

14. Ἤ μὴν] *Par.* ἦ cum puncto subscripto: sine illo *Fl. J. H. S.* Omnes tamen discretim. Alibi ἦμεν junctim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius vero esse jurandi formulam. Sed quis non videt vanam hanc esse differentiam? Et recte ἤ μὴν disjungi, & ὄντως significare, satis docuit *Budd.* in Comment. p. 520. f. & 521. *J. F. R.*

64. Ὁμόσασθαι ἐμέλλοντος τοῦ Ἀλανοῦ &c.] Erasc.

implevitque promiſſum tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipſa via, quid in Boſporo geſtum eſſet, pervenit ad Machlyes, & annuntiata primum morte regis, *Civitas*, inquit, *te, Adyrmache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praeſens auxilium: puella vero poſt te in plauſtris ſequatur. Facilius enim ſic Boſporanorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam ſi viderint. Ego vero Alanus ſum, & virginis a matre cognatus: etenim noſtri generis Maſtiram duxit Leucanor: Et jam a Maſtirae tibi fratribus venio, qui ſunt in Alania, hortantibus te, ut quam celerrime venias in Boſporum, nec patiare transferri imperium in Eubiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis ſemper amicus, infeſtus autem eſt Alanis.* Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum ſimilis, communia enim iſta Alanis & Scythis, niſi quod non omnino Scytharum inſtar comati ſunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam ſimilem ſe iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scytha comatum eſſe Alanum. Propter iſta ergo fides illi habita, putatusque Maſtirae ac Mazaeae cognatus eſſe.

52. *Et jam*, inquit, *Adyrmache, paratus ſum vel ire tecum in Boſporum, ſi volueris, vel manere, ſi opus ſit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim*, ait Adyrmachus, *te, conſanguineus qui ſis,*

ἐπόχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμα ϖροδοὺς τ κεφαλὴν τῦ Λευκάνορ. ὁ Μαχέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκύσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενόμενα, ἦκεν [e] ἐς τὺς Μάχλυας, ϗ ϖρῶτ ἀγγείλας αὐτοῖς τ Φόνον τῦ βασιλέως, Ἡ ϖόλις δὲ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ὅπι τ βασιλείαν καλεῖ, ὥϛε σὺ μ ϖροελάσας, ϖαραλάμβανε τ ἀρχὴν, τέλαραγμδίοις τοῖς ϖράγμασιν ὀϕιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι ὅπι τ ἁμαξῶν ἑπέδω, ῥᾷον γ ὕτω ϖροσάξεις Βοσποραν ῶν τὺς ϖολλὺς, ἰδόντας τ Λευκάνορ θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, ϗ τῇ ϖαιδὶ ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· ϖαρ' ἡμῖν γ ὖσαν τ Μάϛειραν ἠγάγετο ὁ Λευκάνωρ· ϗ νῦν σοι ἥκω ϖρὸ τ Μαϛείρας ἀδελφῶν, τ ἐν Ἀλανίᾳ, ϖαραϗελευομένων, ὅτι τάχιϛα ἐλαύνειν ἐπὶ τ Βόσπορον, ϗ μὴ ϖρεῖδεῖν ἐς Εὐβίοτον ϖρελθῶσαν τ ἀρχήν· ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθ Λευκάνορ, Σκύθαις μ ἀεὶ φίλ ἐϛὶν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθετ. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μαχέντης, ὁμόσκευ ϗ ὁμόγλωττ τοῖς Ἀλανοῖς ὤν· κοινὰ γ ταῦτα Ἀλανοῖς ϗ Σκύθαις· ϖλὴν ὅτι ϑ ϖάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσϖρ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μαχέντης ϗ τῦτο εἴϗαϛο αὐτοῖς, ϗ ἀποκεκάρϗ τ κόμης, ὁπόσον εἰκὸς ἦν ἔλαϛον κομᾶν τ Ἀλανὸν τῷ Σκύθῃ· ὥϛε ὀπιϛεύετο ἀϕ' ταῦτα, ϗ ἐδόκ Μαϛείρας ϗ Μαζαίας συγγενὴς εἶναι.

Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἕτοιμ ἅμα σοι ἐπὶ τ Βόσπορον, ἢν ἐθέλῃς, μένειν τε εἰ δέοι, ϗ τ ϖαῖδα ἄγειν. τῦτο, ἔφη, ϗ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχ, ἐθελήσαιμ' ἂν, ἀϕ' αἵματ ὄντα σε Μαζαίαν

[e] Ἐϛὶ] Εἰ male *Fl.*

raſmus: *eodem cultu, eademque cum Alanis lingua.* Sed ὁμόσκευ eſt, qui eodem genere armorum utitur, ut apud *Thucydidem.* Ὅμοιοι τοῖς Σκύθαις ὁμόσκευοι, *iisdem armis utuntur, quibus Scythae.* Σκύθης Graecis ſaepe ſunt arma. *J.G.G.*

77. Ἀϕ' αἵματ] Belgiciſmum ſimilem cum hoc Graeciſmo comparat Frater cariſſ. *G.O. Reitz.* in Belg. Graeciſſ. p. 427. Adducto hoc Luciani loco, & *Homer.* Il. Z. 211. Τοίτης τοι γενέης τε ϗ αἵματ ἐξ ἐμεῦ εἶσι. Item T. 105. — οἷϑ' αἵματ ἐξ ἐμεῦ εἶσι, ubi

ζαίαν ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἴῃς ἐπὶ [a] τὸν Βόσπορον, ἱππεῖ ἑνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγίνετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυνε, παραδὺς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὖσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ τὰ ἁμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νὺξ κατέλαβεν, ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ἵππον (ἑτεθεραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἱππέα ἕπεσθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι πρὸς τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἐπιστραπόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, διαναπαύων μέλαξιν τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων εἰς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τοῦ δρόμου, μικρὸν ὕστερον ἀπεθανέτη.

Ὁ δὲ Μακέντης, ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμᾳ, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν χάριν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντος, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοιόν δέ ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθεῖσαν πολὺ αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς ἕνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἴ [c] τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος ὑπὲρ ἑαυτοῦ γε

puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum in Bosporum, equite uno plures fuerimus: si vero uxorem mihi adducas, multorum instar mihi fueris. Haec facta sunt. Atque ille quidem discessit, tradita Macentae, quam deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plaustro ipsam duxit. Cum vero nox ingruisset, ea in suum equum imposita (paraverat autem alium unum equitem, qui se sequeretur) cum ipse quoque insiluisset, non jam juxta Maeotin pergit: sed versus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interposita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas peregit. Atque equus illi, cum finito cursu paullum stetisset, moritur.

53. Macentes vero in manum tradens Mazaeam Arsacomae, *Habe tibi*, inquit, *a me etiam promissum.* Illo autem ad insperatum adeo conspectum perculso, & gratias agente, *Desine*, inquit Macentes, *alium me a te facere. Quod enim gratias mihi eorum nomine, quae feci, agis, id ejusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam servaverit, & benigne curaverit laborantem. Proin ridiculi nos quoque egerimus, si olim permisti, & quoad ejus fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse putemus, si qua pars nostri inutile quidquam pro toto corpore fecerit, pro se enim*

a Τὸν] Articulo caret *Fl.* b Ἑτεθεραπεύκει] Et sic *Fl.* cum reliquis. c Τὸ] Adesse artic. in *Fl.* & *Fr.* ac- que ac in *J*, notat *Solan.* Adest autem & in *P. H. S.* &c.

Scholiast. ἀντὶ τοῦ σπέρματος, γόνος. Additque adeundum *Elsner.* ad Act. Apost. XVII. 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item *Wolfii* curas, ad Euang. Joan. I. 13. Plura adderem, nisi res foret nota. *J. F. R.*

91. Ἐτέλεσεν ἐς] Subaudi ὁδὸν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν. *Pharsalum pervenit.* Thucyd. [IV. 78.] *F. G.* Ade Nostrum T. I. *Tim.* §. 20. Τελῶν ἐπὶ τὸ τέρμα. Et passim alibi. *J. F. R.*

3. Ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά.] An ὥσπερ ἂν εἰ ἡ ἀριστερά; &c. *F. G.*

20. Εὐδίστου ἐ μετ'] Delendum videtur ἐ. *F. G.* Certe alterutrum necessario delendum; eodem tamen redit, num μετ' ἐ πολὺ legas, cum *Basil.* an ἐ μετὰ πολὺ cum *Fl.* quam secuti sumus ut antiquiorem. *J. F. R.*

Ibid. Οὐ μετὰ πολὺ] Sic *Fl.* Reliquae Edd. & ipse P. ἐ μετ' ἐ πολύ, nisi quod *B2.* μετ' ἐ πολὺ, habeat, quod

enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arsacoma.

54. Adyrmachus vero auditis insidiis in Bosporum non jam perrexit; jam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in patriam ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irruit, adducens omnes quidem *sui imperii* Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cujusque generis vicies millenos. Conjunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant: quorum tertia pars jaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo stipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equitibus, impetum eorum Arsacoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emisso duximus. Cum diu fortiter pugnatum esset, jam cedere nostri, jam perrumpi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa quidem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum neque Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna sagittarum jaculorumque vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui

ἔπραξε, μέρος ὂν τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. [d] οὕτω μὲ ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμᾳ χάριν ὁμολογήσαντι.

Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ἐπιβουλὴν, εἰς μὲ τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν (ἤδη γὰρ Εὐβίοτος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν [e] αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, μετὰ τὰ ὀρεινὰ ἐσέβαλεν εἰς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίοτος [f] οὐ μὲν πολὺ καὶ αὐτὸς εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲ τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίοτος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἱππόλοξος. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδοὺς ἐν τῇ Βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) οὐ πολλῷ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἵπποις συναθροισθέντες, ὑπεμείναμεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἴδομεν αὐτοὺς, ἀντεπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ Φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνυ σαφῶς ἡττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἥμισυ, ὅπερ καὶ ἔλαττον, περιεχόντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἐκόπτον πανταχόθεν, ἀφθόνως ἀφιέντες τῶν οἰστῶν καὶ ἀκοντίων, ὥστε πάνυ ἐπονεῖτο ἡμῶν οἱ περι-

[d] Οὕτω] Οὕτως *Fl.* [e] Αὐτοῦ] Sic *Fl. Bz. H.* & *S.* Αὐτῶν *J. P.* [f] Οὐ μὲν πολὺ] Ita *Fl.* recte. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. Excepta *Bz.* quae μετ' οὐ πολὺ. In marg. *MW.* adscriptum: superfluit οὐ.

quod genuinum censeo. *M. du S.*

28. Αὐτοτελεῖς] *Suis sumptibus viventes.* F. G.

36. Εἰς δύο διεκόπη] Hanc phrasin probat contra *Gatakerum* Rev. *Elsnerus* ad Euang. Marc. XV. 38. ubi habemus: καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Luciani, item alia ex ejusd. *Dial. Meretr.* XIII. post med. & *Deor. Dial.* VIII. pr. Item *Sympos.* c. 44. ubi διῶλε τὸ κρανίον — εἰς δύο, videbimus, item ex *Demosth.* Phil. IV. p. 58. Nec non *Polyb.* L. 2. c. 16. addit, qui plenius, καζεῖ) εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη saepe abest in hac & aliis locutionibus (de qua ellipsi vid. *L. Bos* Lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. ἢ πῶς τὸ ἀνθρώπου τοῦτο εἰς μέρη καταῤῥαγὲς ἰματίων φορᾷ; *J. F. R.*

48. Πε-

προεκεχειρισμένοι, καὶ ἤδη προίεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα.

Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, πρωτοκινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυραχθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λογχάτης, ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῷ εἰς τὸν ὦμον· ὅθεν αἰδόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ ἄπεισι καταλιπὼν τοὺς φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμβοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, ὥστε τοὺς Μάχλυας μηδὲ ὑποστῆναι τὸ ῥόθιον τοῦ θυμοῦ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ ἀναλησάμενος τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας προσκαλέσας, ὥρμησεν ὅπῃ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ κατάξας τῇ κοπίδι [a] διὰ τὸν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ Ἀλανικὸν [b] οὐ μετὰ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ὅπῃ τούτοις· ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξήλθομεν ἂν ἐπὶ πολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νὺξ τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἱκέται παρὰ τῶν πολεμίων ἦκον ἐδέοντο φιλίαν ποιεῖσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν ἐπετέλεσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες δὲ ὁμήρους δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ

ita concluſi tenerentur, jamque multi arma projicere.

55. Forte fortuna in his erant Lonchates atque Macentes, jamque vulnerati, cum primi ſe periculis obtuliſſent, ambuſto *falarica* femore Lonchates, Macentes autem percuſſo ſecuri capite, & haſta humero. Quod ſentiens Arſacomas, qui inter nos reliquos verſaretur, indignumque ratus, ſi relictis amicis abiret, admotis equo calcaribus, & ſublato clamore, per hoſtes infenſa copide equitat, ut neque animoſum illius impetum ſuſtinerent Machlyes, ſed transeundi facultatem illi darent. At ille recuperatis amicis hortatus omnes irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem copide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid erat Machlyum, neque ita multo poſt Alani quoque diffugiunt, & poſt hos etiam Graeci. Sic de novo nos ſuperiores, perſecuturi illos amplius & caeſuri eramus, niſi nox opus intercepiſſet. Poſtridie ſupplices ab hoſtibus veniunt amicitiam ſecum fieri petentes, Boſporani duplum pendere tributum polliciti, Machlyes dare obſides parati; Alani ve-

a Παρὰ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in *F. P. H. B2. S.* &c.. πολὺ cett. & P. male.

b Οὐ μετὰ πολὺ] Sic iterum reſtitut. ex *Fl.* Οὐ μετ' ὀλίγον cett. & P. male.

48. Πυραχθεὶς] Corrupta haud dubie vox. Cujus poſterior pars Τρωθεὶς fuit; ſed quaenam alia vox ſub πυραχ. lateat, ſine Codicum ope meum hic divinare non eſt. Forſan tantum παρατρωθεὶς, forſan καταστρωθεὶς ſcripſerat. In Libris nihil ſubſidii. *M. du S.*

55. Κοπίδα διηρμένος] At ſupra c. 9. circa fin. habuimus διηρμένα una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus ſum, quod id reliquerim, ut in Edd. inveni; nam & ſic ſcribitur apud LXX. *Dan.* 2. 14. At in hoc *Tox.* c. 40. pr. διηρμόσω exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diverſam ſcripturam retinui, quia utraque videtur bona. *F. F. R.*

74. Ἐσπείσθημεν] In omnibus antea legebatur ἐπείσθημεν; ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri poſſit recepta ſcriptura. Quid σπένδομαι valeat, notius eſt, quam ut moneam. *M. du S.*

Ἐπείσθημεν] Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes Edd. & Codd. mutarem; maxime propter ſequens δόξαν, ex quo magis conſequitur, reliquis ex opinione aut ſuffragio Arſacomae perſuaſum, ut idem ſentirent. Etſi enim σπένδομαι egregium eſt, quum de pace aut foedere ineundo agitur; ut ap. *Herodian.* 2. 12. 5. καὶ πιστὰ γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς τὸν Σεβῆρον. *literas miſit, quibus foedus pangeret cum Severo.* (ſeu malis conſtruere, *literas miſit ad Severum.*) quis demonſtraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur. Sed inventis noſtris nimis gaudentes nobis de felici ſucceſſu nimis etiam ſubito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et neſcio, an quidem ἐσπείσθημεν ſic paſſive pro

vero pro iſta invaſione Sindianos, a longo inde tempore a nobis diſſidentes, in poteſtatem noſtram ſe redacturos recipiebant. His conditionibus perſuaderi nobis paſſi ſumus, cum primo omnium ita viſum eſſet Arſacomae & Lonchati, & ipſis tractantibus univerſum negotium, pax facta eſt. Talia, Mneſippe, audent facere pro amicis Scythae.

56. MNES. Omnino tragica, Toxari, & fabulis ſimilia. Atque ignoſcat mihi Acinaces ac Ventus per quos juraſti. Si quis enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus. TOX. Quin vide, generoſe, ne invidia ſit illa veſtra credendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a Scythis novi. MNES. Modo ne longa *nimis*, vir optime, nec ita ſolutis uſus ſermonibus, ut modo ſurſum deorſum Scythiam Machlyanemque percurrens, & abiens in Boſporum rediensque deinde, meo omnino ſilentio abuſus es. TOX. Obſequendum hac quoque in re eſt tibi legislatori, ac dicendum breviter, ne fatigeris, ſi auribus oberrare nobiſcum cogare.

57. Potius audi, quae mihi ipſi amicus, Siſinnes nomine, praeſtiterit. Cum enim Athenas domo proficiſcerer Graecae diſciplinae cupiditate, in Ponticam Amaſtrin navigavi: opportune autem objecta eſt e

ἀντὶ τ ἐφόδε ἐκείνης, Σινδιανὲς ἡμῖν χειρώσαλ ὑπέσησαν ἐκ πολλῦ διεσῶτας. ἐπὶ τύτοις ᶜ ἐπείσθημεν, δόξαν πολὺ πρότερον Ἀρσακόμᾳ κ Λογχάτῃ· κ ἐγένελο εἰρήνη, ἐκείνων πρυλαγευόντων ἕκαστα. τοιαῦτα, ὦ Μνήσιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲς τ φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, κ μύθοις ὅμοια, κ ἴλεως μ ὁ Ἀκινάκης κ ὁ Ἄνεμ@ εἶεν, ὃς ὤμοσας, εἰ γῦν τις ἀπιστοίη αὐτοῖς, κ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν. ΤΟΞ. Ἀλλ' ὅρα, ὦ γενναῖε, μὴ φθόν@ ὑμῖν ἡ ἀπιστία ᾖ, πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν κ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα. ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ ὕτως ἀφέτοις χρώμεν@ τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω κ κάτω τ Σκυθίαν κ τ Μαχλυανὴν περιόδ@ ἰὼν, κ εἰς τ Βόσπορον ἀπιὼν, εἶτ' ἐπανιὼν, πάνυ μ καλεχρήσω τῇ σιωπῇ. ΤΟΞ. Πιστέον κ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, κ μακρὰ βραχέων λεκτέον, μὴ κ κάμῃς ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπεριφερόμεν@.

Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα φίλ@, Σισίννης τέτνομα, ὑπηρέτησεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῆειν οἴκοθεν ἐπιθυμίᾳ παιδείας τ Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα εἰς Ἄμαστριν τ Ποντικήν· ἐν προσβολῇ δὲ ὅτι τοῖς ἀπὸ Σκυθίας

ᶜ Ἐπείσθημεν] Conſtans lectio. Ἐσπείσθημεν corrigit *M. du S.*

pro medio dicatur. Nam quum *Thucyd.* III. 111. p. 234. ait: Ἐν τούτῳ δ' οἱ Μαντινῆς, κ οἱς ἐσπείσω, — ἐξελθόντες ἀπῆσαν. *Interea vero Mantinenſes, & ceteri, quibus ex pacto poteſtas facta — egreſſi abierunt*, alia res eſt. *J.F.R.*

80. Μύθοις ὅμοια] At revera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex *Hiſtoria Timurbeki*, nuper Gallice e Perſica Cherefeddini Ali verſa & edita luculenter, ſi non legiſti, ut perſpicias auctor tibi ſum, quo mores adeo a noſtris abhorrentes pro fabulis non habeas. *M. du S.*

81. Οὓς ὤμοσας] Supra enim c. 38. hujus *Dial.* dixerat: ὁ μὲν γὰρ τ Ἄνεμον @ τ Ἀκινάκην — ὃ σοι δικαῖον @ ὁ Ἄνεμ@ @ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; *J.F.R.*

97. Ἀθήναζε ἀπῆειν] Conf. ſupr. Σκυθ. c. 1. & 4. *M. du S.* Si propter factum ipſum, bene. Si ad probandum uſum τῦ Ἀθήναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni eſt momenti; nam & frequentatur aliis, ut *Alciphr.* III. Ep. 51. atque aliis. *J.F.R.*

99. Ἐν προσβολῇ] Cl. *Hemſterh.* rurſus in marg. monuit videnda. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 408. No. 83. Habet autem *Thucyd.* VI. c. 48. ὁ πόρος ᾧ μάλιστα @ προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τ Σικελίας. Ibique *Dukerus* hoc Luciani pluraque alia ex ipſo *Thucyd.* adfert, unde haec vox probetur, illuſtretur. Addam tantum inde verba Scholiaſtae ad IV. c. 53. No. 48. Προσβολὴ, ait, αὐτὶ τῦ προσόρμισις @ καλωγωγὴ. ἐκβίβασις. *J.F.R.*

Θίας προσπλέουσιν ὑ πολὺ ἡ Καράμβεως ἀπέχουσα ἡ πόλις. εἵπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὤν. ἡμεῖς μὲν οὖν καλαγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμνὶ σκεψάμενοι, κἀκ τῶν πλοίων ἐς αὐτὴν μεταστευασάμενοι, ἠγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ κλῶπές τινες ἀναστάσαντες τὸ [a] κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μηδὲ τὰ ἐς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀρκέσοντα καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὖσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δόξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὀφείλοι ἡμῖν τις Δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ [b] τάπιδας τινὰς, καὶ τἄλλα ὁπόσα εἴχομεν.

Ἐσκοπούμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι [c] πράξομεν, ἄποροι πανταπάσιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· καὶ μοι ἔδοκει, ὡς εἶχον, αὐτῇ σθῆτι ἐς τὴν πλευρὰν τὴν ἀκινάκην ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγεννές τι [d] πιεῖν ἢ φαγεῖν, λιμῷ ἢ δίψει τελευτῆσαι. ὁ δὲ Σισίννης παρεμυθεῖτο, καὶ ἱκέτευε μηδὲν τοιοῦτο ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ὀψωνήσειν ἔλεγεν, [e] ὅθεν ἐξομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ λιμνῶν παρεκόμισε, καὶ ἦκεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μιαροῦ ὀψησόμενον. ἅμα δὲ περὶ ὄρθρον καὶ ἡ ἀγορὰ εἶδε πομπήν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μονομαχεῖν δὲ ἔτοι ὑπὲρ μιαροῦ ἀν-

1 Scythia navigantibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur me Sisinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diversorio ad portum quaesito, sarcinulisque de navi in illud translatis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero fures quidam claustris detractis omnia efferunt, ut nec tantum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficeret. Domum ergo reversis, audito quid factum esset, in jus vocare vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non placuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si diceremus abstulisse nobis aliquem Daricos quadringentos, & vestem multam, & stragula quaedam, & quae habueramus reliqua.

58. Deliberabamus autem de praesenti conditione nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e vestigio adacto in latus acinace de vita abire prius, quam humile quidquam fame aut siti subigente admitterem. At Sisinnes consolans me supplicabat, ne quid tale facerem: se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de portu bajulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Altero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut dicebat, fortium & honestorum juvenum. Hi autem pecunia auctorati gla-

a Κλεῖθρον] Ex emend. *Solan.* Κλεῖτρον Edd. priores. b Τάπιδας] Δάπιδας *Fl.* c Πράξομεν] Constans Edd. lectio. d Πιεῖν ἢ] Πιεῖσα *Fl.* male. Πιεῖν ἢ *H2.* e Ὅθεν] Deest in *Fl.* Adest in cett. Edd. & P. f Ἔξομεν] Hoc verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat *M. du S.*

1. Καράμβεως] Promontorium est Asiae, de quo vide *Strabonem* Lib. II. p. 124. &c. *M. du S.*

3. Ἡμεῖς μὲν οὖν καλαγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμνὶ σκεψάμενοι, κἀκ τῶν πλοίων ἐς αὐτὴν μεταστευασάμενοι ἠγοράζομεν] Ad haec ita notavit Pater. Vertunt jam ab Erasmo *res quasdam importatas in portu spectassemus, in eumque è navi subduxissemus, emimus.* Immo καλαγωγή, καπάλυσις, παιδεῖον, ἔμπορα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt & eo farcinas deposuerunt ipsi ἠγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. *Hesych.* ἠγοράζειν, τὸ ἀγορᾷ χρῆσθαι. *Aristophanes* Ἀνησιφάτῃ pag. 860. Lugd. edit. Ἀγοράσω γ' ἐγὼ τοῖς ἵπποις ἔξω Ἀμεσγεῖτον. *Thucydides* lib. VI. pag. 214. Καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν, ubi Scholiastes perinde ut *Hesychius* interpretatur. *Herodotus* Melpomene cap. 78. εἶχον δ' ἂν ταύτην Graecam vestem, ἠγόραζε. Et cap. 164. καὶ μιν Βαρκαῖοι τὸ ἄνδρες καλαμαῦται ἀγοράζουσι, πείθουσι. *Euterpe* cap. 35. Ἐν τοῖσι οἱ γυναῖκας ἀγοράζουσι ἐκ καπηλείου, etsi hic vertant *negotiantur.* (Adde Cl. *Salmas.* de Usur. p. 339.) *J. G.*

Ibid. Καλαγωγήν] *Sedem, diversoriolum.* *F. G.*

7. Ἀνα-

gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Jamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad me, &, *Ne amplius*, inquit, *pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die divitem te reddam.*

59. Haec dixit. Atque aegre interjecto tempore vitam tolerantes, instante jam spectaculo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumtum velut ad jucundum quoddam novumque spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Jamque spectamus assidentes, primo bestias jaculis confici, & exagitari canibus, & in vinctos quosdam homines, maleficos, ut conjiciebamus, immitti. Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam juvenem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare vellet, progrederetur in medium, pugnae pretium accepturus drachmas decies mille: hic surgit Sisinnes, ac cum desiliisset, pugnaturum se recipit, arma poscit, & mercedem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in manus mihi tradit: ac, *si quidem*, inquit, *vicero, Toxari, simul abimus, habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepulto ad Scythas revertere.* Ad haec plorabam equidem.

60. Verum ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non imposuit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur ipse, curvato ense succisus

ὁμολογηθέντες, ἐς τρίτην ἡμέραν ἀγωνιεῖσθαι ἔμελλον. ἐγὼ δὴ τὰ πρῶτα ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτὸς ταραττόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμέ, μηκέτι, ὦ Τόξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς τρίτην ἡμέραν πλούσιόν σε ἀποφανῶ.

Ταῦτα εἰπὼν, ἐγὼ πονήρως τὸ μέλλον ἀποζήσαντες, ἐντὸς ἦδη τοῦ θεάτρου, εἰσιόμεθα ἐγὼ αὐτοί. προσγελάσας γάρ με ὡς ὅτι τερπνόν τι καὶ πρόσδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον· καὶ καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία καλαχοντιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διακόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους δεδεμένους ἀφιέμενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καί τινα προάγων ὁ κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς λήψόμενος μυρίας, μισθὸν τοῦ μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σισίννης, καὶ καταπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ ὅπλα ἤτει. καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ φέρων, ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲν κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι, εἶπεν, ἅμα ἀπιμεν, ἔχοντες τὰ ὑπάρχοντα· ἢν δὲ πέσω, θάψας με συγχώρησον ὀπίσω εἰς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ὅτι τούτοις ἐκώκυον.

Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ὑπὸ γυμνῆς τῆς κεφαλῆς καλὰς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶτον τιτρώσκει αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην,

7. Ἀναστάσεως] Conf. infra Συμπόσ. c. 20. f. *M. du S.*

8. Καλῶν] Omnes Libri habebant hic καλὸν; quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepsit. Vide Ἀλ. c. 29. & Εὐχ. c. 42. *M. du S.*

18. Προέξομαι] Pro προέξομαι, nescio an satis recte. Certe non memini me sic usurpatum legisse. *M. du S.*

28. Παμπόν] *Quintil.* Decl. IX. *Cum ostentata per arenam perituroruin corpora mortis suae pompam ducerent.* Vide & *J. Capitol.* in M. Aurelio c. XIX. *M. du S.*

30. Ἀνδρολογηθέντες] Ἀνδρολογεῖν *milites conscribere, Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. Ubi diligentiss. *Bergler.* ex *Hesych.* suam versionem; ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2. *Macab.* XII. 43. *J. F. R.*

43. Διδυμώσι] Rarius hoc, sed fiebat tamen: praesertim in Christianos. Mos a Romanis invectus, cujus alibi etiam meminit: ut Ἀλεξ. c. 44. &c. *M. du S.*

57. Οὐ κατέθηκεν] Conf. *Dial.* seq. Ὀν. c. 3. *M. du S.*

60. Καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην] Ἀδύνατος *gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὸν ἰγνύαν, aut τὴν ἰγνύ. dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς. *J. G. G.*

[a] ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔρρει πολύ· ἐγὼ δὲ προελεθνήκειν ἤδη τῷ δέει. θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸ ἀντίπαλον παίει εἰς τὸ στέρνον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτίκα ἐπεπλώκει [b] πρὸ τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ· ὁ δὲ κάμνων καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ τραύματι, ἐπεκάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μικρᾧ δεῖν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχή· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν ἀνέστησα καὶ παρεμυθησάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφεῖτο ἤδη νενικηκώς, ἁρπάμενον αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπιπολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μοι, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν Σκύθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφήν, χωλὸς δέ ἐστιν ὅμως [c] ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρεισιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τῆς μάχης τοῦ Σισίννου.

Πέμπτον ἔτι σοι τὸ [d] Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος, παύσομαι. ἦκέ ποτε καὶ οὗτος ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα, καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ὀπταστίδιον ἄρρεν, τὸ δὲ ἕτερον κόρη [e] ἑπτέτις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἑταῖρος αὐτοῦ Γυνδάνης, οὗτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ [f] τοῦ τραύματος, ὃ ἐτέτρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ λῃστῶν, ὀπισθόντων σφίσι διαμαχόμενος καὶ πρὸς αὐ-

poplitem, ſanguis ut copioſus profluereret; & ego prae metu pene ante mortuus eſſem. At ille obſervans inferentem ſe audacius adverſarium, percuſſum illius pectus transadigit, ut ſtatim ante pedes illius concideret: ille autem feſſus & ipſe vulnere, inſidet mortuo. Et parum aberat, quin ipſum quoque anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem & conſolatus ſum, & cum jam pro victore dimitteretur, ſublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit ille quidem, & eſt nunc adhuc in Scythis, ducta ſorore mea, claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mneſippe, non inter Machlyes neque in Alania factum eſt, ut teſtibus careat, & fides illi queat negari; ſed multi adſunt Amaſtrianorum, qui meminerunt pugnae Siſinnis.

61. Quinctum tibi adhuc Abauchae facinus cum narravero, deſinam. Venit quondam hic Abauchas in Boryſthenitarum urbem, habens ſecum uxorem, quam maxime amaret, & liberos duo; alter lactens adhuc puer erat, altera autem ſeptem annorum puella. Socius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem aeger etiam a vulnere, quo percuſſus erat in via a latronibus, impetum in ipſos facientibus: dum enim contra hos repugnat, feritur illi femur,

a Ἰγνύην] Sic Edd. Ἰγνὸν *Graev.* b Πρὸ] Πρὸς male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. c Ἀπὸ] Ὑπὸ marg. *A1.* Sed vulgata praeſtat. d Ἀβαύχα] Et ſic eſſe in *Fl.* monet *M. du S.* e Ἑπτέτις] Sic recte *Fl. P. H. Ba. S.* Ἑπτέτις male *J.* f Τοῦ] Deeſt in *Fl.*

61. Ἰγνύην] Ἰγνύαν Noſter ſupra I. *Hiſt.* c. 23. m. ibi vero ex Schol. diſces, recte Clar. *Graev.* ἰγνύαν vel ἰγνὸν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur quam alii, maxime *Hippocrat.* & *Aret.* qui ἰγνύη Ionice ajunt, & *Homer.* quoque ſic ſcribit, cujus Noſter dictionem ſaepe imitatur, quid mali erit, ſi vulgatam ſic relinquamus? etſi ἰγνὸν dediſſe Noſtrum veroſimilius ſit. *J. F. R.*

77. Ἀμαστριανῶν] Fuit cum crederem hujus Dialogi ſcenam Amaſtrin; aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi revera ſcriptum, ubi de Scythis tot inaudiiſſe probabile ſit. Neque enim ut haec omnia ficta ſint, a me facile impetrabis; praeſertim cum Lucianum, in his oris fuiſſe ex Ἄλεξ. c. 57. ſatis conſtet. Sed obſtat quod ſupra c. 57. Amaſtrim iis deſcribit verbis, quae ſatis oſtendunt ibi non dici haec. Conjiciebam tunc, legendum πατρίων, pro πάντων. Nunc autem Athenis ſcenam hujus Dialogi eſſe puto, ubi mercatores ſatis multi Amaſtriani inveniri poterant, a quibus quaeri id poſſet. *M. du S.*

99. Διαπαίσας] Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐπιπαίειν pro *ingredi*, *ſe intrudere*, *Ariſtoph.* Plut. 804. Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπιπαίσασαν, quod *Scholiaſt.* exponit: εἰσπηδῆσαι, εἰσβλῦσαι. Eund. *Ariſtoph.* loc. adducit Cl. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. p. 408. quo probet ſuſpicionem ſuam, etiam in Lucian. *Sympoſ.* (c. 8. vel 9.) ut in illo *Dial.* videbimus) ἐπισπάσασαν legendum, pro vulgato ἐπισπάσασαν. Nam licet ἐπισπᾶν pro *fuga* cla-

mur, ut neque insistere prae dolore posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim in suprema contignatione diversabantur, incendium oritur magnum; clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excitatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque saluti suae consulere jussisset, sublato *in humeros* amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebatur. Mulier autem infantem gerens sequuta est, sequi se jussa puella: atque ipsa semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea objiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, *Verum*, inquit, *liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, boni ne hi futuri sint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benivolentiae experimenta praestiterit.*

62. Dixi, Mnesippe, de magno numero quinque istis depromtis. Jam tempus fuerit judicari, utri nostrum lingua vel

τὺς, ἐλαύνε) εἰς τ μηρὸν, ὥστε οὐδὲ ἑστάναι
90 ἐδύναλο ὑπὸ τ ὀδύνης· νύκτωρ δὲ καθευδόντων (ἔτυχον γ ἐν ὑπερῴῳ τινὶ καλοικοῦντες) πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίστα), καὶ πάντα περιεκλείετο, καὶ περιεῖχεν ἡ φλὸξ ἀπαλαχόθεν τ οἰκίαν· g ἐνταῦθα h δὴ ἀνεγρόμε-
95 νος ὁ Ἀβαύχας, καὶ λιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τ γυναῖκα i ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος, καὶ σώζειν k αὐτὴν περιελευσάμενος, ἐρήμης τ ἑταίρου, κατῆλθε, καὶ ἔφθη l διεκπαίσας, καθὸ μηδέπω τελέως ἀπεκέκαυλο ὑπὸ τῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἵπετο, ἀκολουθεῖν κελεύσασα καὶ τ κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τ ἀγ-
5 κάλης, μόλις διεπήδησε τ φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, πάλιν μικρὸν ἐλθοῦσα κἀκείνη ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ὠνείδισέ τις ὕστερον τ Ἀβαύχαν, διότι προδὺς τὰ τέκνα, καὶ τ γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν,
10 Ἀλλὰ παῖδας μέν, ἔφη, καὶ αὖθις ποιήσασθαί μοι ῥᾴδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται· ὅτου δὲ φίλου δὲ οὐκ ἂν εὕροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, m οἷος Γυνδάνης ὤν, πεῖράν μοι πολλὴν τ εὐνοίας παρεσχημένος.

15 Εἴρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχειρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἴη χειρίας, ὁπότερον ἡμῶν ἡ τ γλῶτταν ἢ

g Ἐστοῦτα] Ἐστοῦτα male *J.* Recte *Fl.* &c. *h* Δὴ ἀνεγρόμενος] *Coll.* alii Διεγρόμ. Nihil mut. *Fl. J. P.* &c. *i* Ἐκκρεμαμένην] Ἐκκρεμαμενομένην Ex. *Fl.* Vulgatae adsentitur P. *k* Αὐτὴν] Αὐτὸν *P.* sola. *l* Διεκπαίσας] Sic P. & Edd. plurimae. Διεκπέσας *J. Fl.* An διεκπράσας *J. Pell.* Διεκπετάσας marg. *A*1. cum in *Ald.* quoque esset διεκπαίσας. *m* Οἷος Γυνδ. ἐ. π. μ. π. τ᾽ ὠν. π.] Et sic legi haec omnia in C. Abb. *Fl.* & *J.* aeque ac in cett. notat *M. du S.*

94. Διεγρόμενος] Ἀντὶ τῦ διεγρόμενος. G.

olabi inveniatur, ut *Steph.* notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *perrumpere* significans hic longe majorem vim habet, & respondet actui *Aeneae*, patrem ex incendio Trojano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπεσεῖν Nostro potius est *extrudi, ejici*, ut supra *Alex.* c. 19. & *Abdic.* c. 1. vel *excidere voto, exsibilari*, Nigr. §. 9. *J. F. R.*

1. Ἀπεκέκαυλο ὑπὸ τῦ πυρός.] Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, juvante ellipsi in καυλὸ ita explenda, κατ᾽ ἰκεῖνο τὸ μέρος, καθ᾽ ὃ μηδέπω τελείως ἀπεκέκαυλο. Ut ἀποτειχίζειν est muro discludere, qui murus commeatum intercipiat: sic ἀποκαίειν πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. Aft viderint tamen, qui possunt, an non juvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκέκλειστο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρί. Caeterum de verbo διεκπαίειν diligenter egit *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 805. *J. M. G.*

ἢ τ' δεξιὰν ἀποτέμνεσθαι δέοι. τίς οὖν ὁ δικάσων ἔσται; ΜΝΗΣ. [a] Οὐδὲ εἷς, ἐγὼ γάρ· ἐκαθίσαμέν τινα δικαστὴν τῷ λόγῳ· ἀλλ' οἷα δὴ ποιήσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα τέθοξεύκαμεν, αὖθις ἐλόμενοι σκοπὸν βαλοῦμεν, ἄλλους ἐπ' ἐκείνῳ [b] εἴπωμεν φίλους, εἶτα ὅς ἂν ἥττων γένηται, ἀποτέμνεσθαι τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τοῦτο κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεὶ ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἆθλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ἅλλα διπλᾶ πάντα τοιοῦτόν τι λέγω ἐστί; συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὁποῖον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἑξάχειρα, καὶ τριπρόσωπον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκείνους εἶναι, ἅμα πράττοντας πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας.

dextra amputanda sit. Quis igitur judicabit? MNES. Nemo. neque enim arbitrum quemquam disputationis constituimus. Sed scin' quid faciamus? Quandoquidem nunc temere nec ad scopum jaculati sumus, rursus electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem & tu amicitiam laudare visus es, & ego nullam homini hac possessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni potius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici esse e vestigio, & in perpetuum manere satis habemus, victores ambo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una dextra nacti unusquisque geminas, & insuper oculos quatuor, & pedes quatuor, & in universum gemina omnia? Tale quid enim sunt coëuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum essent amici.

63. TOX.

[a] Οὐδὲ εἷς ἐγὼ γάρ] Et haec ita haberi in iisdem, notat *M. de S.* [b] Εἴπωμεν] Εἴπωμεν Ex. *Fl.* Cum vulg. facit P.

26. Ἄγροικον] Adleverat *Solanus* noster conferendum infra *Jov. Trag.* c. 32. Ibi invenies: ἄγροικον τοῦτο εἶπας, καὶ δυσὶν βουΐτυν. *J.F.R.*

30. Ἀγαπῶμεν] *Contenti simus. F.G.* Hoc addidisse videtur, quia *Bourd.* dedit: *nos invicem amplectimur*; Erasmus vero plane omisit. Recte autem *Gujetum* sentire, multis probare liceret; sed contenti simus Nostro, qui supra hoc *Dial.* c. 3. καὶ μὴ ἀγαπῶσι, εἰ ἀλλήλους (διαφυλάξουσι) vulg.) *non contenti aufugisse.* Adde quae supra *Amor.* c. 33. de adverbio ἀγαπητῶς, *vix, aegre*, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad *Amor.* c. 22. No. 20. qui ἠγαπήμεθα vicissim interpretabatur ἠγανακτήμεθα. Nisi tamen active potius ἠγαπῶμεν ibi legendum. *J.F.R.*

32. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης] Socratico & Xenophonteo de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socr. 2, 3. ubi fratres in concordiam revocat, & 2, 4. ubi amicitiam commendat. Ἃ δὲ αἵ τε χεῖρες ἐπάρῃ ἐπιφρονοῦσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προορῶσι, καὶ τὰ ὦτα προσακούσαι, καὶ αἱ πόδες διανύσωσι, τούτων φιλοπονώτατον ἐθέλουσι λαμβάνειν. *J.M.G.*

37. Γηρυόνην] Geryon Erythea Insulae in Gaditano mari rex tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. *G.C.*

ΛΟΥΚΙΟΣ] Lucius hic, quisquis tandem fuit, *Patrensem* se dicit c. 55. ubi de genere suo vitaeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianeum *Tan. Faber*, not. ad Phaedr. 173. C. *Photius* Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX. ubi titulus ejus Libri μεταμορφώσεων λόγοι δώδεκα. Apulejus ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide *Salmas.* prol. ad Exercit. Plin. AG. III. n. n. n. n. & *Lamprid.* Commod. c. 11. ubi Imp. nomen ὄνου &c. Memoratur apud *Philostratum* in Herodis vita p. 556. Lucius quidam ἀνὴρ συβαρίτης... εἰς τοὺς φαυλοτάτους σπουδάζων. Μυσοπώλῃ τῷ Τυρίῳ συμφυσήσας... ἐπιτηδεύσαντος τὴν Ἡρῴδου. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex sequentibus patet, familia-

63. TOX. Bene ſane dicis: & ſic agamus. MNES. Sed neque ſanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad ſanciendam amicitiam noſtram. Praeſens enim diſputatio, & earundem rerum ſtudium, multum ſunt calice illo quem bibitis, firmiora: quandoque non tam neceſſitate quadam & ſanctitate, ſed propoſito indigere mihi videntur. TOX. Laudo iſta equidem: & jam ſimus amici, & hoſpites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, ſi in Scythiam quandoque veneris. MNES. At noris, me non pigraturum longius etiam iter ingredi, ſi tales inventurus ſim amicos, qualem te, Toxari, de ſermonibus tuis cognitum habemus.

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ ὕτω ποιῶμεν. ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου δεώμεθα, ἵ φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ ποιητότερα τοῦ κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαί μοι δοκεῖ. ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὦμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲ σὺ ἐνταῦθα ὅτε ἡ Ἑλλάς, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε ἐς ἡ Σκυθίαν ἀφίκοιο. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν οὐ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλοι τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἵους σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν λόγων.

LUCIUS, SIVE ASINUS.

IN Theſſaliam aliquando eram profectus: erat mihi vero quoddam ibi paternum

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

1 Ἀπήειν ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄν-

---

c *Διάφορος*] Conſentire *Fl.* notat Noſter. Forſan *διάφορος* mallet. quod & ego velim.

2. *Συμβόλαιον*] *Γραμματεῖον. V.*

Baris. *M. du S.*

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ] Non de nihilo videtur, quod apud *Photium* Cod. 129. p. 165. *Hoeſchel.* his vocatur hic libellus Λουκῆς ἢ ὄνος nimirum ut Ἀτθὶς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Caeterum fere eſt ut aſſentiar *Photio* l. c. eo inclinanti e Lucii Patrenſis ampliore narratione hanc breviorem a Luciano contractam, adſperſis hinc inde jocis, quibus non ſerio iſta narrari oſtenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum ſuperſtitione ſecutus videtur Apulejus, cujus ultimo praeſertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quaſi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel ſatyricus potius, Lucianeam. *J. M. G.*

1. Ἀπήειν —— συμβόλαιον] Lucius, qui poſtea Aſinus evadet, ita ſuam ipſius hiſtoriam inchoat, Ἀπήειν ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνθρωπον ἐντυχόντα. Inſcitiſſime Interpres, *Cum ſis Theſſaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum ejus gentis viro, proficiſcerer.* Verte, *Fuit cum proficiſcerer in Theſſaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hoſpitalitatis teſſera cum ejus gentis viro.* De teſſeris illis, beneficio Eruditorum, res nota eſt ac diſcuſſa. *J. J.*

Ibid. Θετταλίαν] Graeciae regionem, cujus montes ſunt 24. nobiliſſimi, flumina quoque inſigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat reſponſa hyemalibus menſibus, & Lariſſa a qua Achilles Lariſſaeus dictus. *G. C.*

(Adſcripſerat huic notae Cl. *Hemſterh.* Patara Lyciae eſt, non Theſſaliae, ut notum.) Hic *Patrae* legend.

2. Συμβόλαιον] Cogitaram hic olim de Teſſera Hoſpitali, ſed fruſtra. Vide *Philoſtr.* p. 549. *Syngraphe*, & *Plat.* Ed. Baſ. 135. B. *M. du S.*

Συμβόλαιον] Severe nimis pronuntiat *Jenſius.* Probare potius debebat, συμβόλαιον etiam dictum pro συμβόλῳ, hoſpitalitatis teſſera. Cauſſa hic itineris indicatur, negotium, ſpeciatim ex contractu, patris. Hanc eſſe τὸ συμβολαίου notionem, & forte unicam, ſatis conſtat ex obſervatis v. g. Qu. *Budaei* p. m. 768. ſeq. *H. Stephani* in Theſ. &c. Sic συμβολαίας δίκας interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditiſſimus *Dukerus* ad *Thucyd.* I, 77. pr. Sic *Plut.* Solo. p. 156. *H. Steph.* obaeratis pollicetur Solon χρέωσιν, agrorum divitionem, ac tabulas proinde novas; ſed feneratoribus βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων, ut rati ſint contractus: huic βεβαίωσιν opponitur p. 158. τῶν συμβολαίων

ἄνθρωπον ὁπιχώριον. Ἵππος δέ με κατῆγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἷς· ἐπορευόμην δὲ τὴν προκειμένην ὁδόν· καί πως ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιόντες εἰς Ὑπαλα, πόλιν Θεσσαλίας, ἐκεῖθεν ὄντες· καὶ [a] ἀλῶν ἐκοινωνοῦμεν, καὶ ἔτως ἐκείνην τὴν δύσβατον ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν, κἀγὼ ἠρόμην τοὺς Θεσσαλοὺς, εἴ τις ὁπίσταται ἄνδρα οἰκοῦντα [b] ἐς τὰ Ὑπαλα, Ἵππαρχον [c] τοὔνομα, [d] γράμματα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἴκοθεν, ὡς οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ· οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἵππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅποι τῆς πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν [e] ἔχοι, καὶ ὅτι μίαν θεράπαιναν [f] τρέφοι, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόνας. ἔστι γὰρ φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις

negotium cum ejus regionis homine. Equus unus me & sarcinulas vehebat, servorum sequebatur unus. Sic via proposita pergebamus. Forte quadam alii etiam ibant Hypatam, unde erant, Thessaliae urbem, quorum convictu utebar. Sicque superata illa via difficili, prope jam urbem eramus. Hic ego interrogo Thessalos, nossentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine. Epistolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diversarer. Illi notum sibi Hipparchum illum dicunt, & quo loco urbis habitet, & argenti ipsum habere multum, & tamen unam *modo* ancillam alere, suamque uxorem. Esse enim supra modum avarissimum. Cum vero prope urbem essemus, hortus intra eam erat, & do-

a Ἀλῶν] Et sic legi in *Fl.* not. *Solan.* b Ἐς τὰ Ὑπατα] *Fl. Fr. B2. J.* & *S.* eod. modo habere not. idem. Adde *P.* & *H.* c Τοὔνομα] Τὸ ὄνομα *Fl.* d Γράμματα] Ita dedi ex marg. *AiW.* L. P. *J.* Γράμμα *Fl. H. P. B2. Fr. Ald. S.* e Ἔχοι] Sic Edd. omnes, licet mox τρέφοι habeant. f Τρέφοι] Sic L. Τρέφει Edd. priores.

λαίων ἀναίρεσις. De symbolo s. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμμα se habere ait Lucius ad Hipparchum, ὡς οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. Neque moror γραμματεῖον in scholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint. *J.M.G.*

Συμβόλαιον] Quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, *Dial. Meretr.* II. paullo ante med. γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης — ἀλλ' ἤδη φίλῃ ἐστὶν ἔτῳ τῷ παιδὶ; μέμνημαι γὰρ ὡς πρώην ἰδιαίτατο περὶ συμβολαίου ναυλικοῦ. I. e. *Syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendaticiis indiguisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. *Dion. Halic.* Isocr. p. 102. vers. 29. Ed. *Lips.* Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἄνδρα μαρτύρων γίνεται. Et sic pro actione, controversia, quae nascitur ex ejusmodi negotio, vel ratione pecuniaria; Idem *de Demosth. gravit.* p. 197. 12. οἱ δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, ὡς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem *Antiq.* L. 2. p. 134. vers. 16. seqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ὑπηγάγετο. — Ὁρῶν γὰρ ὅτι τὰ συμβόλαια τὰ μὲν οὐ φανερῷ καὶ μετὰ μαρτύρων πραττόμενα ἀπὸ τῶν συνόντων αἰδοῦς φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαν ἔχει φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & *Demosthenem*. Sed quia Cl. *Gesn.* similia aliunde jam dedit, plura non addo. *J.F.R.*

7. Καὶ ἀλῶν] Nescio num propter ἀλῶν Florentinam consuluerit *Solanus*, an quia punctum minus ante καὶ & ibi legitur, aeque ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus Interpres haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. *J.F.R.*

11. Ἐς τὰ Ὑπαλα] Siccine solent Graeci? *M.duS.*

Ἐς τὰ Ὑπαλα] An *Solanus* haec falsi arguit? quod ἐς pro ἐν positum sit. Vix credo. Aliam dubitationis ejus causam tamen invenire non possum. Quamque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa quae suppetit copia, subjungam. *Demosth.* p. ult. A. ubi οἱ εἰς Ῥόδον sunt *Rhodii*. *Eustath.* in proverb. quod ad *Pisc.* c. 20. No. 79. adduxi, Τὸν μὲ χαῖρ' ὃν Αἰτωλὸς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Et ne dicas illud ἐς ibi significare, *ad*, *versus*, ecce aliud simile ex *Ach. Tat.* ὡς χαιράζειν τὸ ταύτῃ, θαμίζειν δὲ — εἰς τὸ προάλσιον. *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. λυσάμενος εἰς τὸ βαλανεῖον. *Lang. Pass.* III. p. 103. ἂς ἄμοσά ποθι εἰς ἐκεῖνο (τὸ ἄντρον) *Quas nymphas aliquando adjuravi in illo antro.* Idque manifestius pro ἐν positum, quam illa ejusdem, quae adducit *Mollius* p. 62. ἐς δύσκλας κρύπτει, ἐς ἴλῳ ἀφανίζεται. Sed addamus alia. Noster mox c. 17. καλοῦμεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν. *Euang. Matth.* II. 23. κατῴκησεν εἰς πόλιν. *habitabat in urbe*, quinque similia vid. ap. *Gunther.* in Latin. Rest. T. 2. p. 496. Sed ut εἰς δῶν praemittit Euangelista, l. c. ut ibi sit: *habitatum ivit*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in *Ael.* VII. 8. Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπῆλθεν. Ubi *Scheff.* quoque frustra εἰς δῶν excidisse putat, vid. *Kuhn.* & *Ael.*

domuncula tolerabilis, ubi habitabat Hipparchus.

2. Atque illi vale dicto abeunt; ego vero accedens pulso januam. Ac vix quidem & tarde, sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam acceſſit. Rogo intusne eſſet Hipparchus? illa ait, eſſe; *tu vero*, inquit, *quis es? aut qua de cauſſa quaeris? Literas*, inquam, *illi affero a Decriano Patrenſi Sophiſta. Expecta*, inquit, *me hic*, clauſaque janua intro rurſus abit. Et tandem reverſa introire me jubet. Ingreſſus ego ſaluto hominem, & reddo literas. Forte autem coenare inceperat, in anguſto accumbens lectulo: mulier prope ibidem aſſidebat, appoſita erat menſa vacua. Ipſe in-

ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἵππαρχος ᾤκει.

Οἱ μὲν οὖν ἀσπασάμενοί με ᾤχοντο· ἐγὼ δὲ κόπῳ προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν καὶ βραδέως· ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἶτα καὶ προσῆλθον· ἐγὼ μὲν ἠρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἵππαρχος; Ἔνδον ἔφη, σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος συνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ Πατρέως σοφιστοῦ, Μεῖνόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ᾤχετο· εἶτα πάλιν καὶ πολὺ ἐξελθοῦσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· κἀγὼ δὲ παρελθὼν εἶπον ἀσπάζομαι αὐτὸν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν δεῖπνου ὤν, καὶ κατέκειτο ὀλίγον κλινιδίου ἐνός, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπεὶ δὴ

g Ἔνδον] *Pell.* delet ἔνδον. h Πατρίως] Sic *Fl.* Πατραίως cett. male. i Εἶσω] Ἔσω *Fl.* k Ἀσπάζομαι] Ἀσφάζομαι *H.* l Ἐπέδωκα] Sic Edd. omnes. Ἐπιδίδωκα marg. *A1.*

Ael. pluribus locis. Sic εἰς τὸ παρὸν & εἰ τῷ παρόντι, vid. *Bud.* Comm. p. 553. Ne plura, quae in promtu forent, adcumulem. Ita εἰ viciſſim pro εἰς permultis demonſtrat Cl. *Maittaire* de Dial. p. 80. ubi & alia rurſum habet, in quibus εἰς pro εἰ poſitum. Ita etiam εἶσω pro ἔνδον *Alciphr.* I. p. 18. ubi vid. not. Cl. *Bergleri.* *J. F. R.*

12. Γράμματα] Non modo ob Codd. ſic dedi, ſed quia paullo poſt bis terve ſic legas ſine varietate. *J. F. R.*

14. Εἰδέναι] Immerito igitur & hoc ſupra in *Alex.* c. 55. negavit *Solan.* Graece recte dici, pro *noſſe aliquem.* Conf. ibi notata No. 99. *J. F. R.*

15. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἴσχοι] Cur ἴσχοι, & non ἴσχει, ut τρίφει, quod ſequitur. Non monuiſſem, niſi omnes editiones, etiam Florentinam conſentire in hoc vitio tolerando vidiſſem. *J. G. G.*

17. Τρίφοι] Quia in proxime praemiſſo ἴσχοι nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque ſibi ſimile eſſet curavi; nam ὅτι ἴσχοι ϵ τρίφει quod in omnib. Edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc *Solani* diligentiae, qui codicem habet ſuffragantem, alioqui mallem cum Cl. *Graevio* ἴσχει ϵ τρίφει, quia & οἷόν ϵ praecedit, etſi conjunctio non ſemper ſimiles modos habeat, ubi aliorſum deflectit oratio: ideoque οἷόν ϵ cum ſuo ὅτι, ſequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam ſi eodem ſpiritu ὅτι ἴσχοι ϵ τρίφει enuntietur. *J. F. R.*

20. Ἀνεκτὸν] I. e. *mediocris*, *modica*, ita tamen ut ferri poſſit. *F G.*

26. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος συνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω] Crederem ab Luciano non profectum συνθάνῃ, ſed συνθαρσύνῃ, quod forte per compendium ſcriptum a Librariis mutatum in συνθάνῃ. Latine ſic: *Tu vero, quisnam es, aut quidvis, percunctanti, literas, inquam, affero.* *L. Bos.*

Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος συνθάνῃ; &c.] At recte habet vulgata, ut ἴσχει & συνθάνῃ ſibi non reſpondeant, nam pertinent ad diverſas perſonas, ut ex verſione jam patet clariſſime. Immo in interrogatiunculis iſtiusmodi, ne ſemper quidem in eadem perſona verba collocari opus eſt; quamvis ad eumdem hominem interrogatio dirigatur. Ita *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. Τί δακρύεις; ἴσως ἵρισῃ με, ἢ πόθεν κατέαγε τὸ κρανίον, ἢ πῶς τοῦτο —— ἱμάτων φορῇ; nam etſi κατέαγε in uno Cod. legatur, ſequens tamen φορῇ ſatis loquitur, κατέαγα legendum. At hic alia eſt ratio. *J. F. R.*

28. Δεκριανοῦ] Fuit cum cenſerem nomen eſſe patris. Muto nunc ſententiam. *M. du S.*

Ibid. Πατραίως] Nihil dubito quin Πατρίως legendum ſit, id eſt Patrenſis. Mentio fit Δεκαρχίας Πατρέως apud *Ammonium* de Interpretatione p. 17. *M. V. la Croze.* Et ſic ex *Fl.* dedi. *J. F. R.*

33. Ἐπιδίδωκα] Male in omnibus legitur ἐπίδωκα. Sed ſaepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἐπίδωκα legendum eſſe nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. *M. du S.*

δὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέτυχεν, Ἀλλ' ὁ μὲν φίλτατός μοι, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξοχώτατος Δεχριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θαῤῥῶν πέμπει σας ἐμοὶ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὁρᾷς, ὦ Λύκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μέν, ἀλλὰ εὔγνωμον τὸ οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην, Ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θὲς λαβοῦσα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἶτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλανεῖον, οὐχὶ μὰ μερίαν ἐλήλυθεν ὁδόν.

Ταῦτα εἰπόντος, τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μέν, ἔφη, ὅπου ταύτης τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σου σκιμπόδιον αὐτοῦ στρωθήσω, καὶ προσκεφάλαιον ὑποθήσω. ταῦτα εἰποῦσης ἡμεῖς ἀπήειμεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἴσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέφομεν, εἴσω εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἱππαρχός με δεξιωσάμενος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον ὀσφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδὺς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκειμεν, [a] ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ὑπὸ δεῖπνον ξένον, καὶ ὕστερον τὴν ἑσπέραν ἐκείνην [b] ποτῷ δόντες ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὁ Ἱππαρχος ἤρετό με, Τίς μοι ἔσται νῦν ὁδὸς, καὶ * εἰ πάσαις

spectis literis, *Enimvero*, inquit, *carissimus mihi & praestantissimus Graecorum Decrianus bene facit, cum fidenter suos ad me mittit sodales. Vides autem domunculam meam, Luci, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendum diversorem idonea: feceris autem tu domum magnam, si comiter patienterque diverseris.* Et vocata ancilla, *Palaestra*, inquit, *ostende meo sodali cubiculum, & sumtam ibi pone, si quam habet, sarcinulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam.*

3. Haec ubi dixisset, ancillula Palaestra ducit me, & pulcherrimum mihi ostendit cubiculum, ac, *tu quidem*, ait, *hoc in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, impositio etiam cervicali.* Ista cum dixisset, nos lotum abiimus, dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus allata deposuit. Nos loti, cum redissemus, statim intramus. Hic Hipparchus me complexus jubet secum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum suave erat & antiquum. Post coenam compotatio & sermones, ut in coena hospitali. Et sic ubi vesperam illam dedissemus compotationi, cubitum ivimus. Postridie interrogat Hipparchus, quorsum porro irem, &, an to-

[a] Ποτὸς] Πότος Ex. *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. Leg. ὀτόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. *J.F.R.*

[b] Ποτῷ] Πότῳ Ex. *Fl.* Vulg. est in P. * Εἰ πάσαις] 61. Λιτὸν] * Εὐτελές. *V.*

* Εὐτελές] Ἀτελὲς editum ante. Emendavit *M. du S.*

38. Τῶν Ἑλλήνων] Si Patareus fuisset, scribendum erat, τῶν Λυκίων. *M.V. la Croze.*

49. Ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον] Interpretes omnes *ostensaque domo pulcherrima.* Immo, ut commodissime notavit parer, καὶ τοῦτο, ut praecesserit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωμάτιον pro cubiculo etiam. Vide *Casaubonum* ad Theophrast. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112. εἰ μὲ δωμάτιόν, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τῦ δωματίυ ἐκάθευδεν, ubi inepte vertunt *in propinquo vestibulo.* *J.G.*

66. Πάσαις ταῖς ἡμέραις] Quid hoc sit, nondum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. *M. du S.*

69. Τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν] Intelige ἀλλ. *F.G.*

77. Καὶ τοῦτο] In *Junt.* καὶ erat sine puncto subscripto, quod & aliae vett. Edd. saepe omisere. Sed cum *Paris.* alieaque id haberent, addere non neglexi, quia est pro καὶ οὕτω positum, & sic melius distin-

gui-

to tempore ibi manſurus eſſem? *Aveo*, inquam, *Lariſſam; puto autem hic me manſurum tres aut quinque dies.*

4. Verum illa quidem ſimulatio erat: vehementer autem optabam illic manens invenire aliquam mulierum magicae artis peritarum, & videre miraculum quoddam, aut volantem hominem, aut in lapidem mutatum. Hujus me ſpectaculi amori cum dediſſem, circumeo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans: circumeo tamen. Inter haec mulierem video accedere, juvenem adhuc, beatam, quantum ex *illo per urbem* inceſſu *licebat* colligere. Veſtes enim illi floridae, pueri crebri, aurum multum. Cum vero acceſſiſſem propius, ſalutat me mulier, ego illam viciſſim. Tum, *Ego*, inquit, *Abroea ſum, ſi quam matris tuae amicam ſic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipſa peperi. Quid igitur non apud me diverſaris, fili?* Ego, *Benigne*, inquam: *ſed vereor, cum nihil habeam quod accuſem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, cariſſima, apud te commoror. Ubi vero*, inquit, *diverſaris? Apud Hipparchum. Avarum illum?* inquit. *Minime vero*, inquam, *Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & ſumtuoſus in me quidem fuit; adeo quidem, ut laxum illius accuſare aliquis facilius poſſit.* At illa ſubridens, &

ταῖς ἡμέραις αὐτῆ προσμενῶ. Ἄπειμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισαν, ἔοικα δὲ ἐνταῦθα ἀγαθρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν.

Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, καὶ θεάσασθαί τι τοιοῦτον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θέας ταύτης δοὺς ἐμαυτὸν, περιέρχομαι τὴν πόλιν, ἐπιπρῶν μὲν τὴν ἀρχὴν τοῦ ζητήματος, ὅμως δὲ περιέρχομαι. καὶ τότε γυναικά τινα ὁρῶ προϊοῦσαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβαλεῖν. ἱμάτια γὰρ ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χρυσίον περιττόν. ὡς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγορεύει με ἡ γυνὴ· καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως. καὶ φησὶν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους φιλῶ, ὥσπερ οὓς ἔτεκον αὐτή· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφην, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀνδρὶ φίλῳ ἐγκαλεῖν, ἔπειτα φεύγων τοιοῦτον ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ φιλτάτη, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δὲ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἱππάρχῳ. τῷ φιλαργύρῳ; ἔφη, Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μῆτερ, τοῦτο εἴπῃς· λαμπρὸς γὰρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἄν τις τῇ τρυφῇ· ἡ δὲ μειδιάσασα, καί με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει ποῤῥωτέρω, καὶ λέγει πρὸς

c Ἀθοὰ] Ita habere *Fl.* cum *Fr.* notat *Solan.* Sed & ſic *J. P. H.* d Ἔφη] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & *P.* e Ποῤῥωτέρω] Al. ἀντέρω *Coll.* Ἀντέρω *Fl.* & marg. *AIW.* Sed vulgata etiam eſt in P.

70. Σκῆψις] Πρόφασις. *V.*

96. Ἄγει ἀντέρω] Γρ. ποῤῥωτέρω. *G.*

guitur a καὶ *etſi*. Ut ſupra jam monui, ad *Lexiph.* c. 22. *J. F. R.*

79. Ἱμάτια — ἀνθινὰ] Conf. ſi lubet, *Alciphr.* III. ep. 54. πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο — ἱμάτιον φέρω. Meretricum geſtamen veſtes floridae. Habuimus non ſemel ſupra. Occurret rurſus deinde. Confer interim not. *Bourdelotii* ad T. I. *Nigr.* c. 13. *J. F. R.*

82. Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις] Intelligunt, *ego Abroea ſum, amica ſi qua unquam fuit tuae matris*, quum non videantur eam adeo arcta conjunctione vincire voces Graecae, quae ſimpliciter ſonant, *ego Abroea ſum, ſi quam matris tuae amicam* forſan *audis* vel auditi eo nomine, ut poeta, *Fando aliquid ſi forte tuas pervenit ad aures Belida nomen Palamedis.* *J. G.*

90. Κατάγομαι παρὰ σοί] *Solan.* jubet conferri Κατάπλ. c. 18. Sed ibi legas: καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν ἐν πανδοκείοις καταχθησόμεθα. Et 2. *Ver. Hiſt.* §. 6. pr. Τούτοις ἅπασι πλεύμασι κατήχθημεν. Quid tum? *J. F. R.*

πρὸς ἐμὲ, Φυλάττε μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γὰρ ἐστὶ δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸ ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μή τις ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς, ὥστε εὐθὺς δρέσαι γυναικί· καὶ Ξένος, πρᾶγμα εὐκαταφρόνητον.

Ἐγὼ δὲ ταῦτα ἀκούσας, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζητουμένου οἴκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν ἔτι. ὡς δέ ποτε ἀφείθην, ἀπιέναι οἴκαδε, λαλῶν πρὸς ἐμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύτης τὸ παράδοξον θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην εὕρισκε σοφὴν, ἣ τεύξῃ τοῦτον, ὃν ἐρᾷς, καὶ ὅπως τὴν Παλαίστραν

manu me prehenſum ſeducens, *cave mihi*, inquit, *omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim eſt peſſima, & laſciva, quae ad juvenes omnes oculum adjiciat. Et ſi quis illi non obſequatur, illum arte ſua ulciſcitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adoleſcens es, fili, & pulcher, ut ſtatim placiturus ſis mulieri; & hoſpes, res quam nemo curet magno opere.*

5. At ego audito, domi mihi ſedere, quod olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimiſſus tandem domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age ſane tu qui cupidum te eſſe ais admirabilis hujus ſpectaculi, te mihi excita, & ſapiens quoddam inventum comminiſcere, quo ea, quorum amore ardes, conſequaris: atque in ancillam Palaeſtram jam accingere (ab

a Ὑπακούσει] Sic etiam eſſe in *Fl.* notavit *M. du S.* Sed eſt etiam in aliis.

97. Φυλάττε μοι] Illud μοι additum familiaritatem quandam & auctoritatem ſignificat. Exemplorum pleni ſunt omnes libri. Vid. ſaltem quae dedit Frater cariſſ. G. O. *Reitz.* in Belg. Graec. p. 353. —4. Et *Alciphr.* compluribus locis, ac *Bergler.* ad eumdem I. Ep. 26. p. 107. Ubi id ſaepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III. 30. p. 340. ἐκ τούτων (σρυθίων) λαχοί μοι τὰς πίονας ἅμα σάρκας ἀπέσαλκα πᾶσι τοῖσιν. *Ex his paſſerculis partem electam mihi pinguiores TIBI & carnoſiores*, ut vertit Cl. *Bergl.* qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius σοι ſcriptum oporteret. At ſi λαχὼν pro λαχὸν legas, ac per ſolitum pleonaſmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius SIBI quod placeret, non ut SIBI ſervaret. *J. F. R.*

98. Μάγος] Non erant olim magi plebejae ſortis homines, ſed apud Perſas, Aethiopes, Chaldaeos & Indos ex regia ſtirpe proceres, in ſecretioribus Philoſophiae & artis Mathematicae arcanis educati, ſagaciſſimi ſympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. *G. C.*

99. Μάχλος] Sic & infra *de non tem. cred. Calumn.* c. 26. ὑπὸ μάχλας γυναικὸς, quamquam *Th. Mag.* ibi legit μαίχλης. *J. F. R.*

1. Ἐπισάλλει τὸ ὀφθαλμὸν] Sic apud LXX. *Geneſ.* XXXIX. 7. ἐπίσαλλει ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσηφ. Eſtque phraſis amatoribus & amaſiis propria, cujus plura exempla vid. ap. Rever. *J. Elſner.* ad Fuang. *Matth.* V. 28. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπακούσει] Quod *Solan* inquiſierit, num quae Ed. aliter haberet, ſuſpicionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitaſſe. Sed recte ſe habere indicativum ipſe tamen non dubitavit. Nam ſupra ad T. I. *Tim.* §. 33. ubi εἴσιτας, εἶεν μὴ ἴσαν ἀπολείψει habemus, quod alii fruſtra in ἀπολείψῃ mutatum voluerant, ipſe hoc teſtimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi conſuetudinem: de qua & nos alibi jam egimus, pluribusque agemus, ſi opus fuerit; *nimis* enim uſitatus eſt hic modus ſimili in conſtructione, ubi Latini quidem ſubjunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. *J. F. R.*

3. Εἰς ζῶα] De hominum & brutorum metamorphoſi in alias formas *Ariſtot.* de mirabil. aud. *Ovid.* L. XIV. Met. *Plin.* L. VIII. c. 22. *Ariſt.* L. IX. c. 36. L. VIII. c. 5. *Solin* L. IX. *Aug.* L. XVIII. de Civit. Dei. c. 16. *Virg.* Ecl. VIII. *G. C.*

15. Ἀποδύσῃ] Ab athletis metaphora. F. G. Satis patet ex ſequente καὶ γυμνάζομαι. Sed & ex aliis adjectis ſatis apertum, non ſolum ad expugnationem ejus mentis, ut ſic dicam, qui arcana reſciſcat, reſpici; ſed & nequitias ſimul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de ſtrenuis potatoribus Perſis utitur *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p 659. Ed. *Periz.* οἱ Πέρσαι — οἱονεὶ πρὸς τὸ πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδυόμενοι. Idem 2. 30. f. καὶ ἀποδύσασθαι ἐπὶ φιλοσοφίᾳ. *Et accinxit ſe ad philoſophiam. Alciphr.* I. Ep. 37. p. 170. ἐκ' ἐκείνου καὶ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται. *Ad hunc auxiliandum Herpyllis ſe accinget.* *J. F. R.*

18 Δοῦλοι γὰρ] Quibus in domibus aut paterr. aut materf. nequiter libidinoſeque vivit, in eis ſervos non eſſe ſervos, neque communi conditione ſervitutis uti, ſed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. *G. C.*

22. Πά-

(ab uxore enim hospitis & amici longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens, hujus in amplexibus, noris facile discere te posse. Servi enim dominorum & honesta sciunt & turpia. Haec mecum agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio, neque illius uxorem. Palaestra autem circa focum versabatur, parans nobis coenam.

ἥδη ἀποδύς· ἡ γὰρ γυναικὸς τῆς ξένης καὶ φίλης πόρρω ἵστασο· καὶπὶ ταύτης κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκόμενος, εὖ ἴσθι ὡς ῥᾳδίως γνώσῃ. Δῆλοι γὰρ τὰ δεσποτῶν θήσαυ καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων πρὸς ἐμαυτὸν εἰσήειν οἴκαδε. τὸν μὲν οὖν Ἵππαρχον οὐ κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ Παλαίστρα τῇ ἑστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῖν εὐτρεπίζουσα.

6. Atque ego statim inde initium sermonis faciens, *Quam concinne*, inquam, *pulchra Palaestra, cum ollula ista nates circumtorques, & flectis? Etiam nobis lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contigerit.* At illa, ut erat dicacula

Καγὼ εὐθὺς ἔνθεν [b] ἀρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὀσφὺς [c] ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δέ, σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κορά-

b Ἀρξάμενος] Ἐλὼν marg. *A1.* & Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. c Ἡμῖν] Σὴ μὲ *Gron.* Nihil mut. Edd.

30. * Ἰταμὸν] Ἀναιδὲς, σκληρὸν, † ὑμὸν, ὥθεν τὸ ἴσθαι, ὃ ἐστιν ὁρμᾶν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *V.*

* Ἰταμὸν] Ita adspirate scriptum erat, forsan studio, quia ab ἴσθαι derivat. Sed in Luciano & ap. alios laevigatur, vid. notas. *Suidas* ex quo Noster haec descripsit: Ἰταμὸς. ἀναιδὲς. σκληρὸς. ὑμὸς. παρὰ τὸ ἴσθαι ὃ ἐστιν ὁρμᾶν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *J. F. K.*

† Ὡμὸν] Non comparebat in Editis. Sed inserui, ex *Suida* credo, *M. du S.* Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ οὐ — legi posset. *J. F. R.*

22. Παλαίστρα] Jocose inditum ancillae nomen, ut ap. *Plaut.* in Cistell. cuidam Gymnasium. *G. C.*

28. Ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.] Vertunt, *Tum illa, lumbi agiliter moventur .... Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris*, inquit, *adolescens.* At non potest ab Luciano venisse hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quae ista sui laudatio est? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *Tum illa*, quod facere debuerant attenti Graecis. Praeclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἡ δὲ ὀσφὺς σὴ μὲ ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακάριος &c. ut sint verba laudantis juvenis, dicentisque *lumbi quidem tui agiliter mov.* Sic omnia haec plana. Verum sequentia mire administrantur illa, καὶ σὺ δὲ τὸ θεραπείας ὀδύνης ἀρδόμενος ἀνάσχῃ, ubi *Basilienses* vertunt, *cujus curam haud facile sustinebis*, Benedictus *cujus curationem haud facile sustinebis*, quae nihil faciunt ad scopum & plenam captato lusu Palaestrae enormitatem. Pater adscripsit, F. ἡδονῆς. Vertebat igitur, *& ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis.* Nisi plane oxymori speciem in vulgara lectione agnoscere velimus, & ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miser sit, semper tamen adhuc velit: quod judico verissimum. *J. G.*

Ἡ δὲ ὀσφὺς] Ὡς εὐρύθμως, ἔφη, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις· ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται] Interpres vertens, *Quam venuste*, inquam, *o pulchra Palaestra, nates una cum olla circumfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur*, ita agit, quam si voculae ἡ δὲ notent respondentis Παλαίστρας personam; quum plane sit ipsius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῖν legendum videtur ὑμῖν. *Lumbi quoque molliter, agiliter, vobis moventur.* *J. F.*

Ibid. Ἡμῖν ὑγρῶς] Forsan ἢ μὴν, i.e. ὄντως, vid. *Hesych.* Aut ὑμῖν pro σοὶ, non plural. *F. G.*

30. Ἰταμὸν] Scholiast. *ἰταμὸν*, male, ni fallor: nam laevigatur ubique, vid. *Pollucem* vel decies. E. c. I. Sect. 192. Ἐπαινῶν δὲ ἵππου βλέμμα, ἰρτὸς γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδὲς. in *Suida* ἰταμὸς quoque legas, etsi ab ἴσθαι derivat. Et eadem pag. idem *Suidas* ait: Ἴτης. ἰταμὸς. σκληρὸς. τολμηρὸς & δὲ αὐτῶν χωρῶν τὸ πραγμάτων ὥθεν Ἀριστοφάνει ἐν νεφέλαις. Et quomodo durum, asperum convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur? nam *truculentum adspectum* notat ap. *Alciphr.* III. p. 360. qui de philosopho Cynico dicit: θέαμα ἀποτρόπαιον & φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασείων, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἠμιγύμνου ἐν τριβωνίῳ. Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum significari, patet ex

ξάσιον, [a] Φεύγοις ἄν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴγε νῦν ἔχοις, ᾗ ζῆν ἐθέλοις, ὡς πολλῷ πυρὸς καὶ καπνοῦ μεστά. ἢν γὰρ αὐτῷ μόνον ἅψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυστον αὐτῷ μοι παρεδρεύοις, θεραπεύσαι δέ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰατρός, ἀλλὰ καλαχαύσασά σε μόνη ἐγὼ, καὶ [b] τὸ παραδοξότατον, ἐγὼ μόνη σε ποιήσω πλέον [c] πονεῖν, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς θεραπείας [d] ὀδύνης δεδόμενον ἀεὶ ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λίθοις βαλλόμενον τὴν γλυκεῖαν ὀδύνην φεύξῃ. τί γελᾷς; ἀκριβῶς βλέπεις [e] ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόνα ταῦτα φαῦλα ἐδώδιμα [f] καλασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦτο καὶ καλὸν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἔγωγε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ καλακόπτειν, ἥδιστα δὲ τὰ σπλάγχνων αὐτοῦ καὶ τὰ καρδίας ἅπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὲ παρῤῥωθεν, καὶ [g] μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, οὐ καλαχαύμαλι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλῳ ἐμπρησμῷ [h] ἐπέθηκας, καὶ μέχρι τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ φαινόμενον πῦρ κάτω εἰς τὰ σπλάγχνα τἀμὰ ῥίψασα, φρύγεις, & venusta puella, *Quin tu istic fugis*, inquit, *adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vulnus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae adussero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum, tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? veram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilia edulia paro, sed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, novi ego & jugulare, & glubere, & concidere: lubentissime autem ipsa viscera, & cor adeo aggredior. Recte sane*, inquam, *istuc dicis. Nam me quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adussisti per Jovem, sed in totum conjeciisti incendium: & per oculos meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera conjecto, me torres, id-*

a Φεύγοις] Φεύγυς male *Fl.* *b* Τὸ] Abest artic. a *Fl.* *c* Πονεῖν] Ποθεῖν *Pell.* *d* Ὀδύνης] Nihil mut. Edd. Ἡδονῆς *Gron.* *e* Ἀνθρωπομάγειρον] Ἄνθρωπον μαγ—— L. P. Ἄνθρωπον μάγειρον καλασκευάζω marg. *A1.* *f* Καλασκευάζω] Σκευάζω *Fl.* *g* Μηδὲ] Μὴ — δὲ *J.* hic & ferme ubique. *h* Ἐπέθηκας] Et sic habere *Fl. Ald.* cum *J.* At *Pell.* ἐπέπρη— vel ἐπέπλ— vel potius, ἐπιπρήκισκας, notavit *M. du S.*

eodem, p. 382. ubi ἡ πασῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ εἰκὸς Κυρηναϊκοῦ πορνίδιον. Quare si ἰταμὸς generaliter vertas, *audax, impudens*, & Cynico & meretrici conveniet. *J. F. R.*

33. Μεσὰ] Τραυτὶ post τὸ μεσὰ desiderari videtur διαλεκτικῶς. *F. G.*

34. Πυρίκαυστον] Conf. supra Τοξ. c. 55. *M. du S.*

35. Παρεδρεύοις] An παρεδρεύσεις? *F. G.*

Παρεδρεύοις] Futurum sententia postulat. *M. du S.*

Ibid. Θεραπεύσαι] Audacter mutavi accentum, quum Edd. haberent θεραπεῦσαι, quasi esset infinitivus. Sed est optativus. *J. F. R.*

38. Καὶ τὸ —— ὀδύνης] Καὶ —— ταῖς ἡδοναῖς. *F. G.*

39. Ἀρδόμενον] Infra Δειψ. c. 4. f. προσκαυσεις ἐπάρδων τὴν νόσον. *M. du S.* Sed *Amor.* c. 45. f. τοιαύταις ἀρεταῖς —— ψυχὴν ἐπάρδων. *J. F. R.*

48. Καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα] Illud μηδὲ optime quidem Cl. *Gesn.* reddidit per *ne quidem*. Et sic quoque vertendum in *Long. Past.* I. p. 4. ἔτυλε παιδικὰς ἀ μηδὲ αἰγὸς φιλανθρωπίαν μιμησεται. Item ap. *Alciphr.* I. Ep. 32. ipso principio. Μηδὲ κρεῖττον εἴη σοι τυχεῖν ἁπασῶν, δέσποινα Ἀφροδίτη, ubi Cl. *Bergler.* similia de partic. οὐδὲ notat; unde deliberandum videretur, anne vulgata Luciani in *Plut.* contra Menipp. (*Dial. Mort.* I.) ὡς οὐδὲ παυσομένῳ μοι, se tueri queat, quum Cl. *Hemsterh.* ibi οὐδέπω legi malit. Conf. eumdem in *Prometh.* 1. f. p. 25. ubi tamen μηδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. *Long. Past.* III. 110. 1. οὐκ ἴλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαυσας ὁ Δάφνις. Noster I. *Ver. Hist.* c. 6. οὐκ ἐτ' οὐδὲ σιδηρα τὴν ἰδέαν ἀνατεῖνον ἦν. Verum hoc loco in ἢ γὰρ παῤῥωθεν, ἢ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut παῤῥωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem est. At saepe sic Noster aliique adfirmationem per negationem contrarii adjunctam solent corroborare, ut: ἰκζητήσαι τὸ καλὸν, ἢ μὴ τὸ πανηθὲς. vel τὴν ἀληθειαν λέγω, ἢ μὴ ψεύσω. Vel, uti *Hom.* Il. E. 816. — ἰρὸν ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω. *dicamo verbum, nec celabo.* Z. 180. — ἦμαρ θεῖον γόωσι, οὐδ' ἀνθρώπων. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. *J. F. R.*

59. Τοὺς δυστέκνους] Eadem prorsus ratione alicubi apud *Xenophontem* τοὺς βασιλεῖς. Et apud *Livium* Reges. De Rege & Regina dictum legas. *M. du S.*

63. Ὕπνε] Ὑπνου legendum omnino videtur. *F. G.*

Quis

idque quum nulla te injuria affecerim. Itaque, per Deos, ſana me amaris illis, quas modo dicebas ipſa, & ſuavibus curationibus; meque jam jugulatum cape, & glube ut volucris. Illa vero in magnum ſuaviſſimumque cachinnum effuſa, de caetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum cubitum redditis heris miniſtraſſet, intus ad me veniret, & mecum cubaret.

7. Venit tandem Hipparchus, loti caenamus, crebreſcunt inter ſermones pocula: deinde ſomnum fingens ſurgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata erant; puero ſtratum extra *januam* erat: menſula cum poculo adſtabat lecto: vinum ibidem appoſitum, & aqua parata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaeſtrae apparatus erat. Stragula veſtis roſis ſparſa plurimis, aliis quidem, ut per ſe ſunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam ſic compotationem inveniſſem, compotorem jam meum expectabam.

ἢ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικῆντα. ὅστε πρὸς θεῶν, ἴασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτὴ, ταῖς ψιχραῖς καὶ ἡδείαις θεραπείαις· καὶ με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦσα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἥδιστον ἐκ τούτου ἀναχαγχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, καὶ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὰν καλαικοιμήσῃ τοὺς δεσπότας, ἔλθῃ εἴσω πρὸς ἐμὲ, καὶ [i] καθευδήσῃ.

Καὶ πειδὴ ἀφίκετό ποτε ὁ Ἵππαρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, καὶ ποτὸς ἦν [k] συχνὸς ἡμῖν ὁμιλήσαντι. εἶτα [l] ὕπνου καλαψευσάμενος ἀνέστημαι, καὶ ἔργον ἀπῆειν ἔνθα ἔμελλον. πάντα δὲ τὰ ἔνδον εὖ παρεσκεύαστο. τῷ μὲ παιδὶ ἔξω ὑπέστρωτο. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρειστήκει, ποτήριον ἔχουσα· καὶ οἶνος αὐτῇ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἕτοιμον, καὶ ψυχρὸν, καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὕτη ἡ Παλαίστρας παρασκευή. τὰ δὲ στρωμάτων ῥόδα πολλὰ καλεπέπαστο, τὰ μὲ ὕτω γυμνὰ καθ' αὑτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ στεφάνοις συμπεπλεγμένα. κἀγὼ τὸ συμπόσιον εὑρὼν ἕτοιμον, ἔμενον [m] τὴ συμπότιν.

Ἡ

i Καθευδήσῃ] Καθευδήσει *Fl.* *k* Συχνὸς] Συχνῶς marg. *Ai.* *l* Ὕπνου] Ὕπνον *Pell.* *m* Τὴν συμπότιν] Sic *J. Fr. Fl. P. H.* &c. Τὴν συμπότιν *Pell.*

Quia Edd. vett. & Codd. *ου* ſcribunt pro *υ*, facillime accidere potuit ut *υ* cum *ν* permutaretur. Et utique ὕπνον legendum arbitror. Licet enim καλαψεύδεσθαί τινος pro *mentiri adverſus aliquem*, per ellipſin τῶ κατὰ, quod in compoſito jam ineſt, invenias frequenter, res tamen quam mentior, ſimulo, accuſativo efferatur, neceſſe eſt. Non ſaltem novi, ſic in genitivo uſurpari. *J. F. R.*

66. Ὑπίστρωτο] Impersonaliter pro κλίνη ὑπέστρωτο. *F. G.*

71. Τὰ μὲ ὕτω γυμνὰ καθ' αὑτὰ] Placet interpretibus vertere *alia ſuis peculis exuta*. Quid igitur? an non & λελυμένα quoque ſic erant? Certe: ſed illis λελυμένα videntur dictae, non colligatae in ſertum, quod mihi non probatur, & opinor hæc tria genera ſic debent intelligi, *alia ſic nuda ut naſcebantur* atque adeo integræ, (ut *Athenaeus* lib. 14. ſcribit: ἀμαλὰς dici τὰ δάφνης φύλλα τὰ κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ) *alia ſoluta* foliis non amplius cohærentibus, ſed abruptis, *alia in ſerta plexa*. Sic certe procedunt Graeca. Paulo poſt pro ἐμένον τὴ συμπότιν pater annotavit τὸν συμπότην; & ſane ſic jam habent interpretes. *J. G.*

72. Λελυμένα] Roſae ſolutae, roſae ſertae Apulejo. *F. G.*

74. Τὸν συμπότιν] Interpres vertens, *compotricem exſpectabam*, legit τὸν συμπότην. videnturque Eruditi id probaſſe, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quacum coenaturus & concubiturus eſſet Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὴ συμπότιν dicendo de femina; plane ac mox eapſe haec Palaeſtra Lucio dicit, ὦ μειράκιον, ἐκδῦσαι, καὶ ἀλιψάμενος ἔνδον ἐκ τοῦ ῥούχου, συμπλακεὶς τῇ ἀνταγωνιστῇ. Ille ἀνταγωνιστὴς erat ipſa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diſerte, per jocum tamen, dicitur ἀνταγωνιστὴς ita *D. Brutus*, acerrimus, poſt caeſum Caeſarem, *M. Antonii ἀνταγωνιστὴς*, appellatur ab Antonio *veneficus*; velut ex ipſius *Antonii* literis prodit *Cicero* Philipp. XIII. cap. XI. *J. J.*

Τὸν συμπότιν] Nihil muto, quia non ſolum *compotor* per conſuetudinem a potiori maſculino genere dicere potuit, ſed & dedita opera: nam non ſemel eandem ancillam vocat *magiſtrum* ut c. 10. Immo hoc c. 8. jam ait ipſa, ſe *magiſtri* ac *praeſidis* more eum eruditurum. Quid quod & *Dei* nomine maſc. gen. tam Latini quam Graeci utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam reſpiciunt. Ex *Cic.* 2. Inv. 3. dedit Exemplum Cl. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 286. Alterum ex *Soph.* Aj. flag. 86. ſubjiciam: Γενοῦ μὲ τ'

Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε τὴν δέσποιναν, σπουδῇ παρ' ἐμὲ ἦκε. κἀγὼ ἦν εὐφροσύνη ἡμῖν τε οἴνου καὶ τὰ φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εἰς τὰ νύκτα, λέγει πρός με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπτωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδείξασθαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργὸς, καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθες πόλε. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, Φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων ὥστε ἀποδύσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὕτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, πρόσχες μοι τὸν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὑροῦσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἕτοιμος γίγνου ἐς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελευόμενον. Ἀλλ' ἐπίταττε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχερῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαίσματα, καὶ εὐτόνως ἔσται.

8. Atque illa cum cubitum eunti ministraſſet herae, ſtatim ad me venit: delectamurque vinum & oſcula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armaſſemus, ait ad me Palaeſtra: *Hoc quidem omnino meminiſſe te oportet, adoleſcens, te in Palaeſtram incidiſſe: oſtendendum tibi jam eſt, fuerisne acer inter ephebos, & luctae genera multa didiceris. Tu vero*, inquam, *non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, jam luctemur.* Illa, *Sic*, inquit, *ut ego jubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magiſtri & praeſidis, nomina numerorum, quos volo inveniam atque dicam. Tu vero paratus eſto ad obediendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera*, inquam, *& vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.*

Ἡ δὲ ἀποδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ πᾶσα ὅλη γυμνὴ ἔνθεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὦ μειράκιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλείψαμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ, δύο

9. Ipſa ergo exutis veſtimentis, nuda tota adſtans imperare hinc incepit, *Adoleſcentule, exue te, & ubi de iſto te unguento unxeris, adverſarium complectere. Femur ſtringens*

a Ἔφην] Aderat in P. Aberat in *Fl. J. Ald. H. S.* &c. b Γίγνου] Γίνου marg. *Aldi.* & P. At prius Edd. vett.

83. Γοργὸς] Φοβερὸς. *V.*

ἂν πᾶν, θεοῦ τιχωμένου. ubi de Minerva tamen ſermonem eſſe, quilibet videbit, antecedentia & ſequentia conferens. Plura darem, ſi hicce *Aſinus* mereret. Addam tamen quod *Ortwinius Fenſio* ſcripſit. „Συμπόνου & ἀνταγωνιστοῦ feminam vocari vindicas. Contra „Clodius apud *Cic.* I. ad Fam. Ep. 9. appellatur *Furia* „*muliebrium religionum, qui.* &c." Vid. *Gronov.* ad Sen. Trag. Herc. fur. vſ. 1157. *J.F.R.*

83. Γοργὸς] *Durus, exercitatus, exercitatione induratus.* Heſych. Γοργὸς, ἐνεργητικὸς, ταχὺς, σκληρὸς, λιτταρὸς, ὑπερφυὴς. *F.G.*

84. Οὐκ ἂν ἴδοις] Τὸ ἔφην hic deſiderari videtur. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, Φεύγοντά με &c. *F.G.*

Οὐκ ἂν ἴδοις] Nihil varietatis hic notarat *Solanus* noſter; quare Edd. in variantt. notatas conſului, cognovique ſolam ex iis *Pariſinam* habere illud ἔφην; quod igitur ſervavi, etſi forſan ex conjectura inſertum eſt. *J.F.R.*

99. Ὑπτίαν] Ὕπτιον forſan, ut infra κολλᾷ αὐτῷ. *F.G.*

1. Ὑποβάλλων] Forſan ὑπόβαλλε. Sed διὰ μηρῶν gloſſema videtur. *F.G.*

2. Τὰ σκέλη] Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. *F.G.*

3. Καὶ φήσας] Τὰ σκέλη ſcil. τὰ ἐμὰ vet. Interpres. *F.G.*

Ibid. Κολλᾷ] (ἴσως, κόλλα i. e. *membro*, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλᾶ, i. e. *junge & agglutina.* αὐτὰ, ut alterum ſit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλάομαι, alterum dualis numeri) *Lougol.* Cui notae inſerta erant etiam haec verba: ἀλλὰ ſumſit pro *ſalibus*, more Latino. Alios hiſce de rebus Enarratores quaerito; aut potius ne inquirito prorſus, ſi ſapis. *M. du S.*

6. Ἰσχύτω] Forſan ἰσχύῃ. Sic Interpres. *F.G.*

Ibid. Ἐξελκύσας] Scil. τὸν ἀνταγωνιστήν. *F.G.*

Ibid. Κατὰ πλάτους] Lege κατὰ βάθους. *F.G.*

7. Δῦ-

gens utrumque supinam reclina: tum superior ipse subjiciens te inter femora, eaque distinens, tolle & sursum tende crura: tum demittens atque insistens, illi inhaere; ac subiens, feri, jamque vulneratum fode jam undique donec defatigeris: robusti sint etiam lumbi: tum extractum telum secundum latitudinem per ipsum inguen adige: & rursus ad parietem impelle: deinde percute. Ubi vero laxum quid videris, tunc jam inscendens, & circa lumbos constringens, contine, & tenta non festinare; sed paullum ubi te continueris, tum concurre. Jam dimissus es.

10. Atque ego cum facile in omnibus obsecutus essem, & denique finiti nobis essent numeri: ipse quoque ridens dico Palaestrae, *Vides, Magister, quam dextre & obsequiose mihi pugnatum sit. Vide vero, ne praeter decus numeros subjicias: alia enim post alia injungis.* Illa vero alapam mihi infligens, *Quam nugacem*, inquit, *recepi tironem. Vide ergo ne plures etiam plagas accipias, si alios, nec eos, qui injuncti tibi erunt*

μηρῶν σπάσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος ὑποβάλλων σῷ μηροῖν, ὑψηλάς, [c] αἴρε, καὶ τεῖνε ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ σῴσας, [d] κολλῶ αὐτῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας νύσσε ἤδη παίοντι, ἕως [e] πονέσῃ, καὶ ἡ ὀσφὺς ἰσχυέτω, εἶτα ἐξελκύσας κατὰ [f] πλάτος σῷ βουβῶνι, [g] δῆξον, καὶ πάλιν συνώθει εἰς τὸ τοῖχον, εἶτα τύπτε· ἐπειδὰν δὲ χάλασμα ἴδῃς, τότ' ἤδη ἐπίβαινε, [h] ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας, σύνεχε, καὶ σπεῦδε μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον διαχαρτέρησας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσαι.

Κἀγὼ ἐπειδὴ ῥᾳδίως πάντα ὑπήκουσα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαίσματα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαίστραν, ἅμα ἐπιγελάσας, Ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως πεπάλαισταί μοι, σκόπει δέ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαίσματα [i] ὑποβάλλῃς, ἄλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. καὶ ὅς ὅτι κόρρης πλήξασά με, Ὡς φλύαρον, ἔφη, παρελάβου τὸν μαθητήν· σκόπει δὴ μὴ πληγὰς ἔτι πλείους λάβῃς, [k] ἄλλα καὶ σὲ τὰ

e Αἴσῃ] Ἑαύσῃ Ex. *Fl.* male. Vulgatae favet P. *d* Κολλῶ] Ἴσως παίω L. Nil mut. *Fl.* *e* Πονέσῃ] Et hic *Fl.* vulgatam scripturam habet. *f* Πλάτος] Κράτος L. *g* Δῆξον] Δῆξου marg. *A*1. & *f*. An πλῆξον *Pell.* Νῆξω *Gujet.* *h* Ἅμμα] Sic dedit *Solan.* ex G. P. L. Ἄμμα Edd. priores. *i* Ὑποβάλλῃς] Ὑποβάλλεις marg. *A*1*W.* *k* Ἄλλα καὶ σέ] Sic *Pell.* Κάν P. & marg. *A*1. Ἄκυσε L. Ἀλλὰ καὶ σὲ P. Ἀλλὰ καίσε Edd. cett.

20. Ἐπὶ κόρρης] * Παρείας. *V.*

* Παρείας] Παρίας ante editum, correxit *M. du S.*

7. Δῆξον] Quaenam lectio melior sit, inquirere nolo, neque in asinina illa philosophia eruditus esse cupio; quare & in reliquis hujus dialogi brevior ero. *J.F.R.*

9. Ἅμμα] In κλινοπάλῃ nihili est τὸ ἅμμα in his verbis τότ' ἤδη ἐπίβαινε, ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας σύνεχε. Bene Mf. ἅμματα κατ' ἰξύος δήσας, *vincula ad ilia alligans.* *J.G.G.*

22. Πλαίσω] Lege πλαίσις. *F.G.*

Πλαίσω] Non credo *Gujeto*; nam omnis casus est πλαίσω, sive adverbii more usurpatur. *Diod. Sic.* I. c. 92. pr. Παραγυμνούσιν δικαίως πλαίσω τὸ τετραφάκελλα. Ubi Cl. *Wesseling.* No. 48. „ Rarior aliis hic usus vocis „ πλαίσω, Nostro tritissimus, qui passim adverbii po„ testate instruxit. Vid. modo XIV. 20. XVII. 115. „ XX. 63. Et *H. Steph.* ad XIII. 94." Similia tamen notavi in βιαίτερον, μείζω, & καλλίω, supra *Abdic.* c. 16. *J.F.R.*

Ibid. Ἄλλα καὶ σέ] An ἀλλ' ἄκυσε; Placet. *F.G.* Ἀλλὰ καίσε] Κάν, mendose, P. In L. ἄκυσε. *M. du S.* Ἄλλα καὶ σὲ τὰ ἑπτ.] Mitissimum sine dubio emendandi genus, quodque adhibuisse in omni librorum genere sine fraude esse debet, si sensus conveniens eruatur. Hic necessarium fuisse apparet, quum interpretes vel omiserint verba ἀλλὰ καίσε, vel reddiderint *sed urere.* *J.M.G.*

Ἄλλα καὶ σέ] Illa conjectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis esse diligens in hoc sordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. *Pell.* quae congruit cum emendatione & versione Cl. *Gesneri*, nec abit ab Edd. nisi quod accentum tantum mutarit; ἄλλα pro vulgata ἀλλὰ exhibens, quod vel sine Cod. licuisset. *J.F.R.*

τὰ ἐπισταττόμενα παλαίων. καὶ ταῦτ' εἰπῶσα, ἐπανίστα, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτὴν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἰ ὄφελος νέος εἶ, καὶ εὔτονος παλαιστὴς, καὶ εἰ ὑπίστασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ ποιοῦσα ὅπερ τῇ λέχυς ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστὴς, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τιτάξας ὀξείαν, ὑπόπρωσον, καὶ βάθυνον, ψιλὸν ὁρᾷς αὐτῇ τὸ σχεῖμμον, τύπτε χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς [a] ἅμμα σφίγξε, εἶτα ἀναχλάσας ἔμβαλλε, καὶ σύνεχε, καὶ μὴ δίδου ἄφεσιν. ἐὰν δὲ χαλᾷ, θᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μετάθες, καὶ κρύσας κρύφον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀνασπάσῃς θᾶττον, ἢ κελευσθεὶς, ἀλλὰ δὴ κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὖθις τὴν παρεμβολὴν, σύνεχε, καὶ κίνει, εἶτα ἄφες αὐτὸν, πέπαυκε γάρ, καὶ λέλυται, καὶ ὕδωρ ὅλον ἔστι σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ, ἤδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐθέλω, ἔφην, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαίσματα ὀλίγ' ἄττα ὑπετάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστᾶσα, καὶ [b] κάθησον, εἶτα δῦσα κατὰ χειρὸς, [c] πάραψαι τὸ λοιπὸν, καὶ καλαμάτθι, καὶ με, πρὸς τῆ Ἡρακλέους, φιλαβοῦσα ἤδη κοίμισον.

Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαι-

numeros lucteris. Hisque dictis surgit, & curato corpore, *Jam*, inquit, *ostendes, utrum juvenis sis, & nervosus luctator, luctarine scias, & geniculatum opus edere*: atque in lecto concidens in genu, *Age sane*, ait, *luctator, habes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro & profunde. Nudum vides hic expositumque jacere, hoc uere: primo autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: si vero laxetur celerius instans transfer altius, & impulsum occulta: & cave ne celerius imperato retrahas: sed multum incurvans illum, subtrahe; ac infra rursus irruptionem subjiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte. Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius.* Ego vero, clarum jam videns, *Volo*, inquam, *ipse quoque, Magister, numeros paucos quosdam imperare: tu vero obedi, surge, & assside, deinde manus praebens, tracta caeterum, & subige, & me, per Herculem, complexa, jam sopi.*

11. Ejusmodi libidinibus, & ludicris col-

a Ἅμμα] Ὅσα μίμα Ex. *Fl.* Vulgatam tenet P. b Κάθησον] Κάθησο *Pell.* c Πάραψαι] Sic Edd. complures cum *Coll.* Παράγραψαι *J. V2.* & P. Al. ᾠδαπόψαι.

32. Ἅμμα] Δίσμα. *V.*

46. Παράψαι] Γρ. ᾠδαπόψαι. *G.*

24. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν] I. e. pudendo abluto & absterso. *F.G.*

26. Παλαιστὴς] Ita etiam *athletae* vocantur quicumque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 53. No. 53. *J.F.R.*

29. Τὰ μέσα] Τὴν συγὴν fortassis. *F.G.*

30. Ὑπόπρωσον] Lege ἐπιπρόωσον. *F.G.* Idem *Gesn.* jussit.

Ibid. Ψιλὸν] Intellige ἀνταγωνιστὴν, ut supra. *F.G.*

31. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἅμμα σφίγξε] Quum in Basileensi editione harum vocum versio esset praetermissa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod ajunt, constringe.* Ut laudo curam, sic quale dicterium possit esse ἅμμα σφίγξιν, quae sunt voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo. Κατὰ λόγον οἶμαι ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. Et alibi. Aliud est τὸ τῆ λόγῳ. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit*, vel pro more luctandi, *velut nodum stringe.* Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, τύφε ἤνικα οἱ νῦν ποιοῦσιν, οἱ μὲ κατὰ τὸν παλαιόμενοι &c. licet haec quoque sit certa species luctae. *J.G.*

32. Ὡς ἅμμα σφίγξε] *Scaliger* ad *Euseb.* Incertus In-

colluctationibus, nocturna certantes certamina, coronabamus nos invicem: tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Lariſſam omnino oblivisceremur. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam discere, cujus rei cauſſa veneram. Et dico ad illam, *Ostende mihi, cariſſima, praeſtigias facientem aut transformantem ſe heram tuam: olim enim cupidus ſum admirabilis ſpectaculi. Potius ſi quid tu noſti, ipſa fac praeſtigias, ut appareat mihi alia ex alia ſpecies. Puto enim te nec imperitam hujus artis eſſe: idque non ab alio anditum, ſed a meo acceptum animo ſcio: quandoquidem me adamantinum illum quondam uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam mulierem oculos hoſce amatorie intenderim, comprehenſum illa arte tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello animam tibi ipſa devinctum.* At Palaeſtra, *Deſine*, inquit, *jocari. Quod enim carmen conciliare amorem poſſit, artis ipſius domum? Ego vero, dulciſſime, horum nihil quidquam novi, caput tuum juro, & felicem hunc noſtrum lectulum, neque enim literas didici, & invida hera eſt quantum ad illam ſuam artem. Si vero tempus tulerit, ſtudebo*

συμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινὰς ἀγῶνας ἐστεφανούμεθα, καὶ ἦν πολλὴ μοι ἐν τούτῳ τρυφὴ· ὥστε καὶ εἰς τὴν Λάρισαν ὁδὸν παντάπασιν ἐπιλελήσμην. καὶ πολὺ ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον, καὶ φημὶ πρὸς αὐτὴν, Ὦ φιλτάτη, δεῖξόν μοι μαγγανεύσαν, ἢ μεταμορφωμένην τὴν δέσποιναν· πάλαι γὰρ καὶ σοῦ ἠκροώμην ταύτης θέας ἐπιθυμῶν, μᾶλλον εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε φανῆναί μοι ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆσδε τῆς τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ οὐ παρ' ἑτέρου μαθὼν, ἀλλὰ καὶ σοῦ τὸ ἐμαυτοῦ ψυχῆς λαβὼν, οἶδα. ἐπεί με τὸν πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς [d] μηδεμίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς ποτε ἐκτείναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις, ἐρωτικῷ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα, Παῦσαι, φησὶ, προσπαίζων. τίς γὰρ ᾠδὴ δύναται μαγεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὄντα τῆς τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδὲν, μὰ τὴν κεφαλήν σου, καὶ τιμιόν σου τὴν μακαρίαν εὐνὴν, οὐδὲ γὰρ γράμματα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος ἅσα τυγχάνει εἰς [e] αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι χρόνος ἐπιτρέψει, πειράσομαι παραχεῖν

[d] Μηδεμίαν] Τὴν δὲ μίαν Ex. Fl. & marg. A1. [e] Αὐτῆς] Sic ſcriptum inveni.

Interpres hujus Dialogi ad incertum ſæpe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo ſatis nota ex commentariis *Petri Colvii*, & aliorum qui ſcripſerunt ad Mileſias Apuleji, etiam ipſe ſolus Apulejus hunc ſibi proponens Dialogum, dum alia de ſuo connectit Interpretis fungitur officio. *J.B.*

Ὡς ἄμμα σφίγγει] Palaeſtrae vox ἄμμα, uſurpata etiam Theocrito Dioſcuris ſ. Id. 22, 66. ubi male interpres *oculos* dedit, quaſi eſſent ὄμματα. *J.M.G.*

36. Κρύψω] Forſan κύψω. *F.G.*

Ibid. Μὴ ἀναστάσῃς] Jocus in ambiguo. *F.G.*

38. Ὕφελε] Τὸ πῖον forſan. *F.G.*

39. Παριμβολὴν] *Le croq en jambe*, hic virile membrum. *F.G.*

45. Κάθησον] Lege κάθισον. *F.G.*

Ibid. Κατὰ χειρὸς] Forſan κὴ τ' χειρός. *F.G.*

46. Πάρυψαι] Lege παράψα. *F.G.*

Πάρυψαι] P. *J.* & *Ven.* παράγραψαι. Quidam παραμύψαι. Coll. vulgatam agnoſcunt. *M. du S.*

53. Ἦλθεν δὲ τὸ μαθεῖν] Forſan ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν. *F.G.*

71. Μὰ τὴν κεφαλὴν &c.] *Homer.* Il. O. 39. *M. du S.*

73. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος ὅσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην] *Sed hera mea faſcinandi artem callet.* Sic *Benedictus*, quum tota hæc periodus omitteretur in editione *Baſileenſi*. Itaque ut negligentia hujus contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non eſt, remotiſſimus ab ſenſu Luciani, qui exigit, *ſed hera mea valde invida eſt erga artificium ſuum*, & ſtudioſe abſcondit, nec ſuſtinet, ut quisquam ejus fiat conſcius aut particeps. *J.G.*

Ibid. Βάσκανος] *Invida eſt circa artem ſuam.* *F.G.*

74. Αὐτῆς] Lege αὐτῆς. *F.G.* Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. *J.F.R.*

χεῖν σοι [a] εἰδεῖν μεταμορφουμένην τ̀ κεκλημένην, κ̀ τότε μ̀ ὀπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν.

Ἡμέραις δὲ ὕστερον ὁ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρός με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς [b] μέλλοι ὄρνις γενομένη [c] πέτεσθαι πρὸς τ̀ ἐρώμενον. κἀγὼ, Νῦν, ἔφην, ὁ χαιρὸς, ὦ Παλαίστρα, τ̀ εἰς ἐμὲ χαριτ῾ον, [d] ἣ νῦν ἔχεις τ̀ σαυτῆς ἱκέτιν ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ὀπιθυμίας. Θάρρει, ἔφη, κἀπειδὴ ἑσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τ̀ θύραν τοῦ δωματίου, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον· κ̀ κελεύει με προσάγειν ὀπῇ τινι τ̀ θύρας λεπτῇ, κ̀ ἀποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ οὖν τ̀ μ̀ γυναῖκα ἀποδυομένην, εἶτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, κ̀ χόνδρους δύο λαβοῦσα, τ̀ μ̀ λιβανωτὸν τοῦ πυρὶ τοῦ λύχνου ἐπέθηκε, κ̀ τᾶσα πολλὰ τοῦ λύχνου καλελάλησεν· εἶτα κιβώτιον ἀδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρεῖται κ̀ [c] προσφέρει μίαν· ἡ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὅ, τι μ̀ οὐκ οἶδα, τ̀ δὲ ὄψεως αὐτῆς ἕνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦσα χρίει ὅλη, ἀπὸ τ̀ ὀνύχων ἀρξαμένη τ̀ κάτω, κ̀ ἄφνω πτερὰ ἐκφύει αὐτῇ, κ̀ ἡ ῥὶν κερατίνη κ̀ γρυπὴ ἐγένετο, κ̀ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα

an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, dominam. Ac tum quidem in hisce acquievimus.

12. Diebus vero non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam sumta avis specie volare ad amasium. Et ego, *Tempus jam est*, inquam, *Palaestra, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono*, inquit, *animo esto*; &, cum vespera esset, prehensum ducit me ad januam cubiculi, ubi illi quiescebant, jubetque applicare oculos rimae in janua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promitque unam, quae haberet infusum aliquid, quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur sumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & nasus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quaecumque avium propria & signa sunt, habet omnia, ne-

a Εἰδῆν] Et hoc ita legitur in *F. Fl. P.* &c. b Μέλλοι] Sic *Fl. P. H.* Μέλλει *F.* c Πέτεσθαι] Πέτεσθ *Fl.* d Ἣ νῦν] Ἃ νῦν marg. *A1.* e Προσφέρει] Προφέρει P. Nihil mutat *Fl.*

93. * Ἀδρὸν] Πολὺ, μέγα, δαψιλὲς, πλούσιον. *V.*

* Ἀδρὸν] Ἀθρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἀδρὸν usitatius scribitur, sed ἀθρόον laevigandum. Variant tamen Edit. interdum inter ἀδρὸς & ἀθρὸς, vid. 2. *Ver. Hist.* c 40. f. Eandem ob causam pullo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἄπτω; nec postea semper monebo, ubi res est certa. *J. F. R.*

76. Εἰδῆν] Sic omnes. Ego mallem ἰδῆν. *M. du S.* *Ibid.* Τὴν κεκλημένην] Sic ὁ κεκλημένος *Herus*, ap. *Aristoph.* Plut. 4. ad quem vid. not. Illustr. *Spanhemii*, qui rationem hujus significationis multis explicat, & inter alia etiam ex *Aeschyl.* Suppl. 340. & Concion. 1118. τὴν κεκλημένην, *dominam* vocari probat, non omisso hoc Luciani loco; Conf. iterum infra c. 27. *J. F. R.*

77. Ἐπὶ τούτοις] Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supr. *Tox.* c. 20. No. 6. Sed licet Clar. *Gesn.* ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν converterit, *in hisce adquievimus*, & infra c. 27. pr. ἐπὶ τούτῳ reddiderit, *inter haec*, quod posterius parum refert utro more reddatur, num *post*, an *inter haec*; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari *post haec*; aeque ac ap. *Aristoph.* Plut. 57. Ἢ τἀπὶ τούτοις ἐρῶ. *Aut posthaec sic faciam.* Quod cum Scholiastes duplici modo exponat, significatio τῷ *posthaec* tamen firmatur ab *Kustero*, ex *Eurip. Phoen.* 1214. Τί τἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὸν ἐρεῖτον; *quid posthaec filii mei facturi sint.* Item *Ione* 256. Addo *Herodian.* I. 17. 2. ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις valet *post hos.* Namque ait: Ὧν πρώτη μὲν ὧν Μαρία, ἐπῶνο δὲ Δωτὼ τε & Ἐκλεκτὼ· ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλεῖ-

90

neque quidquam est aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem pennatam se videret, terribile quiddam crocitans, & sicut illi corvi, tollens se per fenestram evolat.

13. Ego vero, qui somnium illud me videre putarem, palpebras ipse meas contingo digitis, qui oculis ipse meis non crederem, vel videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde mihi persuasissem me non dormire, rogavi tum Palaestram ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento unctum volare me sineret. Volebam enim experimento discere utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad animam avis futurus essem. Atque illa aperto clam cubiculo affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum me ungo, & avis quidem miser non fio, sed cauda mihi de postico exit, & digiti omnes nescio quo abeunt, ungues autem universos non nisi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes jumenti pedes fiunt; & aures longae, & facies magna, ac circumcirca me adspiciens asinum me esse video, vocem autem hominis ad conquerendum

τα ϗ σύμβολα πάντα εἶχε· ϗ ἦν ἄλλο ἢ δὲν ἢ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὸν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινὸν, ϗ οἷον ἐκεῖνο οἱ κόρακες, ἀναπτᾶσα ᾤχετο πτερυγίσασα ἔξω διὰ τῆς θυρίδος.

Ἐγὼ δὲ ὅτε ἐκεῖνο οἰόμενον ὁρᾶν, τοῖς δακτύλοις τὰ ἐμαυτοῦ βλέφαρα ἥπτόμην, καὶ πιστεύων τοῖς ἐμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, εἴθ' ὅτι βλέπουσιν, εἴθ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὡς δὲ μόλις ϗ βραδέως ἐπείσθην ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαίστρας πτερῶσαι καὶ μὲ, ϗ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ φαρμάκου ἐᾶσαι πέτεσθαί με. ἐβουλόμην γὰρ πεῖρα μαθεῖν, εἰ μεταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἶτα ϗ τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἐμαυτόν· ϗ ὄρνις μὲν οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλά μοι ὑρὰ ὅπισθεν ἐξῆλθε, ϗ οἱ δάκτυλοι πάντες ὤχοντο, οὐκ οἶδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέτταρας εἶχον, καὶ τούτους οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὁπλὰς, καί μοι αἱ χεῖρες, ϗ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρά· ϗ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, ὃ ἑαυτὸν ἑώρων ὄνον, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου εἰς τὸ μέμψασθαι

f Ἐκεῖνο] Et sic esse in *Fl.* notabat *Solan.* Sed & sic *J. P. H. S. Ald. Fr. B1.* g Ἑαυτὸν] Expressi lection. *Fl.* & L. Αὐτὸν Edd. cett.

τ συγκλίνει πρωτεύοντων. *J. F. R.*

80. Πέτεσθαι πρὸς τὸ ἐρᾶσθαι] Non capio, quam vere *Benedictus* nunc verterit *ad suum amatorem*, quum pag. 86. ea voce reddiderit ἐρᾶσθαι. Utique prudentius in *Gallo* pag. 181. puto ab eo verti *amasium*. Est enim in Graecis differentia. *J. G.*

83. Ἢ τῶν ἵππων] *Potes.* *F. G.*

5. Ἐκεῖνο] Forsan ἐκεῖνον quaesivit *Solan.* Nec respuerem, si invenirem; facillime enim a sequente οἱ absorberi potuit prior syllaba οι. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice stare potest. (Vid. notata ad *Amor.* c. 36.) pro οἷον ἐκεῖνο, ὃ οἱ κόρακες. Nisi malis aliter construere; nimirum, ϗ ἐκεῖνο scil. πράξασα, οἷον οἱ κόρακες. Sed ἐκεῖνον magis placet, quia ad illas singulares cornices nocturnas respicit, quae συλλήψεις etiam vocantur, quod ex *Aristot.* Hist. Anim. VIII. c. 3. notum est. *J. F. R.*

26. Αὐτὸν ἐφ' ὃν ὄνον] Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obscoeni in porcos, asinos, sive jumenta, tyranni in lupos & alias bestias transfigurantur. *August.* de Civ. Dei L. XVIII. c. 17. & seq. *G. C.*

Ἑαυτὸν] Ita L. Codex & *Fl.* In impressis vero reliquis αὐτὸν. Sed legendum ἐμαυτὸν, quanquam non desunt ejusmodi exempla. *M. du S.*

Ἑαυτὸν] Quia pro ἐμαυτὸν valere potest, recte fatente *Solano*, non necesse erit id mutare; & quia ἑαυτὸν a Scribis saepe contractum in αὐτὸν, potuisset idem servari. At quia scriptura Florentinae & Codicis L. est antiquior, eam reduxi, donec inveniatur, qui ἐμαυτὸν habeat. Sic mox c. 31. f. ἐκὸν ἑαυτὸν ἐπεισαγαγεῖν τῇ οἰκίᾳ, manifesto pro ἐμαυτὸν. Adde I. *Ver. Hist.* c. 6. Et *Catapl.* c. 9. vers. 12. ubi *Solanus* id quoque frustra mutatum voluit. *Alciphr.* etiam II. ep. 1. p.

τ' Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἠτιώμην αὐτὴν, ὅσην δύναμις, ὄνον ἀντὶ ὄρνιθος γενομένην.

Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἰργασμαι κακόν· σπεύσασα γὰρ ἥμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τ' πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τ' τὰ πτερὰ φύουσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ φίλταλε· [a] ῥᾴων γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. ῥόδα γὰρ [b] μόνον εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτῆνος, τ' δὲ ἐραστήν μοι τ' ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλά μοι, φίλταλε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ὄρθρου δὲ δραμοῦσα οἴσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἀθήσῃ. ταῦτα εἶπε [c] καλαφήσασά μου τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἦμην, τὰς δὲ φρένας καὶ τ' νοῦν ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λύκιος, δίχα δ' φωνῆς. πολλὰ οὖν κατ' ἐμαυτὸν μεμφόμενος τ' Παλαίστραν ὅτι τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸ χεῖλος, ἀπῆειν, ἔνθα ἵππος ἐστάμην ἐστῶτα τ' ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ Ἱππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἴσω [d] παριόντα, δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς [e] ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα καλαχλίναντες, ἕτοιμοι ἦσαν

cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu dejecto, illam accusabam, quod asinus pro volucri factus essem.

14. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, *Misera ego*, inquit, *magnum feci malum; prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime, facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio jumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi carissime unicam modo hanc noctem perdura in asino, summo mane curriculo tibi rosas adferam, quibus comesis sanabere.* Haec dum dicit aures mihi & reliquam cutem demulcet.

15. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati caussa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes ne de foeno illorum partem ablaturus adveniissem, demissis auribus pa-

a Ῥᾴων] Sic P. L. *H. P. B1. & 2. Fr. S. Ald.* ῥᾷον Fl. Ῥᾴστη Veneta utraque. b Μόνον] Μόνα *Fl.* & marg. *A1.* c Καλαφήσασα] Sic & *Fl.* cum cett. At *Coll.* testantur scriptum etiam καταψηλαφήσασα. d Παριόντα] Παριόντα Ex. *Fl.* Nil mutat P. e Ἐπεισέρχομαι] Et sic habere *Fl.* notat *M. du S.*

43. Καταψήσασα] Καταπραΰνασα. Γρ. καταψηλαφήσασα. *V.*

198. ἑαυτῇ pro ἐμαυτῇ. Sed ibid. Ep. 4. p. 236. αὐτῆς legas, ubi Cl. *Bergl.* cum *Perix.* tamen etiam ἑαυτῆς, idque pro ἐμαυτῆς legi jubent. Bene; sed αὐτῆς forsan & ibi sufficeret. Ἑαυτοὺς itidem pro ἡμᾶς αὐτοὺς est in 2. Ep. ad *Corinth.* X. 12. & passim in N. T. aliosque, quos omitto sciens. *J. F. R.*

32. Τυψαμένη τὸ πρόσωπον] Pristinus Interpres satis dubie: *illa manibus demulcens caput*: quum verum videre potuisset sensum, si non ex adfectu dolentis, certe ex *Apulejo* (s. potius Appulejo) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adspexit, percussis faciem suam manibus infestis.* Sed non libet singulas ejus aberrationes repetere. *J. F. R.*

37. Ῥᾴστη] Ita *Allina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis ῥᾷον, nisi quod *Fl.* mendose habet ῥᾶον. *M. du S.*

Ῥᾴων] *Solan.* jam correxerat ῥᾷστη. Sed vereor ne nimis festine. Quod enim & *Aldinam* sic habere credat, non satis intelligo; nisi *Aldinam* alteram, ab aliis collatam significet. Nam *Ald.* 1. quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet ῥᾷον. Quod probo, quia & sic *Apulejus* Met. III. p. 59. Ed. Pricaei. *Me trepidatio simul & festinatio fefellit, & pyxidum similitudo decepit. Sed bene, FACILIOR quod reformationis hujus medela suppeditat.* Unde imitatio satis apparet. *J. F. R.*

51. Ἀλλ-

patati erat pedibus ventrem ulciſci. Quo ego animadverſo, longius a praeſepi recedens ac ſtans ridebam: ruditus vero erat riſus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempeſtivam curioſitatem! Quid vero ſi lupus huc intraret aut alia beſtia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim; pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix inſtans malum.

16. Cum enim nox profunda jam eſſet, & multum ſilentium, & dulcis ſomnus, ſtrepitum dat extra murus, velut perfoderetur, & perfodiebatur etiam, jamque lacuna facta erat, quae capere hominem poſſet: ſtatimque homo ea intrat, & alius ſimiliter. Jam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum vinctis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaeſtra, & meo ſervo, ſine metu jam domum totam depraedantur, pecuniasque & veſtes, & ſupellectilem exportant. Cum vero nihil aliud reliquum eſſet, ducentes *me*, & alterum aſinum, & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, impoſita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus, fuſtibus tunſos agunt, qui in montem via minus trita fugere tentarent. Quid reliquis jumentis

τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γαστρί· κἀγὼ συνεὶς, ὑποχωρήσας[f] ἑστὼς ἐγέλων, ὁ δέ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνενόουν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης [g]περιεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινδυνεύσω μὲν μηδὲν κακὸν ποιήσας, [h]διαφθαρῆναι. ταῦτα ἐνοῶν ἠγνόουν ὁ δύστυχὴς τὸ μέλλον κακόν.

Ἐπεὶ γὰρ ἦν ἤδη νὺξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλὴ, καὶ ὕπνος ὁ γλυκὺς, ψοφεῖ μὲ ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε, καὶ ὀπὴ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος αὐτῇ παρῆν, καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἶτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις τὸν [i]Ἵππαρχον, καὶ τὸν Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς [k]ἤδη τὴν οἰκίαν ἐκείνην, τά τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζονται ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλλο [l]καλεῖπτο, λαβόντες με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν ἔπεσι ὅσα ἐβάστασαν, ὑπεκατέδησαν ἡμῖν καὶ ὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτῳ ὁδῷ φεύγειν πειρώμενοι. τὰ μὲν ἐν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰ-

[f] Ὑποχωρήσας] Ἀποχωρήσας *Fl.* [g] Περιεργίας] Reſtitut. ex P. G. Περιεργασίας Edd. anteriores. Reſtituta lectio eſt etiam in marg. *AlW.* [h] Διαφθαρῆναι] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. [i] Ἤδη] Ἔτι male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. [k] Καταλείπετο] Ita bene *Fl. Fr. Bz. P. H. S.* Καταλείπετο *J.* & *V2.* [l] Με] Ex emend. *Solan.* Deerat in Edd.

51. Ἀληθινὸν ὄνον] Vid. omnino *L. Bos* in Ep. I. Theſſ. I. 9. p. 211. (quem adeundum Cl. *Hemſterh.* margini adſcripſerat) ubi is docet ἀληθὴς & ἀληθινὸν quidem *verum* ſignificare; ſed non promiſcue ſemper uſurpari. Ἀληθὲς enim ſaepe ſumi de eo quod *natura* & *revera* eſt quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic ὄνος ἀληθινὸς, ac duabus paginis poſt, ῥόδα ἀληθινὰ &c. *J.F.R.*

52. Διασπᾶς μὲ τῷ χάρτῃ] Non ſolum zelotypia equi laborant, ſed etiam invidia & aemulatione. *Ariſt.* L. 2. Rhet. *G.C.*

53. Ἐκπερίεχομαι] Si dubitavit *Solan.* num vera haec lectio, miror cur non indicarit, iterum ſic occurrere infra hoc *Dial.* c. 38. med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non eſt opus. *J.F.R.*

58. Ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργασίας] O *intempeſtivam hanc curioſitatem.* Περιεργασία non memini alibi apud Graecum melioris notae ſcriptorem occurrere, quamvis περιεργάζομαι legatur. Repone igitur ex Mſ. Περιεργίας. *J.G.G.*

59. Περιεργίας] Sic P. etiam, vide finem Libelli. *M. du S.*

76. Λαβόντες κὴ] Pro λαβόντες ἐμὲ κὴ τὸν &c. An τὸ ἐμὲ excidit reſtituendum? Vid. lib. vett. *F.G.*

Ibid. Με] In P. erat μὲ. In reliquis nihil. Ego με repoſui, quod procul dubio volebat, qui μὲ ſcriplit. *M. du S.*

Λαβόντες κὴ] Etſi non inveni illud με, tamen adeo verum ac neceſſarium duxi, ut inſeruerim, monente etiam *Solano* noſtro. *J.F.R.*

82. Ἀπο-

εἰπεῖν ὅ, τι [a] ἔπαχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος ἀσυνήθης ἀπιὼν, τέτραις ὀξείαις ἐμβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλλύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν καταπεσεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὅπισθε τοὺς μηροὺς ἔπαιε ἀεὶ ξύλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμουν, ὐδὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὸ Ω [b] μέγιστον καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ οὐκ [c] ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς προδιδοὺς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθμῷ. μαθὼν δὲ ὅτι [d] ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προΐεναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παίεσθαι.

Ἐπὶ τούτῳ ἡμέρα τε ἦν ἤδη, καὶ ἡμεῖς ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ τόμαλα δὲ ἡμῶν δεσμῷ ἐπείχετο, ὡς μὴ περιοσκόμενοι τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥστε [e] ἔστην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ φιλήμα-

factum sit non habeo dicere. Ego vero non soleatus insuetusque incedens, per acutas rupes ingrediens, tot gerens sarcinas, peribam. Et saepe offendebam, ac ne licebat quidem cadere, cum statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cumque saepe, *o Caesar!* proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebam; cum O quidem maximum & vocalissimum exiret, *Caesar* autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, & compendifacere plagas.

17. Inter haec jam dies erat, & nos montes plures superaveramus. Ora autem nostra capistro erant revincta, ne circumpascentes viam consumeremus in prandio: itaque perrexi tunc & mansi asinus. Medio ipso die devertimus in stabulum quoddam familiarium illis hominum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim

a Ἔπαχεν] Ἔπαχον marg. *A*1. b Ω] Male abest a *Fl.* c Ἐπηκολούθει] Ἐπεκολούθει *S.* sola cum assecla *A.* d Ἄλλο] Sic & *Fl.* cum *J. Fr. P.* &c. Ἄλλως *Pell.* & *Mmc.* e Ἔστην] Ἔσην *Graev.* Nil mut. Edd.

82. Ἀνυπόδητος] Omnes Libri hic ἀνυπόδητος habent. Iidem c. 43. ἀνυπόδητος. Ego eam scribendi rationem sequar, quam Libri dabunt, ut hic ἀνυπόδητος, & iterum c. 29. Κρον. Ἐπισ. c. 19. & Φιλοπατρ. c. 21. *M. du S.*

Ἀνυπόδητος] Non esse talia intelligenda de ferramentis qualia hodie suppinguntur jumentorum pedibus; sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversa ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. V. *solea*, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. *J. M. G.*

Ἀνυπόδητος] Sic etiam praeter loca ab *Solano* indicata scribitur in *Icarom.* c. 31. excepta *S.* & *Amst.* quae η in penultima dedere; hic vero ε servarunt. Sed *Phrynich* p. 196. Edit. Cl. *de Pauw* peccatum in analogiam ait, si per ε scribas, dicitque: Ἀνυπόδητος ἐρεῖς σὺ τῷ η, τὸ γὰρ σὺ τῷ ε, ἁμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδησασθαι. At Cl. P. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 80. vers. 75. contra *Phrynichum*, *Moerin. Suid.* & *Th. Magistr.* pariter τὸ ε damnantes, ex *Diod. Lysia*, *Aeliano*, *Longo*, &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43. ubi η servavimus. *J. F. R.*

84. Ἀπωλλύμην] Ἀπολόμην adscriptum in marg. *Bas.* 1. deleto ἀπωλλύμην. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in Edd. ut & Cold. inveniam. Ἀπώλεσε ὑπὸ τῆς ἄγρας ait quidem supra *Tox.* c. 14. & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, non curavi illam mutationem. *J. F. R.*

86. Καὶ εὐθὺς ἄλλος] Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. *M. du S.*

91. Οὐκ ἐπηκολούθει] Et in hoc sinceriores editiones priores, habentes ἐπηκολούθει. Mox eadem hac pag. integriores iterum eaedem, Καὶ γὰρ φιλήματον ἐπιτιζοντο ἐς καλαύλιον ἐκείνοις, &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. *J. J.*

93. Μαθὼν δὲ ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως, μαλλον. *Th. M.* Μαθὼν δὲ ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως & ego praetulissem, si constaret *Pellaei* scripturam ex Codice, non ex conjectura esse. Et quamquam id non constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini Interpretes jam verterunt, quasi ἄλλως legeretur, reddentes: *Nihil ergo proficiens rudendo*, &c. nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare: *Expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid.* Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud quid*

enim oſculo ſe invicem ſalutabant, & devertere in ſtabulo illos jubebant: apponunt etiam prandium, nobis autem jumentis objiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero miſere eſurio: & cum nunquam hordea cruda pranſus eſſem, circumſpicio, quod comederem. Video autem hortum ibi poſt aulam, qui olera multa haberet & bona, roſae etiam ſuper iſta videbantur. Hic ego nemini animadverſus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati eſſent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim roſarum cauſſa. Putabam quippe me comeſis floribus hominem iterum futurum. Tum ingreſſus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum roſae illae verae roſae non erant: ſed erant e lauro agreſti enatae roſae. Roſam lauream vocant homines: malum hoc prandium aſino unicuique & equo: ajunt enim de eo qui comederit, ſtatim mori.

ἔσω ἠσπάζοντο ἀλλήλους, [f] καὶ καλαλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς [g] ἐν ἐπαύλῃ, καὶ παρέθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν παρέβαλον κριθίδια· καὶ οἱ μὲν ἠρίστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ὠμὰς κριθὰς ἠρίστηκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ καλαφάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτῇ ὀπίσω τῆς αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· κἀγὼ λαθὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ὅτι τάχιστα κῆπον, τοῦτο μὲν ὡμῶν λαχάνων ἐμπλησθησόμενος, τοῦτο δὲ τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δῆθεν φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινά· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα, δάφνην [h] αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄνῳ τοῦτο καὶ ἵππῳ. φασὶ γὰρ τὸ φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα.

Ἐπ

[f] Καὶ καταλύειν] Deeſt καὶ in S. Adeſt in P. &c. [g] Ἐν] Sic dedi ex L. & marg. M1. Ἐπὶ Edd. priores. [h] Αὐτὴν] Αὐτὰ L.

6. * Ἔπαυλιν σιωπῶν † ἐκείνους ἀνθρώπων ὄσον ἦν] Ἔπαυλις ἡ αὐλία ἐν ᾗ τὴν αὔλιν ποιοῦσι· αὔλις δὲ ἡ κοίτη. V.

* Ἔπαυλιν] Ἐπαύλια legebatur in Edit. Ad Luciani textum adcommodavit M. du S.

† Ἐκείνους] Ἐκείνων vulgatum fi erat, mutavit, & poſt ὧν lacunae notam adpoſuit M. du S.

quid idem ſit atque *aliter clamavi*, ſcil. quam ſolebam, volebam; ideoque Lectoris arbitrium eſto eligendi quid maliit. J. F. R.

99. Ὥστε ἵστην] Os dicit aſino fuiſſe vinculo occluſum ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet. ὥστε ἵστην τότε, καὶ ἡμίονος ὤν. *Famque tunc ſteti, aſinusque manſi.* Quomodo ſtetit, cum tantopere properaret? lege: ὥστε ἵσταν τότε. *Tum ſic obdurato ore procedebam.* J. G. G.

2. Καλαλύομεν αἷς] Alias amat καλαλύειν εἰς. ut mox, & c. 46. & alibi. Sed conf. ad c. 1. εἰς τὰ Ὑπαῖα. Adde *Arrian.* IV. 16. p. 174. f. εἰς φυλακὴν εἶχον. J. F. R.

5. Καλαλύειν] Καὶ hic deeſſe videtur. Καὶ καλαλύειν. &c. Placet. F. G.

6. Ἐν τῇ ἐπαύλει] Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. M. du S.

Ἐν τῇ ἐπαύλει] Cur ἐπὶ minus probem, videri poteſt ex iis quae notavi ad *Tox.* c. 20. J. F. R.

21. Τὰ δὲ — τὰ δ'] Conſului Edd. vett. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam inesſe, & ῥόδα ἐκεῖνα fruſtra repetitum? Et quis ferat ter ῥόδα ſic repeti duobus verſibus? Quare poſterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22. f. J. F. R.

23. Δάφνῃ] Haec omnia aut miſeris modis ſcripta ſunt, aut a Librariis inquinata. Pro αὐτὴν in L. αὐτὰ legitur. M. du S.

Δάφνῃ αὐτὴν καλοῦσιν] Eſt *rhododendron*, *nerion*, *rhododaphne*, quod Plinius 6, 20. f. 33. deſcribit *ſempiternum fronde, roſae ſimilitudine, caulibus fruticoſum. Jumentis, caprisque, & ovibus venenum eſt.* Apulejus l. 4. pr. *Hae arbores in lauri faciem prolixe foliatae, pariunt in modum floris inodori porrectos calculos modice punicantes, quos — vulgus indoctum* roſas laureas *appellant, quarumque cuncto pecori cibus letalis eſt.* Hinc in ſuſpicionem veni, an forte legendum ſit apud Lucianum ῥοδοδάφνην. J. M. G.

Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἁρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸ κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδών, καὶ τὸ λαχάνων τὸ ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτην λαβών, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὦτά μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμην, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβαλὼν ὕπτιον ὀπίσω τὸ λαχάνων, ἔφευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδέ δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας [a] ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοί τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ [b] ἄρκτοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ ἁρπασόμενοί με ὅτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθών, ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δρᾶμεῖν. ὀπίσω οὖν ἀπήειν, καὶ εἰσειμι αὖθις εἰς τὸ ἔπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲ κύνας δρόμῳ ὀπισθεν ἑρμωμένους ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ κατὰ τὸ ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι.

18. Inter haec sentiens olitor, arreptoque fusti hortum ingressus, vidensque hostem & perniciem olerum, non aliter quam severus aliquis dynasta captum furem, fuste concidit, neque costis parcens neque femoribus: quin & aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non ultra patiens, calcibus utrisque rejectis supinum prosterno in olera, atque versus montem aufugio. Ille cum videret me cursu abire, clamavit ut immitterentur in me canes. Erant vero canes multi & magni, etiam cum ursis pugnare idonei. Video igitur illos me si capiant, discerpturos esse, paullum itaque circumiens decrevi quod est in proverbio retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, stabulum iterum ingredior. Illi canibus qui cursu in me ferebantur, receptis alligatisque, me pulsare prius non desierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem.

Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύταλα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· κἀκεῖθεν τότε οὕτως ἐξελαυνόμενος. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παιόμενός τε καὶ τῷ Φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὁπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, ἔγνων αὐτοῦ καταπεσεῖν, καὶ μηδ' ἂν ἀποσφάττωσί με ταῖς

19. Verum itineris ingrediendi tempus cum esset, gravissimas quasque rerum furtivarum & plurimas mihi imposuere. Cum vero jam despondissem animum pulsatus & gravatus onere, detritis insuper a via unguis, procumbere ibi decreveram, nec unquam, si vel interficerent me plagis, surgere;

a Ἐπ' ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοὶ Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. in marg. ejusd. Et sic quoque L. recte cum cett. Edd.
b Ἄρκτοις] Ἄρκοις Ex. Fl. & Ald. Sed ἄρκτους collatio
c Οὖν] Deest in Fl.

43. Παλινδρομῆσαι &c.] Jambus proverbialis, quem Erasmus exponit Tit. Satius. Latine quoque usitatus versiculus: *Satius est regredi, quam male coepta sequi.* Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus usitatum! J.F.R.

61. Τῷ ἡμιόνῳ] Supra ὄνῳ dixit; quare hic τῷ ὄνῳ scribendum videtur, pro τῷ ἡμιόνῳ. F.G.

Ibid. Ἡμιόνῳ] Quem tamen supra passim *asinum* dixit. M. du S.

67. Οὐδὲν ἐπίσω] Sic Belgae, adscript. in B1.

79. Ὁ δὲ ἀπῆει κάτω τὸ θάλλον ἀρχόμενος] Captavit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Baileenses *mors illi attulit laborum finem*, laevissime. Benedictus *Ille vero infra delabebatur moriendo subsultans*, quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non cadant praecipites. Verte simpliciter *ille deorsum abibat mortem saltans.* J.G.

82. Ἔγνων φῆσιν εὐγνῶς τὰ οὐ νοσεῖ] Ad verbum εὐγνῶς Solan. adscripserat, & sic esse in Fl. An speravit

re; hoc ſperans, magnam ad me utilitatem redituram ex eo conſilio. Putabam enim, ipſos plane victos *mea pervicacia*, ſarcinas meas diviſuros inter equum & mulum, me autem ibi jacentem relicturos praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea conſilia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim aſinus, eadem forte quae ego cogitans, decumbit in via. Illi primo fuſtium ictibus ſurgere jubent miſerum: nihil obedientem plagis, prehenſum alii auribus, cauda alii, excitare ſtudent. Cum nihil proficerent, jaceretque lapidis inſtar in via, feſſus & ſine ſpe, ſubductis rationibus, nequidquam ſe laborare, & fugae tempus perdere aſino mortuo aſſidentes, ſarcinas quas ille geſtarat omnes inter me & equum dividunt, miſerum vero captivitatis pariter & geſtandorum onerum conſortem, prehendentes, ſucciſis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem ſaltans deſcendit.

πληγαῖς, ἀναϛῆναί πόλε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ἐκ τοῦ βουλεύματος· ᾠήθην γὰρ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ ἐμὰ σκεύη διανεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ [d] τῷ [e] ἡμιόνῳ, ἐμὲ δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κεῖσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλά τις δαίμων βάσκανος, συνεὶς τὰ ἐμοῦ βουλευμάτων, εἰς [f] τἀναντίον μετήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλοις παίοντες ἀναϛῆναι τὸ ἄθλιον ἐκέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τὰ ὦτων, οἱ δὲ τὰ οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυον, ἔκειτο δὲ ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκὼς, λογισάμενοι ἐν ἀλλήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς φυγῆς ἀναλίσκουσιν, ὄνῳ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τὸ δὲ ἄθλιον κοινωνὸν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ ξίφει ὑποτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν εἰς τὸ χρημνόν. ὁ δὲ ἀπὸ κάτω, τὸ θάνατον ὀρχήσατο.

20. Ego vero animadvertens in ſocio itineris conſiliorum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praeſentia, & ſtrenue incedere, qui ſpem haberem, futurum, ut omnino aliquando in roſas inciderem, ac inde me ſalutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum ſu-

Ἐγὼ δὲ ὁρῶν ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τὸ ἐμοῦ βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐνεστῶτα, καὶ προθύμως πορεύεσθαι, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, κἀκ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι· καὶ τῶν λῃστῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἔτι

d Τῷ] Non habet artic. *Fl.* *e* Ἡμιόνῳ] Sic Edd. quas vidi, omnes. *f* Τἀναντίον μετήν.] Τὸν μοι πεμ. *Fl.* *g* Ξίφει] Ξήφει *J.* male, ut ſolet in hac vocali centies.

78. Σπαίροντα] Ἐκπνέοντα τὴν ψυχήν. *V.*

ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων eſſe *ſtatui, decrevi, quis dubitet?* Conf. mox c. 39. ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτόν. Sic in vita Ariſtomenis editioni Oxonienſi *Corn. Nepotis* adnexa: Μεσσήνιοι — ἀφίσασθαι πάντως ἐγίγνωσκον, *Meſſenii demigrare conſtituerunt.* Item ἔγνωσαν καλεῖν, *Long. Paſt.* I. p. 5. Ed. *Jungerm.* Idem III. p. 115. γνώς, pro *ſtabat ei ſententia. Thucyd.* I. c. 120. p. 77. πολλὰ δ' κακῶς γνωσθέντα — καλῶς ἐβδη. *Multa male conſulta — felicem exitum habuere.* Τὰ ἐν ποσὶ vero eſſe *praeſentia*, vid. T. I. *Nigrin.* c. 7. ibique commentatores, & T. 2. ad *Quom. Hiſt.* c. 4. *J.F.R.*

85. Εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι] Mira haec efficacia enuntiavit, ſonat enim: *ut inde reſtituar in me ipſum*, i. e. ut rurſus fiam, qui ante fui. *J.F.R.*

ἔτι πολὺ τ᾽ ὁδῦ, καὶ ὅτι καλαλύσουσι, λοιπὸν, ἔνθα καλαμβύσσιν, ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τ᾽ ἑσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, καὶ πὺρ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἴσω κατέθηκαν. εἶτα ἤρετο τ᾽ γραῦν ἀφ᾽ τί ὕτω καθέζη, καὶ ὐ προσκευάζεις ἄριστον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῆ ὑμῖν, ἄρτοι πολλοὶ, οἶνος παλαιὸς πίθοι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τ᾽ γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λέβητος ἔνδον ὕδατος θερμοῦ [a] ἔχοντος, ἀπουσάμενοι ἔνθεν, καὶ καλαχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λετρῷ ἐχρήσαντο.

Εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεύη [b] πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμον γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκοινώνουν δὲ ὅτοι ἀλλήλοις· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλούσαντο καὶ [c] ὅτοι. λοιπὸν μὴ τοῦτο ἦν ἄριστον δαψιλὲς, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τ᾽ ἀνδροφόνων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέθηκεν· ἀλλ᾽ ἐκεῖνος μὲ σπεύδῃ τὰς κριθὰς κατέπινε, δεδιὼς, οἶα εἰκὸς, ἐμὲ τ᾽ συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὰν ἴδοιμι τ᾽ γραῦν ἐξιοῦσαν, τ᾽ ἔνδον ἄρτων ἤθιον. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ καλαλιπόντες τ᾽ pereſſe viae, & *eo die* ſolaturos jumenta, ubi maneant. Itaque omnia iſta curriculo geſtantes verſus veſperam domum pervenimus. Mulier anus intus deſederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita ſedes, & non paras coenam? illa, *quin parata vobis ſunt*, inquit, *omnia, panes multi, vini veteris dolia, & carnes vobis ferinas paratas habeo.* Illi collaudata anu, exutis veſtibus ad ignem ſe ungunt, & cum ahenum calidam haberet, hauſta inde aqua perfuſi, extemporali iſto utuntur balneo.

21. Deinde paullo poſt juvenes veniunt multi, ſupellectilem adferentes plurimam auream, argenteam, veſtimenta, mundum muliebrem, & virilem ornatum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus depoſitis, lavant ipſi quoque. Caeterum poſt haec coena fuit copioſa, & ſermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi & equo hordea apponit: at ille feſtinat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compranſorem. At ego, quoties videbam exiſſe anum, de panibus, qui intus erant, edebam. Poſtridie relicta anu & uno ju-

a Ἔχοντος] Ἔχοντες male *Fl.* Vulgatam adſerit P. b Πλεῖστα] Πάλλα P. c Οὗτοι] Αὐτοὶ P. Nil mut. *Fl.*

87. Λοιπὸν] Et haec ita legi in *Fl.* notavit idem Noſter, meliore paullo jure quam ante; ſed commate poſt καλαλύσουσι poſito, quod jam feci, cum in Edd. abeſſet, ſenſus mihi videtur apertior. *J.F.R.*

97. Σκεύασασα ἔχω] Conferri juſſit in marg. *Solanus* infra Δημ. c. 32. Ibi invenio ſimiliter εἶχον θυμώσας. Item ſupra Ἁλιέ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonaſmo ait, θυμώσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo eſt peculiaris ac familiaris, ut neſciam an facturus ſim operae pretium, ſi plura addidero. Videat qui volet *Bud.* Comment. p. 211. *Theocr.* Eid. XIV. 8. παίζεις ἔχων. *Heſiod.* Ἔργ. I. 42. χρύσεια ἔχουσι, quod vel *Scapula* habet, licet haud addito verſu. Sic λαρὼς ἔχων & ſimilia multa profert *Maittair.* de Dialect. p. 76. & 79. C. Adde Noſtrum *Icarom.* c. 24. m. παίζεις ἔχων ἵφι &c. Ubi tamen cum *Pariſino* ἰὼν habeat pro ἔχων, hoc inquiremus denuo. *J.F.R.*

15. Ἄρτου] Lege ἄρτον. *F.G.* Recte corrigit *Gujet.* Et vel ſic ederem invitis Edd. quae ἄρτου miro conſenſu habent. Nam etſi vulgatam lectionem ita conſtruendo defendere poſſumus, ἤθιον ἄρτου (ſcil. τινὰ) τ᾽ ἔνδον. *comedi unum ex panibus qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis; ob articul. τῶν, & Genitivus Atticiſmo aptior. vid. *Th. Mag.* & *Moer.* v. φάγω. *J.F.R.*

33. Πάντα ἴλαρα] Et ſic legere *Fl.* bene notat *Solan.* Sed & legitur in *J. P. H.* &c. & recte, atque elegantter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i.e. *nihil aliud quam* ſe-

juvene ad opus reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae custodiae ingemiscebam : nam vetulam quidem poteram contemnere , & illius fugere ex oculis : at juvenis magnus erat , & terribile quiddam cernebat , & gladium gestabat semper , & adducebat semper januam.

22. Tribus post diebus , circa mediam fere noctem , redeunt latrones , auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam adferentes , sed solam virginem nubilem, vehementer pulchram , plorantem lacerata veste, & comis passis. Hanc intus in stratis depositam bono animo esse jubent , & intus manere anum , puellae custodiendae caussa. Sed puella nec cibum capere volebat nec bibere , sed plorabat ad omnia , & suam ipsa comam vellebat , adeo ut ipse quoque, prope adstans ad praesepe , cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem speculatorum aliquis , cui vias explorare sorte obvenerat, venit nuntians, peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas secum ferret divitias. Hi ut erant consurgere , armare se , me autem & equum ornare clitellis, & secum ducere. Hic infelix ego , qui ad pugnam & bellum me scirem agi, cunctanter progredior , itaque

γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ πάντες ὅπλα ἔργον ἀπήεσαν. ἐγὼ δὲ ἔτενον ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῆ φρουράν. τὸ μὲν γὰρ γραῦς καλαφρονήσαι ἦν μοι, καὶ φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ φοβερὸν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος ἀεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν ἀεὶ ἐπῆγε.

Τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις, μεσούσης σχεδὸν νυκτὸς, ἀναῤῥέουσιν οἱ λῃσταὶ, χρυσίον μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, κλαίουσαν, καὶ καλλεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κόμην· καὶ καθέδρας αὐτοῖς ἔνδον ὅπου τοὺς στιβάδων, θαῤῥεῖν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε, καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν. ὥστε καὶ αὐτὸς πλησίον ἐγὼ τῆς φάτνης, συνέκλαιον ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λῃσταὶ ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις, τοὺς τὰς ὁδοὺς φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύτῃ παριέναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζοι· οἱ δὲ ὅτως ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὁπλισάμενοι, καμὲ καὶ τὸν ἵππον ἐπισάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχὴς, ἑπόμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνειν, ὀκνηρῶς προῄειν, ἔνθεν ἐπαι-

d Μὲν] Deest in *S.* Adest in *J. P.* &c. e Κλαίουσαν] Et sic *Fl.* cum *J.* &c.

30. * Στιβάδων] *Χαμαικοιτίων. V.*

* Στιβάδων] Sic scribi hoc vocabulum in V. testatur *Solanus*. στιβάδ. vero *Suid.* ut *Lucian. J. F. R.*

flebat. ut mox : πάντα καλλιστεύσα. Plura jam notarunt Lexicographi. Adde *Herodian.* V. 8. 8. ὅτι — ἀδελφὴ γινομένη, καὶ τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ὡς τοῖς βασιλείοις ἀλατρέψασα. i. e. *perpetuo cum illa versata*. Nostrum infra c. 51. m. παιδίσκην πάντα καλὴν, paullo alia notione, ellipsi tamen eadem. Ita fere μαχὴν κλαίειν *Aristoph.* Plut. 612. & alii passim. Sed & ἤλασε sic ap. Lucian. legi notavit *Solan.* cum tamen mox στυλάσιον, non στυλάσιον. At cum utrumque rectum, nihil ista varietas me movet. Malim tamen interdum ἤλασε quam ἤλασε scribere, perspicuitatis ergo , ne incidamus in ambiguum , utrum sit a κλάω *frango*, a quo hic quidem nihil periculi , quia sequentia satis aperiunt, quale verbum Auctor voluerit. Alioqui in illo jota subscripto , quod facile ab typothetis omittitur, non satis est praecidii , veluti ap. *Long. Past.* IV. p. 110. Ed. *Mollii*, omittitur, editumque, ἀλλ' οἱ μὲν πλούσιοι τὸν δυστύχη ἤλασαν , quasi aor. 2. esset , quod legentem tamen falleret , ni statim & ibi sequeretur ἐλαύνουσι. *J. F. R.*

ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδὸν, ἔνθα ὁ ξένος παρελάσειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λῃσταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καὶ μοὶ ἐπέθηκαν· τὰ δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα ἤλαυνον ἡμᾶς ὅπως ὀπίσω, κἀγὼ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος, κρούω τὴν ὁπλὴν [a] ταύτῃ πέτραν ὀξεῖαν, καὶ μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν· καὶ χωλεύων ἔνθεν τὸ λοιπὸν τὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον, [b] πάντα καλαπίττουλα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ οἰωνὸν οὐκ ἀγαθόν, ναί [c] φασι· ῥίψωμεν αὐτὸν, καθαρισμὸν τῷ στρατῷ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, [d] ὁ δὲ τοῦ θανάτου μέφόβος ἀναίσθητον τὴν ὀδύνην ἔθηκεν.

Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἴσω, ἔνθα καλεῖται, τὰ μὲν σκεύη τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδεῖπνουν. καὶ ἐπειδὴ νὺξ ἦν, ἀπῆσαν, ὡς τὰ

fusti, festinantibus illis pulsabar. Cum autem ad viam venissemus, ubi transiturus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipsum ipsiusque servos interficiunt, & pretiosissima quaeque ablata equo & mihi imponunt, reliquas sarcinas ibi in silva abscondunt. Deinde sic retro nos agunt, & ego cum urguerer & vapularem fusti, acuto saxo impingo ungulam, orituque ab illa plaga vulnus dolorificum, ut claudicans quod reliquum erat viae incederem. At illi inter se, *Quid enim nobis videtur*, inquiunt, *nutrire asinum istum, ubique concidentem? Praecipitemus illum, male ominatam bestiam. Ita sane*, inquit alius, *dejiciamus illum piacularem futurum nostri exercitus.* Atque illi in me jam coibant: verum ego auditis hisce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi doloris adimente.

23. Cum vero intrassemus in diversorium nostrum, sarcinas de nostris demtas humeris bene collocant, ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta ad reliquas sar-

a Παρὰ] Πιρὶ Ex. *Fl.* Vulgatae vero suffragatur P. *Solan.* b Πάντα καλαπίττουλα] Et sic esse in Edd. vett. notat c Φασι] Dedi ex *S.* Φησι cett. omnes male. d Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl. Fr. J. P.* &c.

59. Πάντα καλαπίττουλα] An πάντη; adscripsit *Gujetus*. Bene, si libri addicerent. Jam vero, dum non addicunt, & supra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἴκλαε, ubi vid. quae noto, nihil muto. *J. F. R.*

64. Ὡς ἀλλοτρίῳ] Alludit, ni fallor, ad Homericum illud:

Γαίεσθαι ὡς ἀλλοτρίοισιν.

Thucyd. I. 70. B. τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χρῶνται. Greg. Naz. *Martyres omnia alieniter perpessos esse*, ait, ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41. Ed. *Bas.* BC. *M du S.*

69. Γὰρ τῆ θαν.] Sic ego ex conjectura, pro δὲ, quod in omnibus erat. *M du S.*

Ὁ δὲ] *Solanus* τὸ edi jussit, non repugno; nec tamen facio; nam & saepe sic positum invenio, ubi usus τὸ postularet. Vid. supra notata ad *Amor.* c. 38. No. 23. Adde mox c. 37. ὁ δὲ αὐλητης — οἱ δὲ &c. Et supr. c. 17. f. τὰ δὲ — τὰ δὲ. Nihil praeterea novi est, bis δὲ post μὲν sequi, ut jam alibi, ni fallor, ostendi ex *Long. Past.* 2. p. 48. Adde eumdem III. 93. Et *Alciphr.* II. p. 202. & seq. ubi vel quinquies δὲ habes post unum μὲν. Ait enim: Ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲ ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ διατροφεῖν· τὰ δὲ κοσμεῖν σοὶ τὸν οἶκον· τὰς δὲ, ὁπόσοῦν ἄλλας τυχὸν μαραινομένης. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo ejiciendum esse, bene monuit *Bergler*. Quin vel sexies eandem particulam, uno interposito μὲν, adhibitam legimus in *Aristotele* I. Polit. c. 3. med. Ἔστωσαν, ait, δὴ κύπαι τρεῖς, ὡς εἶπομεν. Ἐστὶ δέ τι μόριον, ὁ δεῖται τῶν μὲν εἶναι οἰκονομίαν, τῶν δὲ μάγειρον μὲν αὐτῶν. ὅπως δ' ἔχει, θεωρητέον λέγω δὲ περὶ τοῦ καλλιστέρου χορηγίσεως. Πρῶτον δὲ περὶ δικαίου τὸν δοῦλον εἴπωμεν. *J. F. R.*

69. Ἀναπεσόντες] In Ev. *Marc.* VI, 36. Καὶ ἀνάκλιναι πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de discumbentibus in gramine. Ad ea verba Rev. *J. Elsner.* ait: „ Ἀναπεσόντες pro ἀνα-

„ κεισο-

farcinas ſervandas abeunt. *Miſerum vero aſinum*, infit illorum unus, *quid adducimus*, ex ungula *inutilem? ſarcinarum alias nos portabimus, alias equus.* Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clariſſima. Hic ego intra me, Miſelle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vulturum filii coenabunt. non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Jam nox eſt, & luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis. Haec apud me cogitans video me neque alligatum eſſe usquam, ſed juxta pendere quo trahebar alias lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egreſſus abibam. At anus cum fugere paratum videret, a cauda ſe mea, quam prehenderat, ſuſpendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens videnſque anum caudae inſtar ex aſino aptam, generoſum

λοιπὰ τ̃ σκευῶν ἀναδῶσαι· τ̃ δὲ ἄθλιον τ̃τον ὄνον, ἔφη τις αὐτ῀ν, τί ἐπάγομεν ἄχρηστον ἐκ τ̃ ὁπλῆς; τ῀ν δὲ σκευῶν ἃ μ̀ ἡμεῖς οἴσωμεν, ἃ δὲ ϗ ὁ ἵππος· ϗ ἀπῆσαν, τ̃ ἵππον ἄγομεν. νὺξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τ̃ σελήνης. κἀγὼ τότε πρὸς ἐμαυτὸν εἶπον, Ἄθλιε, τί ἔτι μέλλεις ἐνταῦθα; γύπες σε ϗ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν, οὐκ ἀκούεις οἷα πρὸς σ̃ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ πρόσπεσεῖν; νὺξ μ̀ αὕτη, ϗ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται ἀπιόντες, ᵉ Φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτ῀ν ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἐμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσεδεδέμην οὐδενί, ἀλλά με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἰμὰς παρεχρέμασο, τ̃τό με ϗ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τ̀ Φυγήν· ϗ δρόμῳ ἐξιών, ἀπῆειν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἕταμον, λαμβάνεταί ᶠ μου ἐκ τ̃ ὑρᾶς, ϗ εἴχελο. ἐγὼ δὲ ἄξιον χρημνῶ ϗ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ ζῷον γραίας ἁλῶναι, ἕσυρον αὐτήν· ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἔνδοθεν τ̀ παρθένον τ̀ αἰχμάλωτον· ἡ ϗ προσελθοῦσα, ϗ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄπισθεν ἠμμένην, τολμᾷ τόλμημα γεν-

ᵉ Φυγῇ] Σπεῦδε *Fl.* & marg. *Ar.* Vulgatam ceterarum Edd. firmat P. ᶠ Μου] Μοι Ex. *Fl.* Vulgatam ceterarum tuetur P.

„ *cumbere cibi capiendi cauſſa*, rarum eſt. Habet tamen ex *Euripidis* Cyclope & Alexi *Athenaeus* I. 19. p. 23. Item *Lucian.* Aſino (h. l.) Scriptor item Apocryphus *Tobiae* 2. 1. ἀνέπεσα τ῀ Φαγεῖν. *Judith* XII. 16. & in his libris paſſim." Haec ille: cui addo: male ergo *Phrynichus* p. 92. id hoc ſenſu damnat, ſcribens: Ἀναπεσεῖν ἀ καλῶς ἐπὶ τ῀ ἀνακλιθῆναι τάττεται. Verum eſt, pro ἀνεμῆσαι aliis uſurpari, ut vid. *Thucyd.* I. c. 70. verſ. 57. ϗ νικήσαντες ἐπ' ὀλίγον ἀνεπαύσαντο. *Et victi quam minime animo conſternantur.* conf. ibi *Waſſium.* Et *Philon.* L. I. de Moſe, quem ad partes vocat *Hoeſchel.* qui tamen idem pro *diſcumbere* etiam adfert ex Euang. *Luc.* 17. 22. *Joan.* 6. & *Syneſ.* ep. 114. Cautius *Th. Mag.* Ἀναπεσεῖν βίβλιον ἐπὶ τ῀ ἀθημονῆσαι ἐ ἀνεμῆσαι, ἢ ἐπὶ τ῀ ἀνακλιθῆναι. Sic enim poſtremum verbum neceſſario legendum, non ἀνακλιθῆναι ut eſt in edit. *Blancardi.* *J. F. R.*

88. Λαμβάνεταί μου] Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae μοι, non μου hic habet. Licet enim λαμβάνειν γενείων, ποδῶν, κεράτων, & ſimilia ſint obvia; ut recte mox c. ſeq. Λαμβάνονταί μου, tamen id minus eleganter videtur procedere, ſequente praepoſitione, nam ut λύκον τ̃ ὦτον κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi diceres, λύκε τ̃ ὦτον; ita difficilius, λύκε ἐκ τ̃ &c. At quum λαμβάνειν τινός, & λαμβάνειν ὑρᾶς, item ἐκ τ̃ ὑρᾶς ſeorſum recte dicatur, nolim his conjunctis controverſiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Lucianeo ſtilo aptiorem videri; etſi duplex ejusmodi genitivus non eſt adeo inuſitatus ſine praepoſitione, ut *Herodian.* 2. 3. 8. Καὶ λαβόμενος τ̃ χειρὸς Χλαβρίωνος, *& prehenſa manu Chlabrionis.* Ne plura congeram, quae ſine praepoſitione aliter conſtrui poſſunt, ut *Aelian.* V. Hiſt. XII. 46. ϗ ἐκεῖνος ἐλάβετο αὐτοῦ τ̃ χαίτης. *Et ille adprehendit ejus jubam.* *J. F. R.*

93. Δίκην κέρκου] Poteſt intelligi hic locus ita ut interpretatus ſum: nec de emendando in mentem veniſſet, niſi dum forte Apulejum confero, invenirem iſta, Met. 6. p. 127, 29. Pric. De *virgine captiva* ut ipſe

γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένῳ νεανίσκῳ ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ καὶ [a] ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· κἀγὼ τῷ τε ἔρωτι τῆς φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππῳ δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο, ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς [b] ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν [c] τῇ φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμὲ, Ἦν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μέν σε πάντως ἔργῳ ἀφήσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς φονεῖς τοὺς ἐμαυτῆς φεύξομαι, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν καὶ θεραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθεον τὸ τραῦμα ἀμελήσας.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐχίζετο [d] διπλῆ ὁδὸς, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναπρέφοντες, καὶ πόρρωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμβάνονταί μου, καὶ λέγουσιν, Ὦ καλὴ κἀγαθὴ σὺ παρθένος, ποῖ βαδίζεις ἀωρίᾳ ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο [e] ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώσομεν, [f] Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· κἀμὲ ἀπο-

facinus audet & dignum desperato juvene. Insilit enim in me, insidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga servarent: ad me vero, *si me*, inquit, *o mi pulcher, ad patrem perduxeris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero medimnus erit tibi in singulos dies prandium.* Ego vero & meos ipsius interfectores fugiens, & multum adjumenti atque cultus ex servata a me puella sperans, curro oblitus vulneris.

24. Cum autem eo veniremus ubi findebatur via in bivium, deprehendunt nos hostes redeuntes, & e longinquo statim ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes, prehendunt me dicuntque, *Quorsum, honesta & bona virgo, intempesta nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus*, cum Sardonio risu dicebant: neque conversum tra-

a Ἐπικαθίσασα] Ἐπικαθήσασα Ex. *Fl.* b Ηὔχετο] Sic Edd. & P. Εὔχετο Ex. *Fl.* c Τῇ φυγῇ] Restitutum ex P. & marg. *A*1. Τῆς φυγῆς Edd. priores. d Διπλῆ] Τριπλῆ P. Cum vulgata facit *Fl.* e Ἴθι] Ita bene *Fl. H. P.* &c. Ἴωθι male *J.* f Σαρδώνιον] Σαρδόνιον Edd. anteriores.

19. * Σαρδόνιον γελῶντες] Σαρδὼ γὰρ περὶ τὰς Ἡρακλείας πήλας, ἔνθα βοτάναι γίνονται ὁμοίας σελίνοις, ἂν οἱ γευόμενοι σπασμῷ καὶ ἰχῶδει ἀκυσίῳ γελῶσι, καὶ ὕστερον τελεύτῶσι. Τιμαῖος † δὲ φησὶν, ἐκεῖ ὡς τοὺς ὑπὲρ ‡ ἴτη γεγονότας γονεῖς αὐτῶν θύσαι τῷ Κρόνῳ, γελῶντας καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχαντῖς κρημνοὺς καθιέντας, ὅθεν Σαρδόνιος γέλως ἐκλήθη. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖσε αἱ θήσκουσαι γέροντες γελῶσιν ἀκυσίως πρὸς τὸν ὑπὸ τῶν παίδων ἀφαιρούμενον ἀπάνθρωπον τελευτήν, ὅθεν ἡ παροιμία. *V.*

* Σαρδ. γελ.] Complures hujus proverbii interpretationes vid. ap. *Suid.* quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed vid. not. ad Lucian. textum. *J. F. R.*

† Διὸ φησὶν] Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. *J. F. R.*

‡ Ἔτη] Excidit numerus. *M. de S.* Suppleatur ergo ex *Suida*, qui ϛ', i. e. 70. addit. *J. F. R.*

ipse vocat, *Quae voce excita procurrens videt, Hercules, memorandi spectaculi scenam, non tauro sed* asino dependentem Dircen aniculam: *sumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum* &c. Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore hujus libelli dixerimus; Apulejus certe quin eandem fabellam [illegible] hoc ipso loco verba nostri prae oculis [illegible] dubitari non potest. Quid si igitur invenit in suo exemplari non Δίρκην κόρην ut nunc legitur, sed Δίρκης Δίρκης; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest dedisse. *J. M. G.*

1. Ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ] Soloecа locutio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τὴν φυγήν. ut initio ejusdem hujus pag. φυγὴν σῶζε σεαυτόν. & c. 34. E. φυγὴν ἐκάζετο. *J. J.*

Ibid. Τῇ φυγῇ] P. uti Cl. *Jensius* emendandum esse mo-

trahebant retro. Atque ego pedis & vulneris recordatus claudicabam. Illi vero, *Nunc*, ajunt, *clandus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit, ſanus, ocior equo, & volucris eras?* Haec verba excipiebat fuſtis: jamque ulcus in femore habebam ab iſtis admonitionibus. Domum iterum reverſi anum invenimus, quae reſticula ſe e rupe ſuſpenderat: metuens nempe, ut veriſimile eſt, dominos ob fugam virginis, innexo cervici laqueo ſe ſuſpenderat. Illi autem aequitatem animi in anu admirati, reſolutam una cum reſti praecipitant: virginem autem intus vinciunt, poſtea coenant, & compotatione longa utuntur.

25. Atque interea de puella inter ſe diſputant. *Quid facimus*, ait illorum unus, *fugitiva? Quid vero aliud*, inquit alius, *quam vetulae illam ſuperinjiciamus, quae multas nobis, quantum quidem in ipſa fuit, opes abſtulerit, totamque noſtram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam ſi*

ἀναστρέψαντες, εἶλκον ὀπίσω· κἀγὼ δὲ τῆ πληγῆς καὶ τῷ τραύματος ἀναμνησθείς, ἐχώλευον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἑάλως; ἀλλ' ὅτε φεύγειν ἐδόκεί σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος, καὶ πηνὸς ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον ἔπιπτε, καὶ ἤδη ἕλκος ἐκ τῶ μηροῦ εἶχον νεθετούμενος. ἐπεὶ δὲ εἴσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὕρομεν ἐκ τῆς πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δείσασα γάρ, οἷον εἰκὸς, τοὺς δεσπότας ὅτι τῇ τῆς παρθένου φυγῇ, κρεμᾷ ἑαυτὴν, σφίγξασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν θαυμάσαντες; τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες ἐς τὸ κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἶτα ἐδείπνουν, καὶ πότος ἦν μακρός.

Καὶ τούτῳ ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους· Τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπέτιν; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραῒ ταύτῃ κάτω ἐπιρρίψωμεν αὐτὴν, ἀφελομένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργαστήριον; εὖ ἴστε γάρ, ὦ φίλοι, ὅτι

---

g Τῇ μορφῇ] Nihil mut. *Fl. J. Ald. H. P.* &c.

29. Καλωδίῳ] Σχοινίῳ. *V.*

monuerat. In reliquis τῆ φυγῆς legitur. Vide ſupra hoc ipſo capite, & c. 34.

Eripe nate fugam. Virg. Æn. II. 619. *M. du S.*

Ibid. Σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ] Recte emendavit hoc Cl. *Jenſius*, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὐτὸν etiam videtur velle mutare, non ſatis cauſſae videbam. Alia res foret, ſi ipſa virgo narraretur ſe ipſam fuga ſervaſſe. Jam vero ne ad anum referatur, obſecundavi, ac perſpicuitati conſului. *J. F. R.*

19. Σαρδόνιον] Sic Z. Tp. c. 16. vide Scholia. Omnes autem hic impreſſi Σαρδόνιον habent. P. vero Σαρδάνιον & Σαρδάνιον. Sed vera eſt, quam ſequimur, ſcribendi ratio. *Homerus* metri cauſa mutavit. Vide Od. Υ. 302. *M. du S.*

Σαρδόνιον γελῶντες] Recte producitur ſecunda in Σαρδόνιον. Et ſic bene editum in *Suidae* Σαρδάνιος γέλως. De ſignificatu ejus proverbii vid. *Eraſmus* in *Riſus Sardonius*, & *Suidas*, ex cujus variis expoſitionibus hanc addidiſſe ſuffecerit, quod dicatur de *iis qui in proprio exitio rident.* Sed huc magis convenit Scholiaſtae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui dum lignis ſenes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. *J. F. R.*

26. Τῇ μορφῇ εἶχον] Τὼ μορφὼ in dual. maluiſſem; ita ut εἶχον tum eſſet plurale, ſed propter adjunctum νενθετούμενος non licet. Alii mallent οἱ τῇ μορφῇ, & hoc certe melius. Verum nihil muto ſine Codd. auctoritate. Omittitur enim & alibi τὸ οἱ, ut *Homer.* Il. Ε. 137. Ὅτ᾽ ῥά τε ποιμὴν ἀγρὸν ἐπ᾽ εἰροπόκοις ὀΐεσσι Χραύσῃ — ubi ἀγρὸν valet οἱ ἀγρῷ. At ſi quis Codex praeiret, non dubitarem οἱ in Luciano addere. Supra etiam *Nigrin.* c. 14. p. 53. in alia locutione ſimiliter omiſſum eſt οἱ, legiturque: τοιαύτῃ ἐθέλει θεώμενος. Id vero merito ſuſpectum eſt Cl. *Hemſterh.* *J. F. R.*

ὅτι αὐτὴ εἰ τ οἶκοι ἐδράξαιτο, οὐδὲ εἷς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ ἂν ἐάλωμεν, τ ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῖν ἐπιπεσόντων· ὥστε ἀμυνώμεθα μὲ τ πολεμίαν· ἀλλὰ μὴ οὕτω ῥᾳδίως ἀποθνησκέτω, πεσοῦσα ἐπὶ τῦ λίθυ· θάνατον δὲ αὐτῇ τ ἀλγεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ ὅτις αὐτίκα χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπολεῖ· εἶτα ἐζήτυν θάνατον. καί τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ ἀρχιλεκτόνημα. τ ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χωλὸν εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ τ φυγῆς τ παρθένυ γενόμενον ὑπηρέτιν καὶ ἀμάχονον. τῦτον οὖν ἔωθεν ἀποσφάξαντες, ἀνατέμωμεν ἐκ τ γαστρὸς, καὶ τὰ μὲ ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν, τ δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκαθοικίσωμεν, τ μὲ κεφαλὴν ἔξω τῦ ὄνυ πρόχειρον, ὡς ἂν μὴ εὐθὺς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἂν αὐτίκα κατακειμένην εὖ μάλα συῤῥάψαντες ῥίψωμεν ἔξω ἄμφω ταῦτα τοῖς γυπί, χαριῶς τῦτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι, τ βασάνυ τὸ δεινόν. πρῶτον μὲ τὸ, νεκρῷ ὄνῳ συνοικεῖν, εἶτα τὸ, θέρυς ὥρᾳ θερμοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνει καθεψεῖσθαι, καὶ λιμῷ ἀεὶ κτείνονσι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἑαυτῷ

domesticos suos assecuta fuisset, futurum fuisse, ut vivus noſtrûm nemo relinqueretur: capti enim essemus omnes, ex praeparato irruentibus in nos hostibus. Itaque ulciscamur nos quidem inimicam; sed ne ita facile moriatur incidens in saxum: verum mortem illi & acerbissimam excogitemus & longissimam, quaeque illam tempori & cruciatui servatam tum demum interimat. Deinde quaerebant *ejusmodi* mortem. Et aliquis ait, *Novi vos laudaturos esse commentum. Asinum perdere oportet, ignavum, jam vero & claudicationem mentitum, & fugae virginis adjutorem ac ministrum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, ejectisque intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in asino, capite extra asinum uti promineat, ne mox suffocetur; reliquo autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo dispositam ubi probe consuerimus, extra utrumque vulturibus projiciamus paratum nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatus illius acerbitatem: primo quidem in mortuo habitare asino: deinde aestatis tempore fervidissimo in ipso jumento coqui, & enecante semper fame mori, neque necis consciscendae facultatem habere.* Re-

44. Ἐδράξατο] *Ἐπιλάβοιτο. V.*

* Ἐπιλάβοιτο] Ita merito correxit *Solan.* cum ἐπιλάθοιτο legeretur.

44. Ἐδράξατο] Verba illa εἰ τ οἶκοι ἐδράξατο vulgo vertuntur *si domum suam aufugisset*: quae versio quamvis vel sic satis sensum exprimat, neutiquam tamen est accuratissima; neque enim ἐδράξατο hic ab διδράσκω *fugio* deducendum est (quid namque διδράσκειν τ οἶκοι foret?) quemadmodum forte fecit Interpres; saltem ut alii legentes id faciant, facile ista interpretatione adduci possint: sed a δράσσω *pertingo, consequor, adsequor*, velut δράξαιτ per ἐπιλαβέσθαι, & δράξαι per κρατῆσαι exponitur ab *Hesychio*. Est ergo δράξασθαι τ οἶκοι, familiares suos consequi, assequi. Ita Anchiale Nympha apud *Apollon. Rhod.* I. 1130. dicitur Idaeos Dactylos peperisse δραξαμένη γαίης, *apprehensa terra*, ubi vide *Scholiasten*. Invenio δράξασθαι positum aliquo modo etiam pro *affectare, studere*. *Callimachus* Epigrammate I.

Ταῦτ' ἄϊον ὁ ξεῖνο ἐφεύσαλο μείζονο οἶκυ
Δράξασθαι, παίδων πλῆθυι σεσεμμένο.

vertit Vulcanius,

His simul auditis majores quaerere census
Destitit, & puerûm consilium arripuit.

J. J.

Ἐδράξατο] Vide *Jensium*. Conf. infra Φιλοπ. c. 22. *M. du S.*

Ἐδράξατο] Non solum infra in *Philopatr.* loco ab *Solano* cit. legas: δραξάμενός μυ τῦ λάπτυ. Sed & ap. *Alciphr.* III. p. 426. compositum ἐπιδράττω pro *prehendo, nanciscor*: εἴ πυ τι τ κόκκυ ἐπιδράξασθαι δυνη-

Reliqua enim quae patietur, tum putrescentis odore asini, & scatens vermibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt.

26. Clamoribus excipiunt omnes ut ingens quoddam bonum, portentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemiscebam, tanquam jugulandus, & qui neque post mortem jacendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem susceptaturus virginem, & capulus puellae innocentis futurus. Jam illucescebat, cum instat subito militum manus, impuris hisce immissa, qui in vincula statim omnes conjecerunt, ad Praesidem regionis illius abducendos. Venerat autem cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui receptaculum hoc latronum indicaverat. Adsumtam ergo virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis succesisse agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt.

27. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi

Ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσει, σηπομένῳ τῷ ὄνῳ τῇ τε ὀδμῇ, καὶ τοῖς σπλάγχνοις σεφυρμένῃ, ἐῶ λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύπες ἀφ' ὅλου τοῦ ὄνου παρεισιόντες εἴσω, καὶ ταύτῃ, ὡς ἐκεῖνον, ἴσως καὶ ζῶσαν ἔτι ἀφαιρήσονται.

Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ὄπι ἀγαθῷ μεγάλῳ τῷ τερατώδει τούτῳ εὑρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστενον αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐτυχὴς κείσόμενος· ἀλλὰ παρθένου ἀθλίαν ὑποδεξόμενος, καὶ θήκη οὐδὲν ἀδικούσης κόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτικὸν, ὅπι τοὺς μιαροὺς τούτους [a] ἀφιγμένον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσμευν, καὶ ὅπι τὴν χώρας ἡγεμόνα [b] ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ καὶ ὁ τῆς κόρης μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθών· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν λῃστῶν μηνύσας. παραλαβὼν οὖν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμὲ, οὕτως ἦγεν οἴκαδε. οἱ δὲ κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ [c] προσγνησαμένου, καὶ προσδραμόντες ἠσπάζοντο, καὶ ἦγον εἴσω.

Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δίκαιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὸ κοινὸν ἐκεῖνον αὐτῇ θάνα-

a Ἀφιγμένον] Sic *Fl. Ald. V2. B1. B2. Fr. H. S.* Ἀφιγμένων *P.* Ἀφιγμένοι *J.* & marg. *AIW.* b Ἀπῆγον] Sic recte *J. H. P.* &c. Ἐπῆγον *Fl.* c Προσγνησαμένου] Restitut. ex *Fl.* Προσγν. cett.

81. Θήκη] Τάφος. *V.* 88. Καταγώγιον] Οἰκίαν. *V.*

θεῖν, ubi tamen etiam ἔτι δράξασθαι legi posse Cl. *Bergl.* non male existimat. *J.F.R.*

98. Ἀνατίμωρον οὖν τὸ γαστρὸς] Supra τῷ ξίφει ὑπεκτέμνουσιν οὖν τὸ σκέλος. *F.G.*

84. Ἀφιγμένοι] Sic *J.* Ed. Reliquae ἀφιγμένων, nisi quod *P.* ἀ——ον fecit. *M. du S.*

Ἀφιγμένον] Vides variari inter ἀφιγμένον, ——ων, & ——ου. Quae cum singula possent admitti, id servavi, quod longe maximus priscarum Edd. numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbitror, quod facile imperitus librarius, vel credens τὸ πλῆθος ἀφιγμένον necessario dicendum, vel non satis attentus, mutarit, ν pro ς substituens. Ac vix credo opus fore constructionem hujusmodi πλῆθος ἀφιγμένον, testimoniis comprobari. Ecce tamen pauca: Noster supra *Hermot.* c. 72. Ὁ πολὺς λεὼς πιστεύσει. *Timon.* c. 9. post Ἀτλικὴν sequitur eo relatum αὐτοῖς. Conf. Cl. *Hemsterh.* ad *Nigr.* c. 1. pr. Adde *Alciphr.* III. Ep. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀπεδίκασεν. *Philostr.* Vit. Sophist. I. XXV. p. 536. pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρὶς Ἡρακλεία τῆς Ἑλλήσποντος ἐπαινοῦντες. *Diod. Sic.* I. c. 93. vs. 4. Οὐ δύνασαι ταῦτα προτρίψασθαι —— τοὺς ἀνθρώπους — ἀλλὰ χλοάζομεν. pro χλοαζόμεθα. Sic mascul. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut pro *Imag.* c. 9. εἰκόνα —— ἴχνεσι pro ἴχνεσιν. Item τίκτει ἀναδοῦντες ex *Aristoph.* Plut. 291. aliaque ad *Ver. Hist.* a me notata. Adde Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 19. No. 34. *J.F.R.*

ναῖον συγκινδυνεύσαντος· καί μοι [a] τοῖς κεκλημένοις ἄριστον [b] παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα [c] καθηρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄνον με, καὶ ἡ κύνα τῇ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἑώρων γὰρ τὰς κύνας εἰς τὸ ταμεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον ἡ πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν τῷ παιδὶ, καὶ ἀμείψασθαί με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν [d] ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσει ἐν ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ὀπιβήσεται. καὶ αὕτη δικαιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκει [e] τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὄνῳ δικαστῇ. καλέσας οὖν τῶν ἱπποφορβῶν τινα, τούτῳ με παραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὸν [f] ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἦγεν ἡμᾶς [g] τὴν ἀγέλην, εἰς [h] νομόν.

Ἐχρῆν δὲ ἄρα κἀνταῦθα ὥσπερ Κανδαύλῃ κἀμοὶ γενέσθαι. ὁ γὰρ ὀπιστάτης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ [i] Μεγαπόλῃ ἔνδον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεζεύ-

mortis periculo verſatus. Ac mihi *apud novos* dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo ſatis eſſet. At ego tunc maxime Palaeſtram exſecrabar, quae me in aſinum, non in canem arte ſua transfiguraſſet. Videbam enim canes furtim ingreſſos in culinam multa ligurientes, quae ſolent in nuptiis ſponſorum divitum. Paucis poſt nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & juſtam mihi vicem velle perſolvere, juſſit pater liberum me dimitti ſub divo, & cum gregalibus equibus paſcere. *Sic enim*, inquit, *& tanquam liber jucunde vivet, & equas inſcendet.* Et haec juſtiſſima tum gratiae relatio videbatur, ſi res aſino judice acta eſſet. Advocato ergo paſtorum uni me commendat, me gaudente, qui non amplius onera geſtaturus eſſem. Cum vero rus veniſſemus, equabus me admiſcuit paſtor, & nos, gregem, paſtum egit.

28. Fatale autem erat eadem mihi quae Candauli uſu venire. Magiſter enim equariae, ſuae uxori Megapolae domi me reliquit. Haec vero molae me junxit, *ut* omne

a Τοῖς κεκλημένοις] Τῶν κεκλημένων L. b Παρέκειτο] Παρείχετο *Pell.* c Καθηρώμην] Καθερώμην *f.* male. d Ταῖς ἀγελαίαις] Vid. notas. e Τότε] Το τε *Ald.* Τότε cett. f Ἀγρὸν] Ἀγέλλω marg. *A1.* g Τὴν ἀγέλλω] Εἰς τὴν ἀγέλλω P. male. h Νομόν] Νομὸν marg. *A1W.* i Μεγαπόλῃ] Μεγαλοπόλῃ marg. *A1.*

5. * Δοχεῖον] Μαχειρεῖον. *V.*

* Δοχεῖον] Referri haec debent neceſſario ad vocem τέτταπον. quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. *G.* extat τέτταπον. *M. du S.*

Ibid. Λαφύσσοντας] † Διαπαρατρώγοντας. *V.*

† Διαπαρατρ.] Διαστραβίζοντας melius C.

98. Καί μοι τοῖς κεκτημένοις, ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν] Quid illud τοῖς κεκτημένοις? Unde tertius ille caſus? Interpres vertit, *dominorum juſſu.* Is quidem poſtulatur ſenſus; non tamen eum in ipſis verbis video. An excidit ὥσθ', legendumque καί μοι παρὰ τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο, &c.? *Et mihi apud dominos apponebatur prandium*, &c. *J. J.*

Ibid. Τῶν κ—ένων] Ego τὰ κεκτημένης, conjiciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—ένοις. Sed L. Codex τὰ κ—ένων & ipſum probum ſuppeditat. Mallem tamen ὥσθ' τὰ κ— *M. du S.*

Τοῖς κεκτημένοις] Aliquid deeſt. An ſic legendum? τὰ κεκτημένης ὕστερα προσαξάσης. *F. G.*

Τοῖς κεκτημένοις] Nimis violenta eſt *Gujeti* emendatio. Placeret ὥσθ' tantum addi; licet enim dativus pro ablativo cum praepoſitione haud ſit inuſitatus Graecis, aeque ac Latinis; ut ſupra Τοξ. c. 25. Ἐστὶ δὲ ἰδιωτικὸν αὐτοῖς. & infra hoc *Aſino* c. 39. f. καὶ τοῦτό μοι ἤδη πικράζει). Item ap. *Ariſtoph.* Pac. vſ. 1260. Τούτῳ ἀπόσωμαι, pro ὥσθ' τούτου. Iterum ap. Noſtr. infra, *Jov. Trag.* c. 7. pr. Ἄρτι κεκάρκται σοι, & vel centies alibi. hic tamen propter alterum dativum ac-

me ſibi triticum hordeumque molerem. Atque illud mediocre incommodum erat aſino non ingrato, molere ſuis magiſtris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros, erant autem ſane quam multi, farinas mercedis loco poſcens, miſeras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum prandium, frixa, ipſa quoque molenda mihi infudit, factasque inde placentas totas devoravit. Mihi vero furfures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret paſtor, percuſſus morſusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum ſuſpicati equarum, ſuarum uxorum, perſequebantur, utrasque in me calces jactantes, adeo ut impar eſſem ferendae equinae illi Zelotypiae. Emaciatus ergo & ſtrigoſus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque ſub divo paſcens, oppugnatus quippe a paſtionis ſociis.

29. Verum etiam frequenter ſurſum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons adſcendendus erat, ardua vehementer via, inſuper

γίνεν, ὥστε ἀλεῖν αὐτὴ καὶ πυρὸς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τοῦτο μὴ ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὄνῳ ἀλεῖν τοῖς ἑαυτῆ ὀπισθάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα τὰ μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τὰ ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον· καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τὸν μὲν ἄριστον φρύγουσα, καμοὶ ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν· ἐμοὶ δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἀρσένων, ἀπωλλύμην. ἀεὶ γάρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῆς γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικήν. λεπτὸς οὖν καὶ ἄμορφος ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἐγενόμην, ὅτε ἔνδον εὐφραινόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, ὅτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συνόμων πολεμούμενος.

Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὁρθὴν δεινῆς ὁδὸν, εἶτα καὶ [k] ἀνυπόδετος ὄρει

[k] Ἀνυπόδετος] Sic rurſus invenio conſtanter, non ἀνυπόδητος. Conf. ſupra c. 16. aliter infra c. 43. f.

accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. ſcriptura tolerabilis ſit) De poteſtate vero participii κεκτημένος vid. *Alciphr.* III. Ep. 63. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. vſ. 4. docentem active & paſſive accipi, de Domino ac de ſervo. Eumdem ad vſ. 7. ubi de ἐκτημένος & κεκτημένος duplici poteſtate, agit. Conf. ſupra hujus fabulae c. XI. f. *J. F. R.*

4. Τοὐπτανιῶν] Τὸ ἐκτανιῶν videtur fuiſſe in *J.* Sed *Solan.* ex aliis mutavit in τοὐπτ. *J. F. R.*

11. Ταῖς ἀγελ.] Sic neceſſario cum P. & *S.* legendum, aut τοῖς ἀγελαίοις, ut in *Fl.* Ed. eſt; non vero ut in reliquis, τοῖς ἀγελαίαις. *M. du S.*

15. Ἐν ὄνῳ διαφῇ] Vix dubito dediſſe auctorem ἐπ' ὄνῳ. Hanc enim praepoſitionem, non alteram ἐν, huic rei quaſi propriam, exemplis probare nihil attinet. *J. M. G.*

20. Τὴν ἀγίλλω] Non ſolum illud εἰς ante ἀγίλλω abeſſe volo, propter proxime ſequens εἰς; ſed & articulum τὴν auferre malim, ut ſit adverbii more ἀγέλλω catervatim, ut apud *Aelian.* in Hiſt. An. non ſemel. *J. F. R.*

21. Καυδαύλῃ] Vide *Herodot.* I. *M. du S.*

Ibid. Ὥσπερ Καυδαύλῃ] Nota Candaulis hiſtoria, a Gyge uxoris ſuae juſſu interemti. Sed quid ſimile huic Aſino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulem nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipſius culpa, quaſi mancipatum novimus, objectamque aut moriendi neceſſitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne ſic quidem ingenium ſcriptoris agnoſco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Καυδαύλῃ. *J. M. G.* (In Codd. nil opis invenio.) *J. F. R.*

25. Κριθὰς ὅλας] Hoc & quod ſequitur μάζας ὅλας, ſi ſcriptor eſſet terſus, mihi ſuſpecta forent; ſed in hoc opuſculo multa ſunt imperite & inſcite ſcripta. *M. du S.*

33. Κατέπιον] Vid. infra dicenda ad c. 47. *J. F. R.*

36. Ἀφύων] Ἵππων ſcil. *F. G.*

ὄρει ἐν λιθίνῳ. καί μοι συνεξέπεμπον ὀνηλά-
τιν, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς
ἑκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲ ἔπαιέ με ἐν
τρέχοντα λίαν, ὑ ξύλῳ ἁπλῷ, ἀλλὰ τῷ
ὄζους πυκνοὺς ἔχοντι ἐν ὀξεῖς, ἐν ἀεὶ ἔπαιεν
εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέῳκτό μοι
κατ' ἐκεῖνο ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ ἀεὶ τὸ
τραῦμα ἔπαιεν. εἶτά μοι ἐπετίθη Φορτίον,
ὅσον χαλεπὸν εἶναι ἐν ἐλέφαντι ἐνεγκεῖν, καὶ
ἄνωθεν ἡ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὁ δὲ ἐν ἐνταῦ-
θα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι βεβιπίπτον ἴδοι τὸ Φορ-
τίον, ἐν εἰς τὸ ἕτερον ὀπισθίνον, δέον τ' ξύ-
λων ἀφαιρεῖν, ἐν τῷ κυφοτέρῳ προσβαλεῖν,
ἐν τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο μὲ ὐδέποτε εἰργάσα-
το, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ ὄρους ἀναιρού-
μενον, εἰς τὸ κυφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ
Φορτίου προσετίθει ἐν κατῆειν ἄθλιον τοῖς
ξύλοις ὁμοῦ ἐν λίθους ἀχρείους βεβιφέρων. καὶ

non calceatus *eram* in monte ſcrupeo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me ſemper perderet. Primo percutiebat me valde licet currentem, non ſimplici fuſte, ſed crebris acutisque nodis inaequali, eandemque ſemper femoris partem percutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur: at ille ipſum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat mihi onus elephanti etiam portatu difficile. Eratque deſcenſus *de ſummo* arduus; at ille hic etiam pulſabat. Si quando labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare, cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adjicere, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit: ſed lapides magnos de monte ſublatos in leviorem & ſurſum nutantem oneris partem addidit: deſcendebam ergo miſer, cum lignis lapides ſimul inutiles circumferens. Erat

51. Καινῶς] Παραδόξως. *V.*

52. Ἑκάστοτε] Ἀεί. *V.*

51. Ἀκάθαρτον] *Impurus*, i. e. *ſceleſtus. Terent. Annus haud impura*, non ſceleſta, non mala. i. e. bona. *F.G.*

Ἀκάθαρτον] Locus *Terentii* eſt *Heaut.* IV. 1. 16. Sed nihil hoc novi. ἀκάθαρτος eod. modo occurrit c. 32. pr. & alibi. *J.F.R.*

70. Ἐπ' ἐμοὶ καθίζων] Conf. ſupra notata ad *Tox.* c. 20. No. 6. Et videbis genitivum caſum hic interdum praeferendum; ſed ἐπί τινι εἶναι vel θεῖναι tamen non ſemel ſignificare *in*, *ſuper* aliquo loco *eſſe*, vel *poni*; licet Grammatici non ſatis idonea proferant teſtimonia. Verum ἐπὶ τούτοις potius valere *poſt haec*, vel *propter haec*, vid. ſupr. c. XI. f. & 17. pr. Nam ἐπὶ cum dat. ſive ablat. alia poteſtate eſſe *intra*, ut in vulgatiſſimo Epicteti τὰ ἐφ' ἡμῖν, quae ſunt in nobis, i. e. in noſtra poteſtate, nemo ignorat; componitur ita cum τὸ σὺ ab *Sophocle*, ut eidem eodem caſu reſpondeat, in *Antigon.* vſ. 327. Ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃς; *In auribusne, an in animo morderis?* *J.F.R.*

73. Οὐ γὰρ ἦν καλῶς.] Aut excidit aliquid, aut legendum ὁ γὰρ δοῦλος. *Reineſius* putat deeſſe ὄντα, ante τῷ. In L. pro ὁ, legitur ὦ, quod quo valeat neſcio. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἦν καλῶς] Pridem in mentem venerat, legendum hic non ὁ, ſed ὦ, ſuadente tum re ipſa, tum *Apulejana* paraphraſi Lib. 7. p. 145. Ed. *Pric.* *cum deberet egregius agaſo* &c. Video autem idem placuiſſe Viro docto *Miſcell. Obſ.* Vol. 1. p. 148. & Vol. 2. p. 373. niſi quod ille vult etiam mutari ſequens participium, & legi καταβάντος vel καταβάντα χεῖρα κ. τ. λ. quod mihi ſecus videtur. Nominativum hic ut alias poſitum arbitror pro Accuſativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem perſona maneatur. τῷ pro τὸν poſitum, cum ſemel ὦ in ὁ transiiſſet. Si quis etiam de lectione dubitet; illud tamen vel mediocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem eſſe, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit. *J.M.G.*

Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ χειρί μοι ἐπιδοῦναι] Video *Anonymum* quemdam in *Miſcell. Obſ. Brit.* menſ. Sept. & Oct. 1732. p. 148. „ ad haec verba ſic commentari: „ Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ ἐπιδοῦναι non eſt pura Graeca „ locutio: & praeterea ſi repetere eundem ſenſum „ circulo unius periodi eadem phraſi & conſtructione „ non ſit proprie Battologia, fateor me numquam „ aliquam vidiſſe. Οὐκ ἦν καταβὰς — ὁ δὲ κατῆλθε, „ χειρά μοι ἐπιδοῦναι — ὦ χεῖρα ἐπίδωκεν. Bonadilus „ tam perſpicuam tautologiam ferre non potuit, & „ in Latina ſua verſione luxuriantia verba ſuppreſſit, „ ultimamque clauſulam omiſit. Ideo legerem, &, „ ſi non me fallat opinio mea, approbantibus id o- „ mnibus aequis Atticiſmi judicibus, ΟΥ ΓΑΡ ΗΝ ΚΑ- „ ΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα, &c. ac ſi diciſſet; *ille, ad* „ *quem pertinebat haec officia praeſtare, ne unum qui-* „ *dem praeſtitit, ſed contrarium prorſus.* Olim mihi „ ſcrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορ- „ τίον ἀφελεῖν, an ſit pura phraſis, Literatorum judicio „ relinquam. *Herod.* Clio. c. 80. τοῦτον μοῦνον ἀνέρα „ (i. e. Camelos) ἐν ἀπελεῖν τὸν ἔκγονον. Uti hic lege- „ rem, ἐν τὸ φορτίον ἀφελεῖν — —. Ut mihi videtur, „ in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ ὅτε καταλλὺν —

„ non

rat porro rivus in via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, poſt ligna mihi inſidens rivum trajiciebat.

30. Si quando vero prae laſſitudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat malum. Cujus enim erat, ut deſcendens manum mihi injiceret, meque de terra excitaret, & onere, ſicubi opus eſſet, levaret; ille neque deſcendebat, neque manum praebebat unquam, ſed initio a capite & auribus facto fuſti me concidebat, dum ſuſcitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum ſpinarum acutiſſimarum faſcem & vinculo conſtrictum, a tergo & cauda mihi ſuſpendit. Illae ergo, ut facile eſt ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque aſſiduo punctu poſteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me

πολαμὸς ἦν ἀέννα & ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ξυλοδημάτων φειδόμενος, ὀπίσω τῶν ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸν πολαμόν.

Εἰ δέ ποτε οἷα κάμνων καὶ ἀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. [a] οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ χειρά μοι ὀπίσω δοῦναι, κἀμὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, καὶ [b] τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἂν ποτε καὶ δέοι· ὁ δὲ οὔτε κατῆλθεν, οὔτε χεῖρα ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὤτων ἀρξάμενος, συνέκοπτέ με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν οἷος ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνενεγκὼν ἀκανθῶν ὀξυτάτων φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ πρεισφίγξας, ἀπεκρέμα ὄπισθεν ἐκ τῆς ὑπερας, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπιόντος τὴν ὁδὸν, ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὄπισθε νύττουσαι ἐτίτρωσκον· καὶ τὴν

[a] Οὐ γὰρ] Nihil mutant Edd. Οὐ L. pro ἔ quod Anon. conjecit. [b] Τὸ φορτίον] Τῦ φορτίυ Fl.

„ non recte ſequitur & convenit cum ἔ γὰρ ἦν κατα„ βάντος. Sed haec difficultas facili modo tollitur, „ legendo ſolummodo ὃδε loco ὁ δὲ." Haec ille. Sed pleraque fruſtra. Nam primo ἦν καταβὰς pro κατέβαινε periphraſis, adeo eſt uſitata, ut vix opus ſit modice perito exempla commonſtrare; Recte vero alius „ *Anonymus* B. in nott. ad easdem Obſervatt. cum ob id reprehendit, uſumque hujus participii a *Budaeo* ac *Steph.* jam ſatis oſtenſum ait, additque *Aelian.* V. H. 2. 4. ubi ἦν ἐκπυδήσας. Cui addo unum maxime efficax ex *Ariſtot.* IV. Metaph. c. 7. Οὐδὲν λέγοιμι τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνων εἶναι, ἢ τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνει, ἢ τὸ ἄνθρωπος βαδίζων ἰσὸν ἢ τίμιον, τῷ ἀνθρώπῳ βαδίζειν ἢ τιμίῳ. Quod exempl. cum decem aliis ſimilibus adfert Frater cariſſ. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 402. —3. (qui tamen cum Doctiſſ. *Ten Katen* aliquantillum differentiae ſtatuit, quod jam non diſquirimus, contenti demonſtraſſe utique Graecam eſſe periphraſin.) Immo & Luciano non infrequens eſt, ut in *Dionyſ. Hiſt.* c. 3. τὸ ἐ ἐτύγχανε οἰκῶν. Infra c. 52. ἦν δὲ δύξας. Et *Gall.* c. 19. ἀποκόψας ἴσχε. & ſimil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut *Salluſt.* declam. 2. *Ex habens.* Dein τῦ ἐπιδῦναι quidni maxime probum eſſet, cum ſit ellipſis τῦ ἔτυχε non ſexcenties, ſed ſex millies frequentata? cum genitivis nominum ſubſtantivorum quidem frequentior; ſed & cum articulo & infinitivo, ut *Heliod. Aeth.* L. IX. p. 420. (quem ad partes vocat Cl. *Elſner.* ſed aliud agens, ad 2. *Theſſ.* 2. 2.) τῦ εἶναι ἐ τεθνᾶναι σαλεύων. Immo vel τῦ ſolum pro τῦ ἔτυχε *Ariſtoph.* Nub. 22. Tertio, fruſtra etiam ὁ δὲ ſollicitatur quod ἐπιπόδων inſervit. Vid. ſupra *Hermot.* c. 28. f. Ὃς, δίον τὴν πηλικίδα κατατοξεύσας, ὁ δὲ τὴν μάχιμον ἔτιμων. &c. Et *Herodian.* 2. c. 8. f. Repetitio vero ſic defenditur in notis Obſervatt. Miſcell. „ Videtur aſinus, aegerrime ferens pueri hujus inſolen„ tiam, hac repetitione voluiſſe indicare iniquitatis „ magnitudinem, totusque locus ita ibid. bene ver„ titur: *Non enim deſcendere ſolebat, ut mihi manum* „ *porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret:* „ *imo non ſolum non deſcendit, vel manum praebuit,* „ *verum a ſummo capite & auribus incipiens totum* „ *me fuſte dedolabat*". Cum autem *Apulejus* (ſ. potius *Appulejus*, ut eſt in Inſcriptt. ap. *Reineſ.*) idem agens VII. Metam. p. 145. dicat: *CUM DEBERET egregius agaſo manum porrigere*, id revera favet Anonymi correctioni ἔ δὲ ἦν. modo non dixiſſet, haec Graeca non eſſe. Si quis tamen verba ὁ δὲ usque ad ἐπιπόδων pro gloſſemate habere velit, per me licet. Cl. *Solanus* quoque ſe non expedivit, neſciens quo ἔ quod L. habet, ſit referendum. Sed ſi ἔ *cujus* admittere libuerit, id jam placeret, nec nominativus ſequens me offenderet, memor eorum quae Clar. *Jenſ.* collegit in Lect. Luc. p. 71. 73.—80. Non minus inquam, quam in *Epiſt.* ad *Epheſ.* IV. 1. & 2. ubi accuſativus & nominativus ſimul infinitivo junguntur; quae conſtructio egregie defenditur ab Rever. *Jac. Elſnero*, ex *Aelian.* V. Hiſt. XIII. 23. ubi βλαθεὶς & παθὼν praecedente αὐτῷ habemus. Idem ex Eodem XIV. 18. &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, ſi ἔ vel δὲν habeamus. *J. F. R.*

ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύναλον, τῶ τίλρωσκόντων ἀεί μοι ἐπομδύων, καὶμῶ ἠρτημδύων. εἰ μὲ γὰ ἀτρέμα προίοιμι Φυλαττόμδω τῶ ἀκανθῶν τὴ προσδολὴν, ὑπὸ τῶ ξύλων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ Φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότ' ἤδη τὸ δεινὸν ὄπισθεν ὀξὺ προσέπιπλε. καὶ ὅλω ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ [a] ἀποκλείνειν με.

Ἐπεὶ δέ ποτε ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ, οὐκ ἔτι Φέρων, πρὸς αὐτὸν λὰξ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τοῦτο τὸ λὰξ ἐν μνήμῃ. καὶ ποτε κελεύει [b] στυππεῖον ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μεθενεγκεῖν. κομίσας οὖν με, καὶ τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκὼν, κατέδησεν ἐπ' ἐμὲ, καὶ δεσμῷ σχαλεπῷ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ Φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα [c] τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προϊέναι λοιπὸν ἔδει ἐκ τῆς ἑστίας, κλέψας δαλὸν ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόρρω τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ [d] στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰ ἄλλο ἐδύναλο;) εὐθὺς ἀνάπτει, καὶ λοιπὸν οὐδὲν ἔφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἄπλετον. μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλμαλι βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπλω ἐμαυτὸν τῷ τέλματι ἐς τὸ ὑγρόταλον· εἶτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, καὶ δινῶν καὶ στρέφων ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσδεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖνο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ Φορτίον, καὶ οὕτω λοιπὸν ἀκινδυνότερον ἐδάδιζον τῆς ὁδῦ τὸ

ullo modo poteram, instantibus mihi semper quae vulnerarent, & a me ipso suspensis. Etenim si sensim progrederer appulsum spinarum cavens, peribam a fustibus: si vero fustim fugerem, tum jam malum illud a tergo acutissimum ingruebat. Et omnino id operam dabat agaso meus, me ut interficeret.

31. Cum autem semel aliquando mala perpessus multa, prae impatientia calcem contra illum movissem, semper illum calcem in memoria habuit. Ac jussus aliquando stuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit me, stuppamque illam multam collatam mihi imponit, validoque me fune sarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re machinatus maximam. Cum vero jam pergendum esset, de foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula recesseramus, eum torrem in stuppa abscondit: illa vero, quî enim posset aliter? subito ignem concipit: ilicet, nihil fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego statim me in via assandum, observata forte lacuna palustri, in liquidissimam illius me partem abjicio: volvensque ibi stuppam, meque ipsum adeo circumagens & vertens, luto exstinguo ardentem & acerbam mihi sarcinam: sicque reliquum viae minori cum periculo absolvo. Nec enim

a Ἀποκτινεῖν] Ἀποκεντῶ Ex. Fl. Cum vulgata facit P. b Στυππεῖον] Et sic Fl. quae tamen versu seq. στυππίον exhibet. c Τυρεύων] Τορεύων Pell. d Στυππεῖον] Στυππίον iterum Fl. ac postea ubique.

96. Στυππεῖον] Στύππιον. V.
2. Τυρεύων] Καλασκευάζων. V.
7. Ἄπλετον] Μέγα, ἄπειρον, ἀχώρητον. V.

9. Τέλματι] Τέλματα τὰ πηλώδη & τελέστατα τῶ ὕδατος ἢ βάθος. * Ἰσαί] Δὴ εἶναι τὰ γεωργήσιμα χωρία. V.

* Ἰσαί] Εἰσὶν Exc. G. Ἴσαλος C.

96. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον] Χωρίον non est regio, ut putavit Interpres; sed *fundus*, *praedium*, quemadmodum saepe apud optimos auctores. *Plutarch.* de sui laude p. 544. ὡς γὰ οἰκίαν & χωρίον. &c. Div. *Luc.* in Act. Apost. IV. 34. Ὅσοι γὰ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον. *L. Bos.*

97. Κομίσας] I. e. *agens*, *ducens*. *F. G.*

Κομίσας] Sic iterum capite sequenti. An satis Graece addubito. *M. du S.*

Κομίσας] Non satis Graecum arbitratur Cl. *Solanus*, pro *deducens*, quia proprie notaret *ferens*, *portans*. Verum non modo rursus ita cap. seq. Sed & eodem modo bis legi in *Long. Past.* cujus stilus cum Nostri satis congruit. ait autem *Longus* L. 2. p. 74. Ed. *Jungerm.* Χλόην εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκόμισεν. *Chloën in conspectum adduxere.* Et IV. 119. Ed. *Moll.* (errore typogr. est p. 127.) ἐπηγγίλλετο (Δάφνιν) κομίσειν εἰς τὴν πόλιν. Immo & *Sophocl.* Aj. flag. vs. 63. Πεῖρασαι τι πρὸ-

enim poterat jam puer iterum accendere ſtuppam liquido luto ſubactam. At hoc certe audax puer, cum delatus eſſet, *quo tendebat*, me calumniatus eſt, me praetereuntem ultro infricuiſſe me foco. Interea tum e ſtuppa praeter ſpem evaſeram.

32. Sed aliud impurus ille puer contra me longe pejus excogitat. In montem me deducit, gravi lignorum ſarcina oneratum: eaque ligna ruſtico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum ſine lignis domum deductum apud communem dominum nefandi facinoris per calumniam reum facit, *Iſtum*, *here*, inquit, *aſinum*, *neſcio cur alamus*, *ſupra modum piger qui ſit ac tardus. Verum nunc aliud quoque ſibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut virginem pulchram ac formoſam videt, aut puerum; jactatis calcibus curſu eos inſequitur, eademque fere ratione, atque amator homo in amata ſibi muliere commovetur: & oſculi in morem morſicat, & vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia faceſſet, cum inſultet omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna geſtans, conſpecta muliere rus eunte, humi diſperſit excuſſa ligna omnia, cum*

15 [e] ὑπόλοιπον. ὡδὲ γὰρ ἔτι ἀνάψαι [f] μετὰ παιδὶ δυνατὸν ἦν τῇ συππείσῃ πηλῷ ὑγρῷ πεφυρμένῃ. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν ἐμοῦ καλεψεύσατο, εἰπὼν, [g] ὡς παριὼν, ἰδὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἑστίᾳ· 20 ᾗ τότε μὲ ἐκ τῆς συππείσης μηδὲ ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον.

Ἄλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦρεν ἐπ' ἐμοὶ μαχρῷ κάκιον. κομίσας γάρ με ἐς τὸ ὄρος, καί μοι φορτίον ἀδρὸν ὀπιθεῖς ἐκ ξύλων, τοῦτο μὲ πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, καλαψεύδεταί μου πρὸς [h] αὐτὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δέσποτα, ἦ ὄνον, οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἀργὸν ὄντα καὶ βραδύν. ἀλλὰ μὴν νῦν ὀπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπὰν γυναῖκα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὡραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπολακτίσας ἐπεὶ δρόμῳ ἐπ' αὐτὰς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἄνθρωπος ἄρρην, ὀπὶ ἐρωμένῃ γυναικὶ κινήμενος, καὶ δάκνει ἐν φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιοῦσαν ἰδὼν, τὰ μὲν ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· τὴν δὲ γυναῖκα

ἐς

e Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον *Coll.* f *Ms*] Deeſt in *Fl.* g Ὡς] Male omiſit *Fl.* h Αὐτὸν] Nihil varietatis invenio, corrigendum tamen.

15. Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον. *G.*

17. Πεφυρμένῃ] Φύρω, μολύνω, ἐνβρίχω, † πλύνω, συγχέω, ταράσσω, μιγνύω. *V.*

† Πλύνω] Omiſſum hoc verbum ex collato codice inſeruit *M. du S.*

πώλους εἰς δόμους κομίζει). At ne credas de mortuo pecore domum portato ſermonem eſſe, confer verſum praecedentem, Τοὺς ζῶντας αὖ διεμοῦσι συνδήσας βοῦς, & videbis de vivis loqui poëtam, nec talia in Luciano ſollicitabis. *J. F. R.*

19. Ἑαυτὸν] Ecce rurſus pro ἐμαυτὸν. Conf. ſupra ad c. 13. f. & ſaepe alibi, ut parebit, ſpero, ex Indice, quare talia non mutanda. *J. F. R.*

23. Κομίσας] Confer modo notata ad c. 31. *J. F. R.*

27. Αὐτὸν] Lege αὐτοῦ. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς † αὐτὸν δεσπότην] Neque opus eſt, ut cum viro docto Britanno in *Miſcell. Obſ.* Vol. 2. p. 374. αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque hoc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga obſervator putat l.c. Sed ὁ αὐτὸς eſt *idem*: ad *eundem* ſuum metumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad *communem* dominum. *J. M. G.*

33. Αὐτὰς] Legendum putaram αὐτὰς, ſed quia *pueros* nominavit, nihil mutandum. *M. du S.*

36. Πλησιάζειν] *Congredi, coire.* *F. G.*

ἐς τ' ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμεῖν ἐβούλετο, ἕως ἄλλῳ ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, [a] ἠμύναμεν τῇ γυναικί, ἐς τὸ μὴ ὑφ' αἱμασπαδῆναι [b] ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἐραστοῦ.

muliere vero in viam eversa nuptias facere voluit, donec accurrentes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc amatore lacerareturs.

Ὁ δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἀλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέλοι, μήτε φορτηγεῖν, ἀλλ' ἔρωτας ἀνθρωπίνους ἐρᾷ, ὅτι γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρώμενος, ἀποσφάξαι αὐτόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέατα τοῖς ἐργάταις φυλάξατε· καὶ ἢν ἔρηται, πῶς οὗτος ἀπέθανε, λύκου [c] τοῦτο κατασκευάσατε. ὁ μὲν οὖν ἀκάθαρτος παῖς, ὀνηλάτης ἐμός, ἔχαιρε, καί με αὐτίκα ἤθελεν ἀποσφάττειν· ἀλλ' ἔτυχε γάρ τις παρὼν τότε γειτόνων γεωργῶν, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφάξῃς ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ μέγα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οἴστρῳ φέρεσθαι, λαβὼν αὐτὸν ἔκλεμε· τοῦτον γὰρ ἀπαφροδίτου ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθείς, ἡμέρου τε εὐθὺς καὶ πίων ἔσται, καὶ οἴσει φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦρο μεθαύριον ἢ τεττάρων ἡμερῶν· καί σοι τοῦτον σωφρονέστερον παραδώσω παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον ἅπαντες ἐπῄνουν τὸ σύμβουλον, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα, καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν. ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνοῦχος. ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ῥῖψαι ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἔνθεν

33. Ille vero his auditis, *Si vero*, inquit, *neque incedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amat, in mulieres puerosque insaniens, illum jugulate, atque intestina projicite canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste perierit? a lupo factum mentimini.* Impurus ergo puer, meus mulio, gaudere, ac statim me velle jugulare. Sed forte fortuna interveniens de vicinia rusticorum aliquis, illa me morte eripuit; dirum *tamen* contra me consilium subjecit. *Nequaquam*, inquit, *interfeceris asinum, & molere valentem & gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore atque oestro fertur, comprehensum exseca. Etenim venereo isto impetu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine labore onus gestabit. Si vero ipse hujus curationis imperitus es, intra tertium quartumve diem huc veniam, & istum tibi ovicula mitiorem illa sectione praestabo.* Itaque familiares omnes, laudare consiliarium, bene illum dicere *asseverantes.* Ego vero jam plorare, qui mox perditurus essem *latentem* in asino virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem: adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut de monte me praecipitare, unde de-

a Ἠμύναμεν] Ἤμυναν Ex. Fl. Nil mutant Edd. nec P. b Τοῦτο] Τούτου Ex. Fl. Vulgatam servat P. c Λύκου] Λύκου Fl.

42. Γαμεῖν ἐβούλετο] Sic γαμηθῆναι accipit *Kusterus* in Schol. ad *Aristoph.* Plut. 1032. *J.M.G.*

50. Τὰ κρέα] Vide *Reines.* Var. Lect. 289. *M.du S.*

51. Ἤν ἔρηται] Ὁ δεσπότης deesse videtur. *F.G.* Ἤν ἔρηται] Non deest δεσπότης, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum hoc pronomine Herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti ἀφ' ἑστία adest ap. Terent. satis crebro. *Aristoph.* Neb. v. 220. Ἰὼ ἰού, ἀναβόησον αὐτόν μοι μάγα. Quod vel honoris caussa fieri, recte ibi monet *Scholiast.* dicens: Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem *Socratem* intelligi, ex ipso *Aristophane* satis est apertum. Conf. & Scholiasten ejus ad Nub. 195. ubi & ἐκεῖνος eod. more accipi multis tradit. *J.F.R.*

75. Ὁλόκληρος] De potestate hujus verbi vid. supra ad *Amor.* c. 24. No. 94. Et hic significari intelliges *non castratum.* *J.F.R.*

77. Νὴ βαβαῖ] Sic rursus infra c. 56. Et βαβαῖ ἀστεί-

delapsus miserrima equidem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cadaver, morerer.

34. Intempesta jam nocte, nuntius de vico aliquis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens nuptam, illam, quae in latronum potestatem fuerat, ipsiusque sponsum, sero diei ambos & solos in litore ambulantes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis accidisse. Hic illi, velut orbata junioribus heris domo, decernunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae intus erant omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem pastor, & me assumto, & convasatis quae poterat omnibus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem difficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean, magnam ac celebrem.

35. Ibi statuunt qui nos egerant, & ipsi se collocare, & nos. Tum igitur nostrûm, jumentorum nempe institutа auctio: & vocalis praeco, in medio stans foro, proclamat. Accedentes autem *emtores* inspicere *nos* volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus uniuscujusque spectant. Et partim quidem, aliud alius emunt. Me autem relictum ultimum jubet domum rursus reduci praeco; *Vides*, inquiens, *hic so-*

75 θα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὁλόκληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι.

Ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ κώμης ἦλθεν εἰς τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸν ἕπαυλιν, ταύτῃ λέγων τὸν νεόνυμφον κόρην, τὸν ὑπὸ τοῖς λησταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης νυμφίον, ἅτε δείλην ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰγιαλῷ διατρίβοντας, ὑπολάσασαν ἄφνω τὸ θάλασσαν ἁρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐτοῖς τοῦτο τὸ 80 συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ, οἷα δὴ κεχηρωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, καμὲ προσλαβών, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβών, [d] ὑπεκατέθηκέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἠχθόμην μὲν, φέρων φορτίον ὄντως ἀληθινῶς, ἀλλ' ἕν ἄσμενος τὸ ἐμπόδιον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες ὁδὸν δύσβατον, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα ἐς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον.

Ἐνταῦθα ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἱδρύσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρᾶσις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὖφωνος ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἑστὼς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἑκάστῳ ἔβλεπον, καὶ στὺς μὲν ὠνήσατο ἄλλος ἄλλον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν αὖθις [e] ἐπανάγειν ἐς οἶκον, ὁρᾷς, [f] λέγων, ὅτι

[d] Ἐπικατέθηκε] Ἐπικατέθηκε Ex. *Fl.* Vulgatae adsentitur P. [e] Ἐπανάγειν] Ἀπάγειν Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. Ἐπάγειν marg. *A1.* Ἀπαγεῖν *H.* 1. & 2. [f] Λέγων] Ἔφη *Fl.*

76. Ἀκέραιος] * Ἐκ θαλάσσης. *V.*

* Ἐκ θαλάσσης] Idem legi in C, testatur *Solan.* Nec immerito id investigasse videtur, quia ἄτοπον. Ego quidem sensum ejus non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ὁλόκληρος; quasi Scholiasta innuat, ἀκέραιος hic idem fere esse, vel consequens τῷ ὁλοκλήρῳ, ut qui *integer* sit, etiam foret *innoxius*. *J. F. R.*

ὑπόθημα, in *Quom. Hist.* c. 28. m. Βαβύκα σίριγγι. *Alex.* c. 25. vs. 52. *Tox.* c. 36. *Herodian.* IV. no. 1. &c. *J. F. R.*

81. Δύτους] Vide not. ad Θ. Δ. X. *M. du S.*

ὗτος μόνος οὐχ [a] εὑρίσκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινεμθεῖσα καὶ μεταπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε κἀμοὶ τὴν δεσπότιν, οἷον οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναιδος γὰρ ἦν γέρων, τούτων εἷς τῶν τὴν Θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς περιφερόντων, καὶ Θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τούτῳ συνεπράσατο πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχμῶν καὶ τέτταρα ἤδη, τῷ δεσπότῃ εἰπόμην ἄγοντι.

haec dominum non reperit. Verum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta, & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quoque, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim & senex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vicos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam cogunt. Huic vendor magno sane pretio, drachmis triginta. Jamque ingemiscens ducentem sequor dominum.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ᾤκει Φίληβος (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμενός με) μέγα εὐθὺς πρὸ τῶν θύρας ἀνακέκραγεν, Ὦ κοράσια, δῶλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν καὶ ἀδρὸν, καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλος κιναίδων συνεργῶν τῷ Φιλήβῳ, καὶ πάντες πρὸς τὴν βοὴν ἀνεκρότησαν. ὡς δὲ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τὸν ἐωνημένον· ὡς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τὸν δῶλον, ἤδη ταῦτα εἰς τὸν Φίληβον ἐσκωπτον. Τοῦτον δὲ δῶλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῇ πόθεν ἄγεις

36. Cum autem venissemus in diversorium Philebi, (hoc enim nomen habebat, qui me emerat) magna statim ante januam voce exclamat, *Emi vobis, puellae, servum pulchrum, & compactum, & gente Cappadocem.* At illae puellae erant turba cinaedorum, Philebi sodalium, qui omnes ad illum clamorem plausum tollunt, rati revera hominem esse, quod emtum esset. Cum autem viderent asinum esse illum servum, jam ista in Philebum cavillantur, *Hunc non servum*, o nostra, *sed spansum tibi, inde quae-*

[a] Εὑρίσκει] Εὑρίσκει *J.* & *Va.* Εὕρισκε cett.

8. Εὑρίσκει] Legendum necessario aut εὑρίσκει, aut εὑρίσκειν. In utraque *Veneta* εὑρίσκει, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὕρισκε. *M. du S.*

Εὑρίσκει] Qui meminerit quoties ι & η male permutentur, maxime in Ed. *Junt.* facile videbit eam, dum εὑρίσκει scribit, imitatam Mss. quod eo ipso εὑρίσκει dare voluit; sed bene dictantem male excepit; ita eadem *Junt.* c. 20. hujus *Dial.* ξύρει pro ξύρει, vid. saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio η instar ι proferendi non est adeo nova atque auctores nonnulli qui de Graeca pronnunt. scripsere, volunt; quin & in Inscriptt. inveniuntur ejus vestigia, ut ἀνέθικεν pro ἀνέθηκεν in Inscript. *Reines.* p. 633. ac non semel alibi ap. eumdem. Quum *Hemsius* recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae η latuisse ovium comparasse, quae inde μῆλα dictae. At εὑρίσκει quoque inde conficerem, quod hic aeque bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas Edd. & in η pro ι substituendo faciliores esse, quam ut η inserant. Vulgatum εὕρηκε languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod εὑρίσκειν scriptum invenirent, & id vitiosum sentientes, ita corrigere voluerint. *J. F. R.*

39. Τούτων — γάμων] Modo plur. Num. effertur indiscretim, modo sing. Sic ἀμαῖον ἦδη γάμον habuimus supra, *Tox.* c. 22. I. *Ver. Hist.* c. 21. &c. & infra *Dial. Mer.* 2. Sed plural. *Amor.* c. 51. pr. *Dial. Mer.* VII. *Aristoph.* Av. 132. Item ter quater promiscue in *Evang. Matth.* XXII. 2. & seqq. Ὄνος autem per contemtum dici, ut ap. *Terent.* And. V. 3. 18. *Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile adparet. *J. F. R.*

37. Θεοφόρητος] Illud certum videtur, hic pariter & paullo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instinctu Deae, aut enthusiasmo adeo asini; sed designari *gerulum Deae*, ut Apulejus appellat. Sed utrum hoc significari possit Θεοφόρητος, quaeritur? Favet certe, quod ex *Polybio* profertur ἀψηφοφόρητος, jure suffragii carens, qui non fert suffragium. *J. M. G.*

Ibid. Ὁ δὲ αὐλητὴς ὄμιλος] H. e. *tibicinum coetus.* Eleganter dictum pro αὐληϊκὸς ὄμιλος, quemadmodum apud Comicum *Pace* 692. τὸ δημόσιον ὅμιλον, pro δημοσικόν. Vid. ib. *Schol.* *L. Bos.*

Ibid. Αὐλητὴς ὄμιλος] Nescio an hic recte dicatur. Tragicum enim est. *Eurip.* Hec. 92 a.

Ναύταν ἐκλὺς ὄρων ὅμιλον.

M. du S.

Αὐλητὴς ὄμιλος] Adscripserat *Solan.* vid. infra *Paras.* c. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam ἡ πᾶς αὐ-

quaeſo acceptum adducis? Feliciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae, pariasque nobis propediem tales pullos. Sic tum ridebant.

37. Poſtridie ad opus, ut ipſi dicebant, ſuum ſe accingunt: ornatamque Deam mihi imponunt. Tum urbe egreſſi per agros circumimus. Quoties vero ad vicum acceſſeramus, ego Deae gerulus inſiſtebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante, illi capite demiſſo cervices intorquentes, lacertos ſibi vulnerant, & exſertam ultra dentes linguam quisque & ipſam incidunt: adeo ut breviſſimo temporis ſpatio molli ſanguine plena eſſent omnia. Ego vero iſta cum viderem, primum adſtans tremere, ne forte Deae aſinino etiam ſanguine opus eſſet. Ubi vero ita ſe conciderant, de circumſtantibus ſpectatoribus ſtipem, obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caſeum, & vini cadum delaβῦσα; ὅταν δὲ [b] τούτων τ' καλῶν γάμων, ἡ τόκος ταχέως ἡμῖν πώλους τοιούτους. ἡ οἱ δ' ἐγέλων.

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ συνετάττοντο ἐπ' ἔργον, ὅσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, ἡ τ' Θεὸν ἐσκευασάμεσθα ἐμοὶ ἐπίθημα. εἶτα τ' πόλεως ἐξηλαύνομεν, ἡ τ' χώραν περιήμεν. ἐπειδὰν δ' εἰς κώμην τινὰ [c] προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ Θεοφόρητος ἱστάμην, ὁ δὲ αὐλητὴς [d] ὅμιλος ἐφοίτα ἔνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες τ' κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος [e] ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς σάρκας, ἡ τ' γλῶτταν τ' ὀδόντων ὑπερέλλαν ἔκατος, ἔτεμνε ἡ ταύτην· ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα σπλήνης μαλακῆς αἵματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἕστως, μήποτε χρεία τῇ Θεῷ ἡ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδὰν δὲ καλαχόψαντες ἕκαστος ἑαυτούς, ἐκ τῆς περιεστηκότων θεατῆς συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμάς· ἄλλος ἰσχάδας, [f] ἡ τυρὸν, ἡ οἶνον κάδον ἐπέ-

[b] Τούτων] Τούτου τ' &c. male *Fl.* [c] Προσέλθοιμεν] Προσέλθημεν *Fl.* [d] Ὅμιλος ἐφοίτα] Ἔφοιτα ὅμιλος P. [e] Ἐλίσσοντες] Ἐλίσσοντες *Fl.* Ἐλίσσοντες P. [f] Καὶ τυρὸν &c.] Reſtitut. ex emend. *Solani*, v. ejus notam.

37. Ὅμιλος] Πλῆθος, * ὄχλος, ἀθρόισμα. *V.*

* Ὄχλ. ἀθ.] Deerant haec in Editis. Addidit *M. du S.*

ἔστος ὅμιλος. turbaque philoſophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem? Nec ſatis indicat qua de re dubitet, de ipſo adparatu muſico huc non pertinente, an quod vitioſa conſtructio αὐλητὴς ὅμιλος. Sed videamus *Euripid.* ad quem provocat. Ibi legimus: Ναύτου ὑπὲρ ὁρῶν ὅμιλον. *Nauticam non amplius videns multitudinem.* Unde jam credebam, eum non dubitare potuiſſe de ſubſtantivo αὐλητὴς pro αὐλητικὸς, quod ναυτὴς pro ναυτικὸν ſimiliter eſt in *Eurip.* quodque ex *Ariſtoph.* modo etiam probavit *Bos*, nosque ſupra in 2. *Ver. Hiſt.* c. 46. No. 67. ubi Ἑλλάδα φωνὴ pluribus confirmavimus, & aliis etiam augere poſſemus, ut ex *Heſiod.* Ἔργ. 191. ὕδωρ ἀύτμη, &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi *Aretaei* in Edit. *Boerhavii* p. 358. b. At multo minus de tibiis in ſacris hiſce adhibitis dubitare potuit. Quare adparet ſtilum tragicum ab eo culpatum; fruſtra tamen, ut ex bene multis aliis quae Cl. *Fenſ.* ex Noſtro aliisque proſaicis ſcriptoribus attulit in Lect. Lucian. loco ſupra ad *Ver. Hiſt.* a me adducto. *J. F. R.*

39. Ἀποβλίψαντες — ἐλίσσοντες] De hac participiorum ſtructura vid. ad *Tox.* c. 2. *J. F. R.*

40. Τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς σάρκας] Non debeo hunc locum inobſervatum praemittere, quia ſunt eaedem voces in eadem materia, qua annotavi in tomi primi pagina 475. nec tamen nunc σάρκας aliter vertunt, quam *lacertos*, quod illic quoque volebamus. Verum neſcio qui intelligantur haec praecedentia, τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ὑπὸ τὸν αὐχένος ἐλίσσοντες, ubi Baſileenſes, *caput ſubtus guttur ligantes*, Benedictus *depreſſa cervice caput torquentes.* Nihil horum probari poteſt, & Graeca exigunt *inferne ab cervice caput verſantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. *J. G.*

49. Τυρὸν ἢ οἶνον κάδον] Ridicule prorſus antehac legebatur οἶνον ἢ τυροῦ κάδον. Quod ex conjectura quidem, ſed certiſſima, emendavimus. *M. du S.*

ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον.

Καί ποτε εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἴσω κἀνθα καλαλύουσι ἔτυχον, ἔπειτα ἐπαρχὴν ἐκ τῆς κώμης τε, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπαλγήσας ὅτι τὴν ἐμαυτοῦ μεταβολὴν, [a] ὅτι μέχρι τῶν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ κράτιστε, ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τῆς φάρυγγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην, οἱ δὲ κωμῆται τινες (ἔτυχον [b] γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλεκότες, καὶ τὸν ἀπολωλότα ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἴσω, οὐδενὶ οὐδὲν εἰπόντες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καλαλαμβάνουσι τοὺς κιναίδους, ἄρρητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω. καὶ ἐκδραμόντες, ὅλην τὴν κώμην τῷ λόγῳ διέδραμον τὰ ἱερέων τὰ ἀσέλγειαν. οἱ δὲ αἰδούμενοι δεινῶς ταῦτα ἐληλεγμένα, τὴν ὀψίαν νυκτὸς εὐθὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τὴν ὁδὸν, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ μὴ τοῦτο ὑπέτ' ἀνεκτά· ἡ γὰρ θεὸν ἀφελόντες με, καὶ χαμαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ σκεύη μου πάντα σχίσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέουσί με δένδρῳ μεγάλῳ, εἶτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀγραγάλων μάστιγι παίοντες, [d] ὀλίγου ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τοῦ λοιποῦ ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ἀποσφάξαι

dit, & tritici medimnum & hordei asino. Ex his illi alebantur, gestatamque humeris meis Deam colebant.

38. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum juvenem intro deducunt, ubi diversabantur: deinde patiuntur a rustico, quae consueta atque cara nefandis istis cinaedis erant. Ego vero supra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens nimis Jupiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non ascendit e gutture, sed asini; magnum nempe rudebam. Verum agrestes quidam, qui forte asinum perdiderant, requirentes amissum, audito me validum clamante, intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illorum essem; deprehendunt cinaedos infanda intus patrantes. Itaque risus extra multus ab his, qui ingressi fuerant, oritur, qui discurrentes per totum vicum, sermonibus differunt sacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer puderet, ea in apertum esse prolata, proxima nocte statim inde discedunt: cumque in deserto viae essent, indigne ferunt, & irascuntur mihi, qui mysteria illorum enunciassem. Atque illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum audire: sed quae sequebantur, non jam tolerabilia; Dea enim ablata a me, & humi depositа, detractisque omnibus meis stragulis, nudum jam magnae arbori alligant: tum illo de tali flagello caesum parum abest quin interficiant, jubentes ut mutus in posterum essem Deae gerulus. Quin de jugulando me etiam post verbera de-

a Ὅτι μέχρι τῶν ἀν. κακ.] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* Optavit autem aliam lect. invenire. b Γὰρ] Deest in *Fl.* c Καὶ] Male deest in *Fl.* d Ὀλίγου] Ὀλίγου *Pell.*

77. Κακῶς — ἀκούειν] Phrasis Latinis aeque ac Graecis familiaris. Conf. supra T. I. *Nigr.* c. 22. Ibique not. *Bourd.* Item *Prometh.* c. 1. *Philostr.* Vit. Soph. I. c. 2. p. 505. Sic & κακῶς ἀκούειν, *Epist.* Sent. VII. Alia similia dedit Cl. *Jens.* in Lect. Luc. p. 271. *J. F. R.*

82. Ἐπ

deliberabant, qui tanta illos adfeciſſem contumelia, & antequam meruiſſent aliquid, vico excuſſiſſem. Sed quo minus me occiderent, Deae verecundia movebantur, jacentis humi, nec habentis quomodo iter faceret.

39. Hinc ergo poſt flagella, recepta domina, pergo. Verſus veſperam devertimus in praedio hominis divitis. Domi hic erat *commodum*, lubensque Deam domo recipiebat, offerebatque illi ſacrificia. Hic memini magnum me ſubire periculum. Miſerat domino praedii donum amicorum aliquis, femur ſilveſtris aſini. Hoc coquus dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam ingreſſis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob perditum femur, ſuſpendere ſe decernit. Verum uxor illius, inauſpicatum mihi malum, *Tu vero cariſſime*, inquit, *mori noli, nec deſperationi tali te tradideris. Mihi enim obſecutus bene omnia feceris. Cinaedorum illum aſinum educ in locum remotum, ibique macati partem illam, femur abſciſſum huc adfer, curatumque redde domino: reliqua aſini per praeceps aliquorſum abjice. Videbitur enim aufugiſſe, & ſic diſceſſiſſe ex oculis. Vides autem, quam ſit carnoſus, & agreſti illo omnibus modis melior.* Coquus laudato mulieris conſilio, *Optime*, inquit, *iſta, uxor: & hoc ſolo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc jam ſtatim perfectum da-*

μὴ τὰς μάστιγας ἐσθιεῖν, ὡς ἐς ὕβριν αὐτὸς βαλόντα πολλὴν, καὶ τὸ κώμης ὅλης ἐργασαμένους ἐκβαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, θεῶν αὐτὸς ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ οὐκ ἔχουσα ὅπως ὁδεύσει.

Ἐντεῦθεν οὖν μὴ τὰς μάστιγας λαβὼν ἡ δέσποινα, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἑσπέραν ἤδη καλαλύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνδρός· καὶ ἦν ὄντως ἔνδον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἀσμένως τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο, καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑποστάς. τῶν φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τοῦ ἀγροῦ ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρόν· τοῦτον ὁ μάγειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥᾳθυμίᾳ ἀπώλεσε, κυνῶν πολλῶν λαθραίως εἴσω παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τῆς τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου, κακὸν ἐξαίσιον ἐμοὶ, Ἀλλὰ μήτε ἀπόθνησκε, εἶπεν, ὦ φίλτατε, μήτε [e] ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ δῶς σεαυτόν· πείσομαι γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τὸν κιναίδων τοῦτον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, κἀκεῖσε σφάξας αὐτὸν, τὸ μέρος μὲν ἐκεῖνο, τὸν μηρὸν ἀποτεμών, κόμιζε δεῦρο, καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότῃ ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ὄνου κάτω που ἐς τὸν χρημνὸν ἄφες. δόξει γὰρ ἀπὸ ῥᾳστώνης οἴχεσθαί που, καὶ εἶναι ἀφανής· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὐσαρκος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγειρος, ὁ γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἄριστα, ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη πε-

e Ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ] Sic *Fl. Ald. J. H. P.* &c. Ῥᾳθυμίᾳ ταύτῃ L. P. & marg. *AIW.*

82. Ἐπὶ τὴν ἀστραγάλων μάστιγι] Quo ſcilicet in ſe ipſos furioſi iſti ſaeviebant. *Reineſius* etiam in ſervis caſtigandis adhibita obſervat ex *Plut* adverſ. Colot. & apparatum ex *Apuleji* VIII. diſci poſſe. *M. du S.*

94. Εἰς] Pro εἰς confer ſupra dicta ad c. 1. hujus fabulae. *J. F. R.*

5. Ἔγνω] Vid. ſupra c. 20. *J. F. R.*

21. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπραξῇ] Eadem conſtructio eſt infra *Jov. trag.* c. 7. pr. Ἄριστα κεκράκτας σου. Conf. & ſupr. c. 24. *J. F. R.*

22. Ὁ

πεπράξεις. ὁ μὲν ἦν ἀνόσιος ἐκεῖνος [a] ὑμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλησίον ἑστὼς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλεύετο.

bitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me adſtans, cum uxore deliberabat.

Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τῆς [b] κυνίδος, καὶ ῥήξας τὰ ἱμάντα, ᾧ διηγόμην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἔμαι δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδείπνουν οἱ κίναιδοι σὺν τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι καὶ λυχνίαν, καὶ τραπέζας· καγὼ μὲν ᾤμην κομψόν τι τοῦτο πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὑρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀγρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ καλαχλευσθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλά με τοῦτο τὸ κομψὸν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε [c] κίνδυνον. λυττῶν [d] γὰρ δόξαντές με, ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπάσαντο, καὶ ξύλα μακρά· καὶ εἶχον ἕτοιμα, [e] ὡς ἀποκτενοῦντες με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τοῦ δεινοῦ τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἴσω παρέρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπόται κοιμηθήσεσθαι ἔμελλον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ μάλα ἔξωθεν.

40. At ego quid futurum eſſet proſpiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto quo ducebar loro & exſultans, curriculo irrumpo ubi coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro currens everto inſultu meo omnia, candelabrum & menſas. Ac videbar mihi equidem ſcitum quiddam ad ſalutem meam invenisse, ac juſſurum ruris dominum ſtatim me tanquam elatum ferocia aſinum includi, diligenterque aſſervari. Sed illud ipſum me ſcitum in extremum periculi adduxit. Rabioſum me rati, multos jam gladios in me haſtasque ſtrinxerant, & longos fuſtes, atque ut ſtatim interfecturi me ſe compararant. Ego autem perſpecta periculi magnitudine, curſu me in eum locum propipio, ubi pernoctaturi erant mei domini. Quo illi animadverſo, probe januas extra occludunt.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, χάμωθεν ἦμεν θεὸν αὖθις ἀπήειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς [f] κώμην ἄλλην μεγάλην, ἔνθα

41. Poſt lucis exortum ſublata iterum Dea cum agyrtis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & celebrem, in quo no-

a Οὑμὸς] Sic B2. P. S. Ὁ ὑμὸς J. Fl. Fr. Ὁὑμὸς Ald. H. Ὁ ἡμὸς V2. b Κυνίδος] Κονίδος P. & marg. A1. cum J. Vulgatam vero retinent cett. c Κίνδυνον] Ita dedi ex P. L. Κινδύνῳ Edd. Κίνδυνον J. Sed ex accentu patet eam κίνδυνον voluiſſe. d Γὰρ] Addidit Solan. Deerat in Edd. e Ὡς] Deeſt in Fl. Adeſt in aliis & P. f Κώμην] Πόλιν Ex. Fl. male. Vulgatam firmat P.

34. Ἀγέρωχον] Ἀνδρεῖον, ἕστιμον, ἐπιφανῆ. V.

46. Ἀγύρται] Ἀλαζόνα, * ἀνατείνοντα. V.

* Ἀνατείνοντα] Suidas. Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζὼν, καὶ ἀνατείνων. Scribendum igitur ἀνατεῖνα Schol. autem ſeq. ἐτραπεῖσαν adſpirate editum mutavi, quia typothetae tantum error eſt. J. F. R.

22. Ὁ ὑμὸς] Ita Fl. J. Ald. & Fr. At Baſ. 2. P. S. & A. ὑμὸς. Ven. 2. vero ὁ ἡμὸς. ut omnes Libri ſcribunt c. 46. & 55. M. du S.

Οὑμὸς] Quia res eſt parvi, & utrovis more ſcribitur, ſervavi hic ſcripturam Pariſinae aliarumque nonnullarum, etſi mox c. 46. & 55. eadem cum ceteris ὁ ἡμὸς exhibet. J. F. R.

27. Κυνίδος] P. & J. Ed. κονίδος. Sed aut genuina hic eſt vox κυνὶς, aut ſcriptum fuit τῷ κινδύνῳ. M. du S. Niſi κονίδος ex κονίδος malis. J. F. R.

30. Ἀνατρέπω] Cl. L. Bos in Evang. Joan. c. 2. 15. (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέτρεψε) quoque mallet legere ἀνέτρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium ſit, non item ἀνασείω. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055. item his Luciani verbis, & Gall. c. 12. ac Dial. Meretr. XV. pr. alioque ex ejusd. Demonacte petito teſtimonio probatum it, ubi ſimiliter ἀνατρέπουσι τὴν σκάφην, ſubverſa navi, quoque habemus. Aitque ſuae conjecturae non obſtare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent καταστρέφω; quum καταστρέφω & ἀνατρέπω in ſignificatu plane conveniant, non ita καταστρέφω & ἀνασείω. Idem jam egit Cl. J. Gro-

hovo praeſtigiarum genere perſuadent hominibus, non manere Deam in aedibus hominis, ſed in templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur, diverſari velle. Illi ac lubentes quidem peregrinam Deam recipiunt, in ſuae ipſorum Deae hoſpitium deductam: nobis vero domum pauperculorum hominum adſignant. Hic dies aliquam multos commorati domini mei abire in vicinam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, atque ipſi in ſacrum ingreſſi inde eam exportant, mihique impoſitam educunt. Verum impii in ſacrum illud ingreſſi donarium, phialam auream furati fuerant, quam ſub Deae *veſtibus* ferebant. Sed animadverſa re, vicani ſtatim perſequuntur: deinde, cum prope eſſent, deſilientes ab equis illos in via prehendunt, impios vocant ſacrilegosque, ſublatum furto donarium repoſcunt, idque excuſſis omnibus in ſinu Deae inveniunt. Vinctos ergo effeminatos hoſce reducunt, atque alios conjiciunt in vincula; Deam meo geſtatam tergo in aliud templum dant; aurum ſuae civitatis Deae reddunt.

πολυάνθρωπον, ἐν ᾗ χ' ξ χαμηλότερόν τι ἐτεγαυσαίλο, † θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀνθρώπου οἰκίᾳ, † δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης ἐπιχωρίου δαίμονος † ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ χ' μάλα ἄσμενοι † ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεᾷ [h] συνοικίσαιλες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενήτων. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπόται ἀφατρίψαιλες, ἀπιέναι ἤθελον εἰς † πλησίον πόλιν, χ' † θεὸν ἀπήτουν τὸν [i] ἐπιχωρίου, χ' αὐτοὶ ἐς τὸ τέμενος παρελθόντες ἐκομίζοιλο αὐτῶν· χ' θέντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελθόντες, ἀνάθημα φιάλην χρυσῆν κλέψαιλες, ἣν ὑπὸ τῇ θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆται, αἰδούμενοι τοῦτο, εὐθὺς ἐδίωκον, εἶτα ὡς πλησίον ἐγένοιλο, καλαπηδήσαιλες ἀπὸ τ' ἵππων, εἶχοιλο αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, χ' δυσεβεῖς χ' ἱεροσύλους ἐκάλουν, χ' ἀπῄτουν τὸ κλαπὲν ἀνάθημα· χ' ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ † θεοῦ. δήσαιλες οὖν τὰς [k] γυναικίας, ἦγον ὀπίσω, χ' τὰς μὲ εἰς † εἱρκτὴν ἐμβάλλουσι, † δὲ θεὸν † ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην δεξάμενοι, ναῷ ἄλλῳ ἔδοσαν, τὸ δὲ χρυσίον τῇ πολίτιδι θεᾷ πάλιν ἀπέδοσαν.

Τῇ

g Καινίτερον] Καινίτατον P. h Συνοικίσαντες] Συνοικίσαντες Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. i Ἐπιχωρίου] Ἐπιχωρίου Fl. k Γυναικίας] Sic Fl. Fr. J. H. P. &c. Γυναῖς P.

48. Ἐτραπεύσαντο] Ἐφύδοντο V.

70. Εἱρκτὴν] Φυλακήν. V.

Gronov. ſupra T. I. *Xenx.* c. 10. p. hujus Ed. 848. ubi ἄμοτον ἀναστρέψαντες male olim redditum erat, *curruſ ſubverſos*, quum ſit *converſos, redeuntes, circumactos*. Conſer etiam, ſi lubet, Cl. *Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 27. ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀναστρέψασα, διλείαν ἀνωμόγησας. *me totum ſecundum proverbium ſubvertiſti & ſervire coëgiſti.* Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet de luctatoribus proſtratis ſaepe capi hoc verbum; ſed metaphoram deductam ab inverſis vaſis. Et ut quis dicat, parvi intereſſe, ac τὰς τραπέζας ἀναστρέφειν facile tamen intelligi, *inverſas*, quum & ἀναστροφὴ vulgo ſignificet *converſionem*; Ego viciſſim ajo, ſaepe mirum quantum intereſſe. E. c. quando ap. LXX. *Jerem.* XLVI. 26. al. 27. legimus, χ' ἀναστρέψει Ἰακὼβ, quod eſt: *Et revertetur Jacob* ex captivitate, ſive redibit in terram ſuam: ſi ibi legeretur ἀναστρέψει, *evertet*; quam multum hoc differret? *J. F. R.*

37. Γὰρ] Illud † quod in omnibus deerat, cum ſine eo ſententia ſtare non poſſet, ex conjectura addidimus. *M. du S.*

48. Καινίτερον] Non ſperno lectionem Codicis P. vertoque, *aliquid maxime mirandum*, ſ. *numquam ante viſum auditumve*. *Long. Paſt.* IV. p. 124. f. Ed. *Moll.* (per errorem operarum eſt p. 132.) Καὶ ἴσως ἂν, τὸ καινότατον, εὑρεθὲν ὑπολάβοι Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: *ac fortaſſis, quod maxime mireris, a ſuis jam inventus periiſſet Daphnis.* Nec ideo tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur, quod comparativus reſpiciat ad miraculum praecedens, dum

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, τὰ τε σκεύη κἀμὲ ἐπράσειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με ξένῳ ἀνθρώπῳ, τῷ πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχοντι ἄρτους πέσσειν. οὗτός με ὠνησάμενος, ὀπίσθειός μοι τὸν μυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν ὁδὸν ἀργαλέαν, ὡς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς τὸν μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺν πλῆθος ἔνδον ὁμοδούλων χηνῶν, καὶ μύλαι πολλαί ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐφέροντο, καὶ πάντα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε μόλις μέν, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρύταλον ἀράμενον, καὶ ὁδὸν ἀργαλέαν ἀφιγμένον, ἀναπαύεσθαι ἔνδον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ὀθόνην τοῖς ὄμμασιν ὀπιπτάσαντες ὑπεζευγνύουσί με τῇ κώπῃ τοῦ μύλου, εἶτα ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὑπίσταμην ὅπως χρὴ ἀλεῖν, πολλάκις μαθών· προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπισα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τοῦ ἔνδον βακτηρίας, ἔξεισιν, καὶ μὴ προσδοκῶντα, ὡς ἐξ ὀρῶντα, παίουσιν ἀθρόα τῇ χειρί, ὥστε με ὑπὸ τοῦ πληγῆς ὥσπερ τροχὸν ἐξαπίνης τρέφεσθαι. καὶ πεῖρα ἔμαθον, ὡς χρὴ τὸν δοῦλον, ἐς τὰ ἀνόητα ποιεῖν, καὶ μὴ προμηθεῖσθαι τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου.

Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆσαι, καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τινι τέχνην· οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαχανοπω-

42. Postridie cum suppellectili illorum me quoque statuunt vendere: & venduntur hospiti de proximo vico homini, cujus ars erat panes coquere. Hic me assumtum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, domum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenissemus, deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus conservorum jumentorum multitudinem, & molae ibi multae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis omnia. Et tum quidem me ut servum novum, quique grave onus gestassem, viamque difficilem confecissem, requiescere intus passi sunt. At postridie ejus diei, praetenso oculis meis velo, temoni me molae jungunt, tum agitant. Ac bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe didicissem: ignorare tamen me simulabam. Verum frustra *aliquid* speraveram. Correptis enim baculis domesticorum multi me circumstant, meque, nec opinantem, qui nihil viderem, conferta manu pulsant, adeo ut a plagis trochi instar subito circumagerer. Itaque experimento *tum* didici, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum expectare Heri.

43. Emaciatus ergo & imbecillo corpore cum fierem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori, qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus ne-

a Ὀθόνην] Vid. notam *Solani*. *b*, Πατᾶσι] Malim marg. *Mss.* *c* Ὥστε] Ita recte *Fl. H. P.* &c. Ὥστι male *J.* *d* Ὑπὸ] Et sic esse in *Fl.* notabat *M. du S.* Est & in cett.

77. Ἄρτους πέσσειν] Ἀρτοποιεῖν *V.* 88. Ὀθόνην] Γρ. ὀθόνη τὰ ὄμματά μου σκεπάσασα. *G.*

potestas voci interim maneat eadem; nam & infra hoc *Dial.* c. 52. καὶ τῷ δεσπότῃ κακιστῳ ὄντι ἐμοὶ ἐπιδείξομαι. *J.F.R.*

88. Ὀθόνην] In *Coll.* & P, ὀθόνη τὰ ὄμματά μου σκεπάσασα. *M. du S.*

95. Ὥστε με] Sic habere dixi Edd. quod verum est, ratione particulae ὥστε, non ratione accentus; legunt enim ὥστι με, quod cum contra canones Grammaticorum sit, & hic & alibi mutavi, quoties occurrebat. Occurrebat autem saepissime. *J.F.R.*

Ibid. Ὑπὸ] Indagavit *Solan.* num alias ἀπὸ haberem, quod alias facile permutatur. Sed ὑπὸ hic arbitror, & ὑπὸ recte hic habet. Sic ὑπὸ κακοῦ πάσχω habuimus *pro Imag.* c. 1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ promiscue interdum usurpari posse, supra monuit *Cl. Hemsterh. T. I. Timon.* p. 103. —4. Sed quod propius huc spectat, ἀπὸ vicissim est in *Evang. Luc.* VII. 35. δεδικαίωται ὑπὸ, &c. ubi regulariter foret ἀπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficultatis, testimonia non profundam frustra. *J.F.R.*

96. Ὥσ-

negotii. Dominus nimirum mane impoſita mihi olera deportabat in forum, eaque cum vendentibus tradidiſſet, retro me in hortum agebat. Tum illo fodiente & plantante vacuus ego adſtabam. Erat autem vehementer moleſta quam tum vitam agebam. Primo quidem quod hiems jam eſſet, & ille neque unde ſtragula ſibi emeret haberet, nedum ut mihi: & quod ſine ſoleis, lutum modo humidum, modo rurſus durum atque acutum calcarem: cibi vero hoc ſolum utrisque eſſet, lactucae amarae ac durae.

γεωργεῖν, καὶ τοῦτο εἶχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης ὃν ἔωθεν ὁπόθεις μοι τὰ λάχανα, ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἀγοράν· καὶ ὡς ἅδδοις τοῖς ταῦτα ὠνπράσκουσιν, ἤγέ με πάλιν εἰς τὸν κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος μὲν καὶ ἔσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ ὑετὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἱστήκειν ἄεργος. ἦν δέ μοι δεινῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μέν, ἐπεὶ χειμὼν ἤδη ἦν, καὶ ἐκεῖνος οὐδὲ αὐτῷ στρῶμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅπως ἐμοί· καὶ ἀνυπόδητος πηλὸν ὑγρὸν, καὶ πάλιν σκληρὸν, καὶ ὀξὺν ἐπάτουν, καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν, ἁρίδακας πικρὰς, καὶ σκληράς.

44. Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adeſt vir procerus, veſte militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur, interrogans olitorem, quo me aſinum abduceret? Hic, linguae, puto, ignarus, nihil reſpondet. Ille vero iratus, velut qui contemtui habitus eſſet, flagello pulſat olitorem. Hic complexus hominem, ſupplantatum in via extendit, atque ita jacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo repugnat, &, ſi ſurrexiſſet, gladio ſe hunc interfecturum, minatur. At hic velut ab illo ipſo edoctus, quid eſſet tutiſſimum, abſtractum ei gladium longe

Καί ποτε ἐξιόντων ἡμῶν εἰς τὸν κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος, στρατιώτης στολὴν ἠμφιεσμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπουρὸν ὅπου ἀπάγοι τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τὸν φωνῆς ἀνόητος ὤν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑπερορώμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρόν· κἀκεῖνος συμπλακεὶς αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπάσας, εἰς τὴν ὁδὸν ἐκτείνας καὶ κείμενον ἔπαιεν ὕτω, καὶ χειρὶ, καὶ ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ· καὶ ὃς τὰ πρῶτα καὶ ἀντεμάχετο, καὶ ἠπείλει, εἰ ἀναστείη, ἀποκτενεῖν τῇ μαχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ ἀκινδυνότατον, σπᾷ τὸν μάχαι-

e Ἀνυπόδητος] Sic jam Edd. cum ſupra hoc *Dial.* bis, ter haberent ἀνυπόδητος. quod poſterius etiam adſcript. in marg. *A1.* f Πάλιν] Reſtitut. ex L. Πάνυ Edd. priores omnes. g Ὅπου] Ὅποι *Fl.* h Καὶ ὃς] Sic P. cum *J. Ald. P. H.* &c. Ὁ δὲ *Fl.* i Ἀκινδυνότατον] Sic Edd. recte, excepta *Fl.* quae ἀκινδυνόταλον.

96. Ὥσπερ τρόμων ἕκαστος τρέχει] Si *Eraſmus* ad Belgiciſſimum ſolummodo attendiſſet, non vertiſſet, *ut e veſtigio more turbinis circumducerem molam*; dum contra ipſe qui plagas patitur, circumagitur inſtar turbinis. *J. F. R.*

14. Ἀνυπόδητος] Quia utrumque frequenter invenitur, ἀνυπόδητος & ἀνυπόδητος; hoc loco ſic edidi ut Edd. & Codd. habent, etſi aliter ſupra c. 16. &c. ubi vide quae *Solanus* & ego notamus. *J. F. R.*

15. Πάλιν] Ex Codice P. eſt haec ſcriptura. In reliquis πάνυ, eſt. *M. du S.*

19. Ἐξιόντων] Non ſatis ſanus hic locus eſt. *M. du S.*

33. Ἀκινδυνότατον] Grammatici quidam nimis generaliter praecipiunt comparativos & ſuperlativos ότερος & ότατος, ſive ύτερος & ύτατος facere, quando penultima poſitivi habet vocalem communem; itaque hic υ praecedente, indifferens foret, quam ſcripturam ſequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per ſe communi praecedente, comparativ. & ſuperl. quoque indifferenter ſcribi; ſed ſi re vera faciat ſyllabam communem; At quando ι vel υ in poſitivo quodam revera eſt longum, ότατος breve ſcribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia υ in κίνδυνος longum, vid. *Hom.* Batrach. verſ.

χαιραν αὐτῷ, ἢ ῥαττεῖ πόρρω, εἶτα αὖθις ἔπαισε κείμενον, ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀ-
φόρητον, ψευδὴς ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πλη-
γαῖς· ὁ δὲ δείσας ὅλι τούτῳ, τ μὲ αὐτῷ, ὡς
εἶχε, κείμενον ἀπολείπῃ, τ δὲ μάχαιραν
βαστάσας [a] ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς τ πόλιν.

Ὡς δὲ ἤλθομεν, τ μὲ κῆπον αὐτῷ συνερ-
γῷ τινι [b] ἐπέδωκε γεωργεῖν. αὐτὸς δὲ, τ
κίνδυνον τ ἐκ τ ὁδῷ δεδιὼς, κρύπλῃ ἅμα
ἐμοὶ, πρός τινὸς τ ἐν ἄστει συνήθων. τῇ δ'
ὑστεραίᾳ, δόξαν αὐτοῖς ὕτω ποιῆσαι· τ μὲ
ἐμὸν δεσπότιν κιβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ
λάμενοι ἐκ τ κοπρίων κομίζουσιν ἄνω τῇ
κλίμακι, ἐς οἴκημα ὑπερῷον, [c] κἀκεῖ με
ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρατιώτης, ἐκ τ
ὁδῷ τότε μόλις [d] ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν,
καρηβαρῶν ταῖς πληγαῖς, ἦκεν εἰς τ πό-
λιν, ἅ τοῖς στρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐν-
τυχὼν, λέγει τ ἀπόνοιαν τῦ κηπουρῦ. οἱ δὲ
σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνουσιν ἔνθα ἦμεν
κεκρυμμένοι, κἀ ἐπιλαμβάνουσι τ̀ς τ
πόλεως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἴσω τινὰ τ ὑπηρε-
τῶν πέμπουσι, ἅ τ̀ς ἔνδον ἅπαντας προ-
ελθεῖν ἔξω κελεύουσιν· ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κη-
πουρὸς ὐδαμῦ ἐφαίνετο. οἱ μὲ ὖν στρατιῶται
ἔνδον ἔφασαν εἶναι τ κηπουρὸν, καμὲ τ ἐκεί-
νου ὄνον· οἱ δὲ ὐδὲν ἄλλο ἐπολελεῖφθαι

abjecit, tum denuo jacentem ferit. Ille intolerabile jam malum videns, plagis se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat jacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in urbem pergit.

45. Quo cum veniſſemus, hortum ſuum cuidam ſuo ſocio colendum dat: ipſe vero metu *imminentis* in via periculi, ſe mecum apud quendam in urbe familiarium occultat. Poſtero die, conſilio habito ita faciunt. Meum dominum arca abſcondunt, me autem pedibus ſuſpenſum per ſcalas ſurſum portant in ſupernum quoddam cubiculum, ibique ſupra includunt. At miles, aegre de via cum ſurrexiſſet, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in urbem venit, & commilitonibus ſuis collocutus, narrat olitoris audaciam. Illi coitione cum eo facta, ubi occultati eſſemus explorant, ac magiſtratus urbis adhibent. Illi lictorum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus eſſent omnes jubent: his prodeuntibus, nusquam comparet olitor. Milites ergo intus eſſe aiunt olitorem, meque ipſius aſinum. Illi nihil relictum ibi aliud

a Ἐπ'] Deeſt in P. Adeſt in *Fl.* aliisque. b Ἐπέδωκε] Conſtans Edd. lectio. c Κἀκεῖ με] Κἀκεῖμαι *J.* d Ἐξαναστὰς] Ἔκπυστος— Ex. *Fl.* Vulgata vero eſt in P.

47. Ὑπερῷον] * Ἀνάγαιον *V.*

* Ἀνάγαιον] Sic emendavit *Solan.* cum vulgatum eſſet ὑπόγαιον. Item mox male ἀντίπυστος, ut reliqua ſex, ſeptem typogr.

verſ. 11. *J. F. R.*

36. Ἐν ταῖς πληγαῖς] *Solan.* in marg. *Junt.* adſcripſerat, conferendum c. 12. in *Quom. Hiſt.* At ibi quidem lectum ὑπὸ ἀνωτέρω φανείσης. Verum quia ibidem ὑπὸ pro ὑπὸ eſt in 2. Codd. idque probabilius, iſte locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad *Herodot.* c. 5. & *Dial. Mort.* XXIII. abunde fit demonſtratum, ὑπὸ ſaepe abundare, ac pro ablativo cauſſae vel inſtrumenti valere; tamen ne iſta quidem defenſione hic locus indiget, quod ὑπὸ ne quidem commode hic abeſſet, quum in ipſis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Velati ὑπὸ τούτῳ ſignificare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat Fratris optimi Belg. Graeciſſ. p. 469. & *Long. Paſt.* 2. p. 59. Et ejusdem L. 2. pr. Πᾶς ὑπὸ ἔργῳ. Noſtr. ſupr. c. 47. m. ὑπὸ γήλοφ. Si tamen & hic ablativo inſtrumenti opus eſſe velis, habe tibi eamdem locutionem ex *Antiphon.* ſupra probatam ad T. I. p. 429. σὺν Ἡ μοι ὑπὸ ἀφανεῖ λόγῳ ζημίᾳ ἀπολέσαι, & hoc loco τὸ ὑπὸ ne ſollicita. *J. F. R.*

41. Ἐπίδοσις] Mallem ἀπίδοσις. Vide tamen c. 45. ubi eadem vox in vulgatis occurrit. *M. du S.*

47. Οἴκημα ὑπερῷον] In *Act. Apoſt.* I. 13. habemus, ἀνά-

ſphalmata a me correcta omittam. *J. L. L.*

aliud confirmant; neque hominem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, clamoreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper ad inferiora per fenestellam despicio. At isti me conspecto statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum jacentem in arca: prehensumque mittunt in carcerem, ut caussam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt militibus. Caeterum risus compesci non potuit super illo de tectis indice, & sui domini proditore. Atque ex eo inde tempore a me primum in hominum ora venit proverbium, de prospectu asini.

46. Postridie, olitore meo domino quid factum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, venditque quinque & viginti drachmis Atticis. Qui me emerat famulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima, Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria parabat domino; habebatque conservum fratrem, panes coquere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eo-

ἔλεγον, ὅτε ἄνθρωπον, ὅτε ὄνον. Θορύβου δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάντα περίεργος ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶντες, ἀναχύπτω ἄνωθεν κάτω διὰ τῆς θυρίδος. οἱ δέ με ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐλάνθανον ψευδῆ λέγοντες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἴσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνερευνῶντες, εὑρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῷ κιβωτῷ ἐγκείμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἔπεμψαν, λόγον τε τετολμημένων ὑφέξοντα· ἐμὲ δὲ κάτω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκαν· πάντες δὲ ἄσβεστον ἐγέλων ὅτι τῷ μυσαυλῇ ἐκ τῆς ὀροφῆς, καὶ προδόντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην, κἀκτόλε ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος ὅτος, Ἐξ ὄνου προσκύψεως.

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲ ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς ὁ ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ δὲ ὠνησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου, πολλῆς τῆς Μακεδονίας τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης· ὅτος τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὄψα τῷ δεσπότῃ ἐσκεύαζε, καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτους πέσσειν, καὶ μελίπηκτα χειρῶν ὄπιστάμενον. ὅτοι οἱ ἀδελφοὶ, σύσκη-

e Πίμπουσι] Ἐκπέμπουσι marg. *Ai.* f Ἐπέδωκαν] Παρέδωκαν P. & marg. *Ai.* g Ὁ ἐμὸς] Sic jam Edd. Aliter supra c. 39. fin. h Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν] Καὶ εἶχον ἀδελφὸν *Pl.*

86. Μελίπηκτα] Ἐδώδιμα πλακοῦντος. *P.*

ἀνίσωσιν εἰς τὸ ὑπερῷον. Ibi Cl. *L. Bos* demonstrat ὑπερῷον esse adjectivum; non tamen compositum, ut Scholiastae & *Eustath.* voluere; sed ab ὑπερὰς *supernus* tantum formatum, ut πατρῷος, μητρῷος & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adjunctum inveniri, quae ap. eumd. videre licebit. *J. F. R.*

49. Τότε] Lege πότε. *M. du S.*

73. Ἐπέδωκαν] Παρέδωκαν correxerat in *Junt. Solanus*, quia in P. sic erat, etsi omnes Edd. ἐπέδωκαν habent. Si illud παρὰ— in pluribus Codd. reperiretur, lubens in contextum recepissem. Jam vero, quum & *Heraldus.* ἐπιδίδωμι usurpat, pro *permittere*, *tradere* & *alicujus potestati*, vel *voluptatibus*, nihil muto. Vid. illum L. 2. 1. fin. & 2. 7. pr. ac saepe alibi. Nam licet *augeri*, *crescere*, plurimum significet; tamen & *donare* notare, notum est; quidni igitur *tradere* & hic significaret? ut ap. *Ael.* XII. 28. ἐπιδίδου αὐτὰς (θυγατέρας) τῷ Λεὼ εἰς τὸ χρησμὸν τὸ Δελφικόν. Ubi ex sequentibus videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram similia. *J. F. R.*

74. Ἄσβεστον ἐγέλων] *Hom.* Il. A. 599. Ἄσβεστος δ' ἄρ' ὀρυτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν. *M. du S.*

76. Ἐξ ἐμοῦ — ἐξ ὄνου προσκύψεως] Vide *Zenob.* V. 39. *M. du S.*

82. Πάλιν τὸ αὐτὸ Μυσ.] Supra Ζεῦξ. c. 8. *M. du S.*

σκηνοί τε ἀεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν [a] ταὐτῷ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μοι ταῦτα κἀμὲ ἵζασαν ἔνθα κατέλυον, καὶ ὅτοι μοι τὸ δεῖπνον τῶν δεσπότου, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἴσω ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ καλαχλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μετ' αὐτῶν, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην θέσθαι δεήσαντες, ἀπῆσαν, ὥστε ἀπολύσασθαι. κἀγὼ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τοῦ δεσπότου ἐδίδουν ἐμαυτόν, καὶ δὴ μακρῷ πάνυ ἐγεμιζόμην ἀνθρωπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἴσω, τὰ μὲν πρῶτα ἐδόκουν ἡδέως ἀποθανεῖσθαι τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, κἀμοῦ ἔτι ἐν φόβῳ καὶ φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτοῖς κάλαγνος ἄνοιαν, τὰς καλλίστας τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἤδη [b] τῆς ζημίας [c] τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑποπτον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτην ὁ ἕτερον τὸν ἕτερον, καὶ ἅρπαγα τοῦ κοινῶν, καὶ [d] ἀναίσχυντον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο.

Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθοῦσα τῇ τριχὶ ἀπέστιλβεν. οἱ δὲ γενναιόταλοι, μέγαν

dem utebantur, diversabantur in eodem, & permista sibi invicem artium instrumenta habebant. Deinde mihi etiam sua in cella stabulum tribuunt. Hi post coenam Heri reliquias ambo multas eo conferunt, carnium alter & piscium, alter panum & placentarum. Ipsi deinde me cum his intus incluso, dulcissimaque mihi mandata custodia, lavatum abeunt. Et ego, appositis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum trado; ac longo post intervallo humano me cibo probe saburro. Illi domum reversi primo nihil de mea liguritione sentire, prae multitudine eorum, quae erant apposita, & quod adhuc cum metu & parsimonia quadam furarer prandium. Cum vero jam omnino, damnata illorum amentia, pulcherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipsique damnum jam sentirent; principio de se invicem suspicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac solicitam uterque de caetero curam, ac dinumerationem partium adhibere.

47. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam: ut corpus meum de consueto cibo speciosum rursus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem bo-

a Ταὐτῷ] Nihil mutat *Fl.* b Τῆς] Τὰς Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. c Τὰ μὲν πρῶτα] Τὸ μὲν πρῶτον *Fl.* Ταμιπρῶτα uno verbo *J. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *Bl. P.* Et sic *Fl.* in sequentibus. d Ἀναίσχυντον] Ἀνίσχυντον male *J.*

98. Ταῖς τίχναις] *Furiis.* *F. G.*

21. Προσλθόντες] Ita recte *Fl.* Ed. Reliquae omnes προσελθόντες. *M. du S.*

33. Καλαπίνουλα] Qui nescit καλαπίνειν etiam de cibis solidis usurpari, meminerit de piscibus hamum deglutientibus non semel dictum supra in *Piscat.* Adeatque *Alciphr.* I. Ep. 22. pr. ubi καλαπόσεις πλακούντων inveniet, ibique *Berglerum* dicentem: „ Conf. „ *Horat.* II. Serm. VIII. *Ridiculus totas simul absorbere placentas.* Ita usurpatur καλαπίνειν. Sic κατέπιον τερμάχη *Aristoph.* in Nub. vers. 337. & Lucian. „ in *Asino.* h. l. Ibidem supra, c. 28. μάζας ὅλας καταπίπτειν. Quemadmodum & Teleclides ap. *Athenaeum* „ VI. p. 268. μᾶζαι — ἐκπεπόσαι καλαπίνειν. *Matres* „ *orantes ut sese deglutias. Plato* in Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν ὁπόταν τις „ δίκην. De eodem Saturno *Lucianus* in Saturnalibus „ c. 5. — λίθον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καλαπιεῖν". Sed exemplorum tota agmina possent adduci: vix enim alio verbo Graeci utuntur pro *deglutio*, quam καλαπίνω. *Aristot.* Hist. Anim. VIII. 3. pr. Ὅτου δὲ, ὑφ' ἑαυτὸ τις ψωμίζῃ, δίνας) καλαπιεῖν. Quid tamen differat a καλαφάγω & καταβρώσκω, facile adparet vel ex Lucian. *Demon.* c. 35. ubi pisces dicit καλαβρώσκειν τινὰ i. e. *cadaver hominis devorare, sive depascere*, & καλαφαγεῖν ἰχθῦς, qui pisces comedit: nam hi non possunt adeo

boni viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem servare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi tanquam in balneum abirent, occlusa deinde janua, & oculis rimae cuidam januae admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium, deinde conservos ad spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita surgit de convivio & introspiciens videt me apri partem devorare; sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & ligurritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coenationem jubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecumque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, jurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns jam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum sa-

τέ με καὶ πίονα ὁρῶντες, καὶ τὰ κριθίδια μὴ [e] δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν [f] ταὐτῷ [g] μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑπόνοιαν ἔρχονται τολμημάτων τῶν ἐμῶν, καὶ [h] προελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες [i] ὀπῇ τινι τὰ ὄμματα τῶν θυρῶν, ἐσκοποῦντο τἄνδον. κἀγὼ τότε τῆς δόλου μηδὲν εἰδὼς, ἠρίστων προσελθών. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὁρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἶτα δὲ τὰς ὁμοδούλους ἐκάλουν ὅπως τὴν ἐμὴν θέαν, καὶ γέλως πολὺς ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ἄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσοῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξανίστατο τοῦ συμποσίου, καὶ λαβὼν ψαλίδας εἴσω, ὁρᾷ με συὸς ἀγρίου μερίδα καταπίνοντα, καὶ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβοήσας, εἰστρέχει εἴσω. κἀγὼ σφόδρα ἠχθόμην ὅτι τοῦ δεσπότου, κλέπτης ἅμα καὶ λίχνος ἑαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἴσω ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι [k] παρατεθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δύνατον ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμούς, ἰχθῦς, τοῦτο μὲν γὰρ καὶ ἐλαίῳ [l] καταχειμένους· τοῦτο δὲ νάπυϊ ὑποκεχυμένους. κἀγὼ τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἁπαλόν μοι προσμειδιῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώ-

[e] Δαπανώμενα] Sic *Fl. P. H.* &c. Δαπανώμενα *J.* [f] Ταὐτῷ] Αὐτῷ Ex. *Fl.* Nil mut. P. [g] Μετρῳ] Μετρῷ male *J.* [h] Προελθόντες] Restitut. ex *Fl.* Προσελθόντες Edd. cett. [i] Ὁπῇ τινι τὰ ὄμ. τ' θύρας] Vulgatam hanc etiam esse in *El.* notat *M. du S.* [k] Μὲν γάρ] Μὲν οὖν γάρ *Pell.* [l] Καταχειμένους] Sic Edd. omnes.

44. Νάπυϊ] Σινάπυϊ. *V.*

adeo subito *absorberi*, *deglutiri*, ut alia esculenta. *J. F. R.*

39. Συμπόσιον] Ad *convivium* vertit *Erasm.* Sed hic signif. in *triclinium*. Vid. *Polluc.* I. Segm. 79. *J. F. R.*

40. Παρατεθεῖναι εἶπε] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat, consulendum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 462. 80. i. e. L. VII. c. 29. ubi is ex *Thucyd. Lucian.* ac *Theocr.* docet εἶπεῖν saepe valere κελεύειν. Ac verbum λέγειν similiter *jubendi* significatu non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati nostrae ignosce. *J. F. R.*

Ibid. Εἶναι ἐπ' αὐτῇ] Posses θεῖναι conjicere, nisi nimis prope παρατεθεῖναι praecessisset, quod tamen non adeo curarem, si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ' αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatius, vide supra ad Τοxi c. 20. No. 6. & hoc *Asi.* c. 44. f. ἐπ' ἐμοί. *J. F. R.*

43. Καταχειμένους] Legendum forte καταχεχυμένους, nisi forsan legendum sit: τὸ γὰρ ἐλαίῳ χειμένους. *F. G.*

Καταχειμένους] Lege καταχεχυμένους. *M. du S.*

58. Κα-

σῶσαι, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως [a] ἠρίστων τῇ τραπέζῃ προσκάς. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καί τις εἶπε, καὶ τούτῳ οἶνον δότε ὁ ὄνος, ἢν τις αὐτῷ ἐγκεράσαμενος ὀλίγον καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, κἀγὼ τὸ προσενεχθὲν [b] ἔπινον.

Ὁ δέ, οἷον εἰκὸς, [c] ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, καὶ μὴ τιμὴν καὶ ἐμὴν κελεύσας τινὶ καλαβαλεῖν τῷ ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ [d] νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν, ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. τῷ δέ γε ῥᾴδια ἦν πάντα, ὑπήκουον γὰρ εὐθὺς εἰς ἅπαντα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν καλακλίνεσθαί με ὅπη κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ὅπη τὼ δύο ἐπαναστάμενον ὀρθὸν, καὶ καλανεύειν, καὶ ἀνανεύειν πρὸς τὰς φωνὰς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὴ, καὶ δίχα τοῦ μαθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα θεώμενον ἦν, ὅτος ὁ τοῦ δεσπότου, οἰνοπότης, παλαίων, ὀρχούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς φωνὰς ἀνένευον [e] ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον· καὶ πιεῖν δὲ, ὁπότε θελήσαιμι, ἤτουν [f] τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιούμην τὴν ἐκείνων ἄγνοιαν. καὶ μὲν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ὅπη τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπότατον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ [g] σκευή μοι ἦν

luti futurum, licet jam impletus cibis tamen prandebam adstans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis, *Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.* Jubet Dominus, & ego oblatum bibo.

48. Ille, ut facile est ad credendum, cum singulare & insolitum me animal videret, pretium meum solvere jubet procuratorum aliquem ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto cuidam suo adolescenti tradit, & docere jubet, quibus faciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia. Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum accumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, instituit. Deinde etiam luctari secum, quin etiam saltare, in duos *pedes* erectum stare, & annuere & renuere ad voces, & quaecumque potuissem etiam sine disciplina facere. Celebratur ergo res fama, Asinus domini, potor vini, luctator, saltator. Maximum vero illud, quod ad voces annuebam opportune, & renuebam: & si quando bibere vellem, poscebam, oculis movens pincernam. Atque illi quidem rem mirabantur ut plane inusitatam, cum nescirent hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas utebar illorum ignorantia. Verum etiam badizare discebam, & tergo portare dominum, & cursum currere minime molestum, & quem vix sentiret eques. Etiam

a Ἠρίστων] Ἠρίστουν Ex. *Fl.* Vulgatam firmat P. b Ἔπινον] Ἔπιον *Fl.* c Ὁρῶν] Deest in *Fl.* d Νεανίσκων] Νεανίσκῳ *Fl.* Sed eodem redit. e Ἐν καιρῷ] Non habet *Fl.* f Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Τοὺς ὀφθαλμοὺς *Fl.* g Σκευὴ — πολυτελὴς] Σκεύη πολυτελῆ *Fl.*

58. Καλιχῶ] Καλιχῶ, προτρέπομαι, παράγω αἰτιατικῇ· καλιχῶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἰχῶ τῇ γενικῇ. P.

58. Κατηχεῖν] Rursus infra Z. Τρ. c. 37. f. & Philopat. c. 17. *M. du S.*

72. Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Quod si inverso ordine legas ἦτουν τὸν οἰνοχόον, τοῖς ὀφθαλμοῖς κινήσας, tum lectio Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem servamus, malum est τοὺς ὀφθαλμοὺς. *J. F. B.*

79. Σκευὴ μοι ἦν πολυτελὴς] Licet Florentinae lectio non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ σκευὴ

Etiam paratus mihi erat sumtuosus, & stra-
gula mihi purpurea injiciebantur, & frena
recipiebam argento atque auro distincta, &
tintinnabula mihi argutissimum concentum
edentia appendebantur.

49. Venerat autem Menecles noster he-
rus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem,
tali caussa. Promiserat patriae gladiatorum
spectaculum: & viri quidem jam ad pugnam
exercebantur; jam instabat profectio. Mane
igitur eximus, & ego dominum porto sic-
ubi regio esset in via aspera, & ad vehen-
dum curru difficilis. Cum vero Thessalo-
nicem venissemus, non erat quisquam qui
ad spectaculum non festinaret, & ad me
videndum. Nam fama de me e longinquo
praecucurrerat, quam multas agere perso-
nas possem, quam humanum in morem sal-
tare atque luctari. At dominus nobilissimis
suorum civium in vino me ostendebat, &
mirandos illos in me lusus producebat in
coena.

50. Meus vero magister reditum de me
multarum plane drachmarum repererat. In-
tus enim conclusum me & stabulantem ha-
bebat, & me atque admiranda illa opera
mea videre volentibus mercede intercedente
aperiebat januam. Hi inferebant alius aliud
quid cibi, maxime quod inimicum asini
alvo videretur. Ego vero devorabam. Ita-
que intra paucos dies, cum hero meo &
civibus aliis cum pranderem, magnus &
vehementer pinguis jam evaseram. Ali-

80 πολύξελης· καὶ στρώματα πορφυρᾶ [h] ἐπιβάλλομαι· καὶ χαλινοὺς εἰσεδεχόμην ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πεποικιλμένους· καὶ κώδωνες ἐξήρτηντό μου μέλος μουσικώτατον [k] ἐκφωνοῦντες.

85 Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θέαν [l] παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδότων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες
90 τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀφίκλο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν ἦν ἔωθεν· κἀγὼ τὸν δεσπότην ἔφερον, εἴ πολε χωρίον ἦν τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχήμασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην,
95 οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θέαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακρᾶς, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτά-
1 τοις τῶν αὐτοῦ πολιτῶν παρὰ τὸν πότον ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει.

Ὁ δὲ ἐμὸς ὀπισθάτης πρόσοδον εὗρεν ἐξ ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. καλακλείσας γάρ με ἔνδον εἶχεν ἑστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰμὰ παράδοξα ἔργα, μιᾶς τὴν θύραν ἤνοιγεν· οἱ δ' εἰσεκόμιζον ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδωδίμων, μάλιστα τὸ
10 ἐχθρὸν εἶναι ὄνῳ γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἤσθιον, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶσι, μέγας τε καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καὶ πολε γυνὴ ξένη, ὑπὲ μὲ-

h Ἐπιβάλλομαι] Ἐπιβαλλόμην *Fl.* *i* Καὶ χρυσῷ] Deest in *Fl.* *k* Ἐκφωνοῦντες] Ἐμφωνοῦντες *Fl.* *l* Παρέξειν] Παρέξαι marg. *A1.*

91. Ἡ πομπὴ] Ὁ καιρὸς τῆς πομπῆς, *V.*

suum habitus, adparatus, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit adparatus, statim per partes enarratur. *J. F. R.*

80. Πορφυρᾶ] Lege πορφυρᾶ. *F. G.* Πορφυρὰ scil. habebat *S.* Sed vett. recte πορφυρᾶ. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμβάλλομαι] Vulgatam iterum potiorem arbitror. Vid. quae notavi ad *Amor.* c. 47. γυναῖκας ἡμπτημένας λίθῳ &c. *J. F. R.*

86. Δεῦρο] Quid hoc δεῦρο sibi velit, nemo, credo, explicetur. *M. du S.*

μετρίαν κεκτημένη, τὴν ὄψιν ἱκανὴ, παρελθοῦσα εἴσω ἰδεῖν ἐμὲ δεξιῶντα, εἰς ἔρωτά με θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τὸ ἐμὸν· τοῦτο δὲ τῷ εὐδόξῳ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδευμάτων, εἰς ἐπιθυμίαν συνουσίας προελθοῦσα· καὶ δὴ λέγει πρὸς τὴν ἐπιστάτην τὴν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἀδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα [a] ἀναπαύσεσθαι, καὶ ἐκεῖνος ἰδὼν φροντίσας, εἴτε τι ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν.

quando peregrina mulier non mediocriter dives, specie satis honesta, ingressa ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervidum, partim specie asini capta, partim inusitatis meis artibus ad concubitus mei cupiditatem progressa. Agit ergo meo cum magistro, & mercedem illi luculentam pollicetur, si noctem unam mecum quiescendi copiam sibi fecisset. Ille parum solicitus, sive illa aliquid a me impetraret, sive minus, mercedem capit.

Καπειδὴ ἑσπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ ἐκ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν [b] ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν γυναῖκα εὕρομεν πάλαι ἀφιγμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνήν. [c] ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώματα εἴσω κατέθετο, καὶ χαμαιτύπιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν. εἶτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ [d] που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον, ἔπειτα ἀποδυσαμένη, παρέστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρου ἐκ τινὸς ἀλαβάστρου προχεαμένη, τούτῳ ἀλείφει, κἀμὲ δὲ μυρίζει, ἔνθεν μάλιστα τὴν ῥῖνά μου μύρων [e] ἐνέπλησεν, εἶτά με καταφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄνθρωπον, διαλέγεται, καὶ μου ἐκ τῆς φορβαίας [f] ἐπιλαβομένη

51. Vespera jam erat, de convivio nos dimiserat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redimus; & mulierem invenimus, quae diu jam meum ad cubile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia, & stragula vestis intus deposita, & humi stratum nobis decentissime. Tum mulieris servi in propinquo ante cellam cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam igne lucentem. Tum exuris vestibus lucernae adstat nuda integra, fusoque de alabastro unguento se ungit, & me quoque; in primis vero nares mihi unguentis implet. Deinde osculis me invadit, & tanquam cum amasio suo, & homine, colloquitur, & me capistro prehensum trahit in stra-

a Ἀναπαύσεσθαι] Sic *J. H. Ald. S. Fr.* Ἀναπαύσασθαι *Fl. Br. P.* b Ἡμᾶς] Omittit *Fl.* c Ἐκεκόμιστο] Ἦκεν. *Fl.* d Που] Non habet *Fl.* e Ἐνέπλησεν] Sic Edd. Excepta *J.* & *Pa.* Sed *Ald. 1.* vulgatam servat. f Ἐπιλαβομένη] Λαβομένη *Fl.*

30. Χαμαιτύπιον] Τάπιτα ἐ μικρὰ εἰπέ. *V.*

23. Εἴτε τι ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε ἐ μὴ] Benedictus *sive aliquid, sive nihil ex me faceret*; ut voces palam & caute sequitur, ita sane evertit omnem sensum, qui nullus in his est. Basileenses *qui parum curans mei jacturam* &c. quos verissime adsecutos censeo mentem auctoris. Nam ἀνύω prorsus idem hic est, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans, *si quam mei partem illa imminueret* ac corrumperet, *nec ne.* *J.G.*

Ibid. Καὶ ἀνύσει] Plane diversa *Gronovianae* explicationi tradit Cl. *L. Bos* in Observ. Crit. p. 45. Ubi propositis *Aristophanis* verbis (ex ejus *Plut.* vs. 194—6.) Ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακάδικα, Πολὺ μᾶλλον ἐνθυμεῖ λαβεῖν ἀναλίσκων. Κἂν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετραμένος βούλῃ). ait. „ Quid hic sit ἀνύειν, cognosci potest „ ex opposito, ἐνθυμεῖ λαβεῖν, nimirum *impetrare* & „ *obtinere* quod quis cupit & rogat. Elegans usus hu„ jus verbi est in hoc significatu, sed ad eum non „ semper attenderunt Interpretes. Occurrit ap. *Hesiod.* in Ἔργ. p. 395. — καὶ μηδὲν ἀνύσῃς, *& nihil* „ *obtineas*, vel *impetres*. Non satis accurate vertitur: *Et nihil efficias.* Lucian. *Asin.* (h. l.) Κἀμοῦ δὲ ἀνύσῃ

ſtratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore ſtimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem inſcenderem. Ex quo enim tempore aſinus fueram, venerem ne aſinis quidem conſuetam attigeram, neque aſina femina fueram uſus. Verum hoc quoque metum mihi non mediocrem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur: & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam ſcilicet, me ſine cauſſa metuere. At mulier multis oſculis iisque amatoriis, me alliciens, cum videret me non jam continere, tanquam ad virum ſe applicans me amplectitur, & tollens intra ſe totum recipit. Et ego meticuloſus adhuc verebar, & ſenſim me ſubducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut ſubtrahere me non poſſem, & ipſa, quod fugere videbatur, inſequitur. Cum quidem ſatis accurate edoctus eſſem, adhuc deeſſe mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, ſine metu quod ſupererat ſubſerviebam, cogitans, non deteriorem me eſſe Paſiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo inſatiabilis ejus quae ex coitu petitur voluptatis.

τῃ ὑπὸ τὸ χαμεύνιον εἵλκυε κἀγὼ ἤδη τρίτου τινὸς παρακαλέσαντος εἰς τοῦτο διόμενος, καὶ οἴνῳ δὲ παλαιῷ [g] πολλῷ ὑποβεβρεγμένος, καὶ τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου διηρεθισμένος, καὶ τὴν παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλήν, κλίνομαι, καὶ σφόδρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἄνθρωπον. καὶ γὰρ ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις συνήθους ἔτυχον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην ὄνῳ. καὶ μήν καὶ τοῦτό μ' εἰς δέος οὐχὶ μέτριον ἦγε, μὴ ἡ χωρήσασα ἡ γυνὴ λάσπαθόν με, κἀγὼ, ὥσπερ ἀνδροφόνος, καλὴν δώσω δίκην. ἠγνόουν δὲ οὐκ εἰς δέον δεδιώς. ἡ [i] δὲ γυνὴ πολλοῖς τοῖς φιλήμασι, καὶ τούτοις ἐρωτικοῖς, [k] προσκαλυμμένη, ὡς [l] εἶδεν ἐκ κατέχοντα, ὥσπερ ἀνδρὶ προσκειμένη, περιβάλλεταί με, καὶ λάσα εἴσω ὅλον παρεδέξατο. κἀγὼ μὲν ὁ δοῦλος ἐδεδοίκειν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τὸ τε ὀσφύϊον ἐμοῦ εἶχεν, ὥστε μὴ χωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἵπετο [m] τὸ φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπείσθην, ἔτι μοι καὶ προσδεῖν πρὸς τὴν γυναικὸς ἡδονήν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοιπὸν ὑπηρέτουν, ἐποιούμενος, ὡς οὐδὲν εἴην χαλκίον τοῦ Πασιφάης μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνὴ, ὅτως ἦν ὥρα εἰς τὰ Ἀφροδίσια ἑτοίμη, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς συνουσίας ἡδονῆς

[g] Πολλῷ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. [h] Τῷ χρωτὶ] Nihil mutant Edd. [i] Γὰρ] Reſtitutum ex P. & L. Δὲ Edd. priores. [k] Προσκαλυμμένη] Ita Edd. *Fl. Fr. J. P. H.* &c. Προκαλ. *Pell.* melius. [l] Εἶδεν] Οἶδεν male Ex. *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. [m] Τὸ φεῦγον] Τῷ φεύγοντι *Pell.* melius.

„ δὲν φροντίσας, εἴτε ἐ ἀνύσει τι ἐκεῖνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε ἐ μή. Ubi nec *Benedict.* nec *Baſilienſes* recte cepe„ runt ſenſum. Benedict. *Qui non curans, ſive aliquid, ſive nihil ex me faceret.* Baſil. *Qui parum cu„ rans mei jacturam* &c. Exiſtimem ego, ἀνύειν hic etiam *obtinendi* ſignificatum habere, ἀνύειν τι ὰ τινος, eſt *impetrare aliquid ab aliquo.* Similia locus „ eſt in *Anthelog.* quem etiam in Theſauro adduxit „ *Steph.* ἐνανύσω τοῦτο ὰ τοῦ Μαμμῶν, *hunc impetravi* „ *a Parcis.* Verterim igitur verba Luciani: *Et ille* „ *nihil curans, ſive etiam obtineret illa aliquid a me,* „ *ſive non, accipiat mercedem.* Sic *perficere* Latinis eſt „ *obtinere. Terent.* Eun. Act. I. Sc. 2. (vſ. 99.) *quam* „ *joco Rem voluiſti a me pandem, quin perfecerim?* Cl. *Geſnerus* recte jam dedit, *impetraret*; eique adſentiens Cl. *Gronovium* minus recte haec cepiſſe exiſtimo. Nam licet pro *confício*, *conſumo* quoque ſumptum, *perdere* poſſit ſignificare, minime id huc convenire videtur, quod ſe tam ſtrenuum glorietur mox ipſe. *J. F. R.*

45. Τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου] Mira phraſis; quid eſt χρὼς μύρου? *M. Ant.*

Τῷ χρωτὶ] Ἐρωτὶ legendum omnino. *F. G.* Bene, ſed mallem χρίσματι, ex cujus compendioſa ſcriptura monſtrum χρωτὶ prodiiſſe mihi veroſimilius videtur. *J. F. R.*

56. Προσκαλυμμένη] Mallem προσκαλυμένη. *M. Ant.*

62. Τὸ φεῦγον] Τῷ φεύγοντι legendum videtur. *F. G.*

νῆς ἀκόρες, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἐδαπάνησεν.

ptatis, ut totam in me noctem contriverit.

Ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲν ἀναστᾶσα ἀπῆλθε, συνθεμένη πρὸς τὸν ὀπισθότην τὸν ἐμὸν οἴσειν ὅτι τοῖς αὐτοῖς τὸ μισθὸν τὸν αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μὲν πλουσιώτερος ἐκ τοῦ ἐμοῦ γενόμενος, τῷ δεσπότῃ χαριούμενος, ἐν ἐμοὶ ὀπισθεξόμενος, συγκαλαχλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς. καὶ πόλε ἐλθὼν ὁ ὀπισθότης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ ἐμὲ μὴ εἰδότα ἄγει αὐτὸν ἑσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ δι' τινὸς ὀπῆς τοῦ θύρας δείκνυσί μοι, ἔνδον τὴν μείρακι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡδεῖς τῇ θέᾳ, καὶ δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύει πρὸς μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ θέας παραγάγωμεν τοῦτον εἰς τὸ θέατρον σύν τινι τῶν καλαδεδικασμένων γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ὅπως τὴν γυναῖκα ἀναβήσεται. καί τινα τῶν γυναικῶν, ἥτις καλεκέκριλο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμέ, καὶ προσιέναι τε ἐκέλευον, καὶ ψαύειν ἐμοῦ.

52. Cum luce autem surgens discessit, pacta meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis pretium. Hic simul ditior mea opera factus, & ostensurus in me novum quiddam domino, cum muliere me concludit, quae gnaviter me abusa est. Aliquando magister domino rem denunciat, quasi ipse docuisset, ac me inscio deducit illum jam vesperi in eum locum, ubi concumbebamus, & per rimam januae ostendit me intus cum puella coëuntem. Ille delectatus spectaculo, etiam publice me ostendere facientem ista cupiebat. Jubet igitur nemini hoc enunciari, *ut*, inquit, *ipso spectaculi die producamus hunc in theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium oculis, mulierem inscendet.* Jamque mulierum aliquam quae damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere ad me jubent, & me mulcere.

Εἶτα τὸ τελευταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ᾗ τὰς φιλοφιμίας ἤγεν ὁ ἐμὸς δεσπότης,

53. Denique instante jam die, qua munus honoris petendi caussa editurus erat meus

a Τῇ] Sine articulo *Fl.* b Ἐν ἐμοὶ] Et sic *Fl.* cum *J. Ald.* &c. c Ἐπιδιξόμενος] Restitut. ex *J.* & *Vr.* Ἐπιδιξαμένος cett. d Κατεχρήσατο] Καλεχρῆτο P. Vulgata est in Edd. omn. e Μοι] Sic Edd. *Mss* L. P. f Πάντων] Ἐν insertum cupit. *M. du S.* Quod deest in Edd.

76. Ἐπιδιξόμενος] *Veneta* utraque recte. In reliquis ἐπιδιξέμενος. *M. du S.*

77. Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Scribe: καλεχρήσατο τό μοι δεινῶς. *J. G. Gl*

Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum Viro Cl. μοι pro μοι, quum passim καλαχρᾶσθαι cum tertio casu Noster adhibeat. Sic in De luctu c. 20. τούτῳ συναγωνιεῖ ἐς χορηγῶν τὰ ἀνοίας καταχρῶν). & in *Mortuor. Dial.* XIII. §. 5. ὡς δὲ καταχρῆτό μοι τῇ περὶ παιδῶν (παιδίων recte edidit *Hemst.*) φιλοσοφίᾳ. In verbis mox insequentibus [καὶ τότε ἐλθὼν ὁ ὀπισθότης, ἀπαγγέλλει πρὸ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας] Interpres insuper habuit vertere ultima, *ac si ipse id me docuisset.* *J. F.*

Ibid. Μοῦ] Ita P. & L. uti probe viderat Vir Clarissimus. Vide Ἐνυπν. c. 3. & N. Δ. XIII. *M. du S.*

Ibid. Κατεχρήσατό μοι] Quod eruditiss. *Solanus* ad confirmandum genitivum *Somn.* c. 3. adducit, plane nihil est, ibi enim legas: εἰδὼς προφάσεως μου κατήκατε, a κατάρχομαι, non a κατηχρῶμαι. Nec ipse ibi in *Jupp.* ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem quae *Fensius* ibidem subjecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa adfirmat. In *Dial. cum Mort.* XIII. illud μοι non pertinet ad καταχρῆτο, sed φιλοσοφίᾳ μοι cohaerent. Et in tertio loco *de Luctu* nihil quoque varietatis adjecit, neque ibi χορηγῶν καταχρῶν emendat. Quare Gl. *Fensio* adsentior, vulgatam omnino esse sanam. Esset aliquid, quod bini Codd. μοι exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at quum iidem bis alibi quoque μοι cum Edd. habeant,

meus dominus, ſtatuunt introducere me in theatrum. Et intravi hoc modo. Lectus erat magnus, de teſtudine Indica factus, clavis aureis diſtinctus, in hoc me deponunt, & juxta me mulierem jubent accumbere. Tum ut eramus nos in machinam quandam impoſitos, & ita in theatrum delatos, deponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plauſus omnium manibus mihi datur: menſa nobis erat appoſita, & multa in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines ſolent. Pueri nobis adſtabant pincernae pulchri, vinum nobis in auro miniſtrantes. Magiſter a tergo adſtans prandere me jubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita jacens: partim metuebam, ne aliunde urſus aut leo exſiliret.

54. Inter haec praetereunte quodam qui flores ferret, alios inter flores video etiam roſarum recentium folia: & nihil cunctatus exſiliens de lecto me proripio. Atque illi putant me conſurgere ad ſaltandum. Ego vero unum ex altero percurrens *naribus* florem, carptas inde roſas devoro. His adhuc in admiratione mei defixis, decidit

ἀπόστης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον· καὶ εἰσήειν οὕτω· κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με ἀναπαύσασι, καὶ παρεῖναί μοι τὴν γυναῖκα ἐκέλευον. εἶτα οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπί τινος μηχανήματος, καὶ εἰσω εἰς τὸ θέατρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πάσης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρειστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν ἐκ χρυσίου ἐγχαννύμενοι. ὁ μὲν ὄπισθάτης ἕως ὄπιθεν, ἐκέλευέ με δειπνεῖν· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἠδούμην ἐν τῷ θεάτρῳ καλαχείμενος, ἅμα δὲ ἐδεδίειν μή τις ἄρκτος ἢ λέων ἀναπηδήσῃ.

Ἐν τούτῳ δέ τις ἄνθη φέρουσα παρεύουσα, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν ὁρῶ καὶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδέν ἔτι ὀκνήσας ἀναπηδήσας τῆς λέχους ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ὥοντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ ἓν ἐξ ἑνὸς διατρέχων, καὶ ἀπανθιζόμενος ἀπ' αὐτῆς τὰ ἄνθεα τὰ ῥόδα, κατέπινον. τὸ δὲ ἔτι θαυμαζόντων ἐπ' ἐμοί, ἀπαίρει ἐξ ἐμοῦ

g Χρυσίῳ] Nihil mutare *Fl.* notat *Solán.* h Ἀναπηδήσῃ] Α——σται *Fl.* i Ἓν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων] Nil variare *Fl.* notat Noſter.

beant, cur hic ab earum lectione diſcederemus, ne quidem ſatis cauſſae foret. Immo vero, quis ait καταχρώμαι potius genitivo gaudere? Et cum ſimplex χρώμαι dativum poſtulet, ut vel pueris e Syntaxi notum eſt, quidni & compoſitum eundem caſum ſervaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo conſtruant, (interdum, ſed rarius, etiam cum accuſativo) potius dativus μοι reſtituendus fuiſſet, ſi in vulgata μοι legiſſemus. Praeter exempla ſex ſeptem dativi, quae *Stephan.* jam dedit, vid. & *Herodian.* VIII. 4. 22. *Ael.* III. 13. & IX. 9. pr. *Dion. Hal.* Ant. VIII. p. 489. med. ἀλλὰ καταχρῶδί μοι &c. Sed καταχρῶν) in libr. *Apocryph. Epiſt. Jeremiae* v. 28. jungitur accuſativo. Quare eo magis miror Cl. *Graevii* feſtinationem, qui ita contra tritiſſimam verbi ſyntaxin impegerit. *J. F. R.*

79. Ἓν — διδέξας] De hac periphraſi per participium vid. ad c. 30. hujus *Dial.* *J. F. R.*

88. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς] An legendum ἐν πάντων; F. G.

Ἐν πάντων ὀφθ.] Inſerui hic illud ἐν, quod tamen in nullo libro reperio. Phraſis notior eſt, quam ut ideo hic apologiam parem. *M. du S.*

Καὶ πάντων ὀφθ.] Καὶ ἐν πάντων merito legit *Solanus*, cum *Gujeto*, & parum aberat, quin inſeruiſſem. Sed quia nusquam comparet ἐν, abſtinui. Interim oportere inſeri manifeſtum eſt. *J. F. R.*

96. Ἀπὸ χιλώνης] Plerumque alias omittitur praepoſitio. Vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 6. No. 7. Sed addit eam etiam *Theocr.* Eid. V. 95. αἱ μὲ ἴχνοντι λύκοι ἀπὸ πρίονος λεπύριον. *Illa quidem habent tenuem ab illice corticulam.* *J. F. R.*

16. Φύλλα] I. e. *ramos.* F. G.

20. Τῶν ἀνθέων] *A ramis.* F. G.

ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τῶν κτήνων ὄψις, ἡ ἀπόλλυθι, ἡ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι ὄνος, ὁ δὲ Λύκιος αὐτὸς [a] ἔνδον μοι γυμνὸς εἰστήκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπισθείσῃ θέᾳ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ φάρμακα δεινὰ ὀπτάμενον, καὶ κακόν τι πολύμορφον, ἤξιουν εὐθὺς ἔνδον πυρί με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ θεμιτεύεσθαι καὶ τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον διαγνῶναι, εἶθ' ὕστερον δικάσαι περὶ τούτων. κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὴν ἀρχοῦσαν τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θετταλὴ, γυναικὸς Θετταλῆς δούλη, χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε. καὶ ἱκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν φυλακῇ, ἐφ' ᾧ αὐτὸν πείσαιμι, ὡς ἀληθεύομαι ὢν γεγονώς.

Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας φὴς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. κἀγὼ, Πατὴρ μὲν, ἔφην, ἐστὶ μοι Λύκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος. ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν· κἀγὼ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς· ὁ δὲ ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ

a me illa jumenti ſpecies & perit; diſparetque ex oculis aſinus ille antiquus: adſtatque mihi ipſe ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius. Inopinato hoc inſperatoque ſpectaculo perculſi omnes, tumultum dedere horribilem, ſciſſumque in duas ſententias eſt theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum, & verſipelle portentum, poſtulabant ſtatim hic intus igne me mori; alteri exſpectandam dicebant meam orationem, & prius cognoſcendum, deinde ſic de his ferendam ſententiam. Ego vero accurrens ad praeſidem provinciae, qui forte ſpectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Theſſala mulier, Theſſalae mulieris ancilla, magico unctum unguento, aſinum fecerit: & ſupplico, ut in ſuam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi poſſem, me de illo facto non mentiri.

55. Et Praeſes, *Dic nobis*, inquit, *nomen tuum & parentum tuorum & cognatorum, ſi quos habere te ais genere tibi conjunctos & urbem.* Et ego, *Pater*, inquam, *mihi eſt Lucius, fratri autem meo praenomen Caius, ambo reliqua nomina communia habemus. Ego hiſtoriarum, & aliorum librorum ſcriptor ſum; ille elegorum poëta, & vates*

a Ἔνδον] Sic Edd. cunctae, & mox iterum.

24. Ἔνδον] Lege ἔνθεν. *M. du S.*

33. Κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὴν ἀρχοῦσαν τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή μοι Θετταλὴ . . . . χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε] Ridicule Interpres, vertens, *Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic ſpectaculo, & dixi me a Theſſala . . . . ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuiſſe aſinum*, illud κάτωθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quaſi Lucius noſter, cum ungeretur a venefica, ungi coepiſſet a calce ad verticem: quod ſicut potuit eſſe verum (nihil de eo monitum fuit ſupra) ita ad hunc locum ſic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius Aſinus, quemadmodum denique in theatro propoſitus, ut ibi cum homine femina congrederetur, viſis roſis, iisque comeſis, repente priſtinae humanae formae fuerit reſtitutus, non ſine ſpectantium ſtupore; cum alii eum tamquam praeſtigiatorem igni crematum cenſerent, alii ante audiendum, quem damnarent: *tum ego*, inquit, *accurrens ad provinciae praeſidem, aderat enim forte ſpectaculo, ex inferiori parte* (theatri ſcilicet, unde ſe ad Praeſidem ſuperius confidentem obvertebat) *memoravi, feminam Theſſalam, Theſſalae ſervam, me veneficio unguento delibutum, feciſſe aſinum.* *J. F.*

35. Κάτωθεν] Vide *Jenſ.* *M. du S.*

44. Πατὴρ μὲν — Γάϊος] Quomodo iſta cohaerent? *Pater mihi eſt Lucius, fratri autem meo Caius.* Interrogaverat Praeſes primo de nomine novi ex aſino hominis, tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque ſuum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris ſui indicare voluiſſe, ſatis ipſa ſtructura orationis indicat. Quid enim aliud poſſunt haec ſibi velle, *fratri autem meo Caius?* Itaque in verſione ipſum hoc

bonus : patria mihi Patrae , urbs Achaiae. Audiens ista Praeses, *Carissimorum longe mihi hominum* , inquit , *filius es atque hospitum , qui & domo me exceperunt , & honorarunt donis : & nihil te quidquam mentiri novi , horum qui sis filius* , exsiliensque de sella amplectitur me, & multum osculatur, domumque ad se me deduxit. Interea vero frater meus quoque advenerat, pecuniam mihi & alia multa adferens. Interim etiam Praeses me publice audientibus omnibus, absolvit. Tum ad mare descendentes navim circumspicimus , sarcinasque in eam imponimus.

56. Caeterum consultum putabam accedere ad mulierem , quae meo asini amore correpta fuerat , cogitans pulchriorem me nunc illi, postquam homini redditus essem, visum iri. Illa lubens me excepit miraculo rei delectata, arbitror, ac coenare secum & cubare ut vellem rogavit. Obsequor ego, indignum ratus , si is qui in asino amatus esset, nunc homo factus fastidire vellet, & amatricem suam despicere. Itaque coeno cum illa, & unguento ungor , & coronam sumo de carissima mihi & servatrice rosa. Cum jam profunda nox esset , & somni

μάρτις [b] ἀγαθός· πατρὶς δὲ ἡμῖν, Πάτραι ἡ Ἀχαΐας. ὁ δὲ δικαστὴς , ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοὶ , ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ καὶ ξένων, οἰκίᾳ τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων , καὶ [c] πίστασαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ , παῖς [d] ἐκείνων ὤν· καὶ τῷ δίφρῳ ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ πολλὰ ἐφίλει , καί με καὶ οἴκαδε ἦγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς [e] ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον , καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων, καὶ τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατταν ναῦν ἐσκεψάμεθα , καὶ [f] ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.

Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ [g] γυναῖκα [h] ἐραθεῖσάν μου τῷ ὄνῳ, καλλίων αὐτῇ φανεῖσ λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὤν· [i] ἡ δέ μ' ἀσμένη τε εἰσεδέξατο, τῷ παραδόξῳ, οἶμαι, τοῦ πράγματος θαυμάσασα, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἐκέτευε, κἀγὼ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων [k] ὄνον ἀγαπηθέντα, νῦν γνώμονα ἄνθρωπον, ὑπερηφανῆσαι, καὶ [l] ἐραθεῖσαν ὑπερᾶραι· καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ τοῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ φιλτάτῳ [m] καὶ ἐς ἀνθρώπους με ἀναστήσαντι ῥόδῳ· [n] ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα,

[b] Ἀγαθὸς] Deest in *Fl.* [c] Ἐπίστασαι] Sic etiam *Fl. F. Br. P.* [d] Ἐκείνων] Ἐκεῖνον P. [e] Ὁ ἐμὸς] Aliter supra c. 40. [f] Ἡ δὲ μ' ἀσμένη τε] Ἡ δὲ ἀσμ. τέ μ' marg. *A1.* [g] Καὶ] Deest in *Fl.* [h] Ἐπὶ] Ἐπὶ male *F.* sola.

hoc *nomen* f. praenomen potius, supplevimus. Caeterum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, ejusmodi , Πατρὶς μὲν ἦν μοι — hic nominavit patrem & avum forte , & perrexit deinde , ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἦν Λούκιος, τοῦ δὲ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ Γάϊος. Patrem & forte avum ab eo appellatum , satis responsio Praesidis indicat : sed qui potuit dissimulare suum ? cum tamen suae professionis mentionem faciat &c. Et quaenam sunt τὰ λοιπὰ δὲ ἀόριστα , quae communia sibi cum Caio fratre esse dicit ? Si dicas, ab ipso scriptore detracta , & consilio omissa , ut seriae narrationis speciem fabulae suae circumponeret : at illè certe debebat curare, ut melius cohaererent caetera. Verum hoc ipsum quoque fortasse affectavit , ut truncatam esse orationem melius intelligerent lectores. Fortasse, & aliquid plus quam fortasse ! Illud quidem apparet , Photii etiam tempore *Asini* Patrenses solum nomine lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lucianica est, pleniorem. Vid. Cod. 129. p. 165. *Hoeschel.* *J. M. G.*

49. Πατρὶς δὲ ἡμῖν Πάτραι] Lucius Patrensis. *Phot.* Biblioth. *F. G.*

Πατρὶς δὲ ἡμῖν Πάτραι ἡ Ἀχαΐας] Lucius Patrensis. Vide *Photium* in Bibliotheca. *AE. M.*

Ibid. Πάτραι ἡ Ἀχαΐας] Hinc apparet, hoc opus esse Lucii Patrensis, sed compendio expressum. *M. V. la Croze.*

82. Φίλ-

θεῖα, ἤδη γὰρ καθεύδειν ἔδει, κἀγὼ δ' ἐπανίσταμαι, καὶ [a] ὥσπερεὶ μέγα τι ποιῶν ἀγαθὸν, ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι γυμνὸς, [b] ὡς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τῆς πρὸς τὸν ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδέ με πάντα ἀνθρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ [c] ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακράν ποι ἀπελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ καὶ [d] ἡμάρτηταί μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ, ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρῶσα τότε, ἐκείνῳ, καὶ οὐχὶ σοὶ, συνεκάθευδον. καὶ ὤμην σε καὶ νῦν κἀν ἐκεινό γε μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον διασώζειν, καὶ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησίμου ζώου ἐς πίθηκον μεταμορφωθείς. [e] καὶ καλεῖ ἤδη εὐθὺς

tempus, surgo, & uti magnum quiddam bonum facturus, exuo me ac nudus adsto; magis nimirum ex comparatione cum asino placiturus. At illa, ubi videt, omnia me humana habere, despuens me, *Non*, inquit, *in malam rem a me meaque domo facessis, & longe hinc quocunque abiens dormis?* Me vero interrogante, *Quod enim tantum peccatum comminisi?* *At ego*, inquit, *non tui, sed asini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: putabamque te nunc etiam illud certe salum magnum asini insigne servatum adhuc trahere. Jam vero tu mihi venis ex pulchro illo & utili animali mutatus in spinturnicium.* Et advocatis jam statim ser-

a Ὥσπερεί] Sic *J. H. P.* &c. & P. Ὥσπερ εἰ *Fl.* b Ὡς] Non habet *Fl.* c Ἀπ' ἐμοῦ] Sic recte *J. H. P.* &c. Ἀπ' ἐμοῦ male *S.* d Ἡμάρτηται] Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτηται *J.* e Καὶ] Deest in *Fl.*

82. Φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ] Lege ἀπ' ἐμοῦ. *F. G.*
Φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ] Recte *Gujetus* ἀπ' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam rescire potuit: nam etsi ἀπ' eo sensu videretur rectum, si *perdaris a me*, sive *ego te perdam*, hic significaret; tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo sua hominem procul exsulare jubeat, non potest φθείρειν aliud quam *facessere hinc*, significare. Et hic Alciphron non semel, ut I. Ep. 13. p. 56. Τὴν ἐξ Ἑρμιόνης — εἰς Πηφαιᾶς φθαρέντων. Et Ep. 34. p. 142. Προσφθείρεται δὲ Ἑρατυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄορι (alias ἄορε scribitur) Habet vero indignationis notam, ut recte *Bergler.* ad *Aleiphr.* Epist. priore loco adductam, ex *Aristophane*, *Arriano*, & Luciani *Dial. Meretr.* XV. probat; ubi ἐκφθείρε rursus ita positum videbimus. Quod igitur Cl. *Bergl* Frischlinum reprehendit, qui illud *Aristophanis* in Plut. 610. τότε νοσήσας· νῦν δὲ φθείρει, male verterit: *nunc perdaris*, quum sit vertendum: *Tunc redibis*; *nunc autem i in malam rem*, neque injuste omnino facit; nec tamen perdundi significatio ab illa formula ap. *Aristoph.* excludi potest, sequitur enim: Σὺ δὲ ἰὼν κλαύσει μακρὰ τὴν κεφαλήν. Ibid. supra vers. 598. Ἀλλὰ φθείρει, καὶ μὴ γρύζῃς, quoque vertitur: *Sed pereas, nec verbum musses.* Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut nostri homines irati ajunt: loop boog den kopkoek / quod tamen est apertius, quando εἰς post imperativum additur. *J. F. K.*

89. Σύρειν] *Caudam trahere.* *F. G.*

98. Τὴν — συμφορὰν] Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; sed simpliciter, *quid actidisset.* Μέγα esse συμφορὰν, apparet etiam *Herod.* I, 32. med. τῶν ἐς ἄνθρωπον (optarim, invenire in bono libro ἀνθρώποις) συμφορή. Qui totam Solonis argumentationem consideraverit, non dubitabit. Adde *Aristoph.* Equ. 652. δεκαῖ' Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εὐαγγελίαισι Εὐαγγέλια θύειν. Diserte hic Scholiastes, μετὰ, ait ἄνομα ἡ συμφορά. Etiam *Lysistr.* 1288. ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. *J. M. G.*

99. Συμφορὰν] Locus *Herodoti* ab Cl. *Gesn.* indicatus, in Ed. *Steph.* p. 14. sic legitur: Οὗτος ὦν, ὦ Κροῖσε, πᾶς ἐς ἄνθρωπον συμφορή. cujus hanc ad verbum interpretationem *Steph.* adposuit margini: *omnis homo est ipsa calamitas.* At si jam ἀνθρώπους cum *Gesnero* legas, πᾶσα etiam scribendum fuerit; nisi πᾶν pro πᾶς habeant alii; nam πᾶσα cum apostropho in prosa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius significet *calamitatem*, tamen ut ipsa vocis origo postulat, mediae esse significationis, ac de quovis casu, etiam bona fortuna, accipi interdum, satis vincunt *Aristophanis* verba ab eodem prolata. Quae in *Equit.* tamen ridicule versa esse, *bonis omnibus*, notavi in libro de *Ambiguis*, p. 87. Tit. *cass.* Alio sensu συμφορὰ pro *collatione* ad coenam, habuimus in *Lexiph.* c. 6. Interim non alienum est hominem ipsum dici συμφορὰν, nam & sic *Sophocl.* Aj. Flag. vs. 68. Θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν ἴδῃς τὸν ἄνδρα, quod vertitur: *Fortiter vero sustine conspectum viri, nec perturberis.* Proprie: *Ne accipe pro inexspectato ac timendo casu illum virum.* Quo tamen haud contendo eumdem significatum esse in *Herodoto*; sed similem prorsus constructionem. His scriptis comperi in Edit. *Herodoti Gronoviana*, item *Aldina* & *Ca-*

ſervis imperat, ut me tergis ſublimem domo exportent. Itaque excluſus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridensque fratri quid mihi accidiſſet narro. Deinde vento de urbe ſecundo flante, inde ſolvimus: paucisque diebus in meam venimus patriam. Hic ſervatoribus Dis ſacrificavi, & poſui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod aiunt, verum aſini, per longos inanesque labores, & vix tamen ita, ſalvus tandem rediſſem.

τοὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τοῖς ὤμοις μετέωρον κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, κἀγὼ ἐξωσθεὶς πρὸ τῆς θυρατίδος ἔξω γυμνὸς, καλὸς, ἐστεφανωμένος, καὶ μεμυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὼν, ταύτῃ συνεκάθευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔδραμον ἐπὶ ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν ἐμαυτοῦ ἐν γέλωτι συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῷ πνεύσαντος ἀνέμῳ, πλέομεν [f] ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. [g] ἐνταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν ἔθυον, καὶ ἀναθήματα [h] ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ (τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου περιεργίας ἀφ' μακρᾶς πάνυ, καὶ οὕτω δὲ μόλις, οἷα δὴ ἀπαθλήσας.

95

[f] Ἔνθεν] Nihil mutare *Fl.* notat *M. du S.* [g] Ἐνταῦθα] Et ſic eſſe in eadem notat Idem. [h] Ἔθηκα] Ἀνέθηκα P. & marg. *AIW.* Nil mutant Edd. [i] Τοῦτο] Τὸ marg. *A1.*

merarii, πῶς legi. Sed πῶς probat *Clem. Alex.* III. Strom. p. 432. Et *Theodoret.* Orat. V. ad Graec. p. 71. ſicuti & ὥνθρωπος (quod mihi humaniſſime indicavit Vir Cl. *P. Weſſeling.*) Quare illud in ἀνθρώπους mutare non auſim: Etſi relecta *Geſneri* nota jam video πῶς cum ἀνθρώπους poſſe ſtare, ſi ita capias, πῶς ὁ γόητας ἀνθρώπους, συμφορά ἐστι, & ſic πᾶσα locum non habere. *J. F. R.*

6. Ἐξ ὄνου περιεργίας] Non videntur ſibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς πρωκτὸς & ὄνου περιεργία, etſi conferas illam ſupra exclamationem novi aſini, c. 15. ὦ τῆς ἀπαίρου ταύτης περιεργίας. Videbatur tolerabilior ſententia eſſe, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum eſt, μακρῷ Attice ſcriptum pro μακρᾶς, ut poſt initium hujus libelli μάγος & μάχλος Hipparchi uxor dicitur: licet ejus rei in hoc nomine exemplum deſiderem, cum frequens adeo ſit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακρῷ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum poteſt concoquere, vertat, *ex longis atque inanibus aſini laboribus*: quibus & me jam defunctum gaudeo. *J. M. G.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

ΚΥΝΙΣ.

Ἐγὼ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω σε, πλοῦτον, [a] ἢ χρυσὸν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἃ τοῖς [b] πολλοῖς, σοὶ δ' ἐ πάνυ ῥάδια πορίσαι ἔχειν. ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ παρακούοντα εὐχομένων αὐτῶν. ἓν δὲ, καὶ τοῦτο ῥᾷστον, ἐθέλομαι παρὰ σοῦ μοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· εἰ γὰρ ἀτυχήσεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς [c] ἔφης, δεόμενος. ΚΥΝ. Ἀπόκριναι [d] δή μοι πρός τινα εἰ ἀλεπτὴν ἐρώτησιν. ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ [e] εὐχὴ, καὶ πρόχειρος· ὥστε ἐρώτα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς. ΚΥΝ. Ἰδοὺ ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἰπὲ οὖν μοι, [f] εἰ ἀληθῆ ἐστιν, ἃ περὶ τῆς [g] Εἱμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐξερεφώήκασιν, [h] ἄφυκτα

CYNIS.

EGo vero tibi, Jupiter, propter ista non ero moleſtus, divitiis, aut auro, aut regno petendo; quae vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non omnino facilia. Video enim ſaepe te preces illorum quaſi non auditas transmittere. At unum, idque facillimum, a te mihi velim contingere. JUP. Quid illud eſt, Cyniſce, nec enim repulſam feres, praeſertim, ſi mediocria, ut dicebas, petieris. CYN. Reſponde mihi ergo ad aliquam interrogationem non difficilem. JUP. Parvum revera votum & expeditum. Igitur interroga quantumcunque volueris. CYN. En iſta *rogabo*, Jupiter. Legiſti nimirum ipſe quoque Homeri & Heſiodi poëmata. Dic mihi ergo, utrum vera ſunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt,

a Ἢ χρυσὸν ἢ] Καὶ χρυσὸν καὶ O. b Πολλοῖς] Ἄλλοις O. c Ἔφης] Sic *Fl. Ald. H. P. S.* &c. Φῂς *J.* & Cod. P. d Δὴ] Omittit δὴ *J.* & P. Comparet autem in *Fl. H. P. S.* &c. e Εὐχὴ] Αἴτησις P. f Εἰ] Deeſt in O. g Εἱμαρμένης] Sic *J. Fr. H. B.* Εἱμαρ. cett. hic & c. 3. &c. h Ἄφυκτα] Sic marg. *Ald.* Ἄφυκτα Edd. quas conſului omnes.

9. Μετρίων] Ταπεινῶς, ἀπιθανῶς. *V.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ] Exſtat libellus hac inſcriptione, *Luciani Samoſatenſis* Ζεὺς ἐλεγχόμενος, *ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipſis Diis, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheiſmi, Papiſmi idololatria, praedeterminantiſmus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore* M. Jo. Wilhelmo Peterſen Lubecenſi. Gieſſae Haſſorum 1674. 4. pag. 136. Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inſpecta imaginetur ineſſe quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, juvare poſſit. Ponit ille quidem totum libellum, ſed Latine ex *Vinc. Opſopaei* verſione, ſententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione poſſunt, & controverſiis intentus, quas aeerbius tractat quam ab ἀπταίστου πάσης praecone expectares: nempe juvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventiſſimis veniebat muſteus. *J. M. G.*

16. Εἰ ἀληθῆ] Reſpicit *Homeri* locum Il. Υ. 128. *M. du S.*

17. Ἄφυκτα] Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φύκτος dicitur, & ἀνήφυκτος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret; tamen rectius eſt, quod marg. *Ald.* 1. *Weſſelingianae* habet ἄφυτα, idque Graecorum conſuetudini magis conſentaneum, & Noſtro alibi ſic centies effertur, ut ſupra T. I. *Deor. Dial.* XVII. c. 1. f. συνεῖς οὖν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτόν. *Hermot.* c. 79. ἐς ἄφυτα ἐμβαλεῖν. *Quom. Hiſt.* c. 62. ubi ἄφυκτα quidem Edd. habebant; ſed *Salm.* correxit, ex ipſo Luciano complura adferens teſtimonia. Et ſic ſcribitur hoc T. 2. non ſemel, ut mox c. 18. p. m. ἀνάγκη ἀφύκτῳ item de *Gymn.* c. 2. ἀφυκτό-

runt, evitari non posse, quaecumque illae nascenti unicuique neverint. JUP. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecumque fiunt, illorum versata fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

2. CYN. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Plutonia templa,

& hisce similia, toties nempe delirare illum dicemus? JUP. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum legem, neque praeter illud filum. Nempe quae musarum afflatu canunt poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, & contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscendum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, discedente illo, quod, quam diu praesens erat, per ipsos fundebat carmina. CYN. Hoc ergo sic dicemus. Jam vero illud quoque mihi

εἶναι, ὁπόσα ἂν αὗται ἐπιπνεύσωσι γενομένῳ ἑκάστῳ. ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἔστιν, ὅτι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν. ἀλλὰ πάντα, ὁπόσα γίγνεται, ἐπὶ τῷ τούτων ἀτράκτῳ στρεφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἀποβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

KYN. Οὐκοῦν ὁπόταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος [i] ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ·

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν [k] δόμον [l] Ἀΐδος εἰσαφίκηαι.

καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ ἄτοπον γένοιτ' ἂν ἔξω τοῦ νόμου τῆς Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ [m] τὸ λινοῦν. οἱ ποιηταὶ δὲ ὁπόσα μὲν ἂν ἐκ τῆς Μούσων καλεχόμενοι [n] ᾄδουσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καθ' αὑτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον [o] διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τἀληθές, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρὸν, ἐρραψῴδει δι' αὐτοῦ.

KYN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ

i Ἐν ἑτέρῳ μέρει] Nihil mut. *Coll.* nec *Fl.* k Δόμον] Δὴ δόμον O. male. l Ἀΐδος] Bene sic O. *Fl. Vz. P. S.* Ἀΐδι male *F. Ald. Fr. H.* m Τὸ] Τὸν O. n Ἄδουσιν] Ἄδωσιν O. o Διεξέρχονται] Διεξιάσι O. P.

30. Οὐδὲν γὰρ ἔστω] Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. *V.* (Vid. sequens scholion)

31. Ἔξω τοῦ ν. τῆς Μοιρῶν] Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. * *G.*

ὁ θεὸς ἐνδ. Z. θεὸς ἐ. Z.

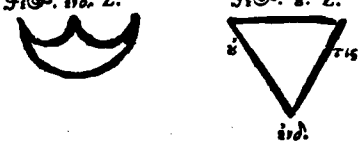

37. Διεξέρχονται] Διεξίασι. *G.*

* Ὁ θεὸς] Sic bis sine accentu scriptum inveni. Forsan dedita opera; quia *in antiquissimis monumentis accentus nulli*; & ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiasta hic omissi. Spiritus tamen adpositi erant. *J. F. R.*

στέρησις εἶναι. Ibid. c. 29. οὐ ἀφάκτῳ ἰχθύσι. Rursus c. 32. *De luct.* c. 2. f. *De Dipsad.* c. 2. f. &c. *Aristoph.* Nub. 1043. ἔχω λαβεῖν ἄφυκτον. Et passim. Sed ἀφιέντως adferens *Stephanus*, ἄφαντος similiter se nondum invenisse fatetur. Idcoque & ego id Luciano non obtrudam; etsi *Solanus* qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit; etsi, inquam, bis jam in Edd. ἄφαντον (interdum & corrupte ἄφικτον) inveni, nondum tamen contra Luciani aliorumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit parvi. *J. F. R.*

18. Γινομένῳ] *Homer.* Il. Υ. 128. *M. du S.*

25. Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει] Haud immerito *Solan.* adscripserat, etiam sic legere *Flor.* & *Coll.* Quia non in *Odyss.* Sed in *Iliad.* Υ. 336. hunc versum reperit. *J. F. R.*

δὲ καὶεῖνό μοι ἀπόκριναι. ὑ τρεῖς [a] αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, [b] Λάχεσις, οἶμαι, καὶ [c] Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἱμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυθρύλλητοι γὰρ καὶ αὗται) [d] τίνες εἰσὶν, [e] ἢ τί δύνανται αὐτῶν ἑκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ [f] τί ὑπὲρ ἐκείνας; ἀκούω γὰρ ἁπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἱμαρμένης δυνατώτερον. ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, [g] ὦ Κυνίσκε. τίνος [h] δ' ἕνεκα ἠρώτησάς τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

ΚΥΝ. Ἦν πρότερον μοι, ὦ Ζεῦ, καὶεῖνο εἶπῃς· εἰ καὶ ὑμῶν αὗται ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' ἦν ἐμειδίασας; ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὁμήρου ἐπῶν, [i] ἐν οἷς πεποίησαι αὐτῷ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγοροῦντι, ὁπότε ἠπείλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς

reſponde. Nonne tres ſunt Parcae, Clotho, Lacheſis, puto, & Atropos. JUP. Recte.

3. CYN. Fatum ergo, & Fortuna, multum trita enim iſta quoque *nomina*, quae ſunt, aut quid poſſunt ſingulae? utrum aequalem Parcis poteſtatem habent, an aliquid ſupra illas valent? Audio enim dicere univerſos, nihil eſſe Fortuna & Fato potentius. JUP. Fas haud eſt, Cyniſce, ſcire te omnia. Cujus vero tandem rei cauſſa interrogaſti de Parcis?

4. CYN. Si prius illud mihi dixeris, Jupiter, vobisne etiam illae imperent, coniunctique vos ab illorum filo pendere? JUP. Cogimur, Cyniſce. Quid vero riſiſti? CYN. Recordabar illorum Homeri verſuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia ſuſpenſu-

[a] Αἱ] Abeſt artic. ab O. [b] Λάχεσις] Καὶ Λάχ. O. [c] Γὰρ καὶ] Γὰρ πάνυ καὶ O. [d] Τίνες εἰσὶν] Τίνες πότ' εἰσὶν O. [e] Ἢ τί δύνανται] Καὶ τί δύνανται O. [f] Τί ὑπὲρ] Τί ἢ ὑπὲρ O. [g] Ὦ] Abeſt ab O. [h] Τὸ περὶ] Dedi ex *J. Vz.* O. & P. Περὶ habent Edd. cett. [i] Ἐν οἷς] Ἃ Ox.

43. Πάνυ μὲν οὖν] Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἱστόρησεν. εἶτ' ἄλλο τι δύναται εἱμαρμένη ἢ τύχη παρὰ τὰ μοῖρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀποφάσεως, ἐποίησε τὸν Δία . . . . περὶ αὐτῶν * ἀπορηθῆναι δυνάμενον. *V.*

* Ἀπορηθῆναι] Ἀπορεθῆναι erat in cod. V. Sed retinui vulgatam, etſi ſuſpicarere, V. ἀπορεθῆναι dare voluiſſe. *J. F. R.*

41. Οὐ τρεῖς αἱ μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν] Mutilus ſimul & vitioſus ad haec verba legitur Scholiaſtes, Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἱστόρησεν. εἶτ' ἄλλό τι δύναται εἱμαρμένη ἢ τύχη παρὰ τὰ μοίρας. εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . . . περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. Poſſumus haec ita ſupplentes emendatius legere, ἐποίησε τὸν Δία ἀποροῦντα περὶ αὐτῶν ἀπαριθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito quin haec genuina ſit Scholiaſtae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiaſta ita ſuppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo fit. *J. J.*

52. Τὸ περὶ] Ex Mſſ. Ox. P. & Edd. *J.* & *Ven.* 2. eſt illud τὸ, reliqui enim libri habent περὶ, quod nihili eſt. *M. du S.*

58. Ὁμήρου ἐπῶν] *Hom.* Il. Θ. 18. & ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Ἐν οἷς] Cod. Ox. ἃ, quod minime ſpernendum, quamvis repugnent caeteri Libri. *M. du S.*

56. Τί δ' ἦν †ἐμ.] Τῷ Διὸς εἰπόντος, ὅτι ἐμοὶ οἱ θεοὶ τῷ νήματος ἠτήμεθα τὴν μοῖραν, ὁ Κυίσκος ἐγέλασε. *V.*

† Hoc Schol. male relatum ad verba, τῷ λίνῳ αὐτῶν in ſedem ſuam reſtituit *M. du S.*

61. Ἀναρτησόμην] *Hom.* Il. Θ. 18—27. *M. du S.* Ἀναρτησόμην] Quia hoc recepi, etiam verſionem ad id adcommodavi. Clar. *Geſn.* vulgatam ſecutus dederat: *tamquam qui aurea quadam catena ſuſpenſa habeas univerſa.* At cum mox quoque ſequatur futurum καθήσειν, manifeſtum eſt, minas illas utrobique ad futuram actionem pertinere. quumque poſteriore demum loco dicat Jupiter ſe catenam demiſſurum, non poterat ante narrari, eadem ſe omnia jam ſurſum traxiſſe, ante quam eam demiſiſſet. Non igitur dolebit, ſpero, Vir humaniſſimus, me hoc murare auſum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμην, valentem *cum demiſero*, mixtamque futuro praeteriti ſignificationem habentem, admitti poſſe, nec exempla deſunt, ubi ſic futuro jungitur; ut ap. *Diod. Sic.* init. L. 2. Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράψομεν τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quia & *Aor.* indic. pro ejuſmodi futur. *Homer.* Il. Δ. 161.

— με-

ſurum. Dicebas enim, illam te catenam caelo demiſſurum, Deos vero omnes ſi velint ab illa ſuſpenſi vi te detrahere, non detracturos: te vero, ſi velis, facile univerſos

Ipſa cum terra tracturum, ipſoque profundo.

Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare praeditus, perhorreſcebamque verſus iſtos cum audirem. Modo vero ipſum te jam video una cum catena illa & minis, a tenui filo, ut ais, ſuſpenſum. Videtur ergo mihi juſtius gloriari poſſe Clotho, ut quae ipſum te quoque, pendulum de colo ſua libret, ut piſcatores de arundine piſciculos.

k ἀναρτησόμεθα τὰ πάντα. l ἔφης γὰρ αὐτὸς m τὴν μὲν σειρὰν καθήσειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ n ἅπαντας, εἰ βούλοιντο ο ἐκκρεμαννυμένους καλασπᾶν βιάζεσθαι, ὃ μὴν καλασπάσειν γε, p σὺ δέ, ὁπόταν ἐθελήσῃς, ῥᾳδίως ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ q ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

τότε μὲν r οὖν θαυμάσιος ἐδόκεις μοι τὴν βίαν, καὶ ὑποφρίττων μέλαξυ ἀκούων τὰ ἐπῶν. s νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἤδη ὁρῶ μὲν τὴν σειρᾶς, καὶ τὰ ἀπειλῶν, ἀπὸ λεπτοῦ νήματος, ὡς φῄς, κρεμάμενον. δοκεῖ t δ' ἂν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνάσπαστον u αἰωρῆσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια.

5. JUP. Neſcio, quid hae ſibi tuae quaeſtiones velint. CYN. Illud, Jupiter; & per *ego te* Parcas, & Fatum *obſecro*, ne aſpere, neque iracunde audias me, qua-

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἐρωτήματα. ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ τῆς Εἱμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσῃς x μου τὰλη-

k Ἀναρτησόμεθα] Sic dedi ex O. & Fr. Ἀναρτησάμεθα Edd. cett. l Ἔφης] Ἔφηθα Fl. m Τὴν μὲν] Μὲν τὴν O. P. n Ἅπαντας] Ἅμα πάντας O. o Ἐκκρεμαννυμένους] Ἐκκρεμαμένους O. p Σὺ] Σὲ male O. q Ἐρύσαις] Ἐρύσαι O. & marg. A1. r Οὖν] Δὴ O. s Νυνὶ] Νῦν O. t Δ' ἄν] Γοῦν O. P. mox ἂν omittit O. u Αἰωρῆσα] Sic reſtitui ex G. L. O. P. Θιωρῆσα Edd. priores. x Μου] Ἐμοῦ Ex. Fl. Ms P. cum Edd.

62. Καθήσειν] Κρεμάσαι. V.

68. Τὴν βίαν] Τὴν δύναμιν. V.

— μεγάλῃ ἀκίτισαι (ἀκίτισαν Clark. & Barneſ.) magnoluent, (luerint) Et Herodot. I. X. p. 5. monente Horreo, in Obſ. Crit. p. 19. ἐν τῷ ἴχνεσι πίσωζ τὸ Καισάλυσα. Ubi Rever. Horr. vel nimius eſt in probandis ejusmodi aoriſt. infin. Sed quum futurum invenerim, id eo facilius adripui, utpote hic adcuratius. In aliis enim exemplis paullo alia eſt ratio. J.F.R.

61. Ἔφης] Quod Fl. hic ἔφηθα habet, non adeo alienum eſt; nam & ſic rurſus infra c. 10. eadem cum ceteris; at quum utrumque rectum, & ſaepe occurrat, nihil muto. J.F.R.

62. Μὲν τὴν] Sic Mſſ. Ox. & P. melius quam ut in Impreſſis eſt, τὴν μέν. M.du S.

Τὴν μὲν] Si ad αὐτὸς reſpicias, melius erit μὲν cum *Solano* praemiſiſſe; verum ſi ad ſequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius poſtpoſueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. J.F.R.

63. Ἐκκρεμαννυμένους] Etſi probum quoque quod in Ox. eſt, ἐκκρεμαμένους; ſervavi tamen vulgatam ob id ipſum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen noſtro inuſitata. Sic ſupra *Tox.* c. 6. vſ. 26. ἐκκρεμαννύμενοι, ubi idem ex *Thucyd.* VII. probavi. Interim ὃ μὴν — νύμφοι & hic malim. J.F.R.

67. Αὐτῇ κεν] *Homer.* Il. Θ. 24. M.du S.

68. Γοῦν] Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7. βούλει γοῦν ἐπαγάγω; ſed memor δὲ cum illo tories confundi, ut ſaepe diſtingui nequeat, vulgatam ſervavi. Vid. ſupra *Imag.* c. 15. f. ubi bis δ' ἂν ſine varietate legitur. J.F.R.

74. Θιωρῆσα] Elegantius in veteri codice ſcribitur: Δοκεῖ δ' ἂν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς ἐ αὐτόν σε ἀνάσπαστον αἰωρῆσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. *Mihi videtur longe juſtiorem cauſam gloriandi Clotho habere, quae te ipſum attractum ſuſpendet ex fuſo, ſicut piſcatores in arundine piſces.* Vulgati Θιωρῆσα, quod quidem ferri poteſt. ſed Mſ. lectio facile prae hac Graece doctis ſe probabit. J.G.G.

Αἰωρῆσα] Sic etiam Mſſ Ox. P. & L. In reliquis Θιωρῆσα, minus eleganter. M.du S.

Αἰωρῆσα] Lubens adripui quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Cl. *Geſn.* vulgatum Θιωρῆσα valde videtur probaſſe, qui id ſtudio neglexerit, & αἰωρῆσα potius ob oculos habuerit. J.F.R.

τἀληθῆ μὴ παῤῥησίας λέγοντος· εἰ γὰρ ὕτως ἔχει ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν ὑπ' οὐδενὸς [a] ἔτι ἀλλαγείη τῶν ἅπαξ δοξάντων αὐταῖς, τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἑκατόμβας [b] προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγαθά; οὐ γὰρ ὁρῶ γε ὅ, τι ἂν ὠφελήσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τὰς φύλων ἀποτροπὰς εὑρεῖν δυνατὸν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθόν τινος [c] θεοδότου ἐπιτυχεῖν.

vera sunt, cum fiducia dicentem. Si enim ita se habent illa, & omnia in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cujusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, & hecatombas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bona? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiones invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nanciscI.

ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, παρὰ τῶν καλαράτων σοφιστῶν, οἳ μηδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὔχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν· ἡμᾶς γὰρ ὅτε ἐπιμελείας τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, ἢ ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν ὅ γε χαιρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν Κλωθῶς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐκ

6. JUP. Novi unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis sacerrimis, qui etiam providere nos hominibus negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehortantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam, ad res terrestres. Verum non gaudebunt *impune* se auferre ejusmodi disputationes. CYN. Non profecto, per illum Clothûs fusum, Jupiter, non

a Ἔτι] Abest ab O. b Προσάγομεν] Restitut. ex O. Ba. & Fr. Προσάγωμεν habebant Edd. reliquae. c Θεοςδότου] Et sic cum J. habere Fl. notat *Solan.* Sed habet etiam *P. H. S.* & *Ald.*

5. Ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰπεῖν πρὸ ἡμῶν, εἰς τοῦτο ἀπίθανος ὤφθη τὰς θυσίας φησίν] Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac supervacaneas hominum sacrificia esse confirmat.* Infringit & contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc *ac?* Reddendum fuit, *Ipsa vero disputatio, (nescio dicere quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit supervacanea esse sacrificia.* J. J.

6. Ἡμῶν πρὸ ἡμῶν] Secutus sum scripturam Mss. Ox. in quo εἰπεῖν, quod in impressis est, non reperitur. M. du S.

Ibid. Περιττὰς εἶναι] Et hic in Impressis additum erat φησὶν, quod praeeunte Cod. Ox. exulare jussimus. M. du S.

7. Φησὶν] Τὸ φησὶν hic superfluum videtur. F.G.

Φησὶν] Deletum etiam voluit *Solan.* sed immerito. At quia omnes Edd. & *Scholiast.* habent, nec ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis saltem inclusisset. Sed εἰπεῖν abesse ab O. & pro eo ἡμῖν legi, adscripserat *Fuminae*; ac φησὶν delerat; sine dubio significans utrumque verbum in eodem abesse; & rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione *Gesn.* parenthesin addidit, quod & in Graecis sum secutus. J. F. R.

9. Καὶ ὅπως] Subaudi ὁρᾷ. F.G.

14. Δυνατὸν] Utrum ἢ δυνατὸν; non respuerem, si invenirem. J. F. R.

15. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω] Hic jam constanter γοῦν, & recte, non δ' ὦν. Conf. supra c. 4. f. Ceterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omissa conjunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum *Bourdelotio*, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut *Herm.* c. 80. Θέλεις διηγήσωμαι; *Scyth.* c. 9. pr. Βούλεσθε ἐν ἐπαγάγω ὑμῖν. J. F. R.

18. Ἀντίδοσιν] Locus palam corruptus, quem ego sic refingo. ὥσπερ ἀνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἀντίδοσιν δὲ τινα ποιούμενοι ἡ. τ. ἀ. τ. β. M. du S.

Ἀντίδοσιν δὲ τινα ποιούμεθα] Ego omnino cum O. expungerem illud δὲ, vel in τι mutarem, ut cum ἢ cohaereat, si ante ἢ, velimus μᾶλλον intelligi. Nam sensum non esse, sed homines remunerari velle Deos aut bona ab ipsis emere, (quum fateatur Jupiter, eos nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynisci, ex quo sensus verborum Jovis unice petendus, & ex eo satis intelligi potest, etsi non satis pateat quomodo verba sint constituenda. Et video Cl. *Gesn.* τὸ *sed* etiam

non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere quomodo progressus huc nobis evaserit) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere ne graveris, & *fac* ut respondeas firmius. JUP. Roga si satis tibi otii est ad sic delirandum.

7. CYN. Omnia ais a Parcis fieri? JUP. Nempe. CYN. In vestra autem potestate est mutare ista, & retractare? JUP. Nequaquam. CYN. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum id est, etiam si non dixero? JUP. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant, non *eam* indigentiae caussa sacrificant, remunerationem quandam facientes, & quasi ementes a nobis bona, quam alioquin honore praestantiorem naturam afficiunt. CYN. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius utilitatis caussa fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorem naturam afficientium. Quamquam

ὑπ' ἐκείνων ἀναπειθεὶς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως [d] ἡμῖν προϊὼν [e] εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὖθις δ' εἰ δοκεῖ, μετὰ βραχέων ἐρήσομαί σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ. ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΥΝ. Πάντα φὴς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι; ΖΕΥΣ. Φημὶ γάρ. ΚΥΝ. [f] Τιμῶν δὲ [g] δυνατὸν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀναγκλώθειν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Βούλει οὖν ἐπαγάγω καὶ τὸ μὴ τοῦτο, ἢ δῆλον, κἂν μὴ εἴπω αὐτό; ΖΕΥΣ. Δῆλον μέν. οἱ δέ γε θύοντες ὑπὲρ τῆς χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν [h] δέ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον. ΚΥΝ. Ἱκανὸν [i] καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φὴς ὅτι μηδενὶ χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, [k] χρηστότητί δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σο-

d Ἡμῖν προϊὼν] Sic restitutum ex Cod. O. Nam Edd. ἐκεῖνα προϊόντα ἡμῶν, sine sensu. e Εἰς τοῦτο] Εἰς τοιοῦτον emendatum in Cod. Ox. f Ἡμῶν] Ἡμῶν male O. g Δυνατὸν] Οὐ δυνατὸν Fl. Οὐ omittunt cett. & P. h Δὲ] Δὲ & καὶ deesse in O. notat M. du S. i Καὶ] Iterum abest in O. k Χρηστότητι] Εὐγνωμοσύνῃ G. O. P. & marg. A1. At prius est in Edd. omnibus.

7. Τὰς θυσίας φησὶ] * Δηλονότι ὁ λόγος. V.

8. Μὴ ὀκνήσῃς] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ὀκνήσῃς, ἵν' ᾖ καὶ †ὅπως ἀσφαλέστερον ‡ἀποκρίνῃ, μὴ ὀκνήσῃς. V.

18. Ἀντίδοσιν] Ἀνθ' ὧν λαμβάνουσιν ἀγαθῶν τὰς θυσίας § παρέχουσιν. V.

* Δηλονότι] Δηλόντι male Edita.
† Ὅπως] Ὅπως misere ante editum.
‡ Ἀποκρίνῃ] Ἀποκρινόμενος legebatur in editis. Mutavit, non addens unde, M. du S.
§ Παρέχουσιν] Ita dedit Solanus, cum ante legeretur παρεχόντες.

lam in versione sua delesse. J. F. R.

20. [h] Ἢ τιμῶντες] Apparet ex interpretatione nostra, omissum nos putare in priore membro μᾶλλον, ὅσον vel simile quid, quod ante τὸν ἢ non insolens esse, constat. *Aristoph.* Νεφ. 1420. Εἰκὸς δὲ μᾶλλον τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλάειν. *Thucyd.* 2, 89. Ἀντίπαλοι οἱ πλείσι τῇ δυνάμει τοπλέον πίσυνοι ἢ τῇ γνώμῃ ἐτίρχον. Illud quidem videbatur nobis ex tota serie apertum, removeri a caussa sacrificiorum χρείαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ὠνεῖσθαι, relinqui solam τιμὴν τῷ βελτίονι. Similis locus est *Jov. Trag.* c. 46. Οὐκοῦν ἤφειρεν ὑμᾶς τότε ὁ Δεύς — ἢ οἱ ἱρέττοντες. Et in ipso fine ejus libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἔνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μοχθηρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. J. M. G.

[h] Ἢ τιμῶντες] De omisso μᾶλλον, sed facile subaudiendo, nonnihil etiam dixi ad *Quom. Hist.* c. 17. f. J. F. R.

23. Χρηστότητι] Ἱκανὸν ⊕ τοῦτο, εἰ ⊕ σὺ φὴς ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. *Hoc satis est, si etiam dicis nullius utilitatis caussa sacra fieri: verum bonitate quadam hominum quod praestantius est, colentium.* Sic recte interpres, *colentium* sc. Deos. Nihil hic monerem, nisi Ms. juberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνῃ, pro χρηστότητι; hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123. idem codex pro καὶ τιμαῖς γεραίροντες, scribit θυσίαις γεραίροντες. J. G. G.

25. Καὶ

σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἄν σε καθ' [a] ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς θεούς, καὶ ταῦτα ὁμοδούλους τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις ταπομένους. εἰ γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς δὲ αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χεῖρόν ἐστιν, εἴγε τοὺς μέν, εἰ μηδὲν ἄλλο, [b] θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀϊδίου ἡ δουλεία γίγνεται, ὑπὸ μακρῷ τῷ λίνῳ στρεφομένη.

si quis Sophistarum illorum adesset, fortasse te interrogaret, quanam re praestare dicas Deos, idque cum hominum sint conservi, iisdem dominabus Parcis subjecti. Neque enim, quod immortales sunt, hoc iis suffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc est deterius; ubi illos, si nihil aliud, at certe mors in libertatem asserit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna servitus oritur, quae longo illo filo torqueatur.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδίον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαιμόνων ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς [c] ἡμεῖς βιῶμεν. ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισται καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ [d] ἔνεστι, σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γάρ, καὶ δύνασαι ἀνασπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἰμονίαν καθείς· [e] ὁ δὲ Ἥφαιστος χωλός ἐστι, βάναυσός τις καὶ πυρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσκολοπίσθη [f] ποτέ. τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδήτιλλον ἔτι ἐν τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἐρᾶν δέ [g] φασιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώσκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε [h] καὶ τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ

8. JUP. Verum, Cynisce, in ipsa illa aeternitate & infinitate inest nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus. CYN. Non omnes, Jupiter, sed diversa etiam apud vos ratio est, & multa inest confusio. Nam tu quidem beatus, qui rex sis, & possis terram cum mari attrahere puteali quasi fune demisso. At Vulcanus claudus est, vilis opifex, & fuliginosus. Prometheus etiam in alto affixus quondam. De patre enim tuo quid dicam, qui sit compeditus adhuc in tartaro. Ajunt autem vos amare etiam, & vulnerari, & servire interdum

[a] Ὅ, τι] Emendante *Jensio*. Ὅτι vulg. [b] Θάνατός γε] Καὶ ὁ θάνατος O. [c] Ἡμεῖς] Non comparet in O. [d] Ἔνεστι] Ἔστι *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat P. [e] Ὁ δὲ Ἥφαιστος] Ὁ Η. δὲ O. [f] Ποτέ] Deest in O. [g] Φασιν ὑμᾶς] Ὑμᾶς φασιν O. [h] Παρὰ] Π male O. hic & mox bis, ait *Sol.* Sed forsit. est compend. τῇ ῳ. V. Alberti Glossar. N. T.

43. Ἰμονίαν * καθεὶς] Ἰμονία λέγεται τὸ χοινίον εἰς ὃ † δισμεῖται ὁ κάδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἀνέλκουσιν. ἰμονία λέγεται ἡ ἁλὼς κάδου ἢ τινος ἄλλου διὰ χοινίου ‡ γοῦν ἄντλησις. διότι ἐκ ἰμάς λέγεται, κυρίως μὲν ὁ λῶρος, καταχρηστικῶς δὲ ἐκ τὸ χοινίον. *V.*

44. Πυρίτης] Πᾶς ὁ διάπυρος τεχνίτης. *G.* Ὁ διὰ πυρὸς τέχνας ἐργαζόμενος. *V.*

45. Ὁ Προμηθεύς] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἐκρύπτειν, καὶ σὺκ ἠνείχετο τοῦτο κρύπτειν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ τούτοις ἐδίδου, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐδησεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἐσθίειν τὸ ἧπαρ αὐτοῦ. *V.*

46. Τὸν μὲν πατέρα σου] Πατὴρ τοῦ Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. ὅτος ἐγαμικὼς ὡς εἰς τὰ ἀπ' αὐτοῦ γενόμενα τὰ βασιλεύειν § ἐκάλει αὐτὸν, ἐπειδὴ ἔσχεν υἱοὺς, κατηδίκει αὐτῷ. τοῦτο ἐποίησε δύο υἱοῖς, τῷ Ἅιδῃ ἐστὶ τὸ Ποσειδῶνι. ὅτι δὲ ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς, ἡ Ῥέα, ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δέδωκεν αὐτῷ λίθον ὡς τοῦ Διός. ὁ δὲ Κρόνος καίπερ, καὶ τοὺς πρότερους παῖδας ἐξήμεσεν. αὐξηθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τὰ ἑαυτοῦ πατρὸς τὰ βασιλείας ἐδίωξε, καὶ δεσμοὺς ¶ βαλὼν αὐτῷ ἐν τῷ ταρτάρῳ ἔκτισε. *V.*

* Καθεὶς] Παθεὶς habebant edita misere, ex Luciani textu correxit *M. du S.*

† Δισμεῖται] Δισμεῖται Exc *G.* Δισμῶται C.

‡ Γοῦν] Non adparebat in Edd Insertum nunc ex *G.* & *V.*

§ Ἐκάλει] Ἐκάλλυε *V.* Quod in Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

¶ Βαλὼν] Ἐμβαλὼν legendum existimo & ἐξώδιαξε. *J. F. R.*

25. Καθ' ὅτι] Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς Διούς. non καθ' ὅτι, ut vulgo. *J. J.*

42. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν] *Hom.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

51. Τὸν Ἀπόλλω] Apollo inter pastorum numina nu-

dum hominibus, ut nempe fratrem tuum Laomedonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto dicere, quod etiam in latrones inciditis sicut nos, & spoliamini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis momento fitis. Multi vero jam conflati sunt, aurei cum essent vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

9. JUP. Vides, Cynisce, ista jam contumeliosa *sunt quae* dicis: atque erit forte cum te illorum poenituerit. CYN. Parce minis, Jupiter, cum scias, nihil mihi eventurum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quandoquidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos: sed plerique vos effugiunt, nec enim puto capi illos in fatis est. JUP. Nonne praedixi, illorum te *de grege* esse, qui tollunt disputando providentiam. CYN. Vehementer illos, Jupiter, metuis, nescio qua de causa. Quaecumque enim ego dico, illorum putas e disciplina esse.

ΖΕΥΣ. Ὁρᾷς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικὰ, ὦ Κυνίσκε, φής· καί σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῆς. ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδέν με πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους [m] κολαζομένους, ἀλλ' οἵγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἱμαρτό, οἶμαι, ἁλῶναι αὐτούς. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς [n] ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀναιρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ; ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτούς, οὐκ οἶδ' [o] ὅτου ἕνεκα. πάντα γοῦν ὁπόσα ἂν εἴπω, [p] οἴει ἐκείνων παιδεύματα εἶναι.

Ἐγὼ

ἀμέλει καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν σὸν τῷ Λαομέδοντι, καὶ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν [i] Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι καὶ πάνυ εὐδαίμονα [k] εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' ἐοίκασιν ὑμῶν οἱ μὲν τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὔμοιροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι καὶ ληστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ διαρπάζεσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων πενέστατοι ἐν ἀκαρεῖ [l] χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ καταχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς τοῦτο εἱμαρτὸ δηλαδή.

ΖΕΥΣ. Ὁρᾷς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικὰ, ὦ Κυνίσκε, φής· καί σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῆς. ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδέν με πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους [m] κολαζομένους, ἀλλ' οἵγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἱμαρτό, οἶμαι, ἁλῶναι αὐτούς. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς [n] ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀναιρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ; ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτούς, οὐκ οἶδ' [o] ὅτου ἕνεκα. πάντα γοῦν ὁπόσα ἂν εἴπω, [p] οἴει ἐκείνων παιδεύματα εἶναι.

Ἐγὼ

i Ἀπόλλω] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *V*2. quae Ἀπόλλωνα. k Εἶναι] Deest in O. l Χρόνου] Abest ab O. m Κολαζομένους] Κολαζομένους ἁπαντας O. n Ἄρ'] Παρ' O. o Ὅτου ἕνεκα] Ὁθουνεκα O. p Οἴει] Ὑποπτεύεις O.

50. Τὸν σὸν ἀδελφὸν] Ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ὢν τοῦ Διὸς, ** μὴ φέρων βασιλεύειν τοῦ Διὸς, διὰ τὸ βαρέως ἄρχειν αὐτὸν, ἐθελεύσαι μὴ ὑπ' ἄλλων θεῶν ὑποτάξαι αὐτὸν. γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βελόμενους ἐτιμωρήσαιο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἐπέμψει εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεῦσαι τῷ Λαομέδοντι. *V.*

51. Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ] Ὁ Ἀσκληπιὸς υἱὸς ὢν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔτυχε τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χρώμενος, ὡς ματαιολογοῦσι, τοὺς λοιθήσκοντας ἤγειρεν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κυκλωπας, τοὺς σιδηρᾶς κλασκευάζειν τοὺς κεραυνοὺς κατετόξευσε. καὶ θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλλωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεῦσαι. ὁ δὲ Ἄδμητος ἦν βασιλεὺς Θεσσαλίας. *V.*

57. Ἐν ἀκαρεῖ] Ἐν βραχυτάτῳ, λέγει δὲ ἀκαρὲς τὸ βραχὺ ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τριχῶν τοῦ μηδὲ καρῆναι διὰ βραχύτητα δυναμένων. *V.*

** Μὴ φέρων βασ. τοῦ Διὸς] Quinque illa verba in Edd. omissa inserunt *M. de S.* Sine dubio ex Cod. etsi id non monuerit.

numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pavisse dicitur, Virg. — *& te memorande canemus Pastor ab Amphryso.* G.C.

Τὸν Ἀπόλλω] Quum *J.* mox c. 6. med. item c. 10. in *Jov. Trag.* & alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam ejus rationem hic habendam patet. Grammatici quidem ajunt Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα esse Poëticum, per Doricam apocopen; sed Atticis quoque familiare, *Aristophani*, *Platoni*, *Xenophonti*, vid. ap. Doctiss. *Maittair.* de Dialect. p. 22. B. Ibique Ποστιδῶ etiam ex Luciano adductum. *J.F.R.*

57. Χρόνου] Non improbum est illud χρόνου, etsi ab *Oxon.* Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. T. I. *Tim.* c. 3. & 23. Et *Hemst.* not. ad locum priorem, ubi id ex *Aristid.* quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ loco posteriore tamen magis Atticum fore pronunciat. Conf. tamen & T. 2. *Amor.* c. 26. ubi variat scriptura in ἀκαρῆ, ἀκαρεῖ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνῳ. Ubi oblitus sum addere *Alciphr.* III. Ep. 25. καὶ τὸ ἀγρὸν οὐδὲ ἀκαρῆ θέλεις ὁρᾶν. *J.F.R.*

Ἐγὼ δὲ [a] παρὰ τίνος ἂν ἄλλα τἀληθῆ, ἢ παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἡδέως [b] δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἡ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστί, Μοῖρα τίς, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεὸς, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν [c] ἐκείνη; ΖΕΥΣ. Ἤδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, ὦ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἔν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσειν φήσας, ὦ παῦε [d] τοσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδεῖξαι ὑμᾶς πρόνοιαν οὐδενὸς ἀνθρωπίνων. ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοίρας εἶναι τὰς [e] πάντα ἐπιτελούσας, [f] ἐκτὸς εἰ μὴ [g] μεταμέλῃ σοι ἐκείνων, καὶ [h] μετατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς [i] ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὴν Εἱμαρμένην.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ. ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρέτας καὶ ἀγγέλους τινὰς τῶν Μοιρῶν εἶναι φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ ὅτως ἐκείνας ἂν εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκεύη τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις; ΚΥΝ. Ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μού τι πρὸς τὴν τέχνην, [k] οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα [l] τεχνίτης ἐστὶν, οὐδ' ἡ

10. Ego vero à quonam alio verum quam a te discam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quaenam illa vobis sit Providentia, Parcarum ne una, an etiam major illis Dea, & illis quasi imperans? JUP. Jam ante tibi dixi equidem, non fas esse scire te omnia. At tu qui principio unum quiddam te interrogaturum dixeras, non desinis minutas mihi nugas ejusmodi obblaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere. CYN. Non meum hoc est; sed tu paullo ante dicebas, Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poenitet te illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de cura rerum & Fatum ab ea repellentibus.

11. JUP. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat. CYN. Percipio, Ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Veruntamen sic quoque illae fuerint quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis. JUP. Quid ais? CYN. Puto quemadmodum securis fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus

a Παρὰ] Nota παρὰ hic male O. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τοῦ παρὰ. V. ad c. 8. b Δ' ἂν] Γοῦν Ex. Fl. & marg. Al. Vulgatam servat P. c Ἐκείνη] Ἐκείνων P. L. Vulgatae Edd. lectioni adsentitur. Fl. d Τοσαῦτα πρὸς μὲ] Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. AlW. Πρός με τοιαῦτα Edd. e Πάντα ἐπιτελούσας] Ἐπιτ. ἅπαντα ἐκτὸς O. f Ἐκτὸς] Deerat in Edd. Addidi ex O. P. g Μεταμέλῃ σοι] Μεταμελήσει male O. h Μετατίθεσαι] Ἀνατ— male Fl. Vulgatam servat P. i Ἐπιμελείας] Εἱμαρμ. Fl. k Οὐδὲ δὲ] Οὐδὲ ταῦτα δὲ marg. Al. l Τεχνίτης] Ὁ τεχνίτης O.

77. Μοῖρά τις ἡ] Πάνυ γενναίως καὶ τοῦτο καθ' Ἕλληνας ἱστόρησεν. εἴτε ἄλλο τι δύναται ἡ εἱμαρμένη ἢ τύχη ὥσπερ τὰς μοίρας. V.

78. Ἐκείνων] Sic P. & L. melius quam ut in Impressis est, ἐκείνη. M. du S.

Ἐκείνη] Doctiss. Solanus jam delerat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνων reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor ἐκείνων mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκεῖνος eodem casu jungi amant, vid. Aristoph. Plut. vs. 84. ut alia omittam. Sed quia sensum percommodum etiam praebet vulgata, ut patet ex versione Cl. Gesn. nihil eam moverim. Immo adcuratius rem consideranti facilior mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis —ῶν inveniſſet, alterum in —ᾶ, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ὧν ὧν haberent, cederem, ut cessi mox in τοσαῦτα per τοιαῦτα recipiendo. J.F.R.

88. Καὶατίθεσαι] Τυτίζει μεταθεσαι. V.

97. Σκέπαρνον] Ὁ πέλεκυς, καὶ τὸ ἴρυσι, ὥσθ' ἡ σκέπαρνον ἡ ἄρυσι. V.

81. To-

pus eſt ſecuris aut terebrae, ſed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum eſt; vos autem nimirum ſecures Parcarum eſtis ac terebrae. Et, ut apparet, homines cum Fato ſacra facienda eſſent; & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, ſalutationibusque vos & ſacrificiis colunt. Sed neque, ſi Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipſis Parcis integrum eſt mutare, & aliorſum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta ſunt: nec patiatur Atropos, ſi quis in contrarium torquere velit fuſum, & Clothonis opus reſolvere.

12. JUP. Tu jam, Cyniſce, neque Parcas coli ab hominibus aequum cenſes, ſed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, ſi vel nulla alia, ea certe cauſſa honoremur merito, quod vaticinamur, & quae rata ſunt apud Parcam ſingula praedicimus. CYN. In univerſum quidem inutile eſt, Jupiter, praeſcire futura *illis*, quibus negatum plane ſit illa cavere. Niſi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit a mucrone ferri ſe moriturum, effugere

ναῦς ἔργον τῇ σκεπάρνῳ, ἢ τῇ τρυπάνῳ, ἀλλὰ τῷ ναυπηγῷ· [m] οὕτως ἀνάλογον, ἡ μὲν ναυπηγουμένη ἕκαστα, ἡ Εἱμαρμένη ὅ ἐστιν· ὑμεῖς δὲ [n] ἄρα τρύπανα καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τῶν [o] Μοιρῶν καὶ, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τἀγαθά· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις [p] καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' οὐδὲ τὴν Εἱμαρμένην τιμῶντες [q] ἂν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπραττον. οὐ γὰρ οἶμαι δυνατὸν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, [r] καὶ μεταστρέψαι τι τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων περὶ ἑκάστου. ἡ γοῦν [s] Ἄτροπος οὐκ ἀνάσχοιτο ἄν, εἴ τις εἰς [t] τοὐναντίον στρέψειε τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τὸ Κλωθοῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. [v] Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶν πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἕνεκα, τοῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τὰ ὑπὸ τῶν Μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως [x] τιμώμεθα ἄν. ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξασθαι αὐτὰ [y] παντελῶς ἀδύνατον. [z] ἐκτὸς. εἰ μὴ τοῦτό φῂς, ὡς [a] ὁ προμαθὼν, [b] ὡς ὑπ' αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξεται,

[m] Οὕτως ἀνάλογον] Ἀνάλογον τοίνυν O. & P. [n] Ἄρα] Εἶτα ἄρα O. [o] Μοιρῶν καὶ] Ambo deerant in *F.* Aderant in cett. & Ox. [p] Θυσίαις] Sic dedi ex G. L. O. & marg. *A1.* pro τιμαῖς, quod in Edd. erat. [q] Ἂν] Abeſſe ab O. ἂν & αἰ notat *M. du S.* [r] Καὶ μεταστρέψαι τι] Τὶ ἐ μεταστρέψαι O. [s] Ἀνάσχοιτο] Ἀνάσχοιτ' O. [t] Τοὐναντίον στρέψειε] Στρέψ. τοὐν. O. [v] Σὺ] Σὺ δή' O. quod verum credo. [x] Τιμοίμεθα ἄν] Τιμώμεθα ἂν *Fl.* Ἂν deeſt in O. [y] Παντελῶς] Πάντως O. [z] Ἐκτὸς] Ita juſſit *Solan.* emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ τοῦδε τοῦτο Edd. [a] Ὁ προμαθὼν] Articulum in Edd. deficientem ex O. & P. inſerui. [b] Ὡς] Ὅτι O.

26. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῂς] Ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτο. *V.*

27. Ὑπ' αἰχμῆς] Κροῖσ@· ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτυς αἰχμῇ σιδηρᾷ τεθνήξεται. Φοβηθεὶς οὖν ὁ συνεχώρησε τῷ παιδὶ ὅτε κατὰ πολεμίων ἀπιλθοῖ, ὅτε λάβοι τόπον παραλθεῖν, ὃν ἂ ἐκρίμαλο σιδηρ@· συὸς δὲ κατὰ τὸν χάραν φαίνεται, παιδὸς ἔπεμψεν εἰς θήραν τ παῖδα. καὶ ὁ τῷ θηρεύειν Ἄδραστ@· εἰς τ θηρευόντων, βίψας κατὰ τῆ συός, αὐτοῦ μ ἡμαρτεν, ἀναιρεῖ δὲ τ Κροίσου υἱόν. *V.*

81. Τοιαῦτα πρὸς μὲ] O. P. & L. In Impreſſis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; ſed magis exactum eſt, quod ſequimur. *M. du S.*

86. Ἔφηθα] Jam cett. Edd. Florentinae conſentiunt, ἴφηθα pro ἴφης exhibentes. Conf. ſupra c. 4. med. *J. F. R.*

87. Ἐκτὸς] Sic O. & P. In Impreſſis deeſt. *M. du S.*

9. Καὶ θυσίαις] Sic etiam Mſſ. O. & L. In reliquis, τιμαῖς. *M. du S.*

26. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῂς] Ita O. & P. Mſſ. In reliquis εἰ μὴ τοῦδε τ. φ. prave. *M. du S.*

Ibid. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῂς] Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φῂς. *Th. M.* Non male; ſed poſt inventum ἐκτὸς jam non utimur. *J. F. R.*

Ibid. Ὁ] Ex O. & P. illud ὁ, ante προμαθὼν. In Impreſſis deerat. *M. du S.*

ξεται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τ̀ θάνατον, [a] καθείρξας ἑαυτόν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγ{ει} γ̀ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, χ̀ ὠθήσ-ει δώσ{ει} τῇ αἰχμῇ· χ̀ ὁ Ἄδρας{τος} ὅτι τ̀ σὺν ἀφεὶς τ̀ λόγχην, ἐκείνου μ̀ ἁμαρτήσε{ται}, φονεύσ{ει} δὲ τ̀ Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν [b] ἀπὸ ἰσχυρᾶς προσάγματος τ̀ Μοιρῶν φερομένην τῆς ἀκοντίου ὅτι τ̀ νεανίσκον.

Τὸ μ̀ γ̀ [c] Λαΐου χ̀ γελοῖον, τὸ·

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βίᾳ,
Εἰ γ̀ τεκνώσεις (φησὶ) παῖδα, ἀποκλε-
νεῖ σ' ὁ Φύς.

ὡς ἔτι τὴ γ̀, οἶμαι, ἡ ὠθείνεσις πρὸς τὰ πάντως οὕτω γενησόμενα. [d] τοιγάρτοι μ̀ τ̀ χρησμὸν, χ̀ ἔσπειρε, χ̀ ὁ Φὺς ἀπέκλεινεν [e] αὐτόν. ὥστε οὐχ ὁρῶ ἀνθ' ὅτου [f] ἀπαιτοῖτε τ̀ μισθὸν ὅτι τῇ μαντικῇ.

Ἐῶ γ̀ λέγειν ὡς [g] λοξὰ χ̀ ἐναμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθατε, ὑ πάνυ ἀποσαφοῦντες, εἰ ὁ τ̀ Ἅλυν διαβὰς τ̀ αὐτοῦ ἀρχὴν καταλύσ{ει}, ἢ τ̀ τοῦ Κύρου. ἄμφω γ̀ δύνα{ται} ὁ χρησμός. ΖΕΥΣ. Ἦν τις,

mortem includendo se possit. Sed fieri non potest. Educit enim illum Fatum, ut venetur, & mucroni tradet: & Adrastus, emissa in aprum hasta, ab illo aberrabit, interficiet autem Croesi filium, cum a validiori Parcarum imperio feratur hasta in juvenem.

13. Illud de Laio etiam ridiculum;

Ne sparge sulcum liberûm, vetant Dii:
Nam si creaveris, ait, *necat te filius.*

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quae omnino ita futura sunt. Igitur post oraculum & seminavit, &, qui natus est, ipsum interfecit. Itaque non video quo nomine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis.

14. Mitto dicere quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo soleatis, non satis declarantes, suumne ille, qui Halyn transit, an Cyri imperium eversurus sit. Utrumque enim significat oraculum. JUP. Erat

a Καθείρξας] Ἐγκλεισάμ{ενος} O. P. b Ἀπὸ ἰσχυρᾶς προσ.] Ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐντολῆς O. & P. c Λαΐου] Τῷ Λαΐῳ O. d Τοιγάρτοι] Τοιγάρτι male *J.* e Αὐτὸν] Deest in O. f Ἀπαιτοῖτε] Hoc recepi e *Fl.* Ἀπαιτεῖτε cett. g Λοξὰ] Ἀμφίδοξα O. P. & marg. *A1.* in qua tamen ad ἐναμφοτερίζοντα relatum videtur.

29. Καθείρξας] * Ἐγκλεισάμ{ενος}. *V.*
37. Ἅλοκα] Τὴν αὔλακα, ὁ ἐστιν ἀροτριβεῖσαν γῆν. λέγει δὲ τὴν γυναῖκα. *V.*
41. Τοί γάρ τοι] Τῷ ἔτι κεν. *V.* Τοίτυ ἔτι κεν. τοίτυ χάριν. C.
47. Ἀποσαφοῦντες] Φανεροῦντες. *V.*

* Ἐγκλεισάμενος] Ἐγκλεισάμενος Edit. *Ciet.* Correxit *M. du S.*

29. Καθείρξας] Anne varia lectio ἐγκλεισάμ{ενος} ex glossa nata videtur? Quam quis καθείρξας minus intelligens, dein adsumsit? *J. F. R.*
Ibid. Ἐξάγει γ̀ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, χ̀ ὠθήσει τῇ αἰχμῇ] Perspicuum est & ex sequenti παραδώσει, & ex ipsa relatae historiae ratione, legendum esse ἐξάξει. *J. J.*
Ἐξάγει] Vide *Herod.* I. p. 9. *M. du S.*
Ἐξάγει] Plane adsentior Cl. *Jensio* ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim non semel me supra monuisse, non requiri semper similia tempora post conjunctionem; tamen orationis filum hic similia tempora postulat, ut patebit legenti. At quia nihil subsidii in libris, nihil mutavi. Paritinae Interpres *educet* etiam dederat, etsi ἐξάγει quoque in Graecis legerit. *J. F. R.*

31. Ἄδρας{τος}] Archivorum rex, unus ex septem ducibus qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem. *G. C.*
36. Λαΐου] *Eurip.* Phoeniss. 18. Oraculum ipsum exhibet Scholiastes *Aristoph.* (267. G. F.) quale ab Apolline redditum. *M. du S.*
37. Μὴ σπεῖρε] *Eurip.* Phoen. 18. *M. du S.*
43. Ἀπαιτοῖτε] Etsi vulgata non vitiosa, elegantius visum ac potentius quod *Fl.* habebat, *ἀπαιτεῖτε. I. e. non video, quo jure mercedem repetere possitis.* Quae vera vis optativi est. *J. F. R.*
47. Τὸν Ἅλυν] Halys Paphlagoniae fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. *Luc.* L. III. *Ovid.* IV. de Pont. *G. C.*
Τὸν Ἅλυν — ἀρχὴν καταλύσει] Vid. *Herodot.* I. p. 13. No-

Erat quaedam, Cyniſce, Apollini irae cauſſa contra Croeſum, quod illum tentaverat, coquendis una agninis & teſtudinis carnibus. CYN. Oportebat quidem, ſi Deus eſt, ne iraſci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oracuło ut deciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque veſtra etiam illa divinatio iſtius pars eſt.

15. JUP. Nobis autem nihil relinquis, ſed fruſtra Dii ſumus, neque providentiam adhibemus rebus, neque digni ſumus victimis, ut terebrae nimirum aut ſecures? Et merito videris me contemnere, quod fulmine jam ad jactum parato adſtans, fero te iſta contra nos diſputantem. CYN. Feri, Jupiter, ſi mihi fatale eſt fulmine percuti: nec te plagae illius nomine accuſabo, ſed vulnerarem per te Clotho: ſcilicet neque ipſum fulmen cauſſam mihi vulneris fuiſſe dicam. Verum illud quidem vos ro-

ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία ἦν τῶ Κροίσῳ, διότι [h] ἐπειρᾶτο ἐκεῖνος αὐτῶ, ἄρνεια κρέα καὶ [i] χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἕψων. ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μηδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τῶ χρησμῶ ἐπέπρωτο, οἶμαι. καὶ [k] ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα ἡ Εἱμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντικὴ ὑμῶν ἐκείνης [l] μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοί ἐσμεν, ὅτε τροφοίαν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, ὅτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; καί μοι δοκεῖς εἰκότως με καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὁρᾷς, [m] διηκυλημένος ἀνέχομαι [n] σε τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντα. ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι [o] κεραυνῷ πληγῆναι εἵμαρται, καί σε οὐδὲν αἰτιάσομαι τὴν πληγὴν, ἀλλὰ τὴν Κλωθὼ τὴν σὴν σῦ τιτρώσκουσαν· οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι,

[h] Ἐπειρᾶτο ἐκεῖνος αὐτοῦ] Ἔπειρα ἐκεῖνος αὐτὸν P. Nil mutat *Fl.* [i] Χελώνης] Sic *Fl. J. Ald. Fr. H. S.* Χελώνην P. & O. Χελώνεια *Coll.* [k] Ἄλλως] Ἄλλῳ O. [l] Μέρος] Ita *Fl. Bi. Ald. Fr. H. P. S.* Ἔργον *J.* & P. [m] Διηκυλημένον] Διηκωλημ. O. [n] Σε — διεξιόντος] Ita dedi ex *Fl.* Σε — διεξιόντα reliquae vulgo. [o] Κεραυνῷ] Καὶ κεραυνῷ O.

52. Ἄρνεια κρέα] Ὁ Κροῖσος θέλων πειραθῆναι, εἰ ἀληθῆ μαντεύεται ὁ Ἀπόλλων, † μίξας ἄρνεα κρέα & λὸπὸ χελώνης, ‡ ἥψει αὐτὸς καὶ ἐποίησεν ἀπειλεῖν πᾶσι πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ ἀπεκρίθη· Ὀδμή μ' ἐς φρένας ἦλθε κραιπαφίοιο χελώνης Ἐψομένης σὺν χαλκῷ ἄμ' ἀρνείοισι κρέεσσι. *V.*

Ibid. Χελώνεια] Χελώνης. *G.*

64. ¶ Διηκυλημένος] Ἐν ἑτοίμῳ ἔχων. *V.*

Διηκυλόμενον] Ἀντὶ τοῦ ** σὺν μαχαίρᾳ κρατῶν ὥσπερ τὸ δόρυ. *V.*

† Μίξας] Μίξαι Edd. male.

‡ Ἥψει] Sic C. recte. In V. erat ἵψαι. *M. du S.*

§ Ἦλθε] Ἤλυθε V prave. Vid. & Schol. 91. ad Z. Tp. In impreſſ. recte mutatum eſt. *M. du S.*

¶ Διηκυλημένος] Διηκυλημένον ante editum prave.

** Ἐν μαχαίρᾳ] Ἐμμαχαίρᾳ V. Et ſic editum ante. Jam in μαχ. reſtituit. ex C.

Notum eſt oraculum. Vid. Ἔπισκ. c. 11. *M. du S.*

48. Αὐτῶ] Ita edere nihil ſum veritus, quum in Edd. αὐτοῦ levigatum invenirem. *J. F. R.*

52. Ἄρνεια κρέα] Apud eundem *Hero.* p. 11. Pro χελώνης autem in O. eſt χελώνην, in *Coll.* vero χελώνεια. *M. du S.*

Ibid. Χελώνης] In Ed. *Hagen.* vir doctus χελώνην emendarat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam *Herodot.* etiam χελώνην dicit, tamen in ejus verbis, quae legis p. 20. D. Ed. *Steph.* praeter hiſtoriam nihil eſt praeſidii; nam hic utrumque ſubſtantive extulit ſcribens: χελώνα & ἄρνα καλαπόψας ὁμοῦ ἕψει αὐτὸς σὺν λέβητι χαλκίῳ. At quum in vulgata Luciani nihil ſit difficultatis, quum facile κρέα ante χελώνης denuo intelligas, eam ſervavi intactam. Deinde tamen *Jov. Conf.* c. 30. f. ἄρνεια κρέα & χελώνη ἕψεται habemus; ubi cum utrimque nominativus ſit, etiam hic utrimque accuſativo utendum dixeris; ſed quis ait ita ſervilem in hujusmodi eſſe ſtili rationem, ut varietas in hiſce nulla admitti debeat? *J. F. R.*

μαι, ἢ σὲ ἢ Εἱμαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀπόκριναι· ἀνέμνησας γάρ με, ἀπειλήσας.

Τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους, ἢ λῃστὰς ἀφέντες, ἢ τοσούτους ὑβριστὰς καὶ βιαίους, καὶ ὀπτόρχους, δρῦν τινα πολλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον, ἢ νεὼς [a] ἰσὸν, εἴδεν [b] ἀδικούσης; ἐνίοτε [c] δὲ χρηστόν τινα [d] καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾷς, ὦ Ζεῦ, ἢ οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἰδέναι; ΖΕΥΣ. Οὐ μὰ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, ἢ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἥκεις μοι συμπεφορημένος. ΚΥΝ. Οὐκοῦν [e] μηδὲ ἐκεῖνο ὑμᾶς ἔρωμαι, [g] σέ τε ἢ Πρόνοιαν, καὶ Εἱμαρμένην, τί δήποτε [h] Φωκίων μὲν ὁ χρηστὸς, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ ἢ σπάνει τῶν ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ ἢ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μειράκια, ἐπλούτουν, ἢ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς, ἢ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναιδος ἄνθρωπος, [i] μητέρα λιμῷ ἀπεκτονώς· ἢ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα, [i] Μέλιτος δὲ ὁ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος ἐκατὸν ἐτῶν ἐβασίλευσεν. ἢ ὑπὲρ τοῦτον Ἀνακρέων χρηστὸν ἦν. V.

gaverim, te pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo responde; admonuisti enim me minis tuis.

16. Quî tandem omissis sacrilegis, & latronibus, totque contumeliosis, violentis, & perjuris hominibus, quercum saepe quandam fulminatis, aut lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: interdum etiam bonum quendam & sanctum viatorem? Quid taces, Jupiter? numquid hoc etiam me scire nefas est? JUP. Enimvero nefas. At tu curiosulus es, & istis omnibus nescio unde corrasis huc mihi venis. CYN. Igitur neque illud vos interrogaverim teque, & Providentiam, & Fatum, quî tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & necessariorum penuria mortuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adolescentuli, abundarint divitiis, & insolens ille Midias, & Charops Aegineres, cinaedus, quique suam matrem fame interemit: & rursus, Socrates undecimviris *capitalibus* traditus sit, Melitus autem traditus non sit? & Sardanapalus centum annorum rex fuerit? Quod si hoc ille, Anacreon bonus fuit. V.

a Ἰσὸν] Sic dedi ex *Pell.* Ἰσῖον Edd. b Ἀδικούσης] Sic Edd. & P. Ἀδικοῦν *Fl.* c Δι] Restitui ex *Ald. J. S.* Aberat in *P. H.* d Καὶ] Reddidi huic Editioni ex *J.* &c. pro ἢ quod *P.* occupavit; pro quo pejus τὸ *H.* e ΚΥΝ.] Hoc nomen personae exciderat ex *J. H.* & *Fl.* Restituere Edd. cett. & marg. *Al.* f Μὰ] Μὰ δὶ *J.* ut semper. Οὐ δὶ O. g Σέ τε] Σε tantum O. h Φωκίων] Deest in O. i Μέλιτος] Ex emend. *Solani.* Μίλητος Edd. priores.

88. Καλλίας δὲ] Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σαμβαθοποιὸς τὸ δῆμον, τραυλὸς ἦν, ὡς Ἀριστοφάνης (1) Σφηξί. γήμας δὲ τὴν Ἱππονίκου θυγατέρα, (2) Καλλίου δὲ ἀδελφὸν, αὐτὴν μὲν ἐπισπᾶται ἑταίρας, τὸ δὲ Καλλίου ἐπιμᾶτο δίκ τὰ χρήματα ἀνελεῖν. καὶ συνδίκῳ τινὶ τῶν ἡλιαστῶν, κλοπὴν τῆς Ἱππονίκου ἐνέτριψεν· καὶ βαδίζων εἰς τοὺς τῶν ἱματίων ἀγοροὺς, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγόμενος, ἔθυε μὴ τῶν ἱματίων. αὐτὴ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὕτως δὲ Ἀκάτιος ἐκαλεῖτο, ἤτοι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐκάλουν. ἢ ὑπερβὰς Ἀνακρέων χρηστὸς ἦν. V.

93. Παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα] Οἱ ἕνδεκα ἄρχοντες ἦσαν παρὰ Ἀθηναίοις, ὧν ὁ τῇ δεσμωτηρίᾳ (3) ἐπιμελούμενος. καὶ τοὺς ἐναγομένους εἰς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ λωποδύτας, ἢ μὴ ὁμολογοῦσι, (4) θανάτῳ ζημιοῦσιν. εἰσὶ δὲ ἀμφισβητοῦσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καὶ ἃ δὴ ἂν κριθῇ παρ' (5) αὐτῶν ποιοῦσι. καὶ εἴ τις ἄλλο παλαιοτροπῶς θανάτου τοῦτον ἀφελκυσθέντος. V.

(1) Σφηξί] Σφηξὶ antea male. Sed correctio facilis vel sine Cod.

(2) Καλλίου] Καλλίᾳ Edd. quod facile etiam mutavimus.

(3) Ἐπιμελούμενος] Sic extat in Coll. *G.* Quare sic dedi, cum Edd. ἐπιμελόμενον haberent. *M. du S.*

(4) Θανάτῳ] Θανατοῦσι Edd. Θανατ. V. ex quo non difficulter Θανάτου efficias, quod est in C. *M. du S.*

(5) Αὐτῶν] Αὐτὸν legebamus ante. Mutavit *Mad. S.*

77. Δρῦν τινα πολλάκις] *Lucretius* L. VI. *Th. M.*

78. Ἰσὸν] Cur *ἰσὸν malum navis* receperim, pro vulgato *ἰσῖον*, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quaenam corpora fulmen disjicere amet. Sensisse id videtur Clar. *Gesn.* qui sponte *malum* convertit, cum ante, *navis velum* satis frigide; sed ad vulgatum adcommodate versum esset. *J. F. R.*

85. Σέ τε ἢ] Non satis recte abest illud τε in O. Euphoniae enim caussa hic merito comparet, & alibi etiam saepe ante ἢ poni amat. Vid. supra ad *Tax.* c. 30.

& Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit, Perſarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti ſint, quod praeſens rerum ſtatus illis diſpliceret?

17. Ne vobis praeſentia dicam percurrens ſingula, malos homines atque avaros, eosdem eſſe felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis & malis ſexcentis oppreſſos. JUP. Ignoras enim, Cyniſce, quanta poſt hanc vitam ſupplicia mali ſuſtineant, aut in quanta felicitate verſentur boni? CYN. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem ſit ne tale quidquam, dilucide ſciam cum ero mortuus. Ut autem nunc res ſunt, opeem, *ea lege*, hoc quantulumcunque eſt, temporis feliciter transigere, ut mortui jecur a ſexdecim vulturibus tondeatur: ſed nolim *ea conditione* Tantali inſtar hic ſitire, ut in beatorum inſulis, in Elyſio prato accumbens cum Heroibus bibam.

18. JUP. Quid ais? non credis eſſe

95 παλ@ μὲ ἐβασίλευσε θῆλυς ὤν· Περσῶν δὲ τοσοῦτοι καλοὶ κἀγαθοὶ ἄνδρες ἀπεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἠρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις.

Ἵνα δὲ ᵏ ὑμῖν μὴ τὰ πάντα λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιών, τοὺς μὲ πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλουσίους, ˡ ἀγομένους δὲ καὶ φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους. ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ διατρίβουσιν· ΚΥΝ. Ἅδην μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μήν τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφὲς ἐπειδὰν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐθελήσαιμι ἂν ᵐ διαβιῶσαι τοῦτον χρόνον εὐδαιμόνως, ἐπὶ τὸ ἧπαρ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ παρ' ἑκάστου, ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ⁿ ὁ Τάνταλος, ἐν μαχάρων νήσοις πίνειν μετὰ ἡρώων, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ λειμῶνι κλιθησόμενος.

ΖΕΥΣ. Τί φῄς; ἀπιστεῖς εἶναι τινὰς κο-

ᵏ Ὑμῖν] Deeſt in *Fl.* ˡ Ἀγομένους] Ἀγχομένους male *J.* ſola. ᵐ Διαβιῶσαι] Διαβιοὺς Exc. *Fl.* Βιώσας P. ⁿ Ἀλλὰ μὴ] Μᾶλλον ἢ *J.* ſola.

96. Ἀνεσκολοπίζοντο] Γόγγας ἀνὴρ ἐνάρετος ἀνεσκολοπίσθη (6) πρὸς αὐτοῦ. *V.*

8. Τιτυοὺς] Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν (7) Λητὼ γυναῖκα οὖσαν τοῦ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλωνος & Ἀρτέμιδος. *V.*

(6) Πρὸς αὐτοῦ] Ego conjiciebam παρ' αὐτοῦ, uti reperiſſe ſe in Mſ. Cod. teſtatur Exc. *G.* Sed recte πρὸς αὐτοῦ C. Πρὸς αὐτοὺς V. prave. *M. du S.*

(7) Λητὼ] An πρότερόν τις aliquis alius fecerit, neſcio. Vid. Ovid. c. 5. *M. du S.*

(8) Ἐδάφει] Ἐδάφει Edit. male.

30. Et de *Merced. Cond.* c. 26. Sed occurrit millies. *J. F. R.*

88. Ἀμυσίδης] Notum eſt quod de eo C. *Nep.* in ejus vita c. 3. ſcribit: *Hic, quae fuerit abſtinentia, nullum eſt certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuiſſet, in tanta paupertate deceſſit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum eſt, ut filiae ejus publice alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* *J. F. R.*

Ibid. Καλλίας] Vide Τιμ. c. 15. & not. Patrimonium diſſolviſſe & libidinoſum fuiſſe ait Scholiaſtes *Ariſtoph.* 232. D. eoque nomine a Comicis exagitatum. *M. du S.*

90. Μειδίας] De hoc conſule Scholia ad Z. Τρ. c. 48. *M. du S.*

94. Μίλητ@] Vide Ἀσυβ. c. 10. & Δημων. c. 11. ubi recte Μίλητ@, uti & apud alios auctores ſcribitur. *Diog. Laërt.* p. 42. & 43. *Plut.* p. 1. A. & paſſim in *Apol. Socr.* In omnibus antea hic & Δις. c. 6. prave legebatur Μίλητ@. *M. du S.*

Μίλητ@] Ita pro vulgato Μίλητ@ legendum, et iam *Gujetus* monuerat. *J. F. R.*

14. Ἀλλὰ μὴ] Lege μᾶλλον ἢ. Saltem idem voluiſſe Lucianum arbitror, ac ſi ita ſcriptum foret. *M. du S.*

18. Τινὰς] Studio accentum ſervavi qui in Edd. aderat, propter emphaſin. *J. F. R.*

40. Ἀφ-

χολάσεις, καὶ τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἑκάστου βίος; ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρῆτα δικάζειν κάτω τὰ τοιαῦτα· καί μοι ἀποκρινάι τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ υἱὸς εἶναι λέγεται. ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ [a] δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε; ΚΥΝ. Τίνας χολάζει μάλιστα; ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδή, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ ἱεροσύλους. ΚΥΝ. Τίνας δὲ ἀπολύει τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει; ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθούς τε καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας. ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ; ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ χολάσεως ἄξιοι. ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκουσίων τι δεινὸν ἐργάσαιτο, χολάζεται καὶ τοῦτον [b] δικαίως; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν; ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ ἔν. ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν οὔτε χολάζειν αὐτῷ προσήκει. ΖΕΥΣ. Πῶς οὐδένα; ΚΥΝ. Ὅτι οὐδὲν ἑκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴγε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἔμπροσθεν ὁμολογηθέντα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία καὶ ἦν φονεύσῃ τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ φονεύσασα, καὶ ἢν ἱεροσυλήσῃ, προστεταγμένου [c] αὐτῷ δρᾶν.

poenas quasdam & praemia, & judicium, ubi vita uniuscujusque examinetur. CYN. Audio a Minoë quodam Cretenſi judicari talia apud inferos. Et reſponde mihi etiam aliquid de illo, tuus enim filius eſſe dicitur. JUP. Quid vero de illo interrogas Cyniſce? CYN. Quos punit maxime? JUP. Malos nempe, velut homicidas & ſacrilegos. CYN. Quos autem dimittit ad Heroas? JUP. Bonos ac ſanctos, qui cum virtute vixerunt. CYN. Cur hoc, Jupiter? JUP. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni ſunt. CYN. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri ne hunc etiam aequum putat? JUP. Nequaquam. CYN. Nec igitur, ſi quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur? JUP. Nempe. CYN. Itaque nullum, Jupiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit. JUP. Quomodo neminem? CYN. Quia nihil voluntate noſtra facimus homines, ſed inevitabilis cujusdam neceſſitatis imperio adacti, ſiquidem verum eſt, de quo ante inter nos convenit, Parcam eſſe cauſſam omnium: & ſi quis caedem faciat, illa eſt quae fecit, & ſi ſacrilegium committat, imperata facit. Igitur ſi quidem juſte

a Δι' αὐτὸν] Nil mut. Edd. nec P. Κάκεῖνον *Fl.* Κἀκεῖνον & κἀκεῖνο Schol. b Δικαίως] Δίκαιον *Fl.* c Αὐτῷ] Αὐτὸ Ex. *Fl.* Vulgatum tuetur P.

23. Τί δὲ * κἀκεῖνον ἐρωτᾷς] Ἀντὶ τοῦ δ' ἐκεῖνον. *V.*

* Κἀκεῖνον] Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mſ. V. utriusque. *M. du S.*

40. Ἄφυκτῳ] Sic jam Edd. recte, quum ſupra c. 1. ἀφυκτίαν ſcriberent; quod ibi quidem mutavi, ut orthographia ſibi ſimilis eſſet; Vid. quae ibi notamus. Non tamen eſt δυνατὸν, idem ubique in aliis etiam verbis praeſtare, quae ſaepe utrovis more inveniuntur ſcripta, ita ut neſcias, utrum Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lubitu ſcripſerit. *J. F. R.*

46. Σισύφου] De Siſypho ob latrocinia a Theſeo interfecto le e *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* XVI. Met. Vid. proverb. *S xu volvere.* *G. C.*

57. Ἄμοιρον] Facilior ſenſus meſſe videtur prima fronte in ſcriptura Cod. P. isque verſionibus priſtinae novaeque convenientior, cùm ἄμοιρον exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam; niſi vidiſſem aliud latere, magis ingenioſum; nempe cùm ἔμοιρον τὰς μοίρας βίου βιοῦν, ſignificare, *Et Parcas etiam fatalem vitam agere*, ſive ad verbum: *Parcas quoquè non expertem laborum impoſitorum vitam vivere*; Et ſic jam vulgatam ſervo, ſic verto. Idque ex verbis ſequentibus, quae hoc ipſum paullo fuſius exponunt, conſequitur; nimirum & ipſas non benigno fato natas. *J. F. R.*

67. Ἀγα-

juste judicare Minos voluerit, Fatum puniet pro Sisypho, & Parcam pro Tantalo, quid enim injuste fecerunt illi, obsecuti imperiis?

ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἱμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεσθαι, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πειθόμενοι τοῖς ἐπιτάγμασιν;

19. JUP. Nec responsione jam porro dignus es, qui talia interroges: audax enim es, & Sophista. Itaque jam relicto te discedo. CYN. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi versentur Parcae, & quomodo pares esse curationi tot tantarumque rerum ad minutias usque possint; idque cum tres modo sint? Intentam enim quandam, neque nimis beatam mihi vitam videntur agere, quae tot sustineant negotia; &, ut videtur, Fato ipsae non valde propitio natae sunt. Equidem, si detur mihi optio, non permutaverim meam cum illis vitam, sed vel pauperior etiam vivere praeoptaverim, quam sedere fusum torquens, tot rerum plenum, & intentus omnibus. Si vero tibi facile non est, Jupiter, respondere ad haec, etiam illis, quae respondisti, contenti simus, ut quae sufficiunt ad explicandam illam de Fato & Providentia disputationem: reliqua audire fortasse fatale mihi non fuit.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι ἀδὲ ἀποκρίνεσθαί σοι ἄξιον τοιαῦτα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καί σε ἄπειμι ἤδη καταλιπών. ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἔρεσθαι, ποῦ αἱ Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὖσαι; ἐπίτονόν γέ τινα, καὶ οὐκ [d] ἄμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν, οὐ πάνυ ἀδεῶς [e] αὐταῖς ὑπὸ χρηστῇ Εἱμαρμένῃ ἐγενήθησαν. ἐγὼ γοῦν, εἴ μοι αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἑλοίμην ἂν ἔτι πενέστερον διαβιῶναι, ἢ τὸν καθῆσθαι κλώθων ἄτρακτον τοσούτων πραγμάτων μεστὸν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιόν σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι τὰ περὶ τῆς Εἱμαρμένης καὶ Προνοίας λόγου· τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἱμαρτό ἀκοῦσαί [f] μοι.

[d] Ἄμοιρον] Sic P. P. Εὔμοιρον cett. cum Fl. [e] Αὗται] Anne αὐταῖς; [f] Μοι] Deest in Fl.

54. Ἐφικνοῦνται] Ἐφάπτονται, καταλαμβάνουσιν. V.
67. Ἀγαπήσομεν] Ἀρκεσθησόμεθα. V.
70. In fine hujus Libelli Collectanea G. versus sequentes exhibent:

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἴσως τύχη·
Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, ἀδὺ ἴσως ἡ τύχη.

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, ἴσως ἡ τύχη·
Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, μᾶλλον ἴσως ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Jovem nihil respondere; magna existente quaestione haesitationeque. G.

67. Ἀγαπήσομεν] Jam dictum non semel supra. Vid. saltem Tax. c. 3. & 62. J.F.R.

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ. JUPITER TRAGOEDUS.

MERCUR. MINERVA, JUPITER, JUNO, NEPTUN., VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES, HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

ΕΡΜ.

Ω Ζεῦ, τί [a] σύννους [b] καλαμώνας σαυτῷ λαλεῖς,
Ὠχρὸς, θεσπαγής, φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων;
Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε [c] μου σύμβουλον πόνων,
Μὴ καλαφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας.
ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπαλε χρειόντων,
Γουνοῦμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα [d] εἴδομεν ἤδη,

MER C.

QUid ita cogitabundus, Jupiter, & solus tecum ipse loqueris inambulans, pallidus, philosophi colorem habens; mecum communica, me cape laborum tuorum consiliarium: noli nugas servuli contemnere. MIN.

Eia pater noster, Saturnie, maxime regum,
Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere detur,

Quod

a Σύννους] Σόνους P. sola male. b Καλαμώνας] Καὶ κατὰ μόνας Edd. Sed rectius καὶ abest in O. c Μοι] Et hoc omisit O. d Εἴδομεν] Εἴδωμεν male *J. Vz. Fr.* At prius recte *Fl. B1. P. S.*

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ] Ἡ τραγῳδία πεπλήρωται συμφορῶν. ἐπεὶ ἂν οὐ συμφορᾷ νῦν ὁ Ζεὺς ἦν, εἰκότως αὐτὸν ὡς (1) τραγῳδὸν ὑποτίθεται. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἀλλ' ἰάμβων (2) τραγικῶς (3) διαλέγου) αὐτῷ Ἥρα ἐ Ἀθήνη· ἢ αὐτὸς δὲ ἀλλ' ἰάμβων πρὸς αὐτὰς ὑποκρίνῃ). *V.*

(1) Τραγῳδὸν] Ita dedit *M. du S.* cum vulgo legeretur τραγικόν.

(2) Τραγικῶς] Sic dedit Idem pro vulgato τραγικῶν. Nescio quare aut unde. Obsecundavi tamen, quia talia non sine collatione codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia erant. *J.F.R.*

(3) Διαλίγονται] Ex C. sic emendatum. Διαλίγεται enim Edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *J.F.R.*

ΕΡΜΗΣ] Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τραγῳδὸς, καλακλείσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, ὡς φασι, νῦν ὑφ' Ῥωμαίοις θεὸς τιμᾶται. Theophilus ad Autolycum L. III. p. m. 217. *M.V. la Croze.*

1. Ὦ Ζεῦ] Exordium ab attentione & rei magnitudine. *G.C.*

Ibid. Καὶ καλαμώνας] Τὸ ᾱ delendum. Versus sunt senarii jambici. 1. Ὦ Ζεῦ &c. 2. Ὠχρὸς. 3. Ἐμοὶ. 4. Μὴ καλαφρονήσῃς &c. hexametri. 1. Ναὶ. 2. Γουνοῦμαι. 3. Ἐξαύδα. 4. Τίς μῆτις. 5. Ἦ τί &c. senarii jambici. 1. Οὐκ ἔστιν. 2. Οὐδὲ. 3. Ἦς σὺν. 4. Ἀπολλον. *F.G.*

Καὶ καλαμώνας] Quum ᾱ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parui *Gujeto* monenti, versusque ex ejus praecepto ordinavi, qui in Edd. continuo ductu exarati erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec *Solanus*, licet senserit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametri quidem ab Ναὶ πάτερ ad Ἦ τί βαρὺ in *Paris.* jam seorsum exarati erant, ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, & novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui jambi non ita divisi erant in eadem. *J.F.R.*

3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα] Socratis scholae objectus pallor ab *Aristophane* in Nubibus passim v. g. vs. 104. τοὺς ὠλιζόνας, τοὺς ἀχμῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λιγεις. Add. 1110. &c. *J.M.G.*

5. Ἐμοὶ προσανάθου] Ex Tragico haud dubie desumta haec sunt. *M. du S.*

Ἐμοὶ προσανάθου] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat videndum *L. Bos* in Ep. ad *Gal.* I. 16. Is vero ad verba Apostoli: Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, te rade gaan / eleganter enim προσανατίθεσθαί τινι Graecis notare, quod Latinis *adhibere aliquem in consilium, exponere alicui arcanum suum, & super eo ipsum consulere.* Sic ap. Lucian. in *Jov. Trag.* h. l. ἐμοὶ προσανάθου, λάβε μου σύμβουλον πόνων. &c. Aliud exemplum ex *Diodoro* habet *Gul. Budaeus* in Comment. L. Gr. quem vide. Ex *L. Bos.* *J.F.R.*

6. Μὴ καλαφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας] Ex Comico desumta videntur haec ultima Mercurii verba. *M. du S.*

7. Ναὶ πάτερ] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. *M. du S.*

Ναὶ πάτερ] *Homer.* Il. Θ. 31. *M. du S.* Nisi quod, pro Ναὶ πάτερ ap. *Hom.* legatur Ὦ πάτερ. Sed & in sequentibus alia ab Luciano commutata & ad institutum suum adcommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. *J.F.R.*

10. Ἐξαύ-

Quod tibi conſilium rodat praecordia, mentemque:
Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?

JUP. *Non eſt mali quidquam, brevi verſu canam,*
Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,
Cujus Deûm natura onus non ſentiat.

MIN. *Apollo! quanta ordire jam prooemia?*

JUP. *O peſſimi, terrena gens Sophiſtica,*
Tuque o Prometheu quod dediſti mî malum!

MIN. *Quid ergo? quin dicis choro domeſtico?*

JUP. *Magnicrepi o tonitru ſtridor mihi quid praeſtas.*

MIN. Compeſce impetum, ſi non comoedias agere ſicut iſti poſſumus, nec Eu-

Τίς μῆτις δάκνει σε κατὰ Φρένα, ἢ κατὰ θυμόν;
Ἢ τί βαρὺ στενάχεις, ὦχρός τέ σε εἶλε παρειάς;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν ὅδ' δεινόν, ὃ δ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγῳδικὴ,
Ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἢ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἄπολλον, οἵοις προιμίοις ἄρχῃ λόγων.

ΖΕΥΣ. Ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς φυτεύματα,
Σύ τ', ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' εἰργάσω κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ὄφελος; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. Ὦ μεγαλοσμαράγου στεροπᾶς ῥοίζημα, τί (μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὀργὰν, εἰ μὴ κωμῳδεῖν ὥσπερ ἔστι δυνάμεθα, μηδὲ Εὐριπίδου ὅλου

---

e Τί] Δί G. *f* Σε] Σου *F.* & marg. *Ald. W.* *g* Ἧς οὐκ &c.] Ἢν οὐκ ἰαμβείοισι ἀντιπαίδικα. Inſerit O. ante illum verſum. *h* Ἄροιτ'] Ἄφαιτ' *Eurip.* & *Gr.* *i* Λόγων] Λόγου O. *k* Προμηθεῦ] Sic recte Ox. *Fl. Fr. P.* Προμυτεῦ male *F.* *l* Οἰκείων] Sic *F. H.* &c. Οἰκείων *P. Gr.* O. & marg. *Al.* *m* Κωμῳδεῖν ὥσπερ ἔστι δυνάμεθα] Κωμῳδίας ὦ Z. δύν. ὑποκρίνεσθαι μηδὲ ῥαψῳδεῖν ὥσπερ ἔστι O.

23. Ὦ (4) μεγαλοσμαράγου] Ἀδιανόητον ὅλον ὁ στίχος, ὡς (5) τοῦ Διὸς ὂν τὸ τραγῳδεῖν ἀγνοοῦντος. *V.*

(4) Μεγαλοσμαράγου] Μεγα—σμαράγδου Edd. Correxit *M. du S.* (5) Τοῦ Διὸς] Καὶ τοῦ Δ. Edita. Delevit illud καὶ *M. du S.*

10. Ἐξαύδα] *Homer.* Il. A. 363. *M. du S.*

12. Ὤχρος] Scribe ut in Mſ. habetur ὦχρός δέ σε εἶλε παρειάς. Eſt ex Iliad. Γ. v. 35. ubi eſt μοι quod omnium eſt caſuum. mox ſcribe ex Euripidis Oreſte, ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος. dein idem codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς. Mox ὡς τοι ὑποδραματουργεῖν exponit vetus ſcholion ineditum ὑποτραγῳδεῖν, quod eſt verſibus tragicis reſpondere, & quaſi ſecundas agere. Neutrum horum verborum Lexici annotarunt. Jupiter ὑποτραγῳδεῖ, illi vero non poterant ὑποτραγῳδεῖν. *F.G.G.*

Ὤχρός τε] *Homer.* Il. Γ. 35. *M. du S.* Ὤχρος τέ μιν εἶλε παρειάς. eſt in *Homeri* l. c. τέ etiam Edd. Luciani, non δέ. *F.F.R.*

Ibid. Σε] Cod. Mſ. Ox. & utraque *Ven.* recte. Reliqui Libri σε. *M. du S.*

14. Οὐκ] *Euripidis* verba quia mutavit Lucianus, Jovi adaptans, adſcribam:

Οὐκ ἔστιν ὅδ' δεινὸν, ὃ δ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος
Ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος — ἀνθρώπῳ φύσις.

Ultimum verſum iterum habes in fine Ὦ πε. vſ. 167. ubi pro ἀνθρώπῳ recte legitur ἀνθρώπων. Verſa haec a Cicerone ſunt. Vide *Muretum* Var. Lect. VIII. 16. *M. du S.*

Οὐκ ἔστιν &c.] Haec omnia ex *Eurip.* Oreſte l. & ſeqq. *M. du S.* Immo mutatis perſonis; Sic ubi verſu tertio *Eurip.* habet ἀνθρώπῳ φύσις, Noſter ἡ θεῶν φύσις fecit &c. *F.F.R.*

Ibid. Ὃς δ' οὐκεῖν] Ὡς alias legitur. F.G. Nullam invenio Ed. quae ὡς habeat. Licet inſpexerim. *Fl. Ald. F. H. Fr. P. Bi. S. A.* Nihil vero varietatis deprehendi, niſi *Fl.* & *Bi.* ὃδ' cum jota ſubſcr. habere, cett. non. Ergo voluit ὡς οἰκεῖν alios Auctt. amare. *F.F.R.*

17. Ἄπολλον] Haec & ſequentes parodiae *Euripidis* ex quibus fabulis deſumtae ſint, mihi non conſtat. De κοίμισον vide *Rhef.* 669. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχὴ λόγων] *Incipis.* F.G.

19. Ὦ παγκάκιστοι] Senarii. F.G. Sed hos *Pariſ.* Ed. jam diviſit. *F.F.R.*

22. Οἰκείων] Etſi οἰκεῖον quoque erat in *P.* quam ſequimur deſcribendo (non tamen ſine mutatione, ubi id neceſſarium videtur) & ex Cod. ſuo quoque ſic legi videtur velle Cl. *Graev.* nullus tamen id probare poſſum; quin e contrario, ſi vel plurimi haberent οἰκεῖον, id in οἰκείων mutandum cenſerem; nam cum verſus ſit jambicus, cur trochaeum ei intruderemus? *F.F.R.*

24. Τί (μοι) ῥέξεις;] Verſus hexameter eſt e veteri poëta; τὸ μοι additamentum videtur. Sed forſan tamen eſt a Luciano ipſo. F.G. Recte judicat *Gujetus*; quare μοι ſeciuſi quidem, ut verſus dimenſio adpareret, non tamen expunxi, quia ſtudio videtur intextum. *F.F.R.*

25. Ὀργὰν] Quia Euripideum eſt, pro ὀργὴν, nihil

ὅλον καταπεπώκαμεν, ὥστε σοι [a] ὑποδραματουργεῖν.

ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης, ἥτις ἐστί [b] σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ', ἐπείτοι καὶ ἐκώκυες μέγα.

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτό, ὧν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστιν, ἃ μὲν κωκύω γε, καὶ ἔθος ἤδη πολλάκις ὑβριζεῖσα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν ἤτοι Δαΐνάην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις εὑρόντα σε ἀνιᾷ καὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, εἶτα βουλεύεαι ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γοῦν ταῦτα, οἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλλου του, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. Ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς τοιαύταις [c] παιδιαῖς οἴει τὰ [d] ἡμέτερα πράγματα εἶναι. ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιᾷ σε, Δία ὄντα;

ripidem totum devoravimus; ut ſubſervire fabulae tuae queamus.

2. JUN. Ignorare nos putas cauſſam tui doloris?

JUP. *Si noris ipſa, cuncta fletu miſceas.*

JUN. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam eſt: nec tamen ploro, conſuetudine quadam, cum ſaepe jam talibus in rebus contumelia me laeſeris. Credibile nimirum eſt, Danaën quandam, aut Semelen, aut Europen te reperiſſe, cujus amore crucieris: deinde conſilia te agitare, taurus ne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in ſinum amaſiae. Signa quippe iſta, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei quam amoris ſunt. JUP. Inepta, quae in amore & ejusmodi luſibus res noſtras verſari exiſtimes. JUN. Verum quid aliud quam hoc te angit, qui ſis Jupiter?

3. JUP.

a Ὑποδραματουργεῖν] Ὑποτραγῳδεῖν *Coll.* & P. & marg. *AlW.* b Σοι] Deficit in *Fl.* c Παιδιαῖς] Sic & *Fl.* cum cett. d Ἡμέτερα πράγματα] Πραγ. ἡμῶν O.

27. Ὑποδραματουργεῖν] Τὸ δραματουργεῖν τῷ ὑποδραματουργεῖν ταύτῃ * διαφέρεται. δραματουργεῖ μὲν ὁ ποιητὴς, καὶ τὴν ὑποθέσεως ὅλης, καὶ τὰ ἔπη, ὡς Εὐριπίδης, Εὔπολις, Ἀριστοφάνης, καὶ εἴ τις τοιοῦτος. ὑποδραματουργεῖ δὲ, ὁ τὰς ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τούτων εἰρημένα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ τοῖς οἰκείοις † αὐτὰ πάθεσιν ἁρμόττων, ἅτε τοῖς ἤδη πεπραγμένοις ἀφομοιούμενα. *V.* (γράφεται, ὑποτραγῳδῶν. C.)

* Διαφέρεται] Διαφέρει Exc. *G.*

† Αὐτὰ] Αὐτῷ Exc. *G.*

mutavi. *J.F.R.*

30. Ἥτις ἐστί σοι] Pleonaſmum horum verborum (nam priora ſenſum ſatis abſolvebant) compluribus Graecis Latinisque exemplis, non omiſſo hoc Luciani loco, firmat *Daviſ.* ad *Cic.* De nat. Deor. I. c. 26. p. 65. Quem indicante in margine *Hemſterhuſio*, conſului, exſcribere nolo; quia hic notarum habemus ſatis. Conf. *Gall.* c. 12. *J.F.R.*

31. Οὐκ οἶδ'] Verſus ſenarius. *F.G.*

38. Σάτυρον] Antiopam decepturus, quam c. 5. nominat, Nyctei erat filia. *M.du S.*

42. Ἄλλο τι] In vett. quibusdam Edd. haec ita continuo ductu ſunt exarata, ac ſi unum verbum eſſet velut ὅτις plerumque junctim ſcribere amant. Sed τι ſine accentu pro τινὸς valere, ſi quem fugit, adeat nos ſupra ad *Tyran.* c. XI. *Geſn.* ad *Quom. Hiſt.* c. 51. *Hemſterh.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. addatque *Amor.* c. 27. & *Herodian.* 2. 3. 12. *J.F.R.*

43. Ὦ μακαρία] Verba Jovis ὑπτιάζειν videntur, ſicque corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μάκαρ'
Ἥτις σὺ ἔρωτι, καὶ τοιούταις παιδιαῖς
Οἴει δ' ἁμήτερα πράγματ' εἶναι ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod ſupplendum videbatur, ſupplevimus ex ſequentibus. *F.G.*

47. Ἐν ἰχάτοις] Senarii Ἐν ἰχάτοις &c. Καὶ τοῦτο &c. Ἔστιν ἡμᾶς εἴτε χρὴ τιμᾶσθ' ἔτι.

Καὶ τὰ γὰρ' ἴχειν τ' ἂν τῇ γῇ, εἴτε κ' ἁμελῆσθαι. *F.G.*

Ἐν ἰχάτοις] Non male quidem *Gujetus* rurſus conjecit & hic verſus eſſe; ſed quia transpoſitio eſt inſtituenda, nec ultimus tamen verſus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicumque verſus veſtigia adparent, nihil de ſuo adjeciſſe Lucianum, quod & alibi eum factitaſſe vidimus? Alia res eſt, ubi una ſyllaba demta, vel una transpoſitione facta, aut ejusmodi levi mutatione verſus reparari poteſt, aut ubi

3. JUP. In ultimis, Juno, *periculis verſantur* res Deorum: in novacula, quod eſt in proverbio, conſiſtit, oporteat ne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omnino, & plane nihil eſſe videri. JUN. Numquid gigantes quosdam terra rurſus genuit; an Titanes ruptis vinculis, cuſtodibusque ſuperatis, rurſus inimica nobis arma capiunt? JUP. *Quieſce: nil metus Diis ab inferis.* JUN. Quid igitur aliud terribile poſſit accidere? Nec enim video, niſi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Ariſtodemus pro Jove prodieris.

ΖΕΥΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς λόγου, ὅπερ ξυρῷ ἕστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε καὶ ἡμελῆσθαι πανταπάσι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν. ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ [e] αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαῤῥήξαντες, καὶ τὰς Φρυγὰς ἐπικρατήσαντες αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἴρονται τὰ ὅπλα; ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς. ΗΡΑ. [f] Τί ἂν ἄλλο δεινὸν ἂν [g] γένοιτο; οὐχ ὁρῶ γώ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα σοβαλυποῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

4. JUP. Timocles, Juno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri neſcio unde orto illis ſermone, de providentia diſputarunt, praeſentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime mole-

ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, [h] ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ Ἐπικούρειος, χθὲς, οὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἀρξαμένου τοῦ λόγου, προνοίας περὶ διελεγέσθην, παρόντων μάλα συχνῶν καὶ δοκίμων ἀνδρῶν· ὅσῳ μάλιστα

[e] Αὖθις] Inſerui ex O. Deerat in Edd. [f] Τί ἄν] Τί γοῦν O. [g] Γένοιτο] Γίνοιτο O. [h] Ὦ Ἥρα] Ἄρα male *Fl.*

48. Ἐπὶ ξυροῦ ἕστηκεν] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἐσχάτῳ ὄντων κινδύνῳ λεγομένη, ἀφ' ὃ τὸ μὴ δύνασθαι ‡ τὸν ξυρὸν ἵστασθαι. *V.*

56. Τὰ νέρθεν] Τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῆς καταχθονίου. § ἐκεῖ γάρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Τιτᾶνες ἐδέδεντο. *V.*

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Οὗτοι τραγῳδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ζεὺς τραγικοὺς ἰάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἐφάνη ἢ Ἀριστόδημος. Πῶλος δὲ ὁ Ἀριστόδημος ὑποκριταὶ διαφανεῖς. ὑποκρίνεσθαι δὲ τὰς τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας καὶ θεούς. καὶ τοῦτο νῦν Ἥρα γυναικείᾳ κρατυμένη ὀλιγωρίᾳ, καὶ ὅτι ὅλως θεῶν ὑπεισηλθον πρόσωπα ¶ ὑποκινιζομένη διέπαθε τῷ Διὶ ὑποτίθεται. *V.*

‡ Τὸν ξυρὸν] Sic V. abſurde. *M. du S.*

§ Ἐκεῖ] Ἐκεῖσε Edd. ſyllabam poſtremam ſuſtulit *M. du S.*

¶ Ὑποκινιζομένη] Sic reſtituit Idem ex V. cum ὑποκρινομένη legeretur in editis.

ubi ipſe ait, ſe hoc vel illud Poëtae adferre, ibi ad reſtituenda metra proni erimus. *J. F. R.*

49. Ξυροῦ] Mſ. Ox. ξηροῦ τινὸς, quod nihili eſt. Vide Il. K. 173. — ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Utuntur & alii; & jam in proverbium abierat. *M. du S.*

52. Αὖθις] Ex Mſ. Ox. inſeruimus. *M. du S.*

Αὖθις] Non diu haeſitavi in recipiendo illo αὖθις ex Cod. Ox. res enim ipſa, & ſequens ἐπικρατήσαντες αὖθις clamant, etiam priore loco idem requiri. *J. F. R.*

55. Θάρσει — θεοῖς] Senarius. *F. G.*

Θάρσει] Parodia *Eurip.* in Phoen. 118. Θάρσει τὰ γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. *M. du S.*

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] Sunt hiſtrionum nomina, ut infra. *G. C.*

Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Τῶν τραγῳδῶν ὑποκριταὶ fortaſſe. *F. G.*

Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] De his vide *Mor.* c. 16. & infra c. 41. Polus Demoſthenis aetate vixit, *Plut.* 1544. f. 1558. a. 1579. a. 621. f. & 1405. f. diu vixit. Vide etiam *A. Gell.* VII. 5. Ariſtodemus etiam Demoſthenis aetate vixit; Vide *Demoſth.* p. m. 168. C. cum Æſchinem ſub. eo tertias egiſſe partes aſſeveret. *M. du S.*

61. Τιμοκλῆς — Δάμις] *Timoclem* Stoicum nullibi, niſi apud noſtrum, invenio. *Heteromocles* Stoicus, qui in *Συμπ.* inducitur, idem eſt haud dubie cum eo, ad quem ſuum de *Mercede Conductis* librum ſcribit. Vide not. ad *Μισθ.* c. 2. *M. du S.*

63. Προνοίας περὶ διελεγέσθην] Res & cardo totius negotii, prudentia. *G. C.*

ςα [a] καὶ ἠνίασέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις οὔτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὔθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν, εἶτα ὄχλου πολλοῦ ἐπιῤῥυέντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο [b] συνουσίας. διελύθησαν γοῦν [c] εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς [d] τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσει, [e] καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν τοσούτῳ πάντα πᾶσι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεσθαι ἀνάγκη [f] τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι [g] δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι [h] ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἢν ὁ Τιμοκλῆς [i] ὑπέρσχῃ λέγων.

ΗΡΑ. [k] Δεινότατα, ὡς ἀληθῶς, καὶ ἐμάτην, ὦ Ζεῦ, ἐπετραγῳδεῖς αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ᾤου, Δανάης τινὸς, ἢ Ἀντιόπης, εἶναί μοι λόγον ἐν ταράχῳ τοσούτῳ; τί δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθη-

stum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea quae fiunt inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles caussam nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim, condicto, reliqua etiam se consideraturos. Et jam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles superaverit.

5. JUN. Gravissima sane, Jupiter, *sunt quae narras*; nec frustra in illis agebas tragoedias. JUP. Tu vero putabas Danaae cujusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo Mercuri, & Juno, & Minerva, facimus?

a Καὶ] Omisit *Fl.* b Συνουσίας] Συνουσίας O. & mox ξυνθέμενοι. c Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. d Τὴν] Non habet articulum O. e Καὶ] Ἢ O. f Τὰ ἡμέτερα] Omittit O. & *Solan.* deleri voluit. g Δόξαντα] Δέξασθαι O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. h Ὥσπερ] Ὡς O. i Ὑπέρσχῃ] Ὑπερέχῃ O. k Δεινότατα] Δεινὰ ταῦτα O.

73. Καὶ νῦν μετέωροι] Πρὸς ἀκρόασιν. *V.* (Aut deerat in ejus codice, aut Scholii pars reliqua periit. *M. des S.*)

69. Συναγωνίζεσθαι ἡμῖν] Non quidem arbitror hujus verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Rev. *Jac. Elsner.* in Ep. ad *Rom.* XV. 30. ubi συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex *Thucyd.* II. p. 97. Item III. p. 219. tradidisse, id significare primo, *socium esse & adjutorem in belli certamine*; Tum, *adesse periclitanti in judicio*, docente *Biseto* ad *Aristoph.* Thesmoph. vs. 1070. Deinde in genere, *studiose & omni opera adjuvare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et *Isocr.* Orat. ad Philipp. p. 216. Ac *Porphyr.* de Abstin. L. IV. §. 13. Adderem *Joseph.* Antiq. XII. 1. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ὃς ἦν ἐπὶ τῆ βιβλιοθηκῶν τοῦ βασιλέως — συνηγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. *J. F. R.*

71. Συνουσίας] Varietas illa inter συν & ξυν nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum ξυν habet. In Edd. Luciani autem ita promiscue se obfert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita ξυνουσίαις *Herm.* c. 18. Sed συνουσίαις. ibid. c. 20. Conf. mox c. 6. ubi rursf. ξυνίλθετε & συνίλθετε. Non repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usus notata. Dicam tantum, in *Timone* intra 34. paragraphos octies σὺν, quinquies tantum ξὺν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis numquam ξυν, sed semper συν legi, ut in συλλέξοιμι, numquam inveni ξυλλεξ. forsan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero ξυλλέξοιμι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi *Solanus* id faciat. *J. F. R.*

73. Μετέωροι πάντες] Eos metaphorice quasi *in aëre suspensos* vocari, qui in magna versantur exspectatione, si non satis notum est, conferas mox *Icarom.* c. 3. f. ὡς ἐγὼ σοι μετέωρος ἦμι ὑπὸ τῶν λόγων. Ac *Demosth.* encom. c. 28. Καὶ δὴ ὁ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et *Alciphr.* 2. Ep. 4. p. 250. πάντα μετέωρα τῶν ἐκ βυλόμβρα ἰδεῖν Μενεκλέα, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρου. &c. adeasque Cl. *Bergl.* ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum addo

Long.

mus? reperite & vos pro ſua quisque parte aliquid. MERC. Equidem ad commune *Deorum* puto conſiderationem hujus rei referendam, convocata concione. JUN. Etiam mihi eadem quae huic probantur. MIN. Sed alia omnia mihi videntur pater, non perturbari caelum, *cenſeo*, nec manifeſtum fieri, te moveri hoc negotio; ſed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, derisus autem Damis de diſputatione diſcedat. MERC. Verum neque ignorabuntur iſta, Jupiter, cum contentio philoſophorum in publico ſit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, ſi non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes ſint omnium.

6. JUP. Ergo jam praeconium fac, & adſunto omnes. MERC. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis rebus concionem habebimus. JUP.

νᾶ, πράτ[ο]ιμεν ἄν; [l] συνευρίσκε γὰρ ἡ αὐτοῖ τὸ μέρος. EPM. Ἐγὼ μὲν ὅτι τὸ κοινὸν φημι δεῖν τὴν ὑπόσκεψιν [m] ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. HPA. Καὶμοὶ ταῦτα συνδοκεῖ, ἅπερ καὶ τούτῳ. ΑΘΗΝ. Ἀλλ' ἐμοὶ τἀναντία [n] δοκεῖ, ὦ πάτερ, [o] καὶ μὴ συνταράττειν τὸν οὐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναί σε θορυβούμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ [p] ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, [q] ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς [r] ἀπίοι ἐκ τῆς συνουσίας. EPM. Ἀλλ' ὅτε ἀγνοήσε[97] ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν φανερῷ ἐσομένης τῆς ἔριδος τοῖς φιλοσόφοις, καὶ σὺ δόξεις [s] τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων καὶ κοινῶν ἁπάσιν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες· ὀρθῶς γὰρ λέγεις. [t] EPM. Ἰδοὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί· μὴ μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἥκετε, περὶ μεγάλων ἐκκλησιάσομεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ψι-

l Συνδυρίσκε] Συνευρ. O. *m* Ἐπαναγαγεῖν] Ἐπανεπιγκεῖν O. idque *Solan.* in text. recipi jubet. *n* Δοκεῖ] Συνδοκεῖ male O. *o* Καὶ μὴ συντ.] Μὴ ξυντ. omiſſa καὶ, O. *p* Ἰδίᾳ] Omiſſum in O. *q* Ὁ] Non habet articulum O. *r* Ἀπίοι] Ἄπιεσιν O. & *Fl.* & marg. *Al.* *s* Τυραννικὸς] Κοιρανικὸς O. *t* EPM.] Ex O. huc inſerui nomen Mercurii, quod Edd. male ante ὀρθῶς collocabant.

97. Ἀλλ' ὅτε ἀγνοήσεται] Τὸ ἀγνοήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀγνοηθήσεται. σκοπὸς δὲ ὅτι τὸ ταῖς ἄρχουσι κατ' ἰδίαν τὶ πράττειν ἢ μὴ τοῖς ἀρχομένοις αὐτὸ κοινοῦσθαι, τυραννικὸν δοκεῖ. *V.*

Long. Paſt. 3. p. 100. (Ed. *Moll.*) καὶ τὸ Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκτὴν καλλαδεῖν. Idem etiam de navi in altum evecta. L. 2, p. 58. τὴν ναῦν εἰς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερεν. Item 2. 71. *Jungerm.* ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διεμίσησας, quod *Jungermannus* convertit, *naves in ancoris ſubrectas conſtituit.* Sed & de iis quae incerta pendent, recte dici, videmus ex *Plutarch.* Num. p. m. 60. f. μετεώρου τοῦ πολιτεύματος ὄντος. *Suſpenſa ſine imperio Republ.* Quod paullo aliter tamen intelligendum ap. *Herodian.* 2. 9. 3. πανδαιμονίου τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἁρπάσαι, nempe, *principatum ſuſpenſum ac direptui expoſitum.* Sed de *ſuſpenſo ſive incerto animo* aeque, ſi non rectius, quam *pendere ex alicujus ore*, (ut ibid. 2. 13. 8. converſum legimus) verteretur hoc ejusdem: Προσήκειν γὰρ τῷ τοῦ Σεβήρου γράτῳ, ἐπικαίρως ἂν φάσιν εἰς τὸ βασιλέα ἀποδείκνυσθαι, μετεώρου τῆς γνώμης ἔχοντες, κινδύνους αὐτοὺς πολλοὺς νόμῳ.

75. Ἐν σινῷ] Supra in *Hermot.* c. 63. συνελαύνεις εἰς σινόν. Mox infra, c. 30. εἰ τῷ σινῷ ἐχόμενος. *Alciphr.* I. Ep. 24. f. μὴ δὲ ἀπείδῃς ἀγαθοὺς γίγνεσθαι εἰς σινὸν τοῦ καφοῦ φθειρομένους. Ubi doctiſſ. *Bergl.* hoc Luciani quoque adfert. *J. F. R.*

78. Ἀνάγκη — ὀνόματα] Has duas voces delet Ox. Mſ. quae in vulgatis poſt ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἡμίτομα, & mox in iisdem impreſſis legitur δίξαιλα; valde arridet haec Mſ. O. ſcriptura, quam ideo in textum recepi. *M. du S.*

89. Ἐκπυπιγκεῖν] Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναγαγεῖν. *M. du S.*

1. Κοινούμενος] Conf. infra *Icarom.* c. 29. pr. *J. F. R.*

4. Ἄπιεν ὀρθῶς γὰρ λέγεις; EPM.] Scripturam quam exhibet Cod. Ox. expreſſimus, utpote vulgata praeſtantiorem, quae Mercurio haec verba tribuit. *M. du S.*

5. Συνέλθετε] Cum *J.* etiam haberet συνέλθ. *Solan.* notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti & mox ξυνκαλῶν. At cum videam eumdem Codicem ſic ſaepiſſime ξ. pro σ. exhibere, ambigo an opus ſit id ubique in variantt. notare cum lectoris faſtidio. Vid. de eo jam notata ad c. 4. hujus *Dial.* v. Συνουσίας. *J. F. R.*

19. Τὸν

ψιλὰ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἁπλοϊκὰ καὶ πεζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ὅτι τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν; ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς χρή, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς; ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιῶ; [a] Ἀποσεμνύναι φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὡς μᾶλλον συνέλθοιεν. ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ῥαψῳδῶν τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι· ὥστε διαφθερῶ τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως ἔσται παρ' αὐτῷ ὅτι τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλω γελῶμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν, καίτοι ὑποκρυπτόσης τὰ πολλὰ τῆς [b] ἀσαφείας, ὡς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, τῷ Ὁμή-

Ita nude, Mercuri; & simpliciter; & pedestri oratione praeconium facis, idque cum de maximis rebus *Deos* convoces? MERC. Quomodo igitur jubes, Jupiter? JUP. Quomodo jubeam? Gravitatem conciliandam ajo praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poëtica, ut magis conveniant. MERC. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad virgam canentium: at ego minime aptus sum ad poëticam: itaque corrupero praeconium, vel excedentes mensuram versus, vel deficientes consarcinans: & risus orietur ab illis propter imperitiam carminum. Video enim ipsum quoque Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam multa hic tegat vaticinii obscuritas, ut, qui audiunt, non multum habeant otii ad versus examinandos. JUP. Ergo Mercuri de Homeri car-

a Ἀποσεμν. φημὶ δεῖν] Ἀποσέμνυνε φημὶ O. omisso δεῖν. b Ἀσαφείας] Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλείας Edd. cett. omnes. μαντικῆς quoque omittunt *J. H.* &c. cum Codd. nonnullis: id vero est in P. edit. & Cod. O.

8. Ἁπλοϊκὰ] Ἁπλούστατα, * εὐτελῆ. *V.*
18. Ἐπὶ τῇ ἀμ.] † Γραι. ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ. *V.*

* Εὐτελῆ] Ἀτελῆ editum ante. Adscripserat *Solan.* Leg. εὐτελῆ pro V. ἀτελῆ.
† Γραι. Hic & in aliis multis locis in Exc. *G.* legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτέον potest. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio γραι sive cum ι supra. *M. du S.* At hoc in Mss. imperator. γράφεται notat. *J. F. R.*

19. Τὸν Ἀπόλλω] Hoc recte se habere, vid. ad c. 10. *J. F. R.*

20. Τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσφαλείας] Pro ἀσφαλείας lego ἀσαφείας, & verto: *quamvis obscuritas multa tegat.* Sic in *Gallo* χρησμοὺς ἀσαφεῖς dixit. c. 18. f. οὐ τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. *L. Bos.*

21. Μαντικῆς ἀσαφείας] Recte emendatum est a Parisiensi Editore, quod in Edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσαφείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μαντικῆς additur in P. In O. solum legitur. Vide 158. f. & 382. inf. cum *Menagii* not. *M. du S.*

Ibid. Τῆς — ἀσφαλείας] Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occultare ea possit vitia poëseos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ὑποκρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσαφείας, quod voluisse etiam doctissimum *Solanum*, ex interpretatione Opsopoei, ab eo interpolata, colligo. *J. M. G.*

Ibid. Ἀσφαλείας] Ἀσαφείας. F. G. Idem notarat etiam *La Croze.*

Ἀσφαλείας] Quod Cl. *Bos* monuit, id sic jam editum erat in *Paris.* Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patefiet in nova Edit. ejus Ellipseων, brevi forsan proditura. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν ἐπῶν] Τῶν μέτρων. *G.*

28. Θήλεια θεὸς] Τὸ νῦν hic deest, aut alia particula δίχρονον. F. G.

Ibid. Μήτε τις ὢν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce νόημα. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali Poëtæ, & qui paullo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι. *Th. M.*

Μήτε τις ὢν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Nihil mirum si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex *Homero* ab *Solano* indicato restituimus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensioni, non adeo intellectui satisfiebat. *J. F. R.*

Μήτε τις] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τόγε post θήλεια θεὸς, & ὅστις. *M. du S.*

30. Μηδ' αὐτῶν] *Homer.* Il. Υ. 7. *M. du S.*

34. Ὅσοι — Νόνυμοι] Mercurius jussu Jovis convocaturus concilium Deorum, inter alia quae jubet, & hoc ait,

— ἀλλ' εἰς Διὸς ἴλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δώουσθ' ἑκατόμβας;
Ὅσσοι τ' αὖ μίσαλοι, ἢ ὔψαλοι, ἢ μάλα πάγχυ
Νόνυμοι, βωμοῖσι θεῶν ἱερῶν κάθηνται.

Emen-

carminibus multa admiſce praeconio, ut ille nos convocabat, meminiſſe autem te credibile eſt. MERC. Non equidem omnino plane & expedite. Periculum tamen faciam.

— *Ne qua igitur mulier Dea, neve vir nullus,*
Neu quis de fluviis ipſis patris Oceani abſit!
Neu quae Nympharum, verum ad Jovis omnis adeſto
Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:
Qui medii, qui poſtremi, qui nomine nullo,
Ora ſupinati nidore ſedetis ad aras.

ξυγμαλί, ὡς ἐκεῖνος ἡμᾶς συνεκάλει, μεμνῆσθαι δέ σε εἰκός. EPM. Οὐ πάνυ μὲν οὕτω σαφῶς, ἀλλ' προχείρως, πειράσομαι δὲ ὅμως.

Μήτε τις ἦν θήλεια θεὸς, [c] τόγε μήτε τις ἄρσην,
Μηδ' αὐτῆς πολιῆς μενέτω τόσσος Ὠκεανοῖο,
Μηδέ [d] τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, [e] ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυθ' ἑκατόμβας
[f] Ὅσσοι τ' αὖ μέσαλοι, ἢ ὔφαλοι, ἢ μάλα πάγχυ
[g] Νώνυμνοι, βωμοῖσι πάρ' [h] κίονσι κάθησθε.

ΖΕΥΣ.

[c] Τόγε] Ex Homero ſupplevi. quod omiſſum in Edd. καὶ Edd. P. ſola pro eo ſubſtituerunt. [d] Τε] Γε O. [e] Ὅσσοι] Ὅ σοι Edd. male & O. [f] Ὅσσοι] Sic jam recte P. & B2. Cett. ὅσοι. [g] Νώνυμνοι] Reſtitui ex *Fl.* & *Homer.* Νώνυμοι enim vulgo Edd. & O. Μώνυμοι Schol. [h] Κίονσι] Κιόνσι O.

32. ‡ Ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες] Πρὸς τῇ λοιπῇ δυσκολίᾳ, μᾶλλον δὲ μανίᾳ τῇ περὶ τοὺς λογομάνους θεοὺς, καὶ Πρίαπόν τινα θεὸν οἶδεν Ἕλλησι μυθολογήσαντα. ὃν οἱ μὲν αὐτὸν τοῦτον εἶναι τὸν Διόνυσον, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τοῦτον λέγειν Πριάπου καλουμένου, ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲν υἱὸν, μητέρος δὲ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ Διώνης. Μυσσίας δὲ ὁ Πατταμεὺς ἐμοιχεύθησαν τὴν Πρίαπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν § καὶ ἐρίσαντα αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ ¶ μορφὴν αἰδοῦς ἔχοντος. εἶχε γὰρ φασιν γλῶσσαν μεγάλην & γαστέρα & αἰδοῦς λειχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῆς, ὅτι σκωπτόμενοι τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατὴρ γλώσσης & γαστέρος & μίξεως, ἄμεμπτον ἔχει τὸν βίον. V.

37. Πάγχυ νώνυμνοι] Ἄνευ ὕμνων. V. In altero Voſſiano ſic: Νώνυμοι] Γράφε νώνυμνοι. τουτέστιν ἄνευ ὕμνων.

‡ Ἀλλ' ἐς Διὸς] Hoc Scholium haud ſatis apte hic inſertum, noluimus tamen loco movere, quo Scholiaſtae ingenium magis innoteſcat; qui arrepta marium foeminarumque inter Deos mentione, notam quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorſus loco Lectori obtrudit. Vid. *Schol.* 43. ad Θ. *d.* *M. du S.*

§ Καὶ ἐρίσαντα] Melius in *Sch.* 43. ad Θ. *d.* legitur ἐ. *M. du S.*

¶ Μορφὴν] Nihil varietatis notatum invenio, mirorque *Solanum* hoc praeteriiſſe; credas enim, legendum μειλίον. Sed nihil eſt opus. *J. F. R.*

Emendatius Baſileenſis legit ὅσσοι in utroque loco. Cur vero ultimum verſum in voce Νώνυμοι claudicare dicat *Marcilius* pag. 131. edit. Amſt. non intelligo. Utique ſecunda in Νώνυμος producitur. *Hom.* Il. M. vſ. 70.

Νωνύμους ὀπλίσσας ἀπ' Ἀργείων ἰθαχήνων Ἀχαιούς.

Pro Νώνυμοι apud Lucianum in editione Florent. legitur νώνυμνοι. utrumque uſitatum. *J. F.*

36. Ὅσσοι τ' αὖ] *Hom.* Il. I. 228. & mox Νώνυμνοι Il. N. 227. *M. du S.*

38. Νώνυμνοι] Non dubitavi ſic dare ex *Fl.* & Homeri loco ab *Solano* citato. Item ex Il. Ε. 70. ubi plane idem verſus quem Cl. *Jenſ.* ex M. 70. citat, recurrit, nec tamen Νωνύμους, ſed νωνύμνους ſcribitur. Quin & M. 70. in Ed. optimae notae Ox. νωνύμνους ſimiliter legitur. Et quamvis Erudit. *Clarke* Νωνύμους ibi ediderit, fatetur tamen, alios νωνύμνους habere, aitque: „ Nulla ex analogia produci poteſt illud *v.* U„ trumne vero νωνύμνους, quomodo nonnulli edide„ runt, an νωνύμμους aeque ac νωνύμους pronuntiarint „ Iones, non liquet". Non tamen auſim repugnare *Jenſio* νωνύμους & νωνύμνους promiſcue inveniri, & prius etiam produci; nam in *Odyſſ.* priore modo ſcribitur A. 222. — Θεοὶ νώνυμνοι ὀπίσσω, in 3. Editt. antiqq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur ſic ſcriptum, ut Od. Ε. 182. Νώνυμνον ἐξ Ἰθάκης —. Item N. 239. Οὔτε νωνυμίς ἐστιν ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί, ſuſpicio remanet, etiam priori *Od.* loco conſona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepiſſe in Luciano quod tutius eſt, etſi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi poſſe. Sed ſentio nimis jam curioſum me fuiſſe in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde Lectorum plurimos capturos. *J. F. R.*

Ibid. Βωμοῖσι] Lege ὁ βωμοῖς πάρα κίονσι. *F. G.*

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκήρυκας σε, ἅτε συνθέσει γε ἤδη ὥστε παραλαμβάνειν κάθεζε αὐτούς, καὶ τιμὴν ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ, ἐν προεδρίᾳ μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα ὅτι τούτοις τοὺς ἀργυροῦς, εἶτα ἑξῆς, ὁπόσοι ἐλεφάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοῦς, ἢ [b] τοὺς λιθίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μέν, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν ὁμοίων τεχνιτῶν, προτετιμήσθων· οἱ συρφετώδεις δὲ οὗτοι καὶ ἄτεχνοι πόρρω που συνωσθέντες [c] καθεδοῦνται σιωπῇ, [d] ἀναπλησθέντες μόνον τῆς ἐκκλησίας. ΕΡΜ. Ἔσται ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὡς [e] προσήκει. ἀλλ' ἐκεῖνο ἤδη [f] πρόχειρον εἰδέναι, ἵν' τις αὐτῶν χρυσοῦς μὲν καὶ πολυτάλαντος [g] ἢ τὸ ὁλκήν, οὐκ ἀκριβὴς δὲ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ [h] τῶν χαλκῶν [i] τοῦ Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τοῦ Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λιθίνων καθεδεῖται;

7. JUP. Euge Mercuri. Optime functus es praeconio. Etenim jam concurrunt. Itaque exceptis sedilia praebe pro dignitate cuique, prout vel quantum ad materiam se habent vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum post illos argenteis, deinde juxta hos, qui sunt eburnei, tum aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phidiae sunt, aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut similium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnis expertes, porro *in angulum aliquem* contrusi silentio, concionis modo explendae causſa, assideant. MERC. Fient ista: sedebunt ut convenit. Verum illud non expeditum est scire, si quis illorum aureus quidem ille sit, & multorum talentorum pondere, sed idem non curiose elaboratus, sed plebejus omnino, & parum commensu sibi respondens, hic ne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis assidebit?

a Συνθέσει] Sic dedi ex O. P. & Schol. licet O. ξυνθέσει. Edd. συνίασι. b Καὶ] Non adgnoscit articulum O. c Καθεδοῦνται] Deest in O. d Ἀν——ς] Ἀν——αν O. e Προσήκει] Restitui ex O. Προσῆκεν Edd. f Πρόχειρον] Χείρον O. g Ἢ] Omittit O. h Τῶν] Bene sic Fl. H. V2. P. S. Γὰρ male J. i Τοῦ Μύρωνος] Τῷ Μυρ. O.

41. Συνίασι] Γράφοι συνθέσει. V.

47. Οἱ Φειδίου μέν] Οὗτοι ἀγαλματοποιικοὶ ἦσαν ἄριστοι V.

Βωμοῖσι] Recte quidem *Gujetus* vidit in vulgaribus Edd. deesse aliquid ad numerum. Jam vero quum pro νόμοις, habeamus νόμοισι, addito οἰ nihil est opus. *J. F. R.*

43. Ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ] Indicarat *Solan.* in marg. conferend. *Dial.* 1. T. I. Ibi autem, §. 2. legas: φύσεως —— ἔχων δικαίως. Sed illa verbi ἔχω structura satis est obvia. Vid. tamen *Tox.* c. 44. f. ὡς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι, ibique obiter notata; nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. *J. F. R.*

48. Εὐφράνορος] Miror hunc inter statuarios nominari, omittique hic Polycletum, qui paullo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a Jove haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Euphranoris inter alia celebrabatur *Juno*, cujus & noster meminit. Habet tamen etiam *Lactantius* inter statuarios L. II. 4. cum Polycleto & Phidia, p. m. 111. B. *M. du S.*

57. Τῶν χαλκῶν] Sola J. hic ῶν pro ῶν habet; sed vulgatam sequor. *M. du S.*

63. Πλουτίδιλλε —— Ἄμις.] Quid haec significent, docebit *Aristot.* Pol. IV. 157. 17. *M. du S.*

68. Χαρίεντες] Conf. infra c. 48. locaque ibi indicata. *J. F. R.*

71. Ἐλειφάντινοι] Jupiter Olympius, de quo ad Θωυ. c. 11. & Συγγρ. c. 51. De materia Colossorum eorum vide Ἀλ. c. 24. *M. du S.*

74. Μυῶν] Sic Mſ. O. vide Ἀλεξ. c. 24. ubi in impressis itidem peccatur; μυῶν enim utrobique habent omnes. *M. du S.*

Μυῶν ἀγέλας] Dedi hoc Mſ. ac *Solano*, ut μυῶν ἀγμὸν *murium greges*, pro μυῶν μυσκάρων, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἱμαρολιτεύομαι, quasi civitatis forma incolere, *muribus* quam *muscis* melius conveniat. Utrum autem infra *Gallo* c. 24. f. *muscarum grex* potior sit grege murium, quod Clariſſ. *Wesſel.* obſ. p. 51. voluit, ibi disquiremus. *J. F. R.*

75. Βωβῶς] Vide Ἰκαρ. c. 24. & *Strab.* X. p. 471. *M. du S.*

77. Ὁ Μὼμ] *Deus Lumus*, qui a Phrygiis praecipue co-

bit? an putandum, praeferendam esse ar-
tem? JUP. Sic quidem decebat: sed prae-
ferendum tamen est aurum. MERC. Au-
dio. Nempe ex divitiis atque censu jubes,
non ex nobilitate & *praestantia* illos a me
collocari. Venite ergo in primas sedes vos
aurei.

8. Videntur proinde, Jupiter, prima
sedilia occupaturi soli barbarici, Graecos
enim, quales sint, vides: venusti illi qui-
dem, & boni vultus, & ex arte figurati:
sed iidem lapidei aut aerei in universum
omnes; aut pretiosissimi quidem illorum
eburnei, pauxillum quantum auri refulgen-
tis habentes, ut colore illo & splendore in-
ducti tantum sint. Intus vero lignei sunt,
& totos murium greges, ibi remp. haben-
tes, tegunt. At illa Bendis, & Anubis
iste, & juxta illum Attis & Mithres, ex
auro solido toti, & graves & multi revera
pretii.

60 ὅτου, ἢ [k] προτιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν
τέχνην; ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲ ἔφης, ἀλλ' ὁ
χρυσὸς ὅμως προλιμητέος. ΕΡΜ. Μανθά-
νω, [l] ὅτι Πλατύνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ
Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων· ἥ-
65 κειν ἂν εἰς τὰ πρωτόθρονα ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ.

Ἔοικασι δ' ἔν, ὦ Ζεῦ, οἱ βάρβαροι
πρωτοθρονεῖν μόνοι, ὡς τοὺς γε Ἕλληνας ὁρᾷς
ὁποῖοί εἰσι, χαρίεντες μέν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ
τὴν τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθοι δὲ, ἢ
70 χαλκοῖ ὅμως ἅπαντες, ἢ οἵγε πολυτελέ-
στατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τῷ
χρυσῷ [m] ὑπαργύρους ἔχοντες, ὡς ὑπαπε-
χρῶσθαι καὶ [n] ἐπηυγάσθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον
ξύλινοι, καὶ ἔστι [o] μυῶν ἀγέλας ὅλας
75 ξενοπαλιλευομένας σκέποντες. ἡ Βενδὶς δὲ αὕ-
τη, καὶ ὁ [p] Ἄνουβις ἐκεινοσὶ, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ
[p] Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ [p] ὁ Μὴν [q] ὅλοι
ὁλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ [r] πολύτιμοι ὡς
ἀληθῶς.

ΠΟΣ.

k Προτιμητέαν] Προτιμοτέραν marg. *A*1. & O. qui mox εἶναι omittit. *l* Ὅτι] Non comparet in *Fl.* *m* Ἐπαργύρους] Ἀπαργύρους O. manu recentiore. *n* Ἐπηυγάσθαι] Ἐπιλαγάζεσθαι male O. Ἐπηλαγάζεσθαι *Coll.* *o* Μυῶν] Sic O. *Muiῶν* Edd. *Μυῶν* male *F.* *p* Ὁ Μὴν] Sic restitutum ex O. & *Fl.* Nam καὶ μὴν Edd. cett. male. Μὴν ὁ ὦλ. P. *q* Ὅλοι] Ὅσοι *Fl.* Ὅλοι cett. & P. *r* Πολύτιμοι] Ex *Fl.* sic dedi, cum πολυτίμητοι esset in Edd. cett.

60. Προτιμητέαν] Γράφε ἀποτιμοτέραν. *V.*

63. Πλατύνδην] Ἀριστίνδην, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκλογήν. Πλατύνδην δὲ ἀντὶ τοῦ πλουσίως. *V.*

73. Ἐπηλαγάζεσθαι] Ἠλύγη ἡ στοτία. *V.*

75. Ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη] Ἡ μὲ Βενδὶς Θρακία θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγιοι Ἑρμανοβίσκον φασίν. ✱ Ὁ Μίθρην Περσικός. Ὁ Μὴν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μίθρης, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Ἡφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἔστι δὲ οἱ βάρβαροι πλούτῳ † ἐκόμων, πλείστας δὲ πολυτελῶς τοὺς ἑαυτῶν θεοὺς κοσμοποιοῦσιν. Τὸν Ἄττιν δὲ Φρύγες σέβον-

✱ Ὁ Μιθρὴν] Μιθρὴς, & sine artic. Edita. Correxit *Solan.* adscripsitque: Exc. *G.* ὁ Μιθρὴν, Περσικὸς. ὁ Μὴν Φρύγιος. ὁ δὲ Μιθρὴς. V. etiam, nisi quod ὁ μὲν Μιθρὴν ultimo loco habet. *M. du S.*

† Ἐκόμων] Ἐκόμων ante editum male.

τας, † αὐτὸν ὄντα τοῦ Διονύσου. φασὶ δὲ αὐτὸν ‡ Θηλυθρίαν ὑπὸ Τέως τοῦ Πανὸς διὰ μητρὸς ἴφ' ἑαυτοῦ γενόμενον αὐτῆς ἐπάρξαι. Ἔνιοι δὲ § γνήσιον υἱὸν αὐτῆς ὄντα δι' ἐκείνην παθεῖν αὐτόν φασι. ‖ τούτῳ ἱερατικῶς λειτουργοῦντες ἐκτεμνόμενοι πρόσωπα τὰ γυναικεῖα ἄρθρα ἐκτείνουσιν ὕπνοι. Διὸ τούτοις ἐν τῷ παίζειν τοῦτο κατὰ πάντων ἐπιτρέχειν, ὡς τῷ Ἄττιδι ἐκτεμνομένοις, ἐμπροσθίοις δὲ, ἢ κεκαυθμένοις, καθ' ὅτι ἐν αὐτοῖς Ἄττις τοιοῦτος ἐκμορφοῦται τοῦ ¶ μύστου ἐξεταζομένου. *V.*

77. Ὁ Μίθρης] Ὁ Μίθρης ἐστὶ παρὰ Πέρσαις ὁ ἥλιος. *V.*

† Τούτῳ ἱερατικῶς] Τοῦτο δὲ ἐκείνῳ. G.

§ Εἰ γνησ.] Sic C. pro quo εἶναι λέγουσι erat in editis. In V. autem εἶναι δοκοῦσι. *M. du S.*

¶ Μύστου] Sic etiam C.

colebatur. Vide v. 42. Ejus effigiem in nummis exhibet *Spanh.* p. 193. quem vide. Sic autem scribitur in O. & *Fl.* Ed. In reliquis Μὴν. Nisi quod in P. Μὴν ὁ ἀλ— scribitur, prave. *M. du S.*

78. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.] Cum non satis diserte notasset *Solanus* quid *Fl.* hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τοῦτο Ἑρμῆ δίκαιον. Ex ea igitur lubens adripui illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non enim idem esse πολυτίμητοι, quod honorem cultu exhibendum signif. cum alterum de eo quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen ejusdem *Fl.* mutationes adsumere non sum ausus, quod omis-

[a] ΠΟΣ. [b] Καὶ πῶς τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, τὸ κυνοπρόσωπον τοῦτον προκαθίζειν μὲ τὸν Αἰγύπτιον, κἀγὼ ταῦτα Ποσειδῶν ὢν τυγχάνω; ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μέν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκεῖον ὁ Λύσιππος καὶ [c] πλουτοῦντα ἐποίησεν, οὐκ ἔχοντων τότε Κορινθίων χρυσόν. ὅτῳ δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρὴ παρεσκευασμένον, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν εἴ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῆν ἔχων [d] προλιμήσεταί σου.

9. NEPT. Et ubi hoc juſtum eſt, Mercuri, hunc canino vultu praeditum ante me ſedere Aegyptium, idque cum ego Neptunus ſim? MERC. Sic eſt. Verum te, quaſſator telluris, aereum Lyſippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore aurum Corinthiis: at hic totis metallis ditior eſt. Ferre itaque oportet, te ſubmoveri, nec indignari ſi quis tantum ex auro roſtrum habens tibi praeferetur.

ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, κἀμὲ λαβὼν ἐν τοῖς προεδρίοις που κάθιζε· χρυσῆ γάρ εἰμι. ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, κἀμὲ ὁρᾶν, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν ἑτῶν Πραξιτέλους, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης. ΑΦΡ.

10. VEN. Ergo me etiam in primis alicubi colloca ſubſelliis: etenim aurea ſum. MERC. Non quantum ego quoque videre, Venus, poſſum. Sed ſi non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico arbitror, exciſa, deinde cum ita Praxiteli videretur, Venus facta, & tradita es Cnidiis. VEN.

a ΠΟΣ.] Vid. not. b Καὶ πῶς] Haec deeſſe in O. & P. notat *Solan.* Non ſatis diſtincte tamen, ante utrumque in utroque. Quod tamen ſuſpicor, quia & in *Fl.* abeſſe video. c Πλουτοῦντα] Πάντα O. d Προλιμήσεται] Προτιτίμηται O.

81. Κυνοπρόσωπον] Ἀνοῦν. *V.*

91. Χρυσῆ γάρ εἰμι] Χρυσῆν ἔλεγεν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, * ἀντὶ τοῦ καλήν. αὕτη δὲ ἦλθε παρακαθίσαι, ὅτου οὐ τοῦ ὀνόματος. *V.*

93. Πάνυ λημῶ] Λημὸν δέ ἐστιν ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι ῥύπος. *V.*

94. Πεντέληθεν] Ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δέ ἐστι λίθου πωλικοῦ Ἀθηναίοις εἰς ἀγάλματα πεπειραμένου. *V.*

95. Πραξιτέλους] Οὕτως ἀγαλματοποιὸς ἦκουσε, ὅτις καλλιτεύσας τὸ ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης ἄγαλμα. *V.*

* Ἀντί] Τυτίζει pro ἀντὶ τοῦ, ediderat *Cler.* Sed cum ἀντὶ τοῦ eſſet in V. ἀντὶ τοῦ inde fecit *Solan.* merito quidem, licet τὸν ad praecedentia relatum exculari queat. J.F.R.

ſionem prae ſe ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Noſtro eſt cum aliis familiaris. Vid. *de Salt.* c. 2. m. *Alex.* c. 61. *Lexiph.* c. 22. *Amor.* c. 48. Ac *Bergl.* ad *Alciphr.* I. 30. f. Sic in aliis adject. *Long. Paſt.* III. p. 111. ὁ δὲ ἠγνόει ὡς μαχητέον τῷ Χλόῃ. J.F.R.

80. Ποῦ] Lege πῶς. In O. deeſt. *M.du S.*

91. Χρυσῆ] *Homero* nempe paſſim. *M.du S.*

94. Πεντέληθεν] Πεντέλη locus in Attica. F.G.

Πεντέληθεν] Vide notam ad Ἐρωτ. c. 13. ubi aliter traditur. *M.du S.*

95. Δόξαν ἑτῶν Πραξιτέλους] Tale eſt Horatianum illud: *Cum faber incertus ſcamnum faceretne Priapum, maluit eſſe Deum.* &c. F.G.

1. Καὶ δὴ καί] Etſi poſterius καὶ, quod *Fl.* omiſit, abeſſe poteſt, minime tamen eam ſequor; quia ſic ſolet Noſtro aliisque duplicari. Vid. *Alex.* c. 24. v. 21. Ibid. c. 28. pr. *Imag.* c. 6. f. &c. J.F.R.

Ibid. Τὸν Ἀπόλλω] Quod *Soulius*, ſive *Solanus* noſter operae duxit notare conſenſum in Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, monet, id jam dictum recte ſe habere, ad *Jov. Conf.* c. 8. Et hoc *Jov. Trag.* c. 6. eodem modo legebatur. Et ſic *Diod. Sic.* quoque τὸν Ἀπόλλω. L. 2. c. 47. atque alibi. J.F.R.

Ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον] Dives dicitur Il. I. 404. ſed nullibi, quod praefiſcine dixerim, apud *Hom.* πολύχρυσος, quod apud *Heſiodum* epithetum eſt Veneris paſſim, ut Ἔργ. 519. *M.du S.*

3. Ἐν τοῖς ζωγίταις] Cum mox τῷ θητικῷ, tum πενταμεδίμνοις & ἱππάσι etiam mentio injiciatur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis cenſum, ad quem reſpicitur: faciemus hoc *Plutarchi* verbis, Solone p. 160. *H. Steph.* Τοὺς οὖν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὑγροῖς (oleo, arbitror) μέτρα πεντακόσια (quingenas ſ. quingentas de unoquoque genere) πωλοῦντας, πρώτους ἔταξε, καὶ πενταμεδίμνους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἑκατὸν μέτρα ποιοῦντας τριακόσια (trecenas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τούτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλει. ζευγῖται δὲ οἱ τὸ τρίτον τιμήματος ἀπομετροῦντες, ὃς μέτρον ἐν ἑκατέροις τριακόσια (utriusque generis ſimul ſumti trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο θῆτες, οἷς οὐδεμίαν ἄρχειν ἔδωκεν ἀρχήν, ἀλλὰ τοῦ συνεκκλησιάζειν μόνον

VEN. At ego fide dignum tibi teſtem Homerum adducam, qui hinc inde ſuis in carminibus auream me Venerem eſſe dicit. MERC. Nimirum idem etiam Apollinem multi eſſe auri dicit ac divitem. Sed jam videbis illum quoque ſedentem inter jugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis lyrae a ſacrilegis ſpoliatum: itaque contenta eſto, quod non omnino in capite cenſis fers ſuffragium.

11. COL. Mecum vero certare quis auſit, qui & Sol ſim, & tanta magnitudine? Niſi enim portentoſe magnum & menſuram omnem ſupergreſſum exſtruere me voluiſſent Rhodii, de aequali impenſa ſexdecim aureos facere Deos poterant: hac itaque proportionis regula majoris ego pretii

Καὶ μὴν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τὰ ῥαψῳδίαν χρυσῆν με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα. ΕΡΜ. Καὶ γὰρ [e] καὶ ὁ [f] Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὄψει καθήμενον ἐν τοῖς [g] ζευγίταις τὸν καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπὸ τῶν [h] λῃστῶν, καὶ τοὺς [h] κόλλοπας τῆς [i] κιθάρας περισεσυληκότα, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ ψηφῳ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δέ τις ἂν ἐρίσαι [k] τολμήσειεν, ἡλίῳ τε ὄντι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ [l] δ' ὃν μὴ σφᾶς, μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαί με ἠξίωσαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἑκκαίδεκα χρυσοῦς θεοὺς ἐπεποίηντο [m] ἂν· ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερον ἂν νομίζοιμην, καὶ πρόσ-

ες ιν

e Καὶ] Abeſt a *Fl.* f Ἀπόλλω] Nihil mut. Edd. & O. g Ἐν τοῖς ζευγίταις πω καθ.] Quinque haec verba omiſſa in *Fl.* h Κόλλοπας] Sic Edd. excepta *Fl.* quae κόλπας. Sed O. σκόλοπας. i Περισεσυληκότα] Ἀπεστερ. O. k Τολμήσειεν] Τολμῶσαι *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. l Δ' ὃν] Γοῦν O. m Ἂν] Inſerui ex O. Deerat in Edd.

5. Τοὺς † κόλλοπας] Οὓς κολλάβους φασίν. εἰσὶ δὲ οἱ πάνυ ἁλισκόμενοι, οἷς ἀποκτείνουσι καὶ τοὺς κυβεύοντας. *V.* (ἐπιτιθέναι καὶ χαράσσειν. C.)

6. Ἐν τῷ θητικῷ] Θῆτες ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων οἱ πάντων πενεστάτοι, ἀπὸ τοῦ θητεύειν, ὅ ἐστι μισθῷ δουλεύειν, τριφόρμιοι. ὁ τῷ θητικῷ ἂν ἐκκλησιάζειν λέγει ἀντὶ τοῦ ὁ τῷ πενιχρῷ τάγματι. *V.*

12. Ἴσου τελέσματος] Δαπανήματος. *V.*

† Κόλλοπας] Κόλλαβας Edita male. Et proxime τὸν pro ὃν. Utrumque emendavis *M. du S.*

διαζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *claſſicos* vel *primi cenſus* homines vocari poſſe πεντακοσιομεδιμναίους, *equeſtrem* Atticorum cenſum eſſe τῶν ἱππάδων, ζευγίτας ſ. *jugarios* dictos, quod duo juncti unum equum publicum alerent, θῆτας denique cum *capite cenſis* Romanorum comparari utcunque poſſe. *J.M.G.*

5. Κόλλοπας] De hoc vide ad Συγγρ. c. 23. *M. du S.*

Κόλλοπας] Remittitit *Solan.* ad *Deor. Dial.* VII. c. ult. Sed ibi ex Codd. κολλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide ſis, quae ſagaciſſimus *Hemſterh.* ibi eſt commentatus. *J.F.R.*

6. Τῷ θητικῷ] Θητικὸν infimae claſſis locus apud Athenienſes. Nam totam civitatem in quatuor claſſes Solon diviſerat in πεντακοσιομεδίμνους, ἱππάδας, ζευγίτας & θητικούς. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad Equit. tres tantum facit ordines. *J.B.*

8. ΚΟΛΟΣΣΟΣ] In *J.* & *Fl.* non hoc modo nomen, ſed & pleraque interlocutorum integra ſcribuntur; adſcripſit *Solan.* conferend. *Quom. Hiſt.* c. 23. Ibi Coloſſi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. *J.F.R.*

10. Εἰ δ' ὃν ὑπερφυᾶ] Sententia poſtulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γοῦν. Certe in interpretando hoc ſum ſecutus. *J.M.G.*

12. Τελίσματος] Primo trecenta Talenta ex Demetrii apparatu ſive machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita ſunt. *Plin.* XXXIV. 7. neque ſufficiente hac ſumma collata eſt praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. *M. du S.*

13. Ἐπεποίηντο ἄν] De meo non inſeruiſſem illud ἄν, quia tam brevi intervallo iterum ἄν habemus. Verum quia *Soulius* noſter id fecit, & ſenſus potius quam euphoniae ratio habenda; obſecundavi. Magis enim jam aperte declaratur, Rhodios non revera ſedecim aureos Deos inde feciſſe; ſed, ſi voluiſſent, facere potuiſſe. Ceterum de praeterito paſſivo poteſtate activa uſurpato dictum abunde ſupra. Conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 35. vſ. 50. Et notam Cl. *Jenſii* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. ubi licet πεπραγμένα fruſtra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non ſemel indicavimus. *J.F.R.*

Ibid. Ἂν] Ex Mſ. Ox. ante ὤστε. *M. du S.*

ἐστιν ἡ τέχνη, καὶ τὸ ἐργασίας [a] τὸ ἀκριβὲς ἐν μεγέθει τοσούτῳ. ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ [b] τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, [c] καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρεῖναι καὶ τοῦτον [d] ἐλέγξοντα τὴν τῶν ἄλλων [e] μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν ἀλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προλιμητέον εἶ τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δέοι ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθέζοιο, τὴν Πύνακα ὅλην θατέρᾳ τῶν πυγῶν ὑπιλαδών; ὥστ' ἄμεινον ποιήσεις ὀρθοστάδην ἐκκλησιάζων, ὑπικεκυφὼς τῷ συνεδρίῳ.

judicer. Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium. MERC. Quid agendum, Jupiter? difficile enim mihi judicatu hoc quoque: si enim ad materiam respiciam, aeneus est; sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra primum pariter censum & equestrem fuerit. JUP. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui reliquorum arguat parvitatem, & consessum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus es aureis; quomodo tandem sedem primam occupabis; nisi debeant surgere omnes, uti solus assideas, qui totam Pnycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, si erectus stes in concione, capite versus consessum inclinato.

12. MERC.

a Τὸ ἀκριβὲς] Τ' ἀκρ. O. b Τοὺς] Sine articulo O. c Καὶ τὴν ἱππάδα] Non habet *Fl.* nec O. d Ἐλέγξοντα *Fl.* e Μικρότητα] Σμικρότητα O.

20. Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους] Εἰς τέσσαρα * διήρητο τάγματα πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεντακοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ πλούσιοι. εἰς ἱππεῖς, ἧττον πλουσίους. εἰς ζευγίτας, ἔτι ἧττονας. εἰς θήτας, τοὺς πένητας. εἰπὼν οὖν ἀνωτέρω τὴν Ἀφροδίτην ὡς πενιχρὰν εἰς τὸ θητικὸν τελεῖν, εἰς πεντακοσιομεδίμνους εἶπε τοῦτον ὡς πλούσιον. *V.*

Ἕν τινι· ὑπὲρ πεντακοσιομεδίμνους τὸν ἔπαινον ἂν εἴη] Ἤτοι τὴν ὑπόσασιν, τὴν οὐσίαν, τὸ τίμημα. εἰς † πέντε γὰρ τὰ πόλεως τῶν Ἀθηναίων συστήματα διηρημένης, τὸ πρῶτον ἦσαν οἱ πεντακοσιομέδιμνοι. *G.*

27. Τὴν πύκνα] Πυκνὴ λέγεται ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι τοὺς συνερχομένους εἰς αὐτήν. *V.*

* Διήρητο] Male διηρῆτο Ed. *Cler.*

† Πέντε] Corrupte haud dubie. *M. du S.*

16. Τί ὦ Ζεῦ] Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi προεδρίαν inter Deos vult vindicare, Consulit de hac re Mercurius Jovem: τί ὦ Ζεῦ χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ εἰς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν. εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. Hic locus imperitissime vertitur: *Quid facto opus Jupiter? Nam hoc judicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam.* Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impensas, quas consumsere in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paullo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur χρυσῆ, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem ἐν τοῖς ζευγίταις καθήμενον, inter zygitas sedentem, hoc est tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, μὴ πάνυ ἐν θητικῇ ἐκκλησιάζουσα, si non inter imi subsellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Athenienſi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat τῶν ζευγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θητῶν. Θῆτες ad nullum magistratum poterant adspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii & capite censi.* Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat si sumtus sint respiciendi in Colossum impensi, super πεντακοσιομεδίμνους ἐν τῇ ἱππάδι ἂν εἴη, hoc est, eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. Πεντακοσιομεδίμνοι erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. καὶ τὴν ἱππάδα sc. τελοῦντες, hoc est quod tributum equestrem penderent, hoc est equitem cogerentur alere in usum reipublicae. quorum facultates erant modii trecenti, tribu-

12. MERC. En tibi aliud, solutu difficile & ipsum. Aerei enim sunt ambo, & artificii ejusdem, Lysippi opus uterque, & quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Jovis; hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem sedem occupabit? contendunt enim ut vides. JUP. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit concionem habere. Itaque nunc promiscue sedeant, ubi quisque voluerit: in posterum concio de his dabitur: atque ego tum constituam, quis ordo in illis sit servandus.

13. MERC. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, communia ista & quotidiana clamantes, *viscerationes*, *ubi nectar*

ΕΡΜ. Ἰδὺ πάλιν ἄλλο δύσλυτον ϗ τοῦτο. χαλκὼ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἐστὸν, ϗ τέχνης τᾶς αὐτᾶς, Λυσίππυ ἑκάτερον τὸ ἔργον; ϗ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένω, [f] ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος ἔτοσὶ, ϗ Ἡρακλῆς. πότερος οὖν αὐτῶν [g] προκαθεδεῖται; φιλονεικεῦσι γὰρ ὡς ὁρᾷς. ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον ἐκκλησιάζειν· ὥστε νῦν μὲν ἀναμίξ [h] καθιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ, [i] εἰσαῦθις [k] δὲ διαδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλησία· κἀγὼ εἴσομαι τότε, [l] ἥν τινα χρὴ ποιήσασθαι τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ ϗ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, [m] ἀγνομὰς, [n] ὦ τὸ κέλας, ϗ ἡ ἀμ-

[f] Ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς] Διὸς παῖδε omissis ceteris O. [g] Προκαθεδεῖται] Προκαθίζοι *Fl.* item marg. *A1.* Vulgatae favet P. [h] Καθιζόντων] Καθιζέτωσαν *Fl.* [i] Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. P. [k] Δὲ] Abest a *Fl.* adest in aliis. & P. [l] Χρὴ] Deest in O. [m] Ἀγνομὰς] Bis O. [n] Ὦ τὸ κέλας] Et haec bis habet O. Item bis ὦ αἱ ἐκατόμβαι; nisi quod male πολλαὶ priore loco pro ὦ dederit.

44. Ἀλλ' Ἡράκλεις] Εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι ὅταν κακοῖς ὦσιν ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλέα ὡς ἀλεξίκακον. εὐμόρφως δὲ ὁ Λουκιανὸς ‡ τὸν Δία ἐποίησεν ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρακλέα, πυρὰ τῶν θεῶν ἐνοχλούμενον. *V.*

‡ Τὸν Δία] Atqui non Jupiter haec, sed Mercurius loquitur. *M. du S.*

butum semi-talentum. Hi erant secundae classis cives. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide Lucianus transtulit ad Deos. Vide *Pollux.* VIII, 10. *Plutarch.* in vita Solonis, & Aristidis, & *Meursium* in Solone Aristotelis sententiam refellentem. *J.G.G.*

19. Ἀφ' ἑκάστου ταλάντου] Conf. supra *Asin.* c. 53. λὰξ χιλίους πεπαιμένη. *Aristoph.* Nub. 766. ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπαντες. Sed propius accedit, imo plane respondet hoc *Demosthenis*, quod *Steph.* adfert, licet haud indicato loco, qui est *De Coron.* in Decreto Chersonens. p. 326. A. Ed. *Hervag.* εἰσφανοῦσι — εἰσφάνη λὰξ τριάκοντα ἰδιώτας. *J.F.R.*

20. Ὑπὲρ τοὺς] Quum id a *Bened.* conversum esset, *plures* quam quingentos modios, *Gujetus* adscripserat, vertendum *supra*. *J.F.R.*

Ibid. Πεντακ. — ἀν εἰς] Absurdissima sunt, aut inversa, quae in vulgatis post πεντακ.— leguntur ϗ τὸν ἑκατόν, nam prius esse posteriore majus, quis ignorat? Cod. Ox. & Ed. *Fl.* silente collatione P. omittunt, quod & ego secutus sum. *M. du S.*

21. Καὶ τὸν ἑκατόν] Delerat haec verba *Solanus* in *Juntina*, quod non exstarent in O. nec *Fl.* Et certe glossam sapiunt; quia tamen suspicio est ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omissione nihil praeterea notatum invenio) & quia Cl. *Gesn.* in versione retinuit, nolui omittere. *J.F.R.*

39. Καθιζόντων] Quod *Fl.* exhibet, frustra est; Et καθιζέσθωσαν saltem scribendum fuisset. Atticam vero imperativi formam esse καθιζόντων pro καθιζέτωσαν, vidimus non semel. Conf. T. I. *Zeux.* c. 5. & Notam 6. ἐπαινούντων pro ἐπαινέτωσαν. Adde *Alciphr.* 2. 1. f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲ χαιρόντων. Sic III. 30. f. Φθονούντων δὲ οἱ πορνοὶ, ibid. p. 394. ποιούντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθιζόντων malint, quia καθίζω est *colloco*, καθίζομαι *sedeo*. Sed nihil opus esse, credo. Nam & sic *Long. Past.* 2. §3. Φιλητᾶς καθίσας ὄρθιος. *Philetas sedens erectus*, quod cum exponi possit, *collocans se erectum*, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & sic *Homer.* Il. Γ. 426. Ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη. *Ibi sedebat Helena*, & alibi passim. *J.F.R.*

46. Διανομὰς] Subaudi ποῖαι ὦ Ζεῦ. F.G.

Διανομὰς] Populi Romani tumultuantis sub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. *M. du S.*

Ibid. Ποῦ τὸ κέκραγ] Non displicet scriptura Cod. O. Ποῦ τὸ κέκραγ, ποῦ τὸ κέκραγ — ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; Festinantibus enim, & perturbatis ejusmodi repetitiones esse proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen si lubet, *Aristoph.* Plut. 114. οἴμοι φῶς οἴμοι, ibique *Spanhem.* Item vs. 643. ταχίως, ταχίως.

ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἑκατόμβαι; κοιναὶ τὰς θυσίας. ΖΕΥΣ. [a] Καλασιόπησον αὐτούς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτι ἕνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες. ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ‡ Ἑλλήνων [b] συνιᾶσιν. ἐγὼ δὲ οὐ [c] πολύγλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξὶ, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ ἀθορυβήτους σιωπᾶν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

[d] ΕΡΜ. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγένηνταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημογορεῖν· ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπουσι, θελημόνιες ὄ, τι καὶ ἐρεῖς. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶσθα ὅπως θαῤῥαλέος ἀεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν; ΕΡΜ. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος. καὶ μάλιστα [e] ὁπόταν [f] ἠπείλεις ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων ‡ γῆν καὶ ‡ θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, ‡ σειρὰν ἐκείνην

& *ambrosia defecit: ubi hecatombae? communes victimas!* JUP. Silentium illis impera, Mercuri, ut audiant, cujus rei causſa huc collecti ſint, nugis hiſce omiſſis. MERC. Non omnes, Jupiter, Graece intelligunt. Ego autem non ita multarum peritus linguarum ſum, ut concionari poſſim, quae etiam Scythae, Perſae, Thraces, & Celtae intelligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu ſilentium poſcere. JUP. Sic facito.

14. MERC. Euge magis muti tibi facti ſunt, quam Sophiſtae. Itaque jam concionis habendae tempus eſt. Vides, olim te adſpiciunt, quid dicturus ſis, expectantes. JUP. Sed quid mihi uſu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Noſti, quam audax ſemper, & magniloquus fuerim in concionibus. MERC. Novi, & metuebam, ſi quando audirem te concionantem: praeſertim cum minareris, te de fundamentis ſuis extracturum terram & mare cum Diis, demiſſa illa ca-

[a] Καταστιόπησον] Καταστίγησον O. P. [b] Συνιᾶσιν] Φωνὴν ξυν. O. [c] Πολύγλωσσος] Πολύγλωττος O. [d] ΕΡΜ. Εὖγε] Εὖγε ΕΡΜ. *Fl.* [e] Ὁπόταν] Ὅτι O. P. Nil mut. *Fl.* [f] Ἠπείλεις] Ἀπειλοίης O. P. Ἠπείλεις *Fl.* Ἠπείλης Edd. cett.

51. Ὦ Ζεῦ τὴν Ἑλλήνων συνιάσιν] Ἀντὶ τοῦ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν. *V.*

χως. nec non vſ. 348. Sic ap. LXX. *Exod.* I. 7. Καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. *J.F.R.*

47. Καινὰς τὰς θυσίας] Subintellige τοῦδε ἕνεκα Ζεῦ, ποιώμεν. *F.G.*

51. Ἑλλήνων ξυνιᾶσιν] Quod φωνὴν inſerat O. gloſſa eſt. Poteſt enim ſatis per ellipſin intelligi, ut λὴν μιᾶς (ſcil. φωνῆς) in *Euang. Luc.* XIV. 18. monente *L. Bos* de Ellipſi. *J.F.R.*

58. Σοφιστῶν] Corrupta haud dubie haec ſcriptura; quis enim unquam fando audiit *mutos Sophiſtas?* Tritum in ea re proverbium poſtulat ἰχθύων, ut Ἀλ. c. 1. & Ἀπαιδ. c. 16. Sed nimis abhorret ſcriptura. Manuſcriptorum opem expecto, in quibus nihil adhuc ſubſidii. Silent enim Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen alicubi me legere *Sophiſtas* dici Pythagoraeos; quo & hic reſpici volunt. Vide Ἀλ. cap. 4. *M.du S.*

Ibid. Ἀφωνότεροι — τῶν σοφιστῶν] Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed jocum eſſe a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophiſtarum in tranſitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat; dum enim Jovem ubivis traducit, quidni & falſo hoc ſcommate eum rurſus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. *Eman. Theſaur.* ideam argutae dictionis. *J.F.R.*

65. Ὅτι ἠπείλεις] Ita Ed. *Fl.* In Mſ. Ox. & P. ὅτι ἀπειλοιης. In reliquis ὁπόταν ἠπείλης. *M.du S.*

Ibid. Ἠπείλης] Ἠπείλεις. *F.G.*

Ἠπείλης ἀνασπ.] *Homer.* Il. Θ. 18. *M.du S.*

Ἠπείλης] Noli tamen credere etiam ἠπείλης ex *Homeri* loco probari. Vulgatum ἠπείλεις, quod Edd. obſedit, non effugit *Solani* diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam *Gujeti* emendationem vidiſſem. Quod autem ait eam etiam ὅτι pro ὁπόταν habere, fallitur; nam ὁπόταν etiam exhibet cum cett. Sed error calami eſt in ejus nota, inde natus, quod in collat. in marg. *J.* inſtituta tantum ſignarit ὁ. ἠπείλεις *Fl.* Vulgatam enim plane falſam patebit attendenti, quum ſubjunctivus augmentum in hoc tempore non admittat; ſed ἀπειλῇς dicendum fuiſſet; Florent. vero lectionem probam eſſe, teſtimoniis nihil indiget, alioqui adferrem *Hom.* Il. O. 179. Ἠπείλει κἀπεῖπεν &c. Forſan tamen optativi forma uſus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae ſe ferunt;

tena aurea. JUP. Aſt jam, fili, neſcio utrum a magnitudine inſtantium malorum, an a multitudine praeſentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio eſt) perturbatus ſum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium eſt abſurdiſſimum, oblitus ſum prooemii totius orationis, quod paraveram, ut ſpecioſiſſimo apud illos principio uterer. MERC. Corrupiſti, Jupiter, omnia. At illi ſuſpectum habent ſilentium, & aliquod ingens malum ſe audituros exſpectant, in quo tu cunctaris. JUP. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium apud illos rurſus cantem? MERC. Quod igitur? JUP.

Huc omnes patri auſcultate Diique Deaeque!

MERC. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantaſti. Verum, ſi videtur, car-

χρυσῆν καθείς. ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ἐπὶ μεγέθει τῶν ὀφειλομένων δεινῶν, εἴτε καὶ ἐπὶ πλήθει τῶν παρόντων (πολυθεωτάτη γάρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) ἐταράχθην τὴν γνώμην, καὶ ἐπτόημαι, καὶ ἡ γλῶττά μοι [g] πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀποπώτατον ἁπάντων, ὑπελέλησμαι τὸ προοίμιον [h] ἁπάντων τῶν [i] λόγων, ὃ παρεσκευασάμην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γένοιτο πρὸς αὐτούς. ΕΡΜ. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύουσι τιὼ σιωπὴν, [k] καί τι ὑπέρμεγα κακὸν [l] ἀκούσεσθαι προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ διαμέλλεις. ΖΕΥΣ. Βούλει γῆν, [m] ὦ Ἑρμῆ, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο προοίμιον ἀναῤῥαψῳδήσω πρὸς αὐτούς; ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΖΕΥΣ.

Κέκλυτέ [n] μευ πάντες [o] τε θεοὶ, πᾶσαι τε θέαιναι.

ΕΡΜ. Ἄπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς [p] πεπαρῴδηταί σοι τὰ πρῶτα. πλὴν, εἰ δο-

[g] Πεπεδημένη] Π—η cum puncto ſubſcripto in nonnullis legi notat *Solan.* At non invenio. [h] Ἁπάντων] Τῶν ὅλων *Fl.* [i] Λόγων] Deeſſe in *Fl.* & O. notat *Solan.* Sed credo articulum tantum deeſſe in O. [k] Καί τι] Καίτοι *Fl.* Vulgatam non mutat P. [l] Ἀκούσεσθαι] Προύσεσθαι O. [m] Ὦ Ἑρμῆ — πρὸς] Octo haec verba omiſſa in O. ab alia manu in marg. repoſita vix leguntur. [n] Μευ] Sic O. & *Fl.* recte. Μι Edd. vulgo. [o] Τε] Male abeſt a *Fl.* & O. [p] Πεπαρῴδηται] Ex emendatione *Solani.* Πεπαρώνηται Edd. priores, cum O. & C.

77. Εὐπροσωποτάτη] Εὐπρεπής. *V.*
80. * Προύσεσθαι] Ἀντὶ τοῦ προίσεσθαι. *V.*
81. Διαμέλλεις] Βραδύνεις. *V.*
88. Πεπαρῳδῆται] Ὑβριστικῶς πέπρακται. *V.*

* Προύσεσθαι] Hoc Scholium, niſi per Ox. codicem foret, quo referretur non eſſet. Sed ex eo patet in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro ἀκούσεσθαι. quod verum eſſe locus ipſe Scholii ſatis confirmat, cum inter εὐπροσωποτάτη & διαμέλλεις in *Voſſ.* Mſ. poſitum ſit. *M. du S.*

runt; ſed quia *Fl.* lectio a vulgata propius abeſt, eamque minore mutatione corrigit, hanc ſum amplexus. In ὁπόταν vero nihil mutavi; nam & ſic rurſus deinde c. 19. m. ὁπόταν ὁρῶσί τοσαύτῃ — τὴν ταραχὴν, ubi L. ſolus etiam ὅτε. *J. F. R.*

80. Ἀκούσεσθαι] Hic mirari ſubit Scholiaſtae tarditatem, qui cum in ſuo Codice προύσεσθαι legiſſet, uti & in Ox. ſcriptum eſt, neque conſulto alio, neque tantillum dubitans ſcripturam depravatiſſimam enarrat. Quid a tali Critico expectandum ſit, hinc facile intelligas. *M. du S.*

85. Κέκλυτέ μευ] *Homer.* Il. Θ. 5. Illud μεῦ, ex O. & *Fl.* eſt, qui Codd. etiam rejiciunt τε, poſt πάντες, ſed in eo nolui imitari. *M. du S.*

88. Πεπαρῴδηται] Inquinatiſſime antehac legebatur πεπαρώνηται, neque in Impreſſis tantum, ſed & in O. & Coll. & Excerpt. *M. du S.*

Πεπαρῴδηται] Quamquam παρῳδεῖν de iis qui ebriorum more bacchantur, aliisque moleſti ſunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ſermo ſit, & reſpiciat ad parodias illas tragicas, quas Jupiter protulit c. 1. 3. 4. ita certa viſa mihi *Soulii* emendatio, ex ipſo Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quaſi per ebriam contumeliam effudiſti.* Sed obſtare videtur ſequens πλὴν, quod cum pro adverſativa conjunctione acceperint Interpretes, non potuere cogitare de παρῳδίᾳ. At ſi, quod revera ſignificat, πλὴν reddas:

δοκεῖ, τὸ μὲ φορτικὸν τ̃ μέτρων ἄφες· σὺ δὲ τ̃ Δημοσθένους δημηγοριῶν τ̃ κτ\ Φιλίππου ἦν τινα ἂν [a] ἐθέλοις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλλάττων. οὕτω γὰρ οἱ πολλοὶ νῦν [b] ῥήτορες ποιοῦσιν. ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, [c] σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥαδιουργίαν ταύτῃ [d] εὔκαιρον τοῖς ἀσχολουμένοις.

[e] Ἄρξομαι δ' ἤδη ποθε· „ Ἀντὶ πολλῶν „ ἂν, ὦ ἄνδρες θεοὶ, χρημάτων, [f] ὑμᾶς „ ἐλέσθαι νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, „ τι δήποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν „ συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, „ προσήκει προθύμως ἀκροᾶσθαί μου λέγοντος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὦ θεοὶ, μονονουχὶ λέγει φωνὴν [g] ἀφιείς, ὅτι δεῖ „ παρόντων ἐρρωμένως ἀντιληπτέον [h] ἡμῖν „ ἐστὶν· ἡμεῖς δὲ [i] πάνυ ὀλιγώρως [k] ἔχειν „ δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι [l] δὲ ἤδη,

minum illam moleſtiam omitte; ſed illarum Demoſthenis contra Philippum concionum quamcumque volueris, paucis immutatis, conſarcina. Ita enim plerique jam oratores faciunt. JUP. Bene me mones de compendiaria quadam dicendi arte, & commento laborantibus opportuno.

15. Sed tandem aliquando incipiam. „ Prae multis vos, Viri Dii, opibus prae- „ optaturos puto, ſi manifeſtum vobis „ fiat, quid tandem illud ſit, propter „ quod jam congregati eſtis. Quae cum „ ita ſint, convenit propenſo animo me „ audire dicentem. Praeſens igitur tempus, „ Dii, tantum non emiſſa voce dicit, „ praeſentibus fortiter admovendam eſſe „ manum: at nos negligenter admodum „ affecti ad ea videmur. Volo autem jam (defi-

a Ἐθέλοις] Ἐθέλῃς O. & marg. *A1.* Ἐθέλοις *Fl.* b Ῥήτορες ποιοῦσιν] Ῥητορεύουσι O. c Σύντομον] Ἐπίτομον O. & marg. *A1.* d Εὔκαιρον] Εὔπορον O. P. & marg. *A1.* e Ἄρξομαι] EPM. ἄρξαι δ' ἤδη ποτὲ. ΖΕΥΣ. ἀντὶ *Fl.* Rectius utramque perſon. omittit. P. & *Fr.* Cet. EPM. ἄρξομαι. non repetito ΖΕΥΣ. peſſime. Ἄξομαι pro ἄρξομαι L. Ἄοξαι etiam marg. *A1.* f Ὑμᾶς] Reſtitutum ex O. *Fr. S.* Ἡμᾶς male cett. g Ἄφιεις] Ἄφεις marg. *A1.* h Ἡμῖν] Ὑμῖν *Fl.* i Πάνυ] Παντ' O. k Ἔχειν δοκοῦμεν] Ἔχων μοι δοκ. O. Ex. δοκ. μοι P. Sine μοι *J. H. Fl. S.* l Δὲ] Γὰρ marg. *A1.*

91. Σύνειρε] Σύναπτε, σύμπλεκε. *G.*
96. Ἀντὶ πολλῶν] Initium ſumptum ex I. Oratione Demoſthenis. *G.*
6. Ὀλιγώρως] Καταφρονητικῶς. *V.*

quod reliquum eſt, jam belle procedent omnia. *J.F.R.*

96. Ἄρξομαι] Haec verba in quibusdam, uti habent, *Mercurio* tribuuntur, in aliis immutata, ut pro ἄρξομαι, ſit ἄξαι, & ante ἀντὶ . . . ponitur Ζεὺς. Ego hanc, ut ſcripturam optimam, ſecutus ſum. Ut autem ſui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Jovi ſuo hoc Demoſthenis prooemium tribuit, ut vel illud ὦνδρες excidat, quod voce θεοὶ emendare mox conatur. *M.du S.*

Ἄρξομαι] Si cum *Fl.* ἄρξαι legas, recte Mercurii perſona praemittitur, & Jovis denuo ante ἀντὶ collocatur. Sed quum in ἄρξομαι conſentiant ceterae, hoc ſervavi. Nimis autem earumdem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Jovis nomine, cum deinde, c. 18. f, denuo *Merc.* loquens induceretur. *J.F.R.*

Ibid. Ἀντὶ πολλῶν &c.] *Demoſth.* Ol. I. *M.du S.*

97. Ὑμᾶς] O. *Fr. S.* recte. In reliquis ἡμᾶς. *M.du S.*

Ὑμᾶς] Retinuerat Pariſinae Ed. Interpres ἡμᾶς, ac tamen *vos* dederat, quod ſenſus poſtulat. Quare talia vel ſine Codice mutarem. *J.F.R.*

18. Περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν] Sunt verba LXX. Interprett. *Geneſ.* III. 8. *M.V. la Croze.*

Περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν] Verba *Geneſ.* l. c. ſunt: Καὶ ἤκουσαν τ̃ φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν. Ellipſis autem videtur, pro κατὰ τὸ δειλινόν, qua etiam utitur *Long. Paſt.* IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἶγας) πάνυ ἑωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν. Idem L. 2. p. 43. συνέρχονται τὸ ἑωθινόν. Sic mox Dial. *Galli* ſequente, τὸ ὀρθινὸν: quare adſentior diligentiſſimo *Berglero*, τὸ ἑωθινὸν quoque pro τ̃ ἑωθ. legendum in *Alciphr.* I. Ep. 34. p. 148. ubi ſimul haec Luciani adferens ait, haec ſuppleri vel per κατὰ τὸ τοῦ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. *J.F.R.*

23. Λιβανωτοῦ χόνδρας τέτταρας οὐ μάλα οὐρ.] Si τέτταρας excipias, plane iisdem verbis utitur *Alciphr.* in deſcribendo pauperrimorum hominum ſacrificio. L. III. Ep. 35. f. ὁ δὲ ὅτι πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρας οὐ μάλα εὑρατιῶντας. Quo loco Doctiſſ. *Bergler.* & hoc Luciani proferre non eſt oblitus. *J.F.R.*

24. Ἐπισβεσθῆναι] L. optime. In reliquis ἀπισβ—. *M.du S.*

Ἀκε-

(deficit enim Demosthenes) illa vobis dilucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesitheo nauclero sacrificium offerente pro servata navi, quae tantum non circa Capharea perierat, epulabamur in Piraeeo, quotquot nostrum Mnesitheus ad sacrificium vocaverat. Deinde post libationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est, discessistis. Ego vero, neque enim valde serum erat, in urbem ascendi, inambulaturus vesperi in Ceramico, Mnesithei simul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque vetulum, & pituita jam laborantem; tum turis grana quatuor, bene sane mucida, ut statim ex-

ἐγὼ [m] ὑπολείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς ἀταραχθεὶς, συνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν, χθὲς γάρ, ὡς ἴστε, Μνησιθέῳ τῷ ναυκλήρῳ θύσαντι τὰ σωτήρια ὑπὲρ τῆς νεὼς ὀλίγου δεῖν [n] ἀπολωμένης [o] περὶ τὴν Καφηρέα, εἰστιώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὁπόσους ἡμῶν ὁ Μνησίθεος ὑπὲρ τῆς θυσίας ἐκάλεσεν. εἶτα μετὰ τὰς σπονδὰς, ὑμεῖς μὲν ἄλλος [p] ἄλλην ἐτράπεσθε, ὡς ἑκάστῳ ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ [q] πάνυ ὀψὲ ἦν) ἀνῆλθον εἰς τὸ ἄστυ, ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἐννοῶν ἅμα τοῦ Μνησιθέου τὴν μικρολογίαν· ὃς ἑκκαίδεκα θεοὺς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε, γέροντα κἀκεῖνον ἤδη [r] καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα [s] ἀποσβεσθῆναι τῷ ἀνα-

m Ἐπιλείπει] Ἐπιλείπει *mss* O. *n* Ἀπολωμένην] Ἀπολομένη *Fl.* *o* Περὶ] Sic *J. Fl. H. S.* &c. Παρὰ *P.* *p* Ἄλλην] Ἄλλῃ O. *q* Πάνυ] Omittit O. *r* Καὶ] Omittit *Fl.* *s* Ἀποσβεσθῆναι] Sic Edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit *Solan.* ex L. Ἐπισβ. etiam marg. *AIW.*

13. Περὶ τὴν Καφηρέα] Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει δὲ ἰδίως ἡ Εὔβοια ἐν τῇ ἔξω θαλάσσῃ Καφηρέα, (1) Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θαλάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς, καὶ (2) τεναχώδης, σκοπέλοις διειλημμένος, καὶ ἔρημος ἐν χοιράσι, καὶ τὰς εἰς ἀπόβασιν ἐπιφανεστάτας, ἅτε κρημνοῖς ὑπεριστοιχιζόμενος, καὶ ἐν τοῖς ἅλοις κακοῖς, ἔτι δὲ διηνεκέσι τοῖς ἀνέμοις καλαπτεσόμενος, ὡς ὁ παρ' Ὁμήρῳ προβολὴς σκόπελος, ἢ ἄπολις κώμαλα λύκοι παντοίων ἀνέμων Καφηρεὺς ὢν καὶ αὐτὸς. καὶ ἴσως εἰρὴ) Καφηρεὺς, ἀπὸ τοῦ καλαπτεῦαι ἀνεμένους, (3) κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ ἡ (4) Ὅμηρος Αἴαντ' εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγει νεικαφότατα νίκην, οἱονεὶ (5) πνευστιῶντα, ἤτοι τῷ τὸ πολεμικοῦ ἀγῶνος καμάτῳ, ἢ τῇ ἀγερωχίᾳ τῆς νίκης, ἢ χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστικοὺς πόρους κατόρυσσης, καὶ πέρα τοῦ συνήθους ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα καλεπτυγούσης, παρ' ὃ δὴ καί τινες ἅλαθον τελείως ἐκπεπνεύκότες, μὴ δυνηθέντες τοσοῦτον τὸ ἔκτοθεν ἐπισπάσασθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκεσε τὴν ἀπὸ τῆς χαρᾶς εὐρυχωρίαν πληρῶσαι. ἢ ὅτι συναπίρχεται τῇ εὐθυπλοΐᾳ τοῦ συμπλέοντος πᾶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπό τινος ἀθλοθέτου ἐκπαγέντος φόρτου ἀμέτρως ἐκχεόμενον. (6) *V.*

19. Ἐν Κεραμεικῷ] Δύο ἦσαν Κεραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίοις, ὁ μὲν ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τῆς πόλεως, ἐνταῦθα δὲ ὁ ἐν τῇ πόλει λέγει (7) τόπον. *V.*

20. Τὴν μικρολογίαν] Τὴν σκνιπότητα. *V.*

22. Ἤδη δὲ κορυζῶντα] Ὑπὸ τῆς γήρως μύξας ἐκχεούσης, κόρυζαι γὰρ αἱ μύξαι. *V.*

24. Εὐρωτιῶντας] Σαπέντας. *G.*

(1) Καφηρεὺς] Καφαρεὺς editum ante. Mutavit *M. du S.* Recte: nam sic deinde etiam Scholiast. scribit: & *Strabo* L. VIII. p. m. 566. f. *J. F. R.*

(2) Τεναχώδης] Ita ex *G.* & C. pro vulgato στενχώδης restituit *M. du S.*

(3) Κάφος] Κάπος Ex. *G.* & C. & V.

(4) Ὅμηρος Αἴαντ'] Il. H. 312. Sed ibi hodie legitur κεχαρότα. *M. du S.*

(5) Πνευστιῶντα] Πνευστιόωντα. V.

(6) Haec omnia de Capharco Promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis Etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. Καθηρεὺς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι τὰς φλοίστρας ἐκαθαίρετο οἱ Εὐβοεῖς. Nempe καθηρεὺς est Graece quod Καφαρεὺς fuit lingua Phoenicia; nam ut καθαίρειν significat *expiare*, *lustrare* apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices כפר *Caphar*. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. *Bochartum* in Canaan Lib. I. c. XIII. qui tamen veram hujus vocis originem non est assecutus. *J. Cler.*

(7) Τόπον] Πότε editum ante. Facile correxit *M. du S.*

Ἀποσβεσθῆναι] Ignoro verbum ἀποσβέννυμι, nec in *Alciphronis* loco adducto quidquam est praefidii. Et vix credebam *Solani* aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum ejusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *exstinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellips. praepositi. σὺν, *ut thus flatim una cum carbone exstingueretur*, qualem

ἄνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρα τῇ ῥινὶ [a] ὀσφραί-
νεσθαι τοῦ καπνοῦ [b] παραχόντος· καὶ ταῦ-
τα ἑκατόμβας ὅλας [c] ὑποχόμενος,
ὁπότε ἡ ναῦς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,
καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἑρμάτων.

[d] Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐννοῶν [e] γίγνομαι κατὰ
τὴν Ποικίλην, ὁρῶ πολὺν ἀνθρώπων πάμ-
πολυ συνεστηκότα· ἐνίους μὲν ἔνδον [f] ἐν αὐτῇ
τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ·
καί τινας βοῶντας, καὶ διαστειναζομένους ὑπὲρ τῶν
[g] θάκων [h] καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅστις ἦν,
φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβουλή-
θην ἐπιστὰς ἀκοῦσαι αὐτῶν ὅ, τι [i] καὶ λέ-
γουσι. καὶ ἔτυχον μὲν νεφέλην τινὰ παχεῖαν
περιβεβλημένος, σχηματίσας ἐμαυτὸν εἰς
τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πώγωνα ἐπισπα-
σάμενος, εὖ μάλα ἐώκειν φιλοσόφῳ· καὶ δὴ
παρελθὼν τοὺς πολλοὺς, εἰσέρχο-
μαι ἀγνοούμενος ὅστις εἴην. εὑρίσκω δὲ τὸν
Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν βδελυρώτατον, καὶ Τι-

stinguerentur in carbonibus; & ne tantillum quidem fumi, quod extremas ferire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas promisisset, quo tempore navis jam ferebatur ad scopulum, & intra vada erat.

16. Inter has cogitationes cum ad Poecilen venio, video ibi maximam una stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contendentes, qui in sedilibus assidebant. Conjiciens ergo quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumto, ac barba demissa, satis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoi-

a Ὀσφραίνεσθαι] Ὀσφρᾶσθαι G. P. Ὠσφρῆσθαι O. Ὀσφρᾶσθαι Graev. b Παραχόντος] Παραχόντας Pell. c Ὑποχόμενος] Recte hic Fl. Fr. P. H. S. &c. Ὑποχομένων J. Ὑποχομένους Vz. Ὑπιχνεμένου Ox. d Ἐπεὶ] Ἐπὶ male J. Recte quod editum est cett. & O. e Γίγνομαι] Γίνομαι O. f Ἐν] Abest ab O. g Θάκων] Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. *AIW.* Θώκων Edd. priores. h Καθημένους] Καθημένων Fl. male. Καθημένον marg. *A1.* i Καὶ] Deest in Fl.

29. Τῶν ἑρμάτων] Ὑφαλῶν πετρῶν. *V.*
31. Ποικίλην] Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐκαλεῖτο δ' ὕτως ὅτι τὰ ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. *V.*
34. Καὶ διαστειναζομένους] Ἀμφισβητοῦντας. *V.*
40. Ἐπισπασάμενος] Ἐπισύρας, χαλάσας. *V.*
43. Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν] * Ἐπικαύρειος Στοϊκὸς ὁ δὲ γένη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι ἀπὸ προνοίας εἶλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στοϊκοὶ ἀπὸ προνοίας. *V.*
44. Τὸν ἐπίτριπτον] Τὸν ἄξιον τῷ ἐπιτρίβεσθαι, τουτέστι πληγῆναι. *V.* Παίγκακον. C.

* Ἐπικάρειος] Ἐπικούρειος edita. Mutavit *M. du S.*

ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad I. *Ver. Hist.* c. 33. med. Verum videns aliud quam *exstinguendi* verbum hic locum non habere, sensi *Solanum* ἐπισβεσθῆναι ideo accuratius existimasse, quondam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis Auctt. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu quo diximus, quumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur quam nostrae ex cespite, non inepte dicentur una cum thure exstinctae. *J. F. R.*

25. Ὀσφρᾶσθαι τοῦ καπνοῦ] Cum Jupiter conquestus esset de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum diis promisisset hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana thuris, οἱ αὐτίκα ἀπεσβέσθησαν τῷ ἀνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἄκρα τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παραχόντος, *ut in pruna statim extinguerentur, & vix summas nares ferirent fumus ex illis natus.* Mf. ὀσφρῆσθαι. Sed. Lege ὀσφρᾶσθαι. Idem quidem est quod ὀσφραίνεσθαι, sed Grammatici observarunt malle Atticos ὀσφρᾶσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. *J. G. G.*

35. Θάκων] Narrat Jupiter se venisse in Poecilem, & ibi varios homines invenisse, alios sub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν θάκων καθημένους. *in cathedris sedentes.* Sed Mf. θώκων, & quidem rectius. Nam θῶκος est Poëticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed

Stoicum, virum optimum, ſerio valde contendentes. Nam ſudabat Timocles, vocemque clamore jam obtuderat. Damis autem Sardonio riſu magis etiam incendebat Timoclem.

17. Erat autem tota illorum de nobis diſputatio; cum ſacerrimus ille Damis providere nos negaret hominibus, aut inſpicere adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud ſibi volens, quam nos nec omnino eſſe: nam eo nimirum illius valebat diſputatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui a nobis erat, Timocles pugnabat ſupra vires, & indignabatur, & omni modo pro cauſſa noſtra decertabat, cum noſtram laudaret providentiam, & enarraret, quanto ornatu, quam ordine convenienti regamus omnia atque inſtituamus. Atque habebat quidem & ipſe ſuos quosdam laudatores; verum . . . feſſus enim jam erat, & male clamabat, & multitudo reſpiciebat

45 μοχλέα τ' Στωϊκὸν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντας. ὁ γὰρ Τιμοκλῆς ἱδρῶ, καὶ τ' φωνὴν ἤδη [k] ἐξεκέκοπτο καὶ τ' βοῆς· ὁ Δάμις δὲ, τὸ Σαρδόνιον [l] ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τ' Τιμοκλέα.

50 Ἦν δὲ [m] ἄρα ἀεὶ ἡμῖν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν γὰρ κατάρατος Δάμις ὅτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων, ὅτε ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς, [n] οὐδὲν ἄλλο, ἢ [o] μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι 55 λέγων. τοῦτο γὰρ [p] αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινὲς, οἱ ἐπῄνουν αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ ὑπερεμάχετο, καὶ ἠγανάκτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγωνίζετο, τ' ὀπτμέλειαν ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιὼν, ὡς ἐν κόσμῳ [q] τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, καὶ διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μέν τινας καὶ αὐτὸς τοὺς ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς

k Ἐξεκέκοπτο] Sic *Solan.* ex O. Ἐξέκοπτο Edd. *l* Ἐπιγελῶν] Ἐπιμειδιῶν O. *m* Ἄρα] Deeſt in O. *n* Οὐδὲν ἄλλο] Ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adſcripſ. *Solan.* Οὐδὲν ἀλλὰ O. *o* Μηδὲ] Sic P. Μὴ—δὲ cett. & O. *p* Αὐτῷ] Αὐτὸ Exc. Fl. Vulgatam firmat P. *q* Τε] Non comparet in O. Sed & συνηγωνίζετο in eod. paulo ante omitti, obſcure notabat *M. du S.*

45. Ἐνθύμως] Προθύμως. *G.*

48. Σαρδόνιον ἐπιγελῶν] Σαρδονίῳ γέλωτι χαίρων, ὁ ἐν ἀπορίαις γινόμενος. *V.*

ſed θᾶκος eſt ſcriptoribus pedeſtribus proprium, & notat ſellam, conſeſſum, quamvis illud quoque inveniatur apud Ariſtophanem. *J. G. G.*

Θάκων] Ita etiam Mſ. Ox. & P. vide Schol. *Ariſtoph.* 128. E. ſed hic *ſedilia* ſignificat, ut apud eundem juniores dicuntur τ' θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ἐπανίστασθαι. *M. du S.*

38. Νεφέλαι] Uti ſolent apud *Homerum* paſſim. Sed verba non ſunt Homerica. *M. du S.*

40. Πώγωνα] Atqui Jupiter barbatus ipſe pingitur Θεσ. c. 11. verum prolixior fuiſſe videtur barba Philoſophorum. De ἐπισπᾶσαι. vide Πρτ. c. 12. *M. du S.*

42. Παραγωνισάμενος] Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis ο brevi in med. Sed praeſtat ω. *Alciphr.* I. p. 26. Παραγωνισασθαι τοὺς ἀντιρρήτορας βυλόμενος, ubi Cl. *Bergl.* eodem modo exaratum ex *Heliod.* & Noſtro *de Calumn.* adfert. *J. F. R.*

47. Ἐξεκέκοπτο] Quia Codicem auctorem habet haec ſcriptura, & quia ſupra etiam *Tox.* c. 40. f. Edd. ἐξεπέκοπτο habent, vulgatam ſic emendari *Solan.* etiam jubente, curavi. Alioqui aegre obtemperaſſem. Vid. quae de augmento plusquamperfecti omiſſo jam ſaepe dixi, *pro Imag.* c. 3. Et I. *Ver. Hiſt.* c. 13. &c. *J. F. R.*

48. Τὸ Σαρδόνιον] Ridere riſum Sardonium dicuntur, qui riſum rident τ' ἐπὶ κακῷ ὑγιεῖ. Sic in *Aſin.* Σαρδόνιον γελῶντες ἔλεγον. I. e. Sardonice ridentes ajebant. *G. C.*

54. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων] Opſopœus *breviter, nihil aliud quam in univerſum nos non eſſe*; quae quidem ſingula unde colligat, praeſertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omiſſa illa, *nihil aliud quam nos non eſſe dicens.* Atqui ipſe auctor & nunc & in principio teſtatus eſt, multa ab eo dicta eſſe de providentia. Rurſus ſi nihil aliud quam Deos non eſſe dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profeciſſe diceremus. Sed certe & probavit ſtatuas fictas ab hominibus, & ipſum Jovem fuiſſe hominem. Sane parum videntur percipere loquutionem Luciani, qui innuit, ſic eum probaviſſe aut εἰδώλων Deo-

εἰς τ̀ Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεὶς δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνευόμενον, τ̀ νύκτα ἐκέλευσα θεῖσαν λῦσαι τ̀ συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τ̀ ὑστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος [a] ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα, κἀγὼ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μείζους ἀπιόντων οἴκαδε [b] παρ' αὐτοὺς ἐπαινούντων τὰ τοῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη [c] πολὺ καὶ πολὺ αἰσθανομένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦντες προκαλεγνωκέναι τοῖς ἐναντίοις, ἀλλὰ περιμένειν [d] εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὔριον ἐρεῖ.

[e] Ταῦτ' ἔστιν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, ὦ μικρὰ, ὦ θεοὶ, [f] εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσοδος, οἱ ἄνθρωποί εἰσιν. εἰδ' ὅτοι [g] πειθεῖεν ἢ μηδὲ [h] ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι [i] σφῶν αὐτοῖς, ἄθυτα καὶ ἀγέραστα καὶ [k] ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν ὑρανῷ καθεδούμεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, ἑορτοῖς ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ πανυχίδων, καὶ πομπῶν

ad Damin. Intellecto periculo, noctem ego juſſi circumfuſam ſolvere diſputationem. Diſceſſerunt igitur, pacti, poſtridie ſe ad finem deducturos quaeſtionem: & ego comitatus multitudinem, ſublegi illorum dum domum eunt ſermones, probantium partes Damidis, & multo jam majori numero ad illas ſe adjungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adverſas illi partes nollent, ſed expectare, ſi quid Timocles diceret poſtridie.

18. Haec ſunt propter quae vos convocavi, non parva, Dii, ſi conſideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, eſſe homines. His vero ſi perſuadeatur, aut omnino Deos non eſſe, aut ſi ſint, ipſorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipiemus, & fruſtra deſidebimus in coelo vexandi fame, diebus illis feſtis, & celebritatibus, & ſacrificiis, & pervigiliis, &

[a] Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.] Ἐπισκεπήσειν τ̀ λόγον O. P. & marg. A1. [b] Παρ' αὐτοὺς] Lacuna in O. [c] Πολὺ καὶ πολὺ] Omittit praepoſ. O. [d] Εἴ τι] Deeſt in Fl. Adeſt in cett. & P. [e] Ταῦτ'] Τοῦτο Fl. Vulgatam probat P. [f] Εἰ λογίσεσθε] Ἐκλογιεῖσθαι O. Omiſſo ν, (ut ex ſigno a Solano adpoſito ſuſpicor) συνεκάλεσα. Λογίζ. P. [g] Πειθεῖεν] Ita P. V2. B2. & S. recte. Πισθεῖεν J. Fl. Fr. H. male. [h] Ὅλως] Ὅλῳ male J. [i] Σφῶν] Omittit Th. Mag. in ἀπρονοήτους. [k] Ἄτιμα] Ἀτίμηλα P. & marg. A1.

69. Παρομαρτῶν] Συνακολουθῶν. V.

Deorum aut non providentiam *non ſecus ac ſi prorſus nos non eſſemus*, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud quam ſi penitus non eſſent. J.G.

Οὐδὲν ἄλλο ἢ μηδὲ] Locus eſt corruptus. O. οὐδὲν. ἀλλὰ. Quid reponendum ſit, mihi non liquet. M. du S.

68. Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα] Pro his verbis in P. & O. ἐπισκεπήσειν τ̀ λόγον. Sed nihil muta, & confer Dion. c. 7. M. du S.

71. Παρ' αὐτοὺς] In Cod. Ox. lacuna eſt pro his verbis. M. du S.

81. Σφῶν αὐτῶν] Gloſſema videtur. F.G.

82. Ἄτιμα] P. ἀτίμηλα, ſed non placet. M. du S.

94. Ἐκ τοῦ νόμου] Formula ſequitur in Concionibus adhiberi ſolita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. M. du S.

Ibid. Ἀνεκάθαρμοι] De roſtris aut ſuggeſtu nihil hic audis; unde conjicere eſt non ſemper ea adhibita, ſed ſtantes tantum *conciones habuiſſe*. Vide & Ἐκκλ. c. 1. M. du S.

96. Τελείων θεῶν] Alii hoc aliter intelligunt: Ego de aetate intelligendum, eo potiſſimum inductus cenſeo, quia paulo poſt, c. 26. Apollinem audio, ſententiam ſibi, utpote juniori, non licere pro concione dicere. Eoque ſenſu vocem paſſim uſurpari notum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VIII. p. 133. 35. *Plut.* τέλειον ἱμάτιον pro *toga virili* uſurpat in Anton. Vide etiam Noſtrum Ἐκκλ. c. 1. & 15. Faceſſivit tamen haec vox negotium Viris etiam doctiſſimis: inter quos *S. Petitus* de emendatione mox, ut fit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disjuncta pro τελείων fiat τ̀ λείων. Sed fruſtra ſollicitat ſcripturam: recte enim habet. Τέλειοι θεοὶ Luciano ii ſunt, quibus per aetatem ſententiae dicendae jus faſque eſt. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienſes obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos ſilentio eos damnari voluit, qui ſive imberbes adhuc, ſeu alia de cauſa ad aetatem virilem nondum perveniſſe rite

& pompis carentes. Tamquam igitur de rebus tanti momenti, ajo, excogitare omnes debere aliquod ſalutare conſilium rebus praeſentibus, cujus ope ſuperior diſcedat Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, *futurum* ut per ſe vincat, niſi a nobis ipſi aliquid *auxilii* accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut ſurgant conſilii dandi cauſſa. MERC. Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum juſtae aetatis quibus licet? Quid hoc? nemo ſurgit? ſed tacetis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis ſunt, perculſi?

19. MOM. *At veſtrum jam quisque lutum fiatis & humor!* Ego vero ſi mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Jupiter, habeo, quae dicam. JUP. Audacter, Mome, dicito. Apertum enim eſt, te utilitatis cauſſa fiduciam ſumere.

[l] στερεμένοι. ὡς ἂν ὑπὲρ τηλικούτων φημὶ δεῖν ἅπαντας βουλεύειν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' ὅτου κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δόξει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκουόντων· ὡς ἔγωγε οὐ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσῃ καθ' ἑαυτόν, ἢν μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι συμβουλεύοιεν. EPM. Ἄκουε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν [m] ἠγγελμένων ἐκπεπληγμένοι;

1. ΜΩΜ. Ἀλλ' [n] ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε. Ἐγὼ δὲ, εἴγε μοι μετὰ παῤῥησίας [o] λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαῤῥῶν. δῆλος γὰρ εἶ [p] ὑπὲρ τῷ συμφέροντι [q] παῤῥησιαζόμενος. ΜΩΜ. Οὐ-

l Στερεόμενοι] Στερόμενοι O. *m* Ἠγγελμένων] Λεγομένων P. *n* Ὑμεῖς] Sic recte *B1. Fl. J. S.* Ἡμεῖς male *H. P.* *o* Λέγειν δοθείη] Δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. *p* Ἐπὶ τῷ συμφέροντι] Sic L. O. Ἐπὶ τὸ συμφέροντι male *J. Fl. Ald. H. S.* Συμφέρον τι *P.* Συμφέρον τι *B1. Fr.* *q* Παῤῥησιαζόμενος] Παῤῥησιασάμενος O. ——σόμενος *B2.* Vulgatam ſervat *B1.* cum reliquis.

93. Τὸ κήρυγμα] Τοῦτο λέγεται ὅτι *καθὼς ὁ συμβουλευτικὸς ὑφηγεῖται νόμος, ὃς ἱκανὸς γνώμῃ εἰσφέρειν ἀνίστασθαι ἐρῶν ὅτι ℭ ἔχει. *V.*

96. Τῶν τελείων θεῶν] Νόμος † ἐκέλευε παρ' Ἀθηναίοις, πρώτους λέγειν τοὺς ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγονότας, καὶ μετ' ‡ αὐτοὺς τοὺς λοιπούς. Οὐκ ἐξὴν δὲ δημηγορῆσαι, ὅτε τοῖς ἀτίμοις, ὅτε τοῖς ξένοις, ὅτε τοῖς μὴ καλαλαβοῦσι τὴν ἔντομον ἡλικίαν. τὸ δὲ γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, νῦν ὡδὶ τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται. *V.*

* Καθὼς] Ita reſtitutum ex C. & V. Καθιζομένοις Edit. *Cler.* male. Et mox ἀνίσταθαι, ſine σ. & ſine accentu, unde ἀνίστατο quis legeret; ſed ἀνίστασθαι verius licet forſan ex conjectura, fecit *M. du S.*

† Ἐκέλευε] Ἐκέλευσε ante editum. Mutavit Idem, non operae credens addere unde habeat; ſed quia eſt melius, id ſequor. *J. F. R.*

‡ Αὐτούς] Ita ex C. emendavit *Solan.* Recte; nam ſignificatur *poſt eos*, non *ſimul*, cum. *J. F. R.*

rite cenſeri poterant. Sententiae noſtrae firmandae cauſa unicum hunc amplius *Chryſoſtomi* locum addam Homil. XIX. ad Pop. Antioch. p. m. 183. 2. οἱ νέοι κἂν εὐγενεῖς ὦσιν, ὅτι δὲ ἀτελεῖς πολλοὺς τῶν δούλων διδοίκασι. Alium tamen ſenſum quem Vir eruditiſſimus huic voci tribuit, dum *Callimachum* enarrat, ſi lubet, vide. *M. du S.*

1. Ἀλλ' ἡμεῖς μὲ] Ἀλλ' ὑμεῖς μὲ. *Th. M.*

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲ πάντες] Apud *Homerum* & in O. πάντες. In omnibus Impreſſis ἅπαντες. *M. du S.*

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲ πάντες] *Homer.* Il. Θ. 99. Ex quo ὑμεῖς & πάντες etiam reſtituimus Luciano; cum in ejus Edd. ne *Fl.* quidem excepta, male ἅπαντες legeretur, & ὑμεῖς etiam in *P.* & *H.* *J. F. R.*

2. Μετὰ παῤῥησίας &c.] Conf. infra *Deor. Concil.* ſub init. *J. F. R.*

6. Τῷ συμφέροντι παῤ.] Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. eſt, uti jam antea conjeceram, pro vulgato τό. *B2.* & *Fr.* aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέροντι π. quin & π— τό— *B2.* habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παῤῥησιαζόμενος. *M. du S.*

7. Τά-

Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ [a] πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασὶν. ἐγὼ γοῦν καὶ πάνυ προσεδόκων ἐς τόδε ἀμηχανίας περιστήσεσθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιούτους [b] ἀναφύσεσθαι ἡμῖν σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τὸ τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ ἀφεδόκοις τῶν [c] δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. [d] ἢ τί γοῦν αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις [e] ἂν φρονεῖν, [f] ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ [g] τὴν ταραχήν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καὶ ἀφειρομένους· πανπονήρους δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους [h] προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι· καὶ τοὺς [i] μὲν ἱεροσύλους οὐκ ὀλαζομένους, ἀλλὰ ἀφελανθάνοντας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμπανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας; εἰκότως τοίνυν ταῦτα ὁρῶντες οὕτω ἀφανοῦσι περὶ ἡμῶν, ὡς [k] οὐδὲ ὅλως ὄντων.

Καὶ μάλιστα ὅταν [l] ἀκούσωσι τῶν χρησμῶν λεγόντων·

Ὡς ἀφθὰς τὸν [m] Ἅλυν, μεγάλην ἀρχὴν

MOM. Audite ergo Dii omnes, quae ex animo, ajunt, *proferam*. Ego enim, & valde quidem exspectabam, ad hoc anguſtiarum perventuras res noſtras, multosque id genus exorituros nobis Sophiſtas, a nobis ipſis audaciae ſuae obtentum capientes. Et, per Themidem, non iraſcendum eſt Epicuro, neque ipſius ſodalibus, & ſucceſſoribus ſententiarum, ſi talia de nobis putarunt. Quid enim ſentire illos aliquis poſtulet, cum tantam in vita perturbationem rerum obſervant; qui boni inter illos ſunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & ſervitute, pereuntes: peſſimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; ſacrilegos non punitos, ſed latentes; in crucem vero actos, & fuſtibus caeſos interdum eos qui nihil injuſte egerunt? Merito igitur ea cum vident, ita de nobis cogitant, quaſi omnino non ſimus.

20. Praeſertim ſi audiant oracula dicere:

Qui ſuperabit Halyn, magnam pervertet opum

a Πάντες] Deeſt in O. b Ἀναφύσεσθαι] Ἀναφύεσθαι *Fl.* & ex eadem marg. *A1.* Nil mut. P. c Δογμάτων] Λόγων O. & marg. *A1.* d Ἢ] Abeſt a *Fl.* e Ἂν] Εὖ O. f Ὁπόταν] Ὅτι L. g Τὴν] Omittit O. h Προτιμωμένους] Sic *Fl. Fr. P* &c. Προτιμουμ. *F.* i Μὲν] Inſerui ex O. aberat ab Edd. k Οὐδὲ] Sic dedi ex O. Οὐδὲν Edd. priores. l Ἀκούσωσι] Ἀκούσασι O. & marg. *A1.* m Ἅλυν] Ἄλλυ male *V2.*

7. Ὦ θεοὶ τάγε ἀπὸ καρδίας φασὶν] Λόγιον ἐπὶ τῶν ἀνεπικρύπτων, καὶ ἀπεριπαλύπτων λεγομένων, μηδὲν ὑποβλεπομένων τῷ λέγοντι, ἀλλ' ἁπλῶς ἴνα τὸ πρᾶγμα, διεξιόντες. *V.* (quaere in Paroem. C.)

9. Περιγήσεσθαι] Εἰς τὸ ἐναντίον ἐλθεῖν, καίεσθαι. *G.*

12. Καὶ * μὰ τὴν Θέμιν] Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὸν δίκαιον ὤμοσεν ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀποπεμφθέντων, ὅτι αὐτοὶ ἥμαρτον. † *V.*

24. Τυμπανιζομένους] Ἱεροσύλους. *G.*

29. Τὸν Ἅλυν] Κροῖσον τὸν τῶν Λυδῶν βασιλεῦσαι ἐφτακαιδεκάτου ἀπὸ Ἀφθὴν τὸν Ἅλυν κατὰ Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἀπεκρίνατο. ὅτι Ἀφθὰς μεγάλου ἀρχὴν καταλύσει. ὁ δὲ ἀγνοήσας πρώτην ἀρχὴν, Ἀφθὰς τὸν Ἅλυν, τὴν ἰδίαν ἀπώλεσεν. *V.*

* Μὰ τὴν] Μάτην *fruſtra*, antea miſere editum. Sed emendatio erat facilis. *J. F. R.*

† Sequebantur verba, ὡς δικαίως τὸν Ἅλυν, quae delevit *M. du S.* Quia in Scholio hinc tertio habentur.

7. Τάγε ἀπὸ καρδίας] Ex *Euripidis* Erecht. quae verba a *Plut.* laudantur p. 63. II. Ed. *Han.* de Adulat. & Amici diſcrim. Sed in fragmentis Ed. Clar. *Barneſii* non comparent, ſaltem ut ad eam fabulam pertinentia.

Ἐμοὶ μὲν οὖν πτωχὸς, εἰ δὴ βούλεται
Πτωχοῦ κακίων, ὅστις ἂν σύνῃς ἐμοὶ
Φίλων παρειλὼν τ' ἀπὸ καρδίας ἐρεῖ.

Niſi proverbialem vocem jam ante Euripidem malis; a qua ſententia non admodum abhorreo. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ καρδίας] Proverbium de quo dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ἀπὸ καρδίας] Saepe ad verbum reſpondet Belgiciſmo. Exempla ex Nov. foed. & *Theocr.* Eid. 29. vſ. 4. dedit Frater optimus *Gul. Otto*, in Belg. Graeciſſ. p. 437. Alia de eodem Rev. *Elſner.* ad *Euang. Marc.* XII. 30. *J. F. R.*

17. Ὁπό-

opum vim, nec tamen indicare, ſuam ne, an hoſtium? Et rurſus,

O Salamis perdes muliebri e corpore natos.

Et Perſae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore nati erant. Nam carminum furores rurſus cum audiunt, nos & amare, & vulnerari, & ſervire, & vinciri, & diſſidere, & ſexcentas moleſtias habere, idque cum beati & immortales eſſe poſtulemus: quid aliud, quam merito nos derident, & nullam noſtri rationem habent? Nos vero indignamur, ſi qui homines non plane amentes reprehendunt iſta, & noſtram providentiam reſpuunt: cum ſatis habere debeamus, ſi quidam adhuc nobis poſt tot noſtra peccata ſacrificant.

21. Atque hic mihi, Jupiter (ſoli enim ſumus, neque eſt in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aeſculapium, adſcripticios illos) reſponde mihi ex vero, an unquam

Χαλαλύσῃ. ἢ μέντοι δηλόντων, εἴτε ἡ αὐτῶ, εἴτε [n] τὴν τῶν πολεμίων; ἢ πάλιν,

Ὦ θεία Σαλαμὶς, ὀλεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.

ἢ Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, ἢ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τὰ ῥαψῳδῶν [o] ἀκούουσιν, ὅτι ἢ ἐρῶμεν, ἢ τιμωσκόμεθα, [p] ἢ δουλεύομεν, ἢ δεσμούμεθα, καὶ φασιάζομεν, ἢ μυρία ὅσα πράγματα ἔχομεν, ἢ ταῦτα μακάριοι ἢ ἄφθαρτοι ἀξιοῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, ἢ [q] ἐν ὑβρει λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγαναχτοῦμεν, εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, ἃ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, ἢ [r] προνοίαν ἡμῶν παρωθοῦνται, δέον ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

Καί μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ (μόνοι γὰρ ἐσμὲν, ἢ ὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν [s] ἐν τῷ συλλόγῳ, ἐξω Ἡρακλέους, ἢ Διονύσου, ἢ Γανυμήδους, ἢ Ἀσκληπιοῦ, τῶν [s] παρεγγράπτων τούτων) ὑπόκριναί μοι μετ' ἀληθείας,

n Τὴν τῶν] Τὴν omiſit O. o Ἀκούουσιν] Ἀκούσουσιν O. p Καὶ δουλεύομεν ἢ δεσ.] Καὶ δεσμούμεθα ἢ δουλ. O. Sed *Fl.* ἢ δεσμ. omiſit. q Ἐν] Inſertum ex O. Deerat in Edd. r Ἐν] Ignorant praepoſition. O. & P. s Παρεγγράπτων] Παραγρ. O.

32. Ὦ θεία Σαλαμὶς] Περσῶν καὶ Ἑλλήνων ναυμαχίῳ ἐν Σαλαμῖνι μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀπόλλων τοῦτον τὸν χρησμόν. λέγει δὲ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος νοῆσαι, ὅτι ἂν ᾖ, φησὶ, θεῖαν † ἐκάλει τὴν Σαλαμῖνα, ἐν αὐτῇ πίπτειν ἔμελλον Ἕλληνες, πόλιν ὕστατα Ἑλληνικὴν, ὡς τῶν Περσῶν προεμαντεύσατο θανάτου. *V.*

† Ἐκάλει] Sic emendavit Noſter *Solan.* ex C. & V. mm καλεῖ editum ante.

17. Ὁπότων] Conf. ſupra c. 19. med. *J. F. R.*

24. Τυμπανιζομένους] Quod damnati ducerentur cum tintinabulo ad ſupplicium, dixi alibi. *J. B.*

Τυμπανιζομένους] Id quid ſit non recte docet *Bourdelotius*. Vide Scholiaſten *Ariſtoph.* 50. *M. du S.*

Τυμπανιζομένους] *Dixi alibi*, Bourdelotius. Ubi vero? *Bourdelotius* egregius commentator, ſemper aut alibi dixit, aut alibi dicturus eſt. *M. V. la Croze.*

26. Οὐδὶ] Sic optime Codex O. In reliquis οὐδὲν. *M. du S.*

29. Διαβὰς † Ἅλυν] Vide *Herodotum* l. c.

Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. Quod a Cicerone verſum:

44. Δίον ἀγαπᾶν] Ἀρκεῖσθαι, εὐχαριστεῖν. *V.*

50. Τῶν παρεγγράπτων τούτων] Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίοις ἐν γραμματείῳ ἐνεγράφοντο. εἰ τις δὲ μὴ ἐν πολίτης ἐνεγράφη παρ' ἀξίαν, § παρεγράπτῳ ἐκαλεῖτο. Διὰ τοῦτο τοὺς παρεγράπτους ἀνόμασε. *V.*

§ Παρέγγραπτος] Παρέγραπτος, & mox παρεγράπτους male edita, quae duce eodem emendavi. *J. F. R.*

Croeſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim. *M. du S.*

32. Ὦ θεία Σαλαμὶς] Vid. *Herod.* VII. p. 271. in decantato de muris ligneis oraculo, cujus ſenſum Themiſtocles aperuiſſe traditur. Vide c. 31. *M. du S.*

41. Καὶ ὑδνὶ λόγῳ] Καὶ ἐν ὑδνὶ λόγῳ. *F. G.*

Ibid. Ἐν ὑδνὶ λόγῳ] Ex Codice Ox. eſt illud ἐν. *M. du S.*

Ἐν ὑδνὶ λόγῳ τιθέναι] Bene divinarat *Gujetus*; nec ego dubitavi abſentem in Edd. praepoſitionem revocare; quia phraſis uſitatiſſima eam poſtulat. Sic *pro Imag.* c. 17. ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι. Et *Quom. Hiſt.* c. 32. ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Conf. etiam *Tox.* c. 22. *J. F. R.*

48. Ἐν τῷ συλλόγῳ] Non agnoſcunt O. & P. illud ἐν,

θείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι [a] οἵ τινες αὐτῶν οἱ φαῦλοι, ἢ οἵ τινες οἱ χρηστοί εἰσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ [b] γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζῆνος [c] εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδῷ παρεργον ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ὑπὸ σοὶ ᾖ τῇ [d] σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντρυφῶντας ταῖς τῶν ὁδῷ βαδιζόντων σφαγαῖς, τὸν [f] Σκείρωνα, καὶ τὸν [g] Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα, καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἴγε [h] μὴ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἀνὴρ [i] δίκαιος, καὶ προνοητικὸς, καὶ φιλανθρωπίας ἀναπυνθανόμενος τὰ παρ' ἑκάστοις, ἐξέπεμπε τουτονὶ τὸν οἰκέτην αὐτοῦ, ἐργαλικὸν ἄνθρωπον, καὶ

tibi tantum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireres, qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezene Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari Scironem, & Pityocampten, & Cercyonem, & reliquos. Et nisi Eurystheus vir justus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc suum famulum, operosum homi-

a Οἵ τινες] Εἴ τινες O. b Γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Οὖν P. Οὖν ὁ Θ. μὴ O. c Εἰς] Ἐς O. d Σῇ] Non adest in O. e Ὁδῷ βαδιζόντων] Ὁδοιπορούντων marg. A1. & P. Παροιδοιπόρων O. f Σκείρωνα] Σκίρωνα O. g Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπην male O. h Μὴ ὁ] Μητ' Εὐρ. O. i Δίκαιος] Ἀρχαῖος P. O. & marg. A1.

55. Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Ὁ Αἰγεὺς Ἀθηναῖος ὢν ἐν Τροιζῆνι πόλει τῆς Πελοποννήσου συμπαιδεύθησεν Αἴθρᾳ τῇ θυγατρὶ τοῦ Πιτθέως. ἡ δὲ Αἴθρα ἐγκύμων ἦν τοῦ Θησέως. ὁ τοίνυν Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὸ πατρῷον ἐπορεύετο, πολλοὺς λῃστὰς εὑρὼν, πάντας ἀπέκτεινεν ἐν τῇ ὁδῷ πορευόμενος. V.

60. Τὸν Σκείρωνα] Λῃσταὶ ἦσαν οὗτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἄγουσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων λῃστὴς (1) ὢν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς θαλάσσης καθημένους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἔρριπτεν, καὶ ἡ χελώνη δεχομένη κατήσθιε. (2) V.

Ibid. (3) Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπης δὲ, καὶ οὗτος λῃστὴς ὢν, ἔκαμπτε πίτυς, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν, οἱ δὲ (4) μετεωριζόμενοι ἀπόλλυντο. V.

61. Καὶ Κερκύονα] Ὁ δὲ Κερκύων, καὶ οὗτος ἄδικος ἦν τ' ἄλλα εἰς τοὺς ξένους, καὶ παλαίειν (5) ἠνάγκαζε. καὶ τὸ μὲν βουλόμενον διέφθειρε. καὶ ὁ τόπος παλαίστρα ἐκαλεῖτο ἐπ' ἐκείνου, πλησίον Ἐλευσῖνος. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς καλέσαντας αὐτὸν εἰς πάλην, πλὴν Θησέως, Θησεὺς δὲ κατεπάλαισεν αὐτὸν (6) σοφίᾳ πλέον. παλαιστὴς γὰρ εὑρέθη Θησεὺς ἐπὶ μεγίστοις πρῶτον ἐπὶ ῥώμῃ χρώμενος εἰς τοὺς παλαίστρας. ὃν δὲ καὶ ἕτερός τις ὄνομα (7) Διτυίσσης, ὃς στίφων, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας θερίζειν τῷ θέρει ἐπιγαμένῳ, εἰ δὲ (8) ἀπέτεινεν ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. V.

Ibid. Τοὺς ἄλλους] Phalarin hic, & Busirin, Echetumque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Ἰσ. β. 18. 19. 20.) Echetum solum, quem nullibi apud Nostrum reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἔχετος τὸν Ἡπείρου βασιλεύς τιμωρησάμενος τὸν (Vid. Odyss. Σ. 83. &c.) Haec inseruerat *M. du S.* Nos vero illa Scholia jam dedimus ad 2. *Ver. Hist.* *J. F. R.*

64. Τουτονὶ] Τὸν Ἡρακλέα. V.

(1) Ὢν] Οὔτος ante lectum in Edd. Mutavit *M. du S.*

(2) Subjunxit *Solan.* continuo filo (de hoc *Ovid.* in Epist. *Heroid.*) oblitus addere, anne sic in C. additum reperiatur, in quo ejusmodi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo addiderit.

(3) Πιτυοκάμπτην] Priore loco hoc nomen deest in V.

(4) Μετεωριζόμενοι] Ita ex C. dedimus, quum ἀπατεωνόμενοι esset in editis, quod ex conjectura videtur factum; nam in V. erat ἀπαταιριζόμενοι. *J. F. R.*

(5) Ἠνάγκαζε] Ἠνάγκαζε V.

(6) Σοφ. πλέον] Haec non cohaerent; nisi transpones, vid. Addenda. *J. F. R.*

(7) Διτυίσσης ἦτος] C. Αἰτυίσης ὁ Κερκύων. V. vero Διτυίσσης &c. Sic notavit *M. du S.* nec tamen Impressa, quae Διτυίσσης habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio quis ille Dityerses fuerit. Lityersas Midiae fil. *Hesych.* *J. F. R.*

(8) Ἀπέτεινεν] Ἀπέτεινεν ante editum, mutavit *M. du S.* non addens unde. Sed suspicor ex Cod. quia alioqui sponte non mutasset quod aeque bonum erat. *J. F. R.*

καὶ, retinui tamen. *M. du S.*

60. Πιτυοκάμπτην] Et sic, non ut est in O. editum T. I. *Prometh.* c. 7. f. ubi omnino vid. notam Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

70. Καθάρσια] Conf. supra *de Sacrif.* c. 9. pr. *M. du S.*

72. Παρὰ] Servavi scripturam quam Cl. *Gesn.* in versione expressit. Nec quisquam objecerit, odores adoleri, carnesve immolari non circum, sed in ipsis altaribus; nam παρὰ pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sacrificant. *J. F. R.*

75. Ἐπειδὴ κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀπαπύττοιεν, ἐπέσκωπτε λέγων ὡς ὄφελε αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν ἐς τοὺς στοχισμούς πίμπτοιεν] Quod si, inquit Momus, homines paul-

lo

minem : & ad labores promtum, tu, Jupiter, parum curaſſes Hydram, & illas in Stymphalo volucres, & equos Thracicos, & ebrioſas Centaurorum contumelias.

προθυμον εἰς τὰς πόνους, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγου [k] ἐφρόντισας ἂν τ᾽ Ὕδρας, καὶ τῶ ἐν Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τῶ [l] Θρακικῶν, καὶ τ᾽ Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας.

22. Sed ſi verum dicendum eſt, ſedemus in hoc ſolum intenti, ſi quis ſacrificet, & nidorem excitet circa altaria. Reliqua ſuo fluxu feruntur, & trahuntur unumquodque ut ſors tulerit. Itaque nihil praeter ſpem nobis accidit, & in poſterum accidet, quum apertis paullatim oculis homines invenient, nihil ſibi prodeſſe, ſi ſacrificent nobis, & libamina mittant. Tum

Ἀλλ᾽ εἰ χρὴ ταληθῆ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ὀπτηρῶντες, εἴ τις [m] θύει, καὶ [n] κνισᾷ [o] πρὸς τοὺς βωμούς. τὰ δ᾽ ἄλλα χῦ ῥῶν φέρεται, ὡς ἂν [p] τύχοι ἕκαστον [q] παρασυρόμενα. τοιγαροῦν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἔτι πείσομεθα, ἐπειδὰν κατ᾽ ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες [r] εὑρίσκωσιν, ὡδὲν ὄφελος αὐτοῖς [s] ὂν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς [t] πομπὰς πέμποιεν: εἶτ᾽

k Ἐφρόντισας] Ἐφροντίζεις O. l Θρακικῶν] Θρακιῶν P. Vulgata eſt in Fl. &c. m Θύει] Θύοιεν O. n Κνισᾷ] Κνισάτω O. o Περὶ] Sic Ald. H. B1. Fr. P. Παρὰ J. Fl. Ἐπὶ S. p Τύχοι] Τύχῃ O. q Παρασυρόμενα] Π——νον G. O. r Εὑρίσκωσιν] Εὑρίσκοιεν Fl. s Ὄν] Ὦν Fl. male. Nil vulgatam mutat P. t Πομπὰς] G. P. O. & marg. A1. Σπονδὰς Edd.

71. Καὶ (9) κνισᾷ] Καπνὸν ὦ τοῖς βωμοῖς ἀπεργάζεται. V.

(9) Κνισᾷ] Sic dare non haeſitavi, pro κνισᾷ quod in editis erat. J. F. R.

lo attentius rem conſiderent, facile deprehendant nihil ſibi prodeſſe, ſi nobis Diis rem ſacram faciant: non enim propterea rerum humanarum curſus mutatur, & ad hominum vota accommodatur. Pro σπονδὰς πέμποιεν Cl. Graevius in MS. legi ait πομπὰς πέμπειν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti [εἰ θύοιεν ἡμῖν & τὰς πομπὰς πέμποιεν] ſit omnino γνήσιος. Voce θύειν comprehendit hic Momus omne ſacrificii genus: per πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, ſolennes pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de ſanitate dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor; praeſertim quum eam probam eſſe doceat nos inſignis locus in *Demoſthenis* Oratione I. contra Philippum p. 50. E. Ait illic Orator, Εἰ γάρ τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἄγετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δί᾽ οὐκ ἔγωγε, εἶπεν ἄν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολεμοῦμεν. Οὐκ ἐχειροτονεῖτε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξιάρχους & στρατηγοὺς, καὶ φυλάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί δ᾽ ἂν ἄτοι ποιοῦσι, πλὴν τοῦτος ἀνδρὸς οὐ ἂν ἐκπέμψητε ἐπὶ τὸν πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱερέων. *Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienſes? Minime vero nos quidem, dicturi ſitis; ſed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creaſtis e veſtris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magiſtros equitum duos? Quid autem iſti plus agunt uno viro, quem miſeritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum ſacrificulis.* Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demoſthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρίαι Pammenis aurarii: Ἐκδότω δέ μοι Δημοσθένης, ὦ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὅν, ἐπὶ Διονύσου πομπεύσας, καὶ ἱμάτιον λιπόχρυσον ποιήσας, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Διονύσου πομπήν. &c. *Quum autem mihi Demoſthenes, cui teſtimonium dico, auream coronam parandam, & auratam veſtem faciendam locaſſet, ut in eis Bacchanalium feſtivitatem celebraret,* &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, ſive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἐρᾶν ἐρωτᾶν· Ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαι· Κίνησιν κίνησιν· Τολμᾶν τόλμημα· Ἐλπίζειν ἐλπίδας· Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι· Γαμεῖν γάμους· Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν· Ὑβρίζειν ὕβριν· Ἐπιβουλεύειν ἐπιβουλὴν· Κινδυνεύειν κινδύνους· Πανθῶν πάθος· Νίκαν νικᾶν· Συναγωγὴν συλλογίας, & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Caeterum ſi de σπονδὰς potius quam πομπὰς voluiſſet Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, ſed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixiſſet, quemadmodum jam locutus fuerat in *Timone* T. I. c. 43. Καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ᾽ αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα. *Et neque miſſum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus.* J. F.

76. Ἀνακύπτοντες] Conferri juſſerat *Soulius* T. I. *Somn.* c. 7. ubi pro Lectione *Junt.* quae ἀναπίπτων δὲ ἐδίκαιε, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ ἐδ. quod ab Edd. habebant, etſi in notis dixerit utrumque illic aptum eſſe. Sed alia capitum ſeu paragraphorum ab *Hemſterh.* facta, jam vid. *Somn.* §. 13. T. I. p. 18. ubi Cl. ille Editor ἀνακύπτων praetulit, rationemque reddidit, quem vide. J. F. R.

78. Πομπὰς] Mſſ. Gr. Ox. & P. In Impreſſis eſt σπονδὰς. V. *Jenſ.* M. du S.

εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καταγελῶντας ἡμῖν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμίδας, κρατουμένους δὲ, καὶ [a] ἀποφρατομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους, ὥστε [b] ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν, καὶ ἰᾶσθαι [c] τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μώμῳ δὲ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ γὰρ πάλαι τῶν [d] τιμωμένων ἦν, ὑμῖν [e] δ' ἔτ' εὐτυχούντων, καὶ τὰς θυσίας [f] καρπουμένων.

ΖΕΥΣ. Τοῦτον μὲν, ὦ θεοὶ, ληρεῖν [g] ἐάσωμεν, ἀεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ὀπιτιμητικόν. [h] ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψασθαι, καὶ ὀπιτιμῆσαι, ῥᾴδιον καὶ τοῦ βουλομένου παντός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω [i] γένηται, συμβουλεῦσαι, τοῦτ' ἔμφρονος ἀνδρὸς

paullo post videbis illudentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos vero ab illis jugulatosque nostros patronos. Vestrum ergo fuerit sedare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc statum perduxeritis. Momo quidem non magnum *imminet* periculum, si honore carebit, neque enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

23. JUP. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, & ad reprehensiones proclivem. Est nimirum, ut admirabilis *vir* Demosthenes dixit, accusare quidem & reprehendere, & increpare facile, & uniuscujusque, qui modo voluerit: sed consilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, illud demum prudentis re vera con-

a Ἀποφρατομένους] Sic dedi ex G. O. P. & marg. A1. Ἀποσφατομένους Edd. priores. b Ὑμέτερον] Hoc dedi ex J. G. L. Ἡμέτερον Edd. vulgo, ne Fl. quidem excepta. c Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα O. d Τιμωμένων] Sic dedi ex O. & S. Τιμωμ. male J. Fl. H. P. Ald. e Ἔτ'] Ἔτι δὲ O. f Καρπουμένων] Μόνων ἱπομώνων G. Ox. & Coll. Μόνων ἱσιωμώνων marg. A1. g Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν Fl. h Ἔστι μὲν γὰρ ὡς] Ἔστι γὰρ καλὸς O. Ὡς μὲν γὰρ ὁ S. Fl. i Γένηται] Γενέσθαι O.

87. Καρπουμένων] Γράφε καὶ τὰς θυσίας μόνων ἱσιωμένων. G.

90. Ἔστι μὲν γὰρ] Γρ. ἔστι γὰρ ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. G.

Σπονδὰς πέμπειν] Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, & fit πομπῶν mentio paullo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse & impensa, ac de alimentis Deorum adeo. *Mittere* etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, & aliquoties de inferiis usurpatum *Virgilio* atque *Ovidio*. J.M.G.

Πομπὰς πέμπειν] Neque tamen improbarem σπονδὰς. Sed propter Codicum numerum & virorum doctorum πομπὰς praeferentium consensum, hoc recipere sum permotus. V. *Dion.* p. 297. A. *Plat.* de Rep. I. p. 571. A. J.F.R.

79. Εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καταγελῶντας ἡμῖν τοὺς Ἐπικούρους] Momus ad Jovem: εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καταγελῶντας ἡμῖν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμίδας, κρατουμένους δὲ, καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους. Benedictus: *Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victosque & jugulatos ab ipsis patronos hosce nostros.* Apud Latinos sane *jugulare adversarium* legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces σφάττειν & ἀποσφάττειν non existimo transtulisse: sane nullum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex Mss. καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos hosce nostros videbis, & os eis obstructum esse.* Nam ἀποφράττειν est os obturare adversario, ut ne hiscere possit. *Pollux* VIII, 15. ἀποστρέφειν τὴν γλῶτταν, ἀποφράττειν τὸ στόμα ἄμουσον. Aliud est inferius c. 43. cum Momo intempestiva interpellatione obtundente Deos, Jupiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἀποφράττεις, ὦ Μῶμε. quod non est, *tu necas nos, Mome*, ut interpretes. sed Latini dicunt: *Enecas nos, Mome*, ut *Terentius* in Andria IV, 1. *Cur me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis saepe rogando.* Sed in hoc ipso dialogo c. 52. f. hoc verbum ex Mss. reponendum est, ἐγὼ γάρ σε τούτῳ ἐκμάξω ἀποφράξω, *ego te hac tosta interficiam.* Vulgo frigidius, καταπαύσω. Paucis versibus ante: τὰ δὲ ἄλλα κατὰ ῥᾳθυμίαν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστα τοξοτρόφα. Melius Mss. παρασυρόμενα. *ut quaevis forte trahitur* a vi fluminis scilicet. τοξοτρόφα pertinet ad ἕκαστα. sed in iis quae modo praecesserunt, non probo ejusdem libri scripturam, quae pro τὰς σπονδὰς πέμπειν, prae se fert τὰς πομπὰς πέμπειν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem instituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν, nemo dixerit. Ibidem statim & sic Mss. legendum ἅτε ὑμέτερον ἂν εἴη, *quare vestrarum esset partium*, non ὑμέτερον, sequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένων, quod in editionibus extat. non possum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἱσιωμένων, *vobis solis sacrificia in epulis comedentibus.* cum nunc partem

consiliarii est : quod vos reliqui, probe scio, vel tacente isto, facietis.

95 ἀληθῶς συμβούλου ὄντος οἱ ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος.

24. NEPT. Ego de caetero, submersus sum, ut nostis, & in fundo *maris* versor, pro me, quantum possum, servans navigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim tamen (nam haec etiam mihi curae sunt) aio oportere hunc Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem veniat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo superet. (Dicis enim, Jupiter, probabilem esse hominem) simul ostenderimus illis, quam ulcisci soleamus eos, qui talia contra nos disputant.

ΠΟΣ. [k] Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, σώζων τοὺς πλέοντας, καὶ ἀποπέμπων τὰ πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' ἂν (μέλει γάρ μοι καὶ τὰ ἐνταῦθα) φημὶ δεῖν τὸν Δάμιν τοῦτον ἐκποδὼν ποιησαμένους πρὶν ὑβρεως ἐπιπλεῖν, ἤτοι κεραυνῷ, [m] ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρογκα λέγων. (φησὶ γάρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἅμα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς μετερχόμεθα τοὺς τὰ τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

25. JUP. Ludis, Neptune, an plane obtitus es, nihil talium in nostra potestate

ΖΕΥΣ. Παίζεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλησαι, [n] ὡς οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιούτων ὄντων;

k Ἐγὼ] Ἐγὼ δὴ O. l Μέλει] Μέλλει male O. m Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Restitui ex G. nam Edd. τινὶ, ἢ ἄλλῃ. Ox. vero melius etiam ἤ τινι ἄλλῃ. n Ὡς] Insertum ex O. Non aderat in Edd.

tem sibi vindicent sacerdotes, partem qui sacrificant. & id magis arridet, genioque Luciani est convenientius. *J.G.G.*

81. Ἀποφρατιομένους] Ita optime O. & P. etiam. Quod enim ἀποφατιομένους in vulgatis legitur, absurdissimum est. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἀποφατιομένους] Praefero hic etiam antiquam lectionem, & versionem *jugulatos*, quae ad disputationem talem bene convenit : praesertim cum hoc ipso libello deinde ἐπισφάξειν etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego ἀποφατιομένους esse glossam : certe nemo sanus potuit τῷ ἀποφατιομένους substituere ἀποφαττομένους, sed contra. *J.M.G.*

Ἀποφαττομένους] Non potui denegare quatuor codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem, *Solanique* diligentiae satisfacerem ; & sensus adeo planus est ab ea, ut nemo alium sit desideraturus. At verum est ἀποφάττομ. elegans esse, si Latinorum more dictum intelligas ; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si latis verum foret, ἐπισφάττεις, quod deinde occurrit, c. 43. idem esse, etiam hic vulgatum servarem ; quod si deinde comperiam, fatebor me hujus etiam mutationis poenitere. *J.F.R.*

83. Τῶν] Quasi dixisset ὑμῶν. *M. du S.*

86. Τῶν τιμωμένων ὦν] Cur τιμωμένων dederim, ipse ipsa loquitur. Nec repetam quae alibi ex *Aristoph. Plut.* dixi, καὶ τῷ τῶν φίλων, & similia. *J.F.R.*

90. Δαμοσθένης] *Demosthenis* verba *Olynth.* I. p. m. 6. B. sunt: Τὸ μὲν ὑπὲρ ἐκείνου, ἴσως φασί τις ἂν, ῥᾴδιον καὶ πᾶσιν ἴσως τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ἅ τι δεῖ πράττειν ἀποφαίνειν, τοῦτ' ἤδη χαλεπὸν βουλεύειν. *M. du S.*

99. Κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον] Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν videtur interpretatio esse τοῦ κατ' ἐμαυτὸν, adeoque nonnullis pro glossa habebitur ; quod ut non nego, ita tamen minime elimino, quia interpretatio est necessaria, ab ipso Luciano forsan profecta ; si quid tamen superfluum, malim illud ἐμοὶ abesse, tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non esset idem quod κατ' ἐμαυτὸν, sed respiceret ad fatum Parcasque, quarum necessitati & se aeque ac Jovem fateretur subjectum, quasi diceret: *si modo per fatum fieri potest.* *J.F.R.*

4. Ἐκποδὼν] Jam sic scribitur ; alias ὑπὸ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. *pro Imag.* c. ult. f. adde *Soph.* Aj. 1020. ubi ἐκποδὼν quoque exaratum, *procul* valet. Hic vero *e medio* vertere malim, cujus exempla vid. supra l. c. Licet fatear saepe nihil interesse. Ap. *Xenoph.* autem in Edd. antiqq. ὑπὸ ποδῶν scribi amat. Vid. *Cyrop.* L. III. sub init. f. Ed. *Bas.* 1555. p. 43. βαλόμενοι τὰ ὄντα ὑπὸ ποδῶν ποιοῦνται. Quod & ibi vertitur *procul portare.* Sed & ibi eodem redibit, utrum *e medio*, *e conspectu*, vertas. *J.F.R.*

5. Ἤτοι κεραυνῷ] Ex Mss. legendum, ἤτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ. non ut editiones praeferunt, ἤτοι κεραυνῷ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ. *J.G.G.*

Ibid. Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Mss. Ox. ἤτινι ἄλλῃ. Impressi, τινι ; ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. *M. du S.*

11. Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Legendum videtur : ἐπιλέλησαι ὅτι οὐδὲν &c. *F.G.*

Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Bene conjecerat *Gujetus* conjunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. *J.F.R.*

Ibid. Ὡς οὐδὲν] Ex Mss. Ox. est illud ὡς. *M. du S.*

ἐστὶν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἑκάστῳ ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῷ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῷ, ἢ φθόῃ ἀποθανεῖν. [a] ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴασα ἂν οἶει τοὺς ἱεροσύλους πρώην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους [b] ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μὲ τῶν πλοκάμων ἀποκειραντας, [c] ἓξ μνᾶς ἑκάτερον [d] ἕλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς ἐφείδες ἂν ἐν [e] Γεραιστῷ τοῦ ἁλιέως τοῦ ἐξ [f] Ὠρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σε τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε, καὶ δόξομεν ἀγαναχτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τὰς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ [g] ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, ἐφ' ᾧτε μηδὲν ἀντεξεταθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ· ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης [h] κρατεῖν ἔτω δόξομεν; ΠΟΣ. Καὶ μὴν [i] σύντομόν τινα ταύτῃ ᾠόμην ἐπινενοηκέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην. ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα, εἶναι; ἀλλ' ἑκάστῳ μοῖραν ἐπικλώθουσιν, ὁ μὲν κεραυνῷ, ὁ δὲ ξίφει, ὁ δὲ πυρετῷ, ἢ φθόῃ ἀποθανεῖν. εἰ γὰρ ἐπ' ἐμοὶ ἦν, οὐκ ἂν ἔτι τοὺς ἱεροσύλους ἀπελθεῖν ἀκεραύνωτους ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μὲν τῶν πλοκάμων ἀποκειραντας, ἓξ μνᾶς ἑκάτερον ἕλκοντας· ἢ σὺ αὐτὸς οὐκ ἂν ἐφείδου ἐν Γεραιστῷ τοῦ ἁλιέως τοῦ ἐξ Ὠρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σε τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε, καὶ δόξομεν ἀγαναχτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τοὺς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, ἐφ' ᾧτε μηδὲν ἀντεξεταθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ· ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν ἔτω δόξομεν; ΠΟΣ. Καὶ μὴν σύντομόν τινα ταύτῃ ᾠόμην ἐπινενοηκέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην. ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα,

esse, sed nere unicuique Parcas; ut alius fulmine, gladio alius, alius febri aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tu ne ipse neglecturus eras in Geraesto piscatorem ex Oreo, qui tridentem tibi subduxit? Caeterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indicta ab adversario causa, vincere sic videbimur? NEPT. At ego compendiariam hanc excogitasse mihi videbar ad victoriam *viam*. JUP. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & nimis

a Ἐπεὶ εἴ γε] Ἐπείτοι γε O. b Ἐξ Ὀλυμπίας] Ἐκ Πίσης O. & *Schol.* c Ἓξ μνᾶς] Μνᾶν *Fl.* omisso ἓξ. d Ἕλκοντα] Ἕλκοντας O. & marg. *Al.* e Γεραιστῷ] Γερεστῷ *J.* Vulgatam cett. omnes habent cum Cod. O. f Ὠρεοῦ] Ὠρ. σοῦ esse in O. notat *M. du S.* dubie tamen, anne Ὠρ σοῦ tantum discrete. g Ἀποσκευάζωμαι] Ἀ—ζοντες *Fl.* Vulgatam firmat P. h Κρατεῖν ἔτω] Οὕτω κρ. O. i Σύντομον] Ἐπίτομον O.

16. Ἐξ Ὀλυμπίας] Γράφει ὁ Πίσης, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἠλιακῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν ὁ ἀγὼν ἐτελεῖτο τοῦ Ὀλύμπιος. *V.*

18. Μνᾶς ἑκάτερον] Ἡ μνᾶ (1) ἓξ δραχμὰς ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ εἶχε δραχμὰς ρ', ὡς φησι (2) ὁ Πολυδεύκης. Εὔπολις Κόλαξι, διπλοῦν δὲ τὸν ρ' δραχμῶν, καὶ (3) ἐπιφέρει κόλαξιν οἷον δὶς ἑπτὰ μνᾶν. δηλονότι μνᾶν εἰρηκὼς ἐκ τῶν πρότερον ρ' δραχμῶν. ἡ μέντοι δραχμὴ εἶχεν ὀβολοὺς ϛ', ἓν ἐκ ἑκατὸν τὸ ἔκτον τοῦ τιμήματος. *V.*

19. Ἐν γεραιστῷ] Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, ἔστω μέχρι νῦν λεγομένη, καὶ ὁ Ὠρεὸς, πόλις Εὐβοίας, (4) ὃς οἱ πολῖται Ὠρεῶται λέγονται. *V.* (Meminit Demosthenes, addit C.)

23. Ἀποσκευάζεσθαι] Ἀποτίθεσθαι ἀντιλόγους. G.

26. Ἐξ Ἐρήμης] Ἐρημίαν λέγει, ἡνίκα ὁριστὴς παρὰ τὴν δίκης ἡμέραν, ὁ (5) εἰς τὴν ἀντιδίκων ἀπολειφθεὶς τινὶ τῶν δικασταὶ καταδικάζουσι τοῦ (6) ἀπολειφθέντος ἐρήμου. *V.*

29. Θυννῶδες] Ἐπιδὴ (7) τοὺς θύννους ὁ λόγος ἐκ ἀμφισβητήσει νικᾶν, ἀλλὰ τραίνας ἀναιρήσομαι, εἰκότως τὸ φονεῦσαι τὸν Δάμιν θυννῶδες ὀνόμασεν. *V.*

(1) Ἓξ] Lege ἑκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἓξ ὀβολούς, ut in fine Scholii est. *M. du S.*

(2) Οἱ male Ed. *Cler.*

(3) Ἐπιφέρει] Ἐπίφερε lectum antea. Mutavit *M. du S.*

(4) Ὃς] Οὗ erat in V.

(5) Εἰς] Εἰς praepositio legebatur in editis, neque correxerat *Solan.* Nihilo minus audacter mutavi in οὓς, quod vel coecus videat quare. *J. F. R.*

(6) Ἀπολειφθέντος] Ἀπολειφθέντες editum ante. Merito emendavit *Solan* noster. Solemnis jotacismus haec frequenter confundere amat, ut saepe vidimus. Idem observat Cl. *Wessel.* ad L. 2. *Diod. Sic.* atque alibi. *J. F. R.*

(7) Τὸν θύννους] Τὰς θύννας edita. Correxit *M. du S.*

17. Πλοκάμων — ἕλκοντα] Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἕλκοντας. Utrumque probum. *M. du S.*

19. Γεραιστῷ] Veram esse hanc scripturam, patet ex *Thucyd.* III. 3. p. 170. (quem adeundum *Hemsterh.* in marg. monuit.) Nam licet *Hudson.* in variantt. Lectt. illic notet, etiam Γεραιστὸς sine diphthongo scribi, *Wassius* tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraestus* scribi, ac *Dukerus* ex Liv. XXXI. 45. *Gaestesium nobilem* Euboeae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γεραιστὸς pro γεραιστὰς in illa ad Thucyd. Nota, quae est No. 55. editum conspiciatur. *J. F. R.*

23. Ἀποσκευάζωμαι] Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἄνδρα ἐφ' ᾧτε μηδὲν ἀντεξεταθῆναι &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἄνδρα, facile patet, & locutio satis est vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime *Herodiano*, qui aliquoties ita utitur, ut I. c. 17. §. 3. Καὶ λοιπὸν πατρώους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελεν. Item VII.

1.

mis pingue ; ante interficere adversarium, ut invictus moriatur, disputationem relinquens non dijudicatam, & de qua contentioni adhuc locus sit. NEPT. Ergo melius vos aliud excogitate, si mea adeo ad thunnos a vobis ablegantur.

26. APOL. Si juvenibus etiam, & adhuc imberbibus nobis permissum lege esset concionari, forte dicerem aliquid utile ad nostram deliberationem. MOM. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus est, ut non secundum aetatem, sed communis omnibus dicendi facultas proposita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in extremis versemur periculis, de potestate legitima subtiliter & jejune disputemus. Tu vero etiam omnino jam legitimus concionator es, qui ephebis olim excesseris, & in duodecim *Deorum* album relatus, atque tantum

ΠΟΣ. Ὦ Πόσειδον, ἡ κομιδῇ παχὺ, [k] προαναιρεῖν τ' ἀνταγωνιστὴν, ὡς [l] ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφίρρυτον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τ' λόγον. ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς [m] διανοεῖτε ἄλλο, εἰ τἀμὰ ἔττως ὑμῖν ἀποτεθύννισται.

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέοις [n] ἔτι καὶ ἀγενείοις ἡμῖν ἐφεῖτο ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἶπόν τι συμφέρον [o] εἰς τ' διάσκεψιν. [p] ΜΩΜ. Ἡ μὲν σκέψις, ὦ Ἀπολλον, ἔτω περὶ μεγάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ' λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ καὶ περὶ τ' ἐλαχίστων κινδυνεύοντες, περὶ τ' ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας [q] σμικρολογοίμεθα. σὺ δὲ καὶ πάνυ [r] ἤδη ἔννομος εἶ δημηγόρος, πρόπαλαι μὲν ἐξ ἐφήβων γεγονὼς, ἐγγεγραμμένος δὲ ἐς τὸ [s] τ' δώδεκα ληξιαρχικόν καὶ ὀλίγου δεῖν,

k Προαναιρεῖν] Hoc praetuli ex *F.* & P. Προαναιρεῖσιν Edd: Προαναιρέσιν *Fl.* l Ἀποθάνῃ] Ἀποθάνοι O. m Ἐπινοεῖτε ἄλλο] Invertit O. n Ἔτι] Omittit O. o Εἰς] Non adesse notat *Solan.* non addens ubi. nam est in *Fl.* &c. p ΜΩΜ.] Z. male *Fl.* q Σμικρολογοίμεθα] Σμ——γούμεθα *Fl.* r Ἤδη] Deest in O. s Τῶν δώδεκα] Δώδεκα Θεῶν *Conss.* Ἐπὶ τ. δ. O.

32. Ἀμφίρρυτον] Ἀμφισβητήσιμον. *V.* (C. Ἀμφίβολον.)

42. Χαρίεν γὰρ] Γελοιῶδες, ἀνόητον. *V.*

46. Ἐς τὸ τ' δώδεκα] Ἀφ' ὧν οἱ δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δηλονότι παυθέντος τ' Κρόνου ἀρχῆς. *V.* (De XII. Diis lege in Ὅρισιν Aristophanis. C.)

47. Ληξιαρχικὸν] Δύο ἦσαν γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ἐν τῷ ἑνὶ ἐγγράφοντο ἅμα τῷ γιγνέσθαι, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ, ἡνίκα τ' ἡβᾶν ἤρξαντο ἡλικίας ἐγίνοντο. τοῦτο δὲ ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. (8) Ἐπεὶ δὲ οἱ ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγίνοντο τότε τ' (9) πατρώας ληξεως, τυτέστι τοῦ κλήρου ἐς τ' ὑποστάσεως. λῆξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πατρῴα κληρονομία. ἐπὶ ἓν τ' ὀρφανῶν καλαλειπομένων, ὑπὸ ἐπιτρόπους παρεσήμαινε τὰ πατρῷα, ὡς ἂν αὐτῶν διατόντων μὴ φθείροντο τὰ τ' ὀρφάνων, εἶτα (10) ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιτὰς οἱ ὄρφανοι ἦσαν, ἐξῆν αὐτοῖς ἀπὸ τ' νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν ἐγγραφέντας ἀπολαμβάνειν τὰ πατρῷα. τὸ δὲ ἢ τὸ τ' λήξεως, ἤτοι τ' ἑαυτοῦ ἄρχειν κληρονομίας. τοῦτο νῦν ἐντεῦθεν εἰς τ' Ἀπόλλωνα φησὶν ὁ Ζεὺς, ὡς εἰ καὶ ἀγένειός εἰ, καὶ τοῦτο αἰτιᾷ, τὸ μὴ ἔχον εἶναι σοι λέγειν, ἀλλ' ἔν ἔχεις. πάλαι γὰρ τ' αὐτεξουσιότητος ἐπειλάβου, ὡς ἐ ὑπὲρ ἄλλου ἐ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐξεῖναί σοι λέγειν ἐ γνώμην εἰσηγεῖσθαι τῇ βουλομένῳ. τὸ δὲ (11) ὀλίγου δεῖν τ' ἐπὶ Κρόνου βασιλῆς ὄν, ἀντὶ τοῦ ἡσσόν τ' ἐπὶ Κρόνου τὸν βασιλῆ συμπληρούντων θεῶν. ἐκτὸς γὰρ ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὡς ἐ Ἡσιόδῳ δοκεῖ τῷ Ἀλικαρνασσεῖ. *V.*

(8) Ἐπεὶ δὲ] Quum habet C.

(9) Πατρῴας] Πρώ. V.

(10) Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιτὰς] Pro his omnibus quum tantum est in C.

(11) Ὀλίγου δεῖν] Ὀλίγον Edit. *Clar.* quam emendavit *M. du S.*

1. 7. Quod supra jam exhibuimus. Et Nostro supra *Tyrannic.* c. 1. atque alibi. *F. F. R.*

27. Τινα ταύτῃ] Subaudi ὁδὸν. *F. G.* Vid. *Bos* de Ellipsi, & nos supra T. I. Patebit ex Indice. *F. F. R.*

36. Νέοις] Ante trigesimum aetatis annum pro concione dicere leges Athenienſium non ſinebant. Seniori bus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide *Plut.* 1404. z. *M. du S.*

40. Ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ' λόγον]. Horum verborum ſenſum non ſunt aſſecuti Interpretes, quorum alter: *ut in ea non aetatis, ſed communis omnibus boni ratio proponatur.* Alter: *ut non aetatis reſpectu, ſed communis utilitatis ſervandae gratia omnibus quoque ſermo ſit propoſitus.* Senſus eſt: *ut non aetatis ratio liberi debeat, ſed omnes communiter ſententiam ſuam dicere oporteat.* Eodem modo quo Mneſiphilus apud *Plut.* Conviv. 7. Sapient. p. 154. Ἐγώ τοι, ὦ Περιάνδρε, τ' λόγον ἀξιῶ καθάπερ τ' οἶνον μὴ Πλουτίδῳ μηδὲ Ἀριστίδῃ, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν ὥσπερ εἰ δημοσιατίαν νεμεσθαι ἐ κοινὸν εἶναι. Haec in Obſerv. Crit. p. 65. habebat *L. Bos.*

47. Ληξιαρχικὸν] Subaudi βιβλίον. *F. G.*

51. Βα-

τὸ ὅτι Κρόνου βουλῆς ὤν. ὥστε μὴ μείρακιεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λέγε θαρρῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, [a] μὴ αἰδεσθείς, [b] εἰ ἀγένειος ὢν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον ὕστως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα [c] ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμφιλοσοφῶν. ΑΠΟΛ. Ἀλλ' ὁ σὲ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι τὸν Δία δὲ, καὶ ἢν ὕστερον [d] κελεύσῃ, τάχ' ἄν τι οὐκ ἄμουσον εἴποιμι, ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς οὗτος [e] ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ [f] ἠκριβωκε τοὺς Στωϊκούς· ὥστε καὶ σύνεσιν ὅτι [g] φιλοσοφία πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ὅτι τούτῳ ἐκλέγει, σφόδρα [h] πιθανὸς ὢν, ὁπόταν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο· ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν

non de illo sub Saturno consilio sumus sis. Quare noli apud nos adolescentuli pudorem simulare, sed audacter jam, quae tibi videntur, dicito, nihil verecundatus, si imberbis concionere, praesertim cum promissa adeo barba, & menti probe hirsuti filium habeas Aesculapium. Caeterum decet te nunc praesertim tuam proferre sapientiam, nisi frustra in Helicone resides, & philosopharis cum Musis. APOL. Atqui tuum non est, Morne, eam facultatem dare, sed Jovis. Hic si jusserit, forte aliquid dixero a Musis non alienum, sed exercitatione, quam in Helicone instituimus, dignum. JUP. Dic, fili, permitto enim.

27. APOL. Bonus vir videtur esse iste Timocles, & Deorum amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque multis cum juvenibus philosophiae causſa versatur, mercedesque eo nomine non parvas conficit, qui sit probabilis admodum, quum privatim disputat cum adolescentibus. In turba autem dicere minime audet, & vocem

a Μὴ] Μηδὲν O. non male. M. μὴ Fl. male personam Momi huc ingerens. b Εἰ] Ὅτι O. c Ἐκφαίνειν] Ἐμφαίνειν O. d Κελεύσῃ] Κελεύῃ O. e Ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος] Ἐστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς, O. Εὐσεβὴς pro φιλόθεος etiam marg. A1. f Ἠκριβωκε τοὺς Στωϊκούς] Ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν O. g Φιλοσοφία] Σοφίᾳ O. P. h Πιθανὸς] Bene sic L. & B1. ac B2. Πιθανῶς cett. omnes male.

48. Τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὤν] Ὁ Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρώτου ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλλας (1) δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικοῦντας, διαχθεὶς δὲ τῆς βασιλείας ὑπὸ τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐβλήθη εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ μὴ τοῦτο ἄλλη συμβουλὴ τοῦ Διός. V.

59. Ἐν τῷ Ἑλικῶνι] Βοιωτίας ὄρος, ἐν ᾧ ἀγρυπνοῦσι αἱ Μοῦσαι ἐλέγοντο. V.

60. Ἐφίημι] Συγχωρῶ, ἐπιτρέπω. V.

(1) Δώδεκα] C. XI. habent. vid. fin. Scholii praecedentis. M. du S.

51. Βαθυπώγωνα] Conf. supra T. I. Revivi. c. 6. J. F. R.

52. Εὐγένειον] Vid. infra Icarom. c. 10. pr. Ubi iterum de barbato s. pulcro circa mentum, usurpat; nam quod etiam generosum significet, ut Bud. Lexicon minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγένεια quoque fiat εὐγένειον nobilitas, non mirarer, si etiam εὐγένειος adjective eod. significatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. J. F. R.

56. Ἀλλ' ὁ σὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Ridiculus est Benedictus, quum ab Οφρεο verbum Graecum vertente per Latinum permittere sic abit, ut putet id notare mandata dare vel injungere, quum in Texari c. 37. καὶ ἐφιέναι δὲ τὸ μέγιστον ἔχειν τρυφῆς εἰς τὰς ψυχὰς εἰσιέναι ipse clare viderit recte id verbum ab Οφρεο sumptum esse. J. G.

57. Τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Parum hic distant, permittere, mandare, facultatem dare: nihil vel verbo ἐφιέναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia statim subjungitur, ἢν ὕστερον κελεύσῃ. Placuit praesertim facultatem dare, quia hoc verbo Praesidis potestas commode exprimitur. J. M. G.

61. Ἔοικε] Aut post ἀνὴρ excidit ὤν, aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut restrinxit aut reperit, cum habeat: ὅτι μὲν χρηστὸς ἐ ισεῖς, & mox ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. M. du S.

66. Πιθανὸς] Sic L. & Ven. 2. Bas. 2. In reliquis

cem habet imperiti hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat & perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & explicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui non clare quid sibi velit explanet, sed aenigmatis similia proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere, ejusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant qui audiunt.

28. MOM. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etsi minime omnium ipse hoc facis in oraculis,

ἀταλμότατός ἐστι, καὶ τὴν φωνὴν ἰδιώτης καὶ μιξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα [i] ὀφλισκάνειν ἐπὶ τούτῳ ἐν ταῖς συνουσίαις ὁ συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ὁπόταν σπουδῇ ἔχων [k] καὶ καλλιρρημοσύνην ἐπιδείκνυσθαι [l] βούληται· συνεῖναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὀξύς ἐστι καὶ λεπτογνώμων, ὡς φασιν οἱ ἀμείνονα τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἑρμηνεύων ὑπ' ἀσθενείας διαφθείρει αὐτὰ καὶ συγχεῖ, οὐκ [m] ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοικότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, ὁ συνιέντες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δέ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τοῦτο μάλιστα [n] ποιεῖσθαι πολλὴν τὴν πρόνοιαν, ὡς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες.

ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἄπολλον, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιεῖς [o] σὺ τοῦτο ἐν τοῖς χρησμοῖς,

i Ὀφλισκάνειν] Ὀφλισκάνει Fl. k Καὶ] Abest ab O. l Βούληται] Βούλῃ Fl. m Ἀποσαφῶν] Ἀποσαφηνίζων O. n Ποιεῖσθαι πολλὴν] Πολλὴν ποιεῖσθαι O. o Σὺ τοῦτο] Αὐτὸ σὺ O.

69. Γέλωτα ὀφλισκάνει] Γέλωτα χρεωστεῖ, αὐτὶ τοῦ γελᾶται. V.

71. Βατταρίζων] Τὸ ἐν τῇ σπουδαίᾳ (2) βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ ἐστὶ τὸ κατὰ Κυρήνην λοιδορίας ἐγήσατο, μογιλάλος τις ἦν, ἀπὸ τούτου δὲ τοὺς μὴ εὐθυσόμους, μηδὲ τραχεῖ κιχρημένους (3) τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισυρομένους φθογγομένους, καὶ παρασήμους, βατταρίζειν φασίν. V.

73. Συνιῶσι μὲν] Ἀντὶ τοῦ διδάσκειν, ἐκπαιδεύειν. V.

(2) Βαρβαρίζων] Sic C. quod secutus sum. Βαρζαρίζων V. male. Βαρζαρίζων Edd.

(3) Τῇ γλώττῃ, &c.] Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισυρομένους φθογγομένους καὶ, quae voces imperiti Librarii negligentia omissae, faciunt ut credam alibi alia deesse, quae Apolline indigerent conjectore. *J. Cler.* In C. recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *M. du S.*

πιθανῶς, prave. *M. du S.*

68. Τὴν φωνὴν ἰδιώτης] Qui vulgari stilo nulla arte excultо utuntur ἰδιῶται adpellari, praeter alios etiam docet Rev. *Jac. Elsner.* ad 2. Ep. ad *Corinth.* c. XI. 6. p. m. 159. Et Cl. *Fens.* in Lectt. Lucian. p. 91. de plane ἀμούσῳ. Sed hoc nimis jam notum, & vidimus supra in *Hermot.* in *Amor.* &c. *J. F. R.*

73. Συνιῶσι] Συνιῶσι alibi dedimus, ut *de Salt.* vers. fin. Ac *Jensius* haec verba adducens ad *de Salt.* §. 1. etsi aliud agens, quoque scribit συνιῶσι. Et hoc differentiae cautia melius puto; quia tamen jam crebrius συνιῶσι scribi video, quam ante suspicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio scribendi in his infinitivis usitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera *Davisium* haec Luciani citantem in Addendis ad *Cic.* Tusc. Disp. I. c. 3. συνιέναι scripsisse arbitror. Usus autem erat *Cicero* simili querela, scribens: *Fieri autem potest, ut recte quis sentiat, & id quod sentit polite eloqui non possit: Sed mandare quemquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua adlicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero Ed. *Amst.* hic male habeat συνιῶσι — ἐξὶς ἐστι, non opus erit monuisse. *J. F. R.*

σμοῖς, λοξὸς ὢν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ μεταίχμιον [a] ἀσφαλῶς ἀποῤῥίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτοῦ. ἀτὰρ τί τὸ ὅτι [b] τούτῳ συμβουλεύεις; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι ἢ Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

obliquus, & perplexus, & qui in medium inter certantes locum tutus ipse multa projicias, ut, qui audierunt, alio opus habeant ad ea interpretanda Pythii. Verum quid post illa consulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

ΑΠΟΛ. [c] Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείημεν αὐτῷ προσθεῖναι ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐροῦντα κατ' ἀξίαν, ἅττ' ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεὶς ὑποβάλῃ. ΜΩΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἔτι παιδαγωγοῦ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ φιλοσόφων προσγενέσθαι ἑρμηνεύσοντα πρὸς τοὺς παρόντας, ἅττ' ἂν [d] δοκῇ Τιμοκλεῖ καὶ τὰ μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, τὰ δὲ ὑποκριτῇ προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸν [e] ἐκείνου ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα· τὰ ὑποκριτικὰ δὲ ῥητορεύειν, αὐδ' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὅ, τι ἀκούσειε. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ [f] τοῦτο μὲν ἄλλως [g] ἐπινοήσομεν.

29. APOL. Patronum, Momе, si qua possemus illi adjungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quaecumque iste excogitata illi subjecerit. MOM. Vere pro imberbi istuc dixisti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles: ac Damin ex sua persona & pro se loqui; alterum autem histrione uti, & seorsum illi in aurem, quae videantur, subjicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse quae audivit intellexerit. Ista quomodo non risus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus.

Σὺ δέ, ὦ θαυμάσιε, (φῂς γὰρ καὶ μάντις 30. At tu, praestantissime, dicis enim te

a Ἀσφαλῶς] Abest hoc a *Fl.* b Τούτῳ] Τοῦτο male *Fl.* Vulgatae adsentitur P. c Συνήγορον] Omisit O. d Δοκῇ] Δοκεῖ *Fl.* e Ἐκείνου] Αὐτῷ O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Ἐπινοήσομεν] Ἐπινοήσομεν O.

88. Λοξὸς ὢν] Λοξὸς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων, διὰ τὸ λοξὰ μαντεύεσθαι, ὅ ἐστι * στρεβλὰ ἐν ἀδήλοις. † Γρίφου δὲ ἐστὶ τὸ πρωτεινόμενον διὰ λύσιν ζήτημα. γριφώδης ἐστὶν ὅτου, ἀντὶ τοῦ ἀσαφής. V.

* Στρεβλὰ] Στραβλὰ male editum ante, item καλεῖται pro καλοῦται.

† Γρίφου] Alias γρίφου scribitur. Τὰ γρίφα — ζητήματα. Hesych. Γρίφου] Ante γρίφου in C. haec inseruntur: (vel quod obliquae incedat. Lege in Plato *Aristoph.*) J.F.R.

88. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς] (Id est in medium projiciens oracula, ut incertum sit ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra Ἐκκλ. c. 3. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπῤῥίπτασί σοι ὁ λόγος, &c.) *Kuſt.* Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a Librariis. Vide c. 6. & Ἀλ. c. 18. *Fl.* non agnoscit ἀσφαλῶς. Vide Ἀλεξ. c. 22. & 49. *Md. de S.*

Ibid. Ἐς τὸ μεταίχμιον] Vix est, ut interpretatio simplex vim & elegantiam hujus loci adsequatur, cui similis alter est in θρασύτατος non procul ab initio. Nempe μεταίχμιον est locus inter duas acies jam jam concurrere parantes, interjectus: quidquid est in hac μεταιχμίῳ, incertum est, cujus sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii queat convinci, projicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad se conetur uterque pugnantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. *J.M.G.*

89. Ἀσφαλῶς ἀποῤῥίπτων] Ἀσαφῶς legendum videtur, ut supra c. 6. med. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας, & infra *Pseudol.* c. 3. a. m. ἀσαφὴς pro ἀσφαλής. *F.G.*

Ἀσφαλῶς] Etli supra c. 6. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli, quod ibi sensum probum fundat, quum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobretur; dubito tamen an semper sic legendum. Hic certe cum ἀποῤῥίπτων aeque recte conjungitur ἀσφαλῶς, *caute*, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam ejus respici videtur, qua cavet ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλέστερον λαμπρὴν supra c. 6. *prudenter responsa, ne capiare*: notumque est vetus verbum ex *Eur.* Phoen. 597. Ἀσφαλὴς γὰρ ἐστὶ ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης. Ubi *cautus* miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex Libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum sequentt. ὡς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου, quo certe *obscuritas*, non *cautio* signifi-

te vatem esse, & mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis: quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis. APOL. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, neque fons fatidicus, qualis est Castalius. MOM. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus. JUP. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas *divinationes*, tamquam in tripode, & aqua, ac ture positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas. APOL. Melius quidem erat, Pater, Delphis aut Colophone talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cujus futura sit victoria: sustinebitis autem,

εἶναι, ἢ μισθὸς οὐκ ὀλίγος ὅτι τῷ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τῦ ἢ πλίνθους χρυσᾶς [h] ὅλε εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν χὴ χαρὸν [i] τέχνην, προειπὼν ὁπότερο τῶν σοφιστῶν κρατήσῃ λέγων; οἶδα [i] γὰρ σε τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὤν. ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατὸν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδο ἡμῖν παρόντο, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἵα ἡ Κασταλία ἐστίν; ΜΩΜ. Ὁρᾷς; ἀποδιδράσκεις τ ἔλεγχον, ἐν [k] τῷ στενῷ ἐχόμενο. ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπὲ, ἢ μὴ προΐσχῃς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ [l] ἀφορμὰς λαβάλλειν ἢ χλευάζειν τὰ σὰ, ὡς ὅτι τρίποδι, χὴ ὕδατι, ἢ λιβανωτῷ κείμενα· [m] ὥς εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, φερησόμενόν σε τ τέχνης. ΑΠΟΛ. Ἄμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἁπάντων μοι τ χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθο. ὅμως δὲ χὴ ὕτω γυμνός ἐκείνων, ἢ ἄσκευο πειράσομαι προειπεῖν ὁποτέρῳ τὸ κράτο ἔσται· [n] ἀνέξεσθε δὲ, εἰ

[h] Ποτε] Deest in *Fl.* [i] Γάρ πω] Γὰρ δή πω O. [k] Τῷ] Omittit O. [l] Ἀφορμὰς] Προφάσεις O. & marg. *A1.* [m] Ὡς εἰ μὴ ἔχοις] Ὡς εἰ μὴ ἔχεις. O. Ὡς αἰμὶ male marg. *A1.* [n] Ἀνέξεσθε] Sic dedi ex O. *J.* & *Va.* Ἀναδέξεσθε Edd. cett. Ἀναδέξασθε *Fl.*

12. Καὶ πλίνθους χρυσᾶς] Κρῖσο δὲ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐτῷ πλίνθους προσηγαγεν. *V.*

28. Ἐν Δελφοῖς] Ἐν τούτοις γὰρ τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσιν, ἐμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲ Δελφοὶ ἐν Φωκίδι, ἡ δὲ Κολοφὼν ἐν Ἀσίᾳ. *V.*

catur. *J.F.R.*

3. Δάμων αὐτοπρόσωπον ἐ δὲ αὐτοῦ λέγω] Nescio utrum *Opsopaeus* omiserit rectius secundæ vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit *Benedictus*, non satis considerans vim ejus & ideo interpretans male *praesentem*. Nam æque præsens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Græcæ vocis longe alia & major est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces δ' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio dissertaturum, ut αὐτοπρόσωπον κάλ in *Timone* pag. 76. edit. *Salmur.* tum ob alios respectus, tum cui προσωπεῖον abest. Infra in *Gallo* simile occurrit, ὥσπερ ποτὲ ἡ φωνὴ αὐτῶν ἐμαντεύετο. *J.G.*

9. Ἐπινεύσομεν], Codex Ox. ἐπινεύσομεν, mendose; neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. *M. du S.*

21. Ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενο] Conf. supra dicta ad c. 4. f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae causa articulus additus non adeo displicet. *J.F.R.*

28. Κολοφῶνι] Vide not. ad Διων. c. 1. *M. du S.*

29. Ἁπάντων μοι τ χρησ.] Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide *Tatian.* 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a nostro recensetur Ἡσιοδ. c. 9. *M. du S.*

32. Ἀναδέξεσθε δὲ, εἰ ἐ ἐμμέτρα λέγοιμι] *Quae accipietis, etiamsi sine concepta carmine.* Εἰ χὴ ἐμμέτρα enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἐμμ. Excutiat se, si ut ceteri Dii pedestri sermone non utatur. *F.G.*

Ἀνέξεσθε] Ex Edd. *Ven.* & Mf. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀναδέξεσθε, vel ἀναδέξασθε, legitur, quod nos repudiamus. *M. du S.*

εἰ μὴ ἔμμελρα λέγοιμι. ΜΩΜ. Λέγε, [a] σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἄπολλον, καὶ [b] μὴ συνηγόρῳ γε αὐτὰ [c] ἢ ἑρμηνέως δεόμενα. καὶ γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα [d] καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ [e] ἕψει· ἀλλὰ οἶδα σὲ ὅτου ἡ σκέψις. ΖΕΥΣ. Τί φῂς ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τοῦ χρησμοῦ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χρόα τέλραμμένη, [f] οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς, κόμη ἀνασεσεμμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ [g] φρικώδη, καὶ μυστικά.

si non satis modulata dixero. MOM. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec Patrono atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis qua de re deliberetur. JUP. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia ista, jam adsunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in universum possessi *hominis* omnia, & horribilia, & mystica.

31. APOL.

a Σαφῆ δὲ μόνον] Hoc praetuli ex *J.* & P. Nam inverse, *μόνον σαφῆ δὲ P. S. Fl. H.* &c. b Μὴ συνηγόρῳ] Οὐ ξυν— O. c Ἢ ἑρμηνέως] Καὶ ἑρμ. Edd. excepta *J.* quae ἢ καὶ. d Καὶ χελώνη] Necessario receptum ex *J. Va.* & P. & O. Nam ἡ χελ. Edd. male. e Ἕψεται] Ἑψεῖ marg. *AIW.* Item O. & P. f Οἱ] Καὶ οἱ male Q. & mox καὶ κίνημα. g Φρικώδη] Recte sic *P. Va. S.* & O. Φρυκώδη male *Ald. J.* &c.

36. Οὐκ ἄρνεια κρέα] Κρεῖσθον δὲ ἀπειρώμενον τὸ σὸ Δελφοῖς μαντεῖον εἰ ἀληθὲς εἴη, ἐποίει τοιοῦτο. Ἑστρότησε εἰς Δελφοὺς ἀποστέλλων, ἵνα ἐν αὐτοῖς ῥητὴν ἡμέραν μόνον τὸ ἀφικέσθαι, κατὰ ταὐτὸν τὴν ἐμπρόσθεσμον, ἀνερέσθαι τὴν Πυθίαν, τί νῦν Ἀστελλῆ πράττων ὁ Κροῖσος; ἐποίει δὲ ταῦτα τηνικάδε Κροῖσος. λαβὼν εἰς λέοντα (1) ἐπεμβαλών, εἶτα χελώνης κρέα καὶ (2) ἀρνὸς συγκαίων ὀψάς, καὶ τοῦ λέοντος τὸ δέρμα ὑπερθεὶς ἐμβαλών, (3) ἤψει. ἅπερ ἀκούσασα ἡ Πυθὶς ἐπέλεγεν ὡς ἐπράξατο, μάλιστα περὶ τοῦ τὸ χελώνης κρέας ἑψόμενον μετὰ τοῦ ἀρνείου κρέως. *V.*

41. Ἀνασεσεμμένη] Διαρραγομένη. *G.*

Ibid. Κίνημα κορυβαντῶδες] Μανιῶδες. οἱ γὰρ Κορύβαντες δαίμονές εἰσι περὶ τὴν Ῥέαν. (6) Κατόχιμα δὲ, μανικὰ, φοβερά. *V.*

(1) Ἐπίμβελαν] Ἀπιμβελὼν editum ante. Emendavit *M. du S.*

(2) Ἀρνὸς] Ἀρνεῖ Edd. Et sic fuisse in V. & C. testatur *Salm.* qui tamen deleto ι fecerat ἀρνί, ego ἀρνός. *J. F. R.*

(3) Ἤψει] Sic dedit *Salm.* quum in C. sit ἴψει.

(4) Ἤλθε] Ἤλθει V. prave. quod in Impress. recte mutatum erat. *M. du S.*

(5) Κρατερήνειο] Vid. Schol. 28. ad *Jov. Conf.* ubi κρατεραίνειος scriptum est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed quum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

(6) De hisce videndus *Strabo* Lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1. Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae Regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, id est antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἐνοπλίῳ κινήσει quam memorat Strabo. Hebraice כרוב *Cheroub* dicitur vir fortis, ut multis probat vir Doctiss. L. *Spencerus* de ritualibus Mosis legibus, p. 764. unde Angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est fortes, ut alibi dicuntur כרובים quod idem significat. Indidem Corybantes *Deximae* dicti sunt. 2. Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraice כרוב *Cheroub* & כביר *Chabir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3. Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus *Herodoto* & *Strabone*, quibus adjungas licet *Spencerum* & *Bochartum*. 4. Iidem dicebantur esse cum Curetibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis כרחים, ut ostendit *Bochartus*. Verum ista γύμνητος χάριν, donec *Mythicorum Temporum Historiam* edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. *J. Cler.* De varia *Δαιμόνων* opinione, significatione ac denominatione multa Clar. *Jacob. Odé*, in eruditissimo opere *de Angelis*, p. 172. — 188. Etsi *Corybantes* his non adnumerat, quia revera erant homines. *J. F. R.*

Ἀνέξεσθε] Haec lectio etiam adscripta erat margini Ed. meae *Hagenoanae*; & quia *Junt.* & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36. ταῦτ' ἀκούοντες, ἀνέχεσθε; quamvis alia occasione. Etsi enim ἀναδέξεσθε hic vertendo: *Recipietis*, (ut Cl. *Gesner.* dederat) sensum non malum fundat; ac δέχεσθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. *Aristoph.* Pl. 63. Δέχε τὰ ἔνδα καὶ τὰ ὄρνια τοῦ Θεοῦ. Alterum tamen praestare, facile se probabit intuenti. *Gujetus* vero leviore mutatione pro ἔμμελρα, ἄμετρα potuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in adfirmativam mutare. Non possum tamen quin addam, quae Cl. *L. Bos* in Obs. Crit. p. 66. super hoc loco adfert, ait autem: insulse Interpretes, quorum alter: *Quod caperetis, nisi carmine responsum darem.* Alter: *Suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum oraculum protulero.* Sensus est, *Recipietis autem in vos, si non metro constant justo, quae dicam.* q. d. Si jam non pedibus suis constent carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui me solitis instrumentis meis hic destitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, Ἀναδέξεσθε pro ἀναδέξεσθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν, quemadmodum in *Parasito* p. 24. ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis eo magis impulsus sum ad rejiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio

&

31. APOL. *Percipite, o superi, quae jam canit augur Apollo,*
Lita super rigida, quam constituere valentes
Arguto clamore viri, verbisque petulci,
Multum hinc alternis crosibus aëra & inde,
Non sine lucentis stivae terroribus, implent,
Curvo at ubi vultur comprenderit ungue cicadam:

ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλου τόδε θέσφατον Ἀπόλλωνος,
Ἀμφ' ἐριδος χρυερῆς, ἣ ἀνέρες ἐστήσαντο
Ὀξυδόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι συκινοῖσι.
Πολλὰ γὰρ ἔνθα κἀκεῖθεν μόθου [h] ἑτεραλκέϊ κλαγγῇ,
Ταρφέος [i] ἄκρα κάρυμβα καλαπλήσσουσιν ἐχέτλης.
Ἀλλ' ὅταν [k] αἰγυπιὸς γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ

h Ἑτεραλκεῖ] στερ ἀκλεισολόξῳ κλαγγῇ O. i Ἄκρα κάρυμβα] Ἀκροκορύμβα O. k Αἰγυπιὸς] Αἰγυπτιος male O.

& Ellipsis: quin etiam ἀναδέξεσθε ἄν, potius, quam δὲ legat, si ex illa consequentia in alios culpam carminis mali conjicere voluerit. *J.F.R.*

35. Ἢ ἱρμηνέως] Quum κὴ pro ἢ haberent Edd. posterius ex *J.* recepi, & ex marg. *Hag.* Etsi *Junt.* ἢ κὴ exhibet, possumus tamen illo κὴ satis carere; & ut quis dicat, κὴ simul servandum fuisse, vertendumque cum emphasi, *aut interprete etiam*, nondum tamen permoveor ut credam eo opus esse; nam an plus est interpres, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant jam olim, *aut interpretes*, licet κὴ retinerent; cumque sic adjuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem jure lectionem Graecam juvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud κὴ satis jam hic & alibi frequentatum, rejiciendo? quod si quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni est. *J. F. R.*

36. Καὶ χιλώνη] Et hic secuti sumus auctoritatem Mss. Ox. P. & Edd. *Ven.* cum in aliis legeretur, ἢ pro καὶ, vide *Herod.* I. 47. p. 11. & Nostrum Z. Ἑλ. c. 14. & Δωρ. c. 1. *M. du S.*

Καὶ χιλώνη] Necessaria erat vel sine Codicum auctoritate mutatio τῆ ἢ, in κὴ; nam vulgata historiae repugnat; simul enim & permixtas testudinis agnique carnes coctas fuisse, supra jam c. 14. *Jov. Conf.* vidimus ex *Herodot.* I. 47. (al. p. 20.) Et sic Noster de re eadem infra in *Bis Acc.* sub init. ἄρνεια κρέα, κὴ χελώνας. & supra l. c. etiam ἄρνεια κρέα & χελώνης. Nec abhorrerem a ξωίψει recipiendo; pro quo deinde ait ἐς αὐτὸ ἴψεται. Sed quia non tanta necessitas, vulgatam passus sum retineri. *J.F.R.*

41. Κόμην ἀνασσομένην] Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua usus est *crispata coma*, quae nihil ad vaticinantes. Basileenses clarius *comarum semet erigentium horrore*. Horrentes enim & jactatas comas in vatibus agnoscunt Latini. *Heliodorus* libro III. dicit τότε κόμαι ἀμφεσίσας τοὺς κατόχους μιμοῦνται. *J.G.*

44. Κέκλυτε] Adi *Aristoph.* Ἱππ. 298. B. & 348. unde hoc imitatus est Lucianus. *M. du S.*

47. Μύθοισι κορυσσόμενοι συκινοῖσι] *Subtilibus armati sermonibus.* *F.G.*

48. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθου] Πολλὰ γὰρ ἔνθα ἔ ἔνθα μόθου. *Th. M.*

Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθου] Quod *Marcil.* inserendum monet, id in Edd. jam inveni, & Homero familiarissimum est ἔνθα ἔ ἔνθα, ut Il. B. 462. E. 223. H. 156. &c. *J.F.R.*

50. Ταρφέος ἄκρα κορύμβα] Ridiculus sit, si quis se plane interpretari posse dicat, quae Momus ipse obscuritatis nomine effuse ridet. Illa obscuritas ab hoc versu incipit. Singula verba verbis si reddere velimus, ταρφὺς est densus, ut silva, ut fruges, κόρυμβα dici possunt summa, q. d. κορυφαῖα, uniuscujusque rei, ut corymbi plantarum, ut aplustria navium; ἐχέτλαν stivam esse aratri, constat; poni nonnunquam etiam pro sulco, monet *Hesychius*. Igitur vel hic sensus esse potest, ab hoc tumultu disputantium philosophorum spicas in densis sulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Jovis in primis, anxietatem & sollicitudinem pertineat, ταρφὲος ἐχέτλης ἄκρα κόρυμβα est absurda, & similis oraculis aliis descriptio caeli, Deorumque. Nam ἐχέτλη, si serio nugari porro placeat, dixisse potest, per metalepsin pro ἀμάξῃ s. plaustro illo caelesti, (vid. Il. Σ, 488.) quod polo vicinum est; polum pro caelo, cui ἄκρα κόρυμβα tribuere non inepte potuit; caelum pro Diis ipsis. Hoc cum videretur sententiae magis accommodatum, sequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρὶς potest alludere ad τεττιγοφορίαν Athenienses, si, ut videtur, Timocles Athenienses fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! satis est, ne ludibrium debeamus Momo. Quorsum pertineant ὀξυδόαι, κλαγμὸς, κορῶναι, ὄνοι, ἡμίονοι, & verba prope omnia, nempe ad injuriam & irrisionem philosophorum; non est obscurum, si quis velit attendere. *J.M.G.*

52. Ἀλλ' ὅταν αἰγ.] *Homer.* Odyss. X. 302. *M. du S.*

Ibid. Αἰγυπιὸς] Ms. Ox. Αἰγύπτιος, corruptè. Vide *Od.* X. 302. & Il. Π. 428. *M. du S.*

Δὴ τότε λοίδιον ὀμβροφόροι [a] κλάγξουσι κορῶναι.

Tum ſane imbriferae cornices ultima elangent.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὁ δ' ὄνος θοὰ τέκνα [b] κορύψῃ.

Victores muli, eſt aſinus ſobolem arietat acrem.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε; ἢ μὴν ὑ γελοῖα τὰ ἐν ποσί· παῦσαι καχόδαιμον, ἀποπνιγήσῃ ὑπὸ τοῦ γέλωτος. ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυατὸν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' ὅτῳ σαφεῖ ἢ προδήλῳ τῷ χρησμῷ; ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη ἡμῖν [c] ἑρμηνεύοις ἂν αὐτὸν ὅ, τι ἢ λέγοι. ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε ὐδὲν ἡμῖν Θεμιστοκλέους δέησε. φησὶ γὰρ τὸ λόγιον ὑτωσὶ ἀγορήσειν, γόηλα μὲ εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους καυθηλίους, νὴ Δία, καὶ ἡμιόνους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, ὐδ' ὅσον αἱ ἀκρίδες τὸ νοῦν ἔχοντας.

JUP. Quid pleno ita rictu rides Mome? Verum ridicula non ſunt praeſentia. Deſine, infelix, ſuffocaberis a riſu. MOM. Et qui poſſim *deſinere*, Jupiter, ſuper oraculo ita claro ac dilucido? JUP. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid ſibi velit. MOM. Manifeſtum omnino. Itaque nihil nobis opus erit Themiſtocle, adeo diſerte dicit oraculum, hunc praeſtigiatorem eſſe, nos vero aſinos clitellarios, ita me Jupiter, & mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis quantum cicadas habere.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, [d] εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, οὐκ ὀκνήσω ὅμως τὰ δοκοῦντά μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γὰρ ἤδη συνελθόντες ἀγωνίζωνται τηνικαῦτα, ἢν μὲ ὁ Τιμοκλῆς ὑπερλέγων

32. HERC. Ego vero, Pater, quamquam inquilinus modo, tamen non cunctabor quid mihi videatur dicere. Nempe cum jam congreſſi diſputabunt, tum ego, ſi quidem Timocles ſuperaverit, procedere ſinam

a Κλάγξουσι] Κλάγξουσι O. b Κορύψει] Adſcriptum κεφατίσει O. c Ἑρμηνεύοις] Ἑ—οι marg. *Ald.* d Εἰ] Male omiſſum in O.

65. Θεμιστοκλέους] Καὶ γὰρ μόνος ὁ Θεμιστοκλῆς συνῆκε τοῦ θεοῦ Ἀθηναίοις χρησμοῦ, ὅτι περὶ Ἀθηνῶν ἐπὶ Ξέρξου ἐμαντεύσατο Ἀθηναίοις, εἰ ἔμενον αὐτοῖς (1) ἐλπίζειν τὸ ἄστυ, καὶ ἀπέλιπε ἡ Πυθία τὸ, Τείχου (2) τριτογενὲς ξύλινον δόδ σώσεσθαι Ζεὺς, καὶ, Ὦ θεία Σαλαμὶς, ὀλεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. ὡς ἐν μέσῃ Θεμιστοκλέους ἀνευρόντος ὅ, τι ἐν λέγει ὁ χρησμὸς, τοῖς δ' ἄλλοις ἀσυνέτου ὄντος. τοῦτο ἐν τῷ ἀγῶσι ὁ Μῶμος. ὅτι σαφέστερα ταῦτα τοῦ χρησμοῦ ἐκείνου, ὡς μὴ δεῖσθαι Θεμιστοκλέους ἐξηγητοῦ. *V.* (Hiſtoria late apud Herodotum C.)

67. Καυθηλίους] Μαγάλους. *G.*

70. Εἰ καὶ μέτοικός εἰμι] Ἐκεισὶ ἐκβεβλημένος ἂν, ὡς λέγεσι, πρώην γέγονε θεὸς, καὶ εἰς ὕραιον μετέφανεν. *V.* (Inquilinus. C.)

(1) Ἐλπιῶν] Ἐκλιπεῖν C. prave.

(2) Τριτογενὲς] In V. hic δὲ, poſt Ζεὺς vero, τριτογενὲς. quod ſic in Edd. mutatum erat ut hic comparet.

65. Θεμιστοκλέους] Conſule, ſi non meminiſti, *Corn. Nepotem* in Themiſtocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo *ſeſe muris ligneis tutari* Athenienſes jubebantur. Vide ſupra c. 20. & adde *Polyaen.* Strat. I. p. 40. *M. du S.*

Θεμιστοκλέους] Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. *F. G.* Idem notum ex *Corn. Nep.* in vit. Themiſtoclis c. 2. *J. F. R.*

67. Καυθηλίους] Laudantur verſus quidam Lyſippi, in quibus pejus quid Aſino eſt καυθήλιος.

Εἰ μὴ τειχίσουσι τὰς Ἀθήνας τέλεχος εἶ.
Εἰ δὲ τειχίσουσι, μὴ τειχίσωσι, ὄνος.
Εἰ δ' ἀμφοτέρων ἀπατρίχους, καυθήλιος.

Haec ex notis *Ritterſhuſii* ad Porphyr. No. 18. *M. du S.*

80. Βοιώτιον] Sic *Horatius*:

Boeotum in craſſo jurares aëre natum. *M. du S.*

Ibid. Ἐκκαιδεκαπόλεσιν ἐπὶ πομπῇ τοιαύτῃ] Sic omnes quos vidi Codices. Sed non dubito quin legendum ſit ἐν pro ἐπὶ, ut infra *Somn.* *L. Bos.*

81. Ἐπὶ πομπῇ] Mihi non eſt dubium, legendum eſſe ἐν πομπῇ. Calligraphorum vicini in utraque vocula exprimenda ductus corruptioni occaſionem dedere. *J. M. G.*

Ἐπὶ πομπῇ] Recte divinarunt *L. Bos*, & *J. M. Geſn.* ἐν legendum pro ἐπὶ. Quare, cum *Pl.* etiam id habeat, ſic Luciano reddidi. *J. F. R.*

82. Αὐτοῦ Μαραθῶνι] Pugna enim Marathonia in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, *ut in decem praetorum numero prima ejus imago* po-

finem *inſtitutam* pro nobis diſputationem; ſi vero quid ſecius evenerit, tum jam ego ipſam concidam, ſi ita videtur, porticum in Damidem injiciam, ne *homo* exſecrabilis contumeliis *porro* nos afficiat. MOM. Hercules! heus Hercules! ruſticum illud eſt, *quod* dixiſti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot *homines*, & inſuper totam porticum cum ſuo Marathone, & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereuntibus in poſterum orationem ornabunt oratores, maximo illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem cum eſſes, poteras forſan tale quid efficere: a quo autem tempore Deus factus es, didiciſti, puto, Parcas ſolas poſſe talia, nos autem eorum eſſe expertes. HERC. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Parcae illa per me faciebant? JUP. Omnino. HERC. Et jam ſi quis contumelioſus in me ſit, aut templum ſpoliando

ἐχῃ, [e] ἐάσαμεν προχωρεῖν τ' συνουσίαν [f] ὑπὲρ ἡμῶν· ἢν δέ τι [g] ἑτεροῖον ἀποβαίνῃ, τότε ἤδη τ' στοὰν αὐτίκα ἔγωγε, εἰ δοκεῖ, ἀφεὶς, ἐμβαλῶ τῷ Δαμίδι, ὡς μὴ κατάρατ@ ὢν ὑβρίζῃ ἐς ἡμᾶς. ΜΩΜ. Ἡράκλεις, [h] ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τὸ ὄντο εἰρηκας, καὶ δεινῶς Βοιώτιον, [i] ξυναπολέσαι [k] ἑνὶ πονηρῷ τοσούτους, καὶ προσέτι τ' στοὰν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναιγείρῳ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τ' μεγίστην εἰς τοὺς λόγους [l] παύθεσιν ἀφηρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μοί σοι δυνατὸν [l] ἴσως ἦν [m] τι πρᾶξαι τοιοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὡς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἄμοιροι ἐσμέν. ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ὁπότε τ' λέοντα, ἢ τ' ὕδραν ἐφόνευον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα. ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἤν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμὲ, ἢ σφισυλῶν μου τ'

e Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν *Fl.* f Ὑπὲρ] Sic recte Edd. & O. Περὶ *F.* g Ἕτερον] Ἕτερον P. Nil mut. *Fl.* h Ἰὼ] Ὦ O. i Συναπολέσαι] Ἀπολέσαι *Fl.* k Ἑνὶ] Ita reſtitui ex *Fl.* Ἑνὶ Edd. cett. male. l Ἴσως] Inſerui ex O. Deerat in Edd. m Τι πρᾶξαι τοιοῦτο] Πρᾶξαι τοῦτο *Fl.* omiſſo τι.

79. Ἡράκλεις ἰὼ] Τοῦτο τὸ ἄθασιν ἐπὶ θαυμασμοῦ λέγεται. ἔστι δὲ ἐπίφθεγμα ἐκπληξικόν. (3) ἐκπληττόμεθα δὲ τοῦτο ὡς Ἡρακλέα. *V.*

80. Καὶ δεινῶς Βοιώτιον] Εἰς ἀμαθίαν ἐσκώπτοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία, Βοιωτία δῆς. Ἐπεὶ ἦν Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ Ἀλκμήνης γὰρ, ἀριθμίους πάνυ ἐπίσκωπτον. (4) τὸ μὲν γὰρ προφανὲς . . . . . ἐπὶ . . . . τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν ἀφορᾷ ὡς Βοιωτόν. *V.*

81. Καὶ πρωτίστην στοάν] Τάχα διὰ τὴν στοὰν τὴν λεγομένην ποικίλην τὰς (5) περὶ Μαραθῶνα ἐγγεγραμμένας. (6) διὸ καὶ τοῦτο φησίν. διὰ Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι Πέρσας ἐνίκησαν, Κυναίγειρος δὲ εἷς τ' ἀριστευσάντων διὰ Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τ' Ἀθηναίων. ἀφορᾷ δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκείνου καιροῦ ῥήτορας, ὡς συχνότερον τούτων μεμνημένων ἐν ταῖς δημηγορίαις, ἀλλ' ἐκπλήξεως χάριν τῇ χυδαίᾳ ὁμιλίᾳ. ὥσπερ δ' αὐτὸς ἔτος φησὶ ἀφ-παίζων διὰ τῷ Ῥητόρων (7) Διδάσκαλος. *V.*

(3) Ἐκπληττόμεθα] Sic mutatum erat in Editis. Ἐκπλητθόμενον V.

(4) Τὸ μὲν γὰρ προφανὲς] Haec & ſeqq. ad fin. Scholii non comparent in C. In V. videmus lacunam eadem fuiſſe quae hic & in Ed. *Cler.* eſt; quod vacua ſpatia punctis tantum implerit *Solan.* *J. F. R.*

(5) Περὶ] Κατὰ C.

(6) Διό] Διὰ antea edebatur; ſed cum in C. eſſet: *propterea haec dicit*, patebat legendum διὸ idque in Cod. V. recte fuiſſe notavit Idem. Quare id recepi. *J. F. R.*

(7) Διδάσκαλος] Ita dedit *M. du S.* pro vulgato Διδασκάλῳ. Obſecundavi, etſi non addit unde ſic emendarit; quia ſic melius, & ſic ſolet; per me tamen vulgatum non mutaſſem; ſine auctoritate Codicis. *J. F. R.*

ponetetur, ipſeque hortaretur milites, praeliumque committeret, teſte *Corn. Nep.* in Milt. de Cynaegiro, quod aſſeram, nihil habeo, niſi quod ſtatuam ei aeneam nullam fuiſſe conſtat ex *Damon.* c. 53. Imaginem fuiſſe credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illuſtratur ex *Rhet.* c. 18. quem locum ipſe inſpicito. *M. du S.*

84. Τῷ μεγίστῳ — ἐπιθέσει] Ridiculum argumentum, & ſimile illi, qui caput ſibi ne praecideretur deprecatus, illud cauſſabatur, ſe non habiturum, ubi pileum imponeret. Nempe deridet jusjurandum illud *Demoſthenis*, Οὐ μὰ τοὺς ἐπὶ Μαραθῶνι πρωτοστατήσαντας, quod expendit *Longinus* ſ. 16. ubi omnia quae hic dici poſſent, Viri docti, praeſertim *Tollius* Add. tamen *Spanhem.* ad Ariſtoph. *Nub.* 982. *J. M. G.*

86. Ἴσως] Ex Mſ. Ox. *M. du S.*

τ νεὼν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοίραις πάλαι δεδογμένον ἦ, ὧδε ὀπτρίψω αὐτόν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΗΡΑ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μὴ παῤῥησίας. ἐγὼ γάρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικός εἰμι, τ σκάφην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ [a] ὑμέτερα, [b] μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσῃ, καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τ ᾅδην, ὅπου με γυμνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἴδωλα φοβηθήσεται τῶν ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θηρίων. ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἰκοθεν ὁ μάρτυς, φασίν· ἀπέσωσας [c] γοῦν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβάλλων.

meum; aut evertenda ſtatua; niſi Parcis olim ita decretum fuerit, illum non elidam? JUP. Nequaquam. HERC. Itaque audi, Jupiter, libere *dicentem*. Ego enim, ut ait Comicus, *ſum ruſticus: ſcapham voco ſimplex ſcapham*. Si haec eſt veſtra conditio, longum ego valere juſſis veſtris iſtis honoribus, & nidore, & victimarum ſanguine, ad inferos deſcendo, ubi me, nudum ſi habeam arcum, umbrae certe interfectarum a me belluarum metuent. JUP. Euge, domeſticus, ajunt, teſtis! compendifeciſti enim Damidi ne illa dicat, cum ipſe ſubjicias.

33. Sed

a Ὑμέτερα] Ἡμέτερα *Fl.* b Μακρὰ] Sic dedi ex P. Μακρὰν Edd. c Γοῦν] Γ' ἂν ἂν P. Nihil mut. *Fl.*

6. Εὖγε οἰκοθεν ὁ μάρτυς] Παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν φερόντων μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ * ἐξ οἴκου ἡ μαρτυρία. καλῶς δὲ ἐχρήσατο αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τὸ θεῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. *V.*

* Ἐξ οἴκου] Omiſſum in editis ἐξ ſupplevit *M. du S.*

98. Ὁ κωμικὸς] *Ariſtophanes*, ſed locus non ſuccurrit. V. Συγγρ. c. 41. *M. du S.*

1. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς] Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In *Aſino*. κἀγὼ τοῖς ὠθουμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων. In *Gallo*. ὁ Ἀχιλλεὺς ἵππῳ μακρὰ χαίρειν φράσας τοῦ χρεμετίζειν. Pagina tamen 229. μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες. *J. G.*

Μακρὰ χαίρειν] Quia ſic ſupra, *Aſin.* c. 46. Infra *Gall.* c. 2. atque alibi apud Noſtrum invenitur, & Cod. P. id ſuppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & *Ariſtoph.* Pl. 612. μακρὰ κλάειν. Item *Eccl.* 425. & paſſim, non μακρὰν. Clariſſ. *Gron.* recte quidem notat, infra tamen in *Bis accuſato*, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi (v. ejus *Dial.* c. 21. poſt med.) ſed quum ibi *Juntina* quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco ſic edere; nam ſic verius videtur; licet μακρὰν non omnino damnare auſim; quid prohibet id adſumere, quod manifeſto probum eſt? *J. F. R.*

2. Καὶ κνίσῃ] *Homer.* Odyſſ. Λ. 606. *M. du S.*

6. Εὖγε] Εἰρωνικῶς. *F. G.*

Ibid. Οἰκοθεν ὁ μάρτυς] *Teſtis domeſticus.* Dixi de hoc proverbio alibi, cætera hujus Dialogi ſunt centones Homerici & Euripidei. *J. B.*

Οἰκοθεν] Id eſt: Tu, o Hercules fili, teſtis domeſticus es, cujus teſtimonium contra nos valiturum eſt. *F. G.*

7. Ἀπέσωσας] Subaudi ὑβρεως, ὑβρικῶς. *Damidi* vero, ſubintellige & aliis ἀθέοις. *F. G.*

Ibid. Ταῦτα] Id eſt ſuperiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. *F. G.*

12. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ] Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ ὦθεν τὸν Ποικίλον. πίττης γοῦν ἀναπλάσας, ὑπημάνας ἐκματτόμῳ ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Sic ſcribitur in antiquo codice, pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμῳ, quod quidem & ipſum idem notat, ſed alterius eſt interpretatio; Tritius ſcilicet ſubſtitutum eſt minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus eſt ſane, Mercuri, frater, forenſis ille, qui ad Poecilen eſt. Itaque pice eſt refertus, cum quotidie a ſtatuariis exprimatur*, ſc. ejus forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος *forenſis*, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam*, cujus crebra apud veteres mentio. Vide *Harpocrationem*, & quae ad illum notat *Valeſius*, nec non *Meurſii* Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox ſequentia, ἐτύγχανεν μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποκιττούμῳ, στῆθός τε ἐμ μεταφρένου. Ἐφεξῆς δέ μοι γίλιοι ἀμφὶ σώματι πλασθεὶς παρήρμοσε μοναλῇ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐκτετυπωμένον. Vertunt; *cum ad porticum jam fabricarer aeneus, ac perque dorſum, perque pectus ungerer, factusque inepte thorax corpori meo adpenderet, nec arte diſpari foret, ex aere totus mihi additur baltheus.* Illepide ſane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: *Cum fabri aerarii picem illeviſſent pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus eſſet appenſus, omni aeris figura impreſſa.* Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt verſus alicujus Tragici, quamvis in reſponſione Jovis pro πάνυ ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῳδῶν legatur in Mſ. ἰαμβίζων. Μιμικὴ τέχνη, eſt ars quae imitatur, aut ſimulat, qualis eſt pi-

33. Sed quis est ille cum festinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis omnibus circumcirca pulchre & ad amussim factus, ille prisco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, forensis ille, juxta Poecilen, pice enim oppletus est, qui quotidie exprimatur a statuariis. Quid, fili, sic curriculo ad nos venisti? Numquid novi nobis de terra adfers? HERM. Ingens quiddam, Jupiter, & infinita diligentia dignum. JUP. Dic jam, num quid praeterea seditionis nobis imprudentibus ortum est? HERM.

Statuariis modo pro more praebui
Pice oblinendum pectus atque tergora.

Ἀλλὰ τίς ὁ σπεύδων πρόσω ἔτος ἐστίν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὔγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ δεχαῖος ἁρμονίαν καὶ κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ σός, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, [d] ὁ — καὶ Ποικίλην. τί τῆς γῆς ἀναπέπλησται, ὁσημέραι [e] ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἢ πού τι ἐκ γῆς νεώτερον [f] ἀναγγέλλεις; EPM. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ [g] μυρίας τῆς σπουδῆς δεόμενον. ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς [h] ἐπανιστάμενον λέληθεν. EPM.

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν [i] ὑπὸ
Πιττούμενος τέγος τε καὶ μετάφρενον

Θώ-

[d] Ὁ] Deest in *Fl.* [e] Ἐκματτόμενος] Sic dedi ex G. L. P. & marg. *A*1. Ἀναπλαττόμενος Edd. [f] Ἀναγγέλλεις] Εἰσαγγέλλεις malo *P.* Ἀπαγγέλλεις marg. *A*1. [g] Μυρίας] Nil mutat *Fl.* [h] Ἐπανιστάμενον] Πιεστούμενον marg. *A*1. [i] Ὑπὸ] Ex emendat. *Jonsii.* Ὑποπιττούμενος Edd. priores. Ὑποπιττούμενος *P.* pejus etiam *P.*

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ἑρμῆς † ὁ ἀγοραῖος ἐπιμᾶτο τοὺς Ἀθηναίους, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἱδρυμένος, εἰκότως δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τὸν Ἑρμοῦ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ. *V.*

Ibid. Πίττωσι γῆν ἀναπίπλησαι] Οἱ γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας ἐς τὰ ἀγάλματα, ἵνα ἧττον ἀφανίζωνται τὰ ἀγάλματα τῆς Ἑρμοῦ πίσσης, ἢ ὅτε λαμβάνειν τὸ αὐτῶν ἐκτύπωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσωσιν. *V.*

21. Ὑποπιττούμενος] Πίσσῃ πλαττόμενος. *V.* (Περιπλαττόμενος C.)

† Ὁ ἀγοραῖος] Articulum in Edd. non comparentem addidit *M. du S.*

pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Jove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. *J.G.G.*

23. Ὁ ἀγοραῖος] Ὁ Ἑρμῆς ἀγοραῖος. *F.G.*

Ὁ ἀγοραῖος — Ποικίλην] *Pausan.* Att. p. 27, 22. Ἐοῦσι πρὸς τὸν τοῖχον, ἐν ποικίλῃ ὑπομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἔστι Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. *J.M.G.*

14. Ἐκματτόμενος] Sic etiam P. & L. Propria huic rei vox. Vide *Plat.* Πολ. Γ. p. Ed. *Ald.* 35. P. *M. du S.*

Ἐκματτόμενος] *Alciphr.* III. Ep. 64. p. 434. Ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο † διδάσκαλον. *Filius autem exactissime expressit magistrum.* Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cujus glossa ἀναπλαττόμενος videtur, quae in vulgatam irrepsit, ut notius verbum pro minus vulgari saepe solet. *J.F.R.*

21. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος τέγος τε καὶ μετάφρενον] Ut mirifice gessit se Lucianus in commentanda hac loquutione, sic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam quum vertunt *cum ad porticum jam fabricarer aneus*, passivo intellectu, ut patet ex sequentibus, rem fortasse perhibent, sed non appropinquant Graecis, quae sunt activa, notantque *eram fabricans* vel fingens *aes*, & ideo *obductus pice pectori & tergo*. Quod quum de se jactat hic in statua Hermagoras, ultro satis intelligendum praebet id fieri per fabros aerarios. In sequentibus vero & vana & nulla in Graecis mentio balthei, & omnia sic vertenda simpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aeris celaturam impressam habens.* *J.G.*

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργ. &c.] Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος τέγος τε καὶ μετάφρενον. Δῆλον δὲ μειγνύουσι ἀμφὶ σώματι πλαστῆς, παμφόρῳ μηχανῇ τῇ τέχνῃ σφραγῖδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος· ἐφῆ δ' ὄχλον καὶ τινας δύο ὀχροὺς κειμήλιας, συγγράμματα σοφισμάτων, Δάμονά τε, καὶ ΖΕΥΣ. Παῦε, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδούμενος. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Jovem, cujus Hermagorae statua erat ad Poecilen; ut praecessit. Sed verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid est χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος? Interpres vertit, *cum ad porticum jam fabricarer aeneus.* Λάθοι. An χαλκουργῶν est *aeneus?* an ὑποπιττούμενος est *cum fabricarer?* Deinde in *Salmuriensi* editione, unde nos haec descripsimus, desideratur vox εἰκόνα post ὄχλον. Scripsit Lucianus χαλκουργῶν ὕπο πιττούμενος per anastrophen praepositionis usitatissimam, praecipue poëtis; sic *Euripides* in Phoenissis vs. 199.

Θώραξ δέ μοι [a] γέλοιος ἀμφὶ σώματι
Πλαθείς, παρηώρηκε μιμηλὴ [b] τέχνη
Σφαγῖδα χαλκῷ φᾶσαι [c] ἐντετυμμένος.
Ὁρῶ δ' ὄχλον σείοντα, καὶ τινας δύο
Ὠχρὰς κεκράκτας, πυγμάχους σοφισμάτων,
Δάμιν τε καὶ —

Lorica corpori tenax, risum movens,
Afficta jam penitellis arte fimiae.
Signum vellet tenuis auris expressum.
Turbam venire cerno, & inter hanc duo
Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,
Daminque & —

ΖΕΥΣ. Παύε, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, [d] τραγῳδῶν. οἶδα γὰρ οὓς τινας λέγεις, ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις. ΕΡΜ. [e] Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθεν, πόθεν λοιδορούμενοι.

JUP. Define, optime Hermagora, tragoedias agere. Novi enim quos dicis. At illud mihi die; an diu commissa est illis pugna? HERM. Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fundis petentes se invicem, conviciis e longinquo jactandis.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπόν, ὦ Θεοί; [f] ἢ ἀκροᾶσθαι ὀπισθόφαλλας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρείτωσαν αἱ Ὧραι τὸ μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπετασάτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ.

JUP. Quid ergo jam faciendum superest, Dii, quam ut prospicientes illos audiamus? Quare jam removeant Horae obicem, reductisque nubibus portas caeli pandant.

Ἡράκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ὑπὸ τὴν ἀ-

34. Hercules! quanta turba auditum con-

[a] Γέλοιος] Sic Edd. omnes. [b] Τέχνῃ] Τῇ τέχνῃ Edd. [c] Ἐντετυμμένος] Ἐσφυρωμένος marg. *A1.* quod verum credo. [d] Τραγῳδῶν] Sic Edd. Ἰαμβίζειν G. L. P. & marg. *A1B.* [e] Οὐδέπω] Οὐ πάνυ P. & marg. *A1.* [f] Ἢ] Deest in *Fl.*

27. *Κεκραγότας] Τοὺς τὰ μεγάλα κράζοντας. *V.*

29. Δάμιν τε καὶ] Μάλιστα μὲν ἐκεῖνον Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τιμοκλέα, ὁ Ζεὺς τὸ πρόσωπον τοίνυν ἀτακτότερον ποιήσας. *V.*

32. †Εἰ πάλαι] Εἰ ὦν πάλαι. *V.*

33. Ἐν ἀκροβολισμοῖς] Ἀκροβολισμὸς ἐστὶν, ὅταν πρὸ συμβολῆς οἱ πολέμιοι ‡βάλλουσι, βάλλουσι τοῖς βέλεσι & τοῖς λίθοις. *V.* (praeludium. C.)

*Κεκραγότας] Differt ab lectione Luciani, vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλαι.

† Εἰ πάλαι] Εἰπάλλαι] οἱ ἐμ πολλῷ, editum erat. Verum adscripserat *Solan.* Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec adposuerat ac signaverat, ut simul viderentur spectare ad scholium Κεκραγότας, quod in Editis proxime adjunctum erat huic. Unde, suspicor eodem modo etiam κεκράκτας legi in C. ut in Luciano. Quid autem id non mutavit, ego quoque abstinui, non satis certus quid ille Codex habeat: nam κεκραγότας esse in V. adparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. *J. F. B.*

‡ Ἀλλήλοις] Ita bene correxit Nostet; nam ἀλλήλαις editum erat, & aliter distinctum, videlicet: οἱ πολέμιοι, ἀλλήλαις βάλλουσι. Jam vero συμβάλλουσιν ἀλλήλοις jungenda sensum prodens optimum. *J. F. B.*

Ἐμῶν τυράννων, ἐν ἀπιστίᾳ λύσε.
Meorum dominorum, a quibus missa sum.

Aeschylus in Prometheo vs. 367.

Ἰτυόμβιος ῥίζωσιν Αἰτναίαις ὑπο.
Ubi torretur sub Aetnae radicibus.

Idem fit in aliis praepositionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ, frequentissime. Saepe quoque Lucianus prosae orationis scriptor περὶ per anastrophen (πέρι) habet. Est ergo χαλκεργὸν ὑπο πιττούμενος, *cum a fabris aerariis pice linerer.* Caeterum sunt omnes jambi, quos Noster vel ex Tragico aliquo desumsit omnes; vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poëmatum centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea Jupiter, & initio ultimi versus interpellans Hermagoran, ait, Παύε ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδούμενος. Legendum quoque μιμηλῇ τέχνῃ, ejecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut jam in textu curavimus.) *J. F.*

Ἐνέγκωσιν] Jambi septem sic distinguendi &c. *F. C.* Eodem modo *Gujet.* distinxit ut *Jensius.* Idem fecerat *La Croze*: quare eadem jam non repetam. *J. F. B.*

Ibid. Χαλκεργὸν ὑπο Πιττ.] Vide *Jens.* Parodia est *Euripidis* Orest. 867. & 872. *M. du S.*

26. Σεσίχωται] Cur Cl. *Jens.* dicat τάχωται in *Salmur.* edit. deesse, nescio; nam omnino adest in illa aeque ac in *Amst. Bt.* ceteraque. Alias τέτιχωται non signi-

contexit. At iſte Timocles, non valde mihi placet contremiſcens & perturbatus: corrumpet iſte omnia hodie; apparet enim, illum neque contra Damidem auſurum ſe attollere. Verum quod maxime poſſumus, vota faciamus pro illo,

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

35. TIM. Quid ais, ſacrilege Dami, Deos non eſſe, neque providere hominibus? DAM. Non. Sed tu prius mihi reſponde, quo argumento illos eſſe credideris. TIM. Non ita. Sed tu, impure, reſponde. DAM. Non inquam. Sed tu. JUP. Huc iusque multo noſter melius & vocalius exaſperatur. Euge Timocles: ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piſcem te obturando ore efficiet. TIM. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non reſpondero.

χράσιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς [g] ὅστ' ἐμοὶ πάνυ μοι ἀρέσκει, ταραττόμενος, ὅλον γὰρ ὁρῶ μὴ τολμήσειν τὸν Δάμιδι δυνησόμενον, ἀλλ' ὅσον ἡμῖν δυνατώτατον, εὐχώμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμις γε πύθῃ.

ΤΙΜ. Τί φῄς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεοὺς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων; ΔΑΜ. Οὐκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκρινέ μοι, ᾧ τινι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτούς. ΤΙΜ. Οὔμενουν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μιαρὲ, ἀπόκρινai. ΔΑΜ. Οὔμενουν, ἀλλὰ σύ. ΖΕΥΣ. Ταυτὶ μὲν δὴ πολὺ ὁ ἡμέτερος [h] ἄμεινον καὶ εὐφωνότερον τραχύνει. εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, [i] ἐπίχει. τὸ βλασφημεῖν ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος, ὡς τά γε ἄλλα ἰχθὺν σε ἀποφαίνει ὀπτὸν ὁμίζων. ΤΙΜ. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἀν. ἀποκριναίμην σοι πρό-

[g] Οὕτος] Αὐτὸς marg. *A1.* [h] Εὐφωνότερον] Forſan Εὐτονώτερον. *M. du S.* [i] Ἐπίχει] Reſtitut. ex P. & marg. *A1.* Ἐπίχει Edd.

48. Ἡμείων] Ἡμῶν, *G.*

ſignif. *tumultuantem*, ſed *euntem*, imo *ordine ire*, unde στίχες ἀνδρῶν, ordines militum in acie ſtantium, *Homero* frequens. Item στίχος, unde diſtichon. *Hom. Od.* I. 418. De Cyclope: Εἴ τινά που μετ' ἄλλοισι λάβοι στίχοντα θύραζε. *Si quæ quemdam prehendere poſſit cum ovibus foras exeuntem.* Sed quum ἴχλον addatur, eodem jure vertas *tumultuantem*, quo *exeuntem*, quando θύραζε additum. Ceterum & στίχει inveniri in praeſ. pro στίχῃ non repetam ex Rever. *J. Horrei* Obſ. Crit. p. 13. *J.F.R.*

29. Δάμιον τὸν χ'] Ἰαμβικὴν διπλοῦν. *F.G.*

30. Ἑρμαγόραι] Hic Ἑρμῆς ἀγοραῖος ſcribendum videtur. *F.G.*

31. Τραγῳδῶν] In P. & L. etiam ἰαμβίζων. Sed nihil mutato opus eſt. *M. du S.*

36. Τί ἂν ἔτι] Senarius, ſed ita ſcribendus; Τί ἂν ποιοῖν ἔτι χρὴ λοιπὸν ὦ θεοί. *F.G.*

Τί ἂν ἔτι] Facilis & plana videtur emendatio *Gujetî* verſum reſtituere conantis; Nondum tamen ſic edi curo; quia non certum eſt, verſum ipſum voluiſſe proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia *Gujetus* quarta ſede ſpondeum relinquit. Alia res eſt, dico iterum, ubi ex pluribus verſibus ſequentibus liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad uſus ſuos detorto verſiculo non conſtat; ideoque nimis diligens in uno ejusmodi reſtituendo eſſe nolim. *J.F.R.*

47. Σιγῇ ἐφ' ἡμείων] Parodia eſt ex *Homero* detorta, quem vide Il. H. 194. *M. du S.*

Ibid. Ἐφ' ἡμείων] *Hom.* Σιγῇ ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ πεύθοιτ' οἱ ἄλλοι. *F.G.*

51. ΔΑΜ. Οὐκ] Id eſt: οὐκ εἰσὶ θεοὶ, ἢ προνοοῦσι. *F.G.*

56. Εὐφωνότερον] Depravate, ut arbitror; Scripſerat, credo, ὠτοεώτερον. *M. du S.*

57. Ἐπίχει] Legendum videtur ἐπίχει pro ἐπίχου. *F.G.*

Ἐπίχει] L. optime, ut alibi uſurpat ἐπίτασις. Vide Ἀνάβ. c. 22. & Ῥητ. c. 16. In omnibus Impreſſis ἐπίχου. *M. du S.*

59. Ἐπιστομίζων] Cum Doctiſſ. *Princæus* arbitraretur, in *Epiſt. ad Tit.* I. vſ. 11. ὃς δεῖ ἐπιστομίζειν, non ſignificare *os obturare*, ſed *fræno coërcere*, recte ab Rever. *J. Elſn.* p. 321. Obſerv. T. 2. hoc Luciani teſtimonio, item alio ex *Ariſtoph.* Eq. 840. nec non *Heliod.* ac *Plutarch.* refutatur. Ceterum pro *refrenare* tamen *Pollux* p. 972. Forſan & *facere ut quis pronus in os cadat*, vide conjectatum ſupra pro *Imag.* c. 10. *J.F.R.*

πρότερον. ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γὰρ τοῦτό γε, ὁμωμοκώς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

DAM. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certo juratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

ΤΙΜ. Εὖ λέγεις, εἰπὲ δή μοι, ὦ δοκοῦσί σοι, ὦ κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί; ΔΑΜ. Οὐδαμῶς. ΤΙΜ. Τί φῄς; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Οὐδέπω τινὶ οὖν θεῷ τάττεται ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια; ΔΑΜ. Οὔ. ΤΙΜ. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ φορᾷ; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Εἶτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε, καὶ οὐ καταλεύετε τὸ ἀλιτήριον; ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τιμόκλεις; ἢ τίς ὢν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν, καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτούντων; οἵ γε οὐδὲν δεινὸν πεπόνθασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι. ΤΙΜ. Ἀκούουσι γάρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καί σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

36. TIM. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo exsecrabilis, providere Dii? DAM. Nequaquam. TIM. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia? DAM. Sane. TIM. Neque a quodam Deo igitur procuratio universorum ordinatur? DAM. Non. TIM. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu? DAM. Nempe. TIM. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium? DAM. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant. TIM. Enim vero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciscentur.

ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκεῖνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμέ, τοσαῦτα, ὡς φῄς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥστε οὐδέ σέ πω ἠμύναντο ὧν ἐπορκεῖς ἀεί, καὶ τἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ [b] ἥν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν ἑαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σὲ καὶ

37. DAM. Et quando illi otium ad me puniendum habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res hujus universi, infinitas numero, administrent? Itaque necdum te ulti sunt ob perpetua tua perjuria, & reliqua, *quae taceo*, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quatnquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae majorem possint edere, quam malum te.

a Πρότερον] Sic *F. Fl.* &c. Πρότερ⊙ P. Πρότερα marg. *Ald.* b Ἥν] Omittit *Fl.* Habent cett. & P.

71. Εἶτ' οἱ ἄνθρωποι] Εἶφον ὕστερ οἱ ἄνθρωποι, ἵν' ἡ χριτλιαςικὸν ἐπίῤῥημα συναλιμμένον τοῦ ἄνθρωποι. εἰώθασι δὲ οἱ μέλικοὶ τοῦτο ποιεῖν * καὶ ταῖς ⊙ δοθείσαις. *V.* C. G. Sic habent: Ἰαὐθρωποι, ἰὼ ἄνθρωποι] Τὸ ἰὼτιλὶς, ἰὼαὶ οἱ, χριτλιαςικὸν ἐπίῤῥημα συναλλιμμένον τοῦ ἄνθρωποι. Confueverunt metrici hoc facere καὶ ταῖς ⊙ δοθείσαις, ἐκοῖον ⊙ τὸ ἀληθιώ (fic corrupte) καὶ τὸ οὐ Πειραιεῖ. δήπως καυθάρλιμον.† (& hoc iterum corruptum) καὶ ἴστε οἱ καλαλαγάδλω utuntur hoc. Plato, ποῖ φέρεσθε ἄνθρωποι; ἴστε γὰρ τὸ ἰὼτιλὶς οἱ ἄνθρωποι. Quin & paſſim invenire eſt apud Oratores τ' ἀνδρὸς pro τῷ ἀνδρός. *G.*

72. Καλαλεύσετε] Λιθάζετε. *G.*

78. Καί σε ‡ μετίασι ποτὲ] Ἢ μετάχουσ⊙, ὅ ἐστι, τιμωροῦνται. De providentia Theologi praeſertim Graeci legendi.

Ἴστε Πρόνοια ⊙ καλῶς διοίκησε
τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς θέλει ⊙ βούλεται.
οὐχ ὡς λέγεις σὺ, καὶ μάτην ἐναῤῥᾷ
πείθειν τὸν ἐχθρὸν, ὦ Τιμόκλεις, εὐλόγως. *G.* & C.
Καί σε μετάχουσ⊙] Ὁ ἐστι τιμωροῦνται. *V.*

* Καὶν ταῖς] Κ'αὐταῖς ante editum male. Correxerat *Solan.* καὶν ταῖς. Ego accentum tantum ſuſtuli differentiae cauſſa, quia eſt ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἄν. Et ἐν accentum reſpuit, licet mox καῖν ſervarim, quia & alia ibi corrupta. *G. F. R.*

† Adſcripſerat Cl. *Hemſterh.* Lege: ἐν Π. Νῦν' ἐς ἀνθρωπολαμὲν.

‡ Μετίασι] Lege μετίασι. Sed ſic extat in Cod. Mſ. *M. du S.*

84. Ἀν — τ' ἄλλων] Subaudi ὕπνα, vel ἀντί. *F. G.*

90. Μήτ' ἀμύμονας Ἀΐδ.] *Hom.* Il. Δ. 423. *M. du S.*

93. Ἀπο-

te *mortalem* male obterendo. Sed apparet illos peregre abesse trans Oceanum *forte apud Aethiopas Heroas crimine puros.* Mos enim illis frequenter ad illos abire coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.

38. TIM. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami? DAM. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cupio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos providere. TIM. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi persuasit: sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, & tempestatum vices, & plantarum satus, & generationes animalium, eaque ipsa *animalia* tanto artificio perfecta, ut nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam facere possint: haec, & alia in eo genere providentiae opera esse mihi videntur. DAM. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, *pro argumento* arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia quidem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistant. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde

κὸν, κακῶς ὀπτρίψασιες, ἀλλὰ δῆλοί εἰ-
90σιν ἀποδημοῦντες ὑπὲς τ' Ὠκεανὸν ἴσως μετ'
ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. ἔθ' γὲν αὐτοῖς συνε-
χῶς ἰέναι παρ' [c] αὐτὸς ὅπι δαῖτα, καὶ
[d] αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν
εἴπωμι, ὦ Δάμι; ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τι-
μόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν ἀκοῦσαί σε,
ὅπως ἐπείσθης οἴεσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς.
TIM. Ἡ τάξις με πρώτη τ' γιγνομένων
ἔπεισεν, [e] ὁ ἥλιος ἀεὶ τ' αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν,
καὶ σελήνη κτ' ταυτὰ, καὶ ὧραι τρεπόμεναι,
καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα [f] γεννώμενα, καὶ
αὐτὰ ταῦτα ὅτως εὐμηχάνως καλεσκευα-
σμένα, ὡς [g] τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐν-
νοεῖν, καὶ βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυ-
τοτομεῖν, καὶ τἄλλα ταῦτα προνοίας ἔργα
εἶναί μοι δοκεῖ. ΔΑΜ. Αὐτό πως τὸ ζητού-
μενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρπάζεις. οὐδέπω
γὰ δῆλον, εἰ προνοίᾳ τούτων ἕκαστον ὁπότε-
λεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲ τοιαῦτά ὄσι τὰ [h] γι-
γνόμενα, φαίην ἂν καὶ αὐτός· ἐ μὴν αὐτίκα
πειθῆς ἀνάγκη, καὶ [i] τινὸς προμη-
θείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἔνι γὰ καὶ ἄλλως ἐξ-
άμβνα, τῶν ὁμοίως, καὶ κτ' ταυτὰ συνίστα-
σθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτὴν ὀνομάζεις τ'
ἀνάγ-

c Αὐτοὺς] Αὐτοῦς marg. *A*1. *d* Αὐτεπαγγέλτοις] Sic restitui ex G. L. P. Αὐτεπαγγέλτοις Edd. Αὐτεπαγγέλτως marg. *A*1. *e* Ὁ] Deest in *Fl.* *f* Γινόμενα] Γιγνόμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. P. *g* Τρέφεσθαι] Τρέφεσθαι. L. *h* Γιγνόμενα] Γινόμενα marg. *A*1*W*.

91. Ἀμύμονας] Ἐκαέτους. *G.*

93. Ἀυτεπαγγέλτοις] Αὐτεπαγγέλτοις legendum videtur. *F.G.*

Αὐτεπαγγελτ⊕] Dicit Deos saepius ad Aethiopas epulatum ire καὶ αὐτεπαγγέλτους *etiam invocatos.* Sed Mſ. αὐτεπαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, *qui se ipsos invitant, qui condicunt.* Hoc enim Latinis est *condicere alicui*, ut apud *Cic.* 1. ad fam. 9. alicui significare, se apud eum coenaturum. Eadem quidem vis est vocis αὐτεπαγγελτ⊕, sed illud tamen exquisitius. *J.G.G.*

Αὐτεπαγγέλτοις] Recte conjecit *Gujetus*, idque quatuor Codd. firmant. Quare non recepisse stultitia fuisset. *J.F.R.*

97. Τὸ ζητούμενον] Τὸ δὲ ἀρχὴ ζητεῖσθαι, *Aristot.* *F.G.*

13. Ἔνι γὰ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα] *Contingit enim, ut hae incepta sint* Benedictus: *jam enim aliae incepta sunt* Opsopoeus, quae sanequam non efferunt vim loquentis. Verte: *Potest enim esse ut aliter* (quam scilicet munere providentiae) vel *temere* & fortuito *incepta* &c. Nec vero in praecedentibus illa αὐτό πως τὸ ζητούμενον συναρπάζεις interpreter aut cum Benedicto *tu quidem quaestionem corripis*, vel cum Opsopoeo *tu quidem quaestionem discerpis*, sed pro argumento latenter arripis & producis id ipsum quod quaeritur, & sic fraudem facis. Et nisi fallor, hunc locum innuit eumque sic exponendum putavit *Henr. Valesius* in postumis ad Harpocrationem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omisit in versione καὶ ἐπιστῆσαι; at recte

ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα ἅμα, ὁποῖά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀποδείξειν ταῦτα εἶναι, τῇ καὶ προνοίᾳ [a] διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κἂν τὸ κωμικὸν, τυτὶ μὲν ὑπωμόχθηρον, ἄλλο δέ [b] μοι λέγε.

ΤΙΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἔτι τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως δ' ἂν ἐρῶ, ἀποκρίναι γάρ μοι· Ὁμήρου σοι δοκεῖ ἄριστος ποιητὴς γενέσθαι; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπείθην, τὴν προνοίαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι. ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὅμηρον γενέσθαι, πάντες [c] σοι συνομολογήσουσι, μάρτυρα δὲ ἀληθῆ καὶ τοιούτων, οὔθ' ἑκεῖνον, οὔτε ἄλλον ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας [d] μέλειν αὐτοῖς [e] οἶμαι, ἀλλὰ τῷ κηλεῖν τὰς ἀκοὰς, καὶ [f] τοῦτο μέτροις τε κατᾴδουσι, καὶ μύθοις [g] καλλιχοῦσι, καὶ ὅλως, ἅπαντα [h] ὑπὲρ τῆς τερπνῆς μηχανῶνται.

Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπείθης τῷ Ὁμήρῳ· ἆρα οἷς περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἰ μὴ ἡ Βριάρεων ἡ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνόμενον, ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθείς. ἀνθ' ὧν καὶ

nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea quae fiunt, sicut sunt, enumeranti & laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc subdolum videtur: adfer alterum.*

39. TIM. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Etenim responde mihi. Homerusne videtur tibi optimus poëta fuisse? DAM. Sane. TIM. Illi ergo credidi providentiam Deorum declaranti. DAM. Verum enim vero, homo admirabilis, poëtam quidem bonum fuisse Homerum, omnes tibi largientur: testem autem idoneum talium, neque illum, neque alium quemcumque poëtam. Neque enim veri illis curam esse puto, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, versibus occinunt, & personant fabulis, & in universum jucunditatis causa machinantur omnia.

40. Verum libenter audierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num illis quae de Jove dicit, insidias illi feciſſe ut ligarent, filiam, & fratrem, & uxorem? & nisi Briareum advocasset Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis esset Jupiter optimus. Pro quo etiam be-

a Διατάττεσθαι] Sic dedi ex G. P. L. & marg. *A1.* qui Διατάσσεσθαι Edd. priores. *b* Δὲ] Abest a *Fl.* *c* Σοι] Abest ab O. *d* Μέλειν] Sic *Fl. Fr. B2. P. S.* Μέλει *J.* & *V2.* Μέλλει male O. & marg. *A1.* *e* Οἶμαι] Deest in O. *f* Τοῦτο] Τὸ O. *g* Καλλιχοῦσι] Κατίχουσι male *Fl.* *h* Ὑπὲρ] Deest in O.

21. Ὑπωμόχθηρον] Ἀνόητον. *G.*
33. Καλοῦ] Θέλγων. *V.*

40. Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνὴ] Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. *V.*

recte Opsopœus *ac laudibus efferas.* *J.G.*

20. Διαλλάττειν] Manifestum mendum est in his verbis Epicurei Philosophi, quibus dixerat Stoicos ipsos τάξιν vocare ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα ἅμα, ὁποῖά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ τε ἀποδείξειν ταῦτα εἶναι, τῇ καὶ προνοίᾳ διαλλάττειν αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: *Deinde scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, cum ea quae fiunt, qualia sunt enumeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, horum unumquodque immutari providentia.* Atqui non permutantur, sed eundem servant ordinem illi syderum motus, temporum vices, & quae enumeravit alia. Scribendum sine dubio, ut est in Mss. διατέττειν, regi, administrari providentia. Sic paullo ante Timocles quaerebat, εἰ δ' ὑπό τινι ἐν θεῷ τάττει ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια. *Hoc igitur universum nulla ne providentia regitur?* *J.G.G.*

Διατάττειν] Ex Mss. Gr. P. & L. Infra iterum διατάξεις ἕκαστα. *M. duo.*

Διατάττειν] Hoc praetuli vulgatae διαλλάττειν, quia quatuor Codd. jubebant, & melius videtur; versio-

beneficio gratiam relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non poterat nempe jacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem, ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paullo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii praelia miscuere viri pariter ac feminae; & Minerva quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; *Latonam at contra stetit utilium dator Hermes.* Aut istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert & indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob caussam aprum horribili magnitudine, & robore cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Num quid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

41. JUP. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damin. At noster desperare videtur, metuit enim, & aliquantum tremit, & apparet abjecturum esse clypeum: & jam circumspicit, qua se subdu-

ἐπομνημονεύων τῆ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν, ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ ἐπιπέμψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὁρᾷς; ἀδύνατον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τὸν Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μάλιστα εἰς τὴν πίστιν ἐπεσπάσατο ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηνᾶς ὑποκελευούσης, μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχουν ἀναμίξ ἄρρενές τε, καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηνᾶ μὲν Ἄρην καταγωνίζεται, ἅτε τὸν πεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντέστησαν ἐριούνιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τὴν Ἀρτέμιδος σοι πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκείνη μεμψιμοιρήσασα ἠγανάκτησεν ὅτι κληθεῖσα ἐφ' ἑστίασιν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. τί οὖν τοῦτο σύν τινα ὀργὴν, τί ἀνυπόστατον τὴν ἀλκὴν, ἣ ἐπαφῆκεν ὅπως τὴν χώραν αὐτοῦ. ἆρα ἦν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὅμηρος πέπεικε;

ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἠλίκον, ὦ θεοὶ, ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν· ὁ δ' ἡμέτερος, ἔοικε δέδιε γοῦν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἱ παρεκδύς ἀπο-

i Ἐπεσπάσατο] Ἐπισπάσατο marg. *AIW.* k Ἐμονομάχουν] Ἐμονομαχοῦντο O. l Ἄρρενές] Οἱ ἄρρενές τε καὶ θ. O. m Πεπονηκότα] Πεποπονηκότα O. n Ἐριούνιος] Recte O. & Edd. Εὐριούνιος *J.* o Μεμψιμοιρήσασα] Μεμψιμοιρήσασα O. p Ὑπὸ] Ἐπὶ O. q Ἐπαφῆκεν] Ἀφῆκεν O.

45. Ὄνειρόν τινα] Πάντα ταῦτα Ὁμηρος περὶ τοῦ Διὸς εἶπε. καλῶς δὲ ποιῶν τὸν Ὅμηρον αὐτὸν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἄγοντα μάρτυρα. *V.*

58. Σῶσι] Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, οἱονεὶ Σωσίσιονem Cl. *Gesneri* tamen non attigi, quae non multum abit ab restituta lectione. *J.F.R.*

Ibid. Τὸν κυμικὸν] Unde habeat nescio. *M. du S.*

21. Ἄλλο — μοι] Inter duas hasce voces insertum erat δὲ, quod exulare, duce *Fl.* Editione jussimus. *M. du S.*

33. Μίλαι] Sic *Ven.* utraque. O. μίλλαι. Reliqui Libri μάλαιι, minus eleganter. *M. du S.*

38. Ὁμήρῳ] Vide eum Iliad. A. 399. *M. du S.*

45. Ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμ.] *Hom.* Il. B. 6. & seqq. *M. du S.*

51. Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην] *Homer.* Il. E. 335. *M. du S.*

52. Εἶτα τὸν Ἄρην] Il. E. 855. *M. du S.*

54. Ἐμονομάχουν ἀναμὶξ &c.] *Homer.* Il. Y. 70. 75. *M. du S.*

58. Λητοῖ δ' ἀντέστη] *Homer.* Iliad. XX. *Th. M.* I. c. Il. Y. 72. *J.F.R.*

59. Ἀρτέμιδος — μεμψ.] *Hom.* Il. I. 529. *M. du S.*

69. Ἀποῤῥίψων τὴν ἀσπίδα] Clypeum abjicere dixit pro eo, quod est causse diffidere & contentionem relin-

59. Ἐριούνιος] Ὀφέλιμος. *G.*

63. Ἀνυπόστατον] Ἀφόρητον. *G.*

70. Παρεκδὺς] Παρεξελθών. *G.*

ὑποδράσει. ΤΙΜ. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρα σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιὲς, ὁπόταν αὐτὸς [a] ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκηνὴν, δεικνὺς σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς πονηροὺς δὲ, καὶ [b] τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν ὑβριστρίδουλας; ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ γενναιότατε Φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ [c] τραγῳδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, ἢτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον, ἡγεῖσθαί σε θεοὺς [d] εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτὰ, [e] καὶ τοὺς ἐμβάδας, καὶ τοὺς ποδήρεις [f] χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προγαστρίδια, καὶ σωμάτια, καὶ τἄλλ', οἷς

cens queat aufugere. TIM. Neque Euripides igitur tibi ſanum quid videtur dicere, cum Deos ipſos in ſcenam productos oſtendit, ut ſervant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qualis tua eſt, obterunt? DAM. Sed o generoſiſſime philoſophorum, Timocles, ſi, haec dum agunt, perſuaſere tibi Tragici; oportet alterutrum horum, aut Polum, & Ariſtodemum, & Satyrum, putare te Deos eſſe tunc, aut ipſas Deorum perſonas, & cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, & ventralia, & thoraces, & alia

a Ἀναβιβασάμενος] Ἀναβιβάσας alii, ajunt *Coll.* b Τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν ὑβριστρίδουλας] Καὶ τὴν ὑβριστρίδουλας καὶ τὴν ἀσέβειαν. O. c Τραγῳδοὶ] Sic *Fl. Ald. H. P. Fr. S.* Τραγῳδοποιοὶ *J.* & marg. *Al.* d Εἶναι] Deeſt in *Fl.* e Καὶ τοὺς ἐμβ.] Omiſit *Fl.* Habent cett. & O. f Χιτῶνας] Omiſit O.

73. Ἐπιβάσας] *Grae.* ἀναβιβασάμενος τοὺς Θεούς. *G.*
78. Οἱ τραγῳδοὶ] Οὗτοι ὑποκριτικὴ ἕξιν ὑποκρινόμενοι καὶ * τραγῳδῶν δράματα. *V.*
82. † Ἐμβάδας] Ἐμβάτας μὲν τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φαίνωσι μακρότεροι. ‡ ποδήρεις δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν ἐλκόμενα ἱμάτια. *V.*
83. Χειρίδας] Τὰς κοινῶς λεγομένας μανίκια. *V.*

* Τραγῳδῶν] In Ed. & C. τραγῳδῶν. Ego mutavi. *M. du S.*
† Ἐμβάτας] Sic bis ſcriptum in Schol. quum ἐμβάδας, recte in textu Luciani. Sed utrovis modo ſcribitur, ἐμβάτ, ἀδος, & αι ἐμβάσεις. Vid. *Poll.* *J.F.R.*
‡ Ποδήρεις] Ποδήνεις edita. Correxit *M. du S.*

linquere. Deſperat enim quisquis in bello arma abjicit, & aut fugam ſpectat, aut mortem exſpectat. Graeci ſimplici vocabulo ῥιψάσπιδας vocant timidos, id cognominis Demoſthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud *Ariſtoph.* in Fuc. ἀσπιδαπόβλης appellatur. *Plato* Libro de Legibus XII. declarat ῥιψάσπιδα nomen multo probroſiſſimum eſſe. *G.C.*

79. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.] Τοὺς ὑποκριτάς. *F.G.*
Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ. καὶ Σάτυρον] Vide ſupra not. ad *Mer.* c. 16. & hoc ipſo opuſculo c. 3. *M. du S.*

83. Προγαστρίδια] Cum πρόγαστρον ſit, cui venter prominet, poſſis προγαστρίδια putare pulvillos aſſimulando ventri prominulo apta. Sed etiam poſſit veſtis eſſe ante ventrem ſuſpendi ſolita &c. *J.M.G.*

84. Σωμάτια] Bis ad ſcenae apparatum & veſtimenta hiſtrionica refert Pollux. Quid ſi origo inde Gallici *corſet*, eodem modo formati, & Germanici **leſſingen**? quibus nominibus notari veſtem, muliebrem praeſertim, qua arctius corpus ſtringitur, notum eſt. *J.M.G.*

86. Ἐπὶ καθ' ἑαυτὸν ἐπόταν ὁ Εὐριπίδης] Ἐπὶ καθ' ἑαυτὸν ἐπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπιτηδεύοντας ἐν χρείᾳ ἐν δράματον, τὰ δικαιοῦντα οἱ λέγῃ, ἄκυρον αὐτοῦ τὸν πυθέσθαι. Sic lege & interpunge. ἄκυρον pro vulgato ἀκούσῃ, quod tamen cum in hac, tum in Salmuriensi editione typographorum vitio eſt omiſſum, & τὸν ex Mſ. repoſui. *Cum ex ſua ſententia Euripides, nulla neceſſitate fabularum compulſus, quae ipſi videntur proferat, audi tunc libere loquentem.* *J.G.G.*

Ἐπὶ καθ' ἑαυτὸν ἐπόταν &c.] Ἐπὶ καθ' ἑαυτὸν ἐπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπιτηδεύοντας ἐν χρείᾳ ἐν δράματον, τὰ δικαιοῦντα οἱ λέγῃ, ἀκούσῃ (hanc vocem omiſerunt ſequiores editores) αὐτοῦ τοῦ πυθέσθαι ἕνεκα. Sic locum hunc interpungendum eſſe, recte monuit Cl. *Graevius* pag. 874. edit. Amſt. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui ſit ſinceriſſimus. Disputant Damis & Timocles, ille, non eſſe eos, qui vulgo ferantur, Deos; hic, vere eos eſſe, contendentes. Poſt varia ultro citroque dicta, rogat tandem Timocles Damin, num ergo nihil ſani judicet dicere Euripidem, cum Deos in ſcenam inducens, eos faciat heroum ſervatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, ſi hoc modo tibi, o bone, perſuaſerint Tragici, oportet ut Deos cenſeas vel ipſos hypocritas (qui nempe partes in ſcena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam ſcenam, quibus illi Tragoediae majeſtatem augent. Si ita exiſtimas, id vero maxime ridiculum judico; *quum* (ſic verto Graeca verba, quae propoſui) *ubi per ſe Euripides, nulla fabularum neceſſitate id exigente, ea, quae ſibi videantur, dicit, audieris eum aliquando libere pronunciantem.*

Opus

alia quibus illi tragoediam ornant, quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronunciantem:

Sublime fusum cernis, immensum aethera,
Cujus tenetur mollibus complexibus
Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Jovem.

& rursus,

O Jupiter, quicunque demum es Jupiter;
Nec enim nisi sermonibus mihi notus es:

& similia.

ἐκεῖνοι σεμνύνουσι τὴν τραγῳδίαν, ὅταν ἡ γελοιότατον οἶμαι. ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης τὴν χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγῃ, ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου,

Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἀπείρονα αἰθέρα,
Καὶ γῆν περιῤῥεῖ ἔχοντ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

ἢ πάλιν,

Ζεύς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς.
Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύων.

ἢ τὰ τοιαῦτα.

TIM.

g Μαθὼν] Hoc trajectum in O. post λέγῃ. *h* Ἀκούσῃ] Omisit *S.* Ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε Edd. cett. Ἄκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L. *i* Ἄπειρον] Ἄπειρον Edd. Ἄμουσον marg. *A1.* ridicule. *k* Καὶ γῆν &c.] Deest hic vers. in Ox. *l* Ὑγραῖς] Θερμαῖς G. P. *m* Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς] Omissa in O. *n* Κλύων] Omisit *Fl.*

Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἄπειρον αἰθέρα,
Καὶ γῆν περιῤῥεῖ ἔχοντ' ὑγραῖς οὐ ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα· τόνδ' ἡγοῦ θεόν.
Vides superum simul, & immensum aethera,
Terram humidis circumplectentem brachiis,
Illum Jovem arbitrare; hunc esse puta Deum.

Ἀκούσῃ est secunda persona Aor. I. Subj. Medii. In quo hallucinatus est Interpres, vertens *audies*, quasi esset hic ab ἀκούσομαι, quum sit ab ἀκούσωμαι. *J.F.*

88. Ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε] In Ox. ἄκουσον αὐτοῦ τότε. In L. etiam τότε, quod & genuinum censeo. *M.du S.*

Ἀκούσῃ & ἀπείρον] Cum in marg. *Ald.* ἄμουσον sine signo quo pertineat, ita adscriptum esset inter ἄπειρον & ἀκούσῃ, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem ἄμουσον pro ἀκούσῃ notare voluisse; quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia ἄμουσον re vera magis respondebat τῷ ἀπείρῳ, i. e. quando ab recto ἄπειρος oritur, & *rudem* notat, id in variantt. eo adponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scriba de hoc adjectivo sic sensit; nam hic ἀπείρον esse a nominativo ἀπείρων, *immensus*, nimis est apertum: ideoque apostrophum in Edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἀπείρονα. *J.F.R.*

90. Ὁρᾷς . . .] Inter *Euripidis* fragmenta, quorum ignorantur fabulae. vs. 1. *Cic.* de Nat. Deor. II. & *Plut.* 1066. f. 1397. & 1695. 2. meminere horum versuum, apud quos omnes ὑγραῖς legitur. Vid. etiam *Clem. Alex.* p. m. 12. 2. P. tamen etiam θερμαῖς agnoscit, & *Athenaeus.* p. 53. D. *M.du S.*

Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ] Nobiles senariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum *Euripidis* Tragoediarum posuit *Barnesius.* Dedimus, quam & ipse servavit, versionem *H. Grotii*, quae metrum auctoris cum sententia pulchre servet, nisi quod pro ὑγραῖς ipse nimis ad verbum dedit *uvidis*; quod puto potius est, ut reposuimus, *mollibus.* Paullo licentius *Cicero* de N. D. 2, 25.

Vides sublime fusum, immoderatum aethera,
Qui terram tenero circumjectu amplectitur?
Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Jovem.

Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versiculorum fecere, *Davisius.* Adde *Euseb.* Praep. Euang. 13. 13. & auctorem Philopatridis Lucianei c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in sublimem, quum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Jovem*, quod jam vidit Nic. Loënsi. Epiphyll. 5, 14. qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum quem tractamus locum esse desumtum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur & cum superioribus conjungitur ab Athenagora Legat. c. 6. p. 23. Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens falsus sum. *J.M.G.*

91. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις] In versu Euripidis pro ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις Mss. θερμαῖς ἐν ἀγκάλαις. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte *quicunque Jupiter sit.* *J.G.G.*

Ὑγραῖς] Servavi vulgatam; quia coelum tellurem ambiens recte dici solet *humidum.* Nec tamen diffiteor θερμαῖς de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus* quod *Gesn.* dedit, satis facit utrique. *J.F.R.*

95. Ζεὺς — κλύων] Ultimam vocem non agnoscit *Fl.* ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς, non extant in O. Vide etiam *Hec.* 488. *Or.* 418. *M.du S.*

ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξηπάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ τελετουργίζοντες. ΔΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν κατὰ [a] τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις ἂν, ὡς [b] γε ἐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος [c] ὡς ἔχει, πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι, Σκύθαι μὲν Ἀκινάκῃ θύοντες, καὶ [d] Θρᾷκες Ζαμόλξιδι, δραπέτης ἀνθρώπων ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὶ ἥκουσι, Φρύγες δὲ [e] Μήνῃ, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρᾳ, καὶ Κυλλήνιοι Φάλητι, καὶ Ἀσσύριοι περιστερᾷ, καὶ Πέρσαι πυρὶ, καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. [f] καίτοι μὲν ἅπασι [g] κοινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς θεός· Πηλουσιώταις δὲ [h] κρόμυον· καὶ ἄλλοις [i] ἶβις, ἢ κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος, ἢ πίθηκος· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἕτερος. καὶ ἄλλοις κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμοῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως

42. TIM. Igitur omnes homines & populi decepti sunt, qui Deos esse putent, ac celebrent. DAM. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae inter gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus nimirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa, quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, & alii alia fanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, & Zamolxidi Thraces, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phryges autem Menae, *id est Lunae*; & Diei Aethiopes; & Gyllenii Phaneti; & Assyrii columbae; & Persae igni; & aquae Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omnibus Deus est aqua; privatim vero Memphitis Deus bos est; Pelusiotis cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynocephalus, aut feles, aut simia: & insuper per vicos aliis humerus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, sinister; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum poculum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, o pulcher

a Τὰ] Abest a *Fl.* b Γε] Non habet O. c Πῶς] Omittit O. *Pell.* πῶς vel πάντως. d Θρᾷκες] Deest in O. e Μήνῃ] Sic Edd. omnes. Μηνὶ ex O. vult. *Solan.* f Καίτοι] Καὶ τοῦτο *Fl.* Καίτοι τοῦτο *J.* Καίτοι sine τοῦτο *Ald. H. P. Fr. S.* g Κοινὸν] Κοινὸν male *Ald. H. Fr.* Recte κοινὸν *Fl. J. P.* &c. idque etiam adscript. marg. *Al.* h Κρόμυον] Nihil mutare *Fl.* not. *M. du S.* i Ἶβις] Hoc & cett. ad πίθηκος omissa in O. not. *M. du S.*

6. Σκύθαι μὲν] Φρυγάται Φαλίλης οἱ Σκύθαι συνήσαλις, καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἄγκῃ ἀκινάκλῳ ἱδρύσαλις σιδηροῦν, θυσίας ἱππείους προσάγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τῷ Ἄρεως τὸ ἄγαλμα. *V.*

20. Τρύβλιον] Πινάκιον. G.

4. Πῶς] Quum in O. absit, ego non adderem, si & in aliis abesset; est quidem ejus pleonasmus haud infrequens. Sic *Icarom.* c. 1. καὶ ποικίλη πως ἀπαιτεῖς. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. *Bud.* Comment. p. 290. ac valebit, *omnino*, & accentum servabit. *J. F. R.*

6. Ἀκινάκῃ] Vide supra Τοξ. c. 38. *M. du S.*

Ἀκινάκῃ θύοντες] De hoc ritu nonnihil habet *Brod.* Misc. p. 533. Thesaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum alibi, ut *Tox.* c. 38. atque ante. *J. F. R.*

7. Ζαμόλξιδι] Consule *Herod.* IV. p. 159. ex quo tamen fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest Θρᾷξιν. Certe a Scythis celebratur Σκυθ. c. 10. an etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique Ἴσ. β. c. 17. vocatur. *M. du S.*

9. Μηνὶ] Vide supra c. 18. *Clem. Alex.* 12. 2. προσκύνησαι ἥλιον, ὡς Ἰνδοὶ, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες. In Ox. scribitur Μηνῇ; quod rectius, quam quod in omnibus Impressis est Μηνὶ; ideoque in textum recepi. *M. du S.* Ego nihil muto. Vid. *Hesych.* & *Hom.* Il. Υ. 455. *J. F. R.*

Ibid. Κυλλήνιοι Φάλητι] Quis sit Phales, cui sacra faciant Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo, qui docuerit. Interim dedi in versione Phanetem, notum ex Orphicis versibus ab Athenagora Legat. c. 16. p. 72. servatis, itemque aliis, quos debemus *Macrobio* Sat. I. 18. Qui etiam docet tum l. c. tum c. 17. Solem esse Phaneta. Si quis dicat, tum demum aliquid verosimile habituram conjecturam nostram, si a Cylleniis sic cultum constet Apollinem, ut notum est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde hunc-

cher Timocles? MOM. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferrentur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur? JUP. Praedixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac studebo corrigere ista, modo praesens periculum effugerimus.

43. TIM. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones futurorum, cujus opus dixeris, nisi Deorum illorumque providentiae? DAM. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te, cujus illorum maxime velis mentionem fieri? num illius quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices, & utrinque similes, ad quamcumque illorum te partem convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye, suum imperium an Cyri dissolvet? Atqui non paucis

ἐστίν, ὦ καλὲ Τιμόκλεις; ΜΩΜ. [k] Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοὶ, ταῦτα πάντα ἥξειν εἰς τὸμφανὲς, καὶ ἀκριβῶς ἐξελασθήσεσθαι; ΖΕΥΣ. Ἔλεγες, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ ἐγώγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἢν τι ἐν τοσοὶ [l] κίνδυνον [m] ἀμφύγωμεν.

TIM. Ἀλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τὰς χρησμὰς καὶ προαγορεύσεις τῶν ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τὴν προνοίαν τὴν ἐκείνων; ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμῶν, [n] ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνῆσθαι ἀξιοῖς; ἆρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκριβῶς [o] ἀμφίκλης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διπλοῖ [p] καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, [q] πρὸς ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος [r] ἐπιστραφήσῃ· [s] ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖσος ἀμφὶς [t] Ἅλυν, [u] αὐτῶν δέχην, ἢ [t] Κύρου καλαλύσει; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων

k Οὐκ] Deest in O. l Κίνδυνον] Τοῦτον κίνδυνον O. m Διαφύγωμεν] Διαφύγομεν F. Prius cett. recte. n Ἐπεὶ ἐρήσομαι] Ἐρήσομαι γάρ σε Fl. o Ἀμφίκλης] Ἀμφίρης O. Schol. & C. p Καὶ ἀμφοτέρωθεν] Καὶ abest in O. q Πρὸς] Καὶ πρὸς Edd. excepta Fl. quae καὶ omittit, idque secuti sumus. r Ἐπιστραφήσῃ] Ἐπιστραφῇς Fl. Ἐπιστραφῆς O. s Ἢ τί] Τί ἢ O. t Αὐτοῦ] Αὐτοῦ vulgo Edd.

34. Ἀμφίκλης] Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἰσχύων, τυτέστι βοῶν. ἀδῆλος δὲ ἦν τοῖς ἄλλοις, ὅτι τὸν Ἅλυν διαβὰς τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διπρόσωπον γράφει αὐτὸν, ἵν' ᾖ ἀφ' ἑκατέρου μέρους ποιῶν. V.

Ibid. Οἷοί εἰσι καὶ τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι] Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοί τινες λίθοι ὄντες ὧδέ πως τοὺς ὤμους ἐδημιούργησαν. ἄνω (1) μὲν πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἐχούσης ἀνθρώπου μορφοποιημένον τὸν λίθον. ἐνίοτε δὲ ἦν ἐν τῷ πρόσωπον ἔχων ἡ κεφαλὴ, ὡς πάντων (2) ἀνθρώπων. ἔστι δ', ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους. αἰνίττεται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς (3) αὐτὸς τετράγωνος ὢν καὶ παρὰ τοὺς ὁδοὺς. Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλονται εἶναι. ἑστήκασιν ἐν τῷ βίῳ, ὃν διὰ τῆς ὁδοῦ παριόντες, σὺν λόγῳ καὶ μὴ λόγῳ πορεύομεν, καὶ (4) τοῦτ' ἀληθὲς ὡς ἰδιαίτερον τὸ τετράγωνον ἀπεικάζει τῷ χήματος. διπρόσωπος δὲ ἐποιεῖτο, ὡς ἑκάστοις τοῖς φίλοις, ἤτοι τοῖς τὴν αὐτὴν ἡμῖν ὁδὸν τῷ βίῳ (5) εἰσιοῦσι, καὶ παροῦσι καὶ ἀπόντων ὁμοίως κατὰ διάθεσιν μίαν. V.

(1) Πρὸς] Εἰς Ed. Cler. Mutavit M. du S.
(2) Ἀνθρώπων] Ἀνθρώπου malè edita.
(3) Αὐτὸς] Ἄυτος V.
(4) Τοῦτ' ἀληθῶς] Τοῦτον ἀληθῆ editum ante. Correxit M. du S.
(5) Εἰσιοῦσι] Ἰοῦσι correxerat Idem. Sed quia non addidit unde habeat, vulgatum servavi. J. F. R.

haesit: huic ego respondeam, eodem *Macrobio* auctore c. 19. Mercurii ipsum numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia *Eschenbachius* in Epigene. J. M. G.

10. Φάλητι] Quis hic sit nescio. M. du S.

Ibid. Περιστερᾷ] Vide infra. M. du S.

11. Ὕδατι] An Nilo? F. G. Quidni animalia in aquis habitantia, crocodillos, hippopotamos &c. per metonymiam? Vid. eruditiss. *Davies.* (cujus Cl. *Hemsterh.* in marg. admonuit) ad *Cic.* I. De nat. Deor. c. 29. p. m. 72. (Hemsterhusio 68.) Ubi inter alia huc facientia etiam haec adfert ex *Joseph.* in Apion. I. c. 71. Οἱ δὲ ἄπωθεν οἱ ποταμίοις νόμοις καὶ τοῖς Παπρημίτῃ ἱροῖς εἰσι, τοῖσι δὲ ἄλλοισι Αἰγυπτίοισι ἐχ ἱροί. J. F. R.

15. Κροκόδιλος] *Spanhem.* 178. & confer cum his omnibus ea, quae habentur Ἐκκλ. c. 10. M. du S.

Ibid. Κυνοκέφαλος] *Anubis.* F. G.

19. Ποτήριον] Vide *Pignorii* mensam Isiacam. p. 31. Sed *modius* est nostris, quod *pocalum* vocat. M. du S.

33. Τῷ Λυδῷ] Confer Ἐπιστ. c. 11. Z. il. c. 14. & hoc ipso opusculo c. 20. M. du S.

36. Ὁμοίοις, πρὸς] Sic *Fl.* In reliquis inter has voces erat καὶ prave. Eadem *Fl.* ἐπιστραφῇς; sed vulgata proba. M. du S.

τῶν ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος, [a] τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἐπος ἐπρίαλο. ΜΩΜ. Αὐτά που, ὦ θεοί, [b] ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, ἃ [c] ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρῳδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ καταβὰς πρὸς ταῦτα. ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς [d] ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

ΤΙΜ. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μονονυχὶ τὰ ἕδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν. ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βωμούς, ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμιαμάτων [e] καὶ εὐωδίας [f] μεστοί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος ἡδέως ἂν ἐπεῖδον ἐκ βάθρων ὑπὲρ κεφαλὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐωχουμένη ἔχαιρε. ΖΕΥΣ. Τοῦτί πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν [g] ἐπῆλθεν; [h] ὡς δαιμόνων ὑδενὸς ἀνὴρ φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἀμάξης παῤῥησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξείης, ὅς τ' αἴτιος, ὅστε καὶ ὐχί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους εὕροις [i] ἐν ἡμῖν· καί που τάχα προϊὼν ὁ ἄνθρωπος ἅψεται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

40 talentis Sardiana illa pernicies ancipitem istum versum emerat? MOM. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharoedus? Descende, responde isti pro te ad haec *crimina*. JUP. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehensionibus tuis.

44. TIM. Vide quid agas, execrande Dami, tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque altaria. DAM. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fundamentis in caput eversa, in quibus talibus epulis virgo illa gavisa est. JUP. Unde nobis invictum istud malum insonat? ut nulli Deorum vir parcit! sed *tanquam* e plaustro confidenter maledicit,

Et lacerat deinceps insontes atque nocentes:

MOM. Verum paucos sane Jupiter inveneris inter nos insontes. Et forte progressus homo tanget etiam summorum quendam.

45. TIM.

a Τὸ] Omittit O. b Ἀνὴρ] Non comparet in O. c Ἐγὼ] Abest a *Fl.* d Ἐπισφάττεις] Sic *J. Fl. Fr.* P &c. e Καὶ] Omisit O. f Μεστοί εἰσι] Εἰσὶ μεστοὶ O. g Ἐπῆλθεν] Sic restitui ex *J. Va.* G. O. & marg. *A*1. Ἐπηχῶ Edd. cett. h Ὡς] Sic Edd. Ὃς L. Τὶς O. i Ἐν] Παρ' *Fl.* Ἐν cett. & Cod. P.

40. Ὁ Σαρδιανὸς] Ὁ λεὼ Σάρδιον, ὁ Σάρδεσι ὢν ὃν τὸν τῶ Κροίσου βασίλεια. *V.*

Ibid. Τὸ ἀμφιδέξιον] Ἀμφιδέξιον λέγει ὁ ταῖς δύο χερσὶν ὡς δεξιαῖς χρώμενος. ἀμφιδέξιον δὲ ἐνταῦθα τὸ ὂν τὸ δίο μοιρῶν νοούμενον. *V.*

49. Ἕδη αὐτὰ] Ἕδη τὰ ἀγάλματα λέγει, ὡσεὶ τὸ ἐδράσθαι. *V.*

54. Ἐν Ταύροις] Ἐν ᾗ τῇ * Σκυθίᾳ τοὺς κρατουμένους ξένους ἔθυον τῇ Ἀρτέμιδι. *V.*

58. Ἐπηχῶ] Ἐπῆλθεν. *G.*

59. Ἀλλ' ἐξ ἁμάξης] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διονυσίων ἐν τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ ἁμαξῶν παθύδροι ἐστασίαζον ἀλλήλοις καὶ ἐλοιδοροῦντο πολλά. Παροιμία δὲ ἐκράτησεν ἐπὶ τῶν ὑβριστικῶς χαιρόντων, τὰ ἐξ ἁμάξης. *V.*

* Σκυθίᾳ] Συνθείᾳ Ed. *Cler.* Sed quia *Salm.* adscripsit in V. esse Σκυθίᾳ facile adparet quid voluerit. Tantoque facilius emendavi quod vel sine Codice conjicere licebat. *J. F. R.*

40. Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος] Croesum perniciem Sardianam vocat, a Sardibus ejus regia, unde & *Horat.* I. Ep. *Quid Croesi regia Sardis?* Et patet ex hac locutione, non temere ὄλεθρος sine auctoritate mutandum in ὀλέθρου supra, *Pseudom.* c. XI. ubi habuimus ὄλεθρος ἐκεῖνος Παφλαγόνες; nam etsi pluralis ibi sit, & ὀλέθρου deinde dicat adjective; tamen & substantive *de Salt.* c. 5. ὀλέθρου τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut jam perquirere ubi etiam ὄλεθρος legitur amplius, operae non videatur. *J. F. R.*

44. Κιθαρῳδός;] Apollo, an Mercurius? *F. G.*

46. Ἐπισφάττεις] Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servanda tamen. *M. de S.*

Sed

45. TIM. Neque tonantem ipsum Jovem audis, hostis Deorum Dami? DAM. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero Jupiter sit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, & columellam adstare, quae declaret, non tonaturum amplius Jovem, qui olim sit mortuus. MOM. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid ergo, Jupiter, expalluisti nobis, & dentes tremore collidis? Bono animo oportet esse, & ejusmodi homunciones contemnere. JUP. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot ipsum audiant, & quam illius persuasionibus contra nos occupati sint? abducatque illos auribus devinctos Damis? MOM. At tu, cum volueris, Jupiter, catena aurea demissa omnes

Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

46. TIM. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti? DAM. Et saepe, Timocles. TIM. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteum irruens,

70 ΤΙΜ. Οὐδὲ βροντῶντ[α] [k] αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ θεομάχε Δάμι; ΔΑΜ. Καὶ πῶς οὐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τιμόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστι, σὺ [l] ἂν ἄμεινον εἰδείης, ἐκεῖθέν ποθεν [m] ἥκων τῶν θεῶν ἀφιγμένων. ἐπεὶ οἵ γε ἐκ Κρήτης ἥκοντες ἄλλα ἡμῖν [n] διηγοῦνται, τάφον τινὰ δεῖξαι φάσκοντες, καὶ στήλην ἐφεστάναι δηλοῦσαν ὡς οὐκέτι βροντήσειεν ἂν ὁ Ζεὺς, [o] τεθνεὼς πάλαι. ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ [p] πρὸ πολλοῦ ἤπιστάμην ἐρεῖντα τὸν ἄνθρωπον. τί [q] δ' ἐστίν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίακας ἡμῖν, καὶ συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαρρεῖν χρὴ, καὶ τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν. ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, [r] καταφρονεῖν; οὐχ ὁρᾷς ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναδησάμενον τῶν ὤτων ὁ Δάμις; ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὁπόταν, ὦ Ζεῦ, θελήσῃς, σειρὴν χρυσείην καθεὶς, ἅπαντας αὐτοὺς

90 Αὐτήκοον γαίη ἐρύσαις αὐτή τε θαλάσσῃ.

ΤΙΜ. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; ΔΑΜ. Καὶ [s] πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις. ΤΙΜ. Οὐκοῦν [t] ἔφερεν ὑμᾶς τότε [v] ὁ ἄνεμον ἐμπίπλων τὴν ὀθόνην,

k Αὐτοῦ] Ἆρα O. l Ἂν ἄμεινον] Ἀμ. ἂν O. m Ποθεν] Restitui ex Fl. F. Πρὸ habebant cett. Ἐπὶ S. n Διηγοῦνται] Διηγοῦντο Fl. & marg. A1. o Τεθνεὼς πάλαι] Πάλαι τεθνεὼς O. p Πρὸ πολλοῦ] Omisit O. q Δ'] Abest in O. r Καταφρονεῖν] Καταφρόνει O. s Πολλάκις] Πολλὰ male O. t Ἔφερεν ὑμᾶς] Ἔφερεν μὲ ὑμᾶς O. v Ὁ] In Fl. est ὃ.

76. Τάφον τινὰ] Τάφος ἦν οὐ τῇ Κρήτῃ, καὶ ἐπεγέγραπτο οὐ † αὐτῷ, ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ εἰς αὐτὸν οὐκ ἀκοτείνει). F.

† Αὐτῷ] Αὐτῇ V. quod in Impressis recte mutatum. M. du S.

Ἐπισφάττουσις] *Mactas* dederant olim satis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; si probum est ἐπισφάττουσις. Conf. tamen supra λαπαρττομένους in var. Lectt. cap. 22. F. F. R.

58. Κακὸν ἐπηχεῖ] Τυτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπήχει. Mss. τυτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν. F. G. G.

Ibid. Ἐπῆλθεν] Mss. Ox. & P. & utraque *Veneta* rectius quam ἐπηχεῖ, quod in reliquis. In *Coll.* tamen Scholii tantum vicem obtinet. M. du S.

61. Μάρτυι] Vide *Homer.* Il. O. 137. M. du S.

74. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένων] Ἀπὸ an οὐ pro ἐπὶ legendum? Editio *Basilensis* habet περὶ, quae lectio non placet: versus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐκεῖθέν ποθεν οὐ τῶν θεῶν ἀφιγμένων. F. G.

Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος] Post inventum θεῶν non jam opus erit οὐ legere, eoque minus, quod mox οὐκ rursus sequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud quod probum est, invenio. Bene tamen olfecit *Gujetus*, περὶ & ἐπὶ falsum esse, F. F. R.

76. Τάφον] Vide *Lactantium* haec fusius differentem I. 11. & Nostrum Τιμ. c. 4. M. du S.

86. Ἀναδησάμενον τῶν ὤτων] *Hercules Gallicus* haec enarrabit c. 3. Passim eodem alludit M. du S.

88. Σειρὴν χρυσείην] *Hom.* Il. Θ. 18. M. du S.

καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέτ[αι] ἐσκυ-
βέρνα δὲ [a] εἴς τις ἐφεστὼς, καὶ ἔσωζε τ' ναῦν;
ΔΑΜ. Καὶ μάλα. TIM. Εἶτα ἡ ναῦς μὲν
οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον
τοῦτο ἀκυβέρνητον οἴει, καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρε-
σθαι; [b] ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα [c] ὁ
Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι.

[d] ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θεοφιλέστατε [e] Τιμό-
κλεις, τ' μὲν κυβερνήτην ἐκεῖνον εἶδες ἂν, [f] ἀεὶ
τὰ συμφέροντα ἐπινοοῦντα, καὶ πρὸ τοῦ χρεὼν
παρασκευαζόμενον, καὶ προστάττοντα τοῖς
ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ [g] οὐδὲ ἄλογον [h] οὐδέν
τι εἶχεν ἡ ναῦς, [i] ὃ μὴ χρήσιμον πάντως
καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τ ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὁ

95. & implens vela, *magis* quam remigantes? DAM. Sane. TIM. Tum navis quidem non navigasset nisi esset gubernata: hoc universum autem sine gubernatore atque duce ferri arbitraris? JUP. Euge prudenter ista Timocles, & valide *disputas* similitudine.

47. DAM. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem illum videbas semper cogitare utilia, & ante tempus parare se, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabile nihil habebat navis, quod non omnino utile & necessarium ipsis esset ad

na-

a Εἷς] Deest in *Fl.* adest in P. *P.* &c. b ΖΕΥΣ] Ex emend. *Solan.* ΔΑΜ. Edd. priores. c Ὁ Τιμοκλῆς] Ὦ Τιμόκλεις *P. Eunecii*, ὦ Τιμόκλεις, ταῦτα O. d ΔΑΜ.] Inseruit *Solan.* e Τιμόκλεις] Deest in O. f Ἀεὶ] Et hoc deest in O. g Οὐδὲ ἄλογον] Οὐδὲν ἀδὲ ἄλ. O. h Οὐδέν τι εἶχεν] Οὐδ' εἶχε τὶ. O. i Ὃ μὴ χρήσιμον &c.] Sic G. Ox. marg. *A*1. & Ed. P. Ceterae vero novem ut *Fl. J. Ald. Fr. V*2. (*B*1. & 2.) *H. S. A.* Ὃ μὴ χρεὼδὲς ἦν αὐτοῖς. omissis reliquis.

95. Καὶ ἐμπιμπλὰς] (1) Ἀκάτια οἱ μὲν τοὺς μεγάλους καὶ μάσους πλοῖα ἴσους. ὅσοι δ' οἱ καὶ τοὺς παρ' ἡμῶν λεγόμενα (2) κάρια ἀκάτια φασὶν, οἷς ἡ κάρια ἐπάλλει. *V.*

(1) Ἀκάτια] Pro his, ab ἀκάτια ad ἴσους usque, in C. sic legitur: Οἱ μὲν τοὺς ἴσους φασιν, ὡς καὶ Παλαιφάτος.

(2) Κάρια] Lege κίρια. Sed in C. legitur καῦρα. *M. du S.*

95. Ἐμπιπλὰς] Recte rursus Edd. nec opus ἐμπιμπλὰς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit *Solan.* Vid. notata ad *Amor.* c. 24. No. 91. *J.F.R.*

Ibid. Τὰ ἀκάτια] Id est ἰσία, *Hesych.* F.G.

Ibid. Ἢ οἱ ἐρέτ[αι]] Omissa ante ἡ vox μᾶλλον. Vide ad *Jov. Conf.* c. 7. & finem hujus ipsius libelli. *J.M.G.*

1. ΖΕΥΣ] Ex conjectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Jupiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori caeterorum hoc addidit, quod pro ὁ Τιμ. reposuit ὦ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum statim importune recurreret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. *M. du S.*

7. Ἀλυσιτελὲς δὲ] Ἀλυσιτελὲς δὲ, οὐδὲ ἄλογον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεὼδὲς ἦν αὐτοῖς. In Mss. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως ἐ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. *quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem.* *J.G.G.*

8. Ὃ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν] Haec etiam Ox. Codex, &, quod miror, Ed. *P.* unde nacta, nescio, raro enim in textu quidquam mutare consuevit. *M. du S.*

Ὃ μὴ χρήσιμον πάντως ἐ &c.] Verba *Parisinae* Ed. servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata caeterum Edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando: οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεὼδὲς ἦν αὐτοῖς; quod Cl. *Gesner.* verterat: *nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui.* Nec facile quisquam divinasset aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis Editionis aut unius codicis omissio facile transire solet ad posteriores Edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Cl. *Gesner.* me versionem etiam sex verbis auxisse. *J.F.R.*

13. Ὁ μὲν πρότονος] Πρότονος & πρότονα explicant *Homeri* interpretes ad Il. A. 434. & Od. B. 425. itemque *Hesychius*, duplices funes, a carchesio hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic describitur navi; πρότονος vim nominis sui servare debet & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cujus ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, ne versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat dejici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura *Schefferi* de mil. nav. ad p. 168. in qua protonus non est protonus sed epitonus: i. e. navis *Schefferi* similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. *J.M.G.*

14. Οἱ

navigationem. At tuus iſte gubernator, quem magnae praeeſſe navi poſtulas, & ſocii illius nautae, nihil ratione neque prodignitate conſtituunt. Sed protonus forte *funis* ad puppim tentus eſt, pedesque ad proram utrique: & ancorae interdum aureae, chenifcus autem plumbeus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent, deformia.

48. Inter ipſos vero nautas videas alium quidem pigrum atque inertem, & ad opera ſuſcipienda timidum, dimidiae eſſe vel tertiae parti navis praefectum: alium vero ad natandum ſtrenuum, ad exſiliendum in anὁδὲ σὸς οὗτος κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ [k] ταύτῃ νηῒ ἐφεστάναι ἀξιοῖς, καὶ οἱ συνναῦται αὐτοῦ, [l] οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ κατ' ἀξίαν διϊστᾶσιν· ἀλλ' ὁ μὲν πρότονος, εἰ τύχοι, εἰς τὴν πρύμνην [m] ἀνῆπται, οἱ πόδες δὲ εἰς τὴν πρῷραν ἀμφότεροι· καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνίσκος δὲ [n] μολιβδοῦς· καὶ τὰ μὲν ὕφαλα κατάγραφα, τὰ δὲ ἔξαλα τοῦ [o] νεὼς ἄμορφα.

Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυτῶν ἰδοις ἂν τὸν μὲν ὀξὺν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα, δημοιρίτην ἢ τριημοιρίτην· τὸν δὲ καλακολυμβῆσαί τε [p] δεινὸν, καὶ ὅπως τὴν κεραίαν ἀνα-

k Ταύτῃ] Deeſt in O. *l* Οὐδὲν] Ἐν eſſe in O. ante ἐδὲν notat *Solan.* Forſan Οὐδὲν ἂν voluit. *m* Ἂν] Inſert. ex *Fl.* Cett. non habebant. *n* Μολιβδοῦς] Μολίβδου O. *o* Νεὼς] Νεὸς O. *p* Δεινὸν] Hoc praetuli ex *J.* Cod. P. & marg. *A1.* Ἄοκνον cett.

13. Πρότονος] Τὸ χηνίσκου (3) ἢ διημοῦσι τὸ ἰσόν. *V.*
16. Ὁ χηνίσκος] Τὸ τῆ πρῴρας μέρος ὃ (4) ἀπάρτης) αἱ ἄγκυραι, ὁ δὲ τῆ πρύτιος (5) ὄντι ἀρχή. χηνίσκος δὲ ἐλέγετο, ὅτι χηνὸς κεφαλὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπετίθεσαν τῷ ἄκρῳ. τάχα τὸ πλοῖον ὡς χῆνα ἀπεικάζοντες, ἢ τῷ (6) εὐσωστίσμου χάριν, ὡς εὐκίνητος ὁ ναῦς ἀλιτηλοῖς, πρόσω χηνὸς (7) ὑπερέχοντα τὰ κυμάτων. *V.*
21. Διμοιρίτην] Διμοιρίτης ὁ τῶ διμοίρου τὸ τῇ ναῦ ἄρχων. τριμοιρίτης δὲ, ὁ τῶ τρίτου μέρους ἄρχων. ὅτω δὲ ἐλάγιστοι μὴ τὸ ἐντελὲς μισθὸν λαμβάνουσιν τρακτεῦται, τῷ μὴ εἶναι τὸν τρακτεῦλικὸν ἀριθμὸν τέλειον. (8) *V.*
Ibid. Τὸν δὲ καλακολυμβῆσαι] Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ἀνόμαλα τὸ τῶ πλοίου σκευῶν, ἃ μεταφορικῶς ἐστι (9) ἀνθρώπου τοιοῦτον, ὅτι οἱ μὲν ὀφθαλμοὶς καλῶς πράττουσι, ἀτυχοῦσιν. οἱ δὲ ἄλλοι, εὖ πράττουσι. *V.*

(3) Ὧ] Εἷς ὃ editum ante. Mutavit *M. du S.*
(4) Ἀπάρτηται] Sic recte Exc. *G.* idque recepi, cum ἀπήρτηται ante ederetur. *M. du S.*
(5) Ἐξὼ ἀρχὴ] Poſt haec in C. inſeritur. ὧν δὲ οἱ τὸ τῆς πρύμνης ἔχουσιν ἄκρον. *M. du S.*
(6) Εὐσωτίσμου] Sic Impreſſi. At εὐσωτίου Ex. *G.* & V. Deeſt in C. *M. du S.* Scriberem ſaltem εὐσωτισμῶ. *J. F. R.*
(7) Ὑπερέχοντα] Ita ſe ex *G.* C. & V. emendaſſe, cum editum eſſet ὑπερκύπτης, teſtatur *M. du S.*
(8) Aut errat Scholiaſtes, aut corruptus eſt a librariis. At vero ſic etiam legitur in Exc. *G.* & in margine C. *M. du S.*
(9) Ἀνθρώπου] Ἀνθρώπῳ edebatur ante, & mox οἱ μὲν pro οἱ μὴν. Utrumque mutavit *M. du S.*

14. *Οἱ πόδες δὲ εἰς τὸν πρῷραν*] Nempe πόδες h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti neceſſario eſſe verſus puppim. Melius hic reſpondet figura *Schefferi.* Ed. *Scheff.* p. 198. ſeq. De *chenifco* nihil opus eſt monere, cum vel ipſe noſter eum aliis locis ſatis declaret. *J. M. G.*
21. Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] *Dupliciarium aut tripliciarium.* Διμοιρίτης, cui duplex portio datur, duplex annona, &c. *F. G.*
Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] De his ſilent, qui de re nautica veterum ſcripſere: nec alibi temere poſterius invenias. Sed *duplicarios* etiam norat *Livius*, quem vide L. II. Conſule *Turneb.* Adv. XXI. 28. ſtipendium autem ſimplex diurnum Athenis tres oboli, ſeu dimidia drachma. *M. du S.*
Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] Cum ex contrario appareat, hic non tam de ſtipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc ſequi, quod & ſcholia ad h. l. primum ponunt, & e *Suida* probari poteſt, & confirmatur ex *Aeliani* Tacticis, apud quem p. 20. Blanc. κόχος in aliquot ἐνωμοτίας dividitur, deinde dicitur p. 21. τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίαν, καὶ τὴν ἡγούμενον τούτων διμοιρίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet praefecturae cujuſdam nomen apud *Aelianum* διμοιρίτην potius eſſe, quam commodi. *J. M. G.*
22. Δεινὸν] Ἄοκνον, quod Edd. omnes praeter *Junt.* habebant, videtur fuiſſe interpretatio τῶ δεινοῦ, & ſic irrepſiſſe. Quare hoc praetuli, licet paucioribus teſtibus firmatum. Majorem enim vim habet, ſi *mirabilem* & quaſi *terribilem* natando dicas, quam *impigrum*, quod vulgata lectio exhibet. In qua *ſtrenuum* tamen edi paſſus ſum, quia δεινὸς uſitato Latino vocabulo vix tamen ſatis ὑφηγήσασθαι reddi poterit; nec *potens*, *terribilis* ſatisfaceret Lectori Latina ſola intelligenti. Exempla vero phraſeos δεινός ποιεῖν τι ſunt obvia. *Alciphr.* I. Ep. 10. p. 38. Οἱ τὸν μετέωρα δεινοὶ i. e. *Aſtronomiae Aelian.* V. Hiſt. III. 1. Κατὰ χειμαρ-

γίαν

ἀναπηδῆσαι ῥᾴδιον· καὶ εἰδότα τὰ χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον ἀντλεῖν προστεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς βδελύκταις, μαστιγίαν μέν τινα ἐν πρωεδρίᾳ τοῦ κυβερνήτου καθήμενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίναιδον, ἢ πατραλοίαν, ἢ ἱερόσυλον, τιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς νεὼς καλεληφότα· χαρίεντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῷ τοῦ σκάφους γενοχωρεμένους, καὶ πατουμένους τῆς πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατεμένους. ἐννόησον γάρ, ὅπως [a] Σωκράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἔπλευσε, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιτα ἀφθονα ἔχοντες, οὐδὲ ἀποτείναι τοὺς πόδας δυνάμενοι ὑπὲρ γυμνῶν τῶν σανίδων τοῦ ἄντλου· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ

tennas agilem, & utilium omnium ſcientem, ſolum exhaurire *ſentinam* juſſum: eandemque inter vectores eſſe rationem: furciferum quendam primo loco apud gubernatorem aſſidere & coli; aliumque cinaedum, aut parricidam, aut ſacrilegum, ſupra reliquos honorari, & ſumma navis occupare: honeſtos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores ſunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Ariſtides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum ſatis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipſam ſentinam potuerint: in quantis contra bonis *fuerint* Callias, & Midias, & Sar-

a Σωκράτης μὲν] Μὴν Σωκράτης O.

33. Ὅπως Σωκράτης] Σωκράτης ὁ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. V.

34. Φωκίων] Ὁ Φωκίων ἦτος μοιχαλίδ' εἶχε γυναῖκα, ἣ καὶ ἑαυτὸν Καλλίας. G.

37. (1) Καλλίας δὲ Μιδίας δὲ Σαρδαν.] Ὁ μὲν Καλλίας ἦτος, ὡς (2) Κρατῖνος φησὶν, Ἱππονίκε υἱὸς ἦν, τὸ δῆμον. (3) Μελιτιεὺς, πλούσιος καὶ παχυτιῶν καὶ ὑπὸ πορνιδίων λῃφορούμενος, καὶ κόλπους τρίφων. εἰς δὲ σιγματίαν αὐτὸν Κρατῖνος κωμῳδεῖ, ὡς ἂν τὸ κατάχρεων. οἱ γὰρ δανειζόμενοι τὰς κτήσεις ὑπετίθεσαν, καὶ ἐπεγράφον αὐτὰς εἰς τὸ γυναῖκας ὅτι ὑποθῆναί εἰσιν. ἴδιον δὲ Μένανδρος ἔστιδιον χρέον εἰπεῖν λέγων τὸ ἀναπεδίσιμον. καιρομαθὴς δὲ αὐτὸν Κρατῖνος, καὶ ὡς (4) Φώκιος γυναῖκα μοιχεύσασθαι δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι· ὁ δὲ Μιδίας (5) ὀρτυγίσπος ἦν, ὡς Πλάτων φιλολογεῖ, καὶ ὡς πορνῶν δὲ δὲ κύβαλον, καὶ τὸ δημόσιον νοσφίσαι (6) Φρύνιχος δὲ Πλάτων λῃστὴν λέγουσιν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλλος υἱὸς ἦν (7) Ἀνακυνδαράξου τοῦ Μήδου, καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ (8) πεπαμένος, καὶ γυναιξὶ τὸ πάντα βίον ἐκδεδωκώς. διὸ δὲ ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. V.

(1) Καλλίας καὶ Μιδίας &c.] Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex G. huc retulit *M. du S.*

(2) Κρατῖνος φησὶν] Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις. G.

(3) Μελιτιεὺς πλούσιος] Μελιτιεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ἄραις, πλούσιος C.

(4) Φώκιος] Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *M. du S.*

(5) Ὀρτυγίσπος] In Exc. G. ſcriptum eſt ὀρτυγαπος ἦν ὡς Πλάτων περὶ ἀλγῶ. Sed notatur ut corruptum. In C. recte ἀργυραπόπ- ἦν περὶ ἃ λέγει καὶ περὶ τὰ ἴμασι δυτὸς, niſi quod περιαλγῶ ſcriptum eſt. *M. du S.*

(6) Φρύν. καὶ Πλ. δὲ καὶ] Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod. ſupplevit *M. du S.*

(7) Ἀνακυνδαράξου] Ἀνακυνδαράξου G. Ἀνακυνδαράξου C.

(8) Πεπαμένος] Sic Codd. Mſſ. *M. du S.*

γίαν δυτός. Adde *Suid.* v. κλαίσφος. Et Interprett. ad *Ael.* I. 1. ubi δυτοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύσαρκοι. Sic δυτὸς λέγειν; *Ariſtoph.* Ach. 428. quod recte tamen ibi vertitur *dicax* in malam fere partem. Nam δυτὸς proprie *malum* quid eſſe, recte quidem ex *Plat.* in Protag. p. 206. ait Rever. *Horreus*, in Obſ. Crit. ad *Herodot.* p. 33. Platonis quippe verba ſunt: Τὸ μὲν ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλὸν ἦν. ἐδικῶς γοῦν λέγει ἐπὶ μὲν ἀνδρὸς δυτοῦ, οὐδὲ δυτῆς ψυχῆς, οὐδὲ δυτῆς ὑγιείας· ἀλλὰ δυτῆς νόσου, καὶ δυτοῦ πολέμου, καὶ δυτῆς πενίας· ὡς τῷ ΔΕΙΝΟΥ καλῷ ὄντος. Verum nihil obſtat, quin uſus etiam ad res bonas tranſtulerit; nam & ipſe *Plato*, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς μὲν δυτὸς ἦν ἀνὴρ, dicit. Rurſus *Ariſtoph.* Nub. 242. Νόσος — ἄπιστα, δυτὸν φαγεῖν. i. e. *immenſa voracitas*, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve ſpectatores in ſtuporem rapiunt, ſatis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis quam ad ſimplicem narationem hic reſpiciendum, etſi καλυπτῶν utrumque complectitur. Alioqui νήχων potuiſſet dicere, ſi de natandi ſola arte, non mergendi, voluiſſet loqui. *J. F. R.*

30. Χαρίεντας] Pro *eruditis* ac *politis* habuimus ſupra, *Quom. Hiſt.* c. 16. ἄλλο δέ τι χαρίεντι, καὶ δυτοπορθῆ ἱστορίαν μεμιγμένας προσιτέον. Ubi vid. not. Cl. *Graevii* meamque. Cl. *Geſner.* illic reddidit, *venuſto*; hic *honeſtos*, i. e. dignores, quod huic loco convenientius, etſi eruditi non excludantur. Adde

Bar-

Sardanapalus luxuriantes, eosque qui ſub ſe erant, deſpuentes.

49. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir ſapientiſſime, *ac* propterea naufragia mille. Si quis vero gubernator adſtans videret & conſtitueret ſingula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud ſe ſupra, inferioremque deterioribus; & convictores quosdam ex melioribus conſiliariosque faceret; atque inter nautas promtus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeeſſe aliis juberetur: contra iſte piger

Μηδίας, ἢ Σαρδανάπαλ@· [b] ἐντρυφῶντες, ἢ τ [c] ὑφ' αὐτοῖς καλαπτύοντες.

Τοιαῦτα ἐν τῇ νηΐ σου γίγνε@, ὦ σοφώτατε Τιμόκλεις· ἀλλ' τοῦτο [d] αἱ ναυαγίαι μυρίαι. εἰ δέ τις κυβερνήτης ἐφεζὼς ἑώρα τ διέταττεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἵ τινες οἱ χρηστοὶ, ἢ οἵ τινες οἱ φαῦλοι τ ἐμπλέοντων, ἔπειτα ἑκάστῳ κατ' ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἄν, χώραν τε τ ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, τ κάτω δὲ τοῖς χείροσι, ἢ συνοίκους ἔχειν ὡς ἀμείνους ἢ συμβούλους [e] ἐποίησεν ἂν καὶ τ ἑαυτῷ ὁ μὲν πρόθυμο@· ἢ πρώρας ὀπιμελητὴς [f] ἀπεδέδεικτ' ἄν, ἢ τοίχου ἄρχειν, ἢ πάντως πρὸ τ ἄλλων· ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυ-

b Ἐντρυφῶντες] Ὑπερτρυφῶντες O. *c* Ὑφ' αὐτοῖς] Hoc recepi ex O. Ὑπ' αὐτοὺς P. Ὑπὲρ αὐτοὺς Edd. priores. *d* Αἱ] Sine artic. *Fl.* *e* Ἐποίησεν] Ἐποιήσατο O. *f* Ἀπεδέδεικτ'] Ἀπεδ. O.

51. Τοίχου ἄρχειν] Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου τοῖχος λέγεται, ἀλλὰ ἐ ἐπὶ πλοίου. *V.*

Barnes. ad Anacr. vſ. 894. & 1192. Noſtrum ſupra c. 8. ubi χαρίεντες ἐ ὑπερόπτοι junguntur, adeoque prius ibi certe *venuſtum*, ſignificat, i.e. cui ineſt commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. *J. F. R.*

38. Ἐντρυφῶντες, ἢ τ ὑπὲρ αὐτοὺς καλαπτύοντες] Sine dubio corrigendum ὑπ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui ſe majores erant, contumelioſe habuerunt? Immo eos, qui ſibi ſubjecti erant (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis inſolenter proculcarunt. *J. J.*

39. Ὑπὲρ αὐτοὺς] Ὑπ' αὐτοὺς legendum videtur. *F. G.*

Ὑφ' αὐτοῖς] Mſ. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτούς. Cl. *Jenſius* ὑπ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in καλαπτυομένοις aliquid mendi latere puto. Forſan ſcriptum fuerat καλαπατῶντες, uti ſupra dixerat πατυμένους. Certe aliter ſolet conſtrui καλαπτύω vel καλαπτύομαι. Vide not. ad N. Δ. XX. *M. du S.* (Immo recte genitivo jungitur.) *J. F. R.*

Ὑφ' αὐτοῖς] Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod Cl. *Jenſii* & *Gujeti* conjecturam confirmat, & ad ſenſum requiritur: nam etſi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam quoque cum *Jenſio* hic fere praeferrem, ſatius tamen duxi codicis ſcripturam ſequi, quae ſenſum reddit ſanum. Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτοὺς, ab Cl. *Geſnero* converſum, *& multum ſe praeſtantiores viros deſpuentes*, primo adſpectu probum videatur, ac Dial. ſeq. atque apud alios etiam hoc ſignificatu occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior ſit lectio reſtituta. Quem enim, quaeſo, ſupra ſe habebat Sardanapalus ſimilesque tyranni? anne vero ſimplex & vera eſt narratio, cum omnes ſubditos contumelioſe tractaſſe, iisque inſultaſſe? Demus tamen, quod negari non poteſt, eum etiam viris ſe melioribus inſultaſſe; At hoc ipſum jam non excluditur; nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemſerit praefectum Arbactum Sardanapalus, ſe meliorem (vid. *Juſtin.* I. 2.) ambigue tamen nimis ejus virtus eo ſignificaretur, ſi ὑπὲρ τ Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum eſt & verum praeferendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Cl. *Geſner.* in Praefat. me caſtigabit; Lector autem vulgatam potiorem exiſtimans eam retinere poterit. Eſt vulgatae aliquid praeſidii in verbis praemiſſis χαρίεντας πολλοὺς — ὑπὸ χυφόνων πατυμένους, quibus ſimiliter conqueritur praeſtantiores ab inferioribus ludibrio haberi. ſed melius Sardanapalus jam dicitur eodem more, quo ſuperiores in navi collocati, (licet indigni) inſultant inferioribus dignioribus, deſpuere in infra ſe poſitos, (licet & ii revera ſint digniores) adeoque vel reſtituta lectio ſic adcuratius cohaeret cum praemiſſis, ad quae certe haec ſunt aptanda. *J. F. R.*

50. Πρώρας ἐπιμελητὴς] Πρωρεὺς hic vulgo audiebat. Ep. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas proximus. *Famulum gubernatoris* vocat *Xenoph.* Οἰκονομ. Poſt hunc τοίχου ἄρχων, de cujus officio diſceptatur. Vide *Plut.* 1458. initio fere vitae Agidis, & *Xenoph.* Ἀνάβ. V. p. 217. 25. ὅταν δὲ χειμὼν ᾖ, οὐκ ἐᾷσιν, ὅτε καὶ πόρρωθεν μόνον ἴσικε χαλεπαίνειν μὴ πρωρεὺς τοῖς ἐν πρύμνῃ, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ. *M. du S.*

51. Τοίχου ἄρχων] Hic vulgo dicebatur τοιχαρχ@. Vide *Suidam* voce Τοίχαρχ@. *L. K.*

ῥάθυμος, [a] ἐπαίστ' ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκις τὴν ἡμέρας [b] τὴν κεφαλήν. ὅστε σοι, ὦ Δαμάσιε, [c] τὸ τοῦ νεὼς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει διατετράφθαι, κακῇ τῇ κυβερνήτῃ [d] τετυχηκός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη χρὴ [e] ῥᾳον προχωρεῖν τῷ Δάμιδι, καὶ πλησίστιον ὅπη τὴν μηχανὴν φέρει. ΖΕΥΣ. Ὀρθῶς, ὦ Μῶμε, εἰκάζεις. ὁ δ' ὑδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐκπαντλεῖ.

TIM. Οὐκοῦν [f] ἐπεὶ τὸ τοῦ νεὼς τὸ παράδειγμα οὐ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν [g] εἶναι, ἄκουσον [h] δὴ τὴν ἱεράν, φασίν, ἄγκυραν, καὶ

& omiſſus, quinquies in diem ſune in caput pulſaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum eſt, quae malum adeo gubernatorem nacta ſit.

50. MOM. Haec ſecundo ſane fluxu procedunt Damidi, plenisque ad victoriam velis invehitur. JUP. Recte conjicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia iſta & quotidiana, aliud poſt aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

51. TIM. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non ſatis valida viſa eſt, audi jam ſacram, ajunt, ancoram, quam nul-

a Ἐπαίστ'] Ἐπαύστ' male O. b Τὴν] Ἐς τὴν O. c Τὸ τοῦ — παρά] Omiſſa in O. d Τετυχηκὼς] Τετυχότες O. e Ῥᾴων] Recte ſic Schol. Fl. Ald. P. &c. Νῶν J. Va. Ox. f Ἐπεὶ] Ἐπειδὴ O. g Εἶναι] Omittit O. & pro δὴ habet ἤδη. h Δὴ] Ἤδη O.

58. Κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ] Κατὰ ῥοῦν φέρεται, ἐπὶ τὸ εὐπλοούντων ὁ λόγος. ὅτι πρὸς ῥᾴθυμον φερόμενος τὸ ἴδιον πλοῦν * ἀνύει τὸν. διότι δὲ ἀπὸ τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα. λέγε τοῦτο ἐν τῷ πλησίστιον ἰχρισάλο. V.

59. Πλησίστιος] Ὁ φορὸς ἄπιμος. G.

67. Τὴν ἱεράν φασιν ἄγκυραν] Ἄγκυρά ἐστι τὸ τῇ νηῒ τῇ μεγίστῃ, ἣν καλοῦσιν ἱεράν· αὕτη δὲ ὅτε μέγας κίνδυνος, τελευταία βάλλεται. εἶπεν οὖν τοῦτο, ὡς μιᾶλλον τελευταῖον ἴδιον ἐπιχείρημα τὸν πάντων μεγίστων. V.

* Ἀνύειν] Ἀνύων editum erat, quod correxit M. du S.

58. Ῥοῦν] *Ven.* utraque νοῦν. Reliquae Edd. & Ox. ῥοῦν. Quorum utrumque locum hic habere poteſt. *Plato* enim π. νοῦν ἀγωνίᾳ τὴν δίκλω, ſcripſit Ed. *Baſ.* p. 1. *d.* M. du S.

61. Οὐδὲν ἰσχυρὸν] At, inquies, laudantem paulo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ridicule haec jam dicuntur a Jove. Nec verbum commutaturos ſat ſcio, quibus vis Comica nota eſt. Hactenus de Luciani mente; rem ipſam nunc videamus; pudeat enim tantum operae in voculis emendandis, elegantiis reſtituendis, obſcuris illuſtrandis poſuiſſe, nunc, cum cauſa agitur graviſſima & momentoſiſſima, perſonae mutae partes agere, nedum ut cum Jove Lucianeo riſum ſpectatorum adaugeam, quod multi hodie factitant, homines γέλωτος ἀκρατέσαλοι, Luciano, ut ingenio minores, ita ſceleſtiores multo, cum in tanta Chriſtianae veritatis luce non caecutient modo, ſed, quod nefariae impietatis ſummum eſt, dictis ſcriptisque id unum adniti comperiantur, ut Religionis fundamenta aut convellant, aut ludibrio ſui ſimilium, ſummo conatu, exponant. Sic ut alios omittam, repertus nuper apud Anglos noſtros qui immortalitatem animarum, totamque adeo Religionem Chriſtianam, nefario volumine, dum fingit ſe morti non obnoxium in coelum translatum iri, ſcommatis perpetuis ab ovo ut agunt usque ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde & in Anglia tandem notatus. Sed his miſſis quae dolor extorſit, ad Lucianum jam redeamus. Damidis adverſus Providentiam argumentorum tota vis in eo eſt, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male eſt, malis bene. Quae enim alia affert argumenta aut nos Chriſtianos non tangunt, aut parvi admodum momenti ſunt. Id autem quale ſit expenſurus, quam inepti judices bonorum malorumque ſimus nos homunciones, quod Chriſtianus poteram, non jam regeram. At ut facilis dem, bonos eſſe in quibus honeſtatis aliqua ſpecies eſt; ita *bonis male eſſe*, ſi rem rite putemus, nequaquam, plurimis de cauſis, iisque graviſſimis, conceſſerim. Neque enim *iis male eſſe* continuo cenſendum eſt, quibus opes, facultates, fortunaeque quam ampliſſimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio poſiti, nihil ob quod petantur habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non infima ſors eſt; nec a fortunae telis tantum, ſed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus ſaepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foediſſimos exitus, praecipites ruunt .... Sed quid ego haec nunc exſequor, Luciano ipſi toties & ob-

ſcr-

nulla machina abrumpas. JUP. Quid tandem dicet? TIM. Videas enim, an consequentia colligam ista, & si qua evertere illa possis: si enim sunt altaria, sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis? DAM. Cum primum satis risero, tibi respondebo. TIM. Sed videris non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum visum sit, quod dixi. DAM. Quod non sentis a tenui te filo suspendisse ancoram tuam, eamque sacram. Cum enim illud, Deos esse, ad illud alterum alligasti, altaria esse, putas firmum ex his te funem fecisse.

ἢν ὑδεμιᾷ μηχανῇ ἀπορρήξεις. ΖΕΥΣ. Τί τοῦτε ἄρα ϗ ἐρεῖ; TIM. [i] Ἴδοις γὰρ εἰ ἀκριβολυθα ταῦτα συλλογίζομαι, ϗ εἴ τῳ αὐτὰ δυνατόν [k] σοι διεμπερέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ [l] ϗ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα ϗ θεοί· τί πρὸς ταῦτα φὴς; ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινοῦμαί σοι. TIM. Ἀλλ' ἔοικας ὑδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπὲ δὲ ὅμως [m] ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι. ΔΑΜ. Ὅτι σὲ αἰθάμη ἀπὸ λεπτῆς χρόκης ἐξαψάμενός [n] σου τ' ἄγκυραν, ϗ ταῦτα ἱερὰν ἔσαν. τὸ γὰρ εἶναι θεὺς, τῷ βωμοὺς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν [o] οἴει ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῶν

i Ἴδοις] Sic *Fl. Ald. Fr. H. Bt. P. S.* Ἴδοι *J.* P. & marg. *Aldi.* k Σοι] Σε male *Fl.* l Καὶ] Omittit O. & hic, & post ἄρα. m Ὅπῃ σοι γελ. ἔδοξε τὸ εἰρημ.] Ὅπου σοι γέλοιον i. τὰ εἰρημένα O. Γελοῖον pro γελάσιμον etiam marg. *Ald.* n Σου] Σοι O. o Οἴει] Recte Edd. & P. Εἰῶ male *Fl.*

71. Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ] Chrysippi hoc, ut inquit Themistius εἰς τὸ περὶ ψυχῆς. *G.*

servata recte & demonstrata? Quia tamen aliter hic quibusdam sentire forsan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem Providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipse vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui sapiunt faventque haud stulte, parentes concedunt; sed eam solum quae cum honestate, corporisque & animi liberali profectu conjuncta est; ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max., cum consulit, non gratissima semper, sed optima & ad virtutem accommodatissima dare decet. Unde jam satis liquet *ei non* statim *male esse*, cui ad voluptates aliasve cupiditates non suppetunt amplissimae copiae ac facultates. At, inquiunt Damidis similes, non desunt tantum bonis bona, sed adsunt mala; inopia, contemptus, injuriae, mors ipsa quandoque, & cruciatus. Adsunt aliquando, fateor, quae narras: sed an mala sint vide; quae fortiter ferendo vix ipsis tuis sapientibus mala visa sunt, nedum nobis Christianis, quibus horum omnium ratio ex Revelatione penitius perspecta est. Hisce enim virtutem patientiamque suorum ingenerat, firmat, & ad summum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis ex hac vita solum expectes, ut de beatitudine ejus pronuncies; sed quid hanc vitam sequatur respice, & in rationes refer, quicunque de Providentia judicaturus accedis; ne stulti aut pravi ratiocinatoris culpam subeas, levia & minuta putantis, summam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene est, patescit Dei cum benignitas tum patientia, quae ut resipiscant invitat, dum poenitentiae locus est, imminentesque quamvis seras, certas tamen, scelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui sane in eam rem legi & perpendi serio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii *De Providentia* Librum adeant, qui Anglico idiomate conscriptus, Gallice etiam nuper versus in omnium manibus versari meretur. Senec. *de Div. Prov.* Non vides quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari jubent liberos ad studia obeunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur esse otiosos: & sudorem illis & interdum lacrymas excutiunt. *Lactantius* V. 23. Si quis autem volet scire plenius, cur malos & injustos Deus potentes, beatos, & divites fieri sinat; pios contra humiles, miseros inopes esse patiatur, sumat eum Senecae librum, cui titulus est, *Quare bonis viris multa mala accidant, cum sit Providentia*, in quo ille multa non plane imperitia seculari, sed sapienter, ac pene divinitus elucutus est, &c. *M. du S.*

64. Ἐστιατῆ] Vid. infra not. Cl. *Jensii* ad *Mart. Peregr.* c. 5. m. qui ἐστιατῆ (λόγῳ) exemplis probat atque illustrat. *J. F. R.*

67. Δὲ] Ox. ἤδη. Sed nondum a me impetrare valeo, ut illud δὲ repudiem, quod toties sic eleganter usurpari ab hoc nostro & ab aliis optimis scriptoribus video. *M. du S.*

τὴν τ' ὄρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τούτου φὴς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

TIM. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττῆσθαι προαπιών; ΔΑΜ. Ναὶ, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπό τινων βιαζόμενοι, ὑπὲρ τὸν βωμὸν ἡμῖν καταπέφευγας. ὥστε, νὴ τὸν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπεισαμένη ἤδη πρὸς σὲ, ἐπ' αὐτῷ [a] τε τῷ βωμῷ, ὡς μηκέτι περὶ τούτων ἐρίζοιμεν. TIM. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς [b] ἐμὲ [c] τυμβωρύχε, καὶ μιαρὲ, καὶ κατάπτυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάθαρμα. οἶδ' ἴσμεν ὅ τινος εἶ πάλαι, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐπορνεύετο; [d] καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν [e] ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μειράκια διαφθείρεις, λιχνόταλε καὶ ἀναιδυντόταλε. μὴ φεῦγε δ' ὧν, [f] ἕως καὶ [g] παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γάρ σε [h] τούτῳ τῷ ὀγράχῳ [i] ἀποθραύσω, παμμίαρον ὄντα.

Quando igitur negas quidquam te his habere ſanctius quod dicas, jam abeamus.

52. TIM. Confiteris ergo te victum, cum prior diſcedas? DAM. Recte, Timocles. Tu enim ut illi, quibus vis ab aliis infertur, ad altaria nobis confugiſti. Itaque per ancoram illam ſacram, volo jam foedus tecum ad ipſa illa altaria libatione interpoſita facere, nos non amplius de hiſce rebus tecum velle contendere. TIM. Cavillaris iſta ad me ſepulcrorum effoſſor, & impure, & deſpuende, & verbero, & purgamentum. Nonne enim ſcimus quo ſis patre natus, ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter ſis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentiſſime. Noli vero ante fugere quam plagis a me acceptis abeas: jam enim hac tibi teſta cerebrum impurariſſimo diſpergam.

53. JUP.

a Τε] Γε O. b Ἐμὲ] Μὲ O. c Τυμβωρύχε] Ita reſcripſi ex Ox. Schol. & S. Τυμβωρύχε cett. omnes. d Καὶ ὡς] Sic dedi ex O. & Fl. Ὡς καὶ cett. Ὅς καὶ B2. e Ἀπέκτεινας] Ἀπέκτειξας O. f Ἕως] Ὡς O. P. & marg. A1. g Παρ' ἐμοῦ πληγὰς] Πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. h Τούτῳ] Τοῦτο O. i Ἀποθραύσω] Sic Edd. omnes ἀ——τρ. V2. Ἀποσφάξω G. O. P.

91. Ἐμὲ τυμβώρυχε] Καλῶς πάνυ εἰσήγαγε τὸν Τιμοκλέα * εἰς ὕβριν τραπέντα. τοῦτο γὰρ ἴδιον τοῖς ἡττημένοις. V.

* Εἰς ὕβριν] Πρὸς ὕβριν C.

91. Τυμβωρύχε] Deſerui ſcripturam Editionum principum ſecundam corripientium. Nam longa eſt etiam apud alios, & *Ariſtoph.* Ran. 1180. Οὐτω γ' ἂν μὴ πρὸς πατρὸς τυμβωρύχου. *J. F. R.*

94. Καὶ ὡς] Ox. & *Fl.* Ed. In reliquis ὡς καὶ, prave; niſi quod B2. ὡς κὰ fecit, minus apte. *M. du S.*

98. Πληγὰς λαβὼν] Crebro utitur hac phraſi Noſter, quam cum Belgiciſmo Graeco comparat Frater conſultiſſ. G. O. *Reitz.* in Belg. Graeciſſ. p. 495. Conf. T. I. *Somn.* c. 2. *J. F. R.*

99. Ἀποθραύσω] Etſi ſupra c. 43. f. ἀποφάτλιος non plane ſignif. mactas, jugulas, tamen pro *occidis* valet. Qui autem hic ἀποφάτλιος, quod Cl. *Graev.* illic, vel ad c. 22. monet, hic ex Cod. eſſe recipiendum, locum habere queat, nondum video; nam ut recte per jocum procedit oratio: *ne fugito ante quam verbera tuleris*, ita nimis ridiculum videtur, addere: *mane, donec te occidero, deinde fugies.* Niſi & hunc riſum ex ἀδωνάτῳ captare voluerit Lucianus: quod ſi conſtet, lubens receperim ἀποφάττω. Fuit tamen cum in opido nobis vicino maleficus judicum ſententia ad patibulum damnaretur, ſimulque in exilium mitteretur; quales facetas ſententias collegit ac forſan in lucem emittet Ampliſſ. *van Bynkershoek.* Hoc ſi ſerio aliquando factum, quidni eadem per jocum imitari liceat? Verum quum facilioris intellectus verbum habeant Edd. omnes, non audeo ab iis diſcedere. Alia res foret, ſi omnes Codd. conſentire conſtaret. Recipiat tamen ἀποφάτλιον cui lubet. Interim, *comminuam tibi caput*, fere eodem redit. *J. F. R.*

2. Ἄπιωμεν] Etſi *abit*, *diſcedit*, recte ſe hic habet; tamen dixerit quis ἀποτρέχει majorem hic vim habere, quia fugere juſſus eſt. Sed quum ridens diſcedat, patet eum alterius minas pro joco accepiſſe, & contemſiſſe; unde conſequitur vulgatum ἄπιθι melius, & ἀποτρέχει gloſſam ejus eſſe. *J. F. R.*

7. Κωμικὸς] *Menander*, teſte *Plut.* Π. ἀδυμ. 844. 2. & 1064. 1. V. *Stob.* γνωμ. p. 315. & *Grot.* Flor. 457. (ſ. *Stob.* Flor. CVIII.) ubi μισθὸν pro Noſtri ὕβριν. In nupera frag. Men. Editione addantur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi ſunt, non Menandri. V. p. 252. & Em. p. 93. *M. du S.*

11. Ἐ-

53. JUP. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec? MERC. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non fatere, injuriam.* Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari. JUP. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum talem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas mihi Babylones esse.

ΖΕΥΣ. Ὁ μὲ γελῶν, ὦ θεοὶ, [k] ἄπεισιν, ὁ δ' ἀκολυθεῖ λοιδορύμενος, ὑ φέρων καλαλρυφῶντα τ Δάμιν· ϗ ἔοικε κατάξειν ἑαυτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τ κεφαλήν. ἡμεῖς δὲ τί ποιῆμεν ὅπι τύτοις; ΕΡΜ. Ὀρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ προσποιῇ. τί γὰρ ϗ ὑπέρμεγα κακὸν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γὰρ [l] εἰσιν οἱ τἀναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεὼς ϗ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε [m] πάντες. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὦ Ἑρμῆ, τὸ τῦ Δαρείυ πάνυ καλῶς ἔχον ἐστὶν, ὃ εἶπεν ὅπι τῦ Ζωπύρυ· ὥστε ϗ αὐτὸς ἐβυλόμην ἂν ἕνα [n] τοιῦτον ἔχειν [o] οἷον τ Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

k Ἄπεισιν] Ἀποτρέχει O. l Εἰσι] Non est in *Fl.* m Πάντες] Ἁπαντες O. n Τοιοῦτον] Τοῦτον male *Fl.* o Οἷον] Omissum in *Fl.*

3. Οὐ φέρων καταλρυφῶντα] Πάνυ ἐπὶ τῇ νίκῃ καλαγελῶντα. *V.*

12. Καὶ ὁ σύρφαξ] Ὑποκορισμὸς τῦ συρφετῦ ὁ σύρφαξ. *V.*

15. Ἐπὶ τῦ Ζωπύρυ] Τῦ Δαρείυ πολιορκῦντος τὴν Βαβυλῶνα, ϗ μὴ δυναμένυ ἁλῶναι αὐτὴν, ὁ Ζώπυρος κόψας ἑαυτῦ τὰ ὦτα ϗ τὴν ῥῖνα, ϗ μαστιγώσας ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς ὑπὸ Δαρείυ ταῦτα παθὼν· οἱ δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν, καθίστησαν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὁ δὲ προέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα. ϗ λέγ τύτο ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, εἶπεν, ἠβυλόμην σεσωσμένον ἔχειν τ Ζώπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. *V.*

11. Εἶσιν] Fere adducor ut credam potiorem esse *Fl.* lectionem, quae εἰσὶν omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. *J. F. R.*

14. Δαρεῦ] Vide *Herodot.* III. *M. du S.*

15. Ζωπύρυ] Vid. *Herodot.* fin. Lib. III. *J. F. R.*

ΟΝΕΙΡΟΣ, Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

ΜΙΚΤΑ.

Ἀλλά σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ὀπιτρίψειε, φθονερὸν ὄντα καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὃς με πλουτοῦντα, καὶ ἡδίστῳ ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, ἀφτορόν τι καὶ [b] γιγωνὸς ἀναβόησας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γῆν τὴν πολὺ σοῦ μιαρωτέραν πενίαν ἀφφύγωμι. καίτοι εἴγε χρὴ τεκμαί-

SOMNIUM, SEU GALLUS.

MICYLLUS, GALLUS ET SIMON.

MICYL.

AT te, sceleſtiſſime galle, Jupiter ipſe obterat, invidum adeo & clamoſum *animal*, qui me divitem, & jucundiſſimo in ſomnio verſantem, & admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, ſi qui-

ΟΝΕΙΡΟΣ] ΜΙΚΥΛΛΟΣ *Th. Mag.* v. ἐγώρομαι, ὀφρεών. ΜΙΚΥΛΛΟΣ] *Pariſ.* inſcripſit: *Interlocutores* Micyllus & Gallus. *Baſ.* 1. rectius Μικύλλης, Ἀλεκτρυὼν & Σίμων. *a* Ὀνείρῳ] Ὀνείρατι marg. *AIW. b* Γιγωνὸς] Γιγωνὼ marg. *AI.*

ΜΙΚΥΛΛΟΣ] Συντετόμηται ὁ Μίκυλλος, ut teſtatur ipſe circa finem. Et in *Tyranno* (Καὶ ἀπλ.) de hoc quaere nonnulla. Ex *Cebetis Tabula* multa huc translata in Charontem. Icaromenippus multum confert ad hunc Dialogum. *G.*

5. Διάτορον] Ὀξύτονον. *V.*

1. Ὦ κάκιστε ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε] *Alciphr.* III. ep. 10. eadem fere habet, quae ep. ſic incipit: Ἐπιτριβείη, καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν & μιαρώτατος, ὃς με, ἡδὺν ὄνειρον διώλυσον, ἀναβόησας, ἐξήγειρεν. ἐδόκουν δὲ — λαμπρός τις εἶναι & βαθύπλουτος. &c. Ad quae quid notarit Cl. *Bergler.* adſcribere hic non dubito: „ Haec epiſtola, & Lu„ ciani *Somnium* ſive *Gallus* initio, adeo inter ſe con„ veniunt, ſicut & alia quaedam, partim jam nota„ ta, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fonti„ bus ſua hauſerint: vel, quod potius credo, alter ab „ altero: & forte Lucianus a Noſtro: ac ferme jam „ credo Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem „ Λουκιανίζειν. Magis autem omnia dilatantur apud „ Lucianum. *J.F.R.*

5. Διάτορον] *Perſant.* *F.G.*

Διάτορόν τι & γιγωνὸς] Hoc loco uti poterat *Jac. Gronovius* ad defendendum *Aelianum* V. H. 2, 44. ab importuna correctione *Perizonii*; ubi eadem verba occurrunt, ἀφτορόν τι & γιγωνὸς ὅτι μάλιστα. Sed ipſe agnovit errorem ſuum *Perizonius*, & uſum verbi declaravit ex *Ariſtot.* Probl. 11, 25. διὰ τί ὅταν ἀκουσθῶσιν αἱ ὀρχῆσαι, ἧττον οἱ χοροὶ γιγνώσκουσιν. Vid. Diſſ. de morte Judae c. 10. p. 76. Nec diſſimulavit nuperus editor, Cl. *Abr. Gronovius.* *J.M.G.*

Διάτορόν τι & γιγωνὸς] Adſcripſeram & ego nonnihil de loco *Aeliani* 2. 44. Sed videns Cl. *Geſn.* idem agere, mea exulare juſſi. Hoc tamen addam, male in Ed. Aeliani Perizoniana editum γιγωνὸς media brevi, quum Kuhniana rectius γιγανὸς dederit. Nam γιγωνὸς eſt *natus.* γιγανὸς, *quod aures ferit.* Et ſic *Alciphr.* III. Ep. 48. τοῦ τινι & γιγανοτέρου φωνήεντος χρωμένου (ſic enim, pro φρονήεντος, cum Doctiſſ. *Bergl.* legendum) ad quae verba elegantiſſ. *Bergler.* haec Luciani aeque ac *Aeliani* adferre haud negexit. Adde *Homer.* Il. Θ. 227. Ἤϊσαν δὲ ἀφτορίῃσι, Δαναοῖσι γιγωνάς. *Vociferatus autem eſt intenſe*, *Danaos inclamans.* Ne plura ap. eumd. obvia adcumulem. *J.F.R.*

16. Εὐθύς σε] Recte hic Edd. εὐθὺς, etſi c. ſequitur; nam ita ſcribendum, quando tempus ſignificatur, εὐθὺ vero, quando locus, monent *Phrynichus* & *Ammonius*, non prorſus immerito; licet enim exempla non deſint, ubi confundantur εὐθὺ & εὐθύς, ut ſupra *Amor.* c. 53. vſ. 64. σὺν τοῦθ' ὑπερίεργον, *non ſtatim nimis curioſum illud.* Ibid. c. 8. εὐθὺ γάρ μου — προσῆρύησαν. *Statim ad me — conſluebant.* Item c. 40. εὐθὺ τὰ μακρὰ λούτρα. &c. tamen ibi No. 6. fretus Luciani Edd. aliisque exemplis quae notata habebam, per feſtinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae eſſe inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confuſa invenero, hoc diſputabo accuratius, & exempla complura ſubjungam, ubi diſtinguatur, ubi confundatur. *J.F.R.*

17. Συ-

quidem ex illo multo adhuc silentio est conjicere, & frigore quod nondum me, ut solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed certe non sic auferet. Ulciscar enim te cum primum illuxerit, & baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi facesseres exsiliendo in tenebris. GALL. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum, si noctis quantum possem *cantu* anteverterem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absolvere: si enim ante solis exortum crepidam unam

ϛεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἰωθὸς ἀποκναίοντι (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνούσης ἡμέρας) ὀδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ ἄυπνος οὗτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' ἔτι χαίρων γε ἀμυνοῦμαί σε, ἢν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίψων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γάρ μοι πράγματα παρέξεις, μελαπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὤμην τι χαριεῖσθαί σοι φθάνων τὴν νυκτὸς ὁπόσον δυναίμην, ὡς ἔγχος ὀρθρευόμενος ἀμύνειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἢν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν χρηπῖδα

ε Γὰρ] Δὲ *Fl.* d Μελαπηδῶν] Ex L. & P. Ἀναπηδῶν Edd. e Ἔχοις] Ἔχεις minus recte *Fl.* vulgatae adsentitur *Th. Mag.* f Ὀρθρευόμενος] Ἐπορθρευόμενος P. Vulgatum servat *Th. Mag. Fl.* &c. g Ἀνατεῖλαι] Ἀνίσχειν G. h Κρηπῖδα] Κριπῖδα *Fl.*

13. Ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον] Αὐτὸς ὁ τῶν Κόλχων βασιλεὺς εἶχε δῆρμα προβάτου χρυσοῦν, καὶ τοῦτο δράκων παρεφύλαττεν ἄυπνος (1) [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσόμαλλον φησὶ δέρος, ὃ Φρίξῳ μὲν ἦν τῷ Ἀθάμαντος παιδὶ τῷ (2) παιδαγωγοῦ (3) ὃς Κριὸς ἀνόμασε δορά. τυθὲν δὲ κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν ἐκδέρεται καὶ ἐπεί, ὡς ὁ μῦθος, χρυσόμαλλον. ἐφ' ὃ ὕστερον Ἰάσων μετὰ ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἀποπλεύσας (4) ἐφῶτι κομίσασθαι καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀποκαλέσῃ, εἶτα Μηδείας τοῦ δυνάστου μὲν Αὐήτου τοῦ βασιλεύοντος τότου, ἀδελφῆς δὲ Ἀψύρτου, ὃς ἐκδιώξαντος τὸν φυλακὴν τοῦ δέρως, ἀφ' ἧς εἰς Ἰάσονα αὐτὴν ἡ πλοκὴ δόλῳ μὲν τοῦ πατέρα μετελθούσης, Ἄψυρτον δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀποκτεινάσης καὶ ὕστερον σωτηρησάσης Ἰάσονι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος λαβεῖν, καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀφικέσθαι. *V.*

18. Πράγματα παρέξεις] Ἐὰν θελήσω, φησὶν, κρατῆσαί σε νῦν δυσχεραίνω, πηδῶν δὲ σὺ τῇ σκοτίᾳ (5) δύνῃ ἀφυγεῖν. *V.*

(1) Εἰς τὸ αὐτὸ] Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. *M. du S.*

(2) Παιδαγωγοῦ] Παιδὶ ἀγωγῷ legebatur, quod mutare non fuit vetitus, ex vulgato ὁ Φρίξῳ etiam feci ἅ, ut referatur ad χρυσόμαλλον: masculinum enim ὁ hic sensum nullum fundebat. *J. F. R.*

(3) Ita fabulam de aureo vellere satis frigide ἐμυθολόγησεν *Heraclitus* de incredibilibus c. 24. *J. Cler.*

(4) Ἐφῶτι] Leg. ἐφότε. *J. F. R.*

(5) Δύνῃ] Sic V. etiam, corrupte. Lege δυνίσῃ. *M. du S.*

17. Συντρίψων τῇ βακτηρίᾳ] Celeb. *D'Ablancourt* haec Gallice reddens: *je lui tordrai le cou*; ait: hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucianus utitur. Non male. *J. F. R.*

Ibid. Νῦν γάρ μοι] Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia jam proxime praecessit γάρ. Sed quia non magni hic interest, vulgatam non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur, vid. *Alex.* c. 44. & 46. ubi δὲ fere pro γὰρ, & *Amor.* c. 38. ubi contra γὰρ pro δὲ. Conf. & *Hermot.* c. 29. f. Quo ipso discrimen maximum has inter conjunctiones non tollo; sed esse ajo, ubi utraque sensui satisfaciat; aeque enim dixeris: non jam puniam te; *nam cras* potius id fiet, quam: non jam puniam te; *sed cras*, vel *cras vero* potius id fiet. Conf. *Steph.* ad Scholiast. *Thucyd.* p. 602. No. 11. ubi Scholiastae adversatur δὲ pro γὰρ positum dicenti. Verum vid. eumd. p. 611. ubi adsentitur eidem Scholiastae δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ usurpatum adfirmanti. Sunt autem *Thucydidis* verba L. I. c. 33. m. Ἐκείνως δὲ οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντέλεγον. *Illo enim modo ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent.* Iterum ibid. c. 102. ubi rursus Schol. No. 47. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ observat, ac, bis, ter, alibi. *J. F. R.*

18. Μοι πράγματα παρέξεις] *Casaub.* ad *Suet.* Sic pag. 811. (i. e. *de Luct.* c. 16.) *J. B.*

Ibid. Μετακηδῶν] Sic P. & L. melius quam ut est in reliquis ἀνακ——. *M. du S.*

23. Ἢν γοῦν πρὶν] In *Gallo* ἢν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσασθαι. Mſ. ἢν γοῦν πρὶν ἀνίσχειν τὸν ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσασθαι. leg. ἀνίσχειν. sed perinde est sive sequaris editos, sive Mſ. Sic & inferius idem codex pag. 160. Ὁπότε ἀνίσχοι ὁ ἥλιος, pro Φαίνοι. *J. G. G.*

24. Ἐρ-

πῖδα ἐργάσαιο, [a] προοδοῦ ἴσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲ ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῇς, λιμώττων ἀνεγρόμενος.

perficias, lucro tibi iſte labor ad victum ceſſerit. Sin dormire tibi jucundius eſt, equidem tacebo tibi, & piſcibus ipſis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde eſurias.

MIK. Ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἶτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος [b] ὑμῖν εἰμι; MIK. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπεσθε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σύ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὁμήρου ποιήματα, ἐν οἷς [c] καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ μεγαλεγόμενος,

2. MIC. O Jupiter prodigialis, o depulſor malorum Hercules, quid hoc mali eſt? humana voce gallus locutus eſt! GALL. Tum tibi prodigium eſſe videtur hoc, ſi eadem qua vos voce utor? MIC. Quiſ enim non ſit prodigium? Sed averruncate Dii a nobis malum. GALL. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis eſſe, nec legiſſe Homeri poëmata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum juſſo hinnitu, ſtetit medio in bello loquens, ver-

a Προοδοῦ ἴσῃ τοῦτο] Ἴν' ἰσθίῃς τὰ ἄλφ. *Fl.* omiſſo etiam προοδοῦ. b Ὑμῖν] Ἡμῶν *Fl.* Vulgatum eſt in P. c Καὶ ὁ τοῦ] Ex P. illud καὶ additum, quod Edd. non habebant.

24. Πρὸ ὁδοῦ ἴσῃ] Τὸ σὸ τῇ συνηθείᾳ προκόψας ἴσῃ σὺ τοῦ ἔργου, τοῦ τροφὴν ἀπήσαιτο (1) πεπορικὼς ἑαυτῷ. Τοῦτο δὲ πρὸ ὁδοῦ, παροιμιώδες ἐστὶ λεγόμενον ἐπὶ τῷ ἄσκεπτόν τι (2) προτίλειον ἐκτελεσμένον τῷ μὴ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμενον μέντοι τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ δὲ κατὰ πάρεργον, ὥσπερ δὲ καὶ οἷς ὁδὸν ποιεῖν πρόκειται ἐπιτίλειόν τι τῷ συνειργῶν ἔχόντων τι τῇ ὁδῷ, παρ' ὃ δὲ πρὸ ὁδοῦ εἰρῆται. ὁ δὲ νοῦς, πρὸ τοῦ ὀφειλομένου ἔργου (3) ἴσῃ τοῦτο κατὰ πάρεργον πεποιηκώς, ὅ, σοι τυχὸν τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει. καὶ Πλάτων δὲ συμπαίσῃ. (4) σύν τι δ' ἐχομένου, πρὸ ὁδοῦ βαλλόμεθα ὅ τι ἐροῦμεν. ἀλλ' ὧμεν. *V.*

29. Ὦ Ζεῦ τεράστιε] Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι λέγειν τὰ παραδόξως καὶ θαυμαστῶς γινόμενα, οἷον ἀλεκτρυόνος φωνὴν ἐκλύειν Διὸς Σίνιον, ὅτου ἐν ἐνταῦθα καλοῦσι τὸν Δία τεράστιον, τὸν ἀπροσδόκητα καὶ τέρατα. τέρας δὲ λέγει τὸ ἀνθρωπίνη φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρήσασθαι. *V.*

30. Ἀλεξίκακε] Ὁ ἀποδιώκων τὰς κακὰς ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰς τῷ σὺν τῷ κόσμῳ κακὰς ἀπώσασθαι. *V.*

(1) Πεπορικὼς] Ita dedi ex *G.* Edita enim habebant φιλοτιμως. C. πεπορισμένος. *M. du S.*
(2) Προτίλειον] Προτέλειον editum erat. Correxit *M. du S.*
(3) Ἔσῃ] Ἔσει male edita & hic & ſupra habuiſſe vix operae eſt monuiſſe. *J.F.B.*
(4) Σύν τι δ' &c.] Ex Il. K. 224. *M. du S.*

24. Ἐργάσαιο, προοδοῦ ἴσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα] Aliter in Flor. Cod. ἔργ. ἴν' ἰσθίῃς τὰ ἄλφιτα. *J.B.*

Ibid. Προοδοῦ ἴσῃ — πεπονηκώς] Malim πρὸ ὁδοῦ. Sed ſervavi ſcripturam Edd. Non deerunt qui προσόδῳ malint; neque iis adverſarer; nam id *vectigal* ſignif. ap. *Diod. Sic.* L. 2. c. 48. οἱ βαλόμενοι πρόσοδον λαμπρὰν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaeſtum, ut ap. Noſtr. T. I. *Somn.* c. 9. ὑπὲλης δὲ τὴν πρόσοδον ante lectum, jam vero πρόοδον ibi editum alias ob cauſſas. Interim ſignificatus τῇ προσόδῳ ſatis notus eſt aliunde. Vid. *Aſin.* c. 50. pr. πρόσοδον εὑρὼν ἐξ ἐμοῦ. Et *Herodian.* III. 1. 11. προσόδους ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ἀφῃλεῖτο. Nam cum ſit conſtruendum, ἴσῃ πεπονηκὼς τοῦτο προσόδῳ, periphraſi participii ſatis uſitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaeſtum*, *lucrum*, quem laborando quaerit ſutor, eſſe intelligendum, ſatis patet, & πρὸ ὁδοῦ, licet *operae pretium* vertas, prae altero languet. *J.F.B.*

26. Ἀφωνότερος — ἰχθύων] *Ariſt.* 2. de animal. admit omnibus piſcibus vocem, excepto Scaphro & porco fluviatili. Veteres autem quemvis piſcem vocabant ἔλοπα, quod vocem edere non poſſet. Unde *Plutarch.* in Sympoſ. & *Athen.* exiſtimant Pythagoricos a piſcibus abſtinuiſſe ob ἰχθυοφαγίαν. *G.C.*

28. Ὅπως πλουτῇς] Simile protulit *Cic.* in Salluſt. Paſtor quidam apud *Theocr.* in Ecl. IX.

— — ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνεται, πολλὰς μὲν οἰῒς πολλὰς δὲ χιμαίρας.
Poſſideo quaecunque ſolent ſub nocte videri
In ſomnis, vim magnam ovium, multasque capellas.
G.C.

Ὅπως

versus totos consuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulsorem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid feciſſes, ſi tibi illa Argus navis carina locuta eſſet, ut quondam illa Dodonae fagus ſua voce vaticinata eſt? aut ſi tergora vidiſſes repentia, & boum carnes mugientes, ſemiaſſas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio aſſiduus comes, loquaciſſimo & eloquentiſſimo Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis veſter atque convictor, non multum laboraturus eram in addiſcendo veſtro ſermone. Si vero ſanctum mihi ſilentium promiſeris, non

ἔπη ὅλα ῥαψῳδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τε μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι ἀπροσδόξου ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιόν τε ἡγεῖτο τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα καὶ ἑφθά, ἐκπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμῆ πάρεδρος ὤν, λαλιστάτῳ καὶ λογιωτάτῳ θεῶν ἁπάντων, καὶ τἄλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν ἐπόχοιό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαι-

45. Ἀποτρόπαιον] Ὁ ἀποτρέποντά τις. *V.*

47. Ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις] Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου, Ἀργὼ δὲ ἐστι τὸ πλοῖον ὃ ὁ Ἰάσων ἔπλευσεν. τοῦτο δὲ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαντεῖον δὲ λέγει τοῦ Διὸς ὁ Δωδώνη, ὅπου (5) φηγὸς ἐστὶ δρῦς, ἐξ ἧς ἐμαντεύοντο. *V.* (Apollonius Rhodius in I. *G.*)

49. Καὶ βοῶν κρέα] Παρὰ Ὁμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τοῦ Ἡλίου βοῶν ὁ Ὀδυσσεύς, ὃς οἱ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως σφάξαντες ἔφαγον, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἐκνεῦντο τε καὶ ἕλοιεν, ὥσπερ ζωῆς ἐνούσης αὐτοῖς. *V.*

54. Οὐ χαλεπῶς] Οὐ δυσκόλως. *V.*

55. Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν.] Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. *V.*

(5) Φηγὸς] Ita reſtituit Idem, quum legeretur editum φυγὸς.

Ὄναρ πλυτῶν] Pro κατ' ὄναρ. Non ſemel habuimus T. I. Et ſatis notum eſt. *J.F.R.*

29. Ζεῦ τερᾶτα] Τερᾶτα Ζεὺς *Sophocl.* in Oedip. Epi colon. Ζεῦ ἀλιθήτωρ τίς ποτ' ὁ πρισσός; *Heſych.* ait Τερατίους Θεοὺς Deos eſſe ſignorum ac prodigiorum effectores. *G.C.*

Ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακε] *Alciphr.* III. Ep. 47. pr. Ἑρμῆ χαρᾶς, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀκουσάτην. Ubi Cl. *Bergl.* hoc primum eſſe Herculis epitheton ex Luciani h.l. *Ariſtoph.* Schol. & *Apol. Rhod.* docet. *J.F.R.*

38. Ἀχιλλεὺς ἵππος] *Hom.* Il. T. in fine. *G.C.* i. e. vſ. 404. *M.du S.*

Ibid. Ζεύξ] Junone ſuggerente αὐδήσαντα δ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη. *E.L.*

39. Μακρὰ χαίρειν] Conf. ſupr. *Jov. Conf.* c. 32. f. Et infra c. 23. *J.F.R.*

47. Ἀργοῦς] Dicitur fuiſſe prima navis, in qua Jaſon cum 54. heroibus Theſſalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis artifice, alii ab ἄργον, quod eſt velox. Facta eſt ex arboribus Dodonae ſilvae Epiri Jovi ſacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde Poëtae finxerunt hanc navem fuiſſe vocalem *Apoll.* L. IV. Argon. *G.C.*

48. Φηγὸς] Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum; ſpecies enim τὸ δρυὸς ἡ φηγός, ſi *Pauſaniae* credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' οἱ τοῖς δημοῖς οἰκοῦντες καὶ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγοὺς καλοῦσι. Sophocles etiam *fagum* appellat. Trach. 175. verſu autem 1175, δρῦν. *E.L.*

Ibid. Αὐτόφωνος] Quid hoc ſit, & quando Oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex Noſtro diſcas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud alium invenies. *M.du S.*

49. Εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας &c.] Nihil ad hunc locum *Gilb. Cognatus* commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu ſatis multa, quae tamen omnibus nota ſunt. Non venit illi in mentem locus *Homeri*, ad quem hoc loco alluſit Lucianus, Odyſſ. M.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον.
Εἶρπον μὲν βόες, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά, βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή.

Id portentum nempe factum eſt, quando Ulyſſis ſocii fame coacti ſolis boves mactavere. *J.P.a G.*

Ibid. Βύρσας — ἑρπούσας &c.] *Homer.* Odyſſ. M. 395. *M.du S.*

56. Ἐχεμυθήσειν] *Alciphr.* III. p. 406. τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων. *Silentium* Pythagoricum *ſubindicans.* Noſter *Lexiphan.* c. 9. *J.F.R.*

σαμί σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῶν πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν.

pigrabor veriorem tibi causſam meae cum ſermone veſtro communionis dicere, & unde ſic loqui mihi contigerit.

ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρός γε καὶ ταῦτά ἐστιν, Ἀλεκτρυὼν οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπὲ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς φωνῆς αἴτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τι ἢ διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς; ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον εὖ οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μικυλλε. ἦτοι γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν φαινόμενος, πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν. ΜΙΚ. Ἠκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυών τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνοι τῷ θεῷ καὶ συγκωμάζοι, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γοῦν ἀπίοι πρὸς τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδὴ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑφεῴατο, μὴ καλιδῶν ἐξείπῃ πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν ἀεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥ-

3. MIC. Verum nonne ſomnium & hoc eſt, gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae etiam alia tibi ſit loquelae cauſſa. Ut vero taceam, & ad neminem quidquam dicam, quid eſt quod metuas? Quis enim crederet mihi, ſi cui narrarem, tanquam qui de gallo iſta dicente audierim? GALL. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione eſſe, quod tibi dico, bene novi Micylle. Hic enim, qui nunc tibi gallus eſſe apparet, non ita multo ante homo erat. MIC. Audivi quiddam tale olim ſane de vobis, Gallum quendam juvenem amicum fuiſſe Martis, potaſſe cum Deo & comiſſatum iviſſe, & amoribus illius ſubſerviiſſe. Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulterii cauſſa, adduxiſſe etiam Gallum: cumque Solem praeſertim ſuſpectum haberet, ne rem viſam Vulcano enunciaret; extra ad januas reliquiſſe ſemper juvenem, indicaturum ſibi, quan-

a Εἴ τινι] Εἴ τι P. b Αὐτὰ] Αὐτὸ marg. A1. c Λόγον] Deeſt in Fl. d Ὁπότε] Εἴ ποτε Bl. e Αὖ] Abeſt in Fl. f Φαίνοι] Ἀνίσχοι G. & marg. A1. Nil mut. Edd.

73. Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει] Λέγεται ὅτι ὁ Ἀφροδίτης τὸν Ἥφαιστον εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτῃ ἐμοίχευεν. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ὡς, ἵν' ᾖ ὕπνος, καὶ ὡς ξυμπίνοι ϵ ὡς * ξυγκωμάζοι, καὶ ὡς κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. V.

* Ξυγκωμάζοι] Ξυγκώμαζοι edita, media brevi; quod bene quidem mutavit Solanus; quum vero ξυγκώμαζω etiam ſcripſerit, & ξύμπινοι, quod editum erat, reliquerit, ac vulgatum κοινοῦ tamen in κοινωνοῖ commutarit; ego ut priora etiam optativam formam referrent, curavi. J.F.R.

67. Παραδοξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω] In Flor. Cod. deeſt λόγον. Sed ſimilibus originationibus gaudere Lucianum ſupra monui. J. B.

68. Λόγον — λέγω] Vid. de his cognatorum verborum additionibus Jenſ. ad Jov. Conſ. ubi πομπὰς πέμπειν & ſexcenta ſimil. Quare & hic λόγον ante λέγω non ejicio cum Fl. J.F.R.

89. Μεμηχάνητο] Correxerat Solan. ἐμεμήχ. Sed nihil opus eſſe augmento addito, ſaltem in his temporibus, plus ſatis inculcatum ad Alex. c. 22. pro Imag. c. 3. & 19. Et I. Ver. Hiſt. c. 13. ubi exemplorum dedi affatim; quae ſi non ſufficiant, adde Cl. Weſſel. ad Diod. Sic. L. 2. c. 8. No. 63. qui duodecim etiam teſtimonia neglecti augmenti adferens, ad Jungerman. ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non ſatis adſequor ex adnotatione ejusdem Solani, in inferiore marg. Junt. ſic adſcripta: ἐμοιμ—— L. ἐπεποίητο. Nam praeter conſuetudinem ſic jam literam codicis inter duo verba inſerit. Interim, eum omnino voluiſſe ἐμεμηχάνητο legi, certum eſt, quod praeterea ι ipſi etiam textui adpoſuerit. Conjicio tamen in L. prius verbum cum augmento fuiſſe ſcriptum, ejusque gloſſam ἐπεποίητο vel margini ejusdem adpictam, vel ipſi quoque contextui infartam. J.F.R.

Ibid. Ἀφιείσα δὲ, ὡς ἀφείθη, τὸν Ἄρην ἀγωνιστοῦσα κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος] Mirum ni illud ὡς ἀφείθη ſit gloſſema

quando Sol appareret. Tum obdormiviſſe aliquando Gallum, ſuumque praeſidium imprudentem prodidiſſe: Solem vero non animadverſum adſtitiſſe Veneri & requieſcenti ſine cura Marti, qui crederet indicaturum, ſi quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum a Sole edoctum, ipſos comprehendiſſe, injectis vinculis irretitos, quae olim illis paraſſet. Dimiſſum vero Martem iratum Gallo, illum ipſis cum armis in avem cognominem mutaſſe, ut pro galea criſtam haberet in capite. Eam ob cauſſam vos, ut excuſetis vos Marti, cum nihil jam prodeſt, cum ſentiatis orientem Solem, canere diu ante, ejusque ortum ſignificare.

4. GALL. Aiunt quidem & iſta Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum tranſierim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime ſcire. GALL. Noſti igitur Pythagoram Mneſarchi F. Samium? Sophiſtam illum ais,

λιον· εἶτα ποτὲ καλαχθιμηθῆναι μὲν τὸν Ἄρη τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδῦναι τὴν φρουρὰν ἀκοίλαστον· τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, ἅτε τὸ πιστεύειν τὸν ἀλεκτρυόνα μηκέτι ἔχοντα, εἴ τις ἔπιοι, καὶ ὅτε τὸν Ἥφαιστον πάλιν Ἡλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτούς, δεθέντας καὶ σαγηνευσαμένους τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφεθέντα δὲ, [ὡς ἀφείθη] τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι καὶ τῷ Ἀλεκτρυόνι, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἀντὶ τοῦ κράνους τὸν λόφον ἔχειν ἔτι τῇ κεφαλῇ. Διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὰν αἴσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἐναγχος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα. ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέ-

g Μεμηχάνητο] Sic Edd. omnes. Ἐμεμήχ. vel Ἐπεπόητο L. vid. nott. In marg. Al. ἐπιπόητο etiam adſcript. h Ἄρην] Sic Edd. & P. Ἄρη Fl. i Ἀντὶ τοῦ κράνους] Ἀντὶ τοῦ κόμβου marg. Al. k Αὐτοῦ] Abeſt a Fl. l Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον] Ἀκούεις τινὰ Π. MN — Σαμ. P. Vulgatam Ed. ſervant in prioribus, ſed omittunt Mn. Σαμ. praeter Ed. P. quae habet.

83. Ἀαλύντα] Ἀγνοοῦντα. V.

95. Ὄφελος] Τὸ ἔμπ. † καί τι ἐδὲν ὄφελος. τί γὰρ μὴ τὸ γινώσκειν τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾷτε, ὄφελος. V.

† Καί τι] Corrupta haec. Lege ὅτι pro καί τι. M. du S. Καὶ τοι rectius legit Cl. J. J. Weiſſenius.

ſema τοῦ, ἀφεθέντα. Ego certe ita exiſtimem. Narrat Micyllus fabulam Galli, eum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis praecipue ſtudioſum fuiſſe; in cujus gratiam cum vigilias ageret, dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, ſi vel Sol, vel alius quisquam accederet, ſomno fuiſſe oppreſſum, atque ita concumbentes illos a Sole fuiſſe Vulcano proditos. Tum vero Martem, ubi vinculis eſſet ſolutus, quibus a Vulcano cum Venere eſſet comprehenſus, prae indignatione mutaſſe Gallum in avem. J. F.

90. Ὡς ἀφείθη] Tam manifeſta haec eſt explicatio praemiſſi participii ἀφεθέντα, ut vix mihi temperarim, quin contra Edd. omnes ejeciſſem. Sed ne temerarius videar, uncis ut ſuſpectum ſecluſi. J. F. R.

Ibid. Τὸν Ἄρην] Utrovis more dici Ἄρην & Ἄρη ex Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένην & Δημοσθένη. ad *Demoſth. Encom.* c. 2. & 9. Ideoque a vulgata non receſſi. J. F. R.

3. Πυθαγόραν Μνησ.] Addidit Ed. P. Μνησαρχίδην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genuinum exiſtimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχην πατρὸς vocatur. In eodem Codice pro οἶσθα ἄρα, legitur ἀκούεις τινὰ Π. M. du S.

4. Μνησαρχίδην Σάμιον] Samii Mneſarchi annulorum ſculpteris, de quo *Laërt.* G. C.

λέγεις ; † ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μήτε κρεῶν γεύεσθαι, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γῦν ὄψον [a] ἐκτράπεζον ἀποφαίνων ; ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ πέντε ἔτη μὴ ξυλλέγεσθαι. ΑΛΕΚ. Ἴσθι δῆτα [b] κἀκεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὔφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητα, φασὶ, καὶ τερατουργὸν † ἄνθρωπον, ὦ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγώ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥστε παύου, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδὼς οἷός τις ἦν † τὸ τρόπον. ΜΙΚ. [c] Τοῦτ' οὖν μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος. εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Μνησάρχου παῖ, ὅπως

superbum, qui legem tulit, de carnibus non guſtandis, de non edendis fabis, *quae lege* ſuaviſſimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctu, a menſis removit: qui praeterea perſuaſit hominibus, ut per quinque annos inter ſe non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuiſſe Euphorbum. MIC. Impoſtorem aiunt & praeſtigiatorem fuiſſe hominem, o galle. GALL. Ille ipſe ego tibi adſum Pythagoras: itaque deſine, bone vir, mihi maledicere, idque cum neſcias, quibus moribus fuerim. MIC. Hoc jam multum illo portentoſius, gallus philoſophus! Verum dic tamen Mneſarchi fili,

a Ἐκτράπεζον ἀποφαίνων] Ἐκτράπεζον, ἄπεπτον ἀποφαίνων Edd. excepta *Fl.* quae ἄπεπτον ignorat, quam ſecutus ſum. b Κἀκεῖνο] Ἐκεῖνον *Fl.* c Τοῦτ' οὖν μακρῷ ἐκείνου τερατ.] Ταῦτα μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερα *Fl.* Vulgatam tenet P. cum *P.* & cett.

7. Ἐκτράπεζον] Ἐξω τῆς τραπέζης. *V.*
11. Εὔφορβος γένοιτο] Οὗτος ἦν ὁ Τρώων. ὃτις ὑπὸ Μενελάου ἔπεσε τοῦ Πατροκλου ἀπολέσας. *V.*
18. Ὦ Μνησάρχου παῖ] Μνήσαρχος πατὴρ ἦν Πυθαγόρου. καλῶς οὖν παίζων Μνησάρχου παῖδα τὸν ἀλεκτρυόνα ἐκάλεσεν. *V.*

5. Ὃς ἐνομοθέτει] De diſciplina Pythagorica *Gell.* L. I. c. 9. L. IV. 11. *Ovid.* XV. Metam. *G.C.*
Ibid. Μήτε κρεῶν γεύεσθαι] Ariſtoxenus apud *Laërtium* p. 219. A. ait, cum πάντα τὰ ἄλλα συγχωρῶν ἰδίων ἐμψυχα, μόνων δὲ αὐτῶν ἀπέχεσθαι ἀροτῆρος βοὸς, καὶ κριοῦ, a quibus, niſi cui abſunt alia, quis non abſtinet? *E.L.*
6. Κρεῶν γεύεσθαι] *Senec.* Ep. 19. *G.C.*
7. Γοῦν — ἀποφαίνων] Non agnoſcit ἄπεπτον *Fl.* Ed. quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. *M. du S.*
Ibid. Ἐκτράπεζον ἄπεπτον] Legendum videtur ἄπεπτον ἐκτράπεζον. *F.G.*
Ἐκτράπεζον, ἄπεπτον ἀποφαίνων] Si καὶ additum usquam inveniſſem, tranſpoſitionem Cl. *Geſneri* etiam in textum recepiſſem. Jam vero & aliquid addere, & tranſponere ſimul, non ſum auſus; ſed ſatis habui lectionem *Fl.* revocare ſenſum optimum exhibentis. Interpres *Pariſinae* intellectui conſulturus ἄπεπτον reddiderat *ſalubre & parabile.* *J.F.R.*
Ibid. Ἄπεπτον ἀποφαίνων] Diu aeſtuavi, quid ſibi vellet hic τὸ, ἄπεπτον, quod eo, quo ſpectatur, loco prorſus non convenit; donec tandem ex editione Florentina, quae hac voce omnino caret, didici eam abeſſe debere ab hoc loco, & haud dubie ab ſomniantibus vel typothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum ſyllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiam, Lector; opinatus eram ego pro ἄπεπτον legendum eſſe ἀπόῤῥητον. Ἀπόῤῥητα ſcilicet ea ſunt, quae religionis cauſſa dici, vel fieri ſunt vetita. Sic pag. ſequenti eosdem hos κυάμους, ſi edantur ab ave, vocat Gallus τὸν ἀπόῤῥητον τροφῶν. Sic ὑραὶὸς apud Noſtrum *de Sacrificiis* T. I. c. 9. f. dicitur ἄβατος ἐ ἀπόῤῥητος τῆς θητῶν γύης. Nimirum vox ἀπόῤῥητος propria fuit de iis ſacris, quae erant μυστικὰ, & vulgo enunciari vetita. Sic τελεταὶ ἀπόῤῥητοι apud Noſtrum in *Amoribus* c. 42. & Ἐλευσινίων ἀπόῤῥητα dicebantur, qui ſacra Eleuſinia enunciabant. Vide Noſtrum in *Reviviſcentibus* T. I. c. 33. Sed ut ante dixi, non liquet, vel ipſum ἄπεπτον, vel pro eo quodcumque aliud ab Luciano profectum eſſe: quare furcillis exigatur ea vox. *J.J.*
Ἄπεπτον ἀποφαίνων] Duas habeo de hoc loco conjecturas: unam, ut ἄπεπτον tranſponamus, & adjiciamus copulam, hoc modo, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐ ἄπεπτον, eo ſenſu, quem in interpretatione poſui. Ἄπεπτον certe hoc ſignificare poſſe, nemo facile negaverit: verumne ſit? alia quaeſtio eſt: ſed ad noſtram rem ſatis eſt, modo ſutor ita putaverit. Certe alvum facile transire κύαμον, etiam illi non negant, qui flatulentum eſſe ajunt. Altera conjectura noſtra eſt, an forte legendum ſit ἄπεπτον, qua ratione locum ſervare poſſet ſuum, & jungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἄπεπτον ſignificare puto contrarium nominis εὔπεπτον: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἄπεπτον fuerit, quod non proſtat venale, nec proinde emi facile poteſt. Sed conjectura utraque eſt: qua melius quid afferri opto. *J.M.G.*
11. Εὔφορβος] Nobilis Trojanus Iliaco in bello a Menelao occiſus, cujus animum Pythagoras in ſe immi-

E, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis: nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia, cum *praesertim* duo jam mihi observasse in te videar plane a Pythagora aliena. GALL. Quaenam? MIC. Unum, quod loquax es, & clamosus; at ille tacere per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus *illius* adversum. Cum enim non haberem quod tibi objicerem *in cibum*, fabas heri, quod scis, habens *domum* veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque *alterutrum* necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te

ἡμῖν ἀντὶ μὲ ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; ὑ πιθανὰ μὲν ταῦτα, οὐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ ὑ δύο ἤδη μοι τεθηρᾶσθαι δοκεῖ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τῦ Πυθαγόρου. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; MIK. Ἓν μὲ, ὅτι λάλος εἶ, καὶ χραχλικός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, νέμαι, παρήνει· ἕτερον δὲ ὑ παντελῶς παρανόμον. ὑ γὰρ ἔχων ὅ, τι σοι ἐνεβάλλομι, κυάμους χθὲς, ὡς οἶσθα, ἔχων, οἴκοι ἦλθον ὑ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἢ ἀφῦσθαί σοι ἀνάγκη, ὑ ἄλλῳ εἶναι, ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι ἐνομοθετῆσθαι, ὑ τὸ ἴσον ἦσθε-

d Ἦκον] Forsan ἦκα adscripsi. *M. du S.* e Ἄλλῳ] Sic recte marg. M1. & P. Ἄλλο Edd. cett. omnes.

19. Ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖος] Σάμιος ἦσθα ἂν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας· Ταναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλλος. *B V.*

* Post ὁ Μίκυλλος in Edd. addebatur ἂν ἀναμείνας. In V. ἐκ ἀναμείνας, quod cum aliunde huc irrepserit, delendum erat. *M. du S.*

30. † Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι] Πυθαγορείων ἐστι τοῦτο τὸ δόγμα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κεφαλὴν τῦ πατρός. *V.*

† Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι] Ἢ Πυθαγόρᾳ τι ante editum. Correxit *M. du S.*

migrasse affirmabat. *Ovid.* L. XV. Metam. *G.C.*

Εὐφορῶ γ' οὖν] Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibus ex *Ovidio* aliisque nota. *M. du S.*

13. Ἐσῶ αὐτὸς] Paraphrasis est hujus versus.

Ἐσῶ δ' ὅτ' εἰμὶ λοιδορεῖ δὲ μοί. *J. B.*

16. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκεῖνο τερατ.] In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἐ. τερατωδέστερα. *J. B.*

18. Μισάρχυ παῖ] *Herodot.* IV. 159. f. & supra initio hujus capitis. *M. du S.*

20. Ταναγραῖος] A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua *Ptolem.* L. III. c. 5. *Plin.* L. X. c. 2. *G.C.*

Ταναγραῖος] (*Varro* de R. R. III. 9. & *Colum.* VIII. 2.) *Lesdes.* Vide *Plinium* X. 21. de Gallis Tanagraeis, quos fotissimos fuisse ait. Et adde quae noster habet de certaminibus Gallorum apud Athenienses Γυμν. c. 37. *M. du S.*

Ταναγραῖος ἀναπέφηνας] Nimirum *Tanagram Galli patriam* suam non minus ac *Rhodum nobilitarunt*, Plin. 10, 21, 24. Add. Colum. 8, 2, 4. & 13. *J.M.G.*

28. Ἦκον] Quod *Solanus* ἦκα conjecerit, ejus rei caussam aliam non video, quam euphoniam. *J.F.R.*

30. Ἄλλῳ] Antea legebatur ἄλλο. Mutavit *Par.* merito, sed sola. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Servavi quidem Parisinae Ed. lectionem, & *Solano* monenti parui, licet suspicer & ejus editorem tamen ἄλλο legisse, quum in versione dederit, *quum aliud quiddam sis.* Credoque eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat; eademque ratio me movit, ut meliora sequerer; alioqui vulgata facile defendi posset. *J.F.R.*

Ibid. Ἢ Πυθαγόρᾳ] Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι ἐνομοθετῆσθαι ὑ τὸ ἴσον ἡσθῆναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τῦ πατρὸς ἐδηδόκει. *Aut si Pythagoras, peccasse, & aeque impium fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses.* Nimirum, quia Pythagorici a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Acaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Δὶς μόνω, ἄλλα ἐνῆν ἡρωϊκὰ δόγματα· ἔμαθον γὰρ, ὡς ἐδὲν ἴσον κύαμοι, ὑ κεφαλαὶ τοκέων ἐνθάδε. *Da modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis.* ubi nescio cur interpretes vertant κεφαλαὶ testiculos. quamvis non ignorem alios hanc quoque tradere caussam cur Pythagoras fabis abstinuerit, quia virides fabae similes sint ἀνδρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in Ζῶν πράσει. Sed de capite parentis *Clem. Alexand.* 3. Strom.

Οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῇ ἀπεικάσαι κύαμον κατὰ τὸ ἐπίλυπον,
Ἴσον τοι κυάμους τρώγων, κεφαλάς τι τοκήων.

ἠσεβηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τῦ πατρὸς ἐδηδόκεις.

ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἑκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤθελον τοὺς κυάμους, ἐφιλοσόφουν γὰρ· νῦν δὲ φάγομαι ἄν, ὀρνιθικὴ γὰρ ἡ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἰ σοὶ φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιότευσα βίοις, καὶ ἄττινα τὰ μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἑκάστης. ΜΙΚ. Λέγοις ἄν, ὡς ἐμέ γε ἥδιστον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἵρεσιν προθείη, πότερον μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸ πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν, τὸ μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον δὲ ἐλοίμην, ἴστως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις φαντάσμασι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, καὶ οὐδὲν ἧττον ἀσμένως ἀκούσομαι τὰ σὰ ἢ τὸν ὄνειρον ἐκεῖνον ἰδών. ἀλλὰ μὴ ὄκνει, ἀλλ' ἐπειδὴ τοσοῦτον ἐπῆρας τὴν ἐπιθυμίαν, ἐπίδος καὶ τὸ λοιπόν.

violatam, & aeque factum impie, cum fabas devorasti, quam si caput parentis edisses.

5. GALL. Videlicet non nosti Micylle, quae sit horum causa, neque quae unicuique vitae conveniant. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim: jam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed si placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc sim, & in quibus ante vitis vixerim; & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit. MIC. Dixeris: nam mihi quidem supra quam dici potest jucundum fuerit audire: adeo ut si quis mihi optionem proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique somnium, quod paullo ante *mihi obtigit*, rursus somniare, nescio utrum praeoptem: adeo geminos arbitror tuos *sermones* visis jucundissimis, & in aequali vos honore habeo, te, & pretiosissimum

a Ἐδηδόκεις] Ἐδιῴκεις marg. *Aldd.* b Πότερον] Πότερα marg. *Ald.*

38. Οὐκ ἀπέρρητος ἡμῖν ἡ τροφή] Οὐκ ἀπαγορευμένη. *V.*

45. Ἢ τὸ πανευδαίμονα ὄνειρον] Καλῶς τὸ πανευδαίμονα ὄνειρον· ἀμφοῖν γὰρ τεμαχώδη καὶ εἰς φάσματα ψυχῶν διατελοῦντα. *V.*

Fabas inquit prohibuisse Pythagoram, quod sit legumen flatus excitans, *non quod parenti capiti sit simile, ut velit ille versus. Idem est fabas atque caput patris edere.* *J.C.G.*

32. Φαγόντα] Scribere debuit φαγόντι. Sed innumera sunt, quae hujus farinae admisit. *M. dos S.*

Φαγόντα] Paullo inclementius *Solanus* pronuntiat; quasi per errorem ita scripserit Noster, pro φαγόντι. Immo cum dativo absurdus sensus erit: *qui fabas edit, fabas edenti similis est*, & dativus quidem convenit cum praemissis, accusativus vero ad infinitivum ἠσεβηκέναι respicit, pro ὡς φαγὼν ἠσεβήκας. Et si innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio constructioque satis adparet, id linguae genio proprium esse statuendum potius, quam pro mendis habendum. Alia res foret, si nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia videbimus infra hoc *Dial.* c. 26. ubi similiter praecedente dativo sequitur accusat. cum in fin. κἀδυνᾶτος, ἐμοὶ μέ; — ἀμελέξαι ἠτιμώτατα. *J.F.R.*

33. Κεφαλὴν] Vide N. Δ. XX. *Clem. Alex.* Strom. III. *Ovid.* Met. XV. vs. 2. *A. Gell.* XI. 4. *E.L.*

40. Ἐν ὅσοις — ἰδιώτευσα βίοις] Βίος generaliter de vitae genere victusque quaerendi ratione etiam *Alciphr.* I. 29. p. 120. χρηστέον γὰρ ἤθεσι κἀκείνοις τῷ βίῳ. *probioribus enim moribus quam pro isto* (scil. meretricio) *vitae genere, uteris.* Plura ibi similia adfert doctiss. *Bergler.* alias ὁ βίος etiam *homines* vertendum, vid. ap. Nostrum *Amor.* 26. & c. 33. & T. I. *Thr.* §. 25. &c. De usitata autem repetitione verbi cognati satis dictum alibi, ut ad *Alex.* c. 32. Et paullo ante *Jov. Trag.* c. 22. Sed haec adeo sunt frequentia, ut postea silentio praeterire sit animus, nisi qua obiter eodem lectorem ablegare necessitas cogat. *J.F.R.*

54. Ἀμενηνὰ] *Homer.* Od. K. 521. &c. *M. dos S.* Ibi legimus — ἀμενηνὰ κάρηνα. *imbecilla capita.* Adde *Odyss.* T. 560. — ἀμενηνὸν ἴφθιον ἦτορ. Ac saepe alibi. *J.F.R.*

63. Γάργαλον] Adscripserat Noster. V. *Th. M.* Ejus autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ sunt: Γαργαλισμὸς μὲν πάσης, γάργαλος δὲ. Λυκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος, ἢ Ἀλεκτρυὼν τοιοῦτον γάργαλον παρέχειν μοι τὰ ἑρπύλλια. *J.F.R.*

64. Ἡράκλεις, διὼν τινα φὴς τὸν ἥρωα τῦ ἰνυκτὰ, ὄντος ἂν &c.] Pater voci octavae adscripsit διὼν, quum manifestissime appareat ex sequentibus, auctorem scripsisse vel in animo habuisse scribere masculino genere: nec tamen sequentia talia sunt, ut ad τὸν ἥρωα referri possint, sed debeant ad ipsum διὼν. Equidem hic locus simillimus est *Livianis* illis XXVII. 27. *L. Calius triplicem rei gestae ordinem edit: unum traditum fama, alterum scriptum, tertium quem ipse pro inquisita ac sibi comperta affert.* Ubi possem suspicari τὸ ordinem venisse ex permutatis & contractis li-

tas

rum illud ſomnium. GALL. Adhuc mirum retractas illud ſomnium, quodcunque demum fuit, quod tibi oblatum eſt, & vana quaedam ſimulacra illius ſervas, inanem, & poëtico verbo fugacem quandam felicitatem memoria perſequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliviſcar, bene noris, illius viſi: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in ſomnum rurſus tractas. Quale quid igitur converſae in auribus plumae efficiunt, talem illa viſa praeſtitere mihi titillationem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras amorem inſomnii; ſi volucre cum ſit, & terminum ſui volatus ſomnum habeat, jam transſilit li-

ὅσε τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸ ὄνειρον, ὅτις ποτὲ ὁ Φανείς σοι ἦν, [c] καί τινα ἐνδάλματα μάταια ἀφυλάκτους, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς [d] λόγος, ἀμυδρήν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

ΜΙΚ. Ἀλλ' οὐδ' ἐπιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυών, εὖ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκείνης. οὕτως μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ᾤχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῆς, εἰς ὕπνον αὖθις καταστρώματα. οἷον οὖν ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται τρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὁράματα. ΑΛΕΚ. [e] Ἡράκλεις, δεινόν τινα φῂς τὸ ἔρωτα τῆς [f] ἐνυπνίου, εἴγε πτηνὸς ὢν, ὡς φασι, καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἑσκαμ-

c Καί τινα &c.] Sex illa verba a καὶ ad καὶ omiſſa in *Fl.* d Λόγος] Λόγος φησὶν *Fl.* Abeſt φησὶν a cett. e Ἡράκλεις] Sic *Fl. P. H.* &c. recte. Ἡράκλης *J.* f Ἐνυπνίου] Nil mut. *Fl.* Ὀνείρου *Gron.*

51. Ἀναπεμπάζῃ] Τὰ προβιωμηθέντα ἀναμιμνήσκῃ *V.*
64. Δεινόν τινα φῂς] Μέγαν, θαυμαστόν. *V.*
66. Ὑπὲρ τὰ ἑσκαμμένα ἤδη πηδᾷ] Φαυλός τις ἐγένετο, ὅστις ἐπῄδε πολλοῖς. τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ σκαπτόντων † ν' πόδας, καὶ τούτους παιόντων ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς ν' πάσαι ἐπῄδησεν ἐκράτησεν δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ὁμοιόμοιόν τι ποιούντων, ὑπὲρ τὰ ἑσκαμμένα πηδᾶν. *V.*

Ὑπὲρ] Περὶ editum, correxit *Solan.* Et mox pro παυλάτριος ἐγένετο, dedit Φαυλός τις, ex *Coll.* quod ſic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen adcuratum; ſed vel Φαῦλος ſcribendum, vel cum *Suida* (quem ſequeter, quia ex eo plurima compilavit Scholiaſtes) Φαῦλλος.
† ν'. πόδας] Forſan κ'. ſcribendum. Certe non ν'. *M. du S.*

teris pro *rationem*. Sed ſimile exſtare video in *Varrone* lib. 1. R. R. c. 12. *Sin cogare ſecundum fluvium aedificare, cavendum ne adverſum eum ponas*, quaſi putaſſet ſe ſcripſiſſe *fluvium* vel *amnem*. Item in *Vitruvii* praefatione libri VII. *Itaque quoniam ſexto volumine privatorum aedificiorum rationes perſcripſi, in hoc, qui ſeptimum tenet numerum, de expolitionibus exponam.* Caeterum ſequentia verba καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον imprudenter & inepte vertunt *metaſque volandi praeſcriptas habeat ſomnium*. Ita apud interpretes inſomnium habet metas volandi ſomnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipſo ſomno id dicit, & poſſe tamdiu circumvolare ſomnium, donec duret ſomnus, recte & elegantiſſime ſtatuit. *J. G.*

65. Ἐνυπνίου] Quis dixerit, ſtudione an parum attenta mente ſic dederit Lucianus? At quia enallagae hujuſcemodi ſunt frequentes, de quibus T. I. non ſemel monuimus, etiam hic nihil ſine Codicum auctoritate mutaſſim. Conf. ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 37. *Tyran.* c. 8. *Imag.* c. 9. Aliaque quae forſan ex Indice patebunt. Nec vitii poteſt eſſe ſuſpectum, propter verſum, hoc *Theocriti* Eid. XX. 31. Καὶ πᾶσαί μοι φιλέοντες τὰ δ' ἀστεῖα μ' οὐκ ἐφίλασαν. *Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant.* Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες verſu proximo praemiſſum. ἀστεῖα vero eodem referendum, refertur ad intellectum καρδίαι vel ſim. etſi earum nulla mentio facta. *J. F. R.*

Ibid. Εἴγε πτηνὸς ὤν] Ὑποσόλοικον, ut etiam mox illa, μαλιχρὸς ὕπνου ἐναργὴς φαινόμενος. &c. Neque dixeris haec referri ad vocem ἔρωτα, diſconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani feſtinantis, & de re ipſa magis quam dictione cogitantis παράλειμμα. *Th. M.*

Ibid. Πτηνὸς . .] Πτανὸν ὄνειρον vocat *Eurip.* Phoniſ. 1539. & iterum Iph. Taur. p. 416. C. *Virg.* etiam Æn. VI. f. *M. du S.*

66. Ὑπὲρ τὰ ἑσκαμμένα] Vid. *Zenod.* qui Phyllo Opuntio fines aſſignatos transgreſſo originem proverbii tribuit. *Mercur.* de Gymn. II. 11. (per plana loca continuatis ſaltibus ſaltabant . . . . terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuiſſe veriſimile eſt, τὰ ἑσκαμμένα, vocatum.) Vide *Plat.* Κριτόλ. Ed. *Baſ.* p. 58. B. *M. du S.*

67. Ἐν-

ἐσκαμμένα ἤδη καὶ ἀηδῆ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος· ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν, ἔτω [a] σοι [b] τριπόθητος ὤν. MIK. Ἕτοιμος λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνῆσθαι τε καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πρῶτα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; ΑΛΕΚ. Ἐπειδὰν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι; [c] τὸ νῦν δὲ πρότερος εἰπὲ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε [d] πετόμενος. MIK. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τρίτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. MIK. Ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, οὐδὲν εἰδότα ὀνείρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἷος ἐκεῖνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος· ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν, ἔτω [a] σοι [b] τριπόθητος ὤν. MIK. Ἕτοιμος λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνῆσθαι τε καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πρῶτα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; ΑΛΕΚ. Ἐπειδὰν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι; [c] τὸ νῦν δὲ πρότερος εἰπὲ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε [d] πετόμενος. MIK. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τρίτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. MIK. Ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, οὐδὲν εἰδότα ὀνείρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἷος ἐκεῖνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτι-

neam, & apertis in oculis commoratur; mellitum adeo, & manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile. MIC. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expones? GALL. Cum tu, Micylle, somniare desieris, & deterseris mel a palpebris. Jam vero prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi somnium. MIC. Per neutram harum, Pythagora. GALL. Verum Homerus solas istas duas refert. MIC. Valere jube nugatorem illum poëtam, somniorum imperitum. Paupercula forte insomnia per illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide, caecus homo, videbat. At mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimus, aureum & ipsum, & auro vestitum undique, multum quoque auri secum adferens. GALL. Desine, bone Mida, aurum loqui.

a Σοι] Non habet *Fl.* b Τριπόθητος] Sic *Fl. J. Ald. H. P.* Περιπόθητος *S.* c Τὸ] Abest artic. a *Fl.* d Πετόμενος] Πεμπόμενος marg. *A*1.

75. Ἀποψήσῃ] Ἀπομάξῃ. *V.*

77. Τῶν ἐλεφαντίνων] Λέγει Ὅμηρος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὀνείρους ἔρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. *V.* (Sed & quae Maro noster dicat in fine VI. legito, & quae Servius. *G.*)

85. Τυφλὸς αὐτὸς ὤν] Ἰσφοῦσι Ὅμηρον οἱ μὲν ἀπὸ γενετῆς τυφλὸν, καὶ τὸ σύμπτωμα ἴσασθαι τούτῳ γενέσθαι, ὁμήρους καλούντων Δωριέων τοὺς τυφλούς. Ἡρόδοτος μέντοι ὁ Ὁμήρου γράφων βίον, οὐκ ἀπὸ γενετῆς τυφλὸν ἰσχυρίζεται, ἀλλὰ πολλὴν ἀλώμενον γῆν ἰσοφίσας χάριν, γενέσθαι κατὰ τὸν Ἀτλικὸν, καὶ οὕτω ἐσοικίσαι Χαλκιπᾶς ὑπὸ τῶν τότε τὴν ἴδην ἀποβαλεῖν. *V.*

89. Παῦε, ὦ Μίδα] Λέγει ὁ Μίδας πάνυ ἦν φιλόχρυσος, εὔξασθαι πᾶν πρᾶγμα, ὃ ἂν ἄψηται, χρυσοῦν γενέσθαι. φασὶ δὲ ὅτι ὁ διὰ τούτου ἀπέθανε, καὶ αὐτὸν ἡ τροφὸς ἀπτῆλε, χρυσῆν ἐγένετο. *V.*

* Εὔξασθαι] In *V.* erat ηὔξατο. Impressa addiderant ὅτι; quare ego εὔξασθαι dedi. *M. du S.*

67. Ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθ.] *Thom. Mag.* haec eodem modo habet in ΑΝΕΩΓΕΝ. *J. F. R.*

70. Τριπόθητος] Habuimus etiam in *Quom. Hist.* c. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarum culpa accidisse arbitror. *J. F. R.*

71. Ἕτοιμος λέγειν] Additamentum videtur. *F. G.*

76. Τὸ νῦν] Non tanti feci omissionem *Fl.* (quae c. 9. eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet,) ut articulum abjicerem, qui adest in cett. & mox c. 20. f. πλὴν τὸ νῦν &c. Nimis tritum est adverbiis temporis aeque ac adjectivis adverbialiter positis sic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aeque ac τὸ παλαιὸν, *olim*, τὸ ἐωθὸς, *mane*, & simil. quae ante vidimus; *Jov. Trag.* c. 15. facile colliges ex *Dial. Sic.* L. 2. c. 1. τὸ τηνικαῦτα. Item L. I. c. ult. vs. 43. Vid. plura in not. Cl. *Wessel.* Adde *Act. Apost* IV. 29. Καὶ τὰ νῦν Κύριε ἴδε τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. *Alciphr.* III. p. 318. f. — μαλακὰς ἔχει τὰς νῦν. *Theocr.* Eid. I. 15. Οἱ δ' ἅμις — τὸ μεσαμβρινὸν — Σορίσδω. *Non licet circa meridiem cantare.* Τὸ πηλίκον *tandem*, bis in c. 55. L. III. *Dial. Sic.* Item τὸ πρωτοῦ ibidem & ap. alios. *J. F. R.*

77. Ἐλε-

qui. Sine dubio enim ex illius voto istud tibi somnium, & tota auri metalla somniasse mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam putas pulchrum! quo splendore fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude dicit? in memoriam me repone, si nosti, cum ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio statim pulcherrimi canticorum omnium. GALL. Num illud quaeris,

Aqua est illa quidem optima:
Aurum at, ardida flamma
Veluti nocte lucet,
Super inclyta munera Pluti est.

MIC. Per Jovem, hoc ipsum. Velut enim somnium meum vidisset Pindarus, sic laudat aurum. Ut vero jam scias, quale fuerit, audi, galle doctissime. Heri me domi non coenasse, nosti. Eucrates enim dives in foro me cum vidisset, a balneo venire jussit hora dicta ad coenam.

ΜΙΚ. Πολὺ; ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ πῶς οἴει καλὸν, οἵαν τ' αὐγὴν ἀπαστράπτον; τί πολε ὁ Πίνδαρος φησι περὶ αὐτῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὁπότε ὕδως ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζῃ, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τῦ καλλίστυ τ' ἀσμάτων ἁπάντων.

ΙΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδως·
Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
Ἄτε διαπρέπῃ νυκτὶ,
Μεγάνορ' ἔξοχα πλύτυ;

ΜΙΚ. Νὴ Δία, αὐτὸ τῦτο. ὥσπερ τὸν ἐμὸν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἥδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἄκουσον, ὦ σοφώτατε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲ οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθὲς, οἶσθα· Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἥκειν ἐκέλευε τ' ὥραν ὅπι τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ.

---

93. Πολὺ] Χυδαῖον γὰρ τὸ πολύ. *V.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Ἡ σύνταξις ὕτως. Ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ, διαπρέπει κατὰ τὴν ἐξοχὴν τῦ πλύτυ. *V.*

10. Εὐκράτης] Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίοις ἦν πλούσιος. *V.*

---

77. Ἐλεφαντίνων πυλῶν] Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. *Virgil.* Homeri somnia imitantem. Aen. VI. 894. *Sunt geminae somni portae* &c. *J. F. R.*

80. Πυθαγόρα] Atqui duas *Homer.* Od. T. Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων. *Virg.* VI. Æn. *Sunt geminae somni portae.* &c. *G. C.*

Ibid. Ὅμηρος] Od. T. 560. *M. du S.*

90. Ἐκείνυ] Τῦ χρυσοῦ scil. *F. G.*

91. Καὶ μύταλλα ὅλα χρυσίᾳ κεκομίδαι μοι δοκεῖς] Interpres: & *solidas auri venas mihi videris adduxisse.* Μέταλλα ὅσα χρύσια. *totas auri fodinas*, aut *auraria metalla.* Metalla Latinis & Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effodiuntur. *Justinus* de Philippo VIII, 2. *Auraria in Thessalia, argenti metalla in Thracia occupat.* Sic *damnari ad metalla.* *J. G. G.*

92. Κεκομιδᾶς] Ita *Fl.* & L. nisi quod in hoc mendose scriptum est κεκομιδᾶς. Vide Ικαρ. c. 1. extremo. In reliquis κεκομίᾳς. *M. du S.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] *Pind.* Ol. I. 1. *M. du S.*

6. Ὥσπερ τῦ τυμοῦ] Ὥσπερ ἓν τυμοῦ. *Th. M.*

Ὥσπερ τῦ τυμοῦ] Recte quidem Lectionem quam invenit malam, corrigit *Marcil.* Sed quum pro illo τῦ jam τὸν habeamus, mutatione nihil amplius opus erit. *J. F. R.*

10. Εὐκράτης] Verum fuisse nomen, ob mirandam, quae in ipso fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοψ. c. 5. ubi nomen idem occurrit. *M. du S.*

11. Λουσάμενον] Vera hic observatur verbi medii potestas, i. e. *quum laverim me*; quam in hoc verbo praeclare ab activo distinguit *Long. Past.* I. p. 35. f. (p. vero 27. Ed. *Moll.*) λούει τ' Δάφνιν ἡ Χλόη· — ἐκ αὐτῆ ἐλούσατο τὸ σῶμα. Noster supra c. 3. ὑμᾶς ἀπολουμένυς τῷ Ἄρει. Quod & media & passiva forma potest exponi. Sed post *Kusterum* de verbis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias occasio ostendendi in multis verbis promiscue usurpari medium, reciproca, & activa sive transitiva potestate. *J. F. R.*

12. Ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν] Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν,

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας παρ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἑσπέρας ἦκες ὑποβεβρεγμένος, τὰς πέντε ἐκείνας κυάμους κομίζων, ἃ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι ἀθλητῇ ποτε γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. [a] Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθύς, τὰς κυάμους σοι ὑποβαλών. εἶτά μοι χρῆν Ὅμηρον, ἀμβροσίην μὲν νύκτα θεός τις, [b] ὡς ἀληθῶς, ὄνειρον ὄπασε. . . ΑΛΕΚ. Τὰ μὲν τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδέν σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου [c] προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὦμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω.

8. GALL. Probe equidem novi, qui toto die esurierim, donec mihi sero vespere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lautam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria certaverit Olympia. MIC. A coena igitur redux, objectis tibi fabis, cubitum statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub ambrosia divinum*, vere, *somnium adesse*. . . GALL. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micylle, narra, & coenam qualis fuerit, & convivii rationem universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus denuo coenes, & tamquam somnium quoddam illius coenae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem. Quando autem & tu vis, sane dico. Nunquam an-

a Ἐπεὶ] Recte *Fl. P.* &c. Ἐπὶ male *J.* b Ὡς] Abest a *Fl.* c Προάγοντα] Ἀναπλάττοντα. G. P. & marg. *A*1. Nihil mutant Edd.

15. Ὑποβεβρεγμένος] Ἀντὶ τοῦ μεθύων. *V.*

18. Οὐκ ἀφανῶς] Ἀλλὰ σφοδρῶς ἢ ἐξαισίως. *V.*

ὥραν, ut in *Euang. Joan.* IV. 52. χθὲς ἐβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός. Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὥραν dici, quod Cl. *Gronov.* demonstrat ad *Arr.* 2. 2. No. 10. *J.F.R.*

17. Ἀθλητῇ] Sub Pythagorae ipsius persona: primum enim fuisse ajunt, qui πυγμῇ secundum artem Olympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. *Diog. Laërt.* in Pyth. p. 225, E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura. Ejus victoriam ad Ol. LI. refert *Syncellus*. Haec ex *Loydio* de Olympionicis &c. consule de ea re *R. Bentleji*, & *Henrici Dodwelli* controversiam; *Illum* dissertatione de Phalar. epist. 52. *Hunc* de aetate Pyth. p. 153. *Prior* de Philosopho intelligit; *posterior* de alio. *M.du S.*

21. Ὅμηρον ἀμβροσίην] *Hom.* Il. B. 56. *M.du S.*

29. Προάγοντα] Κωλύει γὰρ οὐδὲν αὖθις σε δειπνῆσαι, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: *Nihil enim prohibet quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursum commemoratione quasi rumines.* Προάγων num est *reducere*? imo id est *educere*, *producere*. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo codice, ἀναπλάττοντα. *si velusti coenae illius somnium, imagineris, animo concipias.* Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, *imaginari, animo deformare.* *J.G.G.*

39. Ἑστιῶν γενέθλια] Sic ἑστιᾶν γάμους, *epulas nuptiales celebrare*, Aristoph. *Av.* vs. 131. & *Ael.* V. H. VIII. 7. pr. *J.F.R.*

41. Μαλακῶς ἔχοντα] Phrasi eadem utitur *Alciphr.* III. Ep. 19. p. 318. Ὁ δὲ σύραγξ μαλακῶς ἔχει τὰ τῶν. *Subulcus vero jam aegrotat.* *J.F.R.*

45. Προσκυνήσας] In Florent. Cod. deest προσκυνήσας. *J.B.*

Προσκυνήσας] Non agnoscit *Fl.* Ed. neque in P. extitisse verisimile est, cum sileat Collatio. Et sane absurdum videtur & contra Graecorum morem; nisi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra c. 14. dicit, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενον, sed in majus haud dubie rem extollens. *M.du S.*

Προσκυνήσας] Tria illa participia ἀκούσας, προσκυνήσας, εὐχόμενον me non adeo offendunt, quum similia dederim ad *Tox.* c. 2. No. 28. quam verbum ipsum προσκυνήσας; de quo recte *Solan.* sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne Reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebani, ap. *Ael.* I. 21. qui Persarum Regem adorare nolens, ne

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenaſſem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut ſolebam, ſalutaſſem Dominum, abibam, ne pudori ipſi eſſem aſſectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebro, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non poſſe coenare nobiſcum, tu pro illo veni a balneo, niſi ipſe qui vocatus eſt, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius eſt. His ego auditis, illoque adorato, diſceſſi vota faciens omnibus Diis, ut febriculoſum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui ſubſeſſor ego, & coenae vicarius atque ſucceſſor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad

ἢ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, [d] ὅτε παρά τινι πλουσίῳ δειπνήσας ἐν ἄπαυλι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· ἐγὼ μὲν προσιὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καταισχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλε, φησὶ, θυγατρὸς ἡμέραν ἑορτὴν γενέθλιον, καὶ παρακέκληκα τῶν φίλων πολλούς. ἐπεὶ δέ τινα φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα μὴ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἧκε λουσάμενος, ἢν μὴ ἔγωγε κληθεὶς αὐτὸς εἴπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, [e] προσκυνήσας, ἀπῆα εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς πτίαλόν τινα, ἢ πλευρῖτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, ἵν' ἔφεδρος ἐγὼ, ἡ ἀντίδειπνος, ἡ ἀγχίθυρος [f] τὸ ἄχρι [g] λουτροῦ, [h] αἰῶνα

[d] Παρὰ] Περὶ *Coll.* male. Nil mut. *Fl.* [e] Προσκυνήσας] Abeſt a *Fl.* [f] Τὸ] Abeſt a *Fl.* Conf. ſupr. c. 6. m. [g] Λουτροῦ] Λουτρῷ marg. *Aldi.* [h] Αἰῶνα] Ἀγῶνα *Fl.* male.

32. Ὦ Πυθαγόρα] Περὶ πλουσίου αἴρεσιν κεῖσθαι τὸ ἀληθὲς. *G.*

37. Σὺν τριβωνίῳ] * Ἐν πενιχρῷ. *V.*

46. † Ἠπίαλον] Ῥίγος πρὸ πυρετοῦ. *V.*

48. Οὗ ἴφιδος ἐγὼ] Ἠπίαλα δὲ παλαίουσιν ἀλλήλοις, κάβηταί τις ἑτέρου ἄλλος, ἰφίλων τῷ πεσόντι παλαίσαι, ἢ ὁ τοιοῦτος παλαιστὴς ἴφιδος, ἀντὶ τοῦ ἐπτοημένος ὑστεροχρόνιος. ‡ *V.*

* Verum Scholion fuit ἐν — τριβωνίῳ] Σὺν τριβωνίῳ. *M. du S.*

† Ἠπίαλον] Hoc Scholion antea ad πλευρῖτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri voluimus, quamvis in enarratione ſciamus eſſe quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio noſtra, auctoritate C. *M. du S.*

Ἠπίαλον] Tamen & *Heſych.* Ἠπίαλος, ῥῖγος, πρὸ πυρετοῦ, ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω καὶ οἱ δοῦλοι. Ἠπίαλον, ῥῖγος, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥῖγος ἠπίαλόν φασιν. Cui & adſentitur *Gaienus.* Vid. *Foeſ.* Oecon. Hippocr. qui recte docet & febrem algidam ſic vocari: quamvis alii pro *febre miti* accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis eſt ſermo. Immo pro febri ipſa hic valet generaliter, vid. not. ad textum Luciani. *J. F. R.*

‡ Vid. Lucian. Ἐρωτ. c. 40. *M. du S.*

ne in patrios mores peccaret, humi projecit annulum. Poteſt tamen eodem modo rem exaggeraſſe, ut infra l. c. *J. F. R.*

46. Ἠπίαλον] Vid. ad Scholiaſten notata. Adde eodem modo uſurpantem, non adeo pro horrore qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipſa, quae eſt cum horrore perpetuo, *Alciphr.* III. p. ult. ἡ ἐπιπάλη συχνὴ, εἰς τὸν ὦμον ἀπέλυξε. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exſtingueretur aeger. Vulgatum ἐπιπάλη enim nihili eſſe, recte notat Cl. *Bergler.* l. c. *J. F. R.*

48. Ἴφιδος] Vid. Ill. *Spanh.* ad *Joſeph.* Ant. XVI. c. 3. §. 3. ubi Joſephus ait: „ δὸ ὃ καλάτης ἰφιδίῳ τινὶ τῶν Ἀντιπάτρου ὑπηγωγεν. ad quae verba ille: „ Apud Lucianum Ἴφιδος ἀνὴρ ἀλείπτης, ἢ παλαιστὴς, ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν καὶ ἀμαθῶν ἀθλητῶν. Ἴφιδος δὲ παροιμιώδης, ἐπὶ τῶν δύο τινὰς παλαίοντας, παλαίειν τῷ ἡσσωμένῳ. Hinc Lucian. in *Gallo* &c. Vide plura quae notato de hac voce ad *Aeſchyl. Choëph.* v. 861. μόνος ὢν ἴφιδος δίκην μάτην θηρᾷς Ὀρέστην. Idem vero hic *Zonaras* p. 245. B. ὡς ἴφιδος τινα τὸν Ἀντιπάτρου υἱὸν ἔσυρεν. Infra ἄλυσιν. L. 1. c. 42. ὥσπερ ἐπτυέχθαι τοῖς ὠσὶ." Addo *Ariſtoph.* Ran. vſ. 804. — ἐμοὶ δὲ — Ἔφιδος καθιδεῖν καὶ μὴ Αἰσχύλος ἐρατὴν, Ἔξιον κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης διαγωνιοῦ ἵνα τοῦτο πρὸς γ' Εὐριπίδην. *J. F. R.*

να [a] μήκιστον ἐτιθέμην, συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπηχυ τὸ σοιχεῖον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. καὶ πειδὴ πολὺ ὁ χρόνος ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν [b] ἐπορρίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσκημαλισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τῷ καθαρωτέρῳ γένοιτο ἡ [c] ἀναβολή.

Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ δὴ κἀκεῖνον, φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸ νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γῦν, καὶ ὑπέβηπε, καὶ [d] ἐνεχρέμπετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὠχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διῳδηκὼς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν. ἐλέγετο δὲ φιλόσοφός τις εἶναι τὸ πρὸς τὰ μειράκια φλυαρεῖν τῶν. ὁ γῦν πώγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑποβολὴν κυρίων· καὶ αἰτιωμένου δὲ Ἀρχιβίου τοῦ ἰατροῦ, διότι ὕστως ἔχων ἀφίκετο,

balneum, saeculum computabam longissimum, respiciens saepe, quot pedum umbra *solarii* esset, & quando me lotum esse oporteret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pedes conjicio, abeo, in decentem maxime habitum compositus, converso palliolo, ut purior pars extra obversa esset.

10. Ac deprehendo ad januam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lectica gestatum, cui ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur; & manifestum erat illum male habere; subinde enim ingemiscebat, & tussiebat ex imis recessibus, ita ut prope ipsum accedere metueres, pallidus totus, atque tumidus, sexagenarius circiter: dicebatur vero philosophus esse de eo genere, qui garrire solent apud adolescentulos. Barba quidem ei plane caprina erat, supra modum tonsorem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quod ita se

a Μήκιστον] Sic *Fl. B. Fr. H. P. S.* &c. Μήγιστον *J.* & marg. *A1.* b Ἀποῤῥίψας] Ἀποῤῥύψας *Pell.* c Ἀναβολὴ] Μίλαξολὴ G. & marg. *A1.* d Ἐνιχρίμπτετο] Ἐγχριπτῖτο male *Fl.* Quod edidimus est in cett. & P. e Δὲ] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Γὲ *J.*

52. Ὁποσάπηχυ τὸ σοιχεῖον εἴη] Σοιχεῖον ἐνταῦθα λέγει τὴν τῆς ἡλίου σκιάν. εἰώθασι γὰρ ἐρίζειν πηνίκα τυχὸν ἡ σκιὰ γένηται πενταπους, συνιέναι. * ὕτως δὲ εἰώθεσαν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιὰν τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, † ὥσπερ βραδὺς κατὰ τὴν κίνησιν ὁ ἥλιος· οἱ γὰρ ἐπισκιάδιοι φασὶ, καὶ τὸ βραχύτατον τῆς ὥρας μέρος καὶ ἀπίφαυλον ἡγοῦνται. *V.*

67. Εἰς ὑποβολὴν κυρίων] Καρῶνας ‡ δεόμενον. *V.*

* Οὕτως δὲ] Consuetudo postularet ὕτω sequente consona. Sed nihil mutandum, quia & in optimis Auctt. interdum sic scribi video ut *Diod. Sic.* II. c. 50. sub init. ὕτως φλογώδης. Item *Alciphr.* III. p. 348. ὕτως τὸν. Et vicissim ὕτω seq. vocali. Pluta dabo alias. *J. F. R.*

† Ὥσπερ] Ὅπως est in C.

‡ Καρῶνας] Scriptum hic fuit καῦν, addita supra contractionis nota, unde conjicere proclive erat, legendum καρῶτα, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κυρωθεῖσα. *J. Cler.*

51. Σωιχεῖς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπηχυ τὸ σοιχεῖον εἴη] *Subinde respiciens, quot pedum esset solarii umbra.* Recte sic *Salmuriensis* interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbrana. *Pollux* lib. VI. c. 8. τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸ καιρὸν τοῦ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ· ἦν δὲ σοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰ δεκάπηχυ τὸ σοιχεῖον εἴη. *Umbra vero tempus ad coenam eundi indicebant; quam & σοιχεῖον vocabant. Et σοιχεῖον decem pedum existente libandum erat.* Legendum autem ἔδει σπεύδειν *properandum erat* ad coenam cum umbra decem pedum esset; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum *Salmasius* in Exercitationibus Plinianis. Aristophanes in Ἐκκλησιαζούσαις: (vers. 648.)

Σοὶ δὲ μελήσει
Ὅταν ᾖ δεκάπηχυ τὸ σοιχεῖον λιπαρᾶς χυτρᾶς ἐπὶ δεῖπνον.
Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire.
J. G. G.

52. Ὁποσάπηχυ] (Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicujus solarii, aut forte sui ipsorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri posse ostendit *Schronerus* in gnomonices suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores juxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum Sol facit.) *Leedes.* Vide Κρονοσ. c. 8. & Αὐξ. c. 4. *Salmas.* Plin. Ex. 446. B. & 455. quem consultavit *Dion. Petavius* Diss. Var. VII. 7. *Poll.* I. 72. VI. 48. &c. *Suid.* δεκάπηχυ. & *Arist.* p. 744. & *Libon.* 8. C. & *Casaub.* ad ejus Lib. VI. c. 10. *M. du S.*

Ibid.

se habens veniret, *officium*, inquit, *non decet deserere, virum praesertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant: contemtum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin*, dicebam ego, *laudabit te, si domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita animam extussiens.* Ille quidem magnitudine quadam animi se audisse dictum dissimulabat. Adest vero paullo post lotus Eucrates ac videns Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus, *Bene tu quidem*, inquit, *fecisti, Magister, ad nos cum venisti: sed nihil damni facturus eras, nam absenti etiam omnia deinceps missurus eram:* & cum his verbis intrat manus illi praebens servis insuper innixo.

11. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vul-

70 Τὰ καθήκοντα, ἔφη, ὑ χρὴ προδιδόναι, ὑ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρίαι νόσοι ἐμποδὼν ἱστῶνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερορᾶσθαί πρὸς [f] ἡμῶν. ἴθι μενοῦν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταί σε, ἢν οἴκοι σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλοις, [g] ἤπερ 75 ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενον τὴν ψυχὴν μὲ τῦ φλέγματος. ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης ὑ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τῦ σκώμματος· ἐφίσταται δὲ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, ὑ ἰδὼν τὸν 80 Θεσμόπολιν (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλε, φησὶν, εὖ μὲ ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· ὑ μεῖον δ' ἄν τι σοι ἐγένετο, ὑ σπουδῇ γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέστελλον. ὑ ἅμα [h] λέγων [i] εἰσήει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδόμενός τε ὑ τοῖς οἰκέταις.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμην· ὁ δὲ ὑποφαφείς, ὑ ὑπόλυ ἐνδοιάσας, ἐπεί με

f Ἡμῶν] Ἡμᾶς *Fl.* male. Ἡμῶν cett. & P. *g* Ἤπερ] Εἴπερ *Fl.* Vulg. est in P. *h* Λέγων] Abest a *Fl.* *i* Εἰσήει χεῖρας &c.] Χειραγωγῶν τ Θ. ἐπερειδόμενον Codd. *B.*

86. Ἐπερειδομένῳ] Ἐπαναπαυομένῳ. *V.*

Ibid. Τὸ στοιχεῖον] *Litera* redditum erat in *Paris.* Sed glossa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit.* Ego *literam* recte quidem verti adgnosco; sed *numerum* tamen intelligendum, s. umbrae mensuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est. *J. F. R.*

54. Ἀποῤῥίψας] Quia de Balneo sermo est, ubi sordes repurgantur, quod ἀπορρύπτειν apud *Plut.* dicitur. V. p. 868. B. emendandum putaram, & legendum ἀπορρύψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat Noster; Ἰσ. ἀ. c. 30. inutatam noluimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam *Polyaen.* Strat. IV. p. 237. C. Adde *Jambl.* No. 74. & 77. A. — σπίλος. *M. du S.*

Ἀποῤῥίψας] Pro *celeriter proripio* positum esse, non modo exempla ab *Solano* adducta, sed & praemissa πρὸς τάχος, suadent; quare non mutarim in ἀπερρύψας. Nam & sic ἐκπίπτω de eo qui e lecto subito desilit, *se dejicit*, habuimus *Asin.* c. 54. *J. F. R.*

57. Ἀναβολὴ] Ἀτίρχομαι κοσμίως μάλα ἐχηματισμένος, ἀντισῤῥίψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τῦ καθαρτῆρος γίνεσθαι ἡ ἀναβολή. *Abeo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut qua esset parte purissimum ea videretur.* sic interpres. nec reprehendo, nec hic audio veterem codicem, qui pro ἀναβολὴ legit μιλαβολὴ. sed ἀναβολὴ est ipsum pallium. Glossae ἀναβολὴ *amictus*, *amictulum.* Inferius in Timone: τὸ χῆμα εὐσταλὲς, ὑ κόσμιος τὸ βάδισμα, ὑ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. *Cultus decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modeste composito.* Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐσταλῶς est qui incedit pallio decore composito. *J. G. G.*

68. Ἀρχιβίῳ] Nomen videtur fictitium. *M. du S.*

Ἀρχιβίῳ] *Alciphr.* III. Ep. 55. p. 406. Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικὸς ὄχρον ἐπὶ τῦ προσώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος. Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine *Suidae* commemoretur, huc nihil facere arbitror. *J. F. R.*

70. Τὰ καθήκοντα] *Officia*, & sic recte idem Interpres in Convivio seu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, *qui officia norunt.* *J. B.*

73. Πρὸς ἡμῶν] Flor. πρὸς ἡμᾶς. *J. B.*

81. Θεσμόπολιν] Verum nomen. Stoicus is Philosophus, de quo noster nominatim Μισθ. c. 33. & seqq. & sine nomine in Ἑρμ. vide not. ad c. 11. *M. du S.*

85. Ἅμα λέγων] Etsi abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Conf. μεθ' ἑαυτῦ eadem structura *Jov. Conf.* c. 4. Et *de Salt.* c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ] Hanc scripturam secutus est Interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τ Θεσμόπολιν ἐπερειδόμενον τ. οἰκ. *J. B.*

με πάνυ σκυθρωπὸν εἰδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν. τὸν γὰρ υἱὸν γε ἐγὼ [a] κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς [b] ἑστιᾶσθαι, ὡς σὺ χώραν ἔχῃς. εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χανὼν καὶ μικρόν· αἰσχυνόμενος ὅτι ἐδόκει ἐξεληλακέναι τῆς συμποσίου τὸ παιδίον τῆς Εὐκράτους. καπειδὴ καλαικλίνεα ὥρα ἦν, πρῶτον μὲν δείμενοι, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, [c] νὴ Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς ἀφαμμοὶ ἐν τῷ κλίνῃ, καὶ ὀλίγου καρτερεῖν δύναιτο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον καλαικεῖν αὐτῷ, ἐμὲ [d] καλαικλίνουσι φέρουσιν, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. τεντεῦθεν ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολύοψόν τι καὶ ποικίλον [e] δεῖπνον, ὅπου χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ ἀφάκονοι ὡραῖοι, καὶ μυσυργοὶ, καὶ γελωτοποιοὶ, καὶ ὅλως, ἡδίστη [f] τίς ἦν ἡ ἀφατριδή, πλὴν ἀλλὰ ἓν με ἐλύπει μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ δεῖσθαί τινα πρός με διεξιὼν, καὶ διδάσκων,

tu me valde dejecto videret, *Accede*, inquit, *tu etiam Micylle*, & *coena nobiscum. Filium enim jubebo in gynaeconitide epulari cum matre, ut locum tu habeas.* Intro igitur eo, tantum non fruſtra hians lupus, erubeſcens quod convivio expuliſſe videret filium Eucratis. Cum accumbendi jam tempus eſſet, primo ſublatum appoſuere Theſmopolin non ſine labore quinque, puto, juvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo ſitu maneret, ac durare aliquamdiu poſſet. Deinde quod nemo prope illum accumbere ſuſtineret, me eo detrudunt, ut eadem menſa uteremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & miniſtri formoſi, & ſymphoniaci, & ridicularii: atque in univerſum, ſuaviſſime tempus traducebatur: niſi quod unum omale me habebat, *nempe* non mediocriter moleſtus mihi Theſmopolis, qui quandam mihi Virtutem narraret, doceretque, negatio-

a Κελεύσω] Κελεύω *Fl.* male. b Ἑστιᾶσθαι] Ἑστιᾶς marg. *A1.* c Νὴ Δία] Μὰ Δία P. Μὰ Δία L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* &c. d Καλαικλίνουσι] Ὑποκλίνουσι G. Vulgatum eſt in Edd. omn. e Δεῖπνον] Deeſt in *Fl.* f Τίς ἦν] Utrumque omittit *Fl.*

93. Εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χανών.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυγχανόντων. *V.*

91. Κελεύσω] Flor. κελεύω. *J. B.*

Ibid. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἑστιᾶσθαι] Angl. ἑστιᾶς. De hoc loco Clar. *Heinſ.* ad *Heſiod.* *J. B.*

92. Χώραν ἔχῃς] Sic fere ſupra *pro Imag.* c. 9. κατὰ χώραν ἴσθι, *ſuo loco relinquere.* Et *Long. Paſt.* 2. p. 75. Κατὰ χώραν ἴμενον (τὰ πρόβατα.) *J. F. R.*

93. Λύκος χανών] Fab. Aeſopi. *M. du S.* Qui neſcit, videat fabulam ejus 138. inſcriptam Λύκος ἐ γραῦς. vel *Avian.* F. I. *J. F. R.*

98. Νὴ Δία] Erunt qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. reſcribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adjuncta dici amat, vid. notas ad *Dial. mort.* XX. fin. immo per ſe fere negat; quum νὴ Δία adfirmantis ſit. Diſtinxit *Ariſtoph.* Ran. 790. — α' οὐκ ἐδάκλο Μὰ Δί' item vſ. 800. Μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνο dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, vſ. 793. — Νὴ Δί' ὑρκίον γ' ὅσον adfirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri poſſunt, quia frequentiſſime omnium hac formula utitur. Idem obiter *Jenſius* monuit ad *Abdic.* c. 2. No. 61. Et non opus eſt probare Νὴ adfirmantis tantum eſſe. Sed μὰ tamen etiam cum adfirmatione legas, ita ut ſimpliciter notet, *per Jovem.* Sic ap. *Alciphr.* L. 2. 4. pr. μὰ τὸν Καλλιγένειαν, οὐ γὰρ (ἦς) νῦν εἰμι, κατήχαρον. Ad quae Cl. *Bergl.* „ Alias uſitare negantis particula jurandi; hic „ in affirmatione, quod raro fit. Non deſunt tamen „ exempla. Ap. *Ariſtaen.* I. Ep. 10. Ap. *eund.* I. Ep. „ 14. — Ita & *Plutarch.* in Alcib. p. 206. ἀνάγκη „ ὅταν αὐτοῖς ἐ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν, καὶ μὰ Δία, „ τειχομαχεῖν. Ubi alius poſuiſſet νὴ pro μὰ &c." Addo *Ariſtoph.* Plut. 187. Καὶ ναὶ μὰ Δία, τοῦτον γε πολλοῦ πλείονα. Verum quum contra, etiam ſemel, quod ſciam, *Ariſtoph.* νὴ addat negationi, *Theſm.* vſ. 647. Καὶ νὴ Δία, τετθοὺς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχω. apud Noſtrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, *non ſine moleſtia*, revera ſit adfirmatio id factum eſſe cum moleſtia; tanto minus vulgatum damnare ſum auſus. *J. F. R.*

99. Πα-

tionibus duabus unam effici affirmationem; &, si dies sit, noctem non esse; &, cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam mihi non petenti impertiens, continuato sermone blaterabat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam. GALL. Non jucundissimam, Micylle, maxime cum sorte ad delirum illum senem detulerit.

12. MIC. Jam audi etiam Somnium. Videbatur mihi ipse Eucrates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me, & testamento condito, quo heres ex asse *scriptus* eram ego, paullo post mori. Me autem adita hereditate aurum quidem & argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo & copiose adfluens: reliqua autem, vestem, mensas, pocula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis evehebar bigis, supinus, conspiciendus omni-

ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελῶσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶν, νὺξ οὐκ ἔστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὑδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν ἐ συνείρῃ, καὶ ὑπετέμνετο τ εὐφροσύνην, οὐκ ἐῶν ἀκούειν τ κιθαριζόντων, ἢ ᾀδόντων. τοῦτό μοί σοι, ὦ ἀλεκτρυών, τὸ δεῖπνον. Habes, galle, coenam. GALL. Non ju-ΑΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

MIK. Ἄκουε h δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ἄμην γάρ τ Εὐκράτει αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας ποιήσαντα, ἐν αἷς i ὁ κληρονόμος ἦν ἁπάντων ἐγὼ, μικρὸν ὑπισχόντα, ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα εἰς τ οὐσίαν, τὸ μὲ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις, k ἀέναόν τε καὶ πολὺ ὑπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα, τ ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακόνους, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι. εἶτα ἐξήλαυνον ὑπὸ λευκῶν ζεύγων, ἐξυπτιάζων,

g Συνείρει] Σύνειρε *Pell.* h Δὴ] Δὲ ἤδη G. P. i Ὁ] Abest artic. a *Fl. H. S. Fr. Ald.* sed additus in marg. Aderatque in *J.* & *P.* Et praestat adesse. k Ἀέναον] Nil mutare *Fl.* notat *Solan.* Sed nec *J. P. H. Ald. Fr. S.* quidquam mutant.

99. Περιδύσωμεν] Adscripsit *Soulius* videnda. supr. *Quom. Hist.* c. 22. Sed ibi legas πολλὰ παρεσκεύασο. Quid tum? *J.F.R.*

4. Καταπλίνοσι] Εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον καταπεσεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ καταπλίνοσι φέροντες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἶμεν. in Mss. ὑποκαταπλίνοσι. quod minime damnandum. *Cum*, inquit, *nemo vellet accumbere juxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto jaceremus.* sic hic locus interpretandus. Ὁμοτράπεζοι, sunt qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos nemo humanior paullo nescire potest. *J.G.G.*

Ibid. Ὁμοτράπεζοι] Non hoc solum videtur velle Micyllus, eodem se in lecto accubuisse, ὁμόκλινον enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῆ. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor suppellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est *Virgilianum* illud Aen. VII, 115. *Heus etiam mensas consumimus*, ubi apparet e locis *Dionysii Halicarnassensis* atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim esse Graeci τράπεζα. Firmantur his ea, quae ad *Petron.* c. 34. p. 137. de privis id genus mensis dedit *Burmannus.* *J.M.G.*

12. Ἀρετὴν τινα] Supra *Tim.* c. 9. Infra de *Mort. Peregr.* c. 3. *Bis Accus.* c. 11. & passim. *J.F.R.*

15. Κέρατα] Conf. *Dial. Mort.* I. *M. du S.* Ibi autem, c. 2. habemus, καὶ κέρατα φύσειν ἀλλήλοις. deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. *Cognati*, *Vorstii*, ac *Solani* nostri. *J.F.R.*

17. Συνείρει] Σύνειρε. *F.G.* Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connecti. *J.F.R.*

23. Ἄκουε] Scribendum, ἄκουε δὴ ἤδη τὸ ἐνύπνιον. sic Ms. *J.G.G.*

Ibid. Δὴ] Conf. supra *Jov. Conf.* c. 51. pr. *M. du S.*

30. Ἀέναον] Sine dubio *Solan.* quaetivit, num quae ἀέναον haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras Edd. excussi, & cum in ἀέναον consentire viderem, ita dedi; licet *Steph.* id poëticum dicat, quum in prosa ἀένναον dicatur. *J.F.R.*

34. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους] Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

36. Καὶ

ζων, φιβλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι καὶ ὀπίφθονος. καὶ προέθεον πολλοὶ, καὶ περιῆπτευον, καὶ εἵπετο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα [a] τὴν ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἐκκαίδεκα [b] ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἑστιάσιν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι εἰς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον [c] ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ φιλοσοφίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἑκάστῳ τῶν παρόντων, ἤδη τῷ πλακοῦντι [d] εἰσκομιζομένῳ, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μοι τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸ δὲ πλοῦτον ἐκεῖνον διασκεδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι [e] παρεσκεύασας. ἆρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ, ὡς τρίσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸ ὄνειρόν μοι γενόμενον;

bus, qui me viderent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa me equitabant, plures autem sequebantur. Ego autem vestem habens illius & anulos. quam graves! sexdecim, aptos digitis, jubebam convivium quoddam splendidum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio *etiam fieri* probabile est, jam aderant. Ac coena jam referebatur; jam instaurabatur poratio. In hoc jam eram, & amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique; jam placenta efferebatur, cum tu intempestivo cantu perturbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas dissipasti, & ut ludibrium ventis volaret effeciſti. Numquid sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret illud somnium, lubens illud viderem?

13. GALL.

a Τὴν ἐκείνου] Deest artic. in *Fl.* b Ἐξημμένους] An ἐξημμένους; c Ἄρτι] Deest in *Fl.* d Εἰσκομιζομένῳ] Sic recte *S.* Ἐκκομιζομένῳ cett. quod *Gesn.* servat. ἐσκομ— etiam marg. *Al.* e Παρεσκεύασας] Παρασκ. male *Fl. sola.*

43. Πότος] * Πότον παροξυτόνως μὲ σημαίνει τὸ συμπόσιον. οξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ πόμα ἢ τὸ πίνειν δηλοῖ. *V.*

44. Φιλοτησίας] Φιλοτησίαν προπίνειν ἐστὶν ἡνίκα τις ὁ ἀρίστῳ ἀπὸ τῆ δοθείσης αὐτῷ φιάλης πίων μέρος, τὸ λοιπὸ ὑποδέχοι φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος. *V.*

* Πότον] At masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum. *J. F. R.*

36. Καὶ προέθεον πολλοί] *Alciphr.* paullo aliter III. p. 300. εἶτα αἰκιτῶν ἱφιπεῖσθαί μοι δοκῶ (ἐδόκουν) &c. *J. F. R.*

38. Δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον ἐκκαίδεκα] Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius *Icaromenippo*. *Th. M.*

Δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἐκκ.] *Alciphr.* l. c. Ἐμοὶ δὲ ἐν τῷ χεῖρε δακτυλίων πεπλῆρῶσθαι, καὶ πολυταλάντους λίθους φορεῖν. Ubi Cl. *Bergl.* Lucianea comparans ait: „videtur Lucian. πολυταλάντους de pondere accepisse, „dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in *Amoribus* c. 41. ubi alium Alciphronis locum (qui est epist. XI. L. III.) imitatur, ubi de inauribus, quarum „πελυτάλαντον βάθος dicit, *multorum talentorum pondus*, satis hyperbolice". Immo studio fuisse Lucian. in πολυτάλαντος, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? *J. F. R.*

39. Ἐξημμένους] Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis vere Lucianeum esse quod reposui; cum χρυσὸν . . . ἐξημμένον τῷ βοστρύχῳ de Euphorbo dicet, c. 13. Consule Σωμπ. c. 42. & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes divisa, *efferri* ut dicantur, non sinunt veterum mores. *M. du S.*

Ἐξημμένους] Ne *Solani* diligentiam defraudem, dicam ipsum adscripsisse legendum ἐξημμένους, optime, ut mox c. 13. pr. Et *Catapl.* c. 3. τινα, καὶ πίναν ἐξημμένον, non —μένῳ. Ita enim armat construi & hoc verbum & καταστέφομαι, solemni ellipsi praep. κατὰ, vel hypallage, quod indicavi ad *Amor.* c. 41. No. 79. Sic *Asin.* c. 48. ἐπιβάλλομαι γράμματα πορφυρᾶ, & sexcenta similia. Quare parum abfuit, quin in ipsum textum reciperem. *J. F. R.*

42. Τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad laetiores invitatiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοτησιῶν locum fuisse, cum *Hesychii* descriptio docet, προπόσις τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας tum ille Socratis & Phocionis charientismus de cicutae poculo, apud *Aelianum* V. H. 1, 16. & 12, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent *Ald.* 2. & *Hagen.* utraque ἐκκομιζομένου. *J. M. G.*

43. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο] Ut in Nigrin. *J. B.*

O

13. GALL. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse putas multum possidere aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc *facio*, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cincinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exibas, in bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum praestabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse comas tuas Homerus, quod argento constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores videbantur & amabiliores, implexae auro & cum illo lucentes. Atque illud de te quidem medio-

ΛΛΕΚ. Οὕτω φιλόχρυσος [f] εἶ καὶ φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἁπάντων θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαίμονα εἶναι πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; MIK. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτός, ὁπότε Εὔφορβος ἦθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένος [g] τῆς βοστρύχων, ἐξῄεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα [h] σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ [i] καὶ τότε ἠξίεις χρυσῷ [k] διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων [l] διακινδυνεύειν. καί μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο [m] Χαρίτεσιν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ [n] ἐσφήκωντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο [o] συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὦ χρυσοχό-

f εἶ] Recte jam *Fl.* sola. Omissum εἰ in cett. g Ἐξῄεις] Ἥιεις *Fl.* Οὕτω ἐξ. *P.* h Σιδηροφορεῖν] Deest in *L.* In *Fl.* haec tria μαλ. ἢ χρυσ. non leguntur. i Καὶ τότε] Καὶ abest a *Fl.* k Διαδεδεμένους] Ἀναδ. *L.* & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* l Διακινδυνεύειν] Διαγωνίζεσθαι *L.* & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* m Χαρίτεσιν] Ex *Hom.* χαρίτεσιν Edd. priores. n Ἐσφήκωντο] Restit. ex *J. Fl. Ald. Fr. Va.* & *Hom.* Ἐσφίκτο *P. B. S. H.* o Συναναπεπλεγμέναι] Συναναπεπλασμέναι *Fl.* male.

Ὁ πότος] At *Scholiast.* τὸ ποτὸν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 23. ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἦεν. &c. ubi idem ex *Ceb. tab.* quoque probavi. Adde infra *Icar.* c. 7. f. Et *Diod. Sic.* L. III. c. 33. vs. 89. ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variantt. quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem masc. satis obvium & a Lexicographis jam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliisque Auctt. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, *Ammonius* quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert: scribens: Πότος βαρυτόνως, τὸ ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον. ὡς Μάνεθως, Πότου σωτηρίας, κύκλος ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ ἔκπωμα. ὡς Δημοσθένης — Βρωτοῦ δὲ ποτοῦ μᾶλλον. Sic jam πότος & ποτὸς, & ποτὸν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πότον unde probetur non habeo; nec probabile puto: nam ποτὸν revera neutrum est adjectivi ποτὸς *potabilis*; at cum ὁ πότος sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότον dici posse. Quare primum Scholii verbum in πότος mutandum censeo. *J.F.R.*

44. Φιλοτησίας προπόσεις] Vide *Jul. Capitol.* in Vero, quem ait convivas ita donasse. *M. du S.*

Ibid. Ἐκ χρυσῆς φιάλης] Sic *bibere IN poculo* pro EX habuimus supra, *Deor. Dial.* VI. §. 2. ἐκ ἐκπώματος πιεῖν. Item de *Merced. Cond.* c. 26. f. ἐκ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ πίνειν. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in Libello *de Ambiguis*. Sic etiam *Athenaeus* XI. p. 483. c. X. πίνειν ἐκ κυλίκων, quum duobus ante versibus dixisset: πίνειν ἐν κυλίκιοις ποτηρίοις. Sed ἐκ Graecis ibi frequentius quam ἐν. *J.F.R.*

46. Εἰσπομιζομένου] Veterem scripturam ἐκπομ- mutavit Editor *Salmuriensis* in εἰσπομ—. Recte. *M. du S.*

48. Ἀνατρίψας] Vid. supra de hoc verbo, ad *Asin.* c. 40. Et conf. rursum, si lubet, *Alciphronem*, satis jam indicatum, qui dulce somnium Galli cantu similiter interruptum ait. *J.F.R.*

60. Ἐξῄεις πολεμήσων] *Hom.* Il. P. 51. *M. du S.*

63. Διαδεδεμένους] Ἀναδεδεμένους. *L.* Utrumque probum. *M. du S.*

65. Χαρίτεσιν ὁμοίας] Parvae sunt duae labes, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεσιν ὄμοιας, pro χαρίτεσιν ὁμοίας. & ὅτι χρυσῷ τε ἐν ἀργύρῳ ἐσφίκτο, pro ἐσφίκτο. Sic enim apud *Homerum* Il. P. v. 51. cujus sunt, ut liquet, verba. *J.G.G.*

Χαρίτεσιν] Χαρίτων antea legebatur, quod versus respuit, ideoque *Homerum* secutus mutavi. Vid. Il. P. 16. Et ad verba seq. vid. eumd. ibid. vs. 52. *M. du S.*

67. Ἐσφίκτο] Mendose in multis, iisque recentioribus, legebatur, ἐσφίγκτο. At *Fl. Ven.* utraque *Ald.* & *Fr.* & ipse *Homerus*, uti restituimus, habent. *M. du S.*

χύμη, μέτρια, εἰ Πάνθε υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυσίον. [a] ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ, ἡ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνε ἡ Ῥέας, [b] ὡς πάλε ἠράθη τ' Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακ@, οὐκ ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβά-
λοι, οὐδ' ὅπως ἂν λάθοιμεν τὴν Ἀκρισίε τ' Φρυρὰν, ἀκούεις [c] ἤδη πε ὡς χρυσίον ἐγένε-
το, ἡ ῥυεὶς διὰ τῆ τέγες, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥςε τί ἄν σοι τὸ ὅλον τέτῳ [d] ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲ χρείας παρέχε ὁ χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλές τε αὐτὲς, ἡ σοφὲς, ἡ ἰσχυρὲς ἀπεργάζε, τιμὴν ἡ δόξαν συνάπτων, ἡ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε διαβλέπειν ἡ λαμπρες ἐν βραχεῖ τίθησι.

Τὸν γείτονα γὰρ μοι τ' ὁμότεχνον οἶδα, τ' Σίμωνα, ἡνίκα πρὸ πολλῆ δειπνήσαιμι παρ'

cre est, si, Panthi filius, magni aurum fecisti. Verum ille Deûm pater atque hominum, Saturni ille & Rheae *filius*, qui quondam Argolicae illius puellae amore captus est, cum non haberet in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii custodiam quomodo corrumperet, jam audisti alicubi, ut aurum factus illapsusque per tegulas, cum amasia congressus sit. Quid ergo post illud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates praestet? Quam illos, quibus adsit, pulchros ipsos & sapientes & fortes reddat, honore ipsis conciliato & gloria? quamque ex obscuris ignobilibusque interdum conspicuos brevi reddat ac celebres?

14. Nosti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita dii est, cum mecum coenavit, cum coquerem ex

a Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl.* b Ὡς πάλε] Ὅς ποτε Edd. hac priores. Ὁπότε *P.* & marg. *A1.* c Ἤδη πε] Δηπε marg. *A1.* melius. d Ἔτι λέγοιμι] Ἐπιλέγοιμι *Fl.*

74. Τῆς Ἀργολικῆς] Τῆς Δανάης τῆ Ἀκρισίε. ὁ δὲ Ἀκρισι@ βασιλεὺς ὢν τῆ Ἄργες, ἑλὼν χρησμὸν, ὅτι ὁ γενόμε@ ἀπὸ τ' θυγατρὸς αὐτοῦ Δανάης φονεύσει αὐτὸν· καὶ διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν εἰς χαλκῆν. ἡ ὁ Ζεὺς ἐραθεὶς αὐτῆς, μεταβληθεὶς εἰς χρυσὸν ἐ ὄμβρε αὐτὴν, ἐπελθὼν διὰ τ' δώματ@. *V.*

73. Ὡς πάλε] Omnes praeter *P.* ὅς (*P.* autem ὁπότε) Atqui melius & ad scripturam propius ὡς πάλε. *M. du S.*

Ὡς ποτε] Scripturam Ed. *P.* ὁπότε exhibentis non sperno, neque ab ea discessissem, nisi justa suspicio esset eam ex conjectura sic emendasse ceterarum ὅς ποτε. *J. F. R.*

87. Σιμὼν] In *P.* & *J.* Σίμωνα, prave. *M. du S.*

88. Ἤψων] Ὅτε τὸ ἑτερ@ ἤψων τοῖς Κρονίοις, δύο τέρμας τῆ ἀλλότρι@ ἐμβαλών. *Cum duobus extorum fruſtis injectis legumen coquerem ſaturnalibus.* ἥψω quidem mutuatur sua tempora ab ἑψῶ, sed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut *ei γραμματικῶν παῖδες* docuerunt. Itaque pro ἥψω malebam olim ἕψων, sed postea Mſ. mihi ostendit legendum esse ἥψησα, & pro τέρμας, τραπέζης. sed ἀλλότρι@, sunt *botuli*, *farcimina*, non inteſtina. *J. G. G.*

Ἤψων] Ἑψέω rarum esse Grammatici ajunt, non plane damnant, ideoque imperf. inde formatum servavi quidem, facile tamen permittens ut ἥψησα cum duob. Codd. legat, cui libuerit. Utitur praes. inf. ἑψῶν ab ἑψέω *Aret. Cappad.* L. 2. *Morb. Acut.* c. 2. p. m. 97. A. Verum is Attice non scripsit, & futurum secundum esse aliquis contendat. Sed potestate praesentis tamen ibi usurpatur. Ἕψειν vero dici de eo qui quid coquendum curat, ait Cl. *Casaub.* ad Athen. L. IV. animadv. c. XV. versus fin. In ipso vero *Athen.* sub init. ejusd. cap. ἑψῶν quoque praesens est, φασὶν ἑψῶν — μαμαθήσειν, ter eod. cap. ac deinde saepe occurrit. Apud *Diod. Sic.* I. c. 84. praes. ἑψῶντες legitur, quasi foret ab ἑψάω, ideoque Cl. *Wessel.* No. 29. ἑψῶντες malit, uti recte est ibid. c. 80. Quod autem Cl. *Casaub.* dicat ἕψω esse, *coqui curo*, id ita verum credo, ut saepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et sic *lentes coquere* dicetur Dominus, qui id servis imperat. Nam ἕψω per se esse *coquo*, probarem, si quid opus foret, ex *Pind.* Ol. A. — ὃν σκότῳ πεπάμεν@ ἕψοι (γύρας) Et ex aliis. Sed acute philosophantes responderent, nec servus coquit, sed olla, furnus, sol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor sanus risu exciperet. *J. F. R.*

91. Κεραμεῶν τρώλιον] Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro sacris fictilibus qualia Numae fictilia, & ita videtur interpretari τρώλιον, *Hesych.* ποτήριον μυστικόν. *J. B.*

97. Δηίζομένης ἡμᾶς] Active & passive usurpari λαΐζομαι vid. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* III. c. 85. No. 46. quem adeundum monebat Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

5. Ἐπεὶ δὲ ἀπέβαινε περαίνων, ἀκούσῃ ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὸ πυραῖα, ὁ τὸ τρόλιον ἐβδελίσσων, ἄκρῳ@ ἐξελαύνει, ἀλιτηρῖ ὁ ἐσχυνόκερῳ ἄνθρω-
πε

ex fractis leguminibus pulticulam, Saturnalibus, injectis duobus de farcimine fruſtis. GALL. Novi, ſimum illum, brevem, qui fictilem quam ſolam habebamus patellam furatus, & ſub ala occultans abiit poſt coenam. Vidi enim ipſe, Micylle. MIC. Igitur ille furatus, tot deinde pejeravit Deos? Sed cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum ſpoliari nos videres? GALL. Cucurriebam, quod ſolum tum poteram. Quid ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid. MIC. Patruelis erat ipſi locupletiſſimus, Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui nec ipſe opes ſuas attingeret? Poſtquam vero nuper mortuus eſt, illa omnia

ἐμοὶ, ὅτε τὸ ἔτυψε * ἦψεν τοῖς Κρονίοις, δύο [f] τόμους τῷ ἀλλᾶντι ἐμβαλών. ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸ [g] σιμὸν, τὸ βραχὺν, ὃς τὸ [h] κεραμεῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ὑπὸ μάλης ἔχων, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. MIK. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἶτα ἐπημόσατο θεοὺς τοσούτους, ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, ἡνίκα ἑώρας τότε, ἃ ἀλεκτρυὼν, λῃζομένους ἡμᾶς ὁρῶν; ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τί δ' ἦν ὁ Σίμων; ἐφάνης γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἐρεῖν. MIK. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δριμύλος τοὔνομα· ὃς [i] μὲν ἐπὶ ζῶν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα

[e] Ἦψεν] Ἤψησε G. L. Nil mut. Edd. [f] Τόμους] Nil mut. Edd. Τεμάχη Graev. & ſic marg. Al. [g] Σιμὸν] Sic recte H. Fl. P. S. Σίμωνα J. & P. cum marg. Al. [h] Κεραμεοῦν] Sic J. H. P. B1. Fl. &c. Κεραμοῦν S. & Amſt. [i] Μὲν] Omiſit Fl.

88. Ἔτυψε] Πιστάριον. V. Ibid. Τοῖς Κρονίοις] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Κρόν. τόμους δὲ τρεῖς μαλλα. ἀλλᾶντα ὁ σωμβότης * λοκάνικα. V.

* Λοκάνικα] Sic dedimus ex V. & G. Nam Impreſſa prave Λακωνικὰ, at Λυκαονικὸν C.

χόμενος] Et quae ſequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec eſt unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmurienſis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera miſere vertit: *Poſtquam vero pridie mortuus fuiſſet, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea byſginoque tincta veſte indutus.* Πῶ χαίρων in Graecis Simon *ille gaudens effert?* Nam ἅσμενος ἐξελαύνει aliud eſt, ut ſtatim videbimus. Cur omiſit τὰ ῥάκια τὰ πινακᾶ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων. Poteratne flagitioſius in hoc loco interpretando quisquam verſari? Nec melius Eraſmus: *At ſimul ac mortuus eſt nuper, univerſis illis opibus juxta leges Simon ille, qui coria patria, quia patellam circumlingebat, gaudens purpura oſtroque circumtectus.* In his nulla eſt ſententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους addendum ſibi, quod vitio librariorum intercidit, aut ſimile quiddam. In ſequentibus quoque aliquid periit, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινακᾶ nihil habent unde pendeant, & nihil ſignificant, ſed ex Mſ. haec jactura egregie ſarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periiſſe luce meridiana clarius oſtendit, quamvis & ipſa συνέχεια & ratio ſatis indicet. Sic autem in vetere codice hic locus ſcribitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους ὁ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιειλημένος τὰ πινακᾶ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων, &c. Pulchre ſane & vere. Sic igitur locum totum ſcribe & verte: ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους . . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιειλημένος πινακᾶ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἅσμενος ἐξελαύνει ἁλιτρῷ & ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος. *Poſtquam vero pridie mortuus eſt, omnia illa ſecundum leges* cepit *Simon.* Et *nunc ille qui pannis ſordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea veſte amictus.* ἅσμενος ἐξελαύνει eſt laeto & alacri animo equo vehi, ἐλαύνειν eſt ſubaudito ἵππον, *equitare*, ut apud Latinos *uehere* ſc. ſe equo, pro *vehi* frequenter legitur, ſic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. *Herodot.* ἐξελαύνει ἐς ἄλλην τὴν ἑωυτοῦ. *equitavit ad ſuam domum.* ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis eſt uitrijden. Hyſginus quidem color differt a coccineo, cum ſit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, poteſt tamen *coccineus* verti. Hyſginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino ſuperinducebatur, ut dudum docuere viri doctiſſimi. Vide *Salmaſ.* exercitat. *Plinian.* J. G. G.

Ibid. Ἅπαντα ἐκεῖνα — Σίμων] Puto ego *Graevii* codicem ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii ſedulitatem paſſum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινακᾶ, ita Lucianeum eſt, ut qui illi ereptum eat, non

ναχῇ τὰς νόμας, [a] Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ [b] πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνῃ, ἀλυργῇ καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἐναγχος γοῦν ἐγὼ μὲ ἰδὼν [c] προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἴπαλε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ καλασμυρύνειν με τὸνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπορρᾷ, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἵλεώς ἐστιν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν [d] ἀνελεῖν [e] αὐτὰς, ἀμελούμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μέλαποιεῖ τοὺς [f] ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, ὥσ-

ex lege *heres* Simo ille cum pannis ſordidis, ille qui patellam ligurriebat, laetus *domo* exigit, purpuras indutus & hyſgina, ſervos, & bigas, & aurea pocula, & menſas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque reſpiciens amplius. Nuper enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico, meum nomen ne demi-nuat: neque enim Simon vocor, ſed Simonides*. Maximum vero illud eſt; quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum ſe facit, easque deſpicit: & alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem ſibi conſciſcant, ſi porro negligantur. Vides, quantorum bonorum aurum cauſſa ſit; ſiquidem deformes etiam refingit, &, ut poë-

[a] Σίμων —— περιλείχων] Καὶ τῶν ἰκριῶν ὁ τ. ῥ. περιλειχμῶν π. G. Nil mut. Edd. Καὶ τῶν ἰκριῶν etiam marg. *A1*. [b] Πιναρὰ] Sic *V2. S. A.* rectε. Πινυρὰ *Fl. J. B1. Ald. Fr. P. H.* [c] Προσιόντα] Nil mut. Edd. Προϊόντα *Gron.* [d] Ἀνελεῖν] Ἀνηρτῆσθαι G. & marg. *A1*. Nil mut. Edd. [e] Αὐτὰς] Sic *P.* aliaeque quaedam. Αὑτὰς *J.* [f] Ἀμόρφους] Ex Cod. P. Ἀμορφοτέρους Edd. priores.

8. Ἀλυργῇ] Porphyrâ. *V.*
Ibid. Καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμπεχόμενος] Ὑσγινὸν ἴσως ἄνθος ἰοειδὲς * ἰοειδεῖ βαθύτερον, ἴσως δὲ τὰ λεπτὰ χαμαίζηλα αἱμάτινα βαπτόμενα. *V.*

* Ταυτῷ] Ταυτῶν C.

noſſe virum videatur, oſtenderunt copioſe viri docti ad Nixp. 10, 4. Sed neque non commode (in ſutoris praeſertim ſemidocti ſermone familiari, & ad ſapientiam oſtendendam abrupto) jungi videntur iſta ἄσμενος ἐξελαύνει. Quae abſconderat Drimylus, quae attingere auſus non fuerat, ea Simon *exigit*, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conſpectum jubet, dum illis qua domi qua in publico utitur &c. Si τῷ ἐξελαύνει placeat ſolennem illam, in equo vel curru procedendi ſignificationem ſervare: tunc ἄσμενος illud jungendum cum περιλείχων, & intelligendum ad ἄσμενος ἐξελαύνει, & quae ſequuntur, verbum ἔχει. *J. M. G.*

6. Τὰ πιναρὰ] Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ ἠμφιεσμένος, aut ſimile quid. *F. G.* Immo intelligitur, ut bene monet Cl. *Geſn.* Exempla dedere Cl. *Jenſ.* aliique ad *Mort. Dial.* X. §. 4. Conf. infra *Bis Accuſ.* c. 14. ὁ τὴν σάργυσα. *J. F. R.*

7. Τὸ τρύβλιον] Quia & paullo ſupra, & infra c. 29. & alibi hoc accentu in Edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum *Jung.* ad *Poll* VI. Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva triſyllaba ſolent eſſe paroxytona. *J. F. R.*

Ibid. Ἀσμένος] (Pone comma poſt ἄσμενος) *Kuſt.* Ego in περιλείχων ἄσμενος mendum latere puto. *M. du S.*

8. Ἐξελαύνει] *Curru vectus in publicum prodit* &c. Male Interpres.. *F. G.*

Ἐξελαύνει] Vidit igitur jam *Gujetus* idem quod Cl. *Graev.* Ita ſimplex ἐλαύνω pro *proficiſci*, *Thucyd.* VIII. c. 108. ἀναζεύξας ἔλαυνε ἐπὶ τοὺς Ἴωνας. *ſolvens* (navim) *properabat in Ioniam.* Aelian. V. H. I. 31. pr. ὅτου ὡς Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεύς. *Quum Rex in Perſidem equitat.* Ibid. c. 33. Ἀρταξέρξῃ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα. *Artaxerxi per Perſidem equitanti.* Quae conſtructio ne durior videatur, confer Lucian. *Rhet. praec.* c. 5. ἐρημον πολὺν ἐλάσαντες. Et *Alex.* c. 46. f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνοντας. Item ἐπελαύνω pro *adventare*, in *Quom. Hiſt.* c. 3. Ἐξελαύνειν autem rurſus hoc *Dial.* c. 25. Ἐξελαύνειν ἀπολισθόμενον —— ἄρχονται. *J. F. R.*

Ibid. Ὑσγινοβαφῇ] Ὑσγινον, plantae genus, cujus ſuccus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea ſit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glaſtum, non convenit inter Auctores. Sunt qui dicunt ὕσγινον eſſe plantam, & ὕσγινον, quae exinde fit, tincturam; eamque non purpuream, ſed rubram eſſe: magis congrue forſan huic loco; nam diſſe-

poëticus ille cestus, reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &,

Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miseriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives saepe fuerim, & vitae uniuscujusque fecerim experimentum: paullo post autem tu quoque scies singula. MIC. Sic per Jovem: tempus enim jam est, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi sis conscius. GALL. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi visum, te qui viveret beatior. MIC. Me, galle? Ita tu beatus sis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic ab Euphorbo inde facto initio,

ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κτέ. ἀκούεις δὲ ὑπὸ τῶν ποιητῶν λεγόντων·

Ὦ χρυσὲ δέξιμα κάλλιστον κτέρας.

Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτοῖς ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μέλαξυ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τὸν πλοῦτον. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιῶσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντα βίου πεπειραμένος μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα. MIK. Νὴ Δία, χαίρος γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἠλλάγης, καὶ ἃ σύνοιδα τῷ βίῳ ἑκάστῳ. ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε προειδώς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιῶντα ἐφαρκέναι. MIK. Ἐμοῦ, ὦ Ἀλεκτρυών; οὕτω σοι γένοιτο. προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἐξάμε-

g Κτέρας] Sic Luciani Edd. *βροτοῖς Eurip.* l. c. h Προειδώς] *Προειδὲν Poll.* i Προάγεις] *Προάγῃ* marg. *Al.* & P. k Λοιδορεῖσθαι] Constans lectio.

30. Τοῖς πολλοῖς] *Τοῖς ἀνοήτοις.* Ex multis', i. e. ex malis ignavisque & stultis. *G.*

differunt, opinor, inter se ἀλυργὶς, καὶ τὸ ὑακινθοβαφές. *E. L.*

Ὑακινθοβαφῆ] *Aelian.* V. H. III. c. 9. Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοξόται χίλιοι, φλόγινα ἐνδεδυκότες καὶ ὑακινθοβαφῆ. Ubi Cl. *Perizon.* ex *Salmas.* Exerc. Plin. p. 272. docet colorem ὑακινθοβαφῆ medium fuisse inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura *Salmas.* p. m. 193. *J. F. R.*

13. Ἐγὼ μὲν ἰδὼν προεῖδον] An non *προεῖδόν τε*? Ut infra in hoc libello. ὥστε ἐκεῖνα προείρηκα, οἱ μὲν πολλοὶ προσκυνοῦσιν. *J. G.*

20. Αἱ δὲ ἀνεπιλοῦτοι ἀνολβοῦ αὐτοῦ] Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀνεπιλοῦτον ἀνολβοῦ αὐτοῦ· sed magis tamen probo libri veteris scripturam, in qua αἱ δὲ ἀνεπιλοῦτοι ἀναρτήσουσιν αὐτούς. *Minantur se ipsas suspensuras.* Hae sunt & minae & facinora mulierum perdite amantium. In hoc ipso Luciano non unum est exemplum. *J. G. G.*

26. Ὦ χρυσὲ] *Homer.* Il. Ξ. 214. *Eur.* fr. Belleroph. 70. v. 6. Addend. Vide not. ad *Tim.* c. 24. pro βροτοῖς autem legitur hic κτέρας, quod observandum. Apud *Athenag.* legitur δέξιμα pro δ—. *Leopard.* 44. Apud *Grotium* δ'ξ— *M. du S.*

Ὦ χρυσὲ, δέξιμα] Dedimus interpretationem prioris versiculi Euripidei apud *Senecam* ep. 115. servato etiam a *Barnesio* fragm. Belleroph. vs. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non ponit κτέρας, sed βροτοῖς, quam substituere fortasse, qui insolentiam illius vitarent. Est caeteroqui κτέρας apud *Hesychium* κτῆμα, quod probe huc convenit. Alterum versiculum & ad Incerta retulit *Barnesius* vs. 387. & in Add. Belleroph. vs. 6. ubi etiam ita vertit, *Aurum est quod homines vincit imperio suo.* *J. M. G.*

Ibid. Κάλλιστον κτέρας] In Euripide κ. βροτοῖς. *J. B.*

Ibid. Κτέρας] Κτέρας hic locum habere non videtur. F. G. Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex *Eurip.* vertaturque: *Aurum res jucundissima mortalibus.* *J. F. R.*

41. Λοιδορεῖσθαί σοι] Suspecta videtur *Solano* haec fuisse lectio, quod asteriscо adposito significavit. Sed λοιδορεῖσθαι videtur passivum esse, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet. q. d. προάγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ sive ὅπως σοι λοιδορῶμαι. quid caussae lateat; cur igitur improbarit, non satis adsequor. An quia λοιδορεῖσθαι plerumque medium esse solet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαι τινὶ activa potestate dici solet, hic vero λοιδορεῖσθαι μοὶ dici visum fuerit? vix credo, quia μοὶ ad προάγειν pertinere, satis videre potuit. Sed melior occasio erit hoc discutiendi ad *Icarom.* c. 30. f. ubi activum λοιδορῶ, quod alias accusativo jungitur, manifesto construebatur cum dativo, in Edd. *J. F. R.*

μενος, ὅπως ἐκ Πυθαγόρου μέλεος ἐλήθης, εἶτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος εἰκὸς γάρ σε ποικίλα μὲν ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις.

quomodo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχή μοι καλαπλαμψὴ εἰς τὴν γῆν ἐνέδυ ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἦν τινα τὴν καλαδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε [a] οὔτε ὅσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ ἀκοῦσαι τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὔφορβος ἐγενόμην. . . . ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ καὶγώ ποθε [b] ἀλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. [c] Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. ΜΙΚ. Εἶτα ὤχνουν [d] ὀλίγον τῶν ψηγμάτων [e] ἤχουν ὁ κακοδαίμων

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum anima mea devolans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam luerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi talia fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem . . . MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim, hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, immutatus sum? GALL. Ita sane. MIC. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim hoc scire. GALL. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum effodiunt. MIC. Tum pigratus sum miser, paucarum mi-

ca-

a Οὔτε] Sic *H. P. B1.* &c. Οὐδ' *J. P.* Οὔτε Ex. *Fl.* b Ἠλλάγλω] Ἠλλάγμλω marg. *A1.* c Σὺ μύρμηξ &c.] Sic *Coll.* & *Fl.* cum cett. Edd. habere notat *M. du S.* d Ὀλίγου] Ὀλίγων *B1.* e Ἤκουν] Ἤκων *Fl.*

47. Ἀπόλλωνος] (Pythagorae animam ab Apolline ad homines missam, ut res certissima, de qua εὐδὶς ἀν ἀμφισβητήσειε, affirmat *Jamblichus* in vita Pythag. c. 2. *Priorem esse corpore* a Pythag. docuit *Plato* Tim. Ed. *Bas.* 1556. p. 478. l. 40. *alatam* esse, Phaedone p. 204. l. 33.) *Leedes.* Vide N. A. XX. & *Diog. Laërt.* post pag. 507. B. *M. du S.*

Ibid. Ἐξ Ἀπόλλωνος] Servat decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem. Vid. *Jamblichus* s. 177. & *Porphyr.* s. 28. *J. M. G.*

49. Καλαδίκλω] Memorat *Clem. Alex.* Strom. III. Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυρεῖ δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντεις, ὡς διά τινας τιμωρίας αἱ ψυχαὶ τῷ σώματι συνέζευκται, καὶ καθάπερ ἐν σήματι τούτῳ τέθαπται. Hujus sententiae Orpheum esse auctorem tradit *Plato* Cratyl. p. 55. l. penult. *E. L.*

58. Μύρμηξ Ἰνδικὸς] (De qua *Prop.* III. 13.

Inda cavis aurum mittit formica metallis.

Et mira de eadem narrat *Plin.* XI. 31. cui non multum absimile narrat etiam *Herodotus* in Thalia.) *Leedes.* Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex *Aeliano* discces de anim. III. 4. De his etiam *Philostr.* 229. ubi in nota habes Auctorum loca de iis, quae nos ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attulimus, ad Ἐι δ'. ultimum. *M. du S.*

59. Εἶτα ὤχνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγου τῶν ψηγμάτων ἤχουν ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπιστισώμεθα] Salmuriensis: *Itane neglexi infelix vel pauca frusta in vitam importare, cum illo essem alitus.* Sed ἤκουν ψήγματα ἐς βίον significatne *frusta importare in vitam?* In editione Basileensi Graeca 1555. legitur, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων ἤκουν. Constat sane ἤκειν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum ὦ ἥκω χρημάτων, *sum pecuniosus, dives.* ὦ ἥκω φρενῶν apud eundem *sum prudens.* Sed dum semper ὦ aut πέρι, adjunctum habet. Quod concise dicunt ὦ ἥκειν τῶν χρημάτων, integrum est, ὦ ἥκειν ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam ὀλίγου legi in Mss. Florentina, Aldina, ceterisque editionibus. In Florentina vero editione scribitur ἤκειν pro ἤκουν. Inde mihi persuasi excidisse & hic verbum φέρειν. Et legendum ἤκειν φέροντα. *Omissi ferre in vitam.* Est loquendi genus, ut multa hujus generis alia. Graecis peculiare, ἥκειν φέρων est *fero.* Isaeus: ἐὰν γυναῖκας ἀγαθὰς ἥκειν φέρων, non *adfert facias testamenti tabulas.* Apud Poëtas vero, imprimis apud *Homerum*, infinita talium locutionum sunt exempla. *J. G. G.*

Εἶτα ὤχνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγου τῶν ψηγμάτων ἤκουν ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπιστισώμεθα] Basileensis editio, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων. Idque sanius. Caeterum verba haec ita versa vulgo legunter, *Itane neglexi infelix vel pauca frusta in vitam importare, cum illo essem alitus?* Sed profecto haec versio a mente scriptoris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum Gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat Gallus, eum (Micyllum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικόν, ex iis qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Ita-*

ne

carum ſumto inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid poſt ero, mihi dic: veriſimile enim eſt te ſcire. Si enim bonum quid fuerit, ſurgam ſtatim, & ab ipſo illo, in quo tu modo inſiſtis, clavo me ſuſpendam. GALL. Nullo iſtud modo reſciſcas.

17. Verum enim vero cum Euphorbus eſſem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interjecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero ſine domo manſi, dum pararet mihi Mneſarchus domicilium. MIC. Cibine, o noſter, expers & potus? GALL. Nimirum. neque enim indigebat his, niſi ſolum corpus. MIC. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales ſunt, quales geſtas eſſe Homerus ait? GALL. Unde iſte ſciret, Micylle? qui, cum iſta

ἐς τ βίον, ἐξ ἐκείνυ ὁπσοῦν ἐσόμενος; ἀλλὰ ϗ τί μ τῦτο ἔσομαι, εἰπὲ· εἰκὸς γ εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τῦ παττάλυ, ἐφ' ὃ σὺ ἕστηκας. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τῦτο ὐδεμιᾷ μηχανῇ.

Πλὴν ἀλλὰ ἐπεί γε Εὔφορβος ἐγενόμην (ἐπάνειμι γ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμην ἐν Ἰλίῳ, ϗ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ ἐμενον ἄοικος ἔσω, ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσηταί μοι τ οἶκον. ΜΙΚ. Ἄσιτος ὢν, ὦ τᾶν, ϗ ἄποτος; ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ὐδὲ γ ἔδει τύτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι. ΜΙΚ. Οὐκῦν τὰ ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἰπέ· τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίσταλο, ὦ Μίκυλλε, ὃς γιγνομένων ἐκείνων,

70 f Ἀπάγξομαι] Ἀπάγχομαι *Fl.* g Ἐν] Sic Edd. octo. Ἐπ' *J.* & *Vs.* & marg. *A1.* h Ἄοικος] Ἀοικητος *P.* i Ἐξεργάσηται] Ἐξεργάσεται *Fl.* male. k Ἐν] Nihil jam variet. invenio.

70. Περιέμενον ἄοικος] Πρὸ τούτου φησὶν εἰς τὸ σῶμα τῦ Πυθαγόρα ἐπλανώμην, * οἶκον ζητῶν, ὃ ἐστι σῶμα, ἕως †ὅτε Μνήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἐκτισέ μοι οἶκον, τυτέστιν ἐσπειρέ μοι. *V.*

73. ‡Ὦ τᾶν] Ὦ ἑταῖρε. *V.* In altero *Voſſ.* in Folio

* Οἶκον] Ante editum erat corrupte οἵ τε καὶ ζητῶν, quod etiam legebatur in V. Οἶκον emendant C. quod recepimus. *M. du S.*

† Ὅτε] Ὅτι edita. Correxit *M. du S.*

‡ Ὦ τᾶν] Hoc accentu bis ſic exaratum inveni. Τᾶν vero

ſic: Ὦ τᾶν] Ὦ τᾶν σημαίνει τὸ ἑταῖρε. ϗ γίνεται ἀφαίρεσις τὸ ἔτης, ὃ σημαίνει τ συγγενῆ. § Καθίζηταί τε ἔταιρος κτλ. ἐξ αὐτῦ γάρ ἐστιν, ὡς μίγις μιγίς, ϗ ὁ συγκοπῇ ἐτάν. ϗ ἡ κλῆσις ὦ ἔτας, ϗ ἀποβολῇ τῦ ¶ Ε. τᾶν. *V.*

Edd. Luciani & *Ariſtoph.* Sed Τᾶν rurſus in Lucian. *Icarom.* non longe a pr. *J. F. R.*

§ Καθίζηταί τε ἑταῖρος] *Hom.* Il. Π. 456. *M. du S.*

¶ Ε. τᾶν] Lege Ε. ὦ τᾶν. *M. du S.*

ne ego infelix pigratus fui in vitam venire, pauculis inde fruſtis pro commeatu mecum ſumptis? J. F.

Ibid. Οἶκον — ἄοικος — ἐπισιτισάμενος] Nihil deeſt ad ſenſum, modo aliter conſtruantur verba, quam adhuc factum, aut leviſſima tranſpoſitione juventur, ad quam Cl. *Geſneri* verſio pronum iter monſtrat. Quod enim Cl. *Graevius* φέροντα ingerit, concederem, ſi plane opus eſſet, &, ſi φέρων dixiſſet, bene haberet, idque voluit credo, ſed non attendit ad ſequentem nominat. ἐπισιτισάμενος. Conf. ſupr. *Alex.* c. 6. ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἁρκοῦντα, *Arrian.* L. III. c. 20. f. Ἐπισιτισάμενος δὲ αὐτόθι, ὅτι ἥμερων τῶν πρόσω χώρων ἦεν. Noſtrum infra *Icar.* c. XI. Et *Bis Accuſ.* c. 28. pr. Ἔπειτ δὲ ἐκανῶς ἐπισιτίσαλο. Unde videbis, non eſſe *alo*, *comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, ſed *in viaticum capio*. ſ. de frumento mihi proſpicio. *J. F. R.*

60. Ἦκον — ἐπισιτισάμενος] (Supple partic. ἄγων, aut φέρων.) *Leodes.* Vide N. A. I. Ἐπισιτ. c. 20. & *Eurip.* Orch. 1323. De ἐπισιτ— vide Ἰκαρ. c. 11. *M. du S.*

68. Ἐπ' Ἰλίῳ] Omnes Edd. praeter *Venetas* εἰς Ἰλίῳ, quod & ferri poterat, quia Trojanus Euphorbus. Vide Συμπ. c. 35. *M. du S.*

Ἐν Ἰλίῳ] Non auſus ſum ἐπ' recipere, quia mox poſt verſum hinc ſextum eodem reſpiciens εἰς Ἰλίῳ rurſus ait, & quamvis pugna revera non *intra*, ſed ad Ilium geſta ſit, tamen & εἰς ſic utitur *Homer.* quem indicavi ad *Quom. Hiſt.* c. 28. No. 73. Ubi Lucian. etiam εἰς Κίρκην, & c. 38. εἰς Ὀλύμπῳ pro ἐπὶ. *J. F. R.*

79. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.] *Hom.* Il. P. 47. ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Χρόνῳ ὕστερον] *Diog. Laërtius* Hermotimum & Pyrrhum piſcatorem Delium fuiſſe, antequam Pythagoras eſſet, tradit p. 215. B. *A. Gellius* poſt Pythagoram Pyrandrum fuiſſe, deinde Callicleam deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat *Alce.* IV. 21. (Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* l. c.

γων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ [a] δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑφῆνες [b] μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὴν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλήν, ὡς οἴονται. [c] εἶδον γὰρ λευκήν μού τινα καὶ βαθύλαιμον τὴν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τἄλλα δὲ, πάνυ πρεσβύτιν, ἡλικιῶτιν σχεδὸν τὴν Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἁρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε, καὶ τὴν Ἡράκλεα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶλε Τροίαν καὶ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ὤν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα. ΜΙΚ. Τί δὲ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα; ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ ὡδὶ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γάρ, πολέμιος ὤν; [*] μὴ μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ. Εἶτα

fierent, Camelus esset in Bactris? Ego vero tantum tibi dico: supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Ajacem, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnosceres, caeterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Trojam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem. MIC. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta? GALL. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possim tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta trajectum interemi. MIC. Dein-

a Ἀλλ'] Abest a *Fl.* b Μηδὲν] Restitut. ex marg. *A1.* L. P. Μηδὲ Edd. priores. Μὴ δὲ *J.* c Εἶδον] οὖν male *J. Fr. Fl.* Recte prius *P. B. H. S.*

79. Ἐν Βάκτροις] Χάρα Περσική. *V.*

81. Αἴαντα] Ὅρα εἰκὸς φησὶν, εἰ ἐκ τῆς ποιήσεως τὰ τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἐν σχολαῖς παιδιᾶς, ἀλλ' ὅμως ἐναντίως ταῖς ἀκοαῖς συγγραφεῖσι ἐκ τῶν δοκούντων ἡμῖν. καὶ μάλιστα περὶ τοῦ Τρωϊκοῦ ὑφ' Ἡρακλέους . . . . χθὲς ἡ Τροία. *G.*

97. * Πολέμιος ὤν] Ὁ δὲ Εὐφορβος τὸν Τρῶα, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τὸν Ἕλληνα. *V.*

* Πολέμιος ὤν] Huc retulit hoc scholion *Salm.* quum ante ad verba τὸν μέντοι ἑταῖρον esset relatum.

l. c. p. 26. D E.) Æthalidem praeter alios inserit *Porphyr.* No. 45. & *Tertullianus* de anima. Noster inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide *Jambl.* No. 63. & 134. & not. & *Diog. Laert.* l. c. *M. du S.*

70. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν] Scribe: ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπαφῦσαι μηδὲν γένεσθαι τότε. Et sic legit interpres Latinus, quamvis omnes editiones Graecae μηδέ. *J. G. G.*

80. Μηδὲν] P. & L. uti emendare jusserat Cl. *Graevius.* In Impr. μηδὲ, aut disjunctim μὴ δέ. *M. du S.*

87. Ἀφίδναις] *Diodor. Siculus* habet in singulari Ἀφίδνῳ IV. Φοβηθεὶς ὁ Θησεὺς ἐκτίθετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφίδνας, πόλιν Ἀττικῶν. *E. L.*

89. Τοὺς τότε] Recte addita haec sunt, ut ad Euphorbum referantur, non ad Pythagoram. *M. du S.*

98. Πάτροκλον] *Hom.* Il. Π. 808. *M. du S.*

99. Ἀπέκτεινα] Non peremisti, o bone, vulnerasti tantum; Hector peremit v. 818. & seqq. *E. L.*

1. Ὁ Μιλήσιος &c.] *Hom.* Il. P. 47. seqq. *M. du S.*

10. Βίβλους τὰς Ὥρου] Orum ajunt Regem Ægypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romam conditam. *Gilb. Cognatus* eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi *Pierii Valeriani* Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Ægyptiaca, in Graecam autem a nescio quo Philippo versi. *Isidis* autem *librorum* meminit *Plato*, in II. Dial. de Legum latione, vocatque Τῆς Ἴσιδος ποιήματα, τὰ τῆς πολίν τοῦτον στεφανώσαντα χρόνου μίλη. *E. L.*

11. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν] Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἀπλεύσας ὕστερον διθήκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὡς τὰ θεῖα ἥδιον μοι. Interpolator: *Et cum in Italiam rursum vela fecissem, eo affectu Graecos ejus temporis imbui, ut me Deum praedicarent. Palmerius* cum vidisset in ultimis verbis labem haerere, censebat legendum esse, ὡς τὰ

Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Jam dic de Pythagora.

18. GALL. In universum, Micylle, Sophista fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros & Isidis edidici: tum rursus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent. MIC. Audivi ista, teque putatum esse revixisse post mortem, & ostendisse iis aliquando femur aureum. Verum illud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres de carnibus fabisque non edendis? GALL. Noli perquirere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle? GALL. Quia pudet me verum tibi de illa, ὦ Μένιππε, μακρῷ εὐχερέστερον ἀλλὰ ταῦτα μὲ ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δὲ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲ ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰ, οἶμαι, [d] τἀληθῆ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' [e] ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ὅτι σοφία. κὴ ἐς τὰ ἄδυτα καλεληθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὥρου κὴ Ἴσιδος, κὴ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, ἔτω διέθηκα τὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν [f] ἦγον με. ΜΙΚ. Ἤκουσα ταῦτα, κὴ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανὼν, κὴ ὡς χρυσῆν τὴ μηρὸν [g] ἐπιδείξαιό ποθε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε [h] τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τὴ ἀλήθειαν [i] ὑπὲρ αὐτῆς.

d Τἀληθῆ] Τἀληθὶς P. *e* Ἀμελέτητος] Et sic esse in *Fl. Fr.* ac *J.* not. *M. du S.* *f* Ἦγον] Restitut. ex Mss. *Graev.* & P. & marg. *A1.* ἤδον Edd. anteriores. ἰδὼν *Palm.* nescio unde. *g* Ἐπιδείξαιο] Et sic *Fl.* cum cett. *h* Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα *Fl.* *i* Ὑπὲρ] Sic Edd. excepta *Fl.* quae περὶ, cum marg. *A1.*

4. Σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν] Καθόλου σοφιστὰς ἰκάλυεν τοὺς ἀπατεῶντας λόγων. *V.*

10. Ἄδυτα] Ὅτι Ὥρου κὴ Ἶσις περὶ τὰ ἀδύτων παρέδοσαν ἐν βιβλίοις αὐτοῖς. *G.*

ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata litterula vidi puer fere scribendum esse, ὥστε θεὸν ἦγόν με. *ut me pro Deo ducerent*, seu *haberent*. & vere me vidisse Ms. postea declaravit qui eandem servavit scripturam. *J.G.G.*

12. Τοὺς κατ' ἐκεῖνα] Τὰ χωρία. ut *Aristoph.* Nub. II. 1. οὐκ ἴσθ' ὅτι ὦδε ταῦτ' ἄλλα. *Non alia sunt praeter haec loca.* *E.L.*

Ibid. Κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας] Cl. *L. Bos* de Ellipsi p. 93. super hoc loco ait: perperam Interpretem haec Luciani vertisse: *Graecos ejus temporis*; hoc enim dici κατ' ἐκείνους sc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρη σ' γῆς. Adeoque & hic reddendum: *Graecos, qui isthic erant.* Id quod pluribus demonstratum videas ibid. *J.F.R.*

13. Ὥστε θεὸν ἰδὼν μὲ] Lego ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. *J.P.a G.*

14. Ἀναβεβιωκέναι] *Diog. Laërtius* p. 219. A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ᾅδου, atque ibi vidisse *Hesiodi* & *Homeri* animas nescio quas poenas luentes. *E L.*

15. Χρυσοῦν τὸ μηρὸν] *Jambl.* in vita Pythag. No. 92. & *Diog. Laërt.* p. 216. E. λέγεται δὲ αὐτοῦ ποτε γυμνωθέντος τὸ μηρὸν ὀφθῆναι χρυσοῦν. *Porphyrius* ait, id eum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. *E. L.*

21. Περὶ αὐτῶν] Sic *Fl.* Ed. melius quam ut in reliquis est ὑπέρ. *M. du S.*

Ὑπὲρ αὐτῶν] Lubens admitterem περὶ, cum *Fl.* si plures addicerent. Sed ὑπὲρ nondum rejicio cum *Solano*, qui id jam delerat: nam etli norim qui differat ὑπὲρ & περὶ, tamen didici, saepe ὑπὲρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aeque ac apud Latinos *super* pro *de* vel *circa*, ut mimis notum ex *Virg.* Aen. I. fin. *Multa super Priamo rogitans, super Hectore multa.* Ita *Diog. Laërt* videtur τῷ περὶ substituisse ὑπὲρ, in prooem. p. 8. Segm. 10. pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περί τε θεῶν & ὑπὲρ δικαιοσύνης. i. e. *philosophiam de Diis & justitia*; *Aelian.* XII. 52. pr. Ἰσοκράτης ὁ Ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίως εἶναι τοῖς ἐπαίνοις. *J.F.R.*

τῆς. MIK. Καὶ μὴν οὐδὲν ἐωνεῖτο [a] ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φίλον· δεσπότιν γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. οὐδὲν ὑγιὲς, [b] οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι εἰ μὴ τὰ συνήθη, καὶ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἧκιστα ἐκπεπλάσμαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ χαλεπωτέρους ἐμὲ αὐτοῖς ἔσεσθαι. ἀφ' οὗ τοῦτο χαλεποποιεῖν εἰλόμην, ἐπόρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοιεν ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. MIK. Ὁρᾷς; καταγελᾷς μου [c] καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σου ἑπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ κατὰ μόλιν ἀπολιμπάνοις.

[d] Ἀποδυσάμενον δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα

lis dicere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contubernalem & amicum; dominum enim non amplius dixerim. GALL. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si consueta & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perducturum esse homines. Quo magis autem peregrina statuerem, tanto magis novum *atque admirabilem* me illis putabam futurum. Itaque novare quaedam institui, arcanam ejus rei fingens causam, ut conjecturis utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut in obscuris oraculis. MIC. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas & Metapontinos & Tarentinos, & reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post ea

a Ἐχρῆν] Χρὴ *Fl.* b Οὐδὲ] Καὶ *Fl.* c Καὶ σὺ ἐν] Κἂν solum *Fl.* Κἂν σὺ *Schol.* Vulgatum tuetur *P.* d Ἀποδυσάμενον] Sic recte *P. S.* Ἀποδυσάμενον cett. male.

34. Κἂν σὺ τῷ μέρει] Καὶ σὺ μέρος φησὶ καταγελᾷς μου ἐ σὺ, ὅσον καταγέλασας Κροτωνιατῶν ἐ τ ἄλλ. *V.*

καταγελᾷς μου] Ita correxit Idem; quum vulgo legeretur: καταγελάσου, & mox καταγέλασα —— τῶ ἄλλων, praveque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius secutus sum; quia ex C. G. se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi eam corrupte lecta testatus *Noster*. *J.F.R.*

25. Οὐδὲν ὑγιὲς] Vide *Jambl.* No. 105. & 227. ubi fatetur ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorent. *M. du S.*

28. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι] Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad *Dial. pro Lapsi.* c. 13. *Quom. Hist.* c. 17. Et *Phal.* I, 1. Item πλείως post ὅσῳ omissum c. 8. Ibique notata. Pro *Imag.* c. 17. &c. *Anacr.* Od. XI. 11. Ὅσῳ πλείως τὴν μοῖρης. *Quo magis mors adpropinquat.* Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adjectivi post ὅσον intelligendus in *Long. Past.* III. 118. ἡ φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βραδύνουσα, ὅσον ἤρξατο. *Sonus desinebat tanto serius, quanto inceperat*, i. e. quanto *serius* inceperat. Adde *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ μὲν καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὁκόσῳ ἂν θρίψῃς, μᾶλλον βλάψεις. ubi etsi sequitur μᾶλλον, tamen post ὁκόσῳ idem tacite supplendum relinquitur; & sic distinguo haec aphorismi verba, non comma cum Foësio post μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 444. Ἀτλικῶς σαμψιλίας ἐ ξίφης, ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας ἐπαίων. Plura Cl. *Gesner.* ad *Jov. Conf.* c. 7. ubi inter exempla quae adfert, aptissimum hoc ex ejusd. Dial. fin. ἰδυλόμην ἂν ἵνα τοιοῦτον ἔχω —— ἢ μοῖρας μοι βασιλῆας ὑπάρχειν. Sed quo plura? quum posterioris hujus ellipseos tot jam produxerit testimonia *L. Bos* de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσῳ, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus *Meibomium* in Epicteto, (supra *pro Lapsi.* c. 12.) Ita ad alteram non attendisse videtur Interpres *Herodiani* I. 17. 16. dum haec verba: συνέδοξαι φθάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid.* Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati*, sive, *maluerunt praevenire, quam praeveniri*; sequitur enim eos Commodum veneno sustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo *magis* vel *potius* omittere, haud infrequens. *Tacit.* de mor. Germ. c. 6. f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur.* *Sallust.* Catil. 48. 5. *Tanta vis hominis leniunda quam exigenda videbatur*, ubi plura *Cort.* Adde viros Clar. *Gron. Duker.* ac *Drakenb.* ad *Liv.* I. XXV. §. 13. *Jens.* Lect. Luc. p. 278. —9. & *Wopkens* Lect. Tull. p. 224. De potestate autem verbi ξενίζομαι, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid. Rev. *Jac. Elsner.* ad Ep. Divi *Petri* IV. 4. ubi ὡς ἃ ξενίζει) hoc Luciani aliorumque testimoniis firmatur. *J.F.R.*

34. Ἐπ

es induiſti? GALL. Aſpaſiam, meretricem Mileſiam. MIC. Vah quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generoſiſſime. Conſueviſti itaque cum Pericle, quum eſſes Aſpaſia? & uterum ex eo geſtaſti, & lanas carpſiſti, & deduxiſti fila, & meretricium gynaeceum habuiſti? GALL. Feci haec omnia equidem, non ſolus, ſed etiam Tireſias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecumque igitur in me jeceris ridicula, eadem in illos jeceris. MIC. Quid ergo? utra tibi vita fuit jucundior, cum vir eſſes, an cum ſubagitaret te Pericles? GALL. Scis, quid interrogaris? nec Tireſiae profuiſſe reſponſionem? MIC. Sed etſi tu non dicas, ſatis Euripides illud diremit, cum dixit, malle

μεθ' Ἑλλήνων μέλλω μετ' αὐτόν; ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταίραν. ΜΙΚ. Φεῦ τοῦ λόγου, ἦ γυνὴ καὶ ἐγένετο [c] ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; ἦ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε ἦ σὺ ὠοτόκεις, ὦ ἀλεκτρυόνων γενναιότατε, ἦ συνῆσθα Περικλεῖ, Ἀσπασία ὖσα; ἦ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, ἦ ἔρια ἔξαινες, ἦ κρόκην κατῆγες, ἦ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἑταιρικόν; ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς, ὥστε ὁποῖα ἂν ἐπισκώψῃς εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνους ἐπισκώψας ἔσῃ. ΜΙΚ. [f] Τί οὖν, πότερον ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς [g] ὤπυιεν; ΑΛΕΚ. [h] Ὁρᾷς, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ [i] συνεπιχῶσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ. Ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπών, ὡς τρὶς ἂν θέ-

[c] Ἐν] Σὺν *Fl.* [f] Τί οὖν &c.] Τίς οὖν ποτε ἡδίων ὁ β. *Fl.* Vulgatum ſervat P. [g] Ὤπυιεν] Reſtitut. ex *Fl.* nam ἄπυιεν cett. [h] Ὁρᾷς] Ex P. & L. Sic dedi. Οἶδας Edd. omnes. [i] Συνεπιχῶσαν] Συνεπιχοῦσαν *H.* Ceterae quod edidi.

48. Ἀλλὰ ἦ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ] Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν λουομένην. κἀκείνη ὀργισθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. *V.*

49. Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς] Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἠράσθη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενέσθαι αὐτῷ εἰ μὴ ἀνδρὶ αὐτὴ πρότερον, ποιήσειν ὃ βούλεται. ἐμήσατο δὴ τῷ Ποσειδῶνι, εἰπεῖν, ὅτι ἄνδρα μοι ποίησον. ὁ δὲ λαβὼν τὸν ὄρκον ποιήσας οὐκ ἐδυνήθη συγγενέσθαι. λέγεται δὲ τὸν Καινέα ὑπ' γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταβαλλάμενον, ἦ χειραγωγεῖσθαι γυναῖκας ὑπὸ †κενταύρου τινὸς μὴ ἀνέχεσθαι Ἑλλήνων ἀλεξάμενον. *V.*

54. Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνεπιχῶσαν] Ἐπὶ συμφέροντι γενομένῳ. ἐμφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τὰ λαγνείας μᾶλλον ὀργῶσιν, ἀνὴρ, ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον δικαστὴν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἀμφοτέρων ὄντα τὸ δύο. ὁ δὲ ἔφη, ὡς ἐπταπλάσιον ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ἀφίησιν. ἦ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. *V.*

† Κενταύρου] Cum in V. eſſet κεν ταύρου, edita inde fecerunt μὲν ταύρου, quod facile correxi. Sed legendum Κενταύρων. nam adſcripſerat *Solanus*, in C. eſſe: Periit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *J.F.R.*

34. Ἐν τῷ μέσῳ] Similis locutio eſt apud *Ariſtoph.* Ran. I. ubi Scholiaſtes exponit ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει. & II. 1. Veſp. in Fam. Chor. ubi exponi poſſe videtur ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει, *ex altera parte*, vel, *viciſſim*. *E.L.*

39. Ἀποδυσάμενον] υ & ν. toties male confunduntur in Edd. vett. ut vix opus ſit monuiſſe, aut ad Edd. attendiſſe, ſi ſenſus alterutrum poſtulat. *J.F.R.*

40. Ἀσπασίαν] Meretricem etiam factam tradit *A. Gellius*, ſed aliam, nempe *Alcen*: quem vide IV. 11. *M.du S.*

50. Καινεὺς] Vid. *Ant. Liberalem* Met. c. 16. Elatus rex erat Lapitharum. *M.du S.*

53. Ὤπυιεν] Forſan ἄπυιεν. *F.G.*

Ὤπυιεν] (Vox non inhoneſtae ſignificationis. *Heſychius* exponit ἐγάμει.) *Leedes.* Sic *Fl.* ſola. In reliquis ἄπυιεν. *M.du S.*

Ὤπυιεν] Et ſic ſcribi curavi ſupra, Exn. c. 12. ubi itidem Edd. vulgo ι medium omiſerant. In *Jamt.* hic eſt ὤπυιεν jota initio ſubſcripto, quod tamen manu perperam additum, non impreſſum ſuſpicor. Ignoſce Lector *Crenianae* huic diligentiae. Interim ἐπύω ſine ι eſt ap. *Ariſtoph.* Ach. vſ. 254. — ὡς μακαρίᾳ Ὅς τις σ' ἐπύσει. Quod neſcio anne poëticum ſit, ad corripiendam ſyllabam. *J.F.R.*

54. Ὁρᾷς] Sic melius P. & L. quam in Impr. οἶδας. *M.du S.*

56. Εὐριπίδης] Locus eſt Medeae vſ. 250. Ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τοκῖν ἅπαξ. Laudat Barneſius verſionem Ennii *Nam ter ſub armis malo vitam cernere, Quam ſemel modo parere.* *J.M.G.*

57. Τρὶς ἂν θέλοι] *Eurip.* Med. vſ. 250. *M.du S.*

θέλοι παρ' ἀσπίδα στῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν· ἔσῃ γὰρ πο-
τε γυνὴ κἀ σὺ ἐν πολλῇ τῇ θελόδῳ πολλάκις. MIK. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυών, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ [a] οὖν φασι, κἀ Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ.

Τίς δὴ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὖθις ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης. MIK. Ὦ [b] Διοσκόρω, τὴν ἀνομοιότητα, ἐξ ἑταίρας φιλόσοφος; ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα πένης, κἀ μετ' ὀλίγον, Σατράπης, εἶτα ἵππος, κἀ κολοιὸς, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν [c] δ' ἂν γένοιτο [d] καταριθμήσασθαι ἕκαστα, τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλάκις ἤδην κἀ τῷ βίῳ· κἀ πάνυ πολλοῖς ἄλλοις δου-

se ter cum clypeo stare *in acie*; quam semel parere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & saepe, in multiplici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Milesios esse aut Samios. Igitur ajunt, te etiam cum Pythagoras esses & forma splendida, saepe Aspasiam fuisse tyranno.

20. Ecquis vero post Aspasiam vir, aut quae mulier denuo prodiisti? GALL. Cynicus Crates. MIC. O Jovis pueri! quae dissimilitudo, ex meretrice Philosophus. GALL. Tum rex, deinde pauper, & paullo post Satrapa, deinde equus, & graculus, & rana, & sexcenta alia. Sed longum fuerit enumerare singula. Denique vero gallus saepe fui (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios serviens, reges, pau-

pe-

a Οὖν] Γοῦν P. b Διοσκόρω] Sic Edd. omn. Διοσκούρω *Coll.* c Δ'] Non habet *Fl.* d Καταριθμήσασθαι] Καταριθμεῖσθαι G. Nil mut. Edd.

69. Ὦ Διοσκόρω τὴν ἀνομοιότητα] Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀναφωνεῖ. τοὺς Διοσκούρους δὲ Θαλαμβάται, ὡς σωτῆρας ὄφθη, ὡς ἂν μὴ τῇ μεταβολῇ τὸ βίου παράσχοιν * ὑποστάσιν, ὡς οἱ ἀπὸ γῆς † πρὸς τὸν θάλασσαν μεταγόμενοι. *V.*

* Ὑποστάσιν] Ita pro vulgato ὑποσταθὴν dedit *M. du S.*

† Πρὸς] Ejc legebatur ante, quod mutavit Idem, non addens unde. Quare per me non mutassem vulgatum. Sed quum pro μεταγόμενοι etiam ederetur μεταπομπεύμενοι, idque corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi ut ille voluit; quia totum Scholion non est tanti, ut de ejus vera lectione jam disceptare vacet. *J.F.R.*

58. Στῆναι] Τοι excidisse videtur, στῆναι τοι, ἢ ἅπαξ &c. *F.G.*

Στῆναι] Non male olfecit *Gujet.* aliquid ad versum deesse; at quum in *Eurip.* legatur: Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ ἅπαξ τεκεῖν, patet non ipsum versum, sed sententiam tantum ejus ab Luciano esse excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. *J.F.R.*

59. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν] Inscite vertunt: *imo praemoneo te, paulo post puerperam fore.* Sensus enim est: *equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies:* id satis liquet, tum ex iis quae antecedunt, tum ex iis quae sequuntur. *L. Bos.*

60. Ὠδίνουσαν] Ὠδινοῦσαν legendum, ut sit futuri temporis. F.G. Adsentior *Gujeto*, nil tamen mutavi. Amat futurum εἰς μακράν, vid. *Aristoph. Thesm.* 389. & *Vesp.* 452. *Alciphr.* I. Ep. 35. f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀνιασομένοις. Sed praesens hic nil habet incommodi. *J.F.R.*

64. Σὲ φασι] Unde habeat haud facile dictu est: neque tamen adeo absurde sua solet comminisci, ut nihil prorsus veri sublit. De Pythagora autem quid vere senserit Noster, serio in *Alex.* exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cujus aetate vixisse traditur. Vide *Jambl.* No. 11. Adolescebat enim Pythagoras cum &c. *Diog. Laërt.* p. 214. D. *M. du S.*

65. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ] Rever. *Jac. Elsn.* haec Luciani verba, ad illustranda Apostoli illa *ad Roman.* VII. 3. adferens vertit: *Aspasiam nupsisse tyranno*, atque idem significare putat, quod Apostolo ἐν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ. Sed minus profecto adcurate. Nam primo non videtur attendisse, quod Lucian. haud ita multo ante Aspasiam vocet meretricem, ut erat; neque esse confundendam cum Aspasia, quam Cyrus sibi junxit, de qua *Aelian.* XII. 1. quamque probe distinxit *Loydius* in Lex. Hist. Geogr. Deinde, aliam esse verborum Luciani structuram, qui vult, *tune Galle exstitisti Aspasia tyranno?* unde minime consequitur ver-

peres, divites; poſtremo nunc tecum vivo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum quae ipſis adſunt. Si enim ſcires curas illorum, quas habent, ipſum te rideres, qui prius putaveris ex omni parte beatum ſemper eſſe divitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo maxime nomine gaudes, ne confundam ſermonem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil quidem interfuerit, ſive Euphorbum, ſive Pythagoram, ſive Aſpaſiam vocaveris, ſive Cratetem: omnia enim ego haec ſum. Verum ſi, id quod nunc videor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumelioſus ſis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in ſe animas habeat.

λεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις, τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καλαγελῶν ὁσημέραι [e] σοῦ ποτιμωμένου καὶ οἰμώζοντος ὅτῳ δὴ τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς πλουσίους θαυμάζοντος, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γὰρ ἤδεις τὰς φροντίδας [f] αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ὅτι σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι εὐδαιμονεῖν ἀεὶ πλούσιον. MIK. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ [g] ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπιταράττωμαι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδέν, ἢν τε Εὔφορβον, ἢν τε Πυθαγόραν, ἢν τε Ἀσπασίαν καλῇς, ἢ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τό γε νῦν ὁρώμενον τοῦτο, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον. MIK.

e Σοῦ] Deeſt in *Fl.* f Αὐτῶν] Abeſt a *Fl.* g Ὅ, τι] Εἴ τι P. Ὅτι *Fl.*

79. Ποτιμωμένου] Ὀδυρομένου. *V.*

verbum γαμῶ τινι hic ſignificare, *nubere alicui*, etſi caſu accidat ut de conjunctione cum viro hic etiam ſermo ſit: nam ſi illud σε modo praepoſitum & omnino cum γαμεῖς cohaerens conſideraſſet, vidiſſet ſane, vulgarem τὸ γαμεῖς hic eſſe ſignificationem. Interim alia *Elſnerus* habet teſtimonia, unde nubendi ſenſus probatur. *J.F.R.*

69. Διοσκόρω] Ita Impr. In *Coll.* Διοσκούρω uti & Ἐτ. Δ. XIV. ſcribitur. *M.du S.*

Διοσκόρω] Infra *Dial. Mer.* XIV. f. iterum τὼ Διοσκόρω. At in *Merc. Cond.* c. I. vſ. 27. & alibi Διοσκούρους, & ſic fere perpetuo ſcribitur, vid. exempla compluria in praelonga illa, ſed pererudita nota *Hemſterhuſii*, ad *Deor. Dial.* XXVI. §. 1. vſ. 42. de ovo Caſtoris & Pollucis agente. *Steph.* fatetur etiam Διόσκορος ſcribi, licet nullum adferat exemplum. Sed Διόσκουροι tantum habent *Suid. Heſych. Poll.* *J.F.R.*

73. Μακρὸν] Mſ. Μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμεῖσθαι ἅπαντα. *J.G.G.*

75. Ἥδιον γὰρ τῷ βίῳ] Refert Gallus, ſe, cum primum fuiſſet Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigraſſe: hinc enim ſe fuiſſe Pythagoran, dein Aſpaſiam, Philoſophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique ſaepe Gallum: *nam*, inquit, *delectabar hac vita*, Galli nempe. Veram itaque hujus loci ſcripturam opinor eſſe, ἥδιον γὰρ τούτῳ τῷ βίῳ. Neque enim quamvis magnam ſaepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic ſic ſimpliciter ſufficere. *J.F.*

83. Αὐτῶν] Duce *Fl.* expunxerat *Solanus* hoc αὐτῶν, & fateor recte poſſe abeſſe. Interim quia non inſolitum ſimili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab ſcribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ab lectione ceterarum Editt. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex *Diod. Sic.* dedit Cl. *Weſſeling.* in nott. ad Lib. I. c. 97. ubi miſerabilis pleonaſmus in verbis: πῶμα εἶναι τετρημένον, εἰς ὃν — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτόν, prae quo haec Luciani vel elegantia ſunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita retento illo, ἃς ἔχουσιν abundare aliis videbitur; ſed hoc firmatum ex *Daviſio* vid. ad *Jov. Trag.* c. 2. No. 30. cujus verba cum ibi non addiderim, pauca hic ſubjiciam. Ex *Soph* Aj. Flag. 18. adfert: Ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν Θεῶν ἰσχὺν, ὅση; Electr. vſ. 954. Παρουσίαν μὲν οἶδα σὴν σὺ πῶς φίλων, Ὡς ἥκεις ἡμῖν ἔρις. &c. *Polyaen. Strat.* VIII. c. 8. Τὸν βασιλέα τὴν Περσίαν οὐκ εἰδὼς ὅστις ἦν. Lucian. *Jov. Trag.* l. c. τὴν αἰτίαν τῆς λύπης ἥτις ἐστί σοι &c. quae apud *Daviſ.* ad Cic. Nat. D. I. c. 26. videre licet. Abundat & alio modo pronomen ap. Noſtrum de *Merc. Cond.* c. 19. pr. τοῦτο μὲν ἥδιστον ἐκεῖνο δῆτα. Alii pleonaſmi notabuntur infra *Icar.* c. 1. ubi διοπτεύω ἐξ ὑμενοῦ. Sed vid. de hoc pleonaſmo notas ad *Dial. Mar.* III. T. I. p. 296.—7. *F.F.R.*

91. Τὸ νῦν] Conf. ſupra hujus *Dial.* c. 6. m. *J.F.R.*

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυών, ἐπειδὴ ἁπάντων σχεδὸν ἤδη τὸν βίον ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγεις δὲ ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲ τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιῶσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ τῶν πενήτων, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῂς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων. ΑΛΕΚ. Ἰδοὺ δὴ ὅτως ὀπίσκεψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν ὅτε πολέμιοι πολὺς λόγος, ἢν λέγῃ ὡς οἱ πολέμιοι [a] ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ [b] τὸν ἀγρὸν τέμνουσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸν κῆπόν σου ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους ὀρύξωσιν, ἀλλὰ τὴν σάλπιγγα μόνον, εἴ πῃ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατ' σεαυτὸν, οἵ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον ἀφυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὲ καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἢν τε εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι καλοῦνται· ἢν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· [c] σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς

21. MIC. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera expertus sis, & omnia noveris, dic mihi jam diserte & seperatim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pauperum; uti cognoscam, vere ne dicas ista, cum beatiorem me divitibus pronuncias. GALL. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: neque sollicitus es, ne irruptione facta agrum populentur, aut hortos conculcent, aut exscindant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis caussa convertas, & periculum effugias: at illi & sibi timent, & anguntur cum vident de moenibus, agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tributum pendendum sit, vocantur soli; & si erumpendum, primi subeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula. Tu vero scutum habens vimineum, expeditus ac levis ad evadendum,

a Ἐπελαύνουσιν] Προσελαύνουσιν marg. *A1*. b Τὸν] Τὸ male *J*. c Σὺ δὲ] Οὐδὲ male *Fl*.

16. * Σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων] † Τὴν ἀπὸ τῆς οἰσύης. αἰσύη δέ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰς χωνίας *V*. In altero vero Vossiano in Folio sic legitur: Οἰσυΐνην] Οἰσυΐνη ἡ ὑπὸ λύγων ἀρχαιοτρόπως πεπλεγμένη. ἐποῦσα ἐστὶ, ὅτε ἐξ Αἰγύπτου καμήλους] κωπίδα τινὰ τοιαύτης ἐργασίας. ‡ ἄλλην τὴν ἀρίστην λέγει τῶν οἰσύης. αἰσύη δέ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰς χωνίας.

* Σὺ δὲ] Rectius Codices, σὺ δὲ. Edita ex *V*. idd. *M. du S.*
† Τὴν] Τοῦ Edita. Correxit *M. du S.*
‡ Ἄλλην τὴν &c.] Confusa haec & perturbata sunt; minus tamen quam in priore editione, in qua nota erat novi Scholii ad vocem [ἄλλην.] *M. du S.*

5. Τὸν ἀγρὸν τέμνουσιν] Respicitur ad arbores ac segetes, quas hostis succidit. *J. F. R.*

6. Ἐμβαλόντες] Intellecto ἑαυτούς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro *invadere*, s. injicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. *Thucyd.* 2. c. 84. pr. δόκησιν παρίχοντες ἐμβαλεῖν. *opinionem praebentes invadendi*, quod *Schol.* ibi recte exponit, προσπεσεῖν. Idem VI. 70. Καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὁπλίτας. Et saepissime alibi. *Arr.* I. c. 2. m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλότας — προσέταξεν ἐμβαλεῖν. ibid. ὡς δὲ ἡ τε φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτούς. *Idem* V. 16. f. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν σπουδὴν ποιούμενον. Et sic alternis fere paginis. *Herodian.* VI. 5. 11. τὸ στρατιωτικὸν — ἐμβαλὸν εἰς τὴν Μήδων χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV. 16. ἐπάγειν, & similia passim obvia. *Thucyd.* I. 49. pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις, *in se mutuo irruere*, praelium committere. Adde Nostr. *de Salt.* c. 76. προσβαλεῖν τείχεσι. *Liban.* Ep. 12. p. 3. f. προσβάλλουσα νοσήματα. *morbi quibus infestor.* Sed desino congerere quae inveniuntur ὅσα κόπις. *J. F. R.*

13. Εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple χρήματα εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν οἰσιῶν τοῖς πολίταις, ut *Plutarchus* in casu non absimili. Non insuetum tamen est pro *tributum solvere*, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adjectione. Atque hinc est quod εἰσφορὰ sit idem ac τέλεσμα, *tributum*. *E. L.*

16. Οἰσυΐνην] Vide *Thucyd.* IV. 8. & *Virgil.* VII. 632.

— *flectuntque salignas Umbonum crates.*

Has deinde corio vesticbant. Vid. N. A. XIV. Apud *Tacitum* etiam Ann. II. 17. scuta Germanorum dicun-

dum, paratus ad obeundas epulas, cum poſt victoriam triumphale imperator ſacrificium celebrat.

22. In pace rurſus tu quidem, de plebe unus in concionem eſcendens tyrannidem exerces in divites: at illi horrent, & metuunt, & placant te diviſionibus. Balnea enim ut habeas, & certamina, & ſpectacula, & reliqua quantum ſatis eſt, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque cenſor acerbus, tamquam dominus, ne ſermonem quidem interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero calumniatorem ipſe metuis, neque latronem, ne aurum tibi vel lorica domus ſuperata, vel pariete perfoſſo, ſurripiat: neque moleſtias habes putandi *rationes*, aut *debita* repetendi, aut cum ſceleſtis diſpenſatoribus conflictandi, nec inter tot curas diſtraheris: ſed perfecta crepida, ſeptem obolorum mercedem habens, circa ſeram veſperam ſurgens, & lotus, ſi videtur, ſa-

Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ ᾧ τῶ δήμω ὢν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τ' πλουσίων, οἱ δὲ φρίττουσι, καὶ ὑποπτήσσουσι, καὶ διαρομαῖς ἱλάσκονταί σε. λυτρὰ γὰρ [c] ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τἄλλα διαρκῆ ἅπαντα ἐκεῖνοι ποιοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς ἐνίοτε, κἂν σοι δοκῇ, [f] καλεχαλάζησας αὐτοῖς ἀφθόνους τοὺς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας· [g] ἢτε συκοφάντου δέδιας αὐτὸς, ἢτε λῃστὴν, μὴ ὑφέλῃ τὸ χρυσίον, ἢ διορύξας [h] τοῖχον, ἢτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καλαράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς [i] τοσαύτας φροντίδας [k] μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπῖδα συνελέσας, ἑπτὰ ὀβολοὺς τ' μισθὸν ἔχων, ἑπαναστὰς περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμενος, ἢν δοκῇ, σα-

d Τὰ] Abeſt a *Fl.* *e* Ὡς ἔχοις] Neque hoc habet *Fl.* *f* Καταχαλάζησας] Καταχαλάζωσας male *Fl.* *g* Οὔτε δὲ συκοφάντου]] Οὐδὲ συκ. *Fl.* *h* Διορύξας] Sic *P.* Ὀρύξας cett. *i* Τοσαύτας] Sic *P.* cum P. & L. Τὰς Edd. cett. & G. *k* Μεριζόμενος] Λογιζόμενος Edd. Reſtituta lectio eſt in G. L. P. & marg. *AiW.*

25. Πατεῖσι] Καλαστελάζουσι. *V.*
28. Κατιχαλάζωσας] Κατίχωσας. *V.*
34. Δεσπυκτιῶν] Ἀντὶ τῦ λῃστικοῦ Ϛ ἱκανῶν. ἰστὶ Ϛ οἱ πάντα περὶ παλλοῦ ποιοῦνται τὸν εἰς τ' ἀντωνυμίαν βαλὼν κατακαίριον ποιῶσαι, ἀλλὰ μὴ μάτην μοὶ Ϛ εἰς ἄφα δῆτα τὸν συγγενῆ πέμψαντα. *V.*

Ϛ Εἰς ἄφα] Πρὸς ἄφα C. Huic Scholio ibidem praemittitur ἀντωνυμίαν Δ. *M. du S.*

cuntur fuiſſe *viminum textus*. *M. du S.*

27. Οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς] Ad oſtraciſmum, puto, & tacita illa teſtarum, ut Romae tabellarum, ſuffragia reſpicit. *Vindicem tacitae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. *J.M.G.*

32. Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος] Vertunt: *neque ſupputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum ſceleratis diſpenſatoribus conflictaris, neque curis diſtraheris.* Sed cui perſuadebit πρὸς φροντίδας λογίζεσθαι eſſe *curis diſtrahi?* ne dicam τὸ λογιζόμενος eſſe in eadem ἔκθεσιν repetitum inſcite, & in ultimis verbis eſſe ἀκριβολόγους. Optime Mſ. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος. *& talibus curis diſtractus, talibus curis preſſus* μερίζεσθαι πρός τι eſt *alicujus rei participem fieri.* Obvia ſunt exempla. *J.G.G.*

34. Τοσαύτας φροντίδας μεριζ.] P. L. & P. Ed. τοσαύτας P. & L. μερ—. In impreſſis reliquis τὰς φ. λογιζ— conf. Διπ. c. 2. πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος. *M. du S.*

36. Ἑσπερὰς περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμενος ἢν δοκῇ] Vertunt: *Sero ſurgis crepuſculo, &, ſi libueris, lavaris.* Praeſtat *ſera veſpera.* Duplex enim erat veſpera, prior, & ſerior, Veſpera prior ſtatim erat a prandio, poſterior cum ſol occideret, Atticis, δείλη, πρωΐα, καὶ ὀψία. Suidas: Δείλη ὀψία ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. δείλη πρωΐα, ἡ περὶ ἀρίστου ὥραν, ἡ μὴ τὸ ὅμοιον. *Sera veſpera circa ſolis occaſum: Veſpera prior, quae eſt a prandio.* Nam verba ἡ περὶ ἀρίστου ὥρα, ſunt tanquam inſulſa delenda. Heſych. δείλη πρωΐα, ἡ μετ' ἄριστον ὥρα. δείλη ὀψία, ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. *Veſpera prior eſt tempus a prandio, Veſpera ſerior, quod eſt circa ſolis occaſum.* Hinc & *ſerus veſper* Latinis. Varro: *Neſcis quid ſerus veſper vehat.* *J.G.G.*

38. Σα-

σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ [a] χρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας τριάμενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ ὀcanens saepe & cum optima illa paupertate φενίᾳ προσφιλοσοφῶν.

perda aliqua emta, aut maenis *aliquot*, aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, philosophatus.

Ὥστε διὰ ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ ψυχρόν. οἱ πόνοι γάρ σε [b] παιδηγοῦσι οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἐπιφαίνε-σι πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ὥστε [c] οὐδέν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἢν πού τις κῶφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθὺς, ἐπεισάμενος τῇ [d] ἀσιτίᾳ, ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθείς σε· ψυχρῷ τε ὁρῶν ἐμφορούμενον, καὶ [e] μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς πειόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ πειπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἔκγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος ἐπι-

23. Itaque his de cauſſis bene vales, & robuſto es corpore, & frigoris patiens. Labores enim acuunt te, & adverſarium non contemnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus iſtis morbis inſidiatur. Sed ſi quando levis te febricula invadat, pauxillo interjecto tempore, tuo ſolius miniſterio uſus, ſtatim iterum depulſo per inediam morbo exſilis. Nempe e veſtigio ille fugit, te metuens, cum videt te frigidam ad ſatietatem bibere, & plorare jubere medicos illos circuitus. Verum iſti per intemperantiam ſuam miſeri quid malorum non habent, podagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes? haec enim ſumtuoſarum illarum coenarum ſuboles. Itaque alii illorum Icari inſtar cum multum

ſe

a Κρομμύων] Κρομύων *Fl.* b Παιδηγοῦσι] Καταδηγοῦσι *Fl.* & marg. *A*1. c Οὐδὲν] Ἀμέλει P. & marg. *A*1*W*. quae ἀμέλει in locum ὥστε collocat. d Ἀσιτίᾳ] Τὴν ἄσιτον male P. e Μακρὰ] Sic P. Μακρὸν editi.

38. Σαπέρδην] Εὐτελὴς βρῶμα ἀπὸ ἰχθύων μικρῶν τεταριχευμένων, οἷα νῦν τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἤτοι ἐγγραύλεων ἢ τῶν σαύρων διειρμένα καλάμοις πτύχια. ἔνιοι δὲ σαπέρδην εἰρήκασι τὸ ἐκ συὸς ταρίχιον, ὃ νῦν γόνδη Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται. μαινὶς δὲ ἐστὶ καὶ αὐτὸ εἶδός τι * τῶν καλλιμέτρων μαινομένης. *V.*

Σαπέρδην] Εἶδός τι ἁλιτοῦ. οἱ δὲ τὸν Πόντον οἰκοῦντες τὸ καρκῖνον ἰχθύν. ἄλλως. &c. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπέρδη φασὶ τὶ μάχον τεταριχευμένον ἰχθύδιον. τὸ γὰρ καρκῖνον ἰχθὺν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. *G.* (Vid. *Athen.* 308. Et Caſaub. qui apud Heſych. κορακῖνον legere jubet, uti recte in poſteriori parte Scholii legitur. Perſius, *Superdam advehe Ponto. M. du S.*) Κορακῖνον igitur & illic ſcripſiſſem, non κοράκινον. *J.F.R.*

* Τῶν καλλιμέτρων] Τὴν καλλιμέτρην. *V.*

38. Σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας] Quum ſic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui ſunt interpretes, qui eum non ſequuntur, ut facit ſane & Eraſmus vertens *& manide piſciculo*, & Benedictus *vel manide*, quum Lucianus clare iſta numeri varietate ſubindicet unam mænida ad cœnam ſatis non eſſe, ſed ſaperdæ non niſi mænidas pares eſſe. Unde & brevem mænam dixit Martialis. *J.G.*

49. Ἐπιλάβηται] Sic ſupra T. I. *Nigr.* §. 29. f. ἡ ἱπτομανία — ἐπιλήπτεται. Ubi *Solanus* hujus verbi poteſtatem quae hic & illic eſt: *corripi morbo*, recte contra *Gronov.* adſerit. Vid. *Foëſ.* Oecon. Hipp. ex quo vel ſolo hic ſignificatus ſatis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem *Bergler.* ad *Alciphr.* I. p. 9. activa & med. forma; nam *Alciphr.* οἱ χειμῶνα ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. „ *Thucyd.* vero active „ καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χειμὼν ἐπέλαβε. *oppreſſit. Herodn.* „ VIII. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὴν στρατιὴν — ἔφθει „ με. *Dio Chryſ.* de Regno II. ἀφ' ἧς τὴν ἐπιλαβοῦσαν „ νόσον." Adderem *Herodian.* 2. ἡμέρας ἐπιλαβούσης. *Die ingruente*, item *Diod. Sic.* aliosque, ſi quid opus crederem. *J.F.R.*

53. Μακρὰ οἰμώζειν] Μακρὰν vulgo legebatur, quod praeeunte Cod. mutare non dubitavi, quia uſus ſic poſtulat. Vid. ſupra *Jov. Conf.* c. 32. Et hoc *Dial.* c. 2. ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακρὰν. *J.F.R.*

Ibid. Ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις] Conf. ſupra T. I. *Nigr.* §. 22. f. ἰατροῖς περίεχεσιν ἀφορμὰς περιόδων, ibique notam *Bourdelotii*. *J.F.R.*

58. Ὁ Ἴκαρος] Conf. *Imag.* c. 21. *M. du S.*

63. Τὸν

se sustulere, & appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi compactum esse illud alarum remigium, magnum non nunquam strepitum, praecipites in mare delapsi excitant. Qui vero Daedali instar non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae, ut marina adspergatur nonnunquam cera, illi fere secure transvolant. MIC. Aequos nempe & prudentes viros dicis. GALL. Verum caeterorum naufragia turpia sane videas, cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in rogum adscensu; aut exstincta tyrannide Dionysius Corinthi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas colligere cogat pueros.

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, nam regnasse etiam te dicis, qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fuisti, cum caput quod

πολὺ ἄραντες αὐτὺς, ϗ πλησιάσαντες τῷ ὁμήλικι, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἥρμοστο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸ πάταγον ἐποίησαν, ὅτι κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζοις ἐνίοτε τῇ ἁλμῇ τὸ κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ ἔτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν. MIK. Ἐπιεικεῖς τινας ϗ συνετὺς λέγεις. ΑΛΕΚ. Τῶν μὲντοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, [f] τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς οἴσεις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος [g] περιτιλμὸς τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ὅτι τὴν πυρὰν, ἢ Διονύσιος [h] καταλυθεὶς τὴν τυραννίδα, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μὴ τηλικαύτην ἔχειν παιδία συλλαβίζειν [i] ἀναγκάζων.

MIK. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυὼν, σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα (φὴς γὰρ ϗ βασιλεῦσαι) ποίᾳ [k] τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῃ τῇ βίᾳ, ἧπερ πανευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρ

[f] Τὰς ναυαγίας] Τὰ ναυάγια marg. *A1*. [g] Περιτιτιλμὸς] Παρατιτιλμὸς *Fl*. Vulgato favet *Th. Mag.* [h] Καταλυθεὶς] Καταδὺς P. Καταδύσης τὴν τυραν. ἐν Κορ. γραμματικὴν διδάσκει G. καταδύσης tantum marg. *A1*. Γραμματικὴν βλέπηται διδάσκων P. in prioribus cum vulgata faciens. [i] Ἀναγκάζων] Διδάσκων G. & marg. *A1*. [k] Τινὸς] Πότῃ P.

67. Ἐπιεικεῖς] Τὸ ἐπιεικὲς τρία δηλοῖ, * τὸ † πρέπον ἀγαθὸν, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπιεικὴς ἄνθρωπος, ϗ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπιεικῶς ὁδὸν ζῇ, ἀντὶ τοῦ συμμέτρως. ϗ † τὸ πᾶν, ὡς ὁ τοῖς Ὀλυνθιακοῖς ὁ Δημοσθένης, ὃ μὴν ἀλλ' ἐπιεικῶς ‡ τοῦθ' ὁ δυσμαχώτατόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ πάνυ δυσμαχώτατόν ἐστι. *V.*

† Τὸ τὸν τρ.] Τὸ in editis non comparens addidit *M. du S.*
‡ Τὸ πᾶν] Ex sequentibus patet legendum esse πάνυ. *M. du S.*

70. Περιτιτιλμώσης τὰ πτερὰ] Ἀντὶ τοῦ καταλυθεὶς λύσῃ τὴν βασιλείας. νικήσας § ᾧ αὐτὸν ὁ Κῦρος ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι, ϗ μὴ ταῦτα εἰπήσας ἔσωσεν. *V.*

§ Τοῦθ' ὃ] Forlan τοῦτο. *M. du S.* Non. Nam τοῦθ' ὅπερ *Demosth.* a Schol. citatus, Ol. I. pr. *J.F.R.*
¶ Τάρ] Ita mutavit Idem; nam vulgo ἢ legebatur.

63. Τὸν Δαίδαλον] Supra *Imag.* c. 21. p. med. *M. du S.*

70. Ὅταν ὁ Κροῖσος περιτιτιλμώσῃ] Adfert eodem modo *Th. Mag.* v. τίλλω. *M. du S.*

72. Ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τὴν τυραννίδα, τὰ Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει] Salmurienſis: *Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi litteras docet.* Latinis *abdicare magistratum* dicitur is, qui sponte illum deponit, & exuit se ipse dignitate: *Abrogatur* vero magistratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallem igitur: *abrogata tyrannide*, aut *exutus tyrannide*. Sed Mi. non inscite. ἢ Διονύσιος καταδύσης τὴν τυραννίδα ἐν Κορίνθῳ γραμματικὴν διδάσκει, μὴ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *Aut Dionysius, postquam exstincta est tyrannis, Corinthi Grammatistam docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens.* γραμματισταὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices, Grammatici vero, qui Poëtas & alios scriptores interpretabantur. pro ἀναγκάζων idem codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποίᾳ ποτὲ ἐπιφάνῃ ἐκείνῃ τῇ βίᾳ, quam in vulgatis ποίᾳ τινὸς ἐπιφάνῃ ἐκείνῃ τῇ βίᾳ, *quale illud vitae genus esse olim expertus es.* Nam τινὸς ἐκείνῃ non bene junguntur. *J.G.G.*

πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων, ἔχων. ΑΛΕΚ. [a] Μὴ δέ ἀναμίμνησκε με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω τρισάθλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅσοι ἔρημα, πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαις ἀνίαις συνών. ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; ὡς ἀδόξα γε, καὶ σχεδὸν [b] πάνυ ἄπιστα φής. ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, περιφόρου τινός, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, πολλοῖς τε ναυσιπόροις καταρρεομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιὰ ἦν πολλὴ, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη· ὥστε, ὁπότε προοίοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεόν τινα ὁρᾶν ᾤοντο, καὶ ἄλλοι

est bonorum omnium, haberes? GALL. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas, beatus undique viderer, innumerabilibus intus conflictarer miseriis. MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia. GALL. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle, fertilissimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pulchritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoso uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatissimus, satellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii choragium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum se quendam videre arbitrari, & alii super alios

a Μὴ δὲ] Μηδὲ P. b Πάνυ] Πάντῃ P. & marg. *Alii*.

95. Τραγῳδία πᾶσα] Ἐπειδὴ τὰ ὸ τῇ τραγῳδίᾳ κομπά ἐστιν, εἰκότως τραγῳδίαν τὴν ἑαυτοῦ κόμπον ἐκάλεσεν. *V.*

89. Ἐν ταῖς μάλιστα] Conf. infra Ἀποφρ. c. 14. f. *M. du S.*

Ἐν ταῖς μάλιστα] Immo vide notam Cl. *Hemsterh.* ad T. I. *Somn.* §. 2. *J. F. R.*

95. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς] Cum recensuisset regiarum divitiarum affluentiam, subjicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη, Vertunt: *reliquaque omnis tragoedia principatus, supra quam credi queat, ingens.* Quid sit *tragoedia principatus ingens*, quaerant, quibus libet ληρεῖν, & tempus perdere. Vertendum *reliquusque regius omnis apparatus, supra modum ingens: τραγῳδία ἀρχῆς* est *regii fastus choragium*, omnia, quibus reges superbiunt, & suam ostentant potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus ut superius notavimus. *J. G. G.*

1. Τὰ τέγη] De tectis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide si lubet, *Casaub.* ad Athen. IV. 12. indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, discres. *M. du S.*

3. Τοὺς προπέμποντας] Alios conscensis tectis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπομένους, *anteambulones*, & *a tergo sequentes*. Optime Mss. τοὺς προπομπεύοντας qui ante me ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, est *praemittentes*. *J. G. G.*

10. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.] Senarii duo sic legendi:

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἡ Ζεὺς ἐστι πάγκαλον
Χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξειργασμένον.

F. G.

Ibid. Ἡ Ζεύς ἐστι] Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἡ Ζεύς ἐστι πάγκαλον χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξωστεργασμένον, *Aut Jupiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus.* Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Mss. ὃν χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. quis dubitet sic scribendum? *J. G. G.*

11. Χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξωστεργασμένον] MS. *Graevii* pag. 879. edit. Amst. ὃν χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἐλεφαντίνης, id liber MS. plene exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ὑπὸ vel ἐκτός. Sic supra in *Pro Imaginib.* c. 23. dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένα. Infra in *Philopseude* c. 17. σιδήρου πεποιημένον. & saepius alibi. *Aelianus* IX. Ποικιλ. 14. Μολίβδου πεποιημένα. Integra locutio exstat in Nostri *Hermotimo* c. 39. pr. ὁ δὲ φιάλλων, ὁ δὲ σίφωνα (ἔχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ὃν χρυσοῦ, pag. praecedenti simpliciter dixerat, Ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ· οἱ δὲ ἀργύρου· οἱ δὲ χρυσοῦ· οἱ δὲ λαμπτῆρα ὅλον αὐτὸ (τὸ ζητούμενον) φάσκουσι. in *Dial. Mortuor.* XI. c. 3. Εἶχον δὲ πάνυ λαμπτῆρα (βακτηρίαν) ὃν κεντίνου πεποιημένον. *Aeschylus* in Prometheo vs. 239.

Σιδηρόφρων τε καὶ πάντας ἀφυσματώδης.

Per

alios ad me videndum concurrere : alii etiam tectis conſcenſis, magnum putabant accurate vidiſſe bigas, togam, diadema, praecedentes, ſequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conſcius, illorum quidem ignoſcebam ignorantiae, me ipſum vero miſerabar, qui ſimilis eſſem magnis illis Coloſſis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum enim unusquisque extra aut Neptunus eſt, aut Jupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inſpicias, vectes quosdam videas & paxillos, & clavos per interiora adactos, & ſtipites quosdam & cuneos, & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut mu-

ἐπ' ἄλλους συνέθεον ὀφθῆναί με· οἱ δὲ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς [c] προπέμποντας, τοὺς [d] ἑπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὁπόσα με μηνία καὶ ἔστρεφεν, [e] ἐκείνοις μὲν τὴν ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, [f] οἷς ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκτὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ὅτι κάλλιστος, [g] χρυσοῦ [h] τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνὸν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἢν δὲ ὑποκύψας ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, ὄψει μοχλούς τινας καὶ γόμφους, καὶ ἥλους διαμπὰξ διπερονημένους, καὶ κορμοὺς καὶ σφῆνας, καὶ [i] πίτταν, [k] καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποκυρήσας· ἐγὼ λέγειν [l] μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν

[c] Προπέμποντας] Προπομπεύοντας G. [d] Ἑπομένους] Ἑπομένους *F.* male. [e] Ἐκείνοις μὲν τὴν] Ἐκείνοις μὲν τούτοις τὴν *P.* Sed τούτοις non habent cett. quare id ſuſtuli. [f] Οἷς ἢ] Οἷς ὁ *Fl.* Οἷς ἢ *F.* Vulgatum exhibent *P. H. B. S.* &c. [g] Χρυσοῦ] Ἐκ χρυσοῦ G. P. *P.* Cett. omittunt ἐκ. [h] Τε] Aberat in Edd. prioribus. [i] Πίτταν] Πῆτταν male P. [k] Καὶ πηλὸν] Καὶ πῆλον *P.* P. G. unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπόπηλον male. [l] Μυῶν] Μυῶν Edd. priores.

2. Τὴν ἐφεστρίδα] Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. *V.*

7. Ἢ Φειδίας] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. *V.*

Per ἀπὸ dixit Lucianus ſupra in *Aſino* c. 53. pr. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. *J. J.*

Χρυσοῦ &c.] Conf. ſupra *de Sacrif.* c. 11. & paſſim. *M. du S.*

Χρυσοῦ] Quamquam recte ἐκ poſſit addi, ut *Diod. Sic.* I. c. 64. m. ἐκ λίθου κολλασκευάζειν & ἐκπλωθῶν, tamen ſecutus ſum numerum Codd. & Edd. longe majorem, qui ἐκ omittunt; eſt enim genitivus materiae, quem uſitatiſſima ellipſi praepoſ. ἐκ & ἀπὸ ſolere efferri, notiſſimum. Vide I. *Ver. Hiſt.* c. 7. & L. 2. c. 33. ἡ δὲ καρέμβη πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter notata. Nam ſatis ſuperque eſt exemplorum in nota Cl. *Jenſii* & *L. Bos* de Ellipſ. p. 277. Et ex ſolo Luciano plus quinquaginta proferre poſſem. Miror itaque qui Cl. *Graev.* interroget, unde pendet χρυσοῦ; & neceſſario ἐκ addendum eſſe credat. *Solanus* vero, quum ad Dial. *de Sacrif.* remittit, id ideo non facit, ut ἐκ inſertum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ibi legas, quod nihil huc facit; ſed tantum, ut luxum hunc ſimili ratione ibi deſcriptum commonſtret. Nemo autem redarguet, ſpero, me verſum ex *Gujeto* non reſtituiſſe, quum nec ex praemiſſo verſu pateret Lucianum ſenarios proferre voluiſſe. Nam Ζεὺς ἰσ. ſpondaeum facit male. *J. F. R.*

14. Μοχλοὺς] Audi quid de Coloſſo omnium longe maximo *Plin.* XXXIV. 7. *Spectantur intus magnae molis ſaxa, quorum pondere illud ſtabiliverat conſtituens.* *M. du S.*

16. Καὶ πίτταν ὑπόπηλον] Sequitur pervenuſta comparatio tyrannorum cum Coloſſis & ſtatuis affabre factis a praeſtantiſſimis artificibus, ſed in quibus intus nihil videamus, niſi vectes, clavos, ſtipites, καὶ πίτταν ὑπόπηλον, hoc eſt, ſi fides interpretibus, *picemque ſublitam.* ſed Mſ. καὶ πίττας, καὶ πηλὸν, & *picem, & lutum.* ὑπόπηλος eſt vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuiſſet πήλινον. ſed quid moramur vera lectione inventa? Sic ſe ſcripſiſſe paulo poſt oſtendit quoque ubi Micyllus dicit, εἰδέτω ἴφηθα τὸ πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵτινες εἶεν τὸ ἀρχῆς. *Nondum oſtendiſti lutum, & clavos, & vectes regni.* *J. G. G.*

18. Μυῶν πλῆθος] Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγάλων, id eſt, *ſoricum & murium aranearum copia.* Nam ſorices & mures aranei melius conveniunt quam muſcae. *J. P. a G.*

Μυῶν] Vide ſupra ad Z. Tp. c. 8. Hirundines etiam

λῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι ἡ βασιλεία ἐστίν.

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφηθα τὸν μηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλὴν, ἥτις ἐστίν. ὡς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἄρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν [a] ὄντως [b] Κολοσσιαίῳ τῷ ἀνδριάντι. θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε. ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἴπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φόβους, καὶ τὰ [c] δίγμαλα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ πρὸς τοὺς συνόντων, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ἀφ' ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον κἀκεῖνον, καὶ ταραχῆς μετὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηρὰς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμοὺς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὑφ' ὧν οὐδὲ ὅναρ ἀπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἁπάντων μόνον ἀθρόσοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα.

stelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam constituere. Tale quid etiam regnum est.

25. MIC. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vectes, qui sint imperii, nec multam illam, quae sit, deformitatem. Nam illud invehi in publico, conspici, tot hominibus imperare, & numinis instar adorari sic satis simile est Colossaeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero jam interiora quoque hujus Colossi dicito. GALL. Quid primum tibi odicam, Micylle, metus, & morsus, & suspiciones, & odium a familiaribus, & insidias; ac propter ista somni parum, idque ipsum non profundum *& placidum*, & plena terroris insomnia; & spes semper malas: an occupationem nimiam, & agendi respondendique necessitatem, & judicia, & expeditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a quibus omnibus nec per quietem frui suavitate ulla contingit, sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumerabiles habere molestias.

Nec

a Οὔτως] Οὕτω marg. *A1*. b Κολοσσιαίῳ] Sic Edd. excepta *J*. & *V2*. quae Κολοσσαίῳ. c Δίγμαλα] Sic Edd. Excepta *J*. & *V2*. quae δίγματα. In Cod. P. δίμαλα. marg. *A1*. δίμαλα.

21. Καὶ τοὺς γόμφους] Τυτίσω, ὅπω ἐμῶ εἶπας τὸν ὕστερον ἔνδον τῆς ἀρχῆς συμφορᾶν. *V*.

infestasse statuas Deorum narrat *Clem. Alexandr.* p. 21. B. *M. du S.*

Μυῶν μηλῶν] Cur sic legam, vid. omnino supra *Jov. Trag.* c. 8. ubi καὶ μυῶν ἀγέλας similiter pro μυῶν dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt *mures*, quam *muscae*; immo quia mustelae adduntur, hoc loco, quae mures majores dicuntur, earum socii erunt *mures*, non *muscae*; etsi aliter visum Cl. *Wessel.* Obs. p. 51. qui haud aegre feret ab se discedi. De *muribus* in templis *Hom.* Batr. 174. *Plut.* Syll. p. 455. *J. F. R.*

24. Ἐξελαύνειν] Conf. supra notata ad c. 14. hujus *Dial.* *J. F. R.*

25. Καὶ προσκυνούμενον] Conf. supra hujus *Dial.* c. 9. m. ibique notata. Sed adde *Wolf.* ad *Liban.* Ep. 78. *J. F. R.*

26. Ἔοικεν ὄντως] Lege ὄντως. *F. G.*

Ibid. Κολοσσιαίῳ] Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra *Imag.* c. 17. atque alibi scribitur. *J. F. R.*

30. Δίγμαλα] P. δίμαλα. *Veneta* utraque δίγματα, unde conjicio scriptum fuisse δίμματα. *M. du S.*

Δίγματα] Quum in *J.* esset δίγματα, *Solanus* deleto γ. δίματα inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. *A1W.* sed & marg. *Hag.* ex quo *Solan.* id accipere potuit. quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed quum Cl. *Gesn.* vulgatam servans dederit *morsus*, quod quidem sensum satis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At si δίματα legamus, gradatio bipartita longe elegantiorem faciet sermonem; nam *pavor* plus est quam *metus*: adeoque metus ac pavores: suspiciones & odia, sese consequentur justo ordine. Et sic insidiae & somnus interruptus. *J. F. R.*

41. Οὐδὲ ὅναρ — Ἀγαμ.] Παμπόνων λαῶν aut quid simile hic deesse videtur. *F. G.*

Οὐδὲ ὅναρ Ἀτρ.] *Hom.* Il. K. 3. *M. du S.* Ubi quum ποιμένα λαῶν addatur, potest Luciano inferre quisquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis adroganter factum foret, nec sensus id requirit. *J. F. R.*

45. Λυδὸν] Croesum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VII. p. 108, 14. & *Herodotum*, & Nostrum Υ. αἰκ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸς κωφὸς ὤν] Dixi ad ὑπὲρ τοῦ υἱέως. sive ad

Apo-

Nec enim Agamemnona Atriden
Somnus habet dulcis, volventem pectore multa,
idque ſtertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit Lydum mutus filius; Perſam Clearchus in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion cum Syracuſanorum quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, & Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem adferunt, ſi amaſius coactus praebeat, & alio gaudeat pellex, & ſi defecturi dicantur quidam, & duo vel quatuor ſatellitum inter ſe ſuſurrent. Quod vero maximum, ſuſpectos habere oportet cariſſimos maxime, & ab illis ſemper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii ſui veneno mortuus eſt, hic & ipſe a ſuo amaſio; alterum vero ſimilis forte mors oppreſſit.

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, — Ὕπνος ἔχει γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα.
ἢ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν [d] ἁπάντων. λυπεῖ δὲ τὸ μὴ Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὤν· τὸ Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ Δίων, πρὸς οὓς τισι τῶν Συρακουσίων κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνών, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα, καὶ ἀποστήσεσθαί τινες [e] λεγόμενοι, καὶ δύ' ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους ψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα, καὶ ἐκείνων ἀεί τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. [f] ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ παιδὸς [g] ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ [h] ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

26. MIC. Apage, triſtia ſunt quae dicis, galle. Mihi ergo multo ſecurius eſt

ΜΙΚ. Ἄπαγε. δεινὰ ταῦτα φῂς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυ-

d Ἁπάντων] Πάντων Fl. e Λεγόμενοι] Διαλεγόμενοι marg. Ar. f Ὁ μὲν] Ἐγὼ Fl. g Ἀπέθανεν] Ἀπέθανε Fl. h Ἄλλον] Ἀλλ Fl. & L.

45. Τὸν Πέρσῃ δὲ] Ἀρταξέρξῃ * Περσῶν βασιλεύοντος, Κῦρος ὁ ἀδελφὸς τὴν βασιλείαν ἀποστᾶσαι βουλόμενος λαβὼν Κλέαρχον † πολὺ σωτῆρι στρατιῶτον. V.

46. Κύρῳ ξενολογῶν] Ἵνους στρατιώτας συνάγων, καὶ ἰδίᾳ ἀναπειούμενος. V.

48. Καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος] Τὸν Φίλιππον λέγει, τοῦτο γὰρ στρατηγὸς ὢν ὁ Παρμενίων, πάνυ μὲν δοκιμου. V. (Imo Alexandrum ipſum. M. du S.)

49. Περδίκκας, Πτολεμαῖος, Σέλευκος] Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας σωδιάκει Ἀριδαίῳ τῷ βασιλεύοντι μετ' Ἀλέξανδρον, ἀδελφῷ ὄντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἦρχεν Αἰγύπτου. καὶ Σέλευκος τῶν περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς ἱστορεῖ Διόδωρος. V.

* Περσῶν] Et hoc emendavit Idem, cum legeretur Πέρσαις.

† Πολὺ] Πολὺν legebatur in Edd. quod ego mutavi. J. F. R.

Apolog. *pro Imaginibus.* (c. 20.) *Th. M.*

46. Πέρσῃ] Xerxem. Vid. *Xenoph.* Ἀνάβ. *M. du S.*

47. Δίων] Dionyſium. *M. du S.*

48. Κοινολογούμενος] Conf. ſupra *Nigr.* c. 14. med. (jam eſt c. 24.) Et *Dear. Judic.* c. 2. *M. du S.*

Ibid. Παρμενίων] Alexandrum ipſum. Conſule *Curtium* VII. 2. & *Diodor. Sic.* XVII. *M. du S.*

50. Πτολεμαῖον] Non eundem Ptolemaeum, nam *Ptolemaeus Lagus* erat, qui Perdiccae moleſtiam creavit, cui autem Seleucus? *Ptolemaeus Ceraunius.* Vide *Juſtin.* XXVII. 2. *E. L.*

57. Ἐλπίζειν] Sic *Virgil.* Æn. I. 547. IV. 419. *Ariſtoteles* Rhet. 5. opponit θάρρος τῷ φόβῳ non ἐλπίδι. *E. L.*

Ἐλπίζειν] De mali exſpectatione ἐλπίδα vidimus ſupra. T. I. *Tyran.* c. 3. & alibi. ἐλπίζω vero *Long. Paſt.* I. p. 7. (al. 5. f.) de quavis exſpectatione: ὑδὼρ ἐλπίζει, οὐ πλήσειν, ἀλλὰ τὸν μὴ διδόντα πάνυ ἀνθρωπίνως τὸν θῆλυν εἰς ἄφθονον. *J. F. R.*

59. Ὑπὸ τῶν παιδὸς ἀπόλωνται] Sic fere *Imag.* c. 1. ὑπὸ τινος πάσχειν. *Diod. Sic.* p. 297. f. (Ed. *Baſ.*) θανάτῳ ἀφανίσειν ἂν, ὑπὸ τῶν πλήθους. *Elian.* XII. 55. Τοὺς ὑπὸ τῶν ἱλεφάντων — καταβαινόντας. At hoc poſſet intelligi quod ipſorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obſtat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ deſignari, quia caeſus ordinario ſuccumbit. Et ita Homerus millies ait *ſub* meis manibus domabitur, cadet. *J. F. R.*

σκυτοτομεῖν ἐπικινδυνότατα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης, κατείῳ καὶ ἀκονίτῳ συναναμεμιγμένην Φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μέν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, [a] καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τὸ ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τῆς δακτύλου ἐντεμόντα· οἱ δὲ, ὡς φῆς, δαιτὸς ἀνάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυρίοις κακοῖς συνόντες. εἶτ' ἐπειδὰν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἔστι, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἐχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαντόκαστα, καὶ ὀπίσθιον κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον. ἢν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, inclinato corpore ſcindere coria, quam aurea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amicitiae poculum. Periculum autem mihi quidem, ſi fallat ſcalprum, & a recta inciſione aberret, cruentare vulnuſculo parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulantur coenas, atque infinitis verſantur in malis. Deinde cum ceciderint, ſimillimi videntur tragicis actoribus, quorum multos videre eſt aliquamdiu quidem, Cecropes nempe cum ſunt, aut Siſyphi, aut Telephi, diademata habere & gladios eburneis capulis, & jubam fluctuantem, & chlamydem auro diſtinctam. Si vero, qualia multa accidunt, fallente inani

[a] Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τὸ ἐπ' εὐθύ] Nil mut. Edd. Αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ὀλ. τι. G.

63. Πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης] *Nunquam fictilibus aconita bibuntur. Illa tunc cum pocula ſumes.* (Juven. X. 25.) G.

65. Ὁ δὲ κίνδυνος]] Adſcripſerat *Solan.* conf. *Συγγρ.* p. 413. I. c. *Quom. Hiſt.* c. 45. Ibi autem ſimili ſtructura κίνδυνος μοίγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μοίγιστον. *J.F.R.*

66. Εἰ παρολισθοῖ] Εἰ παρολίσθοι forſan. *F.G.* Immo ſi neceſſario ab ὀλισθαίνω deducendum eſſet; ſed quum & ab ὀλισθάω poſſit, nihil in accentu muto. Vid. *Scoti* Grammat. p. 489. atque alibi. *J.F.R.*

67. Αἱμάξαι] In his quoque verbis maculae ſunt eluendae veteris codicis ope, quae ſic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲ εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τὲ τομῆς τὲ ἐπ' εὐθὺ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τῆ δακτύλω ἐντεμόντα. Latinus interpres: *Nam mihi hoc unum periculi eſt, ut ſi paullulum aberret ſmilion, deflectatque a recta inciſione, ſummum ſecantis digitum exiguo tingat ſanguine.* Αἱμάσσειν non conſtruitur cum ſecundo caſu. ſed legendum ex Mſ. αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι. & vertendus totus locus: *Mihi enim hoc unum periculum eſt, ſi ſcalpellum aberret, deflectatque ab inciſione recta, digitos leviter ſecando vulneret.* *J.G.G.*

Αἱμάξαι τῆ δακτύλω ἐντεμόντα] Adſentior quidem Clar. *Gravio* δακτύλους ſcribi poſſe, aeque ac ſupra *Tox.* c. 37. licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non ſequitur, ἁμάξαι hic eſſe conſtructum cum ſecundo caſu, qui potius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata, ἐμοὶ μὲ κίνδυν⊖, — ἐντεμόντα αἱμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit extenuare ſuum periculum, haud abſurda ſic eſt vulgata; quare nihil mutavi; eoque minus jam immuto, quod his ſcriptis video Cl. *Geſner.* etiam ſic vertiſſe. Neque quisquam ſpero ἐντεμόντι malit, propter μοὶ, qui meminerit ἐντεμόντα αἱμάξαι nihil aliud eſſe, quam ὡς vel ὅτι ἐντεμὼν αἱμάξει. uſitata accuſativi cum infinitivo ſtructura, cujus exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed placet ut hic, ſupra c. 4. f. ἀνεύξῃ σου ἀνάγκη — καὶ ἐστίασιν φαγόντα. quod fruſtra improbabat *Soulius* noſter. Et cur, quaeſo, hoc magis durum eſt, quam Latinorum, *non licet mihi otioſum eſſe*, pro, ut otioſus ſim. Eadem ratione ἔξεστι quod dativum poſtulat, habet accuſ. ſeq. infin. *Luc.* VI. 4. Vid. nos ad *de Sacrif.* c. ult. f. Addo *Aelian.* XIV. 18. ubi nominativo praecedente, accuſativus tamen cum infin. ſequitur; nam πολλῶ ait, ἢ ἔφιτο πικροτέρου, ὡς τὸ εἰκὸς, ὧπερ τιμωρίαν ἐκείν⊖, ὃν Ὀλυμπίᾳ θεώμε⊖ — ἑπτὰξ, ἢ ἀλλῶ μούλῃ παραδοθέντα. Noſter *Jov. Conf.* c. 7. f. ἢ ἐπιχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi & ἀθανάτους ἔναι fine τὸ dicere potuiſſet. Sed quo plura in re facili? Alia quae adnotavi, dabo, ubi tempus permittet, locusque poſtulabit. Alios interim accuſativos pro nominativis politos vide ap. *Kuſterum* ad *Ariſtoph.* Plut. vſ. 55. & 200. & 531. *J.F.R.*

74. Ξίφη ἐλεφαντόκαστα] *Heliod.* lib. 2. *J.B.*

Ξίφη ἐλεφαντόκαστα] Regi ſcenico tribuit Micyllus ξίφη ἐλεφαντόκαστα, καὶ ἐπίσειστον κόμην. *eburneis capulis gladios, & comam ventilantem*, ſic interpres. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπίσειστ⊖ eſt *coma promiſſa*, quae flagellat cervices, *Coma vaga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. *Pollux* IV, 19. ubi agit de perſonis Comicis: τῷ δὲ ἐπισείστῳ τραγικῷ ὄντι, καὶ ἁλαζόνι, καὶ τὴν χροιὰν μέλανι, καὶ τὴν κόμην, ἐπισείστῃ καὶ τρίχι. *Militi vero, qui a coma dicebatur ἐπίσειστος, & jactabundo, eſt color & coma niger, moventur* ſeu *vibrantur capilli.* Philoſtratus in imaginibus deſcribit Cyclopem χαίτην ἀνασείοντα ὑφὴν, καὶ ἀμφιλαφῆ πιτν⊖ δόλιον. *jactantem rectos crines & multos inſtar quer-*

ni veſtigio illorum aliquis in media ſcena concidat, riſum nempe praebet ſpectatoribus, fracta cum ipſo diademate perſona, & cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interiora veſtitus eſſe panniculos miſeros, & cothurnorum ſubligationem deformiſſimam, nec ad pedis rationem reſpondentem. Vides quomodo jam me quoque ſimilitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi viſa eſt. Quoties vero equus, aut canis, aut piſcis, aut rana fuiſti, illam quomodo tuliſti commorationem?

ται, ᵇ προσκρούσας τις αὐτῷ ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καλαπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ ᶜ παρέχῃ τοῖς θεαταῖς, τῷ προσωπείῳ μὲ συγκρουσθέντι αὐτῷ ἀμαθήμασι, ἠμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τῷ ὑποκριτῇ, καὶ τῶν σκελῶν ὑπολὺ γυμνουμένων, ὡς ᵈ τὸ τε ἐσθητικὸν τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια δύστηνα ὄντα, καὶ τὸν ᵉ ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ οὐχὶ τὸν λόγον τῆς ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν ᶠ ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲ τοιοῦτόν τι ὤρθη ἆσα, ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθὺς, ἢ βάτραχος ᵍ ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τὴν διατριβήν;

ΑΛΕΚ.

b Προσκρούσας] Κινηβατήσας G. & *Schol.* *c* Παρίχει] Sic Edd. Excepta *Fl.* quae παρεῖχε. Παρέχει G. *d* Ὡς Omiſit *Fl.* *e* Ἐμβάδων] Sic *Fl. J.* P. &c. Κοβόρνων P. *f* Ἐδίδαξας] Ἐδίδαξα marg. *A1.* *g* Ὁπότε] Ὅτε P.

77. Κινηβατήσας] Κινηβατεῖν εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχειρεῖν. *V.*

quercus. Talis ἐπίσιος κόμη mihi videtur conſpici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum *Jacobus Sponius* nuperius attulit in antiquitatibus Curioſis Gallice editis. *J.G.G.*

77. Προσκρούσας — παρεῖχε] De hiſtrionibus Regis perſonam gerentibus, ἢν δὲ εἶα πολλὰ γίνεται προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καλαπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρεῖχε τοῖς θεαταῖς. *Quod ſi quis, qualia plerumque accidunt, ipſorum aliquis impingens, media in ſcena cadat, riſum profecto movet ſpectatoribus.* ſic interpretantur. In Mſ. pro προσκρούσας habetur κινηβατήσας & pro παρεῖχε, παρέχει. Vocabulum rarum eſt κινηβατεῖν, *in locum vacuum venire*, ubi ſit cadendum, ut ſi quis putet ſe per ſcalas, illis ablatis, ex editiore loco deſcendere, neceſſe eſt ut cadat. *Plutarchus* in Flaminio, cum narraſſet Graecos in ludis Iſthmiis, praeconis vocem qua liberos illo eſſe juſſerat, tanto excepiſſe plauſu, ut corvi ſupervolantes in ſtadium deciderint, cauſſam hujus rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τῆς ἀέρος ῥῆξις. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ καὶ μεγάλη φέρηται, διαστέμβεται ὑπ' αὐτῆς τὸν ἀντιπίπτει τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλίσθημα ποιεῖ, καθάπερ κινηβατοῦσιν. *Cauſſa eſt diviſio aeris: cum enim multa & elata vox mittitur, diviſus ab ea non ſuſtinet volucres, ſed facit ut decidant, ut ſolet iis evenire qui in loca vacua veniunt*, ubi nullum eſt ſolum, cui inſiſtunt, ubi eſt hiatus, ſicut in foſſis, & puteis. Non vero in ſcena plana illos hiſtriones, de quibus loquitur, cadere, ſed de altiore loco in humiliorem & depreſſiorem, oſtendunt ſequentia, ubi totum corpus gravi illorum κινηβατούντων lapſu vulnerari, & violari ait. Hujus vocabuli vim cum non caperent ſcioli, ſubpoſuerunt notius & tritius προσκρούσῃς. Fuiſſe vero in theatris non unum locum, ubi hiſtriones poterant praecipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquorum locis, tum ex *Pollucis* lib. IV, c. 19. ubi agit de theatri partibus. *J.G.G.*

80. Αὐτῷ διαθήμασι] Τὸ σὺν ἐλλείπει. *F.G.*

Αὐτῷ διαθήμασι] Bene *Gujet*, ait σὺν per ellipſin intelligi. Et vidimus alibi, ut ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 33. Neque id hic rurſus monerem, adeo eſt obvium; niſi incideret, Cl. *Perizonium* ad *Aelian.* I. c. 3. fruſtra σὺν addere jubere, quum recte in *Aeliani* textu ſit καλαπιεῖν αὐτὸν αὐτῷ τῷ κελύμνῳ. Ellipſi prorſus eadem. Tria ſimilia dedit *Bergl.* ad *Alciphr.* p. 12. Addo igitur, (quia & Spanhemium in eo erraſſe obſervat ille.) ex Noſtro T. I. *Tim.* §. 22. vſ. 79. ἁρπασάμενός μι αὐτῇ δίκτυ. *Soph.* Aj. 56. Λύσας ἀκμὰς ἐκ καλινατηρυβόμας, αὐτοῖς πομπῶν ἐπισάτας. *Hom.* Il. Θ. 24. Αὐτῇ κεν γυίῳ ἰρύσαιμι — *Arrian.* II. c. 2. f. ὀκτὼ μὲ ναῦς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἴλαβε. Noſter denuo *Icar.* c. 27. πακτὸν αὐτῇ κλισμ. Et c. 33. ἐπιτρίψω) αὐτῇ διαλλαξῇ. Ne plura jam congeram. Nam vel centies in Luciano occurrit. *J.F.R.*

83. Ῥάκια δύσπνα] Tangit ſcenicas veſtes ſervorum. Duplex veſtis in ſcena, liberorum & ſervorum, ut patet apud I. *Polluc.* c. 13. l. 7. Eorum qui ſervos fingebant veſtes centuculi ex parvulis pannis. Sic pag. 1029. αἱ τραγικαὶ ἰσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ ἰστιλῶν συγκαμμένου. Hinc *centunculum mimi*, apud *Apul.* Apol. 1. Hinc Jocus ille Plautinus: *Conſutus tunicis huc advenio non dolis.* *J.B.*

84. Ἐμβάδων] Ex gloſſa natum κοβόρνων. Ἐμβάδων ſupra habuimus *Jov. Trag.* c. 41. m. atque alibi. Vid. Indicem. *J.F.R.*

93. Τὸ-

ΑΛΕΚ. Μακρὸν [a] τοῦτον ἀναχιγεῖς τ λόγον, ϗ ὲ τῦ παρόντ@ χαιρῦ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, ὐδεὶς ὅτις ὐκ ἀπραγμονέστερ@ τ βίων ἔδοξέ μοι τῦ ἀνθρωπείυ, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις ϗ χρείαις [b] ἐμμεμέτρημέν@· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντιν βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοιὸν, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, ϗ τἄλλα, ὅσα ὑμεῖς [c] ἐπιτηδεύετε, ὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ [d] ὅγε πέπονθα, ὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λέγειν. ὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τ ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλύσι@ γενέᾳ· ἀλλά [e] μοι ϗ τὸ ὑπνίον ἔτι πρὸ τ ὀφθαλμῦ ἕστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· ϗ μάλιστα ἐπὶ τῷ καλαράτῳ Σίμωνι ἀποπίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγώ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, ϗ ἐπεί@ ἔτι νύξ ἐστιν, ἐξαναμενοῦμεν, ἵνα ϗ τὸν ἥλιον ἀνίοντα ἴδῃς, ἐὰν ἄρα μὴ ἀποκναίσῃ σε ὁ λόγος.

27. GALL. Longum hunc sermonem moves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc caput est, nulla harum vitarum non magis, quam est hominum, tranquilla mihi visa est, quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus & necessitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophistam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis, in illis non videas.

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affectus sim, dicere apud te non erubesco. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi & insomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens, & maxime de exsecrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit. GALL. Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox

a Τοῦτον] Ita dedi ex L. P. Τουτῶν Edd. vulgo. b Ἐμμεμετρημέν@] Ἐυμμεμε— G. Μεμετρημέν@ Fl. c Ἐπιτηδεύετε] Ἐυτεῦτε marg. A1. d Ὅγε] Ὁ Fl. e Μοι] Μω Fl.

95. Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] Πάνυ καλλιλλήλως τοῖς φυσικοῖς τ ζώων ἤθεσι, τὰ τ ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα ἡρμοσε. τῷ εἰς τὰς θηλείας πλεονεκτικῷ τὸ ἵππυ, τὸ τὸ τελώνυ ἅπλητον. τῇ τ βατράχυ φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν. τῷ κατίλῳ τ κολοιῶν ϵ θορυβώδει τὸ σοφιστικόν. τῷ δηκτικῷ τ κωνώπων, ϗ πανταχ ὕτι@ ἂν προσαττιμ', τὸ μοιχευτικόν. τῷ πρὸς ὀχείαν ἑταίρᾳ τῦ ἀλεκτρυόν@ τὸ τ κιναιδίας ἀπόλαστον. V.

93. Τόγε κεφάλαιον] Supra T. I. *Nigr.* c. 1. p. 39. ὐ κεφαλαίῳ *summatim* est. Vid. ibi *Bourdel.* In *Quom. Hist.* c. 28. τ. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. *Ipsa capita & summaria.* Item *Char.* c. 2. τὰ κεφάλαια τ γιγνομένων. *Asin.* c. 29. pr. κεφάλαιον τ κακῶν *summa, cumulus malorum.* J.F.R.

96. Ἐμμεμετρημέν@] Dicit Alectryon: Nullam vitam humana tranquilliorem esse, si modo sit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις, ϗ χρείαις ἐμμεμετρημέν@, *naturalibus duntaxat cupiditatibus & usibus circumscripta.* Sed quis dixit ἐμμετρῶ, aut ubi legitur ἐμμεμετρημέν@? Nusquam quam in hoc loco, qui merito suspectus fuit viris doctis. Mss. noster scribit ἐυμμετρημέν@. Optime. *Thucydides* lib. 2. ἐν οἷς εὐδαιμονῆσαί τι ὁ βί@ ἁμοίως ϵ ἐτελεύτησαι ξυνεμετρήθη. *Quorum vita simul & mors felicitate circumscripta est,* hoc est qui vivi & morientes fuerunt felices. J.G.G.

Ἐμμεμετρημέν@] Simplex μεμετρημέν@ quod Fl. habet, non displicet; & sic supra de *Mere. Cond.* c. 30. pr. ϗ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Cl. *Hemsterh.* ad *Nigr.* c. 15. p. 54. Conf. & *pro Imag.* c. 21. f. J.F.R.

5. Ἐκ παίδων] Modo plurali numero efferri, etsi de uno tantum homine sermo est, modo singulari, vid. supra *Tox.* c. 27. Plural. tamen fere frequentior, *Diod. Sic.* L. 2. c. 55. pr. ὐκ παίδων ἦν ἐζηλωκώς. Iterum sic ibid. &c. vid. supra. At singularis praeter *Alciphr.* ibi adductum, etiam est apud Nostrum, *Tox.* c. 57. med. ἑταῖρος ὐκ παιδὸς ὤν. Ac rursus ap. *Diod. Sic.* III. c. 32. f. ὐκ ηπίῳ —— λαπτίμενται, pro ὐκ ηπίων. J.F.R.

10. Ἐγώ σε ἰάσομαι] In *Euang. Matth.* XIII. 15. ϗ ἰάσωμαι αὐτούς legimus, ubi Rever. J. *Elsner.* haec Luciani adferens monet, id in genere esse: *juvabo, malo liberabo* (Immo & errore liberabo) Lucianumque similiter locutum in *Fugit.* & *Catapl.* Vid. igitur *Fug.* c. 5. & *Cat.* c. 7. J.F.R.

16. Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν] Καὶ μὴν τοιχωρυχῶ. *Th. M.*

Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν μοι σωναναγκάσεις;] Laborare hunc locum vidit *Marcilius.* sed remedium praesentius nobis Mss. offert, in quo legitur, εἰ μὴ ϵ τοιχωρυχεῖν γε σύ μοι ἀναγκάσεις. *Num tu me compelles* pa-

nox est, surge, sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis sit illorum conditio. MIC. Quomodo hoc clausis januis? nisi forte parietes perfodere me cogas? GALL. Minime. Sed Mercurius, cujus sacer sum, eximium hoc mihi dedit, si quis longissimam in cauda pennam, quae propter mollitiem inflectitur. .. MIC. Duae sunt tales. GALL. Dextram igitur si cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire januam unamquamque potest, & videre, non visus ipse, omnia. MIC. Nesciebam, te quoque, galle, praestigiatorem esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus arrodet, dum producit, soleas. GALL. Nefas est

ναῖς ἔπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστί. ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; [f] εἰ μὴ τοιχωρυχεῖν με [g] συναναγκάσεις; ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὗπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἤν τις τὸ ὑραῖον πτερὸν τὸ μήκιστον, ὃ δὴ ἁπαλότητι ἐπικάμπές ἐστι. ΜΙΚ. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα. ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ [h] ἀποπάσας παρέχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βέλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, καὶ αὐτὸς ὁρώμενος. ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σὺ γόης ὤν. ἐμοὶ δ' εἴ ἦν τοῦτο ἅπαξ παρέχῃς, ὄψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὁ δὲ αὖθις παρατρώξεται [i] ἀποπίνων τὰ καττύματα. ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι

[f] Εἰ μὴ κ.] Restitut. ex L. P. Καὶ μὴν Edd. Deinde τοιχωρυχῶν γε σύ με Mss. Gr. Καὶ μῶν *Marc.* [g] Συναναγκάσεις] Ἀναγκάσεις P. *b* Ἀποπάσας] Ἀποπάσαι marg. *Al.* [i] Ἀποπίνων] Sic Edd. omnes. Ἀποπιεῖν *Graev.* Ὑποπίνων vel ὑπὸ πείνης *Pell.* Ὑποπίνων volebat *M. du S.*

parietes perfodere? Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; *quomodo hoc fieri poterit, clausis foribus?* *J.G.G.*

Εἰ μὴ κ. τοιχωρυχεῖν] Ita etiam P. & L. Caeterae a vulgatis non differunt, nisi quod in P. ἀναγκ— est, pro συναν— quae his mutatis satis jam commode habent; ideoque servavi. *M. du S.*

20. Ἐπικαμπές ἐστι] Post τὸ ἐστὶ reponendum videtur ἀποστάσαι vel ἀποτίλλει, quod excidit Librario. *F.G.*

Ἐπικαμπές ἐστι] Non credo excidisse, ἀποτίλλει. Sed medium Galli sermonem cupidus interrumpit Micyllus; continuatur autem orationis filum in seqq. ἀποστάσας &c. Exempla ejusmodi interruptionum apud Comicos sunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rursus Dial. seq. *Icarom.* c. XI. fin. *J.F.R.*

30. Ὁ δὲ αὖθις — τὰ καττύματα] Locus est qui me diu torsit, praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praesidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὁ δὴ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις παρατρώξεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt: *At ille rursum coria calceis assuendis abrodet, obibetque.* Serice aut Scythice, si interpres locutus esset, aeque intelligeretur ac nunc intelligitur. quid enim *ebibes?* quid bibere ad corii rosionem? Dein ubi in Graecis sunt coria *calceis assuenda?* καττύματα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων si legas, ut sine dubio legendum, ἀποπτυῶν, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem? πτύω est sordibus inquino, maculo, ἀποπτύω est sordibus purgo, emaculo, *Hesych.* ἀποπτυῶσται, ἀπορυπτῶσται. πῦος γὰρ ὁ ῥύπος. ἀποπτυῶσται est *sordibus purgatur. pūs enim est sordes.* Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim *Henricus Stephanus*, cum in editis libris legatur ἀπτυῶσται, & recte Stephanum legisse hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur, Graecorum Luciani verborum haec est: *At ille rursum soleas obrodens sordibus purget.* Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo ut magis niterent, emundasse videntur. *J.G.G.*

Ὁ δὲ αὖθις παρατρώξεται, ἀποπίνων τὰ καττύματα] Sermo est de homine, qui quum fuisset sutor, dives postea evaserat. Huic bona sua eripere vult Micyllus, atque adeo *ille iterum*, inquit, *circumrodet*, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haec si ad hunc locum cum Viro magno, *J. G. Graevio.* Quid enim est ἀποπίνειν τὰ καττύ-

ἆαι τοῦτο παρήγγειλε γάρ ὁ Ἑρμῆς, ἢν τοιοῦτόν τι ἐργάσηται ὁ ἔχων τὸ πτερὸν, ἀναδοῦναί μοι κἀμὲ φωράσαι αὐτόν. MIK. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτην τ' Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦτο τοιοῦτο. ἀπίωμεν δ' ἄμως· ἀφέξομαι γὰρ τοῦ χρυσίου, ἢν δύνωμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας; MIK. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ὦ ἀλεκτρυών, ᾗ σοὶ ἧττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις ἀφ' ἑτέρου δ' ὁδοῦ μέρους.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· [b] ἐπὶ Σίμωνα πρῶτον ἴωμεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων; MIK. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ [c] πρὸς Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. ᾗ δὴ φέρωμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερὸν ἐπὶ τὸ [d] κλεῖθρον.

hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agas, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam. MIC. Non est verosimile quod dicis. Furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus, abstinebo enim auro, si potero. GALL. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evelliſti ambas. MIC. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitum? MIC. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrisyllabus jam, dives factus, esse postulat. Et sane adsumus ad januam. Quid ergo post haec agam? GALL. Admove pennam ad seram. MIC. Ea

a Θάτερον τ' ἀρᾶς μέρους] Θατέρᾳ — μέρους *Fl.* b Ἐπὶ] Περὶ male *Fl.* Recte cett. c Παρὰ] Restit. ex *Fl.* & *V2.* Περὶ cett. Ἐπὶ *S.* d Κλεῖθρον] Sic esse in *J. V2. Fr. B2.* & *S.* notat *Solan.* Sed & est in *H. Fl.* &c. recte.

τόμαλα? At sagacitas ejusdem Viri Cl. sibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum hujus loci genuinum perveſtigavit, eruto ex *Hesychio* Ἀκτενίσσεται, ἀπορροῦται, *sordibus purgatur*, lectoque ἀκτενιοῦν pro ἀκτενίων. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀκτενιοῦν pro ἀκτενισῶν scriptum esse in Viri Cl. Animadverſionibus. Nam ἀκτενισῶν requiritur, *sordibus purgans*. Atque adeo nulla literarum mutatione, transpoſito modo & immutato accentu, locus hic praeclare reſtitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum viſa Viri Cl. animadverſione, cogitaveram ἀκτενίων esse legendum. Sed cedo lubens meliori, & haud dubie certiſſimo. *J. J.*

Ibid. Ἀκτενίων τὰ κατὰ πρωκτόμαλα] Lege ἀκτενίων. *F. G.*

Ἀκτενίων τὰ κατὰ πρωκτόμαλα] Purgare aut eluere ſoleas ore non ſolent, quod audierim viderimve ſutores, ſed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. *Martialis* de ſutore, quem Simonis hujus Lucianei archetypum dicas, adeo ſimilis est 9, 74. *Dentibus antiquas ſolitus* producere pelles, *Et* mordere *lato patre veruscque ſolum. Praeneſtina tenes* &c. Equidem non dubito, dediſſe Lucianum ἀκτενίων τὰ κατὰ πρωκτόμαλα, quod inter dictantem & ſcribentem, ſolaciſtae, ut ſunt Graeci a pluribus inde ſaeculis, facillime in ἀκτενίων mutari potuit. Certe ſic interpretatus ſum. *J. M. G.*

Ἀκτενίων] *Senſii* emendatio ἀκτενιῶν legentis commodiſſima est, quia mutatione leviſſima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀκτενίων quoque adprime adpoſitum est. *Graevii* ἀκτενιοῦν certe aut vitium est operarum, aut ipſe errorem hauſit ex Grammatica, quae vitioſus quotidie prodeunt. Voluti & in paradigmate verbi χρυσόω, in Grammatica *Verneſiana* χρυσοῦν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in fabula ab aliis adjecta, idque in Edd. duobus tribusve. *J. F. R.*

34. Καταφωράσωσι] *Th. Mag.* v. Φωρᾶν. — *M. du S.*

38. Ἀπότιλον] V. *Th. Mag.* v. πτίλον. *M. du S.*

46. Παρὰ τὸν Σίμωνα] Florent. περὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Cl. *Caſaubonus* ad *Athen.* l. 14. lib. 5. *Mercer.* ad *Ariſt.* pag. 241. *J. B.*

Παρὰ τὸν Σίμωνα] Ita *Fl.* Ed. & *V2. Bourd. duo.* Reliqui Impreſſi περὶ *M. du S.* Recte indicavit. Confuſe *Bourd.* *J. F. R.*

50. Κλεῖθρον] Cum nihil varient Edd. cur id adpoſuerit Noſter, quod filentio ſatis indicari poterit, non adſequor. Sed forſan ſuſpicatus est κλεῖθρα in quibusdam esse, ut ſupra *Tox.* c. 57. quod ibi recte in κλεῖθρα mutatum. *J. F. R.*

51. Ἀμαυρὸν γά] Sic Impreſſi plerique; recte. *Vat.* utraque τὸ. *M. du S.*

63. Τὸ δὲ ἐκκαίδεκα ἴδη Σίμωνος] Mſ. unam vocem, quam & exigit ſententia, interponit, quae recipienda est. τὸ δὲ ἐκκαίδεκα ἴδη, ὦ ἑταῖρε, Σίμωνος. *At ſedecim vidit, opinor, Soſias.* Nam ſe dubitare, non certo ſcire eum viderit, ex ſequentibus licet co-

gno-

En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi janua. GALL. Praecede porro, viden' illum vigilantem & subducentem rationes? MIC. Video, per Jovem, ad obscuriusculam quidem & sitientem lucernam. Est autem pallidus, nescio unde, galle: & totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus est. GALL. Audi, quae dicit. Scies enim, unde sic habeat. SIM. Ergo talenta quidem septuaginta illa, secure omnino sub lecto sunt defossa, & nemo omnino vidit. Sed sexdecim illa, vidit me, puto, Sosylus equiso occultare sub praesepio. Semper enim nunc circa stabulum versatur (*in stab. occupatus est*) qui alias omnino nec ejus curiosus, nec laboris est amans. Verisimile autem est, multo his plura esse direpta. Unde enim alias tantum sibi salsamentum obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam

Ἰδοὺ δή, ὦ Ἡράκλεις, [e] ἀνατεπέταται ὥσπερ κλειδὶ ἡ θύρα. ΛΑΕΚ. Ἴθι δὴ εἰς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙΚ. Ὁρῶ, νὴ Δία, πρὸς ἀμαυράν [f] γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἐστὶν ὅλος· οἶδ' ὁπόθεν, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτήκεται τοῦ φροντίδων δηλαδή, ἃ μὴ νοεῖν ἄλλως ἐλέγετο. ΛΑΕΚ. Ἄκουε [h] ἃ φησιν, εἴσῃ γὰρ ὅθεν ἔστιν ἔχει. ΣΙΜ. Οἰκεῖα τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κεκρύφθαι, καὶ οὐδεὶς [i] ὅλως οἶδε· τὰ δὲ ἐκκαίδεκα [k] εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱπποκόμος τοῦ τῆς Φάτνης κεκαπρύπτονταί μοι [l] ὅλως γοῦν περὶ τὸ [m] ἱππεῖόν ἐστι, καὶ πάνυ ἐπιμελὴς [n] ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν. εἰκὸς δὲ διηρπάσθαι πολλῷ πλείω τἄττα. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ ἔτω μέγεθος ἀφέ-

[e] Ἀνατεπέταται] Ἀνατέτραπται marg. *A1.* & *Fl.* male. [f] Γε] Sic *Fl. Fr. Ald. B1. H. P. S. T.* γ. cum *V2.* [g] Οὐδὲν] Οὐδὲν marg. *A1W.* [h] Ἄ] Ὃ *Fl.* [i] Ὅλως] Ἀλλὰ non male *Fl.* [k] Εἶδε, οἶμαι] Sic G. P. & marg. *A1.* Οἶμαι abest in Edd. [l] Ὅλως] Ὃς *Fl.* Vulgatum firmat P. [m] Ἱππεῖόν] Ἱππικὸν *Fl.* Et *i.* minusc. Cett. *I* uncial, ac si nomen Viri esset, & sine accentu in med. Ἱππεῖον L. [n] Ἄλλως τ'] Delevi cum *Solan.* illud τε, etsi erat in omnibus Edd.

69. Ὁ Τίβιος] Οἰκέτης ὄνομα. *V.*

gnoscere. Paullo inferius: σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καλαφορήσῃ παρόντας ἡμᾶς. Vertunt: *Tace Micylle, ne nos praesentes prodas in furto?* Quis furabatur? Atqui jam Gallus praedixerat furari non licere, nec quicquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est, *in furto?* Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intelligere. *J. G. G.*

65. Ὅλως γοῦν] Si quis *Cod.* ὅλως haberet, non spernerem, caussam vid. ex not. nostra seq. Satis tamen tolerabile est ὅλως. *J. F. R.*

66. Περὶ τὸ Ἱππεῖόν ἐστι καὶ πάνυ ἐπιμελὴς] Typographi vitium esse ducerem, nisi in omnibus editionibus inveniretur. Scribendum enim περὶ τὸ ἱππικὸν ἐστι καὶ πάνυ ἐπιμελής. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν] Delendum τ', & sic interpungendum, ut vides, ne in sensum delabaris absurdum, quem secutus prior interpres est. *M. du S.*

Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν] Quia nimis brevis est *Solani* nota, sed ad veritatem facem praeferens, nonnulla addam: Versio, quam ille absurdam vocat, haec fuit: *Itaque de curando stabulo non est admodum solicitus, quamquam nec alias admodum laboris appetens*; Graeca enim sic legebantur: ὅλως γοῦν περὶ τὸ Ἱππικὸν ἐστι καὶ πάνυ ἐπιμελὴς, ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὤν. Cl. *Gesn.* sic: *Etenim circa equile non valde jam diligens est, qui neque alias laboriosus sit.* Nec poterat aliter ex vulgata, quam, distinctione mutata, & τε ejecto, nunc in sensum plane contrarium converti; rem enim ipsam flagitare puto, ut servus alias negligens stabuli, nunc thesaurum in stabulo latentem sciens, plurimum in eo versetur, ut sub diligentiae praetextu occasionem captet subinde aliquid inde auferendi; nec enim simul & semel audebat aut poterat auferre. Hinc itaque nata Hero furti suspicio, & insolitae rei admiratio, quod equisonem olim parum curiosum sui stabuli, jam adeo frequentem atque in purgando eo sollicitum cerneret. Qui sensus ex versione jam satis patet, prae quo pristina lectio sponte jam corruet: nec quisquam, credo, argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti suspicione cohaeret, nisi dixeris: *quia ex furto jam dives factus est, negligit stabulum.* At ut hoc per se nihili est, ita magis friget, si nova negatio subsequitur, *neque alias solet esse diligens*; quid ergo sic praeter solitum facit? *J. F. R.*

69. Ὁ Τίβιος] Vid. supra T. I. *Tim.* c. 14. m. *M. du S.*

[a] ὠψώνηκεν ἐχθές; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν. ὅλως τἀμὰ ὅτοι σπαθῶσι τῶ κακοδαίμονος. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἔοικεν), τοσαῦτα ὄντα. δέδια γῦν μή τις ὑποορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοί φθονοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νὴ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια [b] ὑπὸ μάλης [c] ἄπειμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ. Ἄριστον γῦν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν· ἅπασαν [d] περίειμι σκαπτὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς ἔτος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ καλόν γε ὂν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με πρώην διέλαθεν. ἰδοὺ πάλιν ἐψόφησέ τις ἐπ' ἐμὲ, δηλαδὴ πολιορκοῦμαι, [e] καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἁπάντων. πῶς μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θάπτωμεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μοὶ σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ πρὸς ἄλλον τινὰ, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπόν.

70 inaurem emisse contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelices isti per luxum disperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposita: metuo igitur ne quis perfosso pariete, ea subducat. Multi invident mihi & insidiantur, & maxime Micyllus vicinus. MIC. Ita me Jupiter: tui nempe similis ego, & patellas sub ala habens abeo. GALL. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat. SIM. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam: omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te video perfossor parietum, per Jovem. . . Quandoquidem columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum aurum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, & clanculum oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rursus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis superest.

a Ὠψώνηκεν ἐχθ.] Ὠψωνήσαι χθὶς ἰλίγιλο marg. *A1.* b Ὑπὸ μάλης] Ὑπομάλης P. c Ἄπειμι ἔχων] Ἔχω *F. H. Fl. B.* &c. omisso ἄπειμι. Sed *P.* habet quod edidi. Item G. & P. d Περίειμι] Περιελεύσομαι marg. *A1.* e Καὶ ἐπιβουλεύομαι] Non legitur in *Fl.*

70. Τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον] Ἐνάντιον τὸ ἐν τῷ λοβῷ, ὅ ἐστι τῷ τῆς ὠτὸς ἄκρῳ, βαλλόμενον. *V.*

72. Οὗτοι σπαθῶσι] Μετὰ τροφῆς δαπανῶσι. *V.*

du S. I. c. hujus Edit. c. 22. ibique No. 80. Servi nomen. *F.F.R.*

72. Τἀμὰ — τῷ κακοδ.] *Sic nostros vidisti flentis ocellos.* *E.L.*

78. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ & τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω] Elegantius & ἀττικοτέρως Mſ. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paullo ante monui. *F.G.G.*

Ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης] Alludit ad furtum Simonis, de quo supra c. 14. ὃς τὸ τρύβλιον κεφαμοῦν ὑφιλόμενος ἔχειλο ὑπὸ μάλης ἔχων. *F.G.*

Τὰ τρύβλια] Mallem τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. supra ad c. 14. *F.F.R.*

79. Ἄπειμι ἔχων] P. etiam. Pro quibus in Impressis tantum, ἔχω. *M. du S.*

85. Ἀριθμήσω αὖθις] *Theophrastus* in Charact. π. ἀπιστίας, κατὰ στάδιον numerantem pecuniam suum facit p. 51. *M. du S.*

2. Γνίφωνα] Conf. supra T. I. *Tim.* c. ult. Λάχης, καὶ Γνίφων. *Alciphr.* III. Ep. 34. f. Φαίδων ὁ Γνίφωνος μικροπρεπέστερος, ut recte *Bergl.* legit, nostrumque etiam citat in *Vit. Auct.* c. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι ὁ τοκογλύφος. Et ubi jam mallem edidisse Γνίφωνα, ut pateret nomen viri esse. *F.F.R.*

5. Ὁρᾷς — τοὺς δακτύλους καθεσκληκότα] Ὁρᾷς ἐκαγρυπνοῦντα ὁ τοῦτον ἐπὶ φρενῖτιν, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καθεσκληκότα. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem.* Sed δακτύλους καθεσκληκώς, non est *contortis digitis*, sed *cujus digiti contabuerunt.* Sic paullo ante de Simonide: καὶ κατέσκληκεν ἤδη ἐκτετηκὼς ὑπὸ φρενῖτιν. *Et totus contabuit, & extenuatus*

98

est. MIC. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus esse contingat! Percussa ergo illius mala, volo discedere. SIM. Quis me percussit? a latronibus miser pereo! MIC. Plora & vigila, & similis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabescens. Nos vero, si videtur Gniphonem videamus daniatam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis janua.

πόν 'ὄντ. ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· κἀγὼ κόρρης γῆν πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βέλομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με, λῃστεύομαι ὁ δυστυχής. ΜΙΚ. Οἴμωζε, καὶ [f] ἀλαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προσείκασας αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα [g] δανειστὴν [h] ἴδωμεν, ὃς μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέῳκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31. GALL. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem usuras ad digitos, aridum tabe, quem paullo post oportebit relictis hisce omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam fieri? MIC. Video miserum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem, quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ [h] τοῦτον [i] ὑπὲρ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα, ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα [k] λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ [l] κωμυίαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὁρῶ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, ὃς δὲ νῦν πολὺ σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ· ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

32. GALL. Ad Eucraten, si videtur. Et ecce aperta & haec est janua. Ingrediamur ergo. MIC. Isthaec omnia paullo ante mea erant. GALL. Adhuc enim divi-

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν Εὐκράτιδα, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέῳκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσίωμεν. ΜΙΚ. Ἅπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ὀνει-

f Διαγρύπνει] Sic P. J. & marg. A1. Ἀγρύπνει Fl. Ald. H. B1. Fr. S. g Γνίφωνα δανειστὴν] Ἴωμεν P. h Τοῦτον] Αὐτὸν P. Nil mut. Fl. i Ἐπὶ] Et hoc esse in Edd. omn. notat Solan. k Λιπόντα] Sic Fl. &c. omnes. Καὶ λιπόντα J. sola. l Κωμυίαν] Sic P. & P. Μυῖαν cett. Edd.

9. Σίλφην] Σίλφη * ζωύφιον ἐοικὸς κανθάρῳ. λέγει δὲ καὶ σιλφὴν, ἐμπὶς δὲ ζωύφιον ἐοικὸς κώνωπι, γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν νυκτερίδα φασί. G.)

* Ζωύφιον] Ζώδιον editum ante; sed ζωύφιον est in C. & V. priore loco. Altero vero ζοίφιον in V.

est curis. Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usuras, & ejus digitos contabuisse* ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. posses etiam vertere *digitos ejus occalluisse, callo fuisse obductos*, sive *callo indurusse* assidua supputatione. & hoc malo. Mox nescio cur σίλφη Latine vertatur *silpha*, ut paullo ante σμίλιον, *smilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *scalpellum*. J.G.G.

6. Ἐπὶ φροντίδων] Sic omnes Libri nostri. Ego mallem ὑπό. M. du S.

Ἐπὶ φροντίδων] Et ego cum Solan. malim ὑπὲρ, ut supra c. 29. paullo ante med. J.F.R.

7. Καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα] Tolerabile forte diviti incommodum, si digiti soli occalleścant, tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, musca fit, & jam est, hic Gnipho, *totus contabuit*, ἐκτέτηκεν ὅλος, ut statim dicetur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent usurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, *ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους*. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mss. misceantur, notum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἓν ἀπὸ δυοῖν juncta *ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους ἓν τοὺς δακτύλους*. nam revera & *usuras* & *digitos* numerat, qui usuras computat digitis vel ad digitos. J.M.G.

9. Σίλφην] Conf. infra Ἀπαίδ. c. 17. M. du S.

[a] ὀνειροπολεῖς τ πλοῦτον; ὁρᾷς [b] γοῦν τ Εὐκράτην αὐτὸν μὲ ὑπὸ τῦ οἰκέτυ πρεσβύτην ἄνθρωπον; MIK. Ὁρῶ, νὴ Δία, καλαπυγοσύνην τινὰ, καὶ παχυλισμὸν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην τ γυναῖκα δὲ ἑτέρωθι ὑπὸ τῦ μαγείρυ [c] μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐθέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, [d] ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτυς; MIK. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῷ πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιοῦτόν τι [e] πείσομαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοὶ ἐμοί γε πλοῦτός [f] ἐστι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τ οἰκετῶν. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυχναγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε πρὸς ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ αὖθις ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

tias tu somnias? Vides igitur Eucraten ipsum a suo servo . . . hominem senem? MIC. Video, ita me Jupiter, paedicationem, & morbum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque. 33. GALL. Quid ergo velisne istorum quoque heres fieri, Micylle, & omnia habere Eucratis? MIC. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam tale quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divitiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur a servis. GALL. Sed nunc, dies enim jam circa ipsum diluculum est, domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

a Ὀνειροπολεῖς] Ὀνειρώττεις L. Ὀνειρώττεις marg. *Ald. W.* & P. b Γοῦν] Ita inveni in *Ald. Fl. P. H. B1. S. Δ' ὦ J.* c Μοιχευομένην] Omisit *Fl.* d Ὦ Μίκυλλε] Et hoc abest a *Fl.* e Πείσομαι] Πείσομαι *Fl.* In P. desunt haec quatuor, ἢ τοιοῦτόν τι πείσομαι. f Ἐστι] Ἔστω *J.* sola.

22. Καλαπυγοσύνην] Καλαπυγοσύνην καὶ ὑποπίπτασθαι καὶ τῇ ἀσελγείᾳ. οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνθρωπίνην εἶναι πορίζοι. *V.*

34. Τὸ λυχναγὲς αὐτὸ] Τὸ ἑσπερὸν, ὅτι μακρὰς σκιὰς ἔστιν. *V.*

19. Ὀνειροπολεῖς τ πλοῦτον] Supra *Dial. Mort.* V. f. etiam passive, τ ὀνειροπολήσαντα πλοῦτον ἀπολιπόντες. *Long. Past.* IV. p. 129. (137.) ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίους. *J. F. R.*

20. Ὑπὸ τῦ οἰκέτυ] Subaudi πρεσβύτερον. *F. G.*

32. Ἐστι] Ex *Junt.* ἐστω *Solan.* noster ἔσω fecerat, ut cum χαιρέτω conveniret: concederem, si pro ἴμοι γε etiam legeretur ἰμοὶ δὲ, quo indicaretur haec sibi respondere. Jam vero nihil opus est, & accuratius inspicienti adparet, illud ἐστι propius accedere ad reliquarum ἐστι, & errorem tantum typographicum esse, quia πλοῦτός ἐστι, accentu retracto eadem aeque exhibet ac ceterae, adeoque Editorem ne quidem in animo habuisse, ἔστω dare; quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae Edd. bonae notae, vel Godd. ἔστω haberent. *J. F. R.*

ICA-

ICAROMENIPPUS, SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

MENIP.

IGitur ter mille haec erant a Terra inde ſtadia ad Lunam usque, quae prima noſtra manſio. Hinc ad Solem ſurſum paraſangae circiter quingentae. Hinc vero in ipſum caelum, & arcem Jovis arduam . . . & haec fuerint expedito aquilae unius diei. SOD. Quid haec, per Gratias, Menippe, de aſtris diſputas, & immurmurans ea

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝΙΠ.

ΟΥκοῦν τριχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς [a] στάδιοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τεττεῦθεν δὲ ὅτι τὸν ἥλιον ἄνω ὁδοιπορήσαι [b] σε σταδίοις. τὸ [c] δὲ ἀπὸ τούτου εἰς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν [d] τοῦ Διὸς, [e] ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾶς ἡμέρας. ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πως ἀναμετρεῖς;

ΜΕΝΙΠΠΟΣ] Nomina perſonarum in *Fl.* in hoc opuſculo nulla. Spatiis tantum diſtinguuntur. In B1. Inſcriptio eſt Μένιππος ἐταῖρος. *a* Στάδιοι] Omittit P. *b* Πε] Non legitur in O. *c* Δι ἀπὸ] Δ' ἀπὸ O. *d* Του] Abeſt ab O. *e* Ἄνοδον] Sic Edd. omn. Ἄνοδος O.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ] Ἰκαρομένιππος ὁ πρωτείῳ ἐπιγέγραπται λόγος, ἀφ' ᾧ (1) τὸ πτηνὸν, εἰσάγεται τὸν τῷ φαίνωνι ἐποπτεύοντα εἰς Ἰκαρίαν τὴν Δαιδάλου ὑποφήτην, ἀφ' ἧς τὸ μεγαλόκαρπον ἐν περιέργοις φασηματώδεις, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἁρμοζόμενον, ὃς πατέρων ὑπάρχων τὴν Λυκίαν, καὶ τὴν Ἀσιάτιδας δύναμιν ὑπεκστὰς, γυναικὸς ἕνεκα ἐν ἐσχατοπορείῳ τὸ σῶμα, καὶ εἰς ἀδόκιμον, δηλονότι τὸν ὄλβον, ὅσον πρὸς (2) ἅρας ὑπερέσεσθαι ὑποφήτου καὶ (3) ὕτας ὅστις (4) εἰ μὴ ὑπὲρ ὕτεις Φιλοσράτου τοῦ Τυρίου τὸν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἀναγράφοντος βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσας δραθῆναι κατὰ Κάνωβον τὸν Πελασγιώτην. καὶ λόγου τούτου ἐπὶ πλεῖστον ἀντέχειν Ἀπολλωνίῳ τῷ προειρημένῳ γόητι ἀνθρώπῳ, ὄμοιον, φασὶν, ὁμοίῳ συνῆφθαι. καὶ τὸ τοῦ βίου λοιπὸν διαπονεῖσθαι ἔχειν τούτῳ, τερατείας τε συγχείραν, καὶ (5) εἰς μανδὸν ὑγιὲς ἀφανείας τὸν χρόνον λαθοδιατρίβοντα. διὸ καὶ ὁ πατὴρ Λυκίους φασηματολογῆσαι τοῦτο δὲ τὸ σύνηθες αὐτῷ προφυλάττων, καὶ ἐπιφιλοτιμούμενος, συζυγοῦσι τούτῳ τὸν Ἰκαρομένιππον, λίαν λίαν σπάνιον, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι. *V.* Sed ſuppletis deficientib. ex C.

3. Σταδίους] Mori. *V.*

4. Παρασάγγας] Μίτροι Περσικοὶ ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυιαὶ ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται στάδιον τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἤ. ἄλλοι δὲ (6) ζ'. *V.*

Παρασάγγας] Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίοις μεθ' ὃ μετροῦσι ἀφ' ὧν τὸν τοῦ Νείλου ἐπίκλυσον τὴν γῆν, ἔχει σταδίους λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ χοῦς ξ'. ὁ δὲ σταδιεὺς ἔχει πόδας χ'. τὰ δὲ ἄνωθεν τὸ διαβατάγγης τοῦτο ὑφίστησι πολλάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τοῦ Κύτ. G. (Perſica eſt menſura, non Aegyptia; de qua non *Xenophon* tantum, ſed *Herodotus* aliique. *M. du S.*)

(1) Τὸ πτηνὸν] Hanc Lacunam V. Codicis & ſequentes ex C. ſupplevimus. *M. du S.*

(2) Ὡρας] Ὥραν Edita. Mutavit *M. du S.*

(3) Οὗτας] Οὖ Exc. G. Οὗτος teſte C.

(4) Εἰ πῆς ὕτεις] Pro his tribus ὑπὲρ tantum C.

(5) Εἰς μανδὸν ὑγιὲς] Πρὸς μανδὸν ὑγιὲς C Εἰς μανδὸν ὑγιῆ V.

(6) ζ'.] ζ Υ Excerpta G. quod ipſe Excerptor Bruno exponit ſeptem cum ſemiſſe. ζ'. eſt in V.

6. Ἄνοδον] Hunc locum corruptum eſſe nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἀνοδῶν legitur. Forſan ἂν ὁδὸς γένοιτο ἐν ταύτῃ, vel ἡ ἄνοδος γ. ἐ. τ. nam c. 2. ἐμοὶ ἰδικοί μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. *M. du S.*

Ἄνοδον] Erunt qui ἀνοδὸς ex O. praeferant, ut nexus ſit ἄνοδος ἐν ταύτῃ γενοῖτο, tumque comma poſt ἄνοδον tollendum. Nec diſplicet. Nam ἄνοδος tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra *de Luct.* c. 2. f. variatur in τὴν ἀνόδου & τὴν ἄνω ὁδὸν, quod tamen eodem redit. *J. F. B.*

12. Στρα-

τρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου τῶν ξυνοδευόντων, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα [a] σταθμούς [b] τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. MEN. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ ἀεροπορία δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι τὴν ἔναγχος ἀποδημίαν. ETAIP. Εἶτα, ὦ γαθέ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν; MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιούμην τὴν ἀποδημίαν. ETAIP. Ἡράκλεις, [c] μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες καλαχοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι [d] λέγειν, ὃς ἀρτίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός; ETAIP. Πῶς ἔφησθα; Μένιππον ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ; MEN. Καὶ μὴν ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ

velut dimetiris? olim enim, dum sequor; te audio, Soles & Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam & parasangas, peregrina ratione memorare. MEN. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto. SOD. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas viam? MEN. Non, ita me Jupiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum. SOD. Longum Hercle somnium narras, si imprudens parasangas totas dormisti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Jove tibi adsum. SOD. Quid ais? Menippus nobis a Jove demissus e caelo adest? MEN. Ego vero ab ipso tibi illo summo Jove advenio hodie,

a Σταθμούς τινας] Σταδίους *Graev.* frustra. b Τινὰς] Abest a *Fl.* c. Μακρόν γε τὸν] Hoc habent *Fl. J. Ald. H. S.* &c. Μακρόν τινα τὸν P. & marg. *AIW.* d Λέγειν] Λαλεῖν P.

13. * Ὑποξενίζοντος] Ξένους δ' ἀγνώτους ἀφηλιγομένους. *V.*
16. Λογίζομαι] Ἀριθμῶ. *G.*
Ibid. Τὴν ἔναγχος] Τῆς χθιζινῆς. *G.*
22. Παρασάγγας ὅλους] Ὁλοκλήρους. *V.*
26. Διοπετὴς πάρ. ἐξ οὐρανοῦ] Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πιστόν. *V.*

* Ὑποξενίζοντος] Ὑποξενίζοιτας editum ante, & διαλογομένους. Emendavit *M. du S.*

12. Σταδίους τινὰς] Valde fallor, aut scribendum est non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου τῶν συνοδευόντων ἡλίους δὲ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταδίους τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. *Et enim jamdudum te sequens audio soles & lunas, & ridicula illa, stadia quaedam & parasangas tanquam peregrinum jactantem.* Vulgo legitur σταθμοὺς mansiones. sed στάδια & παρασάγγαι rectius junguntur quam σταθμοὶ & παρασάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praesertim silentibus veteribus libris. *J. G. G.*

Σταθμούς τινας δὲ παρασάγγας] Ad hunc locum è πάνυ *Gravius* adnotavit rectius jungi σταδίους & παρασάγγας. Moveret me Viri Eruditissimi auctoritas, ut in eandem cum ipso sententiam condescenderem, nisi σταθμοὺς saepe alibi cum παρασάγγας junctos offendissem apud Graecos. Frequentissime apud *Xenoph.* in L. I. Ἀνάβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo juncta reperiuntur, sc. in Libro *de Conscrib. Hist.* Τὸ δὲ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους: *At vero in descriptione locorum mentiri non parasangas modo, sed totos etiam stathmos.* Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II. c. 20. *Sed praeter haec*, inquit, *fuerunt parasanga & stathmus. hanc parasangam multi ex triginta conficiunt stadiis, stathmum vero quatuor parasangas pane conficere.* &c. Haec in Observatt. Crit. p. 66. *L. Bos.*

14. Διαίρεμα] Conf. supra Ὀρχ. c. 42. f. *M. du S.*

17. Καθάπερ οἱ Φοίνικες] Nautae peritissimi. *Aratus* de Cynosura Phaenom. vs. 40. τῇ δ' ἅμα Φοίνικες πίσυνοι πορέουσι θάλασσαν. Et mox vs. 45. τῇ γὰρ Σιδόνιοι ἰδώτατοι ναυτίλλονται κ. τ. λ. *J. M. G.*

22. Καλαχοιμηθεὶς] Conf. *Gall.* c. 6. f. *M. du S.*

23. Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν] Δοκῶ σοι λέγειν. *Th. M.*

Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν] Unde *Marcil.* malam lectionem habeat, nescio. Ego δοκῶ σοι in plurimis jam recte inveni. *J. F. R.*

Ibid. Ὦ τὰν] Habebat P. Edit. cum *Fl. J. H. S.* &c. Et *Schol.* ad *Gall.* Sed cum alias circumflecti amet, ut apud *Aristoph.* Plut. 66. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθαι δοκῶ ἐγὼ, & ibid. 377. Ὦ τᾶν' ἐγώ σοι τῶν' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ, ubi & longum est in metro, errare non possumus, si circumflectamus; nam ubique circumflectitur ap. eumdem, nec non in exemplis a *Spanhemio* ad *Aristoph.* locum priorem copiose adductis. Quia autem

die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus sum. SOD. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe, natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, &, ut secundum Homerum dicam, caelicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione sursum sublatus sis, & unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conjicere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila. MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui

τὸν Διὸς ἦκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο εὐφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν. ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε, καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὤν, ἀπιστεῖν δυναίμην εὐφρενεφέλῳ ἀνδρί, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, τῶν οὐρανιώνων ἑνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ, ὥστε καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ ἀετοῦ. MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἴ σοι τὸ ἀπίθανον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε κλίμακος, οὔτε παιδικά γενέσθαι τοῦ ἀετοῦ.

ε Οὐρανιώνων] Οὐρανίων male *Fl.* f Καὶ] Abest a *Fl.*

30. Τὸ πέρα πίστεως] † Ὑπὲρ τὴν πίστιν. *V.*
38. Ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ] Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρὺξ μειρακίσκος εὐτρεπὴς· τοῦτον ἡρπάσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβληθεὶς εἰς ἀετὸν, ἥρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. *V.*
43. Προσφερὲς] Ὅμοιον. *V.*
45. Οὔτε παιδικὰ] Ἐράσμιον. *V.*

† Ὑπὲρ τὴν] Ὑπὲρ διὰ τὴν Edita. Sed cum abesset *dia* in *G. C.* & *V.* merito delevi quod vel sine Codd. delendum erat. *J. F. R.*

tem video in Luciani Edd. etiam deinde τὼ scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam *Suid.* Ed. *Hag.* & *Æsop.* F. IX. *J. F. R.*

26. Διοπετὴς] Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra *Imag.* c. 9. διϊπετὴς, idque posterius apud *Homerum* frequens, ut Il. Π. 174. &c. *J. F. R.*

Διοπετὴς — ἐξ οὐρανοῦ] Cl. *Davisius* ad Cic. de Nat. Deor. I. c. 16. p. 41. haec glossematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Rev. *Th. Wopkens* in Lect. Tull. p. 124. „ Equidem hanc styli abundantiam ex ipso „ Luciano aliisque cujuscumque Linguae Auctoribus „ probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ciceronem hujus rei testem locupletissimum arbitror, „ qui sic *de Finib.* L. IV. c. 18. *qui ad honestatem aliud adjungant, quod ex eodem genere non sit.* Min. „ Fel. Oct. c. 16. *Dicam equidem, ut potero, pro viribus.* Quo praeter alia hunc locum contulit ipse „ vir Cl. ex *Dione Chrys.* Or. VII. p. 118. μάλιστα εὐρήσειν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὴ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει, περί τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I. *Cor.* IV. 47. (leg. XV. 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός." (Sic etiam ibi editum; At in *Epist. Pauli* legas χοϊκὸς) Plura exempla Latina vid. ap. eumd. *Wopk.* ad L. I. de Divinat. c. 33. p. obsservatt. 258. Sed non concedo in Apostoli verbis repetitionem plane eamdem inesse; nam ait primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum; adeoque nihil hic abundat, nihil est quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum; nam & supra *Imag.* l. c. c. 9. ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ διϊπετὴς, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι ἦν ἐξ οὐρανοῦ γενόμενος. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo *Gall.* c. 20. m. τὰς φρουρίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipse *Davis.* probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias Synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἦκω ὃ κατέχομαι, ob quod *Aristophanes* Ran. 1187. Aeschylum traducit. Sed Scholiastes defendit. *J. F. R.*

35. Οὐρανιώνων] Οὐρανίων hic male scribi in *Fl.* patet ex *Homer.* Il. A. 570. & passim; nam quia addit se verbo Homerico usurum, etiam illud inde petendum. *J. F. R.*

ἀετῶ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά. ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφηθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ τις ἢ κολοιὸς ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος. ΜΕΝ. Ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἴκασας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

meas mihi alas habuerim. SOD. Jam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem praeter caetera, nobis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es. MEN. Recte sodalis, nec *procul* a scopo conjeciſti. Daedaleum enim illud alarum commentum ipse quoque machinatus sum.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ που τὸ θαλάττης [a] καλαπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ὀπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι; ΜΕΝ. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος, ἅτε κηρῷ τὰ πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνος ἐτάχη, πτεροῤῥυήσας, εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ [b] ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἠρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως. ΜΕΝ. Ὧδέ πως· ἀετὸν εὐ-

3. SOD. Tum tu, audaciſſime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapſus, Menippeum quoddam pelagus nobis, ſicut Icarium, tuo ſignatum nomine faceres? MEN. Nequaquam. Nam Icarus, cujus pennae cera aptae erant, cum primum illa ad ſolem liquefacta eſſet, defluentibus pennis non potuit non decidere: at noſtrae ſine cera fuerunt alae. SOD. Quid ais? jam enim neſcio quomodo ſenſim me ad veritatem narrationis perducis. MEN. Sic fere. Aqui-

a Καλαπεσὼν] Πεσὼν tantum *Fl.* Vulgatae vero favet P. b Ἀκήρωτα] Bene *J.* & *V2.* Ἀκήρατα cett. male. Ἀκύρωτα marg. *A1.*

59. Ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος] Ἴκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαιδάλου. *Ὅτι δὲ ἐπίτηδες αὐτὸς ὁ πατὴρ, ὡς παῖς ὁ Ἴκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μικρὸν ὑπεστάθη διάσημον· ἀλλ' ὅτος αὐτὸν ὁ εἰς αὐτὸν ἴφη ἀναβεβηκέναι τὸν ἀέρα. V.*

62. Τὰ ἀκύπτερα] Τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ἓν συνηγμένα. *V.*

* Ὅτι] Bene sic dedit *Solan.* cum antea ederetur ὅτι.

62. Ἀκήρατα ἦν τὰ ἀκύπτερα] Benedictus *celeres erant ſine cera penna:* At nulli bono iſtæ celeres. Itaque Eraſmus *citra ullam ceram erant penna.* Nec tamen id ſufficiat. Melius vertiſſent *ala* vel *penna volatiles.* ſic mox c. 10. Πρὸς ἄκρους τοὺς ἀκυπτέρους λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte *ſummis pennis.* Vide ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. *J.G.*

Ἀκήρατα] In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & ſidera fecerit, & ad Deos ipſos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione uſus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit iſtam εἰς τοὺς ἄερας πτοιᾶζ ἀποδημίαν. rogantique num non terruerit exemplum Icari, *At*, inquit, *Icarus, quippe qui alas cera allitas geſſerit, ſimul ac illa cera ad ſolem cito eſſet liquefacta, una cum alis delapſus, ut par erat, cecidit:* ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ἀκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud poſſunt notare, quam, *nobis vero alae erant non ceratae?* At id non eſt ἀκύρωτον, quippe quod a κυρόω, *perimo*, deductum ſignificat *integer, ſincerus, inviolatus.* Video equidem hoc ſenſu tolerari poſſe hanc vocem, ut ſignificentur alae quaſi inviolatae, ſatisque firmae. At quanto venuſtius, cumque praecedentibus convenientius, ſi unius literae mutatione legatur ἀκήρατα. Κηρὸς *cera illino:* inde κηρωτὸς *ceratus;* hinc ἀκήρωτον. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ἀκύπτερα ἀκήρατα poſſe hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antitheſi, quam facit Menippus ſuas inter & Icari alas, liquidum eſt, auctorem voluiſſe ἀκήρατα. Quae emendatio noſtra ſi probetur ab Eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata eſt. Fruſtra namque in Graecarum dictionum lexicis τὸ, ἀκήρωτον quaeſieris. *J.J.*

Ἀκήρατα] Sic recte *Ven.* utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendoſe. *M. du S.*

Ἀκήρατα] Optime ſic Cl. *Jenſ.* conjecerat, & paruiſſem ſic emendanti, etſi vel in nulla Ed. inveniſſem. Jam vero, quia *J.* & *V2.* ἀκήρατα habent, eo ala-

Aquilam cepi bene magnam, & vulturem de robuſtis illis, horum alis abſciſſis . . . ſed potius totum ab initio inde conſilium, ſi tibi otium eſt, perſequar. SOD. Omnino vero. Suſpenſus enim ſum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Jovem *obſecro*, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quaſi ſuſpenſum.

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum eſt ſpectaculum, hiantem amicum deſtituere, eumque ſuſpenſum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendiſſem, divitias dico, & imperia, & poteſtates: contemtis illis, (qui ſtudium circa iſta obſtare putarem, ne rebus ſtudio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipſum hoc univerſum reſpicere, tenalacrius ita dedi; vulgatum enim prae illo nihili eſt, neque Cl. *Gronov.* veram lectionem vidit, quae tamen in ipſa quam incuſat verſione, latebat. Quod autem Cl. *Jenſ.* addit, fruſtra in Lexicis τὸ ἀκήρατος quaeri, ignoſcat, ſi monuero, apud *Suidam* inveniri, qui id verbis diſertis ab ἀκήρατος diſtinguit, dicens: ἀκήρατος ἄφθαρτος — ἀκήρατος δὲ ὁ δίχα κηροῦ. Vid. illum v. Ἀκὴν. Nec jam dubitabis, quin vox ſit proba. *J.F.R.*

69. Δίειμι] Mirabar nullam Edd. διέξειμι habere, quod Noſtro uſitatius. Sed alterum eodem redire nemo ignorat. *J.F.R.*

70. Μετέωρός εἰμι] Confer ſupra ad *Jov. Trag.* c. 4. De ὧν τῶν ἄπειρ. vid. Addenda. *J.F.R.*

72. Μὰ Φιλίδη] Uſum talium formularum in precibus declaramus ad *Philopatr.* c. 3. pr. *J.M.G.*

80. Πλούτους] Pluralis hic rarior aliquanto; Noſtro tamen haud infrequens. Vid. ad *Hermot.* c. 9. Adde *Tox.* c. 45. & *Diod. Sic.* l. c. 71. Καὶ μεγίστους πλούτους ἴσχον. *J.F.R.*

81. Καλαφρονήσας — ἐπειρώμην] Verba haec Menippi non aſſecuti ſunt Eraſmus & Salmurienſis interpres, cum καλαφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῆς ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβών, ἀνακύπτειν δὲ, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: *Contemptis his atque horum ſtudio, adjectoque animo ad ea quae ſunt vere bona, hinc emicare, & ad univerſi naturam ſuſpicere ſum conatus.* ἀσχολίαν τῆς ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβών, non eſt *adjecto animo ad ea quae ſunt vere bona.* ſed haec ſignificant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, & *earum rerum ſtudium abſtractionem a veris bonis eſſe ratus, ſurſum oculos tollere, & univerſum reſpicere ſtudui.* ἀσχολία ſaepe eſt impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. *J.G.G.*

82. Σπουδαίων] Forſan χυδαίων. *F.G.*

Σπουδαίων] Quid *Gujetus* ſibi velit χυδαίων *futilium* corrigens, non intelligo: nam quum paullo ante de futilibus dixerit Lucianus, jam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque jam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαῖος non ſolum de homine dici, uti ap. *Iſocr.* Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας ὁ δεῖ λαβεῖν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειν. ſed & de rebus *bonis*, & *magni momenti*, i. e. cura noſtra dignis; alioquin adferrem illud *Herodiani* V. 4. 15. ἐκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ σπουδαῖα πεμφθέντων. Rurſus *Iſocr.* ead. Or. ad Dem. duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι πέφυκε. Ut ſexcenta alia exemplo omittam. *J.F.R.*

μεγέθη συλλαβὼν, ἔτι δὲ γῦπα τῶν χαριεστέρων, ἀποτεμὼν αὐταῖς ἀλέναις τὰ ῥωμαλεώτερα, μᾶλλον δὲ ἀπὸ πάσαν ἐξαρχῆς τὴν ὑπόνοιαν, εἴ σοι σχολὴ, [c] δίειμι. ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι τοῦ λόγου, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα τῆς ἀκροάσεως· [d] μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με περιίδῃς, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον.

MEN. Ἄκουε τοίνυν. οὐ γὰρ ἀστεῖόν γε τὸ θέαμα, κεχηνότα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ φῂς, ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλούτους λέγω, καὶ δυναστείας, καλαφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῆς ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβών, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν [e] ἀναβλέπειν ἐπειρώμην. καί μοι ἐν ταῦ-

c Δίειμι] Nil mutant Edd. d Μὴ δὴ] Sic *Fl. J. H1. B1. Mnδὴ P. S.* e Ἀποβλέπειν] Ἀναβλέπειν *Fl.* Vulgatum ſervat P.

67. Αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτηνὰ] Σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λέγουσι τοὺς ὤμους. *V.*

54. Ἀστεῖον] Ἡδύ. *G.*

ταῦθα, πολλήν τινα παρεῖχε τ' ἀπορίαν, πρῶτον μὲ αὐτὸς ὅτ' ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. ἐγὼ γὰρ εἶχον εὑρεῖν οὐθ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τ' δημιουργὸν, οὔτε ἀρχὴν, οὐθ' ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτῶ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην· τὰς τε γὰρ ἀστέρας εἰκῆ ὁρῶν ὡς ἔτυχε τῶ οὐρανῶ διερριμμένους, καὶ τ' ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἆρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τ' σελήνην ἄτοπά μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τ' αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. ἐγὼ μὲν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴν ἁμίξασα, καὶ βροντὴν καταῤῥαγεῖσα, καὶ ὑετὸς, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα καλενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν.

Οὐκοῦν ἐπειδὴ ὧδε ὅτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι [a] ὑπελάμβανον παρὰ τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ὤμην γὰρ ἐκείνους πάσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τ' ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τὰς ἀρίστας ὁπλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμηράσθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χρόας ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινὲς, καὶ ὑπερνοογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι καλεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲ αὐτόθεν ἤδη καλαβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ὑπὲρ κεφαλαίου τ'

tabam. Et hic mihi multam dubitationem objecit primo quidem ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellas enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, & Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius figurarum diversitatem occultam quandam caussam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, & prorumpens tomitru, & pluvia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel *conjectura*, vel signis erant mihi imperveſtigabilia.

5. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu judicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, posse dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutie, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commisissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri,

[a] Ὑπελάμβανον] Ὑπολάμβανον *P.* sola.

98. Διαΐξασα] Ὁρμήσασα. *V.*
2. Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] Ἄδηλα. *V.*

* Ὑψαγόραι] Ὑψηγόραι bis editum antea. Correxit *M. du S.*

20. * Ὑψαγόραι τινὲς] Ὑψαγόραι, ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, μέτρια φρονοῦντες. *V.*

92. Ὡς ἔτυχε] *Sine ordine, temere.* Vid. *Bud.* Comm. L. G. p. 471. *J. F. R.*
8. Σκυθρωπότητι] Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. si lubet, Rev. *J. Elsner.* Observatt. ad *Euang. Matth.* VI. 16. ubi hoc aliaque Luciani advocat. *J. F. R.*
10. Ὑψαγόραι] *Hom.* Od. A. 385. *M. du S.*
15. Μετεωρολέσχης] *Aristoph.* in Nubibus passim *Socratem* hoc nomine traducit; ut μετεώρων speculatorem ac nugatorem, vs. 225. eum dicentem inducit: ἀεροβατῶ δ' ἀβρόως τὸν ἥλιον, & paullo post: Ἐξεῦρον ἀρθῶς τὰ μετέωρα πρώγματα &c. 359. μετεωροσοφιστῶν summum. At 332. μετεωροφένακας ejus sectatores vocat: Vocabulo vero μετεωρολέσχης utitur Scholiast. ejusdem ad vers. 330. *J. F. R.*
30. Τὰ αὐτὰ] *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 413. 35. ὃ ταυτὰ δεξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & *Lactantius* III. 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam

ceri, quomodo de ſublimitate rerum diſputandum eſſet, & ornatum hujus univerſi ediſcere. At illi, tantum aberat ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam majores me dubitationes conjicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, *illud erat*, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo ſequeretur alterum, ſed pugnantia omnia & ſibi contraria, tamen perſuadere mihi poſtulabant, & ad ſuam quisque rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, ſi viri ſapientes de natura rerum inter ſe diſſederunt, nec eadem de iisdem rebus ſenſerunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, ſodalis, ſi audias ſuperbiam illorum, & prodigioſam in diſputando audaciam: qui primum conſtituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, ſed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae ſenectute vel pigritia caecutientes, tamen & caeli ſe fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae ſupra Lunam ſunt, incederent: &, tanquam de ſtellis delapſi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum ſaepe fortaſſe, neque Megaris quot ſtadia ſint Athenas usque, accurate noſſent, intam incerti fuerunt, ſibique ſaepe contraria differentes, ut quid ſentirent, quid vellent, ſatis ſtatuere ac dijudicare non poſſis.)

15 σοφίας διομολογησάμενοι, ἠξίουν μελεωρολέσχης τε διδάσκεσθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν [b] καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέρεσθαι ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, [c] καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀσημέραι μοι καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγε ἦν ἐδοκεῖ χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαί τέ με ἠξίουν, καὶ πρὸς τὸν [d] αὐτῶν λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς καὶ τὸν ὄντων, καὶ ἃ τὰ αὐτὰ καὶ τὸν αὐτὸν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τὴν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἵγε πρῶτα μὲν ὅτι γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἑρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' ἁπλῆ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ καὶ γήρως, ἢ ἀχρίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως ἑπτὰ τε πέραλα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὴν ἥλιον καταμέτρων, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ [e] ὁπόσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζέ εἰσιν ἀκριβῶς ἐπι-

b Καταμαθεῖν] *Μαθεῖν Fl.* *c* Καὶ τέλη] Non habet *Fl.* *d* Αὐτῶν] Ἑαυτοῦ Edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτοὺς. *e* Ὁπόσοι στάδιοι] Nil variant Edd.

15. Ἠξίουν μετεωρολέσχης τε] Περὶ τῶν ἐρωτίων φιλοσοφῶν. *V.*

18. Ἐδίησαν] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἤχυσαν. *V.*

33. †Τερατουργίαν] Ματαιολογίαν. *V.*

34. Τῶν χαμαὶ ἰρχομένων] Ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων. *V.*

† Τερατουργίαν] Τερατουργίας, *μαλαιολογίας* Edit. *Cler.* Emendavit *M. du S.*

34. Χαμαὶ ἰρχομένων] *Hom.* Il. E. 442. Adde ſupra *Hermot.* c. 5. *M. du S. Geſn.* ἑρπομένων legit. Sed vid. Addenda. *J. F. R.*

43. Στάδιοι] Quia Latinis *ſtadium*, an ὁπόσα στάδια quaeſivit *Solan?* quum τὸ στάδιον uſitatum, ut ap. *Aelian.* X. 4. &c. *Herodot.* L. 2. p. 167. aliosque ſaepe. Sed Graecis & ὁ στάδιος dici, niſi ſatis notum, vid. *Euang. Luc.* XXIV. 13. *Joan.* VI. 19. & paſſim. Item *Thucyd.* IV. c. 3. ἀπέχει δὲ στάδιοι — τριακοσίους. Noſtrum ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 3. pr. σταδίους τριῶν. Et 31. f. στάδιοι διακόσιοι. &c. *J. F. R.*

ὑπερτάμνοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, ἀέρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ὑπὸ τέτρασι γώνοις ἁρμοττόμενα, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δηθεν αὐτὸν ὑπομετροῦντες.

terjecta inter Lunam & Solem regio quot sit ulnarum, auderent dicere: aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, & triangula super quadratis formantes, & sphaeras quasdam varias, caelum nempe ipsum permetientes.

Ἔπειτα δὲ καὶ ἐκεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτοῖς, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν ὄντως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ὑποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπολείπειν ὑπόνοιαν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, καλοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὑδροποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, καὶ τοῦ ἡλίου καθάπερ ἰμονίᾳ τινὶ τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάττης ἀναπῶντος, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς ἀφανίζοντος.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro conjectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non dejerant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum dispenset.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διαφορὰν, εἴγε

8. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Jovem *te rogo*, utrum vicinae sint hae sententiae, & non plurimum inter se dissidentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis *generatio-*

a Αὐτὸν ἐπιμετροῦντες] Ἀναμετροῦντες *Fl.* omisso αὐτὸν. Vulgatum est in P. *b* Καὶ] Abest melius a Fl. *c* Ἐξῆς] Ἐξ ἴσου L. Vulgatam servat *Fl.* *d* Πάνυ πολὺ] Sic Edd. excepta *J.* quae παμπολὺ. Unde πάμπολυ facit *Sol.* Παμπολὺ marg. *A1.*

52. (1) Ἄγνωμον] Ἀνόητον. *G.*
57. Μύδρον μὲν] Σίδηρον πεπυρωμένον. *V.*
65. (2) Ἐν γειτονίᾳ ἐστὶ] Ἐν γειτονοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν. *V.*

(1) Ἄγνωμον] Malg. sic edebatur: Οὐρανογνώμων] Ἀνόητον. Sed in Mss. V. recte ad ἀγνοίμων referebatur. *M. du S.*

(2) Ἐν γειτονίᾳ] Aliter nostri Lucianei Codd. & quidem melius. quod C. etiam confirmat. *M. du S.*

57. Μύδρον] Vide *Plutarch.* 295, 1. & 1639, 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, *Diog. Laërt.* p. 35. A. *M. du S.*

62. Τὸ ποτὸν] Conf. supra *Gall.* c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. *J. F. R.*

65. Ἐν γειτόνων] Intellige οἰκοις. *F. G.*

Ἐν γειτόνων] Adscripserat margini *Bas.* Vir quidam doctus ἐν γειτόνων, male. Conf. c. 16. Et *Bis Accus.* c. 10. pr. & 31. f. Recte cepit ellipsin *Gujetus*, & eodem redit χώρᾳ an οἴκῳ, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλοπιδῶν vidimus supra in *Asini* pr. ad verba ἐς τὰ Ὑκάλα. Atque alibi ex *Homer.* Il. Z. 47. ἐν ἀφνειῷ πατρὸς. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel αἷς hic genitivum regere. *J. F. R.*

85. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτῶν ἀφελεγομένων κατηγόρησον] Interpres: *eos damnantes qui de hoc veluti uno quopiam disputarent.* αὐτῶν delendum videtur, si Graece loquutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Ms. est αὐτὸν. quod nec ipsum hic locum habere potest. *J. G. G.*

Ibid. Τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν ἀφελεγομένων κατηγόρησον] Apparet prorsus Erasmum, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτῷ, quod omnino requiritur. *J. G.*

86. Αὐτοῦ] Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est: maxime hic; quare quum Cl. *Gron.* recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus

tionis & interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem hujus universi constituerunt, non adjecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi consistens, fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum hujus universi neque tempus neque locum cogitare possimus. SOD. Audaces sane quosdam & praestigiatores homines narras. MEN. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis & incorporeis quae disputant, aut illorum de fine & infinito sermones? Nam haec rursus vehemens illis pugna est, aliis fine quodam totum hoc circumscribentibus; aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam multos quosdam esse mundos pronunciabant, & eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem universorum esse sentiebat.

9. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, & anseres, & platanos

τοῖς μὲ [e] ἀγέννητός τε, ϗ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ ϗ [τ] δημιουργὸν αὐτῦ ϗ [τ] καλασκευὴς [τ] τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· ὃς ϗ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτλω [τ] ὅλων ἐφιστάντας, ϗ προστιθέντας δὲ ὅτε ὅθεν ἦκων, ὅτε ὅπῃ ἑστὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε [τ] τῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον ϗ χρόνον ϗ τόπον ὁπινοεῖν. ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, ϗ θαυματοποιὺς ἄνδρας λέγεις. MEN. Τί δ' εἰ ἀκύσειας, ὦ θαυμάσιε, περί τε ἰδεῶν, ϗ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τὺς περὶ τῦ πέρατός τε ϗ ἀπείρυ λόγυς; ϗ γὰρ αὖ ϗ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη· τοῖς μὲ [f] τέλει τὸ πᾶν περιγράφυσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τῦτο εἶναι ὑπολαμβάνυσιν. ὁ μὴν ἀλλὰ ϗ πανπόλλυς τινὰς εἶναι τὺς κόσμυς ἀπεφαίνετο, ϗ [τ] ὡς περὶ ἑνὸς [g] αὐτῦ διαλεγομένων καταγίγνωσκον. ἕτερος δέ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον [τ] ὅλων πατέρα εἶναι [h] ἐδόξαζε.

Περὶ μὲ γὰρ [τ] τῶν θεῶν, τί χρὴ ϗ λέγειν; ὅπῃ τοῖς μὲ ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ κυνῶν, ϗ χηνῶν, ϗ πλατάνων ἐπόμνυντο. ϗ

e Ἀγέννητος] Bene sic *Fl. P. H.* &c. Ἀγένητος *J.* f Τέλει] Τέλειον L. Vulgata est in *Fl.* g Αὐτοῦ] Restitui ex marg. *A1.* & *Pell.* & *Gron.* Αὐτῶν est in P. & Edd. omn. h Ἐδόξασε] Ἐδόξαζε *Fl.* quod melius puto.

74. Ἐτεκταίνετο] Καλισκεύαζε. *V.*

78. Τί δ' εἰ ἀκούσειας] Εἰς Πλάτωνα αἰνίττεται ὁ Ἀριστοτέλης. *V.*

80. Ἢ τοὺς περὶ τῦ πέρατός τε] Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε ϗ τὸ ἄπειρον, αἴτια εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ [τ] τῦ παντὸς γενέσεως. τῦ πέρατος μὲ ἰδιοποιῦντος ϗ (3) ἐπὶ τέλειον ἄγοντος τὰ ὑφίστατα ϗ ἀφορίζοντος [τ] δὲ ἀπειρίας ἐδὲν τῇ γενέσει ἐνδιδόντος, ϗ ἀναζωπυρούσης (4) τὸ ὕδωρ πρὸς παῦλαν λαμβανόμενον ϗ πεπονὸς [τ] (5) γονιμῶν τῇ ἀοθενείᾳ [τ] ὕλης, ϗ βίᾳ πάλιν ἄλλα σπέρματα (6) παρεχομένης τῇ ἐνδεικτῇ [τ] ἀφθονίᾳ ϗ ἀπειράντῳ [τ] κινήσεως. *V.*

84. Παμπόλλυς] Δημόκριτον λοιδορεῖ. *G.*

87. Ἕτερος] Ἐμπεδοκλέα φασὶν εἶναι τὸ νεῖκος. *G.*

90. Ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν] (7) Πυθαγόραν λέγει. *V.* *Ibid.* Οἱ δὲ κυνῶν] (8) Σωκράτη λέγει. *V.*

(3) Ἐπὶ τέλειον] Ἐπέτεινεν inde fecerat *Solan.* Non obscundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si sic addidisset, crederem. Immo εἰς ἐπίτασιν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. *J. F. R.*

(4) Τὸ ὕδωρ] Ὁ ὕδωρ lectum ante. Mutavit *M. du S.*

(5) Γονιμίων] Ἡνωμένων C.

(6) Παρεχομένης] Παρεχόμενον voluit *Solan.* nescio quare. *J. F. R.*

(7) Πυθαγόραν] Πυθαγόρας Edita male. Correxit *M. du S.*

(8) Σωκράτη] Et hic Σωκράτης Editio *Clar.* male.

sibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere. *J. F. R.*

88. Πόλεμον] De hoc fusius ad Σωσῆρ. c. 2. *M. du S.*

90. Ὅτῳ] Pro *cum, quandoquidem*, nostro maxime familiare. Vid. *Solan.* ad *Amor.* c. 20. f. *Tim.* §. 2. *Dear. Dial.* XVIII. 2. Infra *Bis Accus.* c. 20. Adde *Herodian.* 2. 10. 13. Ut alios omittam. Et sic Latini, *ubi*, pro *quandoquidem*, Horat. 2. Od. XIII. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittis atras bellua cuniculosa aures.* Et ap. *Terent.* crebro. *J. F. R.*

91. Κυνῶν] Socrates; vide B. *περ.* c. 16. & quae ibi annotata sunt. *M. du S.*

Ibid. Ἐπόμνυντο] Conf. *Vit. Auct.* c. 16. *J. F. R.*

4. Οἱ

καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἑνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἠρέμα καὶ ἀχθεσθεί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούσαντα. οἱ δ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι, πολλούς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὴν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δέ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτῆς διενοοῦντο. εἶτα καὶ προνοεῖν τὰ καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσάν τινες, [a] οἱ τὴν συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τοὺς λειτουργιῶν τοὺς [b] παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεούς τινας ἐπίστευον,

dejerabant. Et alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronunciabant, & divisis provinciis, unum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis satellitiis similes illos introducunt. Alii haec omnia supergressi nec esse omnino Deos credebant, sed

a Οἱ] Sic ex L. & B2. dedi. Οἱ Edd. cett. Οἳ Fl. b Παρηβηκότας] Παρηποκότας male Schol.

93. Τῶν ὅλων ἀρχὴν] Εἰς Μωσέα λέγεσθαι τάχα. V. (Tu lege Lactantium. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

98. Τοῖς δὲ, τὰ δεύτερα] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. V.

99. Ἔτι δὲ, οἱ μὲν] Ἀριστέλη ἀγγελᾷ. V. Mox ibidem: Ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι ἢ ἄμορφον] Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ (1) αὐτὸς τὸν θεὸν ἐκ τῆς ὕλης ἀσώματα ἐφασκεν, ἐξ ἀναλογίας (2) ταῦτα κατασκευάζων. V.

1. Οἱ δὲ] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μόν. E-

(1) Αὐτὸς] Αὐτὸν & ἀσώματον male Editum ex V. Jam correxi ex C. J. F. R.

(2) Ταῦτα] Ταύτης erat in Edd. Correxit M. du S.

(3) Παρηβηκότας] Παρηποκότας edebatur ante, sed non fas erat eumdem errorem repetere. J. F. R.

(4) Συνεισέρχεται] Συνεξέρχονται V. quod in Impress. rede mutatum videtur. M. du S.

4. Οἱ τὰ συμπάσης] Sic optime L. & B2. In reliquis οἳ prave legitur. M. du S.

7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἐοικότας &c.] Sic etiam infra: πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν. μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σκηνῇ ὠδὶ φερόμενον. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses; aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo *Plautus* in Amphytrione Mercurium sic inducit loquentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia

Reges quo veniant & Dii, non par arbitror.
Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet,
Faciam ut commista sit tragicomoedia.

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe inducebatur Satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comedie*, licet tragoedia fuerit in scenam inducta. J. P. a G.

Ibid. Τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι] Bene monuit C. *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos* Obs. Crit. p. 67. Hujus igitur verba subjungam: *Palmerius* durum sibi videri ait, dixisse Lucianum κωμικὸν, non vero τραγικὸν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum, &c. qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam

ſed ſine domino, ſine duce ferri mundum patiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non audebam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem diſputationum converſus aliquid reprehenſione vacuum reperirem, & ab alio nusquam everſum. Itaque plane Homericum illud uſu mihi venit. Nam ſaepe quidem impetus me capiebat ut uni illorum crederem, *prohibebat at impetus alter.* Propter quae omnia expers conſilii, in terra auditurum me de hiſce rebus verum, deſperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, ſi ipſe volucris quacumque ratione factus in coelum aſcenderem. Hujus autem rei mihi ſpem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aeſopus, qui aquilis

ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ [c] ἠϋγενείοις ἀνδράσιν. ἐν μὴν εἶχόν γε ὅπῃ τὸν λόγων τραπόμην ἀνεπίληπτόν τι αὐτῷ εὕροιμι, καὶ μὴ δι' ἑτέρου μηδαμῇ παρατρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνώρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερον δέ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ὅπῃ γῆς μὴ ἀκούσεσθαί τι περὶ τούτων ἀληθὲς, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τὴν συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ᾤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τοῦτο δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀετοῖς

c Ἠϋγενείοις] Sic *J. Fr. Fl. P. H. Bl. S. Ald.*

11. Ἀδέσποτον] Διαγόρας ταῦτά φησιν. *G.*

14. Ὑψιβρεμέταις τε] Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὑπερηφάνοις. *V.*

16. Ἀνεπίληπτόν τι] (5) Εἰ ληπτός ἐστι τῶν ὅλων ὁ τεχνίτης, (6) ὅπερ τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο (7) συνέσει μόνῳ, Λουκιανοῦ κάκιστον ἄντικρυς σόφισμα, ληπτὸς θεὸς πέφυκεν ὁ θεὸς ἄρα. *V.*

18. Ἀτεχνῶς] Πάνυ. *V.*

20. Ἕτερον δέ με θυμὸς] Λογισμὸς. *V.*

27. Αἴσωπος αἰτοῖς ἐ καινθάροις] Ὁ μυθοποιὸς (8) πλάττει δὲ μῦθον ἐν ᾧ (9) τὴν κάμηλον εἰσάγει λιτανεύουσαν τῷ Διΐ. *V.*

(5) Εἰ ληπτός] In Coll. praemittitur Ὅρα τῆς Λουκιανῆς ἀθεότητος.

(6) Οὗπερ] Τῷ Ediderat *Cler.* Mutavit *M. du S.*

(7) Συνέσει] Συνέσεσι edita. Mutavit *M. du S.*

(8) Πλάττει] Πράττει lectum ante. Merito correxit *M. du S.*

(9) Τὸν] Τὸν Cod. V. male, ait *M. du S.* Neſcio quare. Nam non ſolum communis generis eſt κάμηλος. Sed in *Aphthonii* fab. 15. in qua haec ipſa eſt narratiuncula de camelo Jovem precante ut ſibi cornua largiatur, τὸν κάμηλον, & ἡ κάμηλος ἀρρενωθεῖσα legitur. Immo feminino genere vel frequentius effertur, quam maſcul. Quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis ſit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. *Xenoph.* aliosque. Quia feminae in venatu potiores habitae. *J. F. R.*

quam vero in comicam, & tandem cenſet, Lucianum hic potius καλαχρηστικῶς *comoediam* pro *tragoedia* dixiſſe. At ſciendum eſt δορυφόρους non ſemper de Regum ſatellitibus dici, verum etiam ſaepe abuſive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur. unde δορυφορεῖν ſimpliciter pro comitari. Exempla ſunt apud *Aelian.* Hiſt. An. aliosque. Unde etiam commode in Comoedia δορυφορήματα dicuntur illae perſonae, quae alias perſonas comitantur, iisque adſtant in ſcena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωφὰ πρόσωπα, *perſonae mutae* vocantur. Et haſce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα. Optime ergo Scholiaſtes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, Philoſophos quosdam aſſimilare Deos *perſonis mutis*, quia cenſent Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, ſed quietos ſe tenere, audientes & videntes omnia quae ab hominibus peragantur. „ Haec ille. Sed habuimus κωμικὸν δορυφόρημα etiam ſupra in *Quom. Hiſt.* c. 4. ibique ad *Ill. Spanh.* remiſimus, qui ad *Ariſtoph.* Ran. 944. multis id agit. *J. F. R.*

14. Ἠϋγενείοις] Alibi εὐγένειος ſcribitur, ut Z. T. c. 26. quod & hic reponendum cenſeo; niſi forſan apud Comicum ita extiterit. *M. du S.*

Ἠϋγενείοις] Licet ſupra *Jov. Conf.* c. 26. m. aliter ſcribatur, hic tamen εὐγ. . ſervo, quia *Homericum* aeque ac ὑψιβρ. . V. Il. Σ. 318. *J. F. R.*

20. Ἕτερος δέ μοι θυμὸς] *Homer.* Od. I. 302. *M. du S.*

27. Αἴσωπος] Hinc liquido patet ignotam Luciano fabulam de aëriis Æſopi conditoribus, quam in ejus vita a Planude conficta habemus; ea enim potius uſus fuiſſet, quam iſtis. Fabula aquilae & ſcarabei, quam tangit, adhuc extat apud Æſopum noſtrum *ſecunda*. Ubi autem Camelus coelum ipſum petat, nulla hodie apud Æſopum, qui circumfertur, extat; ſed tum ex hoc Luciani loco, tum ex *Avieno* & *Babria*

τοῖς ϗ καν θάροις ἐνίοτε, ϗ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τ' οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαί πού μοι δοκεῖ μικρᾷ μηχανῇ δυνατὸν εἶναι· εἰ δὲ γυπὸς ἢ ἀετοῦ πτέρυγα θείμην περὶ (ταῦτα γὰρ μόνα [a] ἁρμόσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἄν μοι τὴν πεῖραν προχωρῆσαι. ϗ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θατέρου μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα ἁρμόσας, ϗ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρδιοῖς ἁρμοσάμενος, ϗ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρατεινάσας, ἐπειρώμην ἐμαυτοῦ [b] τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, ϗ ταῖς χερσὶν [c] ὑπηρετῶν, ϗ ὥσπερ οἱ χῆνες ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, ϗ ἀκροβατῶν ἅμα μὲν τῇ πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἤδη τῇ πείρας

aliquando & ſcarabaeis, quin camelis viam in caelum aperuit. Atque ut ipſi mihi naſcerentur alae, id quidem nulla ratione fieri poſſe, apparebat: ſi vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim ſolas ſufficere ad humani corporis magnitudinem, forte ſucceſſurum mihi experimentum. Comprehenſis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curioſe amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptaſſem, & ubi extremae pennae ſunt, anſas quasdam paraſſem manibus; ipſe me primum experiebar, exſultans & ſubſerviens manibus, tollens me, anſerum inſtar, de humo paullulum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium,

a Διαρκέσαι πρὸς μέγεθος] Ita etiam eſſe in P. & Fl. notat *Solan.* Sed ἁρμόσαι invenio in marg. *Ar.* b Τὸ πρῶτον] Τοπρῶτον Edd. quaedam. c Ὑπηρετῶν] An ὑπερτῶν; *Pell.*

39. Λαβάς τινας] Κρατήματα. *V.*

extitiſſe ſatis conſtat. Vid. *Avieni* Fab. 8. *Babriae* 34. Adde & Scholiaſtae teſtimonium eandem laudantis. *M. du S.*

Αἴσωπος] Adpinxerat orae Cl. *Hemſterh.* videndum *Ariſtoph.* Pac. 128. & *Kuſteri* not. Mſ. Apud *Ariſtoph.* quidem lego fabulam Æſopi de cantharo in coelum evolante; ſed notas illas *Kuſteri* non poſſideo, (licet nonnullas *Solanus* notis ſuis inſeruerit *Kuſteri* nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti & linguam non ſpectante, volo. *J. F. R.*

28. Καν θάροις ἐνίοτε] Illam de ſcarabaeo, aquilae ova e Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquiſſimas Aeſopicasque vere referendam, patet ex *Ariſtoph.* Εἰρήν. vſ. 128. ſeqq. ubi Taygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, eſt forte illa, ubi cornua ſibi petenti aures etiam adimit Jupiter. *J. M. G.*

42. Ὑπηρετῶν] Etſi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri ſpecie ſe mihi commendat conjectura *Pelletii*, ὑπερέττων *ſubremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. *J. F. R.*

43. Χαμαιπετῶς] Vid. ſupra Ἑρμοτ. c. 5. A. *M. du S.*

49. Κατιπτόμενος] Edit. *Baſil.* κατιπτώμενος. Infra (c. 13. verſ. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19. f. ἀνιπτάμην. Sed legendum videtur κατιπτάμενος a κατίπταμαι, & infra ἀνιπτόμενος ab ἀνίπτομαι, unde ἀνίπτατο apud *Plat.* legitur. Πίτομαι, πτόμαι, ἀνίπτομαι, κατίπτομαι. &c. *F. G.*

Κατιπτόμενος] Sed & κατιπτάμενος. Vid. quae noto ad c. 13. Hic ſervavi vulgatum, & illic, etſi diverſe ſcriptum; quia neſcio quid Lucianus praetulerit, an utrumque uſurparit. *J. F. R.*

59. Ἐπισιτισάμενος] Vertebatur *cibo paſtus.* Recte emendavit Cl. *Geſn. viatico ſumpto*, vid. de hoc verbo, in quo ſaepiuſcule aberrarunt Interpretes, ad Dial. proxime praemiſſum *Galli* c. 16. *J. F. R.*

63. Πάμπολυ τ' νιφῶν ἀναστάσας] Vertit Eraſmus, *plurimum nubium emenſus.* ſed ἀναστᾶς eſt avellere, avertere. Forte legendum ἀνατὰς hoc eſt, quod volebat Eraſmus, *cum ſupra plures nubes evolaſſem.* Inferius in hoc catalogo: Ἀφυσίσας ἐμαυτὸν ἀνιπτόμενον δόματ' ἐς αἰγιόχοιο Διός. *me ipſum movens evolavi ad Jovis Aegiochi domum.* *J. G. G.*

Πάμπολυ τ' νιφῶν ἀναστάσας] Quomodo aut hae voces Latine reddi poſſint *plurimum nubium emenſus*, aut ſi poſſent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *quam plurimum e nubibus attraxiſſem*, atque nimia uviditate gravarer. *J. G.*

Πάμπολυ τ' νιφῶν ἀναστάσας] Hanc lectionem ſatis tuetur ipſe Lucianus, apud quem in *Deorum Judicio* XX. c. 5. T. I. Mercurius, Ἀλλὰ μέλαξο λόγου δὲ πο-

tium, jam audacius tentabam experimenta, atque conſcenſa arce inde me per praeceps in theatrum ipſum demiſi.

11. Cumque ſine periculo devolaſſem, alta jam & ſublimia ſapiebam, ſolvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad ſummam Corinthi arcem: deinde ſupra Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Jam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus eſſem & altivolus, non amplius quae pullorum ſunt cogito, ſed conſcenſo Olympo, viatico adſumto quam poterat fieri leviſſimo, caeterum recta verſus caelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipſum quoque fero facilius. Cum vero ad ipſam jam Lunam delatus eſſem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me ſen-

ἠπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ὅτι τ' ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ τῆς κριμνῆς φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως [d] καλεπτόμην, [e] ὑψηλὰ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἶτ' ἐκεῖθεν ὅτι τ' Ἀκροκόρινθον [f] ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τ' Ταΰγετον. Ἤδη δ' ἐμοὶ τῶν τολμήματος μεμελετημένου, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ὅτι τ' Ὄλυμπον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐγγὺς μάλιστα κύφως ὑπισχνούμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ἕνεκα τῆς βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τ' σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ τ' νεφῶν ἀποσπάσας, ἡδόμην κάμ-

d Καλεπτόμην] Καλεπτάμην B1. e Ὑψηλὰ] Deeſt in Fl. f Ἄνω] Ἂν Fl. g Δ' ἤδη] Οὖν Fl. Vulgatam ceterarum firmat P.

51. Ὑμηττοῦ] Ὄρη τ' Ἀττικῆς. V.

53. Εἶτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρη τ' Ἀργολικῆς μοίρας. τ' Ταΰγετον δὲ τ' Λακωνικῆς, οὐ διέχει τ' Σπάρτης. V.

Ibid. Ἐρυμάνθου] De Erymantho caeterisque lege Strabonem aliosque. G.

57. Ἀλλ' ἐπὶ τ' Ὄλυμπον ἀναβὰς] Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγει. ὃς ἐπ' ἀριστερὰ τῷ Πηνειοῦ ἐκ τῶν Θεσσαλικῶν ἐστι * Τεμπῶν, ὄρος ὑψηλὸν καὶ μέγα, καὶ μέχρι Πέλλης † παρατείνον. V.

58. Ὡς ἐνῆν] Ὡς δυνατὸν ‡ ἦν. V.

* Τεμπῶν] Τεμπῶν edebatur antea male. *M. du S.*

† Παρατείνον] Παρατείνειν edita. Mutavit, non addens unde. *M. du S.*

‡ Ἦν] Non aderat in Impreſſ. Adjecit *M. du S.*

πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τ' ἀέρων. Ad eum locum Cl. *Graevius* hunc ex *Icaromenippo* & alium ex Dialog. *Marin.* XX. *Thetidis & Doridis* c. 1. opportune adfert, ubi dicitur, Ἐπειδὴ πολὺ ἀπὸ τ' γῆς ἀποσπάσασιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν. Eſt ergo, ut ex his verbis liquet, ellipſis τῦ, ἀπὸ, in *Icaromenippo*, πάμπολυ τ' νεφῶν ἀποσπάσας, & in *Dearum Judicio* πολὺ ἀπεσπάσαμεν τ' ἀέρων. pro ἀπὸ τ' νεφῶν, & ἀπὸ τ' ἀέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem ſenſu habet Noſter in *De Domo* c. 12. Καὶ ὑπερλῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τ' γῆς ἀποσπάσαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem Interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τ' νεφῶν ἀποσπάσας, *plurimum nubium emenſus*, quum debuerit, *plurimum ſpatii praeter*, ſive *ultra nubes emenſus*; vel, *longo intervallo nubibus poſt me relictis*; vel, *quam jam plurimum a nubibus receſſeram*. Jam enim haud dubie ſuperaverat nubes Menippus; quippe qui jam ad Lunam ipſam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τ' γῆς ἀποσπάσαι eſt omnino, *jam multum a terra receſſiſſe*, *Terram poſt ſe longo intervallo reliquiſſe*. Sed & locus in *Dearum Judicio* male vulgo diſpungitur, ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀποσπάσαμεν τ' ἀέρων. Delendum iſtud comma; πολὺ pertinet ad ἀποσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσα. πολὺ τ' ἀέρων (pro ἀπὸ τ' ἀέρων) eſt, *jam emenſum eſſe aſtra* (nam ea verſio ibi tolerari poteſt) & *longe ea eſſe praetergreſſum*. Ita namque intelligendum eſſe, Mercurium cum Deabus iter per aſtra jam confeciſſe, liquet ex verbis continuo ſubſequentibus, καὶ χαλὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἰσμὸν. *& prope jam ad Phrygiam pervenimus*. Sicut ergo ἀποσπάσαι, ſive paſſive, ſive active per ellipſin τῦ ſe, h. e. ἑαυτὸν, uſurpatur de itineribus; ita & *abſtrahere* ſumit *Cicero* III. de Oratore 36. *Repente te quaſi quidam aeſtus ingenii tui procul a terra* abripuit, *atque in altum a conſpectu paene omnium* abſtraxit. *J. J.*

Ibid. Ἀποσπάσας] Vid. quae de hoc verbo, quod fruſtra

κάμνοντα ἐμαυτῷ, καὶ μάλιστα τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας δὲ ἵζω, καθεζόμενος ἐπ' αὐτῆς, ἀμφιπαυόμην, εἰς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τὴν [a] ἱππηλάτων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἁπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην. ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲν καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδῷ πάρεργον ἱστόρηται, καὶ [b] τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, χήματος [c] περὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐποπτεύοντι καλεφαίνετο. ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γε, ὦ ἑταῖρε, [d] εἰκάζεις. διόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ

si, & maxime ala sinistra, vulturina. Appulsus ergo ibi assedi, interquiescens & in terram de superiori loco despiciens, &, ut Homericus ille Jupiter, jam equestrium Thracum terram adspiciens, jam Mysorum, paullo post autem, si videretur mihi, Graeciam, Persidem, & Indiam: e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar. SOD. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat: sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum expecto equidem, de figura terrae, omniumque quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint. MEN. Recte istuc, sodalis, conjicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam, co-

a Ἱππολῶν] Ἱππολῶν Edd. priores, male. b Τοῦτο εἰδῶμεν] Τοῦτ' ἴδωμεν O. c Περὶ γῆς τε] Τε περὶ γῆς O. Τε π. γ. τὰ Fl. d Εἰκάζεις] Εἰκάζει O.

64. Κάμνοντα] (1) Κοπτομένην. V.

(1) Κοπτομένην] Legendum arbitror κοπτομένην, vel κοπτομένῃ. J.F.R.

69. Τῶν ἱππολῶν (2) Θρηκῶν] Τῶν περὶ τοὺς ἵππους ἀναστρεφομένων. V.

(2) Θρηκῶν] Θράκων ante edebatur; sed jam ad Lucimi textum adcommodavi. J.F.R.

stra suspectum fuit *Steph.* in Thes. hac significatione notatu digna attulit Cl. *Hemsterh.* ad *Deor. Dial.* XX. Not. 63. ubi *Graevium* notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad *Deor. Dial.* notarat. Optime rem hic tetigit *Jensius*, & versio *Gesneri* verum sensum Luciani est adsecuta. *Solan.* adscripserat conferendum infra Οἰκ. c. 12. ibi similiter est: καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς ἀποστάσεως. Item *Dial. Marin.* XII. Et Ἐπισκ. c. 21. J.F.R.

69. Τὴν τῶν ἱππολῶν] Hic Dialogus est Homericus cento. τὴν τῶν ἱππολῶν. Ex Iliad. ν. J.B.

Τὴν τῶν ἱππολῶν] An ἱππολόων legendum, ut αἰπόλων; Placet. F.G.

Ibid. Ἱππολῶν Θρηκῶν] An ἱππολόων? ut αἰπόλων. Non displicet. AE.M.

Ἱππολῶν] Prave antea hic in omnibus Impr. legebatur ἱππολῶν. Nos ex *Homero* & Nostro ipso Συγγρ. c. 49. veram scripturam restituimus. M. du S.

Τὴν τῶν ἱππολῶν Θρηκῶν] Ex Iliad. Γ. v. 4. non ἱππολῶν ut editur vulgo, quibus hic nullus est locus. J.G.G.

Τὴν τῶν ἱππολῶν] *Hom.* Il. N. 4. Νόσφιν ἱππολόων Θρηκῶν καθορώμην αἶαν. Unde quantitatem penultimae in Edd. male productam, facile correxi. Quod miror *Bourdelotium* non vidisse, qui tamen Homerum consuluit. J.F.R.

Ibid. Τὴν Θρηκῶν —— τὴν Μυσῶν] Omisit αἶαν, sive γῆν, quod *Homerus* l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic *Long. Past.* L. 2. p. 63. (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἑαυτῶν. Adde Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II. 3. 6. Et Cl. *L. Bos* de ellipsi. J.F.R.

85. Δόκει] Haud immerito *Fl.* contulit Noster. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsan male; nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et Parisinae interpres *Erasmus* dedit *pusillam quandam terram mihi videre videbar*; unde conjicio eum ἐδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Cl. *Gesn.* servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra *Parasit.* c. 2. pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει. & c. 1. μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum

cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera.

12. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossum vidissem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Jam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem; tota jam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte qui navigarent, qui praelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulier-

συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ὅπη γῆς ἀφέθεσιν.

89 Καὶ πρῶτόν γέ μοι φάνου μικρὰν [e] δόξει τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω καλαχύψας ὅπη πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἰ μὴ τὸν Ῥοδίων κολοσσὸν [f] ἐθεασάμην, καὶ τὸν ὅπη τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, πανλελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ἐμφανεστάτα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἠρέμα πρὸς τὸν ἥλιον [g] ἐμφαίλων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὸν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη [h] μοι καλεφαίνετο, οὐ κατ' ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύ-

e Δόξει] Et sic legere *Fl.* notat *M. du S.* Sed & habent *J. P. H.* &c. f Τὸν Ῥοδίων] Τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. Edd. g Ὑποσιλῶν] Ἀποσιλῶν O. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* &c. h Μοι] Deest in O.

89. Καὶ εἰ μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν] Ὃν μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδριὰς ἦν χαλκοῦς, ἡλίου ἀνακείμενος, καθ' ὅτι ἐκ αὐτῆ ἡ νῆσος ἡλίῳ ἀνῆπτο· ἐξήκοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος ἐν τῇ ἐπὶ (3) Πηλουσίῳ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρείᾳ ἀναδύμενος τετράγωνος, (4) σταδιαίους τὴν περίμετρον, ἐπὶ πολὺ τοῦ ἀέρος ἀνέχων, (5) ὡς λίθῳ ῥ'. ὁρᾶσθαι μιλίων. ἀνεγείθη δὲ τοιοῦτος, ἵν' ἡ ἡμέρας μὲν σημαίνοις τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρσὸς, πρὸς ὃν οἱ πλέοντες ἀπόβλητοι ὦσι, μὴ ἔχοιεν ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παραιτονίου ὕφεσι ἀφανίζεσθαι. γέγονε δὲ προσάγματι μὲν (6) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου ὑπὸ Ὀλυμπιάδος, ἀρχιτεκτονησαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῷ λίθῳ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. *V.*

(3) Πηλουσίῳ] Πέλῳ Edita male πρὸς τῷ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. Καὶ τῷ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. *J. F. R.*

(4) Σταδιαίους] Vid. *Prideaux* ex Josepho hoc falsi arguentem Hist. suae L. I. Partis II. ad Ann. ante Chr. 284. notat *M. du S.*

(5) Ὡς ἀπὸ ῥ'. ὁρᾶσθαι μιλίων] *Josephus* Ed. Ox. p. 1205. Lumen ejus ad CCC. stadia tantum penetrare dicit *M. du S.*

(6) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.] Cave hoc Scholiastae credas; ipsum adi Lucianum Συγγρ. c. 68. *M. du S.* Adleverat orae Cl. *Hemsterh.* Vid. *Fabric.* ad *S. Empir.* p. 276. *G.*

tum me refrenerat, illud ὥστε καλαχύψας quod postponitur; cum sic debuisset praemitti. Minus enim adcurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro *cum*, *quando*, accipias, recte postponitur καλαχύψας, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculos demisissem. Verum tum ὡς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. *J. F. R.*

90. Ῥοδίων κολοσσὸν] Altus erat LXX. cubitis. *Strabonis* aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant. XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23. Ἰχ. ἁλ. c. 18. & Z. Tp. c. 11. *M. du S.*

94. Ὑποσιλῶν] Ἀποσιλῶν O. & Ed. *Fl.* ut Δισ. c. 1. Sed nihil muto. *M. du S.*

Ὑποσιλῶν] At seq. Dial. *Bis Accus* c. 1. τὸ ἀκτίνων ἀποσιλῶν. Et alibi non semel; unde conjicias, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id quod resplendet; nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios ejus absorbet, rectius norunt hodierni Philosophi. *J. F. R.*

99. Οἱ πολιμοῦντες, οἱ γεωργ.] Jam aliquando fine in-

γύναια, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἁπλῶς, ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα. ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φῂς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὃς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τῷ μεταξὺ διαστήματος εἰς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἰ μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι [a] ὠήθης ὁρᾶν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ὑπὸ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρὰ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων [b] νεοττίας;

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲ ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδών, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τοῦ ὄψεως μηκέτι [c] ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἠνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. καλῄφει δέ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ [d] σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ καλωπημένος. κἀγὼ μέν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γάρ) ὑπελαράχθην, καὶ τινα σεληναῖον δαίμονα

culae, animalia, & ſimpliciter quae tellus alma nutrit omnia. SOD. Omnino improbabilia ſunt quae dicis, & ſibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas ab interjecto ſpatio in parvitatem contractam, & niſi Coloſſus eam tibi indicaſſet, forte aliud videre tibi viſus eſſes: quomodo nunc, tamquam Lynceus aliquis factus ſubito, quaecumque ſupra tellurem ſunt cognoſcis, homines, animalia, & parum abeſt quin culicum pulliciem?

13. MEN. Bene facis quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud neſcio quomodo praetermiſerim. Cum enim ipſam quidem terram viſu agnoſcerem, reliqua vero perſpicere ob profunditatem non poſſem, viſu jam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat ſolicitudinem. Cum autem demiſſo eſſem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adſtat ſapiens Empedocles, carbonarius ad ſpeciem & cinere oppletus, & aſſatus. Ego vero cum viderem, dicetur enim, aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre pu-

a Ὠήθης] Ὠήθεις O. b Νεοττίας] Νιοττιίας O. c Ἐφικνουμένης] Ἀφικνουμένους male O. d Σοφὸς] Φυσικὸς O.

9. Καθάπερ Λυγκεὺς] Ὁ Λυγκεὺς * ὅτῳ λίγεται ὅτως ἦν ὀξυδερκέστατος, ὥςε τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.

22. Σποδοῦ πλέως] Ἀσάκλεως. V.

* Οὕτως λίγεται] Corrupte. Lege ὅτως λίγεται ὅτως εἶναι ὀξυδερκής. M. du S.

interpoſito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enunciat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et *Aſin.* c. 16. med. Conf. 2. *Ver. Hiſt.* c. 35. Adde *Eurip.* Ἰκετ. 700. & 722. Et *Long. Paſt.* 2. p. 32. (Ed. *Moll.*) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, ſic loquitur: ἰσχίων, ἰσχίοιν, ἴδον. Alia ex eodem dedimus ad *Ver. Hiſt.* l.c. Sed haec non magni ſunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, ſi ad oſtentationem tantum haec componere velimus. *J.F.R.*

2. Ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα] Paſſim *Homerus.* *J.B.*

Ὁπόσα τρέφει &c.] *Homer.* Od. Λ. 308. *M. du S.*

3. Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα] Parodia Homerica. Frequentius eſt tamen apud *Homerum* φέρει ζ. ἀ. ut Od. 357. *M. du S.*

21. Σοφὸς] Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. Δ. XX. & notas. *M. du S.*

27. Οὔτις] *Homer.* Odyſſ. Π. *J.B.*

Οὔτις τοι &c.] *Homer.* Odyſſ. Π. 187. *M. du S.*

30. Φέρων ἰνίοχλον] Vide quae de hac phraſi notavimus ſupra T. I. *De Merc. Cond.* c. 24. Et potius quae Cl. *Hemſterh.* ad *Dial. Mort.* VI. §. 3. quae nondum legeram, quum illa notarem; alioqui jam tum eo remiſiſſem Lectorem. *J.F.R.*

32. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ] Repertus eſt, qui ſerio aſſereret, de luna delapſum Emped. Vid. *Diog. Laërt.* p. 231. C. *M. du S.*

34. Ἀπολύσαι τὴν παρούσης ἀπορίας] Sic in Hercule Gallico. *J.B.*

38. Κατασταῖμαι] Vid. ſupra ad pr. c. XI. monentem *Gujetum*, & ſuſpicabere etiam hic κατάστημαι cum *J.* legendum. Sed quia & πεπάσμαι —ᾶσμαι pro πε-

putabam equidem. At ille, bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non tibi Divus ego; quid me immortalibus aequas?

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me dejecissem; vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et jam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur exsoluturus te praesenti solicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non distincte, quae in terra fiunt vides. Bene sane facis, inquam, *optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & noviluniis ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion*, inquit, *non huc veni mercedis caussa. Sed animo commotus sum, cum te tristem viderem. Verum scin' quo facto acutum visum nanciscî possis?*

14. *Non equidem, per Jovem*, inquam, *nisi tu mihi caliginem quodammodo abstergas*

ὁρᾶν. ὁ δὲ Θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε,

[e] Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις;

ὁ φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τοῦ Αἴτνης ἀναρπάσας, [f] δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ καλοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἥκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνιᾷ γάρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ὑπὸ γῆς ὁρᾶν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις. καὶ πειδὰν τάχιστα [g] καλαπτῶμαι πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαί σπένδειν τέ σοι ὑπὲρ τοῦ καπνοδόχης· καὶ ταῖς νουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν προσεύξομαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, οὐδ' ὃς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφῖγμαι· πέπονθα δέ τι περὶ τὴν ψυχὴν, ἰδών σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας, ὀξυδερκὴς γενήσῃ;

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἢν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλὺν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν

[e] Οὔτις] Οὔτι male *Fl.* [f] Δεῦρο] Διῦρ' O. [g] Καλαπτῶμαι] Sic *Fl. H. P.* Κατάπλωμαι *J.* & *P.*

40. Ἐπὶ τὸ καπνοδόχης] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τὸ καπνοδόχης, ὡς ἀπολομένου ἀφ' πυρός. *V.*

42. Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα] Τῷ Ἐνδυμίωνι ἐμαθήτευσε ὁ σελήνης σωτὴρ αὐτῷ, καὶ ἀφ' τούτου Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τὸν Ἐνδυμίωνα ὤμνυσι. *V.*

44. Ἄτερ] Ἀλλαδὴ. *V.*

volare aeque dicitur ac πέτομαι, numerum Edd. potiorem sum secutus. Erunt qui πετῶμαι & πτῶμαι Poëticum potius dicant, & πέτομαι praeferant, ut eo facilius a πετάω *expando*, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῷ πετῶμαι & πετάομαι uti. Apud eos certe frequentius quam alios. Nec tamen alii abstinent, ut ex *Diod.* & *Ael.* de anim. probare possem, si tempus sineret. *Aristot.* πετόμενον ait, non πετώμενον, de Animal. incessu c. 10. pr. iterum f. & c. praeced. item πέτεσθαι ibid. ac πέτασται. Sed πετῶμαι in Novo Foedere non semel, ut *Apocal.* IV. 7. ἀετῷ πετομένῳ. & VIII. 13. ἀγγέλου πετομένου &c. *J. F. R.*

40. Καπνοδόχης] Καπνοδόκης *Th. Mag.* male. *M. du S.*

46. Μὰ Δί'] Legendum videtur, ἢ μὰ Δί'. *F. G.*

Μὰ Δί'] Clariss. *Jens.* ad *Abdic.* c. 2. sub μὰ Δί' saepe negationem intelligi, *Bud.* vero, μὰ per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito ἤ. Atqui & nos ad *Gall.* c. XI. No. 98. (ubi exemplis, in quibus μὰ adfirmat, addere potuissem ejusd. *Gall.* c. 29. vs. 84.) quoque generaliter idem adfirmare visi sumus cum *Berglero* ad *Alciphr.* Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic ἤ ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, ἤ μὰ Δί' jungendo; ut sedulo multisque contra *Budaeum* observat *Devarius* de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est quam in aliis. Nondum tamen cum *Gujeto* ἤ infero, etsi ἤ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente ἢν μὴ patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti *immo* ap. *Terent.* crebro tacite negat, sive ironice adfirmat, ut: *ubi* (est) *domi* ne? *IMMO apud Libertum Discum.* Eun. III. V. 60. *J. F. R.*

Ibid. Τὴν ἀχλὺν] *Serv.* ad finem 2. Aeneid. v. 604. de hac nebula. *Æschylus* Sept. ad Theb. p. 80. *Lipsii* lib. 1. Flor. (locus est II. E. 127.) *J. B.*

49. Δια-

νῦν γ' δὴ λημᾶν ὃ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν ὑδέν [a] γε, ἦδ' ὅς, ἐμοῦ [b] δεήσῃ. τὸ γ' ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἥκεις ἔχων. τί οὖν τοῦτό ἐστιν; ὃ γ' οἶδ', ἔφην. σὺκ οἶσθα, ἦδ' ὅς, [c] ἀετοῦ τὴ πτέρυγα τὴ δεξιὰν περικείμενον; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. [d] τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἦδ' ὅς, πολὺ τῶν ἄλλων ζώων [e] ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατον, ὥστε μόνον [f] ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιον [g] ἀετὸς, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς [h] ἀκτῖνας βλέπῃ. φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καί μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν ὑπὲρ τὸ ὀφθαλμῷ τῷ ἀετῷ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελών, ὡς νῦν [i] γε ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι, καὶ ὑπάντα βασιλικῶς [k] ἐσκευασμένος· ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις. καί μὴν πρᾶγμά σοι, ἦδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸ ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν [l] βασιλικόν. ἢν γ' ἐθελήσῃς, μικρὸν ἀναστὰς, ὑπισχὼν τῷ γυπὸς τὴ πτέρυγα, θατέρᾳ μόνῃ πτερύξαι, καὶ λόγον τὴ πτέρυγος, τὴ

ab oculis : nunc enim lippire non mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, *nihil mea opera indigebis, qui acumen illud ipse jam de terra allatum habeas. Quid igitur hoc est? neque enim novi*, inquam. *An nescis*, inquit, *te dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero*, inquam. *Quid vero alae & oculo commune est? Quod*, inquit, *multum visus acumine reliquis animantibus praestat aquila : adeo ut solus contra solem obtueatur : & ob id ipsum est rex & verus germanusque aquila, si nihil nictans radios intueatur. Ajunt ista*, inquam. *Et jam poenitet me, quod huc cum escenderem, non ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui : qui sic imperfectus venerim, nec regie per omnia instructus ; sed similis sum spuriis istis & abdicatis. Quin penes te est*, inquit, *statim alterum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paullum, retenta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-*

a Γε] Σε O. b Δεήσῃ] Δεήσει Fl. c Ἀετοῦ] Αἰετῶ O. d Τί οὖν] Τί δ' ἔν melius O. e Ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατον] Αἰετός ἐστιν ὀξυωπέστερον O. f Ἀντίον δέδορκε] Ἀντιδέδορκε O. g Ἀετὸς] Αἰετὸς O. h Ἀκτῖνας] Ἀκτίνας male O. i Γε] Abest a Fl. k Ἐσκευασμένος] Ἐτεσκευασμένον O. l Βασιλικὸν] Βασιλέα O.

48. Νῦν γὰρ δὴ λημᾶν] Ὀφθαλμιᾶν, λῆμα γὰρ ὁ σωμαγόνος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ῥύπος. *V* (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τζιμῶλαι. C.) Non plane scriptum.

Ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἥκεις ἔχων. Ὀξυδερκὲς ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτήσασθαι. *V*.

49. Δεήσῃ] Eodem redibit, utrum Florentinae δεήσει malis, idque pro tertia futuri a δεῖ habeas, vel pro secunda fut. a δέομαι. utrum autem δεήσῃ retineas. Supra *de Salt.* c. 3. pr. Τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει. Infra *Dial. Mer.* 2. a. m. ὑδὲν δεήσει. Sed *Tim.* c. 48. ὑδὲν δεήσῃ τὴ — λόγων. Conf. ad *Imag.* c. 5. *J.F.R.*

57. Καὶ τοῦτό ἐστιν] Forsan καὶ τούτῳ. *F.G.*

Καὶ τοῦτό ἐστιν] Non rejicerem τούτῳ, si in libris esset. Jam vero nihil muto, exponens τοῦτο per διὰ τοῦτο, prorsus ita, ut est in 2. *Ver. Hist.* c. 19. ὡσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι. *Alciphr.* III. p. 392. τὸ χρυσίον ἀποδύπτισθαι, *propter aurum lancinari*, ubi tamen *Bergl* δὲ malit infertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. *Diod. Sic.* L. 2, c. 55. 68. πλαπλαγίστης τὸ μῆκος τῆ πελάγης. *Eurip.* Androm. vs. 211. — ταῦτά σοι ἴσχει πόσις. *Ob haec te odit maritus.* Ibid. 217. Ἔκτεινας ἂν τάδ'; *An propter ea interficeres?* Sic enim vertendum, non ut vulgo factum: *An occideres istas?* Confer mox c. 25. ἐφθόνησα τὰ Ὀλύμπια. Alia similia vid. ap. *L. Bos* de Ellipsi, p. 266. Ed. *Franek.* *J.F.R.*

77. Τοὺς καινοὺς ἀποδεδύσθαι] Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo vir Clar. *Theod. Marcil* ad Pers. *J.B.*

87. Πτολιμαῖον] Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. *Herodian.* I. *M. du S.*

88. Λυσιμάχῳ] Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim cer-

* Ἄιρα] Ἀιδρα legebatur sine sensu. ἄειρα inde fecit *Solan.* Ego ἄϊρα. *J. F. R.*

dextro oculo acutum cernes : alter enim oculus fieri non poteſt quin obtuſius cernat, qui deterioris partis ſit. Satis fuerit, inquam, *& ſi dexter ſolus aquilinum cernat : neque enim quidquam mihi deceſſerit : quandoquidem fabros etiam vidiſſe mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere.* Cum his verbis ſimul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero ſenſim ſe ſubducens in fumum paullatim diſſolvitur.

15. Vix coeperam movere alam, cum ſtatim ingens me lux circumfulget, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Deſpiciens enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorumque facinora, neque ea ſolum quae ſub divo fierent, ſed quae domi etiam, cum latere ſe putarent : Ptolemaeum coëuntem cum ſorore, inſidiantem Lyſimacho filium, Seleucum Antiochi F. furtim innuentem novercae, interfectum ab uxore Alexandrum Theſſalum,

70 δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς ἔσῃ· τὸ [m] γὰρ ἕτερον, εὐδεμία μηχανῇ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον διεδορκέναι, τὸ μερίδος ὄντα τὸ χεῖρον. [n] ἄλις, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος αἰετῶδες βλέποι. εὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρῳ τὸ ὀφθαλμῷ ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' 80 ὀλίγον ὑπαπιὼν, εἰς καπνὸν ῥέμα διελύετο.

Κἀπειδὴ τάχιστα ἐπερυξάμην, αὐτίκα μοι φῶς [o] πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. καθαπτάμενος γῆν εἰς τὴν γῆν, ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ [p] ὁπόσα οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελεύκου [q] δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκῃ μοιχευόντα λάθρα τῇ [r] μητρυιᾷ, τὸν δὲ Θετταλὸν [s] Ἀλέξανδρον ὑπὸ

[m] Γὰρ] Δὲ *Fl.* Δ' O. [n] Ἄλις] Ἄλις male *Ff.* [o] Πάμμεγα περιέλαμψε] Πάμπολυ περιλαμπ. O. Μέγα περιελ. P. [p] Ὁπόσα] Ὅσα *Fl.* Vulgatum firmat P. [q] Δὲ] Deeſt in O. [r] Μητρυιᾷ] Μητρὶ *Fl.* male. Prius vett. & P. Ἀδελφῇ *Coll.* [s] Ἀλέξανδρον] Ἀλ. O.

79. Κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν] Κατὰ μικρὸν ὑπορρέμβος. *V.*

87. † Πτολεμαῖον μὲν συνόντα] Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλαδέλφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀλεξάνδρου ἑταίρων, υἱὸς Ἀγαθοκλέους τοῦ υἱοῦ Λυσιμάχου ἐπιβουλεύοντος ‡ αὐτῷ ἀπίστως. *V.*

† Πτολεμαῖον] Sic adcommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαῖος editum apte. *J.F.R.*

90. Στρατονίκῃ] Γυνὴ τῷ Σελεύκῳ. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσινόῃ erat ſimiliter additum; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem additum. *G.*

‡ Αὐτὸν] Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτόν. *M. du S.*

credebam Ὀργ. c. 38. nominato illic genero Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyſimachus novercae amoris inſimulatum interemiſſe traditur, hoc nunc potius ſequor; deque Agathocle hic ſermonem eſſe, non de Antipatro comperio. *M. du S.*

90. Στρατονίκῃ] Peſſime hic & Διαλ. c. 14. tum veritati rei geſtae, tum perſonae Antiochi conſulit Lucianus. Quid enim a perſona juvenis illius longius abfuit, quam notus illi Ovidii diſcipulo convenientes, non ei qui valetudine ex amore celato contracta, vitae diſcrimen ſummum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida ſollertia rem perveſtigatam in lucem edidiſſet? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi hiſtoriam illam fuſe narrat. Niſi forte haec a juniore Luciano ſcripta putes. Vide quae alia occaſione de incuria ſcriptorum varia, rem eandem narrantium a me obſervata ſunt ad Ἀνωμ. c. 36. De quodam dictum memini, tantam ejus eſſe urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis eſſet. *M. du S.*

Ibid. Τῇ μητρυιᾷ] In multis Codd. τῇ μητρὶ. Mendoſe : hiſtoria narratur infra *de Dea Syr.* c. 17. *de Imag.* & *Conſcrib. Hiſt. Galen.* lib. de praecognit. *Plut.* Julian. Imper. *Val. Max.* ſimilem refert *Ariſtaenet.* Epiſt. 13. l. 1. *J.B.*

91. Ἀλέξανδρον] Polyſperchontis, ut videtur, filius qui a ſatellitibus trucidatus, cujusque uxor Crateſi-

καὶ τὴν γυναικὸς ἀναιρούμενον, ἢ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τῆ υἱῆ τὴν γυναῖκα, ἢ Ἀτταλῳ τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ φάρμακον. ἑτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γύναιον, ἢ τὸν εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἕλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην· [a] Σπαρτῖνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυφορούντων εἱλκέλῳ ἔξω τῆς πύλης, σκύφῳ χρυσῷ τὸν ὀφρὺν [b] καλλονημένος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, ἢ παρὰ Σκύθαις, ἢ Θραξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρπάζοντας, ὑποροκοῦντας, δεδιότας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων προδιδομένους.

Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτῃ παρέσχε μοι τὴν Δηϊτρίδην· τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ γελοιότερα. ἢ γὰρ αὖ κἀκείνους ἑώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ὑποροκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ [c] μισθοῦ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ [d] Ἀσκληπείου φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιλυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι,

& Antigonum ſtupro ſocrum ſuam polluentem, & miſcentem Attalo venenum filium; & rurſus ab altera parte mulierculam quam Arſaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium ſtringit in Arſacen. Spartinus autem Medus e convivio a ſatellitibus foras trahebatur pede, ſcypho aureo contuſus circa ſupercilium. Similia hiſce & apud Scythas & Thraces fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, inſidiatores, raptores, perjuros, metuentes, proditos a familiariſſimis.

16. Ac regum quidem res ſic me detinuerunt. Privatorum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas pejerare; Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum diſcipulo; Cliniam rhetorem ex Aeſculapii templo phialam ſubducere; Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui pa-

[a] Σπαρτῖνος] Σπαρτῶν O. & Fl. Vulgata eſt in cett. & P. [b] Καλλονημένος] Nil mut. J. M. Er. P. [c] Μισθοῦ] Sic P. L. O. Μισθῶν editum ante, nec male. [d] Ἀσκληπείου] Ἀσκληπιοῦ O.

99. Τὸν ὀφρὺν καλλονημένος] Διατειραμμένος, τεθερισμένος, σωστριμμένος. ἀλλοῖα γὰρ τὸ συντρῖσαι, ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας. C.)

8. Διατριβῶν] Τὴν Δηϊτρίδην ἐνταῦθα ἐπὶ τῇ αὐτοῦ ἐπιμειρομένῃ παρείληφεν, ἐφ' ᾗ ἐν τῷ Προμηθεῖ πρίτερον. V.

15. Ἐν τῷ χαμαιλυπείῳ] Παννύχιον. V.

polis imperium fortiter tenuit. Ad *Diodor.* XIX. amandor. *M. du S.* (Sed vid. Addenda.)

92. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — ἢ Ἀτταλῳ &c.] Vellem nos docuiſſet Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum ſuam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno ſublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium eſt, de quibus loquatur noſter auctor. Nullus enim quod ſciam eorum, qui exſtant hiſtoricorum, ea facinora notavit: De Antigono certe Coelite egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam ætate duxerat, & ideo adulterii minus ſuſpectam: Deidamiam vero, quam duxit Moloſſidis Regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Aſiam patri laturus auxilium iit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet hiſtoria. *J. P. a G.* (Conf. iterum Addenda.)

93. Ἀτταλῳ] Philadelphum tangere videtur, qui a ſororis filio, non a ſuo, veneno necatus eſt. *Strab.* XIII. *Appian.* *M. du S.*

95. Ἀρσάκην] Quem Arſacem, aut a quo haec tradita afferat, neſcio. *M. du S.*

Ibid. Γύναιον] Uxorem, an pellicem? *F. G.*

97. Σπαρτῖνος] Hic mihi prorſus ignotus. *M. du S.*

10. Ἑρμόδωρον] Haec jam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; ſtipendium enim notant Philoſophis ab Antonino aſſignatum. Vid. Eſa. c. 3. & Notas. *M. du S.*

22. Ἀγαθο-

rietes perfoderent, qui cauſſas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in univerſum enim varium quoddam & omnigenum erat ſpectaculum. SOD. Verum etiam talia bene eſſet ſi diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuiſſe voluptatem. MEN. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non poteſt, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum ſumma rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuiſſe, in ſcuto *expreſſa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte judicia & conciones; alia parte ſacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam reſpicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plauſtris: paullum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Athenienſis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec

τὺς τοιχωρυχῦντας, τὺς δικαζομένους, τὺς δανείζοντας, τὺς [e] ἀπαιτῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη τις ἦν καὶ παντοδαπὴ ἡ θέα. ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ ὁ τυχῦσαν τερπωλὴν [f] σοι [g] παρεχῆσθαι. MEN. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅτι γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον [h] δυχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, [i] οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆ ἀσπίδος· ἔν μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι, ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυέ τις· [k] ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γέλικην ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ [l] δὲ ἐπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἁπάντων τούτων [m] τὸν αὐτὸν γινομένων

[e] Ἀπαιτῦντας] Sic *F. Fl. Fr. P.* &c. [f] Σοι] Deeſt in O. [g] Παρεχῆσθαι] Παρεχῶς P. [h] Δυχερὲς] Omiſit O. [i] Οἷα] Ὅτα *Fl.* male. Οἷα cett. & P. [k] Ἐν γειτόνων] Ἐγγειτόνων O. [l] Δὲ] Omiſit O.

22. [*] Τερπωλὴν] Τέρψιν. *V.*

24. Ἐπηργῶν ὧν] Δυχερὲς. *V.* (Aliter videtur legiſſe quam in hodiernis Codd. *M. du S.*)

27. Εἰλαπίναι] †Εὐωχίαι, ἄριστοι. *V.*

31. Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι] Τὴν μὲν Γετῶν ‡ χώραν οἱ δὲ Γέται ἔθνος βάρβαρον καὶ ἰχυρὸν, ὃ Ῥωμαίους καλεῖσθαι

[*] Τερπωλὴν] Τερπνὴν Lectum omnes miſere.

[†] Εὐωχίαι] Εὐωχίαν Edita prave.

σὼν, καὶ μάχην φόβου ἀστραγαλίζειν νομιζόντων Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραϊανῷ ὕστερον ὄντας ἐξολοθρευθῆναι Δικισσάλα χρώμενον βασιλεῖ, ὅστις τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τοσαυτάκις ἀνδρῶν ἀναλῶσαι λέγεται. Ἡμᾶς δὲ ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. *V.* (Κρίττων ὁ τῶν Γετικῶν. Gens fera & barbara & immitiſſima. *G.*)

‡ Hi ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in Trajano. *J. Cler.*

12. Ἀγυιοκλῆς] Diverſus hic videtur ab ejusdem nominis duobus, tribusve a noſtro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29. *M. du S.*

13. Κλινίου] Ignotus hic mihi, uti & ſequens *Herophilus*. *M. du S.*

18. Ἀπαιτοῦντας] Forſan ἀπαιτοῦντες, aut ἀπαιτοῦντας. *M. du S.*

21. Οὓς τὸν τυχόντας] Sic ſupra *Eun.* c. 11. ὃ τὸν τυχόντων Ἀγρυπνῶν. Et *Piſc.* c. 17. ὃ τοὺς τυχόντας Θρῆικας, ubi & alia addidimus. Addi etiam poſſet *Alciphr.* III. Ep. 59. οὐχ ὁ τυχὼν. *Non vulgaris aliquis.* Sed pluribus nihil eſt opus. *J. F. R.*

27. Οὓς μὲν ἦσαν εἰλαπίναι] Eraſmus: *ubi erant convivia.* cum ſit, *alibi erant convivia.* Sic Ariſtoteles in Oeconomico quater uſus eſt ὃ pro *alibi*. *J. G. G.*

Ibid. Εἰλαπίναι] *Homer.* Il. Σ. 94. *M. du S.*

30. Ἐν γειτόνων] Hoc verum eſſe, vid. ſupra c. 8. pr. *J. F. R.*

37. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο] Vide Γνωμ. c. 38. &c. & Δημων. c. 46. *M. du S.*

χων χρόνον; ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν ἔτω ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παρασησάμενος πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χορούς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ᾀδόντων ἑκάστῳ, τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ᾆδειν μέλος. φιλοτιμουμένου δὲ ἑκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸ [a] πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἆρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τέλαραγμένη. MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταὶ, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῳδὰ φθεγγομένων, [b] ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ ταναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τηνικαῦτα δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη [c] σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην [d] καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπᾴδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ [e] καὶ πολυειδεῖ τῷ

omnia, jam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde jubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studioseque autem faciente unoquoque, & suum peragente *canticum*, & superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Jovem, qualis ille cantus futurus sit? SOD. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confusus. MEN. Verum, sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam & habitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigat, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes jam tacentes, nec amplius confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario & multifor-

a Πλησίον] Πλησ. cum duabus virgulis transversis O. b Ἀλλὰ — κινουμένων] Octo haec verba desunt in O. c Σιωπῶντες] Σιωπῶντι *f.* d Καὶ ἄτακτον] Omisit O. e Καὶ πολυειδεῖ] Desunt in O. & *Fl.*

40. Ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν ἔτω] Κυκεὼν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ * ἀλφίτων καὶ ὕδατος συγκεκραμένου. ἐπεὶ δὲ † ἀπὸ πολλῶν σύγκειται βίος, λέγει τοῦτο αὐτὸν κυκεῶνα ἐκάλεσεν. *V.*

42. Παρασησάμενος] Παρίσασαι, ‡ καλαθυλοῖς ὅθεν παρασησάμενος, ὁ θηλυδῶν, ἤγουν, καλαστρηνάμενος. παρασήσομαι, ἐνάπτειν συνήσομαι. *V.*

50. Γήλοιος] § Γήλοιος καὶ γελοῖος λέγεται φέρεται. γήλους μὲν γὰρ ὁ γέλωτος ἄξιος. γελοῖος δὲ ὁ γελαστικός. *V.*

54. Ἀπῳδὰ] Ἔξω τῆς ᾠδῆς. *V.*

* Ἀλφίτων] Ἀλφίτου edita. Et mox συγκεκραμένου pro συγκεκραμένον. Quae ex C. emendavit *M. du S.*

† Ἀπὸ πολλῶν] Et hoc & reliqua ex C. emendavit Idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγκεῖσθαι τὸν βίον. ‡ Καλαθυλοῖς] Corruptum hoc esse, adscripsit *M. du S.* Non vero quemodo sanandum. Neque ego quidquam divinando adsequor; ita alienum hic est hoc verbum. *J. F. R.*

§ Γήλοι] Confer supra de hac differentia, ad *Jov. Trag.* c. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γήλους pro συγγήλοιος legisse, festivum ne an reverā, nescio. Sed συγγήλοιος melius. *J. F. R.*

56. Ἄχρις ἂν] *Th. Mag.* Thucydidem semper ἄχρι non ἄχρις dicere, notat. Improbat ἄχρις pro *donec* etiam *Phrynich.* Sed vid. quae contra illum notamus ad *Tox.* c. 13. Et anne mox ἐπᾴδοντες pro ἀπᾴδοντες leg? *J. F. R.*

57. Τῆς σκηνῆς] Intellige τοῦ βίου. *F. G.*

67. Οἰνόῃ] Ad Marathonem urbs. *Meurs.* *M. du S.*

68. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλίνθοι κιχτῆν] Puerilem sane plagam merentur interpretes licet viri doctissimi, tamen teterrime in omnibus editionibus hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnæ, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. *J. G.*

Ibid. Ἀχαρνῆσι] Vide *Meurs.* de Pop. Att. Adde *Palmerio Thucyd.* IV. 56. V. etiam *Gronov.* not. *M. du S.*

77. Εἶτα τὴν Κυνουρίαν &c.] Prima verba interpretatur *Erasmus* supine & aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνρίαν, quæ fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. *Thucyd.* L. V. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἐξέτεμνον ἅπας ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ, ἢ ἐς ἰδιώτου περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἧς ἀεὶ περὶ ἀμφισβητοῦσι μεθορίας ἦσαν. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, hi-

tiformi theatro ridicula ſtilicet erant, quae fierent, omnia.

18. Maxime vero illos ridere ſubiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni ſibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae ſunt vicina Oenoae, aut Acharnis jugera mille poſſident. Cum enim univerſa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata eſſet; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum eſſet, in quo divitibus illis, ut magni ſibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima jugera poſſidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Deſpiciens autem in Peloponneſum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus ſum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro ſibi placentem ſi quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc

θεάτρῳ πάντα ἦν γελοῖα ὅπηθεν ἦν τὰ γιγνόμενα.

Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆλθέ μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ὅτι τῷ [f] τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ Οἰνόην, ἢ ὅ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. ἡ γῆν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων ὕσης τὸ μέγεθος [h] τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλησίοις τούτοις μέγα φρονεῖν κἀλελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρόταλος αὐτῆς, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐοικυῖα μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν [i] Κυνουρίαν γῆν ἰδών, ἀνεμνήσθην πόσα χωρίς, κατ' ἐμὲν [k] φακῆς Αἰγυπτίας πλατύτερα, τοσοῦτοι ὀπέσσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ὅτι χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ [l] ἂν ἐγέλων.

f Τὸ] Abeſt ab O. g Ἀχαρνῆσι] Ἀχαρνεῦσι O. h Τεττάρων] Τεσσάρων O. i Κυνουρίαν] Κυνοσουρίαν Edd. & Q. k Φακοῦ Αἰγυπτίας] Αἰγυπτίακοῦ φακοῦ O. l Ἂν ἐγέλων] Ἀνεγέλων Fl. & O.

66. Τὸ Σικυώνιον πεδίον] Σικυὼν πόλις ἐγγὺς Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνόη πρὸς Μαραθῶνι. Ἀχαρνῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθῆναι.

77. Τὴν Κυνοσουρίαν] Περὶ τῆς Κυνοσουρίας γῆς ἀμφισβήτησαν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τριακοσίους ἀφ' ἑκατέρου πλήθους μάχεσθαι, καὶ τῷ νικῶντι εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπέθανον ἐκ τοῦ Ἀργείων στρατεύματος, δύο Ἀργεῖοι, καὶ εἷς Λακεδαιμόνιος. εἶτα δεξάμενοι Ἀργεῖοι νενικηκέναι, καὶ ἀφ' τούτου ἀνακεχωρηκότων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη, Ἀργείων εἰς φυγόντων καλαπριβέντων. *V.*

79. Φακοῦ πλατύτερον] ¶ Φακὸς, ὁ ὁμὸς. φακῆ δὲ, ἡ ἐψηθεῖσα. *V.*

¶ Φακὸς] Φάκος editum erat, quod audaciter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etſi alii φακὰ ſcribunt. Vid. *Athen.* IV. c. 15. non longe ab init. ubi φακῶν, ſed paullo poſt ter, quater, φακῆν, ſatis inconſtanter. *Stephan.* ubique φακῆ & φακῶν. Ego φακὰ ubique ex analogia mallem. Sed exhibeo ita ut invenio. *J. F. R.*

ſtoria nota eſt ex *Strabone*, Lib. VIII. Ex *Herodoto* L. I. *Plutarcho* in parallelis, & aliis. *J. P. a G.*

Ibid. Κυνουρίαν] Recte emendaſſe *Palmerium* Κυνουρίαν, adfirmat Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* l. c. p. 270. No. 12. Et ſic quoque emendandum eſſe Scholiaſten Luciani, monet. Ipſeque jam recte in *Thucyd.* Κυνουρίαν edi curavit, quum alii haberent Κυνυρίας, alii Κυνοσυρίας. Quare & hic vulgatum ejeci. *J. F. R.*

80. Μιᾶς ἡμέρας] Mantineenſem pugnam innuit, de qua *Thucyd.* V. 40. & ſeqq. Vide etiam *Extrem.* c. 24. *M. du S.*

83. Ἂν ἐγέλων] Vertitur vulgo *ridebam*; mallem *riſiſſem*. De indicativi hac poteſtate ſubjunctiva non ſemel ante dictum. Vid. ſaltem notata ad *Tox.* c. 34. No. 46. Et hic quidem tres ob cauſſas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur: denique quod mox adjungat, *vix grani magnitudine adparuiſſe totum Pangaeum cum ipſis metallis.* Cum igitur vix hoc viſu diſtinguere potuerit, qui annulos cujusquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι eſt: *ſi quem videre potuiſſem.* Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidiſſe dici poterit, & ſic etiam riſiſſe, verſionem non attigi. *J. F. R.*

ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ. Ὦ μακάριε Μένιππε, τὸ παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διός, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω; ΜΕΝ. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἐφρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἑτέρους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, [a] τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπάσας πόθεν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς καὶ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ πρυτάνεις, καὶ [b] μουσικοὺς, καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἴγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐώκεσαν. εἰ δέ σοι [c] δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὑρήσεις γὰρ [d] τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' εἶδον πάντα ἱκανῶς ἑωρᾶτο, καὶ [e] καταγελάσαι μοι, διασείσας ἐμαυτὸν, [f] ἀνεπτόμην

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Οὔπω στάδιον [h] ἀνεληλύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν φωνὴν προϊεμένη, Μένιππε,

quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Jovem, & ipsi viri quanti superne videbantur? MEN. Puto jam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecumque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum ipsa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt. Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines formicarum civitati, antiquas Thessalorum fabulas considera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem, homines ex formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa mihi pariter ac derisa essent, concusso corpore evolavi

Atque Jovem aegida habentem & cetera numina Divûm.

20. Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vocem emittens, *Menippe*, in-

a Τὴν] Non adest in O. b Μουσικοὺς] Δημαγωγοὺς iterum, male O. c Δοκεῖ] Deest in O. d Τοὺς] Omittit O. e Καταγελάσαι] Καταγέλασε *Fl.* f Ἀνεπτόμην] Ἀνεπτέμην *Pell.* g Οὔπω] Οὔτω *J.* & *Va.* Vulgatam ceterar. servat O. h Ἀνεληλύθειν] Ἀνελεύθειν *J.* male.

84. Τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππου ἐστὶ τοῦ Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. *V.*

94. Θεῖ φέρων] Τρέχει. *V.*

98. Ταῖς μυρμηκιαῖς] Τοῖς τῶν μυρμήκων τόποις. *V.*

3. Τοὺς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς νῦν Διὸς ὢν υἱὸς ὁ βασιλεύσας. λοιμὸς] ὃν ὠργίσθη Ἥρα διὰ τὸν αὐτοῦ χόλον ἐπιπέμψαντος, ἐπέσχε τῷ Διΐ. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας εὐθέως ἐποίησε. καὶ ἀπὸ τούτου Μυρμιδόνες κέκληνται. *V.*

8. Ἐς αἰγιόχοιο Διὸς] Λέγει ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ ἀπὸ τούτου δῶρα τὰ αἰγὶς αὐτὴ ἐστιν ἐσκεύασται. αἰγιόχου δὲ ὁ αἰγίδα κατέχων. *V.*

84. Πάγ[γαιον] V. *Xenoph.* p. 324, 41. Ed. *Steph.* ubi prave legitur Παγναίῳ. *Eurip.* PH. p. 477. C. & *Clem. Alex.* p. m. 111. C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις] De τὸν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. *Gall.* c. 26. & infra c. 27. *J. F. B.*

98. Ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐώκεσαν] Scribe ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐώκεσαν. Nam μυρμηκιὰ est ὁ μυρμήκων ὄπτος, & mox ἀνεπτόμην δώματ' ἐς Ἀγιόχοιο Διός. *J. G. G.*

7. Διασείσας ἐμαυτὸν] Et pro *concutere*, *agitare*, & pro *vexare* usitatum esse si quis nescit, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad *Eunug. Luc.* III. 14. ubi μαθὼν διασείσας hoc Luciani aliorumque exemplis illustratur. *J. F. B.*

Ibid.

inquit, *ita tibi bene succedat! miniſtra mihi apud Jovem aliquid. Dixeris*, inquam, *nihil enim grave eſt, niſi forte ferendum aliquid ſit. Legationem*, inquit, *non difficilem, & preces defer a me ad Jovem. Patientiam enim conſumſi, Menippe, omnem, multa illa & moleſta audiendo a Philoſophis, quibus nullum aliud opus eſt, quam curioſe de me diſputare, quae ſim? quanta? utrum, & quam ob cauſſam dimidiata aut gibboſa fiam? Et alii etiam habitari me ajunt, alii, ſpeculi inſtar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique ipſam quoque lucem furtivam eſſe mihi & adulterinam ajunt, quae deſuper a Sole veniat: nec deſinunt etiam cum hoc fratre me meo committere, & diſſidium inter nos excitare velle. Nec enim ſatis illis erant, quae de ipſo Sole dixerunt, lapidem illum eſſe, & maſſam ignitam.*

22. *Quamquam quat ego illis conſcia ſim, quae noctibus faciunt turpia & deſpuenda, ſeveri interdin, & viriles obtutu, & habitu graves, & conſpiciendi plebeiis. Atque ego videns iſta tamen taceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium*

τε, φησιν, ἔτως ὄναιο, ἀφελήσαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἄν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ οὐ χαλεπὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοῦ Διός. ἀπείρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ἀκούσας, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τὰ ἐμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ δι' ἣν [k] τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν χαλκῆν τέ με φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρῳ δίκην ἐπικρεμασθῆναι τῇ θαλάττῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι φασί [l] μοι, ἄνωθεν ἥκον παρὰ [m] τοῦ ἡλίου, καὶ ἐπίουσαν, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα [n] μου, συγκρούσαι, καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι. οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον πύρινον.

Καίτοι ὅσα ἐγὼ συνεπίσταμαι [o] αὐτοῖς, ἃ πράττουσι τὴν νύκτωρ, αἰσχρὰ καὶ κατάπτυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ἐπὶ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; καίγε μὴ ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ ἀφωτίσαι τὰς

k Τινα αἰτίαν] Τίνα τὴν αἰτίαν O. l Μοι] Mu Fl. Mοι φασί O. m Τοῦ] Γὰρ H. Γοῦν Marc. male. Τοῦ Fl. Bl. J. P. &c. n Μου] Deeſt in O. o Αὐτοῖς] Abeſt ab O.

13. Βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ] Οὐδὲν βαρὺ τὸ ἀφελῆσαί σοι, εἰ μὴ χρείαν ἔχει * βαστάσαι τι. V.

* Βαστάσαι] Βαστάζει V.

Ibid. Ἀνεπτόμην] Ἀνεπτόμην. Ἀνέπτομαι, ἀνεπτόμην, πανεπτόμην ſupra. F.G.

Ἀνεπτόμην] Conf. ſupra notata ad c. 13. & XI. J.F.R.

8. Δάμασσε] Heſiod. 1. Oper. J.B.

Δάμασσ' ἰς &c.] Homer. Il. A. 222. M. du S.

17. Φιλοσόφων] Lege omnino Plut. de Luna. 1696. & 1727. M. du S.

20. Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος] Verte, *dividua, aut utrinque turgida*, i. e. aequa portione diviſa; aut major dimidia, minor plena. M. du S.

25. † Τὸ φῶς] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

† Τὸ φῶς] Ad aliena verba relatum hoc Scholion in ſedem reduxit M. du S.

26. Φασί μοι] In Flor. Cod. φασί μου. Cetera Homerica ſunt. J.B.

Ibid. Παρὰ τοῦ ἡλίου] Παρὰ τοῦ ἡλίου. Th. M.

29. Προαιρούμενοι] Et hoc deeſſe in O. ſed admodum dubie, notarat Solanus. At quum neceſſario adſit in Edd. nihil me movet iſta ſuſpicio. J.F.R.

30. Λίθον] V. Xen. Ed. Baſ. 495. B. qui Anaxagorae tribuit; Orig. c. Celſum. V. 238, 2. Diog. Laërt. p. 35. A. Scholi. Pind. ad Ol. I. p. m. 13. B. & Suid. M. du S.

39. Ἐπὶ

τὰς τυχὸν ἐκείνας ἀγορὰς, καὶ τὸ ἐπὶ [a] τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίον. ἀλλὰ καὶν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα τυχὸν πονηρότατον, εὐθὺς ὑπεσπασάμην τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ κομῇ [b] ἐναγχημονοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιῶσι, λοιδοροῦντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νὴ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην [c] μεταλῆσαι ὅτι τοχύτατα, ἵν' αὐτῶν τὸ βδελύγορον ἀν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτα γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διΐ, καὶ προδεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι ἔτι χώραν μένειν, ἢν μὴ τοὺς Φυσικοὺς [d] ἐκείνους ὑπτρίψῃ, καὶ τὸν λογικὸν ὑπτομίσῃ, καὶ τὴν [e] Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τοὺς ἐν [f] τῷ περιπάτῳ λογικοὺς· οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὀσημέραι [g] πρὸς αὐτῶν γεωμελρουμένη.

Ἔσται ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄνωφερὲς ἔτεινον ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,

transfigendarum rationes, & illam uniuscujusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba prolixa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renunciare Jovi, & adjicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, & os obturet dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti dimetiuntur.

22. *Fiet istuc*, inquam, & simul ardua via caelum versus tendo,

Nul-

a Τῆς] Abest a *Fl.* adest in cett. & O. b Ἐναγχημονοῦντας] Et sic *Fl.* cum cett. c Μεταλῆσαι] Μετοικίσαι O. d Ἐκείνους] Ἐκεῖσε O. e Περιπάτῳ] Τοῖς περιπάτοις O. P. f Πρὸς] Παρ' O. g Ἐπὶ] Aberat in *P. H.* & O. Aderat in *Fl. J. Bl. S.*

39. Καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίον] *Τὴν ἑκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δημόσιος ὁ τοῦτο λέγει δραματοῦργος, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων διαβιοῦντος, ἅτι ἄλλως τὸ ὄντος, ἄλλως δὲ ὑποκρινομένου δοκοῦντος. V.*

49. †Ἴσως] *Τοιοῦτον τοῦτο οἷον τὸ ἴσως. V.*

* Τὴν ἑκάστου] Ante haec verba in Editis addebatur: ἀλλὰ καὶν τινα ἴδω αὐτῶν. Quae *Solanus* merito delevit.

† Ἴσως] Hoc Scholium in V. & Impr. ptave ad ὅπως μὴ δείξω referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *M. du S.*

39. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] An ὑπὸ τῆς σκηνῆς; *post scenam.* Placet. *F. G.*

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] Sic *Chrysost.* Ὁμ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ ἡ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἰδοῦσα βασιλέα βλέπειν, de Elia. *M. du S.*

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, *in operto:* sed quomodo cum verbis Graecis ut leguntur in libris, quos consulere potui omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus turpis. *J. M. G.*

56. Ἐν περιπάτῳ] Adleverat orae Ed. *Graev.* Cl. *Hemsterhusius*, adeundum *Ez. Spanh.* ad *Aristoph.* Ranas vs. 973. Ibi autem *Aristoph.* Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τοιούτοισι μικροῖς. *Concisis disputationibus, & verbis minutis.* Ad quae *Spanh.* „ Περιπάτοις voce „ infra quoque utitur v. 984. Οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος „ καλλίων περί γε τούτου. *Neque enim pulchra tibi est* „ *disputatio ea de re*". Ubi Scholiastes: περίπατοι γε, Διαλέξεις. Luciamumque h. l. adduxit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia quando περίπατοι pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia Διαλέξεις οἱ περίπατοι dicuntur, & Academia additur. *J. F. R.*

58. Πολὺ

Nulli ubi comparent hominumve bovumve labores.

Paullo poſt ipſa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque jam occultabat. A dextris autem relicto ſole inter aſtra volans, tertio die appropinquavi caelo. Ac primo quidem ſtatueram ſtatim ſicut eram ingredi, facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte eſſem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Jovi eſſe noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehenſum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non ſubire, accedens pulſo januam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Jovi. Ac paullo poſt intro vocor, metuens ſane ac tremens, deprehendoque ſimul aſſidentes omnes, neque vero ſolicitudinis expertes: inſperata quippe iſta mea peregrinatio aliquantum illos commo-

Ἔνθα [h] μὲ οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, ἅμα τοῖς ἀστέρων φερόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι, ῥᾳδίως γὰρ ὤμην λήσειν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὢν [i] ἀετός· τὸν δὲ ἀετὸν ὀπτὸν ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ Διΐ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα φέροντα. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοὔνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῄει χαῖρε σπουδὴν φράσων τῷ Διΐ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιὼς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου καὶ τὸ ἐπιδημίας. καὶ

h Μὲν] *Mei* marg. *A1.* ante μὲ inſerit. i Ἀετὸς] Jam & ſic O. cum quater ante αἰετὸς.

58. Πρὸς αὐτῶν] Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgatam probam eſſe, vix teſtimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ἡμῶν. *Timon.* c. 9. f. ibid. c. 5. 15. & 25. *J. F. R.*

59. Ἔσαι ταῦτα] Sic ſupra in *Alex. ſeu Pſeudom.* c. 22. f. ἔσαι πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγώ. Ubi vid. notata, quibus addere liceret non ita longe abeuntem *Alciphr.* I. Ep. 32. Μηδὲ κρείττονός σοι εἴη τυχεῖν ἐρᾶς οὗ. Ubi εἴη. pro *ſiat*, *contingat* ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulare hoc eſt, & eſt feſtinandum. *J. F. R.*

61. Ἔνθα μὲ] *Homer.* Od. K. 98. *M. du S.*

Ἔνθα μὲ] Quia μὲ in *Homeri* l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι quod marg. *Aldina* exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco; ſi pro μὲ ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpueret. *J. F. R.*

67. Ἔδοκει μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι] Benedictus *mihi ut habebam illico videbar ingreſſurus.* Quanto rectius & elegantius Eraſmus: *mihi viſum eſt protinus ita ut eram, introire.* Notiſſima formula tam Græca quam Latina. *J. G.*

74. Ἔκοπτον —— τὴν θύραν] In *Act. Apoſt.* XII. 13. eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet *J. Elſn.* Obſerv. T. I. p. 411. Plura Cl. *Graev.* ad *Soloeciſtam*, haud ita longe a fin. ubi monet veterum januas extrorſum verſas, & exeuntem aeque pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 1098. ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „ *Eumoeris* Mſ. in Dictionibus Atticis: Κόπτει „ τὴν θύραν, ἔξωθεν· Φοφεῖ δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ „ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic *Ariſtoph.* Acharn. 401. κόψω τὴν „ θύραν. In *Concion.* vero 982. κρούσῃς τὴν θύραν, *pul-* „ *ſabis januam.* *J. F. R.*

78. Ἅμα] Μὲν hic male eſſe in Ed. *Par.* notat *Solan.* falſo. Nam & haec ἅμα cum cett. habet, aeque ac O. *J. F. R.*

79. Ὑπετάραττε —— τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους] Vide ineptias interpretum haec verba ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου καὶ τὸ ἐπιδημίας, καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, καὶ αὐτοὺς τρόπον τινὰ ἐπτερωμένους, ſic vertentium: *Non nihil enim ipſos turbabat, novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua verſione nihil ſani. neſcierunt ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὔπω eleganti idiotiſmo Graecis ſignificare *jam jam, paulo poſt*, quod dudum obſervavit magnus *Budaeus.* Verte: *Turbabat enim eos non nihil nec opinus meus adventus, & quod ſtatim* vel *mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.* *J. G. G.*

καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον [a] ἐπτερωμένους.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ [b] τε καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδών, φησὶ,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲ ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ δέους, εἰσῆκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς, καὶ ὑπὸ τοῦ μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀνελαβὼν, ἅπαντα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι [c] παρὰ τοὺς φιλοσόφους, ὡς τἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἶτα ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τἄλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ

verat; & exſpectabant, omnes non ita multo poſt adventuros homines eodem modo alatos.

23. Jupiter autem, terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, *quis es? unde virûm? quae patria? quique parentes?*

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mortem prae metu oppeterem. Adſtabam tamen obſtupefactus, & a majeſtate vocis attonitus. Tempore autem cum recepiſſem animum, enarro diſerte omnia, re ab initio inde repetita, quam cuperem ſublimia ediſcere, ut venerim ad Philoſophos, ut pugnantia dicentes audiverim, ut ſermonibus illorum diſtractus animum deſponderim, tum commentum meum deinceps, & alas, & reliqua ad caelum usque omnia. Poſt re-

a Ἐπτερωμένους] Ἐπαιρωμένους O. Sed eadem manus ſuperſcripſit vulgatam lect. b Τε] Abeſt a *Fl.* c Παρὰ] Sic *F. Fl. S.* Περὶ al. male.

81. Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους (1) ἀφίξεσθαι] Ὅμοιον τοῦτο τῷ τῦ Εὐριπίδυ ἐκείνῳ· Ἥξει δή· Ὀδυσσεύς, ὅσον οὐκ ἤδη. ἤδη πρὸ ὀλίγυ, καὶ οὐκ εἰς μακράν. *V.*

84. Δριμύ τε καὶ τιτανῶδες] Καταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν ἀπὸ τῶν Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. *V.*

90. Ἐμβεβροντημένος] Γραι. ἐξηχηθείς. *G.*

95. Ἀπαγορεύσαιμι] Ἀπαρνήσαιμι. *V.*

Ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων] Ὑπὸ διαφωνῶν δεξῶν ἀνθελκόμενος. *V.*

(1) Ἀφίξεσθαι] Ἀφίζεσθαι Edita. Ad Lucian. adcommodavit *M. du S.*

81. Ὅσον οὐδέπω] Vid. ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 8. f. Item de *Merced. Cond.* c. 31. *J. F. R.*

85. Τιτανῶδες] Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuiſſe veteres illi Titanes. Idem in *Timon.* *G. C.*

Ibid. Εἰς ἐμὲ ἀπιδών] Nihil novi eſt praepoſitionem oppoſitam addi verbis compoſitis, tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi ſuſpecta fuit locutio, ut T. I. quoque notavi, ad *Quom. Hiſt.* c. 42. Addo hic *Hippocr.* S. VI. de Articul. p. m. 93. ὡς ὅτε εἰσω ἐξέπιπτεν. *Quum* (caput oſſis) *intro excidit*, i.e. *luxatum eſt.* Adde I. *Ver. Hiſt.* c. 26. εἰς τὸ κατοπτρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα κόνις. *J. F. R.*

86. Τίς πόθεν &c.] *Homer.* Odyſſ. Λ. 170. &c. *M. du S.*

88. Μικροῦ] Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere *Aeſop.* Fab. V. ὡς μικροῦ ἐκπαγῆναι. *J. F. R.*

Ibid. Ἐξέθανον] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 20. *M. du S.*

90. Ἐμβεβροντημένος] Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμβεβροντημένοι a Græcis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obſtupeſcit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque ſignificat. *Moſcop.* καὶ ὁ ἐμβεβροντημένος· ὁ ἔξω φρενῶν. *Demoſth.* de Coron. ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. *Celſ. Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens ſtupet. Fit interdum ictu fulminis*, interdum morbo; ἀποπληξίαν Græci vocant. *Ovid.* Triſt. I.

Non aliter ſtupui, quam qui Jovis ignibus ictus
Vivit, & eſt vitae neſcius ipſe ſuae.

Xenoph. Ἀναβασ. γ. & Ἑλλην. δ. uſus eſt his dictionibus. *G. C.*

3. Ὅτυ — Ἐφιάλτυ &c.] *Homer.* X. Odyſſ. Λ. 307. & ſeqq. *M. du S.*

13. Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, narrantur enim haec, non dicuntur. *M. du S.*

16. Ἀπὸ Φειδίᾳ] De Phidiae poſteris quaerit, ut cui ob ſtatuam tantum debeat: quibus etiam ideo ſa-cer-

reliqua etiam Lunae mandata adjicio. Subridens autem Jupiter, & remittens aliquantulum supercilia, *Quid dicas*, inquit, *de Oto & Ephialto, cum Menippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimittemus.* Cum his dictis surgens ad eum caeli locum pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus enim erat precum *audiendarum* caussa assidendi.

προσέθηκα τὰ ὑπὸ τ σελήνης ἐπεσαλμένα. μειδιάσας δ' [d] ἦν ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν [c] ἐπανεὶς τ ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, φησὶν, Ὠτον περὶ καὶ Ἐφιάλτου, [f] ὅπως καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν ἐς τ οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲ ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὔριον δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἥκεις χρηματισάμενος, ἀποπέμψομεν, καὶ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώταλον τοῦ οὐρανοῦ. χαμὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τ εὐχῶν καθέζεσθαι.

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia triticum?* &, *An vehementer nos superiori anno hiems perstrinxerit?* &, *Utrum pluribus imbribus indigeant olera?* postea vero interrogabat, *Numquis adhuc reliquus esset de genere Phidiae?* &, *Quam ob caussam intermitterent Athenienses*

Μεταξύ τε προϊόντι, ἀνέκρινέ με περὶ τ ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲ ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυρὸς ἕστιν ὠνὴν ἐπὶ τ Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα [g] ὑμᾶς ὁ πέρυσι χειμὼν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ πρῶτα, εἴ τις [h] ἔτι λείπεται τ ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν [i] ἐλλίποιεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοῦ-

d Οὖν] Non comparet in O. *e* Ἐπανεὶς] Ἐπανιεὶς O. *f* Ὅπως] Desideratur in O. *g* Ὑμᾶς] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* *h* Ἔτι λείπεται] Ἐπιλείπει *Fl.* & marg. *A1.* Nil mutat P. *i* Ἐλλίποιεν] Ἐλλείποιεν O.

2. Ὑπανεὶς] Ὑποχαλάσας. *G.*

Ibid. Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὠτον περὶ Ἐφιάλτου] Ὠτον καὶ Ἐφιάλτην ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τ οὐρανὸν ἀνελθεῖν. *V.* In altero *Voss.* in Fol. sic. Καὶ Ἐφιάλτου] Ὠτον (2) Ἐφιάλτης ἠθέλησαν εἰς τ οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἤδη ὄρη ἐπιθέντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐτόξευσε. καὶ ὁ μῦθον ἐτον. ἡ δή γε ἀλληγορία. ἔτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ (3) Ἀλωίως παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν (4) τὰ τ οὐρανίων σώματα ἀπὸ τ γῆς, ἐχρῶντο τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τ Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ, συνίσῃ δὲ αὐτοὺς ἐκεῖθεν πεσεῖν ἀπέθανεν· ὅθεν ὁ μῦθον πέπλασαι, ὡς ἱερεῖ (5) Δημων—. *V.*

Ὧτος Ἐφιάλης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum ascendere, & superponentes montibus montes ascenderunt, donec Apollo eos sagittis confecit. Allegorice autem sic. Ὧτος Ἐφιάλης Physici Philosophi Thessali, Ἀλωίως παῖδες, primi metiri conati sunt distantiam Lunae a terra, & Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπλικῆς ἐπιστήμης, ipsa autem ex Analogia θηρᾷ hoc, & ab umbra ab excelsis montibus ἡλίου ἀντίχοντος ἀπορρέουσης: haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη altissima, ἡ Ὄσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὄλυμπος, ex quorum umbra εἰδέναι analogiam aliquam mensurae accipere: καὶ δὴ πρὸς τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμενόντων ὀρέων τούτων τῇ ἀναλογίζεσθαι τὴν σκιὰν, καὶ ἀκρημνισθέντες ἀπόλοιτο: hinc confictum, montes hos componentes, ut ascensibile facerent coelum, ab Apolline sagittis confixos. *G.*

6. Χρηματίσαιτες] Διοικήσαιτες. *V.*

17. Τὰ Διάσια (6) τοσούτων ἐτῶν] Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν (7) ἐπιτέλεσαν μετά τινος συγγνώστου, θύσαντες οὐ αὐτῇ Διΐ (8) Μειλιχίῳ. τὸ δὲ Ὀλύμπιον ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, ἀφ' (9) μεγαλουργίας ἀπορούντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν καθασκευὴν, πλεῖον τ τ' ἐτῶν παρέτεινε κτιζόμενον, ὡς ὁ ἐν Κυζίκῳ νεὼς, καὶ σὺν ἂν σωαιτελεσθῆναι ἄμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι σωαιτελέσαι τ ἔργον. *V.* (Addunt Exc. *G.* Ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Διασιάνειν τεθεικέναι.)

(2) Ἐφιάλτης] Θεομάχοι ὄντες addit C.

(3) Ἀλωΐως] Vulgabatur Ἀλοΐως. Emendarat *M. du S.*

(4) Τὰ τῶν οὐρανίων] Distantiam Lunae altera, & Solis a Luna. C. Unde patet aliter legisse. *M. du S.*

(5) Δημων—] Sic scriptum est in Codice MS. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax. Grammaticus de quo *Suidas*, an alius, juxta cum ignarissimis novi. *J. Cler.* In Coll. *G.* de eo nihil est. *M. du S.*

(6) Τοσούτων] Τοιούτων Edita male.

(7) Ἐπιτέλεσαν] Ἐπιτίλειν legebatur. Correxerat *M. du S.*

(8) Μειλιχίῳ] Μειχιλίῳ ante lectum prave. Mutavit *M. du S.*

(9) Μεγαλουργίας ἀπορούντων] Sic *G.* recte. In V. aliter, μεγαλουργίας ἀπέρων scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *J. F. R.*

cerdotium attributum est, de quo vide *Pausan.* El. p. 261, 35. *M. du S.*

17. Τὰ Διάσια] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 7. Ibique notata ab *Solano* & ab *Hemsterhusio*. *J. F. R.*

τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἀπετελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸ ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἰπέ μοι Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὸν εὐσεβέστατόν σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις [a] ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ [b] φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, κἂν μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη [c] τε καὶ ἡ Πίσα λαμπραὶ, καὶ περίβλεπτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τῆς καπνῆς τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατὸν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατέσησατο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς,

tot annis Jovialia ? &, Utrum Olympium ſuum templum exaedificare cogitent ? &, Utrum comprehenſi eſſent, qui Dodonaeum templum ſpoliaverant ? De his cum reſpondiſſem, *Dic mihi*, inquit, *Menippe, de me quid ſentiunt homines? Quid*, inquam, *Domine, aliud, quam religioſiſſimum illud, regem te eſſe omnium Deorum ? Ludis tu quidem*, inquit. *Quam novarum rerum ſtudioſi ſint, accurate novi, etſi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus ipſis viderer, & medicus, & ego eſſem in univerſum omnia :* compita plena Jovis, fora tum Jovis omnia plena : *ac Dodona & Piſa ſplendidae conſpicuaeque erant omnibus, prae fumo autem ſacrificiorum nec proſpicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam conſtituit, Pergami autem ſanandi Aeſculapius, &*

a Ἔχων] Ἐκὼν *P.* Sed prius *J. Fl. B1. H. S.* b Φιλόκαινον] Hoc revocavi ex *Fl. Schol.* & *Coll.* & marg. *A1.* Quum φιλόσεικον Edd. cett. haberent. c Τε] Δὲ *Fl.* Vulgatum tenet *P.*

20. Ἐν Δωδώνῃ νεὼν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, οὐ τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς ☾ μαντεῖον. *V.*

25. Παίζεις ἔχων, ἔφη] Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαῖνον. * Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι ἀεὶ φιλοῦσι τὰ ξένα. *V.*

31. † Ἡ Πίσα] Ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός. *V.*

— Piſa urbs Elidis Peloponneſi, in qua templum Olympii Jovis, & certamen quinquennale, quod Hercules inſtituit, ut ait Pindarus. *G.*

* Φιλόκαινον] Prava Codicis V. ſcriptura. *M. du S.* Γρ. φιλόσικον. *G.*

Φιλόκαινον] Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuiſſet *Cler.* adſcripſerat *Solanus* pravam hanc eſſe ſcripturam. Sed plane contra ſuam ipſius ſententiam, & veritatem; nam in ipſo Luciano φιλόκαινον recte recipi jubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum exuſſit, aut imprudens *Voſſiani* Cod. Lectioni adpinxit id quod Lectioni Cod. *G.* adpictum oportuit. *J. F. R.*

† Ἡ Πίσα] Hoc Schol. male ad aliena verba relatum ſuo loco reddidit *M. du S.*

18. Τὸ Ὀλύμπιον] Ναὸν ſcilicet. *F. G.*

Τὸ Ὀλύμπιον] Aegre ναὸς poteſt intelligi, niſi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, ſi ἱερὸν, vel τίμιος, vel ſimile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina ſacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβίδιον, *Anubis Templum*, τὸ Ἀνάκειον *Caſtoris* & *Pollucis*, de quo vid. *Hemſterh.* ad *Timon.* c. 10. *J. F. R.*

Ibid. Ὀλύμπιον] Conſule de hiſce *Meurſ.* Ath. Att. I. 60. . . . (AG. IV. 849.) *Marm. Ox.* 118. & *Plin.* XXXVI, 6. Aeque autem ſcribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιεῖον. A Perſeo inchoatum; *Liv.* XL. 20. *M. du S.*

20. Δωδώνῃ] Neque quando hoc factum ſit ego novi. *M. du S.*

25. Παίζεις ἔχων] Παίζεις ἐκὼν inveniebam in *Pariſ.* quod *Solan.* non animadverterat. Sed ἔχων rectius alias habere cum Scholiaſte, videns, id omnino recepi. Eſt enim ἔχων pleonaſm. verus. Vid. omnino notata ſupra ad *Aſin.* c. 20. quae etſi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam ſtabiliendam, quae quum ſic bene habeat, plura non addam. Nam παίζειν τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud *Alciphr.* I. Ep. 1. f. ἀπηγγελκάμεθα γαμεταῖς ☾ παιδίοις ὄγκον σὺν ὀλίγῳ ΕΧΕΙΝ ☿ λειψομερῶν ἰχθύων. Noſter *Tox.* c. 45. Δὸς μοὶ τὴν θυγατέρα — γυναῖκα ΕΧΕΙΝ. *Heſiod.* Ἔργ. vſ. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures Edd. aut Codd. ἐκὼν haberent, ſuſpenſo pede irem in mutando; nam & ſic in *Liban.* ſine varietate, Epiſt. XIV. p. 4. παίζεις ἐκών. *ſponte ludis.* *J. F. R.*

Ibid. Φιλόκαινον] *Schol. Coll.* & *Fl.* Ed. uti ſententia neceſſario poſtulat. Exulare itaque juſſimus vulgatum φιλόσεικον. *M. du S.*

Ibid. Τὸ φιλόσεικον] Neſcio, quis locus hic eſſe poſſit

& Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Epheſi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas ſtatuunt: mihi vero tanquam decrepito ſatis habitum honoris putant, ſi quinque ſolidis annis interjectis ſacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria videas Platonis legibus, aut ſyllogiſmis Chryſippi.

καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβείδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ὅπου [d] ταῦτα μὲ ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγύρεις ἄγουσι, καὶ ἑκατόμβας [e] παρεσκεύασιν, ἐμὲ δὲ [f] ὥσπερ παρηκόντα ἱκανῶς τελμηκέναι νομίζουσιν, ἂν μὴ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν.

25. Haec talia quaedam collocuti pervenimus ad locum, ubi aſſidentem illum preces audire oportebat. Erant autem feneſtrae deinceps puteorum orificiis ſimiles, habentes opercula: & ad unamquamque ſella aurea poſita. Ad primam harum aſſidens Jupiter, remoto operculo precantibus ſe da-

Τοιαῦτ' [g] ἄττα διεξιόντες, ἀφικνούμεθα [h] ἐς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον ἀκροᾶσθαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων [i] ἐοικυῖαι, [k] πώματα ἔχουσαι, καὶ παρ' ἑκάστῃ θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρ-

d Ταῦτα] Τούτοις O. & *Fl.* Vulgatae adſentitur P. Deſideratur in O. *g* Ἄττα] Sic Edd. Vulgo & P. Ἄμα O. & *Fl.* *h* Ἐς τὸ] Ἐς τι O. *i* Ἐοικυῖαι] Ἐοικυῖαι male *J.* *k* Πώματα] Πτώματα O. & mox iterum πτώμα-

e Παρεσκεύασιν] Παρεσκάσιν male O. *f* Ὥσπερ] Deſideratur in O.

43. Τοιγαροῦν ψυχροτέρους] Ἐπεὶ δὲ οἱ Πλάτωνος νόμοι τὸ γράμμασι μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία τὸ πλάσμασι λόγων, ὁσαύτως δὲ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ ἀδύνητον ‡ τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρειῶδες ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ κεῖνται δὲ ἀνεπίσκεπτοι μηδενὸς ἀνθρώπων μέλαχρι ἐφ' ἡμῶν τούτους προβυμυθῶμαι, διὰ τὸ ἀνωφελές τε καὶ ἄπορον. *V.*

‡ Τῶν Πλάτ.] Τῷ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν reſcripſit *Solan.* addiditque haec eſſe corrupta. In C. vero ſic legi: ἀδύνητον ἄττων Πλ. τ. τ. χ. ἐπιφοιτῶντες.

ſit τῇ Φιλοκαινίᾳ. Φιλοκαινίαν, *novarum rerum ſtudium* reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus ſum. Vel ſic, vel Φιλοκενίαν, legi voluit *Solanus*. Dedit enim *levitatem*. *J.M.G.*

28. Πάντα ὅλως ἦν ἀγὼν] Exempla hujus locutionis, quae etiam eſt in I. *Epiſt.* ad *Corinth.* XV. 28. dedit Rever. *J. Elſner.* Obſerv. T. 2. p. m. 126. *J.F.R.*

29. Μεταὶ δὲ Διὸς] *Arat.* vſ. 2. *M. du S.* Conf. ſupra ad *Prometh.* c. 14. *J.F.R.*

33. Δυνατὸν] Τὸ ἂν ſubaudiendum. An Librario excidit reſtituendum? *F.G.*

35. Ἐν Περγάμῳ] Vide *Pauſ.* p. 160. 16. *M. du S.*

36. Βενδίδειον] Dea Thracia Bendis; vide Z. τρ. c. 8. *Heſychius* eandem cum Diana facit. Vide *Strab.* IX. X. p. 471. & *Procl.* in Tim. I. de feſtis ejus. Athenis etiam colebatur. *Xen.* Ἑλλ. β'. p. 277, 14. *M. du S.*

37. Ἀνουβείδιον] Nihil variare Edd. notat *Solan.* quare? Forſan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβείδιον etiam ſupra *Tox.* c. 28. *J.F.R.*

38. Ἐπὶ ταῦτα] Τούτοις etiam marg. *A1.* Sed quoties ejus lectio conſentit cum *Fl.* ſuſpicio mihi eſt, id varietatis ex ipſa *Fl.* deſumtum, quia ſubinde additum video, id inde eſſe petitum; quare poſtea in hoc *Dial.* talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat Lectorem ſemel monuiſſe, quidquid *Fl.* ſingulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. conſentit margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere haud negligam umquam. *J.F.R.*

39. Ἑκατόμβας παρεσκεύασιν] Verbum hoc uſitatum eſſe in ſacrificiis, pluribus probat ſaepe jam laudatus *J. Elſner.* ad *Roman.* XII. 1. Ubi hujus Lucianei non eſt oblitus. *J.F.R.*

41. Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν] De ea phraſi dictum eſt ad Θυσ. c. 11. *M. du S.*

46. Ἄττα] Etſi ἅμα veroſimile eſt, nihil tamen mutavi; quia & alterum Noſtro frequentatur. Vid. ſupra T. I. *Tim.* c. 28. *Imag.* c. 13. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. &c. *J.F.R.*

51. Καθίσας ἐν ἑαυτὸν ἐπὶ τ' πρώτης] Quum vox poſterior non poſſit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexiſſe Eraſmum *cum ad primam conſediſſet*, quam Benedictum, *quarum in prima ſedens*, quod ille haud dubie ad ſellam retulit abiens ab Grae-

παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. [a] ἠύχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας δὲ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαίδε, Ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· [b] ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν [c] φαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικὸς, εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο πνεῦσαι. ὁ δὲ Νότον, ὁ δὲ γεωργὸς [d] ἤτει ὑετόν. ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακουόντων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, καὶ πάντα ὑπισχνεῖτο.

Ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ'

[c] ἀνένευσε.

Τὰς μὲν δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω διὰ τοῦ στόμιος, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ καθετίθει φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιντο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾶς δέ τινος εὐχῆς, καὶ ἀπορροῦντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν ταναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν [f] αὐτῷ· ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν

bat. Orabant vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse quoque cápite admoto preces simul audiebam. Erant vero ejusmodi : *Jupiter, regnare mihi contingat ! Jupiter cepae mihi nascantur & allia ! Jupiter pater mihi mox moriatur !* Alius quidam diceret : *Utinam heres sim uxoris ! utinam lateam, dum struo fratri insidias ! contingat mihi causam vincere, coronari Olympia.* Navigantium vero unus boream adspirare rogabat, alter vero notum. Agricola pluviam petebat, solem fullo. Audiens vero Jupiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia ;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuit illud.

Justas etenim preces sursum admissas per fenestellam reponebat ad dextra : nefarias autem infectas deorsum flando remittebat, ut ne quidem prope caelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. duobus enim viris contraria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habebat utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum usu ei venit, neque quidquam

a Ηὔχοντο] Εὔχοντ) marg. *Ald. W.* b Ὦ Ζεῦ] Ὦ θεοὶ Codd. O. P. c Φαίη] Ἔφη O. d Ἤτει] Ἔτι male O. e Ἀνένευσε] Ἀνένευε *Fl.* f Αὐτῷ] Αὐτὸν *Fl.* male. Vulgatam cett. adserit. P.

79. Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο * ἐπεπόνθει] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημείαν τοὺς Πυῤῥωνείους ἤτοι Ἐφεκτικοὺς ἀποπέμπεις, Λουκιανέ· ἀντιδιατίθεται γὰρ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας. ὡς αὐτῶν ἐστιν ἐκείνων τῶν Πυῤῥωνείων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν, † ἴσαχον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῶν ἰσοθενείας τῶν ἀντικειμένων λόγων, ὅτε ἴσοντες ἀποτέρῳ μᾶλλον ἔχοιεν αὐτοὺς εἰς † συγκατάθεσιν. *V.*

* Ἐπεπόνθει] Ἐπιπόνων lectum antea prave.

† Συγκατάθεσιν] Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκάθεσιν.

cis, quod non oportuit. *J. G.*

62. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Iterum pro στεφθῆναι διὰ τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra c. 14. καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic *Aristoph.* Eq. 644. Εἶτ' ἐστεφάνωσέ μ' ἐπαγγελία. *Tum coronarunt me ob laetum nuncium*, quod *Kusterus* ad *Plut.* 765. & Scholiast ad hunc vers. *Equit.* clarius exponit eadem ellipsi τῶ διὰ, quam *Spanhem.* qui ὡς *illa laeta me coronarunt nuntia* vertens dubium facit, sitne ἐπαγγελία nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, quum in ipso *Aristoph.* textu planius conversum sit : *ob laetum me coronant nuntium* ; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem *Spanh.* l. c. ad *Equit.* & *Kusterο* ad *Plut.* adductis ; licet in *Pluti* loco alia sit constructio, quam *Spanhemius* melius indicat *Kusterο* ; ait enim *Aristoph.* Plut. 764. — κἄγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι Εὐαγγελίᾳ σ' ὑπ' εὐφραινομένων ἑρμαθῷ Τοιαῦτ' ἀπαγγέλοντα, ibique *ἀνα-*

δῆ-

quam poterat pronunciare ; ſed Pyrrhonis inſtar, ſuſtinebat ſe adhuc & diſpiciebat.

ὅτι ἀποφήνασθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύῤῥων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο.

26. Cum autem ſatis operam dediſſet precibus, in proximam transiit ſellam, ad feneſtram alteram, admotoque capite, jurijurando vacavit & jurantibus. Ubi his quoque ſe praebuiſſet, & Hermodorum Epicureum obtriviſſet, in proximam ſellam transiit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad ſacrificiorum feneſtram transgreſſus eſt, per quam aſcendens fumus renunciabat Jovi ſacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempeſtatibus quid faciendum eſſet injunxit : *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat : tu Borea flato per Lydiam ; tu Note quietus eſto ; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam : & grandinis mille circiter medimni ſpargantur per Cappadociam.*

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὴν ἑξῆς μεταβὰς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μεθεκαθέζετο ἐπὶ τὴν ἑξῆς θρόνον, κληδόσι, καὶ φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέχων. εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆλθε, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τῶν θύοντων ἑκάστου τὸ ὄνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέταξε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ [g] ποιεῖν· [h] Τήμερον μὲν Σκύθαις ὑέτω, μὲν Λίβυσιν ἀστραπτέτω, πασ' Ἕλλησι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ [k] Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὴν Ἀδρίαν ταραττέτω, καὶ ἡ χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδαθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

26. Cum autem ſatis operam dediſſet precibus, in proximam transiit ſellam, ad feneſtram alteram, admotoque capite, jurijurando vacavit & jurantibus. Ubi his quoque ſe praebuiſſet, & Hermodorum Epicureum obtriviſſet, in proximam ſellam transiit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad ſacrificiorum feneſtram transgreſſus eſt, per quam aſcendens fumus renunciabat Jovi ſacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempeſtatibus quid faciendum eſſet injunxit : *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat : tu Borea flato per Lydiam ; tu Note quietus eſto ; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam : & grandinis mille circiter medimni ſpargantur per Cappadociam.*

27. Omnibus fere ab illo peractis ad convivium abiimus. Jam enim coenae tempus erat, meque aſſumtum Mercurius aſſidere juſſit apud Panem & Corybantes, & Attin, & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic panem miniſtrabat Ceres, & Bacchus vinum,

Ἁπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διωκημένων, ἀπήειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δείπνου γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν, καί με ὁ Ἑρμῆς παρελαβὼν κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν [l] Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶ-

g Ποιεῖν] Ποτεῖν G. P. & marg. *Ar.* Ποιεῖν Edd. & O. *h* Τήμερον] Διήμερον O. *i* Νιφέτω] Ἰφέτω male *P.* *k* Βορέας] Βόρρας *Fl.* Nihil mut. P. *l* Ἄττιν] Ἄττιδα O. ſolus.

5. ‡Τοὺς μετοίκους] Ἐξ ἀνθρώπων δέ ἔτοι θεοὶ ἐνομίσθησαν. *V.*

‡ Et hoc Schol. male ad verba κατέκλιν παρὰ τὸν πάντα relatum in ordinem revocavit *M. du S.*

δῆσαι σε ἀπαγγελίαν τοιαύτα εὐαγγέλια connectendum recte monet *Spanh.* *J.F.R.*

68. Ἀλλ' ἕτερον] *Homer.* Il. Π. 250. *M. du S.*

80. Ὥσπερ ὁ Πύῤῥων] *Gell.* L. XI. c. 5. de Pyrrhoniis loquens ſcribit: *Nihil decernunt, nihil conſtituunt.* De his *Cic.* in Lucull. *G.C.*

Ibid. Ὁ Πύῤῥων] De hoc ejusque dubitatione vid. ſupra *Vit. Auct.* verſus fin. *J.F.R.*

86. Ἑρμόδωρον] Vide ſupra c. 16. *M. du S.*

92. Ἃ δεῖ ποιεῖν] Non abſurde Mſ. προσέταξε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Vulgati ποιεῖν. *praecepit ventis & tempeſtatibus, in quibus eſſet elaborandum.* *J.G.G.*

5. Ἄττιν] Sic recte ſcribi, vid. ſupra *Deor. Dial.* XII. & noram *Solani* No. 75. Sed conſer not. *Hemſt.* 95. qui & Ἄττην ſcribi contendit. Ego Ἄττιν hic ſervo, quia ſic longe plurimi Codd. & Edd. omnes. Item infra Ἄττις *Eccl.* c. 9. pr. & alibi. *J.F.R.*

Ibid. Σαβάζιον] Conf. *Bochar.* Chan. I. 18. & *Meurſ.* de Gr. ſer. Vide etiam Ἐκκλ. c. 9. *M. du S.*

7. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ] Ceres Opis & Saturni filia Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi ſolet, ſecundum illud Terentii: *Sine Cerere & Baccho friget Venus.* Cur autem ab antiquis Dea judicata

οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ [a] μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τὴν ἀμβροσίας ἠρέμα καὶ τοῦ νέκταρος ἔγευόμην. ὁ γὰρ Βέλλις καὶ Γανυμήδης, ὥσπερ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά [b] μοι τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ [c] δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τάχει τεθεαμμένος, ὅτε σῖτον ἔδουσιν, [d] ὅτε πίνουσιν αἴθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν προστίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἥδονται σιτούμενοι τὴν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες προσχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὅτε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε, καὶ ὁ [e] Σειληνὸς κόρ-

& carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum guſtavi. Optimus enim Ganimedes, humanitate ductus, ſi qua deſpicientem animadverteret Jovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infuſas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipſe, puto, non minus quam ego, iſta viderit, nec frumento veſcuntur, nec vinum bibunt nigricans, ſed apponitur ipſis ambroſia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, ſi pro cibo hauriant aſcendentem cum nidore victimarum fumum, & ſanguinem hoſtiarum, quem altaribus ſacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem ſal-

a Μύρτα] Μύρα *Marcil.* Nil mut. Edd. b Ποι] Πω O. c Δὲ] Καὶ male *S.* Recte δὴ *P. H. J.* aliaeque. d Οὔτε πίνειν] Οὐ πίν. O. Nil mut. Edd. & *Hom.* e Σειληνὸς] Σιληνὸς O.

8. Μύρτα] Ὁ καρπὸς τῆ *μυρσίνης. *V.*
15. Καὶ αὐτὸς] Ut Homerus ſic & Menippus τὰ ὁράματα ἰδών. Et ut Menippus ſic & Lucianus βωμολόχος. *G.*
20. Αὐτῇ Κνίσῃ] Σὺν αὐτῷ τῷ λίπει. *V.*
23. Καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα] Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μὴ μέση ὄρχησις. *V.*

* Μυρσίνης] Alias μυρίνη eſt *Myrtus* arbor. *Long. Paſt.* L. 2. p. 33. bis. Sed & μυρσίνη dicitur *Ael.* V. 6. *J.F.R.*

cata ſit, quæve prima repererit, ſcribit *Plin.* L. VII. c. 56. *G.C.*

7. Ἡρακλῆς κρέα] Voracem fuiſſe Herculem & ſupra viſum eſt Ἔρωτ. c. 4. & multa ejus nomina produnt. V. *Plut.* 1187. 2. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. *Th. M.*

Μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Haud addicentibus ſane avibus mutare juſſit *Marcilius*; μύρτα enim ſuis civibus apponit *Plato* in ſua Rep. ſacramque Veneri arborem nemo ignorat. *M. du S.*

Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδ.] Non adducor ut credam *Marcilium* fugiſſe, myrtum Veneri ſacram, quod vel pueri norunt ex *Phaedr.* III. fab. 17. atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. *Hor.* 2. Od. 7. 25. & ubivis exſtat; ſed μύρα *unguenta* plus facere ad lautas epulas exiſtimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus eſſe monet etiam Cl. *Weſſeling*, Obſ. p. 51.—2. ſcribens: „ Venus fructum arboris ſibi conſecratae confert, componitque ſe ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res ſibi ſacras, aut acceptas contribuiſſe. Et erant olim eſui myrti baccae; *Plato* ſuos cives μύρτοις, *myrtis* tanquam bellariis veſci voluit, L. 2. *de Rep.* p. 272. „ Habet etiam huc pertinentia *Athenaeus* L. XIV. „ Deipnoſ. c. 18. & 19." Haec ille, & adſentior, licet *Phaedrus* myrtum ſterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt priſci interpretes haud ſcriptum in Luciano μύρτον, cum verterent *myrtum*, ſed μύρτα *baccas myrti*, ſive *myrta*. Autumni fructibus, quibus hortus ſuperbiebat, μύρτα adnumerat *Long. Paſt.* 2. p. 33. Ed. *Moll.* *J.F.R.*

9. Μαινίδας] Non adeo lautas, quippe quibus vescebatur ſutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi cauſa dictum puta; de iis enim nihil tale *Athenaeus*, qui diligenter iſta plerumque exequitur, quem vide 313. Imo alibi *Caſaubonus* docet Hecatae mactari ſolitas, ad 325. *M. du S.*

10. Ἠρέμα] Conf. de hoc adverb. ad *Merced. Cond.* c. 28. *J.F.R.*

14. Οἱ δὲ θεοὶ] Οἱ δὲ θεοί. F.G.

Οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τάχει τεθεαμένος, ὅτε σῖτον ἔδουσι, ὅτι, &c.] Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi ſim conſpicatus, neque frumentum edunt, neque*, &c. En Interpretis ſomnia! Verte, *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipſe, puto, ſicut ego, conſpicatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque*, &c. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit; tum Deorum quoque epulas. *J.J.*

16. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.] Οὔτε σῖτον ἔδουσ', ἐ σίτου αἴθοπα οἶνον. F.G.

Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.] *Hom.* Il. E. 341. *M. du S.* Verſus

ſaltavit Silenus, ſurgentesque Muſae Heſiodi de nativitate Deorum carmina, & primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum ſatias eſſet, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

28. *At reliquos pariter mulcet divosque hominesque*
Tota nocte quies: ſed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae caeteris illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo, praeſente ſemper ſole, & una epulante. Poſt paullum obdormiſcebam. Mane autem ſurgens Jupiter praeconio vocari concionem jubet.

δακα ἀρχήσαλο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τὰ τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὰ πρώτιλα ᾠδὴν τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. κεφαπειδὴ χόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς [h] ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν δὴ θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱππιοχεῦται
[i] Εὗδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ [k] ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀπελογιζόμην δὲ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ [l] φύει πώγωνα, ἢ πῶς [m] γίνεται νὺξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος ἀεὶ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέδαρθον. ἕωθεν δὲ ἀγορᾶς ὁ Ζεὺς προστάξας κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Κἀ-

f Τῆς] Τὰς G. Τῆς Edd. & O. *g* Τῆ] Τῶν O. P. & marg. *A*1. *h* Ὑποβεβρεγμένοι] Υ—ος O. *i* Εὗδον] Εὕδον *f*. & *P*. male. *k* Ἔχε] Εἶχε *f*. ceteraeque male, cum O. Ἔχει *P*. Ἔχοι *B*2. *l* Φύει] Φύοιτο O. & marg. *A*1*W*. *m* Γίνεται] Ἐγίγνετο O. Ἐγένετο *Fl*. Ἐγίνετο marg. *A*1.

25. Καὶ τὰ πρώτιλα ᾠδὴν] Τὸ, ἄριστον μὲν ὕδωρ. *V.*
28. Ὑποβεβρεγμένοι] Ἀντὶ τοῦ μεθύοντ. *V.*
37. Κατέδαρθον] (Lege *κατέδαρθον*) Καθευδοντῶν. *G.*

ſius *Homeri* eſt Οὐ μὲν οἶνον ἔδυτε, ὃ πίνουσ' ἄνδρες ἔπονται, quem addo, ut adpareat quam probe *Gujetus* conjecerit, ſi menſura verſui ſit reſtituenda, jam vero vel totus verſus *Homericus* poterit ita recipi uti eſt apud ipſum, vel prorſus nihil mutandum, & pro alluſione tantum accipiendum. Et quis credat adeo ad verbum tenuiſſe carmina *Homeri* Lucianum, ut numeros ſemper meminerit, non vero ſententiam ſolum? *J.F.R.*

20. Αὐτῇ κλίσει] Τὸ σὺν intelligendum. *F.G.* Recte: ſed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide ſaltem ad *Gall.* c. 26. *J.F.R.*

25. Τῆς τε Ἡσιόδου] Cenſeo Lucianum ſcripſiſſe τάς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Heſiodi Theogonias canebant.* non τὰ Θεογονίας, ut vulgo legitur. *J.G.G.*

Τῆς τε Ἡσ. Θεογονίας ἦσαν] Reſcribi curaſſem cum Cl. *Graev.* τὰς, ſi plures Codd. addicerent. Nam ἀείδω cum genitivo ubi occurrat neſcio; ſed poſſet uſitatiſſima ellipſi pronominis τὶ vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Heſiodi plus mille verſuum Theogoniam, ſed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex *Pindaro* Oden unam tantum cantaſſe narrantur. Si vero Heſiodi carmina in Odas hymnoſve diviſa fuiſſent, ſalva foret vulgata lectio, conſtruendo ἦσαν τὴν πρώτιλα τοῦ ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τὰ Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamſi ἀείδειν τινὸς probum eſſet per ſe, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τὰ, καὶ τὴν (quamvis ego recte dici poſſe ſciam, δός μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem ſimul poſtules) Τὰς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Heſiodi titulus ſit Θεογονία ſingul. num. non Θεογονίαι plur. Verum haec minor eſt priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet quin ita *nativitates* dicatur. Cl. *Geſn.* verſio ad *Graevii* ſententiam eſt adcommodata. *J.F.R.*

26. Τῷ Πινδάρῳ] Quia eodem redit, τοῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi; interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in adlegandis poëtis aliisque ſcriptoribus, Noſter ſine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipſo cap. jam bis: Item c. ſeq. καθ' Ὅμηρον εἰπεῖν, & *Gall.* c. 2. τὰ Ὁμήρου ποιήματα. Eod. *Gall.* c. 6. ὁ μὲν Ὅμηρος λέγει. C. 7. tamen ὁ Πίνδαρός φησι bis, & c. 8. κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat ut lubet. *J.F.R.*

29. Ἄλλοι — Εὗδον &c.] Ex *Homeri* Il. B. vſ. 1. ex quo corrige ἔχε pro εἶχε. idque per ſe etiam metrum exigit. *J.J.*

Ἄλλοι μὲν θεοὶ καὶ &c.] *Hom.* Il. B. 1. *M.du S.*

31. Ἔχε] Recte emendarunt *B*2. & *Par.* Editores illud ἔχε, quod in reliquis impreſſis & Mſ. Ox. in εἶχε mutatum fuerat; ita enim & apud *Homerum* legitur, & poſtulat carminis ratio. *M.du S.*

Ἔχε νήδυμος &c.] Sola *Pariſ.* hic ſapuit, ἔχε exhibendo. *Solanus* εἶχε etiam in *B*2. eſſe, addiderat. Sed feſtine nimis eam inſpexit; nam ἔχει habet. At ex

Κἀπειδὴ παρῆσαν ἅπαντες, ἀρχὴν λέγειν· Τὴν μὲν αἰτίαν τῆς ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς ἑτοῖμος ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν [a] κοινώσασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστά [b] γε ὑπὸ τῆς σελήνης, ᾗ ὧν ἐκείνη μέμφεται, προπαρεὶς ἔγνων μηκέτ' ὀπὶ [c] πλεῖον ἀναβάλλεσθαι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐσθ', ὃ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ὑπιπολάζον, ἀγέρωχον, φιλόνεικον, κενόδοξον, ἀβύσσαλον, ὑπόλιχνον, ὑπόμωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. ἔστι τοίνυν εἰς συζήτημα διαφερόντως, καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν [d] Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκούς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικούς, καὶ ἄλλα [e] πολλῷ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπαράραντες, καὶ πώγωνας ὑπισπασάμενοι, διερχονται ὑπὸ πλάτῳ χιτωνίῳ κατάπυστα ἤθη περιστέλλοντες, [f] ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν [g] ἀφέλης

29. Et praesentibus omnibus dicere incipit: *Causſam vos convocandi heſternus hic noſter hoſpes praebuit. Cum autem olim voluerim communicare vobiſcum de philoſophis, maxime a Luna, illiusque querelis incitatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Eſt enim hominum genus non ita diu ſaeculo ſpumae inſtar innatans, pigrum, contentioſum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, ſtolidum, inflatum, contumelioſum, ut Homerico verbo utar, Telluris inutile pondus. Hi ergo in turmas diviſi, excogitatis diverſis diſputationum labyrinthis, alii Stoicos ſe vocarunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumpoſito ſibi nugaſſo virtutis nomine, ſupercilliis ſublatis, demiſſis barbis, circumeunt ficto habitu deſpondos mores oculatum, ſimiles maxime Tragicis illis actoribus, quorum*

ſi

a Κοινώσασθαι] Sic *Fl. Bt. F. H. Ald. S.* Κοινωνήσασθαι P. cum O. & marg. *Ar.* b Γε] Τὲ O. Plane omittit *Fl.* c Πλεῖον] Πλέον O. d Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν] Ἑαυτοὺς videtur addendum. *Pell.* e Πολλῷ] Sic plerique ſcripti & editi. Πολλῶν O. πολλὰ *Fl.* f Ἐοικότες] Ἐμφερεῖς *Coll.* & O. g Ἀφέλῃς] Ἀφέλῃ τις O.

50. Ὑπόμωρον] a Δυσθανότα. *V.*
Ibid. Τετυφωμένον] Ὑπερηφανον. *V.*

62. Ἐοικότες] Ἐμφερεῖς. *G.*

a Ὑπόμωρον, Δυσθανότα] Pravis & hic aliis eſt codicibus; ſic tamen etiam Coll. *G.* niſi quod *Δυσθανὲς* habent. *M. du S.*

Homero facilis erat emendatio, quam Cl. *Jenſ.* ante *Solanum* dudum indicavit, quamque inde hauriſe potuit, ut video in aliis feciſſe eumdem *Solanum*, quod obiter in praefatione indicabo, ſi meminero. *J. F. R.*

43. Κοινώσασθαι] Ita & ſupra *Jov. Trag.* c. 5. ſ. μου κοινούμενον περὶ τῶν ἄστρων μεγάλων. Quare *Pariſinae* lectionem repudiavi, etſi uno Cod. fultam. *J. F. R.*

51. Ἐτώσιον &c.] Iliad. Σ. 104. *M. du S.*

53. Λόγων λαβυρίνθους] Sic *Conviv.* c. 6. Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπίκλην. *J. B.*

54. Ὠνομάκασιν] Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. Lib. vett. *F. G.*

Ὠνομάκασιν] Deeſt ἑαυτούς. *M. du S.*

Ὠνομάκασιν] Neſcio num opus ſit pronominis additione; quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτοὺς. Vid. ad I. *Var. Hiſt.* c. 30. ἀπορρίψαντες, ibique *L. Bos.* Et nos ad *Aſtrol.* 2. Ubi & potuiſſem addere *Ariſtid.* Or. pro Rhet. ipſo pr. Οἶμαι δεῖν, ὅσις μέλλει τὰ δικαστικὰ ἐρεῖν, ἢ ψόφου κεναῖς ἀκοαῖς ἥσειν, μὴ αὐτὸ σκοπεῖν &c. Ubi αὐτὸν ante ὅσις omiſſum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo ſupra; quod tamen in aliis verbis ſaepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω, &c. ſupra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. paſſive accipitur, quorum quaedam Cl. *Jenſ.* dedit ad *Tyrannic.* At in hoc verbo ὠνομάκασιν id nondum obſervavi; quare ἑαυτοὺς jam admitterem, ſi in libris invenirem. *J. F. R.*

56. Πολλῷ γελοιότερα] Flor. πολλὰ. *J. B.*

Πολλῷ γελοιότερα] Illud πολλῶν nihili eſſe, quilibet videt. Sed πολλὰ conjunctum cum ἄλλα poſſet locum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ea pro-

ſi perſonas auferas, & amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam eſt, homuncio ſeptem drachmis ad certamen illud conductus.

30. *Tales vero cum ſint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem abſurda narrant, conductisque adoleſcentulis ad deciepiendum oppertunis, cum virtutem illam multis ſermonibus tritam tragico clamore praedicant, tum diſputationes edocent, quae exitum non habent. Et apud diſcipulos quidem tolerantiam ſemper & temperantiam laudant, divitiasque & voluptatem deſpuunt: ſoli vero, & ſibi cum ſint relicti, quid dicat aliquis, quae edant, quam venerem exerceant, ut ſordes delingant obolorum! Graviſſimum vero omnium hoc eſt, quod nullam ipſi neque communem rem neque ſuam conferentes in medium, ſed inutiles & ſupervacanei. Non habiles bello, non conſultantibus apti; tamen accuſant reliquos; & ſermonibus quibusdam amaris congeſtis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque*

τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ χρυσόπαστον ἐκεῖνο στολὴν, τὸ καλαλειπόμενόν ἐστι γελοῖον, ἀνδράριον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον.

Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες ἐξαπάτημα μειράκια, τὴν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλοῦτον καὶ ἡδονὴν καταπτύουσι, μόνοι δὲ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοις τις, ὅσα μὲ ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ ἐκλείχουσι τὸν ὀβολὸν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτε ἴδιον ὀφελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ ὄντες Οὔτε τοι ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιοι, οὔτ' [h] ἐνὶ βουλῇ· ὅμως τοὺς ἄλλους καταγορεύουσι, καὶ λόγους τινὰς πικρὰς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς [i] ἐκμεμελετηκότες, ἐπιλιμῶσι, καὶ [k] λοιδοροῦσι τοῖς πλησίον.

h Ἐνὶ] Ἐν male O. *i* Ἐκμεμελ.] Ἐμμεμελ. Fl. *k* Λοιδοροῦσι] Ὀνειδίζουσι O. & P.

probatione indiget. Supra *Tyran.* c. 18. f. πολλοῦ χαλκοῦ & centies apud quosvis. *J.F.R.*

70. Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι] Conf. *Gall.* c. 11. & *Peregr.* c. 3. *M.du S.*

77. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον] Reſpondere ex adverſo haec poſſunt divitiarum contemtui, quem prae ſe ferunt Philoſophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic ſint ex aliqua parte ſimiles. Certe ſordidiſſimae avaritiae deſcribendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *futuorem nummorum* (ignoſce Pudor!) ſordidiſſimum mortalem vocant. Neque tamen diſſimulo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβολῶν, quae voces quam ſint affines, aut plane eaedem potius, *Euſtathius* docet aliquoties, praeſertim ad Il. A. p. 102. 38. *Baſ.* Eſt autem magis naturale; imaginari mendicabulum ejusmodi barbarum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paullo ante aſſae carnes fuerunt; quam labiis & dentibus purgantem obolos philoſophum. Uſus tyrannus eſt: ad hunc attendendum. *J.M.G.*

80. Οὔτε τοι ἐν πολ.] *Hom.* Il. B. 246. *M.du S.*

82. Ἐκμεμελετηκότες] Vulgatam lectionem Florentina meliorem ſtudio ſervavi. *J.F.R.*

84. Λοιδοροῦσι] Ὀνειδίζουσι O. & L. quia credo λοιδορίας jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. *M.du S.*

Λοιδοροῦσι τοῖς] Rarior conſtructio, ait *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 456. Nam activa accuſativum, media forma dativum adſciſcit. *Suidas* contrarium docet, eique potius quam Scholiaſtae *Ariſtophanis* credendum ait *Salmaſ.* ab *Kuſtero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kuſtero* & Auctorum veterum exemplis fidem habeo; nam & ita praeter *Ariſtophanem Aeſopus* activum λοιδορῶ cum accuſativo conſtruit, fab. 139. bis, item 148. *Aelian.* V. Hiſt. XIV. 26. In *Evang. Joan.* IX. 28. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν *Actor.* XXIII. 4. &c. alibi. *Epiſt.* man. p. 48. λοιδορῶ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργός, &c. vel decies alibi; nam indicem ejus exſcribere nolo. *Deuteron.* XXXIII. 8. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν. Medium vero cum dandi caſu Noſter ſupra *Gall.* c. 15. *Aeſop.* fab. 68. *Aeſchin.* de falſ. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενοι καὶ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX. *Exod.* XVII. 2. At cum dativo tamen & activum 2. *Macrab.* 12. 14. Τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio ſcribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilior eſt mutatio τῷ λοιδορῶσι in λοιδορῶν, quia terminationes ejusmodi per compendium ſolent exarari in Miſſ. *J.F.R.*

σίον. καὶ ἔτω αὐτῷ τὰ πρῶτα φέρεται δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ, καὶ [a] ἰταμώτατος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτατος.

Καίτοι ἢ ἀγατεινόμενον αὐτόν, καὶ βοῶντα, καὶ καληγοροῦντα τὰ ἄλλων, ἢν ἔρῃ, Σὺ δὲ [b] δή τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συλλελεῖν; φαίη ἄν, εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μέν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετιέναι περιττὸν εἶναί μοι δοκεῖ· κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ [c] ἀνυπόδετος τῷ χειμῶνι περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ἐπὶ τοῖς ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἴ μού τις ὠψώνησε τὸν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγαναχτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ὀπωρίας τε καὶ θεραπείας δέομενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μού ὀδύρῃ [d] ἡμῖν, ὦ θεοὶ, ταῦτα τὰ δρέμματα.

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῷ λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι, καὶ ὁ μετρίως

sille inter ipsos ferre primas videtur, qui & vocalissimus sit, & impudentissimus, & ad maledicta audacissimus.

31. *Atqui si eum, qui contendit & clamat, & accusat alios, interroges*, Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? *dicat sane, si justa & vera velit dicere*, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, superfluum mihi videtur: sed clamo, & squaleo, & frigida lavor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum sumtuose obsonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. *Tales sunt nobis, Dii, istae beluae.*

32. *Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumelioſi sunt, nec medio-*

a Ἰταμώτατος] Recte sic O. Ἰταμώτατος Edd. omnes male. b Δή] Deficit in O. c Ἀνυπόδητος] Sic Edd. vett. omnes. Ἀνυπόδητος S. & Amst. d Ἡμῖν] Ἰμῶν Fl. sola.

90. Ἢν ἔρῃ] Ἐὰν ἐρωτήσῃς. G.

98. Ὁ Μῶμος] Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν ἐποίησε μεμφόμενον τὰ ἐπὶ τοῖς θεῶν γινόμενα. V.

87. Ἰταμώτατος] O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμώτατος. *M. du S.*

Ἰταμώτατος] Conf. supra *Asin.* c. 6. *J.F.R.*

96. Κέκραγα] Quasi *sum clamans*. De his praeterito praesentibus vid. Cl. *S. Clarke* ad *Hom.* Il. A. 37. — ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. *Bis Accus.* c. 3. κεκράγασι — καὶ ἀγαναχτοῦσιν. Ibid. c. 11. ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsan factum, ut unicum tempus paullo post futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκράξονται *Evang. Luc.* XIX. 40. sit loco futuri ordinarii. *J.F.R.*

97. Ἀνυπόδητος] Conf. supra *Asin.* c. 16. m. ibique notata. *J.F.R.*

6. Ἡμῶν] Sic Ed. *Fl.* In reliquis ὑμῶν. *M. du S.*

12. Πεῖραι τὸν βίον] Genus humanum, quod Nostro familiare est, ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plurimis demonstravit *Casaubonus* ad Athen. 15, 5. ubi neque hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici *Senecae* atque *Plinio*: nos paullo ante & hic *saeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. *J.M.G.*

Ibid. Τὸν βίον] Ita supra T. I. *Tim.* §. 25. πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ὑπὸ τοῦ βίου, *quae jam pridem inter homines defecit.* Alia, de tota vitae ratione, vid. in *Amor.* c. 20. & 33. Ac *Gall.* c. 5. pr. *J.F.R.*

18. Ἡμῶν ἀσφαλίσεται] Etsi *Paris.* quoque haberet ὑμῶν, in versione tamen dederat *nobis*; quod cum sensus postulet; quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, *Solano* etiam jubente, qui ita in *Junt.* emendarat. Et licet ὑμῶν defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quasi: agite ergo, eligite quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ὑμῶν, & ἡμῖν dicens se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositioni respondere. *J.F.R.*

21. Ἔσται]

discriter nos perstringant, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiunt, inspici. Itaque tempus est ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere saeculo poterunt, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis faciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accusat, omnes heri, narrante hospite, audivistis. Ad haec jam, quae & hominibus utilissima, & securissima nobis sint, consulite.

ἡμῶν καθάπαξ], μήτε ὀλιγωρεῖσθαι τὴν ἀνθρωπίνων λεγόντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ὑπισχνεῖσθαι, ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἢν ἅπαξ οἵτοι πείσωσι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον οὐδὲν ἔχειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε ἃ ἂν τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα.

33. Haec ubi dixit Jupiter, crebris concio vocibus personuit, cum omnes statim clamarent, *fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes!* Imperato rursus silentio, Jupiter, *Erunt ista, ut vultis*, inquit, *& omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quemquam nefas. Festi enim, ut nostis, dies sunt per menses hosce quatuor: & jam imperavi justitium. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.*

Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, ὀπίτριψον, εἰς τὸ βάραθρον, εἰς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις ἐποιήσατο, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ὀπιτρίψομεν αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, οὐ θέμις κολάζειν τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν ἐπηγγειλάμην. ἐς νέα δὲ ἐν ἐρχομένῳ ἦρι, κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἦ,

e Ἡμῶν] Receptum ex *Fl.* Ὑμῶν cett. f Ἐπηγγειλάμην] Περιηγγειλάμην P. g Οὖν ἀρχομένῳ] Ἀρχ. ἐν *Fl.*

21. Διετεθρύλλητο] Θορύβου ἐπλήρουτο. *V.*

29. Τὴν ἐκεχειρίαν] Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. *V.*

30. Ἐς νέωτα] * Εἰς τὸ ἑξῆς, ὅτου τὸ ἐπερχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρερχομένου δηλωτικὸν τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐνεστῶτος τὸ τῆτος, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. *V.* (Est autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque significativum τὸ πέρυσι: praesentis autem τὸ τῆτος: futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τῆς Ἀεξιφάνους. *G.*)

* Εἰς τὸ ἑξῆς] In altero *Vossiano* partem hujus Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem; quare in unum jam contraxi. *J.F.R.*

21. Ἐβόων] Quisquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatum Romanum audi apud *Tacitum* sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes. *M. du S.*

26. Αὐτῇ διαλεκτικῇ] Conf. supra de σὺν recte omissio, ad c. 27. Et *Gall.* 26. *J.F.R.*

27. Ἱερομηνία — τεττάρων] Absurdum; sed consulto, ridiculi causa dictum. Constat autem hunc Libellum scriptum medio mense decembri videri voluisse, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. *V.c.* 26. Sed cur *quatuor menses* addat nescio. *M. du S.*

Ἱερομηνία — τεττάρων] Frustra quaesivi in historia temporum Luciani *ferias quadrimestres*. Fieri tamen potest, ut *supplicatio quatuor mensium* instituta sit, cum Julio Caesari, *Dione* teste L. 40. p. 144. B. *sexaginta dierum* sit decreta. Plane fictitias putat has ferias Doctissimus *Dukerus* in Addendis ad *Thucyd.* p. 672. Qui caeteroquin illam notionem ἱερομηνίας, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare jam explicaverat ad 3, 56. itemque ad 5, 54. Porro ἐκεχειρίαν *justitium* vertere, quam *inducias* malui: cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciis sermo sit. *J.M.G.*

30. Ἐς νέωτα] Habuimus supra T. I. *Hermot.* c. 4. sub init. Et ante etiam ex *Theocr.* ni fallor, ἀλλ' γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Adderem *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. & 48. p. 384. aliosque, si quid opus foret. *J.F.R.*

Ἡ, καὶ κυανέῳσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, θεραπεύοντα αὐτὸν τὰ πρὸς ἃ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, τοῦτο τῷ Ἑρμῇ ἐς τὴν γῆν καλενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸ σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῇ δεξιᾷ ἀτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἑσπέραν χθὲς κατέθηκε φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἅπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

34. *De Menippo autem*, ait, *haec mihi placent. Amputatis aliis, ne quo iterum hue veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram.* His dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia audisti, sodalis, *allata* e caelo, omnia. Abeo jam, ambulantibus in Poecile philosophis bonum illum nuncium allaturus.

35. Τὰ πτερὰ] Καὶ τί τὸ παλαιὸν, καὶ αὖθις ἀναλαμβάνεται. διὸ οὐ πτέρυγας ἐκ γυτῶν ἀναπτῆναι ταύτῃς ἐκ πάλιν. G.

38. ὁ Κυλλήνιος] Ἑρμῆς ὁ ὁ Κυλλήνης τυγχάνων. V.

ὁ Κυλλήνιος] Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat M. du S.

32. Ἡ, καὶ κυανέῳσιν] Hom. Il. A. 528. M. du S.

41. Κεραμεικόν] Athenis itaque scriptus hic Dialogus. M. du S.

DIS-

BIS ACCUSATUS, SEU TRIBUNALIA.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ, Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ καὶ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ, ΣΥΡΟΣ, καὶ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

JUPIT.

DIspereant vero quotquot philosophorum apud solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot hominum causa subeamus molestias; non sane nectaris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, & caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quamvis aurī scalpendae, quod ajunt, suf-

ΖΕΥΣ.

1 Ἀλλ' ὑπερβάλλειν ὁπόσοι τῶν φιλοσόφων μόνους τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὁπόσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τῆς νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὁμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μακάρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος ἤδη, ζεύξάμενος τὸ ἅρμα, [a] πανημέριος τὸν αἰθέρα διέρχεται, πῦρ ἐνδεδυκὼς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀπτόμενος, οὐδὲ ὅσον [b] κνήσασθαι τὸ οὖς,

[a] Πανημέριος] Πανήμερος *Ed.* [b] Κνήσασθαι] Ἀλφίσασθαι *G.* Ἀλφήσασθαι *P.*

92. Κνήσασθαι τὸ οὖς] *Aurem scalpere. G.*

ZHN &c.] *Bas.* 1. & 2. Ζηνὸς, Ἑρμοῦ, &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Cl. *Hemsterh.* in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis Edd. abest personarum inscriptio. *J.F.R.*

ZEYΣ] In omnibus deerat nomen Jovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, *Jovis* quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. *M. du S.*

1. Ἀλλ' ὑπερβάλλειν] Senarii duo e quopiam poëta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἀλλ' ὑπερβάλλειν ὁπόσοι τῶν σοφῶν μόνους
Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. *F.G.*

6. Τυφλῷ] Homerum a coecitate sic dictum scribunt *Herodot.* & *Plutarch.* ὁμηρον enim coecum appellant Cumani. *G.C.*

Τυφλῷ] De Homeri coecitate vid. notata ad 2. *Var. Hist.* c. 20. No. 66. *J.F.R.*

7. Μάκαρας] *Iliad.* Δ. 127. &c. *M. du S.*

12. Κνήσασθαι τὸ οὖς] Paroemia. *J.B.*

Κνήσασθαι] Mss. pro εἰδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασὶ χαλὸν ἄγαν. scribit εἰδὲ ὅσον ἀλφήσασθαι τὸ οὖς, φασὶν, χαλὸν ἄγαν. *Non tantum otii habens ut aurem invenias*, hoc est, *tangat.* ἀλφάνω & ἀλφήνω est invenio. *J.G.G.*

Κνήσασθαι] Sic Edd. Addiderat *Solan.* conferend. *Par.* c. 11. Ibi habemus τοῦ δακτύλου ἅπτεσθαι τῶν κεφαλῶν κνώμενον. At quis dubitat κνᾶσθαι *scalpere* significare? Lu-

φασι, σχολὴν ἄγων. ἢν γάρ τι καὶ ὀλίγον ὑπῤῥαθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τὸ ὀδὸν ὑποτραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς [a] ἀωρὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων [b] τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα [c] ἐκκεχώφωκε πρὸς τῶν ἐνοχλούντων τὴν χρείαν τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, κἀκεῖθεν εἰς Ξάνθον [d] μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρον, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ προμαντις, πιοῦσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη τὴν δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα [e] ἀσεσεισαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείροντα τοὺς χρησμοὺς, ἢ οἴκοθεν οἱ τὴν δόξαν τὴν τέχνης. ἐῶ

ficiat. Si enim vel paullum per imprudentiam remittat, excuſſis frenis equi, & via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipſa circumit, lucens comiſſantibus, & intempeſta nocte de coena redeuntibus. Rurſus Apollo, negotioſam artem qui ſibi delegerit, parum abeſt quin obſurdeſcat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi faceſſunt: & jam quidem Delphis eſſe cogitur, paullo poſt currit Colophonem, & inde Xanthum transit, tum curriculo rurſus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in univerſum quocumque illum Antiſtita ſacro liquore poto, & commanſa lauro, & commoto tripode, adeſſe jubeat, impigrum oportet confeſtim praeſto eſſe, conſuentem oracula, niſi velit perire ſibi artis gloriam. Omitto enim

a Ἀωρὶ] Ita *S. P. P.* & marg. *A1.* Ἀωρία cett. Edd. fatui ex *B2. V2.* & *S.* Ἐκκεκώφηκε enim cett. omnes. b Τε αὖ] Non legitur in *Fl.* c Ἐκκεκώφωκε] Reſtituit Μεταβαίνει] Μετέρχεται *Fl.* Nil mut. P. e Διασεισαμένη κελεύῃ] Διασείσασα κελεύουσα P. & marg. *A1.*

14. Ἀφηνιάσαντες] Τὸν χαλινὸν ὑπορῥίψαντες. *V.*

Interim ad ſtabiliendam vulgatam aliquid confert. *J.F.R.*

18. Ἀωρὶ] Illud ἀωρία natum ſuſpicetur quis ex α. repetito ex ſequente λὸτ. Alius contra ἀωρὶ amiſiſſe α praedicabit, quod abſorptum ſit ab α ſequente. Ego ἀωρὶ praefero, ob hiatum qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρία ſaltem cum puncto ſubſcripto ſcribendum fuiſſe arbitror, quod Edd. pariter omiſerunt, excepta *B1.* Nam ſi neutrum plurale foret, pro adverbio poſitum, accentus eſſet ἀώρια. *J.F.R.*

20. Ἐκκεκώφωται] Sic *V2. B2. S.* & *A.* In reliquis mendoſe ἐκκεκώφη legitur. *M. du S.*

23. Κολοφῶνα] De hoc oracolo Cl. *Potterus* ſilet. Apollinis Clarii erat. A Germanico conſultum legimus apud *Tacit.* A. II. 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII. 22. inter alia objectum, quod hoc oraculum ſuper nuptiis Imperatoris Claudii conſuluiſſet. *Strabo*, qui circa Auguſti tempora ſcripſit, loquitur de illo oraculo, quaſi ſua aetate fama ejus tantum, non ipſum ſuperfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ὃν ἡ μαντεῖον ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV. p. 642. Forte igitur poſt ejus tempora illud ut alia quaedam, reſtitutum. Tanquam ſuis quoque temporibus celeberrimi ejus meminere non hic tantum Lucianus, ſed & *Philoſtratus* Vit. Apollon. IV. 1. & *Porphyrius*, *Jamblichusque* in hujus lib. de Myſt. Ægypt. §. III. c. 11. qui ἀπὸ τούτου χρηματίζεσθαι eo loco ajunt: εἶναι γὰρ πέγυν ἐν τῷ κολαγεῖῳ, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸ προφητικόν. Nonnulla etiam de hoc oraculo *Paſſ.* in Achaic. p. 210. habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἐφὼν ſuo tempore non ἐξαρχαιωμένα abſoluta ait; quod firmat conjecturam noſtram, inquit Cl. *Olearius* (ex quo haec deſumpta ad *Philoſtr.* p. 140.) de reſtaurato hoc templo paulo poſt quam *Strabo* ſcriberet ſua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit *Schol. Apollonii* Argon. I. vſ. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuiſſe apud *Strabonem* l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro Clariſſimo fraudi fuiſſe credo, cum Colophonium oraculum in Luciani *Pſeudomanti* ſibi viſus eſt deprehendiſſe. De Clario enim illic ſermo eſt; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diſerte diſtinguuntur. Meminit & alibi Noſter. Vide Z. τῆ. c. 30. *M. du S.*

24. Ξάνθον] Oraculum Pataraeum tangit, de quo *Virg.* Æn. IV, 143. —

Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA

De-

enim dicere, quas ipsi artis tentandae causa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam plantarum cultum adjuvantes, & navigia deducentes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia quae cum somno pernoctant, & oracula illi subjiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis conferunt.

2. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipse rex & pater omnium, quot injucunda sustineo, quot negotia ha-

γὼ λέγειν [f] ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ τῆ μαγικῆς ἐπιτεχνῶν αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας εἰς τὸ αὐτὸ ἑψοίης· ὥστε εἰ μὴ τὶ ῥῖνα ὀξὺς ἦν, καὶν ἀπῆλθεν αὐτῦ ὁ Λυδὸς καλαγελῶν. ὁ μὲν γὼ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὁρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδέων, ἔτ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας καρπῦται λύπας. τί γὼ ἂν, εἰ τὺς ἀνέμους φυτευργοῦντας λέγοιμι, καὶ ὠθοῦντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς [h] λιμῶσιν ἐπιπνέοντας; ἢ τὸ ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸ ὄνειρον μὴ τῦ ὕπνυ ἀφανιζόμενον, καὶ ὑποφητεύοντα αὐτῷ; πάντα γὼ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονῦσι, καὶ πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἑκάστοις [i] συνελῦσι.

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα

[f] Ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ] Ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam P. Sed πείρᾳ Fl. J. H. B1. Fr. S. [g] Φυτευργοῦντας] Φυσσῶντας vel φυσεργοῦντας conjicit M. du S. [h] Λιμῶσιν] Pell. potest etiam legi λειμῶσιν, sensu optimo. [i] Συντελοῦσι] Συντελοῦντες P. Ξυντελοῦντες marg. A1.

Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo. M. du S.

18. Διασυραμένη] Sic etiam Fl. cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequentatur; nec medium adeo facile se obtulerit. Sed med. forma σείομαι pro *plaudo*, Liban. Ep. 1001. p. 468. Ὁ δὲ ἐχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἐσείετο. Quem significatum Wolfius in Edit. nupera ex Cresollii Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἐσείετο sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo). J. F. R.

32. Ἐπὶ πείρᾳ] Servavi Lectionem Edd. potiorum. Etsi ἐπὶ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra I. Ver. Hist. 19. Addo tantum Aesop. fab. 6. ἐπὶ τῇ ἐκείνων ἀφελείᾳ τοῦτο ποιῶν. *Se id utilitatis eorum causa facere.* Adi etiam Cl. Wessel. ad Diod. Sic. II. c. 24. ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, *ea conditione, ut liberi essent.* Aliud est ἐπὶ τῇ πείρᾳ. E. c. Aristid. Or. pro Rhet. T. 2. Ed. Jeb. p. 2. ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῇ πείρᾳ ἄριστα δίκηκεν. *Quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit.* J. F. R.

33. Ἄρνεια κρέα, καὶ χελώνας εἰς τὸ αὐτὸ ἕψοιτο] Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de Rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. 1. c. 47. Meminit etiam superius in Jove Tragoedo. J. G. G.

Ἄρνεια κρέα] Herodotum vide. Passim alibi tangit noster. V. Z. ἰλ. c. 14. & Z. τρ. c. 30. M. du S.

Ibid. Χελώνας] Supra Jov. Trag. c. 30. χελώνης ait. Item Jov. Conf. c. 14. Forsan & hic χελώνης legendum. J. F. R.

35. Ὁ Λυδὸς] Midas. F. G.

36. Ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλ.] *Senarius luxatus.* F. G.

37. Ὁρῇ τε &c.] Senarii duo e veteri poeta desumpti sic videntur corrigendi. Ὁρᾷ τε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἀηδέων. Ἔτ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρπῦται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσκελὴς ἐνοχλούμενος. &c. F. G.

Ὁρῇ τε] *Hippocratis* verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide Plut. 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo a Cl. Kustero monitus, Tzetz. Chil. VIII. 155. M. du S.

Ὁρῇ τε δεινὰ] Lepide huc translata *Hippocratis* verba περὶ φυσῶν 1, 6. J. M. G.

Ὁρῇ — θιγγάνει — ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς] Dedita opera haec Ionice inseruit, quia Medice loquitur Hippocratem imitatus; sed & συμφορῇσιν tum scribendum. Locum Cl. Gesn. jam indicavit. J. F. R.

40. Φυτευργοῦντας] Fortasse scripserat φυσεργ—; quod quia novum est, malim φυσσῶντας. M. du S.

42. Ἡ τὸ ὄνειρον] Qualis Deus sit *Somnus* & *Somnium*, vid. 2. Iliad. & *Virg.* VI. Æn. De ratione somniorum vide *Luciani* Somnium, sive Gallum. *Homer.* in Odyss. XIX. G. C.

τα ἔχω πρὸς τοσαύτας Φροντίδας διῃρημέν-
ῳ; ᾧ πρῶτα μὲ τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα
ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τι ἡμῖν συν-
διαπράξωσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν
ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἄπρα-
πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτό-
τητος. ὃ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς
διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ [a] χαλάζας, καὶ
πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησά-
μενος, καὶ ἀφορμὰς, πέπαυμαι τῶν ὑπὸ
μέρος Φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλά
με δεῖ καὶ ταῦτα μὴ ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ
κατ' αὐτὸν χρόνον [b] ἀπανταχόσε, καὶ
πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ
βυκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦν-
τας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν
ἡ κνίσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ
πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτα-
τον, ὑφ' ἕνα χρὸν ἔν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑ-
κατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς
πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέραις χα-

beo, inter tot curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipse dispensavi atque ordinavi, quietus sum & particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad pejerantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, & Babylone ad inspiciendos belligerantes, & grandinem demittere apud Geras, & e-

pu-

a Χαλάζας] Χαλάσας male *H1.* & 2. quod emendarat in marg. *Gesn.* b Ἀπανταχόσε] Ἀπανταχῶσι male P. Ἀπανταχοῦ marg. *Alw.*

54. Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] Ἀντὶ τῆς μὴ ἀργίας * διαμέλλοντες τῶν ἔργων † ἄπτωνται). τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπί τινι μὴ ‡ θρύψεως τι ἐπιτελούντων λέγεται. *V.*

64. Ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βυκόλον] Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ ὠδῇ § Τρητὸν λεγόμενον, ὃ Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὸν Νέμειον ἐπιτελῶν κατήξατο. ὁ τοίνυν τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κατηρχέσθαι, ἢ βυκόλοι ἀγυρτικώτατοι & φιλοπράγμονες ὄντες, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὸν βυκόλιον. *V.*

* Διαμέλλοντες] Διαμέλοντες ante editum.
† Ἄπτωνται] Ἄπτονται antea fuit. Mutavit *M. du S.*
‡ Θρύψεως] Θλίψεως Exc. *G.* mendose. Recte legitur in C. *M. du S.*
§ Τρητὸν] Legebatur una voce σωματητὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid *Sylburg.* Ed. p. 111. *J. Clav.*

51. Τοσαύτας Φροντίδας] Conf. supra *Gall.* c. 22. *M. du S.*

Ibid. Διῃρημένῳ] Ambigitur interdum de scriptura hujus verbi. At vid. supra *Tox.* c. 9. f. ἃ διῃρημένα τὸ φόμα. Ac *Dial. Mort.* V. §. 2. τὸν κλῆρον — διῃρημένοι. *Diod. Sic.* L. 2. c. 41. διῃρημένης πολιτείας, *divisae Reip.* Sed *Tox.* c. 40. & 55. διῃρμένῳ recte, *sublatus.* Sic ὑπῃρμένους *elatos Diod. Sic.* 2. 34. p. 147. f. Hoc enim a Αἴρω & ἵστημι, prius vero a Αἴρω esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad *Tox.* c. 55. No. 55. ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. *J. F. R.*

54. Βλακεύωσιν] Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicujus & negligentiae, etiam *Scholiastes* ad h. l. observat. Conf. de hac significatione *Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. 325. *J. M. G.*

60. Αἱ ἐπὶ μέρους Φροντίδες] Nec haec verba ceperunt interpretes: ἃ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος & ἀφορμὰς πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους Φροντίδων ἀπηλλαγμένος. cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationi, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescam mi-*

pulari apud Aethiopes. Sed ne ſic quidem effugere querelas facile eſt: verum ſaepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem
Per noctem capiunt: noſtros, Jovis, almus ocellos

Nondum ſomnus habet. Si qua enim vel paullum conniveamus; ilicet verus eſt Epicurus, qui pronunciat rebus nos terreſtribus nihil providere: nec contemnendum periculum, ſi homines iſta illi credant: verum ſine coronis *ac vittis* erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, ſine libamentis crateres, frigida altaria. In univerſum nec mactabitur nec litabitur, & fames multa *ingruet.* Quae cum ita ſint, gubernatoris inſtar excelſus ſolus ſto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii ſunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus *Intra animum curas, ac per praecordia verſo*, eo ſolo honoratus, quod dominus videor.

3. Itaque libenter interrogaverim Philo-

λαζᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον ὐδὲ ὕτω ἀφυγεῖν ῥᾴδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲ ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, εὕδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει ὑπνος. [c] εἰ γάρ πω καὶ μικρὸν [d] ἐπινυστάξομεν, ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ὑπὲ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύσουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσωτοι δὲ αἱ ἀγυιαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ [e] κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ὑπὲ τὴν πρύμνης ἑστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν· καὶ οἱ μὲ ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυπνος καὶ [f] ἄσιτος ὑπὲρ ἁπάντων [g] μερμηρίζω τὴν φρένα, καὶ τὸν θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν τελιμενέμενος.

Ὥστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, οἵ

c Εἰ γάρ πω &c.] Ἢν γάρ τι ἐ μικρὸν ἐπινυστάσομεν marg. *A*1. *d* Ἐπινυστάξομεν] Ἐπινυστάσομεν *Fl.* *e* Κρατῆρες] Hoc & tria ſeqq. omiſit *Fl.* ab *οἱ* ad *οἱ* tranſiliens. *f* Ἄσιτος] Ἄβυτος *Fl.* Vulgatum tenet P. *g* Μερμηρίζω] Sic *Graev.* & *Hom.* Μερμιρίζω Edd. priores male.

72. Ἐν Αἰθίοψιν] Homericum hoc, ἀλλ' ὁ μὲ Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας. Et mox εἶθ' ὄγε τέρπετο δαιτί, καὶ τὰ ἑξῆς. *Odyſſ.* I. (v. 22.) *G.*

mihi licet. αἱ ἐπὶ μέρους Φροντίδες ſunt *ſpeciales curae*, quae ſingulis ſunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεσι, quae ſunt, in quibus ſumma rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipſe rexi & gubernavi, levatus & ſolutus ſum curis his particularibus.* *F.G.G.*

65. Βυκόλον] Conf. *Deor. Dial.* III. *M. du S.*

69. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βυβ.] Hinc ego conjicio ipſa Olympiade — ſcriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera eſt, nec niſi alia ſuccurrant, cui tuto ſatis credi poſſit. *M. du S.*

Ibid. Ὀλυμπίᾳ] Numerum Olympiadis omiſit *Solan.* in nota ſua, eum poſtea adjecturus; ſed qualem conjecerit quum ex tempore divinare nequeam, non implevi. *J.F.R.*

72. Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχ.] *Hom.* Il. A. 423. *M. du S.*

74. Οἱ μὲ ἄλλοι] *Hom.* Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ Εὗδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε ὕπνος ὑπνος. *F.G.*

Ibid. Καὶ ἄνερες ἱπποκορυσταὶ] *Hom.* Il. B. 1. *M. du S.*

78. Ἀληθὴς] Ὁ ἀληθεύων. *F.G.*

85. Ἀκαλλιέρητα] Τὸ πάντα hic deeſſe videtur, aut ſimile quid. Τὸ πάντα Interpres ſupplevit. *F.G.*

89. Εἰ τύχοι] Confer, ſi operae videtur, *Amor.* c. 42. & *Tox.* 4. *J.F.R.*

91. Μερμηρίζω] Cur in omnibus editionibus eſt μερμαίζω? quis enim neſcit μερμηρίζω Homericum eſſe verbum? *J.G.G.*

Μερμαίζω] Vocem hanc a *Graevio* moniti emaculavimus. *M. du S.*

Μερμηρίζω] *Hom.* Il. B. vſ. 3. Ἀλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in Edd. peccantem reſtituimus. *J.F.R.*

οἳ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, [a] πότε χ' σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ [b] γοῦν ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας ἐῶμεν δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρωτῶντα ἤδη, καὶ ἀράχνιον διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὁπόσαι [c] ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεστᾶσι, [d] πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἀπαλλαχθῆναι, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπιβοῶσι, καί με τὴν βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες ὡς οὐκ ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ἐποιούμεθα συνέδει γενέσθαι, ἀλλὰ διὰ τὴν εὐδαιμονίας, ἣν συνεῖναι [e] ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

ΕΡΜ. Καὶτοὶ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσχεραινόντων, λέγειν πρός σε οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ πρὸ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. [f] πάνυ ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι [g] τὸν χρόνον· ὃς ἐδεῖ πάλαι τὰ καθ' αὑτοὺς εἰδότας, ἑστάναι ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις. ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, [h] δοκεῖ; πρόκειται

sophos, qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare nos nectari & ambrosiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot causſarum libellos ſervamus repoſitos, a rubigine & aranearum telis corruptos; ex eo praeſertim genere, quos ſcientiae atque artes contra homines quosdam detulere, antiquos ſane quosdam illorum. At illi clamant undique, & indignantur, & judicium invocant, & tarditatis me accuſant, ignari, non negligentia contigiſſe, ut diu adeo differrentur judicia, ſed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: ſic enim vocant noſtras occupationes.

4. MERC. Ipſe quoque, Jupiter, multa in hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te non ſum auſus. Quando vero tute ſermonem de his injeciſti, dico nimirum. Omnino graviter ferunt, Pater, & conqueruntur, & aperte quidem dicere non audent, ſubmurmurant vero collatis capitibus, moras accuſantes: quos oportebat olim, conditione ſua cognita, rebus judicatis unumquemque acquieſcere. JUP. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus

a Πότε] Ὁπότε marg. A1. b Γοῦν] Γέτοι marg. A1. c Ταῖς ἐπιστήμαις] Τὰς ἐπιστήμας, καὶ τέχνας — συνεστᾶσιν P. & marg. A1. d Πάνυ] Abeſt a Fl. e Ἡμᾶς] Ἡμᾶς male H. utraque. f Πάνυ] Πάντες P. L. & marg. A1. Nil mut. Fl. J. &c. g Τὸν χρόνον] Sic Edd. omnes. h Δοκεῖ] Sic bene Fl. H. P. &c. Δοκῇ J. & V2.

97. Ἐώλους δίκας] Ἔωλός ἐστιν ὁ χθιεινὸς ἄρτος, ὁ μὴ διατανύσμῳ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἐώλους οὖν δίκας λέγει φησὶ μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ φυλαττομένας. V.

98. Ὑπ' εὐρῶτος] Σήψεως. V.

99. Καὶ μάλιστα ὁπόσαι] Καὶ μάλιστα ὅσαι αἱ † περὶ τέχνων. οἶον ὅτι γραμματικὴ κρείττων ἰατρικῆς, ἢ ῥητορικὴ γραμματικῆς. V.

7. Ὑπερημερίας] Παραδεδοικυίας τὴν προθεσμίαν, τουτέστι ἀφαπαρατρυούσας. V.

* Μήπω τελεσθείσας &c.] Haec tria in Edd. non comparentia ſupplevit Ad. du S. nec dubito quin ex Cod. ideo etiam addidi. J.F.R.

† Περὶ τῶν] Ita dedit Idem, pro vulgato περὶ τέχνων.

94. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι] Conf. principium hujus Dial. M. du S.

3. Κεκράγασιν] Conf. ſupra ad Dial. proximi cap. 31. J.F.R.

13. Πάνυ] Πάντες P. & L. Sed neque hoc ſatis commodum. M. du S.

16. Συγκεκυφότες] Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in *Evang. Luc.* XIII. 11. καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi Rev. J. *Elſn.* hoc Luciani, & aliud ex *Appiano* adfert. J.F.R.

Ibid. Τὸν χρόνον] *O Tempora, o mores!* Sed neſcio an ab aliis ſic Graece uſurpetur. M. du S.

26. Τὴν μὲν δίκλω] Scribe Δίκλω. F.G. i. e. majuſculo Δ. tamquam nomen proprium: quod facile ei dedimus: confer ejusdem *Gujesi* notam ſequentem. J.F.R.

31. Σὺ δὲ, ὦ Διόγνητε] Phurnutus Jovem juſtitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod ſit princeps & Im-

mus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus? MERC. Non sane: sed jam proponamus. JUP. Ira fac: devola, praeconio edic, forum esse judiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere caussas ut veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Justitiam sorte assignaturam illis judices pro portione aestimationum ex omnibus Athenienſibus. Si quis vero injustum putet factum esse judicium, licere ipsi ad me provocanti, judicari de novo, quasi plane judicatum non esset.* Tu vero filia assidens ad Severas Deas, sortire dicas, & judicantibus attende.

5. JUST. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Injustitiam non possim? JUP. Bona sperare fas est. Omnino enim jam persuaserunt illis Philosophi, ut Injustitiae te praeferant, Sophroniſci praesertim *filius*, qui summis justum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit. JUST. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim

ὁτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, [i] ἢ θέλεις εἰς νέωλα [k] παραγγελῶμεν; ΕΡΜ. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε [l] καλαπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἔσται τάδε, πάντας ὁπόσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποπληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια κατὰ λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δὲ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπίσκοπει τοὺς δικάζοντας.

[m] ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἵν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῆς δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν ἀδικίαν ἐπαγελῶσαν ἐφέρουσα; ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι σὲ μὲν τὴν ἀδικίαν προλιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας. ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὃν φὴς αὐτὸν ἐκεῖνον ὤνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ δε-

i Ἢ θέλεις] Εἰ θέλεις ἢ *Fl.* k Παραγγελῶμεν] Προαγγελοῦμεν *Fl.* l Καλαπτάμενος] Καλαπτόμενος *P.* m ΔΙΚ. Αὖθις εἰς τὴν γῆν] Αὖθις εἰς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male *Fl.*

29. Ἐξεῖναι ἐφέντι] Ἐκκλῆσιν διδυκότων. *V.*
30. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἀνωθεν. *V.*
32. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐριννύας ‡Ἦν] Aberat in editis. Inſerui *M. du S.*
τούτων δὲ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν τοῦ Ἀρείου πάγου. *V.*
40. Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου] Τὸν Σωκράτους λόγον. *V.*

Imperator universorum, quodque quaecumque reges facerent, ut justa & aequa putarentur. Eadem ratione *Anaxarchus* Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Jovi assistentem justitiam feciſſe, quam interpretationem non satis probat. *G.C.*

Ibid. Ὦ θύγατερ] I. e. Δίκη. *F.G.*

32. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] *Harpocration* scribit Athenienſes vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quasi dicas, Deas castas & incorruptas. *Pausan.* in Corinthiac. ait Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat *Heſiod.* in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantes immolabant & melicratum. *G.C.*

Ibid. Τὰς σεμνὰς θεὰς] I. e. τὰς Εὐμενίδας. *Heſych.* Σεμναὶ θεαὶ. Τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ εὐφημισμῷ. *F.G.*

Ibid. Σεμνὰς θεὰς] Conſule *Heſych.* *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Firmat, quae monet Scholiaſtes de templo Eumenidum, *Pauſanias* in Areopagi deſcriptione, ſ. Attic. p. 52, 21. Omnia copioſe illuſtravit *Meurſ.* Areopago c. 2. *J.M.G.*

33. Ἀποκλήρου τὰς δίκας] De ſortitione judicum permulta Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Plut. vſ. 277. Conſule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac editione non eſt noſtrum. *J.F.R.*

δεσμωτήριον ἐμπεσών, ἔπιεν ἄθλιος τῦ κωνείυ, μηδὲ τ ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκὼς, τοσῦτον ὑπερέχον οἱ κατήγοροι τἀναντία περὶ τ ἀδικίας φιλοσοφῦντες.

viris traditus & conjectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum reddidiſſet Aeſculapio: in tantum ſuperabant accuſatores, contraria philoſophati de Injuſtitia.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τ φιλοσοφίας ἦν τότε, κ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφῦντες, ὥστε εἰκότως ἐς τ Ἄνυτον κ [a] Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τριβωνες, κ βακτηρίαι, κ πῆραι, καὶ [b] ἀπαλαχῆ πώγωνες, κ βαθὺς, κ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, κ πάντες ὑπὲρ σῦ φιλοσοφῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι κ' [c] ἴλας, κ φάλαγγας, ἀλλήλοις [d] ἀπαντώντων, κ οὐδεὶς ὅστις ὁ τρόφιμος τ ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ὅτι τ πῆραν αἴξαντες, κ τὸ τριβώνιον, κ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ὀπιχράναντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων [e] περιέρχονται, σὲ κ τ σὴν ἀρετὴν ἐπαινῦντες. ὥστε κ' τ παροιμίαν, Θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν ἄγκυραν

6. JUP. Peregrina adhuc vulgo iſta tempeſtate erat philoſophia, pauci erant philoſophantes: itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata judicia. Ut vero nunc res ſunt, non vides quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba prolixa, & in ſiniſtra liber, & ut pro te philoſophentur omnes? plenae ſunt ambulationes turmatim & per phalanges ſibi invicem occurrentium, & nemo eſt, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim relictis quae ad eum diem habebant opificiis, ad peram ruentes & pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philoſophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod eſt in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non

a Μίλητον] Μίλητον Edd. anteriores male. b Ἀπαλαχῆ] Et ſic Fl. cum reliqq. c Ἴλας] Bene ſic Bl. & s. Ἴλας cett. Dubie H. d Ἀπαντώντων] Ἀπαντώντων adſpirate Edd. priores. e Περιέρχονται] Περιτρέχουσι G. P. & marg. Al.

46. Μηδὲ τ ἀλεκτρυόνα] Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι μέλλων τελευτᾶν, ἐπιτρέπων * τυθῆναι τῷ Ἀσκληπιῷ τ τ Φαίδωνος Σωκράτης διηγούμενος, αἰσθάνεται αὐτὸν ἐν τῷ ἀλεκτρύονα ἐν συνταξάμενον. V.

* Τυθῆναι] Ἀποδοθῆναι. C.

46. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ] Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipſi res ſacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, ſumto veneno, cum puer illi detexiſſet, quod illi jam frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. G. C.

Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκλ.] De cultu Aeſculapii, vid. etiam Ovid. Met. XV. fab. L. Et Mich. Roſall. Ceterum falſo inſimulatum Socratem, quod nulla omnino ſacrificia faceret, ſupra vidimus ad Demon. c. 33. ex Xenoph. Mirab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in Biblioth. Raiſonnée An. 1737. menſ. Apr. p. 370. in recenſenda nova Ed. Caton. Diſtich. Quo oſtendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem umquam ſacrificaſſe, ſed quod vulgo accuſaretur non ſacrificaſſe, & quod reſpondeat, Minervae non ſacrificaſſe, quia Cl. Vir in reſcript. Boxhornio, Catoni adnexis, p. 35. ſcripſerat: „ Illud forte nonnullis minus notum, inter hos fuiſſe aliquot, qui plane abhorrent a ſacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate & Demonacte Philoſophis tradit Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accuſato". At Socrates Atheiſmi accuſatus cicutam bibere adactus eſt; unde facile adparet, eadem ratione accuſatum fuiſſe, quod non ſacrificaret. Verum raro eum ſaltem ſacrificaſſe, ego quidem crediderim; quum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falſis iſtis Diis non ſacrificare debuit; verum cerimoniae & conſuetudinis cauſſa id potuit facere, quod adfirmanti Xenophonti negare non auſim. J. F. R.

53. Μίλητον] Prave hic etiam in omnibus legebatur Μιλήσιον. Vide Not. ad Z. ἰλ. c. 16. M. du T. Ibid.

non contingat, quam oculus quocumque respiciens non incidat in philosophum.

7. JUST. Quin illi ipsi metum mihi incutiunt, Jupiter, qui contendant inter se, & ipsi, quae de me disputant, ignorent. Ajunt vero etiam, plerosque illorum in suis quidem disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, sed sine dubio excluſuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Injustitiam hospitio ante ab iis receptam. JUP. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite jam, ut vel paucae hodie *causſae* judicentur.

* 8. MERC. Abeamus, Justitia, recta Sunium versus, paullum sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina: videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non jam similis est saeculi conditio. Mortui sunt illi Scirones & Pityocamptae, & Busirides, & Phalarides, quos tum me-

μάρτοι ξύλου, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ἀπορήσῃ Φιλοσόφου.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν ἤτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαί με· ὅτι δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ πρόπαν εἰς τὴν οἰκίαν προσδέχεσθαι, ἀλλὰ δῆλους εἶναι ἀποκλείσοντας, ἢν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ὅτι τὰς θύρας πάλαι γοῦν τῆς ἀδικίας προεπεξενώσαν αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροί εἰσιν· ἱκανὸν δὲ [f] καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς καὶ ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

ΕΡΜ. [g] Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῆς Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὴν Ὑμηττὸν ὅτι τὰ πλαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σὺ γοῦν ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι [h] τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ χειλιάζεις; μὴ δέδιθι. οὐκ ἐφ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βυσίριδες, καὶ Φαλάριδες, οὓς ἐδε-

f Καὶ] Γέ marg. *Al.* g Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη] Προίωμεν, ὦ Δίκη, ταυτὶ P. Nil mut. *Fl.* h Τὴν ὁδὸν.] Nil mutare Edd. notat *M. du S.*

70. Διδίττονται] Ταράττουσι. *V.*
74. Προσποιεῖσθαί με] Ἰδιοποιεῖσθαι. *V.*
78. Προεπεξενώσαν] Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχῆσαι. *V.*
86. Ἐκλελῆσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττει. *V.*

89. Σκείρωνες] De his consule Scholia ad *Jovem Tragoedum* (No. 64. & 65.) *G.*
90. Βυσιρ.] Φαλαρ.] Hic ad *Jov. Trag.* remittebat *M. du S.* Sed jam dedi bina haec Scholia ad 2. *Ver. Hist.* c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ δὲ τῶν ἄλλων] *M. Aurelio* imperante. Hinc est quod toties & tam acriter eos insectatur. *M. du S.*
58. Κατὰ ἴλας] Lego κατ' ἴλας. Ba. κατὰ ἴλας. Reliquae κατὰ ἴλας. *M. du S.*
62. Ἐπὶ τὴν πύρα ἀίξαντες] Adleverat *Solon.* Vid. infra Πφ. 517. Id est de *Mort. Peregr.* c. 37. Ubi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἥξειν est in *Jums.* Sed quum aliae ἥξειν habeant, hoc ibi disquirendum erit. *J. F. R.*
64. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων, ἢ τεκτόνων ἀθρόοι ἐπῆλθον] Mſ. ἀθροισθῶσι. *Philosophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant.* *J. G. G.*
65. Περιέρχονται] Περιστοῦσι P. etiam agnoscit. Sed nihil muto. *M. du S.*
Περιέρχονται] Περιστοῦσι verum esse puto; quia περιέρχονται usitatius verbum interpretatio fuit alterius minus triti. *Aristoph.* Plut. 121. — περιστᾶσα θεοῖσιν ἱερά. Noster hoc *Dial.* c. 27. δῆξαι δὲ αὐτῷ θεοῖσιν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. *J. F. R.*
83. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῆς Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὴν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι] Athenarum hoc loco τοπολογίαν describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit, duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. *J. P. a G.*
90. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται] Vid. supra notata ad T. I. *Prometh.* vers. fin. *J. F. R.*

98. Ἀγο-

ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχῇ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχηνότες εἴ ποθεν ἐς αὐτοὺς [a] καλαπτοῖο πάλιν. ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τἀληθὲς, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μόνον, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἔν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ (καὶ ἀγοραῖον γάρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὁποῖοι γεγένηνται· καὶ εἰ δυνατή μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀδικοίην γὰρ ἄν, πρὸς ἀδελφήν σε οὖσαν μὴ λέγων. Οὐκ ὀλίγα [b] γὰρ πρὸς τὴν Φιλοσοφίας ὠφέλειαν οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τῷ σχήματι, μετριώτερα ἁμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύλοις. [c] ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέδαπεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπέλελέθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρός γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν αὖτοι ἑτοιμόταλοι· ὅσοι δὲ ὑπὸ τῷ πάλαι ῥύπῳ μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δεῦσοιτο τὸ Φαρμάκου, τὰ ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ καλε-

tuebas. Jam vero ſapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te diſputant, inhiantes ſicunde ad illos rurſus devoles. JUST. Tu enimvero Mercuri, ſolus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis ſis, atque verſeris in gymnaſiis & in foro, (forenſis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti ſint, & utrum fieri poſſit, ut apud illos maneam. MERC. Sane *poteſt*: injuſtus enim ſim, ſi tibi, ſorori, non dicam: non parvum enim e philoſophia fructum vulgus illorum cepit. Etenim, ſi nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enim vero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum eſt; in quosdam vero ſemiſapientes & ſemipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philoſophia ſuſcepit, quotquot ad ſaturitatem biberunt illius tinturae, plane boni facti ſunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi ſunt paratiſſimi. Qui vero prae antiquis ſordibus non ſatis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, *hi* meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii,

a Καταπτοῦο] Καταπτῆ L. Καταπτῆς marg. *Alii*. b Γὰρ] Non habet *Fl.* c Ἔστι] Ἔστι P. & marg. *Al.* Nil mut. *Fl.*

15. Δωποποιὸν] Τὸ ἀνέκκλυτον βάμμα. *V.*

98. Ἀγοραῖον] Hic ipſe Mercurius hoc titulo gaudet; alibi Fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide Z. *ſp.* c. 33.) qui & *Hermagoras* dicitur. *M. du S.*

24. Ἀλλὰ μεῖξον λόγων] *Lucas Holſtenius* in notis ad *Steph.* de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *ſed dum ſic loquimur, Attica jam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac poſtquam deſcendimus, ipſa quidem alicubi hic in rupe conſide, Pnycem verſus proſpiciens, exſpectansque donec ea quae ſunt a Jove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τῷ πάγῳ vertendum, non, ut male interpretes, *ſuper vicum*, aut *ſuper campo*. *Alm.*

25. Σούνιον] Atticae tabula propoſita haec omnia palam fient. *M. du S.*

28. Καθῆσθαι] Mſ. Αὐτῇ μοι ἐπιτύχοι που ἐπὶ τῷ πάγῳ κάθησο. *Tu vero hic in colle conſideto*: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis uſurpatur, hic tamen collocari non poteſt. *J. G. G.*

Κάθησο] Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι quod in Impr. eſt. *M. du S.*

34. Ὁ περιφορᾶς] Conf. T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

35. Ὃ τὴν περίνοιαν] Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi fruſtra inferere voluere nonnulli. Conf. ſupra dicta ad *Gall.* c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item T. I. *Dial. Mort.* X. ὁ δὲ τὴν περιφορὰν (ſcil. ἔχων) & *Catapl.* c. 4. pr. ὁ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13. & vel certies alibi. *J. F. B.*

Ibid. Δάκτυλον ἀπὸ τοῦ πε.] De Phraſi v. Δακ. c. 2. Συρ. c. 24. & Ἐκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia

rii, & punctis pardalium inſtar maculoſi. Sunt vero, qui ubi extra ſolum ſummo digito ahenum contigere, fuligine inuncta, ſatis ipſi quoque mutaſſe colorem ſibi videntur. Apertum vero, futuram tibi conſuetudinem eſſe cum optimis.

9. Sed dum loquimur jam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sunio ad arcem jam deflectamus: & quandoquidem modo deſcendimus, ipſa quidem hic in colle conſidere poteris concionem proſpiciens, exſpectansque dum *mandata* a Jove edixero. Ego vero conſcenſa arce ſic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto advocavero. JUST. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis ſit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fiſtula, hirſutis cruribus. MERC. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, poſt appulſum vero Datidis, & exſcenſionem barbarorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Athenienſibus, & ab eo inde tempore iſtam ſub arce ſpeluncam nactus, ibi habitat prope Pe-

στιγμῶσι, ϗ παρδαλωτοὶ † χρόαν. εἰσὶ δ' οἳ ϗ μόνον ψαύσαντες ἔλοθεν τῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, ϗ ὑπιχρισάμενοι ἱκανῶς οἷον ϗ αὐτοὶ μελανεβάφθαι. σοὶ μὴν τοῦτο δῆλον ὅτι μὴ τὸ ἀρίστων ἡ ἀγωγὴ ἔσται.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ, ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν [d] ἀπονεύωμεν ἤδη. ϗ ἐπειδὴ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ὑπὸ τῇ πάγῳ [e] κάθησο, τὴν πνύκα ὁρῶσα, ϗ θεμιμένη ἐς τ' ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς † ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον οἷός τε ἔσομαι ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι. ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅστις ἐστὶν ὁ προσιών ἐστιν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῦ σκέλους. ΕΡΜ. Τί φῄς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τὸν Διονύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ᾤκει μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ἔπειτα δὲ τὴν Δᾳτιδος ἐπίπλευσιν, ϗ τὴν [f] Μαραθωνάδε τῶν βαρβάρων ἔκβασιν, ἧκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· ϗ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ἔπειτα τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτῃ ἐπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ἔμπροσθεν

d Ἀποτείνωμεν] Sic *Fl. J. Ald. H. S.* &c. Ἀποτέτωμεν P. & marg. *A*1. *e* Κάθησο] Reſcripſi ex G. L. & marg. *A*1. quae κάθητο. Καθῆσθαι Edd. *f* Μαραθώναδε] Ἐν Μαραθῶνι P. Μαραθῶνα δὲ P. Ἐν Μαραθῶνι marg. *A*1.

29. Τὴν πνύκα ὁρῶσα] Τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος ὠνόμασται τὸ πεπηγέναι ϗ σωρεύεσθαι πρὸς ὕψος. *V.*

32. Ἐπηκόου] Ἐπήκοος χώρος ὁ πρόσφορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι. ἤτοι ὁ εὐεπακτός. *G.*

36. Τὸν Πᾶνα τῦ Διονύσου] Ἁρμοδίως· ὡς ἴδιον υἱὸν ἐπαινεῖ αὐτόν. *V.* *

38. Τὸ Παρθένιον] Ὄρος Ἀρκαδίας. *V.*

Ibid. Ὑπὸ δὲ τὴν Δάτιδος] Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδος στρατιὰν, ὃ δὲ ἑαυτοῦ ἦλθεν, ἄλλα ἔπεμψε Δάτιν στρατηγόν. † οἱ ἦλθον εἰς Μαραθῶνα, ἐντεῦθεν παρὰ Ἀθηναίων. *V.*

42. Σπήλυγγα] Σπήλαιον. *V.*

* Adparet Scholiaſten aliter legiſſe. Sed forſan τῇ pro τῶν per feſtinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. *J. F. R.*

† Οἱ ἦλθον] Οἱ γὰ ἦλθον lectum ante. Particulam γὰ delevit *M. du S.*

quia talis monſtri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

38. Ὡκει μὲν τὸ πρόσθεν] Hiſtoriam, h. e. fabulam non uno loco tangit Pauſanias. Sed omnia diligentiſſime jam perſecutus eſt *Meurſ.* Athen. Attic. 2, 8. *J. M. G.*

39. Δάτιδος] V. *Herod.* VI. 231. & *Suid.* A Kerxe in Graeciam cum Artapherne miſſus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

Ibid. Μαραθώναδε] Curavi ut adverbii more ederetur, ut *S.* exhibebat, veluti οἴκαδε & ſimilia ſcribi ſolent; id enim ſenſus exigebat. *J. F. R.*

42. Σπήλυγγα] Μαχὰς vocabant; *Eur.* ter. *Meurſ.*

ἐκ τοῦ Πελάσγικοῦ, ἐς τὸ [a] μείοικιον συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν [b] ἐν γειτόνων, [c] προσεισι δεξιωσόμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη. [d] ΕΡΜ. ὦ ... ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πάν, μουσικώτατε καὶ ὀρχηστικώτατε σατύρων ἁπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε. ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἤγαγεν; ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πάν, [e] κατέπεμψέ με [f] ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν [g] πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικοῦτον ἀπεσάμην κυδωνιόν, τὴν ἐκ τῆς βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἔνορχιν θύσοί μοι, πολλῆς τῆς κιάθρας ἀποζουλα, εἶτ' εὐωχοῦμαι τὰ κρέα, προπέμπουσι δὲ

laſgicum, cenſeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos viſes ſalutatum accedit.

10. PAN. Salvete Mercuri & Juſtitia. MERC. & ..., JUST. Tu quoque ſalve Pan, canendi & ſaltandi inter ſatyros omnes peritiſſime, Athenis autem etiam pugnaciſſime! Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit? MERC. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium. JUST. Demiſit me, Pan, ad ſortienda judicia Jupiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur? PAN. In univerſum non pro dignitate apud illos ago, ſed multo quam ſperaveram tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno aſcendentes, delectum caprum non caſtratum mihi ſacrificant, hircoſiſſime olentem: tum carnes epulantur, teſtem me advo-

[a] Μειοικιὸν] Μετοίκιον P. & marg. A1. [b] Ἐν γειτόνων] Reſtit. ex P. Ἐν γειτόνων ante editum. [c] Προσεισι] Προσήκει P. & marg. A1. [d] ΕΡΜ. ὦ ... ΔΙΚ.] Longo ſpatio haec ſejungit J. conjungit Fl. item P. Niſi quod punctum poſt καὶ collocat, aeque ac ceterae. [e] Κατέπεμψέ μὲ ἀποκλ.] Κατέπεμψεν ἀποκληρώσουσας Fl. [f] Ἀποκληρώσουσαν] Ἀποκληρώσειν marg. A1. [g] Πράττω] Τιμῶσι μὲ marg. A1. Sed hoc certe gloſſa eſt.

44. Ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ] Τόπος * Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν οἰκησάντων, γράφε] ἐξ ἀφ τοῦ ρ'. V.

59. Ἀποσάμενος κύδιμον] Πέλεμον. † λέγει] ἢ Πὶν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ἐκ Μαραθῶν, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεύσας. V.

* Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit *Solan.* rurſum non addens unde. Probo tamen, quia ſic & alibi emendatum ex Codd. J. F. R.

† Λέγεται] Λέγει V. & mox ἐφόνευσεν. Servavi tamen lectionem editorum, quam *Solan.* quoque non mutavit. J. F. R.

Ath. Att. II. 103. & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

44. Πελασγικοῦ] Adpinxerat Cl. *Hemſt.* adeundum *Dukor.* ad *Thucyd.* II. p. 109. No. 31. Ibi *Thucyd.* ait: τό τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Ibique *Waſſ.* notat videndum *Heſych.* voce Πελαργικοὶ, & *Schol.* in Lucian. *Strabon.* p. 221. Schol. *Ariſtoph.* Opp. 833. *Dukerus* vero in *Schol.* & *Ariſtoph.* l. d. eſſe Πελαργικὸν, de quo etiam moneat *Scholiaſt.* Luciani h. l. Haec illi: ſed ut Lectori otium faciam, addam verba *Heſychii*, qui Πελαργικοὶ νόμοι τῶ ἀντιτρίβων τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἄντι τοῦ πελασγικὸν Πελαργοὺς γὰρ φησι τὸν Ἀττικὸν οἰκῆσαι λόφον τῆς πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae geſtabant, populos nomen πελαργικῶν accepiſſe tradit, ſcribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατασκευῶν τῶν. ὡς δ' Ὑπερείδης τινὲς, πελαργοὺς ἀνόμασαι ἀφ' τὰς σινδόνας, ἃς ἐφόρουν. Verosimilius *Strabo* L. 2. p. 339. docet Atticos ſcriptores ita *Pelaſgorum* meminiſſe, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi inſtar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargus appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam ſignificat. Patet igitur Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ poſſe ſcribi; ſed Πελασγικοῦ hic verius. J. F. R.

Ibid. Εἰς τὸ μετοικιὸν] Nimirum reapertum in urbem jocatur, non pleno civitatis jure, ſed ut *μέτοικον*, de quorum tributis plura *Harpocration.* voc. μετοίκιον. *M. G.*

45. Ἐν γειτόνων] Sic P. uti jam ante legendum videram; ut *Imag.* c. 8. & 16. & hoc ipſo opuſculo c. 31.

vocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Veruntamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & jocus.

μενοί με τ εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῷ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

11. JUST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis? PAN. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mentotenus mihi similes, loquaces illos? JUST. Sane. PAN. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intelligo: monticola enim ego, & comtula ista dicta atque urbana non didici, Justitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, & saltator, & si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper clamantes, & virtutem quandam, & species, & naturam, & expertia corporis pro-

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πάν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τ Φιλοσόφων; ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς Φιλοσόφους; ἆρ' ἐκείνους τοὺς καθηφεῖς, τοὺς σκυθρωπούς [h] ξυμμα πολλούς, τοὺς τὸ γένειον [i] ὁμοίους ἐμοί, [k] τοὺς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα. ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι ϗ λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι τ σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, ϗ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥηματία, ϗ ἀστικὰ, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ Φιλόσοφος; μέχρι τῆς πλαγίου [l] καλάμου, ϗ τ σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, ϗ χορευτὴς, ϗ [m] πολεμικὸς, ἢν δέῃ. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν [n] ἀεὶ κεκραγότων, ϗ ἀρετήν τινα, ϗ ἰδέας, ϗ φύσιν, ϗ ἀσώματα δι-

h Ξυμμα] Νῦν ἅμα *Fl.* omisso σκυθρ. At P. σκυθρωποὺς συμμα. *i* Ὁμοίους] Οὐχ ὁμοίους Edd. vett. male. Delevit negationem *S.* & *A.* quae recte abest in Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene. si σὺν serves. *k* Τοὺς λάλους] Τοῖς ἄλλοις male *Fl.* *l* Καλάμου] Αὐλοῦ P. & marg. *A1.* *m* Πολεμικὸς] Πολεμιστὴς marg. *A1.* *n* Ἀεὶ κεκραγότων] Omisit *Fl.*

75. Ὄρειος γὰρ ἔγωγε] Ἐν ὄρεσι διατρίβων. *V.*

76. Ἀστικὰ] Πολεμικά. *V.* Immo πολιτικά. Quamvis ne hoc satis recte. *M. du S.*

31. Reperitur tamen σὺν γειτόνων in fragmento inc. *Menandri* 103. pro *in vicinia*, quod vide p. 226. & Em. p. 83. *M. du S.*

Ἐν γειτόνων] Etiam ita emendavit marg. *A1. Wess.* quod ex seqq. ubi rursus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc *Solano* & Lucianeae consuetudini dedi, ut σὺν hic quoque reciperem; quamvis σὺν etiam locum hic posse habere, omnino credam; quia σὺν γειτόνων προσιοῦσι conjungi potest: quin & σὺν γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime σὺν videretur postulari. *Alciphr.* L. 2. Ep. 2. p. 216. σὺν γειτόνων οἰκούσας. Ubi peritissimus *Bergl.* ex *Aristaen.* I. Ep. 5. & 19. plane eadem verba σὺν γειτόνων οἰκοῦσαν adducit, item ex *Lys.* σὺ γειτόνων. At vel in *Alciphr.* & *Arist.* σὺν mallem, nisi viderem & sic esse ap. *Menand.* ab *Solano* indicatum, simlemque lapsum in ἀπὸ pro σὺν. E. c. *Heliod.* Aeth. VII. p. 319. ϗ ἀπ' οἰκήματος ἐπὶ μακρῷ, de virgine *quae diu DOMI est adservata.* *J. F. R.*

48. EPM. ϗ . . . ΔΙΚ.] Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Justitiae honoris causa cessisset. *Fl.* EPM. ϗ ΔΙΚ. prave. Reliqui Impressi punctum unicum post; ϗ habent; minus quam nos dilucide. *M. du S.*

61. Τράγου ἦρχεν θύσαί μοι] Supra T. I. *Deor. Dial.* IV. §. 1. ϗ θύομέν γε αὐτῷ ἦρχεν τράγου ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες. *J. F. R.*

72. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ] Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, ut mox ϗ ἡνιώμην ἐπὶ τῇ τῶ πώγωνος ὁμοιότητι. Pan idem qui & nunc loquitur. *Th. M.*

Ibid. Ὁμοίους] Aut delendum οὐχ quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in *S.* & *A.* factum est; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνομο— recte, si praecedat σὺν. Sed P. recte omisit οὐχ. *M. du S.*

Ὁμοίους ἐμοὶ] Negationem ante ὁμοίους in edit. male praemissam recte etiam deleverat *Gesnerus* noster. *J. F. R.*

82. Ἀρετήν τινα] Supra *Gall.* c. XI. & hujus Dial. c. 21. a. m. ac saepe alibi. *M. du S.*

διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲ εἰρηνικῶς ἐνάρχονται πρὸς ἀλλήλους λόγων· προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς [a] τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπορθιαλεινομένων, καὶ [b] μεγάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῆς αὐλητικῆς, ὁπόταν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. ἀγχαταράξαντές γε δὴ τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ ὅτος κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτοῖς [c] ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεὼς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων [d] σχολαχολεῖ· καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν [e] κεκηληθότες, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲ εἰρηνικῶς ἐνάρχονται πρὸς ἀλλήλους λόγων· προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπορθιαλεινομένων, καὶ μεγάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῆς αὐλητικῆς, ὁπόταν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. ἀγχαταράξαντές γε δὴ τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ ὅτος κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτοῖς ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεὼς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων σχολαχολεῖ· καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκηληθότες,

ferre, ignorabilia mihi & peregrina nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt suos inter se sermones: procedente vero disputatione, ad orthium usque modum vocem intendunt: adeo ut a nimia contentione, atque alta voce dicendi studio, & vultus rubescat, & intumescant cervices, & venae surgant velut tibicinum, cum in angusta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturbatis igitur *invicem* sermonibus, & confuso quaestionis statu abeunt plerique conviciantes sibi invicem, sudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille viciſſe videtur, qui vocalior est audaciorve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos nihil magis necessarium occupatos tenet, atque adstant audacia illorum atque clamoribus

a Τὸ] Τὸν *Pell.* (n. νόμον) b Μεγάλα] Ἅμα P. Nihil mut. *Fl.* c Ἢ θρασύτερος] Ἢ ἐ θρασύτερος ἀχολουμένων ἀπειλῆ P. d Περιαχολεῖ] Ita conjunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀχολεῖ tantum, περὶ prorsus ejecto. e Κεκληθότες] Sic dedit *Solan.* Κεκληκότες Edd. hac priores.

86. Σωυσίας] * Ἐς τὸ ἀκριβέστερον ἔγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς ἀλαλογικαῖς σωυσίαις σύμπλασμα. *V.*

87. Μέχρι πρὸς †τὸ ὄρθιον] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ μεῖζον ἐξὺ τῆ φωνῆς. *V.*

99. Τεθήπασι] Θαυμάζουσι. *V.*

* Ἐς ἀκριβέστερον] Haec & seqq. medio scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inscripto continuo filo adnexa disjunxit & huc retulit *M. du S.*

† Τὸ ὄρθιον] Ad Luciani textum hoc adcommodavit *Solan.* Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τὸ & interpretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legebatur. *J.F.R.*

88. Τὸ ὄρθιον] Etsi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad *id* quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Parisina* Ed. haec marginalis glossa addebatur: „ *Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cujus & Gellius meminit in Arione.*" I. e. L. XVI. c. 19. ubi *Gell.* ait: *Stansque* (Arion) *in summae puppis foro carmen quod* Orthium *dicitur, voce sublatissima cantavit.* Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in praelio adhibebatur. *J.F.R.*

92. Αὐλὸν] V. *Longin.* *M. du S.*

94. Ἐπισκοπούμενον] Nihil varietatis notarat *Solanus.* Cum igitur ἐπισκεπούμενον invenirem in P. & *H.* utraque, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte esse in *J. Bi. S.* quumque Cl. *Gesner.* id etiam in marg. emendassset, quantocyus hoc dedi, quod sensus postulat. *J.F.R.*

97. Ἀπιξισμένοι] Conf. T. I. *Somn.* §. 2. & *Hermot.* c. 62. *M. du S.*

99. Τεθήπασιν] Conf. supra *Scyth.* c. 8. & 9. Et *Alex.* c. 13. *J.F.R.*

1. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων σχολαχολεῖ] Vertunt, *inprimis quibus nihil rerum necessariarum curae est.* Περιαχολεῖν est verbum quod Graecia non novit, nec nosse potest. lege ἀναγκαιοτέρων περὶ ἀχολεῖ, *praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit.* *J.G.G.*

Ibid. Ὁπόσους] Ὁπόσος. F.G. Non credo. Nam ἀχολεῖν accusativum personae recte habet. Conf. supra T. I. *Zeux.* c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀχολεῖ ὁ ἐπὶ εἰς καὶ ὅσα. *J.F.R.*

2. Περιαχολεῖ] Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis adnotata sunt; bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum ἀχολεῖν, quo passim uti *Herodotum*, Lexica docent. *J.M.G.*

Περι-

bus defixi *ac deliniti*. Mihi igitur his *indiciis* vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, habito enim hic, ut vides, in specula, multos illorum saepe jam vidi, sero vespere.

12. JUST. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est? PAN. Nempe. MERC. *Audito, populo. Forum judiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicunque caussas detulerunt, veniant in Areopagum, ibi Justitia sortietur dicas & ipsa aderit judicantibus. Judices ex omnibus Athenienſibus; merces uniuscujusque caussae triobolum. Numerus judicum pro portione*

λημμένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἠνιώμην ὅτι τῇ τοῦ ψώγου ὁμοιότητι. εἰ δέ [f] γε δημωφελές τι ἐννοῦ τῇ βοῇ αὐτῶν, καί τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον τἀληθὲς διηγήσασθαι (οἶκῶ γὰρ ὅτι σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην ψευδῆ δείλην ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Παν, οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Ἀκούετε λεὼς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ [g] τύχῃ [h] καλαστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφηβολιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἴτωσαν εἰς Ἄρειον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ [i] ἁπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δι-

[f] Γέ] Καὶ marg. *Ald. W.* [g] Τύχῃ] Δίκῃ *B1.* & 2. [h] Καλαστησόμεθα] Revocavi lect. *Fl.* Καλαστησόμεθα Edd. cett. [i] Ἀπάντων Ἀθηναίων] Ἀπάντων ἀχθέντων Ἀθηναίων *Fl.*

Πεμαχολεῖ] Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων πέρι ἀχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Cl. *Graev.* idem jam praecepisse. *J.F.R.*

3. Κεκηλημένοι] Sic omnino legendum, invitis omnibus Libris, qui κεκηλημένοι habent. *M. du S.*

Κεκηλημένοι] Possis κεκηλημένως forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad judicium de victoria. Caussa hic indicatur, cur vicisse judicet vulgus eos qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκηλημένοι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor an idem spectavit Doctiss. *Solanus*, qui in versione posuit *obstupefacti*. *J.M.G.*

Κεκηλημένοι] Optime olfecit Cl. *Gesn.* sic legendum, & sic *Solanum* voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum nemo indignabitur. *J.F.R.*

6. Δημωφελές τι] Bene sic emendarat *Gesn.* cum in *H.* sua δημοφελὶς secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *P.* Non veteres nec *S*, & *Amst.* *J.F.R.*

9. Μηδὲν ὑποστειλάμενον] *Deposito metu* Erasmus. *Gesnerus* rectius *absque dissimulatione*. Ita in *Act. Apost.* XX. 20. ὡς οὐδὲν ὑποστειλάμενοι τῶν συμφερόντων. Vid. ibi *Elsnerum* similia ex *Isocr. Aesch.* aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, adferentem. Adde Nostrum supra *Amor.* c. 36. ὑποστελλόμην φωνῆς τόνῳ. *J.F.R.*

10. Ἐπὶ σκοπῆς] Vid. supra *Reviv.* c. 21. ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπος ex *Coll.* & G. adfertur. Ad prius stabiliendum etiam addi posset *Hermot.* c. 28. f. ἀνεβαίνετε ἐπὶ σκοπήν τινα, & *Zenx.* c. 4. quod posterius testimonium *Soulius* jam produxit in *Reviv.* l. d. *J.F.R.*

15. Ἀγαθῇ τύχῃ] Nihil varietatis adnotarat *Solan.* Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque *Bas.* At cum *F. Fr. P. S.* recte habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens, vid. *Vit. Auct.* c. 1. *Alex.* c. 14. & 38. Rursus infra hoc Dial. *Bis Accus.* c. 22. f. *J.F.R.*

21. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης] *Merces pro quoque judicio tres oboli.* Haec erat merces constituta, quae Athenis judici dabatur. *Pollux* Onomast. VIII, 5. τριώβολον ὁ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισθός. *Tres oboli, data judici merces.* Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu *stufero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni caussarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γὰρ, ἢ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ ἀλφιάζονται ἕτοιμοι. *Sunt multi, qui vel trioboli gratia difrumpi parati sunt.* *J.G.G.*

22. Τριώβολον ἑκάστης δίκης] Vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. vs. 329. Vel potius *Spanhem.* ad eumdem, qui

δικαστὴν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὁπόσοι δὲ προθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τούτους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάπω. ἢν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον [a] ἀγωνιεῖται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία. ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἕλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸ ἄναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲ ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχεσθε, καὶ κληροῦσθε, καὶ διακρίνεσθε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπιτερπομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλις [b] ἐμοίγε, ὁσημέραι τὴν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων [c] ἀκοὴν λι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθρόοι γὰρ, ὡς ὁρᾷς, προσ-

criminis. Quicumque vero duo libello ante, quam in judicium venirent, mortui sunt, eos 25 *quoque remittat Aeacus. Si quis injuste in sua caussa judicatum esse putet, provocatione certabit; est autem ad Jovem provocatio.* PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Justitia, clamores! Quam studiose vero concurrunt trahentes alii alios arduo ascensu in collem Martium! Jam vero adest etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupamini in judiciis, & sortiminor, & judicatote, ut vobis legitimum est. Ego vero, discedens 35 *in spelunca*m, fistula canam amatorium quandam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditionum vero & judicialium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie in Areopago litigantes audiam.

13. MERC. Age, Justitia, advocemus. JUST. Bene mones. Densi enim, ut

a Ἀγωνιεῖται] Ἀνιεῖται *Fl.* Ἀγαπεῖται P. b Ἐμοίγε] Restitui ex L. qui ἐμοὶ, & ex *Poll.* qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχομαι Edd. c Ἀκοὴν] Ἀκούειν τι male *Bz.* cum bene esset in *B1.* &c.

37. Ἄλις ἔχοιμι] Ἀντὶ τοῦ ἄλις ἔχω, ἤγουν ἀρκούντως. ὅτω γὰρ τὰ εὐκτικὰ ἐν τῇ συμφράσει προλαμβάνῃ, ὁπότε μήτε κατ' εὐχὴν κεῖται, μήτε ἀντὶ * ὑποδακτικοῦ ῥήματος. οἷον ὅτε † εἰσέλθοι, καὶ πολλάκις εἰργάζετο, ἀντὶ τοῦ εἰσῆλθεν. *V.*

* Ὑποταξικῆ] Ὑποτάκτικῆ legebatur. Correxit *M. du S.*

† Εἰσέλθοι] Ita dedit Idem, pro vulgato εἰσῆλθε.

de mercede hac judiciali, olim tantum *duorum*, deinde *trium obolorum*, agit, & Cl. *Graevium* ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque Patroni non fuisse eandem quam judicis triobolaris, sed duplam, ex *Aristophane* docet. *J. F. R.*

36. Ὦ τὴν Ἠχὼ εἰωθὰ ἐπιτ.] Conf. supra *Deor. Dial.* XXII. f. *M. du S.*

37. Λόγων τῶν δικανικῶν ἄλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τὴν ἐν Ἀρείῳ δικαζομένων ἀκοήν] Non constat his constructio, & corrigendum ex Bailleensi *ἀκούειν τι*. *J. G.*

38. Ἐμοὶ] Sic L. uti Cl. *Kusterus* conjecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχω μοὶ scriptum fuerit. *M. du S.*

Ibid. Ἄλις ἔχοιμι — ἀκούοντι] Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούειν τι mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco saucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adjecturus fuisse Lucianus. Quot loca inter dictantes & scribentes Jotacistas corrupta sint, vel Canteriani syntagmatis Aristidi ab illo edito subjuncti c. 1. vel cujuscumque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus *ἰκάνων* in *ἐκάτον* mutatum &c. Verbo, legendum videtur, ἄλις ἔχοιμι — ἀκούοντι. Usus ille verbi ἔχειν non infrequens. Noster Πωρικ. princ. καὶ γὰρ ἐδὲ τ' ἄλλα ὕπνος ἔχει τινα. *Thucyd.* III, 53. χαλεπὸς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοὺς ἄλλους ὁ πόλεμος, *difficile vobis est persuadere.* In primis retere hic juvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, Νέος μὲν ὢν ἐπιτρόπου δικῶν ἔγωγε ἔτι, θεσμὸς δὲ ὁ κωλύων ἔχοντα περὶ τῶν πραγμάτων κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέος μὲν ὢν (vel δικῶν servato, & intellecto εἰμὶ) ἔγωγε δικῶν δὲ ὁ κωλύων ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione; qua mox in eodem exordio dicitur, *ἀνεπιτήδειον ἀγωνιεῖσθαι ἔχειν οὐ ἱκανῶς ἔχων ἐν ἀληθείᾳ κλαύσεται.* *J. M. G.*

Ἐμοιγε] En medicinam quum *Gesnerus* desideraret, quamque conjectura adsecutus est, ex Libris confirmatam. *J. F. R.*

42. Ὥσπερ οἱ σφῆκες πεπλανημένοι]. *Alciphr.* 1. p. 262. Διώκω τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἄρτι μὲν πεπλανημένοι, ubi Doctiss. *Bergler.* pristinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit: *ut vespae circumstrepentes versentur*, quum *artem de-*

ut vides, cum tumultu accedunt; vesparumque instar bombum circa arcem faciunt. ATHEN. Teneo te, sceleste. ALIUS. Calumniator es. ALI. Dabis tandem aliquando poenas. ALI. Convincam te feciſſe horribilia. ALI. Mihi prius ſortire. ALI. In jus veni, impune. ALI. Noli mihi collum obtorquere. JUST. Scin' quid agamus, Mercuri? Cauſſas alias differemus in craſtinum: hodie vero ſortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel ſcientiis, contra viros delatae ſunt. Et cedo hujus mihi generis libellos. MERC. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.* JUST. Sortire ſeptem judices. MERC. *Porticus* (Stoa) *contra voluptatem, injuriarum, quod ſuum amatorem Dionyſium abduxit.* JUST. Quinque ſufficiunt. MERC. *De Ariſtippo voluptas contra virtutem.* JUST. Quinque &

ἰαίνει δορυξόοις, ὥσαφ οἱ σφῆκες βεῖ βόμβοντες τ ἄκραν. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ἀ κατάρατε. ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τ δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. Ἔπου, μιαρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με. ΔΙΚ. Οἶδα ὁ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲ ἄλλας δίκας ἐς τ αὔριον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναι, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγελμέναι. κἀμοὶ ταύτας ἀνάδος τ γραφῶν. ΕΡΜ. Μέθη χῦ τ Ἀκαδημίας ὑπὲς Πολέμωνος ἀνδραποδισμῶ. ΔΙΚ. Ἑπτὰ κληρωτόν. ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ χῦ τ ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τ ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβιβάσατο. ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου τρυφὴ πρὸς ἀρετήν. ΔΙΚ. Πέντε χῦ τὸ-

debuiſſet, id quod *Goſnerus* Noſter ſponte correxit. Ceterum Athenienſes, irritatos eſſe pugnaciſſimos, ideoque crabronibus comparari ab *Ariſtophane*, vid. ap. modo laudatum *Bergler*. *J.F.R.*

49. Οἶδα ὁ δράσομεν] Attici vulgo εἰρτ' ὁ, τι δράσω. V. *Muret.* Var. Lect. III. 12. *M. du S.*

51. Κληρῶμεν] De cauſis ſorte producendis vide AG. V. 2091. *M. du S.*

53. Ἐπηγελμέναι] Ἐπηγγελμέναι notatum erat in marg. *Junt.* Sed deletum deinde, adſcriptumque conferendum c. 25. Unde patebit nihil hic mutandum. *J.F.R.*

55. Μέθη κατὰ τ &c.] I. e. τ μέθης δίκη κατὰ τ Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ ὄντα. Ὑπὲρ Πολέμωνος i. e. περὶ Πολέμωνος, *de Polemone, ſuper Polemone.* κατὰ τ Ἀκαδημίας, ſubaudi γραφὴν ὄντα. Ἀνδραποδισμῶ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμῷ. Et ſic de cett. *F.G.*

Ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος] *Eraſm.* ac *Goſn.* dedere: *pro Polemone.* Gujetus *de, ſuper.* Verum eſt, ὑπὲρ τινὸς ſignificare *pro aliquo.* Ut in notiſſima Novi Foederis ſententia. Εἰ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Noſter hoc *Dial.* c. 6. πάντες ὑπὲρ σῦ φιλοσοφοῦσι, & *omnes PRO TE philoſophantur.* Et c. 14. bis, ter. c. 15. Idem *Quom. Hiſt.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. *Tox.* c. 36. pr. Σκύθης ὑπὲρ τ φίλων. *Amor.* c. 47. p. mihi μόνον ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. *Ariſtid.* T. 2. p. 116. Ed. Jebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐρῶ. *PRO viris honeſtis dicere.* Interim bene *Gujetus* monet, recte hic *de*, *ſuper* ſignificare; nam Polemon non tam eſt *pro* quo cauſſa dicitur, vel qui reus defenditur, ſed ſubjectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes ſuum vindicant, vide modo pr. capitis 16. At ſi quis malit reddere *propter*, hic me habebit auditorem. Ita E. c. in I. Ep. ad *Corinth.* XI. 24. τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ἡμῶν κλώμενον recte vertas, *pro nobis*, (& ſic centies in N. T.) ſed & *propter vos*, ibi eodem redibit & multis in locis. *Long. Paſt.* IV. 132. (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδιώς. *timens filio.* Sive *de, pro, ſuper* filio, quod & ibi parum diſcrimînis adferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου idem eſt ſubjectum de quo ambigunt, confer c. 23. & ſeq. Nec obſtat quod περὶ τινος ὑπὲρ τινος etiam dicantur Oratores pro aliqua re dicentes, ut *Demoſth.* περὶ στεφάνου. *Demoſth. pro corona*: nam & ibi corona eſt de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etſi hic parum quoque intereſſet, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praeſtat *de, propter*, vel *ſuper*; quo ſenſu habuimus ὑπὲρ *Gall.* c. 18. *J.F.R.*

56. Ἀνδραποδισμοῦ] V. not. ad c. 17. *M. du S.*

57. Ἡ Στοὰ κατὰ] I. e. τ στοᾶς δίκη κατὰ τ ἡδονῆς περὶ τ ἀδικίας ὄντα. *F.G.*

Ibid. Στοὰ] Haeſi, an in verſione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Proſopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties ſe occaſio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis mihi *Portinam* dicere, quae nomen minus poteſt feminam terminatione ſignare, quam *Stoam*: quaque uſi Cicero & Horatius. *J.M.G.*

58. Διονύσιον] Zenonis hic diſcipulus, de quo paulo poſt, c. 20. *M. du S.*

59. Περὶ Ἀριστίππου] I. e. τ στορῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετὴν, &c. *F.G.*

61. Ἀ-

τούτοις δικασάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμῷ Διογένει. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους. ΕΡΜ. [a] Ἡ γραφικὴ κατὰ Πύῤῥωνος λειποτάξιον. ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληρῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον [b] ἀφελύσωμεν· αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαί γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ [c] νεαρὸν, ἀλλὰ πολυπλήσιον τοῖς [d] προαποκεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τινὶ δέησιν· ἀποκληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς. ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως [e] τῷ Σύρῳ· ἀφόλογος [f] τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ [g] ἐγγέγραπται τὸ ὄνομα. ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου τῷ ῥήτορι

litem judicanto. MERC. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.* JUST. Tres solos sortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.* JUST. Novem judicent.

14. MERC. Visne illas quoque sortiamur, Justitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. JUST. Antiquas prius dirimamus: hae postridie judicabuntur. MERC. Verum similes illae quoque, & crimen, licet novum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec judicari aequum est. JUST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicujus precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce; satis multae enim judices sortitae sunt. Cedo libellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis* dicam scribit *Syro; Dialogus eidem, contumeliae.* JUST. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen. MERC. Sic modo sortire, *Rhetori Syro*, ni-

a Ἡ] Caret articulo *Fl.* b Διαλύσωμεν] Διανύσωμεν G. c Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. d Προαποκληρωμένοις] Ἀποκληρωμένοις *Fl.* e Τῷ Σύρῳ] Τὸν Σύρον *Fl.* Vulgatum firmat P. f Τῷ αὐτῷ] Τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet P. g Ἐγγέγραπται] Recte sic *Fl. Fr. Bl. H. P. S.* Ἐγγέγραπται male *F.* & *V2.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] Τραπεζιτικὴ. *V.*
68. Κατὰ τοῦ ῥήτορος] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἰ αὐτὸς, κακώσεως δίκην. Λυκιανέ. *V.*
78. Κακώσεως τῷ Σύρῳ] Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. *V.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] I. e. ἡ ἀργυραμοιβικῆς δίκη τῷ Διογένει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένους, δρασμοῦ ὄσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F.G.*

Ἀργυραμοιβικὴ] Ita hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi *Scholiast.* tamen ἀργυραμοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, aeque ac manet in χρυσαμοιβὸς, ἱππάμοιβος &c. *F.F.R.*

64. Πύῤῥωνος λειποταξίου] *Diogen. Laërt.* initio vitae ejus. *F.B.*

68. Τὰς παλαιὰς πρότερον ἀφελύσωμεν, αὗται δὲ εἰς ὕστερον διδικάσουσιν] *Antiquiores*, illas, inquit interpres, *prius dirimamus; Hae autem postea judicabuntur.* Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mss. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον ἀφελύσωμεν, *priores prius expediamus* sc. causas. *F.G.G.*

69. Διαλύσωμεν] Nihil varietatis in Edd. reperio. *Solan.* vulgatum jam delerat, & ν. pro λ. substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur ἀφελύειν δίκας pro *dirimere, dijudicare.* Ita simplex λύειν pro *dissolvere dubium*, ex *Alciphr.* 2. 4. p. 262. qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, jam vidimus. Addo *Hippocr.* sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα πάντα. i. e. *solve nos omnibus his difficultatibus.* Sed ἀφελκύσαι ἐγκλήματα *Thucyd.* I. c. 140. Et IV. c. 118. post med. τὰ ἀμφίλογα δίκην ἀφελκύσας ἐκόν πολέμου. *Herodian.* VI. 5. 8. ἀφελκύσασθαι δὲ τοῦ πολέμου peracto bello. *Dion. Hal.* VIII. p. 517. f. ἀφελκύσεσθαι τὰ πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. *Aristoph.* Lys. 569. Alia Lexicogr. jam dedere. Nec tamen ἀφελύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. *F.F.R.*

72. Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossema merum est. *M. du S.*

75. Τὴν δέησιν] An τῇ δέησει; *F.G.* Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur, ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, & *gratificari alicui quid*, ita & Graece χαρίζεσθαί τινι τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insoli-

nihil enim impediet, etiam sine nomine. JUST. En transmontanas jam etiam Athenis in Areopago sortiemur *dicas*; quas trans Euphratem judicatas esse oportebat. Verum sortire undecim, eosdem utrique dicae. MERC. Bene tu quidem, Justitia, parca es, ne multum insumatur in sportulas judicum.

τῷ Σύρῳ, κωλύσῃ γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος. ΔΙΚ. Ἰδοὺ καὶ τὰς [h] ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικάζθαι· [i] πλὴν ἀποκλήρου ἕνδεκα τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρας τὰς δικῶν. ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, [k] φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκειν τὸ δικαστικόν.

15. JUST. Primi sedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi. MERC. Non possum, ait, caussam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in judicio. Vix autem sto, ut vides. JUST. Itaque Patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli caussa dirumpere se parati. MERC. Sed nemo temere volet caussam

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. πρότερα δὲ σὺ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷς, καὶ ἀγανεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθών. ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, φησι, τὰ ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τῆς ἀκράτου γλῶτταν πεπεδημένην, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, [m] μόγις δὲ καὶ [n] ἕστηκα, ὡς ὁρᾷς. ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν [o] δικῶν τούτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ ἁρπάζηναι ἕτοιμοι. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδεὶς [p] ἐθελήσει ἔν γε τῷ φανερῷ συναγο-

[h] Ὑπερορίας] Ὑπερορίους G. [i] Πλὴν ἀποκλήρου] Πλὴν ἄλλα κλήρου G. P. Nil mut. Edd. [k] Φείδῃ] Φίλῃ male *Fl.* [l] Καὶ] Non habet *Fl.* [m] Μόγις] Μόλις *Fl.* [n] Ἕστηκα] Ἕστηκεν marg. *Aiw.* [o] Δικῶν] Κωμῶν *Fl.* Vulgata est in cett. Item in P. L. [p] Ἐθελήσει ἔν γε] Restitut. ex P. G. Nam ἐθελήσοι γε Edd. male.

litum profanis. *Ael.* V. H. XII. 1. vers. fin. χαριζομένων ἑκάστων βασιλεῖ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit *Periz.* Mitto alia exempla. Interim δίκαι fere mallem, quod hic elegantius. *J. F. R.*

78. Τῷ Σύρῳ] Τῷ Λυκιωνῷ τῷ Σαροστατῇ. *F. G.*

80. Οὐ γὰρ] Fuit cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Justitiae responderet. *M. du S.*

83. Ἰδοὺ δὲ τὰς ὑπερορίους ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν] Sic Mss. Ἀτιμίας. Vulgo ὑπερορίας. *J. G. G.*

Ibid. Ὑπερορίας] Subaudi δίκας. *F. G.*

86. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἕνδεκα] Sic Mss. *verumtamen sortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκλήρου. *J. G. G.*

Ibid. Τοὺς αὐτοὺς] Τοσούτους rescribendum jubet *S. Petitus* ad Legg. Att. p. 323. „ Ita ut: ἀποκλήρου ἕνδεκα „ τοσούτους ἑκατέρας τὰς δικῶν significet: *sortire undecim totidem utrique liti.* Nam judicia reddenda „ erant eodem die; tum vero lege cavebatur, ne quis „ eadem die duo redderet judicia". Cui ego plane adsentior, ac rescriberem, modo vel unus codex adjuvaret. *J. F. R.*

90. Τῇ Ἀκαδημίᾳ] Subaudi δικαζούσῃ. *F. G.*

91. Τὸ ὕδωρ ἔγχει] Conf. *Abdic.* c. 8. f. *M. du S.* Immo & mox c. 16. f. atque alibi passim. *J. F. R.*

97. Μόγις] Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. *Solan.* & *Hemst.* T. I. *Jud. Voc.* c. 4. vs. 45. Vix differre adgnoscit etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 47. Confundi autem saepe a scribis hinc adparet. Addat, cui tanti est, *Deor. Dial.* VII. 1. ubi μόγις edidit *Hemst.* quod ibi sic etiam est in *Fl.* & *P.* Sed *J.* μόλις ibi vicissim habet, etsi in variantt. non est notatum. *J. F. R.*

Ibid. Ἕστηκα] Ἕστηκεν, quod bene monuit marg. *Ai. Wess.* omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. *J. F. R.*

99. Δικῶν] P. L. & Edd. omnes, exceptis *Fl.* & *Ald.* quae κωμῶν habent. *M. du S.*

2. Οὐδεὶς ἐθελήσει γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθῃ] *Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari.* Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Mss. in quo οὐδεὶς ἐθελήσει ἔνγε τῷ φανερῷ συναγορεύσαι μέθῃ. *Nemo valet aperte patrocinari ebrietati.* *J. G. G.*

Ibid. Τῷ φανερῷ] Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. *F. G.*

Ibid. Ἔν] Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐθελήσει γε, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. *M. du S.*

Ἐν τῷ φανερῷ] Recte monuit *Guiet.* cumque libri quidam addicant, facile recepi. *J. F. R.*

ἀγορεῦσαι Μέθης πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιῶν. ΔΙΚ. Τὰ ποῖα; ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύασται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ [a] πρότερα εἰπάτω· εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, [b] πρότερον τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἠδίκηται [c] δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα [d] ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὔνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν [e] ὧν [f] προστάξειν οἰόμενον, ἀφῃρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδαρθὼν ἕωθεν εἰς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ στεφανῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις δινούμενος, καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἳ μηδὲ σώφρονα νήφοντα Πολέμωνα [g] εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημείας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ διὰ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἁρπάσασα μὴ

ebrietatis palam ſuſcipere. Et tamen cum ratione iſtuc videtur petere. JUST. Quid? MERC. Academia ſemper in utramque partem dicere parata eſt, & hoc ipſum meditatur, contraria bene poſſe dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde poſterius pro ſe verba faciet. JUST. Nova quidem iſta ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque cauſſam, quando tibi facile eſt.

16. ACAD. Audite, Judices, primum quae pro ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix injuria a me, Academia, affecta eſt, mancipio, quod ſolum habebat amicum & fidele ſibi, quod nihil eorum, quae ipſa imperabat, turpe putaret, privata, iſto, dico, Polemone: qui interdiu comiſſabundus vagabatur per forum medium, cum pſaltria, canentibus aures praebens a mane inde ad veſperam; ebrius, vino gravis, floreo capite ferto redimitus. Haec vera eſſe, teſtes Athenienſes univerſi, qui ne unquam quidem ſobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam comiſſatum veniret infelix, ut ad alias omnes ſolebat; illa plagio uſa, vi ereptum e manibus Ebrietatis

ad

a Πρότερα] Sic Fl. Fr. B1. P. S. &c. Πρότερον F. & marg. A1. b Πρότερον] Πρότερα Fl. ſola. c Δὲ] Non comparet in Fl. d Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.] Ὑπ' Ἀκαδημίας Fl. e Ὧν] Ὃ Fl. f Προστάξειν] Πράξειν P. cum marg. A1. g Εἶδον] Ἴδοιτις Fl.

3. Ταῦτα] Quae ſequuntur ſcilicet. F.G. Occurret ſic rurſus *Dial.* ſeq. c. 12. pr. atque alibi. F.F.R.

7. Αὕτη] Ἡ Ἀκαδημία. F.G.

14. Τό γε νῦν ῥέον] I. e. ὕδωρ. *Illi nunc fluit aqua* (ſc. clepſydrae.) L.K.

Τό γε νῦν ῥέον] Vertebatur in *Graeviana*: quae nunc fluit oratio. In Pariſ. *id quod nunc dicitur.* Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit Cl. L. *Bos* de Ellipſ. p. 176. Edit. Franeq. Monuit idem *Gujetus*. F.F.R.

15. Ἀνδράποδον — εὔνουν] Ita in *Epiſt.* ad *Epheſ.* VI. 7. μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi Rev. *Fac. Elſner.* bene monet εὔνουν ſaepe ac proprie dici de ſervis fideli ac ſincero animo ſervientibus, ne quis exiſtimet, *benevolentiam* minus convenire ſervo erga Dominum, ac pluribus teſtimoniis confirmat. F.F.R.

17. Ὧν] Melius ita vulgo, quam quod Fl. à Nec genitivi illa conſtructio cuiquam poteſt eſſe ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν &c. *Long. Paſt.* L. 2. p. 43. ἐφ' ὧν ἀγεῖται συμβαίνει τὸ ἐνδυὸν, ἢ δὲ ἐς τροφὴν, ἢ ἐς ἄλλο. *Herodian.* 2. 1. 2. ἀνὴρ οἰκέτης τῶν ἐμῶν. F.F.R.

20. Ἔνθεν εἰς ἑστίαν μεθόντων] Sic in Deorum conſilio ἀκράτου ἔνθεν ἀπιστίαν. F.B.

22. Στεφάνους δινούμενος] Conf. T. I. *Nigrin.* c. 18. M. du S.

29. Ἀπαγούσα] Sic F. melius quam in Impreſſis, ubi ἀγαγοῦσα eſt. M. du S.

Ἀπαγούσα] Admitteremus *Solani* emendationem, dum ἀπάγουσα. vel ἀπαγαγοῦσα. legat. Singularem enim vim habet, quaſi *raptam captivamque abduxeris*, vel ut praedam ſuam abegerit, aut ſeorſum abduxerit colloquendi ſecumque habendi cauſſa, quo ſenſu *Liv.* & *Salluſt.* in *tabernaculum abduxere*, & ſim. frequenter uſurpare, quis

ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam voculas, miserasque, & multae solicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nunnunquam & sitiens ad mediam usque vesperam desidet inter nugas, quas mulas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Jam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepsydra*. JUST. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum viciſſim infunde.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me etiam benivole audieritis, quam nulla iſtam injuria affecerim, cognoſcetis. Nam Polemonem illum, quem ſuum ait ſervum, non male natum, neque pro Ebrietate, ſed familiarem mihi & ingenio ſimilem, praeripuerat juvenem adhuc & te-

βίας, καὶ πρὸς αὐτὸν [h] ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε καὶ πάγκαρπα, καὶ νήφων μελέδιδαξε, καὶ τὰς στεφάνας ἀφείλατο, καὶ δέον πίνειν καλαχείμενον, ῥηματία [i] σκολιὰ καὶ δύσηνα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, [k] ἄθλιος, καὶ ῥικνὸν τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἐπιλέλησται, ἔστιν ὅτε καὶ διαλεῖ εἰς μέσην ἑσπέραν κάθηται λῆρον, ὁποῖα πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ λῆρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθεὶς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται δὲ τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ [l] ἐμαυτῆς ἐρῶ καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ῥευσάτω. ΔΙΚ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτως μὲν ἀκοῦσαι πάνυ εὔλογα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, [m] ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ δὲ καμοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσεσθε, εἴσεσθε ὡς οὐδὲν αὐτὸν ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα εὖ φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, [n] καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, [o] προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν

h Ἀγαγοῦσα] Sic Edd. Ἀπαγοῦσα vult *Solan.* ex P. *i* Σκολιὰ] Reſtitut. ex Bs. *f. Fr. S.* &c. Nam σκολιὰ *Hſt.* & 2. ac P. *k* Ἄθλιος] Ὁ ἄθλιος emendat *Solan.* Bene; ſed ſine auctorit. *l* Ἐμαυτῆς] Ἐμοῦ αὐτῆς *Fl.* Vulgatae conſentit P. *m* Η] Α P. B. *n* Καὶ τὴν φύσιν ὅμ.] *Fl.* ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν προαρπάσασα &c. *o* Προαρπ.] Προαρπάσασα G. & P. Nil mut. cett.

quis neſcit? vid. tamen *Cort.* ad *Salluſt.* Jug. VIII. 2. Adde ſupra T. I. *Tim.* §. 16. No. 84. Ubi licet contrariam in partem de adulterio ſtuproque dicatur, tamen eadem cauſſa locutionis eſt, pro *perducere ſeorſum, ad ſe*, ſive *ſeducere*. *J.F.R.*

35. Ὁ] Articulum ante ἄθλιος ego inſerui, qui in omnibus deſiderabatur. *M. du S.*

36. Ῥικνὸς] *Macilentus.* Vide nos ad *Jamblichum.* *L.K.*

44. Ἐμοὶ ῥευσάτω] Vertebatur: *perenatum a me eſto.* Sed rurſus intelligendum ὕδωρ, monuit *L. Bos* loco ad principium hujus cap. adducto. *J.F.R.*

52. Πεφυκότα εὖ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην] Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret.* Tu ſic potius: *non male ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*, id eſt, non deditum ebrietati. *L. Bos.*

54. Προαρπάσασα] Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum eſſet adhuc adoleſcens tenellus.* ſed reponendum ex Mſ. προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα, *ad ſe rapiens, ſeu attrahens adoleſcentem etiam tunc & valde tenerum.* pro quo quo c. 26. dicit, πρὸς ἑαυτὸν ἀφαρπάσασα & ſtatim, προσάγει τοῖς τοῦ πλούτου. *J.G.C.*

Προαρπάσασα] Pariſienſis etiam προαρπάσασα. Sed recepta melior & ſanior mihi videtur. *M. du S.*

Προαρπάσασα] Nihil mutandum puto. Ebrietatem *prius* rapuiſſe ait; ſe ſuum ſibi iterum vindicaſſe &c. *J.M.G.*

ὀντα, συναγωνιζόμενος τ ἡδονῆς, ἥκιστ αὐ- nerum, adjuvante voluptate, quae & ipsi
τῇ τὰ πολλὰ [a] ξυνεργεῖ, διέφθειρεν frequenter ministrat, corruptique miserum,
ἄθλιον, τοῖς κώμοις, ϗ ταῖς ἑταίραις πα- comissationibus & meretricibus deditícium
ραχῶσα ἔκδοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τ tradens, ut ne parum quidem pudoris illi
αἰδῦς ὑπολείπεται· ϗ ἃ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς relinqueretur. Ea vero quae pro se dici
λέγεται μικρὸν ἔμπροσθεν ἄνω, ὑπὲρ ἐμοῦ paullo ante putabat, pro me dicta putatote.
εἰρῆσθαι νομίσατε. περιῄει γὰρ ἔωθεν ὁ ἄθλιος Circumibat enim infelix a mane inde, co-
ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, μεθ τ ἀγο- ronatus, crapula gravis, per medium fo-
ρᾶς μέσης καλαυλούμενος, ὑδέποτε νήφων, rum, tibiis aures intendens; nec unquam
κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τ προγόνων, sobrius, comissatum veniens ad quoscun-
ϗ τ πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. que, contumelia majorum suorum, & to-
ἐπεὶ μὴτοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲ ἔτυχον, tius civitatis, risus hospitibus. Verum ad
ὥσπερ εἰώθα ποιεῖν, ἀναπεπλαμμένων τ θυ- me cum veniisset; equidem, ut facere so-
ρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων λόγους leo, apertis januis ad sodalium quosdam
τινὰς περὶ ἀρετῆς ϗ σωφροσύνης διεξιόσα. ὁ praesentes verba forte faciebam de virtute &
δὲ μετ τῆς αὐλοῦ, καὶ τ στεφάνων ἐπιστὰς, temperantia. At ille cum tibia & coronis
τὰ μὲ πρῶτα ἐβόα, ϗ συγχεῖν ἡμῶν ἐπει- adstans primo quidem clamabat, tentabat-
ρᾶτο τ συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. que nos confundere, turbans clamore no-
ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, stram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paullatim, neque enim
κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν μεθύσκομαι) plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrieta-
τῇ Μέθῃ ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, ϗ ἀφῆ tem

a Συνεργεῖ] Ὑπουργεῖ *Fl.*

63. Καλαυλούμενος] Conf. supra *Phalar.* I. c. XI. f. *M. du S.*

66. Παρ' ἐμοὶ] Meminit & *Orig.* c. Cels. p. 50. 1. Sed ibi Philosophum non nominat; p. 125. 1. Xenocratem vocat; uti & *Diog. Laërt* IV. p. 100. C. & *Eus.* Chron. *Horat.* 2. *Sat.* 3. 254.

— *faciesne quod olim*
Mutatus Polemon?

M. du S.

68. Πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων] Introducitur Academia dicens Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων: i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consuevisse ἑταίρους & ὁμιλητὰς ab aliis ostensum est. *H. V.*

71. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ] Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando.* At τὸ συγχεῖν cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione. *H. V.*

Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο &c.] Recte vidit Cl. *Vitringa*; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is jussit. *J. F. R.*

78. Ἀναγρόμενος] Sic P. In Impressis ἀναγιγνόμενος. *M. du S.*

Ἀναγρόμενος] Non repudiavi vulgatam, quae ἀναγιγνόμενος habet; sed quia ad *Paris.* haec describitur, quatenus bona est, ejus lectionem servavi, tam quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet, ut modo *Gall.* c. 2. vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? *J. F. R.*

88. Πρὸς ἐμοῦ] Cur hic Edd. excusserit *Solan.* olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἐμὲ quaerivit, nec adeo immerito, ut sit: *quomodo adfectus sis erga me.* Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat: *quo pacto A ME immutatus aeque affectus sis*, διάκειται passive accipiens: quod non plane nego fieri posse; nam sive *dispositus sum* dicas, & pro passivo habeas, sive *jaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo passivis & passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra *Icar.* c. 22. f. πρὸς αὐτῶν γεγενημένων. T. I. *Tim.* §. 9. f. ὠμιλημένως πρὸς ἐμοῦ (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibid. §. 5. & 25. πρὸς cum genit. pro ὑπὸ. Item §. 15. οὐ μὴ ἀφθόνως πρὸς τινός. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando διάκειμαι significat *adfectus sum erga aliquem*, certe solet ὅτῳ διάκειμαι πρὸς

tem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere jussit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor defloreſcens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec meliora putaret. Et jam illum mihi voca, ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc ego, Judices, cum accepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium, & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gratiam habet harum rerum

ξει τε τὰς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα καλεσιώπα, καὶ ὅτι τῇ πορφυρίδι ἠχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος [b] ἀνεγρόμενος, ἑαυτόν τε ἐώρα ὅπως διέκειτο, καὶ τὸν βάλαι βίον καλεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ Μέθης ἀπήνθει, καὶ ἠφανίζετο. ἠρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν πραγμάτων, καὶ τέλος, ὥσπερ εἶχεν, ἠτομόλησε πρὸς ἐμέ, [c] οὔτε προκαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ἀλλ' ἑκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καί μοι ἤδη καλεῖ αὐτὸν, ὅπως καλαμάθητε ὃν τρόπον διάκειται [d] πρὸς ἐμέ. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, γελοίως ἔχοντα, [e] καὶ μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἑστάναι ὑπὸ τῆς ἀκράτου δυνάμενον, [f] ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτὸς [g] τε χάριν οἶδεν ὅτι τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ

[b] Ἀνεγρόμενος] Sic P. & P. Ἀνεγειρόμενος *J. Fl. H. Fr. S.* &c. [c] Οὔτε βιασαμ.] Deficiunt in *Fl.* [d] Πρὸς ἐμοῦ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* [e] Καὶ] Abest a *Fl.* [f] Ἐπέστρεψα] Sic dedi ex *Fl.* Ὑπέστρεψα aliae. [g] Τε] Omittit *Fl.*

86. Καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν] Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίστα τοῖς δικασταῖς. *V.*

πρὸς τινὰ dici cum accusativo, ut Noster T. I. in *Prometh.* c. 10. οἱ ἄνθρωποι σύγκεινται πρὸς τὰ παιδία. *Ilocr* ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἀρχοντας διακεῖσθαι, qualia bene multa jam protulit *Stephanus* in Thes. Verum cum etiam reperias in *Thucyd.* VII. c. 77. p. 497. ὁρᾶτε —— ὡς διάκεισθαι ὑπὸ τοῦ νόσου, quod recte ita exponas passive: *videte —— in quem statum a morbo redactus sim:* Et, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi: *in quem statum a me redactus sit*; sed minus tamen commode; nam quum Academia Ebrietatem advocari jubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur quo studio adfecta sit, quem animum gerat erga Magistram; ut recte Cl. *Gesnerus* ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμὲ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *respectu matris*, *Alciphron.* I. Ep. 19. p. 74. Et πρὸς accusativo ac genitivo simul jungatur eodem commate ap. *Aristot.* Pol. I. c. 8. f. ἡ μὲν δημιουργικὴ —— ἢ δὲ χρηματιστικὴ πρὸς τὰ τῶν θηρίων, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἄρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est; nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, quum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. *J. F. R.*

92. Κόσμιον ἄνδρα & σώφρονα] Junguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I. ad *Timoth.* c. 3. vs. 2. Sed ordine contrario, unde conjiceres plus esse κόσμιος quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; Minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio; nam in illo *Aristophanis* Plut. 89. quod Rev. *J. Elsner.* ad l. d. adfert, ὡς τὸν δικαίως & σοφὸν, καὶ κοσμίως, videretur sic κόσμιος plus etiam esse quam δίκαιος & σοφὸς, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut *Cic.* ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum *Elsn.* videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα conjungere, & κόσμιον praemittere. *J. F. R.*

95. Χάριν οἶδεν] Supra *Tox.* c. 53. *Catapl.* fin. & alibi saepe hac phrasi utitur aeque ac *Alciphr.* Et *Liban.* Soph. Ep. 13. Χάριν δὲ οἶδα σοι τῇ φιλίᾳ. Item *Homer.* Il. Ξ. 235. —— ἐγὼ δέ κέ τοι εὖ οἶδα χάριν ὑπαλύσκοντι πάντα. *J. F. R.*

ὑπὲρ αὐτῆς. εἴρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρα ἡμῖν ἄμεινον ἢν αὐτῷ συνεῖναι.

causſa, tum pro ipſo neceſſarii. Dixi. Vos autem jam conſiderate, cum utra noſtrum eſſe illi fuerit melius.

ΕΡΜ. [a] Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, [b] ἀνάστητε, καὶ [c] ἄλλοις χρὴ δικάζειν. ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς. ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδὲν, εἶναί τινα [d] καὶ τῇ Μέθῃ τιθέμενον.

18. MERC. Age ſane, nolite cunctari, ferte ſuffragia, ſurgite. Judicare oportet etiam alios. JUST. Omnibus, una excepta, vincit Academia. MERC. Mirum non eſt, eſſe aliquem, qui ſuum Ebrietati calculum adjecerit.

Καθήσθε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λαχόντες καὶ τὸ ἐρατὸ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

19. Sedete jam, quibus ſortito obvenit judicare cauſſam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infuſa jam eſt aqua. Tu jam, varie picta, (*Poecile*) dicito.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μέν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὸν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτὴν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι, καὶ ἀῤῥενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴν δοκῶ· ὅμως δὲ, ἢν ἐθελήσητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαῤῥῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ καὶ ὄψεως

20. PORT. Non ignoro equidem, Judices, quam ſpecioſam contra adverſariam omihi dicendum ſit, quin veſtrum etiam plerosque video conjectis in iſtam oculis ei arridere, me autem deſpicere quod in cute ſum tonſa, virili vultu, & triſtis atque ſevera videor. Tamen ſi volueritis audire me dicentem, confido multo me juſtiora prae iſta dicturam. Nimirum hoc ipſum etiam praeſens crimen eſt, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem

a Ἄγε δὴ] Ἀγεῖδ' Fl. ſine δὴ. Vulgata vero eſt in P. cett. b Καὶ] Non legitur in Fl. c Ἄλλοις] Sic Fl. Ἄλλῃς δ' Ἀκάδημος] Deficit in Fl. e Ἄλλοις] Sic Fl. Ἄλλῃς

13. Ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι] Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἔτεμνον διὰ τὴν κακοκεφάλου, ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

98. Ἄγε δὴ] Etſi plural. φοιτᾶτε ſequitur, nihil tamen opus eſt Florentinae lectione ἄγετε. Nam ἄγε ſequente plurali bene multis jam confirmavit *Stoph.* in Theſ. Sic Φέρε ap. *Ariſtid.* p. m. 415. T. I. in Or. Leuctr. I. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' ἦσαν αἱ Θηβαῖαι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifeſta. Latini ſimiliter *Age, videamus*; pro *agite. Cic.* pro Leg. Man. c. 14. pr. *Age vero — conſideremus.* *J.F.R.*

99. Ἄλλοις] Recte ἄλλῃς Fl. nam & ſic o. ſeq. δικάσειν ἰδίᾳ τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item o. 24. δικάσεται μόνη. Et licet accuſativus δίκην ſaepe addatur huic verbo; tamen dativum perſonae habet, quando pro *dicere alicui jus*, ut hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras Edd. exiſtimavi. *J.F.R.*

1. Πάσαις — κρατεῖ] Τύφοις ſubaudiri, pluribus docet *L. Bos* de Ellipſ. p. 209 — 8. *J.F.R.*

3. Τινὰ — τιθέμενον] Τύφω & hic intelligi docet idem *L. Bos* de Ellipſ. p. 206. *J.F.R.*

6. Ἡ κατάγραφος] Ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα, i. e. ἡ ποικίλως κατάγραφος, ſive ἡ τοῖς ποικίλοις κεκοσμημένη. *F.G.*

Ibid. Ἡ τὰ ποικίλα] Ob inſignes in ea porticu picturas. De phraſi vide N. Δ. X. c. 4. & alia quae ibi indicantur exempla. *M. du S.*

Ἡ τὰ ποικίλα] Conf. etiam de hac ellipſi, c. 9. & *Gall.* c. 14. *Guietus* rem quidem expoſuit, ellipſin minus adcurate adſecutus. ἔχουσι enim intelligi, ex ſuperioribus locis videbis, & res eſt notiſſima. *J.F.R.*

13. Ἐν χρῷ κέκαρμαι] V. *Theophr.* Char. *Μικρολ.* p. 34. & noſtrum B. *μγ.* c. 20. Ἐρμ. c. 18. cum notis. *M. du S.*

19. Τὸν Διονύσιον] Τὸν Ἡρακλείτειον. *F.G.*

Ibid. Διονύσιον] Stoicus hic clarus inter Zenonis diſcipulos memoratur a *Diog. Laërt.* p. 173. B. qui tamen poſtea moleſtiſſima lippitudine laborans, a ſuis tandem defecit, doloremque inter *indifferentia* ponere deſiit. *M. du S.*

21. Ἡμῶν] Leg. ὑμῶν. *M. du S.*

Ἡμῶν] Non dubitavi hoc contra Edd. recipere, quia ſenſus omnino requirit, & millies in eo propter ſo-

rem virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit: quamque antea vos modo caussam judicarunt judices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesenti caussae gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil cogitantes; an post honestatem collocato, quod delectat, liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invictum quiddam, metuentes, neque suave quod est mancipiorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle & ficubus? Tales enim escas imprudentibus ista proponens, & laborem velut terriculamentum quoddam ostentans, plerosque ad se allicit: in quibus etiam miserum istum, nostras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset aegrotantem: neque enim sanus unquam orationem illius admissurus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dis quidem parcat, sed eorum calumnietur providentiam? Itaque si sanum sequi judicium volueritis,

ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε [e] σώφρονα τ' Διονύσιον φεναχίσασα, πρὸς ἑαυτὴν ἐξέσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ [f] ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τ' παρούσης δίκης ὄσῃν. ἐξετάζε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χαίρων δίκην νενεικότας κάτω, ἀδομβίους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον ὀπινοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τῷ καλῶς ἔχοντι ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν, ἐλευθερίως ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρεμένους, καὶ τ' εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὖτη δελέαλα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγε καὶ αὐτὴν τὸν πολλὸν, ἐν οἷς καὶ τ' δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν παρεσκεύακε, νοσοῦντα τηρήσασα. εἰ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκαλο τὸν λόγον ταύτης. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγαναχτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μηδὲ τ' θεῶν φείδε, ἀλλὰ τ' ὀπιμέλειαν αὐτῆς ἀφαιρεῖται; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-

e Σώφρονα] Σώφρονα male *Fr.* f Ὑμῶν] Correxit *Solan.* Et marg. *Ar.* Ἡμῶν enim Edd. omn. male. g Αὐτῶν] Deest in *Fl.*

33. Μορμολυττομένη] Ταραττουσα. *V.*
35. Ἀφηνιάσαι] Φυγῶν. *V.*
38. Ὅπου μηδὲ τ' θεῶν φείδεται] * Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπέρφευσαν ἀδίκως μὲ ἔτυπτε, ἐδόκουν δὲ σπουδαιοτέρας. *V.*

* Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους] Propter Epicureos hoc. *Idem γάρ*, solis voluptatibus indulgentes. C. *Pro ὑπέρφευσαν* lege *ὑπέρφευγον. M. du S.*

soni vicinitatem, quem jotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Cl. *Gesner.* sponte in versione dederat, *ante vos.* *J. F. R.*

22. Ἀδελφὴ τ' παρούσης δίκης ὄσῃν] Ab Erasmo Benedictus accepit *quasi quaedam soror praesentis caussa est*, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὁσπερεὶ τὰς ἀδελφὰς. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali & simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γάρ τι ἐ ταῦτο ἴσασιν ὄντα. *J. G.*

33. Τῷ πόνῳ] Queritur de Graecis *Cicero*, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *doloris* finxerint & *laboris* communem fecerint, Tusc. II. 14. in quo a *Budaeo* reprehenditur Comment. p. 750. Ed. *Steph.* Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Cl. *Davisius* etiam iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis *Plautinis* conficere se putat. *M. du S.*

37. Τί ἂν] An τί οὖν ἂν; *F. G.*

Τί ἄν] Si praemissum καί τοι *quamquam*, *verum* reddas, plane absonum videtur cum *Gisefio* οὖν interiere. At si vertas *atqui*, ut c. 21. med. καί τοι τίς ἂν κριτὴς *atqui quis judex* &c. *deinde vero*, possit stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de injuria mihi illata? Deos ipsos injuria adficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. Id est, minor est mea quam patior injuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua sed Dei caussa se dolere dictitant, ut vindictam eo graviorem consequantur. *J. F. R.*

38. Ὅπου] Pro *quandoquidem*, ut Latinorum *ubi*. Vid. Dial. proximo *Icar.* c. 9. pr. *J. F. R.*

45. Ἀλλὰ

ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκευάσατο ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεσθαι συναγορεύσοντα· ὅπως ἐντρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτίκα ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ ἡδονῇ πειθόντες ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, ὑπὲρ μὲν τοῦ παρόντος τοῖς μακροῖς τοὺς λόγους χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθελήσειε καὶ μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθείη τὸ μηδὲν ὄσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὅρκου μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ὀκνεῖν σκοπεῖν τὰ παρ' ἡμῖν γιγνόμενα τοὺς θεούς. ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρε, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγε.

impietatis etiam poenam ab ista sumseritis. Audivi equidem neque ipsam ad dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse Patronum: adeo tribunalis majestatem per delicias conculcat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem & vestrum Thesеum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediebat quo minus injustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos jurisjurandi memores, religiose jam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt Deos. MERC. Transi. Tu Epicure, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

a Ἤκουον] Ἀκούω Fl. b Ἐρωτᾶτε] Πρότερον ἐρωτᾶτε G. c Ἡμέτερον] Ὑμέτερον Schol. Nil mut. Fl. J.P. &c. d Πειθόντες] Restitui ex Angl. G. P. & marg. A1. Προσθόντες Edd. male. e Ἂν] Omittit Fl.

47. Τὸν ὑμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖον γὰρ ὁ Θησεύς, Ἀθηναίοις δὲ οἱ δικάζοντες. V.

45. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὸν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ὑμέτερον Θησέα, εἰ πρόσθεντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους] *Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum in prioribus verbis πρότερον inferere Mf. ἐκεῖνά γε αὐτὸν πρότερον ἐρωτᾶτε, *haec prius illam interrogate.* dein pro πρόσθεντες in illo, ut & Anglicano scribi πειθόντες. *num persuasa voluptate*, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. *J.G.G.*

47. Ἡμέτερον] *Solan. Justinae* adscripsit, male. Scholiasten ὑμέτερον habere. *Gesnerus* contra deleto ἡ, ὑμ. edi voluit, & huic adsentior. *Theseon vestrum* enim melius procedit quam *nostrum*, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla Edd. praeit, & vulgatam retinui, & versionem ei contrariam. *J.F.R.*

Ibid. Εἰ πρόσθεντες] Angl. εἰ πειθόντες. *J.B.*

52. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Nimirum Porticus, i. e. Stoica philosophia, loquitur, quae *minutis interrogatiunculis, & quasi punctis, quod proposuit, efficit*, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. 4, 3. *pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis.* Porro hanc esse *altercationem*, satis Quintilianus docet. *J.M.G.*

Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Conf. c. 22. f. & 28. m. ubi διαλλαγὰς & κεφαλαίωσιν proponit ἐρωτήματα. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. *J.F.R.*

53. Τὸ μηδὲν ὅσα] Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 16. ὡς τὸ μηδὲν ὄν. *J.F.R.*

55. Ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα] *Jusjurandum religiose servandum decernite.* *F.G.*

58. Ὁ Ἐπίκουρε — λέγε] Nihil novi est nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud *Homer.* Il. Δ. 189. φίλος ὦ *Menelaus.* Non enim aliquam quod sexcenties apud eumdem occurrit, πατὴρ Ζεύς; id quod *S. Clarke* ad Il. A. 175. non pro vocativo admittit, sed antiquam nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret adjectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus ejusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. *Homer.* Il. Γ. 275. & seqq. Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἔστε. Ubi *Didymus* etiam Ἥλιος pro ὦ ἥλιε positum ait. Adde No-

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar, Judices, neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem suum dicit Porticus, Dionysium, adegit voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, & damnetur injuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus; evitatis tortuosis illis argumentationibus & labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem; & laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere opor-

60 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, [f] ὦ ἄνδρες δικαζόμενος, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπῳδαῖς τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὃν φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἡ Στοὰ τὸν Διονύσιον καθηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέ-
65 χεσθαι, πρὸς ἑαυτὸν δὲ βλέπειν τὴν ἡδονὴν, φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκρικε, ὅτι τοὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς μαγγανεύσασα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τοῦ τε
70 ταύτης ἀηδίαν [g] μυσαχθεὶς, καὶ ἣν φησι [h] κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν [i] ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ [k] λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐφορ-
75 πέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα [l] ἀγκύλας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ εὐβλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀπο-

f [τ]Ω] Non habet *Fl.* g Μυσαχθεὶς] Recte sic *Fl. P. V2. S.* Μυσαχθὴς *J. Fr. H. B1.* h Κεφάλαιον] Ἐπὶ κεφαλαίῳ. G. P. Nil mut. Edd. i Ἀγκύλους] Ἀγγύλους *J. H.* 1. & 2. male. k Λαβυρίνθοις ὁμοίους] Λαβυρίνθους ὁμοίως *Fl.* Nil mut. P. l Διακόψας] Restitutum ex P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀποῤῥίψας Edd. absurde.

72. Τοὺς μὲν ἀγκύλους * ἐκείνους λόγους] Τοὺς ἀδιεξιτάμπτους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. *V.*

*Ἐκείνους] Ad Lucianum hoc adcommodavit Idem quum ἐκείνου legeretur in Edd. unde pro varia lectione possit haberi. *J. F. R.*

Nostrum infra c. 33. pr. Ὁ Διάλογος — λέγει. *J. F. R.*

65. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν] De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. Fratris nostri consultissimi G. O. *Reitzii* Belgam Graecissantem p. 446. *J. F. R.*

70. Καὶ ἣν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε] Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos sermones & labyrinthis similes evitavit.* In Mss. legitur καὶ ἣν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, εἰς κεφάλαιον, & apud *Thucyd.* ἐπὶ κεφαλαίῳ est *uno verbo*, quod & Latinis, *denique*, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis similes evitavit.* quamvis vulgatam non damnem, quae sic potest explicari commode, *& quam felicitatem, caput* seu *summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens.* *J. G. G.*

71. Παραγίγνεσθαι] Glossa videtur, veteres Codd. inspicienti. *F. G.*

Παραγίγνεσθαι] Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud παραγίγνεσθαι cum *Gujeto* ejicerem, quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat; tamen quanto concinnius fluat oratio, si exulet, facile adparet. *J. F. R.*

75. Ἀποῤῥίψας] Angl. ἀποκόψας. *J. B.*

Διακόψας] Ita P. & L. In vulgatis ἀποῤῥίψας, pro quo scriptum fuisse ἀποῤῥήξας arbitror; certe in A. ἀποκόψας legi testantur. *M. du S.*

77. Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν] Non assequitur interpretatio ulla suavitatem hujus loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν esse qui negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum *laboris* notionem cum *malo* saepe junxisse. Docent hoc Ebraeorum עמל, Graeca πονηρὸς & μοχθηρὸς, i. e. πανοῦργος, ῥαδιοῦργος, Latinorum *laborare morbo, invidia* &c. Cives mei in Franconia morbum sacrum sive comitialem vocant saepe die arbeit: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii adhibet. *J. M. G.*

ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμῆνι [a] προσνέουσα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦν- ad portum, & tranquillitatis cupidum praecipitemque impellere ad laborem, & *velut* deditiicium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, *sic* ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore emissus videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumta, beatus sit post vitam? Ecquis vero ju-

τα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ [b] πόνον, καὶ ἔκδολον τὸ ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ [c] ἱκέτιν ἐπὶ τὸ τῆς [d] ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν [e] καταφεύγοντα; ἵνα τὸ πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἱδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, κἄτα δι' ὅλου πονήσας τὸν βίον, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον;

a Προσνέοντα] Προσίοντα L. Προστρέχοντα *Fl.* Ceterae quod edidimus. b Πόνον] Πόντον, melius respondet allegoriae, *Pell.* c Ἱκέτιν] Receptum ex G. Οἰκέτιν Edd. d Ἐλεοῦ] Ἐλαίου *Fl.* male. e Καταφυγόντα] Sic Edd. constanter. Καταφυγοῦσα G.

83. Τῆς ἐλαίας βωμὸν] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τῆς (1) ἐλαίας, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. *V.*

90. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν εἰσάμενοι εἶναι] (2) Τριχῶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πηγὴς ἔχαρακτήριζον, ὃ καὶ ἀφορίζοντες, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει (3) ὠφελεῖσθαι (4) τὸ πρώτως εἶναι αἰτίαν καὶ ὑφ' οὗ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι· ὥσπερ εἰ θερμαντικόν τις ψύχους τὴν νόσον ἀπαλλάττει, οὐ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τῆς ὠφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν καινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημένα μεταθέντες, τὸ οἱονεὶ ὠφελοῦν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντος ἕνεκα πεποίηται, ἀλλὰ τοῦ ὑπολήψεως. Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τριττόν. τό, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καιρὸς καὶ ὁ πυρετὸς καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμὼν καὶ ὑπαιθρος μεταπεσὼν καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς εἴ φάσκοι τις, πρὸς τὴν (5) αἴσθησιν ἀπολιπὼν τὴν σωφροσύνης ἕνεκεν πόνος αὐτὸν ἐκδύντα ἀνιαρῶς διακεῖσθαι. τούτων δὲ τὰ ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχήν, τὰ δὲ ἐκτός. εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτὸς, τὰ δὲ ἔστε κατὰ ψυχήν, ἔστε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλίαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα χάριν σὺν ἔχουσι, τῷ μηδὲν γνωσοὶ ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τριττὴν ἔχει διαφοράν. καὶ ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετὰς· τὰ δὲ, ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιστημόνια. τὰ δὲ ἔστε ἕξεις, ἔστε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ (6) φρονίμωσις, ἡ δικαίωσις, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἀναλόγως δὲ καὶ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικά, τὰ δὲ καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. ὁ μὲν γὰρ φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθὰ· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ (8) θάρρος, καὶ φρονίμη διάπτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικαὶ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μήτε αὐτὴν γινόμεναι. ἀναλόγως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κακῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προϊόντων. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἰχθὺς, ποιητικὰ κακά· λύπη δὲ, καὶ δυσελπιστία, καὶ φόβος, καὶ ἀφροσύνη καὶ διάπτησις, καὶ πλημμελὴς κίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικαὶ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν σῶμα διάθεσιν ἔχον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετὰς ψυχῆς μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἐνθερμὸν καὶ ὑμῶν πνεῦμα λεγούσης, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαι ἀρετὴν ζῴων φασὶν, ζῴων δὲ τῶν ἀνθρώπων ὄντων λογικῶν, θνητῶν, φύσει πολιτικῶν. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ὠφέλειαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασὶ, καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζωὴν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένως τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δέ ἐστι τὸ κατὰ (9) ἀκόλουθον καὶ σύμφωνον ζῆν, οὐ τῶν μαχομένως ζώντων κακοδαιμονούντων. (10) διόπερ καὶ τὴν εὐλογίαν ζωὴν, οὐ τὴν κατὰ φύσιν ἐκλογὴν καὶ ἀπολογὴν. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασὶ, τὸ τελικὸν ἀγαθὸν, ὡς τὴν φιλοσοφίαν τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι καὶ τὴν σκοπὸν, οἷον τὸν ὁμολογουμένον βίον καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ὁρικῶν, ἐφ' ᾧ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται· τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσι, οἷον πόνον,

(1) Ἐλαίᾳ] Hic scriptum fuit ἰλαίᾳ, quod nempe Librarius dictanti minus attentus affines sonos τὲ Ε & τὲ ΑΙ confudederit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *J. Clev.*

(2) Τριχῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile quo spectaret, inveni, *J. F. R.*

(3) Ὠφελεῖσθαι] Post hoc verbum inferebatur in C. ὥσπερ οἱ Θερμαντικοί.

(4) Τῷ πρώτως] Πρώτῳ Exc. *G.* & V. In C. haec decurtata sunt, & seqq. fere omnia omissa. *M. du S.*

(5) Αἰσθεσιν] Exc. *G.* αἰσθησιν. & V. quod in Impr. prave ἀδυσιν editum est. *M. du S.*

(6) Φρονίμωσις] V. & Exc. *G.* φρονίμωσιν. In Impr. erat ερόιωσις. *M. du S.*

(7) Τελικὰ καὶ ποιητικὰ] Sic recte V. & Ex. *G.* In priore Impresso erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *M. du S.*

(8) Θαῤῥῶν] L. Θάρσος: i quamvis in C. *G.* etiam sic scribatur. *M. du S.*

(9) Ἀνάλογον] Ἔτα λέγει V. Sic mutavit primus Editor. *M. du S.*

(10) Διότε] Διὸ γε. V. à c. Διογένης. *M. du S.*

79. Ἀποκλείειν ἐχρῆν] Interrogative pronuntiandum, usque ad. εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; *F. G.* Id igitur ut fecerat, curavi. *J. F. R.*

81. Εἰς τὸ πόνον] Non damno hanc lectionem; sed quid

justior judex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus si quis alius, & solum quod honestum est idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit? Videbat nempe, arbitror, eos qui de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: &

χμήτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερον δόξειεν αὐτῷ ἐκείνῳ, ὃς ᾔδει τὰ παρὰ τοῖς Στοᾶς εἰδώς, εἰ καί τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, μεμαθὼς ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν [f] δοκιμάσας εἵλετο. ἑώρα γάρ, οἶμαι, [g] τοὺς περὶ τῆς καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ

[f] Δοκιμάσας] Sic *Fl. J. H. Fr. B1. S.* Δοκιμασθὲν *P. A.* [g] Τοὺς — πόνους] Τούτους — τοὺς πόνους *Fl.* sola.

ὑγίειαν, πλοῦτον, πενίαν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ἕνα μὲ τρόπον τὸ μήτε ἀγαθὸν, μήτε κακὸν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς ποιητικὸν, ὡς τὸ ᾠὸν τὸ τὰς πτέρυγας ἢ ἀρτίως ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ τῶν ἐν ἡμῖν τὰ μὲν εἶναι φασιν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχὺν, ὑγίειαν, εὐθυπορίαν ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασιν περὶ σώματος, καθὸ ἡ μὴ ἔστι φάσεων ψευδῶν διάληψις, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐπιστρεφόντων, τὸ δὲ πρῶτον περὶ πτῶσιν διάληψιν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λόγου προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ ἐδίτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνώμην, ἐξύτητα διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχὺν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἐστὶ τίνα, κτῆσις σύμμετρος, ἀπόδοχὴ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπονέμουσιν ἐπὶ ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, ναθρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα παχεῖαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς πήρωσιν, τεχνοποίας, καλαφρόνησιν ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, ἔστι δὲ προηγμένα, ἔστι δὲ ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, ἀδεκότηλα, καὶ χαροπότηλα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν· πόνον ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελῆ ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρίχονται χρείαν, ὡς ἡ τῶν ὀνύχων ἀποκοπή· τὰ δὲ ψυχῆς κυριωτέρας ὕσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τὰ περὶ τὸ σῶμα, καὶ τὰ ἐκτὸς· οἷον εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τὰ ἀδιάφορα, ὁρμῆς μὲν κινητικὰ ἐστιν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχὺς· ἀφορμῆς δὲ τὸ ᾠὸν φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ ἔθ' ὁρμῆς, ἔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ ᾠὸν τὰς πτέρυγας, ἢ ἀρτίως ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἐστι πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ ἕξις κατὰ τοὺς (11) σπερματικοὺς λόγους γινομένη, οἷον ὑγίεια ἢ αἴσθησις· λέγω δὲ τὴν καταλῆψιν ἢ ἰσχὺν· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως ἢ ἕξεως κατὰ τοὺς σπερματικοὺς λόγους, οἷον χεὶρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινὸν, καὶ αἴσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτά ἐστι, φασὶν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἄληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δὲ (12) ἑαυτὰ εἶναι ληπτὰ ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ καταληπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ αὐτύχειν αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ, ἀνεκτικῶς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ καταληπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, ἃ τὰ ὅμοια. οὐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἱρετόν ἐστιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος ἀφορμὴ τρυφῆς ἢ εὐεργετίας τοῦ πέλας, ἡ δὲ δόξα δι' ἀλαζονίαν, ἡ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρεταί. *V.*

91. Ὡς κακὸν ὁ πόνος] Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον; ναὶ· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνυ μὲν οὖν. *V.* (Locus est hujus ipsius opuscul. V. c. 22.) *M. du S.*

(11) Σπερματικοὺς] Sic V. bis. quam apte, alii dispiciant; ego dubito. *M. du S.*

(12) Ἑαυτὰ] Sic V. Ἑαυτῷ Edd. male.

quid si continuata metaphora dixit πόνον; *J. M. G.*

82. Ἔκδοτον] In *Act. Apost.* c. 2. 23. ἔκδοτον λαβόντες. Ubi saepe laudatus *Elsner.* hoc Luciani aliisque veterum testimoniis ἔκδοτον exponit, *qui hostibus & adversariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuant, traditur*: quare in re manifesta plura non addam, praeter *Phalar.* Ep. 4. & 5. *J. F. R.*

83. Ὥσπερ ἱκέτιν ἐπὶ τῷ ἐλέῳ βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα] Sic rectius Mss. *Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit.* editi: φύγοιτα, sed tum non confugiebat, sed ante confugerat. *J. G. G.*

Ibid. Ἱκέτιν] Etsi αἰκέτιν legerat, tamen *supplicem* verterat *Obsop.* in Paris. Ed. quod indicium est eum verum vidisse. *J. F. R.*

85. Ἀρετὴν — ἱδρῶτι] *Hesiod.* Ἔργ. 288. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυθρύλλητον autem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut persaepe jam audivimus. Conf. *Gall.* c. XI. Item hujus *Dial.* c. XI. &c. *J. F. R.*

87. Μετὰ τὸν βίον] Vide Ἐρμ. c. 78. cum nota nostra & *Plut.* in M. Catone, 641. *M. du S.*

93. Δοκιμασθὲν] Editiones plurimae δοκιμάσας. *J. B.*

95. Δὲ] Delendum omnino censeo illud δὲ, nisi malis cum *Fl.* ἑώρα — τούτους — τοὺς πόνους, &c. immo sic etiam melius aberit. *M. du S.*

καὶ [a] μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανιευομένους, οἵους δὲ χρὴ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μέν, εἰ φανεῖεν χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ [b] ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς εὐφρανούμενοι ἐλπίσωσι, χαυδὰν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς ἀοράτους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὸν τοῦ Ἀΐδου κυνέην, εὖ οἶδ' ὅτι [c] μακρὰ χαίρειν τοῖς [d] πόνοις φράσαντες, ὅπῃ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τοῦ νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τι αὐτὸν τοὺς περὶ τοῦ καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος [e] ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τἀναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ὑπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὴν δὲ ἡδονὴν ἐκεῖσε ἔχει. εἴρηκα· [f] ὑμεῖς δ' ὅπῃ τούτοις ψηφοφορήσατε.

quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi futurum, ut longum valere jussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accusat, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen*. Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22. PORT.

a Μέχρι μὲν τοῦ λόγου] Secutus sum P. P. & marg. *A1*. Μέχρι τούτου νέαν. . . . enim Edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. b Ἀθλίως] Ἀθλίους marg. *A1W*. c Μακρὰ] Recepi ex *J*. & Cod. P. Μακρὰν *Fl. P. S. H. Fr. B1*. &c. d Πόνοις] Νόμοις *Fl*. Prius recte cett. & P. e Ἀληθέστερον] Ἀληθέστερος marg. *A1*. f Ὑμεῖς] Ἡμεῖς male *V2*. Recte alii.

5. Τὴν τοῦ Ἀΐδου κυνέην] Τὴν τοῦ ᾅδου περικεφαλαίαν. λέγουσι δὲ, ὅτι ταύτην ὁ Φέρων σὺν ἔτι ἐφαίνετο. *V.*

16. Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος] Τοῦτο γὰρ δόγμα τῆς Στοϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι τινὶ χρῆσθαι τῷ σώματι. *V. Hic erat in margine longa disputatio, cujus initium: καλὸν* &c. (ut in V. ad ὠφελεῖσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ Θερμαντόμοι) *& multa alia. Deinde:* Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quaedam vero neque secundum animam, neque extra. *Et rursus:* Bonorum quaedam esse τελικὰ: quaedam ποιητικὰ: quaedam vero καὶ τελικὰ & ποιητικά. χαρὰ & εὐφροσύνη & ἁρμονία, τελικὰ μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι & τελικὰ & ποιητικά. καθ' ἃς ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud: Nam finis est, ἡ δὲ ὑγιεία καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρετά. *G.*

* Φέρων] V. Φορῶν. Sed recte mutatum est in Impress. *M. du S.*

96. Τοῦ λόγου] Basil. τούτου. *J. B.*

Ibid. Μὲν τοῦ λόγου] Ita B. P. & L. nisi quod in P. solo est μέν. *P.* Ed. recte mutavit; in reliquis, τούτου est, nihil aliud. *M. du S.*

3. Ἐμπιπλαμένους] Jam rursus fine μ. At ἐμπιμπλαμένου. *Icar.* c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra *Jov. Conf.* c. 46. *Amor.* c. 8. & 24. &c. *Solaems* alibi frustra μ. inserens hic manum recte abstinuit. *J. F. R.*

4. Γύγου] Confer Παρασ. c. 58. & Εὐχ. c. 40. *M. du S.*

5. Ἀΐδου κυνέην] Ex Il. E. 845. Adde *Schottii* adag. 13. & *Plut.* 136. f. *Aristoph.* Ἀχ. 390. *Suid. Apollod.* I. p. 38. A. *M. du S.*

6. Μακρὰν χαίρειν] Ego valere jussi illud vulgatum μακρὰν: quum verum P. & *Junt.* exhibuerit. Vid. omnin-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite. EPIC. Interroga, respondebo enim. PORT. Malum putas laborem? EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT. Quid vero? nosti quid *differens* & *indifferens*, *productum* & *rejectum*. EPIC. Omnino. MERC. Negant Judices intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium. JUST. Quis superavit? MERC. Omnibus *calculis* voluptas. PORT. Provoco ad Jovem. JUST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

23. MERC. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem ipse quoque adsit. VIRT. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera. LUX. Nequaquam: sed me, Luxuriam. Meus enim vir est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis. JUST. Nolite

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸ πόνον; ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶδα [g] ὅ, τι διαφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ [h] προηγμένον, καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ. Οὗ φασιν, ὦ Στοά, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. [i] ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι. ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν; ΕΡΜ. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία. ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω. ΑΡΕΤ. Πρωτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα. ΤΡΥΦ. Οὐμενοῦν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γοῦν ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τοῦ πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ [k] φιλονεικῆτε,

[g] Ὅ, τι] Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praestat. [h] Προηγμ. & ἀποπρ.] Προηγούμενον & ἀποπροηγούμενον P. & marg. A1. [i] Ψηφοφορήσουσι] Ψηφοφοροῦσι Fl. [k] Φιλονεικῆτε] Sic J. P. H. Er. S. Φιλονεικεῖτε Fl. Φιλονεικεῖτε O.

omnino ante notata ad *Jov. Confut.* c. 32. f. Adde si vis *Asin.* c. 46. & *Gall.* c. 23. *J.F.R.*

18. Λόγοισι] Ex *Euripide* hoc Phoen. 363. Amphis autem ὅτῳ τις ἀλγεῖ κεῖσε & τὸ νοῦν ἔχει. *Steph. gramm.* 13. *M. du S.*

26. Τί] Sic P. nisi quod προηγούμενα — & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι aut ὅ, τι. *M. du S.*

30. Διὰ δύο] Nihil variare Edd. adlevit *Soulius* noster. At mox c. 28. κομμάτια ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per διὰ δύο Lucianus intelligit, quales modo praemiserat, & eodem redit κομμάτια a κόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μακρὰ & κομμάτια. *J.F.R.*

33. Τρίτῳ] Vide *Aristot.* Ἀναλ. πρότ. Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24. ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμὸν vocat. *M. du S.*

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus breviter Apulejum de habit. doctr. Plat. f. de hermen. p. 37, 8. *Exhisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur χῆμα *modum* interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii? *J.M.G.*

35. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo, vid. ad *Alex.* c. 14. & 38. *J.F.R.*

37. Ἀρετὴ & Τρυφὴ] Forsan Ἀριστὴ &c. *M. du S.*

44. Φιλονικῆτε] Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικεῖτε ex O. praeferendum; quia imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. hujus capitis μὴ ἀγωνιᾶτε. *J.F.R.*

κῆτε, ὑπερκείσε) γὰρ ἡ αὕτη ἡ δίκη ἐς ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τῶ [a] Διονυσίου, πλησίον γάρ [b] τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ Ἡδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἕξει ἡ Τρυφή· νικώσης δὲ [c] αὖ τῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς κεχριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικαστικόν, [d] ἀδίκας γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. Μάτην ἂν ἀνεληλυθότες ὦσι γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν. ΔΙΚ. Ἱκανόν, εἰ τριημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὖθις [e] δικάσεσθε.

ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι χρὴ σὺ [f] τοίνυν ἡ Δεγυραμοιβικὴ λέγε. ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἄν γε μὴ παύσῃ) ἐνοχλοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμῷ δικάσεταί μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ. ΔΙΚ. Τί τοῦτο; [g] ἀπέφευγεν ἡ Δεγυραμοιβικὴ, ὁ δὲ διώκει ἐπηρμένῳ τὸ βάκτρον. εὖ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. τὴν Πύρρωνα κήρυττε.

contendere. Differetur enim haec quoque causſa, usque dum Jupiter pronunciet de Dionyſio. Vicinum enim quiddam etiam hoc eſſe videtur. Igitur ſi vicerit Voluptas, etiam Ariſtippum habebit Luxuria: ovincente contra Porticu, etiam hic Virtuti adjudicatus erit. Quare alii jam adſunto. Verum illud ne capiant hi . . . ſportulam dico. Neque enim judicarunt cauſſam. MERC. Nec quidquam ergo adſcenderint viri ſenes viam tam longam. JUST. Satis fuerit ſi tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rurſus judicabitis.

24. MERC. Diogenem Sinopenſem adeſſe tempus eſt. Tu igitur, Menſaria, dic. DIOG. Verum, Juſtitia, ſi non deſierit mihi moleſta eſſe, non amplius fugae mihi litem intendet, ſed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim jam ſtatim fuſte illam percutiam. JUST. Quid hoc? Fugit Menſaria, ille vero ſublato eam baculo perſequitur: non leve malum miſera nanciſcetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC.

a Διονυσίου] Διονύσου male O. Prius recte *Fl. Fr. J.* &c. b Τι] Abeſt a *Fl.* c Αὖ τῆς] Αὐτῆς male P. Recte aliae. Αὖ abeſt ab O. d Ἀδίκας] Ἄδικος male O. e Δικάσεσθε] Reſtitui ex O. Δικάσασθε Edd. priores. f Τοίνυν] Omittit *Fl.* g Ἀπέφευγεν] Πέφευγεν O.

51. Τὸ δεῖνα μέν τοι] Ὡς ἐ σὺ τῇ συνηθείᾳ εἰώθεις μὲν λέγειν ἀορίστως τὸ τοιοῦτο· ὕστερ ἐ νῦν ὅτου τὸ δεῖνα εἶπεν, ὡς ἀφῶ τὴν σύταλιν σιγήσας, καὶ ἀορίστως προσείπας, καὶ ὅτι τοῦτο δήπουσεν. * δήπουσεν γὰρ ἐ ἀμφιβόλως εἰπεῖν ἐδὲ ὅτως τὸ τριώβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ δικαστικὸν ἠχύθη γὰρ διὰ τὸ σύταλες τὸ τριώβολον. *V.*

64. Πέφευγεν] Τῷ Διογένει ταῦτα λέγοντος ἡ † ἀργυρομοιβικὴ φοβηθεῖσα ἔφυγε. *V.*

* Δήπουσεν] Sic V. Δεῖπνον Edita.

† Ἀργυρομοιβικὴ] Sic inveni in Editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At ſupra c. 13. & Lucian. & Scholiaſt. habent ἀργυραμοιβικὴ. Et cum hic etiam recte Edd. Luciani a in medio, non e praeferant; ita corrigendum Scholiaſten, adparet. Conf. ſupra ad l. d. notata. *J. F. R.*

50. Καὶ ἵστος] Verſus ſenarius. *F. G.*

51. Τὸ δεῖνα] Τὸν μισθὸν τὸ δικαστικὸν quod ſequitur, Gloſſema videtur τὸ δεῖνα. *F. G.*

52. Τὸ δικαστικὸν] Τριώβολον intelligi, bene monuit Cl. *L. Bos* de Ellipſ. p. 171. Conf. ſupra c. 12. ἀ μισθὸς, τριώβολον ἑκάστης δίκης. Ibique notam Cl. *Geſneri*. Acute quidem *Gujetus* conjecit τὸ δικαστικὸν gloſſam videri, quia idem eſt, quod τὸ δεῖνα, non tamen adſentior, tam quia Scholiaſtes δικαστικὸν jam ſuis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemtum non nominaſſe *triobolum*; ſed δικαστικὸν illud ſubjeciſſe τῷ δεῖνα. Cum igitur lepos inſit in eo, minime id ejectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα qui digito monſtratur, magni quid prae ſe fert, ita per jocum dicit, *grande illud* ſcilicet *honorarium*. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, ſi vel τριώβολον nominando etiam μίσγα praemiſiſſet, dicens, gravis *illa merces triobolus*; verum luſit forſan in oppoſitione τῷ δικαστικὸν & ἀδίκας, ideoque prius eo minus abeſſe patiar. *J. F. R.*

57. Δικάσεσθε] Sicuti conjeceram legendum, habet Ox. non δικάσασθε, quod in Impreſſis omnibus eſt. Sic etiam verterat jam Interpres. *M. du S.*

61. Δρασμοῦ] Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F. G.*

70. Ἐρίνυς

25. MERC. Verum Pictoria quidem adeſt, Juſtitia: Pyrrho autem ne venit quidem, & *olim* ſic facturum putabam. JUST. Quid ita, Mercuri? MERC. Quia nullum verum putat eſſe judicium. JUST. Itaque deſertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipſius delatum eſt, nec quidquam urgebat, eas cauſſas nunc judicari. Verum quando ita viſum eſt, primam agi jube cauſſam rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum! MERC. Nec immerito, Juſtitia. Quod enim non obſoleta eſt cauſſa, ſed nova & inſolens, heri demum, ut dicebas, delata; & quod ſperant, ſe audituros Rhetoricen & Dialogum per vices accuſantes, cauſſam vero adverſus ambo dicentem Syrum: ea res multos allexit ad judicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲ γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύῤῥων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐώκει τοῦτο πράξειν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτῷ καταδικασάτωσαν. τὸ λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύρον· καίτοι πρώην ἀπενέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαὶ, καὶ οὐδὲν ἤπειγεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, πρότεραι [h] εἰσαγε τὴν ῥητορικῆς δίκην. βαβαὶ, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, [i] χθὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι ῥητορικῆς μὲν καὶ [k] Διαλόγου ἐν τῷ μέρει καταηγορούντων, [l] ἀπολογουμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τὸν Σύρον, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ, ὦ Ῥητορικὴ, τῶν λόγων.

26. RHET. Primum quidem, Athenienſes, Deos Deasque precor univerſos, ut quanta eſt ſemperque fuit mea adverſus ur-

ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσ-

h Εἰσαγε] Ἀπάγαγε O. *i* Χθὲς, ὥσπερ ἔφης ἐπ.] Quatuor haec deſunt in O. *k* Διαλόγου] Διαλόγων male *Fl.* Διαλογουμένου O. omiſſis quinque ſequentibus verbis. Vulgata eſt in P. *l* Ἀπολογ.] Διαλογουμένου marg. *Ai.*

69. Ὁ Πύῤῥων δὲ] Ὁ Πύῤῥων ζωγράφῳ πρότερον ἦν, γέγονε μὴ ταῦτα φιλοσόφῳ, ὅτις εἶχε σκέπτεσθαι πάντα ἀκριβῶς τὰ ‡ ἐν ἱστορίαις. *V.*

51. Ἔωλον] Παλαιὸν. *V.*

‡ Ἐν ἱστορίαις] Haec duo verba in Edd. non comparentia addidit *Solanus* noſter, non ſignificans unde hauſerit. Servavi tamen, quia ſuſpicor ex collat. Cod. inventa; nam audacius fuiſſet, ejusmodi mutationes ex ingenio facere: Edita habebant ἀκριβῶς τὰ ὄντα, in quibus ὄντα Idem etiam delevit. *J. F. R.*

70. Ἐώκει — πράξειν] De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquieſco. *M. du S.*

72. Κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6. *Tollit Philo judicium cogniti & incogniti.* *J. M. G.*

Κριτῶν] In I. *Epiſt.* ad *Corinth.* VI. 4. Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε. I. e. *judicia ad res hujus vitae pertinentia.* Ubi Rev. *J. Elſner.* & hoc Luciani adfert, aliudque ex *Polyb.* Excerpt. Legat. p. 1095. Δίκας ἐπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ, *Cauſſam dicere in aequo judicio.* *J. F. R.*

Ibid. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν] Male interpretantur: *indicta igitur cauſſa ipſum condemnent.* Eſt enim, *ipſum condemnent quia non obierit vadimonium.* Sic ἐρήμην ὄφλειν, eſt *vadimonii deſerti reum eſſe.* Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν eſt *deſerti vadimonii abſolvere*, & iterum agendi facultatem dare. *J. G. G.*

73. Λογογράφον — Σύρον] Intellige Lucianum Rhetorem ex Samota Syriae civitate natum. Syria autem majoris Aſiae regio eſt, juxta Judaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua *Strabo* L. XVI. *Plin.* L. V. c. 12. & 22. *Pomp. Mela* L. I. *G. C.*

74. Πρώην] V. c. 33. Dialogos ergo ſcribere coeperat ante annum aetatis quadrageſimum. *M. du S.*

88. Πρῶτον] Hoc prooemium totum eſt ex *Demoſthenis* de Corona Oratione deſumptum, p. m. 141. ſive ut Rhetoras ſui temporis plagii, quod paſſim facit, inſimularet; aut ut loquentis dignitati conſuleret; ſed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud

πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. [a] εἶθ', ὅσῳ ἐστὶ μάλιστα δίκαιον, τοῦτο προσευξῆσαι τοὺς θεοὺς [b] ὑμῖν, τὸ μὲ ἀντίδικον σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι [c] καὶ βεβούλημαι, τὴν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ [d] ταὐτὰ [e] δέ μοι παρίστασθαι γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς [f] οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα [g] ὄψεσθε, [h] ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσομαι πρὸς αὐτοῦ, σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τῷ ὕδατι πάλαι εἰκῇ ῥέοντι, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας.

Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες [i] δικασταὶ, [k] τοῦτον κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνὴν, καὶ μονονουχὶ κάνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν Ἰωνίαν εὐρῆσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα, προλαβοῦσα ἐπαίδευσα· καὶ [l] ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς

bem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod justissimum est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere jubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi sentiendum videtur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio, & cum ad verba, quae audio. 1 Verba enim quam simillima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. 5 Verum enim vero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Judices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, & quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere (tum nempe re-

ve-

a Εἶθ'] Ἔπειθ' O. b Ὑμῖν] Sic bene O. Fl. Fr. J. P. c Καὶ βεβούλημαι] Non habet Fl. d Ταὐτὰ] Τὰ αὐτὰ Fl. e Δέ μοι παρίστ.] Παρίστασθαί μοι, omisso δὲ, O. f Οὗτος] Οὗς αὐτὸς P. Nil mut. Fl. g Ὄψεσθε] Ὄψεσθ' male O. h Ὥστε] Non habet Θ. i Δικασταὶ] Omisit Fl. k Τοῦτον] Ita dedi ex J. H. Fl. Bl. S. Τοῦτο P. Τουτονὶ O. l Ἐπειδὴ] Sic Edd. plurimae. Ἐπειδὲν al. Ἐπεὶ P. O. & Th. Mag. v. ἀτενὲς.

10. Κάνδυν ἐνδεδυκότα] Ἱμάτιον Περσικὸν, ὅ τινες λέγουσι Ἀρκαδικόν. V.

Ἀρκαδικόν] Ἀρκαδίκιον V. & G. quod in Impress. ita mutatum est. M. du S.

haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis Rhetoras petat; quod & ipsa Oratio & notae satis ostendunt. M. du S.

96. Οὐχὶ ταὐτὰ] Ex alia jam ejusdem Demosthenis Oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21. M. du S.

3. Ὥστε] Deest in Mss. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam Demosthene, αὐτοσχεδιαστικῷ Rhetorica reliqua exequi cogitur. M. du S.

8. Τοῦτον] Etsi τὸ μειράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, quum ὄν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tameu supra adductum ex Aristoph. Plut. τίνα ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. Meo Glycerium. J. F. R.

10. Ἐνδεδυκότα] Th. Mag. v. ἐνδεδυκὼς haec eodem modo profert. J. F. R.

11. Περὶ τὴν Ἰωνίαν] Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. M. du S.

14. Ἐπειδὴ] Ox. & Thomas Mag. ἐπεὶ. M. du S.

Ibid. Εὐμαθὴς] Et haec Th. Mag. habere voce Εὐμ. recte notavit M. du S.

21. Πολλοὺς καὶ δεινοὺς λόγους] Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt qui arbitrentur; inter quos ego etiam censeri non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus Oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam,

no-

verebatur me adhuc, & colebat, & ſolam admirabatur) relictis aliis, quicumque me petebant, divites, & honeſti, & claris majoribus, ingrato me iſti deſponſavi, paueri, ignobili, juveni, dotem adferens non parvam, multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum meos deductum, adventitium hominem tabulis adſcripſi, & civem feci: adeo ut qui ſpe nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum vero illi viſum eſſet circumire ad divites nuptias oſtentandas, neque tum deſtitui. Sed ubicumque illum ſecuta ſurſum deorſum circumduci me paſſa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria ſunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo ſinum trajeci: & denique in Celticam usque cum illo ſolvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obſequebatur, eratque mecum, ut ne ſemel quidem abnoctaret.

ὁρᾶν εἰς ἐμὲ, [m] ὑπέπτηστέ τε ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιπῶσα τοὺς ἄλλους, ὁπόσοι ἐμνήστευόν με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικὰ, τῷ ἀχαρίστῳ [n] τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα δὲ μικρὰν [o] ἐπεσενεγκαμένην, πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς φυλέτας τοὺς ἐμοὺς, [p] παρενέγραψα, καὶ ἄστυ ἀπέφηνα· ὥστε τοὺς [q] ἁμαρτόντας τῆς ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ πλουτεῖν ἐπιδεικνυμένῳ τοῖς γάμοις [r] εὐπορίαν, ἐδὲ τότε ἐλελείφθην· ἀλλὰ πανταχοῦ ἑπομένη, [s] ἄνω καὶ κάτω περιαγόμην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ ἀοίδιμον ἐποίουν, καλλωπίζουσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι [t] ἐθελήσαντι αὐτῷ, τὸν [u] Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖ ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ συνῆν [x] μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόλιτ γιγνόμενον παρ' ἡμῶν.

Ἐπεὶ

m Ὑπέπτηστε] Ὑπέπτησε male *J.* *n* Τούτῳ] Deeſt in O. *o* Ἐπεσενεγκ.] Ἐπεσεπεγκ. O. Ἐπενεγκ. *Fl.* *p* Παρενέγραψα] Παρέγραψα *Fl.* *q* Διαμαρτόντας] Ἁμαρτάνοντας *Fl.* Nil mut. P. *r* Εὐπορίαν] Εὐπετμίαν O. *s* Ἄνω ϵ κάτω περιαγόμην] Καὶ κάτω περιαγομένη. O. omiſſo ἄνω. *t* Ἐθελήσ.] Θελήσ. O. *u* Ἰόνιον] Ἰάνιον Edd. priores. *x* Μοι] Αὖ O.

novae inſiſtens viae, ſibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, pauciſſima prae reliquorum numero Luciani ſcripta ab eo edita, quae tum ſcripta ſint eum fucatae illi Rhetoricae operam daret. *M. du S.*

22. Εἰς τοὺς φυλέτας] Reſpicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum ut aliis bonarum artium profeſſoribus, ſic Rhetoribus quoque ac Sophiſtis, cujus plura exempla ſunt apud *Philoſtratum* V. G. in Hippia 1, 11. in *Adriano* 2, 10, 3. in *Ariſtide* 2, 9. 1. ubi plura Olearius, quemque ibi laudat *Spanhem.* Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. *J. M. G.*

Εἰς τοὺς φυλέτας — παρενέγραψα] Recte monet *Solanus* errare *Olearium* ad Philoſtratum in *Vit. Soph.* hoc Luciani eodem trahentem. Adſcripſerat etiam Cl. *Hemſterh.* orae Luciani: errat *Olear.* ad Philoſtr. V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Cl. *Geſner.* tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipſa civis adſciscit ſibi maritum, ſed peregrinum, βάρβαρον τὴν φωνὴν. Deinde operam dat, ut tribulibus adſcribatur ac civium in numero ſit. i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum diſertiſſimus haberi poſſit. Ipſe propterea c. 30. καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod ſi eum impetraſſe aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc ſaltem non probatur. *J. F. R.*

23. Παρενέγραψα] Cave hoc cum Clariſſimo *Philoſtrati* interprete (ad p. 495.) ſic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigiſſe legitur. *M. du S.*

30. Περιστέλλουσα] *Complectens. F. G.* Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? *J. F. R.*

33. Ἰόνιον] Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω ſcribebatur. *M. du S.*

Ἰόνιον] Sic recte orthographiam emendavit *Soulius*, ſive, ſi mavis, *Solanus* Noſter; nam ita ſcribitur κόλπος Ἰόνιος apud *Thucyd. Diod.* ac *Strab.* Et brevis eſt ſecunda ap. *Dionyſ.* in Perieg. vſ. 94. Sed Ἰάνια, Ἴανις & Ἰανικὸς ſecundam habent longam. *J. F. R.*

34. Κελτικῆς] Vide Ἀπ. μισθ. c. ult. ubi *Sophiſtae* ſi-

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς [a] τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ [b] μεγαλοφρονήσας, ἐμὲ μὲν ἠμέλησε, μᾶλλον [c] δὲ τέλεον εἴασεν· [d] αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκεῖνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑφραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτὸν ὄντα, τούτῳ σύνεστι καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνετον τῶν [e] ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμών· εἰς μικρὰ δὲ καὶ [f] κομμάτια ἐρωτήματα καταλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι

28. Cum vero ſatis ſibi jam viaticatus eſſe, & ſatis gloriae habere videretur: ſublatis ſuperciliis, & ſumta ſuperbia, me neglexit, vel potius plane deſeruit: iſtum vero barbatum, iſtum habitu *noſcendum facile*, qui Philoſophiae dicitur filius, ſupra modum & amatoris inſtar ſe licet ſeniorem diligere coepit, cum hoc habet conſuetudinem: nec erubeſcit, libertatem, & illud meis in verbis ſolutum, concidere, atque in parvas, inciſorum inſtar, interrogatiunculas ſe ipſum concludere: ac pro eo quod dicere debebat, ſi quid vellet, magna voce,

a Τὴν] Conſentit O. b Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονήσας O. P. c Δὲ τέλεον] Δὲ ἓ τέλεον O. d Αὐτὸς] Repoſuit *Sol.* ex G. P. Ox. & marg. *A1.* Αὐτὸν editum ante. e Ἐν] Abeſt ab O. f Κομμάτια] Κωμικὰ O. & marg. *A1.* Forte Κομμωτικὰ ait *Solan.*

42. Αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην] Γενειήτην λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ ταῖς εἰωθόσιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα σεμνῶς ἢ βαθεῖα ἠσκῆτο ὑπήνη. *V.*

47. Τὸ ἄμετρον] Ἄνετον. *V.* Inverte, ut recte habeat. *M. du S.*

bi titulum aſſumit, dum illic peregrinaretur. *M. du S.*

40. Μέγα φρονήσας] O. & P. optime. In Impreſſ. μεγαλοφρονήσας. *M. du S.*

Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc *Menand.* in fragm. Luciani Ed. minori ſubjunctis XXVIII. 1. Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει. Quod Apoſt. ad *Roman.* XII. 16. ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες. Contra μεγαλόφρων qui eſt excelſo animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas; quia ſuperbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, quum verbum μεγαλοφρονεῖν aeque in vitiis ponatur ac μέγα φρονεῖν, ut *Steph.* jam notavit. (Licet in meliorem partem *Joſeph.* Ant. XIX. 7. 3. εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμον). Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX. *Prov.* XXI. 4. μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτὴρ δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτία. In mediam quandam partem *Dion. Hal.* De Demoſth. Grav. p. m. 173. καὶ σεμνυνόμεθα μὲ ἐ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γιγονέναι. i. e. *gloriamur.* Sed nihil ibi intereſſet, utrum μέγα φρονοῦμεν diceres. Idem *Antiq.* VIII. p. 550. a. m. Οὐλούσιοι — ταῖς ἰδίαις δυνάμεσι πολλαῖς ὅσαις μεγαλοφρονήσασιν. i.e. *elati.* Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; poſterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de ſe ſentire ſolent homines. *J. F. R.*

42. Αὐτὸν δὲ τὸν γενειήτην ἰκανῶν] Mſ. αὐτός δὲ. *J. G. G.*

Αὐτὸς] O. & P. etiam. In Impr. αὐτόν. *M. du S.*

43. Φιλοσοφ. υἱὸν] Dialogos primus ſcripſiſſe fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi aſſignant; at omnes Philoſophos. Vide *Diog. Laërt.* p. 81. A. B. & not. *M. du S.*

48. Κωμικὰ] In Impreſſ. omnibus κομμωτικὰ legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κωμικὰ exhibet, quod minime reſpuendum; immo in Textum recipiendum cenſeo; niſi forſan ſub vulgata lateat vox κομμωτικὰ, quae rei aptiſſima haud immerito etiam videatur. *M. du S.*

Κομμωτικὰ ἐρωτήματα] Conf. c. 22. διαλλαττόμενα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemiſſum διαλλαττόμενα argumento eſt, & hic κομμωτικὰ rectius eſſe quam κωμικὰ, & mox ſequens συλλαβίζων declarat διαλλαττόμενα ſupra non ſollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophiſtarum per quaeſtiunculas, & per poſitiones crebris commatibus ſectas, diſputandi & argutandi conſuetudinem. Plura in Addendis. *J. F. R.*

51. Συλλαβίζων] I. e. τὰς συλλαβὰς σαφέστερον κιρίζων. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν διδασκάζων. *les faiſans épeler.* *F. G.*

54. Ἐπισείσας] Aliter plaudebant Sophiſtis, maximoque cum ſtrepitu. *Plin.* Sec. V. . . . — *quid quisque ſentiat perſpicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, ſilentio.* . . VI.— *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique aſſurrexerunt ſaltem laſſitudine ſedendi.* Vide *Caſaub.* ad Th. 116. & nos ad Σκυ. c. ult. *M. du S.*

55. Τῶν ὤρων] An ἐντὸς τῶν ὤτων; Perſius: *Et manus auriculas imitata eſt mobilis albas.* I. e. pollice auri inſerto manum agitare. *F. G.*

Τῶν ὤρων] Facilius eſt aliorum conjecturas carpere, quam facere meliores. Verſus *Perſii* a *Gujeto* adductus, eſt 59. Sat. I. ibique ſannas & exſibilationis

ce, breves quosdam sermones contexere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit generosus, me contemta. Ajunt autem illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse.

29. Quidni igitur ingratus sit iste & le-

50 βούλ) μεγάλη τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλέκων, ϗ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲ ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ ὠφελὲ τ ἀκουόντων, ϗ τὸ ὀπισθεῖσαι τ χεῖρα ἐντὸς 55 τ ὅρων, ϗ [g] μακρὰ ὀπινεῦσαι τῇ κεφαλῇ, ϗ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἠράσθη ὁ γενναῖος, ἐμὲ καταφρονήσας. Φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τ ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν, [h] ἀλλὰ ϗ εἰς ἐκεῖνον, [i] οἶ-
60 μαι, [k] ὑβρίζειν.

Πῶς ἂν οὐκ ἀχάριστος εἴη, ϗ ἔνο-

[g] Μακρὰ] Μικρὰ Fl. & L. [h] Ἀλλὰ ϗ] Ἀλλ' οἶμαι ϗ O. [i] Οἶμαι] Hic jam omittit O. [k] Ὑβρίζειν] Ὑβρίζει Fl.

52. Ἡ κρότος πολὺς] Κρότος μὲ ἐπὶ τ ῥᾳθυμιῶν (1) λόγων, ϗ μάλιστα τ (2) ἐπιδειξιλικῶν οὐ θεάτρῳ λαλεμένων, ϗ τ ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, παπαῤῥησιασμένως χειροτονούντων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀληθέσι λόγοις τοιοῦτον οὐδὲν, (3) ἀλλά τι πρὸς ἔπος τ ἀντιλεγόντων γινομένων τ λόγων. οὐ αἷς (4) [εἰ] ποτε ἀεῶν ῥᾳθυμία μανθάνει ἄχρι τοῦ τὰς χεῖρα διέρασι, τὸ πρόσωπον ἀληθῶς μόνον. ϗ εἴπε βραχύ τι δῆσαι ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα, ϗ τοῦτο κατὰ μέτριον (5) ἐξανύεται. V.

(1) Λόγων] In Edd. aberat. Inseruit M. du S.
(2) Ἐπιδειξιλικῶν] Ἐπικλικῶν erat in V. Παθιλικῶν inde fecerat Editor, quod Cl. Gronov. recte in ἰπιδιιξιλικῶν mutare jubet. M. du S.
(3) Ἀλλά τι] Ἀλλὰ ἄττα C.
(4) Εἰ] Inseruit uncisque seclusit M. du S., non ut suspectum; sed ut de suo additum.
(5) Ἐξανύεται] Restitutum ex V. Impressa prave ἐξαίνεται. In C. ἐξανίεται.

nis gestus describit poëta, ait enim: *O Jane, a tergo quem nulla ciconia pinsit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiat canis Appula, tantae.* Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contemtus maximi publica testatio. Talia autem si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιούτων ἠράσθη ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausus Oratori exspectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complosiones; At obstat tum μακρὰ ἐπινεῦσαι: ideoque μικρὰ jam ex *Fl.* necessario foret legendum. Sed confer c. 33. ubi *Dialogus* quaeritur Satyricam sibi personam a Luciano indutam, & vide, anne explosio ac sannae intelligantur in eos qui in satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura *Gujeti* erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & ad plausus quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τ ὅρων retineo, at μικρὰ ἐπινεῦσαι recipio, nam parva adnuentis capitis commotio adsentientis est signum: magna, derisionis. *J.F.R.*

61. Ἔνοχος] Ἔνοχος τ κακώσεως non est *vexationis* obnoxius, ut volunt interpretes, sed *malitiosae desertionis reus.* Pollux Onom. lib. III. 3. ἀποπομπὴ γυναικὸς, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπὴ, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, πρακτικὸς, σίτυ. καὶ τὸ ναυτικὸν, ἀπολείψις, καὶ δίκη παρὰ τῇ ἀνδρὸς ἀπολείψεως. & ineptissime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, *affligere*, & *afflictionis poena.* Hic locus, ut plurima alia in Polluce non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult ἀποπομπὴ & ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem. κακοῦν & κάκωσις de eo qui eam deserit. sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuncio remisso, sive, ut puto, malitiose, & sine causa. De τῷ ἀπολείπειν, vide quae notavi olim ad Soloecistam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide *Harpocrationis* Lexicon. *J.G.G.*

Ἔνοχος τ κακώσεως] Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam *mala tractatio.* Observavit etiam *Kuhnius* ad *Poll.* 3, 46. *Rei uxoriae* actio in foro Romano vocabatur, quae *malae tractationis* in scholis, docente *Fabio* 7, 3, 11. Ex cujus *Decl.* 8, 6. discas hoc nomine etiam comprehendi *detractum cultum*, *negatum comitatum*, fastiditas noctes, *pulsatam faciem.* Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid.

χ῾ τοῖς περὶ [a] κακώσεως νόμοις, ὃς τ῾ μὲ νόμῳ γαμετὴν, παρ᾽ ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι᾽ ἣν ἔνδοξός ἐστιν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, [b] καὶ καινῶν ὠρέχθη πραγμάτων. καὶ ταῦτα, νῦν ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφον᾽ ἅπαντες [c] προστάτην [d] ἑαυτῷ; ἀλλ᾽ ἐγὼ μὲ ἀντέχω, τοσούτων [e] μηνυόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τ῾ θύραν, καὶ τὄνομα ἐπιβοωμένοις μεγάλῃ τῇ φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τ῾ βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ ὅτως ἐπιστρέφει πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τ῾ ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοὶ, χρηστὸν παρ᾽ αὐτῆ λήψεσθαι προσδοκῶν; [f] ὃν τῇ τρίβωνι οὐδὲν [g] ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τ῾ ἐμὸν τρόπον τὴν λόγων ἀπολογείαν θέλῃ, τοῦτο [h] μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ᾽ ἐμὲ τ῾ ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. χρὴ δὲ τ῾ αὐτῆ ἐρώμενον τ῾ Διάλογον, οὕτως ἀπολογεῖσθαι, ἢν δύνηται.

EPM. Τοῦτο μὲ ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ

gibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta *bona* acceperit, & per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot procis adhuc renitor, & fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe nihil praeter clamorem illos adferre. Iste autem, ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo expectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Judices: Vos autem si mea ratione in caussa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, caussam sic dicat, si potuerit. MERC. Hoc quidem probari non

a Κακώσεως] Τῆς κακώσεως O. b Καὶ καινῶν] Καινῶν δὲ O. c Προστάτην] Sic recte *Fl. J. P.* &c. Προστάτῃ *S.* d Ἑαυτῷ] *A.* sola male ἑαυτόν. e Μηνυόντων] Μεμνυόντων O. male. f Ὃν τῇ] Ὃν οὐδὲ τῇ O. g Ὁρᾷ] Abest ab O. recte, si οὐδὲ legas. h Μὴ] Ex O. insertum; aberat ab Edd.

62. Περὶ τ῾ κακώσεως νόμους] Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τ῾ ἁμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος ἄτοι γυναῖκα. *V.*

Spanhem. ad *Aristoph.* Νεφελ. 1328. *J. M. G.*

62. Κακώσεως] Mulier marito scribit ap. *Alciphr.* I. Ep. 6. f. ἴσθι μοι παρὰ τ῾ πατέρα εἰχησομένῃ· ὃς οὐδ᾽ ἐμὲ ἠδέησε· καὶ σὺ γράψῃ παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde adparet κάκωσιν etiam esse eam actionem injuriae quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi *Bergl.* & hoc Luciani, & aliud ex *Diog. Laërt.* adfert. *J. F. R.*

67. Ἐπιγράφον᾽] Conf. supra T. I. *Scyth.* c. 10. ἐπιγραψάμενον προστάτας. Ubi al. συγγραψ. Sed infra *Peregr.* §. 11. προστάτην ἐπίγραφον. Quae loca indicante *Solano* contuli. *J. F. R.*

Ἐπιγράφον᾽ ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν] Rarius Edd. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque *Solan.* hic eam consuluerat; sed quia Cl. *Wesseling.* Obs. p. 162. monebat, eam perverse ἑαυτὸν dedisse, & ex *Aldina* ἑαυτῶν rescribendum, excussi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam ἑαυτῶν habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. *Soph.* Oed. Tyran. Ὅς᾽ ὁ Κρέων τ῾ πρὸ πάτου γεγραίψομαι. Ad quae verba ait: „ ex „ veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debebant *Patronum*, προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίου, de qua *Harpocration.* Ejusmodi sibi patronum legere illis est νόμῳ γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, & συγγράφεσθαι προστάτην. Neque quisquam rerum Atticarum paullo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse: Et primo quidem in *Scytha*, (c. 10. ubi id jam monui, Cl. *Gesn.* autem sponte in versione emendavit.) Deinde in *Bis Accus.* h. l. — Latina facta sunt: *suique velut praesidem scriptis testantur.* „ Neque id satis bene". Clar. *Gesn.* hic *antistitam* dedit, pro *patronam*, quod non mutavi, quia presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφον᾽ igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis pro *adsciscere sibi* etiam aliis in rebus usitatum: hinc

non poteſt, Rhetorica. Neque enim fieri poteſt, ut ſolus ipſe cauſſam dicat dialogi habitu, ſed perpetua oratione ipſe quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Judices, indigne tulit adverſaria, ſi longa oratione utar, qui ipſam hanc dicendi facultatem a ſe habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipſis eorum, quae crimini mihi dedit diſſolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecumque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim inſtituit me, peregrinata eſt mecum, Graecis me adſcripſit, & harum rerum nomine gratiſſimum mihi fuerit illius conjugium. Quas vero ob cauſſas relicta illa ad hunc me Dialogum converterim, audite, Judices: neque quidquam utilitatis me meae cauſſa mentiri cogitaveritis.

31. Ego namque videns iſtam non amplius temperantem eſſe, neque in decenti illo habitu permanere, quo uſam olim Paeanienſis ille Rhetor duxerat; ſed ornare

Ῥητορικὴ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι [i] κατὰ σχῆμα τῦ Διαλόγυ, ἀλλὰ ῥῆσιν ἡ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ ἡ τῦτο, ὦ ἄνδρες [k] δικασταὶ, ἡ ἀντίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, ἡ [l] αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲ ὀκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ [m] αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν καθηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείπω σκοπεῖν περὶ ἁπάντων. πάντα ἡ ὁπόσα διηγήσατο περὶ ἐμῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· ἡ ἡ ἐπαίδευσε, ἡ συναπεδήμησε, ἡ εἰς τὰς [n] Ἕλληνας ἐνέγραψε, ἡ κατάγε τῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' ἃς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ὅτι [o] τυτονὶ τ' Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καί με μὴ ἰδὲν τῆ χρησίμυ ἕνεκα ψεύδεσθαι [p] ὑπολάβοιτε.

Ἐγὼ ἡ ὁρῶν ταύτην ὀκ ἔτι σωφρονῦσαν, ὐδὲ [p] ἐμμένυσαν ὅτι τῷ κοσμίῳ σχήματι, οἷον πρόσθε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἠγάγετο, κοσμυμένην δὲ,

i Κατὰ σχῆμα] Κατὰ τὸ σχῆμα O. k Δικασταὶ] Recepi ex O. aberat ab Edd. l Αὐτὸ τὸ] Ταῦτα Fl. m Αὐτὰ] Αὐτὸς Fl. male. Vulgatum firmant P. L. n Τυτονὶ] Τοῦτον O. o Ὑπολάβοιτε] Ὑπολάβοιτε O. p Ἐμμένυσαν] Μένυσαν O.

2. Ἐγὼ ἡ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φορτικὸν τοῦτο καὶ νέον ῥητόρων, ὃ ἐστὶ καὶ ἀπαγγελίας (1) κωμῳδικῆς διεξέρχον λέγων. διὸ καὶ ταῖς θριξὶν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τοῦ τούτων εὐθυτισμοῦ, ἀφ' ὃ τοὺς παρίσους αὐτοὺς χαίρειν καὶ κώλων, καὶ ταῖς παρηχήσεσι, καὶ οἷς τισι τοιούτοις ἄλλοις. τὸ (2) δὲ μεθύοντας καὶ κωμῳδοῦντας, εἰς τοὺς χρυμένους τοῖς λόγοις (3) εἰς ἐπιθυμίας καὶ γαμηλίους μεταλαμβάνει. (4) ὐδὲ ἡ τούτων χάριν ῥητορικὴ, ἀλλὰ τῆ ἐπανορθωτικῆ τοῦ βίυ. τὸ δὲ ἴσιν εὐσυμβολαίας τι καὶ δίκαιος. καὶ εἶπερ ἄρα εὐ ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαίνοις τοῦ ἀριστου κατορθούντων, ἐ τοῦ εὐ τοῖς πότοις ἀστοργουντων, καὶ (5) κώμους λαμπρους ἐκτελούντων, καὶ γάμους εὐφραντῶς ἐπιτελουντων. V.

(1) Κωμῳδαῖς] Κομμωτικῶς, i. λέγει C. quod probo. M. du S.

(2) Δὲ] Mihi editum antea prave. Delevit mea manus eadem.

(3) Εἰς] Εἰς legebatur male.

(4) Οὐδὲ] Excidit εὐρίθη vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G.

(5) Κώμους — ἐπιτελούντων] Pro his omnibus in C. legas Κώμους, καὶ τῶν τοιούτων.

hinc *Theophilus* Inſtit. L. 2. Tit. I. §. 5. ὁ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν ὀν ἐπιγράφει δεσπότου. *Litorum poſſeſſio* (dominium) *proprium non capit dominum.* *J. F. R.*

69. Κόπτεσιν — τὴν θύραν] Conf. Cl. *Graev.* ad Soloeciſt. c. 10. & *Elſn.* Obſ. ad N. T. T. 2. p. 445. *Apocal.* III. 20. *J. F. R.*

79. Μὴν μὴ ἐπιτρ.] Ex O. eſt vocula μὴν, quae cum nitori ſententiae conſulat, admittenda eſt. *M. du S.*

80. Ἄγνωμον] Adleverat *Solan.* vid. *Th. Mag.* v. Εὔγν. Sed operae erit ejus verba addere. Εὔγνωμον, ait, μὴ λέγε, ὡς εὔθυμον, ἀλλ' εὐγνῶμον. ἄγνωμον δὲ, ἡ σύγγνωμον. Λυκιανὸς δὲ τῷ δὶς καθηγορεύθη· ἄγνωμον ἡ &c. uti hic leguntur. Sed εὔγνωμον εἰκὸς habuimus tamen, *Aſm.* c. 2. f. & alibi, conſentientibus vett. Edd. Scribit & ſic *Steph.* Videbimus alias plura, unde patebit vanum eſſe *Magiſtrum.* *J. F. R.*

82. Οὕτω ἀπολογεῖσθω] Οὕτως volebat Cl. *Geſn.* Ac lubens ita edidiſſem, ſi varietatem inveniſſem. *J. F. R.*

87. ΣΥΡΟΣ] Luciani apologia. *F. C.*

Ibid. Δικασταὶ] Ex Cod. Ox. Deeſt enim illa in hactenus Impreſſ. *M. du S.*

5. Παιανιεὺς] Demoſthenes. V. Ῥητ. c. 21. & paſſim

δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν εἰς τὸ ἑταιρικὸν, καὶ Φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην, ὑπώπτευον εὐθὺς, καὶ παρεφύλαττον [a] ὅποι τ' ὀφθαλμὸν [b] φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ· καθ' ἑκάστην δὲ τ' νύκτα ὁ μὲν γενναῖος ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτῷ, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δὲ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν ὠδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὐτὴ δὲ ἐγέλα, καὶ ἥδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ [c] ἢ παρέκυπτεν [d] ἀπὸ τοῦ τέγους, ᾀδόντων [e] ἀκούσασα τραχείᾳ τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικὰς, ἢ καὶ ἀνοίγουσα τὰς [f] θύρας, ἐμὲ οἰομένην [g] λαθεῖν, [h] ἀσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτήν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, [i] γράψασθαί μὲ αὐτῷ μοιχείας [k] οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίουν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

se, & capillos meretricio more disponere, & infucare faciem, & genas pingere: statim suspicabar aliquid, & quo oculum ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noster ebriis amatoribus ad illam comissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumpere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his quae fierent delectari: ac saepe aut de tecto despicere, & audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens nomen illius de adulterio deferendum non putavi: sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii.

Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλα ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπραχτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τεσσαράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲ ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τῶν

32. Hae sunt magnae illae, quibus affecti Rhetoricen, injuriae. Quamquam si vel nihil ejusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus discre-

a Ὅποι] Ὅπου O. b Φέροι] Φέροι Fl. c Ἢ] Omittit Fl. d Ἀπὸ τοῦ τέγους ἀδόντων] Quatuor haec desunt in O. e Ἀκούσασα] Ἀκοῦσαι Fl. Vulgatum est in P. f Θύρας] Sic O. & marg. A1. Θυρίδας Edd. g Λαθεῖν] Λανθάνειν O. h Ἠσέλγαινε] Bene sic O. P. B1. S. Ἠσέλγαινε male J. Fl. H. Fr. i Γράψασθαι] Γράφεσθαι O. Γράψαι Th. Mag. k Οὐκ ἐδοκίμαζον] Haec & sequentia male desunt in O.

sim in decretis in Or. *Dem.* de Corona. *M. du S.*

7. Καὶ Φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην] Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀτιμικώτερον esse docet *Thom. Magist.* quam ψιμυθιοῦσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices ut & viri effeminati. Noster, *Dial. Meretr.* τὸν ὀφθαλμὸν ὑπογεγραμμένη. de Medis *Xenoph.* Π. I. 10. ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματι ἐντρίψει, ἃ δὴ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. Idem de Cyro L. 8. ἐκκεχρίσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, ὡς εὐοφθαλμώτεροι φαίνοιντο, ἢ εἰσὶ, καὶ ἐντρίεσθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. *L. Bos.*

18. Θύρας] O. melius quam Impr. in quibus omnibus Θυρίδας legebatur. *M. du S.*

21. Μοιχείας] I. c. περὶ μοιχείας. *F. G.*

22. Ἐν γειτόνων] Conf. supra c. 10. pr. *Icar.* c. 8. & 16. *J. F. R.*

28. Τεσσαράκοντα] In iis, quae junior scripsit Lucianus, vix quenquam ab eo nominari videbis eorum quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. *M. du S.*

30. Δικαζὰς] Et Orator & Sophista jam tum fuerat. Vide etiam *A. μισθ.* c. ult. *M. du S.*

Ibid. Τυρ. καὶ ἐν. Ἐ ἀρ. ἐκαύσας] His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in *Μισθ.* c. 35. de Rhetore legisti inter prandendum laudes Domini peragente; hinc ibidem c. 11. Optimates dum eruditos experirentur laudes suas ab iis audire. *M. du S.*

31. Ἐπαΐειν ἐκφυγόντι] Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quàm cum praecedente γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo codice hic attulit *Graevius*, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — διόμενον. Quamquam enim syllepsi quadam Syrum h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos ino-

discedere, & quiescere pati judices: evitatisque tyrannorum accusationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem (laudes ac plausum non desiderantem.) Multa cum dicere habeam, jam desinam. Vos vero religiosum ferte suffragium. JUST. Quis vincit? MERC. Omnibus Syrus, praeter unum. JUST. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit.

33. Jam tu dic, Dialoge, iisdem judicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque causae. DIAL. Ego vero, Judices, longam extendere apud vos orationem nolim, sed breviter more meo *agere*. Tamen ut in judiciis fert consuetudo, sic accusationem instituam, ignarus licet undique sim talium & rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Injuriae autem & contumeliae, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & universi circuitu disputantem, sublimem,

30 ἄνδρας τὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἐᾶν, καὶ τυράννων καὶ ηγορίας, καὶ [1] ἀνδρείων ἐπαίνων ἐκφυγόντι· εἰς δὲ τ' Ἀκαδημίαν, ἢ εἰς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα [m] συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὔορκον τ' ψῆφον ἐνέγκαιτε. ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς. ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τ' ἐναντίαν ψήφον.

40 Ὁ Διάλογος ὅτι τ' αὐτοῖς λέγε. ὑμεῖς δὲ μείνατε, [n] διπλασίονα ἀποισόμενοι τ' μισθὸν ἑπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες ὁ δικασταὶ, μακρὺς μὲ ἀποτείνειν τὺς λόγους οὐκ ἂν ἐθελόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κ' μικρὸν [p] ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἔστω ποιήσομαι τ' κατηγορίαν, ἰδιώτης πανταπάσι κ' ἄτεχνος τ' τοιούτων ὤν. καί μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς [q] τὸ προοίμιον. ἃ δὲ πέπονθα, καὶ δεινύρισμαι πρὸς τούτυς, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν [r] τε περὶ, καὶ φύσεως, καὶ [s] τ' τ' ὅλων δεινόδυ σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω πυ τ' ψυ

l Ἀνδρείων] Sic etiam *Fl.* *m* Συνδιαλεγόμενον] Συνδιαλεγόμενος τ' ἐπαίνων ἐ κρότυ ἀ δυμῶν G. & P. Nisi quod κρότον P. pro κρότυ. In vulgata conspirant Edd. *n* Διπλασίονα ἀποισόμενοι] Διπλάσιον αἰσόμενοι *Fl.* *o* Δικασταὶ] Non habet *Fl.* *p* Ὥσπερ εἴωθα &c.] Ὥσπερ δὲ νόμος *Fl.* omissis reliquis. *q* Τὸ] Sine artic. *Fl.* *r* Τε] Non habet *El.*

30. Καὶ τυράννων καὶ ηγορίας] Διὰ τοὺς τὰς λεγομένας μελέτας ἐπιτηδεύσας, οὓς † αἷς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶσι, καὶ σὺ ἄλλ' ἄττα τοιαῦτα. *V.*

* Eas Latini *Causas* Ciceronis tempore, *Controversias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Peronius initio. *J. Clav.*

† Αἷς] Hic antea datum pessime.

intelligere forte liceat: tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. *J.M.G.*

32. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατοῦντι, ἡρέμα Διαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων &c.] Ultima sic leguntur in Mf. cum aliquot verborum incremento: ἡρέμα συνδιαλογιούμενος, τ' ἐπαίνων ἐ κρότυ ἀ δυμένυς. πολλὰ ἔχων *placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes.* quae Luciani esse nemo inficiabitur. *J.G.G.*

39. Ἐναντίαν] Subaudi ψῆφον. *F.G.* Sed satis hoc jam inculcatum quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος? *J.F.R.*

40. Ὁ Διάλογος — λέγε] Conf. supra c. 20. f. Ὁ Ἐπίκυρος — λέγε. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ τ' αὐτοῖς] De iisdem judicibus. *F.G.* Immo sub iisdem, sive iisdem judicibus praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit *Gujet.* nimirum de iisd. judd. intelligendum esse. *J.F.R.*

41. Διπλασίονα] Adversatur hoc palam iis, quae c. 14. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut corruptum locum esse fatendum est: *Fl.* Ed. διπλάσιον οἴσ—. *M. du S.*

53. Ἄνω πυ &c.] *Plat.* Phaedr. 344. G.H. *M. du S.*

54. Ἀφο-

νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται, καλασπάσας αὐτὸς ἤδη κἀγὼ τὴν ἀφίδα μετέμενον, καὶ ἀναβαίνοντα [a] ὑπὲρ ἄνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαιτον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσωπεῖον ἀφεῖλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκέ μοι, καὶ μικρᾶς δεῖν γελοῖον. εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθείρξέ μοι τὸ [b] σκῶμμα, καὶ τὴν ἴαμβον, καὶ κυνισμὸν, καὶ τὴν Εὔπολιν, καὶ τὴν [c] Ἀριστοφάνην, δεινοὺς ἄνδρας ὑπερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ [d] καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικὸν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τυφλὸν ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα [e] λαθραῖον, ὅσῳ καὶ γελῶν

supra nubes incedentem per aëra; ubi magnus in coelo Jupiter volucrem currum agens fertur, detractum inde, cum ad ipsam jam absidem volarem, & supra caeli terga parare scendere, confractisque alis, ad vulgi consuetudinem detrusit, & tragica illa modestaque persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata inclusit mecum, jocum mordacem, & Jambum, & Cynicam licentiam, & cum Eupolide Aristophanem, homines idoneos ad traducendum quae sunt maxime severa, ad irridendum quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem, ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere canem, & occulte mordacem, quatenus ri-

a Ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ] Ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ G. & marg. *Al. W.* Nil mut. Edd. b Σκῶμμα] Σκόμμα male P. *H.* utraque. Recte *Fr. Fl. S.* &c. c Ἀριστοφάνην] Ἀριστοφάνη *Fl.* d Καλῶς] Ὀρθῶς marg. *Al.* e Λαθραῖον] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Λαθρίδιον *J.*

59. Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο] (1) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, οὐ οἷς σοφοὺς ἄνδρας & μεγαλόφρονας & γενναίους (2) εἰσάγει τοῖς διαλόγοις. εἰκότως & τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμείλει κωμικὰ πάλιν & σατυρικὰ τὰ τοῦ Σόφρονος καλεῖ. κωμικὰ μέν, διὰ τὸ γελοῖον σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις & αἰσχρόστομα προσιτήρειν τοῖς διαλόγοις. οἵ τε δὴ Σάτυροι καλαγέλαστοι (3) ὀρχηταί, καί τε κωμῳδίαι γέλοιοι καὶ πλῆρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μιθύοντες ἀεὶ & ὠθασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοκότῳ τοῦ σώματος & μορφῆς, ἔτι & ὁρμητικοὶ πρὸς συνουσίας αἰσχράς. ἐπεὶ τοίνυν ἔοικεν & τοιούτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιβίαδην ἀπάγει, καί τινας ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἴπερ τῶν τοῦτο, ὡς πρὸς τοὺς κωμικοὺς προσωπείοις & σατυρικοῖς διασκευάσας τὰ αὐτοῦ. καὶ τὴν ἴαμβον δὲ, καὶ τὴν κυνισμὸν ὑφαλαμβάνει. τὴν μὲν ἴαμβον ὡς χλευαστικὸν, τὴν κυνισμὸν δὲ ὡς πᾶσι διαλοιδορούμενον. τῷ τε γὰρ ἰάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν & πρῶτον φασὶ τῷ μέτρῳ χρήσασθαι πρὸς ὕβριν τῶν Λυκαμβίδου, διεχειρίσατο. οἵ τε Κυνικοὶ (4) λογόμυροι φιλόσοφοι, ἅπασι διαλοιδορεῖσθαι, τοῦτο δὲ βίου ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ὡς καὶ Μένιππος ὧν ἦν. *V.*

(1) Τὰ Πλατ. &c.] Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ. (2) Εἰσάγει] Non aderat in editis. Addidit *M. du S.* & ὑποβαλλόμενα, quod post *διαλόγοις* legebatur, delevit.

(3) Ὀρῶσθαι] Τὸ ὀρᾶσθαι edita. Expunxit aniculum *M. du S.* Sed ante Λουκιανὸς, ὁ addidit. (4) Διγόμυροι] Γιτόμυροι lectum antea male.

54. Ἀεροβατοῦντα] Socratem tangit ab *Aristoph.* eodem nomine traductum in *Nebul.* vs. 225. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. & ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωροσοφιστὴν vocat eumdem Dial. praeced. *J. F. R.*

55. Πτηνὸν ἅρμα] Meminit iterum noster Ἀνάχ. c. 22. & Ῥητ. c. ult. *M. du S.*

Πτηνὸν ἅρμα] Conf. supra T. I. *Pisc.* c. 22. f. *J. F. R.*

57. Ὑπεράνω] Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ. sed ὑπεράνω simpliciter significat *super coelum*, vel *in coelo*. Mf. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ. *super coeli dorsum*, hoc est supra nubes, Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγῳδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει. *J. G. G.*

Ὑπεράνω] Conf. supra *Deor. Dial.* IV. §. 2. & *Herm.* c. 61. *M. du S.*

62. Μοι — μοι] Delendum censeo posterius. *M. du S.* Recte. Idem *Hagen.* Editioni adscripserat *Gesnerus.* At quia constans est lectio, eam vel invitus exhibui. *J. F. R.*

65. Ἀριστοφάνην] Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. *Demon.* c. 62. ubi Σωκράτη & Διογένην. Δημοσθένην infra *Demosth. Enc.* c. 2. & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριστοφάνη revocare, quae supra contrarium in modum Ἀρίωνα exhibet, ubi cett. Ἀρι. *De Salt.* c. 21. Adde *Gall.* c. 3. 90. *J. F. R.*

67. Μὴ

ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus sim? qui non servem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, & ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam permistione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

ἅμα ἐδαχνε. πῶς ἂν ὁ δικὰ ὕβρισμαι μηκέτ' ὀπὶ τῷ οἰκείῳ [f] σχήματ@ [g] διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν, καὶ γελοίοποιῶν, καὶ θέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμν@ αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα παράδοξον κέκραμαι, καὶ ὅτε πεζός εἰμι, ὅτε ὀπὶ τ [h] μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούσι δοκῶ.

34. MERC. Quid igitur ad ista, Syre, dicis? SYR. Nec opinatum, Judices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob caussam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque gratiosus multitudini

ΕΡΜ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τ ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γὰρ μᾶλλον ἂν ἤλπισα [i] τ Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ἀπὸ τῆς συνεχῶν ἐρωτήσεων καταεσκληκότα, καὶ [k] ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδύν, οὐδὲ τοῖς πολ-

f Σχήματ@] Omisit *Fl.* *g* Διαμένων] Restitutum ex P. Διακείμν@ Edd. *h* Μέτρων] Sic dedit *Solan.* ex L. P. & Mss. Gr. Μετεώρων ante editum. *i* Τὸν Διάλογ. ἢ] Ἢ τ διάλογον P. G. melius. *k* Ταύτῃ] Διὰ τοῦτο L. & marg. *A1.* Sed omisso καὶ.

77. (5) Οὔτε πεζὸς] Καταγινώσκει τῷ ῥήτορ@ ὁ διάλογ@, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθρωπίνου ἐκ κρατυμένου. τοῦτο δὲ τ φιλοσόφων ἀφελόγων ἀλλότριον. *V.*

(5) Οὔτε πεζὸς] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *M. du S.*

67. Μύιππον] De quo supra multis ad N. A. I. *M. du S.*

Μύιππόν τινα] Juniorem altero, vid. *Olear.* ad *Philostr.* p. 164. a. 5. *J. F. R.*

69. Καὶ κάρχαρον] Vid. supra notata ad *Merc. Cond.* c. 35. *Quom. Hist.* c. 43. *De Salt.* c. 4. *J. F. R.*

71. Τὸ δῆγμα λαβραῖον] Invehitur in malivolos *sublesta lingua*, qui, ut ait *Plautus*,

Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est,
Aquam frigidam subdole suffundunt.

De quibus vide *Casaub.* ad Characteres Theoph. περὶ ἀφωνίας. Pisid. Cosmogr.

Ποιεῖ δὲ τοὺς ἀφανεῖς ἀθλίους κύνας
Σαίνειν δοκοῦντας ἐκ δόκησιν ἡσυχράν.
J. B.

73. Διαμένων] Sic P. solus. In Impress. Διαπαίμων. *M. du S.*

77. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τ μετεώρων βέβηκα] Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς? Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Ms. docet, ἐπὶ τ μέτρων βέβηκα. *neque in metris incedo*, hoc est, neque in prosa, nec poëtice scribo: genus meum dicendi non est quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poëtarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ἀπὸ τ συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, sed exilis, exsiccatus, jejunus, macilentus, de qua voce superius non nihil notavi. Paullo post repone particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τ ἀφελόγον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. *J. G. G.*

78. Μέτρων] (Ms. Gr. recte μέτρων.) *Kust.* Accedit etiam auctoritas Mss. P. & L. In Impress. μετεώρων. *M. du S.*

Μέτρων] Sponte etiam hanc lectionem probavit Cl. *Gesn.* Conf. supra pro *Imag.* c. 18. εἰ ἐκ χαμαὶ ἐκ βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιτο. *J. F. R.*

πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲ αὐτὸν ὅπῃ γῆς βαίνειν ἐς [a] τὸν [b] ἀνθρώπινον εἴθισα τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾶν καλαναγκάσας, ἡδίω τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ὅπῃ πᾶσι δὲ τὴν κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ τοῦτο [c] πολλὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὔνοιαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἳ τέως [d] τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἔχινον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ [e] ἰχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ [f] καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον [g] εἰργάσατο, τὴν ἀμιγῆ καὶ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς [h] μορίου εἴδωλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα [i] λεπτολογεῖν, πρῶτον μὲν ἐθίσας ἐπὶ γῆς βαίνειν ἀνθρωπίνως, μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν πολὺν ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾶν καταναγκάσας, ἡδίω τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ τοῦτο πολλὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὔνοιαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἳ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἔχινον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τὴν ἀμιγῆ καὶ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἴδωλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα λεπτολογεῖν

ha beretur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, & subridere coactum jucundiorem reddiderim videntibus. Super omnia vero comoediam illi conjunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas quae in illo sunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, assidens, minutim cum illo disputo, Utrum immortalis sit anima? & , Quot sextarios Deus:, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, & quae semper unius modi sinique similis erat materiae in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? Et, utrum Rhetorice civilitatis particulae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quomodo, minutis id genus disputatiun-

a Τὸν] Τὸ *Fl.* *b* Ἀνθρώπινον] Ἀνθρώπων marg. *Ald. W.* *c* Τοῦτο] Τῷ τὸ male *Fl.* *d* Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ] Quinque haec desunt in *Fl.* *e* Ἰχνὰ] Γλιχρὰ L. G. P. & marg. *Ald.* *f* Καθήμενος] Κάθημαι πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενος G. Nihil mut. Edd. *g* Εἰργάσατο] Καλεσκευάζετο marg. *Ald.* *h* Μορίου εἴδωλον] Μορίῳ male *P. Mosq.* ἢ ὅλον *Pell.* *i* Λεπτολογεῖν] Λεπτολογεῖῳ *Fl.* (Cod. Const.)

90. Πρῶτον μὲ αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅπερ ἀνατέμνων ἐπίθετο τὸ διάλογον λέγοντα, ἵνθα ὁ μίνως ἐν ὑραπῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, ἀστερωμοῦ τέθικεν ἵππα. τῷ δὲ νῦν λόγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἰθισα ἐς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, ἐκ ἄλλο ἐδύ, ἢ ἀγγελῶντος τὸ δεῖν ὑψηλὸν ἐκεῖνο ἐς μιγαλαγορίας. *V.*

91. Ἀνθρώπινον] Nullius momenti primo adspectu videtur esse τὸ ἀνῶν, marginis *Ald. Wesselingianae*, quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicujus scribendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumtas. *J.F.R.*

1. Ὅτι μὰ τὰ ἰχνὰ ἐκεῖνα καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι] *Quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens argutari non soleo.* Mf. pro τὰ ἰχνὰ scribit τὰ γλιχρὰ & pro καθήμενος σμικρολογοῦμαι, legit, κάθημαι σμικρολογούμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor ne ego quoque σμικρολογοῦμαι, qui haec annotem. *J.G.G.*

3. Ἀθάνατος] *Platonis* Dialogos innuit, Phaedrum 344. C. *Apol. Socr.* 369. A. & Phaedon. 381. A. *M. du S.*

4. Πόσας κοτύλας] Locus *Platonis* de Animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμιρίστου καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆ αὖ περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν εἰς μέσον συνεκεράσατο οὐσίας εἶδος, &c. Ed. *Basil.* p. 478. f. *M. du S.*

6. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας] I. e. τῆ αὐλῃ, *immaterialis.* *F.G.*

7. Εἰς τὸν κρατῆρα] Alludit ad illam Platonicam in Timaeo Cosmogoniam c. 19. coll. c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμιγῆς, sed ἀμίριστος & ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἔχουσα οὐσία — quamquam paullo post τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo, τοῦτ' ἔστι, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. *temperationem superiorem*) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραστὸς ἅπασαν, τὰ δὲ πρόσθεν ἐπόλοιπα κατιχνεῖτο μίσγων κ. τ. λ. *J.M.G.*

8. Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Vide *Plat.* Gorg. 287. E.F. & *Quintilian.* II. 15. p. 105. quem lege. *M. du S.*

Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e *Quintiliano* damus 2, 15, 25. ubi Platonicam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligen-

ter

unculis, ut illi qui libenter ſcalpunt ſcabiem: & illa cura jucunda illi videtur, & vehementer ſibi placet, ſi dicatur, non cujusvis eſſe perſpicere, quae ipſe acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam postulat, & alas illas quaerit, ac circumſpicit, non videns interim, quae ſunt ante pedes. Nam caeterarum rerum cauſſa nihil puto mihi objiciet, quaſi hac veſte Graeca detracta, Barbaricum ſibi, ipſe Barbarus cum videar, induerim. Injuſtus enim fuiſſem, ſi talia contra leges in ipſum deſignaſſem, & patria illium veſte ſpoliaſſem. Cauſſam dixi, ut potui. Vos vero ſimilem ſuperiori ferte calculum.

γῶν, καθάπερ οἱ τ̀ ψώραν ἡδέως χιώμενοι· ἡ τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, ἡ μέγα φρονεῖ, ἢν λέγῃ ὡς ὁ ταντὸς ἀνδρὸς ἔδη συνιδεῖν ἃ δεῖ τ̀ ἰδεῶν [k] ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ ἡ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, ἡ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, ἡ ἀποβλέπῃ, [l] τὰ πρὸ τοῦ ποδοῦ οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τό γε ἄλλως ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς δοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μελενδύσας· ἡ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἐδίκουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν πλημμελῶ, ἡ τ̀ πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶ. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν [m] ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τ̀ ψῆφον ἐνέγκατε.

35. MERC. Vah ipſis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem ejusdem eſt ſententiae. Nimirum haec conſuetudo eſt, pertuſum omnibus iſte fert

EPM. Βαβαὶ, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστιν. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστί, ἡ πᾶσι τ̀ τετρυπημένην ὕτος [n] φέρει, [o] ἡ μὴ παύσαιτο

k Ὀξυδορκεῖ] Ὀξυδερκεῖ *Fl. S.* & marg. *A1.* Ceterae ſex Ὀξ—ορκεῖ. l Τὰ] Οὐ τὰ marg. *A1W.* m Ἐμοὶ] Ἦν *Fl.* Vulgatum firmat P. n Φέρει] Nihil mut. *Fl.* o Καὶ μὴ παύσαιτο] Μὴ παύσαιτο τοῦτο, ſine ἡ P.

16. Τὰ * πρὸ τοῦ ποδοῦ] Τὸ τ̀ θράττης τοῦτο ἐκεῖνο, ἃ σύφυῶς ἐκεῖνα ἀπέκναψεν εἰς Θάλητα τ̀ φυσικόν. *V.*

19. † Ὡς δοιμάτιον τοῦτο] Τῷ Ἀττικισμὸν φησι ἔ τὸ τ̀ λέξεως αὐθαδὲς ἔ ‡ δισμιλλυμένον. ἡ γάρ φησιν, ὡς Σόρος ἔ ὁ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκβδήλυσα τῇ λόγῳ, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν ἀφελεῖν ἔ σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. *V.*

29. Τὴν τετρυπημένην ὕτος φέρει] Ἐπὶ τ̀ δικαζομένων δύο ψῆφοι ἐτίθεντο· ἡ μὲ πλήρης, ἡ δὲ τετρυπημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲ νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετρυπημένη. καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ὁ τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχῳ δοθῆναι. εἰ γὰρ ἔ εἰς ῥαδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀποβαίνει, ἀλλ' ὑπ πάντως ἔ ἡττημένῳ Τιμάρχῳ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. *V.*

* Πρὸ] Sic reſcripſi, cum πρὸς editum legerem. *J. F. R.*

† Ὡς δοιμάτιον] Aliter lectum ante; ſed ad Lucian. accommodavit *M. du S.*

‡ Δισμιλλυμένον] Sic reſcripſit Idem ex V. & C. quem διαμιμελισμένον editum offenderet.

ter compoſuimus. *J. M. G.*

10. Λεπτολογῶν] Quia *Solon.* nusquam alibi illud (*Cod. Conſt.*) adjecit, quod ſciam, neſcio quid ſibi velit. Sed credo id conſtantem Codicum lectionem ſignificare, non Conſtantinum quemdam Codicem. Λεπτολογῶ etiam adſcriptum erat marg. *Ald.* Sed vulgatum praeſtat. *J. F. R.*

16. Ἀποβλέπει] Lege ἄνω βλέπει. *F. G.*

Ἀποβλέπει] Non male *Gujet.* conjecit, & facile me nactus eſſet obſequentem, ſi quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatam ſervare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro *oculos avertere quocumque*, i. e. ad quaevis remotiora, & ſic oppoſitio τ̀ πρὸ τοῦ ποδοῦ quaedam adparet, major tamen & convenientior futura, ſi ἀνεβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia ſublimium ac coeleſtium ſpeculationem potiſſimum exprobrare huic ſolet, & ideo *alas* etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus ſe ſupra nubes evolaſſe ait, ut vid. c. 33. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ πρὸ τοῦ ποδοῦ] *Plat.* Phaedr. 344. G. H. *M. du S.*

28. Ἀμίλει τοῦτ' ἔθος ἐστί, ἡ πᾶσι τὴν τετρυπημένην ὕτος φέρει, ἡ μὴ παύσατο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις] Ἀμίλει τοῦτ' ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι, τὴν τετρυπημένην ὕτως φέρειν, καὶ μὴ παῦσαι φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertuſi, ſive ψῆφοι τετρυπημέναι in judiciis condemnatorii. *Aeſchines* contra Timarchum, & plane plenequé Scholiaſtes Demoſthenis *Ulpianus* in orationem ejus contra Timocratem. *Th. M.*

29. Τὴν τετρυπημένην] *Calculum condemnationis.* De his calculis copioſe *Scholiaſt. Ariſtophan.* & *Florent. Chriſtian.* ad Veſp. *J. F.*

σαίλο φθονᾶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς διακάσομεν.

calculum, nec defierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras judicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

DE PARASITO, SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

TYCHIADES ET PARASITUS.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ.

Τί ποτὲ ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἕκαστός τινα ἐπίσταται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι· σὺ δὲ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' ὃ ἄν τι ἢ αὐτὸς ἀποκλιθείς, ἢ ἄλλῳ μεταδοίης; ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. σαφέστερον οὖν ἐρωτᾶν. ΤΥΧ. Ἔστιν ἥν τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν; ΠΑΡ. Μὰ Δία. ΤΥΧ. Τί δὲ, ἰατρικήν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς. ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γ' τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ. Ἐγὼ μέν, εἰ οἷόν τε εἶ-

QUid tandem igitur est, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac servi, artem unusquisque aliquam norunt, per quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipse juveris, vel alii quidquam impertias? PAR. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius. TYCH. Estne ars, quam tu forte noris? verbi caussa musicam? PAR. Non, per Jovem. TYCH. Quid vero, Medicinam? PAR. Neque dum hanc. TYCH. Sed Geometriam? PAR. Nequaquam. TYCH. Quid igitur? Rhetoricen? A Philosophia enim tantundem abes, quantum abest pravitas. PAR. Equidem si fieri posset, longius etiam, ab-

esse

ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ] Τῶν πάνυ ἀπαιδευτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσούτῳ πλέον, ὅσῳ ἐ γελοιότατος εἶναι ὑπολαμβάνει. G.

10. Μὰ Δία] * Ἡ λατρεία σωφρονοῦντι ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ ὑδὶ † προσκεῖται. V.

15. Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἶναι] Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατὸν κακὸν μὴ εἶναι, πλεῖον, ἢ σὺ φῂς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημὶ γὰρ ἐμαυτὸν ἐ χείρω ἢ σὺ δικαίως. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντί μοι τὸ δικαίῳ ὀνειδίζειν, ‡ ἀλλ' ὡς οὐδὲν ἐ συμπορίζοντι § τῇ κακίᾳ εἶναι. ἢ ὅτως ἁπλούστερον, ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι, βούλομαι, καὶ πλεῖον ἀπέχειν βούλομαι, ὡς μηδὲ ¶ δικαίᾳ παρέχειν ἄγνοιαν, ἐπεὶ καὶ μή τις τοῦτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ ἐ καθ' ἑκούσιον γνώμην τὰ τοιοῦτον ἐπιδιώμενα ἐπιτήδευμα, καὶ πλεῖον † παρὰ σοὶ δικαίως. V.

* Ἡ ἰατρικὴ] Τὰ ἰατρικὰ Solanus dederat; bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. J. F. R.

† Προσκεῖται] Ita inveni. Alias προσκέκριται rectius, ut Schol. hinc decimo ἐπέκεινα recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam Edd. J. F. R.

‡ Ἀλλ'] Αὖ legebatur in Edd. mutavit M. de S.

§ Τῇ] Sic bene dedit Idem, cum ederetur τὸ κακὸν.

¶ Δικαίᾳ] Δικαίῳ edita. Δικαίᾳ V. Δικαίῃ C.

ΤΥΧΙΑΔ. ΚΑΙ ΠΑΡΑΣ.] Inscriptio Editionis Basil. ἢ Τυχιάδης ἐ Παρασίτου. In aliis Edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. J. F. R.

1. Σίμων] Σίμων ὦ βέλτιστε. F. G.

4. Καὶ

esse optem. Itaque noli putare te hoc mihi objicere tanquam ignoranti. Ajo enim malum me esse, & pejorem etiam quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem: sed popularium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas. PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum. TYCH. Cujus igitur alterius? PAR. Cujus? Praeclarae, ut ego puto, quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me jam versari ajo; quamquam verbis non habeo tibi dicere. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse meditatus. Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob caussam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero *artem sciam*, alias audies. TYCH. Sed *moram* non sustinebo. PAR. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam ob caussam cupio discere. PAR. Alias, Tychiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris. PAR. Parasitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar; *at tu etiam* insaniam illam in caussa esse puta-

ναι, ϗ πλεῖον. ὥστε μὴ [a] δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι, φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, ϗ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν ϗ δυσκολίαν· τὴν δὲ δημοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικήν; ϗ γὰρ οὐδὲ τἄλλα ὅπως [b] ἔχει σοι, ὡς μὴ ϗ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης. ΠΑΡ. Ὀρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· οὐδὲ γὰρ τούτων ἱκανῶς ἔμπειρός εἰμί. ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας; ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας. ἣν εἰ μάθοις, ϗ σὲ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν οὖν καλῶς ἔχειν φημὶ ἤδη, εἰ [c] ϗ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτην; ΠΑΡ. Οὔπω μοι δοκῶ τὰς περὶ ταύτην ἐκμεμελετηκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μέν τινα ἔμπειρός εἰμι, ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, ϗ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἣν τινα δὲ, αὐθις ἀκούσῃ. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. [d] Τόγε τῆς τέχνης [e] εὐδόξου ἴσως φανεῖται σοι ἀκούσαντι. ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν. ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΥΧ. Κἆτα εἰ μή μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην [f] ταύτην φαίη ἂν; ΠΑΡ. Ἐγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τῇ [g] μηδεμίαν ἄλλην ἔμπασθαι τέχνην αὐτὴν αἰ-

[a] Δόκει] Δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato abit *Fl.* [b] Ἔχει σοι] Ἔχοιμι P. male. Ἔχοιμι ὡς P. Ἔχει σοι recte Edd. *Fl. J.* &c. [c] Καὶ σοὶ] Δὲ ϗ *Fl.* [d] Τόγε] Τότε male *Fl.* [e] Παράδοξον] Ὄνομα *Marcil.* Non comparet in Edd. neque Codd. [f] Ταύτην] Abest a *Fl.* [g] Μηδεμίαν] Ita P. Μη δὲ μίαν *J. Fl. H. B. Er. Ald. S.*

4. Καὶ ἄλλως χρήσιμοι] *Plato* in epist. ad Archyt. Tarent. ἀλλὰ καὶτοι δῆτα σε ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ἔκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τὰ γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μοιρίζεται, τὸ δὲ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δὲ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. G.C.

10. Μουσικὴν] Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, ajunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum institutebantur juvenes Athenis. *Lucian.* in Gymnas. G.C.

Μουσικὴν] Vid. *Plutarch.* de Musica, & Comment. ad praefat. *Corn. Nep.* *J. F. R.*

16. Δόκει] Sic mox c. 2. & supra *Icar.* c. 12. pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. *A1.* adscriptum *Fl.* δοκεῖν. Falso, si Florentinam innuit, ut recte *Solanus* animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. *J. F. R.*

36. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον] Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. *Th. M.*

αἰτίαν εἶναί μοι [a] τῆ μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη [b] ἀφίει. Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα καλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παιδαγωγίας δὲ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ [c] παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστί; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. κἀγὼ ταύτης δημιουργός. ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος; ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν [d] καλῶν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἄν, εἰ μὴ λέγοιμι. ΤΥΧ. Καὶ νὴ Δία, ὁπόταν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ὀπιστάμενων [e] τῷ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον [f] τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας

to, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me jam absolve. Aiunt enim Deam illam, *Insaniam*, gravem caeteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat. TYCH. Igitur, Simon, Parasitica ars est? PAR. Ars quippe. Et ego illius auctor. TYCH. Et tu Parasitus ergo? PAR. Egregie vero maledixisti. TYCH. Sed non erubescis, cum parasitum te vocas? PAR. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem. TYCH. Et, per Jovem, si designare te velimus eorum alicui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus? PAR. Multo magis *designaveritis* istuc dicentes, quam *si* Phidiam *vocetis* statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam

a Τὴν μανίαν] Nihil mutant Edd. b Ἀφίει] Ἀφίσεις *Fl.* Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφίης marg. *Ar.* c Παιδαγωγὸν] Πατέρα P. d Καλῶν] Ἀποκαλῶν marg. *AiW.* & P. Nil mut. *Fl. J. P.* &c. e Τῷ] Sic dedi ex *Fl.* Τῶ cett. f Τοῦτο λέγοντες] Λέγοντες τοῦτο *Fl.*

49. Παράσιτος] Ἀπολύσω. *V.*

55. Πάνυ] Εἰρωνεία. *V.*

46. Τὴν μανίαν] Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. *Th. M.*

Τὴν μανίαν] Ingeniose sane, ut hujus scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus cap. 2. Ἐγωγε. εἰ δέ σοι μανίαν δοκῶ τῷ μὴ δι' μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί μοι τῶν ἐγκλημάτων ἄφίει. Neutiquam hic audiendus *Marcilius*, legens pag. 240. edit. Amst. τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse causam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe insania omnem culpam secus factorum sola & una habeat; ut sequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tamquam magistra pro suo arbitrio tractet, & se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, *opus erit te alicui, qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας τῷ Διΐ. Planum est, haec verba esse mutila, & excidisse tale quid, quale Interpres, qui hiatum sensit, addidit: sive χαρίσασθε ἄν, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum: dein quia statim quoque ita sequitur, Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, *si ad me scribens, diens*: ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩΙ. Commode ergo ita supplendus est hic locus, Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμοὶ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσασθε ἄν. *Rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidiam.* *J. J.*

51. Παιδαγωγὸν] Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino ὑποτροπὴ recipiendum ex P. Et *Obsopoeus* magistrum atque auctorem vertens, videtur eo adlusisse, sed nescio unde habuerit.

quam ſuo ille Jove, gaudeo. TYCH. Atqui illud mihi conſideranti multus erupit riſus. PAR. Quid? TYCH. Si epiſtolis in ſummo, uti moris eſt, inſcribamus, *Simoni Paraſito*. PAR. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam ſi *Dioni* inſcribas, *Philoſopho*.

3. TYCH. Verum tu quomodo vocari gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam abſurda reliqua. PAR. Quae ergo? TYCH. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis: Qualis haec *vel illa* ars ſit? reſpondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Paraſitica. PAR. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo iſtud ita putem, dixero, licet

ἔχαιρε τῷ Διΐ. ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοπῶντι προοῖσαι γέλως πάμπολυς. ΠΑΡ. Τὸ ποῖον; ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲ ὅπως χαίρεις καλοῦμαι, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν. ΠΑΡ. Τίνα μήν; ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαλαλέξομεν. ὥστε ἐπειδάν τυνθάνηταί τις ὁποιά τις αὕτη τέχνη ᾖ; λέγειν, οἵαν γραμματικὴν, ἰατρικὴν, παρασιτικήν. ΠΑΡ. Ἐγὼ μέν, ὦ Τυχιάδη, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἄν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως οἶμαι, λέγοιμι ἄν, καθ' ὅσον οὐκ

g Προοῖσαι] Sic etiam *Fl.* cum cett.

rit. *J.F.R.*

60. Τῳ] Abjeci accentum cum *Fl.* ut pateat pro τινὶ accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. *Hemſt.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. T. I. *J.F.R.*

62. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοιμι] Non damno equidem ſupplementum illud χαρίσαιο· ſed opus illo eſſe non arbitror, cum λέγοιμι τῷ καιρῷ intelligi ex praecedentibus poſſit, χαρίσαιο. *J.M.G.*

Ibid. Τοῦτο λέγοιμι ἐμοὶ] Verbum hic deeſſe videtur, τιμῶσθαι, aut ſimile. *F.G.*

Τοῦτο λέγοιμι ἐμοὶ] Vid. *Jenſii* notam praemiſſam, qui poſthaec verba, χαρίσαιό ἂν vel ſimile quid excidiſſe arbitratur. Sed quid ſi peculiaris Atticiſmus ſit, (ut revera eſt) participii pro ſubjunctivo vel imperativo? Ita enim prorſus *Epictetus* Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Ubi, cum nihil praecedat quo referatur, ſic incipit novam ſententiam: Τοὺς δυχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἀγοντες, οἷς ἡ δικὴ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι &c. quod ibi recte convertitur: *Moleſtos autem philoſophos in medium producamus*, &c. quae legens videbis, non etiam ſequi verbum quo nominativus participium referatur. Sic σφίγγοντες pro σφίγγεσθαι & ſimil. crebro *Arret. Cappad.* Vid. ejus Syntaxin editioni *Boerhavii* ſubjunctam, p. 359. a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo ſupra ad *Jov. Trag.* c. 12. Adde Cl. *Maitt.* de Dialect. p 66. & 79. ubi etiam nominativum partic. cum ὡς, ex *Sophocl.* Oed. Tyr. 551. Οἴθ' ὡς ποιήσων, pro ποιήσεις. Et ex *Xen.* p. 437. οἱ προδόντες *prodiderunt*. Multos alios luſus in participiis adferre liceret, ſi tempus ſineret; ſed Luciani hoc aeque ac *Epicteti* revera pro imperativo & ſubj. exponi poſſunt ſimpliciore multo ellipſi, quam ſi χαρίσαιό ἂν ſuppleas, verbum εἰμὶ tantum intelligendo, ut λέγοιμι ſit λέγοιμι ἔστι. Veluti *Phavorinus*, notante *Maittaire*, p. 66. ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentiſſime, quid miramur, ſi & nominativus pro ſecunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam ſtructura *Thucyd.* I. §. 121. f. p. 78. pr. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς, quod *Schol.* notat pro τιμωρήσασθαι poſitum. Nam alias praemiſſo verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia eſt ratio. *J.F.R.*

63. Ἀγαλματοτοκεῖον] Vid. *Jenſ.* De Jove Olympio ſupra paſſim dictum eſt. *M.du S.*

66. Προοῖσαι] A futuro Aeolico προέω, προείσομαι, προοῖσαι, προεῖσαι, προῖσαι. An ab οἴσω, οἴσος, *miſſile?* placet. Τὸ ἴων, ἴημι triplex videtur. ἴω, ἴων, οἶμι. Ab ἴων, ἴονα ἴωνα, ἀφίωνα &c. *F.G.*

70. Δίωνι — φιλοσόφῳ] Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philoſophia laudem eſt conſequutus. *Suid. Philoſtr.* & *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in Peregrino. *G.C.*

Δίωνι] Vide *Cogn.* Not. & *Mev.* c. 17. Perlecta *Platonis* epiſtola ſeptima facile, credo, mecum ſenties *Dionyſium* hic, non *Dionem*, a Luciano ſcriptum fuiſſe. *M.du S.*

81. Ὅπως οἶμαι] Vett. Codd. inſpiciendi. *F.G.* Nihil varietatis invenio, nec deſidero. Si cum *Obſop.* male vertas, *ut arbitror fore*, καὶ abeſſe poſſit (etſi ſae-

pe

[a] ὧν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ὀλίγῳ παρεσκευασμένῳ· [b] οὐδέν. ΤΥΧ. Εἰ γὰ σμικρὰ [c] δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. [d] Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ ἐστὶ τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὕτω γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν γὰ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς. ΤΥΧ. Τί ποτ' ἔν ὀλίγῃ τέχνη, [e] ὡς πίσασαι; ΠΑΡ. Πάνυ μὲ ἴσθι. ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν [f] ὄκνει λέγειν αὐτῷ, εἴπερ οἶδα.

ΠΑΡ. Τέχνη ὀλίγη, ὡς ἐγὼ ἀπομνημονεύω, συναγωγή τις ἐκ καταλήψεων καὶ συγκαταθέσεων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ. Ἔστι δὲ καὶ ἡ τοιαύτη συναγωγὴ ἐκ πολλῶν μὲν ἀθροιζομένη, οὐ μὴν ἁπάντων γε, ἀλλὰ τῶν ἐπιτηδείων πρὸς τὸ τέλος· ἐκ πολλῶν δὲ καὶ ἐμπειριῶν, οὐ μὴν ἁπασῶν γε, ἀλλὰ τῶν ἐπιτηδείων πρὸς τὸ τέλος· ἐκ πολλῶν δὲ καὶ θεωρημάτων, οὐ μὴν ἁπάντων γε, ἀλλὰ τῶν ἐπιτηδείων πρὸς τὸ τέλος· ἐκ πολλῶν δὲ καὶ ἀποδείξεων, οὐ μὴν ἁπασῶν γε, ἀλλὰ τῶν ἐπιτηδείων πρὸς τὸ τέλος· ἐκ πολλῶν δὲ καὶ ἀναλύσεων, οὐ μὴν ἁπασῶν γε, ἀλλὰ τῶν ἐπιτηδείων πρὸς τὸ τέλος· ἐκ πολλῶν δὲ καὶ συνθέσεων, οὐ μὴν ἁπασῶν γε, ἀλλὰ τῶν ἐπιτηδείων πρὸς τὸ τέλος· ἐκ πολλῶν δὲ καὶ διαιρέσεων, οὐ μὴν ἁπασῶν γε, ἀλλὰ τῶν ἐπιτηδείων πρὸς τὸ τέλος· ἐκ πολλῶν δὲ καὶ ἀναγωγῶν, οὐ μὴν ἁπασῶν γε, ἀλλὰ τῶν ἐπιτηδείων πρὸς τὸ τέλος· ἐκ πολλῶν δὲ καὶ ἀναλογιῶν, οὐ μὴν ἁπασῶν γε, ἀλλὰ τῶν ἐπιτηδείων πρὸς τὸ τέλος· ἐκ πολλῶν δὲ καὶ ἀναλογισμ

docto audire, *constat ex perceptionibus consentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem.* TYCH. Ita, ut recte ille dixit, retulisti. PAR. Si vero omnia haec conveniant in parasiticam; quid aliud ipsa quoque quam ars sit? TYCH. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat. PAR. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec ut vitiosae cum pulsantur

νεύω, σοφῶ τινι ἀκούσας, σύστημα [g] ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὀρθῶς [h] ἐκεῖνό γε εἰπόντος, ὅτως ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γοῦν, εἴπερ ὅτως ἔχοι. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς [i] τῆς τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ λόγος αὐτῆς λόγος, [k] ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πομφαὶ

[g] Ἐκ καταλήψεων] Restitut. ex *Fl.* quae quidem junctim ἐκκαλλ. Discretim *S.* & marg. *A1W.* Ἐγκαταλήψεων Edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως συγγεγομένων G. [h] Ἐκεῖνό γε εἰπόντος] Ἐκεῖνό γε εἰπὸν *Fl.* [i] Τῆς] Abest a *Fl.* [k] Ἀλλὰ μὴ] Et haec omittit *Fl.*

5. Μὴ καθάπερ αἱ πομφαὶ χύτραι] Πλεοναζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαπρόν· ἔχει γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπαγόρευσις, ἵνα ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. *V.* (Γραῦ. ἀλλὰ μὴ &c. *G.*)

co *consentientes*. Dein quid Latinis sint *coexercitatae* nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem.* sic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. *J.G.G.*

94. Ἐγκαταλήψεων] Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. *J.B.*

Ἐκ καταλήψεων] Ut *Fl.* Ed. & *S.* c. 6. & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων i—— uti & in P. & C. Vid. *Quintil.* II. 17. p. 116. 1. *M. du S.*

Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων] Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud *Sextum Empiricum*, apud quem quoties occurrat, docuit *Fabricius* ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa *Fabriciana* animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio quam secundo casu, & ubi separari ἡ ἐκ possit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur adferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἐγκατάληψις vel similis: licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud ἐγκαταλήψεων quod in pronunciatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis κατάληψις in artis definitione add. *Spanhem.* & *Kusterus* ad *Aristoph.* Nub. 317. Interpretatio, quam damus, est *Quintiliani* 2, 17, 41. nisi quod *perceptiones* hic admisi pro *praeceptionibus*, quae libros *Fabii* obsederunt: & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a *Fabio*, quod *consentientes* sunt perceptiones, e quibus ars *constat*. Si uno nomine utendum sit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus.* *J.M.G.*

Ἐκ καταλήψεων] Sic mox pr. c. 6. ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita restitui. In marg. *A1. Wesselinganae* additum etiam erat, „ legendum ἐκ καταλήψεων, vid. Commentarium Hermogenis fol. 2. „ ubi per *definitio* explicatur". Sed addamus quae *L. Bos* Obs. Crit. p. 77. contra *Graevium* notavit: „ Carpit Cl. *Graevius* versionem Latinam, —— At Interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e *Quintiliano*, qui utrumque vocabulum, *consentientes*, & *coëxercitatae* habet in *Instit. Orat.* L. II. c. 18. (lege c. 17.) *sive ille*, inquit, „ *ab omnibus fere approbatus finis observatur; artem constare ex perceptionibus consentientibus & coëxercitis ad finem utilem vitae.* ubi in marg. Edit. *Basil.* „ notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. „ Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus *Oneir.* IV. 3. & Schol. *Aristoph.* ad Nubes, „ pag. 143. *J.F.R.*

5. Αἱ πομφαὶ χύτραι] Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur: ita homines ex sermone; huc alluxit *Pers.* Sat. III.

—— —— *sonat vitium percussa maligne,*
Respondet viridi non cocta fidelia limo,

Et rursus in *Sat.* V.

—— —— *pulsu dignoscere cantus*
Qui solidum crepet & picta tectoria lingua.

G.C.

καὶ χύτραι ἀφανισθήσονται, μὴ [a] σαθρὸν [b] ἀποφθέγξῃ. δεῖ τοίνυν εἶναι τὴν ταὐτὸν ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα [c] ἐκ καταλήψεων πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, τὴν ἀφαιρήσειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· τὴν [d] ὅταν παρασιτῆν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν [e] μεταγνοίη. ἢ τὴν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, [f] εἴπερ ἐπίσταιτο ἀφαιρεῖσθαι τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μή· [g] τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης ἀφαιρήσειν τούς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθούς, καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων [h] μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μὴν ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμφεται, λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τ' κακὸν [i] διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὴ καὶ μείζων ἡ τοῦ παρασίτου τέχνη φέ-

testae, maligne respondeat. Oportet ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse rerum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique praebere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his, quae non sunt talia; hunc autem sine arte dignoscere fallaces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

In qua virum quenas malum dignoscere:
Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura major Parasiti ars est, si qui-

a Σαθρὸν] Σαπρὸν Edd. priores. b Ἀποφθέγξῃ] Ἀποφθέγξαιτο marg. *A1.* & *Fl.* male. c Ἐκ καταλήψεων] Sic *S.* & *A.* Ἐγκαταλήψεων cett. & P. Ἐκπαλαλήψεως *Fl.* d Ὅταν] Recepi ex P. L. Οὗτος Edd. Sed mox ἔτι eadem recte. e Μεταγνοίη] Μεταγνοίη *S.* & *A.* f Εἴπερ] Ἤτοι vult *Marcil.* Sed prius Edd. g Τοῦτον] Nil mut. *Coll.* & *Fl.* h Μὴ] Hoc habent Mſſ. Angl. & P. Abest in Edd. cett. i Διειδέναι] Διειδεῖν male *Fl.* Vulgatum tuetur P.

6. Μὴ σαπρὸν] *Casaubon.* ad illud Persii *sonat vitium*, legi vult σαθρόν. *J.B.*

Ibid. Σαθρὸν] *Plut.* L. II. p. 64. (Ed. *Xyl.* Gr. L.) *Kust. Casauboni* emendationem secuti sumus ita legentis pro σαπρόν. Locus est *Platonis* huic simillimus in Theaet. p. 83. B. σκεττέον — ἀφαιρούσῃ εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται. *M. du S.*

Σαπρὸν ἀποφθέγγῃ] Cum σαθρὸν sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, *Casaubonus* ad Persii Sat. 3, 21. etiam hic legendum esse σαθρόν. Quam frequens sit Luciano hujus nominis usus, ostendit jam *Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. 814. quibus addi potest ex Encom. Demosth. p. 694. extr. Graev. τὸ τῆ τοιούτῳ σαθρὸν, *pars affecta* &c. Praestat forte, quod facit *Kusterus* in *Aristophane*, etiam hic ἰσχίον, cum σαπρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ etiam σαπρὰ dici queant. De negatione quae hic abundat, jam dixit Schol. *J.M.G.*

8. Ἐκ καταλήψεων] Ut supra, nisi quod hic *Fl.* ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ—. *M. du S.*

11. Ὅταν] Sic P. & L. recte. In Impr. ὅταν. *M. du S.*

12. Ἀργυρογνώμονα] Ἀργυραμοίβῳ vulgo mensor & mensarius a Graecis κολλυβιστὴς, nummularius & trapezita. *G.C.*

13. Εἴπερ ἐπίσταιτο ἀφαιρεῖσθαι] Ἤτοι i. q. *Th.M.* Non male. Et sic priscus Interpr. *artem — qua nosse*, fecerat. Sed vulgatum stare potest. *J.F.B.*

16. Κιβδήλους] Quod simplex non est neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tangant, παρὰ τὸ κίβδην τὸ δόλῳ, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, hujus nomen nomismati solent inscribere, addita littera, iisque in terram abjectis dira imprecari. παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττεσθαι. Sed proprie nummum subaeratum κίβδηλον appellant, & κιβδηλίαν corruptelam. *G.C.*

17. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ.] Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet Oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani p. sequente. *Th.M.*

Ibid. Οὐχ ὥσπερ] *Marcilii* conjecturam secutus sum. *M. du S.*

Ὥσπερ τῶν νομισμάτων] Οὐχ ὥσπερ quod *Marcil.* volebat, *Solanus* jam receperat in textum, sine auctoritate. Ego quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi κατὰ τῶν νομῶν. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat, in *J.* aliisque, minus erarunt, qui οὐχ hic inferi cupiebant) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii, in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam si ha-

quidem ea res quoque obscurae adeo, & minime manifestas, magis quam divinatio, intelligit ac novit.

φυκεν, εἴγε ϗ τὰ ὕστερα ἄδηλα ϗ ἀφανῆ, μᾶλλον ἢ μαντικῆς γνωρίζει τε ϗ οἶδε.

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur? TYCH. Omnino. PAR. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discedat aliquis, & jucundior conviva habeatur illis, qui non eandem quam ipse artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici? TYCH. Minime vero. PAR. Quid vero? nosse virtutes & vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur: idque cum generosissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulaturus est, coquinariae*

Τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, ϗ πράγματα πράττειν, δι' ἃν οἰκειότερος γένοιτο, ϗ εὐνούστερον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἐπιδείξειε, ἆρ' ὑ συνέσεως ϗ καλαληψεως ἔρρωμένης εἶναί σοι δοκεῖ; TYX. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως [k] παντὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, ϗ παρευδοκιμῇ τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ καλλιμάχους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου ϗ σοφίας πλάττεσθαι οἴει; TYX. Οὐδαμῶς. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ὀπτᾶσθαι τὰς ὀρεκτὰς ϗ καλὰς τῆ ὄψεως ϗ τῆ σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναί σοι δοκεῖ; ϗ ταῦτα τῆ γενναιοτάτου Πλάτωνος ὕστερὰ

[l] Παντὸς] Nihil mutare *Fl.* adscripsit *M. du S.* [l] Πλάττεσθαι] Nihil mutant Edd. Πράττεσθαι legit *Gesner.* [m] Ἑστιάσεως] Ἑστιᾶσθαι Exc. *Fl.* Sed prius cett. cum P. & *Plat.* l. d.

habent) i. e. quoque non primo adspectu deteguntur. Construe itaque: τὰ ἀνθρώπων μὴ φανερῶν οὐδὲν ὄντων, ἕκτερα τὰ νομισματα μὴ φανερῶν εἶναι ὄντων. Permulta sunt ejusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τῆ ὑ vel μὴ testimonium est ap. *Eurip.* Androm. vs. 80. Γέρων ἀκαιρος, ὡς σ' ὠφελεῖν παρών. *Senex est ille, ita ut nequaquam te juvare queat.* Sive, *senior est, quam ut* &c. Apud *Hippocr.* S. I. aph. 13. μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait; Γέροντες εὐφορώτατα πεπεῖν φέρει, δεύτερον οἱ καθιστάτες, ἥκιστα μειράκια, παντὸς δὲ μάλιστα παιδία. i. e. *minime omnium pueri jejunium ferunt.* Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis.* Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen dedit *L. Bos* de Ellipsi p. 331. —2. *J.F.R.*

18. Μὴ φανερῶν] Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. *J. B.*

20. Εὐριπίδης] Locus integer ita habet:

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσῶ μ', ὃς πέπλημαι ἦ,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὄντως σαφῆ, &c.

M. du S.

21. Ἀνδρῶν &c.] *Eurip.* Med. 518. *M. du S.*

26. Λόγους λέγειν] Sic supra *Gall.* c. 3. ὠφελιμωτέρους λόγους — λέγω. Et *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγεν. *Arr.* Exp. Al. I. p. 54. λέγουσι ὑπὲρ σφῶν τάδε λόγους. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. quumque ad *Gall.* c. 5. promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum quod ibi omisi, mirandum esse, qui in *Evang. Matth.* XI. 10. ἐκέρασεν χαρὰν, quod *Marc.* IV. 40. iterum occurrit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuetur Doctiss. *Eckhard.* in Observ. ex *Aristoph.* Plut. pag. 2. *J.F.R.*

32. Παντὸς ἀπῆλθε] An ἆρ' παντὸς i. e. *perpetuo, ubique*, quaesivit *Solanus?* nam *per omnia* dederat etiam *Obsop.* Non opus erit, si παντὸς cum *Gesnero* nostro mascul. gen. accipias, pro παντὸς ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντὸς μᾶλλον neutro gen. *ante omnia* conversum in *Ael.* V. 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μιλησιολας παντὸς μᾶλλον. Sed & possis *ante omnes* reddere, etsi pluralis praecedit. Ita enim & *Dion. Hal.* Ant. X. p. m. 642. 30. τοὺς πολεμίους — ὡς παντὸς μάλιστα ἐφοβοῦντο. *Quos ante omnes alios timebant.* Sed eodem redit, *quos magis timebant, quam quidvis.* Nam neutr. generis certe est ap. eumd. X. 681. 31. ὁ παντὸς μάλιστα ἐσούλοιτο, quia τὸ δὴ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo semper disquiri debere quo genere accipiendum sit. Et περὶ τὰ παντὸς, *de summa rerum*, neutr. est ap. *Herodian.* IV. 4. 14. Περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, *plurimi facere* Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. *J.F.R.*

35. Πλάττεσθαι] In quibusdam πράττεσθαι. *J. B.*

39. Πλάτωνος] Haec Platonis sententia extat in Dialogo qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. *G.C.*

Πλάτωνος] Locus non in *Gorg.* exstat, sed in Theaet. p. Ed. *Bas.* 83. A. *M. du S.*

μαγειρικῆ ὄντ@, σκευαζομένης δαίνης ἀκυροτέρα ἡ κρίσις.

non sit peritus, paratae coenae minus firmum judicium.

Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καλαλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε ῥᾳδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καλαλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐναυτοὺς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυσι παρὰ [a] τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καλαλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, [b] τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

6. Esse autem non *ex perceptione* modo, sed *coëxercitatam* etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem.

Τό γε μὴν πρὸς τί τέλ@ εὔχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γοῦν τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, [c] οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί. ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

7. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet. TYCH. Sic est sane.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, ὁποῖον τὸ κάλλ@, καὶ ἡ ἰσχύς, ὥστε τέχνην μὲ μὴ δοκεῖν αὐτῷ, δύναμιν δέ

8. PAR. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas. TYCH. Ve-

a Τοῖς κεκτημένοις] Τοὺς κεκτημένους Exc. *Fl.* Sed reliquae cum P. prius praeferunt. b Τὴν] Abest artic. a *Fl.* c Οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί] Ὧν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστί. *Fl.* Pro οὐ etiam οὖν marg. *AiW.*

48. *Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μάστιξ, ἀλλὰ τοῦτο οὐ τέχνη τῆ τέχνης πεφυκυίας ἐ — αὐτῆς ἐμποιῶν — τεχνῖται, καὶ τέλ@ ὅτι ι — — ἀπολλυσι τὴν ἐνέργειαν κεκτῆσθ. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν κίθαρισιν ἐ ὀρχηστικὴν † ἀντίλιθης, οὐδὲν γὰρ αὗται τὰς ἐνεργείας ἔχουσι τέλ@. πρῶτον μὲ οὐδὲ φθόν@ τ ὁμοιότητ@, οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὗται τῆ σπουδαίων τεχνῶν, τοῦ ‡ κατὰ βίον εὐχρήστου §σισυλημένου. Εἶτα δ' ὅτι ἐ τούτων ἡ παρασιτικὴ τῆ μηδημίαν ἔξιν ἐντίθη ἀπολειπομένη, καλῶς αὐτὸς σημαίνων αὐτὴν ἀπιφήνω πρὸς τὸ ἀνύπαρκτόν ἐστ — — ἡ τῶν τεχνῶν ¶ ὑποφάσεως ἐξεταζομένη. V.*

* Παρὰ τοῖς] Παρὰ τὰς κεκτημένους edita.

† Ἀντίλιθης] Ἀντίθις legebatur, mutavit *Solan.*, qui paullo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat.

‡ Κατὰ] Τὸν edebatur ante. Mutavit *M. du S.*

§ Σισυλημένου] Sic Edita habebant. Σεσυλημένῳ V. Sed adeo mancum est undiquaque in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non ausim. *M. du S.*

¶ Ὑποφάσεως] Non aderat in Edd. sed ex Cod. supplevit *M. du S.*

51. Εἴη] Legendum videtur εἶεν. *F.G.* Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καλαλήψεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cujus exempla quaedam dedit Frater optimus G. O. *Reitz.* in Belg. Graeciss. p. 357. —8. tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne, quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. junxisse feminin. plur. verbo sing.? *J. F. R.*

Ibid. Ἀπόλλυσιν] Ἀπολλύουσιν. *F.G.* Bene, si εἶεν receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Cl. *Gesn.* εἶεν ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen *perdunt* convertit, pluralem edendum esse forsan innuens. Velim igitur, etsi εἶεν retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῦσι legere; nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. *J. F. R.*

54. Μὴ ἐ μανίας] Τὸ μὴ delendum videtur. *F.G.* Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in P. in aliis non. Conf. c. 40. f. *J. F. R.*

56. Ὅν, οὐδὲ ζῆν &c.] Lectionem Florentinae vulgatae meliorem arbitror; sed mallem tum etiam illud οὖ post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. *AiW.* quo sententia parasitica fit, οὐδὲ

Vera dicis. PAR. Sed neque inertia eſt. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, ſi ipſe tibi committas in mari ac tempeſtate navim, gubernandi imperitus, ſperasne te ſervatum iri? TYCH. Non ita. PAR. Quare tandem, niſi quod non habeas artem, qua ſervare te poſſis? TYCH. Sic eſt. PAR. Ergo etiam a Paraſitica non ſervaretur Paraſitus, ſi ea inertia eſſet? TYCH. Nempe. PAR. Ergo arte ſervatur, inertia autem non? TYCH. Scilicet. PAR. Ars igitur eſt Paraſitica? TYCH. Ars, ut videtur. PAR. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices ſedibus ego novi ſaepe excuſſos, & contuſos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Paraſiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo ſi neque

τινα τοιαύτην. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν καλορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γάρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιστάμενον κυβερνᾶν, σωθείης ἄν; ΤΥΧ. [d] Οὐχ οὕτω. ΠΑΡ. Τί δή ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἣν [e] δυνήσεαι σώζειν ἑαυτόν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ τὸν παράσιτον ἂν σώζοιτο ὑπὸ παρασιτικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνῃ σώζεται, ἀτεχνίᾳ δὲ οὔ; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε. ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲ ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τε δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲ ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν ἀφθαρέντας· παράσιτον δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἷς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνίαν ἐστὶν

[d] Οὐχ οὕτω] Οὐδ' οὕτω male *Wl.* [e] Δυνήσεαι] Emendatio *Geſn.* Δυνήσῃ male *Fl. P. Fr. Bl. S. H. Ald.* Σωήσεαι *J.*

ἕδλν εὐχρηςότερον εὑρίσκειν ἐν τῷ βίῳ, ἢ ἄνδρ' ἀδὲ ζῆν ἐᾶι. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; ſed altera eſt concinnior. *J.F.R.*

60. Δύναμιν ἥ τινα] Nempe hic removet τὸ τεχνοειδὲς, qualis eſt animalium ſolertia in victu quaerendo, ſtruendis nidis &c. ut paullo poſt ἀτεχνίαν. Vulgavit *Fabricius* ad *Sexti Empir.* adv. Gram. I, 75. locum egregium e ſcholiis ineditis ad *Dionyſium Thracem*, ubi occaſione ejusdem definitionis artis explicantur & ab ea diſtinguuntur τεχνοειδὲς, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. *J.M.G.*

68. Δυνήσεαι σώζειν] Conſequentia orationis & nexus haud dubie poſtulant ſecundam perſonam, quam cum Ionica ſ. antiqua ratione poſitam inveniret librarius, δυνήσει, imperitia quadam immutaſſe videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpres *Vinc. Obſopoeus*, a quo diſceſſum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pronomen ἑαυτόν. hoc enim aeque ſecundae perſonae ac tertiae jungi poſſe, tranſlatitium eſt. *J.M.G.*

Δυνήσεαι σώζειν ἑαυτὸν] Cum δυνήσῃ) antea editum legerem, conjiciebam, legendum, δυνήσῃ vel δυνήσαιο; ut fiat ſecundae perſonae, & praemiſſae interrogationi, *an tu evaſurus ſis?* reſpondeat. Immo ſic legi voluiſſe *Obſopoeum* crederem, qui vulgata ſervata tamen dedit: *te ipſe ſervare potuiſſes*; niſi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Cl., *Geſn.* τ. tantum delerat, ut δυνήσεαι legas, idque facillimum & optimum, (niſi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori ceſſi, & quia neceſſitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane abſurda erat. Reſtat tamen ut ἑαυτὸν quod tertiae perſonae eſt, jam etiam in σεαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemiſit Noſter, σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit neceſſarium, quia ἑαυτὸν eſt omnis perſonae. Pro ἑαυτὸν id adſertum vid. ad *Aſin.* c. 13. pro σεαυτὸν in *Apolog. pro Merc.* c. 2. pr. Ταῦτα μὲ πρὸς ἑαυτὸν — λέλαυται σοι niſi credas propter ſigma ſequens dubiam eſſe lectionem. Vid. igitur apertius pro ſecund. perſ. poſitum in *Ep. ad Galat.* V. 14. Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. *Euang. Matth.* XXVI. 11. πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. 2. *Corinth.* X. 12. & paſſim. *Epict.* Man. p. 58. f. *Ael.* I. 34. med. τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Gloſſar. vetere in *Biblioth. Coiſl.* p. 233. Ἑαυτοὺς αὐτὶ τῶ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum ſic ſaepe habere bene profitetur *Sol.* ad Apol. I. d. Et parebit ex Indice. *J.F.R.*

79. Τοιοῦτον] Pleonaſmus, qualis ille *Pauſan.* p. 22. ἐς δὲ τὸ ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιοῦσι, quem cum aliis ſimil. adfert Doctiſſ. *Maitt.* de Dialect. p. 75. Addo *Diod. Sic.* V. c. 7. poſt med. τῷ δὲ Διὶ παρὰ τοῖς Ἰταλίαις ἐπιθυμοῦντι, συγκαθεσκόμενον αὐτῷ τὰς — τέκνας. *J.F.R.*

ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, ἢ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτων εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως ἡ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῇ παρασιτικῇ. ΠΑΡ. Ὀρθῶς [a] σύγε λέγων. δοκεῖ γάρ δή μοι ὅτως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτικὴ ἐστὶ τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ τοῖς ἀφ' ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ. ΤΥΧ. [b] Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὁρίσασθαι τὴν σαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾖ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.

Φανεῖται δὲ ὅτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γάρ [c] φημι τέλος χαριέστερον [d] εἶναι,

inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnatum e comprehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

9. TYCH. Quantum ex istis colligo. Verum illud *superest*, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae. PAR. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri, *Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.* TYCH. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum Philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine. PAR. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae.

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

Non, inquit, *finis quisquam jucundior exstat*,

Quam

a Σύγε] Σὺ *Fl.* b Ὑπέρευγέ] Sic Edd. Ὑπερ εὖ adlevit *Solan.* non addens conjectura an varia lectio sit. c Φημὶ] Sic *Homer.* l. d. item P. & *P.* Φησὶ male *Fl. Ald. H.* d Εἶναι] Sic *Hom.* L. *Fl. V2.* & *P.* Ἔμμεναι male cett. φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλλο marg. *A1.*

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει] Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, ὡς τέλος τῆς ἀγαθῆς τὴν ἡδονὴν ἀποφαίνοντας. *M.*

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Intellige, ὅρα, σκόπει. *F.G.*

84. Ὅπως] Sic Noster passim. Vid. *Tim.* c. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta jam est §. 48. No. 89.) *M. du S.*

85. Σὺ λέγων] Pro λέγεις, f. λέγων εἶ. Vid. ad c. 2. *J. F. R.*

88. Λεκτέον] Λεκτέον. *Th. M.*

Λεκτέον] Additum oportuit καὶ πρακτέον. *M. du S.*

Λεκτέον] Quod *Marcil.* voluit, id jam erat in *P. S. A. J. Fl.* &c. Aliis igitur Edd. usus fuit. *J. F. R.*

98. Οὐ γάρ] Versus Homerici erant corruptissimi. *J. B.*

Οὐ γάρ] Inspecto *Homeri* loco (qui est Odyss. I. 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus aut librarii, apparebit.

Οὐ γάρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ
Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος &c.

Hunc Homeri locum respicit *Basilius* de legendis Grœcorum libris (*Grot.* Ed. p. 87.) cum ait: εἰ τοίνυν ἐπαινοῖμεν τοὺς ποιητὰς, εἰ λοιδοροῖμεν, εἰ συκοφαντοῖμεν, ἆρα ἐφέποντας ἢ μεθύοντας μιμοῖμεν; ἐγὼ ὅταν τραπέζῃ πλησίον ᾖ εὐδαίμονας τὸν εὐδαιμονίαν ὁρίζοιμι. *M. du S.*

Ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι] Sic se restituisse ait *Bourdelotius*, & sic Mss. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex *Hom.* Odyss. I. v. 5. unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & extat in Florentina. *J. G. G.*

99. Εἶναι] *Hom.* L. *Fl. V2.* & *P.* In reliquis erat ἔμμεναι prave. In P. ut & G. ἔμ— ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. *M. du S.*

Εἶναι] Sic legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit *Gujet.* Item paullo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνῳ. *J. F. R.*

1. Εὐφροσύνη] Corrupte hic omnes εὐφροσύνῳ. Ego ex Homero ipso emaculavi. *M. du S.*

Ibid. Ἔχῃ κατὰ] Ἔχει κάτα scribendum videtur, pro κατίσχει. *F.G.*

Ἔχῃ

Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.

——— Si mensa exstructa sit alte

Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque ministret.

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasitari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum illum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Trojam ingreditur, flagellis a se ipso sectus,

1 Ἦ ὅταν [e] εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
— τοὶ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ [f] κρεάων, μέθυ δ' [g] ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ [h] ἐγχείη δεπάεσσι.
καὶ ὡς ἐγὼ οὐκ ἰκανῶς ταῦτα θαυμάζω, μᾶλλον τ' αὐτῆς γνώμης σοι φανερωτέραν, εὖ λέγων·
Τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι,
οὐκ ἄλλο τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαίμονα νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ προσετέθεικε τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ [i] σοφωτάτῳ τ' [k] Ἑλλήνων. χαίροι γε εἰπὼν εὐβούλου Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐπαινεῖν τέλος, εὐκαίρως ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησε, ὅτε [l] τοὺς Ἕλληνας φεύγοντας κατέσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ τοὺς Στωϊκοὺς

[e] Εὐφροσύνη] Εὐφροσύνῃ male Edd. omn. [f] Κρειῶν] Κρεῶν Edd. quod corrigendum esse etiam *Gujet.* monuit. [g] Δ' ἐκ] Restitut. ex *Hom.* Δι Edd. omissa praepositione. [h] Ἐγχείῃ] Ἐγχείῃ P. [i] Σοφωτάτῳ] Φιλοσοφωτάτῳ P. [k] Ἑλλήνων] Sic L. P. H. Ὅλων cett. & P. Λόγων Fl. & marg. Δι. [l] Τοὺς] Articulo caret Fl.

Ἔχῃ κατὰ] Non plane opus est cum *Gujet.* κάτω per anastrophen scribere; neque sic est in meis *Homeri* Edd. Nam etsi per tmesin pro κατίσχω accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Odyss. Z. 107. Πασάων δ' ὑπὲρ ἦγε κάρη ἔχει & ἔχω etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cujus exempla mox subjiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum fit: *laetitia versatur apud, per populum.* De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; quum lectio inter ἔχῃ & ἔχει etiam variet in *Homeri* libris Odysseae loco quem *Solanus* indicavit. Ἔχω autem pro *versor, immoror* frequens. *Alciphr.* III. Ep. 20. pr. τρίτῳ ταύτῃ ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Idem I. 1. τρίτῃ ταύτῃ εἶχεν ὁ χειμὼν ἡμέρας. *Long. Past.* I. p. 24. Ed. *Jung.* (18. *Moll*) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγοῦσα τὸ γάλα (male πηγοῦσα Edit. *Jung.*) Idem IV. 113. περὶ θήραν εἶχε λαγώων. *Ael.* XIII. 2. m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὸν βακχεῖον εἶχεν. Et III. 42. καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἑαυτῶν εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rursus *Hom.* Od. Λ. 491. Οἰνωπὰ μὲν κατὰ γῦρα ἔχει χεῖράς τε πόδας τε. *Senium eum occupat ad manus pedesque*, ubi ex trajectione structurae patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo κάτω scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. *J. F. R.*

10. Τοῦτό τί μοι] *Hom.* Odyss. I. vs. 11. *M. du S.*

15. Τῶν Ἑλλήνων] In aliis Codd. τ' Ὅλων. *J. B.*

Ibid. Ἑλλήνων] Unde hanc scripturam habuerit *Parisiensis* editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino probanda est. In plerisque Impr. & ipso P. Ὅλων. In *Fl.* λόγων. *M. du S.*

18. Ὅτε τὸν Φιλοκτήτην] Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat *Homerus.* Sed vide *Philostr.* p. 703. & qui ibi in notis memoratur *Hyginus* fab. CII. *M. du S.*

Ibid. Φιλοκτήτην] Est apud *Philostr.* in Heroic. & *Homer.* in catalogo navium. *G. C.*

19. Ἕλληνας — κατέσχεν] *Hom.* Il. A. Τὼ δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἰωτύσασκε νοῆσαι. *G. C.*

Ἕλληνας — κατέσχεν] Versus quem *Cognatus* profert, est in Il. B. 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. ejusd. B. 165. Ubi de Graecorum fuga cohibenda, sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. *J. F. R.*

21. Ἑαυτὸν μαστιγώσας] *Hom.* Od. Δ. 244. *M. du S.*

25. Τῇ

Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν κ' ἐν τῷ τῆς Ἐπικουρείων βίῳ γενόμενος αὖθις πρὸς τὴν Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, κ' τρυφᾶν, κ' βινεῖν τὴν Ἀτλαντίδα θυγατέρα, κ' κινεῖν πάσας τὰς [a] λείας κινήσεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸ τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ τότε φιλόσοφοι. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε [b] ἀκοῦσαι αὐτοῦ, μὴ πολλάκις λεγομένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἑξείης, κὴ·
[c] Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτου κ' [d] κρεῶν.

[e] Ὅτε μὴν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸ τῶν παρασίτων τέλος, τὸ κατ' [e] αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. κ' ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, κὴ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ; ἵνα μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τοῦ σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου κ' ταραχῆς τῆς ψυχῆς ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν φιλόσοφος

malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *jucundiorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione conſtitutus rurſus apud Calypſonem, cum liceret ipſi in otio vivere, & luxuriari, & Atlantis filiam ſubigere, & mollibus omnibus moveri motibus, nunquam hunc dixit *finem jucundiorem*, ſed vitam Paraſitorum. Vocabantur autem eo tempore Paraſiti *convivae*. Quomodo igitur dicit? Rurſus enim verſus ipſos memorare operae pretium eſt: neque enim ſatis intelligere licet, niſi ſaepius recitentur,

Convivaeque ſedent deinceps. Et:
Menſa exſtructa ſit alte Pane & carne.

11. Atque Epicurus valde impudenter ſuffuratus Paraſiticae finem, felicitatis, quam ipſe ſtatuit, finem facit. Hoc autem eſſe furtum, neque curae eſſe voluptatem Epicuro, ſed Paraſito, ſic diſcas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem ineſſe in corporis a moleſtia vacuitate: deinde in eo, ſi neque anima tumultus vel perturbationis plena ſit. Utrumque horum con-

a Λείας] Τιλείας marg. *A1.* & L. Nil mut. Edd. b Ἀκούειν] Conſtans lectio. c Παραπλήθωσι] Παραπλήθωσι *Fl.* d Κρεῶν] Sic etiam *Fl. Fr. J. P.* e Αὐτὸν] Αὐτῶν *Fl.*

39. Καὶ ἤδη Ἐπικούρῳ μέλει] Σημειοῦ λέξιν τὴν σύνταξιν. ὁμοίως * τῷ. μελήσουσι δέ μοι ἵπποι. ἀθλίως γὰρ, ἢ γνικῇ συνίταξε τοῦτο, ἢ ἀντὶ τῆς πειθόμενος, σπουδῆς ἐξίωται. *V.*

* Τῷ μελήσουσι δέ μοι ἵπποι] *Hom.* Il. E. 228. μελήσουσι δ' ἵπποι. Sed *Euſtath.* idem cum Scholiaſta repperit. *M. du S.* qui pro τῷ etiam τὸ dederat; ſed quia vulgata ſatis ſana; nec auctoritatem indicat, non ſum obſecutus, etſi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hauſerit, & mox etiam duce eodem ἢ in Edd. abſens ante ἀντὶ inſerui. *J. F. R.*

25. Τῇ Καλυψοῖ] *Hom.* Od. E. 14. & paſſim. *J. F. R.*
28. Λείας] Τίλειας, L. *M. du S.*
32. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων] Verto: *fieri enim non poteſt, ut eos* (verſus) *PERCIPIAMUS, ſi non ſaepius dicantur.* Interpres habebat: *quos niſi ſaepe referantur, audire non poſſumus.* Verum τὸ ἀκούειν hic non eſt audire, ſed intelligere & percipere. *H. V.*
Ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων] Id eſt, *repetiti placent.* *F. G.*
Ἀκούειν] Hic *intelligere* eſt; quo ſenſu in N. T. uſurpatur; nove. Niſi forte corruptus locus eſt. *M. du S.*
Ἀκούειν] *Solanus* nove dictum ait, pro *intelligere*, ut in Novo Foedere uſurpatur. Cl. *Geſn.* etiam recte vertit *intelligere.* Obſop. *Neque enim ad ſatietatem AUDIRI poſſunt, niſi ſaepius repetantur:* minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν *intelligendi* ſignificatu non ſit antiquiſſimum; non tamen eſt adeo novum, ut ſingulari Novi Foederis ſtilo ſit tribuendum. Ex *Galeno* enim L. X. id jam protulit *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 565. duobus teſtimoniis, quorum poſterius tantum repetam: Ἁπλοῦν δὲ, ait, ὅταν εἴπω, ῥᾴδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit *Pfochenius* de ſtilo N. T. ad verba Apoſtoli 1. *Cor.* XIV. 4. ubi οὐδὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, *nemo enim intelligit.* Senſus quem *Gujetus* his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore ſtructura eſt ap. *Liban.* Ep. 31. Τούτων δὲ οὐδὶς, ὅσις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει, quod vertitur: *quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet.* Ad verbum autem ſo-

consequitur Parasitus : at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantiis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, & ab aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque non meliori haec esse loco posse quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, &

ἑκατέρων τυγχάνῃ· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους ἀεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκὼς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐυδίει, καὶ κοιμᾶται ὕπτιος, ἀφειμένος τὼ πόδε καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς [f] ἐπὶ [g] σχεδίας ἀποπλέων οἴκαδε.

Καὶ μὴν οὐχὶ τούτου μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐπίκουρος ἔστω, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὔ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως [h] οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ

[f] Ἐπὶ] Ἀπὸ *Solan.* [g] Σχεδίας] Σχερίας vult *Solan.* [h] Οὐ ζήσεται] Et sic *Fl.* cum cett.

sonabit: *Horum autem nemo, qui non* (ita) *audierit, ut auditurus.* Quid si igitur ἀκούσεται optandi modo legas? vel ἀκούσειν. *F.F.R.*

34. Δαιτύμοσιν] *Hom.* Od. I. 7. *M. du S.*

42. Τὸ δ' σαρκὸς ἀόχλητον] Cl. *Jens.* ad Dial. *Imag.* posterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur (quamquam inverse ἀχλόητος edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in *Steph. Scap. Bud. Poll. Suid.* & *Hesych.* non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & *Alciphr.* IV. Ep. 55. p. 410. plane totidem verbis scribens τὸ δ' σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus *Bergl.* & haec Luciani adfert, & ipsum Epicurum in Epist. ad *Menoeceum* apud *Diog. Laërt.* X. Segm. 127. in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀοχλησίαν dicentem, & ἀνοχλησίαν *Diog. Laërt.* II. Segm. 87. *F.F.R.*

45. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος] Ἐπίκουρος forte. Sic Interpres. *F.G.*

59. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ σχερίας] Videtur omnino respicere Od. N. 79. 92. Vox σχεδίας, quae in libris omnibus nostris extat, irrepsit pro Σχερίας facili sciolorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίη, nomen est Insulae Phaeacorum; (Od. E. 34. & 35.) unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ τ' σχεδίας] Magna veri similitudine sese commendat conjectura *Solani*: sed quod eam, inducta vulgata, jam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda vel falsa, ut sine ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Quum vero & ἐπὶ σχεδίης *Homero* eâd. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. *F.F.R.*

61. Κατὰ ταῦτα] *Illo modo*, i. e. *sequenti*. *F.G.* Habuimus idem in *Bis Accus.* c. 15. med. *F.F.R.*

65. Οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται] Forsan quis οὐ ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra *Abdic.* c. 18. No. 47. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut *Tox.* c. 26. pr. καὶ οὐκ οὐχ ὅπως οὐκ αἰχμήν. *F.F.R.*

οὐχ ὡς λέγῃ· εἰ δὲ παρ' ἑαυτῷ, οὐχ ἡδέως ζήσει. ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως; ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτῷ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθρει ὅσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι κατ' ἡδονὴν τὰς ἐπιθυμίας ὀρέξεως ἁπάσας ἀναπλῆσαι. ἢ τί φῂς; ΤΥΧ. Καὶμοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο [a] παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδέν, οὐκέτι· ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο [b] τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τὰ ὑπάρχοντα ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, [c] ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, φαῦλα καὶ τοῦτο ἐδέσματα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατ' οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονο-

non, ut ait, *Philosophus*: si vero a se, non vivet suaviter. TYCH. Quomodo non suaviter? PAR. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide quot ac quanta? Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis? TYCH. Etiam mihi sic videtur. PAR. Igitur ei qui multa possidet, hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum qui sua impendat, in multas incidere injucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male

a Παρίχει] Forsan πάρεστι *Pell.* b Τοῦ] Deest in *Fl.* c Ἢ εἰ μὴ] Sic *Bz. P.* Ἢ μὴ omisso εἰ cett. Εἰ μὴ omisso ἢ L.

76. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα ἢ μηδὲν ἐκεῖ] *Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebet: ei vero qui pauca, nihil amplius.* Mentem Luciani non satis assequutus est qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: *ei vero qui pauca, & nihil, non ita*, i. e. *hoc non praebet.* *H.V.*

77. Παρίχει] I. e. licet hoc facere. *F.G.* Melius *Vitringa*; quare comma post μηδὲν quod in *P.* aberat, etiam addidi, id quod *Gesnerus* quoque fecerat. *J.F.R.*

86. Ἢ μὴ] Τὸ εἰ hic deesse videtur. *F.G.*

Εἰ] *Bz. P.* & *A.* quod & agnoscit L. sed abest ἢ. In reliquis deest εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam, *Mich.* c. 13. *M. du S.*

87. Παρὰ τοῦτο] Forsan ἀλλὰ τοῦτο, adscripserat *J.M.G.*

93. Τῷ τέλει] Non attendit ad hanc vocem Interpres. Sic mox c. 30. συμφωνίαν τὴν ἔργων ἐν τῷ τέλει. Constituebat enim Epicurus philosophiae suae summam ἐν τῷ τέλει. Sic *Petron.* Satyr.

Ipse pater veri doctus Epicurus in arte
Fussit, & hoc vitam dixit habere telos.

Quo loci mendose faciunt qui in secundo versu reponunt *lusit* pro *jussit*, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. *J.B.*

95. Ἀπολογούμενῳ] Τῷ μὲν πλουσίῳ ἴσως — ἴσως ἀργύριον ἔστιν ἐν ἀπολογουμένῳ ἀχθεσθῆναι, τῷ πάντα ἔχει. *At vero parasito neque coquus est*, &c. *neque pecuniae pro quibus causam dicere gravetur.* Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι qui se defendunt contra impugnantem. Hic est ἀντιπον. lege ex Mss. ἔστιν ἐν ἀπολυμένοις ἀχθεσθῆναι. *neque pecunia, quae amissa crucietur.* *J.G.G.*

Ἀπολυμένοις] Τῶν ἀπολλυμένων, L. unde confirmatur Cl. *Graevii* Emendatio. In Impr. omnibus ἀπολογουμένῳ, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμῳ? Ego certe οἰκίαι vel συνοικίαι legendum esse arbitror? *M. du S.*

98. Ἐκεῖ] Ἐκείνῃ malim. Et *Solan.* Florentinam etiam ἐκεῖ male habere, *Juntinae* adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μόνῳ rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, & ἂν ἐκείνῃ tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἀποχλεῖσθαι, *quibus istos* (Epicureos) *perturbari necesse est.* *J.F.R.*

6. Πά-

lle diſpenſet, pugnandum. An non ita eſt? TYCH. Per Jovem, mihi quoque videtur. PAR. Epicuro quidem evenire iſta poſſunt omnia. Itaque nunquam conſequetur finem. Sed Paraſito neque coquus eſt, cui iraſcatur, neque ager, neque diſpenſator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut ſolus ipſe edat ac bibat, earum, quibus iſte neceſſario conflictatur, moleſtiarum a nulla interpellatus.

13. Verum artem eſſe Paraſiticam, tum ex his, tum ex reliquis ſatis demonſtratum eſt. Supereſt ut demonſtremus, etiam eſſe optimam: idque non ſimpliciter; ſed primo quidem, communiter artibus omnibus eſſe praeſtantiorem; deinde etiam ſingulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praeſtat, quod omnis ars neceſſario adhibet diſciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo eſt quin abominetur. Hanc vero ſolam, ut videtur, artem diſcere licet ſine labore. Quis enim de coena unquam diſceſſit plorans, ut quosdam de magiſtris

ὁμοίη, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω; ΤΥΧ. Νὴ Δία καὶ μοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα ξυμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε οὐδέποτε τεύξεσθαι τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ὃν χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρὸς, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν [d] ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος τοῦ μηδενὸς, ὧν [e] ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλούμενος.

Ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, ἱκανὰ τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ δείστη διωκτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. κοινῇ μὲν οὖν ἁπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἃ δὴ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς [f] ἀπὸ τῶν διδασκάλων

[d] Ἀπολλυμένων] Reſtitut. ex G. Τῶν ἀπολλυμένων L. & marg. A1. Ἀπολογουμένων Edd. [e] Ἐκεῖνος] Ἐκείνους J. L. & marg. A1. Prius cett. [f] Ἀπὸ] Recepi ex J. V2. B2. & Mſ. Gr. Ἐκ Edd. cett.

6. Πάσης γὰρ τέχνης] Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. F.G.

Πάσης γὰρ τέχνης] Haud male quidem *Gujetii* conjectura habet. At cum non deſint exempla genitivi, ubi dativus uſitatius locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic.* L. 2. c. 28. m. αὐτοῦ κατίγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuiſſet. Idem IV. c. 44. τῶν θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam uſitatum cum genitivo. Noſter ſupra *Gall.* c. 28. ὕπερ ἱερός εἰμι. *Aeſop.* F. 2. τούτῳ ἱερὸς εἶναι λέγεται. *Euang. Joan.* XIX. 36. ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etſi in loco parallelo *Exod.* XII. 10. de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Conſtrue igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex *Cic.* I. in Verr. 18. *Inſula Deorum ſacra*, pro *Diis*, adfert *Jenſius* in Lect. Luc. p. 285. addiditque deinde *Juſtin.* XVIII. 7. *Decimas Herculis ferre.* Et XI. 5. *Duodecim aras Deorum ſtatuit.* Alia hujus generis dedit *Wopkens* in Animadv. ad Avian. inſertis Obſ. Miſcell. Britann. menſ. Aug. 1736. p. 210. J.F.R.

10. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Sic recte Mſ. vulgo ὡς τῶν διδασκάλων. J.G.G.

11. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ὡς τῶν διδασκάλων ἐφῶμεν; Mſ. Cl. *Graevii* ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut ſit ellipſis loci alicujus, ubi διατρίβουσιν οἱ διδάσκαλοι, puta, σχολῆς, vel διδασκαλείου, ut mox ſequitur. Praecipue ubi de ſcholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticam loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noſter in *Hermotimo* T. I. cap. 82. f. εἰς μυσικοῦ φοιτᾶν, in *Amoribus* c. 64. f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & paſſim. Adde quae ad Tom. I. notavimus. J.F.

Ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Sic praeter Mſ. Gr. Edd. *Ven.* Reliqui vero libri ὡς. Sed B2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. M. du S.

Ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Non quidem improbo vulgatum quod Cl. *Jenſ.* defendit, ὡς pro ἀπὸ, & vel ſervaſſem, ſi tanti eſſet. Sed conſentienti *Solano* ac *Graevio* in ἀπὸ aeque bono, aeque teſtibus ſuis firmato, hoc facile dedi ut reciperem. Et ſi me tertium teſtem his adjungere licet, ἀπὸ cum illis magis probo; quia ὡς τινὸς ἔρχεσθαι, quando οἶκον intelligitur, amat ſine articulo poni, ut *Ariſtoph.* Plut. 84. ὡς Πατροκλέους δ' ἔρχομαι & ſimil. quae cum praepoſ. ὡς juncta, ipſe adtulit *Jenſius.* J.F.R.

χων ὁρῶμεν; τίς δ' ὅτι δεῖπνον ἀπιὼν, ὥρθη σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; ἢ μὴν ὁ μὲ παράσιτος ἑκὼν αὐτὸς ὅτι δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἔνιοι [a] δι' αὐτὰς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ οὐ καὶκεῖνο ἐννοῆσαί σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις πρακτικοὺς, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸ παράσιτον; Καλῶς, νὴ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· Οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἔνδοξον, καὶ ἐν τιμαρίᾳ μέγα φαίνεται.

videmus? Quis vero ad coenam iens visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie, *Pulchre per Jovem*, inquiunt, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur.

Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι [b] τὸ ὕστερον τοῦτο ἔχουσι μὴ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. [c] πολλὴ γὰρ καὶ ὀρθίου οἴμου ἐς [d] αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ [e] τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μὲντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν ἐνίαι, ἀλλὰ πᾶσαι ὅτι μόνην τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα [f] τῷ ἄρξασθαι τῆς

14. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore sua arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, sed universae ad sola alimenta *paranda* natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An-

[a] Δι' αὐτὰς] Sic esse in omnibus Edd. notat *M. du S.* [b] Τὸ] Delet artic. *Pell.* [c] Πολλὴ] Sic *Fl. J. Ald. A. Fr. S.* Πολλοὶ *P. H. B1.* & 2. [d] Αὐτὸ] Sic *J. Fr. Ald. H. P.* Αὐτοὺς *Fl. S. B1.* & 2. [e] Τῷ] Sic *B1.* & 2. *P. P.* recte. Τὸ male *J. Fl. S.* &c. [f] Τῷ] Bene *P. B2.* & *G.* Τὸ rursus male Edd. cett.

16. Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες]. Τὰς βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ δι' αὐτὰς φοιτῶσιν εἰς διδασκαλεῖα μιλαχμίζοντες. *K.*

13. Εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες] Conf. T. I. *Somn.* sub init. *M. du S.*

29. Πολλὴ] Consulto mutavit textum *Hesiodi*, qui ita habet Ἔργ. 290. μακρὸς . . . ἐπ' αὐτήν. In *P. Fl.* Ed. & *S.* αὐτοὺς, in reliquis αὐτά. *M. du S.*

Πολλὴ — αὐτὸ] Notarat *Solanus* noster solam *Par.* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim & πολλὴ male forsan ab Interprett. cum οἶμος conjunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod *Fl.* aliaeque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentes. At cum οἶμος masculinum sit, πολλὴ, (si proba est lectio, & non πολλὸς poëtice pro πολὺς, rescribendum) forsan ad τέχνῃ referendum. *Hesiod.* ab *Solano* indicatus habet μακρὸς δὲ ἐ ὀρθὸς οἶμος ἐπ' αὐτὴν, quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adjectivum ad viam referre, ut *longa* & *ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Cl. *Gesn.* aeque ac priores Interprett. & ὁδὸς post πολλὴ intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere possemus, si adjectiv. ad sequens ἅμα aptemus; nam quid opus aliud *vine* vocabulum intelligi, ubi aliud *vinm* itidem significans jam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem ejus* tantum indicaret, vel elegantissimam adgnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet; nam si πολλοὶ legas, scil. καμάτοι, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; sed hoc ipsum fefellit scribas, qui πολλὴ cum dedissent, etiam αὐτοὺς refingere debuere. At sal-

Annon cogitas agrum coli ab agricola non agriculturae causſa ; & ſtruere fabrum domos non ſtruendi causſa : Sed Paraſitus nihil ſequitur aliud ; verum idem & opus ipſius eſt , & illud , cujus causſa ſuſcipitur ?

15. Etiam reliqua nemo eſt qui neſciat : ut , qui in reliquis artibus elaborant , reliquo tempore aerumnabili labore fungi , unum autem aut duo ſolos in menſe dies feſtos habere ; ipſasque civitates , alios annuos , alios autem menſtruos dies feſtos obire , ac tum exhilarari dici : Paraſitum vero triginta menſis dies feſtos agere. Omnes enim Deorum eſſe illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte verſari volunt , ii pauco cibo & potu pauco utuntur , aegrotorum inſtar , qui enim copioſo potu aut cibo gaudeat , ille non dicerit facile.

17. Et reliquae artes ſine inſtrumentis nullo modo miniſtrare poſſunt artifici : neque enim tibia canere licet ſine tibia , neque pſallere ſine lyra , neque ſine equo equitare. Haec vero ita commoda , ita non

τέχνης. ἢ οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, ἵ τοῦ γεωργεῖν ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνει, ἵ τοῦ τεκταίνειν ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μὲν τοῦτο διώκει, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται;

Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οὐδεὶς ἐστιν ὅστις οὐκ οἶδεν, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωρῶσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν.

Ἔτι οἱ μὲν βυλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας καλοῦσθαι, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεχλημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἔνι χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ ὁ βαρεῖα τῷ

g Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores.

falſa tum prodit ſententia. *J.F.R.*

30. Καὶ ὄρθιον ὄλμον] *Heſiod.* 1. Oper. *J.B.*

31. Εὖθυς ἀπολωλότι τὸ τέχνης εἰς αὐτῷ τὸ μανθάνειν] Sic corruperunt poſteriores ſanum & ſincerum priorum editionum, εἰς αὐτῷ τοῦ μανθάνειν. Paullo poſt iterum τῷ degeneravit in τὸ [ἅμα τὸ ἄρξασθαι] ut jam vidit & monuit Cl. *Graevius*. *J.J.*

32. Τῷ] Ita *B2.* & *P.* Reliquae τὸ, prave. *M.du S.*

33. Ἐν τῷ τίλαι ἐστίν] *Obſop.* reddiderat : *quantocyus in quaeſtu eſt*. Haud ita male ad ſenſum ; ludit enim in duplici ſenſu vocab. τίλος. *J.F.R.*

36. Ἅμα τὸ ἄρξασθαι] Sine dubio quoque ſcribendum ὁ δὲ παράσιτος οὐδὲν ἔχει τὸν τροφὸν ἅμα τοῦ ἄρξασθαι τέχνης. *At paraſitus ſimul atque artem orſus eſt , victum habet.* ἅμα τῷ ἄρξασθαι eſt σὺν τῷ ἄρξασθαι , vel σὺν τῇ ἀρχῇ. edit. male. ἅμα τὸ ἄρξασθαι. *J.G.G.*

46. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας] Diſce hinc quanto ſapientius a Judaeis & Chriſtianis , ſeu potius a Deo ipſo, feriae ſancte & caſte colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies feſti , primus erant & ſeptimus , de quo poſteriore alibi noa. *M.du S.*

54. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.] Prope ad ſynchyſin accedit haec conſtructio ita inſtituenda : εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν. Belle tamen ſe res habet ; nam vel majorem habuimus *Intrg.* c. 4. pr. Ἀλλὰ τῶν μῶν , ὃν λέγουσιν , ἥκουσας , οἱ ἐπιχάριτες περὶ αὐτῆς. Mollior , non tamen priori abſimilis verborum trajectio eſt ap. *Callim.* Hymn. I. vſ. 10. Ἐν δὲ τοι Παλλάδος Ῥείη τύκτο. *Long. Paſt.* III. p. 150. Ἐκ γάς μοι χρῶν τὸ εἶκοσιν ἔνα τὸ κάλλιστον αὐτὸς ἥρπασε. Adde nonnulla alia in *Syntax. Aretael*, ejus Oper. adjuncta, p. 359. Sed Latini , ſi non iisdem plane, aliis tamen συγχύσεσι vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter *Sanctium* & *Rutgerſ.* ad Horat. complurib. in locis egit Rev. *Th. Wopkens* in Lect. Tullian. *J.F.R.*

61. Αὕτη δὲ ὅτως ἐστὶν ἀγαθὴ , &c.] Non αὕτη, ſed αὖτη legendum ; id quod manifeſtum ex antitheſi, quam facit Paraſitus. Oſtenſurus nempe, Paraſiticam praeſtare aliis artibus. *Aliae quidem* , inquit , *artes ſine inſtrumentis nequiquam domino ſuo inſervire queunt; neque enim fieri poteſt , ut quis ſit tibicen ſine tibiis , fidici-*

τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχει μηδὲν ἔχοντι ὅπλον [a] χρῆσθαι αὐτῇ.

gravis artifici, ut etiam nihil armorum habens uti ea possit.

Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes discimus mercede data; hanc accepta.

Ἔτι τοίνυν τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκαλοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδείς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ, κατ' [b] Σωκράτη, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνεται.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem nullus: sed quemadmodum poëtica, auctore Socrate, ita haec divina sorte contingit.

Καὶκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὁδεύοντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα ἀσκεῖσθαι· ταύτην δὲ ἔστι χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas artes qui iter faciunt aut navigant, exercere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Καὶ μήτοι, ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, [c] αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι; ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὔ; ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

21. TYCH. Utique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt injuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non injuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

Καὶ μὴν τῆς ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία τις. τὸ γοῦν θρυλλούμενον τοῦτο τῆς Φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὕροις, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνῶτα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ὅτι δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ [d] δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς

22. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium. TYCH. Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis hujus mysterio-

a Χρῆσθαι] Χρῆσθ Fl. b Σωκράτει] Σωκράτη Fl. c Αὐτὴ] Nil mut. Edd. d Δεῖ] Δὴ male Fl.

dicinam agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) *ita bona est, nec artifici molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit.* Ita quoque pag. sequenti scribendum, *αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν. αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας.* non, ut vulgo, *αὐτή.* *J. J.*

Αὕτη] Cl. *Jensii* Emendatio. *M. du S.*

Αὕτη] Sic mox recte §. 19. *κατὰ Σωκράτη, καὶ αὕτη.* quare nullus dubitavi monentibus *Jensio* & *Solano* parere. *J. F. R.*

69. Κατὰ Σωκράτη] *Plat.* Ione 145. B. C. D. *M. du S.*

Ibid. Σωκράτει] Ut Fl. hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἄρη, *Gall.* 3. vs. 90. atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. *Diog. Laërt.* Σωκράτη praefert, T. I. L. a. p. 108. 113. 114. 117. &c. Sed Ἀριστοφάνει p. 103. & T. II. p. 585. &c. Σωκράτει etiam ibid. p. 586. *J. F. R.*

77. Αὐτὴ δὲ] Ut supra c. 17. *αὐτὴ* in *αὕτη* mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης jam proxime praecessit, non male hic *αὐτὴ* sequitur, ut sit, *ipsa vero*, nec opus credo bis *haec* dici. *J. F. R.*

78. Τί

riorum. Ego ergo saepe audivi dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent videlicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium etiam hinc non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum molestia tantum & sudore exercent, sed, per Jovem, sedentes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus suam artem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine semine & aratro depascitur omnia.

25. Porro Rhetorem & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exercere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. TYCH. Vah quantam rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praestet *artibus*, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit.

τέχνης ταύτης μυρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, πλάπους δ' ἐστὶν ὁ Φίλων, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸ συμπίνειν καὶ συνεσθίειν μόνον τοῦτον ἡγουμένων Φίλον.

Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστιν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τῶνδε οὐκ ἀκριβῶς. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον κακοπαθοῦντες, καὶ ἱδρῶντες, ἀλλὰ, νὴ Δία, καθήμενοι καὶ ἑστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὑτοῦ τέχνην, ὡς βασιλεὺς καταχειμένου.

Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, οὔτε ἀρόῃ, ἀλλὰ τἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται.

Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδὲν κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἐάν τε πονηρὸς, ἐάν τε καὶ μωρὸς ᾖ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρός. ΤΥΧ. Παπαῖ. οἷον πρᾶγμα ἐπιφαίνεις τὴν παρασιτικήν· ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλομαί μοι παρασίτου εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτὴν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλόν πως καθαιρεῖ τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν

e Κακοπαθοῦντες] Κακοπαθοῦντες *H2.* Correxerat *Gesn.* Et recte *nonnn.* cett. f Ἀνήροτα] Recte *B1.* & *2. P. S.* Ἀνήροτα male *J. Fl. Fr. Ald. H.* utraque.

78. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰς] Vitiosum habetur ab Rhetoribus nimis multa monosyllaba conjungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyll. jungere. Sic Noster mox c. 28. καὶ μὴν ἐν τοῖς μέ, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. *Aesop.* Fab. 149. vel septem jungit, δυνατώτερός μοι εἶ. εἰ δὲ μοι, τί σοὶ ἔσται. *J. F. R.*

81. Ἀλλόπους] *Athen.* lib. 1. In quo multa sunt hujus Dialogi. *J. B.*

83. Καὶ μὴν] Ante haec verba, incipit loqui Parasitus. Aliud tamen sequutus est Interpres. *J. B.*

2. Κακοπαθοῦντες] De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico *Diod. Sic.* IV. c. 20. f. De pugnantibus Gallis *Aelian.* 2. 28. *J. F. R.*

10. Ἀνήροτα] Ante *B.* omnes Edd. ἀνήρατα, corrupte. Vid. *Homer.* Od. I. 108. *M. du S.*

28. Τὴν

μὴν τ̃ μεγίστων κ̀ καλλίστων τεχνῶν ἀξιφέρει, δειχτέον. ὁμολόγηϑ̃ γ̃ δὴ πρὸς πάντων, τὸ τε ῥητορικὴν, κ̀ [a] τ̃ φιλοσοφίαν, ἃς ἀξ̀ γενναιότητα κ̀ ὄγκ̃ημας [b] ἀποφαίνονταί τινες. ἐπειδὰν γ̃ὰρ κ̀ τούτων ἀποδείξαιμι τ̃ παρασίτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολ̃ῇ δηλονότι τ̃ ἄλλων τεχνῶν δόξ̃ προφερεστάτ̃η, καθάπ̃ερ ἡ Ναυσικάα τ̃ ϑεραπαινίδων.

Sed quantum maximis pulcherrimisque praeſtet artibus, oſtendendum. In confeſſo eſt enim apud omnes, Rhetoricam & Philoſophiam *eſſe principes*: quas propter praeoſtantiam etiam ſcientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorem eſſe Paraſiticam oſtendero; ſine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauſicaa, videbitur.

Κοινῇ μ̀ ὲν ἀμφοῖν ἀξ̀φέρ̃ῃ, κ̀ τ̃ ῥητορικῆς, κ̀ τ̃ φιλοσοφίας, πρῶτον χτ̀ τ̃ ὑπόστασιν. ἡ μ̀ γ̃ὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ [c] οὔ. ὅτε γ̃ὰρ κ̀ τ̃ ῥητορικὴν ἕν τι κ̀ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μ̀ τέχνην, οἱ δὲ τἀναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ κ̀ τ̃ φιλοσοφίαν χτ̀ τὰ αὐτὰ, κ̀ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἑτέρως μ̀ γ̃ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν,

27. Ergo communiter quidem ambabus praeſtat, & Rhetorica & Philoſophia, primo ob id ipſum, quod in rerum natura adeſt: nam de hac conſtat; de iſtis non item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus *omnes*: ſed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philoſophiam, quae eodem ſe modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes*: aliter enim ſe res habere videntur Epicuro, ali-

a Τ̃ῆν φιλοσοφίαν] Articulum omittit *Fl.* b Ἀποφαίνονται] Ἀποφαίνουσι *Fl.* c Οὔ] Male omiſſum in *Fl.*

31. Πολὺ κρατοῦσαν] Ἀντὶ τῆ ἀξιοτῆς ἐ ἀξιφερείας. *G.*

32. Σχολῇ δῆλον] Σημειοῦ διὰ τὸν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τῆ ἀξιοτῆς ἡ ἀξιφέρειας κεῖται. *V.*

28. Τήν τε ῥητορικὴν, κ̀ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα] Τὴν τε ῥητορικὴν ἐ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε ἐ καλλίστας εἶναι, ἃς διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὴν τ̃ μεγίστων ἐ καλλίστων τεχνῶν ἀξιφέρει. *Th. M.*

33. Ναυσικάα] *Homer.* Odyſſ. Z. 101. *M. du S.*

36. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν] Erat cum hoc nomine certam & conſtantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem ſententiam. Sed toto hoc loco, & his quae ſequuntur, diligentius iterum conſideratis, apparebat mihi, ſumendum eſſe nomen ea ipſa notione, quae ſolennis quaſi & propria eſt, quae ὕπαρξιν notat ſ. eam quam recentiores ſcholae *exiſtentiam* dicere ſolent, *ſubſtantiam* aliquoties vocavit *Fabius*: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione *Sextus Empir. Matth.* VIII, 186. & ibi *Fabric.* *J. M. G.*

50. Τεκμαίρεσθαι] *Unde ſit ut nihil praeter opinionem conjecturamque ſuperſit.* Hanc ego tandem ex obſcuris hiſce verbis ſenſum erui, qui ſolus mihi genuinus videtur. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχὴν γάρ φημι] Perperam ſane in hoc ſcriptore verſa eſt dictio, ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim *principio*, ut vertunt, nec *principium*, ut pag. ſeq. [ἀπόδειξις μεγίστη τ̃ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο] notat, ſed *omnino*, *proꝛſus*. *Tanaq.* quoque *Fabrum* male in Timone [ὑδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτοὺς] male vertiſſe *primo congreſſu*, accurate obſervat Cl. *Gronovius* ad Tom. I. pag. 1010. edit. Amſt. (i. e. in *Tim.* circiter med.) Ad eamdem dictionem, quamvis vulgatam, adhaeſit quoque *Politianus*; dum in Miſcellaneis cap. 56. locum hunc *Pauſaniae* in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, Ὅτι σφίσιν ἐν' ἄκρα τ̃ῇ μετὶ, ὀ ἐκάτερ κέρας κ̀ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ ὀ μέγα, ἐπὶ δὲ τ̃ κεφαλῆς ὑδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, *Quoniam illis in ſumma nare ſingulis unicum cornu, tuno aliud ſupra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua.* Ridiculum proꝛſus, ὑδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστι vertere, *ne initio quidem cornua* ſunt. Nihil aliud Pauſanias, niſi ſimpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuiſſe cornua. *J. J.*

Ἀρχὴν γάρ] Quoties hoc monebimus? De ſcopulo hoc Interpretum vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 4. Et Cl. *Hemſt.* ad *Nigr.* §. 26. T. I. p. 66. Et mox c. 29. μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. *J. F. R.*

52. Ἐπεὶ πῶ] Lege ἐπεί-τοι. *F. G.* Cl. *Geſnerus* ſenſum adjuvit, ſignum interrogandi poſt πῶ ponens; quod ſcil. faciendum, ſi vulgatam retineas. At non male conjecit *Gujetus*; quare notam interrogandi novam non adjeci Graecis; ſed quae in fine periodi aderat, ſervavi. *J. F. R.*

61. Καὶ μὴν τὰς μ̀ ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, κ̀ παράλογόν τις συγχώρησις ἀξιώσας, ἐπὶ μίσει τι δυοῖν, κ̀ αἱ καλλιόψεις αὐτῶν σεκ εἶσιν ἀρεσ-

aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conjicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Persas, quatuor sunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; & neque principia omnium neque fines consentire. TYCH. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τ Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τ Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῦ Περιπάτυ, καὶ ἁπλῶς ἄλλ@ ἄλλην ἀξιοῖ τ Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρ γε νῦν, ὅτε οἱ αὐτοὶ [d] γνώμης κρατῆσιν, ὅτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνε). ἐξ ὧν δ λογότι τεκμαίρεσ καλαλείπε). οὐχὴν γὰρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἧς ὅλ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δὴ πόλε ἀριθμητικὴ μὲ μία ἐστὶ κ ἡ αὐτὴ, κ δὶς δύο πάρ γε ἡμῖν, κ πάρ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, κ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ πάρ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; φιλοσοφίας δὲ πολλὰς κ ἀφθόνυς ὁρῶμεν, κ ὅτε τὰς ἀρχὰς ὅτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲ γὰ τ φιλοσοφίαν εἶναι λέγυσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλάς.

28. PAR. Verum artes reliquas, ut et-

ΠΑΡ. [e] Καὶ μὴν κ τὰς μὲ ἄλλας τέχνας,

[d] Γνώμης] Γνώμας *Pell.* [e] Καὶ μὴν €] Sic *Fl.* Non adest κ posterius in aliis.

ἀμυνάντως, προσδυτέ@ ἂν εἴη] Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa, *Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil discreparet, & postulata venia quisplam praeterierit; siquidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est.* Inficetiis haec pleniſſima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδυτέον enim, non προσδυτέ@, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verte autem sic, *At aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absonum esse, idque praeteriret quis, venia dignum existimans (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent.* Id vult noster ille τ παρασιτικῆς ἰνυπνιαστὴς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & caeteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eamdemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diversam scripturam hujus loci exhibet editio Florent. Nempe, κ μὲν € τὰς μὲ ἄλλας τέχνας ἂ καί τις κατὰ ταύτας ἀσύμφων@ εἴη, κ παρίλθοι τὶ, συγγνώμης ἄξιος ἴσω. ἴσως μέσας τι δικαῖον € αἱ παλαιότητες αὐτῶν, οὐκ αὐτὰν ἀμεταστάτυς. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima [προσδυτέ@ ἂν εἴη] plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. *J. J.*

Καὶ μὴν] Vid. *Jens.* *M. du S.*

Καὶ μὴν € τὰς μὲ] Καὶ μὴν τὰς μὲ aliae, quasi verentur monosyllabōrum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καὶ. Sed quia κ μὴν € millies frequentatur Nostro, ut in *Quom. Hist.* §. 60. ibique adlegatis. Item *Eun.* 3. *Demon.* c. 22. 54. 56. *Asin.* 38. (Alia de καὶ abundante T. I. ad *Somn.* c. 7. sunt notata.) Ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21. f. ubi τί δὴ ὑχ αἱ τά. Ibid c. 10. p. m. μὴν € οὐ τοῦ τ. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in *Tim.* §. 16. ἂν; εἴ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & *Liban.* Ep. 29. κ γὰρ € τὰ μὰ. Idem Ep. 31. εἴ γὰρ ἐν τῷ σῷ. Ep. 33. δὶ τὸ μήν τι τ & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat quam *Aristoteles*, ex quo haec tantum addo. Phys. VI. c. 6. οὐ δὲ τοῦ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monosyll. legas Ἔστω γὰρ ἐν τῷ ὧν οὐ τῷ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. ejusd. cap. ἂς' ἐν ᾧ ἂν ᾖ οὐκ ἂν εἴη. *Xenoph.* Cyr. III. sub init. sex etiam copulat, τίλ@ δὶ € ὁ παῖς € αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54. 2. m. νῦν μὲ γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρᾳ. Octo *Diod. Sic.* III. c. 62. p. 231. τ μὲν οὐ γῆς, τ δ' οὐ τ ἀρετῆς. Nec a quinque abstinuit *Demosth.* ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. Καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ. Sed desino συλλαβίζειν. *J. F. R.*

Ibid. Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδυτέ@ ἂν εἴη, εἴ τις παρίλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἴσως μέσας κ. τ. λ. *J. M. G.*

χίας, εἰ καί [a] τι ἐξ ταύτας [b] ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης [c] ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καλαλήψεις αὐτῆς οὐκ εἰσὶν ἀμετάπιστοι, [d] προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δέ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάγκοιλο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τ' ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλαὶ δὲ οὐ δύναν) εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ φιλοσοφία μία.

Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τ ἐπιστάσεως τ ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἄν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς προκειμένου ταὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τ ἀρχὴν εἶναι τοῦτο, οὗ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστι, καὶ τὸ μηδέ-

iam aliquid in iis sit parum consentiens, si *in medium* progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cujusdam *ancipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis* instrumenta *musica?* Jam una quidem non est Philosophia; infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, *si est* Philosophia. *Ergo nulla est.*

29. Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* proposito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in diversa sententiarum, *ex illo ipso* maxime demonstratur, plane non esse in rerum natura illud, cujus una non sit perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius illud sit? & nunquam in uno aliquo conveni-

a Τι] Τις *Fl.* Et contra mox τι, ubi cett. τις. b Ἀσύμφωνον] Ἀσύμφωνος *Fl.* c Ἀξιώσας] Ἀξιός ἐστι *Fl.* d Προσδεκτέος ἂν εἴη] Tria haec absunt a *Fl.* & merito, V. nott.

66. Φιλοσοφίαν δὲ τίς] Ἐστιῦθν λέγοιτό τ Ἀναξαγόρου ἢ τ Παρμενίδου, οἵτινες ἔλεγον ὂν (1) τὸ ὂν ἓν ἄπειρον. εἶπον δ . . . . καὶ τ Ἀριστοτέλη τὴν τοιαύτην δόξαν . . . τρεῖς λαβὼν (2) συλλογισμῶν γενικῶν ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ (3) δογμάτων, καὶ ἔλεγεν τρία, ὕλην, (4) εἶδος (5) στέρησιν . . . τε δὲ δύο, ὕλη ἓν εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη ἀεὶ ὑπάρχει) ἀπὸ τῶν δύο ἐκπυώσεως τὸ ὄν. (6) ἀφ' εἴδους γὰρ ὄντος ἐκπυώσεως στέρησις οὐκ ἔστι, καὶ στέρησις ὄντος, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ δηλῶσαι ἐν τῷ . . . (7) βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον ἐν ἀγωνισμάτιον, ὅτι οὐκ ἔστιν ὄν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους. . . . . δόντες τὰ αὐτῶν βιβλία (8) ἐπίγραψαν φυσικὸν, ἐ μόνον δὲ ὡς θεολόγους. V.

(1) Τὸ ὄν] Τὸ ὂν Edita. At in V. Lacuna est. Τὸ ὄν. C.
(2) Συλλογισμῶν] Sic conjicio, in V. erat συλλογι. . . . . unde συλλογίζειν fecerat *Cler.* *M. du S.*
(3) Δογμάτων] Sic edita. . . . δγμάτων V. unde, & ex C. liquet fuisse παραδειγμάτων & mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. *M. du S.*
(4) . . . Εἶδος] Hic videtur deesse στέρησιν, & paucula quaedam de materia & forma, quorum jacturam non aegre ferret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt Lacunae plures, quae forte inde duntaxat natae, quod Librarius Autographi verba legere non potuerit; multa enim hic pessime erant scripta. *J. Cler.*
(5) Στέρησιν] Hoc recte monente *Clerico* recepit *Solan.* ex C. quae sic: *Quin & ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. audimus; ejus exemplo talis. Tria esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησιν.*
(6) Ἀφ'] Delenda haec vox. *M. du S.* Saltem aut scribendum fuisset, ni rursus aliquid exciderit. *J. F. R.*
(7) Βιβλίῳ] Adde πρώτῳ. *M. du S.*
(8) Ἐπίγραψαν] Anne ἐπιγράψαι; aut φυσικὸν pro φυσικὸ? *J. F. R.*

62. Εἰ καί τι — τις συγγνώμης ἀξιώσας] *Quamquam eorum ratione & postulata venia.* Verte: quamquam nonnihil discrepet, *hoc venia dignatus quispiam praestiterit.* F. G.

63. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας] Haec ex *Fl. Solanus* ita constituerat καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιός ἐστι, &c. ac sequentia illa tria, προσδεκτέος ἂν εἴη, eum eadem deleverat, quod certe necessarium ubi ἀξιός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cujus sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. *J. F. R.*

Ibid. Τις συγγνώμης ἄξιος ἐστι] Ita recte *Fl.* nisi quod prave τι pro τις habet. In reliquis pro ἄξιός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; & mox post ἀμετάπιστοι, προσδεκτέος ἂν εἴη, quod *Fl.* non agnoscit, & nos ut supervacaneum

venitur ; illud ipſam tollit ejus, de quo quaeritur, ſubſtantiam.

30. Verum non ita ſe habet Paraſitica: ſed inter Graecos pariter ac Barbaros una eſt, & circa eadem eodem modo *verſatur:* neque eſt, ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos paraſitari: neque ſunt, ut videtur, in Paraſitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diverſa, ſed omnibus reſpectu omnium eſt conſenſus aliquis & convenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Paraſitica forte hoc reſpectu etiam ſapientia fuerit.

31. TYCH. Satis omnino de his dixiſſe mihi videris. Verum quantum ad reliqua etiam deteriorem eſſe tua arte Philoſophiam, quomodo demonſtras? PAR. Igitur illud primum dicendum eſt: Philoſophiam nemo unquam Paraſitus adamavit: Paraſiticam vero appetiiſſe, multi memo-

πότε ὁμολογεῖν [c] μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τῇ ζητουμένῃ † οὐσίαν.

Ἡ μὴν τοιαύτη φιλοσοφία οὐχ ὅτου ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστί, καὶ κατὰ ταὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τοῦδε, ἑτέρως [f] δὲ τοῦδε, παρασιτεῖν. ἀλλ' εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις τινὲς, [g] οἷον Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἐστι, [h] καὶ συμφωνία τοῦ ἔργου, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἔμοιγε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατά γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

TYX. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία ἡ σὴ τέχνη, πῶς ἀποδεικνύεις; ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη ἄνθρωπος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἤδη-

[c] Μίαν] Ἀν *Fl.* & marg. *AiW.* [f] Δὲ τοὺς] Et ſic eſſe in *Fl.* adſcripſit *Solan.* Sed eſt & in cett. praeter *B1.* quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τοῦδὲ *B2.* [g] Οἷον] Οἱ *Schol.* & *Coll.* [h] Καὶ συμφωνία] Omiſit *Fl.*

86. Ὡς (9) ἔοικεν οὐ παρασίτος] Τὸ ἐξῆς, οὐδέ ἐστιν, ὡς ἔοικεν, οἱ Στωϊκοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασίτοις. *V.* Non aſſecutus eſt Luciani ſenſum. Sic tamen etiam Coll. *M. du S.*

(9) Ἔοικεν in] Ἐστὶν tantum ſine praepoſ. legebatur; jam ad Lucian. adcommodavi. *J. F. R.*

vacaneum & merum gloſſema omiſimus. *M. du S.*

64. Μέσαι] Mediae. An *mediocres?* *F. G.*

66. Προσδιαιτῶν ἂν εἴη] Haec additicia videntur. *F. G.*

Προσδιαιτῶν ἂν εἴη] Si haec verba retinenda ſunt, non video cur προσδιαιτῶν in προσδιαιτῶν ſit mutandum, quum jungi poſſit praemiſſo τις. *J. F. R.*

67. Ὡς ἀναγκαίων] Haec duo verba cur addita ſint mihi non ſatis liquet. *M. du S.*

69. Μᾶλλον τοῦ ὀργάνων] Vertitur: *magis convenire quam inſtrumenta?* Verte: *conſonare magis quam organa?* *F. G.*

Μᾶλλον τοῦ ὀργάνων] Quid hoc ſit mihi N. L. *M. du S.*

Μᾶλλον τοῦ ὀργάνων] Quia *Solanus* ait ſibi non liquere quis horum verborum ſenſus ſit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo: quaeritur philoſophiam non eſſe unam nec ſibi conſentientem, quam tamen oporteret vel conſonantiorem eſſe inſtrumentis muſicis. Adeoque verba μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τοῦ ὀργάνων ſonant: *nec eſſe ipſam ſibi ipſi conſonam prae organis muſicis*, ſive: *plus etiam quam inſtrum. muſica.* Ideo in verbis δή τις ὡς ἀναγκαίων, ut ſcribebantur, illud ſolum mutavi, ut δή τις interrogantis more ſcriberem. *J. F. R.*

76. Φορᾶς ἀντιδόξου] *Contrariarum opinionum conſilium.* *F. G.*

Φορᾶς ἀντιδόξου] Ad verbum, *proventus* ſ. multitudinis, ſectae, diſciplinae, *diverſa ſentientis.* De uſu ſimili nominis φορὰ pleniſſime edoceri aliquis poteſt, ſi adire lubeat *Fabric.* ad S. Empir. *Math.* VII, 49. Hic ipſe *Sextus* egregie ſuppetias fert Paraſito noſtro, *Math.* II, 6. ſeq. ubi quanta ſit diſſenſio circa definitionem Rhetorices, demonſtrat. *J. M. G.*

77. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν] *Point du tout.* i. e. *nullo modo.* *F. G.*

Μηδὲ τὴν ἀρχὴν] Recte *Gujetum* monere vide ad hujus *Dial.* c. 27. ubi Cl. *Jenſius* idem notat. *J. F. R.*

85. Μὲν τοῦδὲ, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Legendum videtur: ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τοῦδὲ παρασιτεῖν. *F. G.*

Μὲν τοῦδὲ, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Illud poſterius τοὺς δὲ in noſtris Codd. atque Edd. non invenio, ſed τοὺς tantum, certe in *J. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B1.* τοὺς δὲ, quod in τοῦδὲ mutandum, facile largior, idque *B2.* jam fecit. At quum in cett. abſit, earum lectionem ſervavi, ne ſine neceſſitate τὸ δὲ conduplicetur. *J. F. R.*

ἐπιθυμήσαιλες μεμαθεῖν φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαιλας; ΠΑΡ. Οὓς τινας μύτοι, ὦ Τυχιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνῃ ἀγνοεῖν κἀμέ, [a] ὡς κἂν τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνης ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐκὶ τιμῆς. ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ ἐν σφόδρα ἀπορῶ οὓς τινας καὶ εὑρὼν εἰπεῖν. ΠΑΡ. Ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀήθως εἶναι καὶ τὰ ἀναγραφόντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ὑπογνῶναι οὓς τινας λέγω, δύναιο. ΤΥΧ. Καὶ μύτοι, νὴ τὸν Ἡρακλέα, σοθῶ δὴ ἀκοῦσαι τίνες εἰσίν. ΠΑΡ. Ἐγώ σοι [b] δείξω, καὶ καλαλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐκὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ, τοὺς δεῖ-ξους, καὶ οὐ πάνυ φαύλους.

Αἰσχίνης μύτοι ὁ Σωκρατικὸς οὗτος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας, ποτέ φησὶ εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύναιτο, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ Τυράννῳ· καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνοὺς, καὶ δόξας

rantur Philosophi, & in hunc diem appetunt. TYCH. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos? PAR. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudo quaedam illis inde, non honos accedat. TYCH. Non, ita me Jupiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere. TYCH. Verum cupio, Mehercules, audire, qui sint. PAR. Ego tibi ostendam, & recensebo, eosque non viles, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, & quos tu minime putes.

32. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui longos illos urbanosque dialogos scripsit, venit quondam, secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, si posset, Dionysio Tyranno innotesceret, lectoque Miltiade, cum probatus videretur, reliqua tem-

a Ὡς] Abest a *Fl.* Δῆτα *Pell.* pro κατὰ. b Δείξω κ.τ.λ.] Utrumque omittit *Fl.*

5. Ὡς κατά τινα — αἰσχύνης] Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem si esset ἀντιρεῖ vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. *J.M.G.*

Ibid. Κατὰ τινὰς] Καὶ τινα legendum. *F.G.* Probo conjecturam; nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex *Pell.* potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. *J.F.R.*

10. Ἀναγραψάντων τοὺς ἐκ. βίους] An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? *M.du S.*

12. Νὴ τὸν Ἡρακλέα] De hoc Parasitico sacramento Vir Clarissimus *Joh. Meursius*, jurabant etiam Parasiti νὴ τοὺς ἄλλους *Liban.* Paras. *J.B.*

15. Ὧν ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὡς. *J.M.G.*

Ὧν ἐγὼ δοκῶ] *Gesn.* ὡς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὡς legas; & pristini etiam Interpretes *ut ego opinor* reddentes, ita legi voluisse videntur. *J.F.R.*

17. Αἰσχίνης] Vid. Eix. c. 17. & hoc ipso Op. c. 43. & *Plut.* in Vit. *Aristid.* & π. πόλλ. *Bentlejus. Diog. Laërt.* II. 61. p. 48. C. D. & *Suid.* Septem numerantur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. *Diog.* l.c. *M.du S.*

19. Ὅπως εἰ δύναιτο] Nota phrasin. *F.G.*

Ὅπως εἰ δύναιτο] Nihil aliud signif. quam: *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως jam alibi laudatus habet *Solan.* ad hujus *Dial.* c. 9. Et ad *Tim.* §. 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt & εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse *Gujet.* ad c. 3. hujus *Dial.* unde id ei suspectum fuit quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab *Solano* illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3. & 9. plane respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris: si *quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter quam relativum ὡς saepe accipitur pro οὕτω, non solum in formula ὡδ' ὡς pro ὧδε οὕτω, quam habuimus *Alex.* c. 43. *Lexiph.* c. 2. 4. & singulis fere sequentt. Sed & alibi, ut *Aesop.* Fab. 91. Καὶ ὡς ὑποτυχὸν εἶπεν. Item Fab. 101. αἱ αἶγες — ἑλκύσαι (κελοὺν) πειράσαι. Καὶ ὡς ὑποτυχὸν ἡ ὑποῦθι τροφὸς ἐπαύσατο πρὸς τοὺς κολοὺς πειράσαι.

tempore in Sicilia, parasitans Dionysio, desedit, longum valere jussis Socratis disputationibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus tibi videtur Philosophis? TYCH. De nobilissimis. PAR. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syracusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam ingenii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu denuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies propter insciticm excidit: simi-

εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασίτῳ Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους ἀφετηριαῖς ἐρρῶσθαι φράσας.

Τί δὲ ὁ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεταί σοι φιλοσόφων; ΤΥΧ. Καὶ πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ ὅτου μάλιστα γε. Καὶ αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασίτῳ Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τοῦ ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε πρὸς τοῦτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. ὅτου μάλιστα δοκεῖ καὶ κοσμῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων ᶜ ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφυίας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τὴν Σικελίαν· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας

ᶜ Ὑμῶν] Et sic Edd. vett.

λων. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi; est tamen haud absimile illud *Herodiani* III. f. 9. Ἔδοκει δὲ αὐτοῖς ἐ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πείσουσι δώσειν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel *quibus eum, si possent, aggrederentur*: ubi *Steph.* quoque malit legi ἵνπως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora; nam quum ex ὃς πᾶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅπως ἰ quod ἵνπως. *J. F. R.*

22. Ηὐδοκιμηκέναι] Sic omnino scribendum, non ut in omnibus Impr. est εὐδ—. *M. du S.*

Εὐδοκιμηκέναι] Admisissem augmentum εὐδοκ. quod adeo necessarium clamat *Solanus* Noster, si alicubi invenissem; sed ne *Jungermanni* Manibus δυσσέβεια videar, nihil mutavi; & quum mox §. seq. rursum εὐδοκίμουσι, consentientibus vett. Edd. habeamus, (quod similiter in ηὐδοκίμουσι mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphtongus οὐ maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra *Alex.* c. 32. *Amor.* c. 33. *pro Imag.* c. 19. f. atque alibi. *J. F. R.*

25. Ἀρίστιππος] Genere Cyrenaicus maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio; ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt: Tibi soli & chlamydem, & vestem rejiculam ferre datum est. Leg. *Diog. Laërt.* L. 2. *Horat.* Epist. L. I. *G. C.*

30. Αὐτὸς εὐδοκιμεῖ] Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. *F. G.*

Αὐτὸς εὐδοκίμει] Quod *Guj.* scribit εὐδοκιμοῦ, nescio negligentiae ne an diligentiae adscribam, quod praes. temp. crediderit, quia augment. abest: an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. *Quom. Hist.* c. 17. f. & *Gall.* 18. &c. Nihil tamen desinio. *J. F. R.*

36. Πλάτων] Vid. *Plat.* Dione 283. . . (Sed suspectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigasse tradit *Diog. Laërt.* III. p. 74. C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem est de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. *Athen.* 427. F. *M. du S.*

41. Δευτέρῳ στόλῳ] In priore vaenierat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 147. C. *M. du S.*

θίας ἐξέπεσε· ᾗ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι τῷ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου. ΤΥΧ. Καί τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς, πολλοῦ λόγου ἄξιος, ἦ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδην μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τοῦ θανάτου παρασιτῆσαι, καὶ Ἀνάξαρχον Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ὀπίσασθε.

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τὴν παρασιτικὴν ἦρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασιτικῇ σπουδάσαντας ἔδειξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι Φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα.

Καὶ μὴν τοῖς ἐστιν εὐδαιμονεστέρα τὸ μὴ πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε Φιλοσόφους μὲν ἄν τις πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὕροι, παράσιτον δὲ οὔ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχής τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ Φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἱκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ πολλὰ διαφέρει Φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς

lisque videtur illa, quae Platoni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae. TYCH. Et quis, Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir commemorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Jam Euripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, & Anaxarchum Alexandro, omnino nosti.

36. Aristoteles vero incoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam.

37. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit.

38. Jam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes inveniat & esurientes: Parasitum vero non *inveniat*; aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

39. TYCH. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae

Pa-

a Παρασιτίᾳ] Ita cum puncto subscr. *P. Fr.* Sine eo cett. περὶ σιτία. *V2.*

45. Ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου] Ἧς μέμνηται Θουκυδίδης, ναυμαχίας τε Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων περὶ Σικελίαν γενέσθαι, καὶ καταναυμαχηθῆναι ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. *V.*

* Τῶν Λακεδαιμονίων] Τὸν Λακεδαιμονίου male V.

48. Ἀριστόξενος] Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore *Suid.* *Steph.* de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse patria Tarentinum de hoc *Cic.* & *Gell.* G.C.

Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτός γε παράσιτος Νηλέως ἦν] Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex *Strabone*, L. XIII. ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκροαμένου καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ἂν ἴσμεν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non est mirum, si παράσιτον habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare (an *adornare*) & Aristoxenus eandem cum Neleo Philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic *Suidas*: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ ἐκ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιβέβληκεν ἐκ ἡσύχου ἀνατροφῆς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπριδος τοῦ Ἐρυθραίου, εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subjungit, quae videbis, & tandem addit, συνετάξατο δὲ μουσικά τι καὶ φιλόσοφα: Ex his patet eundem esse, de quo hic Lucianus. J.P. a G.

Ἀριστόξενος — μουσικὸς] Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit: sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. *D. Laërt.* 122. D. qui saepe eum historiae causa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat: & seq. *Palmer.* notam vid. & eundem *D. Laërt.* 293. F. *A. Gell.* IV. 2. Dionysio II. aequalis fuit, *Jambl.* No. 234. M. du S.

50. Νηλέως] De hoc *Athen.* L. I. (p. 3. A.) G.C. *Ibid.*

Parasiticam, quomodo demonstras? PAR. Sunt, Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum rei publicae utiliſſimi. TYCH. Quam non mediocre certamen virorum denuncias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

ἢ παρασιτικὴ, πῶς ὀπόδειχνύεις; ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, χρόνοι τῇ τ' ἀνθρώπων βίῳ, ὁ μέν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὁ δ' αὖ πολέμου. ἐν δὴ τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τ τῦ πολέμου χρόνον, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστῳ αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει. ΤΥΧ. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καλαγγέλλεις τ ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖός ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

40. PAR. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age apud animum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram feciſſe, neceſſitatem autem poſtulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt,

ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμά σοι [b] δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προϋπαισώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἠγγέλθαι μὲ αἰφνίδιον εἰς τ χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω δῃϊυμένην τ γῆν· τ στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τ κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ [c] χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παράσιτους. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. Δεῖ

[b] Δοκῇ] Δοκοῖ male Fl. [c] Χωρεῖν] Χωρεῖ male F. & Va.

Ibid. Εὐριπίδης — παρασιτεῖ] Hoc abunde *Suid.* & *Gell.* L. XV. G.C.

Εὐριπίδης] Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sint. M.du S.

52. Ἀνάξαρχος] Legendus *Laërtius*. G.C.

56. Φιλοσόφους μὲν ὄν, ὥσπερ ἦν, ῥήτορ. σπουδ.] Forte an φιλοσόφους μὲν ὄν, ὥσπερ ἦν, ὑποκρ. ῥήτορ. σπ. Nisi accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, *ut erat*, pro, *ut est*, sive ὥσπερ ἐστὶν, sive, *ut res se habet*. Th.M.

Φιλοσόφους μὲν ὄν ὥσπερ ἦν, παρασιτίᾳ σπουδάσαντας ἔδειξε] Tentat hic aliquid *Marcilius* pag. 255. edit. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus; *Ostendi ergo Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse*. Quasi dicat; id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit ῥήτορσιν. idque ita esse, demonstravi. J.J.

Ibid. Ὥσπερ ἦν] I. e. ἴφλω. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἢ δ' ὅς; possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. J.M.G.

Ibid. Παρασιτίᾳ] Fr. & P. ῥήτορσιν. *Ven.* 2. περὶ σιτίᾳ. Suspicor scriptum fuisse παρασιτεῖν, vel παρασιτῶν, ut c. 31. ubi etiam cum σπουδάζω conjunctum vides; ut opponatur τῇ φιλοσοφεῖν ἰδιώτευσε, quod mox sequitur. M.du S.

Παρασιτίᾳ] Haud adeo leve est animadvertisse hoccine cum puncto subscripto sit legendum, nec ne? Nam si qui studio id omisere, possent credi ῥήτορσιν, neutr. plur. dare voluisse (si modo inveniatur adjective) nam σπουδάζω etiam accus. jungitur. Sed in hac varietate praetuli id quod planum & usitatum est. J.F.R.

75. Μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XIII. 2. pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα. J.F.R.

86. Περιορᾶν ἔξω] Subaudi τ πόλεως. F.G.

Ἴωμεν δὴ τοὺς ἄνδρας, ὦ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκιμάζωμεν τὰ σώματα· τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ εὐδείας ἴδοις ἂν λεπτοὺς καὶ ὠχροὺς περφρικότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γάρ, καὶ μάχην σταδιαίαν, καὶ ἀθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ᾖ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τοὺς δεομένους ἀναλήψεως;

Ἆθρει δὲ πάλιν μελαίνας τὸν ὑποσίλον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδὺς, οὐ μέλας δὲ, οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν) ἔπειτα θυμοειδὴς, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕφαιμον. εἰ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὁπλίτης, καλὸς δὲ [a] καὶ εἰ ἀποθάνοι καλός;

Ἀλλὰ [b] τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα; ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω

primum nullari. Inſpice vero viros, o bone, ſingulatim, & proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues & pallidos horridosque, quaſi jam ſaucios *in acie* relictos. Certamen quidem, & pugnam ſtatariam, & impreſſionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, perferre poſſe homines, quales illi ſunt, re quadam indigentes?

41. Vide autem contra *in alteram partem* transgreſſus Paraſitum, qualis appareat. Nonne iſte multum primo corporis habet, & colore eſt jucundo, neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, ſervo alterum convenit. Deinde animoſus, vultu, ut nos, minaci, & ſanguine repleto: non enim honeſtum eſt oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit dum vivet miles, & pulcher, ſi pulchre moriatur?

42. Sed quid opus eſt conjecturis iſta effingere, cum ipſarum rerum habeamus exempla? Ut enim ſimpliciter dicam, in bello, quicunque usquam fuerunt Rhetores vel Philoſophi, parum extra muros pro-gre-

[a] Καὶ εἰ] Εἰ καὶ *Fl.* [b] Τί δεῖ] Reſtitut. ex *J.* & *V2.* Τί δὴ cett. male.

4. Ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἄταγις, κατάμαθε. οὐσποσίας δὲ μέλη τοὺς ὀφθαλμοὺς * διαφορὰς δὲ κρεάδης ἐκπεφυγώς, δόξει θυμοειδὴς τις εἶναι· εἰ μὴ τοι δεῖται, ἀλλὰ παράφορον δὲ παράφορον κατὰ τοὺς λυσσώδεις ἢ πιωνῶν. ὃς δὲ λέγ τὸ πολυσπορία καταστροφὴν δὲ κατατρανοῦσαι τὸν γάμον — εἶδεν γυναῖον οἷόν τι διδύχ-

quae jam non enumerabo, quia jam ſic eſt ut Cod. exhibet, nec variae Lectt. Mſſ. fuere. *J.F.R.*

* Διαφορὰς] Διαφθείρει editum ante, & κρεάδης omiſſum. Octo autem locis hoc unum ſcholion ex *V.* correxit *Solan.*

99. Μὴ γελοῖον] Subaudi τὸ ὅρα, aut ſimile quid, ὅρα μὴ γελοῖον ᾖ λέγειν videtur. *F.G.*

Μὴ γελοῖον] Si cum *S.* interrogandi ſignum addas, quod feci, μὴ interrogativum non deſiderabit eam ellipſin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At jubet μὴ acui *Budaeus*, quando interrogantis eſt. Verum non obſervatur hoc in Luciani aliorumve Auctorum Edd. Ita in Ep. *Pauli ad Rom.* IX. 14. ſcribitur Μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ ἐ interrogative. *Ariſtoph.* Plut. Μὴ τἀγαθὰ; *Aelian.* XII. 22. f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἑστήσας; at indicativum amat, quando ſimpliciter interrogat. Ideoque cum *Budaeo* elliptice exponere poterit, cui libuerit; ſenſu tamen eodem redeunte. *J.F.R.*

6. Οὐδὲ λάσιος (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ] Vide *Iſaacum Caſaubonum* ad haec verba *Theocriti* Idyll. 16. ἢ δῶλον λὴν χραΐς Κύπριν ἔχειν. *J.F.*

8. Ὁποῖον ἡμεῖς] Sic *Ter.* Eun. II. Sc. II. 10. & ſeqq. *Viden' me*, &c. Parodiam ex Tragico eſſe quae ſequuntur verba exiſtimo. *M. du S.*

13. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα] Unde pendet εἰκάζειν? ſcribe ex Mſ. ἀλλὰ τί δῆτα ταῦτα εἰκάζω; ſed *quid opus eſt iſta comparare?* *J.G.G.*

Ibid. Δεῖ] *Ven.* utraque. In reliquis Impr. δὴ, mendoſe. *M. du S.*

17. Εἰ

gredi non ſunt auſi ; ſi vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc ajo ordinibus deſertis refugiſſe. TYCH. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis! PAR. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Iſocrates tantum abeſt, ut in praelium progreſſus unquam ſit, ut neque in tribunal eſcenderit prae timiditate ; opinor neque vocem illi ob id ipſum ſuppeditaſſe. Quid porro? Nonne Demades, & Aeſchines, & Philocrates prae metu, denunciato ſtatim Philippi bello, & patriam & ſe Philippo prodiderunt, manſeruntque Athenis ſic, ut ſemper rem publicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque ſi quis etiam Athenienſis alius in illis partibus militaret, ipſe quoque inter ipſorum erat amicos. At Hyperides, & Demoſthenes, & Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus ſemper ciebant, male dicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipſum patrarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exſerere ultra muros auſi ſunt, ſed poſt moenia deſidentes

τῶ τείχυς προελθεῖν. εἰ δέ τις ὑ ἀναγκασθεὶς [c] παρετάξαλο, φημὶ τοῦτον λείψαλα τὴ τάξιν ὑποφρέφειν. ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, ὑ οὐδὲν [d] ὑπισχῆ μέτριον. ΠΑΡ. [e] Λέγω δὲ ὅμως. τῶ μὲ τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ πόλε, ἀλλ' οὐδ' ὅτι δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴ φωνὴν διὰ τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲ, ὑ Αἰσχίνης, ὑ Φιλοκράτης, ὑποδείσαντες εὐθὺς τὴ καλαγγελίαν τῶ Φιλίππυ πολέμυ, τὴ πόλιν προέδοσαν ὑ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, ὑ διετέλεσαν Ἀθήνησιν ἀεὶ τὰ ἐκείνυ πολίτευόμενοι, ὡς εἴγε τις ὑ [f] ἄλλ@ Ἀθηναῖ@ [g] κατ' αὐτὰ ἐπολέμῳ, καὶ κεῖν@ ἐν αὐτοῖς ἦν φίλ@. ὁ Ὑπερίδης δὲ, ὑ Δημοσθένης, ὑ Λυκοῦργ@, οἵ γε δοκοῦντες [h] ἀνδρειότεροι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβοῦντες ὑ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί πόλε ἀπειργάσαλο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; ὑ Ὑπερίδης μὲ ὑ Λυκοῦργ@ οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῆ πυλῶν, ἀλλ'

c Παρετάξαλο] Recepi ex *J. V2.* G. & marg. *A1.* Παρεδέξαλο cett. d Ὑπιχῆ] Ὑπιχνῆ *Fl.* & marg. *AiW.* e Λέγω] Λέγε marg. *A1.* ſublata perſona ΠΑΡ. & poſt ὅμως collocata. f Ἄλλ@] Ἄλλως *V2.* male. g Κατ' αὐτὰ] Καὶ ταῦτα *Fl.* h Ἀνδρειότεροι] Recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι.

18. Λείψαντα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένην αὐτὸν, τοῦτο † παθόντα. *V.* Ἴσως δὲ ἐς εἰς Σαπράτιον addunt C.

* Παθόντα] Recte pro eo quod *fecit* & quod illi *accidit*. Sic *Liban.* Ep. 731. f. aliique paſſim. Vid. not. *Hemſterh.* ad *Pramath.* p. 36. T. I. *J. F. R.*

17. Εἰ δέ τις &c.] Dicit nullum Rhetorem aut Philoſophum belli tempore ſuſtinere in campum deſcendere, & extra muros prodire. εἰ δέ τις παρεδέξαλο, φημὶ τοῦτον λείψαλα τὴν τάξιν ὑποφρέφειν. *Quod ſi quis coactus id ſuſcepit, hunc deſerta acie abſceſſiſſe dico.* Sed quid ſuſcepit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos ſic loqui exiſtimem. Mſ. beliſſime παρετάξατο. *Si quis vero in acie cogetur ſtare.* παρετάξατο eſt *inſtrui in acie.* *J. G. G.*

18. Παρετάξαλο] Sic *Ven.* utraque. In reliquis παρεδέξατο. *M. du S.*

21. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως] Nullus dubito quin haec ita refingenda ſint, ut exhibet margo *Ald. Weſſel.* ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, ὑ οὐδὲν ὑπισχῆ μέτριον· λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τῶ μὲν &c. Sentiet qui vel mediocri cum attentione perlegerit. *J. F. R.*

22. Ἰσοκράτης] Et alii, quos poſtea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege *Cic.* de clar. Orator. *Quinctil.* L. I. *Plut.* in Phocion. *G. C.*

24. Φασὶν] Locus ſubobſcurus mihique ſuſpectus. Utut ſit, ἰχνόφωνον fuiſſe tradit *Plut.* in X. Rhet. *M. du S.*

25. Δημάδης] Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. *M. du S.*

30. Ὡς εἴγε τις] Sic Interpres legiſſe videtur : ὡς εἰγέ τις. *F. G.*

Ὡς εἴγε — κατ' αὐτὰ] *Fl.* ὡς — ὑ ταῦτα. Neutrum placet, alludere credo ad locum aliquem Orationum Demoſthenis, abſque quo fruſtra ſit qui medicinam huic facere velit. *M. du S.*

31. Κατ' αὐτὰ] Κατὰ ταὐτά. *F. G.*

32. Ἐν αὐτοῖς] Ἂν αὐτοῖς. *F. G.*

34. Ἀνδρειότεροι] Sic recte ſcribunt *Ven.* 2. *S.* & *A.* Reliquae ἀνδριότεροι. *M. du S.*

ἀλλ' ἐντυχόντι καθήμενοι πως αὐτοῖς, ἤδη τε ὀλιγοφιλιππίζοντες, γραμμίδια ἢ προβουλευμάτια συνιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὄλεθρος, ὅθεν οὐδὲ ἀνδράποδον πρίασθαί τις πώποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμῖξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον ἤκουσας οὐδενός, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅτου Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν.

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' ἔστι μὲ ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἠσκηκότες, χρεία δὲ οὔ. τί δὲ περὶ τῶν φιλοσόφων λέ-

ones, domi ſuae jam obſeſſi, ſententiolas quasdam & conſultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui iſta perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum pernicies, a quo neque ſervulum quis emat*; progredi auſus in Boeotiam ante quam committerentur acies, & ventum ad manus eſſet, abjecto clypeo fugit. An nunquam iſta prius a quoquam audiſti, quae ſint notiſſima non dico Athenienſibus, ſed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

43. TYCH. Novi iſta. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philoſophis?

40. Ἐντυχόντι] Ἐντὸς τῆ τιχος. *G.*

55. Ἀλλὰ Θραξὶ & Σκύθαις] Περὶ Δημοσθένους * λέγω, Σκυθιδῶ ἢ ὧν. *V.*

* Λέγω] Hoc verbo hiatum Edd. implevit *Salm.* adſcripſitque addendum etiam νῦν, quod tamen etiam deeſſe fatetur in C.

42. Κορυφαῖος] Demoſthenes. *F.G.*

44. Φίλιππος] *Hartung.* 663. Sed apud *Dem.* p. m. 70. B. eſt ὄλεθρος Μακεδών. *M. du S.*

Ibid. Ὅθεν] E Macedonia ſcil. *F.G.*

48. Ῥίψας τὴν ἀσπίδα] Demoſthenes clypeo ſuo literis aureis inſcripſerat: ἀγαθῇ τύχῃ, attamen cum ad pugnam ventum eſſet, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, eluſit hoc verſiculo:

Ἀνὴρ δὲ φεύγων & πάλιν μαχήσεται.

Cetera hujus Dialogi deſumta ſunt ex *Iliad.* & *Odyſſea*, *G.C.*

Ῥίψας] Ipſe Demoſthenes docet, ſibi λιποταξίου γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378. & ibid. paſſim. *M. du S.*

51. Θραξὶ] De Philippo an Demoſthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri poteſt: de Demoſthene dictum cur ſtatuam, ex *Plutarchi* loco diſces, quem ad Ἔρωτ. c. 7. deſcripſi. Videbis ei ab Æſchine objectum, quod ex Barbara natus eſſet. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν] An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teſte *Suida* Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem *Suidas* mentionem facit Demoſthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, ſeu potius paraſitus? *F.G.*

59. Καλλιτρίβωνίς τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Sic apud *Diog. Laërt.* in Stilpo. *J.B.*

Καλλιτρίβωνίς τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Conf. *Gall.* c. 11. Similem phraſin vid. apud *Diog. Laërt.* Stilpone. *M. du S.*

66. Πλάτων] Reliqui an viderint neſcio, certe Platonem tradunt ter militaſſe. Vid. *Diog. Laërt.* III. p. 72. A. *M. du S.*

67. Αἰσχίνης] Conf. ſupra *Imag.* c. 17. *M. du S.*

68. Ὁμιλῶ] Sic ſupra *Aſin.* c. 37. αὐλητὴς ὁμιλῶ. *M. du S.*

69. Μόνῳ δὲ τολμήσας] Locus claſſicus de militia Socratis in *Platonis* Apol. p. m. 363. F. ὅτι μὲν γὰρ με ἐν ἀρχαῖς ἔταξεν, ἃς ὑμεῖς εἵλεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτειδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, πάνυ μὲν ἔταξεν ὥσπερ καὶ ἄλλους τις, ἐγὼ δὲ ἐκείνους ἔταττον, ἔμενον ὥσπερ καὶ ἄλλοι τις, κινδυνεύων ἀποθανεῖν π. τ. λ. Sed hanc militiam non minus quam Lucianus deridet, & mendacii Platonem aceuſat *Athenaeus* V, 15. praeclare ille quidem refutatus a Caſaubono: add. *Portzov.* ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in Alcib. p. 355. *H. Steph.* ſine ulla dubitatione fortitudinem illius, & ſervatum in praelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. ſeq. Aut hiſtorica fides nulla eſt, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. *J.M.G.*

Ibid. Ἐν τῇ πόλει] Legendum omnino videtur, ἐν τῷ Ἀμφιπόλει. Vid. *Suidam.* Τὸ μαχήσει gloſſema eſt. *F.G.*

Εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην &c.] Mirum eſt neque Interpretem neque Commentatorem hunc locum emendaſſe, ac mendum eſt, & manifeſtum: emendatio vero in proclivi. Quid enim eſt τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην? Quaenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae fini-

sophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses. PAR. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in praelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, & Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates,

γυς; ὁ γὰρ δὴ τούτοις ἄντερ ἐκείνοις ἔχων αἰτιάσῃ. ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τ. ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τ ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τ ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ ὅτα. πρῶτον μέ, ὡς ἔστιν [a] ὅστις εἰπεῖν ἔχοι φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα. ἤτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἰ καὶ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς ὄχλος ὁ τοιοῦτος, οὔτε εἶδον παράταξιν, μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τ [b] ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης,

[a] Ὅστις αὐτῶν] Εἰπεῖν ὅς τις *Fl.* [b] Ἐν τῇ πόλει] Nihil variant Edd. Ἐπὶ Δηλίῳ vult *Palm.*

finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἠρίστευσε. Sed mira est hoc loco Interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate loquuti sunt, sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem *Plutarch.* in Alcib. ἔτι δὲ τ ἐπὶ Δηλίῳ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ὅπλα ὁ Ἀλκιβιάδης, τὸν δὲ Σωκράτην πεζὴν μετ' ὀλίγων ἀπεχωροῦντα ἰδὼν, &c. Vide & *Laërtium* in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, *Ortelius* in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέα Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem *Plutarchus* in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud *Theocr.* Idyll. 2. Simaetha Delphin Myndium suum amasium arcessit e Palaestra Timageti —— —— ἀπὰ παλαίστρας

Τίμαγος ποτὶ τὸν Τιμαγήτου παλαίστραν.
Τηνὶ γὰρ φοιτᾷ, τηνὶ δὲ αἱ ἐδὺ παίδιαι.

J.P.a G.

Ἐν τῇ πόλει] Vid. *Xenoph.* p. 253. 32. & *Thucyd.* IV. 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. (I.) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. (II.) *Potidaensis*, de qua *Plato* & *Plut.* disserte; ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἡττηθέντων ἀμφοτέρων. Alcibiades scilicet & Socrates. (III.) *Apud Delium*, de qua *Tullius* de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem. Ed. *Bas.* p. 11. f. *Athenaeus* tamen V. 15. negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu *Casauboni* Animadversiones, in quibus Athenaei judicium hac in parte luculenter refellitur. *M. du S.*

Τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην] *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quoque corruptum, ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλεως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cujus nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a *Diodoro Siculo* lib. XIV. p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει: res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex *Aristoph.* Nub. 322. & his, quae copiose *Meurs* Rel. Attic. c. 9. Sed XII. millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Doctiss. *Wass* in Addend. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat *Palmerianam* emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & *Plutarchus* de Daemon. Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae ὁδῷ τὴν Πάρνηθα mentionem conjungunt. Sed quid faciamus Palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Perrafitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. *J.M.G.*

Φεύγων ἐκεῖθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὸ Ταυρέως παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μὴ τὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον [a] ὡραΐζειν, καὶ σοφισμάτια [b] προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. ΤΥΧ. Ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη κἀγὼ πάλαι ἐπυθόμην, νὴ μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς ὑπ' ἀπειρίας βουλομένων· ὥστε οὐδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν.

'Αλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον ὁποῖός τίς ἐστιν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις τῶν παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μήν, ὦ Φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, [c] ὅστις οὐκ ἴσασι πᾶς· inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrire, & argutiolas objicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare. TYCH. Vir optime, ista jam ex aliis quoque audivi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri.

44. Sed si videtur age jam & tu, Parasitus in bello qualem se praestet, dicito: & an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur? PAR. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit, *nemo ergo est*,

a Ὡραΐζειν] Sic Edd. Ἀφρίζειν G. & marg. *A1W.* Ὀαρίζειν vult *Graev.* b Προβάλλειν] Παραβάλλειν marg. *A1.* c Ὅστις] Sic *Fl. B1. P.* aliaeque. Ὃς *f.*

71. Φεύγων ἐκεῖθεν] Μὴ συκοφάντει, παράφαλε· οὐκ ἔστω γὰρ, ἀλλ' ἀφιστάμενον διετέλει. *V.*

72. Ταυρέως παλαίστραν] De qua vid. *Plat.* in Charmide statim ab initio 235. C. *M. du S.*

Ibid. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.] De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μὴ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὡραΐζειν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in ils, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde ὡραΐζειν non significare *se ornare*, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὡραΐζειν legere παίζειν, *ludere cum pueris*, nam sic & alibi locutus est. sed postea in Mf. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀφρίζειν, sed scribendum ὀαρίζειν, *garrire.* Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat oblique παιδοφιλίαν. Nam ὀαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio, *Homerus* Iliad. Z.

ὣς ἔφαθ', ἡ δ' ἔμολε
Στρέψασ' εἰς χόρον οἶκον ἅ ῥ' ἀμφιπολεύεσκε γυναικῶν.
quando jam erat
Digressurus e loco ubi cum sua colloquebatur uxore.

Et Iliad. X.

Τῷ ὀαριζέμεναι ὅτε παρθένος ἠΐθεός τε,
Παρθένῳ ἠϊθέῳ τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
Cum hoc confabulari, ceu virgo adolescensque.
Virgo & adolescens confabulantur inter se.

Hinc ὀαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem Poëta de cestu Veneris:

Ἔνθ' ἔνι μὲν Φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαρισταὶ
Πάρφασις.
Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae
Illicienses.

Recte enim antiquus interpres ὀαριστὺς πάρφασις, conjungunt, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία ψιθυριστική, colloquium quod praeparat, hoc est animum ad amandum & consuescendum incitat. Idem: ἔστι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταὶ, οἱονεὶ ὁμοπαρεῖ τινες ὄντες, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀμφίσαι γάμου ἕ συνωρίδος. ἐξ αὐτοῦ δὲ ὀαρίζειν λέγει, τὸ τοὺς ἀνδρας γυναιξὶν ὁμιλεῖν. vide sequentia. Significat Lucianus Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. *J. G. G.*

74. Ὡραΐζειν] *Faire le beau.* *F. G.*

Ὡραΐζειν] Parum abest quin recipiam emendationem Cl. *Graevii.* Sed quia non satis certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ὀαρίζειν *Gesnerus.* Et in versione eo adlusit. *J. F. R.*

75. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ] (Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοί, i. e. *fati.*

ος, qui neſciat, apud illum praeſtantiſſimos Heroum Paraſitos eſſe. Nam & Neſtor ille, cujus a lingua mellis inſtar defluebat oratio, ipſius Paraſitus Regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur tum erat & corpore praeſtantiſſimus & juſtiſſimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque, & admiratur, velut Neſtorem. Neque enim Ajaces decem ſibi contingere optat, neque decem Achilles: ſed olim *ait* futurum fuiſſe ut caperetur Troja, ſi tales, qualis hic Paraſitus, ſenex licet, milites decem habuiſſet. Idomeneum etiam Jove natum, Paraſitum ſimiliter dicit Agamemnonis.

αὐτῷ τὺς ἀρίστους τ ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅ τε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, ὃ ἀπὸ τ γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ οὔτε τ Ἀχιλλέα, ὃς ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναιότατός, καὶ δικαιότατος, οὔτε τ Διομήδην, οὔτε τ Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τ Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὔχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἑαλώκει τ Τροίαν, εἰ τοιούτους ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, χείρων γέρων ὤν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τ Ἰδομενέα τ τοῦ Διὸς ἔκγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

95 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι. ὅπως

d Ὅσπερ] Sic *El. Ald. Fr. S.* Ὥσπερ *Bt.* & 2. *J. P. H.*

ſati. Fabula nota. Vid. Noſtrum Φιλοψ. c. 3.) *Kuſt.* Adde *Eur.* Ἰκ. (p. 330. A. 344. AB.) & Ἡρ. μ. (p. 719. A.) & Noſtr. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. *M. du S.*

79. Ὥστε ἴσθ' ὅτι] I. e. vera dicis, non calummiaris. *F. G.*

Ὥστε ἴσθ' ὅτι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σαυτοῦ τύχῃ καλαψεύδεσθαι τ ἀνδρῶν] Apparet quidem hæſiſſe in hoc loco Benedictum, dum quæ nimia attulit *Opſopoeus*, amputare conatur, ſed dum expedire ſe ab ejus interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui ſic interpretatur, *quibus per Jovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, ſicut tibi. Itaque parum gratia arti tua conciliare videris, tantos viros falſis contumeliis afficiendo.* Ex his omittens Benedictus illa *ſicut tibi*, ſequentia reddidit: *Itaque parum gratia arti tua conciliare videris contra viros hoſce mentiendo.* At quæſo quid eſt, quod in illis hic paraſitus mentitur? Utique in præcedenti periodo teſtatur ſe hæc eadem audiviſſe ab viris bonis & fide dignis, nec ob ullam cauſam ſuſpectis mendacii in iſtis hominibus. Hinc certe & in noſtra periodo aſſentitur paraſito, contra quam interpretes volunt. Nam manifeſte Græcæ voces hunc ſenſum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuæ arti, in illis viris mentiri.* *F. G.*

82. Καὶ λόγῳ] Nihil varietatis invenio; mallem tamen hoc loco *καὶ* ejicere, cum Cl. *Geſnero*, qui in marg. notarat hoc forſan delendum. Nam nexus *φάγε ἐ σὺ λόγε* melior eſt, quam *φάγε ἐ σὺ ἐ λόγε*. Etſi de *καὶ* abundante jam ad nauſeam commentati ſumus antea. *J. F. R.*

85. Οὐδὲς ἀνήκοος Ὁμήρου] Οὐδὲς μὴ ἀνήκοος Ὁμ. *Th. M.*

Οὐδὲς ἀνήκοος Ὁμήρου] *Marcilius* hoc loco legit, *Οὐδὲς μὴ ἀνήκοος Ὁμήρου*. At id admittendum negant ſequentia. Senſus eſt ſimplex, *Atqui o amice, nemini, etſi vel maxime ſit indoctus, usque adeo inauditus eſt Homerus, quin neſciat, Heroum etiam praeſtantiſſimos apud eum eſſe paraſitos.* *J. J.*

Οὐδὲς ἀνήκοος] Mallem *ἀνηκόος*. *M. du S.*

Οὐδὲς ἀνήκοος Ὁμ.] Minime probo *Marcil.* commaculationem, quæ forſan hinc orta, quod crederet duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duæ negationes, quando *μὴ* vel *οὐ* præmittitur adjectivo cum *α* privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Græcis æque eſt *non indignus*, i. e. *dignus*, ac Latinis. *Ael.* V. H. IV. 18. Συμποιούμενον ἄνδρα χαρίεντα, καὶ τ Ὁμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτος ἱστορίας. I. 7. pr. Ac paſſim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. *J. F. R.*

89. Νέστωρ] *Hom.* Il. A. 249. *M. du S.*

92. Ὅσπερ ἴδοιτο] Ὥσπερ ἴδοιτο. *Th. M. Solanus* contra, cum ἅσπερ legeretur in *J.* id in ὅσπερ mutavit, cui adſentior, etſi & alterum tolerabile: ſed quia in ὅσπερ optimae Edd. conſentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud eſt paullo poſt, θαυμάζει ὅσπερ τ Νέστορα. *J. F. R.*

96. Δέκα Αἴαντας] *Hom.* Il. B. 371. *M. du S.*

1. Ἰδομενέα — παράσιτον] *Homer.* Il. Δ. 256. *M. du S.*

2. Ἔγγονον] Quamvis conſentiant libri, & apud alios ita etiam ſcriptum ſæpiſſime reperiatur, legendum apud omnes ἔκγονον videtur. *M. du S.*

ὔπω γε μὴν δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τὼ ἄνδρε τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων, οἷπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει. ΤΥΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

σὸν δὲ [a] πλέον δέπας αἰεὶ

Ἕστηχ' ὅσσοις ἐμοὶ, πίνειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ ποτήριον ἀφὶ παντὸς πλῆρες ἑστήκει τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ [b] δι' ὅλου τοῦ βίου μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' [c] οὐχ ὥσπερ τοῖς λαοῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς [d] προσκαλουμένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἕκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δεῖον [e] ἄγον, φησὶ, κτῆ τιμὴν ἀξιωθέντα ὀψὲ τοῦ σίτου τῷ βασιλεῖ δείπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστορα δὲ σιτευτόν μοι δοκεῖ τὸν βασιλέων μάλιστα τεχνίτην καὶ ἀγαθὸν γενέσθαι. ὁ γοῦν ὅπλα τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τὴν τέχνην, ἀλλὰ ἄνωθεν ὅπλα Καινέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι σιτευτῶν, εἰ μὴ [f] καὶ Ἀγαμέμνονα ἀπέθανε. ΤΥΧ. Οὗτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ σιτευτός. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶδα, πειρῶ λέγειν.

Tibi pocula ſemper
Plena ſtetere, vobis, ſi potare liberet.

Hic enim *plena ſemper pocula* dixit, non quo poculum perpetuo plenum ſteterit Idomeni, & pugnanti & dormienti; ſed quod ipſi per totam vitam liceret ſoli coenare cum Rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Ajacem enim ſolitaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris cauſſa coenae Regis adhibendum. Idomeneus vero atque Neſtor coenabant cum Rege quotidie, ut ipſe ait. Neſtor vero Paraſitus mihi videtur regum maxime artifex & bonus fuiſſe, nec enim coepiſſe artem in Agamemnone, ſed ſuperiori tempore in Caeneo & Hexadio: videtur autem nec deſiſſe paraſitari, niſi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem praeclarus Paraſitus. Si vero alios etiam noſti, tenta dicere.

46. PAR.

a Πλέον] Edd. Luciani. Πλεῖον *Homer.* b Δι' ὅλου] Quaedam διόλου. c Οὐχ] Recte *Fl. P. B.* Οὐκ *J.* d Προσκαλουμένοις] Sic *Fl. Ald. B1. & 2. H. P. S.* Καλουμένοις *J.* e Ἄγον] Sic *Fl. & Hom.* Ἄγειν Edd. cett. f Καὶ] Non adeſt *καὶ* in *Fl.*

10. Πλεῖον] Ex *Homero* Il. Δ. 262. repoſuimus pro πλέον. *M. du S.*

Πλέον] Verum eſt in *Homero* l. d. πλεῖον legi, ut verius mere ſpondaicus, Homero rarior, ibi poſtulat, ait enim: Δεσπὸν πάσσω, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί. Sed quia in hemiſtichio quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλέον etiam verſum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera ſic poteſt ſcripſiſſe, vel memoriter. At quum *Homeri* adfectata ſpondaeorum dimenſio ſtudio etiam a poëta quaeſita videri poteſt, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere jam πλεῖον & hic poterit, cui id videtur tanti. *J. F. R.*

16. Δι' ὅλου] Ita *V2.* & *P.* ſcribunt, recte. In reliquis conjunctim ſcribitur διόλου, abſurde. *M. du S.*

20. Εἰς Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. H. 312. *M. du S.*

21. Ἄγον] Sic apud *Homerum* & in Ed. *Fl.* legitur: reliqua Lucianea ſunt. *M. du S.*

24. Ὡς αὐτός φησι.] Ubi hoc dicat *Homerus* neſcio; certe Il. B. 405. vocat ad coenam Neſtora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipſis Agamemnonis ab eo ſupra allatis (Il. Δ. 262.) id elicit. Aſt ex quibus eliciat Neſtora etiam ſemper adfuiſſe Agamemnonis menſae, neſcio. *M. du S.*

28. Ἐπὶ Καινέως] Locus *Homeri* unde hoc conficiat, eſt Iliad. A. 264. *M. du S.*

39. Ἕκτορα] *Hom.* Il. H. 278. *M. du S.*

41. Προσκαλούμενον] *Iliad.* Il. 293. *M. du S.*

47. Σαρ-

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, neque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc juvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, & navem Protesilai jam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Jovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum. TYCH. Quas ergo? PAR.

Viginti tales si mea contra arma vulissent,

ΠΑΡ. Τί οὖν; ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχήν, οὔτε τὸ σῶμα, καίπερ ὢν νεανίας; ἐγὼ γοῦν ἐκ τούτου μοι δοκῶ τὸν Ἀχιλλέως τοῦτον κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ [g] χείρω εἶναι, τόν τε γὰρ Ἕκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ ἐπὶ τὰς ναῦς εἴσω μαχόμενον, ἔτι ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη κατακαιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὁπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἕκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἷς ἕνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας ὁ γενναιότατος Ἕκτωρ ἱκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. [h] TYX. Τίνας δὴ ταύτας; ΠΑΡ.

Τοιοῦτοι δ' εἴη μοι εἰκοσιν ἀντιβολήσαι,

Πατ-

[g] Χείρω] Χείρων Bl. [h] TYX.] Abest persona TYX. & seq. ΠΑΡ. in Edd. Adjeci ex Jensio.

47. Σαρπηδόνα] *Iliad.* Π. 488. De sequentibus vid. etiam cad. *Il.* Π. 788. & 849. *M. du S.*

51. Θεὸς & δύο ἄνθρωποι] Apollo, Hector, & ejus auriga, seu armiger. *F.G.*

52. Καὶ τελευτῶν &c.] Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας γενναιότατος Ἕκτωρ, προστίτων τὸν Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. TYX. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἴη μοι εἰκοσιν ἀντιβολήσαι, &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non ejusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. *J.F.*

53. Ἕκτωρ προστίτων] *Hom.* Il. X. 337. *M. du S.*

Ibid. Προστίπτων τὸν Ἀχιλλέα] In *Homero* est λίσσομαι, non προστίπτων. Sed an & προστίπτω cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque Ἕκτωρ προστίπτων σὲ ἐκετεύων τὸν Ἀχιλλέα; nam προστίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, quum & *Eurip.* cum accusat. construat fere semper, ut *Hecub.* 339. Πρόσπιπτε δ' αὐτῆς τῇ δ' Ὀδυσσέως γόνυ. Ibid. 737. — πότερα προσπίτνω γόνυ; deinde *Androm.* vs. 537. Τί μοι προσπίτνεις, ἐλεύθερον πόρον, Ἢ σῶμα λευκῆς ἂς ἑκτυπῶν. Sic & προστιτνῶν' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. vs. 10. eadem ratione, i.e. ellipsi τῷ πρὸς. Nam ibid. vs. 43. πρὸς γόνυ πίπτουσα τὸ σὸν. Unum ex *Andromache* ejusdem locum protulit, non consumsit, Scapula, quod tamen mirere, quin *Stephanus*, quem exscripsit, de hoc casu nihil. *J.F.R.*

58. Τοιοῦτοι δ' εἴη] *Hom.* Il. II. 847. *M. du S.*

59. Ἀν]

Πάντες [a] ἂν αὐτόθ' ὅλοιτο, ἐμῷ ἐγχεῖ δυρὶ δαμάντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ θεράπων ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν. ΠΑΡ. Αὐτόν, ὦ Τυχιάδη, τὸν Πάτροκλον ὅτι θεράπων ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι. ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις. ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτοῦ τῶν ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε [b] τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ,
Ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

καὶ πάλιν [c] ὑπισχνεῖται,

[d] Καὶ νῦν με δεξάμενος, φησίν, ὁ Πηλεὺς Ἔτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας,

Unusquisque mea domitus jacuisset ab hasta.

47. TYCH. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta dicere. PAR. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse. TYCH. Mira narras. PAR. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa reconde,
Verum una, ut vestris una fuimus aedibus alti.

Et rursus, jam discedens,

Hic me susceptum, inquit, *Peleus*
Et studiose aluit, jussitque tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Patroclum, non nominasset Ministrum; liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos qui neque ser-

a Ἂν αὐτόθ'] Restitut. ex *Hom.* Πάντες κ' αὐτόθ' Edd. Luciani. b Τιθήμεναι] Recte *S.* & *Harn.* Τεθάμμεν Edd. cett. male. c Ὑπισχνεῖται] Ὑποσχνεῖται marg. *A1.* d Καὶ νῦν] Sic Edd. omn. Ἔνθα ex *Hom.* adlevit *Geso.*

59. Ἂν] Ex Homero restitui. nam antea legebatur κ' αὐτόθ'. *M. du S.*

68. Μὴ ἐμὰ] *Iliad.* Ψ. 83. *M. du S.*

Ibid. Τιθήμεναι] Ex Homero restituit hanc vocem *Benedictus* in *S.* In omnibus antea prave scriptum τεθάμμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis *amicum* fuisse probat, non *amasium*; qua de re ad Ἐρ. c. 32. B. *M. du S.*

73. Καὶ νῦν] Quid hoc sit nescio. *Hom.* l. c. vs. 89. Ἔνθα. *M. du S.*

81. Μηριόνῃ τῷ Ἰδομ.] *Il.* N. 246. 295. *M. du S.*

84. Τὸν μὲν Ἰδομ.] Haud facile dixeris quem locum respiciat. In catalogo 152.— 8. Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδροφόνῳ, v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimium recedunt. Il. N. 246. θεράπων audit, & 295. θοὸν ἀτάλαντος Ἄρηϊ, & mox cum addit, Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόν δε μίτεισι τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀτάρβητος ἔπεται — τοῖος Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενῆος ὀπηδὸς ἀνδρῶν Ἥϊόνῃ εἰς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328.) donec cum Ænea manum conferens (v. 500.) ἀτάλαντοι Ἄρηϊ dicuntur & ipse & Æneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones quam Idomeneus, quod ansam huic scurrae dedit. *M. du S.*

88. Ἀριστογείτων] Atqui apud *Thucydidem* meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI. 54. Praeterea pauperem facit & plebejum contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γνωρίμου δὲ Ἁρμοδίου ὄντος ἐν ἡλικίᾳ λαμπροῦ, Ἀριστογείτων αὐτῷ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἑστὼς ἰσχυρὰς ἐν ἔσχε τὸν τύραννον. In reliqua historia sequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod *Thucydides* autem de statuis reticet, minus mirabuntur qui meminerint ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat ejus Scholiastes ad I. 20. Nobiles autem erant statuae. Rogante quodam, quodnam esset optimum ales? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum judico, ex quo Harmodii & Aristogitonis statuae conflatae sunt apud *Philostr.* 900. *M. du S.*

89. Ὥσπερ Θουκυδίδης φησί] Quum Cl. *Hemsterh.* orae adleverit *Thucyd.* VII. p. 411. vs. 98. ibique *Duker.* adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae; vid. ergo Addenda. *J. F. R.*

94. Ἀφαίρεσιν] Propter phrasεos raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam quum proprie *abripere aliquem* significet, & privationi bonorum & honorum plerumque jungatur, mirum videretur hic adjungi contrario. Sed quum velit *ereptam* civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus.

Sic

servi essent, neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat: cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Jovis qui filius esset, non dignetur vocare *Marti aequiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.

48. Quid vero? Nonne & Aristogiton plebejus homo & pauper, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere iidem Parasiti.

49. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sicut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in prae-

80 οἱ μήτε τὸς θήλυς, μήτε τὸς φίλυς· τὸς δὲ παρασίτυς δηλονότι; ἢ καὶ τ Μηριόνην τῦ Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει. ὅτως, οἶμαι, καλυμμένων τότε τ παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τ μὲ Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱὸν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν 85 ἀτάλαντον Ἄρηι, Μηριόνην δὲ τ παράσιτον αὐτῦ.

Τί δὲ οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἁρμοδίυ; τί δὲ; οὐχὶ καὶ ἐραστής; 90 ὀπτεκῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρασταὶ τ τρεφόντων εἰσίν. ὅτω τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τ Ἀθηναίων πόλιν τυραννυμένην εἰς ἐλευθερίαν [f]ἀφείλετο· καὶ νῦν ἕστηκε χαλκῦς ἐν 95 τῇ ἀγορᾷ μετ τ παιδικῶν. ὅτοι μὲ δὴ, τοιοῦδε ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέμῳ τ παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲ ὁ τοιοῦτος χριστοποιησάμενος ἔξεισιν ὅπι τ παράτα- 1 ξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἄξιοῖ; ὁ γὰρ ἀλλ'

[e] Ἀτάλαντον] Ἀτάλαντος ora *Alw.* [f] Ἀφείλετο] Nil mutare Edd. addidit *M. du S.*

Sic *eripere ex periculo* signif. ap. *Aelian.* XI. 6. ἀφῖκτο ἐν αὐτὸν οἱ ἐναῖοι. *J. F. R.*

Ibid. Ἔστηκε χαλκοῦς] Sic *Lexiph.* c. XI. *De Gymn.* c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν *Alciphr.* I. Ep. 30. f. Alia simil. *Hemsterh.* ad *Tim.* §. 51. *J. F. R.*

98. Οὐχὶ πρῶτον μὲ &c.] Οὐχὶ πρῶτον μὲ ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ἢ γὰρ, ἀλλ' ὃν σὺ πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐοικέναι, καὶ σύθυς ἅμα ἕω μάχεσθαι δεῖ. Locus hic in posteriori parte paullum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, ἢ γὰρ ἀλλ' ὃν σὺ πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ σύθυς ἅμα ἕω μάχεσθαι δεῖ, φησὶν ἐοικέναι. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Parasitus) *primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐοικέναι, *se epulis excepturum.* Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in *Homeri* Il. T. vs. 160.

Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῦς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτε καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
Οὐ γὰρ ἔπ' ἠῶθεν ἡμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἀκμὴν σίτοιο δύσεσθ' ὀλίγου περ ἐόντες
Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem
Expers cibi poterit contra pugnare.

Huc faciunt verba Scholiastae *Theocriti* ad I. vs. 51. οἱ μάλλον εἰς πολεμικὴν, πρωΐας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ σῖτον ἄρτου, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ἐς θερμοὶ ὄντες, καὶ μὴ δυνάμενοι, ὃ ἐστὶν ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi, summo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi & minime meticulosi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellarunt.* *J. F.*

1. Οὐ γὰρ, ἀλλ'] Id est, *non enim hoc solum faciet, sed etiam*, &c. Exempla quaerenda. *F. G.*

Οὐ γὰρ] (*Sensus* transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula εἰ post ἐοικέναι, unde excidit, quia eaedem literae ipsius voculae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: *Nonne ita est? Imo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis; etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat.*) *Perizon.* ad Æl. V. H. VIII. 12. Vid. *Hom.* Il. T. 162. & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἐν pro καὶ. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἀλλ' — φησὶν] Primo illud ἢ γὰρ ἀλλ' solo *Etenim* reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularum conjunctio, quasi tu dicas, *Non est aliter; sed.* Et videtur haec

ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἐξιάσι, [a] καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι· καὶ ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ἔστω δεῖσαι· ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἁρμόζεται τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑποπτεύων τῷ πολέμῳ, τρέμει, [b] ὅτῳ δὲ ἐσθίει τότε μάλα ἡδέως τῷ προσώπῳ, καὶ μὴ πρὶν ἔξοδον εὐθὺς ἐν πρώτοις ἀγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὅπισθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, κἀκεῖνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας ὁ Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ τὰ βελῶν ἀφιεμένων, χιτωνίσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέπει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν.

Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δήπου εἴη λοχαγὸς εἴτε στρατιώτης αἰσχυνθείη, μεγάλα τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς κατακειμένῳ· ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τοῦτο παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πώγωνα ἔχοντα, προεθυμηκότα τὴν μάχην, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ ἂν καταφρονήσειε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς [c] ὑπασπιστὰς αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι [d] χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους χειμῶνος, τὴν πόλιν ἀπορροῦσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ κακούργους διαλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι.

lio pugnare jubet, eum etiam excipiet epulis, etsi statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans tremit: eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit, & post egressionem in primis statim pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille ut Teucrum Ajax suo clypeo occultat, emissisque telis, suo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius quam se servare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praelio Parasitus, non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in convivio pulchre jacentis. Et operae pretium est juxta jacens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, longam habens barbulam, jam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non conjiciat pallidos & comatos homunciones si jacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli causſa solviſſe? Tales quidem in obello ad Philoſophos & oratores *comparati* ſunt Paraſiti.

51. In

a Καὶ] Forſan Κἂν. conjiciebat *Guyet.* etiam *Geſn.* Nil mut. Edd. b Χλωροὺς] Χλωροὺς male *H1.* & 2.

b Οὕτω δὴ] Οὕτως δὴ emendat *Geſn.* c Ὑπασπιστὰς]

20. Ὡς ἄξιόν γε] Elumbis. *V.*

ſupplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam ſcrupuloſa nimis diligentia ex ipſo orationis contexto eruere docet Devarius. Deinde non puto opus eſſe illa, quam ſuadebat vir doctus, verborum transpoſitione, ſed ut immutato tantum apice pro καὶ εὐθὺς legamus κἂν εὐθὺς. Eſt quaſi gradatio: quem pugnare jubet Ulyſſes, eum vult antea cibum capere, idque etiam ſi ſummo mane in pugnam eundum ſit, ubi alias cibi tempus non eſt. Huc pertinet apud *Homerum* πρώτου ἤματος κ. τ. λ. *J.M.G.*

Οὐ γὰρ ἀλλ'] Recte Cl. *Geſn.* ſimpliciter etenim ſignificare ait. Conf. *Fab.* Ep. L. 2. f. ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 386. Et Cl. *Jenſ.* ad *Vit. Auct.* §. 6. No. 76. *J.F.R.*

2. Ὅτι οὐ πολέμῳ μάχεσθαι φησι] Gloſſema videtur. *F.G.* Et ego mallem abeſſe; tum enim minus perplexa erit oratio. *J.F.R.*

3. Καὶ εὐθὺς] Lego κἂν εὐθύς. *F.G.* Idque omnino re-

51. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis. TYCH. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen. PAR. Nonne igitur forum, & judicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim? TYCH. Omnino. PAR. Igitur Parasitus in forum quidem & ad judicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At Palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat occurrentem feram: at Parasitus invadentes manet, & facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemnere: & neque cervus illum neque horridus aper percellit: sed etiamsi aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequitur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive jocanti sive edenti? Uter magis exhilarare

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ φιλοσοφίας ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. ἀλλ' πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὔπω ξυνίημι ὅ, τι τοῦτό ποτε βούλεται, σκοπῶμεν δὲ ὅμως. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τὰ ἐν τούτοις γιγνόμενα· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδὺς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεὶς, οὐκ αἰσχύνη τῇ χωρίᾳ μᾶλλόν ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ὑποπίπτοντα μένει, καὶ δέχεται ῥᾳδίως, μεμελετηκὼς αὐτὰ ἐν τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· καὶ οὔτ' ἔλαφος, οὔτε σῦς αὐτὸν ἐκπλήξει πεφρικὼς, ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ὅπλον τὸν σῦν ἀντιθήσει. τοὺς μὲν γὰρ λαγὼς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον

58. Ἀντιθήσει] Ἀλλὰ ἐ λύσσα ἀντιβρυχήσει; ἢ ἐ λύκου ἀντωρύσει; * αἶξ; τοῦτό μοι λέγει. V.

Ἀντιθήσει] Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ ἔστι, καὶ πρὸς λύσσα ἀντιβρυχήσεται τὸ παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀντωρύσεται. G.

* Αἶξ] Αἶρα V. pro quo αἶξ in Impressis repositum. Melius Coll. G. Sed neuter sales Lucianeos cepit. M. du S.

reciperem, si vel una Ed. praeiret. Et parum abfuit quin vel iis invitis sic dedissem. J.F.R.

11. Ὥσπερ ὁ Αἴας] Hom. Il. Θ. 272. M. du S.

20. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκροῦ ἰδεῖν] Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt *adeo ut indignum sit facinus*; aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operæ pretium, ut mereatur & dignum sit huic adjacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstituram diversitatem. J.G.

Ibid. Ἄξιόν γε] Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν. F.G.

24. Ἱπποστασίας] (Forsan ἱππασια—.) Anon. M. du S.

59. Ἐν δὲ δὴ] Amant δὲ & δὴ etiam sic jungere Alciphr. & Longus. Vid. hunc Past. 2. p. 41. illum I. Ep. 30. p. 126. & alibi. J.F.R.

60. Τίς ἂν ἐ] [Et καὶ ita post ἂν Phalar. epist. 38. φάγοι ἂν ἐ ἰκτίδεα. Ne plura ex Nostro addam. J.F.R.

λον εὐφράναι τὸς συμπότας; πότερόν σοι ἕτερος ἄδων ἢ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὁρῶν, ὥσπερ ἐπὶ πένθει, οὐχὶ συμπόσιον ἥκων; ἢ ἐμοί γε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων.

convivas poterit? hic ne tandem canens & dicteria jaciens, an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens, dejecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea sententia tale quid in coena Philosophus, quale canis in balneo.

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν τοῦ παρασίτου βίον, σκοπῶμεν ἅμα, καὶ παραβάλλωμεν[a] ἐκείνῳ. πρῶτον[b] τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν ἀδόξου ὄντα δόξης καταφρονοῦντα, καὶ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, [c] ὧν οἱ ἄνθρωποι[d] οἴονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους εὕροι τις ἂν, οὐ τινας, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὃ τούτου αἴσχιόν ἐστιν, ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν ἄδοξος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς οὐκ ἄν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, ᾧ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἵ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὃ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαιμόνως, ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσπράττει τοὺς μαν-

Sed age his relictis, ad ipsam jam vitam Parasiti veniamus, ita ut istorum simul *vitam* inspiciamus & comparemus. Primo igitur Parasitum gloriae contemtorem semper videas, neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhetores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria solum, sed quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enim vero Rhetores, & (quod indignius est) illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infeliciter adeo animati sunt, ut e numero Philosophorum, qui maxime jam celebrantur (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res judicat, corruptionis munerum damnatus fit; alius mercedem argutia-

a Ἐκείνῳ] Recepi ex *J.* Ἐκεῖνον cett. b Τοίνυν] Non adest in *Pl.* c Ὧν] Τί ἂν *J.* & marg. *Ar.* d Οἴονται] Οἴωνται *J.* e Ἄλλος —— μισθώσαντος] Integer hic versus deest in *Fl.*

72. Δόξης καταφρονοῦντα] Οὕτω ὁ χοῖρος λεχθεὶς δόξης καταφρονεῖν, διὰ τῶν βορβόρων πλαττόμενος. *V.* (κυλινδούμενος. C.)

70. Ἐκείνῳ] Ἐκείνων conjiciebat *Gesn.* Favet huic conjecturae lectio *Juntinae*; ex qua, si opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philosophos, quibus jam comparatum it parasitos. Verum quum τὸν βίον τοῦ παρασίτου praemittatur, recte jam procedit, se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνῳ scil. βίῳ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit Cl. *Gesn.* vulgatam minus recte habere, & nisi *Junt.* succurrisset, ἐκείνων scil. φιλοσόφων βίου, recipi potuisset. *J.F.R.*

73. Οἴονται. περὶ ῥήτορας] Erat, cum non viderentur haec sana esse. Legendum putabam ἂν οἱ ἄνθρωποι οἰῶν) περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reduxere, quae deinde sequuntur, εὕροις δ' ἂν ὃ μόνος οὐδὲν περὶ τούτου, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη. *J.M.G.*

Ibid. Περὶ] Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. *M. du S.*

78. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας] Sic in *Tim.* §. 56. οὐδὲν τιμιώτερον τοῦ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem hujus dissertationis *Long.* lib. 4. ποιμεν. *Liban.* Paraf. *J.B.*

83. Ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω] Sic concipiendus hic locus, ut egregie distinguitur in editione *Basileensi*, & versio simplex optime satisfaciet omissis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte: *ita ut celeberrimorum hoc tempore philosophorum (nam de rhetoribus quid opus est dicere?* qui scilicet in foro & causis habitant, quod philosophus non promittit, & ideo absurdius sit, quod

narum a discentibus exigat; alius pro suo convictu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens poscat. Propter hanc senex jam vir adhuc peregrinatur, & mercede, ut Indus aliquis aut Scytha captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit.

53. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur: hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cujusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria angi illum probabile est. PAR. Ignoτάνοσλας. ὁ δὲ ωδὲ τῦ βασιλέως ὑπὲς τῦ συνεῖναι [f] ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, ϗ οὐκ αἰσχύνε). [g] ἔτι πρεσβύτης ἀνὴς ἀφ' τῦτο ἀποδημεῖ, ϗ μισθοφορεῖ, καθάπς Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· ϗ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνε), [h] ὅτι μισθὸς, ὃ λαμβάνει.

Εὕροις δ' ἂν ἐ μόνον ταῦτα ωεὶ τύτοις, ἀλλὰ ϗ ἄλλα ωάθη· οἷον λύπας, ϗ ὀργὰς, ϗ φθόνυς, ϗ ωαντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν ωδσιτος [i] ἔξω τύτων ἐστὶν ἁπάντων· ὅτε γὰς ὀργίζε) δι' ἀνεξικακίαν, ϗ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθείη. ϗ εἰ ἀγαναχτήσειε δέ ωοτε, ἡ ὀργὴ αὐτῦ χαλεπὸν μ̃, ὐδὲ σκυθρωπὸν ὐδὲν ἀπεργάζε), μᾶλλον δὲ γέλωτα, ϗ εὐφραίνει τὺς ξυνόντας. λυπεῖται γε μὴν ἥκιστα ωάντων, τῦτο δὲ τέχνης ωαρασκευαζύσης αὐτῷ, ϗ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲς ὅτε λυπηθείη. ὅτε γὰς χρήματά ἐστιν αὐτῷ, ὅτε οἶκος, ὅτε οἰκέτης, ὅτε γυνὴ, ὅτε ωαῖδες, ὧν ἀφθειρομένων [k] ωάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τ ἔχοντα αὐτὰ, (ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυ)) ἐπιθυμεῖ δὲ ὅτε δόξης, ὅτε χρημάτων, ἀλλ' ὐδὲ ὡραίυ τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεᾶ τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς,

[f] Ὁμοίως] Et hoc deest in *Fl.* [g] Ἔτι] Εἴ τι *J.* & marg. *Ax.* [h] Ὅτι μισθὸς] Omisit *Fl.* [i] Ἔξω] Ἐξωθεὶ *Bl.* [k] Πάντως] Πᾶσα marg. *AsW.* non male.

92. Καὶ ὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] Οἷον ὅτι μισθός. *V.*

quod dicet) *alius quidem in causa sedens ut judex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero* &c. *J.G.*

84. Φιλοσόφων * περὶ] Hic desunt nonnulla. *F.G.* Non credo, neque *Gronov.* neque *Gesnerus* credidere. Quare distinctionem tantum *Gronovianam* sum secutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. *J.F.R.*

87. Εἰσπράττει)] *Liban.* Ep. 20. f. τὸ δ' χρυσίον εἰσπραττέτω μ̃, εἰσπραττέτω δὲ ωαρὰ τ̃ λαλοιπότων τὴν τάξιν. *Alciphr.* III. Ep. 21. f. ωαρὰ τῦ λόγυ δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπράττει) μισθὸν τοὺς μισθάνοσλας etiam recte se habet; nam & sic *Arrian.* Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματά τε εἰσπράξαν τοὺς Μιτυληναίυς. *Mitylenaeis pecuniam imperant. Dion. Hal.* X. p. m. 640. pr. Ἄππιος —— τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν ϗ κράτος. *Appius —— Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans.* *J.F.R.*

90. Εἴ τι] Sic Ed. *J.* Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Δημων. c. 31. & quae ibi sunt annotata. *M. du S.*

9. Πάντως] Quod orae *Ald. Wessel.* adpictum est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot.* c. 27. f. ac 39. pr. Nec non hoc Dial. *Paras.* c. 12. & 39. m. &c. Item *Epist.* Man. c. 29. aliique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. *J.F.R.*

10. Ἐπὶ ταῦτα ἀπόλλυ)] Haec etiam male habent. *M. du S.*

εἰς, ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ παράσιτός ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀνδρείᾳ ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρεῖος, οὐδὲ φρόνιμος ἀπορία φρενῶν ἐστὶ φρόνιμος· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἂν εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος ἄλλως ἢ παρουσίᾳ ἀνδρειότητος, καὶ ὁ φρόνιμος παρουσίᾳ φρονήσεως, καὶ ὁ παράσιτος δὲ παρουσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὡς εἴγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ οὐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκοῦν [a] οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς; ΠΑΡ. Ἔοικεν· ὥστε οὔτ' ἐπὶ τούτῳ, οὔτ' ἐπ' ἄλλῳ ἐστὶν ὅτῳ λυπηθείη ἄν.

Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλόσοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γέ τοι πλείστους αὐτῶν εὕροι τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς [b] δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τῷ δωματίῳ προσίθησιν· εἰκὴ καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθείη. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπιὼν, ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ. φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς

ras, Tychiade, illum omnino Paraſitum non eſſe, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abeſt ab illo fortitudo, fortis eſt, neque prudens, cum deſtituitur prudentia, eſt prudens. Alioquin enim neque Paraſitus fuerit. Propoſitum vero nobis eſt quaerere de eo qui Paraſitus eſt, non de eo qui non eſt. Si vero fortis non aliter quam praeſente fortitudine, & prudens prudentia praeſente; etiam Paraſitus praeſente paraſitandi facultate Paraſitus cenſebitur: adeo ut niſi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de paraſito, quaeramus. TYCH. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Paraſitus? PAR. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla eſt ut doleat.

55. Jam Philoſophi ſimul omnes & Rhetores maxime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire videas, non armatos nempe, niſi metuerent: etiam januas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu ſibi inſidietur. At hic januam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero ſi noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam ſi non ortus eſſet. Et ſi per deſertum eat, ſine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philoſophos autem ſaepe ego vidi,

re-

a Οὐδέποτε] Οὐδέπου Fl. b Δεδιότας] Διδιότες Edd. priores male.

34. Οὐκ ἂν δή που εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὡπλισμένους] Philoſophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους. i.e. *qui ſane non ita armati eſſent, niſi timerent.* Somniavit Interpres, dum haec verba reddidit: *quod non facerent, niſi armatos metuerent.* Vides voculas οὐκ ἂν δήπου ſic nihil habere quo referantur, quae certiſſime referri debent ad τὸ, ὡπλισμένους, cum quo participio non jungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod abſolute hic ponitur, ut paullo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec *L. Bos* in Obſ. Crit. p. 78. Quare commatibus additis, quae in Edd. aberant, lectori ſuccurrere non dubitavi. Cl. *Geſn.* errorem priſtinae verſionis correxit ſponte, quod non opus erit ubique monere. *J.F.R.*

37. Δεδιότας] Miror nihil hic varietatis quaeſiiſſe, nihil emendaſſe *Solanum*, quum δεδιότες legeret, quod qui cum proxime nexis πρῳΐοντες & ἀποκλείοντας ſtare poſſit, nemo exponet aut propugnabit; quare Edd. excuſſis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; ſed quia poſterior ſyllaba per compendium in ea eſt exarata, quod in Mſſ. ſimiliter fieri amat, facile erroris origo detegitur. *J.F.R.*

61. Ἀπολογία] Socratis Apologiam ſcripſere inter alios *Plato* & *Xen.* Reliqui ſuas quisque, quarum extant etiamnum quaedam. *M. du S.*

66. Τινι] Τινα adſcripſ. *Geſn.* Et quia *Junt.* quoque ſic habet, forſan praeſtaret ſic edere; quia aliquantum am-

telis instructos, cum nihil usquam esset timendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt aut ad prandium.

56. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cujuscumque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se injuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum injuria nomen etiam injuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasitus, si quid sceleris committat, ipsum hoc quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

57. TYCH. Sed per Jovem vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors miserior? PAR. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes; aut plerosque cer-

ὄντ᾽ δεινῶ, τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπιόντες, καὶ ἐπ᾽ ἄριστον.

Παρασίτου μηδεὶς ἐθέλοι κατηγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἁρπαγήν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἁπλῶς· ἐπεὶ ὅ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ᾽ [c]ἑαυτὸν ἐκεῖνος ἀδικεῖ. ὥστ᾽ εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τὸν νόμον μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ [d]δὲ ὁ κακὸς, οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ᾽ ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γοῦν Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πολλῶν ἄλλου τινὸς ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ᾽ ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν [e]τινι γεγραμμένην.

[f]ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νὴ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου κρείττων ἐστὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος; [g]ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τουναντίον παμπολὺ εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γοῦν ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀπο-

[e] Ἑαυτὸν] Ἑαυτῷ ora *A1*. [d] Ὡς δὲ ὁ κακὸς] Non habet haec tria *Fl*. Sed pro ὁ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθὸς, marg. *A1*. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθὸς. Sed hoc ex eadem sumsit, credo, ut saepe. [e] Τινι] Τινὶ *Fl*. cum accent. Τῳ cett. Τινα *J*. sola. [f] ΤΥΧ.] Deest hic nomen personae in *Fl*. [g] ΠΑΡ.] Et haec pers. omitt. *Fl*.

65. Οὐδ᾽ ἔχει τις αὐτῷ δίκην] Εὐτελῶς ἐ παροιμιάζου τίς δίκη; τίς γὰρ κατὰ νοῦν ὁ λαὸς γράφει *V*.

[c] Ἀνθεται] Lege ἀνίεται. *Mad. B.*

ambiguum τινι pro ὑπὸ τινὸς, quando adjungitur ejusmodi verbo quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam *scriptum, dictum est mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς παράσιτον additur, satis patet sensus, *numquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare; alioqui adferrem hoc *Diod. Sic.* IV. 1. εἰρῆται ἐμοῦ τὰ τοιαῦτα πρειπημένως βίβλοις. *Dictum est a nobis* &c. *Herodian.* I. 2. 9. ὅτε μὲν ἐν ἑαυτῷ πάρεσκε) ἀνδρεῖα. Nostrum *Jov. Trag.* c. 7. pr. ἄρτι πεπρᾶχθαί σοι, &c similia ubique obvia. *J.F.R.*

72. Κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας] Amant & Graeci hujusmodi repetitiones adverbii cognati. *Aristoph.* Pl. vs.

65.

ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καλαδίκης ἁλόντας ὅτι τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καλαπρηνθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας [a] φθινήσαντας, τοὺς δὲ φυγόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, φαγόντος καὶ πιόντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τελευτῆσαι θανάτῳ, [b] ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

te, male malos periisse; alios de sententia judicum, maximorum criminum damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finiisse, ille cruditate mortuus est.

ΤΥΧ. Ταῦτά μοι ἱκανῶς διεμηλλήλαισι τὰ πρὸς τοὺς φιλοσόφους ὑπὲρ [c] τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, σκοπῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνην τῷ τρεφομένῳ. ΠΑΡ. Ὡς ἠλίθιά γέ σου, ὦ Τυχιάδη, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ [d] Γύγου χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστί, καὶ σκοτεινὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ γυμνότης χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλού-

58. TYCH. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a divitibus, id ipsum autem pudori esse ei qui sic pascitur. PAR. Quam puerilis esses, Tychiade, si non posses intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediatur in publicum sine parasito, mendicum videri. Et quemadmodum miles sine armis eo contemtior, & vestis sine purpura, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito, humilis homo vilisque videtur. Quin or-

a Φθινήσαντας] Sic Edd. Φθινύσ. vult *Gesn.* b Ἀπεπτήσας] Sic Edd. quas monitu Cl. *Wetstenii* sequor. Ἀποπτύσας *evolans* dederat Cl. *Gesner.* c Τοῦ παρασίτου] Τῶν παρασίτων *J.* & *V2.* d Γύγου] Sic Edd. omn. habere notat *Solan.*

74. * Φαρμάκῳ] Ὡς Σωκράτης. *V.*
75. Καλαπρηνθέντας τὸ σῶμα] Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. *V.*
76. † Φθινήσαντας] Ὡς Ἀντισθένης.
77. Φυγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore cum prioribus connexum, & lacunae nota adposita. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen scholion aliquod; nam vox haec Antisthenem non respicit; & in textu reperitur ad alium spectans. In C. non exstat hoc Schol. *M. duS.*

* Φαρμάκῳ] Antea sic legebatur. Τοὺς δὲ καλαπρηνθέντας Φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito delevit *Solan.* quia indicium tantum sunt scholii quod tamen non sequebatur.

† Φθινήσαντας] Φονεύοντας ante editum prave; quum V. tamen φθινήσαντας, etiam mendose. Sed quia *Solan.* indicabat φθινήσαντας esse in C. idque cum Lucieni textu conveniat, facile hoc recepi. *J. F. R.*

65. — ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. 418. — ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. *Alciphr.* III. Ep. 28. f. κακὸς κακῶς ἀπόλοιο. Item ib. Ep. 48. pr. &c. Ne quid plura in re nota. *J. F. R.*

74. Φαρμάκῳ] Socratem. *F. G.*

Φαρμάκῳ — καλαπρηνθέντας — δυσουρίας] Socrates, Heraclitus, Epicurus. *M. V. La Croze.*

75. Καλαπρηνθέντας] Ad Empedoclis in Aetnae craterа insilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis *Heraclitus* hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim *Φυγὼν* s. *exilium*, quod commemorat praeter *Diog. Laërt.* 9, 15. etiam *Athenagoras* apol. c. 27. p. 123. Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum *φθινήσαντας*,

ornatur ab illo dives, Parasitum autem dives ornat nunquam.

59. Alioquin nec probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori viliorem; cum diviti hoc utile sit, nutrire parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab hujus satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem videns; sed neque veneno facile moriatur, parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus quidquid est periculi amore ductus subit, ac non tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse, imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Supereſt ut audiam an non ipsum

σι κοσμεῖται ὑπ' αὐτῦ· τ δὲ παράσιτον πλούσι ὐδέποτε κοσμεῖ.

I Ἄλλως τε ὐδὲ ὄνειδ αὐτῷ ἐστιν, ὡς σὺ φῄς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς χρείττονι χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τῦτο λυσιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τ παράσιτον, ὅτε μ ὁ τὸ κοσμεῖ ὑπ' αὐτῦ, ἡ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τ τύτυ δορυφορίας ὑπάρχει. ὅτε γ μάχη ῥᾳδίως ἄν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλουσίῳ, τῦτον ὁρῶν παρεστῶτα· ἀλλ' ὐδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ ὐδεὶς, ἔχων παράσιτον. τίς γ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαί τινι, τῦτο προεσθίοντ ἡ προπίνοντ; ὥστε ὁ πλούσι ὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ ἡ ἐκ τ μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τῦ παράσιτυ σώζετ. ὅτω μ ὁ παράσιτ ἀφ' φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, ἡ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ ἡ ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών.

TYX. f Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑστερήσας ὐδὲν τ σεαυτῦ τέχνης, ὐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητ ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ἄν τις ὑπὸ τ μεγίστων γεγυμνασμέν. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον αὐτὸ τὸ

e Τὸ κοσμοῦντ] Τῷ κοσμ. *Pell.* f Πάντα] Ταῦτά *Fl.*

11. Τύτυ προεσθίοντ] Τοῦτο ἐ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ' ὐδὲ ἐπαινίσεται μυῖαν προγευομένην τ ἀνθρώπων τ ἐδεσμάτων. *V.*

vas, quod de phthisi accepit, qua periisse illum tradit *Diog. Laërt.* 6, 19. *J.M.G.*

76. Ἀπὸ δυσυρίας] Epicurum. *F.G.*

Ἀπὸ δυσυρίας] Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυσυρικὰ ἐ δυσιλαρικὰ πάθη sibi molesta esse ap. *Cic.* Fam. 7, 26. Et *Diogenes Laërt.* 10, 15. ait, cum τιλάττησαι λίθῳ τ ὕδρων ἐπιχεόντων. *J.M.G.*

Ibid. Φθινήσαντας] Sic etiam *Fl.* cum cett. Cl. *Gesn.* emendabat φθινύσαντας. Recte credo; nam φθινύω ignoro, & nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniatur. *J.F.R.*

77. Φυγόντας] Aristotelem & alios. *F.G.*

91. Γύγυ χρυσίου] Vid. supra ad Δίκ. c. 21. de Annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κρίσυ, aut Μίδυ, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. A. II. *M.du S.*

Γύγυ χρυσίου] V. *Bis Accus.* c. 21. post med. ubi Γύγυ δακτύλιον, quo adludit, nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. *Menand.* fragm. XIII. vs. 5. (Ed. minor. *Hemst.*) Γυναικὶ κόσμ ὁ τρόπ, κ' ἡ χρυσία. *J.F.R.*

6. Δορυφορίας] Ad satellites regios respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra *Icarom.* c. 9. atque alibi non semel. *J.F.R.*

23. Αἴσχιον] Mallem αἴσχρον, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. *M.du S.*

τὸ ὄνομά ἐστι τ παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τ ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον [a] ἢ ἄριστα οἴει. Φέρε γάρ, τ σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί. ΤΥΧ. Τοῦτο γάρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκριναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, ἢ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἆρά γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν; ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν; ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν; ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν; ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως [b] ἓθ' ἕλοιο καὶ τὸ [c] ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν. ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καί σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες,

Paraſiticae nomen turpiculum ſit. PAR. Vide ergo reſponſionem, an ſatis tibi videatur dici, & tenta ipſe viciſſim ad quaeſita reſpondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *Siton* veteres quid vocabant? TYCH. *Cibum*. PAR. Quid autem *Siteiſthai*, nonne *edere*? TYCH. Sic eſt. PAR. Nonne igitur conſtat *paraſitari* nihil eſſe aliud? TYCH. Hoc ipſum enim eſt, quod turpe videtur, Simon.

61. PAR. Age ergo rurſus mihi reſponde: utrum tibi videtur praeſtare, & utrum propoſitis duobus elegeris, *navigare ne* an *juxta navigare*. TYCH. Equidem *juxta navigare*. PAR. Quid vero, *currere ne* an *juxta currere*? TYCH. *Juxta currere*. PAR. Quid vero, *equitare ne* an *juxta equitare*? TYCH. *Juxta equitare*. PAR. Quid autem, *Jaculari*, an *juxta jaculari*? TYCH. *Juxta jaculari*. PAR. Nonne ergo ſimiliter etiam malis *juxta edere*, cum aliis (hoc enim eſt paraſitari) quam *edere* ſimpliciter? TYCH. Neceſſe eſt tibi aſſentiri. Atque in poſterum ego tibi, ut pueri,

a Ἢ] Sic recte *Fl. P. Ald. Fr.* &c. Εἰ male *J.* & *V2.* & marg. *A1.* b Ἓθ' ἕλοιο] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *V2.* quae ἂν ἑθέλοις, quod etiam adſcriptum in marg. *A1W.* c Ἐσθίειν] Anon. Forſan ἔστιν, adſcripſit.

37. Παραπλεῖν] In univerſum non facile eſt ea loca convertere, in quibus verborum luſus ineſt. Hic etiam παρὰ praepoſitio difficultatem aliquam habet, quae non *ſocietatem* modo, ſed exceſſum etiam & *ſuperationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compoſitione notet; quae forte in παράσιτος appellatione jungi poſſunt, ut *paraſitus* ſit qui *cum* aliis, quibus *obrepſit*, *largius* cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum in primis tamen ad *cibi ſocietatem* reſpiciatur, quorſum etiam illi Solonis παρασίτοι, atque *Phoebi Paraſiti* pertinent; malui in caeteris compoſitis quoque hujus praecipue ſignificationis rationem habere. *J.M.G.*

Παραπλεῖν] *Praeternavigare*, dein *praecurrere*, *praetercurrere*, *praeterjaculari*, *ultra jaculari*, adſcripſit *Gujet*. Omiſiſſem, niſi cauſſam viderem eſſe, quod priſtinus interpres hoc male reddiderit: *adnavigare*, *adcurrere*, *adequitare*, *adjaculari*, quo facto jocus minus adparet; qui tamen haud ita planus eſt in ſingulis his verbis compoſitis, niſi ex concluſione argumenteris, paraſitum velle, melius atque utilius eſſe *juxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id ſit alterius ſumptu, quam *coenare* apud ſe; adeoque & utilius eſſe comitem navigare ab alio adſumtum, quod & hoc fieri queat alterius ſumptibus, idque mallem, ſi omnia reliqua verba ad eamdem poteſtatem reduci poſſint; ſed cum non videam, qui παρακοντίζειν eodem detorqueri queat, reſtat ut παρὰ in omnibus hic adlegatis compoſitis tantum ſignificet excellentiam quandam, quaſi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor eſt, ut *Horat.* canit I. Od. VIII. 11. — *ſaepe diſco, ſaepe trans finem jaculo nobilis expedito.* Adeo παρασιτικὸς grandius quid ſonare atque eſſe quam ſimplex ἐσθίειν. Si vero & hoc friget, credamus id tamen perſonae paraſiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi jocis riſum captant; quos Lucianus dedita opera ſic frigidos projeciſſe dici poterit, ut eos depingeret quales ſunt. Conf. T. I. *Tim.* §. 52. ubi Cl. *Hemſterh.* ad ἀλλὰ γαμῶ riſus illos minime ingenioſos ſibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Noſtro ſtultitiam adulatorum talem proponere

ri, mane veniam & poſt prandium, diſcendae hujus artis cauſſa. Aequum autem eſt, ut eam tu me ſine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi ſum diſcipulus. Ajunt vero a matribus etiam magis amari primogenitos.

ἀφίξομαι ϗ ἑῴος ϗὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος † τέχνην· σὺ δέ [d] με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ ϗ πρῶτος μαθητής σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ ϗ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρωτότοκα φιλεῖν τ τέκνων.

ANACHARSIS, SIVE DE EXERCITATIONIBUS (vulgo de *Gymnaſiis.*)

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ANACHARSIS ET SOLON.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ANACHARSIS.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ.

ISta vero, Solon, apud vos juvenes cujus rei gratia faciunt? Alii complexi ſe invicem alter alterum ſupplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati ſe mutuo conſpurcant ut ſues. Quamquam ab initio cum primum ſe exuerunt, vidi enim, pingui ſe ungere ſolent, & mutuo mulce-

ΤΑῦτα δὲ [e] ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι ϗ λυγίζουσι, ϗὶ ἐν τῷ βορβόρῳ συναναφύρονται [f] καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. ϗἄνται κατ' ἐρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἑώρων γάρ) λίπα τε ἠλείφαντο, ϗ κατέψη-

d Mss] Mss *Fl.* ANAX.] Nomina perſonarum in fronte non habet *J.* nec *Fl.* &c. Ἀνάχαρσις ὁ Σόλωνι *B1.* & 2. *e* Ὑμῖν] Ἡμῖν *Fl.* Ceterae ὑμῖν cum M. *f* Καλινδούμενοι] Sic *Fl. J. Ald. Fr.* &c. Κυλινδ. M.

5. Καλινδούμενοι] Ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. *G.*

nere qualis eſſe ſolet. Cum vero hic luſus tantum in verbis ſit, non valde quidem ingenioſus, nec tamen omnino abſurdus, nihil hic quod reprehendam, habeo. *J.F.R.*

44. Ἔᾳ' ἴλεως] *Ven.* utraque ἀν ἰθίλοις. *M. du S.*

48. Σὺ δέ μοι — διδάσκειν] Infinitivus loco imperativi valde quidem uſitatus; ſed quia tum ineſt ellipſis verbi μίμνησο, poſſit etiam hac ratione illud μοι quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis eſt, & quaſi pleonaſtice in hujusmodi praecipiendi formulis inſeri ſolet, ut non ſemel vidimus. Conf. ſaltem ad *Aſin.* c. 4. Φυλάξαι μοι, ἴφη, τὴν ὑπάρχουσαν γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex *Hippocr. Homer. Lucian.* & *Arr.* IV. p. 180. pr. Σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ παραδῶναι — — τὸ ἐμὸν πρόσωπον. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, ſignificatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. *J.F.R.*

50. Φασὶ δὲ] Hoc accipiendum eſt cum diſtinctione. Nam verum illud eſt in matre quae non convolat ad ſecundas nuptias. Alias falſum, ut teſtantur politiſſimi *Homerici* verſus quos ex Odyſſ. profert *Stobaeus* ſerm. 192. vide *D. Ambroſ.* 6. Hexamer. *J. B.*

ANAXAPΣΙΣ] De Anacharſi & Solone vide quae ſupra annotata ſunt ad Σαυν. c. 5. & *Plut.* in Sol. *M. du S.*

Ibid. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ] Cl. *Geſn.* vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At quum *de Gymnaſiis* inſcriberetur a priſtinis Interprett. ego hanc inſcriptionem deinceps ſervavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum ſic etiam ſunt inſtitutae, & Lectores huic inſcriptioni adſueti minus commode loca indicata poſſent invenire, ſi titulus Dialogi mutaretur. *J.F.R.*

1. Ταῦτα δὲ ὑμῖν] Hanc paginam interpretor ad li. 10. *Heliodor.* *J. B.*

7. Λιπα] Oleum μυρίνης φέρμινον vocabat *Diog. Laërt.* I. Segm. 104. p. 27. C. *M. du S.*

ψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερ☉ τ᾽ [a] ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μὴ δὲ οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι παθόντες, ἀθθοί τε ἀλλήλους [b] συνενευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ [c] ἣν ἰδὼ ἑλόμενον ἐκείνους τ᾽ ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφος· εἶτ᾽ ἐπικαλαπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἐᾷ, συνωθῶν κάτω ἐς τ᾽ πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη καὶ τ᾽ γαστέρα, τ᾽ πῆχυν ἐπιβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τ᾽ ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ ἅδε τῆ ἐλαίᾳ ἕνεκα φείδονται, μὴ μολύνεται, ἀλλ᾽ ἀφανίσαντες τὸ [d] χρίσμα, καὶ τῆ βορβόρῳ ἀναπλησθέντες, ἐν ἰδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τ᾽ χειρῶν διολισθαίνοντες.

Ἕτεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τ᾽ αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ ἔτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτῃ βαθεῖαν ἐπιβαλόντες

re alter alterum plane pacate: deinde vero nescio quo instinctu, trudunt se invicem pronis capitibus, & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde superincumbens tollere se illum non sinit, contruditque deorsum in lutum. Tandem vero jam cruribus suis illius ventrem complexus, suoque cubitu gutturi illius subjecto, suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, suppliciter *eo gestu* rogans, puto, ne plane fauces sibi elidantur. Ac ne olei quidem caussa parcunt, quo minus inquinentur, sed detersо unguento, oppleti stercore, sudore insuper multo *diffluentes*, risum mihi quidem praebent, anguillarum instar alterius alter elabentes manibus.

2. Alii in subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed arenam istam profundam substratam habentes in cavea, con-

a Ἕτερον] Sic M. *Fl. Ald. P. Fr. B*1. & 2. *H.* Ἄτερον *J.* b Συνενευκότες] Rescripsi ex W. Συνεν. Edd. c Ἣν ἰδὼ] Sic Edd. & M. Ἤνδ᾽ *Pell.* Νῦν *Marc.* d Χρίσμα] Ita bene *J. Fl. P.* &c. Χρῖμα W. Sed in margine erat χρίσμα.

8. Ἄτερ☉ τ᾽ ἕτερον] Recte *Juntinam* habere ἄτερον, adscripserat *Solanus*, & quia ἄτερ☉ tam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερ☉ Atticum, ex *Aristoph.* demonstrat *Maittair.* de Dialect. p. 15. pro ὁ ἕτερ☉. Addo *Callim.* fragm. XCI. — ὃς ἔχεν ἄτερ☉ δαίμων, ubi Cl. *Bentlejus* etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλῆς adducit. Verum non adeo me movit solius *Junt.* auctoritas, ut contra ceteras Edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe; non video quae eralis pro τ᾽ ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accus. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. *J. F. R.*

9. Οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι παθόντες] Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud *Diog. Laert.* I, 104. τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε, ἀφ᾽ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις. *J. M. G.*

11. Καὶ ἣν ἰδὼ] Καί τι ἰδὼ. *Th. M.*

Καὶ ἣν ἰδὼ] Vid. *Xenoph. Anab. Aristoph.* & Nostrum Anab. c. 51. *M. du S.*

Καὶ ἣν ἰδὼ] Non quidem ita edidimus in *Pisc.* c. 51. pr. sed ἀλλ᾽ ἰδὼν tantum, quia hoc plurimae Edd. & P. habebant. Jam fere mallem ἀλλ᾽ ἣν ἰδὼ & ibi legi. *J. F. R.*

12. Ἐκ τοῦ σκελοῦ] Posset ἐκ abesse. Sed additur crebro. *Diod. Sic.* IV. c. 19. p. 265. πόλις ἐκ βίας ἀλοῦσα. *Soph.* Aj. 27. — καθαιμαξμένας ἐκ χειρὸς —. Conf. Nostrum supra, *Asin.* c. 23. vs. 88. Et *ibid.* c. 45. ἐμοὶ δὲ ἀράβδωι ἐκ τ᾽ πυθῶ. *Long. Past.* IV. p. 147. Ed. *Moll.* (vere 139.) κρατήσας ἐκ τ᾽ κεφάλου. *J. F. R.*

15. Ἡρακλίζας] Sic rursus infra c. 31. *M. du S.*

22. Ἀναπλησθέντες] Conf. supra *Mort.* c. 17. & *Z. Tr.* 33. *M. du S.*

23. Οἱ ἐγχέλυες] Vid. supr. T. I. *Tim.* c. 29. ubi similis quidem phrasis, sed ἐγχέλεις non ἐγχέλυες. At conf. *Steph.* ab *Hemsterhusio* ibi indicatum. *J. F. R.*

26. Ἐν πηλῷ ἔτοί γε &c.] Οὐκ ἐν πηλῷ ἔστι γε, ἀλλὰ ψάμμον τινὰ βαθεῖαν ἐπιβαλόμενοι ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἐπαμοῦνται τὰ ἀλλήλους. Sic Mf. non ταμιεύονται, ut editur. *Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subjicientes se invicem illa adspergunt.* Paullo post dicit ἐπιπάττειν τὴν κόνιν. Haphen intelligit. de qua *Mart.* VII. ep. 67. *Et flaveſcit haphe.* Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copiose, vide imprimis eruditissimum *P. Fabrum* in Agonistico 1, 2. & 5. & 22. *J. G. G.*

28. Πάττουσι — ἐπαμοῦνται] Sic W. totum hunc lo-

conſpergunt ſe invicem, & ſponte ſua pulvere ſe, gallorum gallinaceorum inſtar, accumulant, puto, ut minus inter complectendum elabi poſſint, lubricitatem illam auferente arena, & firmiorem praeſtante in ſicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conſperſi, recto ſtatu, verberibus ſe invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miſer ipſos videtur dentes exſpuere: adeo ſanguine illi atque arena os oppletum eſt, pugno, ut vides, mala illi percuſſa. Sed neque iſte praefectus illos ſeparat, aut pugnam ſolvit: a purpura enim de magiſtratu aliquem hunc eſſe colligo.

4. Quin incitat etiam, & qui percuſſit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter ſe movent, & exſultant quaſi currentes, cum eodem in loco maneant; & jactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

λόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι [c] πάτησίν τε ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες [f] ἐπαμῶνται τὸν κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τὸ ψάμμου τὸ ὄλισθον [g] ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιοτέραν ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ὀρθοπάλην κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ πατάξουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. ὥστε γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν [h] ἀποπτύειν ὁ κακοδαίμων· ὕτως αἵματος [i] αὐτῷ καὶ ψάμμου ἀνεπέπλησται τὸ στόμα, οὐχ ὡς ὁρᾷς [k] παλαχθέντος ἐς τὸν ἀγῶνα. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων ὥστοι διίστησιν αὐτούς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γοῦν τῇ πορφυρίδι τὸν ἐξέχοντά τινα [l] τοῦτον εἶναι.

Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν κατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θέοντες, ὅτι τοῦ αὐτοῦ μιμούμενοι, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα.

Ταῦ-

[c] Πάτησίν τε] Ex W. reſtitut. Παράτησίν τε Edd. quo reſtituta lectio tamen firmatur. Πάτησιν Edd. [f] Ἐπαμῶνται] Et hoc recepi ex W. Ἐπαμοῦνται G. [g] Ἀφαιρούσης] Ὑφαιρούσης marg. *Al W. J.* At prius *Fl. B. Ald. Fr. H. P. S.* & M. [h] Ἀποπτύσιν] Reſcripſi ex W. Ἀποπτύων Edd. priores. [i] Αὐτῷ] Αὐτοῦ L. [k] Παταχθέντος] Παταχθέντες male M. [l] Τοῦτον] Τούτων male *Fl.*

locum habet; vulgatae aliter, nempe παράτησίν τε — πάτησιν. *Polyaen.* eadem voce utitur. Ego antequam W. vidiſſem, ἀράτησιν legebam. *M. du S.*

Παράτησίν τε ἀλλήλους] Mihi maxime placet *P. Fabri* conjectura, qui Agoniſt. 2, 1. ἀράτησιν legendum ſuſpicatur, vel ἀράτησιν, ut tamen illud praeferam. Eſt enim de primo quaſi actu ſermo, ubi alter alterum primo prehendit, & ut poſſit firmius prehendere, pulvere ſpargit. Eidem etiam *Fabro* aſſentior, ὄρυγμα fuiſſe locum depreſſiorem, effoſſum, dictum alioquin, σκάμμα, ſ. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾶν, transſilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipſam *caveam*. *J. M. G.*

Πάτησίν τε] Probe etiam vidit Cl. *Geſn.* vulgatum παράτησιν nihili eſſe. Et quamvis ἀράτησιν eleganter ſic conjectatum a *Fabro*, praeferendum tamen id quod Codex ſuppeditat, cujus ſcripturam etiam in terminatione ſequi conſultum duxi, etſi paragogicum abeſſe poſſit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2. Codd. receperim; (nam πάτησιν jam iterato exhibere abſurdum fuiſſet) verſionem ad utrumque accommodavi, non quod *Geſneri* verſionem reprehendam, quae erat: *in cavea proſtant ſe invicem, & — ſpargunt*; ſed quod Graecus contextus qualem nunc dedimus, aliam poſtulabat. *J. F. R.*

30. Ἀφυκτότεροι] Conf. T. I. Θ. Διαλ. XVII. med. *M. du S.*

31. Τὸν ὄλισθον] Scribitur iterum eodem modo c. 28. Ego tamen legendum cenſeo τὸ ὀλ. *M. du S.*

Τὸν ὀλισθον] Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit *Sol.* ideo factum ſuſpicor, ut adjective accipiatur, & *lubricum, lubricitatem* ſignificet; ita compoſitum εὐόλισθος adjective *Suidas* habet. Non diſpliceret, ſi auctoritatem pro τὸ ὄλισθον attuliſſet. Verum cum etiam *Heſych.* ὄλισθος, πτῶσις habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymol. etiam ſcribit: ὄλισθος, — ὁ ὅλως καταπίπτων. *J. F. R.*

34. Ὀρθοπάλῃ] Tria erant apud Graecos certamina, pancratium, palaeſtra, & curſus. De pancratio ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani uſi ſunt, leg. *Bud.* annott. ad l. *Athletas.* de his qui notantur infam. & ad l. *Qua auctione* ad l. *Aquiliam. Gellius* L. XIII. c. 26. *Propert.* L. III. *G. C.*

37. Ἀποπτύσειν] Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. *M. du S.*

44. Ἐγκονοῦσι] Poëtis Atticis frequens verbum illuſtrat *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 255. *J. M. G.*

Ταῦτα ὦν ἐθέλω εἰδέναι τίνι [a] ἀγαθῷ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε [b] μανίᾳ μᾶλλον ἐοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, ᾧ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥᾳδίως μεταπείσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

5. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire qui ista faciunt.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, ᾧ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾴδοντα, καθάπερ ᾧ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, ᾧ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι [c] δόξαντα ἄν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπιταίη αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθέ· οὐ γὰρ μανίᾳ τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει ἕτοι παίουσιν ἀλλήλους, ᾧ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὸ κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, ᾧ ἀκμὴν οὐ μικρὰν [d] ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἦν γὰρ ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἷς ᾧ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα ᾧ λυσιτελὲς εἶναι δόξει. ΑΝΑΧ. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu jam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt furor, quae fiunt, neque injuriae caussa isti se invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non injucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquam diu in Graecia, non ita multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res jucunda pariter atque utilis videbitur. ANACH. Apage, Solon, vobis eveniant

a Ἀγαθοῦ] Ἀγαθῷ W. Vulgatum firmat *Fl.* b Μανίᾳ] Μανίᾳ cum puncto subscr. M. *S. Amst.* Ceterae sine eo, male. c Δόξαντα] Sic Edd. & M. d Ἐπάγει] Ita M. *Fl. Ald. B1. H. P. Fr. S.* Παρέχει *J.* & marg. *A1.*

49. Μανίᾳ] Θαυμάζειν ἔλεγε πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. *Diog. Laërt.* Anach. p. 27. C. *M. du S.*

58. Δέξαντα] Lege, meo periculo, δόξοντα. *M. du S.*

70. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα & τιρτιά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι λάβοιτο, εἰσομαι ὡς ἢ μάτην διεζώσμεθα τὸ ἀκινάκιον] Ista ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι λάβοιτο, vertuntur: *quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat.* Verum λαβέσθαι τινά τι, non est, *aliquid proponere alicui*; sed, *hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare.* Noster infra in hoc *Dial.* cap. 38. μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων λαβόντων, *neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus.* In *Pseudologista* c. 25. τοιοῦτά με λαβόντες, *ita me tractas.* Sic *Demosthenes* aliique locuti sunt. *L. Bos.* Si quid testimoniis opus est, adde *Aesop.* Fab. 8. Σύ με χαίρων ἐδήκνας, de vulpe ab rubo vulnerata, at Fab. 39. Δικαίως ἂν ὑπ' ἀλλήλων λαφθείητε. Sed cum duplici accus. etiam *Alciphr.* I. p. 200. τί με λαβόντα & quae *Bergl.* ibi notat. Et Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότατα λαβόντας, *atrocissima perpetrantes.* Vel potius Cl. *Hemst.* ad *Nigrin.* c. 38. No. 45. qui hoc multis jam egit. *J. F. B.*

78. Λυκίῳ] Lyceum, Gymnasium, de quo consule *Meursium.* *M. du S.*

79. Τὸν ἐπὶ τῇ] Ἀντίπτωσις, pro τῶν ἐπὶ τῇ τάλῃ κεκλιμένων τόξων ἔχοντα. *F. G.*

Ibid. Κεκλιμένον] Conf. supra *Asin.* c. 51. *M. du S.*

81. Ἀνασκολοπισμόν] Bene monuit in margine *Hemsterhusius*, adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 460. Is autem ad verba L. VII. c. 25. ἵνα τὰ τῶν ἀκοντίων ὄπλα ἀναδούμενοι τοὺς σταυροὺς, ᾧ ἀνέλκων, quae conversa sunt: *Vallos ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant*, ita commentatur: „ — ἀνέλκων „ hic non est, quod *Vossius* & *Portus* putarunt, *frangere*, verum sursum *attollendo convellere & educere.* „ *Suidas* & Scholiastes exponunt *e fundo evellere.* Sic „ *Thucyd.* II. 76. & alii apud *Lipsium.* V. *Poliorc.* 8. „ ἀνέλκων machinam muro incussam dicunt eos, qui „ laqueis injectis eam *attollunt* & avertunt. Et in a- „ liis

niant utilia ista atque jucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat, sentiet non frustra nos accinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus? SOL. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore requiescentem ostendit Deum.

8. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

9. ANACH. Quae sunt autem illa apud

ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἰσεῖ ὡς ὑ μάτια [e] διεζώσμεθα τὰ ἀκινάκη.

ΑΝΑΧ. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γυμνασίοις; ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ [f] Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸ ὅτι τῇ σκολιᾷ κεκλιμένον, ὅτῃ δεξιᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν.

Τῶν [g] γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἱ δ' ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστι γυμνάσια τοιαῦτα [h] πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ [i] ὑφάλλεσθαι, ὧν ἁπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἆθλα.

ΑΝΑΧ. Τὰ δὲ ἆθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

e Διεζώσμεθα] Παριζώσμεθα M. & marg. *AIW.* cum *Fl.* At prius *J. Ald. B1. P.* &c. f Δυκίου] Λυκίου *Fl.* Vulgatum probat M. & Edd. cett. g Γυμνασμάτων] Sic *Fl. Ald. B1. Fr. H. P. S.* Γυμνασίων *J.* & W. h Πυγμῆς] Πυγμῶς male *J.* i Ὑπεράλλεσθαι] Bene sic Edd. principes septem & *S.* Ὑπερβάλλεσθαι *J.* sola.

„ liis generibus loquendi non frangendi, sed inflectendi & in altum tollendi significationem habet. *Aristaenet.* I. Ep. 3. Ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸ αὐχένα πρὸς θέαν τῶν κάλλει συναιωρουμένων βοστρύων. Lucian. „ *de Gymnas.* p. 272. (i. e. hoc loco) Ἡ δίξις ὑπὸ τῶν „ κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη". Haec ille optime. Adde hinc ἀνακλάσαι ἐπτυγμένα γραμμάτια *tabellas plicabiles* ap. *Herodian.* I. c. 17. pr. Sed καταπλαμῶν de saltatore, Noster etiam supra *de Saltatione* c. 5. (quod Cl. *Gesn.* tamen reddidit *frangenti.*) Ita ἐκπλαδύμβων *inflexum*, signif. *pro Imag.* c. 13. & *Deor. Dial.* XI. Sed & *fractum*, *Tox.* c. 20. Est autem ubi multum differat, reddasne per *frangere*, an *attollere*, *sursum flectere*; nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti intersit, quis non viderit? Interim non nego etiam in illa arietis muralis adlevatione, ad ictum eludendum institutа, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνακλᾶν remanere, quatenus impetus ejus refringitur, sive potius, qua linea recta, ad quam ejus motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. *J.F.R.*

85. Ἐκεῖνο] Nihil mutare *Fl.* adpinxerat *Solan.* An ergo ἐκεῖνο quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, & vulgatum quod sequimur, nihil incommodi habet. *J.F.R.*

87. Παγκρατιάζειν] Aliter & rectius *Aristoteles* Rhet. I. c. 5. p. m. 207, 38. ὁ μὲν δυνάμενος τὰ σκέλη ῥῖπτειν πως ἐ κινεῖν ταχὺ ἐ πίπτειν δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν ἐ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ἅμα τῇ πληγῇ, πληκτικός· (Legendum ut in rec. Edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πύκτης. Vide etiam *Philostrati* locum ad Δημων. c. 49. supra adductum. *M. du S.*

89. Πυγμῆς] Oratio non satis perspicua; si enim alia *loca* intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova *certaminum* innuit genera, cur & hoc inter ea recenset quod cum Pancratio idem esse dixit? Vide tamen c. 24. ubi distinguit. *M. du S.*

Πυγμῆς] Conf. *Tim.* T. I. c. 50. & 53. f. ubi πυξ— *J.F.R.*

94. Στέ-

ἐστιν; ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲ στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τῷ θεῷ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ δίστι μικρά σοι [a] ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ANAX. Οὔκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἆθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε προθεῖσιν αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνιστὰς αὐτοῖς ὑφεστηκόσι περὶ τῶν ἀναιρέσεων τῶν τηλικούτων, ὥστε μήλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, [b] τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους [c] πρὸς ἀλλήλων, καὶ καλαχλωμένους, ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μήλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ

vos praemia? SOL. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu: Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi, an quod parva tibi videntur ista? ANACH. Non: sed magnifica dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendant athletae: adeo ut malorum caussa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur, quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi,

a Ταῦτα εἶναι] Εἶναι ταῦτα W. b Τοσαῦτα] Ταῦτα Fl. Prius cett. c Πρὸς] Sic esse in Edd. omnib. addidit Solan.

94. Στέφανος] Confer infra c. 16. & 36. L.K.

95. Ἰσθμοῖ] Idem *Dukerus* modo laudatus ad *Thucyd.* V. 18. No. 81. hoc verum esse probat, quod & sic infra *Neron.* c. 8. occurrat. Et ita quoque in *Thucyd.* legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῷ. *J.F.R.*

96. Σελίνων] Vid. *Plut.* in Timol. Pineas fuisse olim in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V. 3. deinde in gratiam Herculis & *ad Nemaeorum exemplum ex Apio* factas; tandem ad pineas reditum fuisse. p. 1203. f. ἐκ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τῶν σελίνων στέφανος ὃν ἐπεσπάσθη δὲ Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἡμαύρωσεν ἀκοῦσον, ὡς [ἱεροῖς σὺκ] ἐπιτήδειον. Perite ergo & erudite haec Lucianus. V. *Petit.* *M. du S.*

Σελίνων πεπλεγμένος] Pro σὺκ σελίνων. Habuimus non semel. Conf. saltem ad *Gall.* c. 24. No. 11. *J.F.R.*

Ibid. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τῷ Θεῷ] Haec sic vertit *Vincent. Obsopoeus*, nescio quam bene; nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem; ἱερῶν inclinatur a recto ἱερὸς, id est *sacer*, non a ἱερεὺς, quod est *sacerdos*. Vertere igitur debebat: *poma deo sacra proponebantur.* Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non *poma*, sed *oves*, ut & ap. *Max. Tyrium* sermone 37. & in Antholog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus *Crissaeus* vel *Cirrhaeus*, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo *Pausanias* in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ λεγόμενον Κρισαῖον ψιλόν ἐστιν ἄπαν, καὶ φυτεύειν δένδρα σὺκ ἐθέλουσιν, οὐ σὺκ εἰσί τινες ἄραι οὐ ἀχρεῖον τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφὴν εἰδότες. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro bravio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit *Libanius Sophista* in laudatione palmae & pomi arboris, ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ πᾶσιν ἀγῶσι γίνεται στέφανος, καὶ τὸ θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μηλέα δὲ οὐδεὶς στέφανοῦται τῶν ἀγώνων τῶν Πύθια. Itaque hoc loco non male μῆλα *poma* intelliguntur, μηλέα tamen pomum arborem non fructum significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut *Libanius* cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est bravium mutatum fuisse a temporibus *Pausaniae*: nam a secunda Pythiade coronas pro bravio institutas ait, & quidem ex lauro. Sic enim in Phocicis: δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι σὺκ ἔτι ἄθλοις ἐκάλουν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτας δὲ τῶν ἀγώνων ἀπὸ τούτου καθίστασθαι — δάφνης δὲ στέφανον ἔτι τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ πατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστιν οὐδέν, ὅτι δὲ τὸν Λάδωνα θηγατέρος Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατέχουσιν οἱ Φῆμαι. Aliam vero ejus rei causam refert *Aelian.* Var. L. III. c. 1. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpsit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro bravio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce *Heliodor.* in Aethiopicis armatis cursoribus palmae ramum pro bravio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis braviis auctarii vice datum fuisse (ita legitur ap. *Palm.* pro *additum*) affirmat *Pausanias* in Arcadicis, pag. 276.

&

qui, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adverſariis contundatur.

10. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda iſta munera reſpicimus. Haec enim victoriae ſigna ſunt, & indicant qui viceriut? Verum quae conſequitur gloria, ea vero quantivis pretii eſt victoribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea ſine labore contigerit; ſed oportet, qui illam appetat, multa ab initio ſubire difficilia, ac tum demum utilem illum honeſtumque finem e laboribus expectare. ANACH. Hunc nempe ais finem jucundum atque utilem, quod omnes illos

ἐστεφανῶσθαι, ἢ φοίτυϊ, μήτε πηλῷ καλαχριόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτίζόμενον ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ δίδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γὰρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἵτινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ ἀκολουθοῦσα τούτοις δόξα, τῷ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὔκλειαν ἐκ τῶν πόνων. ἣν δὴ ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὐτῇ· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀναχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ' ἤδη τὸ λυσιτελὲς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν. ΑΝΑΧ. Τοῦτο φῂς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελὲς, ὅτι πάντες αὐ-

d Ἀκοντὶ] Ἀκοντὶ W.

& *Plutarch.* Sympoſ. VIII. c. 4. *Heliodorus* tamen nullum aliud praemium pro victoria ſuo Theageni adjudicat praeter ramum illum palmae arboris. Sed non eſt diſſimulanda ſummi viri ſententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, ſed ſine exemplo. *Auſonium* etiam reprehendit enumerantem diverſa bravia, ſic:

Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

Sed cum eo conſentit *Libanius* loco citato, qui μηλέα habet, non μῆλα. Tamen jure videtur arguere Auſonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male μῆλα per *malus* vertit. Sed fateor per μῆλα me non poſſe capere, quomodo intelligi poſſint poma. *J. P. a G.*

97. Μῆλα] Errat *Palmerius.* Vid. *Pott.* 417. *M. du S.*

Μῆλα τῶν ἱερῶν] Lucianum fructus arborum, μῆλα dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς forte ipſius ſocietatis cauſſa ſuſpicionem moveant, ramum eſſe intelligendum: ſed hoc, quod hoc ipſo loco ſimile plane Panathenaicorum praemium commemoratur, *oleum e ſacra Minervae olea.* Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo injicit, injicit autem aliquoties, μῆλα ſemper a coronis diſtinguit: praeſertim infra, c. 15. med. πρίσις σέλινον ἢ πίτυος, ἢδὴ κοτίνου ἢ σελίνου. quidni μηλίνας aut μήλων adjiceret, ſi par erat ratio? *J. M. G.*

98. Παναθ. ἔλαιον τὸ ἀπὸ τῶν μορίων] Quid ſit docet *Meurſius* Panath. Olearum nempe genus juxta Academiam quae Deo ſacrae erant; Schol. *Ariſtoph.* Νεφ. Accipiebant autem urceum totum (idem Schol.) & exportare ſolis licebat. *M. du S.*

Ibid. Ἔλαιον τὸ ἀπὸ τῶν μορίων] Adleverat margini Cl. *Hemſterhuſius*, videndum Cl. *P. Burman.* Z. Kalaſc. Ex hoc igitur quaedam adjeciſſe non alienum erit. Ait autem f. p. 281. Edit. iteratae: „ oleum ex ejus (ar„ boris) fructu exprimere in ſacros uſus licuerit: „ nam Victoribus in Panathenaicis inde oleum da„ tum, docet *Suidas*, & Scholiaſtes *Sophoclis* ex „ *Ariſtotele*, & *Apoſtolius* proverb. Cent. XIII. 28. „ Ut & Lucian. in *Anach.* T. 2. p. 173. Ed. *Graev.* „ Unde ab *Athenaeo* L. XV. 11. & *Plin.* XIII. 1. „ *Panathenaicum oleum* vocatur, quod optimae notae „ erat. Et fortaſſe corona oleaginea, qua Victores „ coronabantur Athenis, teſte *Plin.* XV. 4. ex his „ μορίοις fuit. (ſic legitur, pro μορίαις) Quod magis „ veroſimile videbitur, ſi verum ſit, quod notat „ *Alex. ab Alex.* III. c. 3. Duces Athenienſes in bel„ lum prodituros ſertum ex olea ſacra ſumſiſſe. Hoc „ ſaltem ſtatuere licet, coronas inde aliquando factas. „ Ut Creon apud *Eurip.* Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορία autem Commentt. ad *Poll.* ſeq. 242. ἡ δὲ ἱερὰ ἐλαία, μορία. *Heſych.* vero ibid. adductus: Μορίαι ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2. *J. F. R.*

Ibid. Ἐκ τῶν μορίων] *Heſych.* Μορίαι, ἐλαῖαι, ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. *F. G.*

8. Πρὸς ἀλλήλων] Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit, indicio eſt eum aliam lectionem optaſſe invenire; nam alioqui ſponte patet conſentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11. πρὸς τῶν ἀντιπάλων. *J. F. R.*

αὐτὸς ὄψομαι ἐστεφανωμένους, καὶ ὅτι τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείραντες ὅτι ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες. ΣΟΛ. Ἄπειρος εἶ, φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μὴ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι [a] δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὰν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιὼν, [b] ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ὅτι τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυριάνδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἳ δηλαδὴ [c] εὐδαιμονίσουσιν αὐτοὺς, αἱμάλλι ῥαινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένους [d] πρὸς τὸν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα προσέστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἤν τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ προσπεσών, ἢ [e] ἱματίων περιρρήξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβῦται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κἂν ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· εἴτιγε ἐν τηλικούτοις θεάτροις οἷα σὺ διῆλθες τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἐγὼ μὲν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτείρειν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, οὓς φὴς ἁπανταχόθεν τοὺς ἀρίστους συναγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ

videbunt coronatos, & victoriae cauſſa laudabunt, qui diu ante miſerati illos fuerant propter plagas. Atqui hi jam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia. SOL. Imperitus es, inquam, rerum noſtrarum adhuc: paullo poſt aliter de iis ſenties: cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium ſpectaculorum cauſſa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

11. ANACH. Ipſum hoc vero, Solon, miſerrimum eſt, ſi non paucis arbitris iſta ſubeunt, ſed apud tot ſpectatores, ac teſtes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut ſanguine fluant, aut angantur ab adverſariis. Haec enim beatiſſima ſunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, ſi quis aut pulſet civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut veſtem deripiat, magnas illi poenas noſtri ſeniores infligunt, etiamſi cui paucis teſtibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Iſthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem miſereri ſubit *ob ea*, quae patiuntur: Spectatores autem, quos ais undique convenire praeſtantiſſimos ad iſtas celebritates, & ipſos

a Δόξει] Sic M. cum *Fl. Fr.* &c. Δόξῃ *J.* b Ὁρᾷς] Sic Edd. & M. c Εὐδαιμονίσουσι] Εὐδαιμονίζουσι M. d Πρὸς] Ὑπὸ W. Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. e Θοιμάτιων] Θοιμάτια M. & *Fl.* male.

44. Ὑπὸ] Sic W. hic. Supra tamen cum Impreſſis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων c. 9. *M. du S.*

Ἀγχομένους πρὸς τὸν ἀντιπάλων] *Solanus* ex W. ὑπὸ τὸν ἀντ. reſcribi maluiſſet; id enim in margine *Junt.* indicarat; non tamen πρὸς delerat, ut ſolet, ubi omnino neceſſariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, ſi pluribus teſtibus firmaretur, ita jam nihil muto, quia ſupra c. 9. in πρὸς conſentiunt Edd. & Codd. Idque verbis paſſivis frequenter adjungi eadem poteſtate qua ὑπὸ, paucis indicavimus ſupra *Icar.* c. 21. f. ex *Timon.* §. 5. 9. 15. & 25. Adde *Icar.* 25. & *Bis Accuſ.* c. 5. pr. Sexcentis ſimilibus idem probaturi ex ſolo Luciano, ſi quem de eo dubitare ſuſpicari poſſemus. *J. F. R.*

48. Θοιμάτιον] M. & *Fl.* Ἱματία. Fortaſſe Ἱματία, quod alibi reperiri teſtatur doctiſſimus *Auctor Emend. Menand.* p. 105. *M. du S.*

86. Τὰ μεγάθη] Quid reponam non video: certe non recte habet illa vox. Εὐχ. c. 12. pro πάχει, μεγάθει repoſitum eſt. *M. du S.*

Τὰ μεγάθη] Si proceritatem corporis intelligas, non mirere cur ſuſpecta vox fuerit *Solano*. At neque μεγάθει ſemper *ingens* quid ſignif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a *Pol-*

luce

pſos valde miror, ſi neceſſariis relictis otium ſibi ſumunt ad talia. Nondum enim illud poſſum intelligere, quae ſit illis jucunditas, videre ferientes ſe & conflictantes homines, & terrae alliſos, & alterum ab altero contritos.

12. SOL. Si tempus eſſet, Anacharſi, Olympiorum, aut Iſthmiorum, aut Panathaeorum, ipſa te res doceret, quam non temere ſtudium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admovere quaſi poſſit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam ſi ſedens ipſe inter medios ſpectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos inſuperabiles, & ſtudium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi finem te laudandi & inclamandi & plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Jovem, Solon, & irridendi inſuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, video nullius magnae rei cauſſa vobis diſperire, cum neque patria ſit in periculo, neque regio vaſtetur, neque amici aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, ſi, cum ſint, ut ais, praeſtantiſſimi, nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflictentur, ac pulchritudines iſtas ac

θαυμάζω, εἰ τἀναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ὅτι τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι καλανοῆσαι, ὅτι τῦτο τερπνὸν ἑαυτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε, καὶ ἀλληλοκλιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τ γῆν ἐρατομένους, καὶ συνριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ [f] Παναθηναίων, αὐτὸ ἄν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ὅτι τούτοις. οὐ γὰρ ὅτῳ λέγων ἄν τις προσβιάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τ ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν [g] ἄληκτον ὑπὲρ τ νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ βοῶν, καὶ κροτῶν.

ΑΝΑΧ. Νὴ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα καλῆριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἕνεκα ὠφελουμένας ὑμῖν, ὅτε παλιρίδην κινδυνευούσης, ὅτε χώρας πορθουμένης, ὅτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μέν, ὡς φῂς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ [h] τὰ μεγέθη τῇ ψάμ-

f Παναθηναίων] Παρ' Ἀθηναίων male M. *g* Ἄληκτον] Ἀλυκτον W. male. *h* Τὰ μεγέθη] Nil mutare in hoc verbo Edd. & M. adſcripſit *Solan.*

luce III. 88.) Sed quamcumque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari poteſt. Neque plurale μεγέθη ad procerum athletarum corpus ſpectare puto (qui ne quidem erant homines longi, verum toroſi) ſed ad dimenſionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. Μέγεθος autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. *Herodian.* IV. 7. fin. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον εἰ μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματι. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. *Diod Sic.* IV. c. 61. f. μικροὺς μὲ τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τ ἀριθμῷ. Numero magis quam *viribus* pollentes. Sed de ſpatio parvo diſerte ap. eumdem V. c. 10. med. ἔτι δὲ ἡ τῶν Λιπαραίων μικρὰ μὲ τὸ μέγεθος. Et ſic iterum ibid. c. 11. pr. Et c. 13. καλλωπιζόντων εἰς μεγέθη σύμμετρα. Interim de ſtatura parva etiam *Poll.* V. 68. de lepore animali, μέγεθος, ὅτε μέγας, ὅτε μικρὸς τὸ ὕψος. Et ſic de *menſura* ſ. dimenſione μέγεθος dici, non eſt quod pluribus demonſtrem. *Magnitudinem* ſimiliter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Asse*

ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλῳ καὶ κοτίνῳ ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι ἀεὶ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. ANAX. Εἶτ', ὦ Σόλων, ὅπῃ τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἷς ἔσται πάντως, οἱ δὲ [a] ἡττώμενοι πάμπολλοι μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα [b] λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, [c] μηδέπω ἐννενοηκέναι πολιτείας ὀρθῆς περὶ μηδέν· εἰ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθῶν ἐν φόβῳ ἐτίθεσο. ἦν δέ σοι μέλησῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα [d] οἰκηθείη πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ [e] τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν Φιλοπιμίαν, ἣν Φιλοπιμούμεθα [f] πρὸς αὐτὰς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκατεμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι. ANAX. Καὶ μήν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἧκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὔξεινον, καὶ δυσχείμερον, περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἕδη παρ' ὑμῖν καλανοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθη-

magnitudines arena foedent ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores. Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit. ANACH. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

14. SOL. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur. ANACH. Quin ego, Solon, nulla alia caussa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, & qui sint apud vos mores cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de caussa etiam te maxime amicum ex omnibus Athenien sibus ho-

a Ἡττώμενοι] Ἡττημένοι *Fl.* sola. Vulgatum etiam firmat M. b Λαμβάνοντες] Λαβόντες W. & marg. *A1.* c Μηδέπω] Sic W. & marg. *A1W.* Μηδέποτε Edd. d Οἰκηθείη] Receptum ex M. & *Fl.* Οἰκισθείη Edd. cett. e Τότε] Ποτὲ W. & *Fl.* f Πρὸς] Περὶ W. & marg. *A1.* Sed πρὸς *Fl.* cum cett.

87. Ὑπώπια] Ὑπόπια, Genae. τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξιόντα πυά. ὄπες γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. *G.*

biguis. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη & τὰ μεγίθη legere malit, τὰ κάλλιστα μέλη, me non repugnantem habebit. *J.F.R.*

87. Τοῖς ὑπωπίοις] Div. *Paulus* in I. ad *Corinth.* IX. 27. ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, adfert Cl. *L. Bos* in Obs. Philol. p. 142. probatque ὑπώπια esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. *Hippocr.* & *Aret.* frequens. *J.F.R.*

99. Μηδέπω] Sic M. melius quam in Impress. μη-

δὲ-

hoſpitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram legum te quarundam ſcriptorem eſſe, & morum optimorum inventorem, teque inſtituta utilia introduxiſſe, atque in univerſum rempublicam quandam conſtituiſſe. Igitur quamprimum me doce, & diſcipulum tibi habe: nam ego jucunde vel ſine cibo & potu tibi aſſidens, quousque ipſe durare dicendo poſſis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid diſputantem.

15. SOL. Univerſa quidem, Sodalis, breviter enarrare non facile eſt: ſed ſi per partes obire ea mecum velis, ſingula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de juvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus ubi primum intelligere quid ſit melius inciplunt, & virile robur accipere, & pares eſſe laboribus: haec jam tibi enarro, uti diſcas, cujus rei gratia haſce illis exercitationes propoſuerimus, & labore ſubigere corpus illos cogamus: *nempe* non propter certamina ſolum, ut auferre poſſint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: ſed majus quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipſis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propoſitum eſt: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, ſed quae hominum in ſe fe-

ναίων καὶ [g] ξένον, προειλόμην τε καὶ καλέσας, ἐπεὶ σφ' ἥκουον νόμων τε [h] τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐθῶν τ' ἀρίστων εὑρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς ἀφρκοίης λέγων, κεχηνὼς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας [i] τι καὶ νόμων διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ καὶ μέρη ἐπιὼν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τ' ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τ' νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν πρῶτον ἄρξωνται συνιέναι τε τὸ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι [k] διέξειμι, ὡς μάθοις οὗ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προσετίθεμεν αὐτοῖς, καὶ ἀγωνεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα τ' ἀγώνων, ὅπως τὰ ἆθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἁπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἁπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνου, ἀλλ' ὃς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τ' ἀνθρώπων

[g] Ξένον] Sic W. & Fl. Ξένων Edd. [h] Τινῶν ξυγγραφέα] ξυγγραφέα τινὰ M. [i] Τι] Sic M. & Edd. omn. [k] Διέξειμι] Reſtitutum ex W. Διεξίειμι Edd. priores.

νίτου. M. du S.

4. Οἰκηθείη] Ita M. & Ed. Fl. rectius quam in vulgatis, quae οἰκωδείη legunt. Sic c. 18. ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο. M. du S.

19. Τινῶν] Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potiorem arbitror. Quia auditu tantum ait ſibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adjectio τις potius ad perſonam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges compoſuiſſe dicetur is qui plurimas compoſuit. Quia tamen non obſcura neque plane abſurda viſa vulgata, propter unum codicem eam rejicere, religio fuit. J.F.R.

27. Τι] L. τε quamvis M. etiam agnoſcat τι. Idem Anonymum conjeciſſe video, qui τε margini codicis ſui adſcripſit. M. du S.

36. Διέξειμι] Sic recte W. In Impreſſ. διεξίειμι. M. du S.

45. Πρόκειται ἀγὼν] Sic τ' προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII. 1. ubi plura ſimilia L. Bos. Addiderat Cl. Hemſterh. etiam videnda. Syneſ. Ep. 100. p. 239. D. Et Baſil. Seleuc. initio Gr. I. J.F.R.

πων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῆ τε ἑκάστῳ ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ δὲ πάλιν, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτῶν [a] πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἄν τις εὔξαιτο γενέσθαί οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται· ἐφ' οἷς αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

licitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscujusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

ΑΝΑΧ. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἆθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγεῖ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν; ΣΟΛ. Καὶ μήν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἃ λέγω [b] καταμάθῃς. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπορρὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῦν μὲν (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς φῂς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥᾳδίως πρὸς τὴν ἀρχήν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. ΑΝΑΧ. Ἄμεινον, ὦ Σόλων, [c] οὕτω καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων παυσαίμην, μηδ' ἐκείνων

16. ANACH. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia, & silvestris olivae ramum, & pinum? SOL. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si quae dico perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, & partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato nescio qua ratione ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae & Nemeae. Sed nos jam, otiosi enim sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod ajo studiose omnia illa agi. ANACH. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem

a Πατρίων] Πατοίων L. & marg. *Alii*. b Καταμάθῃς] Sic W. Καταμάθοις Edd. c Οὕτω] Οὔτως *Fl.* & W.

62. Ὁπόταν — καταμάθῃς] Non fugit *Solanum* ὁπόταν aeque cum optativo construi atque cum subjunct. sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non enim sensus est, *ubi intelligere velis aut possis*, sed, *postquam intellexeris*. Quare ei obsecundavi. *J.F.R.*

Ibid. Καταμάθῃς] Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθοις. *M.du S.*

68. Ἰσθμοῖ] Sic & infra recte, *Ner.* c. 8. Ἰσθμοῖ ἐπίθανεν. Sic Πυθοῖ *Pythone* in urbe, *Thucyd.* V. 18. f. Ἰσθμοῖ etiam *Pindar.* Ol. 2. med. *J.F.R.*

74. Οὕτω] Parvi est. Sed οὕτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae caussa mutatum. Ut enim sequente consona οὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὕτως, ita crebro οὕτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. *Gall.* c. 9. No. 52. Adde singula fere ἐπιμύθια *Aphtonii*, ubi οὕτως νύττει, οὕτως φαῦλα, οὕτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item οὕτως καὶ *Aesop.* fab. 8. Apud LXX. *Numer.* XXXVI. 5. οὕτως φυλὴ. ac 2. *Reg.* XVIII. 14. οὕτως μενῶ. *Diod. Sic.* III. c. 8. οὕτως δὴ. Sed variatur fere perpetuo in

quem videam olea sibi placentem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi assideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & siccum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem jam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex jam homo, neque sudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem. SOL. Nempe vani isti labores, Anacharsi, & perpetuae in luto volutationes, & subdivales in arena aerumnae, hoc nobis contra solis jacula propugnaculum praebent: nec jam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe.

ἔτι καλαγελᾷν, εἴ τινα ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκεῖσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν [d] ὅπῃ τ' ἄκων, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γάρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἔτι ῥᾳδίως ἀνέχομαι, ὀξὺν καὶ [e] φλογώδη ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸ γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, [f] ὅτι τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατὲ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ ἄφυκτα τιθέντος, καὶ τὸν ἥλιον περὶ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, φλογμὸν τοῦτον ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καί σε θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸν θάλπον, ὥσπερ ἐγώ, οὔτε ὅλως ἐνοχλεμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα καθίσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γοῦν οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυλισθήσεις, καὶ [g] αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δή ἐστιν.

Καὶ

d Ἔτι] Sic recte *P.* aliaeque. Ἐπεὶ male *J. Fl.* *e* Φλογώδη] Φλογμώδη *W.* *f* Ὅτιπερ] An Ὅτιπερ; *Pell.* *g* Αἱ ὑπαίθριοι] Artic. abest a *J.* & *V2.* Adest in *Ald. Fl.* &c. & *M.*

in Codd. ejusd. aliis ὅτω, aliis ὅτως exhibentibus. At quum veteres in pronuntiando σ. ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. *J. F. R.*

84. Πῖλον] Haud suo loco vox οἴκοθεν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Athenienſium morem ex *Philostrato* discas. Vit. *Soph.* p. 572. *M. du S.*

Πῖλον μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν] Non adeo alienum est οἴκοθεν, si cum *L. Bos* de Ellipſ. p. 216. verb. Ἀκίνητα, exposueris, ejus participium subaudiendo, i. e. οἴκοθεν ἀκινήτου, aliaque non absimilia ab eo adducta conferueris. *J. F. R.*

87. Ὅτιπερ] Ego *Pellet* conjecturam recipiendam arbitror. *J. F. R.*

Ibid. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος] Canis sidus, quae & canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Augusti calendas est. *Plin.* L. 2. c. 47. L. XVIII. 28. *G. C.*

99. *Al* ὑπαίθριοι] M. & Edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittunt. *M. du S.*

6. Ὅτως

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, [a] προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρου πάντως οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέαντα ὁπόσα οἴει ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἄν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν [b] ὁμολογοῦσα. [c] ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς, καὶ μεταπείσῃς πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔσῃ ὠφεληκώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυψαίμην [d] αὐτῶν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστὰς ἐν τῇ πνυκὶ, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἂν ὠμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὗτος (δείξας σε, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἐστὶ· σοφὸς δὲ ὢν, μεταπαίδευσέ με,

17. Et *fac* ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere statim & examinare meum sermonem *memineris*. Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut firmiter ut in hanc traducare sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in re tota Athenienſium civitas gratiam se tibi habere profitebitur: quatenus enim me institueris, & ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienſes, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes*, (hic te ostendam, Anacharsi) *Scytha ille quidem, sed vir sapiens, aliter me*

a Προσέξεις] Edd. Προσέξῃς W. b Ὁμολογοῦσα] Emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum ὁμολογήσουσιν. c Ὅσα] Recepi ex W. L. & marg. A1. Ὅσῳ Edd. priores. d Αὐτῶν] Αὐτῇ Fl. Sed vulgatum firmat M.

6. Καὶ ὅπως μὴ καθάπερ] (1) Ἑλλιπὴς ἡ φράσις τῆ συμπεριλειστικῷ προστακτικῷ ῥήματι, καὶ συνήθης Ἀθηναίοις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτῳ· ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν (2) δυσχερῶς ἀκούσῃ, προσυπακουέσθω γὰρ τὸ μέμνησο. ὅτως δὲν ἐστιν ἔνθα ἐλλειπτικῶς πρέσιν ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις (3) προσέξῃς οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς· ἀλλ' ἔνθα (4) ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς ἐ διευθύνειν τὸν λόγον. (5) Ἐλλείπει γὰρ τὸ σκόπει, ὦ ἢ τὸ τήρησον ὅτως. ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς ἐ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν (6) δὲν ἄνωθεν τὸν λόγον λέγε τῆ ἐ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις, καὶ ὅλον ἐπιλθὼν, εἶτα σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι ὅπως χρὴ ἐλλειπῶς ἔχοντα (7) τοῦτο νοεῖν. καὶ ὅπως τῆ ἐλλειπῶς ἀναπληρούμεθα. *V.*

(1) Ἑλλιπὴς] Ἐλλειπὴς legebatur, quod recte emendavit *M. du S.* addens in C. haec praemitti: σκόπει δηλονότι. Ἀτέλειπῶς. καὶ ὅρα ὅπως ὁ προσέξεις κ. τ. ἑ. ἀ. ἰ. λ.

(2) Δυσχερῶς] Δυσχερὴς edita. Mutavit *M. du S.*

(3) Προσέξῃς] Προσέξεις correxerat *Solan.* Non repugno, quia & sic paullo post, eodem hoc scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi ὁ προσέξεις est, & in Luciani textu Cod W. προσέξῃς etiam exhibet, quod vel usitatius, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. *J. F. R.*

(4) Ἄν σοι] Αὐτοῖ edita. Mutavit *M. du S.*

(5) Ἐλλείπει] Λέγεται *Clericus* ediderat, quod mutavit *Solan.* nescio unde. Obsecundavi tamen, quia necessarium videbatur. *J. F. R.*

(6) Οὖν ἄνωθεν] Δ' ὧν ἄνω loctum antea. Emendavit *M. du S.*

(7) Τοῦτο] Τοῦτον M. Sed eodem versu ἐλλειπῶς iterum editum, quod facile in ἐλλιπῶς converti. *J. F. R.*

6. Ὅπως μὴ] Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως &c. *F. G.* Ὅπως] Vid. ad *Tim.* 28. *M. du S.* (At ex divisione Cl. *Hemst.* jam est §. 48. No. 89.)

Ibid. Προσέξεις] Miror qui *Solanus* Noster facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξῃς ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in ejusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξῃς, subjunctivus est melior. In *Tim.* c. 48. καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Juvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum *Solani*, quem ad *Tim.* indicavit, esse in *Prometh.* c. 3. Sed quia Cl. *Hemst.* alia divisione instituta numeros in notis *Solani* tamen non mutavit, vide jam *Prometh.* §. 5. ubi rursus

me instituit, & aliam me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & aeneum illum statuite juxta conditores, in urbe, juxta Minervam. Et bene noris, non ductu-ram sibi pudori Athenienſium civitatem, a barbaro & peregrino diſcere, quae pro-ſunt.

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Athenienſibus, irriſo-res cum diſſimulatione vos eſſe in ſermoni-bus. Nam unde ego, paſtoricius & vagus homo, qui in plauſtro conſumſi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeter-quam nunc vidi, de civitate diſputem, & doceam homines ſolum, in quo primum orti ſunt, incolentes, qui urbem hanc an-tiquiſſimam per tot jam ſaecula bonis legi-bus habuerunt? & te praeſertim, Solon, cui haec, ajunt, ab initio ſtatim diſciplina fuerit, ſcire, quomodo optime civitas in-ſtituatur, & quibus uſa legibus beata eſſe

ἐμὲ ἔπαιδευσε, καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῖν ὁ ἀνὴρ [e] ἀναγεγράφθω, καὶ χαλκῆν αὐτὸν ἀναστῆσαι πρὸς τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει πρὸς [f] Ἀθηνᾶν, καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ [f] αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, πρὸς βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνουσα.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ πρὸς ὑμῶν [g] ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομὰς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἁμάξης βεβιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν [h] ἑωρακὼς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατῳκηκότας; καὶ μάλιστα [i] σὲ, ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, [k] ὡς φασὶν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, [l] ὅπως ἂν ἀρίστη πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμέ-

e Ἀναγεγράφθω] Ἀναγραφήσθω *J.* & *V2.* Item marg. *A1.* at prius cett. & M. f Αἰσχυνοῖτο] Αἰσχύνεται W. g Ὑμῶν] Bene ſic *Fl.* aliaeque. Ἡμῶν male *J.* & *V2.* h Ἑωρακὼς] Ἑωρακὼς M. male. i Σὲ] Omiſſum in M. k Ὡς φασὶν] Haec verba in W. poſt ἐγένετο collocantur. l Ἐπίσαιτο] Ἐπίσαιτο W. male.

ſus καὶ ὅπως μοι καλλιγυμνάσῃς. Et ſic *Eurip.* quem adduc-it, itidem cum ſubjunct. Immo vel ſimplex μὴ & ὡς μὴ ſubjunct. jungi, quis dubitat? *Phalar.* Epiſt. 26. μὴ ἐγγυήσῃς. Noſter mox c. 18. f. ὡς μὴ ἀφεκλέκῃς, &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις ſine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, niſi plures Codd. accedant. *J. F. R.*

16. Ὅσῳ] W. & L. In Impreſſ. omnibus ὅσῳ, quod alibi elegans eſt; hic autem locum habere poſſe mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad *Phal. β.* c. 2. *M. du S.*

Ὅσῳ] Ne mihi quisquam objiciat, poſt ὅσῳ intelligi μᾶλλον, quod ipſum ſaepe commonſtravi; & ſic vulgatum ſtare poſſe. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσῳ adeo habere quo referatur; quum-que mox τὰ μάγιστα ſequatur, ὅσῳ eo cupidius adri-pui, quod tribus praeterea teſtibus firmatum ſe ſatis vindicat. *J. F. R.*

18. Οὐδὲν — ἀνηκρυψαίμεθα αὐτὸν] Non audio Flo-rentinae αὐτῇ. Ἀνακρύπτω enim cum duplici accuſa-tivo conſtrui amat, quod vel Lexicogr. ex *Plut.* & *Plat.* tradidere. In Novo Foedere ἀνακρύπτω τι πρός τινος conſtrui ſolet. *J. F. R.*

27. Εὐεργέτης ὑμῶν] Ἐπώνυμοι priſci heroes fuerunt, a quibus Atticae tribus ſua cognomina acceperunt: his magni honores ab Athenienſibus collati, ſtatuaeque in arce ejus urbis collocatae. Horum nomina ſi quis deſideret, *Pauſan.* in Attic. & *Demoſth.* ὑπὲρ ἐπιτροφίου conſulat. *G. C.*

28. Ἀναγεγράφθω] M. & Edd. fere omnes. Sed *Ven.* utraque ἀναγραφήσθω. *M. du S.*

Ibid. Χαλκῆν αὐτὸν] Conf. *Lexiph.* c. 11. *Paraſ.* c. 48. Et paſſim. *J. F. R.*

29. Τοὺς ἐπωνύμους] *Heſych.* Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἥρωες, οἷόπερ ἦσαν δῆμα. *F. G.*

Τοὺς ἐπωνύμους] De duplici poteſtate hujus vocis vid. Cl. *Hemſt.* ad *Dial. Mar.* IX. 1. No. 39. Et Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* I. 20. No. 57. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπωνύμους] Duplices hi *Meurſio*; primo X. numero a quorum ſtatuis dictae tribus. Secundo XLII. quorum ſtatuae in Ceramico erant. *M. du S.*

40. Αὐτόχθονας ἄνδρας] Thucydides in proem. hiſtor. *Ariſtid.* in Panathen. *Ariſtoph.* ἱππῆ. *Tzetz.* ad Lycoph. vide virum Clar. *Jo. Savar.* ad Sidon. *Apoll.* Epiſtol. 6. lib. 8. *J. B.*

45. Οἰκοῖτο] Conf. ſupra c. 14. ſub init. *M. du S.*

η, [a] εὐδαιμονήσειε. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ [b] πειστέον σοι· ἢ ἀντερῶ, ἤν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγειν, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ [c] συνηρεφεῖ ἐσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὔκαιρος, ὅπῃ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε δὴν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθόσον τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παίδων εὐθὺς ἀπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ [d] τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήματα συμβελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με χὠ χρεὼν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκεῖνο μόνον, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ ἀποπλέκῃς, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ὑπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μὲν ταῦτα πολλὰ ὑπορρέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, ἔνθα ἄν σοι δοκεῖ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω σοι ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μέλλοντα, τί ἂν ἐθέλῃς, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἦν μὴν ἐγὼ μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύσῃ οὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιμι. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ

quent. Verum enimvero illa quoque in re parendum tibi velut legislatori: & contradicam, si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo discam firmius. Et ecce jam evitato sole, in opaco sumus, & jucunda hic sedes atque opportuna in saxo frigido. Itaque ab initio inde *exorsus* rationem doce, cur assumtos a pueris inde adolescentulos statim labore subigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto, & ab exercitationibus hisce; & quid pulvis & volutationes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim ne priorum obliviscar, si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicumque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo *quasi feriam*, quae dicuntur, nihil, puto prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem

a Εὐδαιμονήσειε] Εὐδαιμονήσει *Fl.* & W. b Πειστέον] Πιστέον male M. Nihil a vulgato abit *Fl.* c Συνηρεφεῖ] Recepi ex M. & S. Συνηρεφεῖ enim Edd. vett. d Τί] Ὅτι *Fl.* Prius cett. & M.

70. Συνηρεφεῖ] M. S. & *A.* Reliquae συνηρεφῆ mendose. *M. du S.*

70. Διακόψῃς] Lego ἀκόψεις. *F.G.* Non improbo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutaverim; nam quum sit aorist. subj. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte vertas: *ita amputaveris, praecideris ambages.* Usitatior quidem in ἀπόδοσι ejusmodi indicativus, ut ap. *Hippocr.* S. 2. aph. 9. ἢν θρίξῃς, μᾶλλον βλάψεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subjunct. nihil habet incommodi. *J.F.R.*

71. Ἐξαγώνια] l. est. ἔξω τοῦ ἀγῶνος. *F.G.* Habuimus supra, *pro Imag.* c. 18. pr. *J.F.R.*

73. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου] Sic infra Οἰν. c. 18. f. ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή. *M. du S.* Sed vid. de re ipsa notata ab Cl. *Hemsterh.* ad *Tim.* c. 50. p. 163. T. I. *J.F.R.*

77. Φόνου] Subaudi δίκαι. *F.G.*

79. Ἐν τῷ μέρει] Recte, *pro alternis vicibus.* In eo *meo vicissim*, supra *Bis Accus.* c. 16. f. vel *deinceps, suo ordine*, ut *Diod. Sic.* II. c. 34. f. Ubi plura testimonia profert Cl. *Wesseling.* No. 80. Et Cl. *Hemsh.* ad *Dial. Mort.* XII. No. 81. ubi Οἱονεῖ οὐ μέρει ἑκάστῳ ἀπόστοιτε, docet *per vices* significare, quod Interpretes interdum fugerit. *J.F.R.*

80. Διώκων] Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & *effugere* notare, eique opponi τὸ φεύγειν rem; vid. tamen exempla pluscula adferentem *Rev. Jac. Elsn.* in Observ. ad *Evang. Matth.* V. 44. ubi & *Gatakerum* haec fugisse animadvertit, qui μέτει διώκειν, μέτει φεύγειν in *Antonin.* de reb. suis III. 9. fru-

stra

dem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causſas judicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem consedit ad judicandum *causſas* caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quam diu de re ipsa dicunt, patitur Consilium, & audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam inducat causſae, qualia multa judicibus struunt Rhetorum filii: progressus *in medium* praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud judices, aut oblinere quasi & involvere causſam verbis, ut nuda quae facta sunt videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equidem: & ex mei Consilii lege audi, & tacere jube, si sententias rhetoricas tibi insidias strui: quam diu domesticа causſae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub sole jam disputabimus, ut molestum sit si extendatur oratio: verum & umbra densa est, & nos

ἐξ Ἀρείου πάγου, ἢν παρ' τὰς φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς τ' πάγον συγκαθέζηται φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάτοιλες, ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τ κρινομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ φεύγων, ἢ αὐτοί, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζοντες τοὺς ἐρεῖντας ὑπὲς αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' ἀεὶ περὶ τοῦ πράγματος λέγουσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούσασα· ἢν δέ τις ἢ προοίμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοϊκωτέρους ἀπεργάσαιτο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δείνωσιν ἔξωθεν ἐπάγων τῷ πράγματι (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται), παρελθὼν ὁ κῆρυξ καλεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ ἐῶν λημεῖν πρὸς τ' βουλὴν, καὶ περιπείρειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ [f] Ἀρεοπαγῖται βλέποιεν. ὅθεν καὶ σὺ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαί σε, καὶ κατ' τ' βουλῆς μοι νόμον ἄκουε, καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἢν αἴσθῃ [g] καταῤῥητορευόμενος· ἄχρι δ' ἂν οἰκεῖα τῷ πράγματι λέγηται, ἐξέστω διαμηκύνειν. οὐδὲ γὰρ ὑπὸ ἡλίῳ ἔτι ποιησόμεθα τ συνουσίαν, ὡς ἄχθεσθαι εἰ ἐπιτείνοιο ὁ λόγος· ἀλλὰ καὶ σκιὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX.

e Ἑκατέρων] Ἑκατέρων male W. f Ἀρεοπαγῖται] Ἀριοπαγῖται W. & sic paullo post bis. g Καταῤῥητορευόμενος] Καταῤῥητορεύομενος W.

77. Φόνου] Ὅσοι οὖν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ φόνου ἐδίκαζεν, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς· εἰ δὲ Παῦλον τὸν θεῖον μηδὲν τούτων πεπονθότα ἐκεῖ Ἀθηναῖοι ἀπῆγον, [Acts XVII. 19.] ἢ χρὴ διαμαρτύρεσθαι τὴν ἀληθινὴν ἱστορίαν· καὶ οὐδεὶς ἡμᾶς γραφὴν δεσμώτας ποιεῖται ἐν ἄλλῃ ἐπιδήμιον καθιστᾶσα ἢ τοῖς ἀσεβήμασι δικαιοῦσα, ἅμα τε σεμνῶν ἐν λόγοις ἀφειμένους; διὰ τοῦ κριτηρίου τούτου προκαθήμενοι, ἐν Στωϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένοι, οἷς ἡ ἀξιοπιστία τοῦ λόγου πᾶς' Ἕλλησιν προσμαρτύρεται. M.

a Ἀρείῳ πάγῳ] Sic scriptum inveni, nec Solen. quidquam notavit. Alias Ἀρείῳ πάγῳ scribitur, vel etiam junctim. J.F.R.

stra mancum pronuntiat. J.F.R.

84. Ἢν δέ τις ἢ προοίμιον εἴπῃ] Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus judicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est *Quinctil.* L. 2. c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent. ἄνευ προοιμίου & παθῶν. G.C.

90. Περιπείρειν] Περιελίσσειν legit Interpres. F.G.

Περιπείρειν — τὸ τοῖς λόγοις] De hoc pleonasmo praepositionis ἐν, satis dictum supra T. I. *Herod.* c. 5. No. 87. J.F.R.

91. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποιεν] Divus Paul. ad *Hebr.* IV. 13. Καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit Rev. J. Elsner. neque hoc Lucianj praetermisit. J.F.R.

ANAX. Εὐγνώμονά σε ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ὅτι τούτοις, ὅτι παρεργον τῷ λόγῳ καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν αἰσόντων τὴν ψῆφον. ὅπερ τούτοις ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐγώ, (τοῦτο γὰρ ἔθος με) κατ' ὀλίγα σου τὰ βουλῆς ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν ὀλίγα βραχέων προακοῦσαι χρή σε, ἃ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερά, καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς εὐστοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας. οἷόν τι ἐν [a] ἡμῖν ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν καλαιτήσαντες, ἐπιμελούμεθα μέν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, καλλικοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἴη, ἔνδοθέν τε οἰκοδομήμασι καλλισκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον [b] περι-

otioſi ſumus. ANACH. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi jam habeo non mediocrem ea cauſſa, quod obiter etiam, quae in Colle Martio fiunt, me docuiſti, admiranda ſane & bonorum judicum opera, qui ex vero calculum laturi ſint. Hac ergo conditione jam dicito: & ego Areopagita, hunc enim tibi me poſuiſti, adformam illius Conſilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi eſt, quae de civitate ſtatuamus ac civibus. Civitatem enim non in aedificationibus ineſſe judicamus, ut ſunt moenia, & templa, & navalia: ſed iſta quidem uti corpus quoddam firmum, & immobile eſſe, ad receptionem & ſecuritatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim eſſe qui iſta impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & cuſtodiant, quale quid in uno quoque noſtrum eſt anima. Hoc igitur conſiderantes, curamus quidem ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque uti quam pulcherrimum nobis ſit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad ſummam ſecuritatem circumſeptum.

a Ἡμῖν] Sic M. etiam cum Edd. Sed ὑμῶν cum *Solano* lego. b Περιπεφραγμένον] Περφραγμένον W.

21. Ἡμῖν] Lege ὑμῶν. *M. du S.*

Ἡμῖν] Nondum vulgatum immuto. *J. F. R.*

51. Ἀφ' ὧν τὰ τὸ εὐφυῶς ἀμφιείμενα, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνοιτο ἄν, καὶ τὰ φυόμενα ἔχοιτο μετακοσμοῦντα πρὸς τὸ βέλτιον] Planum eſt, legendum vel γίγνοιτο, vel μεθακοσμοῦντι. At prius eſt ὑπερικώτερον. Sic paullo poſt, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μίχρι μὲν πρόσγειά ἐστι, σκίπωσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοιτο legendum, praeceſſit enim ἐστί. Nonnumquam tamen ſemper, vel ipſi Attici, neutrum plurale cum verbo ſingulari conſtruunt. Nam apud Noſtrum in *Dial. Mortuor.* XIII. §. 1. ὅμοια ἐλέγοντο. & in *Paraſite* c. 53. Ταῦτα ἀπόλλυν). in eodem hoc libello c. 24. σώματα γίγνον). & alibi ἱμάτια διήκασι. Sic & apud *Aelianum*, ἐ πισὰ δυσῶσι. & δρομικάτατά ἐστι pluraque talia. *J. J.*

Ἀφ'] Ita M. & *El.* Ed. melius, mea quidem ſententia, quam ἀφ' quod in reliquis eſt. *M. du S.*

Ἀφ' ὧν] Quamquam non deeſt, quo vulgatum ἀφ' defendam, tamen facile hoc *Solano* & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod mellus eſt. Sic & *Euang. Luc.* IX. 7. Ἤκουσε δὲ Ἡρῴδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. *Herodian.* IV. XI. 3. χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσεποιεῖτο. Et alii paſſim. Alioqui ad vulgatam ἀφ' ὧν — γίγνοιτο defendendam adferrem *Long. Paſt.* 2. p. 61. Ed. *Wech.* ἐπάλλετο ὁ νεὼς ὑπὸ τῶ πνεύματος. *Alciphr.* I. 29. p. 132. βουλόμενον σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ (ubi *Bergl.* tamen ὑπὸ malit) *Aeſop.* fab. 65. in Ἐπιμηθ. οἱ ἀδικούμενοι ὑπὸ θεῶν κολάζονται. *Aelian.* V. H. VII. 1. καὶ τὰ ὑπὸ τούτου προστεττόμενα ἐφύλαττε. *Euang. Luc.* VII. 35. Καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obſ. Miſcell. vol. V. III. p. 427. Quae tamen minime eo adfero, quaſi parum intereſſe inter ὑπὸ & ἀπὸ exiſtimem, quod Graeci alias egregie diſtinguunt; (& melius quam Latini, qui utrumque una praepoſitione *ab* efferentes ſaepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonſtravi

in

ptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & ſuae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello ſervaturos civitatem, liberamque & beatam cuſtodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos diſciplina educent atque nutriant. Cum vero jam intelligentes fiunt eorum, quae bene ſe habent; ac pudor, & robur, & metus, & rerum optimarum cupiditas, enaſcitur in illis, & ipſa jam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur majus conſiſtentia; tum jam aſſumtos docemus, aliis animae diſciplinis atque exercitationibus propoſitis, alia vero ratione labori corporibus adſuefaciendis. Neque enim ſatis nobis videtur, eo modo ingenio eſſe unumquemque uti natus eſt, ſive quantum ad corpus, ſive quod ad animum; verum inſtitutione apud illos indigemus ac diſciplina, a quibus cum ea quae feliciter nata ſunt, meliora multo fiant,

πεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιντο. τοὺς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τε πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀναδοχὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν καὶ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὰν δὲ συνέσεως ἤδη γίγνωνται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδοῦς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων [c] ἀναφύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φῦναι ὡς ἕφυ ἕκαστος, ἢ τοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, [d] ὑφ' ὧν τά τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω πολὺ [e] γίγνοιντο ἄν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα

[c] Ἀναφύηται] Sic *Fl.* cum reliquis. Ἀναφύεται W. cett. [e] Γίγνοιντο] Ita Edd. omnes & M.

[d] Ὑφ'] Recepi ex *Fl.* M. & marg. *Aldi.* Ἀφ' Edd.

in libello *de Ambiguis*) nam cum E. c. *Euang. Luc.* IX. 45. ἵνα μὴ διαλαμβάνωσιν ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere ſenſus emerget, ſi ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἴρεται ἀπ' ἐμοῦ, *aufertur mihi*, ſed αἴρεται ὑπ' ἐμοῦ, *ego aufero*. ſ. aufertur meâ operâ. Sic & ῥυθμίσεται ἀπὸ σοῦ, erit: *liberabitur a te*, cum ὑπὸ vero, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ. ubi eodem redibit, dabitur *a me*, ſive *de meo*, an *per me*. *J. F. R.*

52. Γίγνοιτο] Vid. *Fenſ.* In omnibus libris noſtris mendoſe γίγνοιντο, cum ſequatur mox μεταχειρισῶσιτο. *M. du S.*

Γίγνοιντο] Facile largior *Fenſio* ac *Solano* γίγνοιτο melius convenire ſequenti μεταχειρισῶσιτο, & Lucianum forſan etiam ſic dediſſe; quia tamen non plane eſt vitioſa oratio, ſine Codicum auctoritate hic nihil mutavi; nam ne regulae quidem Grammaticae ajunt conjunctionem ſimiles numeros poſtulare; neque neutrum plurale ſemper ſingularem verbi requirit (quod ipſe *Fenſius* recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* V. c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur ἴδια διαφέροντα, καὶ — ὑπήκουεν, jam tamen ex 2. Codd. ὑπήκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi poſſet ex *Eunap.* in Orybaſ. p. 174. qui ταῦτα μὲν οὖν οὕτως ἔχει.) Sic mox c. 24. ἰσχυρότερα γίγνοιτο omnes. Ubi tamen ſolus W. γίγνεται iterum. Sed c. 24. med. idem Cod. cum Edd. τὰ σώματα γίγνοιτο. At ſi quid mutandum, μεταχειρισῶσιτο potius pro μεταχειρισῶσιτο ſcriberem, quia γίγνοιντο dedita opera in plur. videtur conſtituiſſe, quod plurale βελτίω etiam addiderit, quum βέλτιον γίγνοιτο dicere potuiſſet, & ad ſingularem tranſire voluiſſet: ut c. 34. πολὺ ἄμεινον χρήσαιτ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, quum poſſit etiam βελτίω indeclinabile poſitum dici ab iis, qui ſingularem praeferunt, veluti *Diod. Sic.* πλείω adverbii more uti ſolet, ut obſervat

ἔχοντα μεταχοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπια ὄντα, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὰν δὲ ἤδη παχύνῃ τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περίττα, καὶ [a] παραδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διαταλαίνειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τε πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρριπίζομεν, καὶ γράμματα γράφειν, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέγειν διδάσκομεν· προιοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις καλλικομήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀρετάς τινας, καὶ πράξεις ἀοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδοιντο, καὶ θαυμάζοιντο ὑπὸ τῶν ὑστέρων· οἷα πολλὰ Ἡσίοδός τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὰν δὲ [b] πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ δέῃ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζειν τὰ κοινά· καίτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς προῄκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν· ὥστε αὐτὸς [c] ἐμαυτῷ σιωπᾶν προστάττω, καὶ μὴ μείναντα τὸν κήρυκα, μηδὲ τὸν [d] Ἀρεοπαγίτην

tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero jam crassitiem aliquam furculus habet, tum & superflua putatione resecant, & ventis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem musica primum atque Arithmetica quasi flatu agitatam accendimus, & literas pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus jam virorum sapientium sententias, & opera antiqua, & sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, & actiones celebres, paullatim concupiscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur, & admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedunt, & oportet illos jam tractare communia . . . Quamquam extra caussam ista forte: neque enim quomodo animos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat propositum; sed cur talibus illos laboribus exercendos putemus. Itaque silentium ipse mihi impero, non expectato praecone, aut ipso te Areopagita, qui

a Παραδιδόντες] Παραδόντες W. Nihil mut. *Fl.* b Πλησιάσωσι] Πλησιάζωσι M. c Ἐμαυτῷ] Ἑαυτῷ *Fl.* d Ἀρεοπαγίτην] Ἀρεοπ. M. Vulgatum tuetur *Fl.*

Cl. *Wessel.* ad L. I. c. 92. pr. Et ut Lucian. etiam *Asin.* c. 10. πληγὰς ὑπὸ πολλῶν λαβόντες. Immo & βελτίων, μουσικὸς, καλλίων ex *Aristaen.* dedimus ad *Abdicat.* c. 16. pr. Verum & singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut *Liban.* Ep. 394. p. 200. f. εἰσήλθομεν εἰς ἄνδρας — τί ἐν ἀνθρώποις; ibid. p. 202. φέρουσα πικράσματα — φλέβα δὲ ἀτρωθῆναι σὺν ἰσθμοῖς. Et ep. XV. ἔγνωμεν ἐπιτάφιον. Notabilior transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad *Galat.* VI. 1. ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — ἑαυτὸν, σεαυτόν. Sed aliud ejusmodi vidimus in *Zeux.* c. 7. περιῆλθε — καὶ ἀφῆρηται, cui adde *Ennog. Luc.* V. 4. ἐπανέλεγεν — καὶ χαλκεύει. Et *Aelian.* I. 4. ubi unius canis mentione praemissa, pergit, ἐδὴ πίνουσιν ἐπιπέτονται. *J. F. R.*

62. Μουσικῇ] Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria confectati sunt, ut admonet interpres *Aristoph.* in Equit. & *Athen.* L. XIV. *G. C.*

Μουσικῇ] Videndus ea de re *Plato* Πολ. & *Strabo* I. *M. du S.*

64. Ἐπῳδαῖς] Conf. supra *Dial. Mar.* V. §. 2. ibique de hoc verbo notata ab Cl. *Hemsterhusio.* Adde a. *Ver. Hist.* §. 36. *J. F. R.*

80. Ἐμαυτῷ] Male Florentinam habere *Ἑαυτῷ* adscripserat *Solan.* At nescio num prorsus male; nam ut

qui prae pudore, credo, sustines jam tantum extra caussam blaterare. ANACH. Dic mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet. ANACH. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum jucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum. SOL. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne *copiose nimis* adfluens memoriam tuam turbet. Verum tamen ista quoque dicam breviter, quoad ejus fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit.

22. Mentes igitur illorum ad concinnitatem quandam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, quae tum quae facienda sint jubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere quae opus est discant, & quae justa sunt facere, & ex aequo capessere rem publicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi

ὧν σὲ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ λεγόντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τῦ πράγματος. ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων. πρὸς δὲ δὴ τοὺς [e] τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόσιμον ἐπινοῆ; ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον. ΑΝΑΧ. Ὅτι τὰ κάλλιστα, ᾗ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδιστα παρεὶς τὰ περὶ τὴν ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν ἀφανῆ, γυμνάσια, καὶ ἀσκήσεις τῶν σωμάτων. ΣΟΛ. Μέμνημαι γάρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μή σου ἐπίπαν ἐπίπαρξῃ τὴν μνήμην ἐπιῤῥέον. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ ἀφ' βραχέων, ὡς οἷόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῶν περὶ αὐτῶν ἀφασκέψεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου.

Ῥυθμίζομεν οὖν τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσκοντες, οἳ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκειν ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν [f] ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνο-

e Τὰ ἀναγκαιότατα] Τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. f Ἅμα ἀναγεγραμ.] Non adest ἅμα in Mss. Graev. Adest quidem in edit. Sed El. & W. ἅμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ.

ut id pro *συμπεσεῖν* habuimus supra Parasit. c. 8. & ipse ibi fatetur Lucianum sic saepe solere, ita & pro ἱμειρόμενος I. Ver. Hist. c. 6. Asin. c. 13. &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. J.F.R.

93. Προῤῥήσεων] Conf. supra de Sacrif. c. 12. pr. M. du S.

1. Οἱ δημοσίᾳ &c.] Οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκειν ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι. sc. νόμοι leges, *quae majusculis litteris scriptae omnibus publice legendae proponuntur*. Quid ἅμα hic sibi velit non video. In editione Florentina legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mss. vero μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omnino scribendum est. J.G.G.

3. Ἅμα] Parum abest, quin monente *Graevio*, ac praeeunte Ms. illud ἅμα ejiciam e contextu, quod e compendio τῦ ἀνα— natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἅμα γεγραμμ— dederit, quod dein, quum in aliis exemplaribus ἀναγεγρ— inveniretur, una cum illo servatum est. J.F.R.

10. Σοφισταὶ] Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis

ὀνομάζομεν. καὶ μὴν καὶ εἰς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμῳδίαις, καὶ τραγῳδίαις, ἀρετάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τὰ μὲν ἀποτρέπωνται, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ [a] σπεύδοιεν. τοῖς δέ γε κωμῳδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν εἰς τοὺς πολίτας, εἴ τι ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἴσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμείνους γὰρ ἂν οὕτω γίγνοιντο ὀνειδιζόμενοι, καὶ τὰ πολλῶν, ὡς φεύγοιεν τὰ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἐλεγχόμενα.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς φὴς, τοὺς τραγῳδοὺς, καὶ κωμῳδοὺς, εἴγε ἐκεῖνοί εἰσιν ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὰ ἑδῆτα ποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ διέβαινον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσῳ δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἑώρταζεν. οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ σφριγοῖ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γῆν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τὰ ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦσαν, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρομένους. ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γαθὲ, ἔλεγον, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως ἀρχαῖάν τινα συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῴδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν εἰς δάκρυα καλεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε καὶ αὐλοῦντας ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνᾴδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. διὰ αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragoediis, virtutes dum ſpectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula jacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes ſentiant, idque cum illorum ipſorum cauſſa, meliores enim ſic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter ſimilia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoedos, ſi quidem illi ſunt. Calceos habent graves & altos, veſtem taeniis diſtinctam aureis, galeas impoſitas geſtant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipſi vero intus magnos ciebant clamores, & neſcio quam firmiter illis in calceis incedebant. Bacchо autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem iſtis, & pedeſtres, & humaniores, & minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum univerſum illos ridebat: excelſos vero illos triſtes audiebant univerſi, miſerati illos puto, qui compedes tantas traherent. SOL. Non illos miſerabantur, bone vir, ſed poëta forte antiquam ſpectatoribus calamitatem oſtendebat, & verba miſerabilia tragico cantu verſus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas qui audiebant pertraherentur. Veriſimile eſt autem te etiam tibiis canentes quosdam tum vidiſſe, & alios concinentes, conſiſtentes in circulo. Neque iſta, Anacharſi, inuti-

a Σπεύδωσιν] Σπεύδειν W. Sed vulgatum tenet M.

occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra Philoſophus ſummum ac prope unicum veritatis ſtudium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & ſapientiae magiſter & exemplum. G.C.

Ibid Φιλόσοφοι] Solonis aetate nondum inventum erat *Philoſophi* nomen. Res notior eſt quam ut diutius immorer. *M. du S.*

16. Κωμ. Τραγ.] Atqui minime probabat Tragoedos Solon; qui Theſpin ideo agere & docere vetuit. Vid. *Diog. Laërt.* p. 15. A. & *Plut.* Cautum etiam Athenis lege eſt, ne quis Areopagita Comoediam ſcriberet; idem *Plut.* de glor. Athen. Extat *Ariſtidis* Oratio *de non agendis Comoediis*. At Gorgias aliter ſentiebat; vid. *Plut.* de aud. Poët. Haec fere ex *Meursii* ad *Diog.* notis. Antiquiſſima apud Athenienſes inven-

tilia ſunt cantica, & moduli tibiarum. His ergo omnibus, ac quae his ſunt ſimilia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, ſic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera & minime compacta ſunt, primo adſuefacere volumus aëri, ac ſingulis tempeſtatibus familiaria quaſi reddere, ut neque aeſtum aegre ferant, neque frigori non poſſint pares eſſe. Deinde oleo ungimus & ſubigimus, ut contentionem ſuſtinere majorem poſſint. Abſurdum enim fuerit, ſi coria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficilius & diutius durare, quae tamen mortua jam ſint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diverſis exercendi rationibus excogitatis, & magiſtris uniuscujusque conſtitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare ſtudemus, ut labores tolerare diſcant, & excipere e proximo plagas, nec vulnerum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utiliſſimas in illis efficit, dum animoſos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & inſuper ut robuſti ac patientes ſint. Quotquot vero illorum deorſum vergentes luctantur, ii cadere diſcunt ſine periculo, & facile ſurgere, & impulſiones, & complexus, & inflexiones, & ut angi ſe pati queant, & in altum tollere adverſarium, non inutilia exercentes iſti quoque, ſed unum

45 ἀχρεῖα [b] ἄσμαλα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' ἐν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις παιδαγωγούμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνονται.

Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅσῳ μάλιστα ἐπόθεις ἀκοῦσαι, τῷδε γυμναζόμεθα. ἐπειδὰν αὐτὰ, ὡς ἔφην, ἔτι ἁπαλὰ καὶ τέλεον ἀσυμπαγῆ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν ἀέρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἑκάσταις, ὡς μήτε θάλπει δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύει ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα [c] γίγνοιντο. ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν [d] σκύτη νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέστερα καὶ πολλῷ μᾶλλον ἀρχέστερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἔτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου βελτιοῦσθαι. ἐντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἑκάστων ἐπιστήσαντες, τὰ μὲν τινα πυκτεύειν, τὰ δὲ παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς τούς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἐκτρέποιντο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐρρωμένους καὶ καρτερούς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω [e] συννευκότες παλαίουσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμούς, καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμούς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ ὅτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν

b Ασμαλα] Edd. ſine puncto. Sed W. ἄσμαλα recte. Verum neſcio num ubique in hac Ed. obſervatum ſit. c Γίγνοιντο] Γίγνοιτο W. d Σκύτη] Σκύτη *Ald.* Sed correctum in marg. e Συννευκότες] Sic W. Συνν. cett. & Edd.

ventores tragoedia. *Plat.* 47. CD. *M. du S.*

25. Κράνη — κεχηνότα παμμιγήθη] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 4. *M. du S.*

40. Ῥήσις] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 1. *M. du S.*

56. Γίγνοιντο] Hic certe eodem redit, γίγνοιτο cum W. legas, an γίγνοιντο. Conf. ſupra ad fin. c. 20. dicta. Quare & hic conſtantem Edd. lectionem non muto. *J. F. R.*

72. Συννευκότες] Ita recte W. ſolus. Reliqui mendoſe συνευκότες. *M. du S.*

76. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ ὅτοι ἐκμελετῶντες] Suſtuli punctum quod in Edd. nonnullis, atque in verſionibus

μὲ τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς ἀλγηδονήματα. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμίῳ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος [a] συμπλακείς, καλαρρίψει τε θᾶττον ὑποσκελίσας, καὶ καλαπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾷστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα πορίζόμεθα τὴν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς ὕστερον ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καλαμαλάξαντες καὶ ἀλγηδονήσαντες, ἐρρωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κῦφα, καὶ εὔτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγωνισταῖς.

quidem primum & maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labore subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Usu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum dejiciat, & ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos usuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora & robustiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipsum gravia adversariis.

Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μὴ [b] τοῦτο, οἵους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἂν φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, καὶ πολυσαρκίαν λέγω, καὶ λευκὴν, καὶ ἀσαρκίαν μὴ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν

25. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus injiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia

a Συμπλακεὶς] Συμπλικεὶς W. b Τοῦτο] Τούτω M.

priscis aderat ante σὺν, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui jam, ut Cl. *Gesn.* quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum εἰσὶ, de cujus frequentissima ellipsi vid. *L. Bos*, & *Aretaei* Syntax. De σὺν — οὐδὲ autem sic posito conf. I. *Ver. Hist.* c. 6. Item c. 24. Et 2. *Ver. Hist.* c. 30. *De Salt.* c. 4. *Long. Past.* III. 110. σὺν ἴλαθιν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις, & *Bergl.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. *J.F.R.*

80. Σώματα γίγνονται] Conf. modo dicta ad εὐτονώτερα γίγνοιντο. *J.F.R.*

99. Ἀργὸν] Vid. *Thom. Mag.* v. ἀργὸς, & Lucian. Mus. Enc. c. 8. ubi iterum genere foem. ἀργὸς dicitur. *M. du S.*

3. Ἡδύτητά τε — ῥεύματα] Supra ad I. *Ver. Hist.* c. 7. ubi πόλαιμοῦ οἶνον ῥεύσει ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιοτάτου editum culpa operarum) haec verba adferens scripsi ῥεύσει, quia sic legebam in *Junt.* (etsi male ῥεύσδε typis in ea descriptum quam tum prae manu habebam.) Jam vero ceteras ῥεύματα habere video, quod mutassem, si plures Codd. juberent. Nam τὰ ῥεύσει magis obvium, quam ῥεύματα. Est tamen ap. *Homer.* Il. Φ. 367. χαῖται δ' ἰῥῶσιν ἐοῦσι μὴ πυκιῇς ἀνύμοισι, quod *Schol.* interpretatur ἐκκεῖνται, ἐσείσθη; cumque *Steph.* etiam ex *Galeno* adferat ἰδρῶτι ῥεύματι ὁ πλατύς, quod ipse exponit eadem forma dici, qua ἀλγηδόνημα, jam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime quum & supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo junctum habuerimus, quod *Solan.* frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter *Eurip.* ibi productum, etiam addo γῆν ῥέουσαν γάλα & μέλι quod habemus quater ap. LXX. *Exod.* III. 8. & 17. & XIII. 5. ac XXXIII. 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in I. *Ver. Hist.* poterit eadem ratione stare, si construxeris, πόλαιμῷ ὁμοιοτάτῳ ῥεύσει οἶνον, μᾶλλον οἷον ὁ χῖος ἐστὶν, ut Cl. *Gesn.* etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse adfirmat auctor, etiam nunc mallem aliquid emendare, ac legere: πόλαιμῷ ῥεύσει οἶνον ὁμοιοτάτου &c. ut similitudo referatur ad speciem

lia ſunt mulierum corpora in umbra marceſcentia, trementia, ſudore ſtatim multo fluentia, & ſpiritum difficulter ſub galea trahentia, praeſertim ſi etiam ſol, ut nunc circa meridiem aeſtum augeat: quibus quid facias? ſitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad ſolum ſanguinis conſpectum turbentur ſtatim, praemorianturque ante, quam intra teli jactum & ad manus hoſtibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuſcum a ſole colorem trahentes, & virili adſpectu juvenes, multum animi, & caloris, & virtutis oſtendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugoſi atque aridi, neque ſua ſibi mole graves, ſed ad juſtam quaſi proportionem circumſcripti; qui ſi quid inutile eſt carnium & ſuperfluum, ſudoribus abſumſerint, quod autem vim ac tenorem praeſtat, ſincerum omnis vitii relictum valide ſervent. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praeſtant in corporibus, glumam *nempe* atque aliam varietatem adſcriptam ab *Solano*, niſi quod ἔμψυχον in M. legatur, ſed manu ſeriore exaratum, ſuſpicabar eum εὔψ— probaſſe, atque ſic edi voluiſſe. Ideoque Edd. cett. diligenter excuſſi, ſupraque addidi, & vulgatam prae lectione *Junt.* ſervandam exiſtimavi; nam etſi εὔψυχον primo adſpectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic ſermo eſt, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris ſigna, ſed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. *J. F. R.*

14. Ἀπολαύουσιν] Cum ἀπολάμπουσιν ſit in W. poſſis etiam ἀπολάμπουσιν conjicere. At cum in vulgato nihil ſit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui ſplendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut c. 29. γιλπνότερον ποιεῖ τ ἄνθρωπον. Et *unde ſic nites?* lupus ait cani bene paſto ap. *Phaedr.* III. 7. Sed in illo Luciani loco γιλπνὸς adhibetur poſt ſordes ablutas, adeoque non prorſus eſt idem. *J. F. R.*

χῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἱδρῶτί τε [c] εὐθὺς πολλῷ [d] ῥεόμενα, καὶ ἀθυμαίνοντα ὑπὸ τῷ καύματι, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγῃ. οἷς τί ἄν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τ κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ οἷς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. ὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποὶ, πολὺ τὸ [e] ἔμψυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας [f] ἀπολαύοντες, οὔτε ῥικνοὶ, καὶ καλεσκληκότες, οὔτε σαρκῶν πληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τ σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἱδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὃ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρείχεν, ἀμιγὲς τοῦ φαύλου [g] περιλελειμμένον, ἐρρωμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τ πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν [h] καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τ μὲν ἄχνην καὶ τὰς ἀθέρας ἀπο-

c Εὐθὺς πολλῷ] Πολλῷ εὐθὺς M. d Ῥεόμενα] Ῥέοντα *V*2. & marg. *A*1. Ῥέονδα *J*. Vulgatum ſervat M. e Ἔμψυχον] Εὔψυχον *J*. ſola. f Ἀπολαύοντες] Ἀπολάμποντες W. Nil mut. *Fl.* g Περιλελειμμένον] Περιλελειμμένα M. h Καὶ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in cett. & M.

23. Ἀθέρας] Τὰ τῆ ἀσάχνῳ κόπρια. M.

ciem vini. Mirere autem cur hic ſpernat *Solanus* ῥιόμενα, infra vero intactum ſinat, c. 38. ubi αἱμαλῆ ῥιομένῃ quoque habemus, & ſine varietate. Ideoque & hic eſto intactum. *J. F. R.*

Ibid. Ῥέοντα] *Venetae.* In M. & Edd. reliquis ῥιόμενα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἰσ. α. c. 7. *M. du S.*

5. Τὸ μεσημβρινὸν] I. e. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad *Gall.* c. 6. No. 76. *J. F. R.*

10. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν] Phraſis ap. Hiſtoricos obvia, aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem *Lang. Paſt.* 2. p. 45. Ed. *Jung.* ἰδιόμην ἂν αὐτὸς χεῖρας ἐλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De ſene Cupidinem orante ut ad ſe veniret, ſe capere ſineret. Sed αἰς χεῖρας δέχεσθαι & εἶναι de praeliantibus habuimus I. *Ver. Hiſt.* c. 17. Et *Zeux.* c. 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγένετο *Arrian.* Exp. Al. I. p. 57. m. *J. F. R.*

13. Ἔμψυχον] Cum εὔψυχον invenirem in *J.* ne-

ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τὸ καρπὸν [a] διευκρινοῦντα, καὶ προσωρεύοντα.

Καὶ διὰ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ [b] ἐπιμήκιστον διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὀψέ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανείη· ὥσπερ ἄν, εἴ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι εἰς πυρὸν αὐτὸν, καὶ εἰς τὴν καλάμην αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν ἄχνην (αὐθις γὰρ ἐπὶ τὰ λικμώμενα ἐπάνειμι) θᾶττον ἂν, οἶμαι, διαπολοῖ ἡ καλάμη ἀναφλεγεῖσα. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλογὸς μεγάλης ἀνιταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν καταναυθείη. εἰ τοίνυν μήτε νόσος, μήτε κάματος, εἰς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥᾳδίως ἐλέγξειεν ἄν, μήθ' ὑπερατήσειεν εὐμαρῶς. [c] τὰ ἔνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκεύασται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφραχε πρὸς αὐτὰ, ὡς μὴ παριέναι εἰς τὸ εἴσω, μηδὲ παραδέχεσθαι μήτε ἥλιον [d] αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρός τε τὸ [e] ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἔνδοθεν ὑπερῥέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευα-

que paleas flatu abigunt, fructum autem purum separant, & acervant.

26. Hinc valere illos necesse est, & quam longissime durare in laboribus: feroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul injiciat in triticum atque ejus stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paullatim, neque flamma surgente magna, neque uno impetu, sed paullatim fumigans, aliquamdiu post & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud calidum intestinum adfluens, tamquam olim paratum & ad necessarios usus re-

a Διὰ κρινοῦντα] Διακρινοῦντα *V2*. Prius reliquae omnes & M. b Ἐπιμήκιστον] Sic M. & Edd. praeter *Fl.* quae ἐπὶ μήκιστον. c Τὰ ἔνδοθεν] Ἔνδοθέν τε W. omisso τὰ. d Αὐτὸν] Omittunt *Fl.* & W. e Ἐνδιδοῦν] Sic *Fl. Fr. J. H. Ald. B1. P. S.* Ἐνδίδον W.

24. Διακρινοῦντα] Probum hoc esse bene multis probari posset: sed sufficiant *Diod. Sic.* IV. c. 68. pr. Τούτων δ' ἡμῶν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνίως, ac saepe alibi, ut ibid. c. 71. & 73. pr. item 75. &c. *Dion. Hal.* Περὶ συνθεσ. ὀνομ. c. 30. p. m. 21. f. τότε κἀκεῖνα διευκρινήσω, τὰ νῦν ἐκ πολλοῦ ἀπορούμενα. Noster supra T. I. *Hermot.* c. 7. διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσωρεύοντα invitis Edd. *J.F.R.*

27. Ἐπιμήκιστον] Sic scribebatur etiam T. I. *Dial. Mort.* VI. §. 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit *Hemsterh.* Vid. tamen quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum c. 27. & 38. Edd. Ubi *Fl.* more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον conjungunt omnes infra c. 34. med. *J.F.R.*

45. Ἐνδιδοῦν] Μὴ ἐνδ δοῦν legisse videtur Interpres; sed corrupte. τὸ ἐνδιδοῦν participium est. *F.G.*

Ἐνδιδοῦν] Esto participium; tamen ordinario ἐνδίδον facit. Ita ut Lectorum plerique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δόω antique posset formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aeque ac διδοὺς, οὖσα, ὄν, a δίδωμι, nihil mutavi. *J.F.R.*

61. Ἀλλὰ ὑπερπάλλειος τάφου εἰ δέοι] Pro τάφου recte viderunt Eruditi reponendum τάφρου. Et sic plane Florentina. *J.J.*

Ibid. Ὑπερπάλλειος τάφου εἰ δέοι] Τάφρου. Fossatum, scamma. *Th.M.*

Ὑπερπάλλειος τάφου] Mirum hoc manifestum vitium, quod olim *Marcilius* animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina editione & Mf. sed & in interpretis libro recte legatur τάφρου. *J.G.G.*

Ibid. Τάφρου] Mf. Gr. W. & Edd. *Fl. V2.* & *P.* In aliis male τάφου legitur. *M. du S.*

Τάφρου] Ut *Marcil.* correxerat, habebant jam Edd. plurimae. *J.F.R.*

63. Μολυβδίνας σφ.] Ridet Constantinus Lexicographus, vir de Graecis litteris optime meritus, eos qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem es-

se

reposítum, supplet statim, & vigorem recreat, & labori propemodum invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumtionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae majores fiunt.

27. Verum etiam ut cursu valeant eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido & resistente solo, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam trajicere si opus sit, aut si quid obstet aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de projiciendis in longum jaculis certant. Vidisti vero etiam aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti illud cum jaceret in medio, videbaturque tibi grave, & difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur & sursum jactavit in aërem, &

σμθύον, καὶ ἐς τ' ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμθον, [f] ἀποπληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλείστον παρέχει. τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τ' ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται. καὶ ἀναῤῥιπιζομθύη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκός τε ἀφαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεῖ ὠκύταλον ἐπιτηδείους. καὶ ὁ δρόμος ἐπὶ πρὸς τὸ στερρὸν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τ' βάσιν, οὔτε ἐπισηρίξαι ῥᾴδιον, ὑποσυρομθύου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τῆς ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεται [g] τάφρον εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται [h] ἡμῖν ἔτι, καὶ [i] μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἶτα δὲ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περιφερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἔχουσαν, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμθύου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον διὰ λειότητα. ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε [k] ἀναῤῥιπτοῦσιν εἰς τ' ἀέρα καὶ

[f] Ἀποπληροῖ] Ἀναπληροῖ marg. *AlW.* [g] Τάφρον] Τάφον *Amst. S. J. Ald. H.* &c. Τάφρων recte W. P. *Fl.* [h] Ἡμῖν] Punctum hic est in M. [i] Μολυβδίνας] Μολυβδίδας W. & *Fl.* [k] Ἀναῤῥιπτοῦσιν] Sic Edd. Ἀναῤῥίπτουσιν W.

66. Χαλκοῦν θεμφερὲς] Τὸν ἄσκον λέγει, ἢ τὸ σφαῖρα σόλιον ἐκαλεῖτο. *G.*

67. Ὄχανον] Ὁ λῶρος τ' ἀσπίδος. *G.*

se putant. (v. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες usum illum praestantes, rescribere jubet ἀλτῆρες, quo pertica designatur, qua saltus haud dubie juvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Luciani locus subvertit. Adde quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquandiu cum vibrassent in ipsa jam saltus micatione post tergum rejiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum juvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, *Mercurialem* de Arte Gymn. II. 11. *M. du S.*

Μολυβδίνας] Alias eadem *Fl.* scribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet *Solan.* Vid. *Alexand.* c. 25. No. 39. Et *Lexiph.* c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto. *J. F. R.*

66. Χαλκοῦν] Disci haec elegans & suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud scio. *Eustathius* aliter describit ad Il. B. βαρὺς λίθου, inquit, πλατὺς & λειότερος. ubi etiam discrimen observat inter discum & σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae vox an & alibi reperiatur, nescio. *Homeri* utique locum respicit Il. Υ. 826. ubi σόλος dicitur. *M. du S.*

71. Ἄνω — πόρρω] Posterius observandum; vulgo enim ignoratur ille discí usus. *M. du S.*

Ibid. Ἀναῤῥιπτοῦσιν] In ἀναῤῥίπτουσιν jam converterat *Solan.* Sed quia & ἀναῤῥιπτίω invenias, nihil mutem. *Thucyd.* IV. c. 95. τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν. Et L. V. c. 103. ἀναῤῥιπτοῦσιν. *J. F. R.*

καὶ ἐς τὸ πόρρω, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ὀπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους [a] ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὤμους τε αὐτοῖς κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν.

Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἆρά σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα [b] ὑποβέβληνται. πρῶτον μέν, ὡς μὴ ὀπὶ τὸ κραταιὸν ἡ πτῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ὀπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ [c] τὸ ὅλισθον ἀνάγκη πλείω [d] γίγνεσθαι, ἰδρώντων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς [e] ἐγχέλυσιν εἴκαζες, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν ὕστος ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζωνται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν [f] διολισθαίνοντας. αἴρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἱδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ ἁλίσκεσθαι τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα ῥᾳδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἥκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ ἁλὼ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν.

Τὴν μὴν κόνιν [g] τἀναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι

in longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat artubus.

28. Lutum vero & pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cujus rei causa subjecta sint. Primo quidem ne in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contentionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere sane eum qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt con-

a Ὑπερβάλοιτο] Ὑπερβάλλοιτο M. b Ὑποβέβληνται] Ὑποβέβληται Fl. & W. male. c Τὸν ὅλισθον] Ita & M. cum Edd. d Γίγνεσθαι] Γίνεσθαι M. e Ἐγχέλυσιν] Ἐγχέλεσιν M. f Διολισθαίνοντας] Διολισθάνοντας W. g Τἀναντίον] Ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M.

81. Τὸν ὅλισθον] V. c. 2. & scribe τὸ ὄλισθον. *M. du S.*
Τὸν ὅλισθον] Immo vid. c. 2. ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsan & πλείω in πλεῖον esset mutandum, quod *Solanus* non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut *Diod. Sic.* id ponere amat, veluti indicavimus ad *Asin.* c. 10. & ad *Abdicat.* c. 16. pr. & hoc *Dial.* c. 20. fin. *J. F. R.*

87. Ἀντιλαμβάνεσθαι] Conf. supra *Nigr.* §. 19. Ac *de Merc. Cond.* c. 3. f. *M. du S.*

5. Ἐν ἀφύκτῳ ἰχόμβροι] Sie supra *Deor. Dial.* XVII. med. *M. du S.*

7. Κόνις] *Plut. π. τῦ π. ψυχροῦ* refrigerare etiam putat; 1757. f. ψύχει δὲ & τὰ τῶν ἀθλητῶν ἡ κόνις σώματα, καὶ καλασσοῦσι τοὺς ἱδρῶτας. Vid. *Plin.* & *Theophr.* Char. ubi *Casaub.* observat non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. *M. du S.*

12. Ἀπόσμῳ] Conf. omnino *Revivi.* c. 14. Ubi etiam sic legi volebant *Graev.* & *Solan.* qui *Juntinae* ibi adscripserat ἀποσμώμενον. In notis vero ejusdem male ἀποσμαίμενον describentis errore exaratum, quod etiam

continere illud quod prae lubricitate facile effugit, adsuefiunt etiam effugere ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem insperſus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffluere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharsi, ad quae juvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur,

συνέχειν τὸ [h] διαδιδράσκον ὑπὸ γλιχρότητος, ἐθίζον [i] καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὺς ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸ ἱδρῶτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐγχεόμενον ἐπιπαχύνουσα, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ψυχροῖς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸ ῥύπον ἀποσμᾷ, καὶ φιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἂν ἥδέως ἀναμίξαιμι τῶν πλησίον τοῖς τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ δεδιητημένων, καὶ ὃν ἂν ἕλῃ τῶν ἐν τῷ [k] Λυκείῳ γυμναζομένων, [l] ἀποπλύναι τὴν κόνιν καὶ τὸν ἱδρῶτα, ἐροίμην ἄν σε πότερον ἂν ὅμοιος εὐξαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἕλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ὅτι τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκὼς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ [m] διαῤῥεῖν, καὶ λευκὸν εἶναι ἀπορίᾳ καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἴσω τοῦ αἵματος.

Ταῦτ' ἔστιν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ὅπλοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς πέλας ὄντες, ὡς μὴ ἐπιστρατεύσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε οὐ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, τοὺς μηδὲν τῶν αἰσχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργ-

[h] Διαδιδράσκον] Διαδιδρασκόμενον W. & marg. *A1.* Vulgatum tenet *Fl.* [i] Καὶ] Omittit *Fl.* & M. [k] Λυκείῳ] *Fl.* & M. quoque λυκείῳ habere notat *Solan.* nescio quare, nisi quod minore λ. id habeant, sed hoc solemne est Edd. antiquioribus. [l] Ἀποπλύναι] Sic & *Fl.* cum reliquis, & M. [m] Διαῤῥεῖν] Διαιρεῖν male M.

iam corrigere sum oblitus. *J.F.R.*

16. Ἀποπλύναι] Καὶ ὃν ἂν ἕλῃ λάπλυναι. &c. *F.G.*

Ἀποπλύναι] Ita necessario legendum pro vulgato λάπλυναι. *M. du S.*

Ἀποπλύναι] Malim cum *Solan.* λάπλυνας legere; licet enim ἕλῃ λάπλυναι construere queamus, immo jam debeamus, pro ἕλῃ εἰς τὸ λάπλυναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. *J.F.R.*

21. Συγκεκροτημένον] *Coactus. F.G.* Supra *Gall.* c. 24. ἵππον συγκεκροτημένην. *Equitatus exercitatissimus* conversum. Hic melius convenit, *compactum*, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim *cogendi* & *colligendi* significatum, apud *Herodian.* frequenter. Sed & *componendi* atque *instruendi*, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. *Long. Past.* IV. 127. (135.) Et παιηγύρεις παιδοτρόπας συνεκρότει, *Herodian.* V. 6. 14. Ac *Diod. Sic.* fin. L. IV. Alioqui & συγκεκραμένον legere possis, i. e. *robustum*, ut *Aret.* Capp. I. c. 5. post med. αὐτέας ἔστι ὑπνος — συγκρατεῖ τε μέλη. *Iis neque somnus membra confirmat, corroborat.* *J.F.R.*

36. Ἐπι

ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλους ἔσειν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ ἢ ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἔστι [a] λέγειν, ὁπόταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζουσες.

neque ex otio vertantur in contumelioſam libidinem ; ſed in talibus rebus agant, & otium omne conſumant. Et quod dixi commune bonum & ſummam civitatis felicitatem, hoc ſignificat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur juventus, in iis quae pulcherrima nobis ſunt, elaborantes.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἢν πόλε [b] ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε καὶ αὐτοὶ, πρὸς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· κἀκεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν [c] ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε ἢ ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ ἢ γαστέρα, καὶ ἀμφίγχησε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες ἢ πῆχυν. καὶ νὴ Δί', οἱ μὲ τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμεῖς δὲ, ὥσπερ ἀνδριάντων, ἀ καθίξει τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς ἢ ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. ἀ γὰρ καλάμη καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἐστε, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὀλέ πόλε ἂν, καὶ μόλις καλατεμνόμενοι [d] βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον [e] ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ φὴς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τῷ παραδείγματος.

31. ANACH. Igitur, Solon, ſi quando invadunt vos, hoſtes, uncti oleo & pulvere ſparſi etiam vos proceditis pugnosque contra illos expeditis. Et ipſi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne ſibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore ſaltu circumacto quo terga poſſitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipſos cubitu ſubjecto ſub galeam: &, per Jovem, alii ſagittas arcu mittent nimirum, & jaculabuntur: in vos vero, tanquam in ſtatuas non penetrabunt tela, qui colorem a ſole traxeritis, & multo ſitis ſanguine inſtructi ; neque enim ſtipula vos eſtis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis : ſed ſero tandem aliquando, & vix profundis confoſſi vulneribus, paullum ſanguinis ſuboſtenderitis. Talia enim dicis niſi plane aberravi a ſenſu ſimilitudinis.

Ἢ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τάς τε κωμῳδῶν καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἢν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἶητε τοῖς ἐναντίοις, [f] μορμολυττόμενοι

32. Aut forte illa tunc arma ſumetis Comoedorum & Tragoedorum, & ſi eruptio vobis propoſita ſit, galeas illas imponetis hiantes ut formidabiliores ſitis hoſtibus, quos ſic larvati perterreatis : altosque illos in-

a Λέγειν] Non habent λέγειν *Fl.* & W. Habent cett. b Ὑμῖν] Sic emendavi ex *Fl. Fr. S.* M. Ἡμῖν *J. P. H. Ald. B1.* male. c Ὑμᾶς] Recte *Fl. Fr. Ald. H. P. B1. S.* & M. Ἡμᾶς *J.* d Βαθέσι] Ἂν βαθέσι *Fl.* praemiſſo ἂν etiam retento. e Ὑποδείξετε] Sic dedit *Solan.* ex W. Ὑποδείξητε Edd. priores. f Μορμολυττόμενοι] Μορμολυττούμενοι W.

36. Ἔστι — ὁπόταν] Ita W. & *Fl.* Reliquae Edd. interponunt λέγειν. *M. du S.*

37. Λέγειν] Commodius aberit. Sed quia longe plures ſunt qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adeſſe paſſus ſum. *J. F. R.*

48. Περιπλέξητε] Conf. ſupra c. 1. *M. du S.*

59. Ὑποδείξετε] W. recte. In Impreſſ. ὑποδείξητε. *M. du S.*

61. Τὰς πανοπλίας] Proprie eſſe *gravem armaturam*, pluribus probat Cl. *L. Bos* in ep. ad *Epheſ.* VI. 13. ubi Ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ habemus. Indicavi monente Cl. *Hemſterhuſio.* De adparatu autem il-

induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint & ludus temere *susceptus*, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo, sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtutem meditantibus. Itaque relicto pulvere atque oleo, sagittare illos docete & jaculari, nec date levia illis jacula, quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta feratur, & lapis manum implens, & securis, & in siniſtra scutum, & thorax & galea.

33. Ut vero nunc habetis, Deorum cujusdam benevolentia servari mihi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis

ναι αὐτὲς, ᾗ ὑποδήσεαδε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδή· φεύγουσί τε γ', ἢν δέῃ, κῆφα, ᾗ ἢν διώκηδε, ἄφυκλα τοῖς πολεμίοις ἔσαι, ὑμῖν δ' ὕτω μεγάλα βήματα ἐπ' αὐτές. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲ ὑμῖν τὰ χομψὰ λῆρος ᾖ, ᾗ παιδιὰ ἄλλως, ᾗ ἀσχολίαι ἀργὸς καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι ᾗ εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δέησις, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἄμιλλα ὐ πρὸς ἀλλήλους μὲ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τὲς δυσμενεῖς ἔσαι, μὲ κινδύνων μελετῶσι τὸ ἀρετή. ὥστε [g] ἀφέντας τὸ κόνιν ᾗ τὸ ἔλαιον, [h] διδάσκετε αὐτὲς τοξεύειν ᾗ ἀκοντίζειν, μὴ κῆφα [i] διδόντες τὰ ἀκόντια, ᾗ οἷα ἀφέρεσθ πρὸς τὸ ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μὲ συρισμῷ ἐλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθὴς, ᾗ σάγαρις, καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀρι-στερᾷ, ᾗ θώραξ, ᾗ κράνος.

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενείᾳ σώζεσθαί μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων φίλων ὑποπεσόντων.

g Ἀφέντας] Et sic *Fl.* cum cett. & M. Posset & ἀφέντες conjici. h Διδάσκετε] Δίδασκε M. Δίδασκετε accentu in prima collocato *Fl.* i Διδόντες] Διδὲς M. Nihil a vulgato abit *Fl.*

84. Καὶ σάγαρις ἔ γέρρον] Γέρρον τὸ πλέγμα ἐκ τριῶν βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι· ὁ τοῖς πολίταις (1) ἐσπασμένοις. Φέρεται δὲ ἔ ἐπὶ ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ (2) μὴ γὰρ γέρραινα ἔ ἰέρται ἐπὶ τ (3) αἰδίων. Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τ αὐτῶν τίθησι τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τ (4) σκεπῶν, ᾗ τ σφραγμάτων, (5) οἷον ἔ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. ᾗ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ (6) τὸ κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον, ἀφ' τούτο ὀνομάσθη, ἐπεὶ σκεύη ἐστὶ (7) ἐξ οἷς παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους ἀφατρίβουσι. ᾗ Ἀμμωφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος ἔ μοχλοῦ, τροπικῶς παρειλήφει (8) τὴν λέξιν. *V.*

(1) Ἐσπασμένοις] Σπασμένοις V. Σπασμένοις M.

(2) Μὴ γὰρ γέρραινα ἔ] In editis erat μὴ γὰρ ξία γὰρ εἶρται, Cod. *Abb.* vero γέρρα ἔ, καὶ εἶρται. In V. γὰρ —— γὰρ εἶρται. In M. γὰρ γέρραινα ἔ.

(3) Αἰδίων] In *V.* —δίων. Sed in margine recens manus αἰδίων adscripsit.

(4) Σκεπῶν] C. *Abb.* σκεπασμάτων, & M. in fine Scholii [Tu item lege *Suidam.*]

(5) Οἷον] Non aderat in Edd. Inserait *Solan.* Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciusculè factum foret. *J. F. R.*

(6) Τὸ] Τὰ Edita. Mutavit *M. du C.*

(7) Ἐν οἷς] Ἐν ᾧ. V.

(8) Hujus quidem loci sensum suppeditabunt *Harpocration*, *Etymologicum Magnum* & Phavorinus in voce Γέρρον, similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerra*, ejusque Interpretes *Scaligerum* & *Dacerium*. Caeterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legantur; nam *Strabo* quidem Gerrhorum meminit, Lib. XVI. p. 923. sed nihil hac de re habet. *J. Cler.*

Τὴν λέξιν] M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τ ἀγρὶ Φερεκράτης, γέρρας ἀπενεγκῶν.

illo theatrali conf. si lubet, *Tax.* c. 9. *J. F. R.*

79. Ἀφέντας] Forsan ἀφέντες. *F. G.* Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam *Gujeti* conjecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτὲς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. *J. F. R.*

των. ἰδὺ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο [a] ξιφίδιον τὸ πρὸς τὴν ζώνην, μόνος [b] ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοεὶ ἂν ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων [c] ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιστάμενοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλωτα ἂν μοι παρέσχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότ' ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσὶν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἄν, ὑπὸ τῆ δείσει μεταβαφέντες. ὅτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη [d] μαλακίαν παρεθηκε βαθεῖα οὖσα, ὡς μὴ ἂν ῥᾳδίως ἀναχαλκόπλοφον ἕνα κράνους πολεμίου ἰδόντας.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρᾳκῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μὴ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ὅπλ τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γὰ, ὦ μακάριε, οὐκ [e] ἐπειδὴ τοῦτο οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἄνοπλα ἐξάγομεν ὅπλ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὰν καθ' αὑτοὺς ἄριστοι γένωνται, ἀσκοῦνται τὸ μὴ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ [f] πολὺ ἄμεινον χρήσωντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι. ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; ἐγὼ γὰ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών. ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ὀλιγοπλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα

armaturae militibus perieritis. Certe si stricto isto parvo ad Zonam gladiolo solus irruam in juvenes illos vestros omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugientibus illis, & nemine contra intueri ferrum ausо, sed circumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galeae videre sustineatis.

34. SOL. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicumque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic juvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo jam utantur melius. ANACH. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim. SOL. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos

a Ξιφίδιον] Ξιφιδίου W. b Ἐπεισπέσω] Nihil mut. Fl. c Ἐκείνων Punctum post κα— habet Fl. & spatium vacuum quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. d Διατέθεικε] Μεθέθεικε Fl. quod & adpictum orae AlW. Vulgatum est in M. e Ἐπειδήπερ] Ἐπειδήπερ Fl. & W. f Πολὺ] Πολλοὶ male Fl. & marg. AlW.

21. Ἐπιπλέον] Servavi scripturam Edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26. pr. J.F.R.

26. Παρεζωσμένος] Ita W. & Fl. In Impress. παρεζ—. M. duS.

27. Ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφορεῖ] Simile jus Romanorum, vetitum enim prodire cum telo. Cic. parad. 4. Sic jure civili l. 14. ff. de re milit. Novell. 85. legend. Syneſ. Epistol. 107. J.B.

28. Μηδὲν δέον] Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab Solano in T. I. Ita Noster Jov. Conf. c. 11. οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύουν. Et Lapith. c. 8. pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. Alciphr. I. Ep. 26. pr. Item III. p. 314. ac p. 442. f. Herodian. 2. c. 8. f. &c. J.F.R.

32. Πολέμοις] Imo πολέμοις, nam de bellis quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen To-

mos moreris, & arma unicuique noſtrum multa, quibus utimur, quoties opus eſt, & criſtas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma geſtare ſemper, & cinctum eſſe acinace, ſuperfluum in pace putamus: ac poena ſancita eſt, ſi quis in urbe cum ferro ſit, ubi opus non eſt, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoſcendum, quod in armis ſemper vivitis. Quum enim habitetis ſine munimentis, expoſiti eſtis inſidiis; & bella vobis bene multa; obſcurumque, quando aliquis *ſubito* adſtans detractum de plauſtro dormientem interficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod ſuo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, neceſſarium ſemper ferrum faciunt, ut prope ſit quo defendatis, ſi quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum quidem ſine neceſſitate geſtare ſuperfluum videtur, & armis parcendum, ne ſi in manibus ſint, perdantur; ſed repoſita cuſtoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente incommodo, labore ſubigitis, feriendo & exhauriendo ſudoribus, non reponentes ad neceſſitatem illorum robora, ſed temere in luto atque pulvere effundentes. SOL. Videris, Anacharſi, tale quid cogitare de viribus, quaſi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae ſint ſimiles: metuis ergo, ne velut ex fictili vaſe furtim inter labores ex-

ἑκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μὴν τοι ὁπλοφορεῖν ἀεὶ, καὶ ἀκινάκην [g] παρεζῶσθαι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόσιμόν γ' ἐστὶν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη [h] μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις ἀεὶ βιῶντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ [i] πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιστὰς, κοιμώμενον καλάσπασας ἀπὸ τῆς ἁμάξης, φονεύσειεν. ἥ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία [k] αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ [l] ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον ἀεὶ τὴν σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνθέντα εἴ τις βιάζοιτο.

ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν ἀδένος ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων [m] φείδεσθε, ὡς μὴ ἀχρεῖον χειρὸς ὄντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, ἧς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, ἀδένος δεινῶς ἐπείγοντος, καλαπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἱδρώτων καλαναλίσκοντες, ἀτιμεύοντες πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιόν δέ τι δυνάμεως περὶ ἐννοεῖν, ὡς οἴνῳ ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὖσαν· δέδιας μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεῦν

g Παρεζῶσθαι] Receptum ex *Fl.* & W. Περιζῶσθαι Edd. hac priores. h Ἐξενέγκοι] Ἐξενέγκαι minus bene M. i Πόλεμοι] Nihil mutant Edd. & M. k Αὐθαιρέτως] Rectius abeſt in W. & *Fl.* l Ξυμπολιτεύεσθαι] Ξυμπολιτωμένων W. & marg. *Al.* m Φείδεσθε] Sic emendat *Solan.* & *Geſn.* Φείδεσθαι Edd. & M.

26. Ἀκινάκην] Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἡ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. *V.*

Τοξ. c. 36. ubi de iisdem dicitur συσχεῖν οἱ πόλεμοι. *M. du S.*

35. Αὐθαιρέτως] Non agnoſcunt W. & Ed. *Fl.* Quin & Cod. W. ξυμπολιλευομένων habet. *M. du S.*

Αὐθαιρέτως] Ante hoc verbum deeſſe aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ vel τό, τι. Et ſic interpretatus ſum: nec aliter ſuperiores. *J. M. G.*

41. Φείδεσθε] In M. & impreſſis φείδεσθαι, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo eſt. *M. du S.*

46. Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem modo utitur *Diod. Sic.* IV. c. 12. Ad quem Cl. *Weſſel.* No. 17. pluribus docet, uſurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, ſed *diſpenſantibus*. *J. F. R.*

μεῦ λάθη ἀφορρύεῖσα ἐν τοῖς πόνοις; κἄτα ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχηῖ τὸ σῶμα καταλιπῦσα, ὑπὸ μηδενὸς ἔνδοθεν ἀναπληρύμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτὰ ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε μᾶλλον ἐπιῤῥεῖ, καὶ τ' [a] τ' Ὕδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, [b] δύ' ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἢν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ᾖ, μηδὲ ἀφορκῆ τ' ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τ' καμάτων βλάπτοιτο ἂν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ὑπὸ πυρὸς καὶ λύχνου [c] γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲ πῦρ ἀναπαύσειας ἂν, καὶ μεῖζον [d] ποιήσειας ἐν βραχεῖ, ῥᾳδιήγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τ' ὕλης τ' χορηγίαν, ὡς ἀφορκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. ὑ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τ' ῥίζης ἀνεφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, ὑ πάνυ συνίημι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβῆ τινα Φροντίδα, καὶ ἀφανοίας ἀξιὰ διαπορήσεως δεόμενα. ἐκεῖνο δέ μοι πάντως εἰπὲ, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι [e] τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοὶ, ὡς φῂς, συνίασιν ὀψόμενοι τὰς νέας ἀγωνισομένους

fluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite, duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exerceantur neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus & consumatur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, & majorem brevi tempore facias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma ejusmodi* satis firma de radice existit.

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu dixisti, accurata quadam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Illud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri juve-

a Τῆς Ὕδρας] Περὶ τ' Ὕδρας W. b Δύ'] Nil mut. Fl. nec M. c Γίνεται] Γίγνῃ M. d Ποιήσειας ἐν βραχεῖ] Ἐν βραχεῖ ποιήσειας M. e Τοῖς] Τῷ M.

64. Τοῦ λύχνου] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρός. G.

56. Ὅσῳ τις] Sequens μᾶλλον etiam hic tacite reperendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad *Gall.* c. 18. J.F.R.

58. Τῆς Ὕδρας μῦθον] Est ubi multum interfit, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *Fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam: *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis*, *hydrae* &c. idem quod *de vulpe*, *de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen *de Salt.* c. 46. τὰ περὶ Ὀρέστου δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non *a* sed *de* quibus fabula est compolita, ap. *Long. Past.* I. haud longe a fin. ἤρξαντο τ' μῦθον τοῦ Δάφνιδος. Et L. III. p. 88. (Ed. *Moll.*) ἤρξατο αὐτῆ μυθολογεῖν τ' μῦθον τ' Ἡχοῦς. Unum habet *Steph.* ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰολίδης, vertitque: *quae vulgo de Aethalide dicuntur*. Sed & sic *Aristot.* de Poët. c. 14. Οἰδίποδος μῦθον fabulam s. tragoediam *de Oedipode* (etsi male τ' μῦθον habet Edit. Lacmanii) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. J.F.R.

64. Ἐπὶ πυρὸς & λύχνου] Quia video tetrum errorem ex *Salmuriensi* editione in hanc propagari, putavi monendum male in Latinis legi, *ut in igne & ligno sic*

venes certantes, interdum in armis instituitis pugnam, sed nudos in medium producitis, calcibusque petendos & feriendos ostenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc faciatis. SOL. Putamus enim, Anacharsi, majorem ita exercitationum amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, & bono habitu esse studeant, ne pudeat ipsos nudari, & dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva; laus a spectatoribus, & quod maxime sit insignis, & digito monstratur, tanquam aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestiva adhuc propter aetatem exercitatio, discedunt non mediocri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati. Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e vita expulerit, quid jam boni nobis contingat? aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Jam vero ex his quoque conjiciendum tibi praebeant, quales sint in bellis pro

ὄρνις, οὐδὲ πόλε ἐν ὅπλοις [f] παιεῖσθε τ' ἄμιλλαν, ἀλλὰ γυμνὺς ἐς τὸ μέσον προαγαγόντες, λαχλιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυσθε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἰδέναι τοῦτό γε, ἢ τινος ἕνεκα 85 [g] τοῦτο ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τ' ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν ὕστερον ἂν πλείω [h] ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς πρωτεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ 90 [i] διὰ τοῦτο ὡς ἐς [k] τοσούτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελῶνται, ὡς μὴ αἰσχύνοντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστος αὐτὸν [l] ἀπεργάζηται. καὶ τὰ ἆθλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, καὶ μικρὰ, ὁ ἔπαινος τε τοῖς θεαταῖς, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον εἶναι τ' καθ' [m] ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τ' θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι [n] ἡ ἄσκησις, ἀπίασιν οὐ μετρίως ἐκ τ' τοιούτων ζητῆς καὶ πόνων ἐραθέντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τ' τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἄν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἄν σοι, ὁποῖοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ πα-

f Ποιεῖσθε] Ποιεῖσθαι W. male. *g* Τοῦτο] Οὕτω M. *h* Ἐγγενέσθαι] Γενέσθαι *Fl.* Vulgatum probat M. *i* Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *F.* *k* Τοσούτους] Hoc praetuli ex *Fl.* & W. Τούτους Edd. vulgo. *l* Ἀπεργάζηται] Sic Edd. & M. *m* Ἑαυτὸν] Αὐτὸν W. *n* Ἡ] Abest ab M.

sus venit; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum οὐ γὰρ ἐκ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τ' ῥίζης ἀνεφύετο, ubi Latina habent: *neque enim ab altius acta radice productum fuerat.* Neque enim in ellychnio id procedit, quod potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρὸν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non extinguat: ῥίζα autem τῆ φυτὸς τῆ λύχνε est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore & frutice. *J. G.*

87. Ἐγγενέσθαι] Futurum postulat sententia. W. γενέσθαι. *M. du S.*

Ἐγγενέσθαι] Futurum *Solonus* malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla complura dedit *Anonym.* ad *Xenoph.* Ephes. in *Miscell. Observ.* an. 1734. vol. IV. p. 286. *J. F. R.*

90. Τοσούτους] W. & Fl. In reliquis τούτους. *M. du S.*

Ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι] Supra *Herodot.* c. ult. ἐπ' ἰσωνυχοῦ — ἀποδύσαντες ἴδητε, paullo aliter quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad *Asin.* c. 1. notavimus; sed quia intelligitur in conspectum eos prodituros. Τοσούτους vero *Solano* dedimus, quia efficacius, si dicas, in *tot* ac *tantorum* hominum conspectum nudum prodire. Cl. *Gesneri* versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. *J. F. R.*

93. Ἀπεργάζηται] Ego scribendum putaram ἀπεργάσηται, sed nihil mutato opus est. *M. du S.*

96. Διώσεσθαι τῷ δακτύλῳ] Conf. supra T. I. *Harmon.* c. 1. med. *J. F. R.*

πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου περὶ καὶ μήλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι.

patria, & liberis, & uxoribus, & ſacris, armati, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant.

Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρτύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ὅτι τούτοις ὑ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢν μάθῃς ὡς οὐ τὸν νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέταχται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα ἀφαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ἐνδύεται γάρ τις ἠρέμα ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, [a] μηδὲ [b] προαπαγορεύοιεν οὐδὲ τραυμάτων, ἢ [c] καμάτων, ἤ τι ἄλλο δυσχερές. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι [d] αὐτῶν, καὶ ὁρᾶν τιτρωσκομένους, ἄπαγε, θηριώδες γ', καὶ δεινῶς σκαιόν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς ἀρίστους, καὶ οἷς ἄν τις ἄμεινον χρήσαιτο τῶν δυσμενῶν.

37. Verum quid diceres, ſi coturnicum & Gallorum apud nos pugnas videres, & ſtudium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praeſertim ſi audias lege nos iſtuc facere, & imperatum eſſe adultis omnibus adeſſe, & videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim ſenſim aliquis in animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacumque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluinum enim, & plane ſiniſtrum, atque inſuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adverſus inimicos.

Ἐπεὶ δὲ φῇς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἤν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἴεσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαίρας περὶ ἐν

38. Cum autem dicas, Anacharſi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, fruſtra illos laborare; cum aut de pila in theatro *certa-*

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *F. Ald.* fere perpetuo. Σῃ poſt δὲ inſerit marg. *A1.* Sed dubie anne voluerit δῇ. b Προαπαγορεύοιεν] Sic M. & Edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύσειεν. Ἀπαγορεύοιεν Mſ. Gr. c Καμάτων] Καμάτου M. d Αὐτῶν] Αὐτοὺς *Pell.*

11. Τί ἂν πάθοις] Etſi ſupra non ſemel habuimus pro, *quid facerem?* vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 4. No. 57. Adde *Liban.* Epiſt. 730. f. μὴ σύ τι πάθῃς ἀβέλτερον, *ne quid commiſtas illiberalius.* (licet numerus epiſtolar. male inſcriptus a *Wolfio*; epiſt. enim 731. aut omiſſa, aut numeri ab operis male continuati) Tamen hic melius erit, *quomodo adfectus fueris*, i.e. *nonne mirareris?* Sed quia ſequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo reſpectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior verſio *quid diceres*, ad ſenſum adcommoda non diſplicet. *J.F.R.*

Ibid. Ὀρτύγων] Certaminis *gallorum* meminit *Potterus*, laudatque *Ælian.* Var. H. II. 28. a Miltiade poſt Marathoniam pugnam inſtitutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli caeteris antecelluiſſe; Ἀλ. c. 4. adde *Xenoph.* Συμπ. p. 514. l. 40. Ed. *Steph.* De *coturnicum certamine* nihil habet vir doctiſſimus; quo magis obſervari meretur. Meminit paſſim *Arrianus* ad Epictet. *M. du S.*

12. Ἀλεκτρυόνων] *Plinius* ſcribit Pergamis omnibus annis ſpectaculum gallorum gallinaceorum certantium ſolenniter ac publicitus edi ſolitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum eſt, *Aeliano* referente, a Themiſtocle ſuperatis Perſis. *G.C.*

Ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας] De his omnia *Sam. Petitus* ad LL. Att. I, 40. ſ. p. 84. Si veram eorum certaminum originem docet *Aelianus* V. H. 2, 28. ubi refert ad Themiſtoclem, non cavit ſibi ab inſigni anachroniſmo aliquot aetatum vafer alioqui Lucianus, ut ſcilicet neque

tantes impetu facto, alteri alteros caedunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in *suam quisque* Phalangem, hostiliter, nudi & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto *illo loco* alterum agmen alteri ejiciant, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percusserit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, & mala tolerent. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita supereresset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea caussa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponenti-

τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, [e] παίουσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα ἑστῶτες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τῷ περιγράμματι τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς Λυκοῦργον οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ἦν ὁρᾶς μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας [f] παρεστῶσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, [g] ἢν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμήκιστον ἀφαιρέσαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς οἰκείοις, μηδὲ εἶξαι τοῖς [h] σώμασιν· ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης [i] ἀναταθέντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾶς κἀκεῖνα, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἴπῃς, [k] ὡς ἀδημίας ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε [l] πολεμίων ἐφεστηκότων. εἶποι γὰρ ἄν

e Παίουσιν] Παίουσι W. f Παρεστῶσας] Παρεστῶτας W. male. g Ἢν] Εἰ M. h Σώμασιν] Σῶμασιν male *F.* i Ἀναταθέντας] Sic M. *F. V2.* Ἀνασταθέντας L. Ἀνατεθέντας Edd. cett. k Ὡς] Omittit *Fl.* & M. l Πολεμίων ἐφεστηκότων] Π—ως ἐ—ες *Pell.*

que in illo, quod paullo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis majorem. *F.M.G.*

21. Μηδὲ προαπαγορεύοιεν] Recte Mf. μηδ' ἀπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τῇ ἄλλῃ δυσχερεῖ. *Ne vulnerati aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant:* sic non male interpres, sed male vulgati sensum μὴ δὲ προαπαγορεύοιεν. Nam quis usus est τῆς προαπαγορεύσεως, aut quid potest significare? Paullo ante ἐφαπτόμενα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως. *usque ad extremam animi defectionem.* Et c. 38. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες. *F.G.G.*

33. Σφᾶς πέρι] *A la Boule.* *F.G.*

41. Συνωθοῦντες εἰς τὸ ὕδωρ] Glossema videtur. *F.G.*

43. Ὁρᾷς μαστ.] Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. *Meurs.* Gr. fer. Nostrum Δημων. c. 46. & Ἰναρ. c. 16. *M.du S.*

Ibid. Μαστιγουμένους] Ad Dianae Orthiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud *Pausan.* in Lacon. *Cic.* 2. Tusc. *Plut.* in Lycurg. *Tertull.* in Apologet. *G.C.*

44. Αἵματι ῥεομένους] Frustra igitur supra sollicitatur ἱδρῶτι ῥεόμενα, in c. 25. hujus *Dial.* ubi vid. quae noto. *F.F.R.*

50. Ἐναπέθανον] Exemplum hujus rei in Ludis illustre vise apud *Paus.* Arcad. 520. Ed. *Sylb.* quem locum optime enarrat *Palmerius.* De eodem vid. etiam *Philostr.* ἀπ. p. 817. in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεῦον ἐπισημαίνων τῇ χειρί. p. 820. Apud *Philostratum* ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. *M. du S.*

55. Ἀναταθέντας] M. & *Venetae* Editiones. L. ἀνατεθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατεθέντας. *M.du S.*

59. Διατεθέντων] Hic ἐπιτεθειμένων legisse videtur Inter-

ἂν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ εὔλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει αὐτούς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους [a] αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ ἵνα νεολαίαν ἡ πόλεως εἰκῆ φθειρομένων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξίων εἶναι τοὺς [b] σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι κἂν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἄν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόῤῥητόν τι ἐξείποι ἡ Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καλαγελῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὴν παίοντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ANAX. Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐπαιωνίσαιτο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀποδεδημηκὼς δὲ πρὸς τοὺς Κρῆτας, ὅτι [c] ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι Μίνω, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς. ANAX. Τί οὖν [d] καὶ σὺ, ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ [e] γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ὄντων. ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

obus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque spectans illos ita castiget, qui non ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem civitatis ita consumere velit temere, sed quod postulet, ut patientissimi, & malo omni superiores sint, qui servaturi sint patriam. Quamquam, etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartae enunciaturus sit, hostibus ipsum torquentibus; sed derisis illis, ita flagellandum se praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

39. ANACH. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum esset pulsatus est, an egressus jam aetatem certaminis illius propriam, secure talia juvenili velut petulantia constituit? SOL. Senex jam erat, cum has illis leges scriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenses, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos Jovis filius conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, & vobis digna. SOL. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, do-

a Αὐτὸ] Αὐτὰ L. b Σώζειν] Σῴζειν W. cum puncto subscr. c Ἤκουσεν] Ἤκουεν W. d Οὐ ἐ σὺ, ὦ Σόλων] Ὦ Σόλων οὐχὶ ἐ σὺ W. e Γὰρ ταῦτα] Γὰρ ἐ ταῦτα M.

terpres, sed depravate. F.G.

Διατιθέντων] Versum nempe erat: *hostibus imminentibus.* Sed *Gesn. illam necessitatem imponentibus.* At nec prior versio, quam *Gujet.* reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i.e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo sedem esse, monuit etiam Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. quod obiter indicavi ad c. 6. f. hujus *Dial.* Est autem hic tantum variatio τῷ βιαζομένῳ, quod proxime praemissum est; vel poteris ὥστε intelligere, si presse ad literam velis interpretari, i.e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus.* F.F.R.

60. Λυκοῦργος] Cave credas de Lycurgo hoc ut vivo Solonis tempore a Luciano dictum. M. du S.

75. Ἐφ' ἡλικίας] De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectioni aetati, vid. *L. Bos* ad *Tyrannic.* c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. adnexa T. 2. *Diog. Laërt.* p. 583. ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, *Diod. Sic.* IV. 1. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. Item V. c. 20. τιμῶν) — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. F.F.R.

Ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος] *Obsop.* misere: *Certaminis auctor existens*, quum ferme plane contrarium significet: Recte *Gesnerus*, *aetatem certaminis jam egressus*, dedit. Testimonia ex Luciani *Hermot.* aliisque attulit *Steph.* in Thes. Nostri autem verba sunt in *Hermot.* c. 80. f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι ἐ ἐκπρόθεσμον τῷ ὀφλήματι, ubi de eo qui intra diem dictum non solvit, sive, *qui supergressus est tempus statutum*, adhibetur. F.F.R.

97. Ἐκπρόθεσμον] Sic scribitur ap. *Hippocr.* ubivis. Et quamquam adspirate interdum alibi in nonnullis Luciani Edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius laevigatur in Edd. optimis, & sic etiam derivatum

domesticae quae sint : peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus. ANACH. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei caussa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40. SOL. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro istis etiam, ea quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non satis illa probare videris, nihil injusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae juvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant. ANACH. Justissime tu quidem istuc,

ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλῶν δὲ τὰ ξενικὰ ὐ πάνυ ἀξιῶμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ὄφλ μαστιγῶσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἢν πόλει ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν χρόνον ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καλαλευσθήσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἑκάστοις, ὁπόταν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἐλλεβόρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, ὅτῳ καλαγέλαστα ὑφ' ἑαυτῆς πάσχουσα.

ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷός τε κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ ὑπὲρ ἐκείνων σοὶ τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ ὐ πάνυ χρησκομῴδεῖν αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσειν ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς ὑ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι ἀσκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, ὑ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, ὑ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται. ANAX. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σό-

f Ἐλλεβόρου] Bene sic M. *Fr. B*1. & 2. *P. S.* Ἐλλεβόρῳ *J. V*2. *Ald. Fl. H.* g Ἑαυτῆς] Αὐτῆς W. h Ἀντερῶν ὐ, Σπ.] Ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. i Ἀρισκομένῳ αὐτοῖς] Receptum ex M. & *Fl.* Αὐτοῖς etiam W. Ἀρισκόμενος ἐν τούτοις Edd. cett.

tum ἐλλεβορίζω *Herm.* f. & 2. *Ver. Hist.* c. 18. ἐλλεβόρου autem unо λ. ut vitiosum contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, *Navig.* c. 45. & supra T. I. in *Dial. Mort.* XIII. f. quod in variantt. non notavit Cl. *Hemsterh.* quia *Juntinam* illam, in qua has varietates notarat *Solanus*, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani manum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. *J. F. R.*

6. Ἀρισκομένῳ αὐτοῖς] M. & *Fl.* Ed. Sed in Mss. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui Libri corruptissime, ἀρισκόμενος ἐν τούτοις. *M. du S.*

Ἀρισκομένῳ &c.] Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum *Solano* adripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut *Bis Accus.* c. 14. ἔοικας — χαριζομένῳ, &c. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρισκόμενος ἔοικας vitiosam esse; quum & sic in *Ælian.* V. H. XIII. 21. legam, ἢ ἔοικε κωφῇ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo *Long. Past.* L. 2. p. 68. (αἱ Νύμφαι) ἐφίστασθαι ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi *Solanus* tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas: *similis erat furenti*, an: *videbatur furens.* Adeoque nominativus hic aeque bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico ἀρίσκειν ἐν τινὶ Graecum non esse, qui & γελᾶν ἐν τινὶ & similia supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis *Matth.* III. 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Euang. & Epist. occurrit. *J. F. R.*

Σόλων, καὶ ἔγωγε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἵγε οὐδὲ κατὰ κόρρης παλαχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγήν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεταί γε ὁποῖα ἂν εἴη. ἐς αὔριον μὥτοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄν τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἄ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ὅπῃ τύχοις, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videtur, differamus disputationem, ut & quae ipse dixisti magis adhuc silentio perpendam; & quae dicenda sint, memoria percurrens cogitem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus. Jam enim est vespera.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

DE LUCTU.

Ἄξιόν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων δηθεν αὐτοὺς [a] αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται· τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ [b] ἐκείνοις ὃς ὀδύρονται, ὅ, μὰ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' ἀδὲν ὅπῃ σαφῶς, οὔτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε εἰ τἀναντίον ἡδίω καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ὑπιτρέποντες. ἐπειδὰν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἅς τινας περὶ αὐ-

Operae pretium sane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eveniunt ipsis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec, sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora sint ac meliora his, quibus eveniunt; sed institutis & consuetudini illum dolorem suum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-

a Αὖθις] Αὖ Fl. b Ἐκείνοις] Αὐτοῖς ἐκείνοις Fl.

15. Παλαχθῆναι] Εἰρωνικῶς dictum. F.G.

17. Ἰδιώτας] Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, καὶ ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀγράμματος. Lege *Cic.* VII. *Verr.* G.C.

18. Ὁμήρου] De Homero fabularum patre vide Menippi & Æaci Dialogum. G.C.

21. Ἅιδου] Tartarus *Hesiodo* is locus est, in quo Saturnus & ejus comites continentur. Sæpe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & campis Elysiis scripsit accurate *Virgil.* Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum poenis *Coel.* L. VI. 9. Dicitur autem *tartarus* a ταράσσω, vel a ταρταρίζειν. G.C.

25. Τῷ χάσματος] Hic pro tartaro ipso; sed deinde in *Philopſ.* c. 25. pro introitu ad tartarum poni, observat Rev. *J. Elsner.* ad *Evang. Luc.* XVI. 26. ubi μεταξὺ ἡμῶν & ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήριγται habemus, quem vide plura ibi adferentem. J.F.R.

28. Πλουτῶν] Inde & Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. *Cic.* de Nat. D. II. *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est, qui DIVES ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidunt omnia in terras & oriuntur e terris.* & *Lact.* I. 14. *M. dus S.*

30. Αὐτῷ] Αὐτῶν praetulissem, nisi longe major Edd. numerus αὐτῷ praeferret. In *Fl.* αὐτῷ est sine jota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. J.F.R.

31. Τὸν τοιοῦτον] Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abjeci, quia & saepe alibi abundat, ut *Imag.* c. 14. τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. *Tox.* c. 50. ante med. τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὸν ἐπὶ τῇ

morte ipsa quas habeant sententias: sic enim apparebit, cujus rei causa in supervacuis illis elaborent.

2. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Homero atque Hesiodo, & fabularum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, & legem sibi statuant illorum fictionem, locum quendam sub terra profundum *esse* putant inferos, eumque magnum & spatiosum esse, & tenebricosum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione illustrem in tantum, ut quae in eo sunt conspici possint omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Jovis, Plutonem *f. Ditem* nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohonestatus est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere instituta. Nam forte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos ille receptos atque assumtos vinculis contineat, quae effugere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, nisi ob maximas caussas quibusdam ab omni aevo paucissimis.

3. Circumflui autem ipsius regionem fluviis magnis, & terrorem vel ipso nomine injicientibus; Cocyti enim (*ploratus*) & Pyriphlegethontes (*ignicremi*) & similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus objacet, quae primum venientes

τῷ τῦ θανάτυ δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται φανερὸν, ὃ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖνα διατεινδεύουσιν.

Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσιν, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς πεὶ τύτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴ ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τὴ γῆ βαθὺν, Ἅιδην ὑπειλήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα, πρὸς τὸ καθορᾶν τὰ ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὡς μοί τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) ἀφ' τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον· τοῦτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ' [c] αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον καλασήσασθαι [d] τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, οὐδὲ εἰ τὸ παράπαν [e] ὁ ἀνοδος ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων διὰ μεγίστας αἰτίας.

Περιῤῥεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ πολαμοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γὰρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη [f] πρόκειται, πρώτη δεχο-

[c] Αὐτῷ] Sic *Fl. P. H. Ald. S.* &c. Αὐτῶν *F.* & marg. *AIW.* [d] Τὸν τοιοῦτον] Omittit artic. *Fl.* Qui adest in cett. [e] Τῆς ἀνόδυ ὑφιέμενον] Ita *Fl. Bt. Ald. Fr. P. H.* Τῆς ἄνω ὁδοῦ ὑφιεμένου *F.* & marg. *AIW.* [f] Προῦκειται] Πρόκειται *F.* & *V2.* Πρόσκειται L. & G.

τοῦ γάμου. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot.* c. 33. τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praecessit ibi. Eod. vero *Dial.* c. 26. τότε τοίνυν τὸ πλῆθος, ubi plura dedi. Adde *D. Sic.* V. c. 72. τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. *Aesop.* Fab. 2. f. τὸ γίνος· τὸ τῶν ἀετῶν, cujusmodi sexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan.* p. 162. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit: κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον. ei omnino articulus erit servandus. *J. F. R.*

34. Διεσμοῖς ἀφύκτοις] Conf. supr. *Deor. Dial.* XVII. med. *M. du S.*

40. Κωκυτοὶ] Κωκυτὸς a luctu & ejulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia *Homeri*, Odyss. K. ex Styge manat, de quo *Seneca* Hercul. fur. & *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

41. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη πρόκειται. *Quodque est gravissimum, praejacet Acherusia palus.* sic interpres. sed scribendum ut Mss. πρόσκειται, *Acherusia palus adjacet.* *J. G. G.*

42. Ἀχερουσία] Inferorum fluvius a nomine Acheron carminibus poëtarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg.* 2. Georg. & VI. Æn. *G. C.*

Ibid. Πρόκειται] Variant hic Libri. Mss. Gr. & L. προσκ— Edd. πρόκ—. *J.* & *V2.* eam scripturam praefe-

χομένη τὸς ἁπαντῶντας, ἣν οὐκ ἔνι ἀφαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τῆ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ ἀφανήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτῷ ἀφαπαίη ἐδὲ τὰ νεκρὰ τ ὀρνέων.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλη, ὑπὸ ἀδαμαντίνη, ἀδελφιδῆς τῆ βασιλέως Αἰακός ἐστι, τ φρυρὰν ἐπιτέτραμμένος, καὶ πας' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα χάρχαρος, τὸς μὲ ἀφικνεμένους φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τὸς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος.

Περαιωθέντας δὲ τ λίμνην ἐς τὸ εἴσω, λειμὼν ὑποδέχει μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γὰρ ἀφ' τῦτο [a] ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοι Ἄλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τῆ Αἰγέως, καὶ ὁ τῆ Ὁμήρε Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, εἰ πιόντες τ ποτῆς, εἰ γὰρ ἂν ἐμέμνηντο αὐτῶν.

excipit, quam trajicere non licet, nec praeterire ſine portitore; cum profundior ſit, quam ut pedibus tranſiri poſſit, & latior, quam ut natatu trajicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare poſſint.

4. Ad ipſum porro deſcenſum & portam, quae adamantina eſt, Aeacus eſt fratre regis genitus, cui cuſtodia illius credita, & prope illum triceps canis, aſperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adſpiciat, fugere autem ſi qui conentur, latratu atque rictu terreat.

5. Hunc qui lacum ſuperarunt, eos intus pratum ſuſcipit magnum, conſitum aſphodelo, & potus expugnator memoriae, Lethes (*oblivionis*) enim *potus* propter hoc ipſum appellatus eſt. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redierunt, Alceſtis atque Proteſilaus, Theſſali, & Aegei Theſeus *filius*, & Homericus Ulyſſes, graves & digni fide teſtes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt, neque enim alias memoriam eorum retinuiſſent.

6. Dis

[a] Ὠνόμασται] Ὀνόμασται vult *Solan.* ex *Fl.* Vid. nott.

ferunt, quam ſecutus ſum. *M du S.*

49. Ἀδελφιδῆς τῆ βασιλέως Αἰακός ἐστι] Jam notaverat *Cognatus*, Æacum eſſe Jovis filium, Plutonem vero regem dixerat ſupra Lucianus fratrem Jovis. An hinc ergo non ſatis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Æacus eſt regis patruelis*, nec Æacum & Plutonem facerent patrueles, quum alter ſit patruus, alter fratris filius? Immo ipſa Graeca vox debuerat eos admonuiſſe. *J.G.*

Ibid. Αἰακὸς] Tres ſunt inferorum judices, de quibus *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* in Ibin. Jovis filii fuere, Æacus ex Ægina Æſopi filia, Minos & Rhadamanthus ex Europa, uterque Cretenſis, hic Lyciae Rex, ille Cretae. *G.C.*

51. Κύων τρικέφαλος] Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum cuſtos. *G.C.*

52. Κάρχαρος] *Aſper.* καρχαρίδες. *F.G.* Conf. ſupra *de Merced.* c. 35. *Quom. Hiſt.* c. 43. *de Salt.* 4. Et *Bis Accuſ.* c. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr.* Alex. vſ. 34. ibique *Schol.* & *Meurſ.* *J.F.R.*

54. Ὑλακτῶν & τῷ χάσματι διδιττόμενος] Vertunt, *allatrans territosque in ſpecum redigit.* Immo plane contrarium indicant Graeca; ut non tam redigantur in ſpecum, ſed abigantur, deterreantur ipſo ſpecu, non ſcilicet tartareo, ſed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *& rictu* vel hiatu *deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. *J.G.*

57. Ἀσφοδέλῳ] Aſphodeli mentionem & *Homerus* fecit, tradiditque manes eo veſci. *Heſiod.* L. I. Oper. *G.C.*

59. Λήθης] Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit mentio, dicitur ἀπὸ τ λήθης ab oblivione. *G.C.*

Ibid. Ὠνόμασται] *Solanus* margini *Junt.* adſcripſerat ὀνόμασται Florentina recte, & ω in contextu deleto ο reposuerat, quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, ſi ὀνομάζω legeris, alia res foret, idque reciperem, ſi plures addicerent. Et forſan id ipſum voluit, at calamus aberravit; nam ὀνόμασται praeteritum ſine augmento contra ipſius ſententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere ſolet. *J.F.R.*

61. Ἄλκηστις] Conf. *Dial. Mort.* XXIII. §. 3. *M du S.*

64. Ἐμοὶ δοκεῖν] Et ſic eſſe in *Fl.* ac *Fr.* adlevit *Sol.* Eſt

6. Dis ergo, ut illi dixerunt, & Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, & imperium una exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, & Mercurius: hic quidem non semper praesens.

Ὁ μὲν δὴν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὰ τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὰ δεχὴν συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐριννύες τε, καὶ Ποιναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μέντοι οὐκ [b] αἰεὶ συμπαρών.

7. Magistratus vero & Satrapae & judices sedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenses, & Jovis filii. Hi vero bonos quidem viros & justos, qui cum virtute vixere, ubi plures convenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, ubi vitam agant beatissimam.

Ὑπαρχοι δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους.

8. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, pro portione suae injustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum

Ἂν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐριννύσι παραδόντες, [c] ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον [d] ἐκπέμπουσι, τὸν λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησομένους. ἔνθα δή τί τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ [e] καιόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ συμφερόμενοι, καὶ λίθους ἀναχυλίοντες; ὁ μὲν γοῦν Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος

[b] Αἰεὶ] Sic Edd. constanter. [c] Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χῶρον] Ἐς τὸ χωρίον *Fl.* sola. [d] Ἐκπέμπουσι] Ἐσπέμπουσι *J.* sola. [e] Καιόμενοι] Sic *Fl. B1. P.* &c. recte. Καόμενοι *J.*

Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut, ἁπλῶς καὶ εἰκῇ. *Paras.* c. 42. pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra *de Dom.* c. 17. f. & supra I. *Ver. Hist.* c. 7. &c. *Alciphr.* III. p. 372. Ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καλλωπιστύειν. Et sic *Plut.* Themist. p. m. 113. F. *Aristoph.* Pl. 736. *Ael.* V. H. I. 17. atque alibi. *J.F.R.*

70. Ἐριννύες] Male vertunt Ἐριννύες, ποιναὶ. *Furiae, poenae.* Cum sit, *Erinnyes, Furiae.* *J.G.G.*

Ibid. Φόβοι] Mirum ni corrupta haec vox. Scio tamen & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* *M. du S.*

71. Αἰεὶ] Licet αἰεὶ pro ἀεὶ potius poëticum; nihil tamen muto, quia sic saepe ap. Nostrum. Ita εἶσκα pro ἔοικα vid. ad *Amor.* c. 49. & mox ad c. 15. *J.F.R.*

77. Συναλισθῶσι] Conf. infra *Philops.* c. 12. *M. du S.*

82. Ἐς — χῶρον ἐκπέμπουσι] Non quidem vitiosum quod *J.* habet ἐσπέμπουσι, error tamen operarum, aut forsan correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vid. quae notamus ad *Hermot.* c. 79. f. ἐς ὅλμον ἐκχύσας. Ita εἰς & πρὸς μὴ ἀποβλέπει habuimus ap. Nostrum vel centies: qui dubitat, adeat *Tim.* c. 26. & 33. *Nigr.* §. 4. *Imag.* 1. & 2. *Quom. Hist.* c. 42. πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες. Et *Icarom.* 23. *Bis Accus.* 20. &c. *Alciphr.* III. p. 450. Verum & eamdem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: *Tim.* §. 25. ἐκλελοιπὼς ἐκ τῆς βίας. *Gall.* 31. ἐκαγρυπνοῦντα ἐπὶ Φροντίδων. *Quom. Hist.* c. 4. m. πρὸς — λιθίδιον προσπαίσαντα. *Thucyd.* VII. 51. πρὸς τὰ τύχη προσίβαλλον, & c. 50. pr. ἀφικόμενοι δὲ πρὸς τὰ Λυβίης. *Long. Past.* III. 117. εἰς κόλπον εἰσήλασαν. *J.F.R.*

85. Καιόμενοι] Quis? vide not. ad *Mer.* c. 14. *M. du S.*

86. Ὑπὸ γυπῶν — Τάνταλος] *Homer.* Od. Λ. 581. *M. du S.*

87. Ὁ μὲν δὴ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε] *Tantalus in ipsa palude stat.* Sic interpres. Cur omisit αὐτὸς? quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset *Tantalus in ipsa palude ipse stat.* legendum αὖος. Ὁ μὲν δὴ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος ἕστηκε. *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui *mediis sitiebat in undis* Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus codex. *J.G.G.*

[a] αὖος ἔσηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τῦ δίψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν.

siccus, siti mori miser metuit.

90

Οἱ δὲ τῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες ὕτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τ σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι; ὑ ὑπὸ τῆ ἁφῆ καθάπερ καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις 95 ὅπι τ τάφων· ὡς εἴτῳ μὴ εἴη καλλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενὴς, ἄσιτος ὕτως νεκρὸς, ὑ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται.

9. Sed mediae cujusdam vitae homines; magnus ſane numerus, per pratum oberrant ſine corporibus, umbrae facti, quique ſub ipſo tactu fumi inſtar evaneſcant. Nutriuntur ergo libaminibus noſtris, & inferiis 95 quas tumulis illorum mittimus. Itaque ſi cui non ſit relictus ſupra terram amicus aut cognatus, ille eſurit mortuus, & fame cruciatus inter illos vitam agit.

Ταῦτα ὕτως ἰσχυρῶς παρειλήλυθε τὺς πολλύς, ὥστε ἐπειδάν τις ἀποθάνῃ τ οἰκείων, πρῶτα μὲ φέρουσι ὀβολὸν, εἰς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθμεῖ τ ναυτιλίας γενησόμενον· ὑ πρότερον ἐξετάσαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα· νομίζεται, καὶ εἰ ἀφικνεῖται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγινατικὸς ὀβολός· ἐπ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμία καταβαλεῖν. ὕτω γὰρ ἂν, ὑ παραδεξαμένυ τῦ πορθμέως, ἀναπόμπιμοι πάλιν εἰς τ βίον ἀφικνῦντο.

10. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut ſi quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori trajectus, non 5 explorato prius, quod numi genus lege ibi receptum ſit? an apud inferos commeet? valeatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obolus; neque *illud cogitant*, multo eſſe melius, ſi qui pro vectura ſolvere non poſſint, ſic enim portitore non admittente rejecti in vitam rurſus redeant.

Μετὰ ταῦτα δὲ, λύσαντες αὐτὺς, ὡς ὐχ ἱκανῆς τ κάτω λίμνης λυτρὸν εἶναι τοῖς

11. Poſtea vero cum abluerunt illos, (quaſi non ſufficiat pro lavacro infernus iſte la-

a Αὖος] Receptum ex G. L. & marg. *A*1. Αὐτὸς Edd. omnes.

3. Φέροντες ὀβολὸν] Nec habet quem porrigat ore, quadrantem. *Juvenal. G.*

89. Αὖος] Praeter G. etiam L. *M. du S.*

91. Τῦ μέσου βίου] *Mediocris. F.G.* Id eſt, quum *Benedictus* dediſſet *mediae vitae*, *Gujetus* correxit *mediocris*; quod ipſum tamen in *Pariſ.* Ed. jam erat. Ego vero *Benedicto* adſtipulor; mens enim Luciani eſt, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, ſtatu etiam quodam inter felicitatem & cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac juſtorum beatitudine: dein de malorum poenis dixit: jam de iis qui quaſi *neutris* accenſeri poſſint, loquitur. *J.F.R.*

95. Καθαγιζομένοις] Ea de re jam ſupra ad Ἐπισκ. c. 22. & mox hic c. 19. Vide & *Philoſtratum* p. 32. *M. du S.*

Ibid. Καθαγιζομένοις] Conf. Ἐπισκ. c. 22. No. 69. *M. du S.* Adde mox c. 19. Et Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* IV. p. 269. No. 12. *J.F.R.*

3. Ὀβολὸν] Alludunt ad hunc morem cum Noſter alibi, tum alii multi. *Juv.* III.

nec habet quem porrigat ore trientem.

Hic nummus *διώβολος* dicebatur. *M. du S.*

6. Νομίζεται] I. e. ſit in uſu, conſuetudine. *F.G.*

Ibid. Εἰ ἀφικνεῖται] Vertendum eſſe: *utrum admittatur*, monuit *Viger.* de Idiot. p. 170. Et *F. Guj. s'il paſſe, s'il court.* *J.F.R.*

7. Διαχωρεῖ] Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρῶ copioſe vindicat *Salmaſ.* ad Soli. p. 769, b. B. quaeque convenit cum eo quem vulgo *curſum* vocamus: Germani etiam ſuum gehen / ire, ita adhibent. *J.M.G.*

10. Πορθμεία] Πορθμεῖα. *F.G.* Ego nihil muto. Nam ſic ſolet apud Noſtrum πορθμεῖον pro *naulo* ſcribi. Vid. *Dial. Mort.* IV. §. 1. f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμεία. Et *Dial.* XXII. pr. Ἀπόδος — τὰ πορθμεῖα etiam de it *Hemſt.* licet ibi O. & *Fl.* πορθμεῖα. Item *Catapl.* §. 18. τὰ πορθμεῖα καταβαλεῖν, & alibi. Conf. omnino quae

Cl.

lacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt proclive jam ad foetorem corpus, & floribus illud tempestivis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omnibus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis inspergitur capiti, & miseriores vivi mortuo. Nam illi quidem humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo: at iste decorus & pulcher, & ultra quam fas est coronatus, sublimis jacet & elatus, ornatus quasi ad pompam.

13. Tum mater, &, per Jovem, pater, de medio cognatorum agmine progressus, eumque complexus (propositum enim fingamus juvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respondeat. Dicet enim pater lugubri voce

ἐκεῖ, καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη [b] βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῷεν δηλονότι ὁδῷ τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ.

Οἰμωγαὶ δὲ ὅτι τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυναικῶν, καὶ ὠδαὶ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ φοινισσόμεναι παρειαί. καὶ που καὶ ἐσθὴς καλαππάγου, καὶ κόνις ὅτι τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τῷ νεκρῷ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ [c] καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς δράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὥραν στεφανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμημένος.

Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ νὴ Δί', ὁ πατὴρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ (προκείσθω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ᾖ) φωνάς ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφίησι, πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτο ἄν, εἰ λάθοι φωνήν. [d] φησὶ γὰρ ὁ πατὴρ, γοερὸν

[b] Βιαζόμενον] Sic *Fl. J. Fr. P.* &c. [c] Καλινδοῦνται] Sic *Fl. J. Ald. S.* Κυλινδοῦνται *Bt. P. Er. H.* [d] Φήσι] Φησὶ *Fl.*

Cl. *Hemsterh.* de differentia inter πορθμεῖον & πορθμεῖόν dedit in Ed. Lucian. minore, p. 18. quae cum vel omiserit in Ed. majore vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορθμεῖον, ait, apud Nostrum numquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissensum Grammaticorum *Hesychii*, *Eustathii*, *Suidae*, & *Etymologici* circa haec vocabula tradit. *J. F. R.*

13. Λούσαντες αὐτοὺς] Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. *Eurip.* in Hecuba. ὡς παῖδα λυτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. *G. C.*

16. Βιαζόμενον] Mallem βιαζομένῳ, ut ad δυσωδίαν referatur. *M. du S.*

Βιαζόμενον] *Juntinae* margini adscripserat *Solan.* noster. Forsan βιαζομένῳ. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. *J. F. R.*

25. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται] *Diod. Sic.* l. c. 91. pr. ὅταν γάρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς & φίλοι πάντες καλαπασσάλμοι πηλοῦ τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Cl. *P. Wesseling.* etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc *Diod.* Libro ad illustrandas hujus generis antiquitates adfert. *J. F. R.*

27. Καλινδοῦνται] Hoc praetuli, quia est in Edd. potioribus, & quia sic quoque c. 1. *Gymnas.* Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. *Epict.* Sent. 24. ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδούμενον νεανίαν. *Aelian.* XIV. 15. γράψαι ἵππον καλινδούμενον, ubi Cl. *Perizon.* id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed κυλινδουμένους λίθους *Herodian.* I. 12. 18. Et κυλίνδεται *Aristoph.* Vesp. 490. atque alibi. *J. F. R.*

39. Εἰ λάθοι φωνήν] Suspensa oratio usque in pag. sequentem, ubi ait: εἶπον οἱ' ἂν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. *Th. M.*

Ibid. Φήσι] Φησὶν Interpres legisse videtur. *F. G.*

Φήσι] Non recepi Florentinae lectionem, quia brevi post, pr. §. 14. iterum φήσει etiam consentiente

γοερόν τι φθεγγόμενον, καὶ ὠδυρτείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἥδιστον, οἴχῃ μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ [a] ἔτι τὸν ἄθλιον καὶ ἀλαλητὸν, καὶ γαμήσας, καὶ παιδοποιησάμενον, καὶ στρατευσάμενον, καὶ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθὼν, καὶ χωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ, τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσει, οἰόμενον τὸν υἱὸν δεῖσθαι ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὸ τελευτῆσαι, καὶ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας; οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους [b] ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω;

Ὁ δ' οὖν πρεσβύτης ὁ πενθῶν [c] οὕτωσὶ πάντα ταῦτα ὁπόσα εἴρηκε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, οὔτε τῷ παιδὶ [d] εἵνεκα τραγῳδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἂν μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος, οὔτε μὴν αὐτῷ. Φρονεῖν γὰρ οὔτω, καὶ [e] γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἐστὶν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐθ' ὅ, τι

productis singulis nominibus; *Fili dulcissime, sic ne abis mihi, & mortuus es, & ante maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non uxore ducta, non susceptis liberis, non attigisti militiam, agrum non coluisti, non perveniisti ad senectutem! Non comissabis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*

14. Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem, participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero etiam pocillatores jugularunt in funere, vestemque & alium mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi & fruituris apud inferos?

15. Senex igitur iste lugens, quaecumque dixit, & his etiam plura, neque filii caussa tragica voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, etsi plusquam Stentorea voce inclamet; neque sua ipsius, cum sic sentire & arbitrari etiam sine clamore sufficiat: nemo quippe, ut ad se ipse *clamet*, opus habet. Relinquitur ergo, illum praesentium caussa sic delirare, qui neque quid filio

a Ἔτι] Nihil variat *Fl.* b Ἐπικατέσφαξαν] Ἢ συγκατώρυξαν male inserit *Fl.* c Οὕτωσὶ] Et sic *Fl.* d Εἵνεκα] Scripsi ex *Fl. Ald. J. B1. S.* Ἕνεκα *Fr. H. P.* e Γινώσκειν] Ita *Fl. B1. Fr. Ald. V2. P. H.* Γιγνώσκειν *S. A.* Γνώσκειν *J.*

te illic eadem Florentina. *J.F.R.*

41. Οἴχῃ μοι] Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo, *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 172. *J.M.G.*

60. Εἵνεκα] Quum nihil varietatis notatum esset; in *P.* tamen usitatiorem orthographiam ἕνεκα invenirem, in *J.* εἵνεκα, reliquas pervolvi, ac principes Edd. in hoc consspirare vidi; cumque & alias ita scriptum apud Nostrum invenerim, id servare non dubitavi. *J.F.R.*

62. Ἐμβοήσῃ] Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano supra in *Amor.* c. 13. ubi *Solan.* ἀναβοᾷ rescribi volebat. Addo jam *Thucyd.* IV. c. 112. ἐμβοήσαντας δὲ ἀθρόον. & *Dion. Hal.* XI. p. m. 718. f. *J.F.R.*

63. Αὐτοῦ] Sic Libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque ἑαυτοῦ. *M. du S.*

66. Οὐθ' ὅ, τι πάσχοιεν] Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. *Neque scientem, quid filio suo evenerit. J.J.*

74. Ματαιάζουσα] Aliter legisse videtur *Suidas*, nempe ματαιάζουσα. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, ματαζ— legendum fuit. *M. du S.*

Ματαιάζουσα] Verba *Suidae* ad quae in var. Lect. hic respicitur, sunt: ὁμοίως εὕρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαιάζω. At unicum tantum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ ματαιάζω adtulit *Steph.* nec ego alibi observavi; quare nescio num *Suidae* sit adsentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. *J.F.R.*

76. Παῦσαι τιλλόμενον τὴν κόμην] *Th. Mag.* v. τίλλω haec eodem modo habet. *M. du S.*

80. Ἢ

filio acciderit sciat ; neque quorsum abierit ; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit ; alioquin enim ipsius inde transitum non tanquam malum quiddam graviter ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paullum prospicere de illo *inferorum* ostio sibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, *Quid clamas homo infelix? quid molestias mihi facessis? Desine comas vellere, & faciei cutem cruentare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & fato malo usum, qui multum te melior factus sim ac beatior? Aut quid mali pati tibi videor? illudne quod non talis, qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veternosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cujus non amplius futurus sim particeps? Potationes dices nimirum & coenas, & vestes, & res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bibere,* πέποιθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, ἔθ' ὅπου κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ ὅτε τ βίον [f] αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὁποῖός ἐστιν· ὃ γὰρ ἂν τ ἐξ αὐτοῦ μετάστασιν ὡς τι τ δεινῶν ἐδυσχέραινεν.

Εἴποι δ' ἂν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τ Αἰακὸν καὶ τ Ἀϊδωνέα πρὸς ὀλίγον τῇ τομίᾳ ἐπισχύσαι, καὶ τ πατέρα παῦσαι [g] μαλακίζοντα, Ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέχραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τ κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσων· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολύ σε βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγενημένον; [h] ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; [i] ἢ διότι μὴ τοιοῦτοι γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σύ, φαλακρὸς μὲν τ κεφαλήν, τ δὲ ὄψιν ἐρρυτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθής, καὶ ὅλως ὑπὸ τῷ χρόνῳ σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, ὦ δαιμόνιε ὑπὸ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ [k] ὑπὲρ τ βίον, ἢ μηκέτι μεθέξομες; [l] ἢ ποτὲς πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τῷ

[f] Αὐτοῦ] Αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet *Fl. J. Fr. P.* &c. [g] *Μαλακίζοντα*] Consentiunt *Fl. J. Fr. P.* &c. *Μαλακίζοντα Suid.* [h] Ἢ] *J.* & *V2.* ἤ. Ceterae ἤ. [i] Ἢ διότι] Ἢ διότι *Fl. Fr. P. H.* &c. Nisi δ' ὅτι *J.* ἢ διότι *V2.* Ἢ τί σοι marg. *A1.* [k] Παρὰ] Recepi ex *Fl.* nam περὶ Edd. cett. [l] Ἢ] Ita interrogantis more dedi ex marg. *A1.* pro vulgato ἤ.

80. Ἢ τί] Sequor *Venetas* ἤ τί *numquid*, pro ἤ *aut*, scribens. *J. F. R.*

81. Ἢ διότι] *Fl.* Ed. cum plerisque aliis ἤ δ. *Ven.* 2. & hic & supra ἤ, quod magis probo. Sed hic *J.* quae prius ἤ etiam habebat, ἢ δ' ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. *M. du S.*

85. Τριακάδας] Sic Ρητ. c. 9. ἃ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. *M. du S.*

89. Παρὰ] Sic recte *Fl.* Ed. Reliquae περὶ. Qua de re jam supra dictum est. *M. du S.*

Παρὰ τ βίον] Has praepositiones saepissime omnium ab Scribis confundi quis nescit? Conf. *Asin.* c. 22. Et quae Cl. *Hemst.* habet ad *Hale.* c. 2. Quare minus forsan recte περὶ τ βίου reliquimus in *Piscat.* c. 25.

90. Τοὺς πότους] Nihil variari in hac scriptura notabat *Solan.* Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad *Gall.* c. 12. No. 43. Et *Icar.* 7. f. *J. F. R.*

93. Διψῆν — πιεῖν] Διψᾶν & πιεῖν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πιεῖν etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristoph.* Nub. 440. Παρίχω τόπτιεν, πιεῖν, διψῆν. *Phryn.* p. m. 18. Πιεῖν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ λέγε τᾶν ᾱ. Scripsissem διψῶ sine puncto subscripto; sed quia pleri-

τῦ πιεῖν, ἢ τὸ μὴ πιεῖν, τῦ φαγεῖν, ἢ τὸ μὴ ῥιγῶν, τῦ ἀμπεχόνης εὐπαρεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, [a] διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, ἢ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις, οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥιγώσεις. οἴχῃ μοι, κακόδαιμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσους, ἢ πυρετὸν ἔτι δεδιὼς, ἢ πολέμιον, ἢ τύραννον· οὐκ ἔρως σε ἀνιάσῃ, οὐδὲ συνουσία [b] διαστρέψῃ, οὐδὲ σπαθήσεις ἅπαξ τούτῳ δὶς ἢ τρὶς τ' ἡμέρας, ὦ τ' συμφορᾶς. οὐδὲ [c] καταφρονηθήσῃ, γέρων γενάμενος, οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος.

Ἂν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἶδα πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ [d] ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιᾷ, καὶ λαμπὸν τ' παρ' ἡμῖν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κἄπα δέδιας μή σοι ἀποπνιγῶ καταχωσθεὶς [e] ἐν τῷ μνήματι; χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν ἀμαυρωθέντων, ἢ καὶ, νὴ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴγε καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε φῶς ὄψει [f] δυνησόμεθα· ἢ ταῦτα μὲ ἴσως μέτρια.

melius; & non esurire, quam edere; & non frigere, quam copiam habere vestium?

17. *Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis, non hostem, non tyrannum. Non amor tibi faceſſet negotium, non coitus te atteret, neque insuper infercies te bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque moleſtus eris ipſo conſpectu juvenibus.*

18. *Haec si dicas, pater, nonne putas te multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide an non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, & manifestam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepulcro concluſus? Oportet autem adcogitare illud, putrefactis oculis, aut etiam, per Jovem, combuſtis paullo post, si quidem cremare me decreviſtis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac ista forte quidem tolerabilia.*

19. *Quid*

a Διδάξομαι] Servavi ſcripturam Edd. *S. P.* licet δ' διδάξομαι ſit in *F. Fl. Ald. Bt. H. Fr.* b Παρατρέψῃ] Sic Edd. Διαστρέψει G. Διαστρέψει L. Utrumque tam Διαστρεψ. quam Διαστ. adſcriptum marg. *Ar.* c Καταφρονηθήσῃ] Bene ita *P. H. S. Bt.* & 2. Καταφρονηθείσῃ *F. Fl. Ald. Fr.* d Ὅρα] Ἄρα eſſe in quodam addit *Solan.* & ἄ in *Pell.* non vero ſatis diſtincte. e Ἐν τῷ μνήματι] Ἐν ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum eſt in cett. f Δυνησόμεθα] Reſtitui ex L. Δυνησόμεθα Edd. hac priores.

que ſic malunt, ſervavi, & hic & *Paraſit.* c. 38. *F.F.R.*

3. Οὐδὲ συνουσία διαστρέψει] *Non pervertet concubitus*, ſed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψει. *non te depravabit, corrumpet concubitus*, non suam valetudinem labefactabit. Διαστρέφειν eſt *avertere, abducere.* Διαστρέφειν *diſtorquere, corrumpere. F.G.G.*

4. Παρατρέψῃ] An διατρέψῃ; *Marc. Antoninus* de vita ſua: ἡ συνουσία ἐγένετο σαρκὶ διατριβήν. Παρατρέψει σε, i. e. *atteret te, conſumet, conficiet. F.G.*

Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις] Interpretati ſunt, *non pervertet coitus, neque hujus cauſſa bis terve per diem rem tuam diſſipabis.* Ego, nec quid ſibi διατρέψει, *pervertet*, hic velit, recte intelligebam; neque quomodo aliquis *bis terve per diem rem ſuam diſſipare poſſit.* Putabam autem legendum eſſe διατρίψει, quod verbum convenire huic loco, non eſt opus ut oſtendatur. Alterum autem σπαθᾶν intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, ſolitas apud Graecos etiam inſtaurari in ſingulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου ſatis indicant, de quibus vid. *Pall.* 6, 101. ſeq. Porro ipſa propria verbi σπαθᾶν notio non tam ad *diſſipationem* & *dilapidationem* bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid *denſandum, infarciendum*, cum ſignificet propria ſpathae textoriae ope ſubtemen intra ſtaminis tramas inſertum denſare & coire cogere. Puto igitur σπαθᾶν vel σπαθᾶζ dici eos, qui cupide ac copioſe cibum potumque ingerunt; tum, ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detrudunt patrimonia. Haec commode tranſtuleris ad loca auctorum, quae jam collegit *Exerc. Spanhem.* ad *Ariſtoph. Nub.* 55. Cogitabam etiam ἢ δυσπεψίαις, aegritudine non

aſſi-

19. *Quid vero me fletus ille veſter juvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in ſepulcro ſaxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis deſtillaturum illud ad nos, penetraturumque eſſe ipſos ad inferos? Quod enim ad inferiarum ſacrificia, & ipſi, puto, videtis, cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad ſuperiora in caelum abire, neque quidquam nobis prodeſſe inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, niſi forte cineribus veſci nos creditis. Non adeo ſterile nobis atque infrugiferum Ditis imperium eſt, neque aſphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arceſſamus. Itaque, ſic me Tiſiphone, olim propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cachinnari ſubiit: at impediit linteum ac lanae, quibus mihi devinxiſtis maxillas.*

20. *Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.*

Τί δέ με ὁ κακοτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, ἢ ἡ πρὸς τ αὐλὸν αὐτη φρενοῦτις, ἢ ἡ τῶν γυναικῶν ὠδὶ τ θρῆνον ἀμείλικτος; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος [g] ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τ ἄκρατον ὀπτᾶν; ἢ νομίζετε καταχεῖν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, ἢ μέχρι τοῦ Ἅιδου διΐξειν; τὰ μὲν γὰρ ὑπὲρ τῶν καθαγισμῶν ἢ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοτιμώτατον τ παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς ἀναλαβὼν, ἄνω εἰς τ οὐρανὸν οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνήσας τῶν κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἄχρειον, ἐκτὸς εἰ μὴ τ σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι ποιεῖτε εὐκαλεῖ. οὐχ οὕτως ἄπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχὴ, οὐδ' ἀπολέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' [h] ὑμῶν τὰ σιτία μελαγχολῶμεθα. ὥστε μοι, νὴ τ Τισιφόνην, πάλαι δὴ ἐφ', οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῆλθεν ἀνακαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.

πρὸς

g Ἐστεφανωμένος] Sic Fl. H. P. Bi. Στεφανωμένος *J.* h Ὑμῶν] Sic bene Fl. Fr. P. &c. Ἡμῶν *J.*

20. Αὐλὸν] Αὐλητὰς γὰρ συνεκάλουν ἐπὶ τὰ πάθη τ ἀποκαμόντων, * ὡς δῆλον ἐκ τοῦ θείου Εὐαγγελίου. *V.*

* Ὡς δῆλον] Poſteriora haec verba deſunt in C.

afficieris. Sed non eſt opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem ſenſu atque *ἐπὶ τούτοις inſuper*: non quo vehementer probem; ſed quod nihil novi rectius. *J. M. G.*

Παρατρίψαι] Διατρίψαι facilius concoquo quam παρατρίψαι. Placet tamen magis conjectura *Gujeti* & *Geſneri* unius literulae mutatione ſenſum facilem praebens. *J. F. R.*

Ibid. Σπαθήσεις ἐπὶ] I. e. *inſuper*, pro fuſe, bis aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in ſumptus ſuperfluos. *F. G.*

10. Καὶ λέγουσι] Ὅτι λέγουσι. *Th. M.* In καὶ conſentiunt Edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. *J. F. R.*

13. Καλαυλισθῆς ἐπὶ μνήματι] Ἐν ἐπιμνήματι. *In ſuperpoſito monumento.* *Th. M.*

Καλαυλισθῆς &c.] En quam facile regulae criticae ſine librorum auctoritate fallere poſſint. Adripuit *Marcil.* quod literarum ductus ſuadebat, & ſine mutatione, ſola vocum conjunctione locum ſanare viſus eſt: ſed illud τῷ pro *ἐπὶ*, quod Libri ſuppeditant, & quod forſan conjicere non auſus eſſet, verius eſſe, quilibet videt. *J. F. R.*

17. Δυησόμεθα] Ita L. recte. In Impr. δυσόμεθα. *M. du S.*

22. Ἐστεφανωμένος] Accentus *Juntinae* ſatis oſtendit, eam praeteritum quoque exhibere voluiſſe, alioqui στεφανούμενος proparoxytonos dediſſet: de augmento omittendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίαν pareret, licet id alias omitti ſatis ſaepe monuerimus. *J. F. R.*

26. Καθαγισμῶν] Vid. ſupra dicta ad c. 9. *J. F. R.*

27. Νοτιμώτατον] Conf. ſupra Mic. c. 39. *M. du S.*

35. Μελαγχολώμεθα] Vertitur *deportemus*. Redde: *petamus.* *F. G.*

40. Ὡς ἄρα &c.] *Homer.* Il. Π. 502. & 855. *M. du S.*

πρὸς Διὸς [a] δὲ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ὀπισθαφεὶς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιότατα ἂν αὐτὰν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μελαγειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς [b] συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῷ τῶν ἀνοίας καλαχρῶν, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζουσες.

Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τούτων, διελόμενοι κατ' ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς [c] ὑάλῳ [d] θειχρίᾳ, ὁ δὲ Σκύθης καλεῖται, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος. ὅτε μύτοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσαλο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυ-

At per *ego vos* Jovem *obsecro*, si dicat talia conversus mortuus, & nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & arcessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres multas calamitates collegerit, hoc adjutore & praecentore quasi suae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, suas querelas illius cantui subjiciunt.

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero supereſt, divisi per gentes quantum ad sepulturae rationem, Graecus illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinit, Scytha vero edit, *succis velut* muria condit Aegyptius. Hic vero, quae vidi narro, siccatum cadaver convivam suum & compotorem solet facere. Saepe etiam pecuniae in-

[a] Διὸς] Omittit *Fl.* [b] Συνειληχότα] Nihil variant Edd. [c] Ὑάλῳ] Ὑέλῳ *Fl.* Σιάλῳ Edd. *Cogn.* In ὑάλῳ consentiunt nostri Codd. & Edd. [d] Περιχρίᾳ] Emenda θειχόῃ, vel θειχέῃ, quod *Guj.* etiam monuit.

45. Καὶ μελαγειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς] Loquitur Nóster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in Verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est συνειληχότα συμφορὰς? Pejus id in edit. *Amst.* ubi συρειληχότα. Συνειληχότα est ab συλλαγχάνω, sive συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειλοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλιχότα, ab συλλίγω, *colligo*, *corrado*. Demosthenes in Midian, Πολλὰ μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἠδίκηκεν ἔχων λέγειν, ὥσπερ εἰκὸς ἐν ἀρχῇ τὸν λόγον, καὶ συνείλοχα ὕβρεις αὐτοῦ, καὶ προπηλακισμοὺς τοσούτους, &c. Exponе itaque Luciani verba, *Arcessentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres casus quos corraserit, narret, & in quovis funere idemtidem repetat.* *J. F.*

46. Θρήνων σοφιστὴν] Hic est quem *Homerus* Θρήνων ἐξαρχον vocat, Il. Ω. 721. Alii aliter. *M. du S.*

47. Συνειληχότα] Immo συνειλιχότα a συλλίγω. *F. G.* Συνειληχότα] Συνειλοχότα voluit *Solanus*. Sed quum alii aeque conjici posse dixerint συνειληφότα, Edd. lectionem intactam sivi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; *Fensii* tamen conjectura magis placet. *J. F. R.*

49. Καλαχρῶν] Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra *Graev.* probavit *Fensius* in Lect. Luc. p. 333. Vid. & nos ad *Asin.* c. 52. *J. F. R.*

53. Ἕλλην ἔκαυσεν] *Homer.* in funere Patrocli docet Graecos cadavera combussisse. *G. C.* Ἕλλην ἔκαυσεν] Crematio *Macrobii* tempore in usu esse deierat VII. 7. Vid. *Meurs.* AG. XI. 1097. Magi comburi corpora non concedebant. *Jambl.* No. 154. & *Diog. Laërt.* 2. D. Non Graeci tamen id soli facitabant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophistis solemnis erat. Vid. Πρ. c. 25. *M. du S.*

54. Πέρσης ἔθαψεν] Persas cera circumlitos mortuos condire solitos scribit *Cic.* quod & Asiniis attribuitur. *Strabo* etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera oblinentes. *G. C.*

Ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ θειχρίει] Lege ὑάλῳ θειχόῃ, seu potius θειχόει. id est, *vitro incrustat.* Indi mortuos incrustasse testantur *Herodotus* & *Diodorus Siculus*. Pessime interpres: *adipe suillo oblinit.* *AE. M.*

Ibid. Ἰνδὸς ὑάλῳ θειχρίει] Ὑαλῷ magis Atticum esse quam ὕελῳ, adsentior *Phrynich.* p. 136. etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod *Phrynichus* facit; nam ὑαλῷ *Diod. Sic.* fere ubique, vid. L. 2. c. 15. ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur *Th. Mag.* ὕελῳ dixere Attici, ὑαλῷ communiter Graeci. Περιχρίει autem vel θειχρίει pro θειχρίει malim ex eodem *Diod.* ubi jam non de orthographia, sed de re ipsa agitur; nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens saepe & constanter verbo θειχίζω utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ θειχώσαντες αὐτῶν πολλὴν ὕελον. ac deinde ibid. αὐτὸς φησι τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μύτοι ὕελον μὲν θειχίζω γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde: περὶ τὴν εἰκόνα χρίζω τὴν ὕελον: nec non III. c. 9. &c. non

indigenti Aegyptio solvit, inopiam pignori oppositus in tempore frater paterve.

22. Aggesti quidem tumuli, & pyramides, & cippi, & inscriptiones parvo tempore durantes, quei non superflua, & lusibus similia?

23. Verum etiam ludorum certamina quidam instituerunt, & funebres ad monumenta orationes habuerunt, quasi caussam defuncti agerent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum judices.

24. Post haec omnia sunt parentales epulae: Adsunt cognati, & parentes consolantur defuncti, & gustare illos cogunt, ut qui non inviti, per Jovem, cogendos se praebeant, sed jam trium dierum fame macerati ferre inediam diutius non possint. Et, *quo usque tandem*, ajunt, *lugemus?*

ὀπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν χρῃῷ.

[e] Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ ἐπιγράμματα, [f] πρὸς ὀλίγον ἀφαρκῆντα, πῶς οὐ περιττὰ, καὶ παιδιαῖς προσεοικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τοῖς μνήμασιν, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες τοῖς κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περίδειπνον, καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας ἀναμιμνήσκει τὸ τελευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύσασθαι, ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη τρισὶν ἡμέραις ἀπηυδηκότας. καὶ μέχρι μού τινος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον

[e] Χώματα] Χράμματα *Fl.* male. [f] Πρὸς] Καὶ πρὸς *Fl.* male.

tamen idem quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem *Diodori*, No. 45. monet Cl. *Wessel.* conjiciens sal quoddam fossile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod Cl. *Gesn.* existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum Luciani στέγμασι aeque satisfaciet ac στέγνοις. Merum sal quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum subterraneorum facile liquescit, & frustra sic cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam firmius, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est verisimile. *J. F. R.*

Ibid. Ἠλοῦς] Inungebant cadavera pollinctores & libitinarii quae in pyra mox cremarent. *Virg.* *G. C.*

55. Ὑέλῳ] Vid. *Gatak.* ad *M. Aur.* IV. 48. *Ælianus* V. H. XIII. 3. narrat in sepulchro Beli repertam πύελον ὑελίνην ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἁλοΐῳ. Sic in vitrea theca asservatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vid. Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, & eos domi servant: Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora.* *Cic.* Tusc. I. 45. & *Herod.* I. 140. *Fl.* ὑέλῳ. *M. du S.*

Ὑέλῳ στέγματι] *Suillum adipem* interpretationis antiquae facessere hinc jubeam equidem. Neque tamen *vitrum* proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi στέγματι notione. *Hesychius* non tantum ὑαλὸν & ἁλοῦν λαμπρὸν interpretatur ac ἀφανῆς, sed ipsum etiam ὑαλόν. Et quid simile vitro, quam illa accepta a Seribus h. e. Indis pigmenta, quas *Laccas* vocamus? & variae gummatum solutiones ac praeparationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis *Theodori Kerckringii* invento, qui integra cadavera succino circumfuso condivit, si vera sunt, quae narrat *Morhof.* Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. *J. M. G.*

56. Ταφεύει &c.] *Sext. Empir.* III. Pyrrhon. Hypotyp. 24. p. 184. (monente Cl. *P. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 92. f. Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς (τεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ἐν οἰκίαις ἔχουσι. Adde not. Cl. *Hemsterh.* ad Nostri *Necyom.* c. 15. No. 42. *J. F. R.*

57. Λέγω δὲ ἰδὼν] Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. *F. G.*

Λέγω δὲ ἰδὼν] Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. Ἀ. μυθ.) cum antea illic fuisse non constet. *M. du S.*

59. Διομῶνι χρημάτων] *Herod.* II. & *Diod.* I. §. 1. *M. du S.*

Ibid. Ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ — ἰσχνῷ — χυτρόμβῳ] Confirmat idem *Diod. Sic.* I. c. 93. scribens: νόμιμον δ' ἔστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ δίδοσθαι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὀνειδός τι μέγιστον ἀπολεῖσθαι, καὶ μὴ τὴν τελευτὴν τάφης. Ubi Cl. *P. Wesseling.* plura in hanc rem ex *Stob.* Serm. 38. *Herodot.* 2, 136. aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, adfert. *J. F. R.*

66. Ἀγῶνας] Vid. Δημ. c. 33. & alibi passim. *M. du S.*

83. Καὶ

ἔασον ἀναπαύσαι τὸν τῦ μακαρίτυ δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ παράπαν [a] κλαίειν διέγνωκας, αὐτῦ τε τύτυ ἕνεκα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ ἀφαρκέσῃς πρὸς τὸν πένθυς τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἁπάντων ῥαψῳδῆται δύο τῦ Ὁμήρυ στίχοι·

Καὶ γάρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτυ.

Καὶ,

Γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιύς.

Οἱ δὲ ἄπιστοι μέν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιότες, εἰ φανεῖεν μὴ τὴν τελευτὴν τῶν φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τύτων γελοιότερα εὕροι τις ἂν ὀπτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, ἀφ' τὸ τὸν πολλὸν τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον οἴεσθαι.

ance. *Patere requiescare felicis pueri manes. Si vero omnino plorare decrevisti, illius ipsius rei causſa oportet cibo non abſtinere, ut magnitudini luctus ſufficias.* Tunc ſane, tunc in omnium ore ſunt duo Homeri verſus:

Pulchricoma haud Niobe tamen eſt oblita ciborum

Et: *Non jam ventre licet functos lugere Pelasgis.*

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & veriti, ſi videantur poſt cariſſimorum mortem humanis tamen paſſionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula, invéniat aliquis ſi obſervet, quae in luctu fiunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

a Κλαίειν] Κλάειν *Fl.* ſine puncto ſubſcripto.

83. Καὶ γάρ] *Homer.* Il. Ω. 602. *M. du S.* 85. Γαστέρι δ' οὔπως] *Iliad.* T. 225. *M. du S.*

FINIS TOMI SECUNDI.

APPENDIX AD TOM. II.

DECLAMATIO

D. ERASMI ROTERODAMI,

LUCIANI TYRANNICIDÆ RESPONDENS.

ARGUMENTUM.

Ejusdem generis haec cum Tyrannicida, ejusdemque ſtatus eſt, ſed adverſaria. Ut enim illic contenditur praemium eſſe dandum tanquam tyrannicida, ei qui filium tyranni interfecerat: ita hic negatur eum ſatisfeciſſe legi, aut tyrannicidam eſſe, qui non ipſum tyrannum, ſed filium tyranni occidiſſet. Exordio benevolentiam captat, à perſona Judicum; deinde calumnia adverſarii, qua in ſuſpicionem adductus fuerat, quaſi ipſe quoque tyrannidi faveret, quia illi praemium dandum negabat, reſpondet per abſolutionem primum, deinde & per inficiationem ex locis conjecturalibus, elevata interim illius perſona, atque ipſo viciſſim in ſuſpicionem, ex modo actionis vocato. Poſt exordium propoſitio ſequitur cum attentione, & admonitione Judicis, quorſum in hac cauſſa maxime ſpectare debeat, atque inde ad confutationem venitur. In qua primum refelluntur ordine capita illa, qua alter in argumento ab imo ad ſummum tractarat, puta Voluntas, Conatus, Effectus. Ac voluntati quidem opponit voluntatem legis, ut qua non quid quisque voluerit, ſed quid effecerit, ſpectet, neque cogitationes, ſed facta praemiis compenſet. Conatum vero elevat variis ac multis ſimilibus & exemplis, oſtendens in nullo pacto, aut contractu, aut certamine, aut aliis denique id genus rebus ſatis eſſe, conari aliquid & coepiſſe, ſed praeſtari oportere. Effectum conditiones ſequi, non conatum. Et quod alter etiam conatum in legibus ſpectari dixerat, id diſtinguit, oſtendens diverſam eſſe rationem praemiorum & poenarum. In maleficiis interdum & voluntatem puniri, in beneficiis autem nunquam praemium dari, niſi ei, qui quod lex proponit, re ipſa effecerit. Poſtremo & patriae gratis inſervire ac officium praeſtare cives debere & illum ſatis mercedis pro conatu ſuo retuliſſe, laudem & gloriam. Effectum autem refellit, quia non ſimpliciter id effecerit, quod lex jubet, ſed fortuna ſeu numine ita ferente, eandem filii, mortem patris conſecutam eſſe. Non enim quia ipſius gladio tyrannus poſtea ſeipſum confecerit, ob id ipſius hoc factum eſſe. Deinde etiam incertum fuiſſe exitum, & quidnam pater, occiſo filio facturus fuerit; & hic conſilium quoque petituris ſubvertit, primo ut incertum & periculoſum, neque certis rationibus firmatum, deinde etiam ut fictum, & poſt eventum rei, demum ſimulatum. Denique non idem eſſe occidere, id quod lex jubet, & mortis cauſſam qualemcunque praebere: idque iterum multis ſimilibus probat. Atque hoc loco diſputationem ſupra coeptam renovat, de eo quatenus voluntas in legibus ſpectatur, & in quibus per ſe ſufficiat, nempe in maleficiis & non in beneficiis, & ob id neque hic praemium illi deberi, ut qui coeperit, non abſolverit beneficium. Confutatis igitur hoc pacto voluntate, conatu & effectu, quarto loco id aggreditur, quod petitor in narratione potiſſimum amplificat, puta filium fuiſſe caput & cauſſam tyrannidis, eoque ſublato, etiam tyrannidem ſublatam fuiſſe. Ac primo quidem filium oſtendit non fuiſſe tyrannum, neque tyrannidis caput, confutatis ſignis, & caeteris rationibus: qua alter ad eam rem probandam adduxerat. Deinde, ut maxime fuerit, legem jubere ipſum tyrannum non ut quisque tyranno ſimilis, aut nocentior etiam eſt, occidere. Et hic multis verbis de authoritate legum diſputat, & quod non temere verba legum huc aut illuc deflectenda ſint, alioqui multa pericula & incommoda ex eo ſecutura eſſe. Poſtremo etiam ipſe locum ab imo ad ſummum tractat, & ut alter voluiſſe, egiſſe, effeciſſe ſe dixerat, ita hic contra neque animum ad rem gerendam habuiſſe illum, neque recta via aggreſſum eſſe, neque denique id quod lex jubet, perfeciſſe oſtendit. Et ſub haec orationem concludit, brevi capitum repetitione, & conformatione ſeu proſopopoeia, legum, reipubl. & deorum quoque expoſtulantium cum petitore, ut inique & praeter meritum, praemium petente.

SI mihi cauſſa haec, Judices, apud concionem popularem, quae ſtudiis potius, quam exacto rerum judicio duci conſuevit, eſſet agenda, ac non magis apud Judices ex honeſtiſſimis ordinibus delectos, nimirum graviſſimos ſapientiſſimosque, nonnihil profecto vererer, ne omnium animis nova hac & inſperata laetitia geſtientibus, atque (ut ita dixerim) exultantibus, nec ſatis attentos, nec dociles eſſem auditores habiturus. Porro faventes, benevolosque multo minus: quippe qui frontem modo, qualique perſonam hujus negotii intuentibus, non faciem ipſam propius contemplantibus videri fortaſſe poſſim, in communi totius civitatis gaudio, tum autem in cauſſa tam populari, velut importunius obſtrepere atque obturbare. Enimvero quum omnis affectus inutilis eſt ad recte judicandum, tum ingens, intemperans, atque exundans laetitia, non ſolum judicium omne funditus tollere ſolet, verum etiam noſtri ſen-

ſus non raro nobis eripere: praeſertim (ſi quemadmodum haec noſtra) poſt graves diuturnasque calamitates, ac veluti tempeſtatem ſaeviſſimam repente praeterque ſpem (quaſi portus quidam) fuerit objecta. Quid autem tam acerbum liberæ multitudini, quam ſervitus? Quid tam dulce, quid tam exoptatum, quam libertas? Itaque non rebus modo ipſis, ſed vel inanibus harum rerum vocabulis, plebis animus queat ad quidlibet impelli: maxime primis his aliquot diebus, dum gaudiorum adhuc velut aeſtus quidam impotens, omnia ſurſum ac deorſum miſcet, dum laetitiæ temulentia, dum gratulandi dulcis quaedam ebrietas pectus occupans, animum ad cogitandum inſtituere non ſinit. Verum veſtra Judices ſingularis ſapientia perſpicacitasque non hoc tantum ſcrupulo me levat, verum & hanc mihi fiduciam ſuppeditat, uti ſperem futurum, ut hoc contradicendi munus, quod equidem nec invidentia, nec favore in Tyrannidem (ſicut ille calumniabatur) ſed ſolita mea, & (ut opinor) nota Reipub. charitate ſuſcepi, vobis non modo non invidioſum, ſed favorabile, plauſibileque videatur. Etenim poſtquam viderem manifeſta quadam Deorum benevolentia, poſt diuturnam ac miſerrimam illam ſervitutem, toties Reip. votis expetitam libertatem aliquando contigiſſe, nihil prius curandum nobis eſſe judicavi, quam ut gratos nos exhiberemus in eos, a quibus nobis tam egregia felicitas eſſet profecta, quo videlicet munus ſuum huic urbi proprium, perpetuumque facere vellent, & conſtabilire tuerique quod largiri non eſſent gravati, meminiſſemusque iisdem in manu eſſe, ut eriperent ingratis, quod optantibus dediſſent. Sunt autem vel primæ gratitudinis partes, intelligere videlicet, cui beneficium acceptum ferre debeas. Et hac una ratione mortales divinæ beneficentiæ gratiam referre poſſumus: ſi beneficium acceptum agnoſcamus: ſi celebremus, ſi ad illos authores referamus. Neque mihi committendum putavi, ut dum nimium candidi in civem eſſe volumus, in Deos ingrati impiique reperiamur. Neque enim iſthoc nomine nunc perinde laboratur, ne hoc praemii pereat aerario, & hujus lucris accreſcat (quanquam id quoque longa jam tyrannide exhauſtius eſt, quam ut inde temere dari praemia conveniat immerentibus.) Illud agitur, ne Dii immortales, qui hujus male conſulta nobis verterunt bene, hoc tantum munus a nobis tanquam ingratis repoſcant, ſi quod ipſis ſolis debetur honoris, laudis, gratiæ, id illis fraudatis, in hominem contulerimus. At quem hominem obſecro? Nempe qui quum privatus contra leges juvenem occiderit, atque hac temeritate ſua reſtitutæ libertatis periculoſam occaſionem modo praebuerit, idque adeo imprudens (uti mox docebimus) non veretur pulcherrimum tyrannicidæ titulum Diis eripere, ſibi arrogare: Reipub. diem dicere, ac leges ipſas in jus vocare: civitatem ingratitudinis ream agere, niſi ſibi totam hanc felicitatem ferat acceptam. Nullum quidem, judices, facinus ſpecioſius tyrannicidio, nullum Diis dignius: verum hoc impudentior, qui ſibi laudem tam eximiam uſurpat immeritus. Nullum praemium honeſtius illuſtriusve, quam quod tyrannicidæ debetur: Sed hoc impenſius accuratiusque ſpectandum, ne temere decernatur indigno. Permulta ſi quidem, permulta ad id requiruntur, ut hoc tam egregio titulo, ut hoc tam divino praemio dignus quis eſſe videatur: quorum nihil in hunc competere, paulo poſt evincemus. Proinde cum non tolerandæ improbitatis mihi videatur, qui legibus tum homicidii, tum temeritatis poenas debeat, eum a legibus praemium omnium maximum petere: petere dixi, imo flagitare: & ita flagitare, ut etiamſi unum ex hujus arbitrio dependerint, tamen multa inſuper illi creditori ſint debituræ. Quæ cuncta quum potiuſſet jure potuiſſet: maluit tamen homo verecundus, unico perſoluto, reliqua ſibi deberi, ut haberet nimirum, quod obnoxiæ Reip., quoties libido ſit, poſſit improperare. Tum illud utrum riſu potius, an odio dignum exiſtimem, quod in tribunalibus, quod apud ornatiſſimum ſeveriſſimorum judicum conceſſum, Thraſonem quendam nobis e comoedia retulit? Senſiſtis, judices, ut è corona plerique riſum tenere nequierint, dum perſonatus iſte Hercules tragoediam illam ſuam nobis recitabat: de ſeſe terque quaterque tyrannicida, de ſapiente illo gladio commilitone ſuo, qui per ſe prudens ſenem interemit: digno videlicet, qui inter ſydera collocetur, domino in deorum numerum relato; Dii boni, quibus phaleris, quibus fucis, quibus ampullis facinus illud nobis ſuum ornavit, jactavit, exaggeravit? quam militari jactantia, quam Stentorea voce, quam faſtuoſo vultu, quam arrogantibus ſupercilliis, quam ſtupidis oculis, ſuum ipſe vobis encomium detonabat? Quaeſo, Judices, ut etiam nunc hominis vultum diligenter attendatis: nonne vobis minitari videtur? nonne dicere? ni mihi praemium decreveritis, haud feretis impune, incolumi divino illo meo, ac fortiſſimo gladio, qui vel ſine me, meas vices, ubi lubebit, acturus eſt. Quis tandem iſtam feret jactantiam, vel in eo, qui vere tyrannum occidiſſet? Haec quoque me cauſſa, Judices (neque enim inficiandum eſt) commovit, ut hujus obliſterem petitioni, vel magis, ut immoderatam arrogantiam, ut odiolam hujus imputationem retunderem. Videbam jam inde ab initio, quum certatim univerſa civitas Diis libertatis authoribus grataretur, ut hic ſeſe ira tumens in medium ingeſſerit, quam indigne tulerit victimas Diis ſervatoribus immolatas. Sibi hunc honorem eripi, ſeſe unicum eſſe reſtitutæ libertatis authorem proclamabat, leges, aras, focos, omnia publica privataque, ſuæ dextræ, ſuo magnifico gladio deberi. Agite, quid futurum denique, Judices, auguramini, ſi id ad hujus intolerabilem jactantiam, veſtra authoritas, veſtra comprobatio, ſi praemium quaſi piguus acceſſerit? Quid, niſi ut tyranno ſubmoto, alter quidam huic civitati paretur, qui ventoſæ linguæ, gloriaeque quaſi tyrannidem quandam exerceat? Qui quotidie nobis odioſam iſtam ſuam tragoediam ingerat, quotidie dextram iſtam Herculanam & gladium prodigioſum minitetur? Utrum eſt hoc, Judices, tyrannide liberari, an mutare Tyrannum? Videtis ipſi, quam minaci fronte me jam obtueatur. Quid mihi ſuccenſes? Quid minitaris oculis? Quid terres ſupercilio? An mihi non licebit libertate in contradicendo (tuo ſcilicet munere) uti, quum tu ſic abutare? qui liberum

ti-

tibi putaris (id quod etiam in proſcenio leges fieri vetant) crimen tam atrox, tam capitale in civem impingere, tantum quia libuit, idque apud Judices iratos, in tam frequenti civium corona, quod nequeas vel leviſſimo confirmare argumento. Siquidem quam reliqua glorioſe, tam illud impudenter dicebas, mihi nullam fuiſſe cauſſam, quare tibi contradicendi partes ſuſciperem, niſi quo tyranni necem, quæ me diſcruciaret ſcilicet, ulciſcerer. Quo quidem tuo exemplo ſi viciſſim in te liberet uti, mox intelligeres, quam atrocia, quanto probabilius in te poſſint retorqueri. Nam tuum iſtud tam invidioſum (quemadmodum tu quidem exiſtimabas) convicium, me longe minus etiam territabat, quam (quod vulgo dicunt) ex pelvi redditum fulgur. Etenim praeterquam quod neque affinitas, neque cognatio, neque neceſſitudo, neque emolumentum, neque prorſus alia res ulla mihi cum tyranno interceſſit, cur mea referret illum vivere? Sine quibus rebus nullam in quenquam criminis haerere ſuſpicionem, tu quoque ſcires, niſi nunquam tribunalia vidiſſes, ac niſi hodie devium te lucelli ſpes feciſſet jureconſultum: equidem arbitror, meam fidem, integritatem, pietatem, totamque meam vitam ſic huic Reipub. ſpectatam eſſe, ut iſto crimine tibi potius improbitatis odium, quam mihi ſuſpicionem ullam conciliaris. Vides quam multis adductus ſim cauſſis, ut tibi obſiſterem? Denique (ſi ſcire vis) bona civium pars id a me enixiſſime flagitavit, ut ſui patrocinium adverſum te capeſſerem, negantes ſibi videri tyrannide liberos eſſe, niſi te a tyrannicidae praemio dejicerem. Non quod pudeat homini debere hanc felicitatem: tametſi id quoque durum, ei debere qui ſic imputet. Sed debere arroganti, ſane quam moleſtum eſt: at debere, cui non debeas, iſtuc vero non graviſſimum modo, verum etiam ſtultiſſimum. Equidem ne lenoni quidem vel verbo refrager, ſi modo is promereatur: ſed obnoxium eſſe tam importuno imputatori, tum qui nihil juverit, id vero bis miſerum eſt, bis ſtultum eſt. Nullus enim inſolentius exprobrat beneficium, quam qui quod non dedit, id vult dediſſe videri. Sed finge mihi nullam eſſe cauſſam cur tibi me opponerem, niſi quia ſic animo lubitum ſit meo, profecto nihil habes quod mihi jure ſuccenſeas. Etenim quum apud Judices tam ſanctos agatur: ſi vere praemium meruiſti, non tibi honorem eripio, verum etiam vehementer illuſtro, quando non paulo magnificentius eſt tyrannicidae praemium eviciſſe, quam tuliſſe. Sin minus, aequus veniam dabis, ſi boni civis fungor officio, ſi nullo meo emolumento Remp. debiti praemii ream defendo, ſi ſtultitiae crimen, ſi imprudentiae infamiam a civitate depello, ſi non ſino, ut noſtro omnium periculo haec urbs in Deos exiſtat ingrata. Poſtremo ſi deorum immortalium cauſam ago, quibus honorem debitum tu conaris intervertere, ut vel hinc ſat liqueat, quanta religione reliquam cauſſam egeris, qui ſtatim ingrediens tam impudenter ſis calumniatus: Contradicit igitur, contra Remp. favet tyranno. Quanquam ego illud quoque liberae civitatis eſſe judico, hoc loco vel tyrannorum cauſas citra fraudem agere licere. Neque tamen a vobis poſtulo, Judices, ut vel mihi proſit in cauſſa hoc meum erga Remp. ſtudium, vel huic obſit tam inſolens arrogantia: imo non deprecor invidentiae ſuſpicionem, non refugio vel atrociſſimam illam, quam iſte mihi conabatur impingere, invidiam, ut tyranno faviſſe videar, niſi certioribus, quam ut a quoquam refelli poſſint, argumentis evinco, niſi demum & adverſario perſuadeo, modo ne tergiverſetur, ut quam maxime civiliter quis agat, nullum ei deberi praemium. Sin exactius ſeveriusque, poenam etiam ab ipſo deberi. Quae quidem dum quam poteſt breviſſime facio, quaeſo, Judices, ut me attentis animis atque auribus audiatis. Meminiſtis, Judices, ut iſte inter dicendum ſubinde nobis conatus ſit ob oculos ponere, id unum ſpectare juſſerit, quantis malis tyrannide ſimus levati. Hoc paſſim inculcabat, hac re bonam orationis partem occupabat, nihil nos aliud perpendere voluit, niſi quod gravem ſervitutem toleraſſemus, nunc optata libertate frueremur. Nimirum id tantum vos ſpectare voluit, quod ad hoc judicium nihil attinebat. Neque enim hoc in quaeſtionem venit, quam miſera ſit tyrannis, quam optanda libertas. Sed de illo cognoſcitis, Judices, quum libertas huic urbi ſit reſtituta, quanta hinc laudis portio hujus virtuti debeatur, & an id quod eventu cum hujus facto conjunctum eſt, idem cum ejus merito conjunctum videri oporteat. Relegam autem eadem veſtigia, quibus ipſe in cauſſam ingreſſus eſt, quod equidem refellendi genus ſimpliciſſimum eſſe puto, ſequarque partes illas, quibus iſte rem ſecuit, id nimirum agens, ut quemadmodum ingenioſi convivatores iisdem carnibus alio atque alio modo coquendis condiendisque efficiunt, ut multa opſoniorum genera videantur, itidem iſte nobis ex unico homicidio multa faciat tyrannicidia. Repetam igitur ordine gradus illos, quibus iſte facinus ſuum ſibi viſus eſt mirifice attollere, & in quibus identidem reſtitabat. Quod ſi me deturbante, vel in uno quolibet conſiſtere poterit: tum ipſe ſeſe victorem pronuntiet licebit. Quot tyrannicidia, inquit, quot praemia? Primum quod volui, deinde quod conatus ſum. Tum autem quod filium occidi plus quam tyrannum. Poſtremo, quod pater ob mortem hujus ſibi necem conſcivit. Principio quod voluit, Judices, quis non levius eſſe videat, quam ut ſit refellendum? niſi quod iſte tanta voce intonabat, toties inculcabat, quod tyrannum voluiſſet occidere, atque id (ut nihil jam acciderat) tamen praemio dignum aſſeverabat. Quid autem tam ridiculum, quam nudae voluntatis praemium a lege flagitare? quae adeo nihil ad ſe pertinere putat, quid velint aut in animo ſtatuant homines, ut neque poenam irrogent, ſi quid velis modo perperam, neque praemium oſtendant, ſi quid officioſe velis: verum id unumquemque voluiſſe interpretantur, quod nulla vi coactus effecerit. Ergone, inquies, non magna facti pars eſt voluiſſe, quod quidem arduis in rebus vel ſolum ſufficere ſolet? Recte ſane. Sed apud Deos modo: quippe quibus ſolis perſpicuum eſt, quid nolis aut velis, ab his praemium expectandum, ſi quid praeclarum animo conceperis. Lex hominum vices agit: & quid in obſcuris illis ſinuoſi cordis ſpecubus mortales agitent, adeo ſua referre nihil putat: ut non

dicam abdita aut ſuſpicioſa, ſed ne ea quidem admittat, quæ populari ſunt opinione famaque jactata. Poſtremo, ut non niſi comperta recipiat, non audiat niſi quæ ſunt certiſſimis argumentis deprehenſa, probata, evicta. Cedo, quod eſt facinus tam nefarium, cujus ſimplex voluntas in crimen unquam eſt vocata? Iſta judicia Æaci, Rhadamanthique tribunalibus ſervantur. Hic mihi non quid volueris, ſed quid feceris, adferto. Quod ſi nulla lex ulli flagitio ſupplicium minatur, quod in animo ſtatueris, quæ tandem eſt impudentia, pro merito quod præſtare volueris duntaxat, perinde quaſi præſtiteris, a lege quaſi præmium poſtulare? Quæ quidem quum ad id unum ſit comparata, ut maleficia vel deterreat, vel coërceat, multoque magis ad ejus partes pertineat, nocentibus irrogare poenam, quam bene merentibus largiri præmia (id quod mox copioſius demonſtrabimus) poſteaquam in criminibus non accipit inſimulationem meræ voluntatis, quaeſo te, in petendis præmiis oſtentationem voluntatis admittet? Quis autem eſt civium vel quantum libet ignavus, qui non velit tyrannum occidere, ſi tuto liceat? Quis non vel leno, ſaltem emolumenti cauſa velit? Denique quis non facile ſimulare poſſit voluiſſe ſe: videlicet quo præmium gratis auferat? Vis itaque dicam, quantum hoc totum habeat momenti, voluiſſe occidere? Nempe perinde eſt, quaſi te ſomniaris occidiſſe. Par pari penſari convenit. Qui præſtitit beneficium, ei lex beneficium rependit: atqui bene voluit tantum, ei quid debetur, niſi ut viciſſim bene velit reſp.? I nunc, & hoc in gradu nos jube conſiſtere. Rem tam eximiam, inquis, animo verſavi, ſtatui, decrevi: an præmium negabitis? Non fraudaberis præmio, ſi iſthoc nomine poſtules: verum illud interim præmii feres, velut homo nimium perfrictæ frontis, irriſus, exploſus, exſibilatus diſcedes, quem non puduerit id a lege poſtulare, quod ne leno quidem auſit a quoquam petere, ut rem pro voluntate auferat; nemo tam vecors qui concedat, ut voluntatem neſcio quam, hoc eſt, minus quam verba pretio redimat. At non volui tantum, inquis: verum & periclitatus ſum, aſcendi, ſubmovi ſatellites. Primum iſthuc tu quidem conſulte facis, quod de gradu illo deſiliiſti, in quo nimis profecto incommode ſtabas, quanquam ne in hoc quidem multo commodius conſtiteris. Nam etiam ſi paulo minus abſurdum videatur, haud ita multo minus impudens tamen eſt, quum lex palam præmium decernat ei, qui factum præſtiterit, te, quod conatus modo ſis, præmium poſcere. Ergo ne hoc quidem juris erit apud te legibus, quod per illas eſt civi privato cum cive privato? Age, quid ſi quis civium tecum iniiſſet contractum, ita ut ille pecuniam ſtipulatus, tu conditionem pactus eſſes, mirum ni ſuo uterque periculo, atque is nondum præſtita conditione, nummos his verbis abs te petat: Cedo mercedem, conatus ſum, tentavi, adniſus ſum: an non protinus impudenti homini reſpondebis: Cedo conditionem; Nam de tuo conatu quid mea refert? Quandoquidem effectum abs te pactus ſum, non conatum. Puta totidem verbis tibi nunc reſpondere legem: Agnoſco contractum, non muto pacta: debeo præmium, ſed ſi tu conditionem præſtitiſti, ſi tyrannum occidiſti. Verbis aut obligantur, aut abſolvuntur homines. Si conato pollicitum præmium, non gravabor dare: ſin ei qui facinus peregiſſet, quod tandem jus eſt referre quod eſt ſtipulatus, me non ferre quod ſum pacta? In privatis ac minutis contractibus nemo tam improbus invenitur, ut lucrum conditione promiſſum poſtulet, non præſtita conditione, nemo tam ſtultus ut det, ſi quis poſtulet: & tu a Rep. maximum omnium præmium poſtulas, quod conatus modo ſis? Nihil mihi niſi nugas adfers, donec illud unum audiam, quod te præſtare oportebat. Volui, inquis, aſcendi, perrupi cuſtodias, ſubmovi ſatellites, quantulum jam eſt illud quod ſupereſt? Quid adhuc deſideras? Nempe nihil in te deſidero præter illud, cui ſoli debebatur præmium. An non intellexiſti in iſtiusmodi contractibus duplex eſſe periculum: quorum alterum ad hunc tantum, alterum ad illum proprie pertineat: videlicet perſolvendæ mercedis, & præſtandæ conditionis? Ego meo periculo præmii dependendi onus recipio, neque tua referre putes, neque refert, quam anguſta mihi res, unde corradendum quod debeam precium. Tu itidem conditionem tuo ſuſcipis periculo, neque mea quicquam intereſt, quo ſudore, quo periculo ſit ea tibi præſtanda. Totam iſtam curam, totum hoc negotium tibi relinquo. Quod ſi ego jam præſtita abs te conditione commemorem tibi, in agris meis male proveniſſe ſegetes, merces naufragio periiſſe, nihil avelli a malis debitoribus, non ſine gravi diſpendio conflari poſſe pecuniam, quam tibi debeam, dic, obſecro, nonne nugas agere me dices, negans horum quicquam ad te pertinere? Hoc uno modo poſſe ſatis fieri tibi, ſi pecunia numeretur. Neque quisquam eſt judex tam iniquus, quin te tuo uti jure fateatur. Et mihi pulchre ſatisfactum exiſtimas, ſi tu mihi tragoediam adferas, quantum adieris periculi, quantum ſudorum, quantum vigiliarum exhauſeris, dum ſtudes præſtare conditionem? Res eſt (mihi crede) calumnioſior, ſcrupuloſiorque, quam ut legibus tam occupatis conveniat, alienam expendere voluntatem, alienos penſiculari conatus: quorum ſuos quisque nimio ſolet aeſtimare, non ſuos difficile eſt ad amuſſim perpendere. At facti facilis eſt aeſtimatio. Proinde ea in legis cognitionem cadit: hinc reliqua omnia conſuevit metiri. Tametſi non piget interdum aequi bonique rationem habere. Verum in his litibus, quæ de vetere illa formula pendent, inter bonos bene agier oportet: at in contractibus, quæ neque vi, neque dolo coierunt, quid eſt quod a præſcripto recedatur, niſi quis velit omnino a pactis diſcedere? Quid vis? Circumſpice, & ſi potes usquam invenire exemplum, non nego præmium. Saepenumero pugilum in Olympicis, ſaepe in certamine ſpectator (opinor) ſedi̇ſti. Cedo, num quando vidiſti quenquam tam impudentem, qui palmam ſibi hoc nomine vendicaret, quod ſtrenue certaſſet? Non arbitror, atque id in re pene ludicra, certe ad voluptatem comparata. Et tu in tam ſerio omniumque ſplendidiſſimo negotio id tibi poſtulas, quod in ſcenicis illis pudeat vel impudentiſſimum tentare? Age quoties & illud vidiſti evenire, ut qui ſeſe fortiſſime doctiſſimeque geſſiſſet in curſu, is a præmio longiſſi-

gissime abesset, & ignavissimo faveret eventus? Habeat ille sane, quod causetur, excidisse habenas, consternatum equum, fractam rotam, jactet se vel arte, vel viribus tanto praecellentiorem, quanto Thersitæ praestitit Achilles, nisi metam prior attigerit, profecto postulandi praemii jus nullum habebit, fortunam suam incusare licebit. Caeterum Agonothetæ non indignabitur: propterea quod hoc animo in certamen descenderit, ut ejus uteretur conditione, id est, ita demum praemium ferret, si virtuti fortuna favente vicisset. Alioqui si conatui, non tantum effectui praemium deberetur, tot palmis esset opus, quot in Olympicum certamen venissent. Quamquam in hujusmodi ludis, qui solemnitatis voluptatisque gratia proponuntur, fit interdum, ut victis quoque praemia statuantur, non honoris, sed solatii gratia: verum seriis in rebus, atque adeo periculosis, quaenam obsecro lex unquam mercedem statuit, nisi si quis facinus peregisset: & ita peregisset, ut omnes numeros implerit? A quo tu quantum abis, mox audies: nam nunc de conatu tantum agimus. Lex igitur civicam promittit coronam ei, qui civem in bello servarit. Quis unquam ad hunc honorem vel aspiravit, quod se telis objecerit, quod non sine multis vulneribus discesserit? Profecto nisi cive servato, nemo civicam petit. Quis unquam his verbis muralem petiit: Acriter contendi, Judices, ut moenia superarem. Omnia feci, sed depulsus sum? Quantumlibet enisus sit, nisi conscenso muro, nemo tam inverecundus est, ut muralem coronam sibi deberi dicat. Obsidionalem nemo flagitat, nisi depulsa obsidione. Postremo nullus honos petitur, nisi ab eo qui id effecerit, ad quod honor invitat. Qui navim in tempestate desertam ad littus perduxerit, huic ex lege vendicario est earum rerum, quæ navi vehebantur. Quorsum attinet hic tuam jactare peritiam, sudores, pericula, conatus? Nihil non feceris, quo navem in tutum reduceres, sed victus tempestate deseruisti, audebis quicquam ex his quæ sunt in navi, tibi vendicare? Aut si ausis, futurum speras, ut quisquam te vel pilum finat attingere? Non opinor. Si quis unquam ovationem, supplicationem, triumphum obtinuit, quod ad victoriam omnibus nervis esset enisus, quod gnaviter se gesserit in bello, nisi superior discesserit, nisi praescriptum a lege numerum hostium fuderit, aude & tu tibi praemium promittere, quod tyrannicidium sis aggressus. Quod si nemini hominum memoria contigit, desine tibi nova spe blandiri, desine inaudito exemplo postulare, quod sperare sit improbissimum, dare postulanti stultissimum. Noli nobis commemorare, quanto capitis periculo murum arcis conscenderis, qua virtute satellitium tyrannicum perruperis, alios depueris, alios occideris: quorum maximam partem tibi liberum est fingere. Ad obtinendum tyrannicidæ praemium, duobus duntaxat verbis est opus, tyrannum occidi. Quantumvis conatum exaggeres, alleves, attollas, non niti tyrannicidæ debetur praemium. Alioqui quid dices, si eodem illo die, quo tu arcem conscendisti, permulti pariter aggressi, sua quisque virtute freti: quorum nemo tamen tyrannum interemisset: utrum omnes tyrannicidæ praemio potientur ex aequo, nempe quia conati? Age quid si multis strenue rem aggressis, uni cuipiam, qui sit omnium ignavissimus (ut non semper virtuti respondet fortuna) eum contingat interficere, an non praeteritis reliquis hic unus honorem auferet? Quamobrem tandem? Non quia plus adierit periculi, sed quoniam id confecit, cui lex honorem decrevit. Hic tu fortasse rursus incipies deplorare, frustra sumptam operam, negabis aequum esse virtutis egregios conatus merito fraudari praemio, nisi fortunæ suffragio adjuventur. Sed quæ tandem potest esse iniqua conditio, quam nemo compellitur accipere, nisi cui cordi sit? Quantumlibet iniqua conditio proponitur, eam nimirum facit aequissimam, quisquis suapte sponte recipit. In aleæ ludo (si fas est hoc exemplum conferre) quid iniquius, quam vel summum artificem ab imperitissimo superari, si modo jactus commode cadat? Atque id adeo nemo tanquam iniquum caussatur: propterea quod, cui lusus hujus lex non probatur, ei liberum erat non suscipere. Itaque lex quid praestari velit, id palam atque in medio proponit: Quid abs te praestari possit, id tibi relinquit expendendum. Illa nihil mavult, quam ut res quam optime cadat: quod si, postcaquam nihil jam intentatum reliqueris, quo minus effeceris, per fortunam stetit, intelligis (opinor) nihil habere te, quod legi succenseas. Fortunam, si ita lubet, in jus voca, cum lege nihil tibi rei: quæ ut nihil promittit, ita nihil debet, nisi praestanti. Neque vero existimemus, Judices, istud a majoribus qui hanc legem tulerunt, sine summa ratione fuisse factum, ut conato praemium non esse statuendum putarint: videlicet illud caverunt, non tantum ne ancipites istas & inexplicabiles hujusmodi de conatu lites invitarent, verumetiam quod intelligerent, tyrannicidii conatum non posse, nisi summo civitatis periculo suscipi. Unde futurum prospiciebant, ut si conatui praemium statuissent, temeritate conantium resp. subverteretur potius quam restitueretur. Etenim tyrannis quid aliud est quam grave capitaleque civitatis ulcus? huic si quis medeatur, ei merces digna proposita est, quam ita demum ferat, si remedium praesentaneum attulerit. Verum huic malo neminem oportet admoliri manum, nisi certum artificem, qui sua diligentia peritiaque fretus, non sinat hoc licere fortunæ, ut dum ipse salutem dare conatur, illa vitam penitus eripiat. Quid? utrum tu igitur in ejusmodi discrimine conatum praemio judicas invitandum esse: an potius poena deterrendum, nisi quod conatus est quispiam, idem praestiterit? Nec illud te sublevat, quod mihi videbare ratiocinando colligere, quum lex in maleficiis poenam irroget simplici sceleris molitioni, par esse, ut multo-magis in benefactis conatus habeat rationem: nam oportere legem multo propensiorem videri ad compensandam virtutem quam ad retaliandam culpam. Atque vide, quam hic tota erras via. Principio non animadvertis, hoc tyrannicidii facinus toto genere a reliquis discedere, propterea quod aliorum molitio cum privato molientis periculo modo conjuncta est: hujus cum publico reipub. discrimine copulata, ut temere moliri tyrannicidium nihil aliud sit, quam temeritate privata rem omnium

prodere. Deinde lex nec in quovis crimine, nec qualemcunque conatum in quaestionem venire sinit, verum in paucis duntaxat, quae vel propter insignem atrocitatem hoc odii merentur, vel ejusmodi sunt, ut prius exitium adferant, quam conatus dent significationem: quod genus parricidium, veneficium, proditio. Postremo non vides, nihil esse simile, totaque natura rationeque discrepare, poenae legitimam irrogationem, & honoris largitionem. Nam alterum quidem proprie legum munus, alterum quasi quaedam de jure concessio, legisque candor (ut ita dixerim) quidam est. Hoc ita habere sic demum intelliges, si reputes, quam multa sint quae lex jubeat, addita poena, ni pareas: quam multa item vetet, nisi obtemperaris, supplicium minitans: contra, vix unum atque alterum esse, ad quae praemio sollicitet. Quaedam enim ejusmodi sunt, ut durum ac servile videatur ad ea metu mali adigi: quo de genere sunt, uxorem ducere, operam dare liberis. Hic lex nimirum urbanius ac verecundius tecum agit, patris, non magistratus sumit habitum, precio ad id invitat, quod alioqui gratuito te praestare decebat. Rursus alia, tametsi id genus sunt, ut a quovis non improbo cive praestari velle oporteat, tamen & fortiora videntur, quam ut a multis praestari queant: & periculosiora, quam ut multi velint suscipere: nam inhumanum videtur, cuiquam vitae suae contemptum imperare: ad haec igitur praemio animat, qualique calcar addit virtuti. Proinde non oportet hanc legum indulgentiam longius trahere, quam ad quae semet ipsa adstringit. Nec mirandum est, si attentior, si vigilantior, si exactior est in proprio naturalique munere suo, quam in eo in quo pro temporis ratione in alienas partes descendit. Huic adstipulatur illud, quod novis etiam criminibus exemplum, aut novum nova lege solet institui, aut a simili lege mutuo sumi. Neque tamen idem fieri consuevit, si quis quid novi facinoris cum laude patravit, ut praemium a simili constitutione decernatur: nisi lex extet, quae nominatim honorem statuat ejus facto, quod roget, vix habebit: quod postulet, haudquaquam. Cur enim legi necesse sit passim civium suorum officium mercede redimere? Quandoquidem ne sit impunita improbitas, id publicitus omnium refert: at probus esse nemo gratis potest. Quid autem est quod non vel gratus patriae debeat civis? Cui si vel animam impenderis, quid mirandum, si quod acceperas, id restituis? Ut supplicio dignus sis, nisi parenti pietatis officium persolvas, non praemium illico tibi debeatur, si persolvas. Itidem, si quid in leges committas, non potes effugere supplicium: at non statim illae tibi praemium debiturae sint, si quid cum officio feceris. Nam si cives omnes sese in officio continerent, ne opus quidem esset ullis legibus: quippe quae non ad bonos mores comparatae, sed malis e moribus natae sunt, id quod vere vulgo dictitant, ac pharmaci vice fungantur. Finge itaque nullas esse leges, quemadmodum de aureo Saturni seculo fabulantur poetae, suo quemque sponte fungi officio: an tu hic clamabis perire benefacta, quod nulla lex praemium decernat? Uti lex non minatur nisi improbis, ita non pollicetur optimis civibus. Quorsum enim opus promisso, quum virtus absoluta abunde se ipsa contenta sit? Proinde petere quod illa non sit pollicita, profecto plus quam impudentissimum est: improbe flagitare, quod ea candide civiliterque promiserit, civis est probitatis non satis spectatae. Tu quid merueris, paulo post excutietur: interim finge sane, praecipuam quandam utilitatem attulisse, cui tamen ex lege praemium non debeatur. Utrum protinus clamitabis infrugiferum fuisse officium, civitatem in jus vocabis, plebem ingratam vociferabere, minitabere judicibus, nisi tibi mercedem ex animi tui sententia decernant? An potius ipsam virtutem abunde magnum sui praemium judicabis? Oblectabis te conscientia recti. Hunc esse maximum fructum officii duces, quod de aliis citra tuum emolumentum benemerendo ad deorum benignitatem videaris accedere? Nimirum haec tibi futura sunt satis, si modo civis sis optimus. Quod si non contentus istis, aliud adhuc nescio quod praemium desideres, certe maximo proximum est gloria: hoc tu jam propemodum tulisti. Quanto metiris precio, volitare per ora mortalium, celebrari, laudari, digitis notari mille, oculos omnium in te conjectos circunferre? Ista, inquam, vel maxima praemii pars: nam pecunia sine quam exiguum momentum adfert. Tu conatus duntaxat es, permagna portio, vel caput potius ipsum tuo deest facinori. At cum interim his rebus frueris, dum non occiso, tamen velut tyrannicida celebraris, quaeso te, quantula pars abest e tuo praemio quod laturus eras, etiamsi tyrannum occidisses? Postremo isthuc ipsum praemium, pene dixerim, invidendum mihi videtur, quod jam tibi licuit toties Reip. tyrannicidium imputare, quod in celebri judicio tibi contigit honestissimum praemium flagitare, & in tam frequenti theatro spectante rep. magnificam istam tuam tragoediam peragere. Mihi videtur, Judices, beneficii tulisse gratiam, quisquis exprobrare beneficium potuit. Tu fortunae, tu deorum munus imputas civitati, & sunt fortassis qui tibi libertatem acceptam ferant. An haec tanta praemia contemnis? Quae vel vero tyrannicidae sufficere debuerant, nisi lex maluisset praemio conatum ab effectu distinguere. Quamquam nullum me hercle praemium magis congruit ei, qui tyrannum conatus sit occidere, nec occiderit, quam ut illi contingat tyrannicidae praemium sperare, nec ferre tamen. Hiccine erat ille gradus, in quo nos tecum commorari jubebas? Quanquam hoc nomine tuus conatus minus promeretur praemium, quod aliorum proposita fortuna modo defuit, tibi voluntas, ut ais. Effecisti quod voluisti: id quod erat necesse, nec fecisti, nec voluisti. Sed jamdudum alium gradum (ut video) circumspectas, in quem te recipias: nam in hoc quam citra omnem praemii spem consistas, intelligis. Age sequemur te per omnia, & aliunde alio fugitantem persequemur, nec usquam sinemus consistere. Atqui non tantum aggressus sum, inquis, verumetiam occidi, nempe filium: atque id facinus in duo secas tyrannicidia, & quod filium sustuleris plusquam tyrannum, tum tyrannidis successorem: & quod parenti, necato filio, mortis causam ministraris. De illo mox:

pox: nunc hoc cujusmodi sit inspiciamus. Parentem ais abs te, jugulato filio, eadem occisum opera: negas enim referre, qua via peremeris, modo sustuleris: imo splendidius illhuc videri vis, quod tuo quidem ense, verum ipsius dextera sit interemptus. Haec tam honesta, Judices, oratio possit parum attentum fallere, praesertim hoc rem fucis illis suis & phaleris venditante, dum nobis ob oculos ponit validum illum florentemque juvenem, sic patri adamatum, crebris vulneribus confossum: parentem senem miserum, illi circumfusum, eodem exanimatum ense, sanguinem utriusque inter se confusum. Ista quidem dictu splendida, sed quid ad tuam caussam attinent? Nemo tam caecus qui non videat, nemo tam effrons qui neget, spectaculum illud multo omnium jucundissimum extitisse civitati, quum senem tyrannum juveni videret incumbentem, exanimem exanimi, & in altero gauderet sese levatum malis praeteritis, in altero futurorum metu. Haec quum per se maxima, quam Reip. sint gratissima, quid attinet verbis exaggerare? Illud unum in hoc judicio vertitur, utrum tibi acceptum ferri oporteat, quod pater sine controversia tyrannus occisus est, an fortunae, superumque dexteritati. Quod enim tuo gladio peremptus est, id vero quam est futile nihilique. Quid si tuo gladio ab eo qui eum utendum abs te rogasset, tyrannus esset necatus, num tu protinus tyrannicidae praemium petitum venires? Lex occisori pollicetur honorem: tu eum jugulasti, de quo certe controversum esse poterat, tyranni nomine censendus esset, nec ne: eum de quo nihil erat dubitationis, reliquisti. Si prudens, prudens excidisti a praemio: sin metu, multo minus etiam caussae est postulandi muneris. Verum illud tute vehementer urgebas, uti prudens volensque reliquisse viderere. Sed quod tandem erat istud tuum consilium, quum tibi sic in manu esset, non toto metu liberare Remp. sed ultorem tui facinoris, & verum certumque tyrannum relinquere? intelligebas (ut ais) omne negotium confectum extincto juvene, propterea quod modis omnibus futurum praescires, ut senex illico sibimet eodem gladio necem conscisceret. Videte, Judices, in manifestissimo mendacio qua rima conatur elabi: nisi divinandi scientiam commentus fuisset, non poterat hinc explicare sese. Siquidem haec vel augur, vel haruspex, vel vates diceres, fortasse nonnullos invenires, qui ista praedicanti fidem essent habituri. Nunc quid impudentius? Quid vanius? Quid veri dissimilius, quam asseverare, id certum praescisse te, quod tale sit, ut quivis alius exitus potius fuerit expectandus? An conjecturis es assequutus, id eventurum quod evenit? At quid aliud effici conjecturis poterat, nisi ut vel sperares, vel suspicarere? Porro in re tam ancipiti, quae dementia erat spem incertam sequi, discrimen certum negligere? Sed audiamus obsecro certas illas conjecturas, quibus hic noster vates praesensit inopinatum omnibus exitum. Jam aetate fessus erat, inquis, jam viribus defectus, nec obtineri jam autumabat posse tyrannidem adempto filio. Tum indulgentius amabat, quam ut filio vellet esse superstes. Nonne sentis haec adeo non esse naturae rerum consentanea, ut jam omnibus videantur esse confutata, vel priusquam refellantur? Utrum seni mentem ullam fuisse putas, an non putas? Si non putas, fieri potuit, ut illi tutum videretur, quod neutiquam erat tutum; atque ita protinus toto falleris augurio: sin putas sapuisse, cur erat quod usque adeo diffideret? Quasi vero tyrannis viribus duntaxat unius hominis, ac non multo magis ingenio, versutia, calliditate, largitione, crudelitateque contineatur, quae omnia si magis in senem quam in adolescentem competunt, cur tu in diversum torques augurium? An non illa aetas usu rerum callentior est? An non altius dissimulat? An non cavet diligentius? An non prospicit oculatius? Irascitur implacabilius? Tenacius injuriae meminit? Meliusque in longinquum consulit? His solis rebus imperium tyrannicum administratur. In militiae duce quantulum est illud momentum, quod corporis vires adferunt? At in tyrannide profecto multo minus. Cur magis illum terreret ademptus filius, quam extinctus satelles quispiam audacior? Quum arx supersesset approbe munita, supersessent opes, arma, satellitum ingens agmen, tot in civitate factiosi potentesque, qui non solum tyranni partes adjuvabant, verum etiam tyrannos agebant: quos equidem spero nunc nobis non esse metuendos (nolim enim infausta ominari) at ita tamen, ne nimium secure negligantur. Usque adeone senem cruda viridique (quod omnes norunt) senecta callidum, animosum, ambitiosum, non stultum, una filii mors consternavit, ut rebus desperatis protinus e vita sibi migrandum duxerit? Praesertim quum ille patris dominatum nihilo reddiderit tutiorem, sed multo invidiosiorem, idque ob libidinem, atque aetatis insolentiam temeritatemque, adeo ut expedierit propemodum illi ad stabiliendam tyrannidem, filium è medio tolli. Etenim quo propius ad justi regni speciem accesserit tyrannis, hoc minus est invidiae obnoxia, magisque tuta. Juvenis ille solum hoc augebat, quod maxime tyrannos solet evertere. Vera illa tyrannidis munimenta in calidi senis pectore erant collocata. Sed tenerius adamabat filium, quam ut defuncto posset superesse. De matercula quapiam privata loqueris, an de viro sene, callido, crudeli, denique tyranno? Quid ego, Judices, in eo sermone argumentis coarguendo sumam operam, quem ipsa natura, quem mos, quem communis omnium sensus repudiat? Quis unquam isthuc audivit? Tyrannum usque adeo pio in liberos fuisse animo, ut non dicam commori voluerit, sed convivere commode quiverit? Credite mihi, privatorum isti sunt affectus, Tyrannus neque quid natura, neque quid pietas, neque omnino quid sit officium novit. Exuit haec omnia, simulatque tyrannum induit. Omnia commodis, omnia metu, omnia necessitate metitur. Solos hos amat (si quos tamen ille amat, qui vel Deos ipsos odit) quos aut metuit, & tollere nondum expedit, aut quorum opera ministerioque ad fulciendum imperium indiget. Quod si ullos ille posset amare, similes certe sui diligeret, impios, violentos, rapaces, sceleratos, quando nihil ad conciliandam charitatem efficacius morum similitudine. Atqui ne improbi quidem illi chari sunt, nisi qua-

quatenus adjuvant, adeo ut praepoſterum, vel perverſum potius quendam Stoïcum tyrannus exprimat. Neque enim quisquam tam Stoïcus fuit, ut aeque vacarit omnibus affectibus, atque tyrannus: hoc modo illos diſcernit, quod philoſophus honeſto metitur ſua conſilia, hic commodo. An ille ullum pietatis igniculum in quenquam mortalium ſentire potuit, qui in patriam vitae parentem altricemque, qui in coelites omnium bonorum autores tam ſit impius, ut illam crudeliſſima opprimat ſervitute, horum fana deſpoliet, jura contemnat? Verum ut largiamur tibi nonnihil, ſinamusque te privatos affectus in tyrannicum pectus, hoc eſt, ignem in flumen transferre, an tandem perſuadebis illud, usque adeo indulgenter illum adamaſſe filium, usque adeo in eum omnes vitae ſuae ſpes, voluptates, opesque ſemel contuliſſe, ut illo ſublato, ne minimam quidem vitae cauſam ſibi reliquam eſſe putaret? Repete, non dicam ex hac civitate, verum ex univerſo mortalium genere: non ex hoc ſeculo, ſed ab orbe condito, & ab ipſo (ſi vis) Promethei ſimulacro. Quotus quisque fuit pater, quota quaeque matercula, quae ob liberorum necem ſibi fatum accerſiverit? Naturalis hic dolor, & quem nemo fere non modeſte ferat. Privatis parentibus vel indulgentiſſimis, muliercularum intemperantiſſimis affectibus mediocris luctus ſufficit, tyranni in filium charitati non niſi ſolam mortem ſatisfacturam eſſe tu Lynceus praevidebas? Age, hoc quoque tibi donamus, vicerit homo tyrannus privatorum in liberos pietatem, vicerit indulgentia materculas omneis: qui tibi compertum eſſe potuit, utro ſe dolor paternus inclinaret? In rabiem, an in deſperationem? Quo diligebat impotentius, hoc erat probabilius, ut ſenex natura ferus, civibus infenſus, vel maxime vellet eſſe ſuperſtes, vel ob id denique, quo veterem illam iram, nunc filii nece acerrime exaſperaram irritatamque, Reip. ſuppliciis ſaturaret. Quod ſi alias vitae pertaeſum fuiſſet, haec nimirum una cauſſa poterat illum in vita retinere. Quid autem ſenili animo vindictae cupidius? An neſcis quam impotentes aetas illa concipiat impetus, quo rapiatur aeſtu, quo flagrare ſoleat incendio, ſi quando atroci inſignique contumelia laceſſatur? Quae vero potuit eſſe atrocior, quam filii caedes ſic amati, ut tu quidem ais? Haec nimirum quicquid in illo fuerit unquam crudelitatis, quicquid ſaevitiae, quicquid immanitatis: ſi qua ſanguinis ſitis, ſi qua ſuppliciorum fames, denique ſi quid tyrannicum, id omne ſemel de integro poterat excitare, quaſique renovare. Mitiora etiam animalia datae orbitatis injuria, in rabiem ſolet agere: & tu in tyranno (quo nullum animal immitius) nihil tale metuendum eſſe certiſſimus augur exiſtimaſti, quod in Tigribus videmus evenire? Quod ſi tibi uni compertum erat, tyranno ſic in deliciis eſſe filium, quid igitur aliud tua fiebat opera, niſi ut ſaeviſſima illa Tigris, rapto catulo, in rabiem verſa, in miſeram hanc civitatem dilaniandam diſcerpendamque inſiliret? Id ſi non evenit, magna Diis gratia, tibi magnum debetur malum: qui quantum ad te pertinet, tam diram beluam in noſtra capita fortunasque immiſeris. Elige nunc utrum malis, an verum fateri, nihil fuiſſe tyranno cum noſtris affectibus commune, an confingere ſic adamaſſe, ut matercularum quoque vicerit delicias. Certe neutro modo tua conſtabit divinatio: quae niſi conſtiterit, non eſt quod ad ejus rei laudem aſpires, quae fortunae commoditate te imprudente evenerit. Poſtremo donemus & hoc tibi, ut praeſciveris, & certum praeſciveris, Deo videlicet quopiam te certiorem faciente (nam alioqui fieri nequaquam potuit) perinde eſt ac ſi non praeſcieris, quum praeſcientiae tuae fidem legi facere non poſſis. Profer quibus praedixeris id eventurum quod evenit: doce quis deorum quando iſthuc tibi praenunciarit, nihil habes quod dicas. Verum poſteaquam rem feliciter evenſſe videres, tum demum poſt factum vates eſſe coepiſti, quemadmodum vulgo tum fieri, tum dici conſuevit, poſt eventum ſtultos etiam ſapere: & quo fortunae beneficium verbis in te tranſmoveres, tragoediam iſtam nobis comminiſci coepiſti, cauſas reperiſti, quibus praeſciſſe videare. Sed Dii boni, quam non bonum poëtam te praeſtitiſti, qui tam inconſiſtentia, tam cum natura pugnantia finxeris, ſaeviſſimum tyrannum ob pietatem erga filium ultro vitam fugiſſe: ob unius capitis necem tutum ſibi non putaſſe in vita commorari, quum omnia ſupereſſent quibus tyrannis & paratur & obtinetur, ſublato eo in quo omne tyrannidis praeſidium collocarat, repente rebus ſuis diffiſum ad inferos abiiſſe. Age, mitto nunc argumenta, haec omnia vera, non ficta credemus eſſe, tametſi ne fucum quidem ullum habent veri, ſi mihi ex omni hominum memoria vel unum tyrannum potes nominare, qui liberos ſuos ſic adamarit, ut non ſpadones ac pallacas longe praetulerit: qui ſic illis indulſerit, ut non ſuſpectos haberet obſervaretque: qui ſic illis ſit fiſus, ut non in barbaris quibusdam latronibus, ac ſervis ſtigmaticis plus quam in illis fiduciae poſuerit. Ego tibi permultos referre poſſim, qui filios ſic oderint, ut vivos eſſe pati non poſſent; adeo metuerint, ut ne cibum quidem una capere vellent: adeo diffiderent, ut tum demum ſe tutos eſſe putarent, ſi quis illos è medio ſubmoviſſet. Nullus inutilior tyranni ſatelles quam filius. Ex extrema barbarie conductitios mavult ille ſicarios, fugitivos, homicidas, ſacrilegos: his vitam ſuam mavult committere, qui ſua patria frui non poſſint, & alienam evertere gaudeant, qui barbaricis ferinisque viribus antecellant, & gigantes illos impios referant: qui propter animi cupiditatem non difficile ad quidvis periculi ſuſcipiendum perducuntur, & propter ingenii feritatem a nullo facinore abhorrent. Hi ſunt idonei tyrannorum miniſtri, hi fiducia, munimentum, praeſidiumque tyrannidis multo tutiſſimum: hos ſi quis ademerit, cauſſam videatur dediſſe, cur rebus tyrannus diffidat. Nam filius qua tandem ratione dominatum ſuſtinebat: Aetate? At utilior aetas grandior: Robore? Unus erat: Prudentia? Magis ſapit ſenecta: Cuſtodiis quas obtinebat? At ſi adverſus patrem obtinebat, mors illius ſeni etiam optanda. Si patris nomine, quid niſi unus ſatelles ademptus erat? Nam cuſtodiae quo deficerent, niſi ad eum cui alebantur? Tutior igitur erat futurus tyrannus amoto filio. Res enim tyranno ſuſpecta, filius violentus & inſolens, propterea quod

quod reliqui illi Barbari ſolo lucro contenti ſunt: Filius illud praemium ſpectat, tyrannidis ſucceſſionem. Nec ullus pietati locus, ubi mentem poſſidet dira regnandi libido. Ibi contemptis naturæ legibus, & filium horret pater, & patris interitum optat filius. Sed dicturis jamdudum neſcio quid: mane, praeſenti, nihil inexpugnatum omittam, urges. Niſi praeter modum adamavit filium, niſi diffiſus eſt, cur ſibi mortem conſcivit? Ifthuc vero merito demirandum, quippe quod praeter omnium, ac tuam etiam ſpem evenit. Verum ego nihil ad me pertinere puto, ut tibi rationem reddam, quid illi Dii in mentem immiſerint, ut ſibi vim adferret: hoc tantum evincere fat eſt, te nullis conjecturis hunc exitum certo praeſcire potuiſſe, quantumlibet amarit filium: tametſi cauſa non admodum obſcura. Jam deorum ſi qui fuerunt huic infenſi Reip. iras diuturna noſtra calamitas ſatiaverat. Jam propitios noſtra vota, noſtra ſacra commoverant: aderat illud fatale tempus, quum impius ille ſenex Diis atque hominibus dignas admiſſorum poenas daturus erat. Jam aderant ultrices Erynnes, aderant Furiæ, facibus & hydris omnibus armatæ: hæ illi mentem ademerunt, hæ vanam formidinem incuſſerunt, hæ attonitum ad ſponta-neam ſui caedem impulerunt. Nihil minus arbitrabatur quam fugiſſe, qui filium peremerat, quam una caede contentum fore, qua quidem una in re jure potes gloriari, quod tyrannum vehementer fefelleris. Virum eſſe putabat, qui hoc facinus peregiſſet. Credebat eſſe talem, quales audierat eſſe ſolere tyrannos, qui magno ſuæ vitæ contemptu, tyranni caput impeterent: qui non adorirentur facinus, niſi ratione probe perſpecta, qua poſſent perficere. Hanc ſuſpicionem Pan ille, aut ſi quis alius eſt Deus, novis terriculis exagitabat. Arbitrabatur inſtare ſibi carnificem, ſenſit adeſſe neceſſitatem illam fatalem, quam nemini nocentium vitare licuit. Itaque quod hujus urbis pietati, quod deorum bonitati debetur, cur tu id phaleratis dictis in te transferre conaris? Ubi diſcrimen erat ſubeundum, ibi fugitabas: nunc ubi res praeter ſpem pulchre cecidit, tutumque putas, fortunæ laudem in te derivas. Sed finge diverſum exitum fuiſſe conſequutum, pone tyrannum ira percitum, paſſim cives ad exquiſita ſupplicia rapere, proſcribere, jugulare, in exilium agere, poſſeſſionibus exuere. Quid hic dices? Non ſines, opinor, eorum malorum cauſam in te tanquam in authorem referri, & fortunæ argumento culpam deprecaberis. Negabis tibi imputandum eſſe, ſi quid fortuito praeter propoſitum evenerit. At nunc nonne injurium eſt, quod boni, fortunæ commoditate, praeter ſpem evenit, id totum in te velut authorem velle traducere? Etenim te nihil expectaſſe minus, quam id quod evenit, vel ipſa res clamitat. Si hoc animo conſcendiſſes arcem, ut filium, non patrem occideres, credi poterat te talem quandam ſpem animo concepiſſe: nunc caſu neſcio an metu potius in juvenem incidiſti, & tum denique divina iſta mens & futurorum praeſaga, ſed quæ non niſi poſt eventum ſua prodat oracula, te corripuit. Quum eſſet fugiendum, ibi demum, Judices, in re tam tumultuoſa, ſecum velut ociosus conſultare coepit, utrum ſenem ſua dextra dignum exiſtimaret, ibi demum praevidere coepit, fore ut pater ipſe ſibi manus adferret. Et quo commentum tam impudens, Judices, efficiat paulo probabilius, quæ nec vidit, nec videre potuit, ea perinde deſcripſit, nimirum (ut jactat) poëta, quaſi ſpectator aſſiterit, quid in mentem venerit tyranno, quid dixerit, quid fecerit, quomodo ferrum ſtrinxerit. Ejusdem profecto impudentiæ fingere praeſciſſe ſe, quod eſſet eventu conſequuturum, & quod non videris, id ita narrare, quaſi videris. Quanto melius tuo commento, id eſt, fabulæ ſua fides conſtitiſſet, ſi ita finxiſſes: te quum peremptо juvene, ſtricto gladio ad ſenem ire deſtinaſſes, repente a tergo adfuiſſe Palladem illam Homericam, & jam euntem capillis revocaſſe te: vetuiſſe ne tam luculentum facinus ſenili caede obſcurares, ſeſe citra tuam operam curaturam, ut ille ſuapte manu, ſed tuo gladio peremptus, gloriæ tuæ nihil tenebrarum offunderet, ſed multum etiam adderet lucis: dehinc abditum te per rimam contemplatum, vel (quod eſt te dignius) repente Deam ſepiſſe te nebula, ut tyrannicæ necis tutus & otioſus ſpectator aſſiſteres, nec prius illinc diſceſſiſſe, quam negotium omne confectum vidiſſes. Haec ſi confinxiſſes, paulo minus malum poëtam te praeſtitiſſes? Sed ocium, opinor, non ſuppetebat ad omnes fabulæ parteis commode tractandas, videlicet lucri cupiditate te protinus ad praemium poſtulandum rapiente. Nunc vel ipſa te prodit inconſtantia, figmentique coarguit. In arcem aſcendiſti, quo tyrannum occideres, neque tum praevidebas, quod ſole ipſo clarius videri vis. In medio negotio ſubito, nescio quis Deus, oculos tibi reſtituit, ut videres futurum id quod accidit. Porro ſi veris fidem facere voluiſſes, narrare debueras, quemadmodum nocturnus explorator furtim arcem conſcenderis, in aedes clanculum irrepſeris, forte fortuna obvio nemine, non dicam ut tolleres aliquid, ſed ut experireris, ſi quod tuto facinus poſſes deſignare: haec molienti commodum faviſſe fortunam: itaque quum adoleſcentem ſolum atque incuſtoditum offendiſſes (ut eſt ea nimirum aetas ſecurior, periculique minus cogitans: praeterea diuturna tyrannis jam magnam metus partem exuerat) tum haud ſcio (ut mores illius erant) multo vino ſepultum, atque immodica libidine defeſſum, fortiter jugulaſſe ſcilicet, & ſomnum illi cum morte, id eſt, germanum (ut ait Homerus) cum germano conjunxiſſe: deinde ubi jam cardines procul ſtridere coepiſſent, exaudito videlicet morientis gemitu, ibi te metu exanimatum ita fugiſſe, ut non vacarit gladium è vulnere tollere, quem nec parricidæ, nec ſicarii ſolent relinquere, ne deprehendantur. Interea domi latitaſſe te, jamdudum de fuga cogitantem, & longinquas aliquas, ſemotasque mundi latebras animo circumſpectantem, in quibus abditus poſſes irritati patris ſaevitiam fallere. Jamque te ad ſponta-neum exilium accincto, repente in vulgus exiiſſe famam, liberam eſſe civitatem, tyrannum una cum filio jugulatum, reliquos metu fugiſſe, authorem ignorari facinoris. Ibi repente ad novam tuæ fabulæ cataſtrophen immutaſſe te animum, & qui prius de ſalute fueras ſollicitus, protinus ad praemii ſpem arrectum fuiſſe, lucrique aviditate, priusquam

tibi satis esset excogitata ratio, qua totam hujus inopinati eventus laudem in te traduceres, prosiliisse in medium: id quod vidimus, clamitasse tuum illum esse ensem, tuum facinus, non unum praemium tuæ virtuti fore satis. Haec nemo non credidisset, sunt enim rerum naturæ consentanea, usu comprobata, omnium opinione recepta. At tu dum sedulo quidem, sed tamen parum ex arte, tuam nobis praescientiam niteris persuadere, quam multa commisceris, non dicam tota facie a vero distantia, verumetiam cum sensu communi, cum more, cum natura penitus pugnantia? Primum tyrannum tam materne filium adamasse, ut sine eo vivere noluerit: sic ob unius mortem metu fuisse consternatum, ut in vita manere non sit ausus: sic illi toto pectore fisum, ut ipse nullas circum se custodias haberet: adeo fracti animi fuisse, ut tam chari pignoris truculenta caede non potuerit ad ultionem inflammari, tam invalidum, ut tua dextra fuerit indignus, tam inermem, ut ni tu illi gladium reliquisses tuum, defuturum fuisset, quo se jugularet. Non vides quam non competat tam insignis in tyrannum pietas, tam secura in eam aetatem fiducia, tantus metus in hominem, excepto filio, reliquis omnibus praesidiis munitum, tanta consternatio in hominem tot periculis exercitatissimum, tanta imbecillitas in iratum? Quid igitur erat, cur tu senem illum tantopere contempseris, ut indignum habueris, qui tua ista magnifica dextera jugularetur? Tune indignum judicabas quem occideres, quum eum Resp. non putarit indignum quem formidaret, quem maximo suo cum dolore ferret. Non talem illum, Judices, non talem sentimus, ut cuiquam contemnendus videri debuerit. Neque tu eum unquam contemptisti, nisi forte contemnere est, misere formidare. Sciebas arcem armis refertam, sciebas superesse satellites, quorum vel unus (si seni vires deerant) sufficiebat jugulando tibi. Non ignorabas (id quod nemo nostrum nescit) quantum virium illi partim exercitatio, partim ingenii feritas etiam in illa senecta reliquerat. Tum non te fugiebat, frigidum illud senium hic interdum acri dolore inflammari, ut juvenibus etiam validissimis saepenumero fuerit intolerandum, si quando solitum illud robur quod aetatis gelu velut obtorpuerat, magno aliquo animi motu recanduit. Quis autem tam invalidus est, ut non illi pudor, ira, dolor ingens vires suppeditet? Hoc erat videlicet cur tu filium quam patrem malueris occidere, quod illum inopinantem, inermem, dormientem fortuna objecit. Cum hoc pugnandum erat, armato, vallato, irato denique. Hoc erat cur gladium relinqueres, ratus ne tantisper quidem morari tutum, dum reciperes, metuens videlicet ne tantillum farcinæ te redderet in fuga tardiorem. Reliquisti invitus, quo tyranno prodi posses: sed prodi maluisti quam deprehendi. Neque ego nunc formidinem tuam accuso, imo miror magis quod pedibus consistere, quod fugere potueris, quum audires moveri tyrannicam familiam, stridere arma: intelligeres tibi non cum puero, sed cum vigilantibus viris, accinctis, armatis, sobriis, irritatis, denique cum rabioso patre dimicandum esse: non quod illum usque adeo filii mors commoveret, sed quod arbitraretur, & haud scio an vere se petitum fuisse, dexteram tuam erasse tantum in filio. I nunc & spera, non dicam hos Judices, viros omnium perspicientissimos, sed vel è media plebe quenquam esse tam mucosis naribus, cui non suboleat, imo qui non plane odoretur, praesentiatque totam hanc fabulam abs te confictam. Et quod poëtæ solent, quum haerent in explicando tragoediæ argumento, hanc veluti Deam divinationem arte quadam induxisti, quo praesentionem tuam judicibus probares, sine qua videbas praemium obtineri non posse. Sed occasionem, inquit, ministravi paternæ mortis, qui gladium quo se feriret reliquerim: atque id solum non modo satis esse putat ad petendum praemium, verum etiam meritum esse, ut ipse ensis inter arma deorum consecretur, Dominus pro Deo praesenti colatur. O hominem suavem, si has spes vere concepit: impudentem, si, quum non speret, postulat. Ita ne tyranno gladius erat defuturus, nisi tuum illum reliquisses? Tu in arcem arma, hoc est, in sylvam ligna portanda putasti? Nisi forte tuum illud ferrum magicis precaminibus erat imbutum, ut ultro ad mortis adegerit necessitatem: an vero nihil referre putas, quam praebeas occasionem, quomodo, quo animo? Primum, gladium reliquisti, quo nihil minus deest Tyranno: nunquam ferrum abest, non in cubili, non in triclinio, non in sacris: reliquisti metu trepidus. Tua quidem in re illud interim demiror, qua fronte eum gladium tuum ausis appellare, quem habueris pro derelicto. Metu, inquam, exanimatus reliquisti, quem postea receptum optabas: reliquisti rem ancipitem. Quid si tyrannus illum eundem ensem in civium jugulos distrinxisset? Quid si eodem lectos aliquot ex hujus urbis juventute adolescentes filio suo inferias mactasset? Si tyrannum occidisti, quia tuo occisus est gladio, & horum omnium indigna caedes ad te pertinebit: quippe cujus ense peracta est. Id si non evenit, nihil ad te pertinet, nam anceps occasio quam in partem cadat, id Diis in manu est: si bene verterit, nihil gratiæ debetur ei qui dedit imprudens: sin male, temeritas imputatur. Neque enim culpa vacat, qui periculosam ministrat occasionem: quæ si feliciter, mirentur omnes: sin infeliciter, merito accidisse dicant. At quanto probabilius erat, futurum ut tyrannus tuo ense alios in usus abuteretur. Scio me, judices, haec pluribus refellere verbis, quam necesse videatur, quippe tam frivola: verum id propositum est, nullum illius argumentum non excussum, non exagitatum, non revictum praetermittere. Quare quaeso ne pigeat ita ut antehac feciſtis, patienter atque attente cognoscere, dum hunc ab gradu firmissimo dejicio; hic sibi vehementer fidebat, hunc aeriter urgebat locum. Negabat vitari posse, quin praemium deberetur, quod patri necis causam ministrasset, si non relicto gladio (nam hoc opinor argumentum jam habet pro derelicto) certe necato filio. Nam ita in legibus dissertum ajebat, nihil interesse utrum manu sua quis occidat, an mortis causam praebeat. Addebat, aequum esse, ut cum in maleficiis causam datam imputarent leges ad supplicium, multo magis idem ob-

fer-

ſervarent in benefactis ad praemium. Haec ajebat meminiſſe ſe in legibus eſſe diſputata, illud addens Thraſonicum, niſi ſibi diuturna ſervitus legum memoriam obliteraſſet. Non tu legum oblitus propter diutinam deſuetudinem, ſed nunquam quid ſibi velint leges inquiſiſſe videris. Bis enim hic erras, qui neque cauſæ datæ rationem, neque dantis animum diſcernas, id quod legibus traditum eſt, nec animadvertis longe diverſam eſſe rationem maleficii & beneficii imputandi. Quid ais, nove juris interpres? Itane ſatis eſſe judicas vel ad poenam, vel ad praemium, qualemcunque quomodocunque cauſam dediſſe? Nihil igitur refert, Hector an Ajacem occiderit manu, an gladium illum dederit, quo ſe poſtea confodit? Atqui hanc laudem nunquam ille ſibi vendicaſſet: tametſi probabile videri poterat, in eum uſum hoſti ab hoſte datum fuiſſe ferrum. Quin ergo fabros aerarios omnes vel ad poenam vocamus, vel ad praemium, quoties armis in eorum officina perfectis, aut jugulantur cives, aut ſervantur? Poſtremo cur hoc quod tu petis praemium, non enſis iſtius tui opifex petit potius? Tyrannus gladium erat habiturus, te non porrigente: tu porrigere non poteras, niſi hujus induſtria tibi miniſtraſſet. Age ſi telo inter venandum temere miſſo, forte tyrannum vicinum interfeciſſes, clamares tibi tyrannicidæ deberi praemium, an potius nihil tibi deberetur laudis, quod imprudens & inſcius jaculum torſiſſes? Imo in jus potius vocandus eſſes, qui miſſi teli temeritate civem (quod in te fuit) occideris: nam quod in tyrannum incidit, id nihil ad te. Quid ſi caupo vinum lene ac ſuave, quale Polyphemo dedit Ulyſſes, tyranno vendidiſſes, atque ille ejus dulcedine captus, avidius ſeſe ingurgitaſſet, eaque re concepta febri deceſſiſſet, auderes ne caupo, vini titulo tyrannicidæ praemium flagitare? At quis non te cum tua flagitatione, ut temulentum, vinoque madidum exploderet? Caeterum quanto frigidiore titulo nunc idem poſtulas? Utcunque conjecturis praecipi poterat: ut aetas vinoſa tam illicibili vino avidius, intemperantiusque frueretur, crapulam conſequeretur morbus, praeſertim in ſene: morbum mors, vulgo haec eveniunt. Tu eam tyranno mortis cauſam dediſti, cujus nullum extat in hominum memoria exemplum. Quis enim antehac ob filii necem ſibi manus intulit? Accedam propius. Finge te tyranni coquum eſſe: probe callere palatum domini, medicos interdicere cibum, quo tamen illi oppido quam lubens veſcatur: interminari morbum capitalem, ni temperet: id te non fugere, cum cibum tu arte tua, cupediisque & condimentis magis ac magis illecebroſum reddis, conſequitur edentem morbus, quem praedixerant medici: emoritur tyrannus, liberatur civitas. Hîccine coquus è culina in forum proſiliens, & adhuc jure madens, fuligine niger, tyrannicidæ praemium poſtulabis? Mortarium, tonſillum, & ollas oſtentabis, arma ſcilicet quibus tyrannidem expugnaris? Non eris (opinor) tam impudens in ea cauſa, qua tamen iſta tua multo eſt abſurdior. Nam illi voluntas occidendi non defuit, probabilem praebuit cauſam. Tu nec in hoc jugulaſti filium, quo pater ultro vitam relinqueret, & cauſam dediſti, ad quidvis potius quam ad iſtud idoneam. Accipe exemplum tuo ſimilius, quam ovum ſit ovo (quod ajunt) ſimile. Quid ſi tyranni amicam, quam ille miſere ac perdite deperiſſet, occidiſſes: eaque cognita re tyrannus ſibi vitam abrumperet, auderes ad praemium aſpirare? Auderes dicere, te certum praeſciſſe, fore ut tyrannus ſponte fugeret è vita? Certe quamquam plures amicas extinctas ſequuti ſunt, quam filios, nemo tamen tibi crederet, nemo tibi praemium decerneret, tuum factum periculoſum & anceps dicerent: omnes fortunæ gratias haberent, cujus commoditate res ea feliciter ceſſiſſet. Tibi abunde magnum praemium exiſtimarent, ſi commiſſi venia donatus diſcederes. Primum igitur diverſam imputandi maleficii, & adſcribendi beneficii rationem conveniet diſtinguere, deinde cauſſæ aequalitatem, poſtremo animum: atque ita demum liquebit, quid tibi lex debeat. Nam quod ajebas legem prolixiorem eſſe oportere ad reddendum praemium, quam ad infligendam poenam, id in privilegiis, quæ in exemplum non vocantur, fortaſſe locum habet: In jure communi longe ſecus eſt. Siquidem (uti ſuperius demonſtravimus) nulli nocenti lex non minatur poenam: paucis benefactis praemium oſtendit. Tum in maleficiis etiam conatum ſimplicem ſupplicio proſequitur: in benefactis ſemper exitum requirit. Nec mirum, nec iniquum, ſi lex eſt diligentior in eo negotio, ad quod unum eſt nata atque inſtituta, quam in eo, in quo temporis ratione tanquam alienas ſibi ſumit partes. Ergo in utroque communiter ſpectat, ut cauſa ſit idonea: deinde ut animus adſit, non tantum caſus. Hoc rurſum intereſt, quod in benefactis nec cauſa idonea, nec animus idoneus ſatisfacit legi, niſi his acceſſerit eventus item idoneus. In malefactis, ſi quid nocendi animo tentes, non expenditur nec eventus, nec cauſa: ſed ex animo factum tuum lex metitur. Sic enim judicat, tibi nihil ad ſcelus defuiſſe praeter fortunam: qua te ſublevari, quod tandem jus ſit? In eventu ſimul & cauſam datam, & animum expendit. Si animum vitioſum comperit, nihil moratur cauſam, quam ſit idonea, putat animum & eventum ad poenam commerendam ſufficere. Sin animo ſimplici data eſt cauſa mali idonea, & non conſequitur eventus: lex quaſi connivet ad id, & non putat ad ſuam cognitionem magnopere pertinere. Sin eventus eſt conſequutus, etiam ſi de animi vitio doceri non poteſt, tamen temeritatis & negligentiæ nomine poenam irrogat: partim propter ſu pectam dantis voluntatem, partim ut haec latebra peccantibus eripiatur, imprudens feci, diſcantque homines vel ſuo periculo cavere, quod alieno faciant periculo. Ergo qui prudens & ſciens certam atque evidentem noxæ cauſam dederit: eum perinde lex cenſet, quaſi facinus manu peregerit. Veluti ſi quis hoſtem opibus copiisque juverit, perinde eſt ac ſi ipſus arma contra ferat. Siquidem id ſuppeditavit, ſine quo bellum geri non poterat. Aut ſi quis inimicum ſuum per dolum navigio ſolutili imponendum curet, ut naufragio intereat, aut in conclave penſili teſtudine inducat, ut ruina opprimatur: aut juxta lectulum aegroti, loco pharmaci venenum ponat, fu-

turum ſperans ut eo hauſto pereat, tametſi non bibit aegrotus, tamen veneficii poſtulari poteſt qui poſuit, propter vicioſam animi voluntatem. Nam vehementer erat probabile id eventurum, quod ille molieba-tur. Huic ſi detrahas nocendi voluntatem, nihil illi cum lege rei futurum eſt. Si detracta nocendi voluntate, apponas eventum: non effugiet temeritatis crimen, niſi illum inculpata ignorantia abſolverit. Porro ſi in loco non ad id deſtinato, puta in via publica, aut in fundo alieno, arcu temet exerceas: lex tecum non agit, niſi ſi quem occideris, aut vulneraris, aut ſi cui damnum dederis. Caeterum quod facis, tuo facis periculo. Quod ſi quid horum conſequutum eſt, cum lege tibi res eſt. Neque tibi tua patrocinabitur imprudentia: quippe quæ culpa temeritatis non vacet. Siquidem in te fuerat praecavere, quod probabiliter poterat praetimeri. Vides quanto diſcrimine diſſita ſint, inter quæ tu nihil intereſſe dicebas. Primum non ſtatim imputatur ad praemium, quod ad poenam, idque non a malignitate legum latoris, ſed partim ex ipſa rei natura proficiſcitur, partim a legum officio. Deinde diſcernitur animus, cauſa data dijudicatur: ſpectatur eventus. Age nunc ſi libet, tuam cauſam, qua tuum facinus aeſtimari vis, expendamus. Finge te certam, inevitabilem mortis cauſam tyranno dediſſe, ſed imprudentem, nulla tibi ſit praemii petitio. Quis enim inſciens bene mereri dicitur? Fortibus viris praemia dantur, non fortunatis tantum. Nam evicimus jamdudum, opinor, ne poſthac affirmes te in hoc jugulaſſe filium, ut pater ſibi necem conſciſceret: quod eventurum ne vates quidem quisquam praeſcire poterat, tu nec ſuſpicari. Imo poſteaquam rem plenam diſcriminis, fortunæ arbitrio commiſiſti, quia bene ſucceſſit, hoc nomine lex te non poſtulat: at idem ſi male eveniſſet, temeritatis poenas eras debiturus. Neque enim tibi ſuccurreret inculpata ignorantia. Quid enim aeque formidandum erat, quam ne tyrannus, ſimulatque occiſo filio ſe peti inſidiis perſenſiſſet, omnia tyrannidis mala in nos conduplicaret? Jam ut de animo tes tibi conſtet, cauſam dediſti non ſolum non idoneam, verumetiam periculoſiſſimam Reip. Vin' hoc tibi argumento evidentiſſimo demonſtrari? Finge te quempiam è civibus vitio occidiſſe: tum extincti patrem id facere, quod modo fecit tyrannus. Utrum tu duplici caedis crimine teneberis, an ſimplici: Simplici opinor. At uxor & mariti mortem imputabit, qui necato filio, ſeni cauſam mortis dederis: atque his ferme tuis argumentis utetur. Indulgentiſſime filium adamabat, in illum omnem familiæ curam reclinaverat, illo ſe oblectabat atque haec de privato ſene cum fide dicet, quæ tu de tyranno nimis dure (ne dicam ridicule) dicebas. Addet ea te ſciſſe, praeviditſe futurum, ut ille vitam fugeret orbatus filio, in quo uno omnia vitæ oblectamenta collocarat. Non tibi defuiſſe jugulandi ſenis voluntatem, ſed hoc tantum egiſſe, ut miſerabilius ſua dextra perimeretur, ut odium tuum plenius miſeri patris malis exſaturares. Ideo juvenem necaſſe, in hunc uſum gladium in vulnere reliquiſſe. Vides quanto ſint haec probabiliora in hoc, quam in tuo negotio: & tamen negabis paternam necem ad te pertinere, atque animi ſuſpicionem cauſæ qualitate purgabis. Negabis cauſam idoneam fuiſſe, cur ille ſibimet manus adferret. Te nec praeſcire, nec timere potuiſſe id, quod ſit conſequutum: quod rarum extet exemplum patris, ob filii necem ſponte fugientis è vita. Alioqui futurum fuiſſe, ut & mater ſibi fatum accerſeret: quippe quam impotentius amare ſit conſentaneum, ac minus adverſum dolorem animi viribus valere. Haec non dubitares tibi profutura, ad alterum crimen depellendum, & prodeſſent dubio procul. Atqui quod in maleficiis valet, ne quid imputetur, id multo magis in hac cauſa valet, ne quid acceptum feratur. Ibi te liberaret à voluntatis ſuſpicione, quod cauſas parum idoneas dederis, hic ex cauſis multo minus idoneis propter perſonam tyranni, videri vis non modo quod evenit, fuiſſe ſuſpicatus, verumetiam certum praeſciſſe. Ibi temeritatis poſtulari non poteras, propterea quod tametſi vitio abs te data eſt cauſa, tamen idonea non ſit ad id quod evenit. Imo ipſi tota res imputabitur, & legibus poenas dabit, ſepultura prohibitus, quod civitati citra cauſam idoneam civem unum ademerit. Tibi non niſi unius filii mors imputabitur, etiam ſi mater quoque & filiæ & ſorores, & tota tribus hujus necem fuerit imitata. Hic poterat, niſi feliciter eveniſſet: quippe ubi ſummum Reipublicæ periculum & verteretur, & praetimeri probabiliter poſſet. Venio nunc ad quartum illud praeſidium, Judices, quod iſte tutiſſimum, ac pene inexpugnabile judicabat: unde ego illum ita deturbabo, ut non ſolum ſit non habiturus, quo tyrannicidii & hujus laudis arcem obtineat: verum vix etiam latebram inventurus, ubi temeritatis ac maleficii poenam effugiat, quo nimirum intelligat, quam non inimice, non curioſe (ut ajebat) ſecum agam: ut quum poſſim in crimen ac poenam vocare, ſat habeam ab honore non promerito ſecludere. Ait ſi tibi deberi praemium, vel hoc uno nomine, quod juvenem occiderit, jam plusquam tyrannum, tum tyrannidis paratum haeredem, etiam ſi hunc eventum Dii non dediſſent, ut ſenex ipſe vitam abrumperet. O deploratam impudentiam! Tu tibi praemium peteres, ſi tyrannum ſuæ furiæ non eſſent ultæ? Dii quidvis potius dederint, quam iſthuc quod tu fingis. Sed tamen fingamus interim oratione, quando quidem id tuto licet: tametſi ad ſolam mentionem inhorreſcit animus. Tune, inquam, occiſo filio, relicto ſene vivo, tyrannicidæ praemium peteres? An potius nec ipſe ſupereſſes, qui poſſis petere: nec eſſet Reſp. quæ dare poſſet? Nam tu aut exquiſitis ſupplicils exanimareris, aut in extremis Orcadis exul deliteſceres: nos pro tyranno jam immaniſſimum carnificem pateremur: & tuum caput, ubicunque terrarum latitares, diris imprecationibus devoveremus, qui nos tua incogitantia, vel praecipiti magis lucri cupiditate in tantam malorum tempeſtatem conjeciſſes. Sed re filius erat tyrannus (inquis) patri praeterinane nomen nihil erat reliquum. Quid ego audio? Duos igitur haec civitas tyrannos alebat? Nam de patre nemo unquam dubitavit, quin tyranni vocabulum mereretur, Quando autem antehac unquam fando

de auditum est, duos una in civitate sedisse tyrannos? Id quod magis etiam natura repudiat, quam eodem in corpore gemina capita. In iisdem alvearibus duo se reges pariter non ferunt. In armentis taurus tauro cedere cogitur. In iisdem lustris non convenit duobus inter se leonibus: & tyrannus (quo nullum animal efferacius) parem in eadem urbe patitur? Non vides necessario fieri, ut è duobus, aut alter alterum oppugnet, aut alter alteri cedat? Utrum tu fuisse mavis in patre, an in filio? Si juvenis adversus senem obtinebat tyrannidem, quid a Repub. praemium postulas? Tyranni partes adjuvisti, non Reipub. Sin patri cessit: quid tandem illum vocare potes, nisi tyranni vel praefectum, aut satellitem? Quandoquidem seniori tyrannicam appellationem ne tu quidem audes detrahere. Verum ut quoquo modo tyrannidem omnem in adolescentem oratione derivares, quam multa tu quidem non ex re, sed pro causae tuae commoditate comminiscebaris? Caeterum quam in his confingendis decori, quod in personis situm est, nullam habuisti rationem? Sic enim (ut memini) inducebas in fabulam senem jam aetate mitem, & qui omnem tyrannidis acerbitatem ob senectam exuisset: non secus atque mala, quae natura acerba, tempore mitescunt, & in alium abeunt succum. Porro juvenem ferocem, illo incolumi gerentem tyrannidem, jamque patri vivo succedentem. Privatus pater familias non fert filium se vivo successorem: & tu vis isthuc credi in tyranno? Ille non sinit ullum è liberis rem domesticam ex animi sui libidine moderari: & tyrannus sese veluti abdicans imperio, negocium omne in adolescentem rejecerat? Non dubito, quin & ipse videris, quam dura sint ista, & quam a communi sensu abhorrentia. Verum quid faceres, nisi tales personas induxisses, exitum invenire tragoedia tua non poterat? Quaeso te, an unquam auditum est Tyrannum aetate mitescere? Quando tu desines ea quae sunt privatorum, quae bonorum principum, tyrannis tribuere? Ut eodem igni cera mollescit, limus durescit: ita aetate plerique redduntur mitiores ac temperantiores, tyrannus magis exasperatur. Ut tempus nonnullis pomis amaritudinem adimit, ut vinis nonnullis acorem conciliat: itidem tyrannis non adimit saevitiam aetas, sed exaggerat. Vis ipsissimam tyrannici ingenii tibi demonstrem imaginem? Spinam cogita, quae quo magis senescit, eo pungit acrius. Echinos cogita, qui quo plus habent aetatis, hoc testa sunt asperiore. Vulgaribus ingeniis fortasse nonnulla vitia senecta vel detrahit, vel certe mitigat, etiam si plura irritat, nonnulla parit. At tyrannorum mentibus ad scelus, ad crudelitatem natis, scelere & immanitate imbutis atque educatis, praeter vitiorum omnium incrementum adferre senecta quid potest? Nisi forte libidinem adimit? Quanquam ista Tyrannidis quantula tandem est portio? Sed esto fuerit sane propter aetatem ad voluptates segnior, verum erat fastidiosior: unde fit, ut imbecillior sit ad coitum, ad raptum avidior. Fortasse pauciores huic execabantur ephebi, sed insigniores. Pauciores producebantur virgines, sed exquisitiores. Cur non autem & plures? Videlicet quo senile fastidium optione & varietate vinceret. Hoc ita esse, quot ego tibi testes citare possem, qui quo nobiliores sunt, quo fortuna praestantiores habent liberos, hoc magis eis a flagitiosissimi senis cupiditate metuebant. An tu putas una cum viribus senescere libidinem? Multo secus habet. Imo quantum aetas improborum hominum facultati detrahit, tantum adjicit cupiditati. Quanquam tyrannicum animum his in rebus non tam voluptatis usus capit, quam nostra delectat contumelia. Ut frigeat in sene tyranno Venus, certe fervet vigetque malitia, saevitia, nocendi libido. Postremo totum illud vitiorum agmen, quae propria tyrannorum sunt, cupiditas, rapacitas, improbitas, impudentia, impietas, iracundia, violentia, impotentia, suspicio, fraus, perfidia, crudelitas, implacabilitas, immanitas, perjurium. (Quid autem oportet omnia commemorare nobis omnibus heu nimium nota?) Horum inquam nullum non aetate fit acerbius, propterea quod juventa nonnunquam naturae bonitate vincitur: praeterea quaedam mala nondum didicit: at senecta, si quid pudoris, si quid humanitatis, si quid melioris ingenii a natura insitum est, id omne multo ac diuturno flagitiorum usu penitus exuit, & prorsum in immanissimam quandam feram abiit. Id ita evenisse, Judices, in execratissimo illo sene, quid ego coner argumentis docere, quum sua cuique memoria abunde satis exemplorum suppeditet? Quod si juvenis sese gerebat insolentius, videlicet patris aburens imperio: num tu hunc continuo tyranni nomine donabis? Ergo ex eadem tyrannide sexcentos tyrannos facile reddideris. Nam quis est omnino in tyranni familia, vel extremum mancipium, qui non ipso pene tyranno sit ferocior, violentior, sceleratior? Filius, inquis, emolumentis imperii potiebatur: patri praeter nomen nihil cessit. Quasi vero non sit isthuc omni tyrannidi commune. Longe minima fructuum pars, qui solent ex tyrannide capi, ad ipsum redire tyrannum. Quemadmodum in latrocinio fieri consuevit: praedae communiter in omnes distribuuntur, vel in eos potius quorum opera capiuntur. Alioqui non cohaerebit cohors illa scelerata: nisi dux ille, quisquis fuerit, plus etiam permittat suis, quam sibi ipli. Solum nomen sibi proprie vendicat. Et in nullos est tyrannus indulgentior, quam in scelerum ministros: quippe quorum opera sentiat suum imperium contineri. Proinde sub unius umbra satelles omnis, omnis minister, familiaris, leno, tyrannidem quandam in cives exercet. Ridicule fecero, si hoc quoque coner argumentatione probare, Judices. Vidimus, sensimus, experti sumus, nisi forte tam diutinae calamitatis memoriam tam pauculi dies obliteraverunt. Neque enim esset res usqueadeo misero tyrannis, si unius modo foret toleranda violentia. Quot ferendi latrones, quot sacrilegi, quot ex extrema barbarie advenae, feris quam hominibus similiores? Neque desunt, qui se simulent apud tyrannum sceleribus suis gratiam promeritos esse: quo nimirum hoc nomine metuantur a civibus. Horum igitur unumquemlibet tyrannum appellabis, & pro quolibet occiso tyrannicidae praemium petes? Non in tantum omnem exues pudorem, opinor. Sed pater aetate fessus, omnem dominatum

in filium tranſtulerat, quicquid tyrannicum in urbe gerebatur, id juvenis violentia committebatur. Sed iſthuc quantum abſit ab imagine veri, quis tam caecus, ut non videat? Quis tam obliviosus, ut non poſſit experimento refellere? Ego tibi complures nominare ſatellites poſſum filio inſolentiores. Ad haec, veriſimillimum eſt nullius inſolentiam minus approbaſſe ſenem quam filii, vel quod odit omnem tyrannidis affectatorem omnis tyrannus, vel quod intelligit ex illius facinoribus longe plus invidiae odiique ſibi conflari (Callidiſſimi autem tyranni eſt, eatenus legitimum imitari regnum, quatenus obtineri tyrannis poſſit) vel quod pater etiam peſſimus, tamen liberorum nonnihil offenditur vitiis, & ad crudelitatis miniſteria alienis quam ſuis uti mavult. Quod ſi clam patre rapinas, raptus, atque id genus facinora deſignabat filius, profecto non tyrannum agebat, ſed inſolentem ſatellitem. Sin approbante patre, quaſique per illum exercente tyrannidem, utri tandem par erat imputari commiſſa, huic per quem gerebantur, an ei cujus authoritate arbitrioque fiebant? Non arbitror obſcurum, quin huic cui in manu erat nutu ne fierent vetare. Quid autem non agunt per alios tyranni? Nam ipſi quidem neque pueros emaſculant, neque virgines abripiunt, neque proſcribunt, neque bona diripiunt, neque fana diſpoliant, neque haereditatibus manum injiciunt, neque compilant aerarium, neque tormentis excruciant, neque quenquam jugulant, neque armis vicos expugnant: neque incendunt villas. Totum hunc tyrannicum ludum per miniſtros exercent. In unum tamen tyrannici nominis invidia competit, in unum occidendum lex praemium inſtituit, in unum ſtringendi ferri jus facit, illos ſuae cognitioni reſervat. Quorum ut quisque ſua opera tyranno profuit, ita aliud atque aliud vocabulum imponi poteſt, certe tyranni vocabulum nemini congruit, niſi uni illi, ſub cujus veluti clypeo, tota illa pernicioſiſſimorum hominum colluvies latitat. Arbitror vobis, Judices, ſaepenumero auditum eſſe, id quod eleganter a doctiſſimis viris eſt ſcriptum, tyrannis non longas modo, verumetiam plurimas eſſe manus, plurimos oculos, eosque acerrimos, plurimas aures, easque longiſſimas. Omnino prodigioſum quoddam eſt animal tyrannus, multoque Titanibus illis Briareo & Enceladó portentoſius, centenis capitibus, centenis linguis, centenis manibus, pedibusque. Quot enim habet ſcelerum miniſtros, totidem habere membra videtur. Atque ut ex membris corpus, ita tyrannis ex hujusmodi conſtat miniſtris. Verum ut illud quod corpus appellatur, nihil eſt aliud, quam quiddam omnibus ex membris aggregatum, ita in tyrannide unum quippiam eſt, quod neque pes ſit, neque manus, neque ullum aliud membrum, contineat autem univerſa: at ita contineat, ut ab iis poſſit ſeparari, idque tyrannus vocatur. Proinde exaggera quantumlibet juvenis inſolentiam, violentiamque, praefectum arcis voces licebit, oculum nomines licebit, aut ſi mavis dextram: aut ſi ne id quidem ſatis, praecipuum tyranni caput dicas licebit: tyrannum certe vocare nequaquam potes. Unum enim illud portentum tyranni nomine cenſet, cujus authoritate tituloque cuncta haec membra velut animantur: idque unum forti civi permittit occidere. Non vult in te oculum aliquem involare, non ſinit ut caput aliquod amputes, ne tale quiddam eveniat, quod de Lernaea hydra fabulantur poetae, ut pro uno capite reſecto, duo peſtilentiora ſubnaſcantur: pro uno excuſſo oculo, plures acriores ſuccedant: pro una reſciſſa dextera, multae robuſtiores ſubpullulent: unius vitae te dominum arbitrumque conſtituit, qui ſibi ſit auſus tyranni vindicare nomen: quo ſublato futurum ſit ut membra reliqua quaſi deſtituta ſpiritu, emoriantur, aut certe ſanentur. At quid ego tecum jam accuratis argumentationibus ago? *Poſſum* illico tuis te verbis revincere, ac veluti tuo te laqueo capere. Juvenem paulo ante magnum patris ſatellitem nominabas. Non inficiabere. Rurſum alio loco dicebas omnem tyrannidem occupaſſe filium: ſolius appellationis honorem ceſſiſſe. Qui convenit eundem & ſatellitem & tyrannum appellari? Tum ſi ceſſit, non igitur uſurpavit tyranni nomen. Contractus autem verbis aut rati ſunt, aut reſcinduntur. Lex hac tecum formula contraxit, ſi quis tyrannum occiderit, praemium ferat. Quid tu mihi *juvenis flagitia* commemoras? Id te lex *voluit* occidere, quodcumque illud eſſet animal, quod tyrannus diceretur. Magnum (ut ipſe fateris) ſatellitem occidiſti, non tyrannum: quid tibi cum lege rei eſt? At rem, inquis, legis ſequutus ſum, non ſyllabas: eum interfeci, qui caput erat tyrannidis, paratus haeres paterni dominatus: libertatem peperi, ſervitutem ſuſtuli: hoc lex ſenſit, hujus rei authori praemium *praeſtituit*. Satellitem, inquam, occidiſti, nihil miror quantum, quam gravem, quam ferocem, quam ſceleſtum: ſatellitem tantum occidiſti tyrannidis, non caput: aut ſi caput, unum è pluribus. Sed haec omnia tibi ex animi ſententia largiamur: fuerit ſane res tota tyrannidis filius: pater nihil niſi vocabulum quoddam inane tyranni: quemadmodum in fabulis habetur, Echo nympham nihil aliud quam meram quandam fuiſſe vocem ſine corpore. Qui tibi licuit in re tanta a verbis legis diſcedere? Praeſertim ita dilucidis, ut perſpicuum magis nihil eſſe poſſit, & commentitiam interpretationem domi tuae natam in judicium adferre? Ego, Judices, nullum in Remp. exemplum perniciosius induci poſſe judico, quam ſi conſueſcant homines calumnioſi a praeſcripto legum recedere: & interpretamento, quod ad praetexendum facinus quisque ſuum maxime idoneum comminiſci queat, id Judicibus objicere. Quis autem unquam meminit de legis ſententia quaeri ſolere, niſi quum in ſcripto quiddam apparet ambigue obſcureve dictum: aut quum ex verbis & eventu abſurditas quaepiam extitit, eaque manifeſta? In priore non cujusvis commentum, ſed juris prudentium reſponſa, ſed Judicum ſententia recipi ſolet. In hoc poſteriore neceſſitas ipſa compellit alliquantisper a legis vocibus deflectere: & aequitatem juris potius, quam verba ſpectare. Duplex itaque periculum videtis, Judices: alterum ne ſuperſtitioſa cavillatione literarum legis ab eo quod lex ſpectavit abducamur: alterum ne paſſim a praeſcripto diſcedendo, leges omneis & judiciorum

rum religionem ſubvertamus. Quorum illud quidem multo levius eſt : propterea quod vix unquam accidat, ut legiſlator obſcure quid voluerit, explicuerit: aut abſurdum quiddam exoriatur. Hoc multo periculoſiſſimum, perniciolſiſſimumque. Etenim quæ tandem lex futura eſt, quam verſutus calumniator, quo poenam effugiat, non facile poſſit aliquo commento ſubvertere ? Neque quisquam non elaceretur è judicio veſtro nocens, niſi qui ſit usque adeo nullius ingenii, ut ne trivolam quidem aliquam commentiunculam queat invenire. Atque ut cuique commodum erit, aut animi libido feret : ita pro ſene juvenem, pro tyranno ſatellitem, pro homicidio tyrannicidium : & paſſim aliud pro alio interpretabitur. Veſtra interim, Judices, religio, veſtrum jusjurandum, qua tandem ratione ſervabitur ? quibus nihil futurum eſt certi, quod in cognoſcendo ſequamini : verum ambiguas diverſasque litigatorum conjecturas ſpectare neceſſum erit ? Ergo quum in omni cauſa maximopere cavendum eſt, ne ſine graviſſima ratione a legis praeſcripto diſcedatur : tum in hac non periculoſum modo, verum etiam abſurdiſſimum : quum legis verbis nihil poſſit eſſe dilucidius: ſententia nihil aequius : interpretamento quod praeter legis mentem inducitur, nihil peſtilentius. An credimus legis hujus autorem usque adeo infantem, & verborum inopem fuiſſe, ut dicere non potuerit: qui quovis modo Tyrannidem ſuſtulerit, huic praemium eſt, ſi modo iſtuc ſentiſſet ? Neque vero fugit illum, totam tyrannidem per ſatellites & praefectos exerceri ſolere, permultosque in his eſſe vel Tyrannis ipſis ſceleratiores: atque, ut ita dixerim, Tyrannicos magis, & omnino ſupplicio digniores : mii & omnium omnia miniſtrorum ſcelera Tyranno imputarentur. In unum tamen illum, qui hoc nomine cenſetur, tibi ferro graſſandi facultas data eſt. In reliquos non tibi permittitur idem : non quod illos vita dignos judicet lex, ſed quod unius caede totam tyrannidem tolli velit, non multorum caede reddi duriorem. Tuum erat legi ſimpliciter parere : neque ejus verba quaſi plumbeam quandam regulam ad tuum facinus accommodare, verum ad illius praeſcriptum factorum tuorum rationem inſtituere. Praeſertim in hoc exemplo, quo non aliud poteſt admitti peſtilentius, ut ex legis arbitraria interpretatione, quem velis, interficiendi tibi pro tua libidine licentiam ſumas. Non illud hic ſpectandum, judices, quam inviſus Reip. ſit, qui occiſus eſt, quam majore etiam ſupplicio dignus : verum id etiam atque etiam perpendere oportet, exemplum praeter leges jugulandi homines, ſemel in civitatem receptum, ſemel veſtris ſententiis approbatum, denique praemio compenſatum, quo tandem licentiæ ſit proceſſurum. Quod iſte ſibi in tyranni filium licere voluit, hoc alius ſibi volet in ditiſſimum quemque civium licere : Quisquis pauper a locuplete contumelia afficietur, protinus tyrannum eum appellabit, & veneno aut ferro adorietur. Poſtremo ſi cui magiſtratus non placebit, ſi cui judex erit inviſus, non dubitabit è medio tollere. Porro ad facinoris defenſionem, Sophiſtam quempiam aut ſycophantam conſulet (ſi ipſe ingenio ſtupidiore fuerit) & novam legis interpretationem vobis adducet : dicet nil aliud ſenſiſſe legiſlatorem, quam ut hujusmodi civium genus non nomine, ſed re tyrannidem agentium, ferro, igni, veneno tolatur è medio. Atque ita brevi futurum eſt, ut quod in uno factum ſemel & probavimus, & gaviſi ſumus: id in multis ſaepius & doleamus, & improbemus. Credite mihi, non mediocre diſcrimen neque convenienter accipiendum, ut tituo reperto, privatus hominem indemnatum interficiat. Id ita eſſe facile liquebit, ſiquidem animadvertimus, nihil omnium eſſe, quod lex parcius circumſpectiusque permiſerit. Etenim (ſi memini) tribus duntaxat temporibus lex indulſit, ut quis citra judicium hominem occidat. Primum adulterum, ſed in uxore deprehenſum : id quod intemperanti & inſuperabili mariti dolori donatum eſt. At ita, ſi corpus utrumque pariter interimat, ſi argumentis idoneis deprehenſum fuiſſe doceat. Deinde in vi depellenda. At ita ſi demonſtres te mortem effugere nequiiſſe, niſi mortem intuliſſes : id lex ita interpretatur, quaſi ſeſe tueri potius ſit iſtuc, quam alium occidere. Uterque tamen facti ſui rationem reddere compellitur, ſtatim ſeſe prodere, nec expectare donec in jus trahatur : atque (ut ita dicam) ultro ſemet reum facere cogitur. Quod ſi omnia conſtabunt argumenta : ita demum a lege dimittitur, ut venia, non laude dignus eſſe videatur. Poſtremo in tyrannicidio : ubi propter periculi ſuſcepti magnitudinem lex praemium quoque proponit : at ita, ſi eum quem tibi lex iſto velut inſigni tyrannici nominis denotavit, fortiter occideris : non ſi ſceleſtum alio ſcelere ſuſtuleris: neque patietur te jus occidendi permiſſum, latius quam ad unicum tyranni caput trahere, niſi ſi quis obſtat, ut per illius necem tibi neceſſe ſit ad illum penetrare. Jamque hoc factum tuum ſecunda illa ratione defenditur. Huic tertio generi fortaſſe proxima videatur hoſtem in bello feriendi facultas: quam tuæ tamen libidini lex non permiſit. Niſi palam hoſtis ſit declaratus, niſi in Imperatoris verba juraris, niſi ille aciem eduxerit, niſi ſigna canere juſſerit, tibi fraudi futurum eſt, hoſtem interfeciſſe. Tu dicturus es : Hoſtem occidi, nam plus quam hoſtilia faciebat, nomen hoſtis tantum aberat, re hoſtem agebat. Lex reſpondebit, ſuarum partium fuiſſe, hoſtem declarare, ac tuo fortaſſe ſcelere fruetur : verum ne ſerpat exemplum, poenas de te ſumet. Quid autem aliud abs te factum eſt ? Unum tibi lex nominatim deſignaverat : tu illius vocabulum tuapte authoritate in alium transfers, quod niſi in unum non poteſt competere : neque traduci debet ab eo cui lex attribuerit, ne tibi fas ſit aliquando quem voles magiſtratum, quem voles, Judicem, quem voles civem, tyrannum appellare. Neque vero ſine graviſſimis cautis lex tot vinculis aſtrinxit hanc invitam alterius licentiam. Perpendit nihil majus eripi cuipiam poſſe, quam vitam : vidit in extinctum facile varias cauſas confingi etiam impune poſſe, quandoquidem ille non ſit refutaturus, qui jacet. Videt quam multis titulis ſuum quisque dolorem poſſet praetexere, ſi poſt occiſum hominem ulla cauſa recipiatur, praeter eas quæ legibus ſint expreſſæ. Quid quod gravatim ſibi quoque lex permiſiſſe videtur,

tur, ut homini vitam eripiat? Quam comperta, quam multa requirit argumenta, quam multa concedit reo, quam maligne agit cum actore, quem non nisi suo periculo vult accusare: quantum spatii largitur ei qui defertur: quam liberam Judicum rejectionem. Quantum igitur a mente legis abesse putes, ut cuilibet permittat, vel pro suo privato dolore, vel domestica juris interpretatione, hoc est, subversione in cujusquam vitam grassari? Neque ad rem pertinet, quantum criminum acervum exaggeres, quantumvis etiam verorum, addo notorum: dicas parricidam, sacrilegum, incestum, proditorem, peculatorem, veneficum interfeci. Tyrannum lex jubet occidi. Atqui hic unus multis tyrannis erat sceleratior, pestilentiorque civitati. Ad illa tam multa crimina lex tibi verbo respondebit: nihil moror quam fuerit scelerosus, qui periit? In unum tyrannum tibi jus feceram occidendi, in reliquos in jus trahendi. Si detulisses: auditus, revictus, damnatus a me palam poenas dedisset, omnique Reip. salubri exemplo fuisses. Nunc tu privata libidine interficiens, pro saluberrimo exemplo perniciosissimum in civitatem induxisti, & legum instaurationem a legis violatione auspicaris: hoc est, malis malo mederi studes. An me clam esse putas: quam multi sint in hac turba vita indigni, morte dignissimi? At eos meæ cognitioni, non tuis manibus servo: sunt fora, sunt tribunalia, sunt Judices, sunt carceres, secures, carnifices. Cur tu mihi praeire conaris? Cur nullo mandante magistratum occupas? Et dum Tyrannicida videri vis, tyrannum imitaris? Nam quo alio nomine tantopere mihi est invisus ille, nisi quod mihi parere recusat, & praeire conatur? Ei demum ferrum tractare licebit, cujus manibus ego permisero. Si juvenem occidisses, quod non alia patuisset ad tyrannum via, darem veniam necessitati: nunc occidisti, non obsistentem, non auxilium ferentem patri, sed patris opem implorantem. Hujus unius caede contentus discessisti, tyrannum nec impetisti, in quem unum tibi jus feceram. Meum erat expendere, utrum ex usu Reipub. fuerit, an juvenis occideretur: malueram illum exquisitioribus excruciatum suppliciis, exemplum omnibus edere. Neque haec dico, Judices, quasi parum gaudeam pariter cum patre sublatum filium: utinam eadem opera simul omnes sint oppressi, quibuscumque tyrannus placet. Sed quis prohibet, simul & gaudere; quod deorum bonitas nobis hanc rem bene verterit, & tamen non comittere, ut hujus temeritas, si judicio comprobetur, in legem atque in exemplum trahatur? Nec de juvenis injuria vindicanda nunc agitur, sed de legis violatæ majestate. Non enim par est, ut cuiquam personæ praeter jus extincti odium in scelere suffragetur. Neque tam spectandum in quem commissum sit facinus, quam quo exemplo commissum. Alioqui cur non eadem opera fas sit in tyranni nepotes, pallacas, pueros, uxores, liberos, lenones grassari? Bonam tyrannidis partem uxor saepenumero suggerit. Ad summam immanitatem nonnunquam libertus aliquis, aut vernula instigat: cur non & hos jugulas, si tibi jus est aestimatione privata meritorum civem jugulare? Quid quod est aliquid tyranno nocentius, in quod tamen haudquaquam tibi jus sit occidendi? Finge esse qui totam hanc urbem, templa, domos, curiam conatus sit incendere, imo qui jam compluribus locis ignem subjecerit, sed incendium subito exorto imbri restinctum: authorem non obscurum, verum abditum latitare. Eum forte fortuna repertum, manu tua trucidas. Num lex tuum factum approbabit? Non opinor. Atqui tyranno ille quanto erat nocentior? Tanto nimirum, quanto est atrocius civitatem semel funditus evertere, quam expilare: cives universos uno igni finire, quam in pauca quaedam saevire capita. Et tamen in unum tyrannum stringendi ferri potestas privatim permittitur. Illum deferendi modo jus habes. Hic in re tam aperta legis mentem calumniari, & novo interpretamento tuum facinus palliare, quid tandem aliud est, quam legum authoritatem evertere, atque id per cuniculos quosdam agere, quod tyrannus palam ac vi facere consuevit? In recipienda lege fas est populo causam aequitatemque legis excutere. Caeterum receptæ, & longo jam usu comprobatæ, simpliciter oportet obtemperare. Neque enim existimandum est majores illos nostros, viros sine controversia sapientissimos, ita sine gravissimis rationibus instituisse, ut privatim interficiendi Tyranni facultas unico capite finiretur. Primum ad jugulandi licentiam fenestram aperiendam civibus non putaverunt: deinde perspiciebant, tyrannidem fatale quoddam esse Reip. malum, quod minore noxa toleraretur, quam male exagitaretur: neque posse semel tolli, nisi ipsius caede. Quo submoto, videlicet qui legibus imperabat, non parebat, jam nihil opus esse privata audacia, nimirum illis in reip. administrationem vindicatis. Quod si tyrannus in jus vocari potuisset, ne hunc quidem tuæ dextræ arbitrio permisisset. Videbant & illud: tyrannidem nonnullam habere monarchiæ legitimæ speciem: hoc tantum interesse, quod in monarchia populus regi paret, rex legibus: in tyranide omnia unius libidini subjecta sunt. Rex publicam spectat utilitatem, tyrannus privatim suam: unde publicitus expedit, ut tyranno veluti principi legitimo civitas pareat, donec idoneus aliquis vindex extiterit, qui legum authoritatem in pristinum statuam restituat, atque id unius (si fieri potest) capitis jactura. Nam hac moderatione in fatalibus illis pestibus, quæ totum Reip. quasi corpus corripiunt, legum prudentia consuevit uti: ut exemplo magis, quam admissi talione, morbo medeatur: ne dum civitatem sanare studet, magnam civitatis partem interimat. Hinc est quod in seditionibus publicis non nisi in ipsos authores consuevit animadverti, reliquis quos tempestas illa commoverat, dari venia: aut vix etiam dari venia, qui in publico Reip. tumultu quietem egissent. Quæ potest autem pestis esse fatalior, quam tyrannis? Quæ sese latius in civitatis membra diffundit? Quota quaeque urbis pars ab hoc vitio syncera potest esse? Omitto jam quicquid est ambitiosorum, aere alieno obstrictorum, scelere contaminatorum, barbarorum (nam haec tota sentina hominum tyrannide gaudet. ut in qua nullis majora, quam sceleratis sint praemia) bonos etiam cives hoc malum involvit, dum vel timent fortunis suis, vel

vel rectum judicant ſervire tempori. In hoc itaque rerum ſtatu leges non extinctæ, ſed oppreſſæ modo, cautim & circumſpicienter agunt: intelligunt hoc ulcus citra ſummam civitatis perniciem exaſperari non poſſe, unius capitis diſpendio commode ſanari poſſe. Quare docto cuipiam medico praemium oſtendunt, digito demonſtrant, quod membrum ſecari velint, quibus abſtineri. Caput indicarunt illæ, tu dextram ſecuiſti. Illæ tyrannum, tu tyranni ſatellitem occidiſti. Quo praemio dignus? Nempe eo quo qui morbo inſcite exagitato, totum hominem in extremum vitæ diſcrimen adducat, quo qui hominem legibus vetantibus occidat. Neque ego nunc te caedis reum ago, aget alius fortaſſis, cuicumque lubitum erit: verum illud modo conſilium fuit, oſtendere tibi quam inſignitæ ſit impudentiæ, in ea cauſa tam eximiam tibi vendicare laudem, tam egregia poſcere praemia, in qua nequeas obtinere, ſi modo tecum exactius ac ſeverius agatur, ut graveis poenas effugias. I nunc & curioſum me voca: qui tam candide, tamque civiliter tecum agam: ut quum te poſſim in grave diſcrimen vocare, ſat habeam legis & Reipub. cauſam defendere, ne circumventa praemium dare cogatur ei, qui nihil boni ſit promeritus. Id quod non Judicibus modo (quibus iſtuc jam dudum liquere puto) verum tibi etiam ipſi cupio perſuadere: & facturum me confido, ſi modo tantiſper animum poſſis attendere. Vin' igitur, ut quemadmodum tu faciebas, itidem & nos ſummatim totam cauſſam ob oculos revocemus? Diſpiciamusque quam multa tuo in facto deſiderentur ad id, ut legi ſatisfeceris: & quantum tu ſis hallucinatus, quum multa diceres etiam ſupereſſe? Tria quaedam requirit lex, & ita requirit, ut ſi quodlibet horum deſit, aut poenam te, aut certe nihil gratiæ debere ſe credat. Quorum ego non unum aliquod, ſed unumquodque deeſſe docebo. Quod ſi facio, utrum æquo animo cedes praemio, an impudenter petere perſiſtes? Ergo rem accipe. Niſi tria haec tibi conſtiterint, non eſt quod tyrannicidæ praemium petas: Animus, via, & effectus. Animus duo quaedam complectitur, vel quid ſperaris, vel quid propoſueris. Nam ſi tyrannum per imprudentiam occidiſſes, ſi praeter propoſitum, non magis profecto praemium tibi debeatur, quam ſi quis tyranno amiciſſimus idem feciſſet, nam idem potuit accidere. Tu porro quid propoſiti in arcem attuleris, ipſe videris: ita demum legi perſuaſum erit, te voluiſſe occidere tyrannum, ſi occideris. Non occidiſti, atque id etiam quum tibi in manu fuerit (ut ais) ſi libuiſſet interficere. Lex negat ſua referre, utrum tyrannicidii propoſitum in arcem non attuleris, an allatum repente mutaris. Jam quid ſperaris, excutiamus. Quamquam iſthuc leges non ita valde curioſe penſiculantur: ſed tamen in tam abſoluto facinore partes omneis conſtare oportet. Quid enim ſi tyrannum interfeciſſes, quo tyrannidem ipſe occupares, utrum praemium ſperares? an ſupplicium metueres? Quid ſi quo privatum animi tui dolorem ulciſcereris, tyrannum occidiſſes, atque id eſſet palam, num praemium auderes poſcere? Quid, ſi latrones tyrannum forte fortuna obvium obtruncaſſent, num ad hunc honorem aſpirarent? Quid ſi quis tyranno privatim infenſus, magna te pecunia conduxiſſet, quo ei tyranno venenum dares, dediſſesque, num quaeſo, tyrannicidæ praemium poſtulares? Ego hic tecum non ago conjecturis: nihil dico in vitam tuam, quæ quidem obſcurior eſt, quam ut tu, alioqui tam glorioſus, quicquam de ea auſus fueris dicere: illud unum affirmare non dubitem, qui tyrannum, quum tuto licuerit, non occidit, plane noluit occidere. Qui eum occiderit, cujus mors extremum exitium Reip. videretur allatura, potius quam ullam commoditatem: is aut privatum dolorem ulciſci voluit, non libertatem publicam vindicare, aut emolumentum ſuum ſequutus eſt Reip. periculo, non ſuo periculo Reip. ſtuduit prodeſſe. Poſtremo non poteſt niſi gloriæ jejunio adductus videri, qui tam inſolenter ſe jactat. Non poteſt non videri lucrum ſequutus, qui tam improbe praemium flagitat. An non vides igitur quantopere hac parte a tota legis mente diſſentias? quem illa tuæ vitæ periculo ſua cauſa voluit occidere, eum tu non ſolum volens praeteriſti, verum etiam periculoſe in Remp. irritaſti: quem ſua cauſa noluit occidi, eum tu maximo noſtro periculo tui compendii, aut animi fortaſſe gratia jugulaſti. Sed finge te animum tyrannicida dignum ad facinus attuliſſe, lucri perinde ut vitæ contemptorem: magni tamen refert, qua ratione tyrannidem tollere aggrediaris. Jam enim omnia tibi ex animi tui libidine largior, quæ tamen nemo alius tibi conceſſurus eſt. Te in filio juguiaſſe patrem, in non tyranno tyrannum. Largior iſtuc Delium aliquem tibi praedixiſſe, ut certum praeſcire potueris, quod ipſe etiam vix divinare Delius potuerit. Licuiſſe tibi patrem occidere, ſi libuiſſet, verum hoc poenæ genus tibi magis placuiſſe. Suſtuleris ſane tyrannidem, idque nova quadam & inuſitata ratione. Vides quam multa tibi dono. Tamen obſiſtam tibi, nec ſinam ferre praemium, propterea quod ea via ſuſtuleris, quæ legi non probatur, quæ non expediat moribus civitatis, quæ non ſit forti viro digna. Age quid ſi tyranni filium infantem in cunis jugulaſſes, & rurſum adfuiſſet Delius ille, per quem certum praeſcire poſſes, fore ut necato puero pater ſibi mortem accerſeret, atque id eveniſſet, utrum te tanquam tyrannicidam ſuſpiceret Reſpub. an potius tanquam immanem & ferum hominem execraretur, qui in eam ſaevieris ætatem, cui etiam ab hoſte armato parcitur, quæ leonibus etiam miſeranda videatur? Quin ergo? Utetur tuo maleficio Reſpub. caeterum exemplum haudquaquam probabit. Quid ſi tyranni uxorem: quam ille miſere deamaret, per vim conſtrupaſſes, atque ille ejus impatiens contumeliæ, fugerit è vita: utrum tyrannicidii laudem flagitabis, an raptus & adulterii ſupplicium potius formidabis? Res obſcura non eſt, Conferam tuo facto propiora. Quid ſi tyranni medicus quum eſſes, veneno ægrotanti dato, illum ſuſtuliſſes, utrum ut veneficum oderit te Reſp. an ut virum fortem admirabitur? Tyrannum ſublatum gaudebit, facti rationem, modumque deteſtabitur. Quid ſi quum te tyrannus familiariter uteretur, tu in convivio praetextu neceſſitudinis venenum porrigeres? Denique ſi per magicas imagines ac maleficas quasdam devotiones tyranno vitam ademiſſes: utrum a lege praemium, an poenam expectares? Atqui tyrannidem ut-

cumque ſuſtuliſti. Eventu gaudet lex. Verum exemplum tam pernicioſum in Rempub. non recipit : ut conſuescant cives ſcelus ulciſci ſcelere, patrem in filio jugulare. Vides quantum momenti ſit in modo, viaque, ut factum tuum approbetur? Quod lex permittit ut fiat, non ſtatim permittit, ut id via qualibet efficias. Adulterum ferro occidere licet, veneno aut incantamentis non licet. Cur ita? Quia peſtilens exemplum omnino tractare venena. Nec id ulla cauſa quantumvis honeſta, ſinit in civitatem irrepere. Quid quod ne hoſtem quidem veneno, aut malis artibus interficere fas eſt? Nam nusquam non improbat maleficia lex : & veneno tincta tela etiam in bellis interdicta ſunt. Quod ſi modus facti ſpectatur in his, in quibus nullum petitur praemium, quanto magis id fiet in his, in quibus ſummum petitur? Lex triumphum tribuit ei, qui certum hoſtium numerum fuderit. Fuderit aliquis non acie, ſed aquis & pabulo veneno tinctis. Utrum cives hunc æquis oculis ſpectare poterunt triumphantem, an potius ſicuti veneficum oderint, averſabuntur, execrabuntur? Quid quod privatis etiam in rebus via, modusque perpenditur : quo magis idem oportebit, tum in publico, tum in ſplendidiſſimo facinore, ut a quo conveniat omnem ſceleris ſuſpicionem abeſſe? Age illud tecum reputa, ſi medico mercedem pactus eſſes, quo te morbo levaret, atque ille non pharmacis ſed maleficiis & incantamentis morbum exemiſſet, utrum praemium dabis, an magis hominem in jus trahes? Injuriæ malis artibus datæ reum ages? Clamabit ille, morbo te levavi, qua via? quid iſtuc tua refert? Hoc tantum ſpectabas, ut morbo liber eſſes, ei rei merces eſt promiſſa. Ingratum te vocabit, qui, niſi ſua opera, ne eſſes quidem, qui praemium negare poſſes. Tu protinus reſpondebis, opinor, medico te praemium eſſe pollicitum, non mago, neque debere quicquam niſi rem malam ei qui beneficium male dederit, quamquam ne dediſſe quidem videtur, qui malum malo tollit. Id enim mutare eſt incommodum, non amovere. Dices enim animo nocitum, dum corpori ſubvenitur. Atque iſtam litem vinces, etiam iniquo judice. Atqui eadem, aut melior etiam, & vincibilior eſt tecum cauſa legi, quam quæ tibi futura fuerit cum medico. Nam ibi de privata mercedula diſceptaretur: hic de publico honore. Ibi falſus eſt unus, hic legi fraus facta, per quam cautum oportuit, ne quisquam civium circumveniatur. Ibi ſalus data, certa quidem & efficaci, ſed ſuſpecta & improbata via : hic nefario ſcelere (cur enim non ſic appelletur homicidium, quod in civem contra legem admiſſum ſit?) non libertas reſtituta, ſed in extremum diſcrimen adducta Reſpublica, quandoquidem tuum factum perinde habet, ac ſi medicus quispiam ad curam mercede conductus, venenum pro remedio miniſtret: quod tamen ægrotanti (ita ut non raro conſuevit accidere) per occaſionem morbum adimat. Qui revaluit, ſuis fatis acceptum feret quod vivat. tibi mortem, tametſi vitarit, imputabit. Neque ſua referre putabit, utrum imperitia, an perperam, ac ſtudioſe pro pharmaco venenum porrexeris : propterea quod tui fuerat officii : aut non ſuſcipere negocium, ut fidem ſimul, & artem, & induſtriam, ac diligentiam, & quicquid a probato artifice ſolet requiri, ad curam adferre. Sed age, ſinimus adhuc polliceri te quod dudum ſumus largiti : ut plane iſta via tyrannum occideris, citra ullum Reipub. diſcrimen. Lex non approbabit facinus tuum : niſi non tantum a crimine, verum etiam ab omni criminis ſpecie procul abfuerit : ne videlicet ea quæ in hoc potiſſimum adhibita eſt in civitatem, ut maleficium omne ſecludat, incolumitatem ſuam quam conveniebat, aut Deo cuipiam, aut certe Diis ſimillimo homini acceptam referri, ſceleri debere dicatur. Non approbabit, inquam, niſi Tyrannum ipſum quem nominatim indicavit ipſa, quaque permittit via ſuſtuleris: ne per rimam iſtam periculoſum exemplum in Remp. irrepat. Poſtremo non niſi ferro, non clancularis ac maleficis artibus: niſi virtute, niſi manu, niſi vitæ tuæ manifeſto contemptu tyrannum trucidaris. Neque enim hoc tantum ſpectat lex, ut Tyrannus in praeſens ſubmoveatur : verum illud multo magis reſpicit : ut omnes mortales intelligant in ea civitate viros eſſe fortes, qui non vereantur vitæ ſuæ diſpendio patriæ commodis conſulere : ac praeclari exemplo facinoris, omnes etiam in poſterum ab affectatione tyrannidis deterreantur : cum videant in ea civitate nullum eſſe tyrannis fatis tutum praeſidium : quandoquidem illud nemo neſcit, qui vitæ ſuæ ſit contemptor, eum eſſe alienæ vitæ dominum. Nam quod omnino fateſitium, quæ excubiæ, qui parietes, quæ arx, quæ arma adverſus hujusmodi animum Tyranni caput defendant : qui patriæ libertatem ſua vita bene credat emi? Poſtremo autem : ut maxime tibi conſtet animus, ut conſtet via, id quod eſt totius negotii caput, non effeciſti. Tantum enim abeſt ut tyrannum occideris: ut quantum in te fuit, tyrannidem majorem in modum auxeris, interfecto tyranni filio. Quid autem refert, malitia, an ſtultitia Remp. in diſcrimen adduxeris? Nam illo quod vulgo dicunt nihil verius: Intempeſtivam benevolentiam nihil a ſimultate differre. Tantum abeſt ut occideris tyrannum: ut ne ſuſpicari quidem potueris id eventurum, ut ipſe ſemet occideret. Sed juvenem occidiſti patre indolentiorem: quid tum poſtea, ſi patri & hujus ſceleta lex imputat? Magnum proinde tyranni ſatellitem, non Tyrannum occidiſti. Sed paratum tyrannidis haeredem occidiſti : in tyrannidem ſuccedit, qui prior, qui potior eſt in occupando. Verum eſto ſane, certum haeredem ſuſtuleris : igitur qui tyrannus erat futurus, interemiſti. Atqui quod futurum eſt, id nondum eſt. Porro lex eum qui jam tyrannus ſit, tolli jubet: non quem aliquando futurum divines. An qui ſtatuam ex pacto debeat, & rudem truncum praeſtiterit, fidem perſolviſſe videatur? Non arbitrabor. Ubi nunc igitur ſunt illa tam multa, quæ tibi ad praemium poſtulandum ſupererant? Vides quam ne unum quidem omnium tibi conſtet, quorum nihil oportebat deeſſe. Volui, inquis: id demum voluiſſe te lex credit, quod effeceris. Poſtea è re nata propoſitum eſt commutatum. Hoc igitur praemii tibi deberur, quod ei, qui in Olympiis medio è curſu, relicta meta, ad carceres reflexit habenas. At periclitatus es. Proinde id laudis auferes, quod is qui ſudavit in Olympiis, nec vicit. Sed occidiſti denique:

ve-

verum eum, quem neque lex permittebat arbitrio tuo, neque ex uſu publico fuerat occidi. At bene vertit civitati, quod feciſti. Numini igitur gratia debetur, tali, qualem Palladem Atticis fuiſſe ferunt: de qua proverbium extat: quod Athenienſium male conſulta in bonum exitum vertere conſuevit. Non tu leges ſervaſti, ſed ſuſtuliſti: non libertatem reſtituiſti, ſed numen aliquod huic urbi propitium, quod eventum tuæ temeritati debitum, ſua commoditate a nobis avertit, quod tuam ſtultitiam nobis vertit in occaſionem reſtituendæ libertatis. Non ego ingratum erga te populum conſtituo, imo tu populum ingratum in Deos reddere laboras: quem cum ſemel in periculum vocaris, ne pro ſimplici Tyrannide duplicatam pateretur, nunc rurſum in diſcrimen trahere conaris, ne ab iratis ſuperis in priſtinam ſervitutem, aut gravius aliquod infortunium retrudatur. Quid tu te fucis & phaleratis dictis in alienum meritum inſinuas? Quid tibi in eo negocio laudem univerſam vendicas, ex quo præter pœnam temeritatis, nihil ad te redire merito poſſit? Si Reipublicæ, ſi Judicibus probare potes, animum tuum Tyrannicida dignum, qui nullum periculum vitæ Reipublicæ cauſſa recuſarit: ſi facinus non ſcelere, non pernicioſo exemplo, ſed legitima via peregiſti, ſi fortuna tuis egregiis conatibus bene expeditum dedit eventum: aude Tyrannicidam te vocare: aude pulcherrimum, ac pene divinum munus a Republica poſcere, aude nobis ſervatas leges, reſtitutam civitatem: aude templa, aras, focos, fortunas omneis, tutos pueros, inviolatas virgines, impolluta matrimonia, denique hoc ipſum quod hic lege & apud Judices agimus, exprobrare: aude mihi minari, quod obſtiterim: aude civitatem ingratitudinis inſimulare, niſi laudem promeritam perſolverit: aude Judices, vel iniquos, vel corruptos clamitare, niſi ſuis ſententiis præmium tibi decreverint. Contra: ſi ſuſpectum quid volueris, ſi periculoſum, ſi contra leges, ſi cum ſcelere conjunctum quod feceris: ſit pudor, ac deſine tandem improbe præmium flagitare, quod nulla ratione promerueris: pœnam, ſi ſapis, incipe deprecari. Iſthuc fortaſſis ab æquitate Judicum, a civitate deorum munere læta, queas impetrare. Neque enim putes unum me te a præmio deterrere. Imaginare iſthac in cauſſa pariter & leges, & Rempub. & deos tibi adverſari. Puta leges his tecum verbis agere: Si nos vere reſtitutas videri vis, ſine noſtram auctoritatem primum in hac tua cauſa valere. Longe plus laudis ex hoc judicio referes: ſi nobis ceſſeris: ſi parueris: ſi tuam cupiditatem noſtro ſubmiſeris arbitrio: ſi primum exemplum in te civibus ediderís, revixiſſe nos: ſi monſtraris civitati jam non ex ſceleratorum libidine, ſed ex noſtro præſcripto cuique vivendum eſſe. Atque altera ex parte Rempub. hac tecum oratione uti puta. Si civem bonum mihi præſtare ſtudes, noli hanc ſtultitiæ notam mihi inurere: ut in poſterum re cognita, dicar ebrietate quadam gaudiorum ei præmium decreviſſe, cui pœna magis deberetur: noli mihi Deos, quos vix denique tam diutinis votis, tot ſacris, tot precibus, tot meis malis placavi, commovi, propitios reddidi, denuo per ingratitudinem iratos atque infenſos reddere. Sine ut mihi per te liceat ſaltem illorum beneficio frui; quod ſi te neque leges, neque Reſpub. commovet: certe Deorum orationem vereri debes, quos ita tecum agere putato: quid tu in noſtræ laudis poſſeſſionem te ingeris? Quid honori noſtro invides? Cur non ſinis nos in hanc civitatem perpetuo benignos eſſe? Cur tu ipſe tam ingratus exiſtis? Civitas hæc ſemel mihi reſtitutam libertatem debet, tu bis debes commoditati noſtræ, & quod Rempub. ſervavimus, cujus tu pars es, & quod commoditate noſtra tuam periculoſam ſtultitiam, vel ſcelus potius, in maximam felicitatem verterimus. Etenim niſi nos dextri, propitiique adfuiſſemus, quid aliud tu quam perieras, & per te Reſpub.? Quod ſi plane contendis, ut præmium aliquod feras, abunde magnum præmium a nobis perſolutum eſt, quod per nos res a te male inſtituta bene verterit. A legibus merito major relata gratia, ſi noſtræ proſperitatis reſpectu, temeritatis ſimul, & ſceleris veniam condonarint. A civitate ſatis amplam laudem feres, ſi ea patiatur, ut in reſtitutæ libertatis hiſtoria, tuum quoque nomen admiſceatur. Hac laudis parte contentus, deſine nobis debitum velle præripere, civitati munus noſtrum eripere, legibus auctoritatem adimere. Sed finem facio, nimirum exſtillata jam aqua. Quod ſupereſt, nunc veſtræ partes ſunt, Judices, ſtatuere, utrum ſecundum leges, ſecundum Deos, ſecundum Rempub. ſententiam dicere, an ſecundum hunc glorioſum oſtentatorem pronunciare velitis. Utrum hanc urbis felicitatem hujus temeritati, hujus ſceleri acceptam ferre malitis, ſæpius exprobrandam, & brevi fortaſſis a ſuperis iratis (id quod abominor) auferendam, an in Deos, quibus ſine controverſia tota debetur, referre, eorundem pietate ſervandam, augendam, beneque fortunandam. Utrum magis ex uſu ſit, ut primo hoc judicio ſtatim leges circumventæ dicantur, an ut appareat, legum reſtitutarum ſeveritatem, & Judicum ſapientiam adverſus unius iniquam poſtulationem valuiſſe.